

THAM
TIÊN
TIÊN
PHIẾU

HÒA
THU

Edit: Yunchan

Truyện được đăng tại yuntanne.wordpress.com

Mục lục

[Chương 1: Trừ Cái Mồ Tổ Nhà Ông!](#)

[Chương 2: Thiếu Niên Bạch Y](#)

[Chương 3: Giao Tiên Rồi Hầy Ngất](#)

[Chương 4: Hồ Ly Đại Tiên](#)

[Chương 5: Theo Đại Tiên Hưởng Gió Lành](#)

[Chương 6: Không Cứu Thì Không Cứu](#)

[Chương 7: Lạc Đường Thì Phải Quay Đầu](#)

[Chương 8: Ngài Ở Đâu Ta Ở Đó](#)

[Chương 9: Nhìn Đủ Chưa](#)

[Chương 10: Rắp Tâm Tra Gốc Rễ](#)

[Chương 11: Nhà Mới](#)

[Chương 12: Sư Huynh Đáng Yêu](#)

[Chương 13: Vui Đùa](#)

[Chương 14: Sư Huynh Đừng Trêu Ta](#)

[Chương 15: Cầu Tình](#)

[Chương 16: Vô Sĩ](#)

[Chương 17: Hiểu Lầm](#)

[Chương 18: Không Nói Đã Lấy Thì Gọi Là Trộm](#)

[Chương 19: Đừng Mơ!](#)

[Chương 20: Gọi Đến Là Đến](#)

[Chương 21: Coi Như Người Lợi Hại!](#)

[Chương 22: Sư Thúc Khốn Kiếp](#)

[Chương 23: Tin Người Mới Là Quỷ!](#)

[Chương 24: Tuân Tra Ban Đêm](#)

[Chương 25: Gặp Nạn](#)

[Chương 26: Mật Thất](#)

[Chương 27: Trứng Bể Hết Rồi](#)

[Chương 28: Vườn Linh Bí Mật](#)

[Chương 29: Phá Kết Giới](#)

Chương 30: Tạo Hóa Kim Tiên

Chương 31: Thôn Ngoài Ngàn Dặm

Chương 32: Chào Người Tiểu Tặc

Chương 33: Kim Tiên Đại Gia

Chương 34: Ba Quy Ước

Chương 35: Tìm Người Trợ Giúp

Chương 36: Đào Hồ Chờ Người Nhảy

Chương 37: Đừng Có Mơ!

Chương 38: Tai Họa Mò Tới Cửa

Chương 39: Thề Độc

Chương 40: Sao Các Người Không Đi Chết Đi!

Chương 41: Hạc Ngàn Dặm

Chương 42: Chuyện Cũ

Chương 43: Lên Đài Lóa Sáng

Chương 44: Người So Với Người Càng Tức Chết Người!

Chương 45: Bóp Quả Hồng Mềm

Chương 46: Làm Hết Sức Mình Nghe Thiên Mệnh

Chương 47: Canh Ba Hoa Chích Chòe

Chương 48: Gối Thêu Hoa

Chương 49: Phù Quý

Chương 50: Ác Độc Là Tất Yếu

Chương 51: Đê Tiễn Vô Si

Chương 52: Chân Tướng Khó Bề Phân Biệt

Chương 53: Quay Lại Phượng Tuyền Thôn

Chương 54: Vô Sự Hiến Ân Cần

Chương 55: Lời Cầu Thí

Chương 56: Lôi Kiếp Tàng Tịch Điện

Chương 57: Tống Sư Bá Đừng Sợ!

Chương 58: Đường Này Không Thông

Chương 59: Hu Hu Hu

Chương 60: Bại Lộ

Chương 61: Vô Độc Bất Trượng Phu

[Chương 62: Phát Hiện](#)
[Chương 63: Độc Câu Tình](#)
[Chương 64: Chúng Ta Bỏ Trốn Đi](#)
[Chương 65: Tà Pháp Ma Môn](#)
[Chương 66: Quyển Sách Nhỏ Thần Kỳ](#)
[Chương 67: Tuyển Chọn Đệ Tử](#)
[Chương 68: Đặc Cách Bái Sư](#)
[Chương 69: Ngưỡng Mộ](#)
[Chương 70: Một Ý Niệm](#)
[Chương 71: Đừng Mà Sư Tỷ!](#)
[Chương 72: Chân Trần Đối Diện](#)
[Chương 73: Khiêu Khích](#)
[Chương 74: Quý Hay Người Tí Hon](#)
[Chương 75: Sư Thúc Bảo Trọng](#)
[Chương 76: Tiên Khí Tung Hoành](#)
[Chương 77: Hữu Duyên Đi Đâu Cũng Tương Phùng](#)
[Chương 78: Muội Cách Xa Ta Ra Một Chút](#)
[Chương 79: Truyền Thuyết](#)
[Chương 80: Tà Ma Xinh Đẹp](#)
[Chương 81: Nô Gia Không Phải Quý!](#)
[Chương 82: Khóc Nữa Ta Sẽ Lật Tẩy Cô!](#)
[Chương 83: Ẩn Tình](#)
[Chương 84: Túy Sinh Mộng Tử](#)
[Chương 85: Chủ Không Dễ Trêu](#)
[Chương 86: Thiếu Nữ Cản Đường](#)
[Chương 87: Tiêu Diêu Bềnh Bồng](#)
[Chương 88: Liếm Đu Chư?](#)
[Chương 89: Cười Kinh Hồng](#)
[Chương 90: Hồ Lạc Tinh](#)
[Chương 91: Mời Nhử](#)
[Chương 92: Bờ Vực Sinh Tử](#)
[Chương 93: Hiểm Nguy Trùng Trùng](#)

Chương 94: Người Muốn Chết!

Chương 95: Pháp Bảo Chỉ Sợ Nhận Sai Chủ

Chương 96: Yêu Đan Hung Mạnh

Chương 97: Cái Chết Của Ca Ca Xa Lạ

Chương 98: Đêm Không Yên Tĩnh

Chương 99: Người Khi Dễ Ta!

Chương 100: Thật Thật Giả Giả

Chương 101: Sao Ngài Lại Ở Đây?

Chương 102: Tự Mình Đa Tình!

Chương 103: Lời Thề Ác

Chương 104: Thói Quen Trong Mộng

Chương 105: Thế Gia Công Tử

Chương 106: Lối Ra Hãm Hại

Chương 107: Tạo Hóa Trêu Người

Chương 108: Rốt Cuộc Người Muốn Ôm Bao lâu?

Chương 109: Noãn Ngọc Ôn Hương

Chương 110: Huyết Án

Chương 111: Bát Quái Kinh Thiên

Chương 112: Tụ Linh

Chương 113: Cảnh Trong Mơ Tái Hiện

Chương 114: Quá Không Biết Xấu Hổ!

Chương 115: Khẩu Vị Quá Nặng

Chương 116: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

Chương 117: Làm Khoản Giao Dịch Thì Sao?

Chương 118: Người Nên Chết Sớm

Chương 119: Không Ai Được Giúp

Chương 120: Quá Khứ

Chương 121: Sao Sa

Chương 122: Kinh Hi

Chương 123: Lời Đồn

Chương 124: Cảnh Cáo Nghiêm Trọng

Chương 125: Thả Điều

[Chương 126: Phiền Cũng Là Một Loại Cảm Xúc](#)
[Chương 127: Không Gặp Quân Tử](#)
[Chương 128: Mời](#)
[Chương 129: Trên Mây](#)
[Chương 130: Dạy Hư Trẻ Con](#)
[Chương 131: Đạp Nguyệt Mà Đến](#)
[Chương 132: Bắt Nạt](#)
[Chương 133: Vô Cùng Thân Thiết](#)
[Chương 134: Không Cho Nói](#)
[Chương 135: Song Tu](#)
[Chương 136: Lừa Đảo](#)
[Chương 137: Cung Hi Cung Hi](#)
[Chương 138: Chơi Với Lừa Có Ngày Chết Cháy](#)
[Chương 139: Chúng Ta Tiếp Tục Đi](#)
[Chương 140: Tiêu Điểm](#)
[Chương 141: Tiệc Rượu](#)
[Chương 142: Say Bí Tí](#)
[Chương 143: Dễ Dãi Lừa Ghê](#)
[Chương 144: Địch Bạn Khó Phân](#)
[Chương 145: Thân Phận](#)
[Chương 146: Gió Xuân Thổi Qua Vạn Vạn Đâm Chồi](#)
[Chương 147: Vạch Trần](#)
[Chương 148: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau](#)
[Chương 149: Mỗi Người Một Toan Tính](#)
[Chương 150: Ẩn Tình](#)
[Chương 151: Chương Môn Nhiều Như Cầu](#)
[Chương 152: Tát Vào Mặt](#)
[Chương 153: Đánh Võ Mồm](#)
[Chương 154: Ý Mạnh Hiếp Yếu](#)
[Chương 155: Hồn Chiến](#)
[Chương 156: Tình Thế Biến Hóa](#)
[Chương 157: Từ Nay Gặp Lại Như Người Xa Lạ](#)

[Chương 158: Thăng Tiên Kiếp](#)
[Chương 159: Ma Cao Một Trương](#)
[Chương 160: Sự Dịu Dàng Biến Thái](#)
[Chương 161: Không Cho Phép Phản Bội](#)
[Chương 162: Chơi Xấu](#)
[Chương 163: Sinh Sôi Không Dứt](#)
[Chương 164: Núi Xanh Còn Đỏ](#)
[Chương 165: Biến Cố](#)
[Chương 166: Ma Môn Kỳ Hoa](#)
[Chương 167: Lập Thệ](#)
[Chương 168: Giải Thích Khó Hiểu](#)
[Chương 169: Ghen Tuông Ẩn Sâu](#)
[Chương 170: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của](#)
[Chương 171: Lại Trúng Chiêu](#)
[Chương 172: Huyết Ngọc Chu Tước](#)
[Chương 173: Hủy Trận](#)
[Chương 174: Tâm Khế](#)
[Chương 175: Nhân Như Thu Thủy Ngọc Vi Thần](#)
[Chương 176: Không Cắt Được Cái Đuôi](#)
[Chương 177: Điệp Huyết Cốc](#)
[Chương 178: Tán Tu Không Phải Đồ Vật](#)
[Chương 179: Bị Tập Kích](#)
[Chương 180: Kẻ Vui Người Buồn](#)
[Chương 181: Chọc Tới Sát Tinh](#)
[Chương 182: Sen Tĩnh Đế Âm Dương](#)
[Chương 183: Đoạt Bảo](#)
[Chương 184: Ngụy Biến](#)
[Chương 185: Pháp Bảo Bản Mệnh](#)
[Chương 186: Gàn Mực Thì Đen](#)
[Chương 187: Đảo Ngược Thời Gian](#)
[Chương 188: Không Thẹn Với Lương Tâm](#)
[Chương 189: Tiểu Tiểu Đạo Sĩ](#)

Chương 190: Mỗi Người Một Tâm Cơ

Chương 191: Bắt Yêu

Chương 192: Đầu Sai Sư Môn

Chương 193: Lão Đạo Bạo Lực

Chương 194: Phiền Phức Không Khác Biệt

Chương 195: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 196: Lựa Chọn

Chương 197: Đa Tình Từ Xưa Thường Ly Biệt

Chương 198: Cảm Ứng Kỳ Diệu

Chương 199: Sống Chết Không Rõ

Chương 200: Đuổi Tận Giết Tuyệt

Chương 201: Tin Dữ

Chương 202: Bi Thương

Chương 203: Nói Lời Từ Biệt

Chương 204: Truyền Lời

Chương 205: Độc Nhất Vô Nhị

Chương 206: Sở Thích Bất Lương

Chương 207: Đánh Chết Cái Nết Cũng Không Chừa

Chương 208: Dự Lễ

Chương 209: Mục Đích Thật Sự

Chương 210: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 211: Vẫn Không Biết Xấu Hổ Như Xưa

Chương 212: Người Có Lúc Tương Phùng

Chương 213: Khinh Người Quá Đáng

Chương 214: Giải Thích

Chương 215: Ánh Dương Sau Cơn Mưa Bão

Chương 216: Bỏ Trốn

Chương 217: Du Sông Ngắm Trăng

Chương 218: Say Mê

Chương 219: Đêm Tiêu Hồn

Chương 220: Không Còn Chia Cách

Chương 221: Kết Tóc Và Quân Tri

Chương 222: Hi Sự Không Tình Nguyên

Chương 223: Đại Kết Cục - Đoàn Tụ Sum Vầy

Chương 224: Ngoại Truyện 1: Kiếp Sau Lại Gặp Nhau

Chương 225: Ngoại Truyện 2: Tiểu Kịch Trường

Chương 226: Ngoại Truyện 3: Số Mệnh (Thượng)

Chương 227: Ngoại Truyện 4: Số Mệnh (Hạ)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trừ Cái Mồ Tổ Nhà Ông!

TRỪ CÁI MỒ TỔ NHÀ ÔNG!

Edit: Yunchan

Thành Lâm Uyên, tửu lâu Cát Tường.

Sau giờ đóng cửa, bên trong tửu lâu vắng bóng khách khứa, chỉ còn lại ba hỏa kế, bốn người đầu bếp, và một chương quỹ béo múp đang híp đôi mắt hí, gảy bàn tính lạch cạch.

Địa vị của đầu bếp ở tửu lâu này giống như món ăn chiêu bài trên thực đơn vậy, tiền công bị cắt xén không nhiều, thế nên bọn họ lãnh tiền rất nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Đến lượt Hàn Ngâm bước lên, cô cười tươi rói, mắt mang chờ đợi.

Chương quỹ béo lia mắt qua liếc cô, vừa gảy bàn tính vừa lầm bầm.

“Hai ngày đầu tháng người bị bệnh, trừ mười văn tiền công.”

Hàn Ngâm ngớ ra: “Bệnh thì bệnh, nhưng ta cũng làm đâu có ít.”

“Sai!” Chương quỹ béo cười híp mắt nói: “Bị bệnh thì làm việc cũng không nhanh nhẹn, còn làm lỡ đủ thứ chuyện, chưa kể người bị cảm mạo, lúc nhảy mũi hù chạy ba người khách với hai thiếu gia đang gọi thức ăn!”

Lão cân đo đong đếm tiếp: “Khoan, trừ người mười văn tiền công còn hơi ít, thế này đi, trừ thêm năm văn nữa.”

Ngón tay gầy gầy, bàn tính lại kêu lên lạch cạch.

Chường quỹ béo sung sướng tính tiếp: “Còn hai ngày trước, người làm bể mất năm cái đĩa.”

Hàn Ngâm thanh minh: “Đó là bị khách nhân ngáng chân, tại sao lại trách ta! Huống chi...”

Câu tiếp theo của cô còn chưa có cơ hội thốt ra, chường quỹ béo đã đành mặt, khí thế cắt ngang lời cô: “Tôn chi của tửu lâu chúng ta là gì?”

Hàn Ngâm hậm hực: “Khách nhân luôn đúng...”

“Chính xác!” Chường quỹ béo vỗ bộp vào quây: “Khách nhân đúng, chuyện đó chính là người sai! Làm bể năm cái đĩa đều là sứ Thanh Hoa thượng đẳng, mỗi cái mười văn tiền, trừ người thêm năm mươi văn tiền.”

Ngón tay gầy gầy, bàn tính lại kêu lên lạch cạch.

Chường quỹ béo tính mãi tính mãi, đến cuối, tiền công tới tay Hàn Ngâm chỉ có hai mươi văn tiền còn.

Hàn Ngâm nhìn tiền đồng nằm rải rác trên bàn, rồi nhòm qua chường quỹ béo đang cười sáng lạn như tiết trời vào xuân, cô hít vào một hơi lạnh nói: “Tiền công đầy đủ là một tháng ba trăm văn, chường quỹ ông không biết xấu hổ chỉ trả cho ta bằng này á?”

Cặp mắt đậu của chường quỹ béo nhất thời bắn ra mũi nhọn bén ngón: “Hai mươi văn, đủ rồi!”

Hàn Ngâm nhướng mày: “Đủ ăn hay đủ mặc?”

Chưởng quỹ béo rướn cái thân ục ịch ra nhìn thẳng vào cô: “Thời tiết đang nóng dần, áo mỏng đã đủ mặc khỏi cần thêm, về phần ăn, đồ ăn thừa của khách nhân người cứ ăn tùy thích, nhưng nhớ phải ghi vào sổ, để cuối tháng trừ vào tiền công của người.”

“Trừ trừ trừ! Trừ cái mờ tổ nhà ông!” Hàn Ngâm hết nhịn nổi, đập vào quầy, làm mấy đồng tiền nhảy bật lên leng keng: “Chữ trừ ông viết nhiều quá rồi đó, còn tưởng ông là cái mắt tiền, viết một chữ là một đồng tiền!”

“Phản rồi!” Chưởng quỹ béo tức tới nổi thở hồng hộc, hai cái tay ú đập thẳng xuống, gom tiền về: “Không nghe lời, chửi chưởng quỹ, làm nhục mộ phần tổ tiên chưởng quỹ, trừ người thêm mười văn tiền công!”

“Tiểu gia ta không thềm làm nữa!” Ngọn lửa phẫn nộ trong ngực Hàn Ngâm vèo một phát bốc thẳng lên đầu, cô vớ ngay cái bàn tính trên quầy ném lên mặt chưởng quỹ.

Ném xong, chỉ vào mũi lão mắng: “Không làm thì không làm, nhưng sổ sách vẫn phải tính với ông cho sòng phẳng! Hai ngày đầu tháng ta bị bệnh, đó là do ông truyền nhiễm! Còn nữa, nhảy mũi hù ba người khách chạy chính là ông, hai thiếu gia gọi thức ăn, cũng là do con mắt hèn mọn của ông nhìn chòng chọc vào túi tiền dọa họ chạy mất dép, mấy thứ này đừng đổ hết lên đầu ta! Ngoài ra, khách nhân làm bể đĩa đã bị ông bắt chẹt bồi thường một trăm văn tiền, ông dựa vào đâu còn trừ ta nữa?”

Cô mắng xối xả một thôi một hồi, chợt nghe chưởng quỹ béo quát lên rung trời động đất: “Người là cái cọng hành gì, lại dám đánh ta!”

“Câm miệng! Ta đây cứ đánh!” Hàn Ngâm tung thêm một quyền, thụi vào mắt phải lão.

Thân thể chưởng quỹ mỡ màng yếu đuối, nào có sức đánh trả, bưng con mắt phải hét tiếp: “Lẹ lên! Lẹ lên! Các người chết rấp hết rồi hả! Bắt nó lên quan lẹ lên!”

“Bộp ——”

Vừa dứt lời, hốc mắt trái đã bị Hàn Ngâm tấn thêm một quyền: “Lên quan cái gì? Lên quan phải trả tiền đấy nhé! Không có chừng mười lượng bạc thì đừng hòng thắng, nhưng đi gặp đại phu thì được giảm giá, chỉ cần một trăm văn thôi, dù sao cũng gặp, thôi thì để ta tặng thêm cho ông vài vết thương, cho ông kiếm chút lợi!”

Cô vừa nói vừa đánh bịch bịch tiếp, tay vớ trúng cái gì đều ném tuốt lên cái mặt béo phì của chương quỹ, ném hết chén trà rồi tới sổ sách, ném hết sổ sách thì ngay cả tráp tiền cũng giơ lên phang.

“Rầm” một tiếng, tiền trong tráp bạc đều rơi leng keng đầy đất.

Hàn Ngâm tiện tay cúi người xuống, nhặt một thỏi bạc vụn cầm trong tay ước lượng, sau đó ngoe nguẩy bước đến trước mặt chương quỹ béo: “Nhìn cho rõ, hai lượng bạc, lấy của ông không nhiều đâu, còn thiếu một lượng bạc đấy nhé, coi như trả tiền trị liệu cho ông, coi như ông không bị đánh không công!”

Cô nói xong thì nhét bạc vào trong ngực, quay người chạy ra ngoài.

Hai hỏa kế còn lại thâm cắm chương quỹ béo đã lâu, đứng bên nhìn mà hả lòng hả dạ, tất cả đều giờ trò hai mặt, câu giờ tới tận lúc này mới xông lên bắt cô, lại bị cô luồn qua khe hở giữa hai thân thể linh hoạt như một con cá chạch.

Chạy ra tới bên ngoài tửu lâu, Hàn Ngâm nhìn hai bên một chút, sau đó đưa tay xé cờ hiệu treo trên cao xuống, quăng bẹp xuống dưới chân, hung hăng đập đập, đập xong còn “Phì phì” hai tiếng, cuối cùng chui vào biển người trên phố, chạy thẳng về hướng ngoài thành.

Cùng lúc đó bên trong tửu lâu Cát Tường, chương quỹ béo nằm sải lai trên đất, vừa khóc rống vừa vớ tay nhìn theo, tru lên thống thiết: “Đừng

chạy! Người chỉ mới trả tiền trị liệu, còn tiền thuốc men nữa mà....”

Hai hỏa kế cười lẫn lộn, chường quỹ béo này đúng là trong mắt chỉ có mỗi tiền, chỉ cần tiền chứ chả cần mạng!

Hàn Ngâm đánh người xong, cũng trút hết ác khí dồn nén suốt ba tháng trời, lúc đầu còn thấy rất hả hê, thế nhưng sau khi ra khỏi thành rồi bước chân lại dần nặng trĩu.

Náo loạn trận này xong thì không thể nào sống ở thành Lâm Uyên được nữa, nhưng thiên hạ to lớn, tình đời ở đâu cũng bắn thiêu như nhau, đổi chỗ khác cũng chưa chắc tốt hơn, chết người là cô vừa qua sinh thần tuổi mười ba, cơ thể dần nảy nở, qua hai năm nữa thì muốn cải nam trang cũng khó khăn, gặp chuyện phiền phức cũng nhiều hơn hiện tại.

“Chết tiệt!” Hàn Ngâm không nén được u sầu, dùng sức đá bay một hòn đá nhỏ dưới chân.

Thế nhưng chuyện đã đến nước này, có buồn đời hơn thì cũng chẳng có tác dụng gì, cô nhanh chóng điều hòa lại tâm trạng, phân biệt phương hướng, nhắm hướng ngôi miếu hoang mà cô từng cư trú trước đây bước tới.

Lúc này trời đã sập tối, ánh trăng đầu hôm treo ở lưng chừng núi vẫn còn tờ mờ chưa tỏ, khiến cô chỉ có thể phân biệt được lờ mờ con đường dưới chân.

Xuân hàn se lạnh, gió đêm càng thêm rét buốt, thổi tấp vào người thấu đến tận xương.

Hàn Ngâm siết chặt cái áo mỏng tanh trên người, rảo bước nhanh hơn. Nhưng đúng lúc này bầu trời trước mặt đột nhiên rơi xuống một vật gì đó, “Bộp” một tiếng nện xuống chỗ cách cô hơn một trượng, làm bụi bặm bay tứ tán.

Thứ gì thế?

Cô tò mò bước lại gần, nhưng còn chưa thấy rõ, cổ chân phải đã bị siết chặt.

Cúi đầu, giật bắn, Hàn Ngâm bất ngờ nhảy bật lên như bị kim đâm, ngay sau đó gập eo phúi phúi chân phải mình, còn ra sức giẫy hai cái mới giẫy được thứ đáng sợ ra khỏi chân.

Đúng là gặp quỷ mà!

Trên trời lại rớt xuống một người sống sờ sờ! Còn thứ níu chặt cổ chân cô chính là bàn tay trắng bệch máu me be bét của người nọ!

Hàn Ngâm hít sâu một hơi cố bình tĩnh lại, mắt nhìn thẳng, chân bước nhanh qua, nhưng mà....

Cô ngẫm nghĩ chút bèn đi giật lùi, đưa tay lật mặt người nọ lên xem thử.

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, lộ ra một gương mặt đầm đìa máu tươi, tóc tai dính bết vào nhau.

Quá xấu! Quá khiếp!

Cô nhú nhú mày, cuống cuồng thả tay ra, bỏ người nọ lại, chạy té khói.

~ Hết chương 1 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiếu Niên Bạch Y

THIẾU NIÊN BẠCH Y

Edit: Yunchan

Cuống cuống chạy tới miếu hoang, Hàn Ngâm vào trong thăm dò một lát, không thấy gì mới thầm than một tiếng may mắn.

Không biết là do thời tiết ẩm dần lên, hay do nhìn miếu hoang có vẻ sắp sập, mà lâu rồi cô không tới nó vẫn bị bỏ hoang, không bị ăn mày trong vùng hay kẻ lang thang nào chiếm cứ.

Cô chống hai tay lên bệ thờ, leo lên một cách hết sức thành thạo, lôi đồng rơm đằng sau tượng Phật ra dời tới chỗ đất khô ráo, rồi thò tay vào trong cái lỗ đổ nát sau tượng Phật, lấy ra một cái thảm rách rưới, một chiếc áo mỏng, đá đánh lửa và vài cái vại sứ chén mẻ mà cô giấu trong đó ra.

Những món này chính là toàn bộ gia tài của cô hiện tại, mà đêm nay chắc chỉ có thể ngủ tạm ở đây thôi.

Hàn Ngâm đi ra ngoài lượm lặt ít cành khô và lá úa, nhóm một đồng lửa lên để sưởi ấm, nương theo ánh lửa sáng ngời, cô mới nhìn thấy trên hai tay và quần mình đều dính đầy máu.

“Đi dời rồi!”

Có người từ trên trời rớt xuống, chết ở chỗ không xa ngôi miếu đổ nát này, mà trên người cô lại dính đầy máu...

Nếu liên kết mấy đầu mối này lại, cô có ba bốn cái mồm cũng không thanh minh nổi.

Hàn Ngâm phiền muộn nhặt bộ quần áo sạch lên rồi bước ra ngoài miếu.

Miếu hoang tọa lạc ở chân núi, đi một quãng không xa sẽ bắt gặp một dòng suối nằm giữa các mỏm đá, nguồn suối ở đây rất kỳ lạ, dù là mùa đông khắc nghiệt thì nước ở đây cũng ấm áp một cách tự nhiên. Cô rất hay vào đó tắm, vì xung quanh nó đều là cây cỏ núi rừng, được che đậy với hàng dây dây leo xơ xác, nước suối cũng bốc ra hơi nóng lượn lờ, hơn nữa bây giờ là đêm khuya im ắng, ở vùng hoang vắng này hoàn toàn không cần lo sẽ bị người ta nhìn thấy.

Trời đêm sâu hút, trăng sáng sao thưa.

Do quen đường, Hàn Ngâm mò mẫm một lúc đã tới bên bờ suối, nhanh tay cởi quần áo rồi định lúi vào trong nước. Thế nhưng, khi cởi giày ra cô chợt sững lại một chút, khom lưng nhìn xuống, moi từ mép phải giày ra một thứ tròn tròn cứng cứng.

Là một đồng tiền.

Phải nói là hình dạng rất giống đồng tiền, ngoài tròn trong vuông, nhưng lại dày hơn đồng tiền rất nhiều, trên mặt cũng không có chữ, chỉ có một số hoa văn tinh tế theo phong cách cổ, và lại màu sắc cũng khác xa tiền đồng, thứ này phát sáng lung linh dưới ánh trăng, rực rỡ chói chói.

Lẽ nào đây không phải đồng tiền mà là vàng?

Phát tài rồi!

Mắt Hàn Ngâm sáng bừng lên, lập tức kê đồng tiền lên mép, định lấy răng cắn thử.

Nhưng mà, miệng cô vừa há ra đã cấp tốc ngậm lại ngay lập tức.

Khoan đã!

Cô bối rối nghĩ, món này là moi ra từ mép giày...

Mặc kệ có phải là vàng hay không thì nó cũng rất đẹp, trông bề ngoài cũng khá là đáng giá, có lẽ là rơi ra lúc cô đập bể tráp tiền của chương quỹ béo, rồi nhân tiện rơi vào giày cô đây mà, không nên lãng phí, không nên lãng phí!

Hàn Ngâm dùng nước suối rửa sơ rồi nhét vào cái túi ngấm may bên trong bộ đồ sạch, xong xuôi mới lội xuống nước.

Nước suối vẫn ấm áp như trước giờ, ngâm trong đó rất dễ chịu, cô thờ dãi thích ý, nhân tiện xách bộ đồ nức mùi dầu mỡ và máu ra giặt sạch.

Nhưng tắm được một lúc, cô cảm giác có gì đó không đúng, ngừng tay lại, ngoảnh đầu nhìn về bên trái.

Cách một mỏm đá to và hơi nước dày đặc, có thể nhìn thấy thấp thoáng ở bên kia mặt nước đang nổi lênh bênh một cái bóng trắng, hình như lúc trước cô cũng có thấy, chẳng qua là không để ý, bây giờ ngẫm lại mới thấy lạ.

Là bộ đồ trắng nổi trong nước à?

Nhưng suối nước nóng này đâu phải con suối nhỏ, đời nào lại có quần áo trôi theo dòng chảy tới đây được, huống chi chỗ này lại hoang vắng như vậy...

Lòng hiếu kỳ của cô trời dậy, leo qua mỏm đá, kết quả là —

“Quý!”

Cô leo ngược lại với tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả lúc leo qua, cũng không dám ngâm trong nước tiếp, quáng quàng lau người qua quýt, rồi mặc đại quần áo vào.

Hôm nay cô bị trúng tà là cái chắc!

Đi đường thì trên trời rớt xuống một cái xác, đi tắm thì lại phát hiện thi thể nổi lên bờn!

Hàn Ngâm quơ tất cả đồ đạc định chạy ào đi, nhưng chạy được hai bước cô lại thụt lùi về, do dự chốc lát, đặt đồng đồ sang bên, lau vớ, xắn quần, quyết định hạ thủy lần hai.

Lội tới gần, nhìn thử, gương mặt tuần tú của thiếu niên áo trắng phơi ra rõ rệt dưới ánh trăng, mặc dù nhắm chặt hai mắt không cực cự, nhưng cũng không giấu nổi khí chất lạnh lẽo toát ra khắp người. Cô thấp thỏm, đưa tay rút thanh kiếm ra khỏi cái bao kiếm đeo bên hông hăn, hàn quang trong vắt.

Kiếm tốt! Người hiền!

Đáng tiếc, kiếm còn đây mà người đã về Tây Thiên!

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, gác cả kiếm và bao kiếm qua bên cạnh mỏm đá lớn, duỗi tay cởi y phục của hăn ra, miệng còn tụng niệm: “Xin lỗi xin lỗi, dù sao người cũng chết rồi, bộ đồ này bây giờ đã vô ích với người, chi bằng đưa cho ta đi. Yên tâm yên tâm, ta sẽ không lột hết của người đâu, chỉ lột mỗi cái áo bên ngoài thôi, khi nào bán được tiền, ta sẽ đốt cho người một nén hương thật cao trước Phật, đốt thêm ngọn đèn soi đường tới Hoàng Tuyền cho người, phù hộ người kiếp sau đầu thai sống tốt, đừng chết bất đắc kỳ tử trong núi rừng hoang vắng, bị người ta lột y phục bán lấy tiền nữa...”

Còn chưa nói xong, mi tâm của thiếu niên kia bỗng nhả lại.

Hoa... hoa mắt...

Da đầu Hàn Ngâm loáng cái tê dại, ngón tay run rẩy như lá cây trong gió.

Cô xui xẻo tới nông nỗi này sao? Khó lắm mới kiếm được chút lợi, nào ngờ lại gặp phải xác chết vùng dậy!

Không được!

Đồ đã lột được phân nửa, có lý nào lại bỏ dở giữa chừng. Hơn nữa nếu là xác chết vùng dậy thật, phản ứng nhanh một chút là có thể chạy thoát!

Tay Hàn Ngâm bỗng nhiên hết run, cời nút áo một cách hết sức nhanh chóng và kiên định.

Có điều, thiếu niên kia không chỉ cau mày, mà cổ họng còn rung rung phát ra tiếng rên khế, ở nơi hoang vu tĩnh mịch này lọt vào tay hết sức rõ ràng.

Xác chết vùng dậy, còn biết rên?

Hàn Ngâm nhướng mày kinh ngạc, suy nghĩ một chút, tay ngừng lại thò qua thăm dò hơi thở của hân.

Hơi thở yếu ớt.

Sau đó sờ tới ngực hân.

Tim đập cũng yếu.

“Hù chết người!” Cô thở phào một hơi: “Chưa chết thì nổi ở đây đóng giả thi thể làm cái khỉ gì! Suýt nữa là bị người hù chết tươi!”

Hàn Ngâm bình ổn tâm trạng, trước hết lột lên bờ, rất tốt bụng lượm thật nhiều lá rụng, chất lên thành đồng mềm mềm, đến đây mới xuống nước lần nữa, đẩy thiếu niên kia lên bờ, để hắn nằm trên đồng lá, sau đó...

Đương nhiên là lột đồ hắn tiếp!

Nhân tiện, ngọc bội này, trâm gài tóc này, túi thêu này, toàn bộ đều gom hết một lượt.

Nói đùa, đã làm việc tốt cứu người còn không để lại tên, chỉ vơ ít đồ cũng không được à? Cơ mà làm chuyện tốt quả nhiên là nhẹ nhõm khoan khoái, ít nhất lúc lột đồ lương tâm cũng không có tí cắn rứt nào.

Cuối cùng Hàn Ngâm cũng thu hoạch được một đồng đồ, lúc sắp đi thì ngoái đầu lại nhìn thiếu niên chỉ còn mỗi trung y đang nằm dưới ánh trăng, ngẩng lại cũng thấy hơi áy náy, bèn sờ soạng moi ra hai đồng bạc nhặt được hôm nay, cạy tay hắn ra, bỏ bạc vào lòng bàn tay hắn: “Nè, người ngủ một giấc đi, nói không chừng sáng mai mặt trời mọc là tỉnh, ta để lại cho người ít lộ phí về nhà, không cần phải tạ ơn ta đâu, gặp lại sau. Không đúng không đúng, tốt nhất là vĩnh viễn không gặp lại!”

Nói xong, cô ôm tâm trạng sung sướng, cuốn đồ đi mất.

Về phần sáng mai mặt trời mọc, thiếu niên này rốt cuộc có tỉnh lại hay không, chuyện đó không liên quan gì đến cô hết...

~ Hết chương 2 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Giao Tiền Rồi Hủy Ngắt

GIAO TIỀN RỒI HỦY NGẮT

Edit: Yunchan

Đêm xuân có đông lửa sưởi ấm, không khí dường như cũng không đến nỗi quá lạnh.

Hàn Ngâm đóng cửa miếu lại, khoai trá nằm lên ụ rơm, ôm cái thảm rách kia ngủ thiếp đi.

Cô mơ thấy một giấc mộng tuyệt đẹp, nhưng sau khi tỉnh giấc lại bị thực tế phủ phàng xát muối vào tim, làm cô cực kỳ mất mát, mãi tới khi ngó thấy đông đồ vơ vét được hôm qua vẫn đang nằm chỉnh tề bên cạnh đông lửa, mắt cô mới lóe sáng được một chút.

Hên quá, của hồi trời sông không phải là mơ!

Mở cửa miếu bước ra ngoài, lúc này trời vừa mới tảng sáng, sương còn giăng đầy.

Khi đi qua chỗ xác chết rơi ngày hôm qua, cô có hơi thấp thỏm một chút, nhưng lại bất ngờ phát hiện không có ai tụ tập ở đây, không có nha dịch tra xét, thậm chí cái tên nửa chết nửa sống kia cũng biến đâu mất tăm, trên mặt đất trống hoác chẳng có gì, chỉ còn một vết máu đã biến thành màu đen sẫm.

Nói tóm lại, cô mặc kệ!

Hàn Ngâm nắm cái thảm rách trong tay thật chặt, bước nhanh đi không quay đầu lại.

Khi chạy vào trong thành, cô lấy cái thảm rách che mặt, còn cố ý vòng qua tửu lâu Cát Tường, lén chuồn vào một ngõ nhỏ, rồi lách vào một cửa hàng bán quần áo cũ.

Chường quỹ của tiệm quần áo cũ thò tay xe xe áo bào thuần trắng, lẩm bẩm nói: “Kỳ lạ kỳ lạ, đây là chất liệu gì, ta không nhận ra được.”

Nói xong, hăn ngẩng lên quét dọc Hàn Ngâm từ trên xuống dưới, hừ lạnh một tiếng: “Tiệm của ta không thu đồ trộm cắp!”

Hàn Ngâm cười tươi rói: “Ngài yên tâm, đây không phải là đồ trộm cắp gì đâu. Ta là tiểu hóa kế trong tửu lâu Cát Tường đăng trước, tối qua lúc sắp đóng cửa có một vị khách nhân tới tiệm, kêu một đồng rượu với thức ăn mà lại không trả tiền, ông chủ mới sai người lột đồ hăn để gán nợ, rồi bảo ta đưa tới đây đổi lấy tiền.”

“Tửu lâu Cát Tường à...” Chường quỹ tiệm quần áo cũ trầm ngâm giây lát, gật đầu: “Đúng rồi, ta nhớ người rồi, tháng trước ta đi uống rượu, cũng là người tới chào.”

Nguồn gốc quần áo không còn vấn đề, ông ta bắt đầu yên tâm định giá: “Bộ y phục này may rất khéo, nhưng chất liệu lại quá lạ, quả thực không biết có ai chịu mua hay không nữa, như vậy đi, trả người năm đồng bạc.”

Hàn Ngâm cười cười: “Chường quỹ, một bộ xiêm y tơ lụa bình thường cũng phải một hai đồng bạc, chất liệu tốt hơn càng không thể có giá này đâu, thứ càng hiếm thì càng đắt mà, ngài nâng lên chút đỉnh đi.”

“Một hai đồng bạc là giá bán ra, ta cũng phải kiếm chút lời chứ.”
Chưởng quỹ bỏ y phục xuống: “Tám đồng, không thể nhiều hơn.”

Hàn Ngâm tùy mặt gửi lời, nhận y phục lại, nói: “Ôi, vậy thì không được rồi, ngài biết ông chủ của ta đó, cả đời chả yêu thương cái gì, chỉ yêu mỗi tiền. Ta bán giá thấp thế này, về rồi thế nào cũng bị ông ta chửi chết, ta nên tới nơi khác hỏi lại thì hơn.”

“Chờ đã.” Chưởng quỹ vội vàng gọi cô lại: “Một lượng bạc.”

Hàn Ngâm cup mắt, vuốt bộ y phục trong tay: “Loại vải này quả là trơn mềm, mỏng nhẹ như mây.”

“Một lượng năm tiền!”

Hàn Ngâm kéo kéo bộ y phục, ra vẻ kinh ngạc: “Ồ, còn xé không rách này, vò không nhăn này.”

“Hai lượng!”

“Tối qua ta đi tiểu đêm, thấy bộ xiêm y này phát ra ánh sáng nhạt, nhìn y như ánh trăng vậy, thật là đẹp biết bao, hơn nữa chất vải còn kỳ lạ, dính nước không ước đâu nhé.”

“Ba lượng!”

Hàn Ngâm nhìn trái nhìn phải nói tiếp: “Bình thường ông chủ nhà ta còn hận không thể bỏ một văn tiền làm hai.”

Chưởng quỹ cắn răng: “Bốn lượng!”

Hàn Ngâm tiếp tục độc thoại: “Khách nhân hôm qua gọi một bàn rượu thịt tới sáu lượng bạc lận.”

Chưởng quỹ muốn lột tròng tới nơi: “Sáu lượng.”

Hàn Ngâm lặn qua lộn lại vẫn nói y một câu: “Bình thường ông chủ nhà ta còn hận không thể bẻ một văn tiền làm hai.”

“Tám lượng!” Chương quỹ khàn cả giọng: “Người mà nói thêm câu nào nữa, thì lặn ra ngoài ngay lập tức cho ta!”

Hàn Ngâm cầm y phục đi ra.

“Đứng lại! Rốt cuộc người có bán hay không!”

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới ông ta, bước tiếp ra ngoài chẳng buồn quay đầu lại.

Chương quỹ đánh cược một lần cuối: “Mười lượng!”

Lúc này Hàn Ngâm đã thò chân ra khỏi bậc cửa, quay đầu lại nói dứt khoát: “Bán!”

Ngay sau đó, cô thở phào một hơi: “Nghện chết ta!”

Chương quỹ sững sờ: “Người nghện cái gì?”

“Nghện nói đó!” Mắt Hàn Ngâm lóe lên: “Hồi này ngài nói tám lượng ta đã định bán rồi, nhưng ngài còn kèm thêm câu, ta mà nói thêm câu nào thì lập tức lặn ra ngoài. Vì tránh lặn làm bẩn xiêm y, ta chỉ còn cách nghện lời, đợi bước ra ngoài rồi mới nói tiếp, ai dè ngài còn tốt bụng tặng thêm hai lượng, quả là khiến lòng người vui vẻ biết bao, ngài nói rồi phải giữ lời nhé, một tay giao tiền, một tay giao xiêm y nào... Ó, chương quỹ! Chương quỹ! Ngài đừng ngắt, muốn ngắt cũng nên giao tiền trước rồi hẵng ngắt...”

Ôm trong lòng mười lượng bạc nặng trĩu, Hàn Ngâm hí hửng tới nỗi muốn bay lên trời.

Cô ghé tiếp vào cửa hàng trang sức, tung hết khả năng mặc cả, lấy ngọc bội và trâm gài tóc đổi một trăm lượng ngân phiếu, vừa bước ra khỏi

tiệm thì chạy như bay tới tiệm bánh bao và tiệm thịt, mua thật nhiều bánh bao thịt và giò heo muối, gói trong lá sen khô nóng hổi, rồi hớn hờ ra về.

Không dám nán lại lâu trong thành vì sợ bị chương quỹ béo của tửu lâu Cát Tường bắt được, nhưng khi đi ngang qua cái sạp nhỏ bán son phấn và hoa cài đầu, tầm mắt cô vẫn bị hấp dẫn, dừng lại moi một đồng tiền ra mua hai sợi dây đỏ, sau đó cô lôi miếng vàng giấu trong túi ra xỏ vào, đeo lên cổ.

Từ khi nhặt được miếng vàng này, vận may của cô hình như tốt lên rất nhiều, dầu gì hiện tại cô cũng không thiếu tiền nữa, nên quyết định đeo miếng vàng này coi như bùa hộ thân, dùng để trừ tà cầu may.

Hàn Ngâm hát ngêu ngao suốt đường đi, tí tởn chạy về miếu hoang.

Nào ngờ, cửa miếu lại đóng chặt...

Cô nhớ rõ lúc mình đi ra chưa đóng cửa.

Lòng cảnh giác nổi lên, cô đưa tay lên lén đẩy một khe hở ra, dí mắt nhìn vào bên trong...

Kết quả đập vào mắt là một đôi mắt lạnh lùng trầm tĩnh.

Một hơi, hai hơi, cả đồng hơi thở qua đi.

Hàn Ngâm nhìn cặp mắt kia, nói rất bình tĩnh: “Thật ngại quá, ta đi nhầm nhà.”

Dứt lời, xoay người, co giò chạy!

Ai ngờ bên trong cánh cửa đột nhiên thò ra một cánh tay ngọc mảnh khảnh, chớp lấy cổ áo của cô, xách cô vào trong miếu, sau đó “Sầm” một tiếng, cửa miếu bị đóng lại chặt cứng.

“Buông ra buông ra!” Hai chân Hàn Ngâm treo lơ lửng giữa không trung đạp đá loạn xạ, đáng tiếc chỉ đá phải không khí.

Cánh tay kia thả ra, ném cô xuống đồng rơm, ngay sau đó, một giọng lạnh nhạt vang lên trên đầu cô: “Đồ của ta đâu?”

Hàn Ngâm xoa mông đứng lên, nhìn hăn với cặp mắt vô vàn oán trách: “Đồ gì cơ? Ta hoàn toàn không biết người. Không phải đã nói rồi sao, ta đi nhầm nhà!”

Cô vừa nói vừa linh nhanh ra ngoài cửa theo quán tính, kết quả lại bị xách cổ lôi về.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn cô chăm chăm: “Đừng giả ngốc, mấy thứ người trần lột đâu!”

Hàn Ngâm rất kiên định: “Ta không biết người là ai hết!”

“Giao ra đây!”

Có đánh chết cô cũng không thừa nhận: “Không có!”

Một khắc sau, cô hoảng sợ phát hiện cánh tay ngọc mảnh khảnh của thiếu niên bỗng mò lên người cô sờ soạng, càng hoảng hơn là cô phát hiện mình đột nhiên không thể cử động. Ngay cả nhấc một đầu ngón tay lên cũng không làm được, tất nhiên càng khỏi bàn tới chạy trốn!

~ Hết chương 3 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hồ Ly Đại Tiên

HỒ LY ĐẠI TIÊN

Edit: Yunchan

“Người... người muốn làm gì...” Giọng Hàn Ngâm mang theo run rẩy hiểm thấy.

May quá may quá, còn nói chuyện được.

Thiếu niên hơi rũ mi, chỉ đáp một chữ: “Xét!”

Lời còn chưa dứt, hắn đã thò tay vào ngực cô, lôi cái túi thêu kia ra một cách nhanh chóng.

Tang vật bị phát hiện!

Phen này không còn đường nào để cãi chày cãi cối, Hàn Ngâm vội nhận tội: “Ta sai rồi ta sai rồi, người...”

Nhưng tốc độ kêu lại không nhanh bằng tốc độ ra tay của thiếu niên kia, hắn lại lấy tay lục tìm ngọc bội của mình, kết quả là chẳng lục được gì, tay dịch lên một chút, cũng lục không thấy, tay lại dịch lên tý nữa, Hàn Ngâm vừa la lên nhận tội, thì tay hắn đã đập lên một vị trí không nên đập.

Hả, trước ngực hơi nhô lên, cảm giác có vẻ không đúng.

Lẽ nào...

Trong lúc thiếu niên còn đang ngây người, Hàn Ngâm đã hét âm lên: “Sắc lang! Đần độn! Đầu heo! Bỏ cái tay bẩn của người ra!”

Cái tay kia như bị kim chích, rút lại thật nhanh.

Vẻ mặt thiếu niên vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng mi mắt đang rủ xuống khẽ run lên, hai gò má nổi lên hai rặng mây đỏ khả nghi, nhưng chỉ nháy mắt đã biến mất, khoảnh khắc xấu hổ đó qua nhanh tới độ Hàn Ngâm tưởng là mình hoa mắt, một khắc sau cô bỗng cảm thấy cơ thể thả lỏng, có thể nhúc nhích lại.

“Quá đáng!” Cô tức giận đập một đập.

Thiếu niên không nhúc nhích, đứng im chịu một đập này.

Hàn Ngâm che mặt ngã vào đồng rơm, gào khóc: “Có ai ức hiếp người như người không! Ta đã nói ta sai rồi, vậy mà người còn... người còn... hu hu hu... không phải chỉ lột của người có ít đồ thôi sao, cùng lắm thì trả lại cho người là được rồi mà! Người ức hiếp ta như vậy, ta còn mặt mũi nào đi ra ngoài nhìn đời đây... hu hu hu... không sống nữa! Ta không muốn sống nữa...”

Bên này cô khóc đến vui vẻ.

Bên kia, sắc mặt thiếu niên đã đen như đất nồi, rít qua kẽ răng hai chữ: “Câm miệng!”

Tiếng khóc đột nhiên im bặt.

Hàn Ngâm quẫn trí, sao h lẫn lại phản ứng kiểu này...

Còn đang phân vân xem có nên khóc tiếp hay không, cô chợt nghe thiếu niên kia lạnh nhạt nói: “Những vật còn lại đâu?”

Xong đời! Xem ra chiêu giả khóc này hoàn toàn vô dụng!

Khóc một xong, Hàn Ngâm dứt khoát ngồi thẳng dậy, cầm ống tay áo lau nước mắt, đành đá nói: “Bán rồi!”

Mắt thiếu niên lạnh đi: “Bán?”

“Phải!” Hàn Ngâm nhặt cái gói lá sen rơi trên đất lên, lấy một cái bánh bao thịt từ trong đó ra, cắn một miếng lớn, lúng búng nói: “Tiền cũng mua đồ ăn hết rồi, cho nên người đừng bắt ta trả, ta trả không nổi đâu, nhiều nhất... nhiều nhất là trả lại cho người một ít thức ăn... này, đừng khách sáo, cho người hết đó.”

Cô lấy tiếp cái giò heo ra, sau đó mới đẩy gói lá sen tới.

Thiếu niên chẳng buồn liếc gói lá sen lấy một cái, đôi mắt lạnh trầm tĩnh chỉ nhìn cô chăm chăm.

Hàn Ngâm bị hắt nhìn tới chột dạ, suy nghĩ một chút, cô bèn chùi bàn tay dính mỡ lên góc áo, rồi lấy mười lượng bạc bán xiêm y ra, đau lòng đẩy về phía hắn: “Nè, tiền bán mấy thứ kia đều ở đây hết, trả cho người tất, đừng tìm ta gây rối nữa. Còn làm phiền ta nữa, ta chết thật cho người coi!”

Cô hạ quyết tâm rồi, tờ ngân phiếu một trăm lượng kia, có giết cô cũng không giao ra. Nên biết cả đời cô cũng không có cơ hội sờ qua nhiều tiền như vậy đâu. Sau này cũng chưa chắc có cơ hội kiếm được một trăm lượng bạc thế này nữa.

Rốt cuộc thiếu niên không nhìn cô nữa, cũng không động vào thức ăn hay bạc, mà chỉ lấy tay lục lọi cái túi thêu xanh, tới khi vờn tay ra, Hàn Ngâm đã thấy đầu ngón tay hắn kẹp theo một viên dược hoàn màu đỏ tươi.

Cái này cái này cái này...

Mắt Hàn Ngâm thẳng tắp, nhìn hăn sụp mắt bỏ được hoàn vào miệng rồi nuốt.

Cái này không thể nào đâu!

Cái túi thêu xanh đó cô đã lục tới lục lui mấy lần, bên trong hoàn toàn không có thứ gì, cũng chẳng bán được giá, cho nên cô mới giữ lại, dự định bỏ vào đó mấy thứ linh tinh, vậy mà hăn làm sao có thể lấy được hoàn từ trong đó ra được chứ?

Ngay khi cô còn đang ngỡ ngàng bàng hoàng, thì lại thấy thiếu niên kia lôi từ trong túi thêu xanh ra một bộ bạch y mặc lên người, chất liệu và kiểu dáng của bộ bạch y này giống như đúc bộ mà cô bán đi.

Hàn Ngâm đã hoàn toàn chết khiếp, trong lòng hồi hận vô vàn, ăn năn vô hạn, tiếc hận vô bờ, náo loạn cả buổi trời hóa ra cô lại nhìn lầm bảo vật! Cái túi thêu này mới là món giá trị nhất, thần kỳ như chậu bảo vật!

Nghẹn nghẹn nghẹn, rồi lại nghẹn một lát, rốt cuộc cô cất giọng kêu lên một tiếng êm ái: “Hồ ly đại tiên ơi...”

Hàng mi đang rũ xuống của thiếu niên run lên, nhưng hình như đã bị cô làm loạn đủ rồi nên không quan tâm đến cô nữa, chỉ khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau, trên người hăn dần bốc lên một làn hơi nước nhàn nhạt, bao hăn bên trong, trong khi đó dưới sự bồi dưỡng của hơi nước, sắc mặt hăn đã dần lấy lại vẻ hồng hào bình thường.

Hăn đang chữa thương sao? Cách thức cổ quái khiến người ta khiếp sợ.

Hàn Ngâm nhin rồi nhin, cuối cùng không lên tiếng phá rối hăn nữa, chỉ ngồi ở bên cạnh yên lặng gặm bánh bao thịt và giò heo muối đã rơi lạnh của mình, cùng lúc đó, trong đầu cũng xoay vần vài ý niệm không thể nói.

Thiếu niên kia ngồi nghỉ một lúc lâu, vẫn chưa nhúc nhích.

Hàn Ngâm ăn sạch hết mọi thứ xong thì no đến tức bụng, không thể làm gì hơn là đứng lên nhảy tới nhảy lui trong miếu hoang để tiêu hóa bớt, nhảy nhảy, rồi nhảy tới bên cạnh thiếu niên kia, xoay vòng vòng quanh hắn.

Rõ ràng thiếu niên có thể cảm giác được động tĩnh bên ngoài, khoe miệng giật giật, cuối cùng mở mắt ra, hỏi cô với giọng vô cùng mất kiên nhẫn: “Người đang làm gì?”

Hàn Ngâm lúng túng: “Tìm... tìm đuôi...”

Mặt thiếu niên đen sì: “Tránh xa ta ra!”

Hàn Ngâm gật đầu, nhảy phốc ra sau, đứng nghiêm, nhìn hắn.

Thiếu niên hết nhịn nổi, quát: “Cút ra ngoài!”

“À.” Hàn Ngâm rất nghe lời, ngoan ngoãn quay lưng đi ra ngoài, nhưng đi hai bước lại vòng trở về: “Chợt nhớ ra một chuyện.”

“Cái gì?”

“Hình như đây là chỗ ở của ta, muốn cút cũng không phải ta cút.”

Thiếu niên:...

Hàn Ngâm nhìn hắn, mắt sáng long lanh: “Chẳng qua con người ta luôn phúc hậu, ngài bị thương đương nhiên ta không thể để ngài cút ra ngoài, ngài có thể ở lại đây mặc sức dưỡng thương, chỉ cần... chỉ cần...”

Thiếu niên híp mắt lại: “Cần gì?”

Trong mắt Hàn Ngâm ngập đầy kỳ vọng: “Chỉ cần Hồ ly đại tiên ngài dưỡng thương xong, dạy ta một hai chiêu pháp thuật nhỏ là được rồi, ta còn

đi ra ngoài mua gà cho ngài ăn, có được không?”

Thiếu niên nhìn chòng chọc cô một lát, nặn ra hai chữ: “Câm miệng!”

Bảo câm thì câm sao, cô chưa mất mặt tới nỗi đó đâu!

Hàn Ngâm mở miệng định nói thêm, chợt thấy thiếu niên đưa tay chỉ vào cô, lập tức một luồng thủy quang màu lam ngọc đánh tới người cô, cô nhất thời phát hiện mình lại rơi vào trạng thái bất động, không khỏi hoảng sợ, la lên: “Nè nè! Ta sai rồi, Hồ ly đại tiên ngài...”

Lời còn chưa dứt thiếu niên đã cau mày lại, đuổi tay ra chỉ tiếp về phía cô.

Lần này là bị kịch triệt để!

Hàn Ngâm phát hiện mình chẳng những bất động, mà ngay cả nói cũng không nói nên lời, có thể há mồm khép miệng, nhưng thứ phả ra toàn là không khí.

~ Hết chương 4 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Theo Đại Tiên Hưởng Gió Lành

THEO ĐẠI TIÊN HƯỞNG GIÓ LÀNH

Edit: Yunchan

Thiếu niên dung mạo tuấn tú phong thái thoát tục, đêm qua ngất ở dưới chân núi vắng tanh không một bóng người, biết thuật trối, biết thuật cầm, y phục mặc trên người cũng không phải là loại có thể gặp ở phàm tục, trên người còn có một cái túi thêu không đáy hư hư thực thực.

Từ đó suy ra...

Thiếu niên này là Hồ ly đại tiên đi ra từ núi, siêu giàu!

Kết luận...

Theo đại tiên hưởng gió lành!

Hàn Ngâm bị trúng pháp thuật không tài nào động đậy, cũng không thể nói chuyện, chỉ có thể âm thầm gõ bàn tính trong lòng.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, lâu đến độ ánh sáng trong miếu hoang tắt hết, xung quanh tối đen không thấy nổi bàn tay, lâu đến độ cái bao tử no căng của cô lại réo lên lần nữa, lâu đến độ mí mắt cô sụp xuống muốn đánh một giấc, thiếu niên mới khẽ nhúc nhích bờ mi, thu làn hơi nước trên người lại, đứng lên.

Ngay sau đó, Hàn Ngâm đang ngủ gật chợt cảm thấy người mình thả lỏng, có thể nhúc nhích.

Cô mơ màng dụi dụi mắt, chỉ có thể thấy mang máng một cái bóng trắng trước mặt, đó là bộ bạch y trên người thiếu niên.

Giọng lạnh lùng của thiếu niên vang lên: “Kiếm của ta người bán đi đâu?”

Kiếm sao?

Đầu óc Hàn Ngâm còn hơi lơ mơ, cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi sờ soạng trong bóng tối, leo lên bệ thờ, lôi thanh kiếm ở phía sau tượng Phật ra: “Nè, trả lại cho ngài, cái kiếm này thật khó giải quyết, không có chỗ nào bán được hết, ta còn định giữ lại phòng thân...”

Còn chưa nói dứt câu, thiếu niên đã giật nhanh lấy kiếm, cầm chuôi kiếm rút ra, thoáng cái hàn quang bao trùm cả miếu.

Chà chà! Thanh kiếm tốt như vậy, nếu có chỗ để bán, bảo đảm đổi được rất nhiều bạc!

Hàn Ngâm còn đang bóp cổ tay thở dài, thiếu niên kia bỗng nhiên thu kiếm bước ra ngoài.

Cô ngớ ra, lật đật nhảy xuống bệ thờ đuổi theo, lúc hấn đẩy cửa miếu thì kéo giật ống tay áo hấn lại, hỏi: “Ngài đi đâu vậy?”

Thiếu niên nhú mày: “Buông ra!”

“Không buông!” Hàn Ngâm nắm chết không tha: “Ngài còn chưa dạy pháp thuật cho ta!”

Chân mày thiếu niên cau lại càng chặt hơn: “Ta đồng ý dạy người lúc nào?”

“Thì là...” Hàn Ngâm rất sợ hân thi phép trói rồi quẳng cô chạy mất, bèn lục gan vét bụng tìm có: “Tối qua ta đã cứu ngài! Nếu ta không đẩy ngài từ dưới nước lên bờ, nói không chừng ngài đã chết đuối rồi!”

Thiếu niên cười lạnh: “Cứu ta xong, sau đó lột sạch ta?”

Hàn Ngâm quần bách, cũng may đầu óc đảo lên cực nhanh, lập tức run run chối bừa: “Ta nghèo lắm. Không có tiền mua thuốc cho ngài, nên mới phải bấm bụng lột đồ của ngài đem đi đổi bạc, chẳng phải đều là vì cứu ngài sao?”

Thiếu niên nhếch mép cười trào phúng: “Thuốc đâu?”

Cái này...

Hàn Ngâm lúng túng ra mặt.

Biết ngay mà, cô bé này tuổi không lớn lắm, nhưng tính tình lại rất vô sỉ!

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng: “Đừng ngại biện nữa, buông ra!”

Ánh trăng sáng tỏ bên ngoài miếu chiếu chênh chếch vào trong, soi rõ vẻ khinh bỉ và xem thường trong mắt hân.

Ánh mắt Hàn Ngâm buồn bã, lập tức nới lỏng tay ra, cụp mắt xuống nói: “Nếu ta có thể lấy thuốc ra, thì ngài sẽ thừa nhận ta là ân nhân cứu mạng của ngài sao?”

Thiếu niên tin chắc cô không lấy ra được, nên đáp vô cùng thoải mái: “Đúng vậy!”

Sau đó, sau đó dĩ nhiên chính là im ắng...

Thiếu niên cười lạnh, hất tay ra rồi sải bước qua bậc cửa, nào ngờ ống tay áo lại bị siết chặt, bị cô kéo từ đằng sau.

Hắn vừa định nổi giận, một bọc giấy đã đưa tới trước mặt hắn, không cần mở ra, mùi dược thảo nhàn nhạt đã phả vào mặt.

Sự việc bất ngờ vượt ngoài dự liệu này làm thiếu niên trầm mặc một thoáng, khựng lại chốc lát mới xoay người, thần nhiên nói một câu: “Đi thôi.”

Đến đây Hàn Ngâm mới thở phào một hơi, ở chung cả buổi nên cô biết hắn không thích ồn ào, đương nhiên lúc này không hỏi hắn định dẫn mình đi đâu, cứ bám sát theo đuôi là được rồi, theo đại tiên hưởng gió lành mà.

Thiếu niên dường như chưa có ý định đi xa ngay lập tức, mà chỉ tìm tòi dò xét xung quanh miếu hoang.

Theo được một quãng thời gian, thấy hắn không có ý định bỏ mình lại, Hàn Ngâm an tâm hơn một chút, bèn buột miệng hỏi hắn: “Hồ ly đại tiên, ngài muốn tìm gì vậy?”

Bước chân thiếu niên hơi khựng lại, trong giọng nói mang theo bức bối đè nén: “Không được gọi như vậy!”

Hàn Ngâm nghĩ ngợi một chút: “Cũng đúng, Hồ ly đại tiên nghe không hay, à, gọi ngài là thần tiên ca ca nhé?”

Thiếu niên chỉ đáp trả hai chữ: “Câm miệng!”

Lục soát một vòng mà chẳng tìm được gì, rốt cuộc thiếu niên dừng bước, ngoảnh mặt lại hỏi cô: “Người ở trong miếu suốt sao?”

Sợ lại bị hấn quát câm miệng, Hàn Ngâm đành trả lời thành thật, cố đáp thật ngắn gọn: “Thỉnh thoảng.”

“Vậy hôm qua người có thấy người kỳ lạ nào ở quanh đây không?”

Hàn Ngâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Có.”

“Hình dáng người đó thế nào?”

“Chính là ngài đó!”

Biết là có hỏi cũng như không, thiếu niên bèn quay người đi thẳng về hướng miếu hoang.

Hàn Ngâm đuổi theo: “Chờ đã, chờ đã, còn một người kỳ lạ nữa, ta đang đi thế này nè, tự dưng hấn từ trên trời rớt xuống, còn rớt ngay trước mặt ta nữa.”

Thiếu niên đột nhiên dừng bước, cô không phanh kịp nên cầm đầu đâm sầm vào, đâm tới nỗi mũi ê ê, nước mắt rưng rưng, nhưng thiếu niên lại chẳng buồn để ý tới cô, chỉ hỏi dồn: “Y đi hướng nào?”

Hàn Ngâm che mũi lắc đầu, nhất thời không nói ra lời, mãi tới khi thấy ánh mắt hấn càng lúc càng lạnh mới vội nhịn đau đáp: “Hấn rơi rất thảm, có lẽ không sống nổi, ta... ta bị giật mình, bỏ hấn lại rồi chạy...”

Sắc mặt thiếu niên lập tức sầm xuống: “Chạy!”

Tiêu rồi! Hấn khẩn trương như vậy, lẽ nào người đó có quan hệ thân thiết với hấn sao?

Đáng tiếc bây giờ có sửa sai cũng đã muộn, cô không thể làm gì hơn là nhắm mắt nói: “Đúng... đúng vậy... sáng hôm sau ta đi ngang qua, hấn đã biến mất rồi...”

Thiếu niên lạnh lùng nhìn cô: “Dẫn đường!”

Hàn Ngâm thấp thỏm dẫn hần tới chỗ người rơi tối hôm qua, trải qua một ngày bị người đi đường và xe cộ qua lại giẫm đạp, vũng máu đen trên mặt đất đã biến mất từ đời nào, nhưng thiếu niên lại ngồi xõm xuống, bốc một ít đất lên, trầm ngâm hồi lâu.

Thấy bộ dạng này của hần, cô càng bất an hơn, bèn nói bừa: “Ngài... ngài đừng lo lắng, biết đâu hần đã được người ta cứu đi rồi...”

Thiếu niên đột nhiên ngược mắt, ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt: “Người lột thứ gì trên người y?”

Hàn Ngâm bị ánh mắt kia dọa lùi một bước: “Không có! Tuyệt đối không có! Mặt hần máu me be bét quá rợn người, ta nào dám! Chỉ chạy thẳng đi thôi...”

Thiếu niên phúi phúi tay đứng lên, giọng lộ vẻ châm biếm: “Phải, người giỏi nhất là thấy chết không cứu.”

Hàn Ngâm bị hần đâm chột tới nổi mặt mày cứng đờ, cúi gằm đầu im thin thít.

Thiếu niên hỏi cô tiếp: “Nói thật đi, túi thuốc người mới lấy ra là mua cho ta thật ư?”

“Đương nhiên...”

“Vậy người nói thử xem, ta bị thương gì, người mua thuốc gì?”

Vết thương của hần cơ bản không thể nhìn từ bên ngoài, cô cũng không có ý định tới kiểm tra.

Túi thuốc đó, thật ra là thuốc trị cảm lạnh ho khan đại hạ giá mà cô bốc ở hiệu thuốc mấy ngày trước, còn thừa lại một túi chưa uống hết, cô

không nỡ vứt nên mới mang theo bên mình, đúng lúc có tác dụng mà thôi, bây giờ bị hấn hỏi, đương nhiên là câm bặt không đáp được nửa chữ, đầu cũng càng cúi thấp hơn.

“Miệng toàn dối trá, máu lạnh vô tình!”

Thiếu niên bỏ lại tám chữ, sau đó quay lưng bỏ đi.

Lần này, Hàn Ngâm không đuổi theo mà chỉ cúi đầu đứng đó, băng qua một lúc lâu, mặt đất dưới chân cô mới từ từ thấm ướt.

~ Hết chương 5 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Không Cứu Thì Không Cứu

KHÔNG CỨU THÌ KHÔNG CỨU

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm cứ đứng lặng như vậy chẳng biết bao lâu, đứng mãi đến khi bị gió lạnh thổi tới nổi tay chân lạnh buốt.

Bấy giờ giọng lạnh lùng mới vang lên lần nữa, không mang theo chút cảm xúc nào: “Khóc đủ chưa?”

Hắn không hỏi còn đỡ, hỏi xong, Hàn Ngâm không kiềm chế nổi nữa, “Òa” một tiếng khóc toáng lên, lần khóc này phải nói là trời u đất ám, đầy nghệt cả bầu trời đêm đều là tiếng khóc tức tưởi đau lòng của cô.

Thiếu niên đứng chấp tay sau lưng nhìn cô, lâu thật lâu mới lên tiếng: “Thế nào, mắng sai người à.”

Hàn Ngâm quệt nước mắt lung tung: “Không sai! Ta là người đáng ghét vậy đó! Người nói đúng! Ta thích nói dối, thích thấy chết không cứu! Chỉ cần mình được sống, đâu cần biết người khác sống hay chết!”

Thiếu niên mím chặt môi, không đáp.

Có lẽ thấy trút ra hai câu làm bụng dạ rất thoải mái, Hàn Ngâm quyết định đặt mông ngồi bệt luôn xuống đất, khóc tiếp: “Quý mới biết đây là cái thối đời cực chó gì, mới đi hai bước mà trên trời cũng rớt xuống một người

được, còn ngã cái bùm ngay trước mắt ta, làm ta giật mình! Kiểu xuất hiện kỳ lạ như vậy, ta có biết hẳn là ai đâu! Té ra cái dạng đó ai biết được có sống nổi hay không, dù ta có chạy về thành, thì không có bạc cũng chả mời được đại phu! Muốn lôi hẳn đi tìm đại phu, mập như heo, ta lôi nổi sao! Lỡ tha một hồi hẳn tắt thở giữa đường, ngóm luôn tại chỗ, quan phủ tới bắt ta về vặn hỏi, thì ai ra làm chứng cho ta, ai đảm bảo cho ta, ai dám nói ta không phải giết người cướp của!”

Cô nức nở một lát rồi nói tiếp: “Tại sao phải cứu người, ta cứ không cứu đó! Không cứu! Bao nhiêu năm qua lúc ta xui xẻo, ta bị thảm, ta sắp chết, có ai cứu ta không? Không có! Hai năm trước còn tốt bụng, đêm ba mươi cứu một tên sắp chết còng ở vệ đường, ai biết tên đó khỏe lại thì muốn bán ta tới câu lan(*) kiếm tiền! Nếu ta không thạo đường trốn nhanh thì đã bị hại từ lâu rồi! Ta không thiếu đầu óc như vậy, ăn thiệt một lần còn muốn ăn thêm lần nữa!”

(*) Nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên.

Vừa khóc cô vừa nhặt hòn đá nhỏ ném qua: “Đi đi! Người còn đứng ở đây làm gì, muốn đi thì đi đi, bây giờ có ai kéo người lại nữa đâu! Hay là người thấy ta khóc mất mặt kiểu này rất vui mắt, muốn cười nhạo ta hai câu? Xì xì xì! Ta nói rõ cho người biết, lúc ta thấy người tối qua, ta cũng chỉ nghĩ mỗi việc vét hết đồ trên người người bán lấy tiền! Lôi người lên bờ cũng chả phải tốt bụng gì đâu, chỉ vì muốn lột đồ tiện hơn thôi! Mua thuốc á hả? Ta trốn người còn không kịp, ai thèm mua thuốc cho người! Chuyện ngu xuẩn kiểu đó ta đây mặc kệ! Được rồi, ta nói xong hết rồi, người hài lòng chưa? Hài lòng rồi thì đi nhanh lên, còn không đi ta sẽ phun nước bọt đầy mặt người, nếu người không sợ bẩn thì cứ ở lại!”

Thiếu niên đứng im trong gió, tay áo tung bay, thân hình vẫn bất động.

Hàn Ngâm rất muốn phun hẳn, ngạt nổi vừa nãy khóc nhiều quá làm miệng khô lưỡi khô, muốn phun cũng phun không ra, chỉ có thể “Phì phì”

hai cái rồi bò dậy, khóc ròng nói: “Coi như người giỏi! Người không đi, ta đi được chưa!”

Cô chạy một mạch về miếu hoang, đóng sầm cửa miếu rồi chốt lại, sau đó bổ nhào vào đồng rơm khóc lớn một trận, bóng tối và vẻ đìu hiu nơi đây khiến cô dần bình tĩnh lại.

Chẳng biết do lâu rồi chưa rơi nước mắt, hay do trận phát tiết đêm nay khiến cô cực kỳ sảng khoái, lúc ngừng khóc thì ngực cũng dễ chịu đi rất nhiều, như một hồ nước phẳng lặng không gợn sóng, nhưng vì đêm sâu uể oải chán chường mà bắt đầu nổi lên từng vòng sóng đập, cứ thế cô bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, ánh mặt trời đã chiếu xuyên qua khe cửa sổ lụp xụp vào trong, soi sáng nửa ngôi miếu đổ, cô mở mắt ra chớp chớp mấy cái, cảm giác rất khó chịu, thò tay sờ thử mới cuống lên.

Thê thảm quá! Tối qua khóc quá dữ dội, mắt sưng húp rồi!

Cô dật dờ bước ra mở cửa, muốn tới suối nước nóng tắm qua một cái, lấy nước ấm xoa xoa mắt cho bớt sưng, ai dè vừa mở cửa miếu ra, đã nhìn thấy thiếu niên khoanh chân ngồi bên ngoài.

“Rầm” một tiếng, Hàn Ngâm đóng ập cửa lại lần nữa, vòng trở lại rồi nhào vào đồng rơm ngủ tiếp, ngủ mãi tới tận giữa trưa, dạ dày đói đến nổi sôi ùng ục, cô thật tình không ngủ nổi nữa, lúc này mới ngồi dậy suy nghĩ một chút, sau đó co chân chạy tới hậu điện, muốn nhảy qua cái cửa sổ sập.

Ai dè cái cửa sổ vừa bị đẩy nhẹ đã sút ra nện ầm xuống đất, gây nát bét, gây ra tiếng động cực lớn, cô vừa ngước lên thì đã nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng trầm tĩnh của thiếu niên ở ngay trước mắt, chẳng có lấy chút gợn sóng.

Hắn đứng ngoài song cửa sổ, nói thản nhiên như chẳng có chuyện gì: “Ngủ đủ chưa, có thể đi chưa?”

Hàn Ngâm rét run một hồi, sau đó ưỡn ngực nghiêm mặt trả lời một câu chả ăn nhập gì: “Ta đói bụng...”

Đói bụng thì ăn gì.

Trong tửu lâu lớn nhất của thành Lâm Uyên, Hàn Ngâm và thiếu niên ngồi đối diện nhau.

Trên bàn bày hai món mặn, hai món chay, hai đĩa hoa quả và một bình rượu hoa điều lâu năm.

Hàn Ngâm cúi đầu lùa cơm, kiểm chế thật lâu mới thò đũa tới đĩa đồ mặn gắp một miếng thịt nướng, nhét thật nhanh vào miệng.

Vẻ mặt rụt rè mà lại say mê của cô khiến thiếu niên mím môi, rốt cuộc không nhìn được nữa, đẩy hai đĩa đồ mặn tới trước mặt cô.

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Ngài không ăn sao?”

Thiếu niên bưng chung rượu lên, ngoảnh mặt ngấm phong cảnh ngoài cửa sổ: “Chớ giành đồ chay với ta.”

“À.” Hàn Ngâm nhìn chòng chọc ngón tay thon gầy sạch sẽ của hắn một hồi, rồi cúi đầu lùa cơm tiếp.

Lúc này cô đã để ý thấy thiếu niên ăn rất ít, thỉnh thoảng mới gắp một đũa đồ chay, nhón một quả trái cây, quả nhiên là Hồ ly đại tiên. Giống như mấy quý công tử nho nhã biết đánh đàn vẽ tranh mà cô gặp ở hội ngâm thơ trước đây, thứ ăn vào không phải là cơm, mà là phong nhã.

Mới nghĩ tới quý công tử nho nhã, trong tửu lâu đã có một toán quý công tử nho nhã bước vào, người dẫn đầu được vây quanh sẵn đón, mặc

bạch y, tay cầm một chiếc quạt ngà voi khắc hoa, chiếc quạt “Phật” một tiếng mở ra, để lộ bức tranh bướm vờn mẫu đơn được vẽ bằng mực vàng, sau đó y hất hàm nhìn về phía chưởng quỹ đang niêm nở nghênh đón, thả ra một câu đều đều: “Theo lệ cũ, nhã gian thượng đẳng, rượu ngon thượng đẳng, món ăn phải tao nhã một chút, không nên mang lên mấy món thịt cá đầy dầu mỡ.”

Dáng dấp của đám người kia rất quý phái, đưa tới bao nhiêu ánh mắt nhòm ngó của mọi người trong tửu lâu, Hàn Ngâm đang bận lựa cơm cũng ngẩng đầu lên liếc thử, kết quả vừa nhìn một phát, đồng cơm trong miệng suýt nữa đã phun ra, làm cô sặc tới nỗi ho sù sụ.

Thiếu niên quay lưng về phía đám người kia nên không nhìn thấy, chỉ liếc cô tỏ vẻ khó hiểu, đoạn đẩy nước trà qua.

Hàn Ngâm chợt dạ cúi gằm đầu uống trà, lòng thầm ngóng trông: Gia! Đại gia! Đừng đứng đây khoe mẽ nữa, nhanh nhanh lên nhã gian đi, đừng ló mặt ra nữa!

Đáng tiếc, từ cửa đến nhã gian còn phải mất một đoạn, đám người kia vừa đi vừa nói chuyện phiếm, có mấy câu bay vào tai cô.

“Minh Diệu huynh, bộ xiêm y này của huynh thật là tao nhã, nhất là mặc trên người huynh, quả là ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sái.”

“Nghe nói bộ xiêm y này trong thành chỉ có duy nhất một bộ, muốn mua phải trả giá rất cao?”

“Là một trăm lượng! Nghe nói đây là chất liệu được tiến cống từ nước ngoài, được tú nương giỏi nhất trong kinh thành tự tay cắt may, chẳng biết chưởng quỹ kia làm sao có được, bao nhiêu là người tranh mua, cuối cùng cũng là Minh Diệu huynh ra tay hào phóng, cái khí thế lúc ném ra một trăm lượng ấy mọi người không thấy đâu, phải nói là quá kinh người!”

Người được khen khiêm tốn nói: “Chư vị, chớ nói đến tiền bạc, tiền bạc quá mức thô tục, chúng ta nên uống rượu luận thơ thì hay hơn.”

“Phải phải phải! Đề tài làm thơ hôm nay cứ quyết định là thiên y phú đi!”

“Hay! Hay!”

Hay cái đầu!

Lần này, Hàn Ngâm không phanh được nữa, nước trà nốc đầy miệng đều phun hết ra ngoài, tới khi ngẩng đầu lên, đối diện với cặp mắt nheo nguy hiểm của thiếu niên thì lại càng phát quẫn hơn, đành giải thích bừa: “Mặc... mặc đụng hàng là chuyện thường, ngài chớ để ý... hơn nữa bộ xiêm y này ngài mặc đẹp trai hơn hẳn, thật đó!”

Thiếu niên tức giận rống một tiếng: “Câm miệng!”

~ Hết chương 6 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lạc Đường Thì Phải Quay Đầu

LẠC ĐƯỜNG THÌ PHẢI QUAY ĐẦU

Edit: Yunchan

Trên quan đạo ở ngoại ô hoang dã, một chiếc xe ngựa chạy nhanh qua làm tung lên bụi bặm mù trời.

Hàn Ngâm vén màn xe lên, hóng mắt nhìn ra ngoài, đáng tiếc cảnh vật lướt qua cửa sổ xe chỉ độc một màu buồn tẻ, ngoài đất vàng trải phẳng con đường lớn ra, thì chỉ có cây cối đơn điệu mọc ở ven đường, mặc dù đôi mắt trông về phía xa cũng chỉ có thể nhìn thấy cây cỏ núi non.

Quay đầu lại, cô nhìn thiếu niên đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, biết rõ hẳn không thích ai quấy rối, nhưng cô vẫn không nhịn được, lên tiếng hỏi hắn: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Quả nhiên, thiếu niên cau mày đáp: “Tới rồi biết.”

“Ờ.” Hàn Ngâm chán muốn chết, lấy một cái cánh gà ra gặm, ngẫm lại thấy không ổn, bèn đưa gói lá sen trong tay qua: “Ngài ăn không?”

Thiếu niên lạnh tanh: “Không cần.”

Hàn Ngâm nhượng mày: “Cánh gà nè.”

Không phải Hồ ly thích ăn gà nhất sao?

Thiếu niên đột nhiên mở bừng mắt ra: “Câm miệng!”

Tốt bụng mời đồ ăn, không cảm kích thì thôi, còn hung dữ như vậy làm gì!

Hàn Ngâm gặm cánh gà một mình, gặm xong thì ném xương gà ra ngoài cửa sổ, rồi chùi cái tay dính mỡ lên y phục: “Quên giới thiệu, ta là Hàn Ngâm.”

Nói rồi nhìn hăn chờ câu sau, không ngờ chờ cả buổi mà hăn vẫn chẳng ừ hử tiếng nào.

“Sao ngài không nói chuyện?”

Chờ thêm lát nữa, vẫn im ru.

“Ta nói khuê danh cho ngài biết rồi, ngài cũng nên có chút phản ứng đi chứ?”

Rốt cuộc thiếu niên cũng chịu mở miệng: “Người cũng như tên, dài dòng!”

Hàn Ngâm khó chịu: “Ai bảo ngài bình luận tên ta, ta đang hỏi tên ngài đó! Ngài phải có tên chứ?”

“Lạc Vân Khanh.”

Hàn Ngâm ngơ ra, lẩm bẩm: “Hóa ra không phải họ Hồ à...”

“Câm miệng!”

Hàn Ngâm rất muốn câm miệng một cách nghiêm túc, nhưng đường dài dằng dặc, trừ tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe lăn trên mặt đường ra thì chẳng còn âm thanh nào khác, thật là buồn chết người!

Cô ghen thật lâu, cuối cùng hết ghen nổi, dứt khoát vén màn xe lên, nhích ra bên ngoài trò chuyện với xa phu giết thì giờ.

Chỉ cần không tìm Lạc Vân Khanh hỏi linh tinh, thì hẳn hầu như không thềm để tâm cô tán dóc với ai. Những năm gần đây cô đi qua rất nhiều nơi, trải qua rất nhiều chuyện, mà xa phu vào Nam ra Bắc cũng biết khá nhiều, thế là người một câu ta một câu, coi như tiêu khiển lúc đi đường.

Khi hoàng hôn buông xuống, xe ngựa đã dừng lại bên ngoài khách điểm ở trấn Thanh Thương.

Và khéo thay, chỉ còn lại một phòng.

Không phải vì khách ở đây quá đông, mà là vì khách điểm này quá nhỏ, không thua kém gì nhà nghèo trong thôn, tính hết cả sân trước sân sau cũng chỉ có tổng cộng bốn gian phòng, đương nhiên trong phòng cũng chỉ có một cái giường, một cái chăn. Hàn Ngâm đứng ở cửa phòng thò đầu nhìn vào, ngập ngừng nói: “Không thì đêm nay để xa phu ngủ chung với ngài, còn ta tới phòng củi?”

Lạc Vân Khanh vẫn lời ít ý nhiều như thường lệ: “Dài dòng!”

Nghĩa là tán thành, hay không tán thành đây?

Hàn Ngâm còn đang chần chừ thì đã thấy hẳn đi vào phòng, lấy từ trong túi thêu ra một cái đệm cỏ trải xuống đất, khoanh chân ngồi xuống, rồi nhìn cô ra lệnh: “Đi vào, đóng cửa!”

Rốt cuộc trong cái túi thêu đó có bao nhiêu thứ vậy hả!

Hàn Ngâm liếc liếc mắt tỏ vẻ hâm mộ, sau đó tiện tay đóng cửa lại: “Ngài cứ nghỉ ngơi như vậy à?”

“Ừ.”

“Ngồi cả ngày mà chân không chuột rút sao?”

Vừa dứt lời, thấy chân mày hăn chau lại, rõ ràng lại muốn quát ra câu “Câm miệng”, Hàn Ngâm bèn hót ha hót hải nhào lên giường, nói liếng thoảng: “Được rồi được rồi, ta ngủ ngay đây, không cần nhắc lại nữa!”

Lúc này nét mặt Lạc Vân Khanh mới dịu xuống, nhắm mắt lại.

Ánh sáng trong phòng leo lét, Hàn Ngâm nằm trên giường nhìn lên đỉnh màn, rồi nhìn qua Lạc Vân Khanh vẫn đang ngồi yên không nhúc nhích, chẳng hiểu sao lại cảm thấy rất an tâm, bèn cuộn vào chăn, nằm áo ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, Lạc Vân Khanh mở mắt ra, đứng dậy rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa nhìn Hàn Ngâm đã ngủ say như suy nghĩ điều gì, sau đó khẽ lắc đầu, khoanh chân tiếp tục ngồi tĩnh tọa.

Ngày đi đêm nghỉ, chừng nửa tháng trôi qua, xe ngựa mới chạy đến Lạc Nguyên, đỗ lại dưới chân núi Cửu Huyền.

Hàn Ngâm xuống xe, nhìn Lạc Vân Khanh thanh toán tiền xe cho xa phu, hiếu kỳ hỏi: “Nghe nói đằng trước chính là thành Thiên Thù, là thành lớn có tiếng ở Lạc Nguyên, phồn hoa không đâu sánh bằng, chúng ta không vào thành sao?”

Lạc Vân Khanh liếc cô một cái, im lặng không trả lời.

Xa phu đứng bên bỗng cười nói: “Đúng rồi đấy, chỗ này trước không thôn sau không điểm, sao hai vị lại xuống xe ở đây? Nghe nói núi Cửu Huyền này có hơi tà ma. Bây giờ trời sắp tối rồi, chi bằng hai vị ngồi thêm một đoạn nữa, tới thành Thiên Thù nghỉ một đêm đi.”

Nghe hai chữ tà ma, Hàn Ngâm bèn xáp lại hỏi: “Đại thúc, núi Cửu Huyền này tà ma thế nào?”

Xa phu nhìn ngọn núi âm u nguy hiểm, hơn phân nửa khuất trong màn sương mịt mù, thì lắc đầu nói: “Ta chưa đi qua bao giờ, chỉ nghe người ta đồn thôi, nghe đâu sương mù trên ngọn núi này quanh năm không tan, tiều phu được khách đi tới lưng chừng núi sẽ lạc đường đi tới đi lui như gặp quỷ dựng tường, bất tri bất giác lại quay về dưới chân núi, bởi vậy ngọn núi này còn có một biệt danh khác, gọi là núi lạc đường.”

Hàn Ngâm thì thào: “Núi lạc đường...”

Lạc Vân Khanh hiềm khi lên tiếng: “Lạc đường thì phải quay đầu.”

Câu này nghe như có thâm ý gì đó.

Hàn Ngâm nhìn hẩn trầm ngâm.

Lạc Vân Khanh không để ý tới cô, chỉ thi lễ với xa phu: “Đến đây từ biệt, sau này còn gặp lại.”

Xa phu muốn nói lại thôi, cuối cùng đành chấp tay cười: “Hai vị bảo trọng.”

Hàn Ngâm ở bên đèn mặt, đối thoại kiểu gì thế này. Sao cô nghe vào lại có dự cảm cực kỳ không lành. Dừng dừng, nhất định là suy nghĩ qua nhiều...

Lúc này Lạc Vân Khanh đã cất bước đi về hướng ngọn núi, gọi cô mà chẳng buồn ngoái đầu lại: “Còn không đi?”

“À!” Hàn Ngâm lật đật đuổi theo, trong lòng lại âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ, nhà của Hồ ly đại tiên ở trên núi lạc đường, bây giờ ngài ấy quay về tu luyện tiếp sao, vậy không lẽ mình phải theo ngài ấy vào trong núi sâu gặm vỏ cây ăn cỏ dại à?

Mới nghĩ tới đó, Lạc Vân Khanh bỗng nhiên dừng bước, quay người lại: “Có chuyện muốn hỏi người.”

Hàn Ngâm ngần ra: “Chuyện gì?”

“Ta với người không quen biết, tại sao lại muốn theo ta.”

Hàn Ngâm bối rối: “Hồ ly đại tiên, ta theo ngài nửa tháng mà bây giờ ngài mới hỏi cái này, có phải hơi trễ không?”

Lạc Vân Khanh liếc cô: “Không trễ.”

Hàn Ngâm không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm vào mũi chân mình: “Ngài muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Đương nhiên, hắn sẽ không đáp.

Cô ấp úng nói tiếp: “Nói thật vậy, theo đại tiên hưởng gió lành, nói cho cùng ta chỉ có một thân một mình, không thân không thuộc, không ràng không buộc, đi đâu cũng giống nhau, chỉ cần có thể lăn lộn kiếm miếng cơm là tốt rồi... huống chi ngài nhìn rất giống người tốt, ta tình nguyện làm tiểu nha hoàn cho ngài, chỉ cần ngài nhớ ta từng cứu ngài, đừng bắt ta ký khế ước bán thân là được...”

Hiếm khi nào cô thành thật như vậy, nhưng càng nói giọng càng nhỏ, dừng một lát mới bồi thêm: “Ngài có cần nghe nói dối nữa không...”

Thật dài dòng!

Một tràng kể lể này vừa nói ra, hắn đã muốn bảo cô câm miệng mấy lần.

Cuối cùng vẫn dần tính khí, hỏi tiếp: “Người không sợ ta sao?”

Sợ chứ, sợ hã biết cô lột đồ của hã không chỉ bán được mười lượng bạc, sợ hã bắt cô trả tiền lại!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Hàn Ngâm vẫn mở to cặp mắt long lanh, cười nịnh nọt: “Không sợ! Hơn nữa ngài biết pháp thuật, nếu muốn hại ta thì quá dễ dàng, ta sợ còn tác dụng gì sao?”

Quả nhiên còn có chút thông minh.

Nét mặt Lạc Vân Khanh chùng xuống: “Đã vậy, có mấy lời phải nói rõ với người trước khi lên núi, muốn đi con đường nào, là chính người chọn lựa.”

Hàn Ngâm khẽ nhướng mày, im lặng nghe hã nói.

~ Hết chương 7 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ngài Ở Đâu Ta Ở Đó

NGÀI Ở ĐÂU TA Ở ĐÓ

Edit: Yunchan

Lạc Vân Khanh chấp tay sau lưng, hướng mắt nhìn lên mây khói mờ ảo giữa núi đồi.

“Ta là đệ tử tu tiên trên núi Cửu Huyền, xuống núi lần này là vì chuyện quan trọng của sư môn, không ngờ...”

Nói đến đây hẳn dừng lại giây lát, Hàn Ngâm bối rối nghĩ tiếp về sau, không ngờ bị cô đeo bám sao?

Rõ ràng Lạc Vân Khanh cũng buồn bực vì chuyện này, hừ khê một tiếng rồi nói tiếng: “Đã thua cuộc thì phải nhận người làm ân nhân cứu mạng, dĩ nhiên cũng không thể bỏ mặc người, hiện nay người có hai con đường để chọn, một, theo ta lên núi tu tiên, hai, đến thành Thiên Thù ở...”

Hàn Ngâm vội vàng cướp lời: “Ta muốn lên núi tu tiên với ngài!”

Lạc Vân Khanh quay người lại, sắc mặt trầm như hàn đàm vạn năm: “Sư môn của ta chọn đồ đệ rất nghiêm khắc, tự ý dẫn người lên núi, còn chưa biết các sư tôn có giữ người lại hay không, hơn nữa với tính tình này của người...”

Hàn Ngâm rất không phục, không nhin được lại chen mồm vào: “Tính thế nào, chẳng lẽ ai tu tiên cũng phải có bản mặt hờ hững, miệng cam như hến? Đây là tu tiên hay tu xác chết...”

Nói tới giữa chừng, thấy mặt Lạc Vân Khanh kéo đầy mây giông bão tố, cô lập tức thức thời sửa lời, chẳng qua vẫn không sửa được cái tính đánh đá: “Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo ngài!”

Lạc Vân Khanh híp mắt lại: “Nếu người đồng ý tới thành Thiên Thù thì ta sẽ tìm một ngôi nhà cho người, sau này không cần băn khoăn chuyện kiếm sống...”

Hàn Ngâm cắt ngang lời hăn một cách kiên quyết: “Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo ngài!”

Lạc Vân Khanh nhần nại: “Ngày tháng tu tiên dài đằng dặc, kham khổ gian nan, cuộc sống ở thành Thiên Thù thì thoải mái tự do.”

Hàn Ngâm vẫn nói độc một câu: “Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo ngài!”

Cô tự mình hiểu lấy, trong lòng rất rõ bốn chữ “Ân nhân cứu mạng” này là vận may cả đời chỉ gặp một lần, nếu kiên quyết theo Lạc Vân Khanh, hăn là người tốt luôn giữ chữ tín nên sẽ không bỏ mặc cô ra sao thì ra, bất kể là tu tiên hay tu xác chết thì ít nhiều vẫn phải chiếu cố chút chút. Nếu không theo hăn mà chuyển tới sống ở thành Thiên Thù, mặc dù hăn thu xếp giúp đỡ hết mọi thứ thì sao nào? Cô là một bé gái mồ côi, không cha không mẹ không anh em, còn không có thể lực hay gia tộc, trong tay có tiền cũng lo bị người ta cướp. Khi đó trời cao hoàng đế xa, ai tới phân xử cho cô đây?

Nghĩ thông điểm này, cô bồi thêm một câu như đinh đóng cột: “Nói tóm lại ngài đi đâu ta đi đó, ngài ở đâu ta ở đó!”

Bám chặt hăn!

Lạc Vân Khanh đen mặt nhìn cô chòng chọc một lát: “Người chắc chứ?”

“Chắc chắn!”

Hắn không nói gì nữa, quay lưng đi tiếp.

Suốt nửa tháng đi đường hắn đã quan sát qua, kể ra hắn cũng chẳng có đánh giá tốt gì về Hàn Ngâm, nhưng trừ cảm thấy cô hơi vô sỉ, nói hơi nhiều và lóc chóc trời sinh ra, thì chẳng có ấn tượng xấu nào khác. Về phần tính tình này của cô có tu tiên được không thì hắn không dám chắc, có đôi khi nô đùa hồng trần cũng là một loại giải thoát, ít nhất sư phụ đã từng nói, hắn thiên tư thượng thừa, nhưng vì bản tính quá lãnh đạm, có lúc xử lý mọi chuyện quá cứng nhắc, khiến giác ngộ gặp trở ngại, điều đó chứng tỏ hắn không thể nào suy bụng ta ra bụng người mà quyết định được.

Hàn Ngâm theo sát gót hắn, im lặng một lúc bèn nhớ ra một chuyện: “Tu tiên... là tu kiểu gì thế, là khoan chân ngồi yên như ngài, cộng thêm ăn chay là được rồi sao...”

Trên thực tế cô luôn cho rằng thần tiên là sinh ra đã có, hoặc người gặp được tiên duyên, được ban cho linh đan diệu dược là có thể phi thân thành tiên ngay lập tức. Mặc dù trên phố cũng hay đồn đãi về tầm tiên vấn đạo, nhưng cô chỉ nghĩ tìm được tiên, hỏi được đạo xong là bỏ được thân phàm thai, chứ không biết muốn thành tiên còn cần phải tu luyện dài dòng, vậy có khác gì mấy môn phái giang hồ thu nạp đồ đệ, tu hành võ nghệ đâu!

Hàn Ngâm tiếc mạng, luôn không thích cảnh chém chém giết giết trong môn phái giang hồ, do đó chưa từng có suy nghĩ muốn đi báỉ sư học võ, mà tiên duyên muôn đời khó cầu, cô càng không thêm phí sức đi tìm thứ hư vô mờ ảo này. Mãi đến khi biết được thân phận thật của Lạc Vân Khanh, rồi nhớ lại pháp thuật thần kỳ của hắn, cô mới bất giác trỗi dậy lòng hiếu kỳ và mong đợi đối với tu tiên.

Lạc Vân Khanh chỉ đáp lại vồn vồn hai chữ: “Câm miệng!”

Được rồi, nói tóm lại chỉ cần biết tu là đủ, hướng chi hắc nói sư môn chọn đồ đệ rất nghiêm khắc, có chịu nhận cô hay không còn chưa biết đâu. Nghĩ đến đây, Hàn Ngâm lại có chút uất ức, đi lầm lũi sau lưng hắc không nói một lời, chỉ cầm đầu đi thẳng lên núi.

Từ chân núi đến sườn núi có một con đường bùn, được hình thành do tiều phu và được khách giẫm lên qua năm dài tháng rộng, nên cũng không tính là khó đi. Thế nhưng mặt trời đã ngã về tây, ánh sáng trong rừng ngày một mờ đi, thể lực của Hàn Ngâm không tẻ, ngật nổi thường ngày có ăn no tới chết cô cũng không nghĩ sau này sẽ phải leo núi, nên chưa từng luyện kinh nghiệm đi núi, thành ra vẫn không theo kịp bước chân Lạc Vân Khanh, dọc đường còn trượt ngã mấy lần, làm tay chân mình mấy dính đầy bùn.

Cô vẫn kiên định không kêu rên nửa tiếng, ngã thì đứng lên đuổi theo là được thôi, nhưng nhìn cái thân thảm hại của mình, rồi so sánh với Lạc Vân Khanh xuất trần đi lại như bay phía trước, ít nhiều gì cũng sinh ra một loại cảm khái người so với người mà tức chết người.

Vậy mà có lúc Lạc Vân Khanh còn dừng lại, nhú mày cảm râm: “Quá chậm!”

Chê thì chê, nhưng cuối cùng vẫn chờ cô.

Hàn Ngâm thấy lòng ấm áp, xem ra người này là điển hình của loại ngoài cứng trong mềm.

Tới khi leo được đến chỗ sườn núi bị mây mù quần quanh thì trời đã chập choạng, tuy không quá tối, nhưng dù căng mắt nhìn lớp sương mù Hàn Ngâm cũng không nhìn thấy được con đường trước mắt, đi tiếp tới trước thì có cảm giác như sắp sẩy chân ngã vào hố sâu hay té vực bỏ mình.

Cô phải dừng lại kêu: “Ồ ly đại tiên, ta không nhìn thấy gì hết.”

Không ai trả lời cô.

Hàn Ngâm trợn con mắt vô dụng lên, hét thêm lần nữa: “Thần tiên ca ca...”

“Câm miệng!”

Giọng lạnh lùng của Lạc Vân Khanh vang lên trước mặt cô, ngay sau đó trong lòng bàn tay phải của hần ngưng tụ một viên quang châu óng ánh, chiếu sáng phạm vi một trượng chung quanh hai người.

Vậy cũng được sao?!

Hàn Ngâm hăm mộ nhìn viên quang châu một chút, rồi tiếp tục đi theo Lạc Vân Khanh, nhưng phạm vi quang châu rọi tới có hạn, cô chỉ chậm lại hai bước thì sẽ rơi vào trong bóng tối sương mù lần nữa, đang do dự có cần hét lên lần nữa không, thì bỗng nhiên thấy Lạc Vân Khanh vòng lại, cau mày nhìn cô một chút, sau đó vươn tay trái ra với cô.

Đây là muốn kéo cô đi sao?

Hàn Ngâm nhìn bàn tay thon gầy mảnh khảnh của hần, bỗng nhiên giấu hai tay mình ra sau lưng.

Lạc Vân Khanh cũng chẳng tốt tính được lâu, lát sau đã quát lên với cô: “Lề mề cái gì?”

Thế này thì...

Hàn Ngâm không thể làm gì hơn là đặt tay phải của mình vào tay trái hần, sau đó nhìn lảng đi như không có chuyện gì xảy ra.

Tay phải đột nhiên bị nắm chặt, nhưng một khắc sau đã buông ra.

Hàn Ngâm nhin cười, lặng lẽ ngược mắt lên, quả nhiên phát hiện Lạc Vân Khanh đang nhìn chăm chăm bàn tay bẩn của cô, lộ ra cái mặt quạu quọ. Nhưng rốt cuộc tính tự kiềm chế của hắn rất thâm sâu, phiền não này chỉ là một cái chớp mắt, tích tắc sau nét mặt hắn đã lấy lại vẻ đăm đăm thường khi, nắm tay cô một lần nữa, dẫn cô đi về phía trước.

Nhìn bộ dạng hắn như vậy, Hàn Ngâm cũng thấy hơi áy náy: “Xin lỗi, tay của ta quá...”

Lạc Vân Khanh hừ lạnh một tiếng, không đếm xỉa tới cô.

Hàn Ngâm có hơi tự ti, muốn rút tay về: “Cái đó... hay là để ta tự đi đi, ta sẽ cố gắng đuổi kịp...”

Trái lại Lạc Vân Khanh còn cầm chặt tay cô hơn, nói mà không quay đầu lại: “Câm miệng!”

~ Hết chương 8 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhìn Đủ Chưa

NHÌN ĐỦ CHƯA

Edit: Yunchan

Đi một lát, sương mù dày đặc trước mắt đột nhiên tan biến, như mây tản ra để lộ trời cao, thứ hiện ra trước mắt Hàn Ngâm lúc này là một thế giới rực rỡ mà có năm mơ cô cũng không mơ thấy.

Ngập trong đèn đuốc sáng rực như mộng ảo là vô số cung điện lầu các đếm không xuể, mái cong uốn lượn, tầng này chồng lên tầng khác, nối dài chẳng dứt từ đỉnh núi xuống tận chân núi, lộng lẫy tráng lệ, huyền ảo khôn tả.

Sương mỏng gió lành, trăng sáng sao thưa, xa xa còn vẳng tới tiếng chim hót trong trẻo, cô ngẩng đầu, thấy một bóng hạc tao nhã bay lướt qua trước trăng.

Đây là núi Cửu Huyền, nơi đây vẫn đang ở nhân gian, nhưng tại sao lại có cảm giác như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh thế này.

Hàn Ngâm đứng chôn chân tại chỗ ngắm nhìn cảnh trí làm cô rung động đến ngẩn ngơ, mãi đến khi Lạc Vân Khanh lên tiếng: “Đi thôi.”

“Ờ.” Cô vô thức nắm chặt tay hắn.

Dưới chân là con đường bằng phẳng trải đá xanh, ở khe hở giữa những phiến đá mọc đầy rêu, hoa cỏ và cây cảnh hai bên đua nhau khoe sắc, tre và tùng so bì sắc xanh. Bởi kiến trúc ở đây đều được xây lên dựa theo thể núi, cho nên không ngay hàng thẳng lối như trong thành trấn, con đường nối dài quanh co tới rồi mất người, đi dăm ba bước lại bắt gặp một cối xay gió và tường gạch nhân tạo nằm thấp thoáng dưới hàng cây tử đằng, đi thêm mấy bước sẽ nhìn thấy sườn dốc đỏ với những tảng đá hình thù kỳ lạ, hay khe suối chảy xiết giữa núi tuyết.

Hàn Ngâm đi theo chưa được bao xa đã hoàn toàn mất phương hướng, trong cơn mơ màng, cô chỉ biết trên đường thỉnh thoảng gặp được ai đó thì sẽ cùng Lạc Vân Khanh chào hỏi, Lạc Vân Khanh gật đầu đáp lễ xong thì sẽ dạy cô gọi sư huynh hoặc sư tỷ.

Kiểu xưng hô sư huynh sư tỷ hết sức thân thiết này khiến cô rất vui, trong lòng bỗng nhiên nảy sinh loại cảm giác có nơi thuộc về xưa nay chưa từng có. Thế nên cô giữ nguyên nụ cười tươi rói trên môi, khom lưng hành lễ không ngừng, ngoan ngoãn lãnh lời gọi sư huynh sư tỷ. Về phần dáng dấp của các sư huynh sư tỷ ra sao, đầu cô đang choáng nên không nhớ rõ được, chỉ biết bất kể là nam hay nữ, ai cũng mặc áo bào thuần trắng, giống y đúc bộ y phục mặc trên người Lạc Vân Khanh, ngay cả ngọc bội cài bên hông cũng tạo hình y chang, chỉ có màu sắc là hơi khác, nhưng đa số đều là hai màu xanh trắng.

Những miếng ngọc bội này dường như là có tác dụng chứng tỏ thân phận, làm Hàn Ngâm bất giác nhớ tới miếng ngọc bội mà Lạc Vân Khanh đeo lúc trước đã bị cô lột đem bán, do đó lòng bắt đầu có chút bất an.

Hoang mang đi tiếp một đoạn, bỗng nhiên nhác thấy phía sau núi đá bên kia có một thiếu niên đang đi vòng qua, khoảng cách khá xa còn chưa thấy rõ mặt mũi, thế nhưng Lạc Vân Khanh lại dừng bước, cô cũng dừng bước theo. Đợi thiếu niên kia lê bước chân lười biếng đi tới trước mặt, cô bèn khom người chào hỏi theo thói quen. Lần này không đợi Lạc Vân

Khanh nhắc nhở, cô đã cúi người xuống trước, xưng hô với thái độ hết sức cung kính: “Sư huynh.”

Bàn tay đang nắm tay cô bỗng nhiên siết lại, ngay sau đó, Lạc Vân Khanh hơi khom người đứng nghiêng, nói: “Mộ sư thúc.”

Sư... Sư thúc...

Hàn Ngâm quýnh quáng, lặng lẽ ngược mắt lên, liếc thấy ngọc bội đen đeo bên hông thiếu niên kia trước tiên, ánh mắt lại dịch lên chút nữa, đối diện với một đôi mắt sâu thẳm như bầu trời đêm, còn mang theo ý cười lười biếng.

Cặp mắt kia nhìn cô, nhưng lời nói lại nhạo báng Lạc Vân Khanh: “Lạc sư diệt, chương môn phái người ra ngoài làm việc, người lại lừa được một tiểu cô nương trở về, còn gọi sư huynh, lần này có trò hay để xem rồi.”

Lạc Vân Khanh mím chặt môi, lát sau mới đáp: “Mộ sư thúc trêu đùa.”

Thiếu niên cười khẽ một tiếng, rồi lại cất bước chân lười biếng đi mất.

Hàn Ngâm vô thức ngoái đầu lại nhìn theo bóng dáng hắt, mãi đến khi khuất dạng.

Lạc Vân Khanh hỏi cô: “Nhìn đủ chưa?”

Hàn Ngâm lúng túng, đâu thể trách cô thất thần, lòng thích cái đẹp ai mà không có! Tuy toàn thân thiếu niên kia đều toát ra vẻ lười biếng, nhưng chẳng biết sao lại có một loại mị lực rất hấp hồn, khiến cô không tự chủ được muốn nhìn hoài nhìn mãi.

Hoàn hồn lại rồi đi thêm một lúc, cô vẫn chưa quên được thiếu niên lúc nãy, bèn quay đầu nhìn Lạc Vân Khanh, hỏi: “Thần tiên ca ca, người đó

nhìn có vẻ trẻ tuổi của ngài, tại sao phải gọi là sư thúc?”

Lạc Vân Khanh liếc cô: “Bối phận với tuổi tác có liên quan tới nhau sao?”

Hình như chẳng có liên quan gì...

Hàn Ngâm sức nhớ tới một câu tục ngữ, sinh cháu giữ nhà rồi mới sinh ông, thế nên biết điều ngậm miệng lại.

Núi Cửu Huyền gồm bảy đỉnh núi nổi dài, chia làm ba ngọn núi trên và bốn ngọn núi dưới.

Nơi Lạc Vân Khanh dẫn cô tới là Tập Hạc Phong, một trong bốn ngọn núi dưới.

Giữa núi với núi chỉ có cây cầu gỗ bắc ngang, hai bên vách núi là cây tùng xơ xác, thác nước chảy xiết, dưới cầu gỗ chính là vực sâu ngút ngàn, địa thế hiểm trở, nhưng Lạc Vân Khanh đi đã quen, nên nắm tay dắt cô đi như giẫm trên đất bằng.

Bên ngoài Bất Cư điện vắng tanh vắng ngắt, chỉ có tiếng côn trùng kêu râm ran.

Lạc Vân Khanh đảo mắt nhìn Hàn Ngâm, dùng thuật tịnh thân làm sạch bùn đất trên người cô trước, sau đó mới cất tiếng chào. Chỉ thấy hai cánh cửa điện mở ra im lìm, bên trong phát ra một tiếng kêu cú kinh: “Lăn vào đây!”

Giọng nói rất bất thiện.

Hàn Ngâm cúi đầu theo Lạc Vân Khanh vào điện, sau khi dùng khước mắt liếc trộm qua nội điện một vòng, trên đầu cô chợt giăng đầy mây đen.

Bên trong điện kém xa bên ngoài điện quá sức tưởng tượng!

Bốn vách tường treo toàn là tác phẩm thư pháp, lối chữ thảo rồng bay phượng múa chiếm đa số. Nhưng trừ bày một cái bàn sách ra thì trên điện chả còn gì khác, trên đất thì la liệt toàn là sách khắc in và hàng đồng trục giản, còn ngổn ngang trang giấy bị vo thành cục vứt đi, bừa bãi tới độ ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Còn nam tử râu tóc bù xù che lút mặt mũi kia thì đang đứng bên bàn múa bút, chẳng buồn ngẩng đầu liếc họ lấy một lần.

Đây chính là sư phụ của Lạc Vân Khanh sao, nhưng hai người nhìn qua chẳng giống thầy trò tẹo nào, một người lôi thôi lếch thếch, còn một người sạch bong không có lấy hạt bụi nhỏ nào.

Hai người đương nhiên không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ đứng yên tại chỗ.

Bẵng qua một lúc lâu, nam tử kia mới ném bút đi, thở dài nhẹ nhõm, hướng ánh mắt sáng ngời nhìn sang bọn họ.

Bấy giờ Lạc Vân Khanh mới bước lên chào: “Sư phụ.”

Lệ Thanh Hàn hừ một tiếng: “Người còn biết đường về sao?”

Lạc Vân Khanh cúi đầu lặng thinh.

“Gặp được nghịch đồ sư môn, sao không truyền thư cho đồng môn gần đó?”

“Đệ tử sợ y chạy thoát, tình thế cấp bách nên mới tự ra quyết định.”

“Tự quyết định!” Lệ Thanh Hàn giận dữ ra mặt: “Tu vi của người thế nào, tu vi của hãn thế nào, một mình người mà cũng dám đối địch với hãn? Không mất cái mạng nhỏ, coi như người may mắn!”

Lạc Vân Khanh không thanh minh, chỉ bước lên quỳ xuống: “Đệ tử lỗi mẫn, xin sư phụ trách phạt.”

Lệ Thanh Hàn còn chưa lên tiếng, bên ngoài điện đã vọng vào một giọng lạnh lùng hà khắc.

“Lỗi mẫn à? Chỉ sợ không phải lỗi mẫn, mà là cố ý thả hãn đi mới đúng!”

Hàn Ngâm ngoái đầu, thấy hai nam tử sóng vai nhau bước vào.

Lạc Vân Khanh đứng dậy, cung kính nói: “Tổng sư bá, Lý sư bá.”

Nét mặt Lệ Thanh Hàn sầm xuống: “Tổng sư huynh, huynh nói vậy là ý gì?”

Tổng Việt hừ lạnh: “Chuyện này còn phải hỏi đồ đệ ngoan của người!”

Nói rồi hãn lại quay sang chất vấn Lạc Vân Khanh: “Người sợ hãn chạy trốn, nên mới cậy mạnh độc đấu với hãn thật ư?”

Sắc mặt Lạc Vân Khanh vẫn như cũ: “Thưa phải.”

“Người truyền thư về báo tên nghịch đồ Tô Tinh Trầm bỏ trốn, tính đến nay đã gần nửa tháng, vì sao tới hôm nay mới thông thả trở về?”

“Đệ tử bị thương, không nỡ kiếm được.”

Nét mặt Tổng Việt càng lạnh hơn: “Trong môn phái ai cũng biết trước đây người và tên nghịch đồ Tô Tinh Trầm này có giao tình thân thiết, nhiều người ra ngoài tìm kiếm như vậy, mà chỉ có mình người là tìm được người, đã thế còn tự ý không báo thư cho đồng môn, điều này khiến ta hoài nghi người và Tô Tinh Trầm âm thầm cấu kết, cố ý thả hãn bỏ chạy. Thậm chí người cơ bản không tìm thấy hãn, mà chỉ báo tin giả về để giương đông

kích tây. Còn chuyện thụ thương, kiểu nguy trang này là hay nhất, người muốn mượn cớ đó để kéo dài ngày về núi, để ta không phân biệt được thật hư chứ gì.”

~ Hết chương 9 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Rắp Tâm Tra Gốc Rễ

RẮP TÂM TRA GỐC RỄ

Edit: Yunchan

Mấy câu già mồm át lễ phải này còn ngậm mang theo ý trách tội.

Lệ Thanh Hàn tức đến độ râu cũng dựng ngược: “Chỉ là suy đoán, không thể kết luận!”

Tống Việt lạnh lùng: “Là đồ đệ của người làm việc quá bất thường, đừng trách sao người khác nghi ngờ!”

Lệ Thanh Hàn không giải tranh chấp, tức đến phát ghen, bèn quay sang Lý Biệt Hạc vẫn đang trầm mặc: “Lý sư huynh, huynh tới đây phân xử chuyện này đi!”

Nét mặt Lý Biệt Hạc buồn bã, lắc đầu nói: “Hổ thẹn, dạy ra tên nghịch đồ như Tô Tinh Trầm, ta thật lòng không còn mặt mũi nào nhìn sư môn. Để tránh tị hiềm, ta xin nghe Lệ sư đệ và Tống sư huynh quyết định.”

“Không sai!” Tống Việt lập tức tiếp lời: “Lúc này ta có lời muốn hỏi Vân Khanh, Lệ sư đệ cũng nên tránh cái hiềm nghi này mới phải!”

Lệ Thanh Hàn thiếu điều nhảy dựng lên: “Dựa vào đâu hả!”

Tống Việt không để ý tới y, chỉ hỏi Lạc Vân Khanh: “Thường ngày người rất có chừng mực, tu vi của Tô Tinh Trầm người cũng biết rõ, bởi vậy chỉ hai chữ lỗ mãng không thể nào giải thích được việc này, ta đây cũng không tin. Tốt nhất là người nên tìm lý do khác, nếu không thì đừng trách sao sư bá này không nể tình, báo cáo với chương môn, trị người tội cấu kết phản đồ, phản bội sư môn!”

Lạc Vân Khanh buông mắt nói: “Thật ra khi đệ tử tìm thấy Tô Tinh Trầm thì y đã bị thương khá nặng, đệ tử nghĩ rằng có thể địch lại y...”

“Lời này không thể tính!” Tống Việt cắt ngang lời hăn: “Ở đây không có lấy nửa nhân chứng, chẳng phải người muốn nói gì thì nói sao?”

“Rầm!” Lệ Thanh Hàn giậm sôi gan, vung tay lên đập mạnh một phát, cái bàn hoa lê to tướng đã bị đập cho thịt nát xương tan, y chỉ thẳng vào mũi Tống Việt, mắng: “Người ở đây hỏi tới hỏi lui, rõ ràng là muốn sinh sự!”

Tống Việt nhíu mày: “Ta là sư huynh của người, người còn không biết chút phép tắc nào!”

Lệ Thanh Hàn rút kiếm nơi tay: “Đừng nói nhảm, đánh với ta một trận trước đã!”

Sắc mặt Tống Việt biến thành màu đen: “Quân tử động khẩu bất động thủ!”

“Ta chỉ biết động thủ, không thích động khẩu!” Lệ Thanh Hàn giục hăn: “Lại đây lại đây, đánh một trận. Chúng ta hạ thủ định chân tướng, ta thắng thì người rút đi. Ta thua, có tội danh gì thì ta đều gánh thay đồ đệ ta tất. Như vậy đủ công bằng chưa!”

Hai chữ rút đi vừa nói xong, cái mặt đen của Tống Việt đã phát xanh, trong xanh lại có đỏ, cuối cùng hăn quay mặt đi: “Đánh nhau tổn hại hòa

khí, hơn nữa ta dựa vào đâu phải hòa theo người làm càn.”

Hàn Ngâm im thin thít đứng ngoài nhìn này giờ, thấy tình hình này thì cảm giác như có một đàn quạ đen kêu quang quác đang bay sượt qua đầu mình.

Cô nín cười, chồm mồm vào: “Ta nhìn thấy!”

Mọi người trên điện kinh ngạc.

Tống Việt đảo mắt quan sát cô, cứ như đang phỏng đoán thân phận của cô vậy.

Lệ Thanh Hàn hỏi cô: “Người thấy cái gì?”

“Thấy Tô Tinh Trầm các người nói rơi từ trên trời xuống, Lạc sư huynh cũng trọng thương hôn mê, lúc ta chạy đi kiểm tra Lạc sư huynh sống hay chết, thì hắn đã biến mất tăm rồi.”

Mắt Lạc Vân Khanh liếc nhanh qua cô, rồi lập tức buông xuống.

Hàn Ngâm vẫn điềm nhiên như không, cô đâu có nói điều, chỉ xếp mấy chuyện diễn ra lần lượt vào chung một chỗ, xén bớt thời gian chênh lệch ở giữa, để mọi người tưởng cô nhìn thấy toàn bộ quá trình thôi mà.

Lệ Thanh Hàn cười phá lên: “Có nhân chứng ở đây, Tống sư huynh còn lời gì để nói?”

Tống Việt nhìn Hàn Ngâm chăm chăm: “Người nói thật sao?”

Hàn Ngâm thản nhiên nhìn trả lại hắn: “Không nói dóc nửa chữ.”

Tống Việt hừ lạnh: “Người là do Lạc Vân Khanh dẫn lên núi, tất nhiên phải nói đỡ cho hắn, thế nên cũng không được tính.”

Mắt Lê Thanh Hàn lại dịch xuống thanh kiếm trong tay.

Hàn Ngâm giành nói trước: “Nói gì sư bá cũng không tin, thế này đi, ta hỏi sư bá một câu, nếu Lạc sư huynh không báo lại chuyện gặp được Tô Tinh Trầm, thì sư bá sẽ không biết đúng chứ?”

Suy diễn theo tất cả mọi chuyện xảy ra trên đời này, thì có lẽ sau khi phi thân thành tiên mới có thần thông.

Tống Việt đáp lại với vẻ không tình nguyện: “Đương nhiên.”

Hàn Ngâm cười: “Vậy không phải rõ rồi sao. Nếu Lạc sư huynh có lòng giúp Tô Tinh Trầm chạy trốn thật, thì dù tìm thấy cũng làm như không thấy, giấu nhẹm không báo, chẳng phải bớt việc à?”

Lê Thanh Hàn lấy lại phong độ: “Không sai, Vân Khanh không ngốc tới mức làm chuyện thừa, vẽ vờ thêm chuyện!”

Điểm này Tống Việt quả thật không ngờ tới, bị nói cho ghen hòng, một lát sau mới phất ống tay áo, hừ lạnh nói: “Được thôi, dù hãn không cầu kết với nghịch đồ Tô Tinh Trầm, nhưng tự tiện độc đấu, đến nỗi cho nghịch đồ phá vòng vây trốn thoát, vẫn là lỗi lớn đáng phạt.”

Lê Thanh Hàn quạu tới nỗi muốn nhảy chồm lên lần nữa.

Hàn Ngâm biết y không giỏi đấu võ mồm, bèn giành nói lần nữa, giẫm một bước lên, cười tùm tùm hỏi: “Sư bá, thế thì tất cả sư huynh sư tỷ đi ra ngoài bắt người đều phải bị phạt hết sao?”

Tống Việt ngẩn ra, phần nộ nói: “Hãn sai, tất nhiên chỉ phạt mình hãn!”

“Thế à.” Hàn Ngâm sụp mắt, kéo kéo ống tay áo của Lạc Vân Khanh nói: “Lần tới nếu sư huynh gặp nhiệm vụ tìm người kiểu này, thì nên nhớ

kỹ ra công đừng ra sức, chỉ cần ra khỏi sư môn, rồi tha hồ đi đây đi đó, du sơn ngoạn thủy nè, dạo phố xem náo nhiệt nè, nói chung đừng liều mạng tìm người thể nữa, nếu không kết cuộc chỉ tổ phí sức mà chả được cảm ơn, không tìm được người thì huynh không có lỗi, chứ tìm được người là huynh lại bị phạt cho coi.”

Câu này cô nói rất nhỏ, giọng điệu còn hết sức ngây thơ hồn nhiên, như thể đang nói riêng với Lạc Vân Khanh. Thế mà ai nấy trên điện đều nghe thấy cả, Lệ Thanh Hàn không kiềm chế được, vỗ tay cười ha ha, ngay cả Lý Biệt Hạc vẫn luôn trầm mặc, trong mắt cũng ánh lên ý cười.

Tống Việt không nén được giận, không buồn truy cứu chuyện của Lạc Vân Khanh nữa, chỉ hừ lạnh nói sang chuyện khác: “Sư bá sư huynh, người gọi nghe thật là suông miệng, đáng tiếc trong Cửu Huyền môn chúng ta không có ai như người!”

Nói đoạn quát vào mặt cô: “Còn không đi mau! Tu tiên linh địa, há lại chứa chấp loại người phạm tục đường này vui đùa ầm ĩ!”

Hàn Ngâm bị hấn quát, lúc ngược lên nhìn mọi người lần nữa thì trong mắt đã ầng ậng nước.

Lạc Vân Khanh biết bản tính vô sỉ của cô, nên chỉ thấy mây đen phủ xuống đầu. Còn Lệ Thanh Hàn thì lại sâu sắc cảm thấy Tống Việt quá hẹp hòi hà khắc, tới một bé gái cũng ăn hiếp cho được, cộng thêm chuyện vừa rồi khiến Lệ Thanh Hàn nảy sinh thiện cảm với Hàn Ngâm, y không nhìn nổi dáng vẻ tủi thân của cô bây giờ, bèn cất giọng bảo vệ cô: “Quên bấm báo với sư huynh, trước khi huynh tới ta đã thu cô bé này làm đồ đệ, bây giờ nó cũng là một đệ tử đường đường chính chính trong Cửu Huyền môn chúng ta.”

Lời này vừa thốt ra, Hàn Ngâm bỗng mừng tới phát điên, lập tức thò tay kéo áo bào của Lệ Thanh Hàn, ngẩng đầu nhìn y với vẻ mặt quẩn quýt.

Lạc Vân Khanh vốn cũng muốn cười, vui mừng thay cô, nhưng sau khi thấy vẻ mặt này của cô thì thu ngay ý cười lại, bắt đầu hoài nghi việc mình dẫn cô nhập môn, đến cùng là tốt hay xấu.

Trừ họ ra, Tống Việt và Lý Biệt Hạc nhìn nhau, cả hai đều kinh ngạc ra mặt.

Tống Việt sa sầm mặt: “Lệ sư đệ, một năm trước người từng nói không thu đồ đệ nữa mà.”

Lệ Thanh Hàn liếc xéo hẳn: “Có sao đâu, ta vừa thấy đứa bé này đã thích, thỉnh thoảng nuốt lời một lần cũng đâu có gì nghiêm trọng.”

Lý Biệt Hạc hơi dăm chiêu: “Đây không phải là chuyện chơi, sư đệ phải thận trọng.”

Lệ Thanh Hàn cười: “Nghĩ kỹ rồi, sư huynh yên tâm.”

Lý Biệt Hạc nhìn thoáng qua Hàn Ngâm, rồi gật đầu, không nói gì nữa.

Tống Việt hừ lạnh, chấp tay nói: “Vậy thì chúc mừng sư đệ. Chẳng qua người làm sư huynh đây muốn nhắc nhở người một câu, đệ tử nội môn có tư chất và ngộ tính, nếu hai năm sau nó không đạt tới tu vi Nhập Khiếu, vậy đời này hai người đã định trước không thể làm thầy trò rồi đấy.”

Hắn nói xong thì phẩy tay áo bỏ đi, Lý Biệt Hạc thấy cãi nhau ra thế này sẽ tổn thương hòa khí giữa đồng môn, bèn khuyên một câu: “Tống sư huynh luôn nóng tính như vậy, sư đệ đừng để trong lòng.”

Lệ Thanh Hàn và Lý Biệt Hạc quan hệ khá tốt, tất nhiên không muốn làm bề mặt y nên bèn ậm ừ đáp ứng, lúc này Lý Biệt Hạc mới cáo từ ra về.

~ Hết chương 10 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nhà Mới

NHÀ MỚI

Edit: Yunchan

Lệ Thanh Hàn là người tùy hứng, nhận đồ đệ thôi mà, chuyện vặt này chẳng đáng để tâm. Sau khi Hàn Ngâm hành lễ bái sư xong, y ném cho cô một quyển Cửu Huyền tâm pháp, rồi lấy cơ đêm khuya bảo cô về nghỉ ngơi, đồng thời nói rõ sau này không có việc gì thì đừng tới quấy rầy y, nếu lúc tu luyện gặp phải khó khăn gì, thì cứ đi hỏi Lạc Vân Khanh.

Đây đúng là sư phụ phải tay, sư huynh số khổ!

Nhưng có thể vào được cửa Cửu Huyền thuận lợi, còn trở thành sư huynh muội với Lạc Vân Khanh, Hàn Ngâm đã thấy thỏa mãn lắm rồi, lập tức ôm cuốn Cửu Huyền tâm pháp cười tủm tỉm cáo lui.

Vừa ra khỏi Bất Cư điện miệng cô bèn tíu tít lia trở lại.

“Thần tiên ca ca ——”

“Gọi sư huynh!”

Hàn Ngâm rất biết lắng nghe, sửa lại tức tốc: “Lạc sư huynh, cái người từ trên trời rơi xuống bị muội bắt gặp, là Tô Tinh Trâm thật sao?”

“Ừ.”

“Vậy rốt cuộc hấn phạm vào tội gì mà bị truy nã thế?”

“Chuyện không liên quan đến muội, đừng hỏi nhiều.”

“Được rồi.” Không hỏi thì không hỏi, có gì lạ đâu, chờ cô quen cửa quen nẻo rồi, còn không tìm được người khác hỏi à.

Lạc Vân Khanh đi chung với cô nửa tháng, nên cũng hiểu được tính nết của cô phần nào, vừa thấy cô giở ra kiểu cười ngọt chết cả người lẫn vật này, thì biết ngay trong đầu cô hơn phân nửa là đang tính toán ý đồ bất lương gì đó, cho nên hấn khựng lại một thoáng, cuối cùng đành phải đáp: “Y trộm chí bảo của sư môn, việc này muội biết là đủ rồi, không được hỏi người khác, cũng không được phép nói với người khác.”

“Muội nhớ rồi.” Hàn Ngâm rũ mắt cười, lát sau lại hỏi tiếp: “Tu vi Nhập Khiếu Tổng sư bá nói là gì, khó tu lắm sao?”

Bàn tới chuyện tu luyện, Lạc Vân Khanh sẽ không mập mờ mà nghiêm túc đáp: “Tu tiên gian nan, tất nhiên không thể nào nhảy một phát là xong. Bởi thế từ cổ chí kim các tiền bối đã phân những giai đoạn sẽ phải trải qua trong quá trình tu tiên thành từng chủng loại cấp bậc, tổng cộng có chín cấp. Cấp đầu tiên là thể nghiệm và quan sát linh khí trời đất, hấp thu cho mình sử dụng dựa theo tâm pháp, nó được gọi là Nạp Khí. Cấp thứ hai chính là luyện nhập những linh khí này vào ba trăm sáu mươi lăm khiếu trên cơ thể, đả thông kinh mạch, khiến thân thể kiên cố, thần khí hội tụ, nên gọi là Nhập Khiếu.”

“Còn bảy cấp còn lại đâu?”

Lạc Vân Khanh liếc xéo cô: “Hiện tại muội có biết cũng vô ích.”

Được rồi, là cô sốt ruột quá mức.

Hàn Ngâm lại khiêm tốn thỉnh giáo: “Sư huynh mất bao lâu mới tu tới Nhập Khiếu?”

Lạc Vân Khanh đáp: “Tính từ khi bắt đầu tu luyện đến khi đã thông được một huyết khiếu đầu tiên, người có tư chất tốt thì phải mất một tới hai năm, người tư chất không tốt dù cố gắng hơn năm sáu năm cũng chưa chắc thành.”

Hàn Ngâm lo lắng hẳn lên: “Bởi vậy...”

Lạc Vân Khanh mím môi, rồi trầm giọng nói: “Bởi vậy muội không có thời gian để lãng phí, từ ngày mai nên bắt đầu tĩnh tâm tu luyện đi.”

Hai năm, thành thì ở lại, không thì cuốn gói.

Trong lòng Hàn Ngâm bỗng sinh ra cảm giác gấp rút.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vòng ra phía sau Bách Cư điện, ở đây có một dãy sân viện, những sân viện này đều cùng một kiểu tường xanh ngói trắng như nhau, không nhìn ra được điểm khác biệt nào, do đó Lạc Vân Khanh cũng không tốn sức hỏi cô thích ở chỗ nào, chỉ thẳng vào một cái trong số đó, nói luôn: “Muội sẽ ở chỗ này.”

Lúc đầu còn tưởng trên núi Cửu Huyền đông người như vậy, cô phải ở chung một phòng, chen chung một giường với người khác, nào ngờ lại có cả một tòa viện cho cô độc chiếm!

Hàn Ngâm sướng rơn, lập tức chạy ào vào trong.

Tòa viện này to hơn rất nhiều so với nhìn từ bên ngoài, có ba gian phòng, hai sáng một tối, còn chia ra tiền viện với hậu viện, ở tiền viện không có giếng, mà dùng đá trắng xếp vòng thành một cái ao nhỏ hình vuông, có cá chép đỏ quẫy đuôi bơi lội. Bên cạnh ao là ống trúc xanh được

vót nhọn ở đỉnh, ở trong ống trúc lượn vòng chảy ra nước suối được dẫn về từ giữa núi.

Bên cạnh hành lang trải đá xanh trong hậu viện là hai mảnh đất để trồng trọt, nhưng vẫn trụi lủi chưa trồng gì. Lạc Vân Khanh chấp tay sau lưng, thản nhiên nói: “Nếu muội thích thì có thể trồng ở đây chút linh hoa linh thảo thông thường, sau này luyện đan sẽ cần tới, chẳng qua...”

Hàn Ngâm đoán được suy nghĩ của hắn, thuận miệng nói tiếp: “Chẳng qua hiện giờ tốt nhất là nên đặt hết tâm tư vào tu luyện đúng không?”

Lạc Vân Khanh nhẹ gật đầu, sau đó nhìn cô nháy nhót nghịch ngợm trong sân, lạnh lùng thả ra một câu: “Trời chiều rồi, muội nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì ngày mai bàn tiếp.”

Hắn nói xong thì muốn đi, nhưng lại bị kéo lại.

“Huynh ở đâu, muội có việc thì làm sao tìm được huynh?”

Lạc Vân Khanh dừng bước, nói mà không quay đầu lại: “Ở bên cạnh viện của muội, nhưng mà...”

“Nhưng mà không có việc gì thì bất cứ giá nào cũng đừng tới quấy rầy huynh chứ gì.”

Lại bị đoán trúng.

Lạc Vân Khanh nhếch môi, hừ một tiếng rồi đi thẳng.

Hàn Ngâm hưng phấn còn không kịp, đương nhiên không thềm tới làm phiền hắn. Chờ hắn vừa đi khuất, cô tức tốc chạy vào ba gian phòng ngó ngang ngó ngửa, phát hiện gian phòng tối là chỗ để ngủ, chỉ bày một cái giường hết sức đơn giản, trên giường đặt gối trúc và đệm chăn vải màu xanh, bên giường có một cái tủ, mở ra nhìn thử, bên trong có hai bộ bạch y,

chính là loại mà mọi người trong Cửu Huyền môn mặc, trừ mấy thứ đó ra, trong phòng này không còn vật nào khác.

Hai gian phòng còn lại cũng được trang hoàng rất đơn sơ, một gian là phòng khách, đặt một cái bàn vuông và hai cái ghế. Gian còn lại thì bày án thư và giá sách, trên án thư có văn phòng tứ bảo, rõ ràng đây chính là thư phòng.

Ba gian phòng với bốn bức tường đều trông hết như cái hố tuyết, chẳng bày biện gì nhiều, vài món dụng cụ cũng được đóng thành từ chất gỗ thường, chỉ phết lên một lớp sơn dầu, còn lộ ra đường vân nguyên thủy của gỗ. Nhìn qua phòng ốc trắng trong thuần thiết, giản dị mộc mạc đến cực độ, thế mà Hàn Ngâm lại chẳng thất vọng tí nào.

Viện này là nơi ở của cô!

Từ khi bắt đầu có ký ức tới nay, cô chưa từng có một chiếc giường thuộc về mình trọn vẹn, càng khỏi bàn đến một tòa viện hoàn chỉnh thế này!

Hàn Ngâm rất tin, trên đời này chỉ có chuyện mình không nghĩ được, chứ không có chuyện mình không làm được. Cô thầm hạ quyết tâm trong lòng, bất chấp tư chất của bản thân tốt hay xấu, nói tóm lại trong vòng hai năm cô nhất định phải đạt tới tu vi Nhập Khiếu, dù chỉ vì được ở lại chỗ này, có nhà ở, có áo mặc, có thể ăn uống no nê!

Nghĩ tới đây, cô ném bộ y phục định mặc thử qua bên, quay sang đọc quyển Cửu Huyền tâm pháp mà Lệ Thanh Hàn đưa. Khổ nỗi thuở nhỏ cô lang thang đầu đường xó chợ, chưa có ai dạy cô đọc chữ, những chữ có thể đọc cũng chỉ là chiêu bài hàng quán từng được người qua đường đọc qua, làm sao đọc được đồng chữ tối nghĩa, câu chữ thâm ảo trong tâm pháp tu tiên đây?

Nhưng giờ đã trễ thế này, đi tìm Lạc Vân Khanh bảo đảm sẽ bị đá văng ra ngoài.

Cô khẽ căn môi ráng đọc hai trang, kết quả đọc đến mức choáng đầu hoa mắt, đếm kỹ lại mới phát hiện tròn hai trang này, số chữ mà cô biết chưa vượt nổi hai mươi, ngay cả nặn óc đoán cũng không đoán nổi ý nghĩa của nó, lúc này mới đành bỏ tâm pháp lại, leo lên giường đi ngủ.

Nhưng vừa thay đổi một hoàn cảnh mới, có một cái viện của chính mình, còn có sư phụ, sư huynh và cả đồng môn chưa quen biết, tâm trạng Hàn Ngâm phấn khích, ngửi mùi hương mát lạnh của gối trúc, lật qua lật lại cỡ nào cũng không ngủ được. Cô không thể làm gì hơn là nhật quyển tâm pháp lên lần nữa, dù đọc không hiểu, cũng ép buộc bản thân nhìn chăm chăm hàng chữ chi chút kia.

Khỏi cần nói, chiều này quả là hữu dụng, nhìn chưa đầy một nén hương, hai mắt cô đã riu lại, ngáp một cái, nhìn thêm chừng thời gian một bữa cơm, đầu cô chệch đi, bất tri bất giác đã ngủ khò.

~ Hết chương 11 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sư Huynh Đáng Yêu

SƯ HUYNH ĐÁNG YÊU

Edit: Yunchan

Hôm sau Hàn Ngâm bị tiếng chim hót riu rít đánh thức. Cô đứng dậy, dụi mắt đẩy cửa sổ ra, không khí trong lành mang theo se lạnh của núi rừng phả vào mặt, cùng lúc đó cô nhìn thấy hai con chim kim oanh mỏ đỏ vừa vỗ cánh bay lên trời.

Cơng ngái ngủ biến sạch, nhớ tới chuyện phải đi tìm Lạc Vân Khanh hỏi tâm pháp tu tập, cô cuống quýt quơ lấy bộ y phục của Cửu Huyền phái thay vào. Lúc này mới phát hiện bộ bạch y lúc trước cô bán mười lượng bạc đúng là lỗ vốn, bởi bộ y phục này khi mới mặc lên người thì còn rộng thùng thình, vậy mà chỉ chốc lát đã cực kỳ vừa vặn, rõ ràng có thể tự động biến hóa theo vóc dáng của người mặc.

“Hay thật.” Hàn Ngâm buộc vạt áo lại, lẩm bẩm: “Chả lẽ làm pháp thuật gì trên nó.”

Đột nhiên có một giọng nói vang lên ngoài cửa sổ tiếp lời cô: “Trên đó thi Lượng Thể Tùy Y(*) thuật.”

(*) Tùy theo vóc dáng mà may áo.

Hàn Ngâm cuống cuống quay người lại, thấy một thiếu niên mày rậm mắt tuấn, thần thái sáng láng đang gác hai tay lên bệ cửa sổ, chống má nhìn cô, kiểu xuất hiện bất ngờ này rõ là không phải chuyện đùa.

“Á ——” Cô hét lên thất thanh.

Thiếu niên bị hù giật bắn, cũng hét theo.

Hàn Ngâm lấy lại hồn: “Người hét cái quỷ gì hả?”

Thiếu niên hỏi vặn lại: “Vậy người hét cái quỷ gì hả?”

Hàn Ngâm cây ngay không sợ chết đứng: “Nói thừa, người nhìn lén ta thay y phục, ta đương nhiên phải hét!”

Cô ném bộ nam trang vừa thay ra xuống đất, thiếu niên liếc mắt qua, nói với giọng xem thường: “Cái gì gọi là nhìn lén, người mở toang cửa, còn ta đúng lúc đi ngang qua, cả hai đều là nam nhân như nhau, thấy thì thấy có sao đâu.”

Hai chữ “Nam nhân” làm cho Hàn Ngâm đen mặt triệt để, nhưng nếu bây giờ nói rõ mình là nữ tử thì bầu không khí sẽ trở nên lúng túng, may mà cô còn nhỏ tuổi, lúc thay y phục còn đưa lưng về phía cửa sổ...

Cô khẽ cắn môi, được rồi, nhịn lần này!

Chẳng qua nhịn thì nhịn, nhưng cãi lý thì vẫn phải cãi: “Đây là viện của ta, sao người đi ngang qua được!”

“Được rồi được rồi, ta cố ý tới thăm người, không phải đi ngang qua được chưa.” Thiếu niên thỏa hiệp, hỏi cô: “Người chính là đồ đệ mà sư phụ ta nhận tối qua à?”

Hàn Ngâm nhất thời nguôi giận, nhìn hắn nói: “Huynh là sư huynh của ta?”

“Ừ, ta họ Phương, tên đầy đủ là Phương Dữ.”

“Ta là Hàn Ngâm.”

“Hàn Ngâm?” Phương Dữ nhú mày: “Tên quá con gái!”

Hàn Ngâm lập tức nói lảng sang chuyện khác, cười cười nói: “Phương sư huynh tới thật đúng lúc, tối qua sư phụ cho ta một quyển tâm pháp bảo ta tu tập, nhưng chữ trên đó viết ngoáy quá, ta không nhận ra nổi, có thể nhờ sư huynh đọc giùm ta một chút, nhân tiện giải thích mấy chỗ khó hiểu trong đó được không?”

“Được thôi!” Phương Dữ đáp rất sảng khoái: “Sư phụ thích viết chữ thảo, có khi chữ của mình mà mình cũng không nhận ra.”

Hắn vừa nói vừa trèo qua bệ cửa sổ vào trong, nhận lấy quyển tâm pháp nhìn thử.

“Không đúng, đây đâu phải chữ của sư phụ, trên đó cũng không phải chữ thảo, mà là chữ khải(*)...”

(*) Là kiểu chữ phổ biến trong viết tay và in sách.

Hàn Ngâm vội nói: “Văn từ của tâm pháp này theo phong cách cổ xưa, hàm nghĩa sâu xa thâm ảo, nếu không có ai giải thích thì ta nhất định sẽ luyện sai, sư huynh diễn giải cho ta một chút vẫn tốt hơn.”

Văn từ theo phong cách cổ xưa, hàm nghĩa thâm ảo này nọ, mấy từ nho nhã này là cô nghe được từ người khác, dùng bậy dùng bạ nghe cũng xuôi.

Lúc này Phương Dữ đã quên mất cái cơ chữ thảo của cô, giật đầu nói: “Cũng phải, tâm pháp này không biết đã truyền qua bao nhiêu đời, lúc mới bắt đầu luyện ta cũng không hiểu nhiều chỗ, phải nhờ Lạc sư huynh giải

thích cho. Khi đó ta còn nói đùa, bảo là nếu có người trộm tâm pháp của Cửu Huyền phái chúng ta, không ai chỉ vẽ thì bảo đảm không luyện được.”

Nói rồi hắn đọc phần đầu của tâm pháp lên, Hàn Ngâm vừa nghe vừa hỏi, chỗ nào không hiểu đều hỏi cho thấu đáo. Có điều giảng được phân nửa, Phương Dữ bỗng nhiên dừng lại, cau mày nói: “Ta nói nhiều như vậy chắc người không nhớ hết được, hay là lấy bút chép lại một bản đi.”

“Không cần không cần!” Chép để lộ tẩy mình không biết chữ à, Hàn Ngâm cười nói: “Sư huynh cứ nói, ta nhớ được, và lại tính ta lúc nào cũng cầu thả, chép ra giấy xong, sau này bất cần để lọt ra ngoài thì toi.”

Phương Dữ vẫn không tin: “Chuyện tu luyện không thể sai một ly, tốt nhất người nên chép lại đi, hơn nữa người bình thường không lên được núi Cửu Huyền của chúng ta, ngay cả Tập Hạc Phong cũng không phải nơi đệ tử ngoại môn có thể tự tiện vào, người có làm mất bản ghi chép thì cũng không có gì quan trọng.”

Hàn Ngâm thấy hắn cứ khẳng khẳng, không thể làm gì hơn là hắng giọng, nhắc lại một hơi toàn bộ tâm pháp và diễn giải mà hắn vừa mới nói, hoàn toàn không nghỉ xả hơi giữa chừng, hơn nữa còn nhớ không sai nửa chữ.

Phương Dữ kinh ngạc tới nỗi há hốc mồm, thật lâu sau mới khen một câu: “Hóa ra Hàn sư đệ có trí nhớ tốt như vậy!”

Sư đệ...

Hàn Ngâm giật giật khóe miệng, cười nói: “Sư huynh quá khen.”

Chẳng phải cô khiêm tốn, mà vì cô biết mình chỉ có mỗi ưu điểm này thôi.

Phương Dữ nhìn cô chòng chọc bằng ánh mắt ước ao đố kỵ hồi lâu, sau đó mới giảng giải tiếp.

Núi non thanh tĩnh, trong thế giới tu tiên lại càng thanh tĩnh hơn, hai người một dạy một học, cả buổi sáng trôi qua mà cũng chẳng có nửa bóng người tới quấy rầy.

Đọc xong phần đầu của tâm pháp, Phương Dữ bèn gấp sách lại nói: “Người từ từ tu luyện đi, có gì không biết nữa thì cứ hỏi ta.”

“Được.” Hàn Ngâm nói ngọt: “Rất cảm tạ sư huynh.”

Lúc tiễn Phương Dữ ra cửa, cô bỗng nhiên kéo ống tay áo hắt lại, trong mắt ngập đầy chờ đợi: “Dữ huynh, ta thấy trời không còn sớm nữa, hay là chúng ta đi ăn cơm chung đi?”

“Ăn...” Phương Dữ như nghe thấy chuyện quái dị, ngoái đầu lại nhìn cô một lát, bỗng nhiên cười phá lên: “Người đói bụng sao?”

“Phải.” Hàn Ngâm đầu khỗ thừa nhận: “Ta mới đến nên chưa biết chỗ, chuyện này có đáng cười tới vậy không?”

Phương Dữ ngừng cười, quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt: “Ta biết rồi, tối qua người mới lên núi, có một số việc chắc Lạc sư huynh chưa kịp nói cho người biết, huynh ấy tu luyện là chịu khó chịu khổ nhất, nên chắc là quên nói.”

Hàn Ngâm vội cười nói: “Phương sư huynh nói với ta cũng như nhau thôi mà.”

“Đi thôi.” Phương Dữ gạt đầu, nắm tay cô nói: “Trước hết dẫn người tới Cần Sự điện ghi tên vào sổ, rồi lĩnh vài thứ về.”

Cần Sự điện nằm trên Liễm Vụ Phong, một trong bốn ngọn núi dưới, ở đây bất kể là đệ tử ngoại môn hay nội môn đều có thể đến. Lần này Hàn Ngâm đã thấy rõ, hóa ra những người đeo ngọc bội màu xanh đều là đệ tử ngoại môn, còn cô và Phương Dữ trên danh nghĩa là báỉ Lệ Thanh Hàn làm sư phụ, xem như là đệ tử nội môn, bởi vậy cô được lĩnh một miếng ngọc bội màu trắng khắc tên họ của cô.

Còn mấy thứ mà Phương Dữ bảo lĩnh về, ngoài ngọc bội nhận dạng thân phận ra cũng chỉ có ba thứ, mười viên Nguyệt linh thạch óng ánh, một cái túi thêu xanh cùng loại với cái của Lạc Vân Khanh, thêm một bình sứ trắng nhỏ, mở nút lọ ra rồi nghiêng bình, thứ đổ vào lòng bàn tay toàn là được hoàn nhỏ màu đen bóng, kích cỡ như hạt gạo.

Phương Dữ nói: “Đây là Ích Cốc hoàn, nếu người đói bụng thì uống một viên, đại khái qua hơn hai năm, có chút tu vi là có thể tự ích cốc, không cần dựa vào đan hoàn nữa.”

Nói vậy là, không được ăn cơm!

Hàn Ngâm có khát vọng đặc biệt với mỹ thực, nghe xong câu này thì thất vọng ra mặt: “Lúc ở dưới núi, ta nhớ Lạc sư huynh cũng ăn thức ăn mà.”

Phương Dữ bật cười: “Lương thực ngũ cốc sinh ô uế, ích cốc mới là chính đạo, nhưng thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao.”

Hàn Ngâm sụp mắt, đây đúng là bắt cô không thể chọn cả cá và chân gấu mà, có điều việc cấp bách trước mắt vẫn là tu tiên!

Cô lấy Ích Cốc hoàn thả vào miệng.

Những chuyện khác, sau này hãy bàn.

~ Hết chương 12 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vui Đùa

VUI ĐÙA

Edit: Yunchan

Loại linh thạch này ẩn chứa linh khí, vẻ ngoài còn hết sức xinh đẹp, và cũng là loại tiên thông dụng dùng trong giới tu tiên, giá trị của nó được quyết định tùy theo bên trong chứa bao nhiêu linh khí, chia làm ba loại Tinh linh thạch, Nguyệt linh thạch và Dương linh thạch.

Lúc Phương Dữ giảng giải, trong tay còn cầm hai viên linh thạch óng ánh vàng kích cỡ như đậu tương, đưa qua cho Hàn Ngâm nhìn: “Đây, loại Tinh linh thạch này chứa ít linh khí mà còn không tinh khiết, là loại có giá trị thấp nhất, một trăm viên mới bằng một viên Nguyệt linh thạch.”

Hàn Ngâm cúi đầu nhìn Nguyệt linh thạch trong lòng bàn tay mình, kích cỡ bằng với Tinh linh thạch, thế nhưng bớt đi chút ánh vàng, óng ánh thấu sáng, na ná với thạch anh ở giới phàm tục, nhưng lại lấp lánh hơn thạch anh.

Cô hỏi: “Dương linh thạch thì sao?”

“Một viên Dương linh thạch bằng một trăm viên Nguyệt linh thạch.” Phương Dữ gãi đầu đáp: “Xin lỗi, chỗ ta không có Dương linh thạch. Hờ, ta hơi nghèo, nhưng nói chung là Dương linh thạch đẹp hơn Nguyệt linh

thạch, đặt dưới ánh mặt trời sẽ tỏa ra hào quang bảy màu cát lành, người liếc một cái là nhận ra ngay thôi.”

Hàn Ngâm phì cười: “Kỳ thực linh thạch này chả khác gì với tiền đồng kim ngân đúng không.”

“Đúng thế.” Phương Dữ đồng tình: “Nếu muốn mua bán thứ gì thì dùng kim ngân này nọ là tiện nhất, vậy mà người tu tiên cứ tự cho là thanh cao, ngại kim ngân nặng tục khí, chả biết là ai nghĩ ra, đổi sang dùng mấy thứ linh thạch này để thay tiền, quá lãng phí.”

“Lãng phí?”

“Khoáng thạch ẩn chứa linh khí này có thể dùng để chế bùa rèn khí cụ, dù chỉ khảm lên chuôi kiếm, thì lúc thi triển mấy loại pháp thuật nhỏ cũng có tác dụng khác nhau, chẳng qua đối với người có tu vi cao thâm mà nói, làm như vậy khá là vô bổ, cũng là một loại lãng phí.” Phương Dữ thay đổi thái độ: “Cũng may những linh thạch này chỉ là loại thường, dùng làm tiền cũng không có gì nghiêm trọng, đệ tử nội môn chúng ta mỗi tháng có thể lĩnh mười viên Nguyệt linh thạch, người có thể dùng để mua đồ mình thích.”

Nói đoạn hần hất hàm về hướng dãy tường ở góc phải điện: “Thấy gian hàng bày bên kia không, ta lĩnh Nguyệt linh thạch xong, đa số là tìm tới gian hàng đó.”

Hàn Ngâm nhìn theo: “Có bán nhiều thứ hay lắm sao?”

“Hay chỗ nào!” Phương Dữ ảo não nói: “Toàn là mấy món nhìn được mà không xài được, thú vị thì thú vị, nhưng chả có tác dụng gì nhiều. Thường thì ta mua xong là hối hận ngay, nhưng lần sau thấy lại không kiềm được muốn mua tiếp.”

Hàn Ngâm đen mặt.

Phương sư huynh, huynh còn không biết xấu hổ mà nói ra nữa, kiểu tính khí trẻ con này của huynh mới là không có chỗ nào hay!

Đương nhiên cô sẽ không nói ra suy nghĩ của mình, mà chỉ vô cùng tò mò với gian hàng này, vừa định kéo Phương Dữ đi qua xem thử, ai dè một nữ đệ tử ngoại môn đã đi tới, hơi đỏ mặt nói với Phương Dữ: “Phương sư huynh, gặp huynh thật là khéo, muội có hai vấn đề khó hiểu, muốn tìm huynh thỉnh giáo, không biết huynh có rảnh chỉ bảo cho muội một chút không.”

Phương Dữ xem ra là người tốt tính lấy giúp người làm niềm vui, vừa nghe đã đáp ngay: “Được!”

Hàn Ngâm đứng bên nghe hai người trò chuyện đôi câu, đáng tiếc cô không có tu vi nền tảng, nên nghe mà chẳng hiểu mô tê gì, bèn lặng lẽ nói với Phương Dữ: “Phương sư huynh, hai người cứ trò chuyện, ta qua bên kia xem thử.”

Phương Dữ thuận miệng đáp: “Được, người đừng chạy lung tung, chốc nữa ta đi tìm người.”

Hàn Ngâm lên tiếng trả lời rồi đi dạo tới trước gian hàng, nhìn mà hoa cả mắt, đúng như Phương Dữ nói, món nào món nấy đều trông rất thú vị, nhưng người mới vào tiên môn như cô thì không nhận ra thứ gì với thứ gì.

Những đệ tử mở sạp cũng rất có mắt nhìn, ban đầu liếc thấy ngọc bội trắng đeo bên hông cô thì tỏ vẻ hâm mộ và cung kính, nhưng sau đó phát hiện trên người cô không có một chút linh khí nào, hoàn toàn là một nhân sĩ phạm tục còn chưa bắt đầu tu luyện, bèn trao nhau ánh mắt hưng phấn, nghĩ cô có khả năng là loại siêu dễ lừa.

Đáng tiếc, chuyển biến nét mặt của họ đều lọt hết vào mắt Hàn Ngâm.

Cô đích thực không có chút xíu thường thức nào của giới tu tiên, nhưng do từ nhỏ đã lẫn lút phổ phường, tâm tư dưới màn mắt đi mây lại này làm sao giấu được cô. Thế là cô cười tủm tỉm, tới gần một sạp, nhặt một ngọn cỏ nhỏ xanh biếc nom như lá cây tùng lên, căng mắt nhìn cẩn thận.

“Đây là cái gì thế?”

Đệ tử mở sạp này thấy cô quả nhiên không hiểu, bèn ân cần giải thích: “Đây là Niếp Không thảo.”

Hàn Ngâm lắc đầu: “Không hiểu.”

“Hái một hạt cỏ kích cỡ như hạt cải từ trên lá xuống, thổi liền ba hơi, hạt cỏ này có thể dài tới ba thước, ăn vào có thể đứng một mình trên không trung, chân không chạm đất.”

Mắt Hàn Ngâm sáng lên: “Nghe thú vị thật, nhưng thứ lạ thế này chắc đắt lắm nhỉ?”

Nào có ai hỏi giá kiểu này, chẳng phải là mời người ta làm thịt à?

Đệ tử kia cười tươi rói: “Không mắc không mắc, chỉ ba viên Nguyệt linh thạch thôi.”

Niếp Không thảo không dễ dàng tìm được, nhưng ngoại trừ có thể đứng trên không trung ra thì chẳng còn công dụng gì, bởi vậy bình thường không ai ngó ngàng tới nó, có thể bán được hai mươi viên Tinh linh thạch là quá lắm rồi.

Tất nhiên Hàn Ngâm không biết điều này, cúi đầu nhìn mười viên Nguyệt linh thạch trong lòng bàn tay với vẻ mặt rất khổ sở, do dự thật lâu: “Quá mắc, hơn nữa cỏ này chưa chắc thần kỳ như người nói.”

Cô quay lưng muốn đi, đệ tử kia vội vàng kéo cô lại: “Ta đây bán đúng giá rồi, không đắt chút nào đâu! Nếu người không tin tác dụng của loại có này, thì có thể thử!”

Hàn Ngâm cười nói: “Người lừa ta, nếu ta thử mà không có tác dụng, người đuổi theo ta đòi linh thạch thì biết làm sao? Nếu không người thử cho ta xem chút đi.”

“Chuyện này...” Đệ tử kia phân vân một lát: “Được rồi, coi như ta bỏ ra một cây Niếp Không thảo để thử cho người xem, nhưng người xem rồi thì không được mặc cả với ta nữa.”

Thứ cô chờ chính là câu này!

Đệ tử kia lập tức cầm một cây Niếp Không thảo lên, lấy hạt cỏ thối ba hơi rồi ăn vào, sau đó nhảy vút lên, bay vào không trung, đưa tay sờ tới đỉnh điện.

Hắn đứng lơ lửng ở trên, cười nói: “Không lừa người chứ?”

“Hay quá hay quá!” Hàn Ngâm ngửa đầu vỗ tay khen ngợi, khen xong, cô quay lưng bỏ đi.

Đệ tử kia quỳnh lên, bước tới trước một bước, rơi xuống từ không trung, cản cô lại: “Sao người lại đi?”

Hàn Ngâm ra vẻ ngạc nhiên: “Xem xong rồi không đi chứ làm gì?”

“Là người muốn mua nên ta mới thử cho người xem!”

Hàn Ngâm nghiêng đầu suy tư: “Ta có nói muốn mua à? Ta chỉ nói xem xong rồi tuyệt đối không mặc cả với người thôi mà.”

Đệ tử kia ngẫm lại, thái độ của cô rõ ràng là muốn mua, nhưng quả thật chưa nói chữ mua lần nào, nghĩ đến đây hắn nhất thời cứng họng.

Hàn Ngâm còn cười tủm tỉm hỏi: “Ta đâu mặc cả với người, đúng không?”

Đây rõ là ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, nhìn cái mặt bị nhục khổ hết chỗ chê của đệ tử kia, những người ở đây đều không dẫn được cười ầm lên, sau cùng tới chính hân cũng vừa lắc đầu, vừa cười ra tiếng.

May mà Niếp Không thảo này không đáng giá lắm nên thiệt hại cũng không nhiều, vả lại nếu không phải đây là thứ rẻ tiền, thì hân cũng không chịu lãng phí thử cho người ta xem. Bây giờ chỉ có thể coi như hân có ý đồ bất lương muốn kiếm lợi, nào ngờ bị người ta nhìn thấu, nên chơi cho hân một võ nhỏ không quá nghiêm trọng thôi.

Chuyện không lớn, nhân quả chuyển dời trong đó còn làm cho người ta phải suy ngẫm, đệ tử kia bỗng nhiên có chút giác ngộ, thu nụ cười lại, đứng lặng chốc lát, bỗng nhiên quay sang thi lễ với Hàn Ngâm: “Lưu Duyên cảm ơn tiểu sư huynh chỉ dạy.”

Hàn Ngâm đương nhiên không hiểu đạo tâm của hân đã được rèn dũa đôi chút trong chớp mắt ấy, nên khi được hân tạ ơn thì có hơi ù ù cạc cạc, chỉ có thể mỉm cười nói bừa: “Đâu có đâu có.”

Trong lòng thì phiền muộn, mặc dù cô còn nhỏ tuổi đầu vẫn để tóc trái đào, vả lại còn từng cải nam trang làm mất đi vẻ e lệ nhu mì của bé gái, nhưng cũng đâu giống bé trai tới nỗi đó, không thì Mộ sư thúc gặp tối qua, cả sư phụ cô với Tống Việt sư bá sao lại nhận ra giới tính của cô chứ?

Càng nghĩ càng rối trí, cô chỉ còn biết thàn than, gừng càng già càng cay, mắt càng già càng độc.

Nhưng mà Mộ sư thúc vẫn còn trẻ, ừm, chắc hân khác loài!

~ Hết chương 13 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sư Huynh ĐỪNG TRÊU TA

SƯ HUYNH ĐỪNG TRÊU TA

Edit: Yunchan

Sau trận náo loạn này, các đệ tử bày sạp đều thu lại tâm tư làm thịt người gà mờ.

Hàn Ngâm dạo vòng qua từng sạp, phát hiện ở đây bán phần lớn là các loại bùa, khí cụ, sách đạo và đan hoàn. Ngoài ra cũng có bán linh thảo linh quả, linh châu linh thạch, thậm chí còn bán các loại linh thú sủng thú, hạt giống hoa cỏ và đồ dùng phàm tục, không biết bao nhiêu mà kể.

Cô cũng chẳng hứng thú lắm với những thứ còn lại, mặc dù nhìn thì thích đó, nhưng nhớ tới lời của Phương Dữ nói lúc nãy thì bèn từ bỏ ý định mua trong đầu, chỉ dừng lại ở trước một sạp bán hạt giống hoa cỏ.

“Có giống hoa cỏ nào dễ trồng mà không cần chăm tỉ mỉ không?”

Lạc Vân Khanh đã nhắc nhở cô, không nên hao tổn sức lực vào việc trồng hoa cỏ, nhưng cô lại thấy hai mảnh đất ở hậu viện bỏ không như vậy, chẳng những xấu xí mà còn rất lãng phí. Dù sao hoa cỏ sinh trưởng cũng phải mất thời gian, chi bằng chọn đại một loại để trồng, lỡ đâu sau này cần thì cũng có sẵn, không tới mức phải rồi tung lên.

Bán hạt giống hoa cỏ là một nữ đệ tử, cô hỏi lại Hàn Ngâm: “Tiểu sư huynh muốn trồng loại hoa cỏ thông thường hay là linh hoa linh thảo?”

Hàn Ngâm giật giật khóe miệng: “Linh hoa linh thảo.”

Cô luôn rất thực tế, không có tâm trạng trồng mấy loại hoa cỏ phổ thông để ngắm cho vui đâu!

Nữ đệ tử cười, chỉ mấy thứ cho cô xem: “Kim Diệp hoa và Đế Linh thảo này, đa phần khi luyện đan được đều dùng tới, trồng cũng không khó, còn cả Lôi Tâm liên này, Huyền Băng trúc này, Phong Vụ thảo này.”

Toán là tên thực vật chưa từng nghe bao giờ.

Hàn Ngâm chỉ quan tâm tới một vấn đề: “Trồng xuống rồi tưới ít nước là xong sao?”

“Đúng thế, nếu trồng theo phương thức ngũ hành sinh khắc, rồi dùng loại pháp thuật thích hợp để thúc giục sinh trưởng, đại khái gần mười năm là có thể mang đi luyện đan.”

Hàn Ngâm kinh ngạc: “Mười năm!”

“Là gần mười năm.”

Tám chín năm cũng quá lâu rồi!

“Có giống nào trồng hai ba năm là có thể dùng rồi không?”

Nữ đệ tử nghĩ ngợi một lát: “Có Thanh Sương thảo, và mầm Thổ Chi, nhưng mấy loại đó cũng phải trồng cỡ năm sáu năm mới được. Linh hoa linh thảo nào cũng giống nhau cả, giống càng cao tuổi, thì linh hiệu của nó càng cao, ngay cả cỏ linh chi của phạm tặc, cũng đâu phải trưởng thành trong thời gian ngắn.”

Hàn Ngâm xám xịt: “Ờ, chỗ cô có bán mấy loại như dưa xanh, cải trắng, bầu bí không, ta trồng mấy thứ đó.”

Ít nhất còn có thể hái xuống bồ ra ăn!

Nữ đệ tử che miệng phì cười: “Tiểu sư huynh đừng trêu ta mà.”

Hàn Ngâm càng đen mặt hơn: “Ta nghiêm túc!”

Cô vừa nói xong, nữ đệ tử kia đã cười đến nỗi ngã sắp ngã ngửa, thật lâu sau mới chùi nước mắt nói: “Dưa xanh cải trắng này nọ thì không có, còn hạt bầu thì có một ít.”

Nói đoạn cầm một bao đưa cho cô: “Cái này chẳng bao nhiêu tiền, ta tặng cho tiểu sư huynh đó.”

Hàn Ngâm nhận lấy với cái mặt đau khổ: “Đa tạ đa tạ.”

Thế nhưng bây giờ đã khác xưa, cô không phải là người nghèo không một xu dính túi nữa, tội gì phải chiếm lợi của người ta. Cho nên cô bỏ ra mười viên Tinh linh thạch, mua thêm hai túi Tinh Tinh thảo và Vân Mộng hoa.

Hai giống hoa cỏ này không có tác dụng gì, cô chỉ mua vì thấy thú vị thôi.

Mầm Tinh Tinh thảo rơi xuống đất là sinh trưởng được ngay, chưa đầy hai ngày là có thể mọc lan cả vùng, quan trọng nhất là mầm cỏ này sẽ phát sáng trong đêm, nhìn từ xa xa giống như thiên hà đầy sao, lung linh khôn kể.

Về phần Vân Mộng hoa, hoa này lớn chậm hơn Tinh Tinh thảo một chút, nhưng chỉ trong hai ba tháng là có thể trưởng thành. Vào ban đêm nó

sẽ xếp lá lại, tới ban ngày thì xòe ra, giữa nhị hoa còn có thể phun ra khói mây, quấn quanh hành lang, men theo thềm đá, một lúc lâu vẫn không tan.

Cất hạt giống hoa cỏ vừa mua cẩn thận rồi, Hàn Ngâm bèn quay đầu nhòm ngó chung quanh, phát hiện Phương Dữ đang đứng ở đằng kia hoa tay múa chân, trò chuyện cực kỳ say sưa, cô quyết định không quấy rầy hẳn, đi dạo tiếp.

Có một đệ tử bán thú cứng bắt chuyện với cô: “Tiểu sư huynh, người mua Tinh Tinh thảo rồi, thì mua luôn hai con thỏ đi.”

Hàn Ngâm khó hiểu: “Tại sao?”

“Tinh Tinh thảo gặp gió là lớn, mua hai con thỏ ăn cỏ, người có thể tiết kiệm được thời gian làm cỏ.”

Vậy á!

Hàn Ngâm thấy trên sạp của hẳn có đặt một cái lồng thỏ, nhưng màu lông lốm đốm không tinh khiết, cặp mắt thỏ trừng người ta cũng dữ dằn, chẳng giống thú cưng để nuôi chơi tí nào, mà y hệt con thỏ hoang bắt bừa trên núi.

Không tồi không tồi! Cô thích!

Không phải vì thích dã tính của con thỏ, mà cô nghĩ lúc đêm khuya thanh vắng lỡ có đói bụng, bắt thỏ nhóm lửa, quay lên ăn cũng đỡ đói...

“Bán thế nào?”

“Không giấu tiểu sư huynh, đây đều là thỏ rừng không có linh tính, một lồng năm con, tiểu sư huynh chỉ cần bỏ năm viên Tinh linh thạch là mua được rồi.”

Hàn Ngâm đang cúi đầu đếm Tinh linh thạch, bỗng nhiên một cái tay từ đâu duỗi tới, thấy năm viên Tinh linh thạch tới trước mặt đệ tử kia, sau đó xách lồng thỏ bỏ đi.

“Ế, lồng thỏ này là ta mua trước mà.” Cô vội vàng quay lại cản đường, ai dè đập vào mắt trước tiên là miếng ngọc bội đen, tới khi ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt cười lười biếng, cô mới bối rối nói: “Mộ... Mộ sư thúc...”

Mộ Thập Tam liếc thoáng qua cô: “Không tệ, Lệ sư huynh lại phá bỏ lời thề để thu đồ đệ.”

Hắn nói xong thì xoay người định đi.

Hàn Ngâm còn nhớ thương cái lồng thỏ, bèn cười gượng hỏi: “Sư thúc mua nhiều thỏ như vậy làm gì?”

Nếu như không có công dụng to tát gì, thì bỏ lại cho cô hai con đi.

Mộ Thập Tam không quay đầu lại, chỉ nói một chữ: “Ăn.”

Hàn Ngâm mở mắt trừng trừng nhìn hắn đi ra ngoài, quay đầu hỏi: “Không phải trên núi đều ích cốc hết sao?”

Hắn còn nói rõ ra là muốn ăn thịt thỏ!

Vài đệ tử ở chung quanh trông thấy màn này thì chỉ cười chứ không đáp, lúc này Lưu Duyên ở sạp bên kia xáp lại, nói nhỏ: “Tiểu sư huynh mới lên núi nên chưa biết đó thôi, Mộ sư thúc... ờ, đệ tử Cửu Huyền ai cũng biết, ngài ấy luôn ăn ngon ngủ kỹ lười tu luyện...”

Hàn Ngâm vẫn chưa quên lời Tống Việt cảnh cáo sư phụ cô tối qua, chưa kể có vị sư huynh khó chịu Lạc Vân Khanh làm tấm gương trước mắt, khiến cô cảm thấy Cửu Huyền phái đốc thúc các đệ tử tu luyện rất nghiêm

khắc, bởi vậy càng khó hiểu hơn: “Nhưng hắn còn trẻ như vậy, sao lại leo lên tới hàng sư thúc được?”

Đơn giản là cô không hiểu nổi, trong lời nói chẳng có ác ý gì, nhưng những người khác nghe thấy lại chợt im bật.

Một lát sau mới có người hừ một tiếng: “Chẳng phải do số hắn may à.”

“Đúng thế, nghe nói là do Giang chân nhân đích thân dẫn hắn về, nói hắn thiên tư tuyệt đỉnh, tương lai nhất định sẽ nằm trong Cửu Huyền tứ tú, thế nên mới nhận hắn làm đệ tử quan môn. Vậy mà gần đây năm, trừ ăn ăn ngủ ngủ ra, thì chả thấy hắn có tu vi hay thành tích vượt trội gì, tới khi Giang chân nhân về cõi tiên thì chẳng còn ai quản lý hắn nữa.”

Hàn Ngâm mở to mắt: “Về cõi tiên! Giang chân nhân đã phi thân thành tiên rồi á?”

Hự, vừa nghe câu này, mọi người lại nín thinh lần hai.

Hàn Ngâm lí nhí nói: “Ta nói sai sao?”

Bấy giờ Lưu Duyên mới lên tiếng giải thích: “Ý nghĩa về cõi tiên ở chỗ chúng ta cũng không khác giới phàm tục mấy, Giang chân nhân không phải phi thân thành tiên, mà là thọ nguyên đã tận, chưa phá được cảnh giới Tọa Vong, ờ... à nên về cõi tiên...”

Hóa ra là ngủm!

Hàn Ngâm chợt cảm thấy mất hứng, xem ra tu tiên cũng chưa chắc trường sinh, chả trách Lạc Vân Khanh nói là gian nan kham khổ.

Loại suy sụp tinh thần này là tối kỵ của người tu luyện, một khi sinh ra ý nghĩ thoái chí nản lòng, thì tu vi có khả năng sẽ không tiến mà còn lùi.

May mà lúc này cô chưa bắt đầu tu luyện, huống hồ với bản tính lạc quan cởi mở của cô, ý nghĩ này chỉ đảo nhanh qua trong lòng cô đã biến đổi thành một hình thái khác.

Người khác tu không thành, cũng đâu chứng tỏ cô cũng tu không thành, hơn nữa nghĩ nhiều như vậy làm quái gì, cho dù tu không được, cô cũng có thể sống lâu hơn người bình thường rồi, tính sao cũng thấy khoản đầu tư này không lỗ!

~ Hết chương 14 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cầu Tình

CẦU TÌNH

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm theo Phương Dữ quay về Tập Hạc phong, dọc đường sức nhớ tới cái túi thêu kia, bèn lúi ra sờ sờ, bối bối.

Phương Dữ nhìn với con mắt quái lạ: “Người đang tìm cái gì thế?”

Hàn Ngâm không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tại sao lại trống không?”

Phương Dữ càng nhìn cô kỳ quái hơn: “Nó vốn trống không mà!”

“Không đúng, ta nhìn thấy Lạc sư huynh lấy từ trong này ra rất nhiều thứ.”

Phương Dữ chịu thua, khoanh tay nói: “Đây là túi Càn Khôn trữ vật dụng, chứ có phải túi bảo vật đâu, người bỏ thứ gì vào trong thì mới lấy ra thứ đó được, không bỏ vào đương nhiên là trống không.”

Hóa ra là thế!

Hàn Ngâm có hơi thất vọng, nhưng nghĩ lại túi thêu này có thể trữ đồ gấp mấy lần túi thường thì cũng thấy vui vui, nào ngờ Phương Dữ ở bên lại đả kích cô một câu.

“Hiện tại người chưa dùng túi Càn Khôn này được đâu, phải có tu vi, dùng linh khí của chính mình tế luyện qua một đợt mới dùng thoải mái được.”

Còn vậy nữa!

Hàn Ngâm tiu ngưu nhét cái túi vào trung ngực, băng qua một lúc mới hỏi: “Tới lúc đó thứ gì cũng cho vào được hết sao?”

“Cái đó còn phải xem người tế luyện đến tầng mấy. Túi Càn Khôn của ta mới tế luyện tới tầng ba, chỉ có thể đựng bốn mươi món, cái của Lạc sư huynh tế luyện tới tầng bốn, có thể chứa nhiều gấp đôi ta.”

Hàn Ngâm thầm nhớ kỹ lời hăn nói, mà không hỏi nên tế luyện thế nào, nói nào ngay bây giờ cô chưa có tu vi, hỏi cũng như không.

Hai người tạm biệt nhau ở trước viện của Hàn Ngâm, Phương Dữ đi vào trong tòa viện bên phải, như vậy viện bên trái nhất định là của Lạc Vân Khanh, vì hăn nói sẽ ở ngay bên cạnh cô.

Hàn Ngâm dẫn xuống thôi thúc muốn tìm hăn nói chuyện phiếm, quay lại viện của mình, đem giồng hoa cỏ đi trồng trước, sau đó mới khoanh chân ngồi lên giường theo tư thế mà Phương Dữ đã dạy, rồi thử điều động nội tức dựa theo tâm pháp mà hăn đã giảng giải rõ ràng, cảm ứng loại linh khí trời đất nghe nói là đâu đâu cũng có, lượn lờ quanh người hoặc đầy hoặc mỏng.

Đáng tiếc là, cô ngồi tròn nửa canh giờ, chân tay tê rần hết cả, vậy mà vẫn chưa cảm giác được chút xú sự tồn tại của linh khí nào. Trái lại cái loại ham muốn ngừng luyện đứng dậy lại quậy tới độ lòng dạ cô bồn chồn. Cô không thể làm gì hơn là căn môi đọc đi đọc lại phần đầu tiên của tâm pháp ở trong đầu, đọc mãi tới khi nó chảy xuôi theo dòng, không cần suy nghĩ, câu tâm pháp đã tự nhiên hiện lên trong đầu cô.

Không biết nên nói là do ý chí kiên cường hay do cố sống cố chết, mà nguyên ngày hôm nay, trừ hết nhịn nổi phải đi ra ngoài tìm một nơi vắng vẻ giải quyết chuyện riêng ra, thời gian còn lại cô ngồi suốt cho đến tận khuya mới thôi. Trước khi đi ngủ cô cảm giác mình mấy cứng hết cả lại, nhưng cô vẫn cố nhịn cơn buồn ngủ, đọc lại tâm pháp bốn năm lần dưới đèn, theo âm đọc, cô gắng gượng ghi tạc mấy kiểu chữ đối lập nhau này vào lòng, xong xuôi mới ngáp dài, ngã đầu vào gối ngủ.

Được cái mệt thì mệt, nhưng trong lòng cô vẫn vô cùng thỏa mãn, phần đầu tiên của tâm pháp có hơn năm trăm chữ, không tính số chữ lặp lại, cô cũng thuộc lòng được hơn bốn trăm chữ, cứ theo tiến độ này thì chẳng bao lâu cô có thể tự biết chữ, có thể đọc sách được rồi.

Sớm hôm sau thức dậy, Hàn Ngâm cảm thấy bụng đói ngấu, bèn nuốt một viên Ích cốc hoàn rồi đi tìm Lạc Vân Khanh, cô muốn biết hôm qua mình tu luyện cả ngày mà vẫn không hề có cảm ứng gì, đó là hiện tượng bình thường hay đã luyện sai chỗ nào.

Nào ngờ viện của Lạc Vân Khanh vẫn đóng chặt cửa, cô gõ hai cái, chờ một lát, bên trong không có động tĩnh, sợ gõ tiếp làm phiền tới hân thì sẽ bị mắng, nên cô quyết định quay sang tìm Phương Dữ.

Cửa viện của Phương Dữ mở toang, cô gọi hai tiếng: “Phương sư huynh.”

Không ai trả lời.

Bước vào nhìn thử, bố cục của tòa viện này giống như đúc chỗ ở của cô, chỉ khác là chung quanh trồng đầy hoa cỏ, đa số đều chưa ra hoa, vẫn còn là hạt mầm, có lẽ là linh hoa linh thảo hân trồng.

Hàn Ngâm thấy cửa phòng bên trong cũng không đóng, bèn thò đầu ngó vào, kết quả nhìn thấy nội thất bên trong, từ bàn ghế đến đồ treo tường, thứ nào thứ nấy đều rực rỡ muôn màu, phần lớn cô đều không biết. Thế

mới thấy hôm qua Phương Dữ không nói dối chút nào, Nguyệt linh thạch hẳn lĩnh về đều dùng để mua đồ chơi hết cả.

Đứng thộn ra một hồi, trong lòng cô bắt đầu nghi ngờ, sao hai người này đều không ở nhà? Lẽ nào tu tiên còn có thể chạy đi du sơn ngoạn thủy, hun đúc tâm tính à?

Bước ra khỏi viện của Phương Dữ, cô nghĩ ngợi một chút, quyết định đi làm phiền Lệ Thanh Hàn, y thân là thầy, dù sao thỉnh thoảng cũng phải làm tròn nghĩa vụ dạy dỗ đệ tử.

Không ngờ mới đi tới trước Bất Cư điện đã nhìn thấy Phương Dữ quỳ bên trong cửa, nhìn tiếp vào trong điện, Lệ Thanh Hàn đang ngồi trên ghế, đưa lưng về phía cửa điện, đọc sách.

Hàn Ngâm quá đổi kinh ngạc, nhưng không tiện hỏi, bèn cất bước đi vào quỳ xuống theo, muốn dùng ánh mắt hỏi Phương Dữ xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng Phương Dữ cúi đầu không thấy được cô, nên cô cũng hết cách.

Lúc này Lệ Thanh Hàn đột nhiên lên tiếng: “Thế nào, người cũng tới cầu tình cho Lạc Vân Khanh sao?”

Hàn Ngâm sửng sốt: “Hả, Lạc sư huynh làm chuyện gì mà phải cầu tình cho huynh ấy?”

Lệ Thanh Hàn bị cô hỏi tới câm nín.

Vai Phương Dữ bỗng nhiên rung rung đầy khả nghi.

Một lát sau, Lệ Thanh Hàn tức giận xoay người lại, vẫy vẫy ống tay áo nói: “Đi ra đi ra, không biết cái gì còn chạy tới góp vui!”

Hàn Ngâm oan ức: “Sư phụ.”

Lệ Thanh Hàn trừng cô: “Làm gì?”

“Đệ tử tu luyện có chỗ khó hiểu, nên tới tìm người thỉnh giáo.”

Lệ Thanh Hàn ngẩn ra, nét mặt có chút phẫn nộ, nhưng y còn chưa lên tiếng, Hàn Ngâm đã nói tiếp: “Đương nhiên, đệ tử vẫn nhớ kỹ lời dặn của sư phụ, bảo đệ tử có việc gì thì đi tìm Lạc sư huynh, bớt tới quấy rầy người... vậy nếu người đang bận, thì chi bằng chỉ đệ tử làm sao mới tìm được Lạc sư huynh, để đệ tử đi quấy rầy huynh ấy.”

Vai Phương Dữ càng run dữ dội hơn.

Lệ Thanh Hàn chuyển sang trừng Phương Dữ, nhưng ngay sau đó đã không nhịn được cười, mắng cô: “Bớt khoe cái tài khôn vặt của người trước mặt sư phụ đi!”

Thấy y bật cười, Phương Dữ cũng thở phào, đập đầu nói: “Sư phụ, tối hôm trước Tống sư bá tìm Lạc sư huynh gây phiền phức, chẳng phải người đã làm chủ cho huynh ấy rồi sao, sao ngoảnh lại đã phạt huynh ấy rồi?”

Đến đây Hàn Ngâm mới vỡ lẽ, té ra vẫn là chuyện Tô Tinh Trầm! Cả ngày hôm qua không gặp Lạc Vân Khanh, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này sao?

Chỉ nghe Lệ Thanh Hàn hừ lạnh một tiếng: “Làm chủ cho hắn là một chuyện, hắn làm sai phải phạt là chuyện khác, người thôi xin xỏ cho hắn đi, bằng không ta phạt cả người!”

Phương Dữ vẫn cứng đầu: “Sư phụ, dù Lạc sư huynh có lỗi gì, thì người phạt huynh ấy đến Tẩy Tâm nhai diện bích(*) ba tháng là đủ rồi, sao phải phạt tới một năm.”

(*) Tương tự với phạt cấm túc ở hiện đại.

Lệ Thanh Hàn cũng chẳng phải là người dễ tính, nghe tới đây thì nổi cáu: “Câm miệng! Đi ra!”

Phương Dữ cũng bướng bỉnh, không thềm nói nữa, nhưng cũng không chịu đi ra.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Hàn Ngâm vội vã đứng lên, đưa tay kéo Phương Dữ: “Phương sư huynh, huynh đứng lên trước đi.”

Phương Dữ vẫn im lặng, gạt tay cô ra.

Hàn Ngâm suy nghĩ một chút, đoán được dụng ý của Lệ Thanh Hàn, bèn nói: “Huynh đừng làm sư phụ tức nữa, sư phụ không phải đang phạt Lạc sư huynh, mà đang bảo vệ huynh ấy thôi.”

Phương Dữ ngó ra.

Cô nói tiếp: “Huynh nghĩ đi, Tô Tinh Trầm vẫn chưa bị ai tìm thấy, thương thế của Lạc sư huynh lại sắp lành, nếu chưởng môn lại bắt huynh ấy ra ngoài tìm người, vậy rốt cuộc đi hay không đi thì tốt hơn đây? Chi bằng phạt huynh ấy diện bích suy ngẫm, như vậy có thể chặn được miệng người ngoài nói sư phụ bao che đệ tử, còn giúp Lạc sư huynh tránh khỏi hiềm nghi, tĩnh tâm tu luyện, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện à?”

Câu này vừa thốt ra, không chỉ Phương Dữ, mà ngay cả Lệ Thanh Hàn cũng nhìn cô chăm chăm, nét mặt xấu hổ như người âm thầm làm chuyện tốt rồi bị người ta bóc trần, lập tức đánh mặt quát: “Cút cút cút! Nếu không cút, thì các người cứ tới Tây Tâm Nhai diện bích với Lạc Vân Khanh đi...”

Lệ Thanh Hàn còn chưa nói dứt câu, Phương Dữ đã nhảy dựng lên hét như con thỏ, kéo phắt lấy Hàn Ngâm chạy đi một nước.

~ Hết chương 15 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vô Sĩ

VÔ SĨ

Edit: Yunchan

Quãng thời gian sau đó, Hàn Ngâm luôn bề bộn nhiều chuyện.

Đầu tiên cô đã hỏi thăm Phương Dữ, biết cách thức tu luyện của mình không sai, bèn quấy lấy hãn ba bốn ngày liền, hỏi hết toàn bộ số tâm pháp còn lại. Đây không phải do cô nóng lòng đạt thành, mà là muốn mượn cơ hội này để học thêm ít chữ.

Sau đó vào mỗi sáng sớm cô sẽ nhẩm lại số chữ mới này nhiều lần, cho tới khi kiểu chữ và ý nghĩa đều thuộc nằm lòng, còn ban đêm thì lục giá sách, tìm một hai quyển sách đơn giản đọc qua một lần mới lên giường nghỉ ngơi. Số thời gian còn lại trong ngày, tất nhiên là dùng để ngồi tu luyện, mỗi lần ngồi xuống là mấy canh giờ không nhúc nhích.

Bản thân có thiên phú tu tiên hay không, cô không rõ lắm, nhưng cô biết mình có nghị lực, bởi vậy chừng mười ngày sau, rốt cuộc cô đã nhận ra sự tồn tại của luồng linh khí trong truyền thuyết đó, thế là vội vã đưa linh khí vào trong cơ thể dựa theo tâm pháp, sau khi dẫn đi khắp kinh lạc và huyết mạch, thì tích trữ lại trong đan điền.

Quá trình tu luyện nói thì đơn giản, nhưng làm thì thật khó, một luồng linh khí như có như không, cô phải tốn cả một ngày mới thu về cho mình

sử dụng được. Chẳng qua sau khi nắm bắt được nguyên lý, suy ra một ít kinh nghiệm và bí quyết để cảm nhận và tích trữ linh khí xong, tốc độ tu luyện của cô cũng nhanh lên rất nhiều. Chưa đầy hai tháng, luồng linh khí tán loạn trong đan điền lúc đầu đã có thể tụ lại, mặc dù chỉ nhỏ như hạt gạo, nhưng cũng ngưng tụ mà không tán, chậm rãi lưu chuyển theo hơi thở của cô.

Tục ngữ có câu một ngày trên trời bằng một năm ở nhân gian.

Hàn Ngâm vốn cho rằng câu này chỉ là thói phồn, nhưng đến khi bản thân tu luyện mới biết, nhìn thì như ngồi ỳ ra đó mấy tháng dài đằng đặc, vô cùng nhàm chán, nhưng sau khi tiến vào cảnh giới, lại cảm giác chỉ trong nháy mắt.

Nếu như hôm nay Phương Dữ không tới tìm cô, thì có khả năng cô còn muốn nhắm mắt mở tu luyện tiếp mà chẳng biết thời gian là gì.

Đương nhiên, Phương Dữ là kiểu người vĩnh viễn không biết gõ cửa, cứ thế mà vác theo bộ mặt mừng rỡ năm bò lên bệ cửa sổ của cô, may mà lúc này cô không làm mấy chuyện riêng tư đại loại như thay y phục, cô chỉ nhìn hẩn chăm chăm mấy giây, sau đó rất bình tĩnh hỏi: “Phương sư huynh, gặp chuyện tốt gì à?”

Phương Dữ hưng phấn nói: “Sư phụ xuống núi!”

Hàn Ngâm sững sốt: “Xuống làm gì?”

“Chẳng phải vẫn chưa tìm được Tô Tinh Trần sao, chương môn bảo người đi giúp một tay.”

Hàn Ngâm hơi nhướng mày, tuy không biết rốt cuộc thì Tô Tinh Trần đã trộm chí bảo gì của sư môn, nhưng nhìn thái độ tìm người ráo riết của Cửu Huyền, thì nhất định chí bảo này rất quan trọng.

Phương Dữ nhảy qua cửa sổ, vỗ tay nói: “Không nói chuyện này nữa, ta sắp chạy tới Tây Tâm Nhai gặp Lạc sư huynh, sang đây hỏi người một tiếng, người có đi không?”

“Đi!” Hàn Ngâm đứng dậy rất quả quyết.

Nhưng hai người vừa đi tới cửa, cô bỗng dừng bước: “Cứ đi tay không như vậy thôi sao?”

Phương Dữ bị câu hỏi của cô làm đờ ra: “Còn cần mang theo thứ gì à?”

Hỏi lạ, tên sư huynh này quả nhiên câu thả, không quan tâm tới thường thức!

Hàn Ngâm liếc hắt, bấm ngón tay đếm: “Ăn chơi dùng, dầu gì Lạc sư huynh cũng cần. Tuy ta chưa từng tới Tây Tâm Nhai, nhưng sư phụ phạt huynh ấy đến đó suy ngẫm, bảo đảm chỗ đó chẳng có mấy thứ này.”

“Không có.” Phương Dữ sờ sờ đầu: “Do ích cốc nên huynh ấy không cần ăn gì hết, chơi thì càng đừng hỏi, người xem huynh ấy có lòng dạ để chơi chắc? Về phần dùng, hình như cũng chẳng có cái gì cần thiết.”

Người tu tiên quả nhiên sinh hoạt qua loa, sắp đạt tới trình vô dục vô cầu rồi!

Hàn Ngâm bất đắc dĩ nói tiếp: “Huynh lo huynh ấy cần hay không làm gì, tiện thể mang tới ít đồ thể hiện tấm lòng cũng tốt chứ sao.”

Phương Dữ không biết nên mang thứ gì, tiếp tục sờ đầu, mắt ngoác quanh quất, cuối cùng chạy về viện của mình bê một chậu mắc cỡ tới: “Tặng cái này đi, ngắm được mà chơi cũng được luôn.”

Nói rồi hắn chọt ngón tay lên lá cây, phiến lá đột nhiên khép lại như bị ngửa.

Hàn Ngâm đỡ trán muốn té xỉu, cô chịu thua hăn rồi!

Ở Tây Tâm Nhai, khi trông thấy cây mắc cỡ của Phương Dữ, Lạc Vân Khanh chẳng phản ứng gì, vẫn giữ nguyên tư thế thanh bần điềm nhiên. Nhưng khi nhìn thấy cặp thỏ rừng Hàn Ngâm xách tới, thì khóe miệng hăn bỗng giật giật mất kiểm soát.

Vậy mà Hàn Ngâm còn rất ân cần, mỉm cười lấy lòng, dúm con thỏ rừng vào trong ngực hăn: “Hai con thỏ này đẹp ghê chưa, ta chọn lâu lắm đó.”

Lạc Vân Khanh cau mày: “Mang tới đây làm gì?”

Phương Dữ nhin cười: “Hăn nói có thể ngắm, có thể chơi, còn có thể ăn.”

Khóe miệng Lạc Vân Khanh lại giật thêm trận nữa.

Hàn Ngâm có hơi bực: “Không đúng sao? Dù sao vẫn tốt hơn chậu mắc cỡ kia, không thể ăn!”

Lạc Vân Khanh im lặng một lát rồi nói: “Thả đi.”

“Hả?”

Hăn nới lỏng tay, con thỏ rừng lập tức nhảy ra khỏi ngực hăn: “Ta không ăn thỏ, cũng không có thời gian nuôi chúng.”

Thỏ rừng nhảy hai cái trên mặt đất, rồi phóng vọt ra ngoài.

Cô phải tốn hai viên Tinh Linh thạch mới mua được đó!

Hàn Ngâm giậm chân “Ồi” một tiếng: “Huynh không cần thì ta cần! Sao nói thả là thả liền vậy hả!”

Vừa nói cô vừa tắt tả đuổi theo, Tinh Tinh thảo trong hậu viện của cô đã mọc lút rồi, cô phải bắt thỏ rừng về ăn cỏ.

Tu luyện hơn hai tháng, trong đan điền đã tích trữ được một ít linh khí, tuy Hàn Ngâm chưa có cảm giác gì khác, nhưng tai mắt đã dần rõ hơn, tay chân cũng linh hoạt hơn trước rất nhiều. Có điều tốc độ dí bắt vẫn chưa thể so với thỏ rừng, chỉ chậm hơn một chút nên trong phút chốc vẫn không đuổi kịp.

Tây Tâm Nhai được cô lập với bên ngoài, một mặt là vách đá dốc đứng, đối diện với ngọn núi là thác nước có khí thế bàng bạc như phi long trên chín tầng mây, bên dưới là hồ sâu vạn trượng. Mặt còn lại thì khá bằng phẳng, cỏ dại rừng hoang trải rộng ngút ngàn, bên trong còn có vô số dây leo giăng mắc chằng chịt, chỉ có một con đường hẹp quanh co ở giữa là thông lên đỉnh núi, nhưng cũng cực khó đi.

Đường núi dốc lại còn trơn trượt, Hàn Ngâm đuổi ra sau đỉnh núi rồi xông thẳng xuống dưới, thấy con thỏ rừng đột ngột bẻ ngoặt, nhảy vào trong bụi cỏ hoang biến mất tăm, cô lại đang đà chạy tới không hãm được bước chân, lập tức kêu thét lên theo quán tính.

“Á ——”

Lúc này cô mới quỳnh lên, đường núi trước mặt chuyển ngoặt đột ngột, nếu không dừng chân lại được, cô sẽ lao thẳng vào trong rừng cây, thế là cô vội hét ra tiếng: “Lạc sư huynh, Phương sư huynh, giúp một tay kéo ta lại với, ta... ta dừng không được...”

Còn chưa hết hết câu, đúng lúc này ở chỗ ngoặt có một người đi vòng qua, người nọ đầu ngơ vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Hàn Ngâm xông

thẳng tới, ngay trong tích tắc ngõ ngang này, thân thể đã bị đụng ạch một phát, dội ngược về sau, té oạch vào rùng cây.

“Đau... đau quá...” Hàn Ngâm cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều lệch vị trí, đau muốn ná thở.

Cô hít vào một hơi khí lạnh, cố gắng nhích người.

Nhưng chỗ mà tay tiếp xúc có hơi kỳ lạ, mềm mềm êm êm, còn đàn hồi co dãn, cô té tới lơ mơ, nhất thời không phản ứng kịp, còn dùng sức ấn xuống, kết quả là —

“Bốp” một tiếng, mặt cô đã trúng một cái tát trời giáng, theo sau đó là tiếng mắng chửi: “Vô sỉ!”

Bị té đã đủ choáng, giờ còn bị đánh không hiểu lý do, Hàn Ngâm phản ứng chậm chạp, cúi đầu nhìn xuống, đến đây mới phát hiện người bị cô đụng vào là một thiếu nữ thanh xuân, trên gương mặt thiếu nữ giăng mây đỏ, hai mắt như phun lửa, đang dùng ánh mắt cực kỳ hung tợn, hận không thể giết người để trừng cô, mà hai tay của cô thì —

Ờ, chính là ấn lên ngực của cô gái kia!

Thảo nào cảm giác lại kỳ kỳ...

Ý nghĩ này vừa chớp qua óc, cô còn chưa kịp có hành động tiếp theo thì đã bị người phía sau tóm áo xách lên, người nọ còn luôn mồm xin lỗi thay cô: “Xin lỗi, Chu sư muội, tiểu sư đệ này của ta không phải cố ý đụng vào chỗ nhạy cảm của muội đâu, chẳng là hắn vừa dí theo con thỏ...”

Tiểu sư đệ!

Thấy sắc mặt của cô gái kia sắp trở thành màu gan lợn, trong lòng Hàn Ngâm kêu khổ không ngừng.

Phương Dữ sư huynh, huynh chắc huynh không phải tới đây để gây thêm phiền chứ?!

~ Hết chương 16 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hiếu Lành

HIẾU LÀNH

Edit: Yunchan

“Keng”, một kiếm đâm thẳng tới.

Hàn Ngâm trốn nhanh thế mà vẫn bị mũi kiếm bén đâm rách ống tay áo, lưỡi gió sượt qua da rách ra một vết xước ứa máu, làm cô giật bắn toát mồ hôi lạnh.

Phương Dữ hoảng hồn, vội vàng kéo cô ra sau lưng, cản thiếu nữ kia lại: “Chút hiếu lành nhỏ thôi mà, có cần ra tay nặng như vậy không?”

“Hiếu lành nhỏ?” Chu Tình Nhi tức đến nghiến răng: “Hắn vậy bản sự trong sạch của ta!”

Hàn Ngâm hơi lấy lại hồn, chỗ đau ở bên má và cánh tay đều nóng đến bỏng rát, trong lòng có hơi không phục, bèn nuốt lời xin lỗi xuống, núp sau lưng Phương Dữ lộ đầu ra nói: “Bánh màn thần chưa nở, ai thèm!”

Cô mà giận thì chửi người rất chi là độc mồm.

Phương Dữ biết làm vậy là không đúng, nhưng vẫn không kiềm chế được liếc mắt tới trước ngực Chu Tình Nhi.

Màu gan lợn trên mặt Chu Tình Nhi tức tức phình lên thành màu tôm luộc, không nói không rằng, vung kiếm lên lần hai. Lần này thế kiếm còn hiểm hơn mấy phần, ngay cả Phương Dữ cũng trở thành mục tiêu tấn công của cô ta.

Phương Dữ không mang theo kiếm, chỉ biết luống cuống tay chân che chắn cho Hàn Ngâm thoát khỏi đường kiếm, trong phút chốc nguy cơ trùng trùng, vô cùng nguy hiểm.

Hàn Ngâm thấy tình thế xấu đi, cứ rầy rà tiếp kiểu này thế nào sớm muộn cũng bị đâm trúng, còn làm liên lụy tới Phương Dữ. Thế là cô quay đầu chạy như bay lên vách núi, vừa chạy vừa la lên không phục: “Thật là không biết phân biệt phải trái! Sờ có một cái mà tính là làm bẩn sự trong sạch, thế cô sờ mặt ta thì không tính chắc! Cô có đền lại sự trong sạch cho ta không?”

Chu Tình Nhi thấy tới nước này mà Hàn Ngâm còn dùng lời lẽ nhơ bẩn để trêu ghẹo mình, lập tức xách kiếm truy kích.

Trên Tây Tâm Nhai, Lạc Vân Khanh nghe thấy động tĩnh, vừa định đứng lên để xuống dưới kiểm tra, thì đã thấy Hàn Ngâm chạy bổ tới, xô mạnh vào lòng hăn, ôm chặt eo hăn la hét: “Thần tiên ca ca, cứu mạng!!”

Sắc mặt hăn chuyển lạnh, giơ tay muốn kéo cô ra: “Không có chút phép tắc nào, buông ra!”

Hàn Ngâm phớt lờ, ôm hăn chặt hơn: “Có người muốn giết ta!”

Nói bậy!

Lạc Vân Khanh vừa định mắng cô, thì chợt thấy Chu Tình Nhi xách kiếm đuổi theo với gương mặt đỏ bừng, không khỏi nhướng mày hỏi: “Chu sư muội, thế này là sao?”

Mắt Chu Tình Nhi nhất thời rưng rưng, nét mặt hết sức uất ức: “Lạc sư huynh, hần... hần khinh bạc ta...”

Lạc Vân Khanh đen mặt, không hiểu đều là con gái thì làm sao khinh bạc nhau cho được.

Hàn Ngâm biết rõ lý lẽ tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương, lập tức oan ức tố cáo theo.

Cô chỉ vào mặt mình cáo trạng: “Huynh xem huynh xem, cô ta đánh mặt ta sưng phù đây nè!”

Lạc Vân Khanh sụp mắt nhìn, quả nhiên, trên mặt cô là năm dấu tay rất rõ, xem ra cái tát tai này không nhẹ chút nào.

Cô vén ống tay áo lên tiếp: “Huynh xem huynh xem, cắt chảy máu, nếu ta không né nhanh, thì nửa cánh tay cũng bị cô ta tháo xuống rồi!”

Nói miệng không bằng chừng, mắt thấy mới là thật, đây thật là quá phận!

Ánh mắt Lạc Vân Khanh nhìn về phía Chu Tình Nhi đã giăng hai tầng sương lạnh: “Chẳng hay Chu sư muội giải thích chuyện này thế nào?”

Hàn Ngâm đã làm thì làm tới bến, lập tức đổ thêm dầu vào lửa: “Đúng vậy! Cô còn nói ta khinh bạc cô, chứng cứ đâu?”

Chuyện này làm sao có chứng cứ được chứ?

Ngực Chu Tình Nhi nghẹn tới phát ức, nhưng lại ngượng không dám mở miệng nói mình bị sờ ngực, rồi lại nhìn thấy ý lạnh trong mắt Lạc Vân Khanh, thoát cái bi thương trời dậy, “Oa” một tiếng khóc òa lên.

Bấy giờ Phương Dữ mới đuổi tới nơi, gãi đầu lắp ba lắp bắp giải thích lại chuyện vừa rồi.

Lạc Vân Khanh lập tức quét mắt liếc Hàn Ngâm.

Cô lè lưỡi nói: “Được rồi, ta bất cần đụng phải vị tỷ tỷ này, là ta sai, ta bồi thường. Nhưng ta cũng nói rồi đó, tỷ tỷ không thể vì hành động vô tâm của ta mà mượn kiếm đâm người đúng không? Nếu ta không né nhanh thì đã bị đâm chết mất đất rồi, tới khi sư phụ về, làm sao Lạc sư huynh nói lại với lão nhân gia đây?”

Nửa câu đầu nghe còn hợp tình hợp lý, Lạc Vân Khanh còn khẽ gật đầu, nào ngờ cô lại quay ngoắc thái độ, phũ phàng cục diện rồi beng này cho hẳn! Hẳn lạnh lùng hỏi: “Ta còn đang diện bích suy ngẫm, người chết hay sống liên quan gì tới ta?”

Hàn Ngâm đờ ra, Chu Tình Nhi nín khóc bật cười.

Lúc này Lạc Vân Khanh mới lên tiếng hòa giải: “Chu sư muội, nếu đã nhận sai rồi thì việc này hãy bỏ qua đi.”

“Không được!” Chu Tình Nhi không cam lòng: “Hẳn nhận sai chẳng có chút thành ý nào, nói chi việc này mà đồn ra ngoài, muội còn mặt mũi đâu gặp người nữa!”

Cô ta vẫn nhất quyết không chịu buông tha, Hàn Ngâm cũng giận rồi, bèn lẩm bẩm một câu: “Ừ, không còn mặt mũi gặp người thì vừa hay có thể yên tâm tu tiên, cũng đỡ phải vất vả leo núi suốt ngày.”

Trên Tây Tâm Nhai chỉ có mỗi Lạc Vân Khanh đang bị phạt, nguyên nhân Chu Tình Nhi lên đây vừa liếc qua đã hiểu ngay. Thế nên câu này vừa thốt ra, mặt Chu Tình Nhi đã ửng hồng, sau đó chuyển sang trắng bệch, chuôi kiếm trong tay đã bị bóp chặt cứng, có dấu hiệu sắp nổi cáu thêm bận nữa.

“Được rồi!” Lạc Vân Khanh quát: “Hàn sư muội, muội bớt tranh cãi lại đi!”

Sư... Sư muội.

Chu Tình Nhi lập tức ngơ ngẩn.

Phương Dữ trừng to mắt, cảm thiếu chút nữa đập lên chân, lát sau, mặt hắc đỏ bừng lên, lúng túng giả ho khan.

Hàn Ngâm không thể mặc cho người khác ức hiếp không như vậy được, trong lòng cô vẫn đang tức Chu Tình Nhi, cho nên vẫn quần chặt lấy Lạc Vân Khanh, cười đến là ngoan ngoãn: “Được rồi, muội nghe lời sư huynh, không nói gì nữa đâu.”

Ái tình quả là thứ khiến lí trí của người ta mù quáng.

Rõ ràng Hàn Ngâm còn chưa tới tuổi cập kê, đứng ở bên cạnh Lạc Vân Khanh cũng chỉ như bé gái không muốn xa rời huynh trưởng, hơn nữa cử chỉ thân mật này là bày ra để chọc giận người ta, nên chỉ có hài hòa chứ không tục tĩu, vậy mà trong lòng Chu Tình Nhi như lật đổ cả bình dấm chua, mùi chua bay phấp phới, ngay cả Phương Dữ trì độn cũng nhận ra chỗ bất thường.

Phương Dữ vội đánh lạc hướng, vẫy vẫy tay với Hàn Ngâm: “Tay muội còn đang chảy máu, lại đây, ta băng bó cho muội.”

Linh khí tu tiên được phân theo ngũ hành, Phương Dữ thuộc Kim, rõ ràng không hợp để chữa thương.

Còn Lạc Vân Khanh thì thuộc Thủy, chỉ cần làm một thuật khép miệng nho nhỏ, quét nhẹ ngón tay lên chỗ đau của Hàn Ngâm, lập tức một tia sáng lướt qua, vừa chạm đã ẩn, cầm lại máu chảy.

“Cảm ơn sư huynh.” Hàn Ngâm cười rất ư ngọt ngào.

Chu Tình Nhi tức tới nổi thiếu điều méo mũi, nhưng không tài nào vạch ra lỗi sai của Hàn Ngâm.

Lạc Vân Khanh lúc này mới hỏi: “Chu sư muội lên núi có việc gì?”

Đáng lẽ không muốn nói, nhưng rốt cuộc vẫn không cam lòng, Chu Tình Nhi cụp mắt đáp: “Muội làm hai loại điểm tâm, nghĩ sư huynh ở trên núi thanh tu khổ cực, nên mới mang một ít cho sư huynh nếm thử.”

Nói rồi cô lấy từ trong túi Càn Khôn ra hai đĩa điểm tâm và một đôi đĩa ngà voi, đặt chỉnh tề trên tảng đá bên cạnh.

Điểm tâm rõ ràng là mới ra lò, còn tỏa ra hơi nóng hầm hập.

Sắc mặt Lạc Vân Khanh không thay đổi, chỉ đáp một tiếng: “Làm phiền.”

Hàn Ngâm ở bên lại kéo ống tay áo hắt: “Sư huynh, muội đói bụng.”

Chẳng cần hỏi, kết cục của hai đĩa điểm tâm này là Lạc Vân Khanh chỉ ăn một miếng mang tính tượng trưng, hơn phân nửa còn lại là vào bụng Hàn Ngâm, đã thế cô còn ngoắc Phương Dữ: “Hơi ngọt, nhưng còn ăn được, Phương sư huynh ăn thêm một miếng đi.”

Quả nhiên, nếu so da mặt dày, Hàn Ngâm đứng thứ nhì thì không ai dám nhận ngôi đệ nhất!

Chu Tình Nhi tức mà chẳng làm được gì, đành phải vội vã cáo từ, nếu ở lại tiếp nói không chừng cô sẽ hết nhịn nổi cướp lại đĩa điểm tâm ném lên mặt Hàn Ngâm, rước lấy sự bất mãn của Lạc Vân Khanh lần nữa mất.

~ Hết chương 17 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Không Nói Đã Lấy Thì Gọi Là Trộm

KHÔNG NÓI ĐÃ LẤY THÌ GỌI LÀ TRỘM

Edit: Yunchan

Trên đường đi xuống Tây Tâm Nhai, Hàn Ngâm hỏi thăm sư phụ của Chu Tình Nhi là ai, thế mới biết hóa ra cô ta là đệ tử của Tống Việt, tư chất có vẻ không tệ, nhập môn chỉ mới hai năm đã đạt tới tu vi Nhập Khiếu, cũng coi như là một mầm non mới của Cửu Huyền. Tống Việt rất vui vẻ cho nên mới dung túng cô ta thành cái thói kiêu căng phách lối, có lúc còn không phân rõ phải trái.

“Thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người, chỉ cần là đệ tử nội môn thì tư chất đều không tệ, trong hai ba năm tu đến tu vi Nhập Khiếu có đến cả khối người, như Lạc sư huynh, huynh ấy chỉ mất có một năm rưỡi, còn ta chẳng qua chỉ cần hai năm rưỡi.”

“Hai năm rưỡi!” Hàn Ngâm kinh ngạc: “Vậy tại sao Tống Việt sư bá chỉ cho muội kỳ hạn hai năm?”

“Cũng chẳng phải ông ta muốn làm khó dễ muội đâu.” Phương Dữ bật cười: “Đệ tử nội môn đều được kiểm tra rồi chọn ra từ đệ tử ngoại môn, thứ họ tu lúc đầu không phải là chân pháp đại đạo của Cửu Huyền, sau khi chuyển vào nội môn mới có thể nhận được chân truyền, tu theo tâm pháp của Cửu Huyền. Còn muội từ khi bắt đầu đã tu cái này rồi, tất nhiên cách

đại đạo cũng gần hơn, ông ta bắt muội trong vòng hai năm tu đến Nhập Khiếu, cũng coi như công bằng.”

“Nói vậy, số của muội coi như không tệ?”

“Đâu chỉ không tệ!” Phương Dữ liếc xéo cô: “Mà là chộc người ta đổ kị! Nên biết trong vòng ba năm rưỡi nếu đệ tử ngoại môn không thể trở hết tài năng, được chọn làm đệ tử nội môn, thì xem như cả đời vô duyên với đại đạo, nếu không cuốn gói về nhà, thì được các trưởng lão ngoại môn căn cứ theo bản tính và sở trường của từng người, phái ra ngoài quản lý sản nghiệp mang danh Cửu Huyền ở các nơi, hoặc là ở lại trên núi làm ít việc lật vật, dù có tu luyện nữa thì cũng chỉ tu được chút thuật pháp tầm thường, còn người vừa lên núi đã là đệ tử nội môn, hình như trừ muội ra chỉ có Mộ sư thúc.”

Hàn Ngâm cười khổ: “Mộ sư thúc thì tự do tự tại, còn muội lại phải lận đận hai năm, phải tu tới Nhập Khiếu mới biết mình có được ở lại đây không.”

“Nhắc tới Mộ sư thúc...” Phương Dữ nhướn mày ngập ngừng.

Hàn Ngâm hiếu kỳ hỏi: “Hắn làm sao?”

Phương Dữ do dự giây lát rồi mới nói: “Muội biết Mộ sư thúc và sư phụ đều là đệ tử của Giang chân nhân chứ?”

Nói vậy Giang chân nhân chính là sư tổ của cô à?

Hàn Ngâm ngạc nhiên: “Muội không biết!”

“Vậy giờ muội biết rồi đó.” Phương Dữ giảm thấp âm lượng: “Theo lẽ thường mà nói, Mộ sư thúc và sư phụ phải có quan hệ thân thiết mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao, giữa hai người cứ như có chút khúc mắc nào đó.

Đương nhiên chúng ta làm đệ tử không nên đoán bậy, nhưng sau này muội nên cố tránh xa Mộ sư thúc thì hơn, đỡ cho sư phụ biết lại nổi giận.”

Hắn vừa nói vậy, trong đầu Hàn Ngâm lại hiện lên cặp mắt mang theo ý cười lười biếng kia.

Cô ngập ngừng hỏi: “Sư huynh, có phải nhân duyên của Mộ sư thúc trong môn phái không tốt lắm không?”

Phương Dữ ngớ người: “Muội cũng nhìn ra à?”

“Ừ.” Cô vẫn chưa quên lúc mua đồ ở Cần Sự điện, các đệ tử ngoại môn đã đánh giá Mộ Thập Tam thế nào.

Phương Dữ suy nghĩ một chút: “Ta cũng không ghét y lắm, nhưng hình như y cũng chẳng thân thiết với ai, bộ dạng lúc nào cũng mặc kệ đời, chưa kể còn trẻ tuổi mà chức lại cao, bị người ta nói xấu là cái chắc rồi.”

Hai người nói mãi đến khi về tới Tập Hạc Phong, lúc tạm biệt, Phương Dữ lại muốn vỗ vai Hàn Ngâm theo thói quen, nhưng sức nhớ ra cô là bé gái, bàn tay bối rối treo ở giữa không trung chốc lát rồi lại rút về, chọc cho Hàn Ngâm cười ha ha.

“Đừng cười...” Sắc mặt hắn ửng đỏ, càng bối rối hơn: “Hồi trước ta không biết muội là bé gái...”

Hắn vừa nói tới đây, Hàn Ngâm lại nhớ tới tình huống hai người gặp nhau lần đầu, cô không nhịn nổi nữa, cười càng dữ hơn.

Cũng may trong lúc khẩn cấp Phương Dữ sức nhớ tới một chuyện, lật đật chuyển đề tài: “Phải rồi, trước khi sư phụ xuống núi đã căn dặn, hoa Vong Trần người trồng ở phía sau điện sắp nở, lúc hoa nở sẽ tỏa ra mùi hương lạ, thường sẽ thu hút linh thú xung quanh đến trộm cướp, nên bảo ta

ở hậu điện trông coi. Tu vi của muội còn yếu, nếu mấy ngày nay nghe trên điện có động tĩnh gì, thì bất cứ giá nào cũng đừng tới kiểm tra.”

Hàn Ngâm ngừng cười, do dự nói: “Sẽ kéo tới linh thú lợi hại lắm sao?”

Cô không nói rõ, nhưng rõ ràng đang lo lắng cho an nguy của hân.

Lòng Phương Dữ ấm áp, cười nói: “Không sao, bốn phía Cửu Huyền đều giảng kết giới, linh thú bên ngoài không xông vào được, chỉ sợ bọn linh thú cấp thấp núp trong núi không chống lại nổi mùi hương của hoa Vong Trần rồi bị dụ đến thôi, một mình ta là đủ đối phó rồi, nếu số may không chừng còn có thể bắt được con linh thú nào đó, đem về tặng cho muội.”

Lúc này Hàn Ngâm mới yên tâm, đóng cửa tu luyện tiếp.

Cô tĩnh tâm ngồi cả buổi trời, khi mở mắt ra đã là nửa đêm.

Lẽ ra mọi khi luôn dùng Ích Cốc hoàn nên bụng sẽ không quá đói, nhưng hôm nay cô lỡ ăn mấy miếng bánh ở Tây tâm Nhai, do đó quên bég mất phải uống Ích Cốc hoàn, lúc tu luyện vẫn chưa thấy gì, nhưng sau khi tỉnh lại thì bụng đã réo sôi.

Cô lục trên người, lôi bình sứ đựng Ích Cốc hoàn ra, mở nắp bình trút xuống...

Ai ngờ bên trong trống rỗng chẳng có gì lăn ra!

“Không thể nào!” Hàn Ngâm khó hiểu, cô nhớ kỹ trong một lọ đựng chừng ba mươi viên, mỗi ngày một viên là có thể ăn đủ một tháng, mà cái bình trên tay này rõ ràng chỉ mới lĩnh nửa tháng trước, sao lại hết trơn rồi!

Càng nghĩ càng nan giải, cô lật ngửa ra giường, ôm dạ dày lăn qua lăn lại, kêu lên thảm thiết: “Đói quá!”

Hu hu hu! Từ khi tới núi Cửu Huyền tới giờ cô chưa bao giờ đói tới nông nổi này, nên bây giờ càng khó nhịn hơn, chẳng qua không cần lục lọi cũng biết, trong phòng này tuyệt đối không moi ra được đồ ăn!

Cô lăn ở trên giường cả buổi trời, muốn ép mình ngủ đi, khổ nỗi cố mấy vẫn không ngủ được, đành phải đứng dậy đi ra ngoài, tính nốc một bụng nước lạnh đỡ đỡ cái dạ dày.

Nhưng mới nhảy qua tiền viện, một mùi thịt phảng phất đã nường theo theo gió bay vào trong mũi cô, làm cái bụng đang rất thèm ăn bị quyến rũ tới nỗi càng nóng cháy hơn.

Đồ ăn đồ ăn đồ ăn...

Hàn Ngâm hít mũi, mơ màng đi theo mùi thịt.

Đi tới gần Bất Cư điện, cô bỗng nhiên nhìn thấy sau điện có tia sáng lập lòe kỳ dị, trong không khí lúc này ngoài mùi thịt nhàn nhạt ra, còn thoang thoảng một mùi hương ngây ngất như nồng mà như nhạt, hít vào xoang mũi khiến thân thể lâng lâng nhẹ bẫng, khiến người ta cảm giác rằng, chỉ cần hít vào nhiều hơn là có thể quên hết tất cả ưu phiền của hồng trần thế tục.

Trong lòng cô run lên, nhớ lại lời của Phương Dữ vào ban ngày, cô tự hiểu rõ nên không dám tới gần, chỉ chạy trốn về phía mùi thịt, mãi tới khi phát hiện một đồng lửa ở phía trước, trên lửa đang nường một con gà trúc cháy mỡ, đến đây hai mắt cô sáng bừng lên, dừng bước.

Thơm quá!

Vào giờ phút này, không cần hít mũi cũng có thể ngửi thấy mùi thịt sực nức dụ cho người ta chảy nước dãi, thậm chí cô còn có thể nghe thấy tiếng mỡ chảy ra từ tấm thân mập mạp của con gà, nhỏ vào lửa phát ra tiếng lách tách.

Hàn Ngâm nuốt nước miếng đánh ực, nhìn trái ngó phải, phát hiện không có một ai!

Mà con gà này lại sắp nướng chín, nhất định là ông trời già thấy cô chăm chỉ tu luyện, tu đến nỗi sắp chết đói, nên cố y ban cho cô đây mà?

Nghĩ cũng biết Hàn Ngâm hoàn toàn không có phẩm chất cao thượng không nên nhặt của rơi, đối với tình huống này, cô chỉ có một phản ứng duy nhất, chính là thò tay, bắt gà, gặm ăn!

Nhưng bàn tay cô vừa chạm vào nhánh cây đang xiên gà, đột nhiên một đạo “Ám khí” phá không vọt đến từ bên phải, đập cho cô ngã lăn quay, theo đó còn có tiếng cười khê: “Không nói đã lấy thì gọi là trộm! Tiểu sư diệt, người thật to gan!”

~ Hết chương 18 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đừng Mơ!

ĐỪNG MƠ

Edit: Yunchan

Lúc Hàn Ngâm té ra đất lở va phải con gà nướng trên lửa, ngay khi con gà sắp rơi vào trong lửa cháy đen thì bỗng có một bàn tay thon gầy vươn tới, nhanh chóng bắt lại.

Cô ngược mắt, đối diện với một đôi mắt híp.

Cúi đầu xuống, phát hiện “Ám khí” đánh trúng mình là một con heo đen nhỏ bị trói gô, đang lăn lộn trên đất kêu éc éc.

Đói tới mức meo, cô có thể nào cam tâm để gà béo tới miệng còn bay đi mất chứ!

Hàn Ngâm xoa cánh tay bị té đau đứng lên, bất mãn nói: “Mộ sư thúc, xét theo lương tâm, ta đâu có lấy mà không nói?”

Mắt Mộ Thập Tam hắt ánh lửa: “Vậy người đã nói với ta rồi à? Sao ta không biết.”

Hàn Ngâm hỏi vặn lại: “Ai nói con gà này là của ngài, trên đó có khắc tên ngài à?”

Mộ Thập Tam nhướng mày hứng thú: “Cái đó thì không có.”

“Vậy thì đúng rồi!” Hàn Ngâm gật gù đắc ý: “Gà vô chủ, không cần nói mà cứ lấy, ta...”

Còn chưa dứt câu đã thấy hăn cầm con gà lên, cắn phập một miếng, sau đó còn liếc cô tựa như khiêu khích, miệng nhai chậm rãi.

Vậy cũng được sao?!

Hàn Ngâm trố mắt.

Hăn còn đưa dấu răng trên con gà cho cô thấy, hỏi tiếp: “Con gà là của ai?”

“Của ngài...”

“Coi như người biết điều.” Mộ Thập Tam không quan tâm tới cô nữa, ngồi xuống cạnh đồng lửa xé gà.

Hàn Ngâm là người rất thực tế, không chơi xấu được hăn thì chuyển sang mè nheo, thế là cô vác cái mặt cười nịnh xít tới gần, nhìn hăn bằng cặp mắt sáng rực: “Mộ sư thúc, ta đói lắm.”

Mộ Thập Tam không tiếp lời, nhưng vẻ mặt lại rành rành bốn chữ “Liên quan gì ta”.

Hàn Ngâm đành xin xỏ tiếp: “Chút chút thôi, xé nửa con gà cho ta đi?”

“Một cái đùi cũng được rồi.”

“Cho ta một cái cánh cũng được mà.”

Trong lúc cô nài nỉ, Mộ Thập Tam đã dùng tốc độ chóng mặt gặm xong xuôi con gà, cuối cùng đem phần đầu gà, móng gà, chân gà còn dư

ném cho cô, còn mình thì nằm ngả ra đất, đầu gối lên hai tay, bắt chéo chân, nhắm hai mắt lại đầy mãn nguyện.

Thật quá đáng!

Dù là gà của hăn, nhưng không phải trong sách có một câu gọi là “Ai gặp có phần” sao? Huống chi hăn còn là trưởng bối, độ lượng chia cho cô một ít thì sẽ chết chắc!

Hàn Ngâm đầy một bụng phần nộ oán giận, có ý định phất tay áo bỏ đi, ngạt nổi bao tử bị mùi thơm dẫn tới đã réo âm âm, không thể làm gì hơn là vút thể diện qua một xó, ném luôn cốt khí vô dụng qua một bên, xé gà ra gặm.

Lâu lắm rồi không được ăn thịt, mà con gà này béo mập chưa tính, còn được nướng rất đúng lửa, mặc dù chỉ gặm xương gà, nhưng cô cũng thấy ngon ơ là ngon. Hồngбет là sau khi gặm xương xong cô lại còn đói hơn, hai mắt tỏa sáng, bắn phá chung quanh, hy vọng có thể tìm ra một con gà nữa, ăn nguyên con cho đã thèm.

Thế nhưng lúc này là đêm khuya thanh vắng, mọi âm thanh đều tắt ngấm, đôi mắt nhìn khắp bốn phía chỉ có lá cây và bóng cây bị gió đưa lắc lư, và cả một Mộ Thập Tam đang nằm ườn ra ngủ trước mắt, toàn là thứ không ăn được.

Hàn Ngâm thở dài một hơi, đứng lên định trốn.

Mộ Thập Tam bỗng nhiên lên tiếng: “Gà ăn ngon không?”

Cô trả lời thành thật: “Ngon, nhưng thịt thừa trên xương gà còn chưa đủ nhét kẽ răng.”

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới ý châm chọc trong lời cô, vẫn nhắm mắt nói: “Ta cũng chưa no, chi bằng, tìm chút gì ăn đi?”

Mộ Thập Tam bỗng nhiên ngồi bật dậy hết như con thỏ, vươn tay chụp tới, bắt lấy con heo đen đang lấy mũi ủi ủi đất với tốc độ rùa bò, định đào ra một cái hố toan chui vào đó trốn.

Con heo đen lập tức phát ra tiếng thét chói tai, còn nỗ lực dùng răng cắn tay hắn, đáng tiếc cái mình mập bị trói ngẫu, căn bản không thể cắn tới hắn, ngược lại còn bị hắn dồn sức ném bịch tới dưới chân Hàn Ngâm.

“Heo sữa quay thì sao?”

“Quá tốt!” Hàn Ngâm đáp cực nhanh.

Cô chưa ăn thịt heo bao giờ, nhưng khi còn chạy việc ở tửu lâu Cát Tường đã từng thấy khách nhân gọi món này. Con heo sữa được quay thành màu vàng ươm, nằm im trong cái mâm, toàn thân tỏa ra màu óng ánh bóng láng mê người, không cần nếm cũng biết da giòn thịt mềm, vị ngon hảo hạng, cô đã thèm nhỏ dãi từ lâu lắm rồi.

Mộ Thập Tam gật đầu hài lòng: “Vậy người đi đi?”

Hàn Ngâm chờ ra: “Đi đâu?”

“Giết lợn cạo lông để lên quay.”

“Ta á?!”

“Nói thừa, trên đời nào có chuyện không làm mà hưởng?” Mộ Thập Tam hừ mũi: “Heo là ta bắt, còn đưa tới trước mặt người, nếu người muốn ăn thì tự động thủ, không thì dựa vào đâu phải chia phần cho người?”

Hàn Ngâm bị hắn nói cho nín thinh, nhưng chuyện giết heo này...

Cô vô cùng khổ sở cúi đầu nhìn xuống chân mình, phát hiện con heo kia bỗng nhiên co giật hai cái, mắt lật lên, chân đạp một cái, sau đó bất động triệt để.

“Nó bị ngài ném chết rồi...”

“Sao có thể.” Mộ Thập Tam nhếch môi như cười như không: “Dù phải chết, cũng là bị màn đối thoại máu me tàn ác của chúng ta dọa cho chết.”

Hàn Ngâm thò ngón tay chọc chọc heo, phát hiện nó vẫn không nhúc nhích: “Chết thật rồi!”

Mộ Thập Tam lại nằm xuống: “Vậy thì quá tốt, không cần phải mất công giết, cứ trực tiếp mổ bụng cạo lông.”

“Éc ——”

Con heo đen kia bỗng nhiên mở bừng mắt ra một cách thần kỳ, cố gắng vật lộn, phát ra tiếng thét thống thiết như con chuột bị trúng nước sôi.

Hàn Ngâm xám xịt mặt mày, làm loạn cả buổi, hóa ra con heo này đang giả bộ chết!

Có điều ——

Cô khó hiểu: “Mộ sư thúc, nó hiểu chúng ta nói gì sao?”

Mộ Thập Tam nói lạnh nhạt: “Thổ Linh trư là linh thú cấp bảy, hiểu được tiếng người thì có gì lạ?”

“Linh thú!”

“Ừ.”

“Ngài muốn quay linh thú lên ăn!”

“Không sai.”

“Tại sao?” Hàn Ngâm thật tình có một loại thôi thúc muốn nhặt cục gạch đập vào đầu hắn.

Linh thú! Còn là linh thú cấp bảy! Hẳn lại dám phung phí của trời, muốn quay lên ăn!

Mộ Thập Tam không đáp mà hỏi ngược lại: “Không thì còn dùng làm gì?”

Hàn Ngâm bí lù, cô thừa nhận mình tu tiên chưa bao lâu, vẫn chưa biết cụ thể linh thú quý giá ở chỗ nào. Nhưng đồng linh thú mà những đệ tử Cửu Huyền bày lên sạp, một con cấp chín có thể bán ra tới hai viên Dương linh thạch. Nghĩ cũng biết linh thú cấp bảy đáng tiền hơn biết bao nhiêu!

Cô đành nói: “Ngài có thể đem bán, đổi tiền mua thỏ rừng, đủ cho ngài ăn cả đời.”

Không ngờ Mộ Thập Tam lại khịt mũi nói: “Quá lãng phí.”

Lãng phí! Hẳn nói lãng phí!

Hàn Ngâm quả thực không hiểu nổi giá trị quan của hẳn.

“Thổ Linh trư không có tác dụng gì lớn, chỉ có khứu giác là rất nhạy, có thể thăm dò được mạch khoáng thạch ẩn sâu trong lòng đất, nếu người đào ra được một viên linh khoáng hiếm thì sẽ bán được bao nhiêu tiền?”

Hàn Ngâm sục sạo: “Vậy ngài dùng nó tìm mỏ đi.”

Lúc này Mộ Thập Tam mới nói ra tình hình thực tế: “Nó không chịu nhận chủ, ta lại lười bắt nó đem bán, nghĩ tới nghĩ lui, thấy quay lên ăn là hay nhất, vị của linh thú còn ngon hơn thỏ rừng, gà rừng gấp mấy lần.”

Cái đồ ham ăn này....

Hàn Ngâm đỡ trán: “Ta đã biết tại sao nó thà chết chứ không chịu nhận ngài là chủ rồi.”

Mộ Thập Tam nhướng mày nhìn sang.

Hàn Ngâm tức tối nói: “Nhận ngài làm chủ chẳng có cảm giác an toàn chút nào, lỡ bữa nào đó ngài đói bụng, chỉ cần ra lệnh một tiếng, vậy là nó phải ngoan ngoãn nghe lời ngài nói, chủ động nhảy lên lửa tự quay mình, mặc cho ngài nếm à.”

“Có lý!” Ánh mắt Mộ Thập Tam nhìn về phía cô bỗng nhiên mang theo ý cười, tựa như có sao băng sa vào, rực rỡ trong vắt.

Hai mắt Hàn Ngâm cũng sáng rực như sao, nhìn lại hắn không chớp lấy một cái: “Chi bằng đưa cho ta đi.”

“Đừng mơ!”

~ Hết chương 19 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gọi Đến Là Đến

GỌI ĐẾN LÀ ĐẾN

Edit: Yunchan

Con heo đen chỉ nhỏ cỡ một quả dưa ngọt, màu lông đen nhánh mịn như gấm, cặp mắt xoay tít chuyển động linh hoạt, trông như một viên đá đen nguyên chất tỏa sáng trong bóng đêm, thú vị nhất là cái đuôi của nó, ngắn ngủn xoắn xoắn, Hàn Ngâm thử kéo thẳng ra vài lần, nhưng chỉ cần thả ra là cái đuôi lại xoắn lại như cũ.

Cô ôm con heo đen, căn nhắc liên miên hết như niệm chú: “Mộ sư thúc, đi mà đi mà, cho ta con heo này đi mà! Mộ sư thúc, đi mà đi mà...”

“Người ồn quá!”

“Mộ sư thúc...”

“Gọi hồn ai hả!”

“Đi mà đi mà...”

Mộ Thập Tam đột nhiên mở bừng mắt ra: “Người còn lải nhải thêm một chữ, ta sẽ làm người câm ba tháng!”

Nhìn bộ dạng của hắn chẳng giống nói dối chút nào, Hàn Ngâm bị hăm dọa, buộc lòng phải ngậm miệng lại.

Im được một lát, thấy sắc mặt Mộ Thập Tam đã bình thường lại cô mới buồn bực nói: “Ngài muốn ăn linh thú cấp bảy thật sao?”

Hắn lười biếng “Ừm” một tiếng, Hàn Ngâm lại cảm thấy con heo đen trong lòng khẽ run lên.

Hàn Ngâm giơ tay tóm lấy ống tay áo của hắn: “Thật sự rất đáng tiếc mà...”

Mộ Thập Tam lườm cô: “Bỏ tay ra!”

Hàn Ngâm càng tóm chặt hơn: “Bán cho ta đi.”

Mộ Thập Tam liếc cô một cái, bỗng nhiên bật cười.

“Ngài cười cái gì...” Hàn Ngâm hơi quẫn: “Bây giờ ta chưa đủ tiền, nhưng ta có thể trả từ từ cho ngài...”

Mộ Thập Tam ngừng cười: “Không phải cười người thiếu tiền.”

“Vậy là gì?”

“Cười người như miếng da trâu, dính lên rồi là không bỏ xuống được, thảo nào ngay cả Lạc sư diệt luân tuân thủ phép tắc cũng phá lệ mang người về núi.”

Da trâu với luân thủ phép tắc, cái kiểu đánh giá này thật là...

Hàn Ngâm làm như không nghe thấy, cười đến rạn vỡ mặt mày: “Cứ quyết định vậy đi! Heo bán cho ta, tiền ta từ từ trả.”

Nào ngờ Mộ Thập Tam lại ném ra một câu: “Ta không thiếu tiền.”

Hàn Ngâm khẽ run: “Vậy ngài muốn cái gì?”

“Để ta nghĩ đã.” Mộ Thập Tam gập ngón tay gõ nhẹ vào cằm, bỗng nhiên lên tiếng: “Gần đây muốn luyện một lò thuốc, nhưng lại thiếu một được đồng quạt lửa canh lò...”

Hàn Ngâm lạnh trí, chưa đợi hắn nói xong đã xung phong nhận việc: “Ta làm cho ta làm cho!”

“Còn nữa. Liễm Vụ Phong quá xa, trên núi lại không ngự kiếm được, mỗi lần mua thảo về đều đi bộ rất mệt.”

“Ta đi cho ta đi cho!”

“Ta trồng khá nhiều linh hoa linh thảo, nhưng ta muốn ngủ, không có thì giờ chăm sóc.”

“Ta giúp ngài chăm!”

“Tu luyện quá bức bối, ảnh hưởng tới tâm trạng, làm giảm hứng thú ăn uống.”

“Ta giúp ngài...” Nói được giữa chừng, Hàn Ngâm mới sực nhận ra không đúng, bèn lúng túng đổi giọng: “Cái này ngài tự làm đi...”

Mộ Thập Tam cười lẩn lộn.

Hàn Ngâm càng bối rối hơn, nhớ lại ban ngày Phương Dữ đã nhắc nhở cô, bảo cô cách xa Mộ Thập Tam một chút, để tránh cho sư phụ biết lại nổi giận, nhưng bây giờ cô chẳng những không nghe lời, mà còn làm trái lại...

Trong lúc do dự, cô cúi đầu nhìn Thổ Linh trư trong lòng.

Linh thú cấp bảy đấy nhé, còn biết tìm mỏ tìm mạch, không phải ngày nào cũng gặp được vận may thế này đâu!

Cô lập tức hạ quyết tâm, giả vờ quên mất lời Phương Dữ dặn, hơn nữa chỉ cần hành động cẩn thận một tý, tránh đụng phải những người này, vậy thì chuyện cô qua lại với Mộ Thập Tam, làm chân chạy vặt cho hắn cũng chưa chắc có ai biết.

Mộ Thập Tam cười xong, lại gõ cằm dăm chiêu: “Căng óc nghĩ tới mấy thứ ta không muốn làm thật là khổ cực.... mới nghĩ một chút, hình như lại đói bụng rồi...”

Nói đoạn, ánh mắt lười biếng của hắn lại thối về hướng Thổ Linh trư, con heo bị hù hết hồn, lập tức dùng sức ủi ủi vào bàn tay Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm quýnh quáng: “Ngài đừng nghĩ nữa! Sau này có chuyện gì, chỉ cần ta có thể làm được thì gọi đến là đến ngay không phải được rồi sao?”

“Đành vậy thôi.” Mộ Thập Tam gật đầu với thái độ miễn cưỡng: “Hồi cho người.”

Hồi cái đầu người!

Một con linh thú cấp bảy đổi với một nha hoàn gọi đến là đến. Cuộc trao đổi này, tính ngược tính xuôi hắn cũng không thiệt chút xíu nào. Nhưng mà một người muốn đánh, một người muốn bị đánh, Hàn Ngâm cũng đành phải cắn răng chịu thiệt, thế là cô đưa con Thổ Linh trư tới trước, hỏi hắn: “Làm sao để con heo này nhận chủ.”

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Vậy phải xem nó có bằng lòng hay không, ép uống nhận chủ sẽ xóa mất linh thức của nó, hưởng chi với chút tu vi hiện nay của người, chậc chậc...”

Hắn không nói nữa, chỉ giở ra cái mặt khinh thường.

Đến đây Hàn Ngâm mới tỉnh ngộ, hình như cô còn chưa xác nhận chuyện quan trọng nhất, nếu như con Thổ Linh trư này không chịu nhận cô làm chủ, vậy chẳng phải trao đổi công cốc rồi sao, cô phí bao nhiêu sức để đổi một con heo không chịu nhận chủ làm cái gì!

Nghĩ đến đây, cô đặt con Thổ Linh trư xuống đất, hỏi thẳng nó: “Nói! Người có chịu nhận ta làm chủ hay không?”

Mộ Thập Tam cười: “Heo không biết nói.”

“Gật đầu cũng được!” Hàn Ngâm nhìn xoáy vào mắt heo với khí thế bức người, nói chậm lại nhưng nhấn mạnh từng từ một, âm điệu như giương cung bạt kiếm: “Nếu không chịu, thì người chỉ cần lắc đầu, ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không ép uống người!”

Mộ Thập Tam ở bên đặt lời chú thích giùm cô, trông điệu bộ có vẻ hả hê: “Không sai, cô ấy sẽ không ép uống người, mà sẽ ăn sạch người. Ta đề nghị tốt nhất người đừng nên đồng ý, như vậy, ta sẽ có thịt heo quay để ăn.”

Thổ Linh trư run run, do dự giây lát, sau đó gật đầu hết sức miễn cưỡng.

Nhìn cô bé này hao tổn tâm huyết để giành được nó như vậy, xét cho cùng theo cô vẫn an toàn hơn theo tên thiếu niên tà ác bên cạnh cô, ít nhất không phải nơm nớp từng giây từng phút, lo mình có khi nào sẽ biến thành món khuya nóng hổi hay không...

Hàn Ngâm thoáng cái cười tươi như hoa, Mộ Thập Tam thì nằm ngả lại đất với điệu bộ cực kỳ thất vọng, lâu bầu: “Đói quá...”

Hắn đang thả sức tưởng tượng những ngôi sao rải khắp bầu trời là bánh bơ xốp, thì Hàn Ngâm bỗng thò tay qua đẩy hắn: “Mộ sư thúc, tiếp theo phải làm gì?”

Mộ Thập Tam bực mình lườm cô: “Không biết.”

Hàn Ngâm đẩy nữa: “Ta xin ngài mà, giúp người thì giúp cho trót đi mà, ngài chắc chắn biết mà.”

Mộ Thập Tam bị cô quấn đến nhức đầu, tiện tay vung lên, lập tức một lá bùa lóe sáng vàng nhạt bắn ra từ lòng bàn tay hắn, quấn hai vòng quanh người Hàn Ngâm, dừng lại trước mặt cô, sau đó đập liên tiếp vào Nê Hoàn cung(*) của cô, rồi biến mất không còn tung tích.

(*) Giữa hai chân mày đi vào 3 thốn.

Hàn Ngâm khẽ run, lập tức bừng tỉnh, nhớ lại trong Cửu Huyền tâm pháp có giải thích về bùa chú, thứ nhất nói đây là quyết chỉ vận dụng linh khí để thi triển pháp thuật, thứ hai là bí văn thượng cổ đã thất truyền từ lâu, chỉ có người tu tiên có thể giác ngộ được thiên đạo mới có thể tự nhìn ra đôi chút, nó sẽ diễn sinh ra cái loại pháp thuật ảo diệu khác nhau, sau đó ghi chép lại, rồi truyền lưu hậu thế.

Cô vội vã dồn tinh thần để suy tưởng, mãi đến khi thu được đạo bùa kia về cho mình, trử lại vĩnh sinh bất diệt trong Nê Hoàn cung, lúc này mới mở mắt ra, mỉm cười: “Tạ ơn sư thúc.”

Mộ Thập Tam hừ nhẹ một tiếng, chẳng buồn liếc cô lấy một cái, chỉ thuận miệng chỉ cho cô vài cách điều động linh khí bên trong đan điền để thúc giục pháp môn của bùa, trí nhớ của Hàn Ngâm rất tốt, nên thuộc nằm lòng từng cái một.

Nếu Thổ Linh trư đã đồng ý nhận chủ thì sẽ không còn phản kháng nữa, ngoan ngoãn phun nội đan quý giá mà bản thân tu luyện ra, mặc cho Hàn Ngâm dùng linh khí của mình thúc ra huyền phù đánh vào trong nội đan, sau đó mới nuốt ực nội đan vào lại.

Đến tận bây giờ Hàn Ngâm đã hiểu tại sao Thổ Linh trư lại khó để không muốn nhận chủ, bởi vì huyệt phù là do linh khí của cô biến thành, sau khi đánh vào trong nội đan, chẳng khác nào để lại trên người Thổ Linh trư một dấu ấn ký linh thức của cô, chỉ cần cô suy nghĩ một chút, là có thể biết hết tâm tư của nó trong nháy mắt, cũng có thể dùng suy nghĩ để xua nó đi làm bất cứ chuyện gì, thậm chí là thúc giục huyệt phù, hủy nội đan của nó.

Mất tự do hoàn toàn. Thật là đáng thương.

Lúc cô mở trối cho Thổ Linh trư, thấy trong mắt nó lấp lánh ánh lệ, cảm thấy nên dỗ dành nó một chút, bèn vỗ nhẹ vào đầu heo nói: “Người yên tâm đi, ta không có hứng thú gì với suy nghĩ của một con heo, về sau người có thể tiếp tục nhớ nhung heo ca ca, heo đệ đệ của người, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không rình coi suy nghĩ riêng tư của người đâu...”

Cô còn chưa dứt câu, Mộ Thập Tam đã hết nhin nổi cười phá lên: “Ta xin người, con heo này là đực!”

~ Hết chương 20 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Coi Như Người Lợi Hại!

COI NHƯ NGƯỜI LỢI HẠI

Edit: Yunchan

Một con heo cũng có trí tuệ sinh tồn của riêng mình.

Sau khi nhận chủ xong, Thổ Linh trư quay ngoắc lại với vẻ lăm lì không muốn làm người ta chú ý trước kia, bắt đầu co bốn cái chân ngắn chạy lảng quăng quanh Hàn Ngâm, không phải ủi cái mũi heo hồng hồng vào tay cô, thì chính là nhe răng cắn khế vào vạt áo cô, cái mình tròn vo, đáng điệu ngây thơ, làm Hàn Ngâm bắt đầu thích nó thật rồi.

“Người thích cắn áo ta như vậy thì gọi là Nha Nha đi.” Hàn Ngâm đẩy miệng nó ra, kéo áo mình ra khỏi răng nó.

Thổ Linh trư ục ịch hai tiếng, không biết là đang tán thành hay phản đối nữa.

Hàn Ngâm lười đọc suy nghĩ của nó: “Cứ quyết định vậy đi.”

Nghịch heo được một lát thì đêm cũng ngày một sâu hơn, Hàn Ngâm thấy Mộ Thập Tam nằm ở bên kia hình như đã ngủ rồi, bèn ngồi xuống tu luyện ngay bên cạnh.

Chẳng còn cách nào, ở đây không còn thứ gì để ăn, đói bụng thì lại không ngủ được, cô chỉ có thể dùng tu luyện để giết thời gian, cầm cự đến

bình mình thôi.

Chẳng là tu suốt mấy ngày nay, có được chút nền tảng rồi, cô mới phát hiện thời gian mình cần ngủ càng lúc càng ít đi. Lúc trước mỗi ngày phải ngủ bốn canh giờ mới đủ, hiện tại chỉ cần ngủ hai ba canh giờ thì tinh thần đã sáng láng, lâu lâu chịu đựng một đêm, hôm sau cũng không có dấu hiệu uể oải gì. Thế là cô lại chuyển sang khó hiểu, Mộ Thập Tam nhập môn sớm hơn cô, không khắc khổ chịu khó mà tu vi cũng cao hơn cô, tại sao lại ngủ liên tục như thế, còn luôn luôn trong trạng thái lơ đãng chưa tỉnh ngủ.

Khó hiểu thì khó hiểu, nhưng cô lại không dám hỏi, hai người một ngủ một tu luyện, nói nào ngay cũng chẳng ai làm phiền ai.

Trong lúc tu luyện thì không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, mãi đến khi Mộ Thập Tam bỗng nhiên ngồi bật dậy, cô mới giật mình, nghi ngờ mở mắt ra.

“Đêm mai cuối giờ Tuất đến Tương Ly điện làm việc, đừng đến quá sớm, ta muốn ngủ.”

Bỏ lại một câu như vậy xong, bóng dáng của Mộ Thập Tam đã chìm vào bóng đêm.

Hàn Ngâm kinh ngạc thộn mặt ra một lát, sau đó chợt nghe có người gọi sau lưng cô: “Hàn sư muội.”

Cô ngoái đầu lại, hơi bất ngờ, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Phương sư huynh, huynh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Phương Dữ xách kiếm bước tới: “Hoa Vong Trần vừa nở đã kéo tới hai con linh thú.”

“Huynh có bắt được không?”

“Đừng nhắc nữa.” Hân chán nản ra mặt: “Đáng lẽ đã bắt được một con, bị ta trói ném qua một bên để đuổi theo một con khác, nào ngờ không đuổi kịp, quay lại mới phát hiện con vừa bắt đã mất tiêu.”

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày, trong lòng lập tức có dự cảm không lành, vội hỏi hân: “Hoa Vong Trần vẫn còn chứ?”

“Vẫn còn, hoa nở trong một canh giờ, hút no linh khí trời đất thì sẽ héo, sau đó kết ra quả Vong Trần, nhưng quả Vong Trần không có mùi hương nên không đưa tới linh thú.” Phương Dữ sờ đầu nói: “Ta canh chừng tới lúc này mới có thời gian đi tìm, nhưng lòng khắp nơi vẫn không thấy, thật là kỳ lạ! Rõ ràng ta đã trói nó rất chắc, làm sao con heo đó chạy đi được?”

Heo! Heo! Heo!

Hân nói là con heo!

Hàn Ngâm bỗng sinh ra một loại xúc động muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong, cấp tốc thò tay bắt con Thổ Linh trư đang chui vào góc áo cô ủi người lung tung, xách lỗ tai heo tới trước mặt Phương Dữ, run giọng hỏi: “Con heo huynh bắt, có phải nó không?”

Phương Dữ ngó ra một giây, sau đó cười rộ lên: “Chính là nó! Hóa ra bị muội bắt được, vậy thì tốt rồi, muội cứ giữ đi, dầu gì cũng định bắt về tặng cho muội.”

Mộ Thập Tam, coi như người lợi hại!

Sắc mặt Hàn Ngâm thoáng cái trở nên cực khó coi.

Phương Dữ cho là cô mất hứng, vội hỏi: “Muội ngại heo bẩn, không thích nuôi sao?”

Hàn Ngâm lắc đầu.

Phương Dữ cười nói tiếp: “Phẩm cấp của con Thổ Linh trư này không quá cao, cũng không có bản lĩnh ngăn địch gì, thế nhưng nó có tài tìm mỏ dò mạch, đối với người thích luyện pháp khí mà nói, đây quả thực chính là một con heo khó cầu, nếu muội muốn dùng nó để đổi một con linh thú cấp ba cấp bốn, chắc cũng có người chịu đổi.”

Hàn Ngâm lại lắc đầu, nói thật lòng: “Muội thích con heo này thật mà, cảm ơn sư huynh.”

Cô chỉ hận tên Mộ Thập Tam gian trá thôi!

Nói chuyện phiếm với Phương Dữ vài câu, sau đó hăm đi khỏi.

Hàn Ngâm làm sao dẫn được cơn tức trong lòng, lập tức ngồi dậy lưng tìm khắp Tập Hạc Phong.

Bây giờ cô đã biết rất nhiều chữ, nên tìm thấy Tương Ly điện trên đỉnh núi rất nhanh chóng. Điều khiến cô ngỡ ngàng là, tòa đại điện này nhìn từ bên ngoài lại đồ sộ tráng lệ hơn Bất Cư điện rất nhiều, riêng tám cánh cửa điện khép kín cũng phải bốn người như cô chồng lên nhau mới cao bằng.

Nghĩ lại thì nó cũng là đại điện mà Giang sư tổ ở trước đây, lúc về cõi tiên đã bị tên khốn Mộ Thập Tam này chiếm đoạt.

Hàn Ngâm hung dữ tung một cước đá toang cửa điện, phát hiện trên điện tối đen như mực, không có lấy một bóng người.

Cô hít sâu một hơi: “Mộ sư thúc, ngài ra đây!”

Không ai trả lời cô, chỉ có tiếng dội lại quanh quẩn trong điện, càng tôn lên vẻ lãnh lẽo trầm mặc nơi đây.

Hàn Ngâm im lặng một lát, chờ thích ứng với bóng tối trong điện mới cất bước đi vào. Nhưng chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên bị Thổ Linh trư cản góc áo, cô ngã ra, một bước vừa sải ra kia không rút lại kịp, vừa giẫm một cái đã cảm thấy cổ chân siết lại, cả người bay lên trời, bị treo ngược ở giữa không trung.

Gặp quỷ!

Hàn Ngâm tức tới độ suýt bất tỉnh, ai có thể nó cho cô biết, trong linh sơn bảo điện tu tiên này, tại sao lại có gài cái bẫy nát bét này không!

“Mộ sư thúc! Mộ sư thúc!” Cô quát lên điên tiết: “Nếu không ra thì ta sẽ chửi bậy cho xem!”

Đáp lại cô chỉ có con Thổ Linh trư đang chạy loạn xạ trên mặt đất, kêu éc éc sốt ruột. Khổ nỗi tu vi của nó không cao lắm, mình thì tròn mà chân thì ngắn, có chồm hết người lên cũng không với tới cô đang bị treo ngược giữa không trung, tất nhiên cũng không tài nào cứu cô được.

Hàn Ngâm chửi bậy thật, đáng tiếc vẫn không chửi ra được tên Mộ Thập Tam.

Mùi vị bị treo ngược này đúng là khó chịu, cô đã thử chồm dậy tháo sợi dây thừng trên mắt cá chân, nhưng dây thừng kia vừa chắc vừa mềm, một khi bó cứng thì rất khó tháo ra, trên người cô lại không mang theo lợi khí gì, chẳng thể làm gì hơn là giục Thổ Linh trư bên dưới: “Nha Nha, người đi tìm người đi.”

Thổ Linh trư gật đầu, tung bốn cái chân ngắn chạy đi, kết quả thời gian chưa đầy nửa chén trà nhỏ, Hàn Ngâm đã nghe thấy trong hậu điện vọng đến tiếng heo rú thê lương. Cô vội động tâm xem thử tình hình của Thổ Linh trư, thì phát hiện nó cũng chạm phải cơ quan, bị kẹt trong cấm trận không ra được.

Rốt cuộc chỗ này quái dị tới trình độ nào đây!

Hàn Ngâm lại ngoác mồm kêu thêm một trận: “Cứu mạng ——”

Đáng tiếc Tương Ly điện nằm ở đỉnh Tập Hạc Phong, ở đây cách Bất Cư điện cũng một quãng xa, hướng chi điện đường lớn vô cùng tận, âm thanh chỉ có thể lẫn quẩn bên trong, chẳng thể nào truyền đi xa được, đương nhiên cũng chẳng có ai nghe thấy tới cứu cô rồi.

Mãi tới khi trời hừng sáng, Mộ Thập Tam mới khoan thai trở về, vào điện thấy cô bị treo ngược trên trời, sắc mặt hắc lại chẳng thay đổi gì, chỉ lười biếng nói một câu: “Đã bảo đừng đến quá sớm, ta còn muốn ngủ.”

Nếu như lúc Hàn Ngâm mới xông vào Tương Ly điện còn tức đến càn khôn, thì lúc này đã hoàn toàn xụi lơ, chẳng còn hơi đâu để mắng chửi, chỉ còn biết giãy chết một câu: “Ta van ngài, thả ta xuống trước đi, ta sắp bị ngài treo cổ rồi...”

~ Hết chương 21 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sư Thúc Khốn Kiếp

SƯ THÚC KHỐN KIẾP

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam không vội tháo cô xuống, chỉ tiện tay kéo cái ghế qua, ngồi ở dưới nhìn cô.

“Người tìm ta làm gì?”

Hàn Ngâm tức tối nói: “Con Thổ Linh trư kia là Phương Dữ sư huynh bắt để tặng cho ta!”

Cô phát ra lời lên án cực kỳ súc tích, ai ngờ Mộ Thập Tam bị bóc mẽ hành vi xấu xa mà nét mặt lại chẳng có chút xấu hổ nào, chỉ hơi cong môi đáp: “Người thấy mình bị thiệt, muốn đổi ý?”

“Không đến mức bị thiệt, nhưng mà...” Cô nhìn hẩn làm ra vẻ đáng thương, định lấy lý thu phục, lấy tình lay động: “Mộ sư thúc, nội trong hai năm ta phải tu tới Nhập Khiếu, bằng không sẽ không thể ở lại Cửu Huyền, không thể hầu hạ lão nhân gia ngài nữa, chuyện gọi đến là đến này, chi bằng ngài...”

“Coi như chưa từng nghe?”

Hàn Ngâm chặt vật nặn ra một nụ cười: “Sư thúc ngài quả là hiểu lòng người.”

“Ừ.” Hãn khép mắt lại một lát, tới khi mở ra nét mặt lại mang ý cười: “Được rồi, ta đã quên hết lời người nói.”

“Rất cảm tạ...” Hàn Ngâm nói được giữa chừng thì thấy hãn đứng dậy đi về phía hậu điện, cô không dẫn được cơn sốt ruột, la lên: “Sư thúc, ngài còn chưa thả ta xuống mà!”

Mộ Thập Tam như không nghe thấy gì, hoàn toàn không đếm xỉa tới cô.

Hàn Ngâm la hét thêm hai tiếng, thấy hãn sắp rời khỏi tầm mắt mình thì còn gì mà không rõ nữa? Buộc lòng phải thỏa hiệp: “Sư thúc, lò luyện đan của ngài ở đâu...”

Hàn Ngâm và Thổ Linh trừ được giải cứu xong, ngồi dưới đất mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Mộ Thập Tam vút tới hai bộ y phục: “Ta đây buồn ngủ không có thời gian luyện đan, người đã chịu khó tới sớm như thế thì đi giặt bộ y phục này trước đi.”

“Giặt quần áo!” Hàn Ngâm kêu ầm lên: “Ngài dùng Dịch Trần chú(*) không phải là xong rồi sao!”

(*) Gột rửa bụi bẩn.

“Không xong, dùng pháp thuật thì tiện thật, nhưng thiếu mùi nắng thì ta cứ có cảm giác như quần áo chưa được giặt.”

Hàn Ngâm:...

“Còn nữa, cơ quan bấy rập trên điện ta đã bỏ đi rồi, người chó lười biếng, giặt quần áo xong thì tự đi tìm việc làm, tới giờ Tuất ta dậy, ta muốn nhìn thấy đồ ăn.”

Hàn Ngâm:...

Từng gặp bao nhiêu tên mặt dày, nhưng chưa gặp ai mặt dày như tên này!

Hàn Ngâm quăng bộ đồ trong tay đi muốn bùng nổ, nhưng đúng lúc này đầu óc xoay chuyển, chẳng biết sao lại nhớ tới câu “Chấp nhận thua cuộc” của Lạc Vân Khanh, oán khí ứ đầy một bụng thoát cái trút ra hết sạch, bình tĩnh trả lời: “Được, sư thúc.”

Mộ Thập Tam nhượng mày có hơi bất ngờ, nhìn cô một cái, rồi quay người bỏ đi.

Kể ra tay chân Hàn Ngâm cũng khá nhanh nhẹn, cô chạy hộc tốc tới Liễm Vụ Phong một chuyến, lĩnh Ích Cốc hoàn về, còn tiện thể mua thêm vài thứ, sau đó giặt giũ phơi phóng, tưới nước cho linh hoa linh thảo đằng sau Tương Ly điện, tới khi làm xong hết công việc thì cùng lắm mới đến giữa trưa.

Lúc này cách giờ Tuất còn hơi lâu, nên cô quyết định tu luyện ngay tại Tương Ly điện. Lại là một đêm không ngủ, còn làm quần quật cả buổi trời, vậy mà lúc tu luyện lại thu nạp linh khí nhanh hơn mọi khi rất nhiều. Viên khí châu cỡ hạt gạo trong đan điền quay tít bất định, dần dà còn phủ lên một tầng lục sắc mờ mờ, lúc thì xanh biếc như núi xa, lúc thì xanh thẫm như đầm lạnh phủ khói mờ, thay đổi muôn hình, biến ảo bất định.

Tới khi Thổ Linh trư kéo góc áo cô, cô mở mắt ra, chợt cảm thấy sự vật sáng rõ hơn trước kia mấy phần, hơi khang khác, nhưng rốt cuộc là khác ở đâu thì trong phút chốc cô không nói ra được, chỉ cảm thấy tâm tư an hòa, tinh thần minh mẫn khoan khoái, làm cô không kiềm lòng được cười toe toét.

Bây giờ chưa tới giờ Tuất, Hàn Ngâm vội vàng chuẩn bị đồ ăn cho Mộ Thập Tam trước.

Cô không có tay nghề nấu nướng cao siêu gì, nhưng vì lang bạt từ nhỏ, nên bình thường cũng hay tự nấu thứ gì để ăn, tài làm chín thực vật cô cũng có, chẳng qua không đạt tới mức thanh nhã thôi.

Lá khô trong núi rừng đầy một vùng, cô nhặt một ít về, nhóm lửa bên cạnh điện.

Trong lòng đất bên dưới đồng lửa chôn củ mài, bên trên thì bắt một cái vại ngói, trong vại nấu gạo tre(*) đỏ, rồi xiên thêm một con thỏ đã được làm sạch, quét lên mình nó một lớp mật ong đại thật dày.

(*) Gạo tre là loại quả kết thành từ hoa tre, lúc tre ra hoa kết quả cũng là thời khắc cuối cùng trước khi nó lụi tàn.

Mùi hương tỏa đi theo gió rất nhanh, dụ con Thổ Linh heo chạy đến, chạy vòng quanh đồng lửa, kêu ục ịt chảy nước dãi. Hàn Ngâm cũng kề mũi tới, hít vào một hơi thật sâu.

Cô dốt thật!

Những món này đều là đặc sản của núi rừng, ở trong mắt người tu tiên chẳng đáng bao nhiêu tiền, cô chỉ cần bỏ ra một ít Tinh linh thạch là mua được rồi. Biết sớm thế, cô đã chẳng ngậm đắng nuốt cay uống Ích Cốc hoàn suốt hai tháng trời. Có điều Phương Dữ nói lương thực ngũ cốc sinh ô uế, Ích cốc mới là chính đạo, rốt cuộc cô có nên ăn hay không đây...

Đang do dự, chợt nghe có người mắng sau lưng: “Ngu ngốc!”

Cô quay đầu thì nhìn thấy Mộ Thập Tam còn đang ngái ngủ, khó hiểu hỏi: “Ta làm sai chỗ nào nữa à?”

Mộ Thập Tam bước tới ngồi xuống đất, lờ mờ nói: “Ta hỏi người, mỗi tháng người lĩnh Ích Cốc hoàn là để làm gì?”

Hỏi vậy cũng hỏi!

Hàn Ngâm ngần ra, đáp thật thà: “Ích cốc.”

“Tại sao phải ích cốc?”

“Để giúp tu hành.”

“Ăn thức ăn thì cản trở tu hành đúng không?”

“Đúng vậy.”

Mộ Thập Tam mắng: “Người coi, người biết rất rõ mà vẫn nhóm lửa ở đỉnh núi này, sợ người ta không biết người lên nấu đồ ăn à?”

Hàn Ngâm không nhịn được lên tiếng phản bác: “Sư thúc, vậy ngài biết rõ ăn thức ăn sẽ cản trở tu hành, tại sao còn ăn?”

Mộ Thập Tam đáp cực nhanh: “Không được ăn thì ta còn trường sinh làm gì?”

Hàn Ngâm:...

Mộ Thập Tam mặc kệ cô có phản ứng gì, kéo cô lại nói đông nói tây, còn truyền cho cô tất cả bí quyết ăn lén, thỉnh thoảng còn bảo cô đưa vại mật, đưa ít muối và vân vân. Tới khi cô hoàn hồn lại thì toàn bộ đồ ăn trước mặt đã bị cuốn sạch sẽ, lúc này hăn mới hài lòng đứng lên, đuổi người nói: “Ta ăn no rồi.”

Hàn Ngâm chẳng thể làm gì hơn là lặng lẽ bỏ viên Ích Cốc hoàn vào miệng, nuốt xuống cùng nước mắt.

Cái tên sư thúc này!

Quả thực chính là một tên khốn kiếp từ đầu tới chân, không thể ôm chút xíu hoang tưởng tốt đẹp gì với hắn được!

Đang bận xỉ vả trong lòng, Mộ Thập Tam lại ném trái cây cho cô: “No chết được, thứ này không ăn nổi, cho người.”

Hàn Ngâm ngần ra, cúi đầu nhìn, quả này chỉ lớn bằng trái hạnh chín, lớp vỏ ngoài trơn mịn mà lại hơi trong suốt, có thể nhìn thấy thớ thoáng thịt quả màu hồng phách bên trong, bóp thử hai cái, cảm giác mềm mềm, cô không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Đây là quả gì thế?”

Mộ Thập Tam không trả lời cô, chỉ nói: “Ta phải luyện đan, người ăn xong rồi đi làm việc.”

Hàn Ngâm kê quả lên miệng cắn thử một cái, dòng nước thơm ngọt nhất thời ngập đầy khoang miệng.

Thổ Linh trư đảo quanh bên cạnh cô, ủa mạnh vào chân cô.

Hàn Ngâm hỏi nó: “Người cũng muốn ăn?”

Thổ Linh trư gật đầu ngay tắp lự, còn phát ra tiếng ục ịch nịnh hót.

Quả này không lớn, cũng không có hạt, Hàn Ngâm cắn thêm một miếng thì chỉ còn lại một nửa. Cô vừa định ném nửa còn lại cho Thổ Linh trư, không ngờ Mộ Thập Tam đã vào trong điện lại thụt lùi hai bước, nói vọng lại: “Quên nói, không được đút cho heo!”

Giờ khắc này, Hàn Ngâm thấy rõ mồn một ánh mắt Thổ Linh trư trừng Mộ Thập Tam toát ra vẻ oán hận, cô không thể làm gì hơn là vỗ vỗ đầu heo, xoa dịu: “Hết cách rồi, ai bảo hắn là sư thúc của ta, ta chỉ có thể nghe lời hắn thôi.”

Nói xong, cô không nhìn tới ánh mắt thèm thường của con heo nữa, yên lòng yên dạ ăn một hơi hết nửa quả còn dư.

~ Hết chương 22 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tin Người Mới Là Quý!

TIN NGƯỜI MỚI LÀ QUÝ

Edit: Yunchan

Lúc Mộ Thập Tam hái linh hoa linh thảo để luyện đan, Hàn Ngâm lại bị mắng thêm trận nữa, bởi vì không phải loại linh hoa linh thảo nào cũng cần tưới nước, có loại thậm chí còn cực kỳ sợ nước, một khi dính vào sẽ héo rũ. Có thể thấy, bị một đứa không chuyên như cô làm rối tung lên, vườn linh phải chịu tổn thất bao lớn. Và kết quả là, cô nhận được một tờ danh sách liệt kê hàng dãy tên linh hoa linh thảo, những thứ đó sau này cô phải từ từ bồi thường lại bằng hết.

Đan Bích thảo mười năm, Xích Diễm hoa hai mươi năm, ba mươi năm...

Hàn Ngâm vừa nhìn tờ danh sách này sắc mặt đã đen sì, và đây là lần đầu tiên trong đời cô hối hận mình biết chữ.

Mộ Thập Tam không quan tâm cô nghĩ gì, quay lưng đi thẳng tới đan phòng.

Hàn Ngâm u sầu bước vào theo, thấy dọc theo bức tường trong đan phòng xếp đầy giá kệ, trên kệ không phải đan thư thì chính là các loại chai lọ, tỏa khắp phòng là mùi hoa cỏ nhàn nhạt.

Bước vào nơi này, Mộ Thập Tam lập tức thu lại vẻ lơ đãng mọi khi, chuyên tâm hẳn lên, dáng vẻ nghiêm túc này tuần tú đến mức làm người ta phải đui mù. Hàn Ngâm len lén nhìn hẳn mấy lần, thậm chí còn không phát hiện lò luyện đan được nhóm lên lúc nào, mãi tới khi hẳn ném cây quạt qua thì cô mới tỉnh táo lại.

“Quạt lửa, không được dừng giữa chừng.”

Quảng xuống câu này xong, hẳn vội vàng bỏ thêm dược liệu vào bên trong lò luyện đan.

Hàn Ngâm không dám lơ mề, sợ hủy thêm cái lò này thì danh sách bồi thường của cô lại phải nhiều thêm hai trang. Cô vội vã nhặt lấy cây quạt, nào ngờ lại nhặt lên không nổi, chẳng biết cây quạt này chế tạo bằng vật liệu gì mà lại nặng trịch như sắt.

Mộ Thập Tam như nắm hết tình hình trong lòng bàn tay, chẳng buồn liếc cô lấy một cái mà chỉ nói: “Cửu Huyền tâm pháp.”

Cô nghe lời vận dụng tâm pháp, điều động linh khí trong cơ thể, bấy giờ mới nhặt cây quạt lên thành công, chuyển sang thổi lửa. Kết quả một khi đã quạt thì không tài nào dừng lại, có mấy lần cô cảm thấy như sức lực bị rút kiệt, muốn ném cây quạt đình công, thế nhưng lần nào ánh mắt của Mộ Thập Tam cũng quét qua rất đúng lúc, khiến cho cô cắn răng nhẫn nại, nhẫn nại.

Chưa từng biết quá trình luyện đan lại đau khổ và dài dằng dặc như thế, hai cánh tay Hàn Ngâm đã mỏi nhừ đến giới hạn nhẫn nại, mỗi một lần quạt, cô đều có cảm giác ý chí và sức lực của mình đang đứng cheo leo ở bờ vực sụp đổ. Cuối cùng để tự đánh lạc hướng bản thân, cô chỉ còn biết quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của Mộ Thập Tam lúc luyện đan. Nhưng không ngờ hẳn bỏ thảo dược vào lò vừa vội vừa nhanh, hơn nữa còn

thường xuyên đánh vào một đạo huyền phù, chiếu hào quang năm màu lên khắp đàn phòng, khí lành huyền ảo.

Cô nhìn mà trợn mắt há mồm, ai nói tên này ăn ngon ngủ kỹ lười tu luyện. Ít nhất trong mắt cô, tu vi của hắn rất thâm sâu khó lường. Có điều như đã nói qua, mắt nhìn của cô không tính là chuẩn, bởi vì chỉ cần là người tu tiên trên núi Cửu Huyền, thì trong mắt cô đều thâm sâu khó lường cả.

Mộ Thập Tam không ngại cô ngồi bên nhìn trộm, thậm chí còn cổ vũ cô: “Nhìn cho kỹ, học cho nhanh, về sau chuyện luyện đan này sẽ bàn giao cho người.”

Chết tiệt! Đúng là xem cô như nha hoàn vạn năng tùy ý sai khiến thật rồi!

Hàn Ngâm bực tức thu tầm mắt về, cố bình ổn tâm trạng lại, hỏi hắn: “Sư thúc đang luyện đan gì vậy?”

Đây là một câu hỏi cực kỳ đơn giản nhưng hình như đã làm khó Mộ Thập Tam, hắn nhíu mày suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Không biết.”

“Không biết!” Hàn Ngâm chịu thua: “Không biết mà ngài còn luyện?”

Hắn trả lời rất hùng hồn: “Chính vì không biết nên mới luyện, nhìn thử xem các loại linh hoa linh thảo có thể pha trộn ra kiểu đan dược gì, nếu đã biết thì ta còn luyện nó làm gì?”

Hàn Ngâm đã hoàn toàn hết ý kiến, có điều ngẫm kỹ lại, những loại linh hoa linh thảo mà hắn dùng toàn là loại mấy chục năm, nhất định là do Giang sư tổ trồng từ trước. Hắn hưởng phúc của người khác, có lãng phí mấy thì cũng chẳng thấy đau lòng, nghĩ rồi cô cười nịnh nói: “Sư thúc, ngài xem thể này được không nhé, số linh hoa linh thảo ta bất cần phá mất, cứ coi như bị ngài luyện đan không thành, đừng bắt ta đền nữa...”

Cô còn chưa dứt câu, Mộ Thập Tam đã đánh vào lò luyện đan một hơi hơn mười đạo huyền phù, sau đó thở ra một hơi dài, nói: “Xong!”

Ngọn lửa bên dưới lò chột bùng sáng rồi tắt ngấm ngay sau đó. Hẳn mở lò luyện đan ra, nhất thời tia sáng bạc bắn ra bốn phía, kèm theo một mùi hương thấm vào ruột gan bay ngập cả phòng.

Hàn Ngâm ném cây quạt đi thật xa như để xả giận, sau đó xấp lại chỗ đầu nhìn, thấy bên trong lò luyện đan bốc hơi hăm hập đang nằm lẳng lẳng mười viên đan dược, viên nào viên nấy đều tròn trịa sáng bóng, không có vẻ gì là bị luyện hỏng, làm cảm cô suýt nữa đập xuống chân.

Như vậy, cũng được sao...

Mộ Thập Tam vừa bỏ đan dược vào bình sứ bên cạnh, vừa hỏi cô: “Người vừa nói gì?”

Hàn Ngâm rất sáng suốt, lập tức lắc đầu chối bay: “Sư thúc, ngài nghe lầm rồi, ta chưa nói gì hết.”

Mộ Thập Tam liếc cô như cười như không, rồi đưa bình sứ tới trước mặt cô: “Lấy một viên ăn đi.”

Đột nhiên tốt với cô thế này, bảo đảm có âm mưu!

Hàn Ngâm nhìn chằm chằm vào bình sứ với ánh mắt cực kỳ hồ nghi: “Ăn vào rồi sẽ có hiệu quả gì?”

“Ta biết rồi thì còn cần người ăn sao?”

Hóa ra là bắt cô làm thí nghiệm!

Hàn Ngâm thiếu điều lệ rơi đầy mặt, thực tế đã chứng minh một lần nữa, tên khốn kiếp này tuyệt đối không thể tin!

Thế mà hắn còn đứng bên cạnh dẻo mồm dẻo miệng lường gạt cô: “Có muốn đánh cược thử không? Biết đâu đây là một viên Cửu Chuyển kim đan cực phẩm, người ăn vào có thể phi thân thành tiên ngay lập tức, tiết kiệm được mấy chục năm tu luyện gian khổ.”

Tin người mới là quý!

Hàn Ngâm cúi đầu xoắn xoắn góc áo, nhỏ giọng nói ra lời thật lòng: “Ta nghĩ, ăn vào rồi khả năng cao là đi gặp Giang sư tổ ngay lập tức.”

Mộ Thập Tam không ép buộc cô, quay người cầm bút vẽ một ký hiệu trên nắp bình, rồi tiện tay đặt lên kệ gỗ.

Hàn Ngâm nhìn ngơ ngác hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng hỏi: “Ngài không tự thử xem sao à?”

“Ừ.” Hắn thuận miệng đáp: “Lần sau nhớ mua cho ta hai con thỏ.”

“Thỏ! Ngài lôi thỏ ra thử!” Hàn Ngâm nhất thời kích động: “Lỡ là Cửu Chuyển kim đan thì sao?”

“Tốt thôi.” Mộ Thập Tam lừ mắt với cô: “Phi thỏ thành tiên, vừa hay có thể tới cung nguyệt làm bạn với Quảng Hàn tiên tử.”

Câu chuyện cười này nhạt tới mức làm người ta giận sôi!

Hàn Ngâm đấu tranh tư tưởng thật lâu, cuối cùng quyết định thỏa hiệp, chìa tay ra nói: “... Ta thử giúp ngài một lần cho, nói rồi đó, chỉ lần này...”

Mộ Thập Tam đưa cho cô một viên thuốc với thái độ cực hào phóng, còn hỏi cô: “Có muốn cho con heo nhà người một viên không?”

Người đi chết đi!

Hàn Ngâm dùng ánh mắt hung hăng liếc xéo hẳn, sau đó mang theo tâm trạng bất chấp, ngửa đầu nuốt ực đan dược.

“Mùi vị thế nào?”

“Có hơi đắng.”

“Bên trong đan điền có cảm giác dồi dào linh khí hay không?”

“Không có.”

“Bụng, có đau không?”

“Nhờ phúc ngài, tạm thời chưa đau.”

Mộ Thập Tam hỏi liên tù tì chừng mười vấn đề, sau đó đột nhiên nhìn cô chăm chăm, im bật.

Hàn Ngâm khó hiểu: “Có gì sai sao?”

Hắn cúi đầu ho khan: “Không... không có gì, ta biết thuốc này có công hiệu gì rồi, cảm ơn người... à, người có thể đi về, ngày mai trở lại.”

Tốt vậy á?

Hàn Ngâm ngờ vực sờ sờ mặt, nhưng quả thật không có bất kỳ cảm giác khác thường nào, cho nên nghe lời hẳn rời khỏi điện.

Một nén hương sau, cửa lớn Tương Ly điện lại bị cô đá văng lần nữa.

Hàn Ngâm vừa ôm một đầu tóc dài xanh mượt như cỏ vọt vào trong, vừa rống cổ hét: “Mộ Thập Tam, người lăn ra đây cho ta!”

~ Hết chương 23 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tuần Tra Ban Đêm

TUẦN TRA BAN ĐÊM

Edit: Yunchan

Cup đầu ủ rũ đi ra khỏi Tương Ly điện, Hàn Ngâm thấy lòng mình chết lặng.

Mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp của cô đã biến thành màu cỏ sờ sờ ra đó, thế mà tên Mộ Thập Tam còn ra vẻ vô tội, bảo là tự cô muốn ăn thử đan dược, nên suy cho cùng hẳn không có trách nhiệm gì với hậu quả của thuốc. Chẳng qua tên này cũng chưa hỏng đến hết thuốc chữa, còn hứa với cô nếu qua một hai tháng mà dược hiệu vẫn chưa giảm, thì sẽ tìm cách biến tóc cô về lại màu gốc.

Một hai tháng...

Bỗng dưng cảm thấy thật là dài đằng đẳng.

Hàn Ngâm đau buồn vô hạn vuốt vuốt mái tóc dài đến vai, định bụng trong một hai tháng tới sẽ vui đầu trong Tập Hạc Phong bế quan tu luyện, khỏi phải ra ngoài cho muỗi mặt thêm.

Đáng tiếc, nghĩ thì đẹp, mà hiện thực lại rất tàn khốc.

Cô mới về lại tiểu viện của mình thì Phương Dữ đã đến tìm cô, vừa bước vào cửa đã kêu om sòm: “Hàn sư muội, Hàn sư muội, muội có ở nhà

không?”

Hàn Ngâm quỳnh quáng, muốn giả chết phớt lờ, nhưng lại sợ Phương Dữ có chuyện gì gấp muốn tìm mình, đành phải núp ở sau cửa sổ hỏi vọng ra: “Sư huynh có chuyện gì thế?”

“A!” Giọng Phương Dữ nghe có vẻ mừng rỡ: “Đến tìm muội hai lần rồi, muội đi đâu, ra đây mau, chúng ta phải đi tuần tra ban đêm.”

“Tuần tra ban đêm?”

“Phải! Muội chưa biết sao, Minh Loan Phong mất trộm, Tổng Việt sư bá...” Phương Dữ vừa nói vừa đi vào phòng, mới nhác thấy màu tóc quái dị của Hàn Ngâm đã bị hù cho giật mình, cứng họng nói: “Tóc... tóc của muội... sao lại biến thành cái dạng này...”

Biết ngay người ta nhìn thấy sẽ có phản ứng này mà.

Hàn Ngâm không thể tố cáo tội trạng của Mộ Thập Tam, chỉ còn biết trưng ra cái mặt đau khổ, nói: “Kể ra dài dòng lắm, Phương sư huynh, huynh mới nói Minh Loan Phong bị mất trộm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Dữ ráng hết sức nhìn thoáng qua cô, sau đó quay đầu qua chỗ khác nín cười nói: “Cây Tịch Độc trồng trong vườn linh của Tổng Việt sư bá, mười năm trưởng thành, mười năm nở hoa, mười năm kết quả, mỗi lần chỉ kết ra một quả duy nhất, còn phải mất mười năm mới chín. Hai ngày trước nó vừa chín, sáng nay Tổng Việt sư bá muốn đi hái ăn, nào ngờ trên cành trống không, rõ ràng đã bị người ta trộm đi mất rồi.”

Nghe hẳn nói đến đây, tim Hàn Ngâm thót lên, chẳng biết sao cô lại liên tưởng đến quả vô danh mà Mộ Thập Tam cho cô ăn lúc nãy, vội hỏi: “Quả Tịch Độc hình dạng thế nào?”

Phương Dữ gãi gãi đầu: “Vườn linh của Tống Việt sư bá không phải muốn vào là vào, ta chưa thấy quả Tịch Độc lần nào, nhưng có thấy miêu tả trong sách. Đại khái là gần giống với trứng gà, màu hổ phách, vị ngọt cam, ăn vào rồi có thể tránh được bách độc. Nhưng mà ta nghĩ cách nói bách độc này có hơi quá, nhìn chung có thể tránh được mấy loại độc thông thường, nhưng nếu gặp phải kỳ độc, thì có hơi căng.”

Xong!

Theo miêu tả này, thứ cô ăn chắc chắn là quả Tịch Độc!

Nghĩ đến dáng vẻ hà khắc của Tống Việt, Hàn Ngâm chợt thấy lạnh toát cả người. Chuyện này nhất định phải bưng kín có chết cũng không được khai, nếu không cô nghi Tống Việt có khả năng sẽ hận cô đến nỗi mổ bụng đòi quả.

Phương Dữ nào biết cô đang chột dạ vì “Ăn trộm”, thế nên vẫn nói liêng thiêng: “Mọi người đều biết tính Tống Việt sư bá không tốt, trốn ông ta còn không kịp, ai hơi đâu dám chọc vào ông ta. Huống chi trong vườn linh có lá chắn pháp thuật cho đích thân Tống Việt sư bá bày bố, đệ tử bình thường không thể vào được. Bởi vậy mọi người đều đang đoán, có lẽ là kẻ phản bội Tô Tinh Trầm lại âm thầm lên về Cửu Huyền, nếu không tại sao chưởng môn phái nhiều người ra ngoài lòng tìm như thế, mà đến nay vẫn không tìm được chút tung tích nào của hắn.”

Hàn Ngâm câm nín, cô biết rõ người trộm quả là Mộ Thập Tam, Tô Tinh Trầm chẳng có chút xú liên quan gì ở đây cả, ngật nổi không thể thốt ra lời, đành phải đáp cho có lệ: “... Đúng là không ổn... có điều muội nghĩ việc này không thể nào là Tô Tinh Trầm làm được, ở đây là Cửu Huyền, hắn có lên về thật thì cũng sẽ âm thầm ẩn núp, làm sao lại liều lĩnh đi trộm quả, làm bại lộ hành tung của mình được chứ.”

“Còn cách nào đâu.” Phương Dữ buồn bực nói: “Mấy lời đồn vu vợ kiếu này là Tống Việt sư bá tin nhất, lập tức hiệu lệnh đệ tử nội môn, hai người một tổ, ngày đêm thay phiên tuần tra các ngọn núi, số chúng ta không may nên bị phân vào ban đêm, đi nhanh lên thôi, muộn rồi.”

Trời ơi! Còn ai thảm hại hơn cô không? Tối qua thức trắng một đêm, sáng ra bị treo ngược trên Tương Ly điện, đêm nay lại vì một tin đồn thất thiệt mà phải tuần tra thâu đêm!

Hàn Ngâm uất nghẹn trăm bề, ngất nổi các trưởng lão chân nhân trong phái Cửu Huyền đều đang bế quan hơn nửa, chương môn cũng không quá quan tâm tới tình hình trong phái, hiện tại chuyện lật vật hằng ngày đều một tay Tống Việt thao túng, ông ta đã hạ lệnh, thân đệ tử như bọn họ không tài nào cãi lời được.

Cô chẳng thể làm gì hơn là tìm một mảnh vải quấn mái tóc màu sắc dị hợm của mình lại, ôm Thổ Linh trư theo Phương Dữ ra ngoài.

Tối nay, nơi bọn họ phải tuần tra chính là ba ngọn núi trên của Cửu Huyền, Phương Dữ đánh bùa Tụ quang thuật vào Nê Hoàn cung của cô, rồi đưa một đạo bùa cho cô, nói: “Nếu gặp nguy hiểm thì hãy dùng linh lực vận hành lá bùa này, Tống Việt sư bá nhận được cảm ứng sẽ đến cứu.”

Hàn Ngâm nhận bùa xong bèn thi triển Tụ quang thuật, trong lòng bàn tay lập tức nổi lên một viên quang châu óng ánh, cô thích thú ngắm nghía một hồi, bỗng nhiên nghe Phương Dữ nói: “Chúng ta tới Tụ Tiên Phong trước đi, vừa hay có thể tiện đường ghé thăm Lạc sư huynh.”

Tây Tâm nhai ở ngay trên đỉnh Tụ Tiên Phong.

Hàn Ngâm vốn cũng chẳng nghiêm túc với việc tuần tra ban đêm này, bèn cười nói: “Được!”

Trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ một việc, thật ra cô cũng hơi cảm động với hành động hào phóng tặng cho cô quả Tịch Độc phải mấy chục năm mới trưởng thành của Mộ Thập Tam. Chẳng qua sự cảm động này cũng chỉ nhá lên trong tích tắc, sau đó cô nhớ ngay tới màu tóc đáng sợ của mình, đến đây cô mới vỡ lẽ, dám chắc ngay từ đầu tên kia đã thấy bất an với lò đan của hắn, âm mưu muốn cho cô thử đan, nhưng lại sợ độc chết cô thì không biết ăn nói thế nào, cho nên mới cho cô ăn quả Tịch Độc trước để đề phòng bất trắc.

Nghĩ đến đây, Hàn Ngâm ngược bộ mặt ưu buồn nhìn lên bầu trời đêm, thì thào: “Phương sư huynh, huynh nói thật đúng.”

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi, làm Phương Dữ bối rối: “Ta nói gì đúng?”

Hắn nói tránh xa Mộ sư thúc ra!

Lúc này nghĩ lại, đây quả là một lời khuyên chân thành biết bao, đáng tiếc tối qua cô không nhận được cái bụng đói, vẫn bất cẩn dây vào tên kia.

Hàn Ngâm thở dài: “Không, không có gì.”

Hai người tra xét suốt quãng đường, Thổ Linh trư cũng đi theo người người, ủa ủa, gặp được chỗ nào có thể ẩn núp họ đều lật lên kiểm tra một lần. Kết quả là, ngoại trừ gió thổi cỏ lay ra thì không có bất kỳ phát hiện nào. Bên ngoài thì hai người im thin thít, nhưng trong lòng đều oán giận Tống Việt cầm lông gà làm lệnh tiên(*), cũng may cuối cùng tìm được một ổ trứng gà trong lùm cây, đếm được chừng tám chín quả, lúc này mới coi là an ủi tâm lý bị đầy đọa.

(*) Chỉ những bọn có chút quyền, dựa hơi kẻ mạnh mà lên mặt với người thường.

Hàn Ngâm cười, nhét trứng gà vào trong ngực: “Có đồ ăn khuya.”

Nhưng khi chạy lên Tây Tâm nhai, họ lại phát hiện trên đỉnh núi trống trơn, người định mời ăn khuya chung đã mất tăm mất tích.

“Không có ở đây?” Phương Dữ khó hiểu: “Muội chờ ở đây một chút, để ta đi chung quanh tìm thử.”

Hắn vừa nói là đi ngay, chẳng mấy chốc bóng dáng đã biến mất trong bóng đêm.

Hàn Ngâm thở dài, cô nghĩ Phương Dữ nhất định không tìm được. Bởi Lạc Vân Khanh đang diện bích suy ngẫm, không thể tự ý đi khỏi, rất có thể là Tống Việt còn nghi ngờ hắn cấu kết với Tô Tinh Trầm, nên gọi hắn đi rồi.

~ Hết chương 24 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Gặp Nạn

GẶP NẠN

Edit: Yunchan

Đợi Phương Dữ về chán chết đi được, Hàn Ngâm bèn nhặt ít củi khô lá héo về để nhóm lửa, chẳng là gió núi quá lớn, mãi đá đánh lửa mấy lần vẫn chưa tóe được lửa, cô đang định nghiêng người qua chắn gió, thì chợt nghe sau lưng “Rắc” một tiếng, như tiếng cành cây bị giẫm gãy.

Về nhanh vậy sao?

Cô vừa đánh lửa vừa ngoái đầu hỏi: “Tìm được Lạc sư huynh...”

Nói được nửa chừng đã nghẹn lại, người đứng sau lưng cô không phải Phương Dữ, đương nhiên cũng không phải Lạc Vân Khanh.

Điều làm cho cô hoảng sợ hơn chính là người này mặc y phục Cửu Huyền, nhưng mặt che vải, chỉ lộ ra một đôi mắt sâu u tối, trong tay còn cầm một thanh kiếm ngùn ngụt hàn khí, từ đầu tới chân tỏa ra một loại sức mạnh uy hiếp đáng sợ, cứ như con báo đang trong tư thế sẵn mồi có thể bổ nhào tới bất cứ lúc nào, nhìn thoáng qua đã biết có ý đồ bất thiện.

Liếc mắt, khoảng cách giữa hai người chưa đầy một trượng, cơ bản không trốn thoát nổi!

Phản ứng và động tác của Thổ Linh trư cực nhanh, “Vèo” một phát đã chạy ra sau lưng cô, chỉ lộ ra nửa cái mông và đuôi heo xoắn tí đang run rẩy.

Hàn Ngâm thầm đề cao cảnh giác, ngoài mặt thì nở nụ cười ngọt ngào đáng yêu, chào hỏi người nọ một cách hết sức tự nhiên: “Vị sư huynh đây cũng đi tuần tra ban đêm sao, trùng hợp ghê, ta đang định nhóm lửa luộc trứng, sư huynh muốn ăn chung không?”

Nói rồi cô rút tay vào trong tay áo, làm động tác giả như muốn tìm trứng gà, sự thực là muốn moi tờ linh phù Phương Dữ cho cô lúc này. Tiếc là đầu ngón tay vừa mới chạm được lá bùa, thanh kiếm lạnh như băng trong tay người nọ đã kề lên cổ cô, ra lệnh: “Xé bùa.”

Giọng hăn cực thấp cực trầm, nhưng mang theo cảm giác đe dọa không thể nghi ngờ.

Hàn Ngâm có thể làm lơ hăn, vận hành bùa ngay lập tức, tuy nhiên trước khi Tống Việt dẫn người tới cứu cô, thì nhất định đầu của cô đã dờn nhà mất rồi. Kiểu đầu tư lỗ nặng này cô bảo đảm không làm, do đó rất thức thời làm theo lời hăn, thành thật lấy bùa ra xé, sau đó cười khổ nói: “Huynh là Tô sư huynh à? Không ngờ lại lên về Cửu Huyền thật. Ha, ta với huynh không thù không oán, huynh có cần giúp gì thì cứ nói thẳng ra, đừng gác kiếm lên cổ ta là được.”

Người nọ chẳng màng đếm xỉa tới lời cô, chỉ lạnh nhạt nói: “Đồ đâu? Giao ra đây!”

“Đồ gì...”

Mũi kiếm ép xuống: “Đừng giả ngu!”

Nụ cười khổ trên mặt Hàn Ngâm càng rõ nét hơn: “Ta không biết thật mà.”

“Tạo Hóa Kim Tiền!”

Hàn Ngâm không hiểu Tạo Hóa Kim Tiền là thứ gì, nhưng nghe hai chữ “Kim Tiền” thì trong lòng vẫn hơi rục rịch, có điều nét mặt vẫn ra vẻ ngây thơ: “Kim Tiền gì cơ?”

Giọng người nọ càng ác liệt hơn: “Đừng lè mề, bằng không ta giết người rồi lục soát thi thể cũng vậy thôi!”

Người này tám phần chính là Tô Tinh Trầm, hẳn đang bị mọi người truy sát ráo riết mà vẫn lén vào Cửu Huyền bất chấp nguy hiểm, không quan tâm hành tung của mình bị lộ vẫn nhất quyết tìm cho được Tạo Hóa Kim Tiền gì đó, cho thấy Tạo Hóa Kim Tiền này là thứ rất quan trọng, khổ một nỗi, trên người cô không có miếng Kim Tiền lai lịch bất minh đó thật mà!

Dưới tình huống ngày càng nguy cấp, đầu óc Hàn Ngâm đảo lên thật nhanh, vô số ký ức thoáng hiện qua trước mắt...

Tô Tinh Trầm rơi từ trên trời xuống, rồi bàn tay tái nhợt đầm máu của hắn tóm cổ chân cô.

Cô tới suối nước nóng cởi quần áo tắm rửa, rồi lấy từ giày phải ra một miếng vàng.

Lạc Vân Khanh nói, hẳn trộm chí bảo của sư môn.

Người trước mắt này áp bức cô phải giao Tạo Hóa Kim Tiền ra!

Hàn Ngâm thoát cái tình ngộ, hóa ra dưới tình huống trọng thương nguy cấp, tên này đã đem Tạo Hóa Kim Tiền giấu vào trong giày cô!

May mà cô nghĩ ra! Nếu biết sớm...

Nếu biết sớm thì làm sao, cô đã không rảnh để nghĩ tiếp nữa, chỉ cố trấn định nói với hân: “Ta nhớ ra rồi, đúng là có một miếng vàng như vậy, nhưng ta chỉ coi nó là đồng tiền bình thường, trong lúc tu tiên ngại rườm rà nên không mang trên người...”

Còn chưa nói dứt câu, mũi kiếm bỗng ấn xuống tiếp, cổ của cô đã bị ấn ra một vết máu.

Cô còn định nói ba hoa để kéo dài thời gian, chờ Phương Dữ về, nào ngờ Tô Tinh Trầm lại không để mình bị xoay vòng vòng. Cô đành phải thỏa hiệp, hốt hải la lên: “Đừng đừng đừng! Đừng xúc động! Ta trả cho huynh! Huynh đẩy kiếm ra xa chút, để ta lấy ra cho huynh!”

Tô Tinh Trầm nóng lòng tìm bảo nên rút kiếm ra xa theo lời cô, còn không quên đánh giọng cảnh cáo: “Chớ giở trò!”

“Ta dám sao?” Hàn Ngâm cười khố, lôi sợi dây đỏ trong cổ áo ra, kéo đứt phụt rồi mở lòng bàn tay, nằm bên trong là một miếng vàng sáng lóa.

Tô Tinh Trầm đưa tay qua toan cướp lấy, nào ngờ cô bỗng nắm chặt tay lại.

Không dám giở trò, chứ cô đâu hứa không giở trò!

“Người ——” Tô Tinh Trầm mới rít lên một tiếng đã cảm thấy trên đùi đau nhói, lập tức cúi đầu xuống theo phản xạ. Một con heo đen nhỏ đang cắn chân hân, còn lườm cặp mắt heo, ra sức lắc lắc cái đầu heo, bộ dạng hung dữ, cứ như hận không thể ngoạm đứt một miếng thịt.

Trong lúc đau đớn không có thời gian để suy nghĩ, hân vùng kiếm đâm mạnh về phía con heo.

Thổ Linh trư hoảng hồn buông ra, rú lên éc éc, trốn biến đi với tốc độ ánh sáng.

Bắt lấy thời cơ chỉ thoáng qua trong tích tắc này, Hàn Ngâm lùi nhanh mấy bước, chạy khỏi phạm vi mà kiếm hãn có thể đâm tới, ngay sau đó xoay người ném phăng thứ đang nằm trong lòng bàn tay đi: “Muốn lấy Tạo Hóa Kim Tiền thì tự đi mà tìm!”

Cô không muốn đặt tính mạng vào tay người khác, với lại ai dám chắc giao ra Tạo Hóa Kim Tiền xong Tô Tinh Trầm không giết cô, do đó góc độ ném tiền hết sức lắt léo, bảo đảm có thể tranh thủ được nhiều thời gian để chạy trốn.

Dưới ánh trăng, miếng vàng kia vẽ ra một đường sáng nhạt giữa không trung, nhắm thẳng tới hồ sâu vạn trượng dưới dốc núi.

Tim Tô Tinh Trầm thót lên, đâu còn nhớ tới chuyện đuổi theo giết Thổ Linh trư? Tức tốc niệm kiếm quyết rồi ngự kiếm đuổi theo. Nhưng hãn rất giận dữ với thủ đoạn lừa bịp này của Hàn Ngâm, không cam lòng để cho cô chuồn đi dễ dàng như vậy, khi ngự kiếm bay sượt qua bên cạnh cô, trên tay mang theo linh lực, vỗ mạnh một chưởng lên vai cô.

Hàn Ngâm chỉ thấy một đường kiếm quang xẹt qua như tên lặc, ngay sau đó trên vai phải đau buốt, cả cơ thể mất tự chủ bay chệch ra ngoài, và lại còn hết sức tình cờ, hướng bay và quỹ đạo rơi của cô trùng khớp với đường bay của miếng vàng vừa bị ném đi, mắt thấy sẽ phải rơi xuống vách núi.

Thổ Linh trư hốt hoảng nhảy chồm lên, dùng răng cắn lấy vạt áo cô, muốn làm giảm tốc độ bay của cô, đáng tiếc sức heo không làm nổi, trái lại còn bị cô kéo theo bay chung xuống vực.

“Tên khốn kiếp Tô Tinh Trầm, ta rửa người không được chết tử tế, kiếp sau đầu thai làm heo ——”

Hàn Ngâm chưa từng có cảm giác cách cái chết gần như bây giờ, cô hãi hùng tới cực độ mà vẫn chưa bất tỉnh nổi là do đang ghi thù trong lòng.

Cho nên cô hóa cừu hận thành sức mạnh chửi bới, trước khi chết cũng muốn chửi Tô Tinh Trầm một câu mới cam tâm, nếu không chết không nhắm mắt nổi!

Tiếng mắng chửi của cô quanh quẩn ở giữa vách núi, từng hồi từng hồi, thật lâu không thôi.

Khi Phương Dữ nghe thấy động tĩnh cấp tốc trở về, thì chỉ thấy một vòng trăng tròn cô quạnh nhô cao, ánh sáng trải dài lên mặt đất, trên đỉnh núi chỉ có lớp lớp cỏ cây um tùm lắc lay theo gió, đâu còn tìm thấy nửa bóng người nào.

~ Hết chương 25 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mật Thất

MẬT THẤT

Edit: Yunchan

Trên người đâu đâu cũng là vết thương, đâu đâu cũng đau nhức, nhưng đem so với ngộp thở thì mấy cơn đau xoàng này chẳng là cái đinh gì!

Chịu thêm chút nữa! Chỉ chịu thêm chút nữa là ổn rồi!

Hàn Ngâm cố nén cơn tắc nghẽn làm ngực muốn nổ tung, ngụp xuống nước sâu hơn chút nữa.

Cô không thể nào nổi lên mặt nước, vì Tô Tinh Trầm còn đang ngụy kiếm trên mặt hồ để tìm cô, nếu lúc này bị phát hiện thì cô đừng hòng chạy thoát thân lần nữa.

Đương nhiên ngụp dưới nước mãi thế này cũng không phải là cách, đảo mắt hết bốn phía thì nơi có thể ẩn núp duy nhất ở đây chỉ có mỗi thác nước đang chảy xiết kia thôi. Nhờ bọt nước tung ra và bóng đêm che đậy, Tô Tinh Trầm sẽ không dễ phát hiện ra cô, chỉ cần chịu đựng một lúc, chịu đựng tới khi Phương Dữ phát hiện ra cô mất tích, tìm đến cứu viện, vậy là cô có thể thoát hiểm rồi.

Một trượng, hai trượng, ba trượng...

Hàn Ngâm dốc sức lặn về hướng thác nước bên kia.

Vào thời khắc ngặt nghèo muốn sinh tồn, con người thường sẽ bộc phát ra tiềm năng vượt xa bình thường, huống chi qua một thời gian tu luyện, thân thể Hàn Ngâm đã trở nên cứng cáp hơn trước rất nhiều, chẳng mấy nữa là có thể bơi tới bờ thác nước, thở phào một hơi, ai ngờ —

“Hấp —”

Ngay một giây cuối cùng, Thổ Linh trư vẫn đang cắn chặt áo cô rồi cuộc hết nhịn nổi, thò cái đầu heo lên mặt nước, thở dốc hồng hộc. Hàn Ngâm bị nó làm cho giật bắn, dùng sức lôi cái chân ngắn của nó, định túm nó vào trong nước. Nhưng Thổ Linh trư chưa được hít thở thoải mái sao lại chịu nghe theo, đạp hai chân, đạp rơi tay cô.

Hàn Ngâm thử dùng tâm linh để ra lệnh cho nó, lập tức ngụp vào nước! Nào ngờ linh thức vừa dò qua, lại phát hiện trong đầu heo lúc này toàn là —

Dễ chịu quá! Dễ chịu hết sức! Sảng khoái cực kỳ!

Quả nhiên là heo!

Cô tức tới nổi muốn rửa xả, nhưng lại bị lây nhiễm tâm trạng háo hức của con heo, không chống cự nổi sự quyến rũ của không khí, thế là cũng trôi lên mặt nước, hớp lấy hớp để.

Quả thực, Hàn Ngâm chưa bao giờ nhận ra có thể hít thở tự do lại dễ chịu nhường này. Nhưng đau ở chỗ sau khi thoải mái thường rất dễ vui quá hóa buồn, trong lúc thở dốc cô còn tranh thủ ngoảnh đầu nhìn thoáng qua, phát hiện trên bầu trời đêm thâm thúy như tấm màn đen che lấp không trung, một vầng trăng sáng rực đang treo im lìm trên đó, phía trước ánh trăng có một bóng người đen tuyền đứng trên thân kiếm, tay áo tung bay đang phóng cực nhanh về hướng cô.

“Chết tiệt!” Cô xách chân của Thổ Linh trư lên, ném thẳng nó về phía thác nước, ngay sau đó bản thân cũng chui xuống nước, bơi hết tốc lực.

Tình hình này còn chạy tới thác nước để ẩn thân, hiển nhiên chẳng còn ích lợi gì nữa. Nhưng trơ mắt chờ chết cũng không hợp với tác phong làm việc của cô, dù phải chết, cô cũng phải chết trong đấu tranh! Thế chảy của thác nước kia rất dữ dội, dầu sao vẫn dễ đục nước béo cò hơn là ngồi yên chỗ cũ.

Hàn Ngâm không biết diễn tả quá trình đào thoát này căng thẳng bao nhiêu, cô chỉ biết tim mình treo vắt vẻo trên cổ họng, chỉ lo một khắc sau, hoặc một khắc sau nữa sẽ có một thanh kiếm đâm thủng lưng mình, để cô chết trong đau đớn cực hạn.

May mà thác nước đã cách cô rất gần, trước khi Tô Tinh Trầm đuổi theo tới nơi, cô đã lúi vào trong đáy thác thành công, Thổ Linh trư cũng bơi qua cản lấy vạt áo cô lần nữa, để cô mang theo nó bơi đi.

Thác nước cứ xối ầm ầm trên đỉnh đầu, bọt nước bắn lên tung tóe, mấy lần cô suýt bị dòng nước xiết cuốn phăng đi. Để đảm bảo an toàn, cô chỉ có thể bơi ngằm dưới đáy nước có dòng chảy tương đối nhẹ, nhưng lực đẩy trong nước quá lớn, muốn lặn xuống cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì, cảm giác ngực tức tới sắp nổ tung lại quay về.

Đương đầu với cái chết, trước thời khắc nguy hiểm này Thổ Linh trư bỗng dò linh thức tới, trong đầu cô lập tức oang oang tiếng kêu gào của heo

“Cứu mạng! Hân đuổi tới rồi! Đuổi tới rồi! Ai ơi cứu mạng!”

“Câm miệng!”

“Chỉ còn hai trượng!”

“Ta bảo người câm miệng!”

“Á á á! Một trượng! Một trượng! Ta không muốn chết!”

“Nếu người không câm miệng, ta sẽ cho nổ nội đan của người luôn!”

Hàn Ngâm tiến hành giao lưu không tiếng động với con heo, bị nó làm cho rối tung đầu óc. Có điều bản thân cô cũng cảm giác được Tô Tinh Trầm đang tiếp cận ngày một gần, bởi vì trong làn nước đen thẫm thẫm có một tia sáng le lói bắn tới sau lưng cô. Chẳng cần hỏi, đó chắc chắn là Tụ Quang thuật do Tô Tinh Trầm thi triển. Ngặt nỗi dù cô có ráng hết sức bơi dọc theo rìa thác nước, thì trước mắt ngoại trừ nước ra cũng chỉ là vách núi bị chìm trong nước, nào có đường thoát thân?

Vách núi...

Cô lập tức lấy tay vịn vào vách núi để mượn lực lặn xuống, thứ sờ được đều là núi đá bị nước mài mòn suốt trăm ngàn năm qua. Lúc này mượn ánh sáng càng lúc càng gần phía sau, cô mới phát hiện chỗ tay chạm tới là một cánh cửa không biết làm từ đồng hay sắt.

Tim Hàn Ngâm đập lên điên cuồng, nhưng nhìn kỹ lại, trên cánh cửa này không có lấy một khe hở nào, đương nhiên cũng không thể dùng cách bình thường để mở, tới đây cô lại rơi vào thất vọng.

Lần này chết chắc rồi!

Thổ Linh trư lại kêu gào trong đầu cô, cô cũng chẳng để tâm nó đang tru tréo gì nữa, chỉ bám lên cánh cửa, chán nản quay đầu lại, nhìn khoảng cách giữa cô và Tô Tinh Trầm chẳng còn bao xa. Nào ngờ ngay lúc này đầu ngón tay lại lọt vào một chỗ lõm.

Hình dạng ngoài tròn trong vuông!

Tim Hàn Ngâm lại đập lên diên cuồng lần nữa, thế nhưng bây giờ Tô Tinh Trầm đã bơi tới trước người cô, thanh kiếm trong tay đâm tới trước

Tạ ơn trời đất, thế kiếm ở trong nước sẽ chậm lại, hơn nữa Tô Tinh Trầm rõ ràng không muốn đâm chết cô trong một nhát kiếm, nơi kiếm đâm tới cũng không phải là chỗ hiểm. Thế là Hàn Ngâm liệu mình nhận một kiếm này, dùng sức ấn thứ đang nắm chặt trong tay vào chỗ lõm với tâm thế được ăn cả ngã về không.

Nhát kiếm này đâm phập vào chân trái của cô, đau thấu xương!

Thổ Linh trư lại bắt đầu kêu rên.

Dòng nước tương đối hiền hòa bỗng nhiên xoáy lên một cách kỳ dị, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hiện tượng này chỉ diễn ra trong nháy mắt, Hàn Ngâm còn chưa ý thức được chuyện gì thì cánh cửa đóng chặt đã bị kéo lật lên. Một khắc sau, cô bị cuốn vào dòng nước xoáy, ngã ục lên mặt đất khô ráo, Thổ Linh trư cũng giáng xuống từ trên trời, nện lên ngực cô, đau tới nỗi cô hít vào một hơi, bấy giờ mới phát hiện thứ cô hít vào là không khí! Không khí ẩm ướt lạnh lẽo, mang theo mùi mốc meo.

Còn Tô Tinh Trầm đâu?

Hàn Ngâm vừa mừng vừa lo sử dụng Tụ Quang thuật để chiếu sáng, ánh mắt cô liếc về phía cánh cửa đầu tiên, trên cửa có một lỗ hồng, hình dạng ngoài tròn trong vuông giống hệt miếng Tạo Hóa Kim Tiền. Sau đó cô lại quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện mình đang ở trong một thạch thất trống trải tĩnh lặng, bên trong có giường đá, bàn, giá sách, nhưng ngoài cô và Thổ Linh trư ra thì không còn hơi thở sự sống nào khác.

Cô thở dài một hơi, lúc bò dậy thì nhìn thấy thứ đang chiếu sáng lấp lánh trên mặt đất, thò tay nhặt lên, là miếng Tạo Hóa Kim Tiền đã cứu mạng cô trong lúc nguy cấp. Quả là không thiệt khi cô coi nó là bùa hộ mạng, lúc Tô Tinh Trầm uy hiếp cũng không chịu vứt bỏ, không ngờ thật sự có tác dụng hộ thân.

Hàn Ngâm thận trọng cất Tạo Hóa Kim Tiền vào trong ngực, lúc này mới kiểm tra kỹ cánh cửa kia, tới khi xác định độ dày của nó đủ để ngăn Tô Tinh Trầm bên ngoài thì cô mới an tâm hoàn toàn. Nhưng cơn hoảng sợ qua đi rồi thì nghi hoặc lại trỗi dậy.

Đến cùng thì Tạo Hóa Kim Tiền này dùng để làm gì, tại sao có thể khiến người của Cửu Huyền coi trọng như vậy. Còn nữa, thạch thất dưới thác nước này là do ai kiến tạo, vì sao chìa khóa để khởi động cơ quan trên cửa, lại trùng hợp là miếng Tạo Hóa Kim Tiền này?

~ Hết chương 26 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trúng Bể Hết Rồi

TRÚNG BỂ HẾT RỒI

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm lấy miếng Tạo Hóa Kim Tiền ra lần nữa, cầm trong tay sẫm soi một lát, nhưng bất kể nhìn xuôi nhìn ngược cỡ nào cũng không nhìn ra được miếng vàng này có chỗ nào kỳ lạ. Những câu hỏi cô muốn biết cũng lâm vào nan giải, chẳng qua chúng cũng chẳng có liên quan to tát gì đến cô. Hiện tại có thể tìm được một chỗ để lánh nạn tạm thời là đã đủ hài lòng rồi, do đó cô chỉ đắm chiêu chốc lát, rồi vứt hết mấy thứ phức tạp này ra sau đầu, không quan tâm nữa.

Một khi an tâm thì vết thương trên người lại đau lên thấy rõ, cô nương theo ánh sáng của Tự Quang thuật kiểm tra một lượt, phát hiện từ đầu tới chân mình chẳng có chỗ nào là còn lành lặn.

Vai phải bị trúng một chưởng đã sưng phù lên, không biết có gãy xương hay không, chỉ biết cánh tay không còn sức để nâng lên nữa. Tiếp đó là chân trái bị đâm một nhát, máu tươi còn đang chảy ra ròng ròng, hai tay cũng chẳng khá hơn chút nào, vì lúc rơi xuống núi phải gồng sức bấu lấy cây tử đằng và cành khô mọc chi chít trên vách đá để làm giảm thế rơi, nên bị cọ xát đến nổi da tróc thịt bong, vô cùng thâm. Ngay cả vết thương ở lưng do bị nước đập vào lúc rơi từ trên cao xuống, kể ra là nhẹ nhất, vậy mà lúc này cũng đau rất.

Kết luận, dưới tình hình này mà cô còn thoát chết, quả là may mắn đến mức có thể nói là kỳ tích.

Không mang theo thuốc trị thương bên người, Hàn Ngâm thở dài, ngồi lên giường đá, xé vạt áo mình để băng bó vết thương. Thế nhưng tay cô đang bị thương, lúc chạy bán mạng không kịp nghĩ đến nó, bây giờ chỉ động khê một chút đã đau thấu tim, căn bản không làm gì được, có xé cả buổi cũng không xé nổi, đành bực bội mắng: “Đáng ghét, quần áo kiểu quái gì thế này, bền muốn chết!”

Thổ Linh trư nhe răng, xít lại gần.

Óc Hàn Ngâm lóe sáng, tóm nó qua ra lệnh: “Cắn!”

Thổ Linh trư quả nhiên răng bén, không phụ cái tên Nha Nha tuyệt hay mà cô đặt cho. Chỉ cần cắn “Rẹt” một cái đã xé ra một miếng vải từ vạt áo cô. Nhìn bộ dạng nó thế này, lúc này ngẫm ra lệnh cho nó đi cắn Tô Tinh Trầm là quá chuẩn, một nhát cắn này có khi còn sắc hơn cả kiếm.

Băng tạm vết thương xong, trán Hàn Ngâm đã đau tới nổi rịn ra mồ hôi lạnh, cô không dám cử động nữa vì sợ ảnh hưởng đến vết thương, quyết định khoanh chân ngồi dậy, bắt đầu tu luyện.

Thời gian cô lên núi còn ít ỏi, nền tảng chưa vững, do đó cũng chưa ai dạy cô cách vận dụng linh khí để chữa thương. Tuy nhiên có một số việc có thể tự thông suốt, vết thương đã đau quá sức chịu đựng, nên cô cứ dẫn linh khí tới chỗ đau một cách hết sức tự nhiên. Đến khi cảm thấy linh khí có thể làm giảm cơn đau, vả lại sau khi vận chuyển một vòng quanh thân có thể tự động chữa trị gân mạch bị tổn thương, thậm chí là xương cốt, thì cô biết ngay phương pháp này khả thi, bèn an tâm dưỡng thương.

Lần chữa thương này mất tới ba ngày.

Khi mở mắt ra lần nữa, chẳng những tu vi của cô có chỗ tiến bộ, mà vết thương cũng không còn quá đau nữa, chưa kể còn hơi ngứa ngáy, đó là dấu hiệu đã kết vảy.

Hàn Ngâm mỉm cười bước xuống giường đá, kết quả bất cẩn đạp phải một vật mềm mềm. Cúi đầu nhìn thử, hóa ra là Thổ Linh trư đang nằm bò bên giường, nó kêu thấp một tiếng, nhìn cô đầy oán trách, sau đó nằm bẹp trở lại không buồn nhúc nhích, bộ dạng như sắp ngỏm tới nơi.

Cô ngớ ra: “Người làm sao vậy, cũng bị thương à?”

Linh thức của Thổ Linh trư truyền tới, tiếng heo gào lại vang lên trong đầu cô: “Đói đói đói! Ta đói! Sắp chết đói!”

Bị nó nhắc nhở, Hàn Ngâm mới cảm thấy bụng mình cũng đang réo ùng ục, bèn lật đật lấy Ích Cốc hoàn tùy thân ra. Ai dè mở nắp bình, trút ra ngoài không phải đan hoàn, mà là dịch thể màu nâu dính dáp.

Cô nhất thời đen mặt: “Bị ngâm chảy rồi...”

Tiếng gào thét chói tai của Thổ Linh trư càng lợi hại hơn: “Đói đói đói!”

“Câm miệng!” Hàn Ngâm vứt cái bình không, rồi đi tới cạnh cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Có điều cánh cửa này quá dày, chặn mất mọi tiếng động, cô còn chẳng nghe thấy tiếng nước chảy, nói chi đến chuyện xác định xem Tô Tinh Trầm có canh chừng ở ngoài hay không.

“Nè, bây giờ chúng ta chỉ có hai con đường, đánh liều đi ra ngoài hoặc là nhịn đói.” Hàn Ngâm hỏi heo: “Người chọn đi hay ở?”

Thổ Linh trư thích ăn, nhưng càng sợ chết hơn, thế là mắt heo trừng lên tỏ vẻ do dự.

Hàn Ngâm phân tích: “Miếng vàng ta ném là giả, Tô Tinh Trầm không lấy được Tạo Hóa Kim Tiền, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, mà vị trí của thạch thất này lại bí mật như thế, dù Phương sư huynh có kéo người đi tìm cũng chưa chắc tìm được tới đây. Hơn nữa chỉ cần là người có đầu óc bình thường, thì đều không nghĩ tới có người ăn no hết chuyện đi núp dưới thác nước. Suy ra tám phần là Tô Tinh Trầm còn đang rình ở bên ngoài!”

Cái đầu heo gật nhẹ một cái, tỏ ý tán thành.

“Thế nhin đói nhé, hai ba ngày nữa hãy đi thì chắc ăn hơn...” Nói đến đây cô sức nhớ tới gì đó, vội sờ soạng trong lòng, kết quả moi ra được một đồng vỏ trứng bể, mặt mày càng xám xịt hơn: “Trứng bể hết rồi...”

Thổ Linh trư liếc cô, đúng là nói thừa! Trứng còn mỏng manh dễ vỡ hơn đan hoàn, cô rớt xuống vực, rơi xuống nước, chạy trốn chết, lăn qua lăn lại bao nhiêu lần, lý nào trứng lại không bể?

Vậy mà ngay sau đó Hàn Ngâm lại vui mừng ra mặt: “Ba quả còn nguyên!”

Thổ Linh trư lập tức bổ nhào lên, nhìn cô nịnh nọt.

Hàn Ngâm lườm nó: “Ta còn nhớ lúc Tô Tinh Trầm vừa lên núi, người chẳng những không bảo vệ ta, mà còn núp sau lưng ta.”

Thổ Linh trư:...

“Sau đó bị ta uy hiếp làm nô nội đan của người, người mới miễn cưỡng cắn hẳn một cái.”

Thổ Linh trư:...

“Sau khi rơi xuống vực, trong thời khắc mấu chốt người còn nhiều lần gây thêm phiền, làm cho đầu ta muốn nổ!”

Thổ Linh trư:...

“Biết rõ chỉ có ba quả trứng, còn cố chết quẩn lấy ta đòi ăn.”

Hai mắt Thổ Linh trư ầng ậng nước, sắp òa khóc tới nơi, cô nói vậy là có ý gì, lẽ nào muốn ăn hết một mình? Nhưng một khắc sau, nó lại tự khinh bỉ cái bụng heo nhỏ của mình.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Ta không phải người vong ân phụ nghĩa, nể tình người giúp ta thoát thân trong lúc nguy cấp, còn rớt xuống vực chung với ta, nên chia cho người một quả trứng đây.”

Thổ Linh trư lập tức lặn vào trong lòng cô, lấy cái mũi heo ủi ủi tay cô, trong đầu heo lúc này toàn là cảm động cực độ và lòng trung thành có chết không thôi.

Hàn Ngâm cũng xúc động đến nỗi suýt rơi lệ, linh thú đàn cừ này, dễ dụ cừ này có đốt đèn cũng không tìm ra! Rõ ràng chiếm lợi của nó, lấy nhiều hơn một quả cho mình, vậy mà nó chẳng những không oán, mà còn một lòng một dạ hơn trước.

Không nhóm được lửa, chẳng thể làm gì hơn là phải ăn trứng sống.

Cách ăn của Hàn Ngâm rất tao nhã, cô chọt một cái lỗ nhỏ trên vỏ trứng rồi hút từ từ. Trong khi Thổ Linh trư thì đói đến thiếu lý trí, nuốt tọng cả vỏ lẫn lòng vào bụng, kết quả nghẹt cứng ở cổ cả buổi trời cũng không nuốt trôi, nghẹn tới nỗi lặn quay ra đất. Cuối cùng Hàn Ngâm phải tót bụng đạp cho nó một đạp, nó mới đau đớn nuốt được quả trứng xuống, sau đó lại ném ánh mắt cảm động đến rơi nước mắt về phía Hàn Ngâm.

Trứng gà cơ bản không thể lấp đầy bao tử, ăn xong rồi, cảm giác đói bụng lại còn dữ hơn, Hàn Ngâm đành phải lục lọi bên trong thạch thất, muốn tìm thử xem có gì ăn được không.

Đáng tiếc, thạch thất trống vẫn hoàn trống, thứ đặt bên trong có hạn, ngoại trừ giấy và bút mực trên bàn đá ra thì cũng chỉ có sách trên kệ. Hàn Ngâm đi tới, nhặt một quyển sách ra lật xem, không ngờ sách mới vào tay, thoắt cái đã hóa thành tro, lọt qua đầu ngón tay cô rồi bay lả tả xuống đất.

Cô ngẩn ra, hắt hơi một cái, đưa tay dụi dụi mũi.

Xem ra thạch thất này ít nhất cũng xây được mấy trăm năm rồi, nếu không sao ngay cả sách cất trên giá cũng nát thành bụi chứ.

~ Hết chương 27 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Vườn Linh Bí Mật

VƯỜN LINH BÍ MẬT

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm dời qua đây lại giá sách một hồi, phát hiện chỉ có mấy quyển trúc giản là còn giữ gìn nguyên vẹn, nhưng chữ trên đó lại không giống với chữ trên Cửu Huyền tâm pháp, với một đứa vừa thoát khỏi kiếp mù chữ như cô thì hầu như chẳng nhận ra được chữ nào.

Cô nhỏ giọng than thở: “Đáng tiếc trúc giản không phải măng tre, không ăn được.”

Cứ đói meo thế này thì chưa cần đến hai ba ngày cô sẽ bất chấp nguy hiểm mà lao ra khỏi thạch thất mất thôi.

Bị Tô Tinh Trầm đâm chết, còn dễ chịu hơn đói chết!

Trong lúc cô lục đồ trên giá sách, thì Thổ Linh trư lại người tới người lui bên chân cô, bỗng nhiên nó thò chân đẩy một cái ô bên dưới giá sách...

Giá sách lập tức rung lên, phát ra tiếng ma sát trầm trầm, những quyển sách nhìn có vẻ hoàn hảo trên giá sách đều đổ sụp xuống hóa thành tro vì cơn chấn động này, bụi bặm bay mù mịt khắp phòng, làm người ta ho sặc sụa.

Hàn Ngâm bịt miệng bịt mũi thụt lùi lại mấy bước, trở mắt nhìn chiếc giá sách đang dịch ra chậm rãi, để lộ một cánh cửa đá.

Trên cánh cửa đá dán vài lá bùa, chẳng qua vì lâu năm nên đã quá hạn sử dụng, ngay cả người có tu vi nông cạn như Hàn Ngâm cũng có thể nhìn thấy trên cánh cửa này không có sự dao động linh khí nào. Thế là cô đưa tay bóc chúng xuống, những lá bùa này tức tốc hóa thành bụi trong tay cô.

Trước khi đẩy cửa ra cô bỗng đắn đo, nhìn qua Thổ Linh trừ hỏi ý kiến: “Chắc đâu bên kia không có hung linh hay ác thú nào bị phong ấn đâu nhỉ?”

Thổ Linh trừ kêu ục ịt, cả đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: “Ăn ăn ăn!”

Ồn ầm!

Hàn Ngâm thầm phỉ nhổ nó một hơi, rồi hạ quyết tâm đẩy cửa đá ra.

Cửa đá mở ra theo lực đẩy của cô, một tia sáng chói lọi bất ngờ bắn từ trong ra, làm cho cô phải khép hờ mắt lại, cảm giác như bước ra từ một nơi tối tăm mù mịt, rồi đột nhiên tắm mình dưới ánh mặt trời gay gắt, hiện tại trước mắt chỉ toàn là ánh sáng trắng rực rỡ bay tán loạn, hoàn toàn không nhìn rõ được thứ gì.

Đợi tới khi thích ứng được với ánh sáng, Hàn Ngâm mở mắt ra mới phát hiện, đằng sau cửa đá là một vườn linh khổng lồ, những loại hoa quả trái cây bên trong toàn là giống mà cô chưa từng thấy, nghĩ thôi cũng biết chúng không phải là vật phàm tục.

Cơ mà, cứ cảm thấy quái quái chỗ nào ấy.

Hàn Ngâm bước vào vườn linh, không cầm lòng được ngẩng đầu lên, đập vào mắt là bầu trời trong vắt xanh thẳm, mây trắng xa xôi, có cả ánh mặt trời rực rỡ lóa mắt...

Ánh mặt trời!

Nếu như không phải cô mất trí nhớ, thì cô nhớ rõ chỗ này hẳn là dưới thác nước, và lại theo quan sát của cô thì lẽ ra vị trí của vườn linh này phải ở dưới đáy vách núi, làm sao thấy mặt trời cho được?

Cô dỗi mắt ngóng về phía xa, đồng cỏ xanh mượt trải dài ngút mắt, trông như không có điểm dừng, trong không khí còn lượn lơ một màn sương mỏng như có như không, chốc chốc lại lóe lên ánh sáng bảy màu, chớp lên rồi biến mất.

Hệt như Võ Lăng Nhân lạc vào chốn đào nguyên.

Hàn Ngâm đứng thất thần hồi lâu, sau đó mới đá nhẹ con Thổ Linh trư bên chân: “Nha Nha, người biết đây là chỗ nào không?”

Thổ Linh trư: “Khò khò khò.”

“Phạm vi rộng thế này, không thể nào là đường hầm bí mật dưới núi được, nếu không chúng ta có thể nhìn thấy bảy ngọn núi Cửu Huyền ở quanh đây rồi.”

Thổ Linh trư: “Khò khò khò.”

“Không biết có tìm được đường ra ở chỗ này không nữa.”

Thổ Linh trư: “Khò khò khò.”

“Đúng là người nói chuyện với heo!” Hàn Ngâm hoàn toàn hết cách với nó.

Cô không có thói quen tự làm rối mình, đã tới được nơi an toàn thì quan tâm nó là địa phương nào làm gì, trước mắt có đầy ắp linh quả như vậy, thà hái chút đỉnh để ăn lót dạ còn hơn.

Không ngờ động tác của Thổ Linh trư còn nhanh hơn cô gấp mấy lần, mới đạp chân một phát đã chạy như bay tới cành cây mà nó ngấm trúng từ lâu.

“Bộp —”

Hệt như đụng phải một bức tường vô hình, bốn chân của nó dán bộp vào giữa không trung, sau đó té bẹp xuống đất, đau đến mức mũi heo co rúm, kêu éc éc.

Hàn Ngâm nhin một lát, cuối cùng cảm lòng không đành cười lẫn cười bò, nhưng cười xong thì cũng rơi vào bi kịch: “Chỗ này có kết giới...”

Cô đưa tay vỗ vào hư không, quả nhiên sờ thấy một tầng lá chắn kiên cố. Ngẫm lại cũng đúng, vườn linh này trông toàn là kỳ trân dị thảo, có kết giới cũng đâu lạ lùng gì, nhưng cứ thế này thì đồ ăn tới miệng lại bay mất...

Hàn Ngâm và Thổ Linh trư mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn nhau hồi lâu.

“Hay là người thử lại lần nữa đi?”

Thổ Linh trư lắc đầu nguầy nguậy.

Hàn Ngâm ngẫm nghĩ một chút, sau đó quay lại thạch thất, bê cái ghế đá tới, dồn sức ném lên kết giới.

Kết quả đương nhiên là ghế đá té rớt xuống đất, bề đầu sứt nửa cái chân. Nhưng nhờ đó cô đã nhìn ra, kết giới này chỉ có tác dụng như một tấm bình phong ngăn cản, chỉ cần không va chạm mạnh thì sẽ không bị thương, vả lại khi ghế đá đập vào, trong vườn linh còn lóe lên hào quang bảy màu. Cô thử ném ghế thêm hai lần nữa, cuối cùng cũng thấy rõ, hóa ra trong vườn linh bày một trận pháp, giữa trận pháp có một viên linh thạch phát ra hào quang.

Hàn Ngâm hết hy vọng!

Tuy cô hoàn toàn mù tịt về trận pháp, nhưng cũng nhìn ra được viên linh thạch kia chính là mắt trận. Cứ nghĩ thế này nhé, muốn hủy linh thạch thì phải đi qua lá chắn vô hình trước mặt, mà muốn đi qua lá chắn vô hình trước mặt lại phải hủy linh thạch trước, đây quả là vòng lặp chết không có nút thoát mà!

“Đói quá đi.” Hàn Ngâm ôm bụng ngồi bệt ra đất, thấy chuyện đói mà không được ăn là đáng ghét nhất trên đời.

Thổ Linh trư cứ chạy lòng vòng bên cạnh cô.

Hàn Ngâm nhìn nó, bỗng nhiên nảy ra một diệu kế: “Ta bảo nè, chẳng phải ngươi là Thổ Linh trư sao, có thể đào ra một cái hố chui qua bên dưới không?”

Vừa dứt lời, Thổ Linh trư lập tức ulti mũi vào đất, hai móng trước cũng đào cực nhanh trên mặt đất. Đào lỗ thôi mà, đây chính là sở trường của nó. Chưa đầy nửa nén nhang sau, cả người nó đã chui tọt vào trong đất, chỉ còn lộ ra cái đuôi heo xoắn tít.

Sau đó Hàn Ngâm ngồi chờ tại chỗ, chờ nó đại công cáo thành. Nào ngờ đúng lúc này đồng đất bị đào ra nhanh chóng gom lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, nếu như cô không nhanh tay lẹ mắt bắt được cái đuôi heo kéo ra ngoài, thì chắc là con Thổ Linh trư này sẽ bị chôn luôn trong đất, biến thành một đồng mỡ heo.

“Cách này không dùng được!” Hàn Ngâm đau đầu xoa huyệt thái dương.

Rõ ràng Thổ Linh trư cũng bị giật mình, mắt heo mở thao láo, móng heo quơ loạn xà ngầu.

Hàn Ngâm chẳng còn lòng dạ nào để quan tâm nó, ngồi xếp bằng lại tu luyện. Ít nhất ngồi tĩnh tọa tới cảnh giới quên mình thì sẽ không cảm thấy đói, hơn nữa còn có thể làm thương thể lạnh lại nhanh hơn, lỡ đâu phải liều mạng xông ra khỏi thạch thất thì cũng có thể bỏ chạy lẹ hơn.

Linh khí vận chuyển trong cơ thể mấy vòng chu thiên, đến khi mở mắt ra, cô cứ ngỡ sẽ nhìn thấy đêm tối, ai dè trên đỉnh đầu vẫn là mặt trời chói chang, cứ như thời gian chưa từng trôi qua, làm cô càng tò mò với nơi này hơn.

Lúc này Thổ Linh trư đang ghé vào bên cạnh cô, gặm một quyển trúc giản, nước bọt nhỏ tong tong đầy đất.

“Đồ ham ăn!” Hàn Ngâm gõ nhẹ lên đầu nó một cái, giật lấy quyển trúc giản: “Đây là đồ cổ, nói không chừng rất đáng giá, người đi gặm thứ khác đi.”

Thứ khác? Ở đây trừ đá tảng ra, đâu còn thứ nào khác để gặm!

Thổ Linh trư dỉnh lên người cô, ủa cô ra vẻ nịnh nọt.

Hàn Ngâm phớt lờ nó, vừa định cuộn quyển trúc giản lại, nào ngờ lại thoáng nhìn thấy một hình vẽ trên đó. Cô giật bắn, cầm tới trước mắt nhìn chăm chú.

~ Hết chương 28 ~

Yun đăng thêm một chương kèm theo thông báo để các bạn đỡ phải sốt ruột chờ chương mới nè, Tết tới rồi nên Yun khá bận, có lẽ phải qua Tết Yun mới đăng truyện đều lại được, chắc cỡ mừng 4 Yun sẽ quay lại, chúc mọi người Tết này mau ăn chóng béo nhé, Happy New Year ^^

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phá Kết Giới

Phá kết giới

Edit: Yunchan

Đường nét lộn xộn trên trúc giản này hợp lại tạo thành một hình vẽ, nhìn na ná với những lá bùa trên cửa đá. Tuy chỉ liếc sơ qua nhưng Hàn Ngâm cũng tin chắc là mình nhớ không lầm, như vậy nói không chừng có thể tìm ra cách phá kết giới vườn linh trên quyền trúc giản này.

Quả nhiên, sau khi lật qua lật lại chừng mười lần, thuộc lòng nội dung trên trúc giản xong, cô chợt phát hiện vị trí hoa quả trồng trong vườn linh này rất giống với trận pháp trên trúc giản.

Vấn đề là giống thì có ích gì đâu, cô chẳng biết bày binh bố trận, cô muốn phá kết giới nhưng lại không tài nào hiểu nổi đồng chữ nghĩa rồi mù này, nên chỉ còn biết nhìn chăm chăm vườn linh mà chờ người ra.

Một lát sau, cô bỗng nhiên nhặt một cục đá nhỏ lên, khắc nhanh lên đất bùn.

Nếu ví vườn linh này là mặt giấy, còn hoa quả là chấm đen trên giấy.

Tay cô chấm chấm liên tục, đến khi chấm xong mới quăng cục đá đi, chuyển sang đảm chiêu nghiên cứu hình vẽ trên đất, bằng qua một lúc, cô bỗng vỗ tay reo lên: “Chắc chắn là hình dạng này!”

Nói xong cô đứng bật dậy, nhắm đúng phương hướng, rồi bước tới trước một bước.

Không đụng vào kết giới!

Cô cố dần cơn kích động xuống, không đi tới nữa mà lùi sang bên phải một bước nhỏ. Cứ tiến tiến lùi lùi như thế, mỗi một bước đều không đi theo cách bình thường, vậy mà lại bước vào trong vườn linh một cách suôn sẻ. Thấy bên cạnh vừa vặn có gốc cây, trên đó kết một quả, cô tiện tay hái xuống, ngoạm một miếng lớn.

Thịt quả thơm giòn, vào miệng lại mướt mà ướt át.

Cô nheo mắt lại với vẻ thích chí, dựa lưng vào thân cây ngồi xuống, từ từ hưởng thụ trong ánh dương ấm áp và làn gió nhẹ hiu hiu.

Sự huyền bí của kết giới này kể ra chẳng đáng một đồng, đầu tiên có thể xác định người bày kết giới trước đây muốn ra vào vườn linh thường xuyên để chăm sóc hoa trái, thế nên không thể tự làm phiền mình, mỗi lần ra vào lại phải phá kết giới một lần, từ đó suy ra, nhất định có một con đường thông vào vườn linh vừa nhanh vừa tiện.

Về phần làm sao tìm ra con đường này, thế thì càng đơn giản hơn. Chỉ cần đối chiếu hình vẽ của vườn linh với trận pháp trên trúc giản, sẽ phát hiện trong đó thừa ra mười mấy chấm đen rải rác, nối liền những chấm đen đó lại thì có ngay một con đường nhỏ. Chẳng qua nói thì đơn giản, nhưng nhúng tay vào làm thì thật rắc rối, vì thật ra nó cũng chẳng phải con đường liền mạch từ đầu tới cuối mà cần phải vòng vèo lắt léo mấy bận. Lúc này cô trầm tư thật lâu, chính là đang suy nghĩ khoảng cách giữa hai điểm đối diện nhau quá lớn, không có khả năng nối lại, cho nên cần lui chéo sang bên.

Như đã nói, dù cách phá kết giới có đơn giản hơn nữa thì đối với một con heo cũng khó như lên trời. Thổ Linh trư quýnh tới độ vừa kêu éc éc

vừa lấy chân sau đào đất. Sau đó hết nhịn nổi bèn vọt tới hướng Hàn Ngâm xuất phát. Bước đầu tiên qua trót lọt, bước thứ hai thì bị kịch, nó giẫm sai chỗ nên bị kết giới bắn ngược ra, đập mạnh vào tường đá sau lưng, đụng tới nổi mắt heo biến thành mắt gà.

“Được rồi, người đừng nóng, để ta ra.”

Hàn Ngâm ăn thêm hai ba quả nữa, lại tiện tay hái một quả linh ở gần đó, vòng ra ngoài ném cho Thổ Linh trư, rồi tự tìm chỗ ngồi xuống tu luyện tiếp. Ai dè cái dạ dày của heo đúng là rộng, ăn hết một quả linh vẫn chưa biết đủ, còn xáp lại húc tay cô, quậy tới nổi cô không tài nào ngưng thần tĩnh khí.

Cô liếc xéo nó: “Người muốn gì đây?”

Không cần hỏi, trong đầu heo toàn là “Ăn”.

“Đủ rồi! Quả linh không phải cơm cho người ăn, đủ để giữ mạng là được rồi, hơn nữa ai biết có độc hay không...”

Còn chưa dứt câu, bên trong đan điền của cô bỗng nhiên như đao cắt, đau tới nổi mặt cô tái xanh.

Xì xì xì, miệng quạ đen, bây giờ trúng độc thật rồi! Nhưng rõ ràng cô có ăn quả Tịch Độc mà!

Cơn đau mỗi lúc một dữ hơn, nếu như nói vừa rồi trong đan điền như bị đao cắt, thì lúc này giống như có nghìn vạn con dao nhỏ đang đâm chọc không ngừng, nhát nào nhát nấy đều khiến cô đau tới run rẩy. Cô cố gắng quýt điều chỉnh tư thế, nhìn vào trong cơ thể, kết quả phát hiện viên linh khí ngưng tụ trong đan điền đang quay tít mù với tốc độ chóng mặt, gần như điên cuồng, màu sắc cũng từ xanh biếc chuyển sang đen như mực.

Nhìn điệu này không giống trúng độc, Hàn Ngâm giật nảy mình, lẽ nào mình bị tấu hỏa nhập ma?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, viên linh khí kia đã nổ tung, tản ra bên trong đan điền. Đồng thời còn bơi dọc tới tứ chi bách hài, ngay cả cơn đau cũng dời vị trí theo, tựa như có một loại áp lực vô hình, làm toàn thân cô căng phồng ra từ trong ra ngoài. Mỗi tắc da, mỗi tắc kinh mạch đều đau đớn quằn quại như bị xé toạc.

Tới tận bây giờ cô luôn tu luyện rất thuận lợi, chưa gặp phải bất cứ trở ngại nào, dĩ nhiên cũng chưa từng ngờ tới sẽ xảy ra tình huống thế này. Dưới tình thế bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không biết nên đối mặt thế nào, chỉ có thể cắn răng, cố sức dẫn luồng linh khí tán loạn này về đan điền, ngừng tụ lại một lần nữa. Chỉ cần cô thả lỏng thì nó lại tức tốc bơi tản ra.

Cô cảm giác cả người như sắp nổ tung, vậy mà nhìn từ bên ngoài lại chẳng có dị trạng gì. Bó tay hết cách, cô chẳng thể làm gì hơn là hành động theo bản năng, thử sử dụng pháp thuật, đánh ra huyễn phù, cố gắng thả linh khí trong cơ thể ra ngoài.

Chó ngáp phải ruồi!

Trong hai tháng qua, linh khí trong cơ thể cô nhìn thì có vẻ chỉ ngừng tụ thành một viên nho nhỏ, nhưng thật ra đã hơi lớn rồi. Nếu như không khống chế nổi, rất có thể sẽ khiến cơ thể cô nổ tung mà chết. Do đó đánh ra huyễn phù cũng như tìm một lối ra cho linh khí, để thân thể cô giảm bớt áp lực.

Thử cách này có vẻ khả thi, Hàn Ngâm bèn thở phào một hơi, bắt đầu cố hết sức tiêu hao linh khí trong cơ thể. Nhưng chẳng biết xảy ra chuyện gì, chỉ cần còn chút xíu linh khí tồn lại trong người, cô sẽ cảm thấy rất khó chịu. Do đó chờ đến khi cô ngừng lại, toàn thân cô đã như bị đào rỗng, linh khí và sức lực đều trút hết ra không sót lại một mẩu.

Cảm giác mệt lả và yếu ớt cực độ ập tới, cô chệch đầu đi, cơ thể mất kiểm soát ngã vật xuống đất ngủ mê mệt.

Trong mệt thất chẳng biết thời gian trôi qua, khi tỉnh lại lần nữa, thứ cô nhìn thấy vẫn là mặt trời ảm áp treo cao trên không trung, thêm một con heo đen có hai cánh dài...

Hàn Ngâm rên lên một tiếng: “Nha Nha.”

Thổ Linh trư vẫn nhào lên như trước đây, kêu ục ịt cọ vào mặt cô.

Cô lật đật tránh ra, nhìn kỹ lại, không phải cô hoa mắt, hai thứ đen tuyền mọc trên lưng Thổ Linh trư, chính là cánh! Lúc khép lại thì không lớn bao nhiêu, nhưng khi giang ra, che lên cái mũi heo của nó thì lại cực giống một con dơi to xác!

Có ai nói cho cô biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì không?!

Hàn Ngâm xoa cái đầu đau nhức ngời dậy, vội vàng kiểm tra tình trạng cơ thể mình. Kết quả là chẳng những toàn thân đau đớn, mà bên trong đan điền còn rỗng tuếch, không vận lên được chút xíu linh khí nào. Cơn hốt hoảng này không phải chuyện đùa, lẽ nào nỗ lực trong ba tháng của cô cứ đổ sông đổ biển thế này sao?

Vào giờ phút này, dù có ngốc cô cũng biết vừa xảy ra chuyện gì.

Nhất định là hai quả linh kia có vấn đề, nếu không làm sao giải thích được sự biến hóa đột ngột của cô và Thổ Linh trư chứ. Đến đây cô quả thực không biết nên khóc hay nên cười.

Nên khóc, là vì thời gian tu luyện của cô có giới hạn, bây giờ thoát cái đã vượt không ba tháng. Đả kích này đối với cô quả là không gì sánh được.

Nên cười, lý do cũng đơn giản thôi, thật may thật may, may là cô không ăn linh quả mà Thổ Linh trư ăn, bằng không tóc biến thành màu xanh đã bị kịch lắm rồi, bây giờ còn mọc ra thêm đôi cánh thì cô khỏi cần lộ mặt ra nhìn ai nữa.

~ Hết chương 29 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tạo Hóa Kim Tiền

Tạo Hóa Kim Tiền

Edit: Yunchan

Trời định giao phó trọng trách cho ai đó, thì trước hết làm khổ tâm chí họ, làm nhọc gân cốt họ, để đổi thân xác họ. (*)

(*) Mạnh tử – Cáo tử hạ.

Linh khí khổ cực tu luyện thành bị tiêu tan hết, đả kích này khiến Hàn Ngâm xụi lơ rất lâu, nhưng sau đó cô chợt nhớ ra đã từng đọc được câu này trong sách cách đây vài ngày, làm tâm trạng cô nhất thời vực dậy.

Chẳng phải chỉ lãng phí gần ba tháng thôi sao, bây giờ có gào khóc cũng chẳng làm nên chuyện gì, chi bằng cố gắng gấp đôi, luyện lại là được rồi!

Hàn Ngâm chẳng có thiên phú xuất chúng gì, nhưng lưu lạc mấy năm nay nên có thể sánh ngang với con gián, năng lực chịu đả kích là nhất đẳng, hơn nữa nghĩ là làm liền, lập tức ngưng thần tĩnh tọa, tiếp tục tu luyện.

Linh khí trong đan điền đã mất hết, nhưng kinh nghiệm tu luyện vẫn còn đây. Chưa đầy một nén hương, cô đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của linh khí, hơn nữa còn dày đặc hơn trước gấp mấy lần, tốc độ đưa vào trong cơ thể cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Lần tu luyện này của cô cứ thế trôi qua bốn năm ngày, viên khí châu đáng lẽ cần hai tháng mới ngưng tụ thành, lúc này đã xoay quanh mờ ảo trong đan điền cô. Nhưng lạ là, màu sắc của viên khí châu này không còn là màu xanh biếc đơn thuần, mà lại kèm theo bốn màu đỏ trắng vàng đen, hòa tan lại với nhau tạo thành hào quang lấp lánh, rực rỡ muôn màu.

Hàn Ngâm mới vào Cửu Huyền chưa bao lâu, nền tảng nông cạn, nên không biết loại biến hóa này là tốt hay xấu. Nhưng tu vi mất đi lại có thể khôi phục hơn phân nửa trong thời gian ngắn như vậy, suy cho cùng vẫn là một chuyện đáng mừng. Khổ nỗi, một khi hưng phấn thì cô lại đói, nhìn con Thổ Linh trư đang nằm bò bên cạnh mình, bộ dạng đói lả tới nửa chết nửa sống, cô biết không thể ở lại đây thêm được nữa.

Cô sửa sang lại quần áo, đứng lên: “Chúng ta ra ngoài đi.”

Thổ Linh trư liếc mắt nhìn cô ngạc nhiên, hừ hừ trong miệng rồi thụt lùi hai bước.

Hàn Ngâm cố trấn an nó: “Nhiều ngày qua rồi, nói không chừng Tô Tinh Trầm đã đi mất, cứ ở lại đây không ăn không uống, thế nào chúng ta cũng chết đói.”

Thổ Linh trư liếc mắt qua vườn linh.

“Đừng liếc, ta không dám ăn mấy thứ linh quả này nữa đâu.”

Không dám ăn thì không dám ăn, nhưng nói đến đây óc Hàn Ngâm bỗng lóe sáng, cất bước đi vào trong vườn linh, định bụng hái mấy quả xuống. Nếu may mắn còn mạng mang về, thì chắc cũng bồi thường được cho Mộ Thập Tam, để sau này hẵn đừng dí theo cô đòi linh hoa linh thảo nữa.

Nhưng tay cô vừa chạm vào một quả, chợt nghe một tiếng hừ khê ngạo mạn vang lên: “Phí phạm của trời!”

Quý thật...

Ở đây sao lại có người nói chuyện!

Hàn Ngâm hoảng hốt rút tay về, nhưng quay đầu nhìn dáo dác vẫn không phát hiện ra ai khác.

Cô nhìn thẳng Thổ Linh trư: “Nha Nha, là người à?”

Thổ Linh trư nằm bẹp tại chỗ, liếc mắt nhìn cô ỉu xiu.

Hàn ngâm trỗi lên nghi ngờ, chuyển sang trừng quả trên cây...

Đừng nói những linh hoa linh thảo này sống lâu quá nên thành tinh nhé?

Cô hít sâu một hơi, thử duỗi ngón tay chọc nhẹ vào quả, chẳng có động tĩnh gì.

Cố sức chọc mạnh hơn, vẫn chẳng thấy ừ hử gì.

Không biết quả tinh này có sợ ngứa không, Hàn Ngâm chuyển từ chọc sang gãi.

Lúc này chợt có động tĩnh, giọng ngạo mạn kia mắng oang oang: “Đồ ngu!”

Vì đã đề phòng trước nên cô cũng xác định rõ nơi phát ra âm thanh, đó là...

Hàn Ngâm tròn mắt, đứng run một hồi, sau đó cúi đầu, lúi miếng Tạo Hóa Kim Tiền luôn giấu sâu trong ngực ra, nói với giọng không dám tin: “Là người?”

Tạo Hóa Kim Tiền phản chiếu ánh mặt trời, nằm im lìm trong lòng bàn tay cô, nhìn qua thì chẳng có bất kỳ thay đổi nào, nhưng cô tin chắc lúc này mình không nghe lầm, giọng nói đó chắc chắn phát ra trên người cô, mà thứ cô mang theo chỉ có mỗi miếng vàng lai lịch bất minh, thần bí khó lường này thôi.

Hàn Ngâm chờ một hồi, thò tay búng nhẹ vào miếng vàng: “Rốt cuộc có phải là người hay không hả, ho he một tiếng nào.”

Tạo Hóa Kim Tiền chẳng phản ứng gì.

Cô sức nhớ tới điều gì, nhướn mày nở nụ cười: “Ta đã nói mà, vật chết như miếng vàng này tới linh tính còn chả có, làm sao nói năng gì được, nhất định là ta nghe lầm...”

Lời còn chưa dứt, mắt tiền hình vuông bỗng nhiên vặn vẹo, mở ra khép vào hệt như môi người ta lúc nói chuyện: “Đồ người trần mắt thịt ngu xuẩn!”

Chính là cái giọng ngạo mạn này, siêu vang, gần như rít gào, vang tới nỗi màng tai Hàn Ngâm đau nhói, suýt chút nữa là hất văng nó ra để che lỗ tai.

“Là người thật à...” Cô cười khố.

Vào những lúc rảnh rỗi, thỉnh thoảng cô cũng hay tìm Phương Dữ nói chuyện phiếm. Hẳn từng nói, bình thường người tu tiên luôn mang theo dụng cụ đấu pháp để phòng thân. Đại khái chia làm ba loại, phù khí, pháp khí và pháp bảo. Trong ba loại này, chỉ có pháp bảo là có linh tính của riêng mình, cũng là thứ hiếm nhất. Nếu Tạo Hóa Kim Tiền này được xưng là chí bảo của Cửu Huyền, thì nhất định nó là pháp bảo không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ...

Linh tính không phải là linh thức, pháp bảo có thể mở miệng nói tiếng người quả là của quý hiếm có!

Cứ nhìn Thổ Linh trư thì biết, nhóc con này vốn là linh thú, biết chạy, biết nhảy, biết ăn, biết uống, còn biết kêu ục ịt, nhưng bắt nó kêu ra một câu tiếng người thì còn khó hơn lên trời. Thế mới thấy, một vật chết như pháp bảo vừa sinh ra linh thức của mình, vừa có thể nói chuyện, đây rõ là còn gian nan hơn phạm nhân tu tiên gấp mấy trăm lần.

Nghĩ tới đây, Hàn Ngâm không khỏi kính nể ra mặt: “Thảo nào Tô Tinh Trầm muốn trộm người, chương môn thì không tiếc huy động nhân lực để tìm người về cho bằng được.”

Tạo Hóa Kim Tiền dương dương đắc ý: “Biết là tốt rồi! Nhóc tì vô tri, còn không nhanh nhanh quỳ xuống, dập đầu ba cái với bốn đại gia?”

Nể thì nể, nhưng cô cũng không phải chương quỹ béo ở tửu lâu Cát Tường đâu nhé, chuyện cúi đầu trước tiền này thì miễn đi!

Hàn Ngâm vội vàng đánh lạc hướng: “Lúc trước người không ừ hử một tiếng, sao hôm nay lại đột nhiên la ó thế?”

Lỡ lộ rồi nên Tạo Hóa Kim Tiền cũng không thêm giả bộ nữa, kêu lên đau đớn: “Là bị người chọc tức!”

Hàn Ngâm đáp rất chi vô tội: “Ta chọc người lúc nào?”

Vừa nói tới đây, Tạo Hóa Kim Tiền đã nhảy chồm lên: “Linh quả năm trăm năm mà người nói hái là hái, ăn một mình thì thôi, đã vậy còn nuôi heo! Trời ơi, nuôi heo! Nguyên Nhất chân nhân nếu như có biết, sợ là phải bò từ dưới Cửu Tuyền lên liều mạng với người!”

Linh quả năm trăm năm...

Được rồi, Hàn Ngâm thừa nhận cô bị hù choáng rồi.

“Mấy chuyện này bốn đại nhân đều nhìn được, không so đo với đồ ngu xuẩn vô tri như người, nào ngờ người ăn no căng bụng xong còn tính gói mang về!” Tào Hóa Kim Tiền vẫn chửi hăng say: “Biết linh quả người định hái hồi này là cái gì không?”

Hàn Ngâm nói thật thà: “Không biết.”

“Thọ Nguyên quả!”

“Có tác dụng gì?”

“Ăn vào một quả sẽ sống thêm năm mươi năm, nhưng quả này chỉ rời cành nửa canh giờ thì sẽ héo...”

Tào Hóa Kim Tiền tiếp tục mắng chửi xa xả, Hàn Ngâm lại hoàn toàn không lắng tai nghe kỹ, trong đầu cô bây giờ toàn là mấy chữ kia —

Sống thêm năm mươi năm!

Đời tu tiên gian khổ, chẳng ai nói chính xác được mình sẽ chết vào gian đoạn mấu chốt nào. Mấy năm sau, thậm chí là mấy chục năm sau cũng chưa chắc tiến thêm được tấc nào nữa, thế nhưng tuổi thọ của con người có hạn, trước khi Đan Thành cùng lắm là thọ một trăm năm, sau khi Đan Thành mới có thể sống lâu hơn một trăm năm. Có rất nhiều người chưa tu luyện thành tiên mà thọ mệnh đã hết, phải ôm hận xuống cửu tuyền. Bởi thế đan dược và linh quả kéo dài tuổi thọ là thứ mà người tu tiên luôn khát khao mơ ước. Có thể sống thêm mười năm hai mươi năm, khả năng tu tiên thành công lại nhiều thêm một hai phần, huống chi là năm mươi năm!

Nghĩ đến đây, hai mắt Hàn Ngâm bỗng vụt sáng.

Thật là muốn ăn quá đi!

Tạo Hóa Kim Tiền như đi guốc trong bụng cô, quay qua tạt cho cô một gáo nước lạnh: “Thôi mơ đi, một cây Thọ Nguyên quả chỉ có một quả, hái hết quả cũ sẽ sinh quả mới, nhưng phải năm mươi năm mới chín, hiện tại quả mới trên cây này chỉ có bốn mươi năm, vẫn chưa chín đâu, người ăn cũng vô ích.”

Hàn Ngâm thở dài thất vọng: “Còn gì có thể ăn được không?”

Nếu pháp bảo này chịu chỉ cho cô, có lẽ cô vẫn có thể ở lại trong thạch thất này thêm dăm ba ngày nữa.

Ai dè tính khí của miếng Tạo Hóa Kim Tiền này chẳng tốt tý nào, còn hỏi vặn lại cô với cái giọng hết sức kiêu căng: “Tại sao ta phải nói cho người biết?”

...

~ Hết chương 30 ~

Trút nỗi lòng xong rồi, giờ đăng 2 chương chúc mừng năm mới nào ^^

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thôn Ngoài Ngàn Dặm

Thôn ngoài ngàn dặm

Edit: Yunchan

Núi non được tắm qua cơn mưa mát lạnh, cỏ rêu mọc đầy trên con đường trơn trượt.

Hàn Ngâm lê theo tấm thân ướt nhẹp, trên đầu là con Thỏ Linh trư nằm bẹp, trên vai vác cả đồng trúc giản, tập tễnh bước xuống đường núi dốc trơn trượt.

Đừng hỏi tại sao cô lại ở đây, bởi chính cô cũng không hiểu tại sao, căn bản chẳng biết đã xảy ra chuyện gì. Cô chỉ nhìn thấy miếng Tạo Hóa Kim Tiền đột nhiên hóa thành một con Thao Thiết mồm rộng, nuốt tọng toàn bộ vườn linh, bao gồm cả bầu trời, áng mây, mặt trời chói chang, và cả đồng cỏ xanh mướt ngút ngàn, nói chung nuốt chửng tất tần tật.

Nuốt xong nó lại biến về nguyên dạng, nằm yên trong lòng bàn tay cô, không cục cựa nữa, trông giống hệt vật chết. Trong khi đó cô lại đột nhiên phát hiện mình lại sa thân vào một gian thạch thất nhỏ hẹp chật chội, diện tích chưa đầy một trượng, thò tay là có thể chạm được đỉnh vách đá.

Trước sau thạch thất có hai cánh cửa, cửa sau là thông với thạch thất tĩnh lặng vắng tanh ban đầu, cửa trước đẩy ra thì chỉ thấy tối đen như mực, ngay cả Tụ Quang thuật cũng không thể soi sáng.

Cô không biết lúc đó mình nghĩ thế nào, có lẽ là không muốn đi ra bằng đường cũ, rồi va phải Tô Tinh Trầm lần nữa. Thế là cô đánh liều lần mò trong bóng tối, bước vào cánh cửa chưa biết dẫn tới đâu kia. Cô đi tới trước tầm nửa canh giờ, mãi đến khi bóng tối đặc quánh và im ắng tột độ suýt làm cho cô phát điên, lúc này cô mới nhìn thấy một tia sáng nhạt.

Cô co chân phóng về hướng tia sáng kia, kết quả thiếu chút nữa là rớt núi lần hai...

Ừ! Không sai, chính là vách núi, vì cửa ra của con đường tối này lại là một hang đá thiên nhiên nằm trên vách núi!

Chuyện này quá sức kỳ dị, rõ ràng con đường cô đi rất bằng phẳng, vậy mà cuối cùng lại từ dưới hồ sâu đi thẳng lên vách núi. Càng lạ lùng hơn là, vách núi này tuyệt đối không nằm trong núi Cửu Huyền, bốn phía không có chút dao động của kết giới nào, cũng không trông thấy bất cứ cảnh vật nào cô quen.

Cô gõ Tọa Hóa Kim Tiền, muốn hỏi nó cho rõ. Thế nhưng pháp bảo này lại chẳng màng đếm xỉa tới cô, chỉ nhả ra một lọ đan dược. Cô cầm lên nhìn thử, đây chẳng phải là Ích Cốc hoàn cô bị mất trước đây sao, hóa ra là bị nó nuốt trộm...

Nghĩ đến đây, Hàn Ngâm lại thở ra một hơi thật dài, nắm chặt trức giắt trên vai, rảo bước nhanh hơn. Cô phải kịp xuống núi trước khi trời tối, tìm xem quanh đây có dấu vết con người hay không, tiện thể nghe ngóng xem nơi đây là đâu.

Đi ước chừng gần nửa canh giờ, sau khi vòng qua một khúc quanh, cô nhìn thấy phía trước có một phụ nhân đang hái rau dại, bèn tức tốc chạy tới, cười khanh khách hỏi: “Vị đại thẩm này, ta bị lạc trong núi, muốn hỏi thăm một chút, ở đây là đâu thế?”

“Chỗ này là thôn Phượng Tuyền...” Phụ nhân kia đương nói giữa chừng, ngẩng đầu nhìn thấy cô, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bộ dạng cuống cuống như nhìn thấy quỷ, đứng vụt lên bỏ chạy, còn bỏ luôn cái rổ.

Hàn Ngâm sững ra một giây, sau đó sức tỉnh ngộ, cười khổ sờ sờ mái tóc lòa xòa trên vai mình.

Suýt nữa quên mất, khăn vải cô dùng để trùm đầu, trong lúc bỏ chạy chẳng biết đã rơi mất đằng nào. Lúc này đầu tóc rối bù như cỏ xanh, đỉnh đầu còn nằm mọp một con heo đen cánh dài, cả người nhóp bùn, nom nhếch nhác kinh khủng. Bộ dạng này vào mắt người bình thường, tất nhiên giống hệt quỷ.

Cô đành phải xé nửa miếng vải trên áo để quấn tóc lại, rồi nhét Thổ Linh trư vào cái rổ mà phụ nhân bỏ lại, xách lên đi tiếp. Chạy tới dưới chân núi, tìm người hỏi thăm, cô mới biết nơi này là thôn Phượng Tuyền ở vùng Lễ Nguyên, cách núi Cửu Huyền vùng Lạc Nguyên chừng ngàn dặm.

Miệng Hàn Ngâm co quắp: “Lễ... Lễ Nguyên...”

Cô nhớ kỹ mình đi hết con đường tối chỉ tốn nửa canh giờ, làm sao có thể vượt qua ngàn dặm!

Ông lão bị cô hỏi đường thấy nét mặt khiếp sợ của cô thì lo lắng hỏi: “Vị tiểu ca này, cậu không có việc gì chứ?”

Ông lão tuổi cao hoa mắt, chỉ nhìn thấy người trước mặt này mình mấy lần thôi, chứ không ngờ đây là một cô gái.

“A! Không, không có việc gì.” Hàn Ngâm bình tâm lại: “Xin hỏi đại gia, quanh đây có nhà trống nào cho thuê không?”

Ông lão hơi híp mắt lại, chỉ chần chừ chốc lát rồi đáp: “Không có, nhưng mà đầu thôn có một nhà khách điểm nhỏ, cậu có thể tới đó.”

Ở lại khách điểm không tiện tu luyện, hơn nữa nhìn vẻ mặt ông lão này hình như đang giấu giếm chuyện gì. Cô gắng hỏi thêm vài lần, cuối cùng hỏi ra hơn hai mươi năm trước, trong thôn này có một vị địa chủ, sau khi phát tài bèn mua mảnh đất tốt nhất trong thôn, định xây đại trạch. Thế nhưng trong lúc tranh giành đất đã xảy ra chút sự cố, làm hai người chết, do đó sau khi xây lên, tòa trạch này lúc nào cũng không yên ổn, quấy phá đến nỗi cả nhà địa chủ phải sợ mất mật, dọn tới trấn trên, còn tòa trạch cũng bị bỏ hoang từ đó.

Hàn Ngâm nghe mà tim đập thành thịch: “Tòa trạch này có cho thuê không, cháu muốn ở.”

Ánh mắt ông lão nhìn cô ra chiều kỳ quái: “Chỗ đó vào ban ngày cũng nồng nặc âm khí, người trong thôn có đi ngang qua cũng phải đánh đường vòng, một mình cậu ở đó không sợ sao?”

“Không sợ không sợ, cháu gan lớn từ nhỏ mà.”

Nói toạc ra đây không phải là quỷ trạch sao, dựa theo kinh nghiệm phiêu bạt lâu năm của cô, thì phần lớn quỷ ốc trên đời này đều là đồn nhảm. Huống hồ dù có quỷ thật, thì cô với con quỷ kia không thù không oán, chắc gì sẽ quấy rầy cô. Còn nữa, chân cô dài mà, nếu thấy sợ thì cứ việc quay đầu bỏ chạy.

Ông lão khuyên cô dăm câu, thấy cô đã quyết ý, bèn chỉ cô đi tìm chương quỹ quản lý trạch viện.

Tiền thuê rất rẻ, cô nộp bừa một xâu tiền cũng đủ ở ba tháng. Sau đó tiện đường chạy tới tiệm tạp hóa ở thôn trên, mua ít đồ lặt vặt, rồi vào ở.

Còn chưa nói, trong tòa trạch này trồng rất nhiều cây, lại thêm nhiều năm không ai chăm sóc, khiến cỏ hoang mọc um tùm, trông vào có vẻ rờn rợn. Tuy nhiên Hàn Ngâm lại thấy rất hài lòng, chỗ ở rùng rợn thế này, người trong thôn cùng lắm là bàn tán sau lưng cô dăm ba câu, chứ không

dám tìm tới cửa buôn chuyện hay hỏi thăm lai lịch của cô. Bớt được nhiều phiền phức, còn có thể thanh tĩnh mà an tâm tu luyện.

Về phần núi Cửu Huyền, đường xá xa xôi, cô còn chưa biết Ngự kiếm, không thể nào về ngay được, cho nên tạm thời không có ý định trở về. Thứ nhất, cô chỉ cần có một chỗ để an tâm tu luyện là được, không nhất thiết phải ở Cửu Huyền. Thứ hai, tu vi hiện tại của cô thực sự quá kém, ra ngoài một mình lỡ gặp phải nguy hiểm thì làm sao tự bảo vệ mình? Chưa kể tên Tô Tinh Trầm liều mạng kia gây sức ép cho cô quá lớn, khiến trong tiềm thức của cô chỉ muốn bỏ trốn, thế nên để hẵn không tìm được mình thì ở đây mới tương đối an toàn.

Đêm đó, Hàn Ngâm dọn dẹp sơ qua một gian phòng để ngủ, trong tòa trạch không xảy ra hiện tượng dị thường nào, và đương nhiên không thể thiếu những âm thanh đại loại như gió thổi lá cây, hay tiếng gỗ kêu kêu kẹt thường có trong những ngôi nhà cũ, thậm chí còn có tiếng chuột gặm nhấm. Những chuyện không đáng này cô đều cho qua tất.

Sớm hôm sau, cô tìm người trong thôn để hỏi thăm đường xá, sau đó chạy tới thành trấn lân cận để đổi một trăm lượng ngân phiếu thành ít bạc vụn và ngân phiếu giá trị nhỏ, mua thêm hai bộ y phục kiểu nam, và cả một chiếc mũ nhỏ để che tóc. Tiếp đó đi một chuyến tới cửa hàng sách, tìm cuốn từ điển vỡ lòng, cuối cùng bê ra cả một chồng sách to và giấy, định bụng trở về học từ từ.

Chẳng còn cách nào, ai bảo chữ cô học được toàn là dạng ăn tươi nuốt sống, về mặt nghĩa cô hoàn toàn mù tịt, đối với các loại lịch sử và điển cố cũng dốt đặc cán mai, gặp phải loại sách dùng từ sâu sắc chút thì cô hoàn toàn mù tịt.

Như đã nói, sách, giấy và bút mực đều rất đắt, đổi lại trước đây, cô tuyệt đối sẽ không xài tiền cơm mấy tháng để đi mua thứ bị cô gọi là “Vô bổ” này. Nhưng hôm nay cô tạm thời không lo ăn mặc, trong tay có ít tiền

nhàn rồi, mà cô lại không tài nào kiềm nén được khát vọng tìm tòi về thế giới trong sách. Hơn nữa cô cũng lơ mờ phát hiện ra, lúc Phương Dữ giảng giải Cửu Huyền tâm pháp, thường nhắc tới những chữ như thiên đạo, tâm cảnh, tình ngộ. Có thể thấy giai đoạn đầu của tu tiên có thể nhờ vào chăm chỉ khổ luyện. Nhưng đến giai đoạn sau, còn phải tìm hiểu một số huyền cơ trong trời đất, để tâm cảnh của mình hòa hợp với cấp tu vi mới được. Nếu bây giờ không đọc nhiều sách vào, cô sợ tới lúc đó mình lại kẹt cứng ở cấp tu vi đó, không tiến thêm được bước nào nữa.

Đương nhiên hiện tại cô vội vàng đọc sách còn có một nguyên nhân quan trọng khác, chính là đọc hiểu những quyển trúc giản mà cô mang từ trong thạch thất ra. Từ mấy lời mơ hồ của Tào Hóa Kim Tiền và từ hiểu biết sơ sài đối với Cửu Huyền, cô cũng suy ra được Nguyên Nhất chân nhân xây nên thạch thất đó hẳn là tiền bối tu tiên của Cửu Huyền. Nếu đoán không lầm, thì Tào Hóa Kim Tiền này cũng là pháp bảo tùy thân của y. Trúc giản do một nhân vật tầm cỡ đó để lại, bên trên chắc chắn phải có một ít bí quyết tu tiên tâm đắc. Đọc nhiều rồi, biết đâu lại có ích cho việc nâng cấp tu vi của cô thì sao.

~ Hết chương 31 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chào Người Tiểu Tặc

Chào người tiểu tặc

Edit: Yunchan

Trong thôn Phượng Tuyền có một con suối trong, mùi vị ngọt thanh, tương truyền thuở xưa Phượng Hoàng thường hay ghé lại nơi này nghỉ chân, uống nước suối ngọt, cho nên con suối này được gọi là Phượng Tuyền, và tên thôn cũng bắt nguồn từ đó.

Nhờ có con suối trong này mà người dân trong thôn mấy đời đều làm nghề ủ rượu, so với những bách tính quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời thì cuộc sống ở đây tương đối dư dả hơn. Do đó trong thôn chẳng những có tiệm tạp hóa, sạp thịt, tiệm ăn và khách điểm, mà còn xây cả trường học, đáp ứng đầy đủ nhu cầu của Hàn Ngâm.

Từng bị nhốt trong thạch thất, trải nghiệm qua cảm giác đói meo đói mốc rồi, nên bây giờ cô không ăn Ích Cốc hoàn nữa, mà để lại trên người để đề phòng bất trắc. Hiện tại vào mỗi bữa sáng, cô thường đi ra ngoài xới một bát mỳ Dương Xuân, sau đó quay về chuyên tâm tu luyện.

Áng chừng tới chiều là trường học sẽ nghỉ, cô bèn đi tới sạp thịt mua một gói đầu heo, tới tiệm ăn xách một lồng bánh bao, sau đó lại bỏ ra hai lượng để mua rượu Phượng Tuyền, tiện thể gói theo hai túi đậu phộng và đậu tằm để làm đồ nhắm, xong đâu đó bèn mang hết đến nơi ở của tiên sinh dạy học.

Tiên sinh uống rượu, cô gặm bánh bao. Chờ đến khi tiên sinh uống tới hào hứng, cô bèn chớp thời cơ thỉnh giáo vài nghi vấn trong lúc đọc sách. Lần nào cũng chọc đúng vào bản tính thích giảng bài của tiên sinh này, giải đáp nghi vấn cho cô thôi chưa đủ, còn hứng thú lôi kéo cô kể đủ chuyện từ cổ chí kim, thế sự đời đời, cả sự tráo trở của kẻ phong lưu. Kể ra cũng truyền thụ cho cô khá khá kiến thức.

Đương nhiên cuộc trò chuyện tràng giang đại hải kiểu này, thường phải đến tận khuya mới tan. Bao giờ cô cũng giẫm lên con đường trải đầy ánh trăng mờ để về nhà, sau đó ngồi dưới cửa sổ đọc sách đến tận giờ Dần, bấy giờ mới bắt đầu đi lên giường chợp mắt, đánh một giấc chừng hai ba canh giờ.

Mỗi ngày trôi qua đơn điệu nhưng không khô khan, thậm chí Hàn Ngâm còn thấy thích thú. Vì tốc độ tu luyện gần đây của cô đã nhanh hơn mọi khi mấy lần, hơn nữa còn cảm giác được rất rõ những thứ mình hiểu đang ngày một nhiều lên. Kiểu sống không phí hoài thời gian này khiến cô rất vững dạ, trong tay có một nghề quả nhiên là chuyện hạnh phúc biết bao. Ít nhất, ngộ nhỡ sau này cô tu tiên không thành bị đuổi khỏi Cửu Huyền, thì vẫn có thể ra đầu đường bày một cái sạp của riêng mình, hoặc đi làm một tiên sinh chép sổ chẳng hạn. Không cần phải lê la đầu đường vật vờ mưu sinh, ăn bữa nay lo bữa mai nữa.

Chẳng qua thi thoảng cũng có chút rắc rối. Chuyện là trong thôn có vài phụ nhân thích buôn chuyện, tuy không dám tới gần đại trạch cô ở, nhưng lúc gặp cô trên đường thôn, vẫn kéo cô lại hỏi thăm dăm ba câu, hơn nữa số câu hỏi lần sau lại nhiều hơn lần trước, chỉ thiếu điều đào hết mười tám đời tổ tông của cô lên.

Lúc đầu cô còn đáp lấy lệ vài câu thực thực giả giả. Về sau bị hỏi đến phiền, cô bèn nói bừa rằng trong lúc mình cùng người nhà đi du sơn ngoạn thủy, vô tình đi lạc tới thôn Phượng Tuyền, may mà trên người còn mang

theo ít bạc, đủ để nán lại đây mấy tháng, hiện tại cô đã cho người truyền tin về nhà, nói không chừng một ngày nào đó sẽ có người tới đón cô.

“Thế à, vậy nhà cậu làm nghề gì?”

Đây là vấn đề được hỏi nhiều nhất.

Hàn Ngâm đáp: “Làm công ăn lương.”

Mắt người hỏi sẽ tỏa sáng: “Làm quan sao?”

Hàn Ngâm úp mở: “Quan nhỏ không đáng nhắc tới.”

“Thế rốt cuộc là quan gì?”

Hàn Ngâm sẽ rũ mắt nói: “Cha ta là đao phủ, anh ta là lao đầu.”

Câu này vừa thốt ra, xung quanh đều lặng ngắt như tờ, người nhát gan thì cười gượng rồi kiếm cớ đi mất, có người thì quay mặt bỏ đi một nước, còn lau mồ hôi nói: “Chả trách cậu còn nhỏ tuổi mà dám ở một mình trong tòa trạch đó, đã vậy còn chả gặp phải thứ không sạch sẽ gì. Hóa ra là trên người có sát khí, ma tà không dám xâm phạm... ha ha... đây thật là... thật là gia phong gia truyền... cậu còn bận nhiều việc, thôi ta về làm cơm ăn đây.”

Họ có tin câu chuyện này hay không, Hàn Ngâm không rõ lắm, nhưng từ đó có rất ít thôn dân tìm cô hỏi chuyện, nếu có chạm mặt trên đường thì nhiều lắm là cười lúng túng với cô rồi đi lướt qua, cứ như làm vậy sẽ không dính đen đui trên người cô, và cũng không đắc tội với cô.

Cứ thế chớp mắt đã hai tháng trôi qua, Hàn Ngâm dựa vào trí nhớ tốt, rốt cuộc đã học được toàn bộ thể chữ trên trúc giản. Hơn nữa trong lúc đọc sách, rất ít khi xảy ra chuyện không hiểu được nghĩa của câu. Đến đây cô mới bê đồng trúc giản cất kỹ ra, quyết định đọc thử.

Nhưng cô không biết là cùng lúc đó, có một bóng đen đang rón rén leo vào tường.

Người này tên là Hồ Khả, nổi tiếng hết ăn lại nằm ở trong thôn, tuổi chừng hai mươi, bản thân chẳng có nghề nghề gì mà chỉ biết sống dựa vào cha mình. Thế mà hắn lại còn nghiện bài bạc, cha mẹ hắn không chịu cho hắn tiền đánh bạc, máu cờ bạc của hắn nổi lên không kiềm được, bèn nhớ lại có một lần cha mẹ hắn nói chuyện trên bàn cơm, đã nhắc tới tiểu ca thần bí trong căn nhà hoang, thế là tâm địa bất lương của hắn trỗi dậy.

Đương nhiên chuyện giết người phóng hỏa có mượn mười lá gan hắn cũng không dám làm. Hắn chỉ nghĩ Hàn Ngâm còn nhỏ tuổi, ở một mình trong nhà hoang nhất định rất sợ, cho nên quyết định giả ma hù cô, rồi chớp thời cơ trộm ít tiền của. Nào ngờ mới mò tới ngọn đèn leo lét mà Hàn Ngâm đặt bên cửa sổ, thì chợt nghe thấy bên trong phát ra tiếng thét kinh hãi.

Hồ Khả tưởng đâu mình bị phát hiện, trong thời tiết oi bức thế này lại bị hù cho toát mồ hôi lạnh. Cũng may ngay sau đó bên trong lại có một giọng trong trẻo vang lên: “Nha Nha, nhặt được kho báu! Ta nhặt được kho báu rồi!”

Từ “Kho báu” này làm hắn mừng như điên, bình tĩnh lại rồi lặng lẽ thấm nước vào đầu ngón tay, chọc vào song cửa sổ giấy để nhìn vào trong. Kết quả không phát hiện ra tiểu ca thần bí nào, mà lại trông thấy một thiếu nữ tóc xanh đang ngồi khoanh chân trên giường, vừa nhìn chăm chăm vào trúc giản phía trước với vẻ mừng rỡ, vừa đưa tay lắc lắc con heo đen cánh dài bên cạnh mình.

Cảnh tượng vô cùng yêu dị, khiến tròng mắt của hắn suýt thì lọt ra ngoài. Sau đó lại thấy con heo kia đảo mí mắt một cách lười biếng, hình hình cái mũi heo về hướng cửa sổ như cảm giác được điều gì. Nhìn thấy cảnh này tim hắn bỗng thót lên, sống lưng lạnh toát.

Thiếu nữ hình như chưa cảm thấy, vẫn đếm say sưa: “Trên đây chép rất nhiều thứ! Tâm đắc tu tiên, bí quyết luyện đan, có cả phương thuốc dân gian, pháp thuật, trận đồ, bùa và cách luyện pháp khí pháp bảo... Woa, nhìn nè nhìn nè, pháp thuật đoạt xá tà môn, có thể cưỡng chế chiếm xác người khác, hủy diệt hồn phách, làm người đó vĩnh viễn không được siêu sinh...”

Một chuỗi danh từ phía trước Hồ Khả nghe mà ù ù cạc cạc. Nhưng hai câu cuối hẳn nghe rất rõ, lại liên tưởng tới lời đồn quỷ quái trong ngôi nhà này, đến đây ba hồn bảy vía đã bị hù chạy phân nửa, da đầu lập tức nổi tung, quay lưng bỏ chạy. Khốn nỗi vì quá sợ nên hai chân nhũn ra, mới chạy chưa bao xa đã ngã sấp vào bụi cỏ hoang, ngay sau đó nghe thấy tiếng cửa phòng vang lên đánh “Kẹt”.

Hắn run bần bật ngược mắt lên, nhìn thấy thiếu nữ đứng ở bên cửa, gương mặt xinh xắn sạch sẽ thấp thoáng dưới ánh trăng, hoàn toàn khác xa người bình thường. Nhưng chẳng biết sao, trên gương mặt như vậy lại kèm theo mái tóc dài xanh biếc cùng cặp mắt sáng rực, nhìn qua vô cùng yêu nghiệt, tựa như...

Tựa như yêu tinh trong núi!

Đúng, cô nhất định là thụ yêu thành tinh, nếu không sao lại có màu tóc kỳ dị như vậy, chưa kể con heo bên cạnh cô, giống như quỷ thú trời lên từ địa ngục vô gian.

Sắp bị ăn tươi sao? Có lẽ nào sắp bị ăn tươi...

Hồ Khả sợ đến nỗi run cầm cập toàn thân, ngay cả hàm răng cũng run không ngừng, phát ra tiếng cạch cạch nho nhỏ, giọng nói cũng như bị bóp sập, không thốt ra được dù là một lời xin tha. Hắn chỉ có thể nằm mọp trong bụi cỏ hoang, van xin trời cao, giá nào cũng đừng cho yêu tinh này phát hiện ra hắn.

Đáng tiếc Hàn Ngâm mới bước ra, dùng linh thức dò xét bốn phía đã phát hiện ra hắc ngay. Cô đoán hắc là một tên trộm, nếu không đêm hôm khuya khoắc mò tới chỗ không ai dám bén mảng này làm gì, mà có dám tới, thì cũng nên gõ cửa mới đúng.

Cô chỉ hơi trầm ngâm chốc lát, sau đó lập tức nâng Tụ Quang thuật trong lòng bàn tay nhắm về chỗ Hồ Khả đang trốn, cười nói: “Chào người tiểu tặc.”

Ánh sáng của Tụ Quang thuật càng tôn lên vẻ ma quái cho gương mặt cô.

Hồ Khả thấy cô quả nhiên không phải người thường, sợ đến nỗi ngây đờ trên đất, đứng quần ướt sũng ——

~ Hết chương 32 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Kim Tiền Đại Gia

Kim Tiền đại gia

Edit: Yunchan

Vào đầu tháng tám, khoảng thời gian nóng nhất trong năm vừa qua chưa bao lâu nên tiết trời còn rất oi bức.

Hàn Ngâm chống cằm, ngồi ở bậc thềm ngoài nhà, hưởng thụ cơn gió đêm mát mẻ.

Nằm bò trước mặt cô là Hồ Khả, hắn đã lặp ba lần gần nửa canh giờ, chẳng những khai hết ý đồ mình đến đây, mà còn nói tuốt tuột hoàn cảnh trong nhà, bao gồm mười tám đời tổ tông, chẳng sót thứ gì, mục đích chứng minh bản thân có gia thế trong sạch, là người tốt, xưa nay chưa từng làm chuyện xấu bao giờ, lần này là bị lòng tham che mờ lý trí, chứ không có ý định mạo phạm đến vị đại tiên thanh tu là cô.

Hắn khóc sụt sùi, dập đầu tới tấp: “Chỉ xin đại tiên tha cho cái mạng quèn này của tiểu nhân...”

Hàn Ngâm nhìn hắn: “Vậy còn phải xem miệng người có kín hay không đã.”

Hồ Khả sửng sốt giây lát rồi hiểu ý ngay lập tức, lau lệ nói: “Kín! Tuyệt đối kín! Chuyện đêm nay, một lời tiểu nhân cũng không dám hé ra

ngoài, nếu đại tiên không tin, thì tiểu nhân xin thề...”

“Thề có ích gì?” Không phải Hàn Ngâm chưa từng gặp loại thề thốt ở trước mặt, quay đầu một cái đã bán đứng mình không cần mặc cả.

Hồ Khả nhăn nhó mặt mày, hết đường xoay sở.

Hàn Ngâm bỗng nhiên đổi đề tài, cười tủm tỉm hỏi hắn: “Người có muốn biết vị tiểu ca ở đây đi đâu rồi không?”

Chắc bị người ăn mất rồi chứ gì...

Hồ Khả nhủ bụng như vậy, nhưng không dám thốt ra lời, chỉ lắc đầu tỏ ý không biết.

Hàn Ngâm như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, bèn xoa mặt nói: “Người đoán đúng rồi đó, ta quả thật đã ăn thịt hắn, sau đó biến thành hình dáng của hắn. Người xem, ta biến có giống không?”

Cô ở trong thôn đã khá lâu, sớm ra khỏi nhà tối lại trở về, nhưng nói thật Hồ Khả chưa giáp mặt cô lần nào, chỉ nhìn thấy cô từ xa hai lần, nào biết giống hay không, thế mà lúc này cũng hùa theo cô, gật đầu lia lịa: “Giống! Rất giống!”

Hàn Ngâm lại không hài lòng: “Ta lại thấy không giống lắm, nhưng cũng chẳng hề gì, hiện tại ta đã học được cách đoạt xá, có thể chiếm thân xác của con người rồi dùng ngay, sợ là ngay cả cha mẹ của người đó cũng không nhận ra sự khác biệt đâu.”

Hồ Khả:...

Hàn Ngâm quan sát hắn từ trên xuống dưới một lượt, nhú mày tỏ vẻ chán ghét: “Ta không thích thân xác của người chút nào, nhưng nếu bắt đắc dĩ....”

Hồ Khản bị hăm dọa đến bật khóc: “Không có bất đắc dĩ... tiểu nhân tuyệt đối sẽ không nói năng bậy bạ...”

Không thì tốt, nếu không cô lại phải dòi địa bàn.

Hàn Ngâm an tâm, đứng lên nói: “Người đi đi.”

Hồ Khản như được đại xá, dập đầu hai cái với cô hết sức cung kính, sau đó bò dậy bỏ chạy.

“Chờ đã —” Hàn Ngâm gọi giật hần lại.

Môi Hồ Khản run lấy bầy: “Đại... đại tiên còn có gì cản dận?”

Hàn Ngâm đỡ trán: “Người đi gánh ít nước tới đây, rửa sạch nước mắt nước mũi với mấy thứ khác trên đất cho ta.”

Một vũng to ùng!

Cô không muốn đi ra đi vào đều đạp lên đâu.

Hồ Khản chỉ cầu giữ được mạng, nên đương nhiên cô nói gì thì nghe đó, cuống quýt đi tìm thùng múc nước ngay lập tức.

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới hần nữa, quay về phòng đọc trúc giản tiếp.

Quả nhiên cô đoán không sai, đồng trúc giản này đều là bản chép tay của Nguyên Nhất chân nhân. Nội dung rườm rà lộn xộn, có điều nhờ đọc đi đọc lại nhiều lần, đồng thời kết hợp với tâm pháp Cửu Huyền cô đang tu, đối với một người phạm tu tiên tạm thời không có sư phụ chỉ dạy như cô mà nói, thì có rất nhiều nghi hoặc có thể tìm được đáp án trên đó, nên đây cũng coi như nhật được kho báu.

Hàn Ngâm kiểm tra từng cái một, bỗng nhiên có một hàng chữ lọt vào mắt cô, câu này khiến óc cô lóe lên.

Lá chia làm năm màu, quả to bằng nắm tay, tên gọi quả Ngũ Hành.

Đây không phải loại quả cô mà ăn phải trong vườn linh sao!

Bảo đảm không sai, cô nhớ rất rõ, cô hái quả này cũng là vì màu sắc của lá cây rất bắt mắt, nhìn hết sức nổi bật, hơn nữa quả còn khá lớn, đủ để ăn no.

Cô vội vã đọc tiếp, phát hiện trên đó viết rằng quả Ngũ Hành quý hiếm, năm trăm năm mới chín một lần, cũng được xem là linh quả cấp ba. Tuy nhiên người muốn ăn nó không nhiều lắm, vì tác dụng của nó là giúp người ăn vào hội tụ đủ ngũ hành linh khí, vả lại phải là người chưa từng tu luyện mới ăn được, bằng không sẽ diệt linh khí, hủy nội đan...

Mới đọc đến đây, Hồ Khả đã đứng lạnh rung trước cửa, gọi với vào: “Đại tiên, ta rửa sạch đất rồi.”

Lúc này Hàn Ngâm đâu còn lòng dạ nào để ý tới hắc, thậm chí còn không ý thức được hắc nói gì, chỉ thuận miệng đáp một câu mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Vậy người đi nghỉ ngơi đi.”

Đi nghỉ ngơi...

Hồ Khả sầu sã, hắc không biết Hàn Ngâm bảo mình về nhà nghỉ ngơi hay là ở đây nghỉ ngơi. Hắc định bụng chạy về nhà nhưng không dám, muốn mở miệng hỏi cô, nhưng thấy cô đang chăm chú đọc trúc giản, lại sợ quấy rầy sẽ chọc cô nổi giận, chẳng biết làm gì hơn là đứng tần ngần ở đó cả buổi mới âm thầm chuẩn đi.

Hàn Ngâm không biết hắc đi lúc nào, cô chỉ mãi mê cắm đầu vào trong trúc giản, tâm trạng phức tạp khôn kể, vui buồn lẫn lộn.

Vui là vì số cô thật may, ăn lầm quả Ngũ Hành mà chỉ mất ba tháng tu vi, còn chưa tới thảm cảnh hủy đan tu lại. Mà buồn là vì ghi chép về quả Ngũ Hành trên trúc giản chỉ có một đoạn như vậy, nhưng mặt sau lại viết một câu làm cho cô hết hồn, chính là câu bình luận cụt ngủn của Nguyên Nhất chân nhân, “Ăn được cũng đừng ăn, bằng không hối hận không kịp!”

“Rốt cuộc là tại sao!” Hàn Ngâm không hiểu đâu ra đâu, thật muốn đập đầu vào bàn cho sáng não ra: “Lẽ nào quả này ngoài diệt linh khí, hủy nội đan ra, còn có hậu quả xấu nào khác?”

Trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng “Xì” đầy vẻ châm biếm.

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày, ngược mắt đảo khắp trong ngoài phòng, không thấy ai bèn cúi đầu xuống, Thổ Linh trư đang nằm sấp bên chân cô ngủ khò. Đến đây trong lòng cô hiểu ra, không hoảng sợ mà còn lấy làm mừng, gấp rút moi miếng Tào Hóa Kim Tiền trong lòng ra, đặt trên bàn một cách cung kính, rồi hỏi nó với giọng nịnh nọt: “Là ngài cười sao?”

Tào Hóa Kim Tiền hừ một tiếng lười biếng.

Hàn Ngâm càng mừng rỡ hơn, bởi vì tính khí của Tào Hóa Kim Tiền này rất dễ hơi, từ khi ra khỏi đáy thác tới giờ, bất chấp cô cầu khẩn hay dụ dỗ cỡ nào, nó cũng cứ giả chết không hé răng. Hôm nay hiếm khi nó chịu mở miệng, chắc là tâm tình không tệ, thôi thì cứ dễ cho nó vui vẻ trước, sau đó lại nhờ nó chỉ bảo chút đỉnh.

Cô cố mềm giọng hỏi nó: “Ngài biết không?”

Tào Hóa Kim Tiền rất mất hứng: “Nói thừa, người tuồng bốn đại gia cũng ngu như người, tới chuyện này cũng không biết sao? Nói cho người biết! Trong thiên hạ này không có chuyện gì mà ta không biết, ta chỉ không thích nói cho người nghe thôi!”

Giọng điệu kênh kiệu hết thuốc chữa.

Hàn Ngâm bóp quyền dẫn cơn tức xuống, quyết định nhin: “Xin ngài mà, nói cho ta biết đi, được không?”

“Xin xỏ chả có tí thành ý, không nói!”

Hàn Ngâm gõ nhẹ trán lên bàn ba cái, rồi chấp tay với nó: “Thế này đủ thành ý chưa?”

“Trừ phi người gọi ta là gia, bằng không không nói.”

Hàn Ngâm co được giãn được: “Gia! Tiền gia! Xin ngài chỉ bảo một chút đi mà!”

“Ha ha ha!” Tào Hóa Kim Tiền bất chợt cười to: “Bị mắc lừa! Đồ ngu xuẩn!”

Ồn ào cả buổi, té ra thằng cha này đang đùa bỡn cô!

Hàn Ngâm hết nhin nôi, đập bàn quát: “Rốt cuộc người có nói hay không!”

“Không nói!” Tào Hóa Kim Tiền ăn mềm không ăn cứng: “Người ép ta được sao? Nói cho người biết, bốn đại gia chỉ ấn ngón tay một cái là có thể diệt người rồi, đừng hòng xài mấy câu hù dọa tiểu tặc kia với ta!”

~ Hết chương 33 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ba Quy Ước

Ba quy ước

Edit: Yunchan

Không sai! Tào Hóa Kim Tiền nói đúng!

Hàn Ngâm đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh nuốt chửng vườn linh của nó, với lại nói sao đi nữa nó cũng là một pháp bảo tự sinh ra linh thức của riêng mình, nhất định có ít thần thông vượt xa người thường. Bây giờ nó nói muốn tiêu diệt cô, đây tuyệt đối không phải khoe mẽ mà là việc có thể làm được dễ như bỡn. Thế nhưng cô đã bị nó chọc điên, nên cũng muốn thử lấy trứng chọi đá một lần, thế là cô bình tĩnh lại, mỉm cười nhìn nó.

“Đừng to mồm, ngươi còn chưa tu được hình người, ngón tay ở đâu, thò ra cho ta xem thử.”

Bị chọc trúng nỗi đau, Tào Hóa Kim Tiền hít sâu một hơi quạu quọ, rõ ràng muốn bùng nổ.

Hàn Ngâm vội hỏi tiếp: “Diệt ta rồi ngươi cũng được gì đâu, nếu không ngươi thả ta ra khỏi thạch thất làm gì?”

Lộ tẩy!

Tào Hóa Kim Tiền lập tức xù xuống.

“Ta đoán, người làm vậy là vì không muốn rơi vào tay Tô Tinh Trầm, tại sao ấy nhỉ?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“A!” Hàn Ngâm vỗ nhẹ trán: “Ta nhớ ra rồi, Phương Dữ sư huynh từng nói, pháp bảo đã sinh ra linh thức trừ khi nhận chủ, bằng không muốn thu về sử dụng, nhất định phải xóa linh thức của pháp bảo. Như vậy cũng y chang như đoạt xá, xóa sạch linh thức của người, từ đó trở đi người không còn tồn tại trên đời nữa.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Đương nhiên, người bình thường chẳng ai muốn làm thế, vì một khi xóa mất linh thức thì pháp bảo sẽ giảm đi một cấp, uy lực cũng giảm mạnh. Nhưng Tô Tinh Trầm không phải người bình thường, vì trộm người mà hấn thậm chí không tiếc phản bội Cửu Huyền, đâu ra chuyện tha cho người tự do tự tại, nói không chừng có được xong sẽ xuống tay xóa linh thức của người thật. So ra, người ở với người tu vì kém cỏi như ta, hoàn toàn không có năng lực xóa đi linh thức của người thì tương đối an toàn hơn.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm mỉm cười bồi thêm: “Hơn nữa người chưa luyện được Nguyên thần, không thể biến thành người, diệt ta rồi người đâu đi được nữa, cùng lắm là nhảy keng keng tại chỗ, hoặc bị người ta nhặt bỏ túi. Chậc, để đoán xem, ai sẽ nhặt người bỏ túi nào? Chuyện này còn tùy số trời, nhưng mà ta dám cá mười lạng, cuối cùng người vẫn rơi vào tay Tô Tinh Trầm thôi.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Ta nói không sai chứ?” Mắt Hàn Ngâm lóe sáng nhìn nó chăm chăm: “Nếu diệt ta mà người hại nhiều hơn lợi, vậy chi bằng người giúp đỡ ta

chút đi, nếu không tu vi ta quá kém, lần sau đụng phải Tô Tinh Trầm thì không có năng lực che chở cho người đâu.”

Tạo Hóa kim Tiền bị cô nói một thôi một hồi đến tiu nghỉu, chẳng bẻ lại được câu nào, thật lâu sau mới hừ một tiếng vô cùng không cam lòng: “Thỉnh thoảng chỉ bảo cho người một chút cũng không sao, nhưng thường xuyên chỉ bảo cho người thì quá thiệt!”

Có hy vọng!

Hàn Ngâm chấp hai tay thành hình chữ thập: “Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng là tốt rồi!”

“Không được...” Tạo Hóa Kim Tiền bỗng nhiên đổi giọng, cũng may nó bổ sung ngay sau đó: “Người phải đáp ứng ta ba điều kiện trước, phải xem tâm trạng ta tốt hay xấu mới thỉnh thoảng chỉ dạy cho người một chút.”

Tâm trạng...

Một miếng vàng mà còn bàn tới tâm trạng!

Hàn Ngâm thở sâu: “Người nói đi.”

“Điều kiện thứ nhất, người phải thề, tuyệt đối không ép ta nhận người làm chủ.”

Hàn Ngâm nghĩ ngợi giây lát: “Được, ta thề với trời, tuyệt đối không ép người nhận ta làm chủ, nếu vi phạm lời thề, kiếp này không tu thành tiên, không được trường sinh.”

Đây là lời thề cực độc, quan trọng nhất là người tu tiên lập thệ rất linh, nếu có trái lời thề ắt sẽ bị trời phạt. Chẳng qua trong lòng Hàn Ngâm cũng đã gảy bàn tính xong, nó nói không thể ép, chứ đâu nói không thể lừa...

Tạo Hóa Kim Tiền nào biết được suy nghĩ trong lòng cô, nên nói với giọng rất hài lòng: “Điều kiện thứ hai, không được trả ta cho Cửu Huyền.”

Hàn Ngâm ngẩn ra, buột miệng hỏi: “Tại sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền mất kiên nhẫn: “Hỏi nhiều làm gì, người chỉ cần nói đồng ý hay không thôi.”

Hàn Ngâm động não, sụp mắt đăm chiêu một lát cũng hiểu được sơ sơ: “Họ giam cầm người à?”

“Hừ!” Nhắc tới chuyện này Tạo Hóa Kim Tiền lại tức giận: “Đâu chỉ giam cầm, mà là phong ấn!”

Pháp bảo có linh thức một khi mất chủ đều có thể tự động bỏ đi đầu quân chủ khác. Nhưng khi Nguyên Nhất chân nhân mất đi, chưởng môn La Cẩn của phái Cửu Huyền lại liên thủ với các trưởng lão trong phái cản đường nó, làm giảm toàn bộ linh lực của nó, sau đó còn dùng mấy đại trận Cửu Huyền để phong ấn nó trên Tụ Tiên Phong, khiến nó không hấp thu được linh khí trời đất, chỉ có linh thức tồn tại bất diệt, kéo dài hơi tàn.

“Tròn hai mươi năm! Mỗi khi Cửu Huyền thu đệ tử nội môn mới, La Cẩn lại dẫn chúng lên Tụ Tiên Phong bắt ta nhận chủ.” Tạo Hóa Kim Tiền không có mặt mũi để diễn tả cảm xúc, thế nhưng trong giọng nói lại mang theo nước nở bi thương và phẫn hận thù hận: “Cực kỳ tàn ác! Nếu không bị nhốt như vậy, bốn đại gia đã có ngón tay để chỉ từ lâu, diệt chết tên tiểu tử Tô Tinh Trầm tu vi kém cỏi, chứ đâu cho hãnh lớn lối tới giờ này!”

Hàn Ngâm có hơi không chịu nổi cái giọng tỉ tê cảm thán này của nó, bèn dịch người qua bên, chõ vào một câu xát muối vào tim: “Người không phải người, chưa nói tới cực kỳ tàn ác được đâu.”

Tạo Hóa Kim Tiền ghen hòng.

Hàn Ngâm hỏi tiếp: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

Tạo Hóa Kim Tiền lặng thinh một lát, sau đó nhỏ giọng nói: “Không nhớ rõ lắm, bốn năm nghìn năm cũng có, nhưng mới sinh ra linh thức chừng một trăm năm...”

Hàn Ngâm an ủi nó: “Hai mươi năm với người mà nói cùng lắm chỉ là cái chớp mắt, nghĩ thoáng chút đi, đừng cảm hận dữ vậy nữa.”

Tạo Hóa Kim Tiền nói giọng hung ác: “Bọn chúng hủy toàn bộ linh lực của ta, ta không oán mà được chắc?”

“Oán hận có thể báo thù, có thể tìm linh lực của người về được sao, hay là làm tâm trạng người vui sướng hơn?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm khoanh tay lại nói tiếp: “Cho nên mới nói, thay vì tu được Nguyên Thần để báo thù, thì tu được Nguyên Thần để đi tiêu dao còn hay hơn, kiểu oán hận không có lợi cho tâm trạng này nên ném đi thôi, đừng làm cho mình khó chịu nữa.”

Sống tới gần này tuổi mà lại bị một tiểu bối tu tiên dạy dỗ!

Tạo Hóa Kim Tiền sầm muện không thể tả.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Được rồi, trở lại chuyện chính nào, ta đồng ý không trả người cho Cửu Huyền, vậy điều kiện thứ ba của người là gì?”

Tạo Hóa Kim Tiền đáp vô cùng thành thật: “Còn chưa nghĩ ra.”

Hàn Ngâm:...

Cổ dẫn cơn xúc động muốn thò tay ấn chết miếng vàng này, Hàn Ngâm đen mặt nói: “Ta không phải người, không có nhiều thời gian để cãi

nhải dài dòng, bây giờ ta chỉ hỏi người một câu, chuyện quả Ngũ Hành, rốt cuộc người có nói hay không?”

“Chuyện này á!” Tào Hóa Kim Tiền ra vẻ già dặn: “Nói ra rất dài dòng —”

“Vậy thì nói ngắn gọn đi, ta hỏi người đáp!” Hàn Ngâm quyết đoán chặn đứng câu chuyện dài lê thê của nó: “Ăn quả Ngũ Hành vào, ngoài bị diệt linh khí, hủy nội đan ra thì còn có hậu quả xấu gì nữa?”

Tào Hóa Kim Tiền tư lự một chút: “Tốc độ tu luyện của người có thể nhanh hơn những người có tư chất tốt gấp mấy lần, nhưng tới khi sử dụng pháp thuật, thì uy lực có thể kém hơn người bình thường gấp mấy lần. Lúc Đan Thành thì càng khỏi phải nói, làm không đúng thì dám phải kết ra nội đan cử bát(*) phẩm, loại kém chất lượng nhất.”

(*) 8,9.

Hàn Ngâm vừa mừng xong lại phát sầu, hậu quả xấu nghiêm trọng tới vậy sao?

Thế mà Tào Hóa Kim Tiền lại trông có vẻ hả hê: “Tục ngữ nói Đan Thành xong thì hết đường hối, nếu kết ra nội đan cử bát phẩm thật, thì ta khuyên người nên sớm đổi nghề đi bắt yêu bắt quỷ đi, không cần tu tiên nữa.”

Hàn Ngâm xám xịt hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì muốn tu thành chân tiên, tối thiểu phải kết ra được nội đan lục(*) phẩm trở lên, thất(**) phẩm cũng không được, nói chi cử bát phẩm.”

(*) 6, (**) 7

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 34 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tìm Người Trợ Giúp

Tìm người trợ giúp

Edit: Yunchan

Tính nết của Tào Hóa Kim Tiên đúng là cực đoan, khi thì cảm như hén không thềm hé răng, khi thì lái nhà lái nhái không yên một giây, đã thế còn khăng khăng không vào chủ đề chính mà phải chạy hết trời cao biển rộng, còn nói đến độ huyền diệu thâm thúy, phức tạp khó hiểu, làm Hàn Ngâm phải tốn bao nhiêu là sức mới hiểu triệt để được quả Ngũ Hành.

Nói đơn giản là trong trời đất dồi dào linh khí ngũ hành, người cũng phân làm ngũ hành, nhưng bình thường chỉ có một hành làm chính, tứ hành còn lại là phụ.

Cơ thể cô vốn là Mộc hành, đương nhiên trong lúc tu luyện phải chặt lọc ra Mộc linh khí trong trời đất để hấp thụ. Nhưng sau khi ăn quả Ngũ Hành rồi thì Ngũ hành linh khí đều sử dụng được, không cần phải chặt lọc, thế nên tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn người thường gấp mấy lần.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, linh khí kỳ nhất là pha tạp không tinh khiết.

Giả sử như tu vi bằng nhau, Lạc Vân Khanh tu thủy hành linh khí thuần khiết, khi hần sử dụng pháp thuật hệ thủy thì uy lực của nó chắc chắn sẽ mạnh hơn người kham hết cả ngũ hành như Hàn Ngâm gấp mấy lần.

Nắm rõ được điểm này rồi, Hàn Ngâm suy sụp không gì sánh được.

Tạo Hóa Kim Tiền còn vờ vĩnh an ủi cô: “Người cũng có thể nghĩ theo hướng này, pháp thuật ngũ hành người đều sử dụng được tất, mà Lạc sư huynh của người chỉ dùng được mỗi pháp thuật hệ thủy, nếu hắn dùng pháp thuật hệ hỏa, thì đến đóm lửa cũng không nhóm nổi.”

“Đúng!” Hàn Ngâm buồn bực nói: “Nhưng vấn đề là người dùng pháp thuật hệ hỏa có thể làm lửa cháy bùng cả đồng cỏ, còn ta thì chỉ nhóm mỗi đống lửa được thôi.”

Tạo Hóa Kim Tiền bật cười: “Không sai không sai, chuyện này mà người cũng nghĩ thông được, xem ra người còn chưa ngu hết thuốc chữa.”

Hàn Ngâm nhịn tức, hỏi: “Có cách nào cứu không?”

“Không có.” Tạo Hóa Kim Tiền đáp cực nhanh, giọng nói còn mang theo chút đắc ý.

Hàn Ngâm nhìn nó một lúc, bỗng nhiên nhặt nó bỏ vào lòng bàn tay, đem ra ngoài.

Tạo Hóa Kim Tiền vội hỏi: “Đi làm gì?”

“Tìm Tô Tinh Trâm.”

Tạo Hóa Kim Tiền run run: “Người muốn chết hả?”

Hàn Ngâm thở than: “Ta hết hy vọng tu thành tiên rồi, làm sao trốn được hắn nữa, chi bằng chủ động trả người cho hắn, xin hắn sau này đừng tìm ta gây phiền nữa.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Cô còn ngoái đầu lại gọi: “Nha Nha, đi thôi.”

Thổ Linh trư ngáp một cái, lê tấm thân ú dẫy một cách bất đắc dĩ, đi theo cô đến cổng lớn.

Tạo Hóa Kim Tiền không cầm lòng được, hét to một tiếng: “Dừng!”

Hàn Ngâm đáp thẳng đuột: “Xin lỗi, ta cũng không muốn đưa người vào miệng cọp mà chỉ làm đúng đạo lý người khôn giữ mình thôi.”

Đừng hòng giả bộ, không giống chút xíu nào!

Tạo Hóa Kim Tiền hậm hực nói: “Hỗn Nguyên tâm pháp.”

“Gì cơ?”

Tạo Hóa Kim Tiền thấp giọng lầu bầu với vẻ không tình nguyện: “Tìm được Hỗn Nguyên tâm pháp, lúc Tụ Linh thì tìm thêm Ngũ hành linh mạch, có thể lúc Đan Thành mới từ tam phẩm trở lên.”

“Tìm Hỗn Nguyên tâm pháp ở đâu thì được?”

“Không biết.”

Hàn Ngâm hết cách: “Chẳng phải người khoe trong thiên hạ không có chuyện gì người không biết sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền hừ một tiếng: “Người có ngũ hành cân bằng bẩm sinh mà còn tầm đạo tu tiên, trong vạn người chẳng chọn được một. Hơn nữa quả Ngũ Hành không phải là quả lê bỏ vào giỏ bán đầu đường, năm dài tháng rộng chẳng ai động đến tâm pháp này, nên hiển nhiên dần dần thất truyền, sao ta biết được phải đi đâu tìm?”

Hàn Ngâm thầm thở dài một hơi, cứ tìm bừa vậy, làm hết sức mình nghe theo thiên mệnh thôi.

Tuy hy vọng xa vời, nhưng dù sao vẫn tốt hơn hoàn toàn tuyệt vọng. Ít nhất bây giờ cô đã biết, tu tiên gồm chín bước, lần lượt là Nạp Khí, Nhập Khiếu, Cảm Ngộ, Tụ Linh, Ngưng Luyện, Đan Thành, Túy Dưỡng, Độ Kiếp và Tọa Vong. Hiện tại đến bước đầu tiên cô còn chưa tu xong, nhắc tới Tụ Linh bây giờ còn sớm lắm.

Cả đêm này, cô lật hết toàn bộ trúc giản mà Nguyên Nhất chân nhân để lại, nên thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Hàn Ngâm còn tra được loại linh quả mà Thổ linh trư ăn, nó tên là Thiên Dực(*). Nghe đâu ăn vào rồi có thể bay lượn tự do trên không trung như loài chim, có điều theo cô thấy Thổ Linh trư gần đây càng phát phì theo hướng heo mỡ, muốn nó bay lên, nhất định vô cùng khó khăn!

(*) Cánh trời.

Mãi tới khi trời tờ mờ sáng, cô mới chớp mắt một lúc. Sớm ra định mở cửa ra ngoài thì lại bị dọa hết hồn, bởi vì cái người tên Hồ Khả đang đứng ở trước cửa nhà cô, cúi đầu, im thin thít.

“Ta...” Hồ Khả cười khở: “Tối qua đại tiên bảo ta đi nghỉ ngơi, nhưng chưa nói đi đâu nghỉ ngơi, nên ta ngủ ở ngay bờ tường một đêm... tiện cho đại tiên gọi bất cứ lúc nào...”

Hàn Ngâm nhướn mày, tên trộm này đúng là thật thà!

Cô phất phất tay: “Người về đi.”

Hồ Khả lập tức vui mừng ra mặt, nhưng chưa đi được hai bước, lại bị Hàn Ngâm kêu lại lần nữa: “Chờ chút, ngoài đi đánh bạc thì ngày nào người cũng nhàn rỗi à?”

Hắn lại muốn khóc: “Đúng vậy...”

“Ta muốn mượn người.” Hàn Ngâm thấy ra một lượng bạc: “Đây là hai tháng tiền công, người về thay quần áo rồi tới đây bàn tiếp.”

Người lười thành thói thì đâu tình nguyện làm lụng, huống chi còn làm thuê cho một yêu tinh...

Hồ Khả trăm ngàn lần không tình nguyện, thế nhưng hắn không dám chống lại cô, đành phải cất bạc vào, trước khi đi miễn cưỡng cười với cô một cái, nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

Thật ra Hàn Ngâm cũng không muốn nhìn thấy hắn lắm, nhưng mà gần đây cô tốn khá nhiều thời gian để đọc sách viết chữ, trong khi đó còn rất nhiều việc vặt phải làm, vì không muốn lãng phí thời gian tu luyện quý báu, nên phải có một người tới làm giúp cô. Bây giờ có một tên trộm tự chạy tới, tất nhiên cũng là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Đợi Hồ Khả quay lại, Hàn Ngâm bèn giao cho hắn gần nửa tráp kim ngân, dặn hắn đem chỗ tiền này đi mua căn nhà hoang này, rồi mượn thêm vài người, dọn hết hoa cỏ và cây cối trong nhà.

Hồ Khả giật mình: “Đại tiên muốn mua tòa trạch này sao?”

“Đừng hỏi nhiều.” Hàn Ngâm búng tay, sử dụng Dịch Trần chú(*) trên người hắn, rồi dọa: “Ta đã làm phép nhìn lén trên người người, nếu giữa đường người dám mang tiền đi đánh bạc, hoặc làm việc không tận tâm, ta đây đều biết được hết.”

(*) Chú gột rửa.

Chẳng cần phải nói thêm gì nữa, Hồ Khả đeo theo cái mặt đau khổ ra đi, hơn nữa còn tin lời cô thật, đến chửi thầm trong bụng cũng không dám.

Số kim ngân dùng để mua tòa trạch này, là do hai tháng trước Thổ Linh trư hay ra ngoài tản bộ vào ban đêm, chẳng biết ùi ở đâu ra. Hàn

Ngâm lần đầu thấy nhiều tiền như vậy, mà mang theo người thì cứ thấy nặng nề bất tiện, rồi cô nhớ trong sách có câu “Thỏ khôn có ba hang”, nên mới nghĩ tới chuyện chuẩn bị vài nơi đặt chân cho mình. Như vậy lỡ đâu tương lai xảy ra chuyện gì thì cũng không phải lo không có chỗ dung thân.

Sau khi Hồ Khả đi rồi, Hàn Ngâm bèn chọn hai trận pháp đơn giản trên trúc giản, dùng bút phác họa khái quát trên giấy để dự phòng. Sau đó dùng phương pháp tra được trên trúc giản, bắt tay luyện túi Càn Khôn.

Ai ngờ luyện khí vật còn trắc trở hơn cô tưởng tượng, với tu vi hiện nay của cô, phải mất ba ngày mới miễn cưỡng luyện túi Càn Khôn tới tầng một, có thể cho vào mười món, đại khái muốn luyện tới tầng hai phải mất nửa tháng. Cô luyện mãi tới khi không cố gắng được nữa mới dừng tay, chỉ nhật trúc giản quan trọng bỏ vào trong, để vừa gặp nguy hiểm là có thể chạy trốn bất cứ lúc nào. Xong xuôi cô mới đứng dậy đi tới bên cửa sổ hướng mắt ra bên ngoài, thấy Hồ Khả đã về từ lâu, lúc này đang đứng tuốt trên ngọn giả sơn ở giữa sân, ưỡn bụng thẳng lưng, vung tay múa chân hò hét ra lệnh với người mà hăn thuê tới.

~ Hết chương 35 ~

Chủ Nhật nghỉ nhé mọi người, tham truyện quá cứ gõ liên tục làm não Yun đơ mất rồi =__=!!

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đào Hố Chờ Người Nhảy

Đào hố chờ người nhảy

Edit: Yunchan

Cỏ dại và cây cối trong nhà hoang đều được dọn dẹp gọn gàng, sau đó Hàn Ngâm lại bảo Hồ Khả dẫn người đào hố trên đất bùn, đào sâu được bao nhiêu thì cứ đào, tiện thể đào thêm một đường ngầm trong phòng củi thông ra bên ngoài.

Hồ Khả không hiểu nổi hành động của cô: “Đại tiên, ngài làm vậy là định chôn đồ hay là đào hầm ngầm...”

Hàn Ngâm đáp: “Không chôn đồ cũng không đào hầm ngầm, chỉ đào hố thôi.”

Đào hố, sau đó chờ người ta nhảy!

Ai biết Tô Tinh Trầm có tìm được cô hay không, không thì tốt, còn xui xẻo tìm tới được, thì cô cũng xin mời đại nhân vào hố, còn mình thì tranh thủ thời gian chạy trốn.

Tất nhiên, kiểu hố này để bẫy người thường thì rất dễ, nhưng để bẫy người tu tiên thì đúng là viễn vông. Chẳng qua dựa vào ghi chép trên trúc giản và Tọa Hóa Kim Tiền lâu lâu chỉ bảo, cô vẫn có thể bày vài loại trận pháp vây khốn đơn giản mà lại hiệu quả dưới đáy hố, sau đó lại bảo Hồ

Khản lót một tấm gỗ mục trên miệng hố, rải lên một lớp đất mỏng, trồng thêm mấy loại hoa cỏ theo Tụ Linh trăn.

Tụ Linh trăn có công dụng thu nạp linh khí, nên cũng có thể thúc đẩy thực vật bình thường lớn nhanh, và cũng khá giúp ích cho việc tu luyện của cô.

Ngoài ra, cô còn bảo Hồ Khản cầm tập ảnh cô đưa, dẫn người lên núi tìm dây Mạn Xà, hoa Mê Ly, cỏ Toan Thực, đây là những giống thực vật thông thường nhưng lại có sẵn thuộc tính tấn công, đem chúng về trồng ở chân tường và giữa tòa trạch, sau đó phụ trợ thêm pháp thuật hệ Mộc để nuôi trồng, khiến tính tấn công của chúng càng mạnh hơn.

Việc này tương đối rườm rà, không thể nào làm xong trong thời gian ngắn. Cũng may Hàn Ngâm chỉ lo trước tính sau, đề phòng sẵn chứ không gấp gáp, nhớ tới thứ gì thì sai Hồ Khản một tiếng, để hăn đi lo liệu, còn bản thân cô thì bề quan tu luyện, không có việc gì thì tuyệt đối không lộ mặt ra.

Cô cũng đã thôi không tới chỗ tiên sinh dạy học nữa, do đó người trong thôn đều cho là cô đã rời khỏi đây rồi. Về phần Hồ Khản bịa chuyện hăn đến giúp đỡ dọn dẹp tòa trạch thế nào thì cô cũng không để ý, vì Hồ Khản không tới tìm cô tố khổ, cho nên cô mặc định là hăn đã xử lý ổn thỏa cả rồi.

Như đã nói, ban đầu Hồ Khản không muốn làm việc cho cô, về sau lại phát hiện nàng yêu tinh này trừ hành tung bí hiểm ra thì chẳng có gì khác người thường, lúc sai bảo hăn làm việc cũng rất phóng khoáng, thế là lòng e dè của hăn dần bị đẩy lùi, trái lại còn thích thú với loại cáo mượn oai hùm này. Chẳng những có thể chỉ tay vẽ chân với người làm thuê, mà đến cha mẹ cũng không còn cảm râm hăn nữa, cũng nhờ hăn mượn cơ lúc đánh bạc quen được một thương khách vắng lai, thương khách này mua trạch viện xong thì lại đi xa, cho nên bảo hăn đến trông nhà hộ. Mỗi tháng hăn đều kiếm được tiền, rốt cuộc cũng đã làm được chuyện đứng đắn.

Thời gian trong lúc tu luyện bay nhanh như tên bắn, nếu không phải bốn mùa còn đang luân chuyển, từ Thu tới Đông, Đông qua lại sang Xuân, thì quả thực Hàn Ngâm chẳng phân biệt được tối hay sáng, ngày hay đêm. Cô cứ ở trong trạng thái không biết rõ tháng ngày như thế, mãi đến sớm hôm ấy, Hồ Khả đưa tới cho cô bánh hoa, còn lớn gan hỏi cô có muốn ra ngoài ngắm hoa dạo cảnh hay không, vì sớm hôm đó khi cô tỉnh lại đúng vào tiết triêu hoa, cũng là sinh thần thứ mười bốn của cô.

Nói là sinh thần, nhưng thật ra chính cô cũng không biết rốt cuộc có phải không, vì theo lời của bà bà nuôi dưỡng cô thuở nhỏ kể lại, thì hôm nhật cô về đúng vào tiết triêu hoa, còn tên của cô là đặt theo cái tên được thêu trên tã lót, chắc là do cha mẹ cô thêu, nhưng tại sao họ lại bỏ rơi cô thì chẳng ai biết cả.

Bà bà đơn chiếc nghèo khổ, nuôi nấng cô đến khi cô năm tuổi thì qua đời. Từ đó về sau, cô không còn người thân nữa, cũng lang thang đầu đường cho tới hôm nay...

Cô chưa từng đoán xem cha mẹ nhân tâm bỏ rơi cô là ai, nếu họ đã không cần cô thì cũng không đáng để cô phải nhớ tới. Có điều mỗi lần hồi tưởng lại chuyện cũ, nhớ lại bà bà đã chết, trong lòng cô vẫn sinh ra cảm giác chua xót. Hiện tại cảm xúc đã rõ ràng hơn, bất tri bất giác khiến cô nhớ tới một câu mà cô từng đọc được trong sách:

“Nhân sinh khổ đoản, đời người bao nhiêu? Ví như sương sớm, những ngày đã qua, sầu khổ là bao...”

Hồ Khả không nghe thấy tiếng thì thầm của cô, nhưng thấy cô rơi vào trầm tư thì không dám nói gì nữa, lặng lẽ lui ra ngoài, còn khép cửa lại hộ cô.

Thật ra Hàn Ngâm không phải đang trầm tư, mà do mấy ngày nay cô sắp tu đến giai đoạn đột phá cảnh giới, khiến tâm trạng bình tĩnh bỗng nổi

lên gợn sóng, trong tâm lóe sáng, kéo theo khí châu bên trong đan điền xoáy quanh thần tốc.

Chốc lát sau, khí châu bèn hóa thành một luồng khí sáng năm màu, men theo xương cốt, đánh dốc lên, phá tan liên tiếp hai mươi bốn huyết khiếu của cô với thể chẻ tre. Nhưng khi xông đến mi tâm tổ khiếu thì lại bị cản trở, chuyển qua các huyết khiếu khác thì khí đã kiệt, bèn quay ngược lại bên trong đan điền tụ lại thành châu. Có điều khí châu này lại không giống với mọi khi, nó chỉ lớn cỡ hạt đậu, đã vậy còn xoáy điên cuồng.

Viên khí châu lượn vòng trong cơ thể, linh khí bao quanh người Hàn Ngâm cũng xô ập vào cơ thể cô hết như sông ngân cuộn cuộn, đánh thốc tới hai mươi bốn huyết khiếu mà cô vừa xông phá.

Chẳng biết đã qua bao lâu, mãi đến khi viên khí châu trong cơ thể quay chậm lại như lúc ban đầu, Hàn Ngâm mới từ từ mở mắt ra, cảm giác đầu óc và tinh thần đều sáng láng minh mẫn, đồng thời linh lực cũng dồi dào hơn trước đây gấp mấy lần, đúng lúc này bên tai chợt vang lên tiếng gọi “Ê”.

Mắt cô lập lòe ánh sáng, cười nói: “Sao nào, người lại muốn phát biểu ý kiến à?”

Chẳng biết do ao ước hay đổ kỵ mà trong giọng mắng mỏ của Tạo Hóa Kim Tiền lại mang theo vị chua: “Đần độn, chả biết cái quái gì mà dám dẫn khí xông thẳng lên tổ khiếu, chưa tẩu hỏa nhập ma là may cho người.”

Giai đoạn đột phá tu vi tới bất thành linh đầu phải do cô kiểm soát, chưa kể không có sư phụ ở bên chỉ dạy, cô đành phải hành động theo bản năng thôi, nào biết được mấy lý lẽ này chứ. Nhưng suy cho cùng phá liên tiếp hai mươi bốn huyết khiếu, điều này chứng tỏ cô đã chính thức bước chân vào đại đoạn hai của tu tiên. Chỉ nghĩ đến chuyện Tống Việt không

còn lý do nào để đuổi cô khỏi Cửu Huyền, thì những cực nhọc trải qua hơn nửa năm này không uổng phí chút nào. Tâm trạng cô phơi phới, bị mắng mà cũng chẳng buồn tức, chỉ cười tủm tỉm đáp lại một câu: “Lần sau sẽ rút kinh nghiệm.”

Lần sau á hả? Lần sau chúc nhóc tì người linh khí tán loạn toàn thân, tẩu hỏa nhập ma mà chết!

Tạo Hóa Kim Tiền hừ giọng, tiếp tục chê bai cô.

Hàn Ngâm chẳng thèm lọt tai lời nó nói, bây giờ cô đang hưng phấn lắm đấy nhé. Mỗi lần xông phá được một huyết khiếu, đồng nghĩa với việc cơ thể cô sẽ chứa được lượng linh khí nhiều gấp đôi. Hôm nay phá một mạch hai mươi bốn huyết, khiến cô có cảm giác như một vũng nước nhỏ trở mình một cái đã biến thành cái hồ cạn. Thế là cô vội vội vàng vàng xài thử mấy loại pháp thuật trên trúc giản, những loại mà lúc trước không đủ linh khí để dùng.

Cô bắt đầu với một pháp thuật hệ hỏa, linh khí biến ra đóa hỏa liên giống như in trong sách, đáng tiếc chỉ to cỡ quả hạch đào, đánh lên tường, cháy chốc lát, rồi hóa thành luồng khói đen, tắt ngóm...

Tạo Hóa Kim Tiền cười như phát rồ: “Há há há há há...”

Hàn Ngâm:...

Dùng tiếp một pháp thuật hệ thủy, linh khí biến ra lưỡi băng lạnh lẽo thấu xương. Khổ nỗi kích cỡ chỉ đủ bỏ túi, chẳng giống lưỡi băng mà lại hết như ám khí ngắn, bắn vút ra đập lên song cửa sổ, vạch ra một vết trắng phiêu, bốc lên một màn sương lạnh, sau đó, nát...

Tạo Hóa Kim Tiền cười tới sắp hụt hơi: “Pháp thuật giỏi, pháp thuật hay, con ruồi có chạy cũng không thoát...”

Đến Thổ Linh trư đứng bên cạnh cũng trờng con mắt heo, ục ịt một hời, lật ngửa bụng, bốn móng chống lên trời, tỏ ý khinh bỉ.

Hàn Ngâm câu: “Các người...”

Thật quá đáng!

Cô bùng phát cơn oán hận của mình một lát, rồi quyết định lên đường về Cửu Huyền.

Đương nhiên, hiện tại cô vẫn chưa có năng lực tự vệ gì, nhưng ngộ nhờ đụng phải nguy hiểm thì hù dọa chút ít như hù Hồ Khả cũng dư sức. Và quan trọng nhất là cô còn phải đi tìm Hồn Nguyên tâm pháp, không thể vì trốn tránh Tô Tinh Trầm mà co đầu rút cổ suốt đời được.

Chỉ hy vọng là hơn nửa năm này hẳn không tìm được cô, đã hoàn toàn từ bỏ ý đồ rồi.

~ Hết chương 36 ~

Thật ra sở thích của Yun cũng là đào hố chờ người ta nhảy, hí hí (≡ ∪ ≡)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đừng Có Mơ!

Đừng có mơ

Edit: Yunchan

Kỳ lạ!

Hàn Ngâm lật tung cả phòng lên, tìm bỏ hơi tai: “Rõ ràng lúc nào cũng để trên người mà, sao tự dưng lại mất.”

Tạo Hóa Kim Tiền cố hãm tiếng cười lại, hỏi cô: “Người tìm cái gì?”

“Túi Càn Khôn!” Hàn Ngâm vẫn đang cảm đầu tìm loạn xạ: “Để thu dọn đồ đạc về Cửu Huyền thì ta phải luyện lên một tầng nữa, để đựng được thật nhiều đồ.”

Ức...

Tạo Hóa Kim Tiền bỗng nhiên cầm bật, bắt đầu giả chết.

Hàn Ngâm lục lọi cả buổi trời vẫn không tìm thấy, bèn đưa mắt nhìn về phía Thổ Linh trư: “Nha Nha, có phải người giấu không?”

Thổ Linh trư lật đật lắc đầu.

Hàn Ngâm chuyển qua Tạo Hóa Kim Tiền, nào ngờ mới đó nó còn om sòm, mà bây giờ lại nằm ỳ ra trên gối của cô cam như hến.

Cô lên tiếng hỏi: “Còn người?”

Tạo Hóa Kim Tiền nhìn trái nhìn phải, nói lảng: “Khởi hành nên chọn một ngày hoàng đạo.”

“Có nhìn thấy túi Càn Khôn của ta đâu không?”

Tạo Hóa Kim Tiền tiếp tục ông nói gà bà nói vịt: “Thật đáng tiếc, muốn Ngự kiếm phi hành phải qua giai đoạn Nhập Khiếu, bây giờ người chỉ có thể đi bộ về Cửu Huyền.”

Chẳng cần hỏi nữa, kết quả đã quá rõ ràng.

Hàn Ngâm híp mắt lại: “Giao ra đây!”

Tạo Hóa Kim Tiền vẫn ngoan cố vùng vẫy giãy chết: “Chẳng biết người đang nói gì...”

Hàn Ngâm nhìn chăm chăm nó bằng cặp mắt sáng quắc, im lặng tuyệt đối.

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm vẫn nhìn chăm chăm nó, không chớp mắt lấy một lần.

Qua một hồi giằng co, rốt cuộc Tạo Hóa Kim Tiền không đấu lại, mắt tiền hé mở phun túi Càn Khôn ra, sau đó hùng hùng hổ hổ nói: “Đồ chơi chán phèo, trả lại cho người đây.”

Hàn Ngâm hết nước nói: “Người lại nuốt thứ này...”

Nói đến giữa chừng cô bỗng im bật, vì cô phát hiện túi Càn Khôn này đã được luyện đến tầng năm, có thể đựng hơn một trăm món!

Cô sững ra, tim đập lên điên cuồng, nên biết rằng tuy tu vi của cô đã tăng lên, nhưng tối đa chỉ luyện được túi Càn Khôn này đến tầng ba là cùng, vả lại còn phải tốn ít nhất một tháng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt cô nhìn Tạo Hóa Kim Tiền đã trái đầy sao, long la long lạnh.

Tạo Hóa Kim Tiền tự dưng thấy run run: “Người, người muốn làm gì...”

“Ta không muốn làm gì hết, ta chỉ muốn biết pháp bảo người có lợi chỗ nào thôi.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Chẳng lẽ tác dụng của người là luyện khí vật?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Nếu ta nhớ không lầm, lần trước ở thạch thất người cũng nuốt mất vườn linh, thế còn nhớ ra được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm hỏi liên tù tì mấy vấn đề, cuối cùng mới biết rõ, miếng vàng này sở dĩ có tên Tạo Hóa, là vì nó có khả năng dưỡng dục, chỉ cần nó tình nguyện thì có thể dùng linh khí trời đất do bản thân hấp thụ để luyện hóa thứ bị nó nuốt vào. Ví dụ như luyện hóa một pháp khí cấp chín lên cấp bảy, khiến uy lực của pháp khí tăng mạnh.

Tất nhiên, nó cũng chẳng phải vạn năng, luyện hóa cần có thời gian, hiệu quả cụ thể cũng phải tùy theo phẩm cấp của bản thân đồ vật. Nhất là sau khi bị chương môn La Cẩn phong ấn, linh lực của nó đã hao tổn nhiều, năng lực luyện hóa hiện giờ cũng có hạn. Theo lời khai báo thành thật của

nó, thì để luyện túi Càn Khôn này tới tăng năm, nó phải mất hơn nửa tháng ròng, hơn nữa đây đã chạm tới giới hạn hiện tại của nó, muốn luyện tiếp tới tăng sáu chưa chắc được.

Nhưng nhiều đây đối với Hàn Ngâm đã quá đủ rồi!

Pháp khí và pháp bảo trên đời này đều rất quý giá, nguyên nhân là do để luyện được nó phải hao tổn thời gian và sức lực, có khi còn làm người ta táng gia bại sản. Thế mới thấy, có được một pháp bảo luyện khí sẽ tiết kiệm được bao nhiêu là việc, dù pháp bảo luyện khí này hiện tại chưa thuộc về cô, chưa chắc bằng lòng luyện khí cho cô...

Hàn Ngâm vô cùng phấn khích: “Thảo nào người được xưng là chí bảo Cửu Huyền, ta cứ tưởng người chỉ biết khua môi múa mép gắt gỏng, ai dè người đúng là xứng danh.”

Tạo Hóa Kim Tiền lập tức phồng mũi: “Tất nhiên, người còn không nhìn xem bốn đại gia là ai, nếu không có bản lĩnh vĩ đại thông thiên thấu địa thế kia, thì sao được xưng là pháp bảo, sao lại khiến tên nhóc con La Cẩn dùng chiêu bẩn để nhốt ta không tha, sao lại khiến Tô Tinh Trầm...”

Màn khoe mẽ lan man bất tận làm Hàn Ngâm hết chịu nổi, gấp rút cắt lời nó: “Vậy vườn linh người nuốt lúc trước cũng bị người luyện hóa rồi sao?”

Đây quả là một câu hỏi làm người ta tắt nghẹn.

Tạo Hóa Kim Tiền lặng thinh một lát, rồi phun ra hai chữ: “Không có...”

“Không luyện hóa được à?”

Tạo Hóa Kim Tiền rên lên một tiếng coi như thừa nhận. Vườn linh là do Nguyên Nhất chân nhân để lại, cũng là một món pháp bảo, nếu không

biết cơ quan bên trong, thì với năng lực hiện tại của nó muốn nuốt xuống đã vượt quá khả năng, đừng nói chi tới luyện hóa.

Quả nhiên Hàn Ngâm lại hỏi tiếp: “Thế tại sao ngươi phải nuốt nó?”

Câu hỏi này khiến Tào Hóa Kim Tiền muốn rơi lệ đầm đìa, thực ra nó nuốt vườn linh cũng giống như nuốt túi Càn Khôn vậy, tất cả đều xuất phát từ ngửa miệng! Là bản năng! Toàn bộ đều là bản năng trời sinh! Dù biết rõ luyện hóa đồ vật cho người ta sẽ tiêu hao linh khí trời đất mà nó cực khổ hấp thu, và lại còn chẳng có lợi mấy cho việc nâng cấp tu vi của nó. Thế nhưng nó không tài nào chống cự lại bản năng luyện khí này hết!

Hàn Ngâm nào biết lòng dạ của nó đang rối bời, chỉ nhìn nó bằng đôi mắt sáng rực: “Chi bằng, ngươi phun vườn linh ra cho ta đi?”

Tào Hóa Kim Tiền phát cáu: “Dựa vào cái gì!”

“Dựa vào ngươi luyện hóa không được.”

Tào Hóa Kim Tiền bị tổn thương nặng nề, dùng sức rít lên một câu: “... Đừng có mơ!”

Chep, được rồi, không cho thì không cho. Hàn Ngâm rất biết mình biết ta, nói nào ngay hiện tại tu vi của cô còn kém cỏi, dù Tào Hóa Kim Tiền chịu đưa vườn linh cho cô, thì cô cũng chẳng biết dùng những loại linh hoa linh thảo sống lâu năm đó vào việc gì.

Ăn á? Cảm ơn, cho miễn đi! Một quả Ngũ Hành đã vờn cô đủ mệt rồi, cô không dám ăn bậy ăn bạ thêm đâu, hơn nữa ăn được cũng chưa chắc tiêu hóa được, chỉ tổ lãng phí.

Điều chế thuốc á? Cảm ơn, miễn luôn đi! Cô bận tu luyện bù đầu chưa rảnh ngó tới chuyện luyện thuốc lần nào đâu, và lại cô cũng như Mộ Thập Tam, có một trái tim phá sản kiên cường, thôi thì an phận là hơn.

Hàn Ngâm tạm buông tha cho Tào Hóa Kim Tiền, cầm túi Càn Khôn ngắm nghía một lát, rồi sực nhớ ra một vấn đề, bèn hỏi tiếp: “Túi Càn Khôn này vốn là pháp khí, người luyện hóa được cũng chẳng phải lạ, nhưng mấy thứ thông thường người có luyện được không?”

Tào Hóa Kim Tiền hừ lạnh: “Coi khinh ta à? Thứ gì bốn đại gia cũng luyện được tất!”

Hàn Ngâm hỏi dò: “Ví như?”

Tào Hóa Kim Tiền đổi giọng sang âm u: “Ví như người!”

Hàn Ngâm:...

Tào Hóa Kim Tiền cười khì: “Luyện người thành phù quý nhé?”

“Người đừng mơ!”

Tào Hóa Kim Tiền đánh vòng sang thứ khác: “Không thì luyện con heo mập kia?”

Thổ Linh trư đang nằm yên bên đó ngủ gà ngủ gật, vừa nghe thấy câu này, mình heo bỗng nhiên giật bắn lên, chạy như bay ra sau lưng Hàn Ngâm, trợn mắt nhìn Tào Hóa Kim Tiền.

Hàn Ngâm cúi đầu ôm lấy Thổ Linh trư, vỗ nhẹ trấn an nó, nhưng miệng thì lại hiếu kỳ: “Phù quý là gì?”

“Là một loại phù khí, đem ba hồn bảy vía của vật còn sống luyện hóa thành phù, lúc cần sử dụng thì dùng linh khí vận hành, vừa đơn giản lại tiện lợi.” Tào Hóa Kim Tiền dụ dỗ cô: “Đưa con heo mập đó cho ta luyện đi, người có thể mang theo sát bên người, tiết kiệm được rất nhiều đồ ăn nuôi heo.”

Thổ Linh trư sợ run cả người, phát ra một tiếng heo kêu ai oán.

Hàn Ngâm bán tín bán nghi: “Sức mạnh của phù thủy này có yếu không?”

Giọng Tạo Hóa Kim Tiền càng êm ái mê hoặc hơn: “Dĩ nhiên là không.”

Hàn Ngâm nheo mắt lại: “Không có hạn chế gì á?”

Ặc...

Đáng ghét, xú nha đầu này đúng là khó lừa!

Tạo Hóa Kim Tiền đành phải đáp trung thực: “Chỉ có thể dùng một lần.”

Hàn Ngâm ôm chặt Thổ Linh trụ, rống lên với nó: “Người đừng mơ!”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

~ Hết chương 37 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tai Họa Mò Tới Cửa

Tai họa mò tới cửa

Edit: Yunchan

Tu tiên kham khổ, hai bộ quần áo, vài quyển trúc giản là đủ một gia tài.

Hàn Ngâm thu gom mấy thứ tùy thân bỏ vào trong túi Càn Khôn, cầm cái tráp kim ngân lên, đang định kêu Hồ Khả vào căn dặn đôi câu, thì lại thấy hắn chạy xộc vào với điệu bộ hốt hoảng.

“Chuyện... chuyện lớn rồi!” Hồ Khả chẳng còn e ngại gì như ngày xưa, còn lớn gan lôi tuột cô ra ngoài phòng: “Đại tiên đi mau lên, có người tới bắt yêu...”

Bắt yêu!

Hàn Ngâm bó tay: “Người đừng hoảng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người nói rõ ra đã.”

Hồ Khả chỉ lo kéo cô ra ngoài: “Không... không có thời gian nói chuyện đâu, hai người đó biết bay... sắp tìm tới cửa, không đi bây giờ thì không kịp nữa...”

Hàn Ngâm chẳng hiểu mô tê gì, nhưng nghe hắn nói tới tìm cô là hai người thì thầm thở phào trong lòng. Bất cứ giá nào Tô Tinh Trầm cũng

không thể đi chung với người khác tới tìm cô được, hơn nữa hẳn tuyệt đối không có chuyện thông báo trước này đâu.

Cô quyết định đi xem thử, bèn quăng tráp kim ngân vào tay Hồ Khả: “Lúc ta không có mặt, người cầm số tiền này đến vùng lân cận mua ít điền sản, trông coi nhà cửa giùm ta, nhân tiện quan tâm tới Sở phu tử trong thôn một chút.”

Sở phu tử, chính là vị tiên sinh già quá vợ ở trong trường học.

Hồ Khả sờ sờ, cảm thấy cái tráp trong tay nặng chết được.

Hắn toan nói thêm gì đó, Hàn Ngâm đã giành trước: “Cấm tiệt người cầm tiền này đi đánh bạc, bằng không đến khi ta quay lại, cái tay nào của người đánh bạc, ta sẽ chặt gãy cái tay đó, hầm thành thịt kho tàu mặc cho người chọn, muốn ăn cái nào thì ăn!”

Dạ dày Hồ Khả quặn lên, nôn khan hai tiếng, đến khi ngược mắt lên thì Hàn Ngâm đã bỏ hẳn lại mà đi rồi.

Vòng qua bụi trúc, còn chưa đi tới sân trước.

Hàn Ngâm chợt nghe trên trời vọng xuống tiếng cười lạnh, ngẩng đầu nhìn lên, có một đôi nam nữ đang ngự kiếm lãng không, hai người này trạc mười tám mười chín tuổi, mặc y phục đỏ tươi, rực rỡ như lửa.

Cô không biết hai người này đều là môn hạ của Lưu Tiên môn, nam tên là Công Tôn Quyết Minh, nữ gọi Tiểu Vân, cả hai đều đã tới tu vi Tụ Linh, Ngự kiếm đương nhiên là chuyện thường ở huyện.

Cô cơ bản không có cơ hội mở miệng, Tiểu Vân đã giành hỏi trước: “Người là đệ tử của Cửu Huyền môn?”

Hàn Ngâm không đáp mà hỏi ngược lại: “Hai vị là ai, chúng ta có quen biết sao?”

Công Tôn Quyết Minh chau mày: “Nói nhiều với cô ta làm gì, giết người thì đèn mạng, cứ bắt cô ta lại trước, đem về cho sư tôn xử lý.”

Hai người nói dứt câu là động thủ ngay.

Hàn Ngâm hỏi vội: “Khoan đã, giết người đèn mạng cái gì? Các người nói cho rõ ràng đi.”

“Còn giả ngu?” Công Tôn Quyết Minh cả giận quát: “Người giết sư đệ của ta!”

Càng nghe càng hồ đồ!

Đây rõ là ngồi yên trong nhà, họa mò tới cửa mà.

Hàn Ngâm cười khố: “Nếu ta nói mấy tháng nay ta luôn bế môn tu luyện, chưa từng ra ngoài lần nào nói chi tới giết người, thì các người có tin không?”

“Lắm lời, nói miệng không bằng chứng, ai tin người!”

“Được rồi, coi như nói miệng không bằng chứng đi, vậy người bảo ta giết sư đệ của người, có bằng chứng gì chứ?”

“Chúng ta đương nhiên có bằng chứng.” Tiểu Vân liếc miếng ngọc bội bên hông cô: “Hung thủ giết người sử dụng pháp thuật Cửu Huyền, mà chúng ta lùng tìm hơn mười dặm quanh đây, chỉ có mình người là đệ tử Cửu Huyền, không phải người thì còn ai vào đây?”

Cô cũng đang muốn giết người lắm đây, đáng tiếc không có đủ bản lĩnh!

Hàn Ngâm càng thêm dở khóc dở cười, nâng đóa hỏa liên héo queo trong lòng bàn tay lên: “Hai vị đã đủ sức ngự kiếm thì tu vi của sư đệ các người chắc cũng không kém, còn ta mới vào Cửu Huyền chưa được một năm, pháp lực thấp thế này, giết ruồi giết muỗi còn tạm được, chứ giết người làm sao nổi.”

“Nhập môn chưa được một năm mà có thể tu ra hỏa liên, còn vào nội môn Cửu Huyền?” Công Tôn Quyết Minh cười lạnh: “Sao ta không biết, tu tiên dễ như vậy từ bao giờ thế!”

Hình như hơi có cảm giác hết đường chối cãi...

Đã khó nói rõ thì Hàn Ngâm cũng chẳng muốn lời thôi với họ nữa, huống hồ khi nghe thấy hung thủ giết người sử dụng pháp thuật Cửu Huyền, trong lòng cô đã có dự cảm cực không lành, thật tình chỉ muốn chạy khỏi đây cho nhanh.

“Đã nói không phải ta rồi, nếu các người không tin thì tới Cửu Huyền tìm ta đối chất, còn bây giờ ta có việc gấp phải đi trước, khuyên các người cũng nên đi nhanh đi.”

Cô vừa nói vừa quay lưng bỏ chạy, ý mình quen địa hình nên cứ nhắm vào hang hốc mà chui, bằng không hai người kia ngự kiếm trên trời, thế nào cũng coi cô là cái bia ngắm.

Đằng sau cô vọng tới tiếng hét phần nộ của Công Tôn Quyết Minh: “Đúng là gian xảo, quả nhiên có tật giật mình!”

Chạy, là có tật giật mình.

Không chạy, bọn họ lại chẳng chịu tin lời cô, còn kêu gào đòi chém đòi giết, muốn bắt cô về cho người ta làm thịt.

Hai cái hại thì nên chọn cái ít thiệt hơn, Hàn Ngâm chưa ngu tới nỗi mỗ bụng chứng tỏ lòng trong sạch, nên đương nhiên giữ mạng là quan trọng hơn cả. Đối với loại người tự cho mình là đúng này thì cứ để mặc họ tự cho mình là đúng tiếp đi, chỉ cần cô coi như không nghe thấy gì là được rồi.

Không ngờ hai người kia ra tay rất độc, cô mới chạy chưa được mấy bước, đã có một đạo lôi chú bắn sượt qua người cô, làm cháy sém một bụi trúc ven con đường đá. Ngay sau đó một đường kiếm phong kê sát qua tai, lột mất một chỏm tóc của cô, khiến con Thổ Linh trư đuổi theo sau lưng kêu la inh ỏi.

Mộc sinh Lôi, Kim sinh Phong, bài học Ngũ hành đến lúc dùng rồi...

Hàn Ngâm bị họ đánh cho nảy ra linh cảm, tức tốc chạy tới chỗ đất bùn...

Độn thổ!

Mặc dù uy lực của pháp lực rất thấp, độn thổ chẳng được bao xa, nhưng dầu gì vẫn chạy nhanh hơn cặp chân, vả lại cũng bí mật hơn. Chẳng qua cô không biết được, lúc cô vừa chui xuống đất, hai người đang ngự kiếm đuổi theo suýt chút nữa đã té rớt khỏi kiếm, vì trước đó rõ ràng họ nhìn thấy cô sử dụng pháp thuật hệ hỏa, sao bây giờ lại đột nhiên xuất ra pháp thuật hệ thổ!

Sắc mặt Công Tôn Quyết Minh sầm xuống: “Chả trách cô ta tu vi nông cạn mà vẫn có thể giết chết sư đệ.”

Tiểu Vân thở dài: “Mau đuổi theo đi, đừng để cô ta chạy mất.”

Nói rồi hai người dừng phi kiếm, tiếp đất đuổi theo. Nhưng chung quanh tòa trạch này đã bị Hàn Ngâm táy máy tay chân, khiến bọn họ chật vật vô cùng. Không phải giẫm trúng cỏ sục rơi xuống hố làm khởi động

trận pháp bên trong, thì chính là kéo đứt sợi tơ đảm nhiệm chức năng điều khiển, khiến vô số nước độc bắn ra.

Với tu vi của họ, những bầy rập này đương nhiên chẳng gây ra thương tổn gì, cùng lắm là cản trở họ một lát, tuy nhiên đây lại chính là mục đích ban đầu của Hàn Ngâm, do đó cô đã gài bầy hết sức độc, muốn buồn nôn bao nhiêu cũng có.

Tỷ như Công Tôn Quyết Minh, sau khi thoát khỏi loạt tên trúc mới phát hiện ra nước độc kia là mấu chốt, không biết làm từ nguyên liệu gì mà khi bắn vào người hắn lại vừa đau vừa ngứa còn tanh tưởi khủng khiếp. Trong khi Tiểu Vân lọt hố, phát hiện dưới chân toàn là sâu lông và rắn lục mềm nhũn, định ngự kiếm bay ra, lại phát hiện bị Nguyên Từ trận bao vây.

Có thể tưởng tượng được, trong khoảnh khắc ấy khắp tòa nhà rú lên tiếng chửi bới chối tai liên miên bất tận cỡ nào, còn Hàn Ngâm lại đào thoát rất thích thú ở trong tiếng chửi bới chối tai ấy.

Khi cô sắp sửa vọt vào phòng củi, có thể chui từ đường ngầm ra ngoài, thì đúng lúc này Hồ Khả lại xông ra khỏi phòng củi, tay còn xách một cái rìu bổ củi, trông như muốn liều mạng với người ta.

“Ngu ngốc!” Hàn Ngâm không tài nào hình dung được cảm giác của mình lúc này. Nói tóm lại là không muốn thấy hăn xông ra biến thành mục tiêu cho Công Tôn Quyết Minh và Tiểu Vân xả giận, thế là lật đật thu lại phép độn thổ, hiện hình, lôi mạnh hăn vào phòng củi, đập vào mông hăn một cái cực lực, đá hăn tới miệng đường hầm được ngụy trang thành cái lòng bếp: “Cút mau, lăn được bao xa thì lăn bấy nhiêu, trong vòng ba tháng không được quay lại!”

Đương nhiên, chính cô cũng cần chạy trốn bằng đường hầm này, nhưng lại không muốn bị người ta chú ý đến chỗ này, đang định vác đồng

cúi ở cửa phòng vào che lại, nào ngờ lại thấy ngoài cửa phủ lên một cái bóng.

Cô ngẩng đầu, trông thấy một vị nam tử mặc đồ xanh, mắt phượng hẹp dài, nét mặt lãnh đạm.

Tô Tinh Trầm!

Trong tích tắc cô nghĩ ngay đến cái tên này, mặc dù đây là lần đầu nhìn thấy hắn khi không che mặt, mặc dù hắn đã thu lại sát khí khủng bố ở lần gặp trước, nhưng loại hơi thở uy hiếp quen thuộc mà lại lạnh người này, không cần dùng mắt nhìn cũng biết.

~ Hết chương 38 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thẻ Độc

Thẻ độc

Edit: Yunchan

Đã mặt đối mặt thế này rồi, có muốn chui vào trong đường hầm chạy trốn chắc cũng chẳng còn kịp nữa.

Đầu óc Hàn Ngâm đảo lên thần tốc, khổ nỗi thực lực không bằng người ta, có vắt óc cỡ nào cũng không thể thoát thân được, đành cố nặn ra một nụ cười, kêu lên bất chấp: “Ô sư huynh, lâu rồi không gặp, hóa ra huynh vẫn mạnh khỏe à.”

Trong lòng cô lại kêu gào, sao tên này không chết quách đi cho cô nhờ!

Tô Tinh Trầm vẫn giữ nguyên nét mặt vô cảm, khom lưng xuống, chụp lấy Thổ Linh trư với tốc độ chớp nhoáng, biến ra lưỡi băng trên tay phải, đâm thẳng xuống người Thổ Linh trư mà chẳng buồn liếc lấy một cái mà, sau đó rút phụt ra —

Thổ Linh trư khóc ré lên, máu tươi phụt mạnh ra như suối, bắn đầy lên mặt Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm lùi lại một bước, sắc mặt thoát cái trắng bệch, hai tay cũng siết chặt thành quyền trong nháy mắt.

Tô Tinh Trầm nhếch mép, trở tay vút Thổ Linh trừ đi.

Thổ Linh trừ vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, rơi ục xuống đất rồi bất động. Mắt Hàn Ngâm bất chợt nóng lên, thì ra máu tươi bắn lên mặt đã chảy vào trong mắt cô, do đó khung cảnh trước mắt cô đều biến thành màu đỏ đầm máu.

Lúc này Tô Tinh Trầm mới phát ra một tiếng trầm thấp: “Giao Tạo Hóa Kim Tiền ra đây ngay lập tức, bằng không kẻ chết tiếp theo chính là người.”

Một kẻ lòng dạ độc ác như vậy, cho dù cô giao Tạo Hóa Kim Tiền ra, thì người chết tiếp theo vẫn là cô!

Hàn Ngâm mở miệng, phát hiện mình không thốt ra được âm thanh, cô hít sâu vào một hơi, cố dẫn xuống cơn sóng dữ trong lòng, đến đây mới có thể nói thành lời: “Không có trên người ta, người giết ta cũng vô ích.”

Giọng Tô Tinh Trầm có vẻ mỉa mai: “Người nghĩ là ra sẽ ngu ngốc tin người lần nữa sao?”

Chuyện đã ập lên đầu, có sợ cũng vô dụng.

Hàn Ngâm lấy ống tay áo lau máu loãng trong mắt, nhìn chăm chăm vào mắt hăn, nói: “Không tin, vậy người cứ giết ta rồi lục thoải mái.”

Nếu cô không nói câu này thì Tô Tinh Trầm đã không kèm được thôi thúc ra tay giết cô trước rồi lục soát thi thể sau. Nhưng cô đã nói thế thì hăn lại chần chừ, trong giây lát không thể nào đoán được rốt cuộc câu này của cô là mạnh miệng nói dối, hay là sự thật.

Không, thật ra dù cho hăn nhiều thời gian hơn, hăn cũng không tài nào đoán được.

Đây là sự lựa chọn may rủi.

Giết cô xong, soát ra Tào Hóa Kim Tiền thì mọi thứ đều thuận lợi, những nếu không soát được thì mọi công sức đều đổ sông đổ biển, còn phải quật ba thước đất lên tìm, tìm được thì không sao, hoặc giả không tìm được...

Việc gì không thể nắm chắc bảy phần thì hãn sẽ không làm! Huống hồ mục đích của hãn là đoạt được Tào Hóa Kim Tiền, về phần có giết Hàn Ngâm hay không, đó chỉ là chuyện phụ.

Tô Tinh Trầm thả chậm giọng lại, gằn từng chữ một: “Người giao Tào Hóa Kim Tiền ra, ta sẽ tha mạng cho người. Nếu người không giao, ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong, cho đến khi người giao ra đây mới thôi. Nên làm thế nào, là do người chọn.”

Hàn Ngâm nhướn mày: “Vế sau thì ta tin, nhưng vế trước nói miệng không bằng chứng, làm sao ta tin người?”

“Chi bằng hai ta đều lập lời thề, nếu có trái lời sẽ bị thiên lôi đánh xuống.”

Lúc Độ Kiếp thường phải chịu thiên lôi đánh, đâu thể tính.

Hàn Ngâm tiếp lời: “Hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!”

Mắt Tô Tinh Trầm lóe lên: “Được.”

“Người trước!”

Tô Tinh Trầm mím chặt môi, nhìn cô một cách ẩn nhẫn, một lát sau mới chậm rãi giơ tay lên: “Trời xanh ở trên, đất dày ở dưới, ta Tô Tinh Trầm lập thệ tại đây, nếu trong vòng một nén hương, Hàn Ngâm giao Tào

Hóa Kim Tiền cho ta, thì suốt đời ta tuyệt đối không làm hại tính mạng cô ta, nếu như có vi phạm lời thề, thì ta sẽ hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!”

Thề xong, hắn nói tiếp: “Tới lượt ngươi.”

Hàn Ngâm chỉ làm vậy để câu giờ, đương nhiên không muốn thề chung với hắn, vội nói: “Không được, ta giấu Tào Hóa Kim Tiền rất xa, trong vòng một nén hương không giao ra được, ngươi thề lại đi.”

Ánh mắt Tô Tinh Trầm lạnh xuống: “Đừng hòng mặc cả với ta!”

Hàn Ngâm nhìn hắn, nói tiếp: “Ta cũng không muốn vậy, nhưng ngươi biết đấy, nếu ta giấu Tào Hóa Kim Tiền ở gần thì có khác gì không giấu đâu? Với khả năng của ngươi thì chẳng bao lâu sẽ tìm ra.”

Lời cô nói hư hư thật thật, Tô Tinh Trầm hoàn toàn không nhận ra được đâu là thật đâu là giả, đành phải nén giận, trừ bớt phần thời hạn, thề lại lần nữa.

Hàn Ngâm lại bắt bẻ tiếp: “Vẫn chưa được, ngươi chỉ nói không làm hại tính mạng của ta, ngươi đánh cho ta thành tàn phế tay chân thì cũng là không làm hại tính mạng, như vậy đối với ta còn chẳng bằng chết quách cho xong.”

Tô Tinh Trầm không muốn lôi thôi mà chỉ muốn đoạt lấy Tào Hóa Kim Tiền một cách nhanh chóng, nên mới nhẫn nhịn thề thốt với cô, nhưng với giới hạn kiên nhẫn của hắn sao chịu nổi kiểu xoi mói ba lần bốn lượt của cô? Thế là mặt hắn lạnh đi trông thấy, mắt tỏa sát ý: “Ngươi đùa bỡn ta?”

Hàn Ngâm lùi lại một bước: “Ta nào dám, ta luôn rất sợ chết, chỉ muốn bảo đảm an toàn cho mình mà thôi...”

“Sợ chết là tốt.” Lưỡi băng lại hiện lên trong tay hắn lần nữa, áp sát cô hai bước: “Tạo Hóa Kim Tiền người giấu ở đâu?”

Hàn Ngâm mím chặt môi, không nói...

Tô Tinh Trầm không phải loại người nhân từ, lưỡi băng giơ lên rạch một đường sâu trên má trái cô, hỏi lại: “Tạo Hóa Kim Tiền người giấu ở đâu?”

Vết thương rất đau, điểm chết người là còn bị hủy dung!

Lòng bướng bỉnh của Hàn Ngâm trỗi dậy, cô nhìn chăm chăm vào mắt hắn, vẫn im lặng không đáp.

Khóe môi Tô Tinh Trầm nhếch lên một nụ cười trào phúng: “Để xem người có thể chịu đựng đến khi nào.”

Nói rồi vung tay lên lần nữa, lưỡi băng rạch lên vết thương cũ trên mặt cô, vết thương chồng vết thương, sâu hoắm tận xương.

Mặt Hàn Ngâm lúc này đã máu me đầm đìa, nhìn vào cực kỳ đáng sợ.

Tô Tinh Trầm lại cứ như chẳng có gì, giọng nói càng lãnh đạm hơn, lặp lại câu hỏi kia: “Tạo Hóa Kim Tiền người giấu ở đâu?”

“Ta...” Hàn Ngâm che mặt, rốt cuộc đã chịu lên tiếng, còn là tiếng nước nở vô cùng thê lương: “Tô sư huynh, huynh... huynh đừng giết ta diệt khẩu, ta xin thề, tuyệt đối không nói ra chuyện huynh giết đệ tử của môn khác đâu...”

Tô Tinh Trầm giật bắn, quanh người lập tức hiện lên một màn nước mỏng màu lam óng ánh. Đúng lúc này, một đạo lôi chú và một đường kiếm phong đánh ập tới, đập lên màn nước, khiến bức màn nước xao động đập

dồn, rồi cùng hai đạo pháp thuật bốc thành hơi nước, tan ra trong không khí.

Ngoài cửa phòng chứa củi, Công Tôn Quyết Minh lướt nhanh tới, mở miệng chửi ngay: “Giỏi cho tên ác đồ lòng dạ hiểm độc, hóa ra là người giết Triệu sư đệ, bây giờ còn muốn tương tàn với đồng môn, hòng giết người diệt khẩu.”

Tiểu Vân đi theo sau hắn, nhưng không vào mà cầm kiếm đứng ở bên ngoài, phong tỏa toàn bộ lối ra.

Tô Tinh Trầm đã tới tu vi Đan Thành, nên hoàn toàn không xem hai đệ tử mới đạt đến Tụ Linh của Lưu Tiên môn ra gì, hắn chỉ liếc nhìn Hàn Ngâm thật sâu, thầm nhủ cô bé này quả là quỷ kế đa đoan, cực kỳ xảo quyệt, quan trọng nhất là rất cứng đầu lý lợm, cũng rất biết nắm bắt thời cơ. Nếu để mặc cho cô tu luyện tiếp, nói không chừng một ngày nào đó sẽ trở thành mối đe dọa của hắn.

Đương nhiên, loại giả thiết này chỉ được thành lập khi cô có cơ hội sống tiếp, còn hiện tại, cô vẫn không có bất cứ uy hiếp gì với hắn, mà hai đệ tử của Lưu Tiên môn phía sau cũng không thể!

Tô Tinh Trầm quay người lại rút kiếm ở tay, mũi kiếm chọt bung ra mũi bằng nhọn dài ba thốn, đoạn hắn nhìn hai đệ tử của Lưu Tiên môn, hừ lạnh: “Thì đã sao?”

Đích thực hắn đã giết người, và hắn cũng không cần phải phủ nhận tội trạng, dầu sao cũng đã giết một, bây giờ giết thêm hai tên thì có hề gì.

~ Hết chương 39 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Sao Các Người Không Đi Chết Đi!

Sao các người không đi chết đi

Edit: Yunchan

Khí thế của Tô Tinh Trầm vô cùng khiếp người.

Công Tôn Quyết Minh bỗng dừng cảm thấy sợ hãi, rút lui một bước theo bản năng: “Tại sao? Lưu Tiên môn và Cửu Huyền có quan hệ thân thiết, cho dù sự đệ ta có chỗ nào đắc tội người, người cũng không được hạ độc thủ như vậy.”

Tô Tinh Trầm nhướng đôi mắt phượng, giọng tỏ vẻ châm biếm: “Có lẽ cũng là do Lưu Tiên môn quan hệ quá tốt với Cửu Huyền.”

Đáp án kiểu gì thế này...

Công Tôn Quyết Minh hoàn toàn không hiểu, nhìn hẩn với vẻ mờ mịt.

“Sự đệ.” Tiểu Vân bỗng nhiên lên tiếng, trong giọng nói mang theo hoảng sợ: “Hẩn... hẩn là Tô Tinh Trầm...”

Nếu hai phái có quan hệ tốt đẹp, thì lúc chương môn La Căn của Cửu Huyền phát lệnh truy bắt trên diện rộng, tất nhiên cũng chuyển một phần đến Lưu Tiên môn. Lý do Tô Tinh Trầm giết người hết sức đơn giản, hẩn bị đệ tử họ Triệu của Lưu Tiên môn nhận ra thân phận nên giết người diệt khẩu, không cho báo tin về mà thôi. Chưa hết, đại khái hẩn cũng có ý đồ

giá họa cho Cửu Huyền, nhân tiện lợi dụng năng lực tìm kiếm hung thủ của những môn phái khác để tìm ra tung tích của Hàn Ngâm.

Ban đầu Công Tôn Quyết Minh chỉ thấy Tô Tinh Trầm khá quen, bây giờ nghe thấy tiếng quát của Tiểu Vân mới bừng tỉnh, lòng cũng chùng xuống. Lúc này đánh lén không thành công, hắn đã biết thực lực của mình kém xa Tô Tinh Trầm, vốn định dốc hết sức để không phải động thủ thêm lần nữa, nhưng giờ khắc này sự thật đã nói cho hắn biết, vấn đề không còn là hắn muốn động thủ hay không, mà là Tô Tinh Trầm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho họ.

Khoanh tay chịu chết, chi bằng liều mình đánh một trận!

“Sư tỷ, chúng ta liều mạng với hắn!” Công Tôn Quyết Minh căn rằng, tay trái bắt quyết, lập tức một luồng khí xanh bốc lên, phủ chụp lên thanh kiếm của hắn. Đây là Phong chú, có thể tăng tốc độ, vì thế khi hắn xuất kiếm ra lần nữa, động tác đã nhanh đến mức không thể nhìn ra.

Tiểu Vân tiếp thêm một đạo Lôi chú, bổ tới Tô Tinh Trầm.

Hai người ôm tâm thế liều chết, nên ra chiêu cũng dốc hết sức lực. Thế mà trong mắt Tô Tinh Trầm, loại đạo hạnh bé mọn này chẳng đáng để liếc nhìn, hắn chỉ tránh đi một cách thần nhiên, mũi kiếm vạch từ dưới lên trên, ngay tức khắc một tầng băng chắn ở trước người hắn, pháp thuật của hai người đập vào, thoát cái đều bị dập tắt, đến hoa băng cũng không rơi ra dù là một chút.

Tô Tinh Trầm cười lạnh lùng, tầng băng trước mặt hắn lập tức vỡ thành ngàn vạn mũi tên băng, bắn thẳng tới hai đệ tử của Lưu Tiên môn.

Ba người đánh nhau náo loạn, khiến cả căn phòng chứa củi nho nhỏ chớp lóe ánh sáng của pháp thuật.

Hàn Ngâm nào quan tâm ai thắng ai thua, ai chết ai sống, thứ cô chờ chính là giây phút Tô Tinh Trầm phân tâm này, lấy tay lục túi Càn Khôn, hốt ra một nắm viên thuốc đen kích thước cỡ quả sơn trà, vung tay ném hết xuống dưới chân Tô Tinh Trầm. Ném xong cô gấp rút lùi lại hai bước, thi thuật độn thổ lùi đi ngay lập tức, vừa trốn vừa không quên tăng thêm cho mình phong chú và tăng băng.

“Uỳnh” một tiếng cực lớn, cả căn phòng chứa củi bị nổ tan tành, trong ánh lửa ngút trời còn pha lẫn mũi băng lạnh thấu xương, lôi quang phong ảnh chớp nháy màu tím xanh, đương nhiên còn có hai ba tiếng la hét thất thanh.

Không ai ngờ nổi, Hàn Ngâm còn giữ lại một chiêu ấy.

Nói thật ra, lúc đầu bản thân Hàn Ngâm cũng không nghĩ tới, chẳng qua cô cảm thấy dùng pháp thuật trước mặt Tô Tinh Trầm thì chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ. Chưa kể uy lực pháp thuật của cô quả thật tệ hại, dù cho Tô Tinh Trầm hứng trọn công kích của cô mà không tránh không né, thì tổn thương cũng chẳng lớn gì cho cam, có lẽ cũng chỉ trầy da chút đỉnh mà thôi. Do đó cô cái khó ló cái khôn, nhớ lại mấy tháng trước khi tu luyện chưa thành, cô đã bảo Hồ Khả mang một khoản tiền lớn mua Phích Lịch đạn về phòng thân.

Nói sao đi nữa, loại ám khí độc môn giang hồ này hết sức quý giá, có thể sánh với hoàng kim. Ít nhất thì uy lực của nó cũng mạnh hơn pháp thuật của cô, phạm vi ảnh hưởng cũng rộng hơn, vả lại khi dùng cũng bí mật và khó phát giác hơn pháp thuật. Cho dù không thể làm Tô Tinh Trầm bị thương thì cũng có thể níu chân hắn một lát, cho mình chút thời gian để trốn chạy.

Sự thật là, cô thành công rồi!

Tuy Tô Tinh Trầm đã tu đến cảnh giới Đan Thành, thân thể dẻo dai hơn người bình thường rất nhiều, thế nhưng dù sao hãn vẫn chưa phi thăng. Dưới tình huống không hề phòng bị, cho dù hãn phản ứng mau lẹ, cấp tốc dùng màn nước cản lại sức công phá, nhưng hãn vẫn bị nổ đến mức khí huyết sôi trào, nứt xương rách da, thở hỗn hển mấy hơi đã nôn ra mấy ngụm máu. Hãn phải nhanh chóng tìm một chỗ khoanh chân ngồi xuống, dưỡng khí điều tức.

Hãn đã ra nông nổi này thì đương nhiên Tiểu Vân và Công Tôn Quyết Minh sẽ không bình yên vô sự. Trước đó cả hai đã bị tên băng bản trúng, khắp người đều là lỗ hồng, sau đó lại bị sức nén của Phích Lịch đạn bung ra hất bay đi, hiện giờ hai người đều bị thương rất nặng, may mắn duy nhất ở đây là Tô Tinh Trầm không đuổi giết họ nữa. Cả hai nuốt vào một viên thuốc chữa thương của Lưu Tiên môn, sau đó gắng gượng ngượng kiếm, lê theo vết thương đào thoát.

Về phần Hàn Ngâm, tu vi của cô là kém cỏi nhất và cũng đứng gần Tô Tinh Trầm nhất, tuy đã có đề phòng trước nhưng cũng bị thương nặng đến mức có thể mất mạng. Có điều cô không dám dừng lại chữa thương, cố chịu đựng vừa thổ huyết vừa trốn chạy.

Dĩ nhiên, cô không phải là đứa ngốc đầu nóng lên thì làm bừa, dám dùng tới biện pháp đôi bên cùng thiệt thế này, tất nhiên là phải có tính toán trước cả. Thế nên cô độn thổ chưa được bao xa thì Thổ Linh trư đã ngậm một viên linh quả tới đón. Cô không nói không rằng, nhận linh quả ăn ngay lập tức. Đợi tới khi cảm nhận được một luồng khí mát lạnh thấm qua bụng chạy dọc xuống dưới, cô mới dùng linh khí mang theo được lực quay vòng tới nội tạng kinh mạch toàn thân. Thế là nội thương, ngoại thương bao gồm cả vết cắt hủy dung trên mặt đều khép lại nhanh chóng, đau đớn tiêu tan.

Hàn Ngâm khẽ thở hắt ra một hơi, may mà cô biết phòng xa. Vừa nghe Hồ Khả báo có người tìm tới cửa, lúc ra ngoài kiểm tra cô đã giấu

Tạo Hóa Kim Tiền dưới cái tai heo rộng của Thổ Linh trư. Nếu không, e là cô và Thổ Linh trư đã sớm ôm nhau cùng chết ở đây, thì thể phơi gió lạnh.

Lúc cô ăn linh quả Tạo Hóa Kim Tiền rất quạu quọ, còn chửi mắng không ngừng: “Sao các người không đi chết đi! Hồi Xuân thảo ba trăm năm, tổng cộng chỉ có ba quả, cho các người ăn thật là lãng phí, ta thấy mạng của các người còn không đáng giá bằng linh quả này...”

“Câm miệng!” Hàn Ngâm cắt lời nó cực dứt khoát: “Người mà còn làm ồn thì đợi lát nữa bị đuổi kịp, ta sẽ ném người cho Tô Tinh Trầm ngay lập tức, giữ mạng ta trước rồi hãy bàn!”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới nó nữa, tìm đúng hướng rồi cùng Thổ Linh trư độn thổ tới đầu cuối của đường ngầm. Vì lối ra của đường ngầm là ở một nhà dân mới xây ở trong thôn, đương nhiên căn nhà đó là do cô bảo Hồ Khả thuê người mua đất dựng lên, bên trong đã chuẩn bị sẵn hai con ngựa khỏe, đủ cho cô cưỡi đi ngàn dặm.

Mặc dù vậy, vấn đề cô lo lắng vẫn chưa được giải quyết.

Bởi vì dù ngựa có đi nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng ngựa kiếm. Tô Tinh Trầm điều trị nội thương xong sẽ đuổi theo ngay, lúc đó chưa chắc cô đã chạy ra khỏi thôn này được trăm dặm, thể nào cũng bị tìm thấy nhanh thôi.

Hay là, đừng chạy quá xa, cứ tìm một thôn trấn lân cận trốn trước đã?

Ý nghĩ này vừa lóe lên đã bị cô bác bỏ ngay lập tức, cô nghĩ trên người kẻ tu tiên nhất định có chứa loại khí tức đặc biệt nào đó, hoặc là nơi có người tu tiên cư ngụ, linh khí trời đất nơi đó nhất định sẽ có sự dao động bất thường. Nếu không tại sao cô đã cách xa Cửu Huyền ngàn dặm mà Tô Tinh Trầm vẫn có thể tìm tới cửa, ngay cả hai đệ tử của Lưu Tiên môn, sau

khi sư đệ của họ bị giết hại cũng tìm được cô ngay mà chẳng phí sức chút nào.

Hàn Ngâm thở dài một hơi buồn bực, thôi thì chạy tới đâu hay tới đó đi. Nếu ông trời cứ khăng khăng bắt cô chết trong tay Tô Tinh Trần thì cô cũng hết cách rồi. Chuyện duy nhất có thể làm là trước khi chết gỡ thêm mấy trò xấu, tìm cách giấu Tạo Hóa Kim Tiền ở nơi mà không ai tìm được. Như vậy dù cô chết rồi, trốn ở dưới Hoàng Tuyền nhìn Tô Tinh Trần tìm loanh quanh tới sứt đầu mẻ trán, cũng hưởng được chút xíu cảm giác báo thù có còn hơn không, và lạc thú hại người chẳng lợi mình.

~ Hết chương 40 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hạc Ngàn Dặm

Hạc ngàn dặm

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm đội theo cái đầu đầy bụi và mình mẩy máu me trời ra khỏi đường ngầm, Hồ Khả lập tức chạy tất tả lên đón.

“Đại tiên, ngài không sao chứ?” Hắc lải nhải luôn mồm: “Ta thấy bên đại trạch nổi lửa, khói đen bốc mù mịt... hai tên ác nhân đó đúng là đáng hận, có cần ta tìm người đi cứu hỏa, nhân tiện đuổi chúng ra khỏi thôn không?”

Hắc còn chưa biết chuyện Tô Tinh Trầm, chỉ nghĩ hai đệ tử Lưu Tiên môn đấu pháp với Hàn Ngâm, theo tình hình này, Hàn Ngâm có vẻ bị thiệt to. Nếu chuyện này xảy ra vào mấy tháng trước thì hắc sẽ vỗ tay khen hay, hò hét tà không thẳng chính, cô là yêu nghiệt chết là đáng kiếp. Nhưng sau nửa năm ở cạnh Hàn Ngâm, tâm tính hắc đã thay đổi, khiến hắc không cảm lòng được lo lắng thay cho nàng “Yêu nghiệt” này.

Hàn Ngâm cười một lả: “Không cần, ta sẽ đi khỏi đây ngay lập tức, tốt nhất người cũng đi...”

Chưa nói dứt câu, ngoài cửa đã bị gõ nhẹ ba cái, theo sau đó là giọng nói mà Hàn Ngâm cực kỳ quen: “Có ai ở đây không?”

Sao người này lại tới đây?

Hàn Ngâm nhìn Hồ Khả ra hiệu, ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Hồ Khả tức tốc chạy ra mở cửa, chốc lát sau đã dẫn theo một ông lão áo vải đi vào, không ai khác chính là vị tiên sinh góa vợ dạy học ở trường.

“Sở phu tử...” Hàn Ngâm vô cùng thắc mắc với sự xuất hiện của ông, thậm chí còn thấy hơi xấu hổ, bởi vì từ mấy tháng trước cô đã không đến chỗ của ông nữa rồi.

Sở phu tử hơi híp cặp mắt già nua, nhìn lướt qua vẻ ngoài lôi thôi của cô: “Gặp phải phiền phức sao?”

Hàn Ngâm không rõ lắm mục đích ông đến đây, cũng không biết tại sao ông lại biết được nơi này, nhưng nghe lời lẽ của ông vẫn ôn hòa như trước, chẳng có chút ác ý nào, thì cười khổ gật đầu.

Có lẽ cảm giác được sự bất an của cô, Sở phu tử bèn giải thích: “Lão phu nhìn thấy trên bầu trời tòa trạch cũ của Liễu gia có người ngựa kiếm bay qua, lúc này còn bốc cháy nên đoán thôi.”

Hàn Ngâm an tâm lại, chẳng là giờ phút này đang đứng trên bờ vực sống chết, cô thật lòng không có thời gian để nói chuyện phiếm với vị tiên sinh này, nên nói thẳng: “Phu tử, không nói dối người, bây giờ con phải chạy trốn cho kịp...”

Cô còn chưa dứt lời đã bị Sở phu tử cắt ngang: “Con vẫn chưa biết ngựa kiếm ư?”

Không sai, nhưng mà...

Sao ông ấy biết!

Lòng nghi ngờ của Hàn Ngâm càng nặng hơn, cô trơ mắt nhìn ông trao một hộp gỗ vào tay mình, mở ra nhìn vào, bên trong đặt một con hạc giấy nhấp nháy ánh sáng, rõ ràng đã bị thi pháp thuật. Ngoài ra, trong hộp còn đặt một miếng ngọc bội trắng, kiểu dáng giống hệt với miếng ngọc bội đeo bên hông cô.

Khi nhìn thấy miếng ngọc bội trắng, trong tích tắc đó lòng cô lướt qua một suy đoán. Tuy nhiên trên người Sở phu tử không có một chút linh khí nào của người tu tiên cần có, chẳng khác gì với người bình thường. Đến đây cô lại bí lù, đầu óc càng rối hơn.

“Lão phu biết hiện tại con có rất nhiều thắc mắc, nhưng chuyện này kể ra rất dài, bây giờ không có thời gian để nói hết, khi nào trở về con đọc phong thư này thì sẽ biết.” Sở phu tử vừa nói vừa đưa cho cô một phong thư thật dày: “Ở cuối thư còn kèm theo một nhore vớ nhỏ của lão phu, nếu không có gì khó khăn, xin hãy lưu ý tra giúp lão phu.”

Lời lẽ của ông rất rõ ràng, Hàn Ngâm tất nhiên cũng thẳng thắn, nhận phong thư rồi đáp ngay: “Phu tử yên tâm, nếu là việc trong khả năng thì con nhất định sẽ làm giúp người.”

Sở phu tử nhìn cô bùi ngùi, đoạn nói tiếp: “Con hạc giấy này lão phu đã cất giữ nhiều năm, cứ ngỡ đã vô dụng, nào ngờ hôm nay lại phát huy tác dụng, con cứ cười nó đi, nghe đâu có thể đi hơn ngàn dặm.”

Hàn Ngâm đang lo mình không thoát khỏi thuật ngự kiếm truy sát của Tô Tinh Trầm, vừa nghe thấy câu này tất nhiên mừng rỡ khôn xiết, vội vã thi lễ cảm tạ Sở phu tử với thái độ hết sức cung kính, sau đó làm theo lời ông dạy, nâng con hạc giấy trong lòng bàn tay lên, thổi một hơi ——

Con hạc giấy bỗng nhiên ngóc đầu nghênh cổ sống lại, phát ra một tiếng hạc kêu trong vắ, giang hai cánh ra với tư thế tao nhã, cặp chân ngắ nghiêng bước khỏi lòng bàn tay cô nhảy xuống mặt đất, rồi phình to ra

bằng với kích thước một con tiên hạc bình thường, sau đó ngậm vạt áo của cô, ý bảo cô ngồi lên.

Nhìn cảnh tượng này, Sở phu tử rất thích thú, Hồ Khả cũng thất kinh tới nỗi trông mắt suýt chút nữa rơi xuống đất.

Hàn Ngâm bế Thổ Linh trư ngồi lên hạc giấy, quay đầu nhìn thoáng qua họ: “Ở đây không an toàn, Hồ Khả, người mau dắt ngựa trong chuồng, mang theo phu tử và cha mẹ người đến nơi khác trốn mấy tháng rồi hãy về.”

Cô dám chắc Tô Tinh Trầm không có hứng thú với người bình thường, nhưng không dám chắc khi không truy lùng được cô, hẳn có bắt người khác cho hả giận không, thế nên có thể cách xa hẳn thì cứ cố tránh cho xa.

Hồ Khả đáp một tiếng, cuống quýt chạy đi dắt ngựa.

Từ nhỏ đến lớn, Hàn Ngâm vào Nam ra Bắc đều chỉ một thân một mình, dường như chưa bao giờ phải nói câu hẹn gặp lại với bằng hữu, cũng chưa bao giờ có nỗi buồn ly biệt. Vậy mà bây giờ sắp ra đi, trong lòng lại bất ngờ sinh ra cảm giác lưu luyến, làm cô không dám nán lại lâu hơn nữa, chỉ nói một câu: “Phu tử bảo trọng, sau này còn gặp lại.”

Sở phu tử chấp tay mỉm cười, khẽ gật đầu.

Hàn Ngâm vội cất giấu chữ tạm biệt trong lòng, nằm rạp xuống mình hạc, nói khẽ một câu: “Núi Cửu Huyền.”

Hạc giấy không chần chừ phút giây, đôi chân hạc dài mảnh đập nhẹ lên đất rồi phóng vút lên trời.

Trong thoáng chốc Hàn Ngâm có ảo giác sẽ va vào tầng mây xanh ngắt, liếc mắt vọng về, thấy bóng người đằng xa ngày một thu nhỏ lại, cả thôn Phượng Tuyền cũng như một món đồ chơi đất được người ta đặt nện,

chỉ cần dùng một tay là có thể che phủ hoàn toàn. Lòng cô khê động, sinh ra sự xúc động vô hạn, ngay cả viên khí châu đang xoay quanh thông thả trong đan điền cũng cảm ứng theo, không cần cô vận hành tâm pháp đã tự động thu nạp linh khí đang bao quanh người cô.

Cô tưởng là tu vi của mình đã có đột phá mới, bèn búng vào Tạo Hóa Kim Tiền một cách vui vẻ, muốn cho nó biết sự biến hóa này.

Ai ngờ Tạo Hóa Kim Tiền lại chế nhạo cô chẳng chút nể tình: “Người cho là tu tiên dễ hơn người ăn cơm đầy hủ, vừa mới xông phá được hai mươi bốn huyết khiếu, cảm ngộ được chút xú là đột phá thêm lần nữa? Kỳ tài ngất trời cũng không đạt đến cảnh giới này, nói chi một đứa chỉ thông minh hơn đồ ngu xuẩn một tí tẹo như người.”

Hàn Ngâm đen mặt: “Đừng có lời thôi, vào trọng điểm!”

Tạo Hóa Kim Tiền cười khanh khách: “Nói cho người biết, người rất ngu, đây cũng là trọng điểm.”

“Tốt thôi.” Hàn Ngâm liếc xéo nó: “Người ngu xuẩn thường chỉ làm chuyện ngu xuẩn, thí dụ như lúc quay lại Cửu Huyền, bất cẩn để người bị người ta nhìn thấy chẳng hạn.”

Tạo Hóa Kim Tiền cầm bật một giây, sau đó liền phản nộ: “Người đã thề, không được phép giao ta cho Cửu Huyền!”

“Phải không nhờ.” Hàn Ngâm nói giọng khoan thai: “Ta chỉ bất cẩn để người bị nhìn thấy thôi mà, nếu họ muốn đoạt lại thì cũng đâu thể tính là ta sai.”

Vô sỉ không biên giới!!

Tạo Hóa Kim Tiền nín nghẹn, thiếu chút nữa nghẹn tới nội thương, đến đây mới nặn ra một câu: “Ta chính là pháp bảo tự sinh ra linh thức, ta

không tin người có thể bỏ được.”

Hàn Ngâm nhếch mày: “Loại pháp bảo suốt ngày chửi mắng ta, chế nhạo ta, châm biếm ta, cười vào mặt ta, ta còn phải liều mạng bảo vệ, không cho Tô Tinh Trầm cướp đi, có gì mà không bỏ được chứ?”

Bại trận...

Tạo Hóa Kim Tiền nói với giọng ghen ngào: “Được rồi, nói cho người biết, người còn chưa qua tu vi Nhập Khiếu, không có sức mạnh hộ thân, lúc ngự không phi hành sẽ không thoải mái, tất nhiên sẽ kéo theo linh khí trong cơ thể vận chuyển, tự động thu nạp linh khí quanh người để hộ thể.”

Ngự không phi hành không thoải mái?

Hàn Ngâm chỉ lo đấu khẩu với Tạo Hóa Kim Tiền nên chưa để ý tới chuyện này, bây giờ được nó nhắc mới cảm thấy tốc độ bay của hạc càng lúc càng nhanh, gió sượt qua người cô cũng càng lúc càng mạnh, đúng là làm cô rất khó chịu, quan trọng nhất là con hạc này còn đang tăng tốc!

Linh khí trời đất mà cô có thể thu vào để hộ thể lại vô cùng có hạn, dần dần cũng cảm giác thấy cơ thể bị gió táp đến bỏng rát, hít thở cũng khó khăn. Nếu cứ cái đà này, chưa cần Tô Tinh Trầm giết, chỉ cần lực cản của không khí cũng đủ làm cô ngóm!

Cô bắt đầu hoảng loạn: “Phải làm sao đây?”

Tạo Hóa Kim Tiền cười phì: “Ngu ngốc!”

Theo tiếng nói của nó, trên mình hạc bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, tựa như ngọc lưu ly bảy màu trong suốt bao phủ cả người cô trong đó, cô lập tức cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Hàn Ngâm ngớ ra, lúc này mới nhớ ——

Phải rồi! Đây là con hạc Sở phu tử đưa cho cô, nếu như một người bình thường chưa từng tu tiên như ông cũng cười được, vậy trên đó nhất định phải có pháp thuật hộ thể rồi...

~ Hết chương 41 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chuyện Cũ

Chuyện cũ

Edit: Yunchan

Con hạc bay rất nhanh mà cũng rất vững, nhưng để bay đến Cửu Huyền thì ít nhất cũng phải mất một hai canh giờ. Hàn Ngâm hưởng thụ cảm giác khoan khoái khi bay lượn tự do trên trời xanh một lúc, trong lòng dần ngoi lên hoài nghi, vội vã lấy bức thư cất trong túi Càn Khôn ra xem.

Bên trong có hai bức, có thể nhận ra một trong hai được viết cách đây khá lâu, trong câu chữ toát ra vẻ do dự, bức còn lại rất ít chữ, có vẻ như được viết vội, nét chữ hơi cầu thả, màu mực còn mới tinh. Ngoài ra, giữa bức thư còn kẹp thêm một bức họa được vẽ trau chuốt, cô gái trên bức tranh tuy không xinh đẹp tuyệt thế, nhưng lại có tiên tư thoát tục, khiến người ta vừa gặp sẽ không quên. Có điều thứ làm cho Hàn Ngâm hứng thú nhất, chính là cách ăn mặc của cô gái này.

Bạch y, thâm trắng, túi xanh và ngọc bội!

Ồ, đây chẳng phải đồng phục tiêu chuẩn của Cửu Huyền sao. Không cần động não cũng đoán được ngay cô gái này nhất định là đệ tử nội môn của Cửu Huyền, ngọc bội mà Sở phu tử cất giữ có lẽ cũng là của cô ấy.

Hàn Ngâm tiện tay lật qua lật lại miếng ngọc bội kia, tìm thấy ở mặt sau ngọc bội hai chữ cực nhỏ được viết theo lối chữ triện: Mộ Tuyết.

Cô sức nhớ đến một câu thơ: “Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết...(*)”

(*) Thương Tiến Tửu – Lý Bạch

Tạm dịch:

Anh không thấy,

Cha mẹ soi gương buồn tóc bạc

Sớm còn xanh mượt, tối đã tuyết phai...

Tạo Hóa Kim Tiền nằm trong lòng cô cất giọng cảm khái: “Ôi xót xa, ôi xót xa...”

Hàn Ngâm lờ tịt nó, chỉ cảm thấy cái tên này rất thê lương, nhìn lại nét mực đã cũ trên bức họa, trang giấy cũng đã hơi ố vàng, trong lòng cô khẽ động, bối rối nghĩ, chẳng lẽ cô gái này là người tình lúc trẻ của Sở phu tử?

Suy nghĩ này kể cũng bình thường, nhưng lúc đọc qua bức thư cô lại thấy suy nghĩ của mình quá dung tục.

Mộ Tuyết là tên của cô gái này, có điều đằng trước còn kèm theo một cái họ.

Sở, Sở Mộ Tuyết, là con gái của Sở phu tử.

Trong bức thư dài ghi lại toàn bộ câu chuyện của ông, nhưng có lẽ do Sở phu tử đã đem hết lòng nhớ thương con gửi gắm vào câu chữ, do đó hành văn có hơi dài dòng, tâm sự khá nhiều chuyện râu ria ngoài lề. Hàn Ngâm phải mất khá nhiều sức mới lọc ra được trọng điểm trong lời kể của ông, chính là...

Sở Mộ Tuyết mất tích.

Chẳng qua nói mất tích có lẽ cũng không chính xác lắm, theo cô đoán chắc là tự trốn đi.

Tin tức này, lúc đầu là do sư phụ của Sở Mộ Tuyết báo cho Sở sư phụ, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì, vì sao cô mất tích, thì sư phụ của cô không chịu nói, chỉ để lại ngọc bội, hy vọng lúc Sở Mộ Tuyết về nhà Sở sư phụ có thể giao ngọc bội lại cho cô, khuyên cô quay lại Cửu Huyền. Hạc ngàn dặm cũng được để lại cùng với ngọc bội, sư phụ lo cô quyết lòng không trở lại, nên đã dặn nếu chuyện đó xảy ra thì xin Sở sư phụ hãy thả con hạc này truyền tin, đến lúc đó y sẽ đích thân tới cửa khuyên bảo.

Nhưng chớp mắt đã hơn hai mươi năm qua đi, Sở Mộ Tuyết chẳng về nhà bao giờ, đến nay vẫn đang bật vô âm tín.

Ban đầu Sở sư phụ vẫn chưa dẫn được cơn xúc động muốn lên đường tìm nữ nhi, nhưng trời đất bao la, ông không biết phải tìm từ đâu, rồi lại sợ ngộ nhỡ mình vừa ra đi nữ nhi lại trở về, hai người lỡ mất nhau, không thể gặp mặt. Thế là lần lần lữa lữa, dần dà cũng hết hy vọng, mãi đến khi thấy Hàn Ngâm đeo ngọc bội Cửu Huyền trên người, câu chuyện đau lòng lại bị khơi lên lần nữa.

Và đương nhiên chuyện mà ông muốn nhờ Hàn Ngâm cũng không ngoài việc này, thứ nhất là muốn về sau nếu cô có đi nơi khác, hãy để ý giúp ông tung tích của Sở Mộ Tuyết, thứ hai cho dù không tìm được, ông cũng muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, xin Hàn Ngâm về Cửu Huyền hãy hỏi thăm hộ ông.

Hai chuyện này, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ. Hàn Ngâm không dám nói mình làm được, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, về rồi sẽ lưu ý mà thôi.

Cô đọc sang bức thơ ngắn, nội dung trên đó đơn giản hơn nhiều.

Sở phu tử đã phát hiện ra thân phận của cô từ lâu, nhưng dù sao chuyện này cũng đã qua hơn hai mươi năm, ông sợ hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Do đó luôn phân vân có nên tìm cô hỏi thăm hay không, trong lúc phân vân, ông đã mượn bút ghi lại hết những chuyện cũ, để tránh khi muốn nói ra lại vì kích động mà không thể nói được rõ ràng.

Còn vì sao ông biết cô chưa rời khỏi đây, sơ hở đều nằm hết ở Hồ Khả, chỉ suy luận một chút là biết ngay, ngoài người tu tiên như cô ra, dường như không còn ai có thể khiến một tên nghiện cờ bạc như Hồ Khả bỗng nhiên chăm chỉ hẳn lên. Huống hồ chỉ cần đặt giả thiết cô chưa rời khỏi đây, thì căn nhà ma bỏ hoang nhiều năm đột nhiên có người mua lại, và nhiều chuyện cổ quái linh tinh xoay quanh nó đều có câu trả lời hợp lý.

Đọc bức thư xong, Hàn Ngâm chợt mỉm cười, cô không ngờ mình lại lộ ra sơ hở lớn như vậy! Ngẫm lại cũng đúng thôi, quãng thời gian này cô luôn bận tu luyện, nào có thì giờ đi che dấu dấu vết. Chỉ cần qua mắt được phần lớn mọi người, không có rắc rối lớn nào tìm tới cửa là đủ rồi. Chẳng qua từ chuyện này cũng thức tỉnh cô, nếu tương lai muốn che giấu thân phận thì nhất định phải tháo ngọc bội xuống, không lại chẳng lừa được ai.

Thoát khỏi dòng suy tưởng, cô chợt nhớ đến một thứ, bèn nâng Tạo Hóa Kim Tiền trên lòng bàn tay, hỏi nó: “Người có từng nghe cái tên Sở Mộ Tuyết này chưa?”

Tạo Hóa Kim Tiền đáp cực nhanh: “Chưa từng nghe!”

Một lát sau, nó lại nhấn mạnh thêm lần nữa: “Tuyệt đối chưa từng nghe.”

Hàn Ngâm nhìn nó mà hồ nghi hết sức: “Thạch thất của Nguyên Nhất chân nhân xây, tại sao lại có thuật Súc Địa Thành Thốn, tạo đường ngầm thông thẳng tới thôn Phượng Tuyền?”

Tạo Hóa Kim Tiền ghen lời: “Chuyện này, người đi hỏi Nguyên Nhất chân nhân đi.”

“Y chết rồi thì biết hỏi ở đâu, mà người là pháp bảo tùy thân của y, chuyện của y sao người không biết được?”

Tạo Hóa Kim Tiền bỗng trở nên cáu kỉnh: “Nói không biết là không biết, người có thấy phiền hay không hả!”

Hàn Ngâm khẽ cong môi: “Không nói thì thôi, có gì đặc biệt lắm đâu, ta đoán một cái là ra ngay.”

“Người đoán cái gì?”

Hàn Ngâm nhấn từng chữ một: “Sư phụ của Sở Mộ Tuyết chính là Nguyên Nhất chân nhân!”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Đúng chưa?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Không nói gì thì coi như người mặc nhận nhé.”

Tạo Hóa Kim Tiền không dừng được, lí nhí hỏi cô: “Sao người đoán được?”

Hàn Ngâm cười tủm tỉm: “Đường ngầm đi thông tới thôn Phượng Tuyền, người xây nhất định có liên quan sâu xa tới nơi đó. Mà người như vậy, hiện tại ta chỉ biết có hai người, đầu tiên là Sở Mộ Tuyết, sau đó là sư phụ của Sở Mộ Tuyết. Mặt khác, đường ngầm ở trong thạch thất, ngoại trừ Nguyên Nhất chân nhân ra, chắc cũng chỉ có đệ tử của y có cơ hội bước vào, kết hợp hai thứ trên lại không phải ra ngay đáp án rồi à?”

Tạo Hóa Kim Tiền đành chịu: “Coi như người hơi thông minh.”

Hàn Ngâm chột mềm giọng xin xỏ: “Lần này chúng ta thoát hiểm được là nhờ hết vào Sở phu tử, trong sách chẳng nói tri ân phải báo sao, ta đã hứa nghe ngóng tung tích của Sở Mộ Tuyết giùm ông ấy, nếu như người biết tý gì thì nói cho ta biết đi mà, coi như báo ân ông ấy, có được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền trầm ngâm một lát, mới nói: “Ta chỉ có thể nói cho người biết, năm đó hai thầy trò họ vì một việc xích mích mà Sở Mộ Tuyết đã ném ngọc bội, để lại thư rồi tuyên thệ kiếp này tuyệt đối không về lại Cửu Huyền, sau đó cô ta thật sự không về nữa. Lúc Nguyên Nhất chân nhân tu luyện gặp sự cố, bạo đan mà chết, ta đã bị lão thất phu La Căn phong ấn trên đỉnh Tụ Tiên phong, mãi đến khi Tô Tinh Trầm lấy trộm ta. Chuyện của Cửu Huyền mấy năm lại đây ta đều không nghe không biết được gì, đương nhiên cũng không biết tung tích của cô ta, người có gắng hỏi nữa cũng vô ích.”

Hàn Ngâm nghe xong lại càng tò mò hơn: “Hai người họ xích mích chuyện gì thế, người nói rõ chút đi.”

Tạo Hóa Kim Tiền cười lạnh: “Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người, ta khuyên người đừng nên hỏi lại, sống lâu thêm hai năm thì tốt hơn.”

Hàn Ngâm chưa từ bỏ ý định, gặng hỏi mãi. Nhưng Tạo Hóa Kim Tiền lại lật mặt, quay sang giả chết. Cô rơi vào ngõ cụt cũng lật mặt theo, không nói thì không nói, giỏi lắm sao! Chuyện này chỉ mới qua hai mươi năm, cô không tin không có cách moi tin từ người khác!

~ Hết chương 42 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Lên Đài Lóa Sáng

Lên đài lóa sáng

Edit: Yunchan

Hạc ngàn dặm đang bay trên đường thẳng, bỗng nhiên đổi hướng, đâm đầu xuống dưới.

Hàn Ngâm biết sắp đến Cửu Huyền, lòng khẩn trương hẳn lên, vội vàng giấu Tào Hóa Kim Tiên vào người, sau đó ôm Thổ Linh trư, chỉ huy hạc: “Bay đến Tập Hạc phong.”

Cô định lặng lẽ trở về, gặp mặt sư phụ sư huynh là đủ rồi, không muốn thu hút sự chú ý của những người khác, bởi cô thật lòng không có cách nào giải thích được nguyên nhân Tô Tinh Trầm truy sát mình, nếu giải thích không ổn ắt sẽ làm lộ chuyện Tào Hóa Kim Tiên đang nằm trong tay cô.

Chẳng qua, khi cô còn đang mãi nghĩ làm cách nào giải thích hành tung mấy tháng này của mình, thì bỗng nhiên cảm thấy không đúng, cô liếc mắt nhìn xuống, lập tức quỳnh quáng: “Sai rồi sai rồi, ở đây là Tụ Tiên phong...”

Với lại, có ai làm ơn nói cho cô biết trong môn phái xảy ra chuyện gì không, bằng không Tụ Tiên phong bình thường vắng vẻ không tìm thấy bóng người, sao bây giờ lại đông nghịt người vậy hả!

Hạc ngàn dặm suy cho cùng vẫn là một vật chết, chỉ nhận lệnh một lần, lúc đầu cô đã nói là bay đến Cửu Huyền, con hạc này bèn nhắm thẳng đến đích cuối cùng là Tụ Tiên phong, nào cho cô đổi hướng giữa đường. Do đó nó hoàn toàn phớt lờ cô, vẫn lao thẳng từ trên trời xuống với tốc độ gần như tự sát.

Hàn Ngâm không có chứng sợ độ cao, nhưng sau khi cúi mắt xuống nhìn một đồng đầu người nhấp nhô, trong đầu cô toàn là cảnh một quả dưa hấu ngã đập xuống đất nát bét, nước bắn ra tung tóe. Thế là cô bất giác ôm chặt cổ hạc, run giọng nói: “Người... người có thể chậm lại chút không...”

Khởi nghĩ cũng biết con hạc này sẽ mắc kẹt cô, tốc độ bay đã sắp đạt tới cực hạn, nếu quanh người không có pháp thuật phòng hộ, thì Hàn Ngâm dám chắc mình sẽ nghe thấy tiếng gió gào thét khủng khiếp bên tai, nhưng ngay sau đó cô đã hét lên thay cho tiếng gió —

“Á ——”

Con hạc ngàn dặm này hung tàn quá má ơi!

“Ếc ——”

Thổ Linh trư cũng phát ra tiếng kêu như bị ai làm thịt.

Mặc dù biết pháp thuật tiên gia tuyệt diệu khó ai bì, nhưng tính đi tính lại con hạc này đã bị Sở phu tử cất kỹ chừng hai mươi năm, ai biết pháp thuật trên đó có quá hạn sử dụng không, nếu như quá hạn...

Không có nếu như!

Hạc ngàn dặm bỗng nhiên ngóc cổ lên, thét dài một tiếng, sau đó lại giang cánh lao nhanh lên trên, hành động này đã triệt tiêu áp lực rơi.

Hàn Ngâm mặc kệ nó làm gì, chỉ biết cơ thể mình bị quần cho nghiêng ngã, xóc tới nổi lục phủ ngũ tạng của cô đều đau quặn lên, vả lại tuy tốc độ rơi đã giảm lại khiến cô an tâm hơn, nhưng tình cảnh vạn người ngựa đầu nhìn cô trở về trong bộ dạng thảm hại lại khiến cô lúng túng không chịu nổi.

Cô căng mắt làm như không có việc gì, bấy giờ mới thấy rõ trên đỉnh núi dựng một thạch đài, trên thạch đài là hai người đang đấu pháp, đánh đến mức trời đất chao đảo, thần quang rối loạn. Những đệ tử Cửu Huyền kia đáng ra cũng đang vây lại xem đánh nhau, nhưng bây giờ đều đổi sang vây xem cô.

Chuyện tới trước mắt, có tránh cũng vô ích.

Trước mắt bao người, Hàn Ngâm bắt đầu lo lắng mình nên dùng kiểu tư thế nào để tiếp đất.

Nhảy thẳng xuống chẳng chút phong độ gì thì bảo đảm không được, chẳng những mất mặt mình, mà sư phụ sư huynh của cô cũng mất mặt nốt. Cô nhủ bụng có lẽ cách tiếp đất đẹp nhất chính là để hạc ngàn dặm xoay một vòng tao nhã trên trời, sau đó nhẹ nhàng tiếp đất không tung một hạt bụi. Mà cô, sẽ dịu dàng xách làn váy, bên môi hàm chứa một nụ cười yếu ớt, ôm theo Thổ Linh trư bước thướt tha xuống đất.

Chắc, được rồi, vấn đề không mặc váy có thể bỏ qua, nói nào ngay góc áo bào cũng đủ dài để xách, mấu chốt là...

Không có mấu chốt!

Khi chỉ còn cách mặt đất đúng một trượng, hạc ngàn dặm lại bất thành linh tan vào không khí, biến thành nghìn vạn chấm sáng lóng lánh rơi lả tả xuống như mưa.

Thật đẹp, thật mơ mộng, cả khung cảnh thật giống như mưa sao.

Nếu như Hàn Ngâm có thể bay bổng bênh tiếp đất với tay áo bay phấp phới trong màn mưa sao lấp lánh, vậy thì sẽ tuyệt mỹ hơn tư thế trong tưởng tượng của cô biết bao nhiêu, nhưng vấn đề là cô không thể!

Hạc ngàn dặm tan mất, bên dưới cô đột nhiên trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì chống đỡ đương nhiên phải té xuống, còn té theo kiểu chống bốn chân lên trời, khéo thay còn nện trúng một người đang đấu pháp trên đài, nghe một tiếng “Rắc” cực rõ —

Xong đời!

Hàn Ngâm nhất thời rơi lệ đầy mặt.

Cô không phải khóc cho cái mộng hình như đã bể thành tám mảnh của mình, mà là không biết người bị cô đập trúng bị gãy xương sườn, xương tay hay xương đùi. Chẳng qua gãy bấy nhiêu cũng dễ xử, nói vài câu xin lỗi đền tội rồi cho qua, chỉ sợ ngộ nhờ gãy xương cổ, thì cô chỉ còn cách đền cái mạng nhỏ thay vào thôi.

Cả ngọn Tụ Tiên phong vốn đang xôn xao ầm ĩ chợt lặng ngắt vì tiết mục ngoài ý muốn này, có vài người còn nhắm chặt hai mắt lại, sợ nhìn thấy cảnh máu tanh tung tóe, rồi chợt “Phụt” một tiếng, có ai đó vừa cười khẽ.

Xương sống đau tới mức không bò dậy nổi trong chốc lát, Hàn Ngâm choáng váng mặt mày nhìn về phía tiếng cười, thấy Mộ Thập Tam đang buông tay thả chân, ngồi trên ghế dưới đài Tây trong tư thế cực kỳ hồ hững, bên môi vẫn còn giữ nguyên nụ cười, trong nụ cười đó có năm phần lười nhác, ba phần chế nhạo, còn có hai phần tâm tình cô không thể nói rõ.

Cô lúng túng, nhìn sang những người ngồi bên cạnh Mộ Thập Tam theo phản xạ.

Quá tốt, có sư phụ cô Lê Thanh Hàn, có sư bá Trầm Tư, Chu Lạc Ngọc, Lý Biệt Hạc, Tống Việt...

Điểm chết người là ngồi chính giữa những người này còn có một nam tử mà cô chưa từng gặp, nét mặt mang theo vẻ trang nghiêm, có một loại khí thế không giận tự uy mà các vị bề trên thường có.

Ánh mắt Hàn Ngâm thối xuống dưới, thấy bên hông người nọ đeo ngọc bội huyền hoàng.

Không cần đoán, đây chắc chắn là chương môn Cửu Huyền mà trước đây cô chưa có duyên gặp mặt, La Cẩn!

Trong lòng cô chợt phát lạnh, trong đầu trời lên ba chữ to: Chết chắc rồi...

Thổ Linh trư đầu à? Đương nhiên cũng nằm bẹp ra chung với cô!

Thật... thật là mất mặt...

Hàn Ngâm úp mặt xuống đất, thật tình muốn nằm mọp ra đất thế này mãi mà không cần ngẩng mặt lên nhìn đời nữa, nhưng lúc này lại có một bàn tay đưa tới trước mặt cô, một giọng lạnh như suối trong vang lên: “Đứng lên.”

Cô ngẩng đầu dậy, chẳng có gì bất ngờ khi thấy Lạc Vân Khanh đang đứng dưới đài, chìa tay ra với cô. Lâu rồi không gặp, hiện tại hắn vẫn mặc bạch y, thanh bần tao nhã, nét mặt cũng lạnh lùng không nhìn ra tâm tình như trước, chỉ có bàn tay chìa ra trước mặt cô là thoáng thể hiện chút tình đồng môn.

“Lạc sư huynh...” Hàn Ngâm nắm tay hắn, mượn sức bò dậy, trong lòng vừa thấy hổ thẹn vừa áy náy. Nói sao đi nữa, cô cũng được hắn dẫn lên

núi, bây giờ gây rối ra nông nổi này, nhất định khiến hân và sư phụ mất mặt lắm.

Lúc này Phương Dữ cũng vọt tới, tóm lấy cô nhìn trái ngó phải, hỏi với vẻ kích động: “Muội không sao chứ, mấy tháng nay làm ta lo lắng chết đi được.”

Hàn Ngâm cúi đầu: “Phương sư huynh, muội không sao...”

Cô chỉ thấy mất mặt muốn chết thôi! Lúc xưa lưu lạc đầu đường, dù có té chổng gọng cô cũng không thấy gì, vì đâu có ai biết cô, da mặt dày một tý là có thể ném ra sau đầu. Nhưng giờ phút này, hơn mấy trăm ngàn ánh mắt Cửu Huyền đang nhìn vào cô chòng chọc, sau này còn phải chạm mặt họ thường xuyên, làm sao cô không bối rối cho được.

Để che giấu loại cảm xúc này, cô lật đật quay mặt đi, muốn nhìn thử người bị cô đập trúng bị thương ra sao, ít nhất cũng phải nói câu xin lỗi với đồng môn, nào ngờ lọt vào mắt cô lại là một gương mặt căng lên đến đỏ bừng.

Người nọ bóp chặt song quyền, đang dùng ánh mắt phẫn hận cực độ để trừng cô, bất ngờ là đến giờ phút này cô mới phát hiện, y phục người này mặc không phải kiểu dáng của Cửu Huyền. Cô dời mắt nhìn quanh, lại phát hiện bên trong đám đông đứng xem có không ít người mặc y phục giống hân.

Hàn Ngâm quỳnh lên ——

Thôi xong, bây giờ thể diện cũng vứt cho những môn phái khác luôn rồi!!

~ Hết chương 43 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Người So Với Người Càng Tức Chết Người!

Người so với người càng tức chết người

Edit: Yunchan

Tần Vô Tà nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm thiếu nữ màu tóc lơ lửng, áo quần lam lũ bẩn thỉu trước mắt.

Đấu pháp bị cắt ngang chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là từ khi chui ra từ bụng mẹ tới giờ, hắn chưa từng mất mặt cỡ này, nói chi là trước mặt nhiều người như vậy!

Thế mà cô gái kia còn ra vẻ áy náy nói với hắn: “Huynh có bị thương không? Xin lỗi, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ta không biết cách khống chế hạc, cho nên...”

Chuyện ngoài ý muốn!

Tần Vô Tà liếc nhìn bên hông cô mà muốn hộc máu, quả quyết chặn đứng lời cô: “Không biết dùng Khinh Hồng thuật sao?”

Trong giới tu tiên có vài loại pháp thuật tiêu hao cực ít linh khí, gần như đồng nghĩa với không bị ngũ hành khống chế, do đó những loại pháp thuật này được gọi là thuật thông dụng, ví dụ như Tụ Quang thuật, Dịch Trần chú, và cả Khinh Hồng thuật hắn vừa nói.

Hắn cho rằng đây là thường thức, dù là người mới bắt đầu tu tiên cũng biết, nào ngờ Hàn Ngâm lại nhìn hắn với bản mặt lơ mơ hơn: “Khinh Hồng thuật là gì, ta không biết.”

Cô không nói dối, năm tháng tu tiên dài đằng đẵng, không biết lúc nào sẽ gặp phải nguy hiểm, giữ mạng đương nhiên là việc ưu tiên hàng đầu. Thế nên trên trúc giản ghi lại rất nhiều pháp thuật tấn công và phòng ngự, cho dù bản thân Nguyên Nhất chân nhân không dùng tới thì cũng ghi lại tất, có lẽ là để biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. Tuy nhiên những loại pháp thuật nhỏ không thường dùng lại bị bỏ sót rất nhiều, cô chưa từng thấy Khinh Hồng thuật nên không biết là phải thôi.

Thế nhưng trong mắt Tần Vô Tà thì trái lại, đường đường là một đệ tử nội môn của Cửu Huyền mà lại nói với hắn không biết Khinh Hồng thuật, đây tuyệt đối là đang đùa cợt hắn!

Cảm giác bị lãng nhục trào lên ngực, hắn cảm thấy mình muốn học máu, và sau đó hắn học máu thật. Thế là hắn hự một tiếng, không nhìn cô nữa, vội nuốt vào một viên thuốc trị thương, rồi dùng pháp thuật nối đoạn xương đùi bị gãy lại.

Từ nhỏ cơ thể hắn đã gầy yếu, dù cho đã tu tiên nhưng vẻ bề ngoài vẫn là một thiếu niên gầy gò nhợt nhạt. Bây giờ còn vừa đau vừa tức, làm trán ứa đầy mồ hôi hột, sắc mặt chuyển từ hồng sang trắng, trông đáng vẻ thật là yếu đuối.

Hàn Ngâm lại càng áy náy hơn, tốt bụng làm một thuật khép miệng hệ thủy cho hắn, nghĩ bụng có thể làm dịu bớt cơn đau. Ai ngờ Tần Vô Tà chẳng những không cảm kích, mà ánh mắt nhìn cô lại càng thù hận hơn.

Hai người họ nói gì bên này những người khác đều không nghe được, nhưng chỉ chốc lát sau bốn phía đã dần vang lên tiếng xì xầm to nhỏ, đến

khi ở thạch đài mé Đông có người rời khỏi ghế, bấy giờ tiếng xôn xao mới lắng xuống.

Người nọ dẫn theo ống tay áo đón gió bước lên thạch đài, nhìn thoáng qua Hàn Ngâm, sau đó quay qua chấp tay thi lễ với La Cẩn, cất cao giọng nói: “La chưởng môn, dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng trước khi vị đệ tử này của quý phái đến, đệ tử của bí phái đã may mắn chiếm được thượng phong, chi bằng cuộc tỷ thí này cứ kết luận như vậy?”

La Cẩn còn chưa lên tiếng, Tống Việt đã đứng lên nói trước: “Không thể! Quý phái chiếm được thế thượng phong nhất thời, nhưng chưa chắc đã thắng được cuộc tỷ thí này, kết luận như thế có chút bất công. Theo kẻ hèn này thấy, trận này cứ coi như cả hai đánh hòa, hai phái chúng ta chọn tiếp một người, quyết đấu một trận khác.”

Nào ngờ người nọ lại không đồng tình: “Không phải tại hạ nói ngoa, vừa rồi nếu không phải đệ tử của quý phái quấy rối giữa chừng, thì cuộc tỷ thí này bí phái đã chắc thắng.”

“Chẳng phải còn chưa phân ra thắng bại sao, nói miệng không có căn cứ.” Tống Việt là người dù bản thân vô lý cũng cố moi cho ra ba phần lý, huống chi lúc này tự nhận là mình có lý, sau khi lừ mắt lườm Hàn Ngâm xong, thì lại bắt đầu lý luận với người ta.

Hình như, gây họa rồi...

Có điều Hàn Ngâm bị cả đồng xã giao quý quý bỉ bỉ này làm cho đầu óc muốn phình lên, nên vẫn chưa biết đệ tử hai phái đang đánh nhau vì cái gì, đành phải hướng mắt về phía Lạc Vân Khanh và Phương Dữ cầu cứu.

Lạc Vân Khanh không phải là người thích buôn chuyện, đương nhiên sẽ không giải thích mấy thứ này, chỉ khẽ chau mày nhìn cô: “Ở đâu ra mà cả người dính đầy bùn, tóc dính máu, xiêm y cũng rách rưới không ra hình dạng gì, còn tóc của muội, mặt của muội...”

Cô vừa sống sót qua tai nạn nên chưa tỉnh hồn lại kịp, đương nhiên cũng quên bém chuyện dọn dẹp bản thân cho sạch sẽ.

Hàn Ngâm hơi rồi, vội vã thi Dịch Trần chú.

Lúc này Phương Dữ ở bên cạnh mới kêu lên kinh hãi: “Hồi nãy ta mới thấy muội dùng thuật khếp miệng hệ thủy, đó là pháp thuật phải tu đến Nhập Khiếu mới dùng được, chẳng lẽ muội tu tới Nhập Khiếu rồi sao?”

Hàn Ngâm hơi chần chừ một lúc, rồi gật đầu.

“Hết sống nổi rồi, người so với người còn tức chết người hơn!” Phương Dữ vừa ngã quỵ lên người Lạc Vân Khanh vừa kêu gào: “Tư chất của Lạc sư huynh đã khiến đệ bàng hoàng, bội phục sát đất, nhưng huynh là sư huynh của đệ, mạnh hơn đệ là phải, đệ không thấy mất mặt gì. Nhưng muội ấy muội ấy, muội ấy còn mạnh hơn đệ, hỏi sau này đệ còn mặt mũi nào tự xưng là sư huynh của muội ấy đây?”

Lạc Vân Khanh đáp tỉnh bơ: “VẬY ĐỆ TỰ XƯNG LÀ SƯ ĐỆ ĐI.”

Phương Dữ lếch người tới trước, thiếu chút nữa cắm đầu xuống đất.

Do giọng của hắn hơi lớn nên thu hút khá nhiều ánh mắt nhìn sang đây. Hàn Ngâm vội vàng đỡ lấy hắn, chuyển chủ đề: “Khoan nói cái này đã, muội vừa về, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, Phương sư huynh nói cho muội nghe một chút đi.”

Đến đây Phương Dữ mới đứng đắn lại, hướng mắt lên thạch đài, nhíu mày đáp: “Vị đang tranh chấp với Tổng sư bá trên đó là thủ đồ của chương môn Thanh Vân phái, Phí Du chân nhân. Kể ra cũng không có gì to tát, chẳng qua là Cửu Huyền chúng ta và Thanh Vân phái đồng thời phát hiện ra một linh mạch Ngũ hành dồi dào linh khí. Tuy hiện nay không ai dùng loại linh mạch này để Tụ Linh, thế nhưng dùng để nuôi vườn linh, trồng dược thảo thì rất hợp. Hai bên đều muốn giành cho mình, nhưng lại sợ làm

tồn thương hòa khí, cho nên chưởng môn hai phái mới mở ra cuộc tỷ thí này, đấu pháp để chọn ra kẻ thắng.”

Ngũ hành linh mạch!

Tạo Hóa Kim Tiền từng nói, cô ăn quả Ngũ Hành vào rồi, chỉ có tìm Hồn Nguyên tâm pháp, đến lúc Tụ Linh lại tìm thêm Ngũ hành linh mạch thì mới có thể Đan Thành từ tam phẩm trở lên!

Tim Hàn Ngâm thót lên, vội vàng cup mắt xuống che giấu cảm xúc.

“Không biết muội về đúng lúc hay không đúng lúc nữa đây?” Biết rõ là không nên, nhưng Phương Dữ vẫn toét miệng cười trông có vẻ hả hê: “Hai trận trước vừa đánh xong, mỗi phái thắng một trận, trận thứ ba này là trận quyết định, đáng lẽ cái tên Tần Vô Tà của Thanh Vân phái chiếm thế thượng phong, có hy vọng thắng, nhưng lại bị muội đập cho một cái...”

Hắn phát ra tiếng cười hề hề tà ác.

Hàn Ngâm giơ tay lau mồ hôi: “Muội không cố ý.”

Lúc này một giọng lưỡi biếng bồng nhiên chen vào: “Đương nhiên người không cố ý.”

Hàn Ngâm ngoái đầu lại, thấy Mộ Thập Tam đang bước thong thả đến bên cạnh mình, chẳng biết sao da đầu bỗng ngứa ran, trong lòng có hơi chột dạ, bèn cười gượng gọi một tiếng: “Mộ sư thúc.”

Mộ Thập Tam ngẩng mặt nhìn lên thạch đài, lẩm bẩm: “Nếu người cố ý thì đã đập không trúng.”

Biết ngay miệng lưỡi người này độc hết thuốc chữa mà!

Mộ Thập Tam liếc cô: “Có điều người khác lại không nghĩ vậy.”

Quả nhiên, Phí Du chân nhân trên đài cãi nhau với Tống Việt hồi lâu vẫn chưa xong, hiện đã hơi nóng nảy, giọng cũng mang theo cáu giận: “Ai biết rốt cuộc tên đệ tử quấy rối lúc này có phải là do Cửu Huyền môn cố ý sắp xếp hay không? Nếu không sao lại trùng hợp như vậy, Tụ Tiên phong có bao nhiêu là người, cô ta rơi lên ai không được, tại sao cứ phải là Vô Tà?”

Bị sư thúc miệng độc nói trúng rồi...

Hàn Ngâm cười khố, thấy Tần Vô Tà đứng thật xa đang trừng mắt lườm mình, càng cảm thấy không còn gì để nói.

Lúc này Mộ Thập Tam bỗng nhiên quay lưng bỏ đi, chỉ ném lại một câu: “Bảo trọng.”

Hàn Ngâm thộn mặt ra, ngay sau đó Phí Du chân nhân trên thạch đài cất cao giọng: “Nếu Cửu Huyền các người đã cố tình muốn so một trận, thế thì Thanh Vân phái chúng ta sẽ nhường một bước. Nhưng với một điều kiện, ngài phải chọn tên đệ tử phá rối vừa rồi lên tỷ thí.”

Lại bị cái miệng độc của sư thúc nói trúng rồi...

Hàn Ngâm thật muốn đập đầu vào tường chết quách cho xong, cô làm gì có khả năng lên đài tỷ thí, chỉ biết đã mất mặt càng mất mặt hơn mà thôi!

Hiển nhiên Tống Việt cũng nghĩ y như thế, phản đối liên thanh.

Ai ngờ chương môn Cửu Huyền là La Cẩn bỗng nhiên đứng lên, trầm giọng nói: “Cứ quyết định vậy đi.”

Không đâu...

Tầm mắt Hàn Ngâm tối sầm, suýt chút nữa té xỉu.

~ Hết chương 44 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bóp Quả Hồng Mềm

Bóp quả hồng mềm

Edit: Yunchan

Tại sao phải chọn cô...

Đầu óc Hàn Ngâm quay vòng chốc lát, đáp án lập tức hiện lên, làm cô hồi hận đến nỗi muốn chặt tay mình xuống cho rồi.

Không phải quá rõ sao, ở đây toàn là mấy lão gia mắt độc, vừa rồi cô mới thi thuật khép miệng cho Tần Vô Tà, nhất định đã bại lộ chuyện tu vi và uy lực pháp thuật của cô yếu hơn người bình thường rất nhiều, có câu bóp quả hồng mềm, không bóp cô thì bóp ai?

Về phần tại sao chưởng môn La Cẩn lại đồng ý thì cô không rõ lắm, lẽ nào thấy cô nhập môn chưa đầy một năm đã tu đến Nhập Khiếu, là kỳ tài động trời nên mới quyết định đánh cuộc một ván?

Hàn Ngâm càng nghĩ càng nhụt chí, chỉ có mỗi cô biết, cô cơ bản không phải là kỳ tài động trời nào hết, mà là đồ xui xẻo đệ nhất thiên hạ! Nếu không sao mới thoát khỏi tay Tô Tinh Trầm, đã bị buộc lên lôi đài.

Thấy ánh mắt của đám đông lại phóng về phía mình đợt hai, cô vội vã giơ tay lên phản đối: “Ta... ta không được...”

Phương Dữ dùng sức ấn tay cô xuống: “Chưởng môn lên tiếng, muội phản đối mà được à?”

Được hay không được cũng phải thử mới biết, huống chi Ngũ Hành linh mạch rất quan trọng với cô, cô không muốn lên đài rồi bị đánh thua đâu, cô lại giơ tay lên lần nữa, kêu to: “Ta mới nhập môn chưa được một năm, chưa biết gì hết, như vậy là không công bằng...”

Lời cô nói hoàn toàn là sự thật, sau khi vào Cửu Huyền, chỉ có mỗi sư huynh Phương Dữ chỉ bảo cho cô, cộng thêm mấy thứ linh ta linh tinh trên trúc giản Nguyên Nhất chân nhân để lại, nói cho nghiêm túc thì cô thật tình chưa biết cái gì hết. Thế nhưng người ngoài đâu thèm tin lời cô, nhất là đệ tử Thanh Vân phái không rõ chân tướng, còn tặng cho cô cái hư danh.

Lạc Vân Khanh phất ống tay áo, ấn tay cô xuống: “Đừng dài dòng, cùng lắm chỉ là thua, chẳng có gì to tát.”

Ánh mắt hằn còn sắc hơn Phương Dữ mấy lần, như muốn nói nếu không có cô quay về phá rối thì lúc này Tần Vô Tà đã thắng rồi, do đó dù cô thua trận này, chưởng môn cũng sẽ không trách cô.

Phí Du chân nhân trên đài cũng cho là cô đang cố tình tỏ ra yếu kém, khẽ mỉm cười nói: “Người yên tâm, người đã tới tu vi Nhập Khiếu, Thanh Vân phái chúng ta nhất định cũng chọn một đệ tử tu vi Nhập Khiếu lên đài, bảo đảm công bằng.”

Nói rồi y chuyển tầm mắt, lập tức có một thiếu nữ thanh y bước lên thạch đài, bề ngoài của cô ta có vẻ lớn hơn Hàn Ngâm cùng lắm là hai ba tuổi, hần tu vi cũng đến Nhập Khiếu. Hơn nữa Hàn Ngâm không mang theo binh khí, cô ta cũng đi tay không, nhìn qua đúng là công bằng hết sức.

Hàn Ngâm khổ sở ngoái đầu nhìn Lệ Thanh Hàn đầy ngóng trông. Ai dè vị sư phụ bất lương này lại chẳng buồn liếc cô lấy một cái, còn Mộ Thập Tam ấy hả, chạy đi đâu từ đời tám hoánh nào rồi. Cô lại nhìn sang chưởng

môn La Cẩn, trong ánh mắt La Cẩn quả nhiên không có vẻ trách cứ, chỉ nhìn cô nhẹ gật đầu, tỏ ý cổ vũ. Còn tên Phương Dữ chỉ sợ thiên hạ bót loạn thì đã rục rịch đẩy cô lên thạch đài, miệng còn ba hoa: “Tin ta đi, muội nhất định làm được.”

Nói nghe nhẹ nhõm, tin hẳn thì được tích sự gì, hẳn có lên đài đánh giùm cô được đâu...

Hàn Ngâm cảm giác mình bị dồn đến bờ vực, không nhảy xuống cũng không được nữa, đành phải cắn răng bước lên thạch đài. Chẳng qua bản tính cô xưa nay luôn thẳng thắn, chuyện đã tới trước mắt có tránh cũng bằng thừa, thế là bất chấp bước thẳng tới, chỉ nghĩ làm sao để chiến thắng.

Cô động não một lát đã định xong kế hoạch, chấp tay hành lễ với thiếu nữ thanh y, nói: “Thời gian muội nhập môn còn ít, chưa hiểu biết gì, xin sư tỷ chỉ giáo.”

Tiêu Nhân Nhân đáp lễ: “Nào dám, nếu lát nữa có gì đắc tội, xin sư muội hãy lượng thứ.”

Theo lý thì cả hai cần lùi ra mấy trượng, chờ Phí Du chân nhân phát lệnh mới bắt đầu tỷ thí. Khổ nỗi Hàn Ngâm nào biết những quy tắc này, chỉ nghĩ thi lễ xong, chào hỏi xong, hai bên không thể đứng thộn ra nhìn nhau thế này được, vì vậy nhanh nhẩu giơ bàn tay đã thầm điều động tâm pháp lên, chém lưỡi băng ngưng tụ ở bàn tay về hướng Tiêu Nhân Nhân.

“Người —”

May mà Tiêu Nhân Nhân phản ứng mau lẹ, lui nhanh ra sau, tuy vậy vẫn bị lưỡi băng cửa rách y phục, làm xước da bụng. Cô ta đang định tố cáo Hàn Ngâm đánh lén không tuân theo quy tắc, Hàn Ngâm đâu cho cô ta kịp thở hơi nào, dưới sự chuyển động của pháp thuật, lưỡi băng đã vỡ thành mấy mảnh bắn vút đi, đánh vào chỗ hiểm trên mặt Tiêu Nhân Nhân.

Chiêu này là cô học được từ Tô Tinh Trầm, đáng tiếc tu vi của Hàn Ngâm không cao thâm như hần, chưa từng học kiếm quyết, chưa từng luyện bước bộ, thế nên lực không đủ mạnh, kinh nghiệm đấu pháp cũng mù tịt, chỉ học được bề nổi bên ngoài, chứ chẳng có tác dụng đả thương ai. Tiêu Nhân Nhân chỉ cần để ý một chút, vung tay phản kích, thì bảo đảm sẽ giành lại thế chủ động, chỉ hai ba chiêu là quật ngã được Hàn Ngâm.

Nhưng mấu chốt là Tiêu Nhân Nhân không biết điểm này, tuy uy lực pháp thuật của Hàn Ngâm không mạnh, nhưng cô ta cũng không dám mạo hiểm đối kháng, thế là bị ép lui về sau, vừa thi triển pháp thuật hộ thân, vừa thăm mắng Hàn Ngâm vô sỉ.

Mà nói nào ngay Hàn Ngâm bị mắng cũng chẳng oan uổng gì, cô vừa ra tay đã nghe xung quanh nhốn nháo hần lên, biết ngay là mình sai quy tắc rồi. Nếu đối lại một người phúc hậu thì sẽ ngừng tay nhận sai ngay lập tức, sau đó đánh lại. Song cô lại nghĩ chỉ cần chưởng môn hai phái không lên tiếng ngăn cản, thì cô sẽ giả bộ không biết. Bởi vì đừng thấy cô và Tiêu Nhân Nhân đều là tu vi Nhập Khiếu mà lầm, thật ra thực lực của Nhập Khiếu sơ kỳ và Nhập Khiếu trung hậu kỳ khác nhau một trời một vực, bây giờ không giành thế chủ động trước, không liều mạng tốc chiến tốc thắng, thì cô thua là cái chắc.

Chẳng qua cô là Ngũ hành linh khí, mặc dù uy lực pháp thuật tồi, nhưng vẫn có chỗ tốt hơn Đơn hành linh khí, đó là linh khí phân thành năm đường luân chuyển, trong lúc cô dùng Thủy hành linh khí thúc ra lưỡi băng, đồng thời cũng âm thầm vận chuyển Kim hành linh khí thi triển Phong chú để tăng tốc độ cho mình, tiếp sau đó lại dùng thêm Thổ hành linh khí để vận hành Địa Hãm thuật. Với kiểu sử dụng luân phiên linh khí Ngũ hành như vậy, sức lực của cô gần như không hạn chế. Còn Đơn hành linh khí thì khác, chỉ cần tu vi chưa đến Đan Thành, sau khi thi triển một đạo pháp thuật, linh khí cần phải vận chuyển một vòng trong đan điền mới

có thể thi triển thêm một đạo pháp thuật khác, giữa lúc đó có một khoảng thời gian dừng.

Tiêu Nhân Nhân chịu thiệt ở điểm này, sau khi cô ta lùi lại mấy trượng, quanh người xoáy lên vô số lá xanh làm phòng thủ, vừa đón lưỡi băng của Hàn Ngâm thì lập tức tan tác, mà cô ta lại phải chờ linh khí vận chuyển xong mới thúc ra roi mây để tấn công tiếp được. Không ngờ đúng lúc này dưới chân bỗng nhiên trống hoác, cả người lão đảo ngả ngửa ra sau.

Dưới tình huống bất ngờ, đầu óc cô ta nhất thời rơi vào trạng thái hỗn loạn, trong phút chốc không hiểu nổi tại sao Hàn Ngâm có thể dùng được Địa Hãm thuật, và lại tốc độ còn rất nhanh! Để bản thân không ngã xuống, cô ta tiện tay tung ra một chiêu cầm rễ, bám chắc người lên đất, muốn nhờ vào đó để lấy lại hơi.

Ai biết Hàn Ngâm vẫn còn chiêu kế, cô ta chỉ nhìn thấy một đường kiếm ảnh xẹt qua trước mắt, khi hoàn hồn lại, lá chắn hộ thân đã bị pháp thuật hệ Kim tương khắc phá vỡ, tiếp đó còn bồi thêm một đóa hỏa liên bé tí teo, đánh “Bốp” lên mặt cô ta.

Uy lực của hỏa liên rất yếu, Tiêu Nhân Nhân chỉ bị thương chút ít, tuy vậy cũng cảm thấy đau, hơn nữa còn bị Hàn Ngâm đánh phủ đầu liên tiếp mấy chiêu, cơn tức đã sớm xông lên não, lúc này linh khí trong đan điền vừa mới chuyển xong một vòng, cô ta lập tức thúc ra roi mây toan quất lên người Hàn Ngâm. Nào ngờ chưa kịp làm gì cổ đã lạnh ngắt, lưỡi băng đã kề lên động mạch, Hàn Ngâm cười tủm tỉm nói: “Sư tỷ, nhận thua nhé.”

Lưỡi băng không thể sánh với hỏa liên, nhưng đầu sao vẫn là thứ bén nhọn, tuy uy lực chẳng bằng, nhưng đâm vào da thịt mềm mại và động mạch cổ cũng dư sức, trận này, tất nhiên là Hàn Ngâm thắng.

Kể ra thì chậm nhưng đánh lại cực nhanh, từ khi hai người bước lên đài đến khi bắt đầu tỷ thí, tính ra chỉ qua mấy đợt hít thở, trên Tự Tiên

phong thoáng cái rơi vào im ắng, tất cả mọi người đều giật mình đỡ ra, chưa ai hoàn hồn lại.

Tiêu Nhân Nhân cũng cầm bật nhìn chăm chăm vào gương mặt có vết sẹo mờ trước mắt. Cho đến tận giờ này cô vẫn chưa hiểu nổi, uy lực pháp thuật của người này kém đến mức thua cô phân nửa, đánh lên người nhiều lắm là đau một chút, chứ không tạo ra bất cứ nguy hiểm nào cho tính mạng.

Thế thì, rốt cuộc tại sao cô lại thua, mà còn thua nhanh đến thế!

~ Hết chương 45 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Làm Hết Sức Mình Nghe Thiên Mệnh

Làm hết sức mình nghe thiên mệnh

Edit: Yunchan

Sau một khoảng yên lặng, bốn phía chợt bùng nổ, tiếng hò hét vang dội cả ngọn núi.

Đệ tử Thanh Vân phái kêu gào phản đối liên thanh, trong khi đệ tử Cửu Huyền vốn đang buồn khổ ỉ ê vì tướng Hàn Ngâm sẽ thua, bây giờ ai nấy đều xoa tay bóp quyền, mừng rỡ vì màn đảo ngược tình thế bất ngờ này, nhất là Phương Dữ, mừng đến nỗi mặt mũi đỏ rần, đứng dưới đài vừa vỗ tay vừa la hét nhảy nhót, còn Lạc Vân Khanh bên cạnh, tuy cũng mỉm cười, nhưng ánh mắt hằm hằm toát lên vẻ bất đắc dĩ, ngay cả Lệ Thanh Hàn, mặc dù vẫn giữ bộ mặt căng cứng, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ kiêu ngạo.

“Ta, thua...”

Tính cách của Tiêu Nhân Nhân cũng nhanh gọn dứt khoát, vả lại ngay trước mặt mọi người cũng chẳng thể chối cãi được, ngấn ra một lát rồi lên tiếng chịu thua, nhưng chung quy cô ta vẫn không phục, thấp giọng nói với Hàn Ngâm: “Thật ra nếu ta không tránh, thì muội chưa chắc thắng được ta.”

Cô thua ở chỗ đã tránh né, phòng thủ, nên không tìm được cơ hội trả đòn. Nếu không, chỉ cần tấn công một chiêu, nói không chừng đã đảo

ngược tình thế.

Hàn Ngâm cố dẫn cơn mừng rỡ xuống, rũ mắt nói: “Sư tử tu vi khó lường, muội chỉ còn cách giành thế chủ động trước, may mắn thắng trận này, còn phải đa tạ sư tử đã nhường.”

Nhường hay không cũng chưa biết được...

Cùng là tu vi Nhập Khiếu, nhưng chỉ cần đả thông nhiều hơn một huyết khiếu thì linh lực cũng cao cường hơn gấp đôi, sau khi đánh nhau một hồi, cô không thể phủ nhận tu vi của mình vượt xa Hàn Ngâm. Cuộc tỷ thí này ngay từ đầu đã không công bằng, đối phương có dùng chút mảnh lối cũng là điều khó trách, vừa nghĩ đến đây, Tiêu Nhân Nhân nhất thời bình tâm lại, mỉm cười thi lễ với Hàn Ngâm: “Lần tới có cơ hội sẽ tìm sư muội so tài.”

Hàn Ngâm cuống quýt đáp lễ, mặt đầy đeo bám quan hệ với Tiêu Nhân Nhân: “Không biết sư tử có thể ở lại Cửu Huyền thêm mấy ngày, nếu rảnh rồi, muội sẽ dẫn sư tử đi dạo chung quanh.”

Tiêu Nhân Nhân cười đáp: “Ta còn phải trở về cùng các sư tôn, e là không nhận được phần ân tình này của sư muội.”

Hai người nói thầm với nhau vài câu, sau đó nhìn nhau cười rồi tự bước xuống đài.

Chẳng biết có phải người của Thanh Vân phái cũng có chung suy nghĩ với Tiêu Nhân Nhân không, mà sau cuộc tỷ thí này, tuy họ la hét phản đối, mắng chửi Hàn Ngâm, giậm chân đấm tay, thế nhưng chẳng ai ra mặt dị nghị gì. Vì đã giao ước đánh lại một trận, cho nên kết quả này là quyết định, chương môn hai phái hàn huyền đôi câu, rồi chương môn Thanh Vân phái cáo từ ra về.

Đệ tử Thanh Vân phái cũng tuần tự lên phi kiếm, người không thể ngự kiếm thì cũng có đồng môn dìu, chỉ có Tần Vô Tà là đứng lặng một bên, chờ người đi được tương đối rồi, hắn mới chậm rãi bước lên phi kiếm, còn ngoái đầu liếc nhìn lại.

Lúc này Hàn Ngâm đang bị các đồng môn bao vây hỏi han loạn xạ, hỏi đến mức choáng váng mặt mày đành phải ngóc đầu lên hộp không khí, đúng lúc chạm phải ánh mắt hắc, bèn cười gượng tỏ ý xin lỗi.

Ai dè Tần Vô Tà lại chẳng thêm cảm kích, híp mắt lại ra chiều miệt thị, khịt mũi rồi quay lưng bỏ đi một nước.

Hàn Ngâm nhìn theo bóng hắc, rồi cười tự giễu.

Đúng là mặt nóng dán lên cái mông lạnh! Nhưng kể ra cô cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Tần Vô Tà, đáng lẽ thắng lợi vẻ vang, kết quả lại bị cô phá hoại, mất hết mặt mũi chưa tính, đã vậy còn khiến Thanh Vân phái thua mất Ngũ hành linh mạch...

Lúc này La Cẩn đã giao chuyện Ngũ Hành linh mạch cho Tống Việt, sau đó ngoảnh sang nhìn cô, vẫy vẫy tay.

Hàn Ngâm đang không biết thoát khỏi đồng môn bằng cách nào, vội vã mượn cơ này chạy tới, ngoan ngoãn quỳ trước mặt La Cẩn: “Đệ tử Hàn Ngâm bái kiến chương môn.”

“Không cần đa lễ.” Người tu tiên phần lớn đều tùy tính, La Cẩn không ra vẻ ta đây, cũng không chỉ trích cô vì màn phá rối trước đó, chỉ điềm đạm hỏi cô: “Người tu Ngũ hành linh khí sao?”

Hàn Ngâm đứng lên, trả lời: “Thưa đúng.”

Trong lòng cô rất thấp thỏm, sợ y hỏi tại sao cô tu ra Ngũ hành linh khí, học pháp thuật từ đâu, những chuyện này cô khó lòng nói dối được.

Nào ngờ La Cẩn lại chẳng quan tâm đến những thứ này, chỉ nhú mào nói: “Tu Ngũ hành linh khí, e là không dễ thành tiên.”

Cơ hội hỏi thăm tốt cỡ này sao có thể bỏ qua!

Hàn Ngâm vội hỏi: “Chưởng môn có biết tung tích của Hồn Nguyên tâm pháp không?”

Mắt La Cẩn lóe sáng, nhưng ngay sau đó là cái lắc đầu khiến người ta thất vọng: “Tâm pháp này đã thất truyền từ lâu, chưa nghe nói có môn phái nào còn lưu trữ.”

Hàn Ngâm cụp mắt xuống, thầm thở dài một hơi.

Thứ đồ của La Cẩn là Chu Lạc Ngọc đang ngồi bên cạnh chợt nói xen vào: “Người mới tu tới Nhập Khiếu, nếu tản một thân linh khí rồi tu lại từ đầu thì vẫn còn kịp. Chỗ của ta vừa hay có một viên Tán Linh đan, chỉ coi người có hạ quyết tâm được không thôi.”

Trải nghiệm tuổi thơ đã dạy cho cô rằng, thứ nắm chặt trong tay mới là tốt nhất, hơn nữa ngộ ngộ ăn Tán Linh đan xong vẫn tu ra Ngũ hành linh khí thì biết làm sao?

Hàn Ngâm đáp mà không cần suy nghĩ thêm: “Đệ tử cảm tạ sư bá, nhưng mà việc tu tiên này phần nào cũng phải xem cơ duyên, có lẽ tu thành Ngũ hành linh khí chính là cơ duyên của đệ tử, đệ tử nghĩ nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, biết đâu ngày nào đó may mắn tới, có thể tìm được Hồn Nguyên tâm pháp cũng nên.”

Chu Lạc Ngọc hỏi cô: “Nếu không tìm được Hồn Nguyên tâm pháp, tu không thành thì sao?”

Hàn Ngâm cười đáp: “Vậy là số mệnh đã định, kiếp này đệ tử hết hy vọng thành tiên, chỉ cần tu tới Đan Thành thì có thể sống lâu hơn trăm tuổi,

đệ tử nghĩ thế cũng tốt rồi.”

Chu Lạc Ngọc nổi lên hứng thú, hỏi tiếp: “Người cứ để mặc nước chảy bèo trôi mà không muốn mạng ta do ta không do trời à?”

Vấn đề này thật là khó trả lời, có đôi khi cô nghĩ trên đời không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền, từ đó lòng sẽ sinh ra loại cảm giác kiêu căng ngạo mạn, nghĩ thiên hạ này chẳng có thứ gì là mình không làm được. Nhưng những chuyện vừa qua đã dạy cho cô biết, vùng vẫy trong lúc gian khổ nguy nan chưa chắc đã có ích, không chừng còn chết nhanh hơn. Vận mệnh, không phải là thứ mình muốn trốn chạy là được, vả lại ai biết được suy nghĩ mạng ta do ta không do trời, có phải là một sắp xếp khác của số phận hay không?

Cô cúi đầu nói: “Đệ tử chỉ muốn làm hết sức mình sau đó nghe theo thiên mệnh.”

Cô vừa thốt ra câu này, Tống Việt bên cạnh đã cười khẩy: “Nói liều! Nếu người muốn phó mặc cho số phận thì đừng tu tiên nữa, bởi tu tiên vốn là việc nghịch thiên cải mệnh, không có khí phách và nghị lực mạnh mẽ thì tuyệt đối không thể thành!”

Chu Lạc Ngọc liếc Tống Việt, không nói gì.

Hàn Ngâm rất không đồng tình với lời của Tống Việt, nhưng ông ta là trưởng bối nên cô không thể phản bác, chỉ có thể cụp mắt nghe.

Không khéo Chu Tình Nhi từng có lục đục với cô, không cam lòng cô tốt số như vậy, tu Ngũ hành linh khí thấp kém mà cũng có thể may mắn thủ thắng, vì vậy cô ta chưa tản đi theo mọi người mà đứng yên sau lưng Tống Việt nghe họ trò chuyện, lúc này thấy Hàn Ngâm im lặng thì cất giọng hỏi: “Thế nào, muội không đồng tình với lời của sư phụ ta sao?”

Hàn Ngâm đáp: “Không dám.”

Chu Tình Nhi cố ý chọc ngoáy: “Không dám chứ không phải không có.”

Hàn Ngâm bắt đầu nổi cáu, cô không tiện đấu võ mồm với Tống Việt, chứ không sợ cãi nhau với Chu Tình Nhi đâu nhé, thế là cô lên giọng: “Nếu nói thế thì muội cũng có một chuyện khó hiểu, xin sư tỷ chỉ giáo giúp.”

Chu Tình Nhi nhướng mày: “Muội nói xem.”

“Tại sao tu tiên phải dựa vào tư chất và ngộ tính?”

Chu Tình Nhi bị cô hỏi mà đơ ra, còn tưởng là cô đang nói đùa với mình, bèn đáp với vẻ không vui: “Đây chẳng phải là nói thừa sao, người không có tư chất ngộ tính, bất kể tu hành thế nào cũng không thể thành.”

“Tư chất và ngộ tính từ đâu mà có?”

Trời sinh!

Nói tóm lại chính là ông trời cho người số tu tiên thì người mới có thể tu tiên, nếu ông trời không cho người số tu tiên, thì người hết đường tu rồi!

Chu Tình Nhi nhất thời á khẩu chẳng biết đáp lại thế nào, đành lặng lẽ liếc qua Tống Việt, thấy sắc mặt ông ta tái xanh, rõ ràng là đang khó ở, vì chính bản thân ông ta cũng không tìm được câu nào để vật lại.

Hàn Ngâm biết rõ đạo lý một vừa hai phải, huống hồ thời gian mình nhập môn ngắn ngủi, sách đọc được chưa nhiều, kiến thức cũng còn hạn hẹp, lý lẽ cũng chưa chắc là đúng, do đó không gặng hỏi tới cùng, chỉ thấp thỏm chuyển qua hỏi La Cẩn: “Chưởng môn, đệ tử đã tu đến Nhập Khiếu nội trong hai năm, nhưng nếu không tìm được Hồn Nguyên tâm pháp, lúc Đan Thành có khả năng sẽ không tiến được thêm bước nào nữa... vậy sau này đệ tử có được coi là đệ tử nội môn của Cửu Huyền không?”

La Cẩn mỉm cười: “Chuyện này chẳng phải nên hỏi sư phụ của người ư?”

Sư phụ...

Phải ha!

Hàn Ngâm lật đật quay qua, định hỏi Lê Thanh Hàn.

Cô thẳng tỷ thí Lê Thanh Hàn đã rất vui, chưa kể xưa nay y luôn bất hòa với Tống Việt, nghe cô bé lại Chu Tình Nhi làm muối mặt Tống Việt thì lại càng sảng khoái hơn, nhưng đồng thời cũng giận vì cô dám quăng mắt người sư phụ này ra sau đầu, bây giờ thấy cô dùng ánh mắt chờ mong nhìn sang thì bèn hất mặt lên trời, chấp tay sau lưng hừ lạnh: “Chuyện này vì sư chưa nghĩ xong.”

Hàn Ngâm đã có chuẩn bị sẵn, đương nhiên không sợ y làm bộ gây khó dễ, vội vàng thò tay vào túi Càn Khôn lấy ra cả đồng thứ.

Một nghiên mực thanh hoa thượng hạng, một chiếc hộp dài đựng bút lông dê đầu nhọn, một chồng mẫu khắc chữ danh gia do Hồ Khả mất bao nhiêu công sức mới tìm được. Khi tất cả được bày ra trước mặt Lê Thanh Hàn, hai mắt y lập tức sáng vụt lên, chẳng thềm làm giá nữa, gật đầu ngay tắp lự: “Được rồi! Đã nghĩ xong! Kể từ hôm nay người chính thức nhập môn, trở thành đệ tử quan môn của Lê Thanh Hàn ta!”

Hàn Ngâm háo hức hành lễ, dập đầu lạy y ba cái.

Trừ Tống Việt và Chu Tình Nhi ra, những người còn lại đều bật cười, ngay cả Lạc Vân Khanh đứng đằng xa nhìn thấy cảnh này, khóe môi cũng khẽ cong lên không dẫn được.

~ Hết chương 46 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Canh Ba Hoa Chích Chòe

Canh ba hoa chích chòe

Edit: Yunchan

Tuy màn lật ngược tình thế này không quá vang dội, nhưng lần đánh bại đánh bại này của Hàn Ngâm cũng đã giành Ngũ Hành linh mạch về cho Cửu Huyền. La Cẩn hỏi cô chuyện Ngũ hành linh khí xong thì bảo Tống Việt gọi hai đệ tử tham gia tỷ thí tới, khen ngợi đôi câu, rồi cho mỗi người một viên Diên Mệnh đan.

Đây là loại đan dược có thể kéo dài thêm một năm tuổi thọ, để điều chế được nó không dễ chút nào, bởi thế hai đệ tử được ban thưởng đan đều mừng rỡ bái tạ, nhưng Hàn Ngâm lại nhìn đan dược trong tay, muốn nói lại thôi.

La Cẩn thật ra khá tốt tính, hỏi: “Có gì cứ nói đừng ngại.”

Hàn Ngâm đáp: “Hiện tại đệ tử không dùng được Diên Mệnh đan này, có thể dùng nó để đổi một thanh phi kiếm không?”

La Cẩn trầm ngâm một lát, bỗng nhiên vỗ tay cười: “Coi như vận khí của ngươi không tệ.”

Nói xong y lấy từ túi Càn Khôn tùy thân ra một thanh phi kiếm tỏa sáng năm màu.

“Nếu người không nhắc thì ta cũng quên khuấy mất, thanh phi kiếm này ta vô tình có được, đây thật ra là một thanh kiếm tốt, nhưng chẳng biết người luyện kiếm nghĩ gì, lại luyện đủ các loại huyền tinh trân khoáng vào chung một khối, muốn dùng được kiếm chỉ có Ngũ Hành linh khí pha tạp không tinh khiết, ta cũng chẳng biết phải dùng nó thế nào, bây giờ ban thưởng cho người thật là vừa khéo.”

Hàn Ngâm nhận thanh kiếm kia, vui vẻ cảm tạ. Cô bị Tô Tinh Trầm truy sát tới thê thảm nên dù nằm mơ cũng muốn có được một thanh phi kiếm, như vậy chỉ cần tu đến tu vi Cẩm Ngộ thì dù không đánh lại Tô Tinh Trầm, lỡ gặp phải thời khắc nguy hiểm cũng có thể quay đầu bỏ chạy.

Lệ Thanh Hàn ngồi ở bên thờ ơ lạnh nhạt, bỗng nhiên thò tay lấy thanh kiếm qua, cười nói: “Vi sư nghèo kiệt hủ lậu, người báai sư cũng không có lễ gặp mặt gì để tặng người, thôi thì mượn hoa hiến phật, thay người luyện lên phi kiếm ba tầng cấm chế, để sau này người sử dụng cũng được tiện tay chút.”

Hàn Ngâm đã từng luyện qua túi Càn Khôn, biết mấy chuyện luyện pháp khí này mất rất nhiều thời gian công sức, có lẽ luyện phi kiếm càng trắc trở hơn, bây giờ có người nhọc công giúp, dĩ nhiên cô cầu còn không được, vừa tạ ơn luôn miệng, vừa nói đủ lời ngon tiếng ngọt trước mặt Lệ Thanh Hàn. Chẳng qua Lệ Thanh Hàn cũng không để mình bị xoay vòng vòng, xin cáo lui với La Cẩn, rồi dẫn cô và những đệ tử khác quay lại Tập Hạc phong. Sau đó đóng cửa Bất Cư điện lại, hỏi rõ hành tung nửa năm qua của cô.

Chuyện nói được thì chắc chắn phải nói, chuyện không nói được thì có đánh chết cũng không nôn ra nửa chữ.

Năm chắc tư tưởng này, Hàn Ngâm tức tốc biến sự thật thành nguyên luyện nấu ăn, đầu chặt một đao, tay băm một khúc, băm nát như tới nỗi không nhìn ra hình dáng ban đầu, còn xịt thêm mắm muối, rắc vào chút

đường, cuối cùng bắt lên lửa nấu ra một nồi canh ba hoa chích chòe, kính cẩn rót vào bát cho Lệ Thanh Hàn.

Thậm chí đến thạch thất dưới hồ sâu vạn trượng cũng tuôn ra, nhưng người dùng Tào Hóa Kim Tiền mở thạch thất lại biến thành Tô Tinh Trầm. Tới vườn linh cũng vu khống cho Tô Tinh Trầm lấy mất, còn bản thân cô thì sao á, đương nhiên là vào vai con tin số khổ, ẩn nấu trong thạch thất với Tô Tinh Trầm ít ngày, còn bị Tô Tinh Trầm dùng để thử đan, kết quả lại bất cần biến đổi thể chất, tu ra Ngũ hành linh khí.

Không ít người tu tiên thích dựng một động phủ mật thất ở nơi yên tĩnh để bế quan thanh tu, địa điểm là nơi mà phần lớn mọi người không tìm được, do đó chuyện thạch thất Lệ Thanh Hàn cũng nửa tin nửa ngờ, chỉ hỏi cô: “Vậy người làm sao trốn thoát khỏi tay nghịch đồ sư môn?”

Mặc dù lừa sư phụ cũng có hơi áy náy, nhưng chuyện Tào Hóa Kim Tiền quả thật không thể tiết lộ ra ngoài, Hàn Ngâm đành phải cẩn thận nói dối tiếp. Bịa rằng Tô Tinh Trầm thiếu thuốc để luyện đan nên bèn ra ngoài tìm, thấy dắt theo con tin như cô thì rất bất tiện, lại tin chắc là cô không thoát khỏi thạch thất được, nên nhốt cô bên trong một mình, không ngờ cô lại tìm thấy đường ngầm, mang theo trúc giản Nguyên Nhất chân nhân để lại chạy ra ngoài.

Nói đến đây, những chuyện sau đó hầu như không cần hư cấu nữa, hoặc phải nói là hai đệ tử Lưu Tiên môn thoát chết trong gang tấc có thể vạch trần lời nói dối của cô, do đó cô không dám bịa, đành kể lại rậm rạp từ việc mình đến thôn Phượng Tuyền bằng cách nào, ẩn cư tu luyện làm sao, cuối cùng Tô Tinh Trầm tìm đến, cô chạy thoát thân thể nào, nói ra tất tẩn, nói xong còn lấy đồng trúc giản của Nguyên Nhất chân nhân và bức thư của Sở phu tử ra đưa cho Lệ Thanh Hàn xem.

Lệ Thanh Hàn xem xong thì dăm chiêu chốc lát, không phát hiện ra sơ hở gì trong lời kể của cô, nên cuối cùng cũng tin cô.

Hàn Ngâm thừa dịp hỏi thăm luôn: “Sư phụ, tung tích của Sở Mộ Tuyết người có biết không?”

Không ngờ Lê Thanh Hàn lập tức cảnh cáo cô: “Việc này đừng nhắc lại!”

Hàn Ngâm khó xử: “Nhưng đệ tử chịu ân của Sở phu tử...”

Ánh mắt Lê Thanh Hàn đổi sang nhu hòa: “Người tri ân báo đáp là chuyện tốt, nhưng chuyện Sở Mộ Tuyết người trong phái đều nói năng thận trọng, ngay cả vi sư cũng không biết rõ, trong này ắt có quan ngại trọng đại, tốt nhất là người đừng nên hỏi nữa.”

Tới sư phụ còn nói vậy, xem ra Tào Hóa Kim Tiền bảo cô lo giữ cái mạng nhỏ đừng nên hỏi nhiều, cũng chẳng nói quá chút nào...

Hàn Ngâm hết cách, đành phải tiu nghỉu trả lời: “Dạ.”

Nói xong mọi chuyện cả bọn mới ra khỏi Bất Cư điện, Phương Dữ còn đầy một bụng tâm sự muốn kéo Hàn Ngâm đi tán dóc, nào ngờ chưa kịp mở miệng, Lạc Vân Khanh đã giành nói trước: “Đệ về trước đi.”

Phương Dữ muốn đuổi theo hỏi lý do, nhưng thấy sắc mặt vị sư huynh này còn lạnh hơn bình thường gấp ba lần, bèn rụt đầu lại, chuồn đi nhanh như chớp.

Hàn Ngâm có hơi thấp thỏm nhưng cố không để lộ ra nét mặt. Hai người đi tới chỗ yên tĩnh, cô mới cười hỏi hân: “Sư huynh có chuyện muốn nói với muội sao?”

Lạc Vân Khanh quay người sang, lạnh lùng nhìn cô một hồi: “Tật xấu thích nói dối của muội, đến giờ còn chưa sửa?”

Tim Hàn Ngâm chùng xuống, muốn phủ nhận theo bản năng, nhưng cô biết Lạc Vân Khanh không phải người tâm cơ, đã lòi cô ra chất vấn thì nhất định trong lời kể của cô thật sự có lỗi hồng, cô quyết định nuốt lời chực đến bên môi xuống, cặp mắt thấp giọng nói: “Muội nói sai ở đâu rồi sao...”

Lạc Vân Khanh cười lạnh: “Nhìn đi, muội nói dối quá nhiều, đến câu nào lộ sơ hở cũng không biết!”

Nói nhiều sai nhiều, vả lại cô đích thực nói dối, đành âm thầm cam chịu.

Đầu Hàn Ngâm càng lúc càng cúi thấp, không ho he tiếng nào.

Lạc Vân Khanh lại mắng cô: “Thôi giả vờ tội nghiệp đi!”

Hàn Ngâm nâng mặt lên, nhếch miệng, nặn ra một nụ cười khổ.

Đây đúng là...

Mặt dầy mày dạn!

Lạc Vân Khanh chẳng biết làm sao với cô, đành phải bàn vào trọng điểm, khoanh tay lại nói với vẻ mặt lạnh lùng: “Lúc muội mới lên núi đã nghe nói, trước khi Tô Tinh Trầm phản bội sư môn có giao tình rất tốt với ta, vậy sao ta không biết y am hiểu chuyện luyện đan nấu thuốc?”

Hóa ra sơ hở nằm ở đây!

Hàn Ngâm thầm thở phào một hơi, lập tức thừa nhận với thái độ thành thật: “Xin lỗi sư huynh, là muội nói dối, muội chỉ muốn kể cho mình thăm thương chút để mọi người đồng tình, nên mới nói Tô Tinh Trầm mang muội ra thí nghiệm thuốc.”

Kỳ thực người mang cô ra thí nghiệm thuốc chính là tên sư thúc chết dẫm Mộ Thập Tam kia kìa.

“Vẫn còn nói dối!” Lạc Vân Khanh càng giận hơn: “Nếu thế làm sao muội tu thành Ngũ hành linh khí?”

Hàn Ngâm đáp nhanh gọn: “Ăn quả Ngũ Hành.”

Lạc Vân Khanh sừng sốt.

“Muội nhân lúc Tô Tinh Trầm không để ý, trộm từ trong vườn linh, lúc đó còn tưởng là thứ gì ngon lành có thể tăng tu vi, sau mới biết cái quả đó hại người quá ác.”

Cô phóng đại tình cảnh bản thân cho kinh khủng một tý, Lạc Vân Khanh có hơi tin, nhưng vẫn tức giận hỏi cô: “Những chuyện khác muội không nói dối?”

Hàn Ngâm nghiêm túc hồi tưởng lại một lát, đáp: “Tuyệt đối không có, không tin sư huynh có thể đi điều tra!”

Dù sao có tra hay không tra thì thạch thất vẫn ở đó, thôn Phượng Tuyền cũng ở đó, không thể biến mất được, còn những chi tiết khác thì phải bắt Tô Tinh Trầm mới đối chất được, hiện tại cô chẳng có gì phải lo.

Lạc Vân Khanh nhìn cô chăm chú, thật lòng không thể phân biệt được câu nào là thật câu nào là giả, cuối cùng đành phải trầm mặt nói: “Ta tin muội một lần, việc này tạm cho qua, nhưng hy vọng sau này muội ngay thẳng đoan chính, chớ đi sai đường, bằng không người đầu tiên không tha cho muội, chính là ta!”

Ví như Tô Tinh Trầm, trước đây vốn là bạn tri kỷ của hã, nhưng nào ngờ...

Lạc Vân Khanh buồn bã trong lòng, phất tay áo bỏ đi.

Hàn Ngâm đứng yên tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng hắt một lát mới hoàn hồn, thấp giọng than nhẹ: “Xin lỗi, Lạc sư huynh.”

~ Hết chương 47 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Gối Thêu Hoa

Gối thêu hoa

Edit: Yunchan

Đừng thấy Hàn Ngâm đối với ai cũng tươi cười rạng rỡ, lanh lợi hoạt bát mà lầm, sự thật là thỉnh thoảng cô cũng sẽ xuống tinh thần. Thí dụ như lần này, cô bị Lạc Vân Khanh răn dạy một bài xong thì có hơi tiu nghỉu, không muốn trở lại tu luyện, mà thất thểu đi dạo trên Tập Hạc phong, định tìm một chỗ yên tĩnh sưởi nắng rồi đánh một giấc, có lẽ tỉnh ngủ rồi tâm trạng sẽ thoải mái hơn.

Bất tri bất giác, cô đã đi tới gần Tương Ly điện, ngoái đầu lại nhìn Thổ Linh trư vẫn đang im lặng cun cút bám theo sau lưng, nghĩ lại nên đi vào nói câu xin lỗi với Mộ Thập Tam về chuyện mình đột ngột mất tích nửa năm, nhân tiện xin hăn nghĩ cách biến tóc mình về màu gốc.

“Mộ sư thúc, ngài có ở nhà không?”

Đẩy cửa điện khép hờ ra, cả điện tĩnh lặng, Hàn Ngâm cẩn thận tránh bầy gài trên điện, đi vòng vào để tìm người. Kết quả chưa đi được hai bước đã nhìn thấy một đồng xanh mượt đang nhảy nhảy ở đằng trước, cô ngơ ra một lát, đuổi theo mới biết nó chính là một con thỏ.

Thỏ màu xanh lá, màu lông giống hệt tóc của cô...

Hàn Ngâm vô thức sờ sờ tóc, trong lòng nảy ra một dự đoán không lành.

Quả nhiên, đến khi cô vòng ra hậu điện đã nhìn thấy một ổ chùng ba tới bốn mươi con thỏ, nhảy nhót thích thú trong cấm trện, và lại còn mỗi con một màu, đỏ cam vàng lục lam chàm tím, lúc nha lúc nhúc, chen thành một cục làm hoa hết cả mắt cô.

Đông đến phát sợ!

Sống lưng cô lạnh toát, người nổi da gà, đang định quay đầu bỏ chạy thì bỗng nghe thấy tiếng người vắng tới loáng thoáng, bèn lần theo âm thanh tìm vào sân sau, thấy Mộ Thập Tam đang nằm trên ghế mây, trong lòng ôm một con thỏ lông đen, hơi híp mắt phơi nắng.

Bên cạnh hắn đang đứng một nữ tử mắt thanh mày tú, khí chất hiên ngang, khi phát giác thấy Hàn Ngâm đi tới thì nhìn thoáng qua cô, sau đó dời tầm mắt đi như chưa phát hiện ra, nói tiếp: “Mộ Thập Tam, cuối cùng thì bao lâu rồi người không tu luyện hả?”

Mộ Thập Tam đến mắt cũng lười mở: “Người quản được sao?”

“Người đừng tưởng sư tổ mất rồi thì không còn ai kiểm tra tu vi của người, nếu tiếp tục như vậy nữa, chương môn... chương môn...” Tục ngữ nói đồ đệ dẫn vào cửa, tu hành ở bản thân, tu tiên còn hơn thế, có lẽ cô gái kia không nghĩ ra chương môn sẽ làm gì Mộ Thập Tam, ấp a ấp úng một lát, rồi chỉ vào mũi hắn, cảm hận nói: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, tóc của người sẽ bạc nhanh, răng cũng rụng nhanh, tới khi nằm trên giường chờ chết thì hối hận cũng vô ích.”

Chưa từng thấy Mộ Thập Tam bị người ta chỉ vào mũi giáo huấn bao giờ, Hàn Ngâm đột nhiên rất muốn cười nhưng không dám, phải kiềm chế đến khổ.

Mộ Thập Tam thì vẫn chẳng cho người ta chút thể diện nào: “Dù là vậy, thì mắc gì đến người.”

Vẻ giận dữ trên mặt cô gái kia càng rõ ràng hơn, như không tìm được nơi xả giận, cô gái kia bèn phất tay vẽ ra một đường kiếm ảnh, sau đó con thỏ trong lòng Mộ Thập Tam chưa kêu được một tiếng đã phun máu xối xả, chân giẫy một cái, tắt thở.

Tính tình cô gái này quá hung tợn, tu vi hình như cũng không thấp...

Hàn Ngâm căn môi dưới, càng không dám lên tiếng.

Khả năng chịu đựng của Mộ Thập Tam tương đối mạnh, tiện tay ném con thỏ chết ra ngoài mà chân mày không nhú lấy một cái, sau đó thì Dịch Trần chú làm sạch vết máu trên người mình, rồi tiếp tục thông thả phơi nắng như chưa có việc gì.

Dáng vẻ không hờn không giận như nước lạnh này dường như khiến cô gái kia có cảm giác thất bại sâu sắc.

“Mộ Thập Tam, người!” Cô cảm hận nói: “Đệ tử ngoài kia đều đang bàn tán người là đồ phế vật quần là áo lượt dốt nát vô học, lẽ nào người không nghe thấy?”

Mộ Thập Tam lười biếng “Ừ” một tiếng, tỏ ý đã nghe thấy.

“Vậy người tu luyện một chút được chưa?”

Mộ Thập Tam liếc cô: “Người có thấy phiền hay không, còn chưa sống đến ba mươi mà đã lải nhải như tám mươi, nói xong rồi thì đi nhanh đi, đừng làm phiền ta ngủ.”

Đây là hạ lệnh đuổi khách, cô gái kia xem ra cũng là người tâm cao khí ngạo, không nuốt trôi cơn ghen đã quay đầu bỏ đi.

Hàn Ngâm cảm thấy mình tới không đúng lúc, nhủ thầm cũng nên tra đầu vào chân đi theo thì hơn. Không ngờ cô gái kia đi lướt qua người cô rồi thì chợt lại lùi một bước, đôi mắt trầm tĩnh nhìn cô chăm chăm, sau đó giơ tay lên vỗ bình bịch vào vai cô hai cái: “Ta là sư tỷ của muội, Vân Sơ Tâm, trước đó vài ngày có phụng mệnh sư phụ xuống núi đi tìm Tô Tinh Trầm, mới vừa về chưa bao lâu, nên có lẽ muội chưa biết ta.”

Nói rồi còn chưa đợi cô trả lời đã vung tay ném cho cô một viên Dương linh thạch: “Lần đầu gặp mặt, không biết tặng muội cái gì, thôi thì tự muội đi mua đi.”

Linh... Linh thạch...

Quà ra mắt này đúng là hào phóng.

Bắn thì bắn, Hàn Ngâm vẫn vội vàng tạ ơn: “Cám ơn sư tỷ.”

Vân Sơ Tâm nói tiếp: “Trận tỷ thí vừa rồi ta có xem, không tồi, đồ đệ này sư phụ nhận không lầm.”

Đây là khen cô sao!

Hàn Ngâm từ nhỏ đến lớn chưa từng được ai khen, tâm trạng thoáng chốc tốt hẳn lên, nụ cười cũng sáng lạng thấy rõ. Nào ngờ Vân Sơ Tâm lại ngoái đầu nhìn thoáng qua, trong lời nói sắc mùi ám chỉ: “Sau này muội phải nỗ lực tu luyện, giá nào cũng đừng học một số người, không có tư chất tốt thì cũng như cái gỏi thêu hoa vứt đi, chẳng dùng được vào đâu!”

Lời này, không dễ tiếp thu lắm thì phải...

Hàn Ngâm chỉ có thể đứng đó cười khan, cũng may Vân Sơ Tâm không có ý muốn cô hòa theo, nói xong thì gật đầu với cô, rồi đi thẳng không dừng lại nữa.

Cô đứng ngây ra một hồi, đảo mắt nhìn qua, Mộ Thập Tam nhắm mắt tựa như đang ngủ, cô không dám làm ồn hấn, bèn rón rén chuồn ra ngoài. Ai dè mới dịch được hai bước, đã nghe cái giọng lười biếng của hấn cất lên: “Qua đây dẫm chân.”

Hàn Ngâm:...

Sao đều là sư diệt như nhau, mà Vân sư tỷ lại có dũng khí chỉ vào mũi hấn mắng nhiếc, còn mình lại hèn nhát như thế, bị hấn biến thành nha hoàn sai vặt?

Không được!

Cô nhất định phải dữ tợn, vực dậy can đảm, tìm lại khí phách, đánh thép cự tuyệt lời yêu cầu vô lễ của hấn!

Mới nghĩ đến đó, Mộ Thập Tam đã mất kiên nhẫn nói: “Lề mề cái gì, không muốn đổi màu tóc lại sao?”

Ý nghĩ vờn cờ tre khởi nghĩa trong đầu Hàn Ngâm tức tốc tiêu tan sạch sẽ, cô chạy ào tới dẫm chân cho hấn, còn dẹp hết cốt khí cười xum xoe với hấn, mềm giọng hỏi: “Sư thúc, ngài có cách gì sao?”

Mộ Thập Tam “Ừ” một tiếng lười biếng như thường lệ.

Rốt cuộc cũng thoát khỏi cảnh bị người ta coi là yêu quái rồi!

Hàn Ngâm cảm động đến rưng rưng nước mắt, nhưng mở cờ trong bụng chờ hoài chờ mãi, chờ lâu thật lâu cũng không nghe được câu sau của hấn, nhìn kỹ lại, Mộ Thập Tam đã ngủ...

“Ta &*)(\$#...”

Cô ghen cả buổi mới nuốt được một đồng lời thô tục ngoài chợ xuống, vốn định giận dữ quay lưng bỏ đi, chờ khi nào Mộ Thập Tam thức

dậy, tâm trạng tốt thì hãy quay lại, nhưng lại sợ chưa được hân đồng ý đã chuồn mất, sau này hân sẽ kiếm cớ làm khó dễ cô, cô đành phải dẫn cơn tức, hậm hực đấm chân cho hân tiếp.

Khoảng thời gian sau giờ Ngọ trôi qua thật lâu, ong bướm bay lượn trong cảnh xuân, không khí ấm áp dịu dịu, đưa theo mùi thơm mát của cây cối.

Trải qua bao nhiêu chuyện khiến Hàn Ngâm mệt lả, tâm trạng căng thẳng lại chẳng thả lỏng được, mãi đến lúc này ngồi trong hậu viện Tương Ly điện rợp bóng cây, cõi lòng mới dần bình yên lại. Sau đó cơn buồn ngủ lập tức ập tới như thủy triều, cô không tự chủ được lim dim hai mắt, cuối cùng không chống lại nổi cơn mệt mỏi, chệch đầu đi ngủ mất.

Một người ngủ nằm, một kẻ ngủ sắp, hình như đều rất dễ chịu...

Thổ Linh trư trường cặp mắt heo nhìn thấy cảnh này, ngử ngử mấy cái, cuối cùng chen vào bên cạnh Hàn Ngâm, nằm bịch xuống, ngủ chống vó.

~ Hết chương 48 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phù Quỷ

Phù quỷ

Edit: Yunchan

Khi Hàn Ngâm tỉnh lại thì trời đã tối hẳn, trở mình nhìn thấy bầu trời đầy sao, cô ngơ ngác một thoáng, có một tích tắc cô không nhớ nổi bản thân đang ở đâu, cứ như thời gian bị quay ngược, lôi cô trở về với cuộc sống đen tối trước đây, buổi tối không có chỗ ngủ, chỉ có thể đói bụng vất vưởng ở đầu đường...

Cũng may ngay sau đó cô đã nhìn thấy Mộ Thập Tam bên cạnh, hẳn đã thức, nhưng vẫn đang nằm nghiêng trên ghế mây, giữ nguyên tư thế buổi chiều, hình như chưa từng nhúc nhích lần nào.

Hàn Ngâm hơi ngơ ra, gọi hẳn: “Mộ sư thức?”

“Ừm.” Mộ Thập Tam lười biếng đáp lại như mới tỉnh ngủ, rèm mi rũ xuống cho thấy hẳn đang trầm tư.

Hàn Ngâm không dám quấy rầy hẳn nữa, ôm gối ngồi yên, ai dè chỉ chớp mắt một cái đã nhìn thấy Thổ Linh trư thở hỗn hển đuổi theo một con thỏ màu đỏ, lao ra từ trong hậu điện, phấn khích chạy vòng quanh trên cỏ.

Tình huống gì đây...

Hàn Ngâm thộn mặt ra, nhóc con này đang làm gì thế, tưởng mình là cầu sao? Còn chơi dí bắt với con thỏ!

Cô nhanh chóng thò tay ra, xách cái lỗ tai heo lên, đang muốn dạy dỗ nó thì chợt nghe Mộ Thập Tam lên tiếng: “Cuối cùng cũng nhớ ra!”

Bị la bất ngờ làm cô run bắn, bất giác thả lỏng tay, Thổ Linh trư lăn ra đất, ngơ ra một chút, rồi lại xách mõng đuổi theo con thỏ.

Hàn Ngâm nhìn tấm thân mập mạp của Thổ Linh trư chạy xa với ánh mắt bất lực, quay qua hỏi hắn: “Ngài nhớ ra cái gì?”

Mộ Thập Tam liếc cô: “Nhớ ra đặt đan dược ở đâu.”

Cô tính hỏi hắn đan dược gì, nhưng thấy ánh mắt hắn dừng trên tóc mình thì hiểu ra...

Nửa canh giờ sau, Hàn Ngâm rất muốn chửi đồng!

Chẳng phải chỉ là một lọ thuốc khôi phục màu tóc thôi sao, thế mà Mộ Thập Tam lại chỉ huy cô lật đông lật tây hết như đại gia, cho đến khi bụi bặm trong điện được quét sạch, mấy thứ lộn xộn cũng được thu dọn xong, người này mới bấm ngón tay gõ trán, làm bộ như sức nhớ ra, lấy một lọ đan dược từ trong ngực ra rồi đổ một viên cho cô, sau đó nói: “Ngày mai nhớ tới đây làm việc.”

Đáng chết! Muốn cô dọn vệ sinh đại điện thì cứ nói thẳng đi, lòng vòng quanh co kiểu này là muốn sỉ nhục chỉ số thông minh của ai, tưởng người khác không nhận ra hắn đang diễn trò sao!

Hàn Ngâm thật muốn giơ ngón giữa với hắn, nhưng cân nhắc lại một lát, cô cảm thấy đầu óc của mình nhất định không nhiều bằng hắn, để đề phòng bất cẩn trúng ám chiêu của hắn, cô quyết định nhin cho sáng êm biển lặng.

Cô quay lưng định đi, Mộ Thập Tam lại gọi giật lại: “Nhân tiện mang mấy con thỏ trong điện thả ra ngoài đi.”

“Thỏ có thể ăn được mà, ngài bỏ hết sao?”

Mộ Thập Tam khẽ cong khóe miệng: “Người thích? Vậy người ăn đi.”

Hàn Ngâm nhớ tới ổ thỏ có màu lông quái dị, da đầu nhất thời ngứa ran, cười gượng đáp: “Thôi thì thả đi...”

Chẳng ai quan tâm cô muốn ăn hay thả, nhưng lúc ra sau điện bắt thỏ thì cô có hơi nhức đầu.

Nhiều thỏ thế này, cô cũng đâu phải Quan Thế Âm nghìn tay, sao bắt hết nổi!

Ngoái đầu lại thấy Mộ Thập Tam không vào theo, Hàn Ngâm bèn móc Tào Hóa Kim Tiền trong ngực ra, nói nhỏ: “Tiền gia, giúp ta một chuyện, luyện mấy con thỏ này thành phù quý nhé.”

Phù quý là thứ gì, đến giờ cô chưa từng thấy, nên cũng hơi tò mò.

Tào Hóa Kim Tiền biết đây không phải chỗ để ra vẻ ta đây, chờ cô ba mời bốn thỉnh, vả lại nó cũng không địch lại nổi bản năng muốn luyện khí của pháp bảo, mắt tiền bèn hé ra, hút hết cả đồng thỏ vào trong, im lặng một lát, rồi phun ra một chồng bùa lập lòe ánh sáng u lam xanh biếc, bay là là như ngọc lưu ly bán trong suốt, vậy mà nó còn thấp giọng oán trách: “Thỏ cấp quá thấp, chả bỏ nhét kẽ răng.”

Người cơ bản còn chả có răng...

Hàn Ngâm cố nhịn không phản bác lại, nhét Tào Hóa Kim Tiền vào lòng rồi toan bước nhanh đi. Ai ngờ đúng lúc này một bàn tay bỗng thò tới từ bên cạnh, rút một lá bùa trong tay cô.

Toi đời!

Tim cô bỗng nhiên thót lên, ảo não, sợ hãi, thấp thỏm, lo âu, đủ loại cảm xúc ùn ùn kéo đến.

Lệ Thanh Hàn tức giận, Lạc Vân Khanh thất vọng, Phương Dữ khỗ sở, Vân Sơ Tâm khinh bỉ, Tống Việt cười khẩy, Chu Tình Nhi đặc ý...

Vẻ mặt của tất cả mọi người sau khi biết cô cất giấu chí bảo của sư môn chợt lướt qua trong đầu.

Chỉ nhìn tình cảnh của Tô Tinh Trầm sau khi trộm Tào Hóa Kim Tiền là biết, tuy cô không trộm, nhưng tìm chí bảo về lại giấu nhem không báo, tội manh tâm phản trắc bảo đảm chạy không thoát, ai phạt cũng như nhau, cô chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi Cửu Huyền!

Hàn Ngâm vô cùng hoảng sợ, nhưng nhờ bản năng sinh tồn tôi luyện nhiều năm qua, khiến trên mặt cô không để lộ chút cảm xúc tiêu cực nào, thậm chí cô còn mỉm cười, chỉ có lúc quay người lại là động tác có hơi cứng ngắc.

Mộ Thập Tam bên cạnh đang lật qua lật lại lá bùa kia: “Hóa ra đây là phù quý sau khi luyện thành, không biết có dùng được hay không đây.”

Hàn Ngâm mỉm cười một cách máy móc, cố ra vẻ bình tĩnh.

Mộ Thập Tam liếc cô: “Nghe đâu luyện phù quý rất phiền phức, vả lại nguyên thân của phù quý không lợi hại dù luyện ra cũng vô dụng, quá lợi hại thì lại rất đáng tiếc, bởi vậy phương pháp luyện đã thất truyền từ lâu, đây là lần đầu ta nhìn thấy, không ngờ, người biết cách?”

Giọng hần hết sức nhẹ nhàng dịu dàng, nhưng Hàn Ngâm biết rõ hần là người khó chơi đến mức nào, cô vội vã thu hết nghị lực đáp lời: “Thật ra, cũng nhờ số ta may...”

May mắn học được cách luyện phù quỷ, chẳng là may mắn thế nào thì cô không nói rõ ra, như vậy dù Mộ Thập Tam muốn học cô cũng còn đường từ chối.

“Vậy sao.” Mộ Thập Tam cười thâm ý: “Lá bùa này tặng cho ta chơi một chút, người không ngại chứ?”

“Không ngại...” Còn chưa biết hẳn nhìn thấy được bao nhiêu, cô dám ngại sao?

Mộ Thập Tam rút chút linh khí vào trong lá bùa, đoạn run tay, lá bùa rơi xuống mặt đất, hóa thành một con thỏ tỏa sáng xanh biếc, óng ánh xuyên thấu, con thỏ vừa rơi xuống đất đã quay ngoắc lại với bản tính ngoan hiền bình thường, nhảy phốc về phía Hàn Ngâm, nghe rằng tấn công cô một cách điên cuồng.

Sao không đau, thì ra Thổ Linh trư đã lập tức bổ nhào lên bảo vệ chủ, lăn quay ra đất vật nhau con thỏ phù quỷ kia.

Tâm trạng Hàn Ngâm rất rối rắm, cô phát hiện đòn tấn công của Thổ Linh trư đối với thỏ phù quỷ hoàn toàn vô dụng, dù cho răng heo gặm cắn hung dữ cỡ nào thì hàm răng nhọn vẫn xuyên qua thân thỏ, cảm giác như cắn vào không khí vậy.

Trái lại, tới lượt thỏ phù quỷ tấn công thì lại có thể tạo thành vết thương thật cho Thổ Linh trư, mặc dù tính sát thương có hạn, nhưng nhiều và liên tục, hơn nữa dù sao nó cũng là một con thỏ, nếu đổi thành mãnh hổ hay sư tử, thì Thổ Linh trư đã nằm đo đất từ lâu rồi!

Dĩ nhiên Mộ Thập Tam cũng nghĩ đến điểm này, hứng thú ngồi xổm xuống, dùng một cây chủy thủ(*) đâm vào con thỏ phù quỷ kia.

(*) Dao găm.

Không có hiệu quả.

Hắn vận linh lực lên chủ thủ, đâm lại lần nữa —

Thỏ phù quý bỗng biến thành hai con, chỉ có hình thể là nhỏ đi phân nửa, sức tấn công hình như cũng yếu đi phân nửa.

“Thú vị.” Hắn càng hứng thú hơn, giờ chủ thủ đâm thêm một nhát, hai con thỏ tức thì biến thành bốn con, hình thể lại nhỏ đi rất nhiều, xem chừng chỉ cần hắn không dừng tay thì thỏ phù quý sẽ nhân lên không ngừng, nhỏ mãi đến khi không nhìn thấy được nữa mới thôi.

Mộ Thập Tam trầm ngâm một lát: “Người dùng pháp thuật đánh thử xem.”

Hàn Ngâm đành phải đánh ra một lưỡi băng, đánh nát nửa bên thân của thỏ phù quý, ừ, vẫn là một con thỏ, dù có thể biến ra khuôn mặt và bốn chân mới hoàn chỉnh, nhưng nửa bên bị đánh nát lại tản ra thành ánh sáng rơi lên mặt đất, biến mất triệt để.

“Biết rồi.” Mộ Thập Tam đứng lên, phát ống tay áo bắn ra một đóa hỏa liên, ánh lửa cháy bùng lên, thỏ phù quý tức thì biến mất toàn bộ: “Chính thế, đòn tấn công bình thường vô dụng, tấn công bằng linh lực chỉ có thể phân chia sức mạnh của phù quý, chỉ có tấn công bằng pháp thuật mới có thể tiêu diệt nó hoàn toàn.”

Phù quý được triệu hồi ra có thể tồn tại mười hai canh giờ, nói cách khác, chỉ cần trong khoảng thời gian này đối thủ không dùng pháp thuật tấn công, phù quý sẽ chiến đấu tới cùng không ngừng không nghỉ. Nếu dùng pháp thuật với một hai con thì không sao, nhưng giả sử quá đông, thì e là có hao hết linh khí cũng không giết sạch nổi.

Mắt Hàn Ngâm sáng bừng, nhưng lại tối xuống ngay lập tức. Còn chưa biết Mộ Thập Tam muốn xử cô thế nào, Tạo Hóa Kim Tiền chưa chắc

đã giữ được, bây giờ nghĩ tới chuyện luyện phù quý này chẳng phải uổng công sao.

Nào ngờ Mộ Thập Tam lại chẳng có ý định muốn xử lý cô, phất ống tay áo quay người đi, chỉ để lại một câu: “Chờ hôm nào ta bắt được linh thú lợi hại, người hãy giúp ta luyện ít phù quý.”

Chuyện cứ trôi qua nhẹ bằng thế thôi à...

Hàn Ngâm hơi bị bất ngờ!

Cô và Mộ Thập Tam quen biết chưa bao lâu, nhưng cô biết rõ hăn nhạy bén tới mức nào, cứ tưởng dù mình có may mắn qua ải thì cũng phải tổn hết nước bọt vất kiệt đầu óc, chưa kể hăn còn nói luyện phù quý rất phiền phức, sao lại không nghĩ cô luyện ra nhiều thỏ phù quý như vậy trong nháy mắt được chứ, quả là hết sức kỳ quặc?

Hàn Ngâm càng nghĩ càng thấy khó tin, thậm chí còn thấy hơi rờn rợn

Chết tiệt!

Rốt cuộc tên này có phát hiện ra Tào Hóa Kim Tiền hay không hả?!

~ Hết chương 49 ~

Thế theo yêu cầu và nguyện vọng của đông đảo bạn đọc muốn biết xem ai là nam chính, hôm nay Yun sẽ làm một cuộc phỏng vấn nhanh với các mỹ nam nhà chúng ta, mời mọi người vào dự thính ๐(* ∇ *)ﾌ

Yun (Cầm mic đưa tới): Xin hỏi Lạc sư huynh, huynh có phải nam chính không?

Lạc Vân Khanh (Nghiêm mặt): Dung cô nương, nam chính đúng là ta.

Yun (Chấm mồ hôi): Lạc sư huynh, muội là Yun chan, không phải Dung.

Lạc Vân Khanh (Khó hiểu): Dung Trang cô nương?

Yun ㄟ ▽ ㄟ: Khóc, huynh đi xa quá rồi, thôi bỏ qua, vậy chúng ta đã có thể xác định nam chính, đó chính là Lạc Vân... à mà khoan, hình như có tiếng leng keng...

Keng keng, một miếng vàng nhảy tới, há mắt tiền hét vào mặt Yun MC dễ thương đáng yêu xinh đẹp: Tiền gia ta mới là nam chính, Giun nhóc tì, người còn ngu dốt hơn cả nhóc tì Hàn Ngâm!

Yun Σ(° △ °|||): Giun nhóc tì, Tiền gia, ta không phải Giun mà là Yun chan.

Tạo Hóa Kim Tiền: Mặc kệ người là Giun gì, đừng thấy bây giờ đại gia ta bé tí teo mà coi thường, sau này đại gia ta hóa thành người sẽ là mỹ nam đệ nhất thiên hạ, lúc đó ta mới xứng làm nam chính!

“Bốp!”

Tạo Hóa Kim Tiền: Ên nào ạp ên ặt a! (Dịch: Tên nào đập lên mặt ta!)

Mộ Thập Tam (Giả bộ vô tội): À, xin lỗi, ta tưởng là miếng vàng rỉ ai đánh rơi.

Yun (Lật đật cầm mic chạy qua) (づ ▽ づ): Ahihi, Mộ sư thúc đây rồi, thời lượng sắp hết cho Yun phỏng vấn chút, ngài có phải nam chính không.

Mộ Thập Tam (Cất giọng lười biếng): Yun cô nương hỏi đúng người rồi, phu quân tương lai của Tiểu Ngâm chính là ta.

Yun (Mắt lấp lánh): A a, cuối cùng cũng có người gọi đúng biệt danh cúng cơm của Yun MC dễ thương đáng yêu xinh đẹp, Yun xin tuyên bố, nam chính cuối cùng của chúng ta chính là Mộ... Hự...

Ai dám bịt miệng MC!

Lạc Vân Khanh (nhíu mày bước tới): MC hai mặt, thi thuật cam để người khỏi đi làm hại thiên hạ!

Mộ Thập Tam: Lạc sư diệt, không nên đối xử như thế với một cô nương chân yếu tay mềm.

Yun (Gật đầu lia lịa): Ầi ời, Ồ ư úc ô ối! (Dịch: Phải phải, Mộ sư thúc vô đối!)

Lạc Vân Khanh: Mộ sư thúc, sư thúc và sư diệt yêu nhau là đại nghịch bất đạo, ngài nghĩ mọi người sẽ đồng thuận sao?

Mộ Thập Tam: Biết đâu chứ, thử hỏi Yun cô nương xem suy nghĩ của độc giả thế nào?

Yun (Há mồm thở sau khi được giải thuật cam): Thật ra phần lớn người đọc đều thích Lạc Vân Khanh làm nam chính, có điều.... Á Á Á (Ta chưa nói hết màaaaaaaaaa!!!!")

Yun MC đã bị đá bay xa ngàn dặm....

Lạc Vân Khanh (Nhếch mép): Chẳng phải Mộ sư thúc nói không nên đối xử như thế với một cô nương chân yếu tay mềm sao?

Mộ Thập Tam (Đanh mặt): Không nên nhân từ với kẻ lật mặt quá nhanh!

...

Trong khi đó, Yun MC dễ thương đáng yêu xinh đẹp bị đá bay qua trăm ngọn núi ngàn con sông tổng cộng chừng mười vạn tám ngàn dặm, hiện tại đã bất tỉnh nhân sự, không còn khả năng phòng vệ...

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Ác Độc Là Tất Yếu

Ác độc là tất yếu

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam làm thật.

Linh thú lợi hại đâu phải nói bắt là bắt được ngay? Hàn Ngâm cứ tưởng là hần đang nói đùa, nào ngờ hôm sau đến Tương Ly điện, hần lại ném cho cô một câu: “Ta ra ngoài hai ngày.”

Hần nói xong là đi ngay, chớp mắt đã mất dạng.

Mới đầu Hàn Ngâm còn sượng rờn trong bụng, âm thầm lạy tạ đủ loại thần tiên quỷ tướng trên trời dưới đất, sau đó ngang nhiên chiếm dụng Tương Ly điện, tu luyện luôn trong đó, thậm chí có vài đêm còn không trở về, chọn đại một cái giường rồi ngủ luôn tại đó.

Cô làm thế chẳng phải vì giả bộ cần cù để nịnh nọt Mộ Thập Tam, mà vì hiện nay tu vi của cô đã cao lên một ít, nhãn lực tất nhiên cũng nâng cao theo, nhìn thấy được bên trong điện này bày bố rất nhiều trận pháp Tự Linh, linh khí trời đất cũng dày đặc hơn những nơi khác mấy lần, tu luyện cũng đạt hiệu quả cao hơn.

Nhưng thoát cái đã hai tháng trôi qua, Hàn Ngâm đã xông phá thêm hai mươi bốn huyết khiếu, vậy mà Mộ Thập Tam vẫn chưa về.

Cô bắt đầu lo lắng, cô đoán hẳn nghiêm túc với chuyện bắt linh thú, nhưng liên tưởng tới lời đánh giá của mọi người Cửu Huyền và Vân Sơ Tâm về hẳn, cô cảm thấy nếu một tháng nữa mà hẳn vẫn chưa trở lại, thì có lẽ đã bị linh thú lợi hại bắt ngược lại rồi...

Hàn Ngâm phân vân có nên báo lại việc này cho Lệ Thanh Hàn hay không.

“Không được đi!” Tào Hóa Kim Tiền phản đối gay gắt: “Cứ để hẳn đi chết đi.”

Hàn Ngâm phát lạnh: “Người thật là độc ác...”

Tào Hóa Kim Tiền còn ám ảnh chuyện suýt bị Mộ Thập Tam phát hiện lần trước, nó nói bằng giọng bi thảm: “Ác độc là tất yếu, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật.”

“Người...” Hàn Ngâm vừa định nói thêm, chợt nghe cửa điện kêu vang.

Cô ngược mắt, thấy Mộ Thập Tam mất tích hai tháng ròng đang đứng ngoài cửa điện, hình như gầy và đen đi đôi chút, thân hình có vẻ cao ráo và rắn rỏi hơn trước, y phục hơi rộng toát ra vẻ xuất trần. Thế nhưng nét mặt lại không có vẻ phong trần mệt mỏi, trái lại còn khá có tinh thần, ánh mắt nhìn cô cũng trong vắt trầm tĩnh.

Có cần trùng hợp tới mức này hay không...

Cô nhất thời lúng túng, Tào Hóa Kim Tiền cũng im hơi lặng tiếng.

Mộ Thập Tam khẽ cong môi, đi vào trong điện: “Người đang nói chuyện với ai à?”

“Không... không có...”

“Vậy chắc là ta nghe lầm.” Hãn không gặng hỏi, chỉ thả cái túi gấm nặng trĩch trong tay vào lòng Hàn Ngâm: “Ta mệt, đi ngủ một giấc, người luyện những linh thú này thành phù quý đi.”

Giọng hãn nhẹ nhàng, nói xong thì đi ngay, trông như chưa từng rời khỏi Cửu Huyền, mà chỉ ăn xong bữa cơm rồi ra ngoài tản bộ, chưa đầy nửa canh giờ sẽ trở lại đáng vẻ ban đầu.

Có thể, từ chối sao...

Hàn Ngâm hoang mang nhìn theo hướng hãn đi khuất, giải phong ấn trên túi gấm ra nhìn thử —

Thấy vô số đốm sáng xanh biếc lớn cỡ hạt đậu.

Đây là linh thú gì thế?

Trong lúc cô ngây người, trong túi gấm đã lộ ra một cái đầu nhỏ, màu lông vàng óng, răng bén mỏ nhọn.

Đây đây đây, đây là con chuột mà!

Hàn Ngâm hét lên thất thanh, suýt thì quăng luôn túi gấm, Thổ Linh trư bên cạnh cô cũng thờ hồn hển rồi bỏ chạy té khói, chẳng biết trốn vào xó nào rồi.

Tuy trước đây cô từng gặp khá nhiều chuột, nhưng nhiều thế này, còn là kiểu lông vàng mắt xanh thì cô mới nhìn thấy lần đầu. Cảm giác buồn nôn làm toàn thân cô phát rét, đâu còn nhớ được chuyện gì, lật đật lấy Tạo Hóa Kim Tiền ra, dùng sức nhét túi gấm vào trong mắt tiền.

“Luyện, luyện nhanh lên.” Thật là rợn tóc gáy.

Đáng thương cho Tạo Hóa Kim Tiền, còn chưa kịp ừ hử tiếng nào đã bị thồn cả túi gấm vào mõm, mắt tiền vặn vẹo nửa canh giờ trông hết sức

thống khổ, rồi bắt đầu nôn ra đồng bùa lập lòe ánh sáng lam u tối.

Hàn Ngâm lúi húi nhặt chúng lên rồi xếp lại thành chồng, tới khi Tào Hóa Kim Tiền nôn hết ra, cô nhìn lại mới phát hiện chồng bùa này xếp cao ngang người cô, nhưng không chỉ có một chồng, mà là hơn mười chồng.

Má ơi!

Chân cô nhũn ra, ngã bịch xuống đất: “Đồng chuột lông vàng này, lẽ nào có hơn mấy trăm ngàn con?”

Tào Hóa Kim Tiền còn đang ho khùng khục, vất vả lắm mới khạc được túi gấm ra, sau đó cướp lời nói: “Sai, hơn một vạn con, đồ thiếu kiến thức như ngươi bớt đặt tên lung tung đi, đây không phải chuột lông vàng mà là linh thú cấp năm, Phệ Cốt Toàn Tâm thử, hung tàn hơn con heo mập vô dụng người nuôi một ngàn lần.”

Lúc này Thổ Linh trư đã thò mặt về, đứng bên ụt ịt ra vẻ kháng nghị, sau đó giang bốn chân ra, nằm úp xuống đất ngủ khò.

Phệ Cốt Toàn Tâm thử, tên này nghe hơi bị hung dữ.

Hàn Ngâm còn chưa kịp phản ứng gì, Tào Hóa Kim Tiền đã chửi ầm lên: “Mộ Thập Tam, thằng nhóc thối tha đáng băm đáng chém, đáng bị trời đánh thánh đâm, đày xuống địa ngục đọa vào luân hồi làm súc sinh, linh khí lão tử tích cóp một năm có dễ gì đâu, giờ chỉ một lát đã hao hơn phân nửa...”

“Rầm ——” Cửa điện khép chặt bất thành linh bị ai đó đá văng, Vân Sơ Tâm sải bước xông vào: “Mộ Thập Tam, người về rồi...”

Đương nói giữa chừng, Vân Sơ Tâm bỗng câm bật, nhìn chăm chăm mười chồng bùa tỏa sáng kỳ dị, quay qua Hàn Ngâm hỏi: “Đây là gì?”

Hàn Ngâm nắm chặt Tạo Hóa Kim Tiền trong lòng bàn tay, nâng mặt lên cười nói: “Vân sư tử, tử tới tìm Mộ sư thúc sao?”

Vân Sơ Tâm bị cô hỏi mới sực nhớ ra mục đích mình đến đây: “Đúng vậy, hắc ở đâu? Lúc ta chưa vào hình như có nghe hắc nói chuyện, hình như linh khí hao hơn phân nửa gì đó, lần này hắc lên xuống núi gặp nguy hiểm gì sao?”

Hàn Ngâm đang nghĩ phải lừa cô thế nào, chợt nghe đằng sau vang lên một giọng lơ đãng: “Người quản được sao?”

Cô ngoái đầu lại, thấy Mộ Thập Tam đứng khoanh tay, hai mắt nhấp nhem dựa nghiêng lên cột điện, liếc Vân Sơ Tâm với nét mặt rất mất kiên nhẫn. Ngoảnh sang Vân Sơ Tâm, cả gương mặt là sấm sét bão bùng, rõ ràng cũng sắp bùng nổ tới nơi. Hàn Ngâm nghĩ thầm bị kẹt ở giữa hai người này vô cùng nguy hiểm, bất cần còn có thể trở thành bia đỡ đạn, vì vậy cô rón ra rón rén dịch về hướng cửa điện, lúc đi còn không quên thò một xấp phù quỹ theo.

Phệ Cốt Toàn Tâm thử này khi còn sống thì làm cô sờn gai ốc, nhưng biến thành phù quỹ rồi thì hiển nhiên càng nhiều càng tốt, sau này lỡ gặp nguy hiểm, chỉ cần tung phù quỹ ra là có thể chuồn đi ngay lập tức.

Chẳng biết Mộ Thập Tam không nhận ra hay là không để ý mà lại để cô chuồn êm ra khỏi Tương Ly điện, cô ngó quanh quất, trong phút chốc không biết nên đi đâu.

Đi tìm Lệ Thanh Hàn à, mấy hôm nay y đang nghiên cứu thư pháp, lần trước cô tới thỉnh giáo vài thứ, đã bị y đá ra khỏi Bất Cư điện chẳng nề tình. Tìm Lạc Vân Khanh sao? Từ lần nói dối bị bóc mẽ tới nay, mỗi lần chạm mặt, hắc đều trưng ra bản mặt lạnh như tiền, khiến cô cứ thấy chột dạ như đã làm sai chuyện gì. Phương Dữ là sự lựa chọn tốt nhất để tán gẫu giết

thời gian, thế nhưng đại sư tỷ Vân Sơ Tâm nói hăn quá lười, bắt hăn phải bế quan tăng cường tu luyện, cô cũng không tiện tới đó phá rối.

Cuối cùng Hàn Ngâm quyết định đến Liễm Vụ phong, lãnh hết số Ích Cốc đan và linh thạch để dồn hơn nửa năm qua, cộng thêm một viên Dương linh thạch Vân Sơ Tâm tặng, cô có thể nhân dịp đi dạo quanh chợ, xem coi có thứ gì mình cần không.

Tháng ngày tu tiên gian khổ, nhưng cũng qua nhanh như chớp mắt.

Thời gian ở nơi đây rõ ràng không thể tính theo nhật nguyệt, hai đệ tử tu tiên gặp mặt chào hỏi, nếu như nói đã mấy ngày không gặp, thì chẳng cần hỏi cũng biết nhất định là đã qua một hai năm, nếu họ nói lâu rồi không gặp, thì dám đã năm bảy năm trôi qua chưa biết chừng. Bởi thế khi Hàn Ngâm tới Cần Sự điện lãnh đồ, trưởng lão ở Cần Sự điện chỉ liếc qua cô một cách hờ hững, rồi nói: “Mấy ngày rồi không gặp người.”

Hàn Ngâm đáp ậm ờ, giơ một tay lên che mặt, cố quay lưng về phía những đệ tử Cửu Huyền đang qua lại chung quanh.

Cô không ngờ ở Cần Sự điện này mình cũng coi như người nổi tiếng, mới xuống Tập Hạc phong đã có rất nhiều đệ tử ngoại môn vây quanh cô hỏi chuyện nọ chuyện kia, nội dung đương nhiên là màn tỷ thí của cô với Tiêu Nhân Nhân hai tháng trước, cả chuyện cô tu Ngũ hành linh khí khác người.

Nói nào ngay chuyện này còn dễ ứng phó, đối đáp mấy câu lấy lệ, cười cười rồi đi thôi. Thứ khiến cô đau đầu nhất chính là chuyện cô báo riêng với Lệ Thanh Hàn, chẳng biết sao lại bị đồn ra ngoài, ai cũng hỏi cô chi tiết cuộc độ sức của cô với Tô Tinh Trầm, và tình hình trong thạch thất bên dưới hàn đàm sâu vạn trượng. Cô không dám nói nhiều, sợ lộ ra sơ hở, vả lại lòng hiếu kỳ của con người là vô hạn, càng nói nhiều thì họ càng hiếu kỳ. Rốt cuộc cô phải vội vàng mượn cớ, chạy trốn chết.

Lệ Thanh Hàn và hai vị sư huynh của cô không nhiều chuyện như thế, không thể nào đồn chuyện này ra ngoài được.

Nhất định là Tống Việt.

Hàn Ngâm hận đến ngứa răng, cô đoán có lẽ là Lệ Thanh Hàn bầm báo lại với chương môn, hoặc là Tống Việt lấy thân phận quản sự ra đích thân tới nghe ngóng, cho nên tin tức mới rò rỉ.

“Ích Cốc đan và linh thạch của người đây.” Trưởng lão Cần Sự điện liếc bộ dạng ngơ ngẩn của cô, đẩy đồ tới trước mặt cô.

“A, cảm tạ.” Hàn Ngâm hoàn hồn lại, bỏ đan dược và linh thạch vào túi Cần Khôn, đang định đi, bỗng nhiên thấy trước mặt trưởng lão Cần Sự điện đặt một quyển danh sách, óc bỗng nhiên lóe sáng...

Không biết trên đó có tên của Sở Mộ Tuyệt không nhỉ...

Mặc dù Lệ Thanh Hàn và Tạo Hóa Kim Tiền đều bảo cô đừng tìm hiểu chuyện năm xưa, nhưng cô đã hứa với Sở phu tử là sẽ làm hết sức mình, cho nên nếu không điều tra rõ, cô sẽ thấy trong lòng nặng như đeo đá, cảm giác chẳng dễ chịu chút nào.

Nhưng mà...

Cô nhìn lên trưởng lão Cần Sự điện, nếu hỏi thẳng ông ta, lỡ bị cự tuyệt thì sẽ khó giữ trò được nữa.

Hàn Ngâm suy nghĩ giây lát, sau đó cúi đầu làm bộ lục lợi túi Cần Khôn, trên thực tế là âm thầm lấy ra một lá phù quý, vận linh khí, dụng ý niệm, bí mật vận hành nó.

Chuột phù quý vừa rơi xuống đất đã men theo góc tường chạy ra xa, lát sau một tiếng thét thảm thiết của nữ vang lên: “Á, con chuột, có con

chuột!”

Có câu chuột chạy qua đường người người la hét, từ câu này có thể tưởng tượng ra khung cảnh lúc này.

Chuột phù quý bị Hàn Ngâm thả ra chạy tán loạn khắp đại điện, không đả thương ai, nhưng lại gây ra cảnh tượng hỗn loạn. Sau một hồi chui lủi, nó lại lén đến bên chân Hàn Ngâm, Hàn Ngâm nhanh tay lẹ chân leo lên bàn, níu chặt áo của trưởng lão Cần Sự điện, hét thẳng vào mặt ông ta: “Con chuột, trưởng lão cứu mạng, ta sợ nhất là chuột!”

Chân mày của trưởng lão Cần Sự điện xoắn lại thành bánh quai chèo, buộc phải gỡ tay cô ra đứng dậy kiểm tra.

Lúc này các đệ tử Cửu Huyền đã rút đao tuốt kiếm, đuổi theo chém giết con chuột phù quý, ông ta thấy cảnh này thì hừ một tiếng: “Một đám đầu đất, đây là chuột phù quý, phải dùng pháp thuật để diệt.”

Ông ta vừa dứt lời, trong đại điện lập tức chớp lóe ánh sáng pháp thuật loạn xạ, nhưng chuột phù quý luôn lách rất linh hoạt, còn chuyên lủi vào trong đám đông, trong giây lát không ai có thể đánh trúng nó, ngược lại tiếng la hét của nữ đệ tử lại vang lên loạn xạ ngầu.

Tận dụng thời cơ, mất rồi không trở lại.

Hàn Ngâm lật vội danh sách, rồi lại thất vọng phát hiện đây là quyển danh sách ghi tên của đệ tử ngoại môn, cũng may trên bàn còn một chồng sổ sách khác, cô nhanh tay xốc qua một lần, rốt cuộc cũng tìm được quyển cô muốn.

Sở Mộ Tuyết, Sở Mộ Tuyết cô đang ở đâu?

Cô vừa lật vừa để ý động tĩnh của trưởng lão Cần Sự điện. Không ngờ đập vào mắt đầu tiên lại là ba chữ Tô Tinh Trầm, bị chu sa gạch bỏ, bên

dưới viết thêm một hàng chữ cực nhỏ, vì lấy trộm Tào Hóa Kim Tiền mà bị trục xuất khỏi môn phái.

Cô không có hứng với Tô Tinh Trầm.

Hàn Ngâm lật tiếp, đến khi ba chữ Sở Mộ Tuyết lọt vào mắt thì lòng mới thả lỏng, nhưng ngay sau đó đã thít chặt lại.

Tại sao lại thế này...

~ Hết chương 50 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Đê Tiễn Vô Sĩ

Đê tiễn vô sĩ

Edit: Yunchan

Tên của Sở Mộ Tuyết cũng bị chu sa gạch ngang, cho thấy cũng đã bị trục xuất khỏi môn phái.

Chuyện này nằm trong dự liệu, điều làm Hàn Ngâm buồn bực là hàng chữ do Cần Sự điện viết bên dưới đã bị thi pháp thuật, trên chữ viết bị che một lớp sương mù, chẳng thấy được gì.

Cô lấy ngón tay ra sức cào cào lên lớp sương mù pháp thuật, sương mù biến ảo chuyển động theo động tác của cô, nhưng chữ viết dưới đó vẫn chẳng lộ ra được.

Lúc này các đệ tử đang la hét gào rú trong Cần Sự điện đã bình tĩnh lại, bắt đầu tập hợp nhau vây giết con chuột phù quý. Hàn Ngâm không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tới cùng, thế là cô thẳng tay xé trang đó đi, nhét vào ống tay áo. Có điều ngay khi cô định đặt quyển sách về chỗ cũ, thì thoáng nhìn thấy một cái tên quen thuộc, Tống Việt.

Cô ngẩn ra, nhìn kỹ lại, sư phụ của Tống Việt cũng là Nguyên Nhất chân nhân.

Khổ nỗi, đúng lúc này chuột phù quý đã bị tiêu diệt, trưởng lão Cần Sự điện quay người bước lại. Phản ứng của Hàn Ngâm coi như mau lẹ, cuống quýt phủ ống tay áo lên quyển danh sách, chống cằm ra vẻ suy tư.

Biết rõ hành động này rất lộ liễu, nhưng cô chẳng còn cách nào khác, điều làm cô đau đầu nhất là một khi trưởng lão Cần Sự điện ngồi về chỗ, thì cô cũng không thể ngồi chễm chệ trên bàn người ta mà suy tư tiếp được.

Đương lúc Hàn Ngâm đang lo lắng tới nóng ruột, bỗng nhiên có một đệ tử ngoại môn kêu lên: “Trưởng lão.”

Trưởng lão Cần Sự điện quay đầu lại: “Chuyện gì?”

Hàn Ngâm thầm thở phào, gấp rút thả quyển sách về chỗ cũ, nhảy xuống bàn với tốc độ nhanh nhất có thể. Cô cũng chẳng còn tâm trạng để mua đồ nữa, lẩn vào đám đông rồi chạy ra khỏi điện.

Vừa tính chạy xuống Liễm Vụ phong, thì lại có người đuổi theo sau lưng, réo to: “Sư thúc, Hàn sư thúc xin dừng bước.”

Hàn Ngâm ngoái đầu lại, thấy người này chính là đệ tử ngoại môn vừa gọi trưởng lão Cần Sự điện lúc nãy, cô bèn dừng bước mỉm cười: “Có việc gì sao?”

Đệ tử ngoại môn này họ Lâm, tên là Thời Đông, xuất thân từ tu tiên thế gia, mười hai tuổi đã gia nhập Cửu Huyền, đến nay đã năm năm trôi qua, thế mà tu vi của hắn vẫn không có gì đột phá. Trưởng lão ngoại môn đã thông báo với hắn, nếu một năm nữa vẫn không có tiến bộ, thì đành phải mời hắn cuốn gói về nhà.

Đệ tử thuộc tu tiên thế gia không phải ai cũng hợp tu tiên, nhưng ít có ai nhập môn rồi lại bị đuổi về. Lâm Thời Đông không muốn về nhà bị người ta cười nhạo, cho nên càng tu luyện khắc khổ hơn. Nhưng đời có câu dục tốc bất đạt, hắn nôn nóng đạt được kết quả như vậy thì làm sao tu vi có

thể tiến bộ, trái lại còn có dấu hiệu thụt lùi. Thế là hăn quýnh lên, khiến tâm tư bắt đầu lệch lạc.

Lâm Thời Đông hơi khom lưng với Hàn Ngâm: “Sư thúc có thể dời bước, tìm một nơi yên tĩnh để trò chuyện hay không?”

Từng bị Tô Tinh Trầm truy sát, nên hiện tại lòng cảnh giác của Hàn Ngâm rất mạnh, cô nào chịu đi tới chỗ yên tĩnh với người xa lạ, chỉ nói: “Ta còn có việc, người có chuyện gì thì cứ thảo luận ở đây đi.”

Lâm Thời Đông nhìn quanh một lát, rồi buông mắt dần giọng: “Vừa rồi, ta đã giải vây giúp tiểu sư thúc...”

Hăn nói đến đó thì ngừng lại, không nói thêm nữa.

Trong lòng Hàn Ngâm vụt sáng như gương, biết hăn nhất định đã nhìn thấy chuyện cô làm, lập tức thân nhiên nói: “Ta nên báo đáp người thế nào?”

Lâm Thời Đông đáp vội: “Nào dám cầu sư thúc báo đáp, chỉ xin sư thúc thấy ta tu luyện không thành, sắp bị đuổi ra khỏi Cửu Huyền mà chỉ dạy ta đôi chút, hoặc... sư thúc có linh đan diệu dược có thể đẩy nhanh tu vi thì xin người hãy ban thưởng hai viên.”

Nếu có linh đan diệu dược thì cô ăn sớm rồi, còn đâu mà tặng người.

Hàn Ngâm không thích điệu bộ tranh công này của hăn, chẳng qua thấy hăn quả thật đã giải vây giúp mình, bèn nói: “Đan dược thì không có, nhưng nếu người có nghi vấn gì về nâng cấp tu vi thì cứ hỏi.”

Lâm Thời Đông nhìn cô lưỡng lự, sau đó hạ quyết tâm: “Xin sư thúc chỉ dạy Cửu Huyền tâm pháp...”

Hăn còn chưa dứt lời, Hàn Ngâm đã quay lưng bỏ đi.

Có lầm hay không, mới mở miệng ra đã muốn học Cửu Huyền tâm pháp của đệ tử nội môn, dã tâm quá lớn, hơn nữa nghe câu này thì biết, hắn không có tâm tư lệch lạc nhưng cũng không quá mức thông minh. Tuy Cửu Huyền tâm pháp là thứ chính tông và gần với đại đạo, nhưng không phải phương pháp học cấp tốc. Đến tâm pháp ngoại môn hắn còn chưa tu xong, bây giờ dù cô có truyền cho thì hắn cũng tu không thành.

Thật ra Lâm Thời Đông nên biết lý lẽ này, nhưng gia tộc hắn đã xuống dốc từ lâu, đệ tử tiểu bối đều có tư chất bình thường, hắn thế này đã được coi là nhân vật nổi bật trong số đó, nên mới được chọn vào Cửu Huyền. Cũng vì thế mà hắn luôn tự cho mình ở trên cao, kiên quyết không thừa nhận chuyện tu tiên không thành là do bản thân mình, chỉ nghĩ do tâm pháp ngoại môn không thích hợp với hắn. Hiện tại càng một lòng một dạ muốn tu Cửu Huyền tâm pháp, để cho những kẻ coi hắn là thứ vứt đi phải lác mắt.

Hắn đầu thả cho Hàn Ngâm chạy thoát dễ như thế, gấp rút đuổi theo: “Sư thúc, nếu người đồng ý, chuyện hôm nay, ta xin thề tuyệt đối không nói ra.”

“Sao?” Hàn Ngâm dừng chân: “Người muốn uy hiếp ta?”

“Sư diệt không dám, nhưng...”

Hàn Ngâm cơ bản không muốn nghe, chớp lấy cổ tay hắn kéo vòng lại.

Lâm Thời Đông kinh ngạc: “Sư thúc đây là?”

Hàn Ngâm nhướn mày: “So với bị người uy hiếp, ta thà tự đến trước mặt trưởng lão nói rõ ràng còn hơn, để coi ta xé một tờ danh sách hay là lén đe dọa trưởng bối đòi Cửu Huyền tâm pháp, tội nào nặng hơn?”

Lâm Thời Đông bắt đầu luống cuống, thế nhưng vẫn còn ngoan cố: “Sư thúc không những xé danh sách, mà còn... còn thả một con chuột phù quý...”

“Đã thương người hay là hại người?” Hàn Ngâm sầm mặt nói: “Thân là sư thúc, giờ chút trò vui không thiết hại gì với tiểu bối các người, lẽ nào không thể?”

Khi ấy Lâm Thời Đông thấy hành động giấu giấu điểm điểm của cô thì nhận định rằng cô đang làm chuyện mờ ám, nhưng rốt cuộc là hành động mờ ám gì thì hẳn thật lòng không biết, bây giờ bị hỏi vặn lại đương nhiên á khẩu không trả lời được.

Hàn Ngâm không để ý tới hẳn, chỉ khăng khăng kéo hẳn đi. Khi sắp tới Cần Sự điện, đệ tử qua lại chung quanh đều tò mò dừng chân lại, nhìn về hướng hai người. Lâm Thời Đông không biết làm sao, đành phải nhỏ giọng cầu xin: “Sư thúc thả, thả tay.”

“Thôi nói nhảm, người muốn tố cáo chứ gì, ta sẽ làm đến cùng với người.”

Bóp trái hồng mềm không được, lại còn đựng phải một miếng thép cứng.

Lâm Thời Đông hối hận vô cùng, đau khổ van nài: “Ta... ta sai rồi sư thúc, ta nhận sai còn không được sao? Ta không hiểu chuyện xúc phạm người, van xin người tha cho ta lần này đi.”

Đến đây Hàn Ngâm mới dừng lại, kéo ngọc bội xanh đeo bên hông hẳn nhìn tên: “Họ gì?”

“Lâm...”

“Sư phụ người là ai?”

“Tôn Hữu chân nhân.”

Bấy giờ Hàn Ngâm mới thả tay hắt ra: “Người đi được rồi, nhưng nếu sau này ta nghe thấy chút lời đồn nào liên quan tới chuyện hôm nay, thì ta sẽ trực tiếp tìm sư phụ người uống trà.”

Lâm Thời Đông:...

Đánh đuổi Lâm Thời Đông gọn gàng xong, Hàn Ngâm ôm theo tâm trạng phấn khởi ngêu ngao hát về lại Tập Hạc phong. Thế nhưng khi chạy về lại tiểu viện của mình, vật lộn cả buổi trời vẫn không thể giải được pháp thuật trên tờ danh sách kia, thì cô đành phải thỉnh giáo Tào Hóa Kim Tiền.

Tào Hóa Kim Tiền mở miệng: “Hừ.”

“Giúp một tay đi mà.”

“Tâm trạng bốn đại gia đang xấu, người bớt làm phiền ta đi, còn nữa, chuyện liên quan tới Sở Mộ Tuyết ta sẽ không nói cho người biết, người hãy từ bỏ hy vọng triệt để đi.”

Hàn Ngâm bực mình, nghĩ tới nghĩ lui, hình như chỉ còn cách đi tìm Mộ Thập Tam. Dù sao cô cũng luyện cho hắt nhiều phù quý như vậy, chắc hẳn sẽ không nỡ từ chối chút việc nhỏ này đâu.

Chạy đến Tương Ly điện, cô sợ Vân Sơ Tâm vẫn chưa đi, bèn núp một bên, thậm thụt lén vào trong, nào ngờ lại nghe Mộ Thập Tam lên tiếng: “Lén lén lút lút ở đó làm gì?”

“Mộ sư thúc.” Hàn Ngâm cười cười, bước qua bậc cửa: “Vân sư tỷ đi chưa?”

Mộ Thập Tam lúc này đang ngồi ngả nghiêng trên ghế, vênh chân bắt chéo, ném hết quả anh đào này đến quả anh đào khác vào miệng, lát sau

mới phun một đồng hạt ra, nói: “Chưa đi, nhưng sắp rồi.”

Hàn Ngâm không giải thích được ý nghĩa câu này, nhưng chưa kịp hỏi thì đã nhìn thấy Vân sư tử xách kiếm, tóc tai bù xù chạy tất tả từ hậu điện ra, đuổi theo sau lưng cô là một đàn chuột phù quý chỉ nhỏ cỡ nắm tay, lúc nha lúc nhúc, kể ra cũng có hơn trăm ngàn con.

Tuy những con chuột phù quý này lập lòe ánh sáng lam ma quái, nhưng so với hình dạng sinh tiền của chúng thì lại dễ thương hơn nhiều. Vấn đề là số lượng cực nhiều, Hàn Ngâm cảm thấy da đầu tê dại, vội vã lên tới bên cạnh Mộ Thập Tam, sợ bị đội quân chuột đánh lan tới.

Vân Sơ Tâm nghiêng răng mắg: “Mộ Thập Tam, người quả là đồ đệ tiện hạ lưu vô sỉ.”

Mộ Thập Tam lười biếng liếc cô: “Đê tiện vô sỉ thì ta đồng ý, nhưng hạ lưu thì miễn cho, cảnh cáo người chớ nói lung tung, nếu đồn ra ngoài khiến người khác hiểu lầm thì mặt mũi của sư thúc ta đây còn biết để đâu?”

Vân Sơ Tâm hận đến phát ghen, quay người tung ra một chiêu pháp thuật hệ kim. Giữa không trung bỗng biến ra một thanh cự kiếm bắn ra hào quang chói lòa, chỉ dừng lại trong chớp mắt, rồi bất thành linh đánh xuống đàn chuột phù quý.

Nền đất của đại điện lập tức nứt ra tan nát, đá vỡ gạch bay.

Cự kiếm hóa ra một đợt sóng ánh vàng, xô dồn dập ra ngoài, chuột phù quý bị sóng ánh vàng quét trúng đều tan thành mây khói ngay lập tức.

Uy lực của chiêu này rất khủng khiếp, chẳng qua số lượng của chuột phù quý quá đông, cùng lắm chỉ có thể cản bước chúng một lát, chứ cơ bản không thể tiêu diệt sạch, thế nên chẳng mấy chốc Vân Sơ Tâm lại bị rượt chạy quanh điện.

“Đừng cố nữa.” Mộ Thập Tam thấy một quả anh đào vào miệng: “Linh khí của người đã tiêu hao hết rồi, đi nhanh lên đi.”

Vân Sơ Tâm nổi giận dùng dùng: “Người mơ đi.”

Mộ Thập Tam nhượng mảy: “Có chí khí, thế thì người cũng đừng hối hận.”

Hắn vừa nói vừa lấy ra một chồng bùa, tung ra ngoài, rơi xuống đất tức tốc hóa thành chuột.

Vì chưa bị Vân Sơ Tâm chặt chém, nên những con chuột phù quý này đều có kích thước cỡ một con mèo nhỏ, chỉ chốc lát sau đã gia nhập vào đội quân đuổi bắt Vân Sơ Tâm.

Vừa rồi Vân Sơ Tâm đã được tận mắt nhìn thấy số lượng bùa trên đại điện, biết rõ với năng lực của mình thì có giết mười ngày nửa tháng cũng không hết. Nhưng cô cứ tưởng Mộ Thập Tam tiếc của, không nỡ dùng phù quý quý giá để đối phó cô, nhưng không ngờ hắn lại chẳng keo kiệt chút nào. Cô lập tức ra quyết định, dù không cam lòng nhưng cũng chỉ còn nước xách kiếm quay đầu chạy ra ngoài điện, vừa chạy vừa hét trả: “Xem như người lợi hại!”

“Quá khen.” Mộ Thập Tam lười nhác cảnh cáo cô: “Sau này không có việc gì thì bớt tới làm phiền ta, người tới một lần thì ta sẽ thả chuột đuổi người một lần.”

Vân Sơ Tâm lại mắng thêm gì đó, Hàn Ngâm không nghe rõ, nhưng sau khi nhìn thấy thảm cảnh của Vân Sơ Tâm thì cô sợ thật rồi, thâm nhủ lòng, sau này không việc gì thì đừng đắc tội với Mộ Thập Tam, hắn ra tay quá độc ác.

“Mộ sư thúc.” Cô chần chừ một chút mới hỏi: “Những con Phệ Cốt Toàn Tâm thử này khó bắt lắm đúng không?”

Đuổi được Vân Sơ Tâm đi rồi, tâm trạng của Mộ Thập Tam tốt hẳn lên, hắn gật đầu nói: “Ừ, ta đợi trong Điệp Huyết cốc hơn một tháng mới đợi đủ một vạn con.” Nói đến đây, hắn liếc qua Hàn Ngâm: “Quên đi, tâm trạng ta đang tốt, số bùa người trộm đi ta sẽ không đòi lại.”

Hóa ra đã bị hắn nhìn thấy...

Hàn Ngâm mặt dày, đáp như không: “Nếu khó bắt như vậy thì dùng để bắt nạt Vân sư tỷ không hay lắm, quá lãng phí, chi bằng tặng nó cho người cần.”

Ngụ ý là tặng cho cô đó.

Mộ Thập Tam đâu phải người dễ đối phó, lập tức đáp lại cô bằng giọng châm biếm: “Ai nói lãng phí? Những phù quý này luyện ra là để đối phó cô ta, bằng không ta sống thanh tịnh tiêu dao trên núi, đã không đánh nhau với ai, cũng chẳng bị ai đuổi giết, thế thì cần những thứ trời buộc này làm gì?”

Hàn Ngâm câm nín.

Mộ Thập Tam đứng lên đuổi lưng: “Ta ra ngoài một lát, người quét dọn đi.”

Đen mặt nhìn đồng hạt anh đào lổn nhổn đầy đất, Hàn Ngâm bất đắc dĩ lên tiếng: “Được, nhưng sư thúc chờ một chút, ta có việc muốn xin ngài giúp một tay.”

Xét trên phương diện này, Mộ Thập Tam sáng khoái hơn Tào Hóa Kim Tiền rất nhiều, hoàn toàn không ra vẻ ta đây, cũng không từ chối, chỉ quay lại ghế, ngồi lười ở đó rồi nhìn cô nói: “Chỉ cần không phải chuyện quá phiền phức thì người cứ việc nói.”

~ Hết chương 51 ~

Vân sư tử không được nói bậy nha, Mộ sư thúc chỉ hạ lưu với sư điệt khác thôi nha ~(\nabla)~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Chân Tướng Khó Bề Phân Biệt

Chân tướng khó bề phân biệt

Edit: Yunchan

“Sở Mộ Tuyệt.”

Mộ Thập Tam nhìn trang giấy rách, đọc đi đọc lại cái tên này hai ba lần, cứ như đang lục lại thông tin có liên quan trong đầu.

Hàn Ngâm hỏi hẩn với giọng mong mỏi: “Sự thúc có từng nghe chuyện của cô ấy chưa?”

Mộ Thập Tam đáp rất thẳng thắn: “Chưa, đến chuyện Nguyên Nhất chân nhân ta cũng nghe thấy rất ít, chỉ biết y là một trong Cửu Huyền tam tử.”

“Cửu Huyền tam tử?”

“Chuyện đời trước thôi.” Mộ Thập Tam nhếch mép nở ra điệu cười trào phúng: “Nguyên Nhất chân nhân, Giang chân nhân và La chương môn, ba người họ khi đó là nổi trội nhất trong lục đại đệ tử(*) của Cửu Huyền, được giới tu tiên tôn là Cửu Huyền tam tử, có điều chẳng ai tu thành tiên, cuối cùng chết hết chỉ còn lại mỗi La chương môn.”

(*) Đời đệ tử thứ sáu.

Cảm giác có hơn huyền diệu.

Giang chân nhân là sư phụ của Mộ Thập Tam, nhưng lúc hăn nhắc tới dường như không có thái độ cung kính hay thương cảm nào, ngược lại còn mang theo chút chế nhạo. Hàn Ngâm thầm đoán, chẳng lẽ quan hệ của thầy trò họ không tốt lắm?

Nhưng đoán thì đoán thế chứ cô không tiện hỏi, chỉ im lặng nghe Mộ Thập Tam nói tiếp: “Cửu Huyền ngoài tam tử ra còn có tứ tú, Lý Biệt Hạc, Chu Lạc Ngọc, Trầm Tư và sư phụ người, Lệ Thanh Hàn.”

Hàn Ngâm ngạc nhiên hỏi: “Sư thúc và Tống Việt sư bá không nằm trong đó sao?”

Mộ Thập Tam tự giễu: “Tứ tú là nhân vật xuất sắc nhất trong thất đại đệ tử(*), đâu đến lượt ta, nếu buộc phải xếp hạng, thì có lẽ bọn họ sẽ xếp ta vào Cửu Huyền đệ nhất phế vật.”

(*) Đồi đệ tử thứ bảy.

Hàn Ngâm nhin cười tới khổ, thấp giọng nói: “Vậy Tống Việt sư bá phải là Cửu Huyền đệ nhất đâm chọt...”

Vừa nói xong cô đã hối hận, Mộ Thập Tam suy cho cùng vẫn là trưởng bối, dù hăn không có tư thái của trưởng bối, nhưng cô cũng không thể nói năng vô tư trước mặt hăn như vậy được.

Ai ngờ Mộ Thập Tam lại chẳng để tâm chút nào, còn cười hùa theo: “Sai rồi, hăn là Cửu Huyền đệ nhất đần...”

Thôi xong, cô thật tình hết nhin nổi rồi.

Hàn Ngâm ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Mộ Thập Tam vẫn nói tỉnh bơ: “Cười cái gì, nghiêm túc lại, ta đang nghiêm túc đây. Người xem trên dưới Cửu Huyền có ai tình nguyện lo việc vật trong môn phái không? Người nào cũng ước gì trốn thật xa để thanh tịnh tu luyện, chỉ có Tống Việt là ôm việc vào người, còn đắc tội khắp nơi, tự một tới gần chết còn chưa kể, tuổi đã cao còn đứng mãi ở tu vi Ngưng Luyện, ngay cả đan cũng chưa kết thành, chỉ biết lớn giọng hò hét lấy uy trước mặt tiểu bối, cứ như sợ người ta coi thường hẳn vậy.”

Hàn Ngâm không dẫn được lên tiếng phản bác: “Nhưng La chương môn rất coi trọng ông ta, không ít đệ tử còn đoán ông ta sẽ là chương môn đời kế tiếp.”

“Thật vậy sao?” Mộ Thập Tam chỉ liếc mắt nhìn cô, không nói tiếp nữa.

Không phải à?

Hàn Ngâm nghiệm lại chuyện của Cửu Huyền trong lòng, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Hóa ra người sắc sảo nhất ở đây chính là La chương môn. Nếu tu vi của Tống Việt không cao thì đương nhiên sẽ thiếu tự tin, mà lòng ham hư vinh của ông ta lại hơn người khác, dưới tình hình này, La chương môn chỉ cần tỏ ra một chút thái độ trọng dụng là có thể khiến ông ta một lòng một dạ chạy đôn chạy đáo. Còn chức chương môn Cửu Huyền đời kế tiếp sẽ rơi vào tay ai, chuyện đó thì cô không biết. Nhưng chắc chắn sẽ không phải là người đã đắc tội hết từ trên xuống dưới Cửu Huyền, uy tín và danh vọng đều hoàn toàn không có như Tống Việt.

Từ đó suy ra, Mộ Thập Tam nói Tống Việt là Cửu Huyền đệ nhất đàn cũng không sai lắm, có điều...

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày: “Mộ sư thúc, ngài chạy qua đề tài này làm gì thế? Đừng nói là ngài không giải được pháp thuật trên giấy nhưng

lại xấu hổ không dám nói, nên lôi kéo ta nói chuyện đông chuyện tây nhé.”

Mặt Mộ Thập Tam thoáng qua vẻ bối rối hiếm thấy, nhưng chốc lát sau đã nghiêm mặt nói: “Nói vậy, chẳng phải chỉ là một pháp thuật hệ thủy còn con thôi à, sao ta lại không giải được.”

Hàn Ngâm nghi ngờ ra mặt: “Vậy ngài giải thử cho ta xem đi, đừng nói mấy lời vô ích nữa.”

Mộ Thập Tam rút tờ giấy vào lòng cô: “Kể chút chuyện xưa của Cửu Huyền cho người nghe, người lại nói là lời vô ích, không nói nữa, người đi nhanh lên, ta lười chẳng muốn giúp người nữa.”

Nói tới nói lui, cuối cùng hẳn cũng không giải được pháp thuật này, xem ra đặt cho hẳn cái biệt danh Cửu Huyền đệ nhất phế vật cũng chẳng oan.

Hàn Ngâm buồn rầu nói: “Thế ai có thể giải được thứ pháp thuật này, xin sư thúc chỉ cho ta con đường sáng.”

Mộ Thập Tam lừ mắt với cô: “Người điều tra việc này làm gì?”

“Ta đã hứa với người ta, không thể nuốt lời được.”

Mộ Thập Tam nói tiếp: “Nói thật cho người biết, đừng thấy trên đó chỉ thi một loại pháp thuật hệ thủy còn con mà lầm, để tụ nước thành mây mà còn nhiều năm không tan, e rằng không tới tu vi Đan Thành thì không làm được.”

Tu vi Đan Thành.

Toàn bộ Cửu Huyền, trừ Tô Tinh Trầm phản bội sư môn ra, người có tu vi Đan Thành đều đồng trang lứa với sư phụ cô, thậm chí là cùng thế hệ với chương môn.

Hàn Ngâm hỏi tiếp: “Mộ sư thúc, La chưởng môn tu hành nào trong Ngũ hành?”

“Thủy hành.” Mộ Thập Tam nhoẻn miệng cười: “Xem ra người vẫn chưa đến nỗi ngốc.”

Hàn Ngâm thầm kêu khổ trong lòng, xem ra pháp thuật trên tờ giấy này hết tám chín phần là do La chưởng môn thi. Ngoài ra, chuyện Sở Mộ Tuyết mặc dù chỉ mới qua hơn hai mươi năm, nhưng để cho cả Cửu Huyền không ai nhắc tới, đến sư phụ cô cũng ngậm miệng không nói, thì cũng chỉ có mỗi chưởng môn mới làm được, cứ thế mà suy, chuyện Sở Mộ Tuyết quả nhiên không đơn giản.

Cô rầu rĩ thở dài, im một lát, rồi lại thở dài.

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Người làm gì thế?”

Hàn Ngâm đáp: “Ta hiếu kỳ.”

“Lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người.”

“Sáng được nghe, tối chết cũng vui.”

Mộ Thập Tam cười giễu: “Muốn chết cũng chẳng dễ như vậy?”

Hắn duỗi tay rút tờ giấy trong lòng cô về, tiện tay giải pháp thuật trên đó, rồi trả lại ngay cho cô mà chẳng buồn liếc lấy một cái: “Tự chết một mình đi, đừng liên lụy tới ta.”

Hàn Ngâm trợn mắt nhìn hắn cuốn phăng đi như gió mà chẳng dừng lại giây nào, nghệt mặt ra một lúc, sao cô cứ cảm thấy thật ra hắn cũng rất tò mò, chẳng qua là sợ chết hơn cô thôi nhĩ.

Cơ mà người tu tiên có ai không sợ chết, không sợ chết còn muốn trường sinh làm gì? Nếu không phải cô mang ân Sở phu tử, dù có người

tình nguyện nói chuyện của Sở Mộ Tuyết cho cô biết thì cô cũng không có hứng nghe.

Hàn Ngâm cười tự giễu, cúi đầu nhìn nội dung trên giấy.

Lúc này trên điện không còn ai khác, Tào Hóa Kim Tiền lập tức hé răng: “Không được nhìn.”

Hàn Ngâm đương nhiên phớt lờ nó, nhưng hàng chữ đầu tiên lọt vào mắt đã khiến cô giật bắn: “Câu dẫn sư phụ, đại nghịch bất đạo?”

Tào Hóa Kim Tiền bỗng nhiên câm bặt, không lên tiếng nữa.

Hàn Ngâm đọc tiếp: “Vì tình sinh hận, mưu đồ giết sư, âm mưu bị phá, phản bội Cửu Huyền, dẫn thân Ma môn, đồ thần thiên hạ...”

Cô càng đọc giọng càng nhỏ xuống, khi đọc tới dòng cuối cùng thì hoàn toàn rơi vào trầm mặc.

Đến đây Tào Hóa Kim Tiền không nén nổi cơn tò mò, giục cô: “Sao không đọc nữa, hết rồi à?”

Hàn Ngâm than nhẹ một tiếng: “Cô ấy chết rồi.”

Tào Hóa Kim Tiền run khê: “Chết thế nào?”

Hàn Ngâm thì thầm: “Mùng chín tháng mười năm Canh Thân, Cửu Huyền liên thủ với những tiên môn khác, cùng nhau tru diệt.”

Đọc xong, tay cô hóa ra đóa hỏa liên, đốt rụi trang giấy này, hủy sạch không chừa lại dấu vết.

Thảo nào La Cẩn làm pháp thuật che đi đoạn ghi chép, thì ra là để không ai nhìn thấy rồi phát tán việc này. Ngẫm lại cũng phải, Sở Mộ Tuyết dẫn thân vào Ma môn thì cũng đành thôi, vì môn phái nào mà không dạy ra

một hai nghịch đồ, nhưng chuyện cô có vướng mắc tình cảm với sư phụ, bị đồn ra ngoài thì không hay lắm, chẳng những danh dự của Nguyên Nhất chân nhân bị bôi đen, mà ngay cả Cửu Huyền cũng bị người ta nghĩ thành nơi chứa chấp nhơ bẩn...

Hàn Ngâm lặng đi một lúc, rồi chợt lên tiếng: “Thật ra, chuyện trên giấy viết không đúng hoàn toàn đúng không?”

Tạo Hóa Kim Tiền nói quanh co: “Không... không thể nào...”

“Người còn muốn lừa ta á?”

Tạo Hóa Kim Tiền nếu có tay chắc lúc này đã lau mồ hôi, nó nhỏ giọng nói: “Ta đâu có lừa người...”

Hàn Ngâm cười lạnh: “Người là pháp bảo tùy thân của Nguyên Nhất chân nhân, chỉ có bênh vực y chứ cần gì bênh vực Sở Mộ Tuyết. Nếu chuyện trên giấy viết là đúng thì tại sao lúc trước người thà chết cũng không chịu nói cho ta biết, còn uy hiếp ta muốn sống lâu thêm hai năm thì đừng đi thăm dò?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Thậm chí ta còn nghĩ, với tính tình của người, thì người còn ước gì được nói cho ta biết, sau đó ra sức thóa mạ Sở Mộ Tuyết, khinh bỉ cô ấy không có liêm sỉ, vong ân phụ nghĩa, nếu có thể còn muốn mượn cái miệng của ta để đồn chuyện này ra ngoài, cho La chương môn tức thêm, nhân tiện báo mối thù y phong ấn người năm xưa.”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Hàn Ngâm bồi thêm: “Chưa hết, ta nhớ Sở phu tử từng viết trong thư là, sau khi Sở Mộ Tuyết rời khỏi môn phái, Nguyên Nhất chân nhân còn đến thôn Phượng Tuyền tìm cô ấy, thậm chí còn để lại ngọc bội, hy vọng

Sở phụ tử giao cho cô ấy, khuyên cô ấy trở lại Cửu Huyền. Người nghĩ xem có vị sư phụ nào mà khoan dung độ lượng tới mức này chứ? Dù có thể tha thứ cho đồ đệ yêu mình, nhưng không thể nào tha thứ cho đồ đệ muốn giết mình, còn phản bội môn phái dẫn thân vào Ma môn?”

Tạo Hóa Kim Tiền đột nhiên nổi nóng: “Người nói xong chưa?”

“Còn một câu cuối cùng.” Hàn Ngâm dẫn giọng nói: “Thật ra, chân tướng là Nguyên Nhất chân nhân và Sở Mộ Tuyệt lưỡng tình tương duyệt(*) mới đúng?”

(*) Song phương đều có tình cảm với nhau.

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Người xem, chỉ có như vậy mới nói xuôi được thôi.” Hàn Ngâm gật gù nói: “Thầy trò yêu nhau, thế đạo không dung, hai người họ nhất định là gặp rất nhiều trở ngại. Kết quả Sở Mộ Tuyệt ôm hận ra đi, Nguyên Nhất chân nhân nhớ nhung mãi không quên, cuối cùng buồn thương mà chết. La chưởng môn dĩ nhiên không cho phép câu chuyện này lan truyền ra ngoài, còn người, vì muốn giữ thanh danh cho Nguyên Nhất chân nhân, nên cũng không muốn cho ai biết chuyện này.”

Tạo Hóa Kim Tiền nín nhịn, rồi nặn ra một câu: “Thật ra...”

“Cái gì?”

“Người đoán không đúng hoàn toàn.”

Hàn Ngâm ngớ ra: “Vậy sự thật là gì?”

Tạo Hóa Kim Tiền cười dương dương tự đắc: “Ta không nói cho người biết, cho người ước tới chết.”

“Xí.” Hàn Ngâm khinh bỉ: “Người đừng giấu nữa làm gì.”

Tạo Hóa Kim Tiền nổi cáu: “Ta không giấu, người đoán sai.”

Hàn Ngâm bật cười: “Được rồi, sai hay không thì cô ấy cũng chết rồi, ta chỉ cần biết kết quả này có thể xảy ra, những thứ khác không liên quan gì tới ta, ta đâu biết cô ấy, cũng chẳng quen Nguyên Nhất chân nhân.”

Quan trọng nhất là chuyện này không thể viết trong thư, quen biết Sở phu tử một thời gian, Hàn Ngâm hiểu rõ, ông ấy không phải là người phản lại giáo điều, nếu như biết nữ nhi mình có vướng mắc tình cảm với sư phụ, vậy chẳng phải là làm ông tức chết sao? Thậm chí tin Sở Mộ Tuyết đã chết, cô cũng do dự không biết có nên nói cho Sở phu tử biết hay không, hay là chỉ biên ít chuyện xưa để dỗ ông ấy, nói Sở Mộ Tuyết còn sống, chỉ tạm thời không thể quay về gặp ông thôi?

Hàn Ngâm vừa suy tư vừa đi ra khỏi điện, nhưng đi chưa được bao xa, cô lại lộn trở lại...

Quên quét sạch Tương Ly điện, Một Thập Tam về thể nào cũng mắng chết cô.

Thế nhưng, nhìn đàn chuột phù quỷ chạy tới chạy lui ở góc tường, đồng hạt anh đào vút ngổn ngang đầy đất cùng đồng đất đá Vân Sơ Tâm chém bể, Hàn Ngâm đúng là đau đầu, nghĩ ngợi một lúc bèn móc Tạo Hóa Kim Tiền trong lòng ra, hỏi nó: “Tiền gia, giúp hộ một chuyện được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền còn đang giận, hằm hằm nói: “Làm gì?”

Hàn Ngâm cười: “Chẳng phải thứ gì người cũng nuốt được sao? Thế thì giúp ta nuốt hết đồng phù quỷ, gạch đá, với cả hạt anh đào gì đó vào đi.”

Tạo Hóa Kim Tiền bị cô chọc tức tới suýt té xỉu, há mồm mắng to: “Người đi chết đi!”

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 52 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Quay Lại Phượng Tuyền Thôn

Quay lại Phượng Tuyền thôn

Edit: Yunchan

Giấy trắng, mực đen.

Hàn Ngâm nhắc bút: Thấy chữ như thấy người.

Bức thư rất ngắn, chỉ kể lại quá trình cô nghe ngóng tin tức và báo tin Sở Mộ Tuyết còn sống, những thứ này đều là những chuyện Sở phu tử không thể kiểm chứng được. Còn về chi tiết chuyện năm xưa, cô mượn cơ Nguyên Nhất chân nhân đã qua đời khó thể tìm hiểu rõ để lược bớt.

Viết xong, Hàn Ngâm lưỡng lự một lát, rồi lấy sáp đèn dán bức thư lại.

Phải, Lạc Vân Khanh ghét cô nói dối, nhưng cô vẫn giữ nguyên lập trường của mình, vì cô nghĩ đôi khi vài câu nói dối thiện ý cũng là việc tốt. Đời người như giấc mộng, cần gì quá chấp nhất thật hư, hơn nữa nếu có liên quan tới tính mạng, nói dối thì sống, nói thật thì chết, thế thì cô sẽ chọn nói dối ngay mà không hề do dự, nhường lại cho người khác cơ hội làm thánh nhân.

Viết thư xong, cô bèn vác theo cái mặt dày đi tìm Mộ Thập Tam lần nữa. Nào ngờ vừa bước vào điện đã nhìn thấy hắc tự treo ngược lên xà nhà, nhắm nghiền hai mắt, chậm rãi lắc lư.

Cô khó hiểu: “Sư thúc, giả bộ làm con dơi sao?”

Mộ Thập Tam không mở mắt, đáp: “Đừng quấy rầy, ta đang suy nghĩ.”

“Treo ngược để suy nghĩ?”

“Như vậy có thể nhìn đời bằng góc độ khác.”

Thật là...

Cảnh giới tâm quan này đối với Hàn Ngâm mà nói vẫn còn quá mức cao thâm huyền bí, cô oán thầm: Người rõ ràng nhắm tịt hai mắt, có thấy quái gì đâu?

Băng qua hồi lâu, Mộ Thập Tam mới mở mắt, nhảy xuống từ xà nhà: “Người tới đây làm gì?”

Hàn Ngâm đáp khéo: “Tìm ngài xuống núi uống rượu.”

Cô cho rằng Mộ Thập Tam sẽ hỏi tới, nào ngờ hăn chẳng chút do dự, nói “Được” một câu rồi bước ra khỏi điện trước cả cô.

Lúc này phía chân trời đã nhú lên vầng trăng non, bên cạnh nó điểm xuyết dăm ba ngôi sao nhỏ, gió thổi hây hây.

Hàn ngâm đuổi theo: “Ngài còn chưa hỏi ta muốn đi đâu uống rượu mà?”

“Chẳng phải thôn Phụng Tuyền sao?” Mộ Thập Tam liếc cô: “Ta còn biết người có dụng ý khác, nhưng không sao, đúng lúc ta đang nhàn rỗi, đêm nay lại đẹp, thích hợp để uống rượu dưới trăng.”

Hàn Ngâm ngậm chặt miệng, không dám ho he gì nữa. Trước giờ cô chưa bao giờ đoán ra tâm tư của hăn, cũng chẳng tốn công gắng hỏi hăn những chuyện này làm gì. Vấn đề là cô cứ tưởng hăn muốn ngự kiếm,

nhưng không ngờ hắn vừa run ống tay áo, lại có một con rắn nhỏ màu đỏ bò ra từ đó, gặp gió thì dài ra tức thì, lúc rơi xuống đất đã dài đến mấy trượng, toàn thân phủ đầy vảy lân như ngọn lửa bốc cháy, hơn nữa nhìn kỹ lại thì không giống xà, ngược lại na ná như rồng.

Cô giật mình, ngã lùi lại mấy bước: “Không... không phải là rồng thật chứ...”

“Con rồng nào mà không mọc sừng?” Mộ Thập Tam cười khê: “Chỉ là một con xích ly(*) thôi.”

(*) Con ly: Con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc hoặc công nghệ phẩm.

Hắn nói băng quơ như đây là chuyện hết sức bình thường, nhưng Hàn Ngâm lại không dẫn được cơn ghen tỵ ứ đầy trong ngực.

Quả nhiên là nhân vật cấp sư thúc, dù hắn ngủ nướng mỗi ngày, cơ bản chẳng thêm tu luyện thì cũng có vô số thứ tốt dâng lên cho hắn dùng. Thí dụ như linh hoa linh thảo hắn dùng để luyện chơi, túi gấm có thể chứa đủ một vạn con Phệ Cốt Toàn Tâm thử, và cả con Xích Ly oai phong nhanh như chớp điện, còn có thể cưỡi bay này nữa.

Hàn Ngâm ngồi trên lưng Xích ly mà nhẹ giọng thở than, hiện tại cô thật lòng hoài nghi sư phụ Lê Thanh Hàn và Mộ Thập Tam bất hòa với nhau là vì sư tổ Giang chân nhân thiên vị, không thì sao sư phụ cô lại nghèo tới nỗi phải lấy luyện phi kiếm làm quà nhận đồ đệ, còn Mộ Thập Tam thì ra tay xa xỉ thế này.

Cô không nhịn được, lên tiếng hỏi: “Mộ sư thúc, tu vi hiện tại của ngài là gì?”

Trên lưng Xích Ly rất rộng rãi, Mộ Thập Tam cũng rõ là lừa, lúc này đang gối đầu nhắm mắt dưỡng thần trên lưng nó, nghe cô hỏi thì cũng

không giấu diếm: “Mới đủ ngựa kiếm.”

Vậy là tới cảnh giới Cẩm Ngộ, chỉ mạnh hơn cô một tý thôi.

Nhưng mà...

Không có nhưng nhị gì hết, Lạc Vân Khanh trạc tuổi hăn, còn chăm chỉ tu luyện mà cùng lắm chỉ mới đến cảnh giới Cẩm Ngộ, còn loại lười tu luyện như Mộ Thập Tam lại có thực lực tương đương với Lạc Vân Khanh, bấy nhiêu đã đủ làm cô khó tin lắm rồi.

Tốc độ của Xích Ly nhanh hơn Ngự kiếm và Hạc ngàn dặm rất nhiều, cùng lắm chỉ một canh giờ hai người đã tới thôn Phượng Tuyền. Đêm tuy chưa sâu, nhưng mọi nhà trong thôn đều đã ngủ sớm, trong khung cảnh yên ắng đó, chỉ còn lại vài ngọn đèn cô độc và tiếng chó sủa văng vẳng.

Hai người đáp xuống chỗ hoang vắng, Mộ Thập Tam thu Xích Ly lại, đi bộ cùng cô vào thôn, lúc tìm được tửu quán duy nhất trong thôn thì hăn không đi nữa: “Người muốn đưa thư thì đi nhanh đi, ta ở đây chờ người.”

Hàn Ngâm nhìn hăn, nói thành thật: “Ta sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ Tô Tinh Trầm còn canh giữ ở đây, hay là sư thúc theo ta đi?”

Mấy ngày nay Mộ Thập Tam rất dễ nói chuyện nên cô cho là lần này hăn cũng sẽ đồng ý, nào ngờ hăn lại lắc đầu nguầy nguậy: “Thế thì càng không thể đi theo người, nếu đụng phải Tô Tinh Trầm, hai chúng ta chết chung một chỗ thì còn ai chạy về báo tin.”

...

Hàn Ngâm đột nhiên hồi hận, cô cảm thấy mình quá xúc động, đi chuyển này mà chẳng chuẩn bị chu đáo gì.

Lúc này Mộ Thập Tam đã giơ tay đập cửa tửu quán, còn nói với cô: “Người an tâm đi đi, nếu như xui xẻo đụng phải Tô Tinh Trầm, ta nhất định sẽ trở lại bầm báo với chưởng môn, lập tức dẫn người đến báo thù cho người.”

Chuyện cười nhạt toẹt.

Hàn Ngâm nắm thật chặt y phục trên người, bước nhanh tới nơi ở của Sở phu tử.

Không dám gặp mặt nói chuyện trực tiếp với Sở phu tử, sợ bị hỏi mấy câu sẽ lộ tẩy, do đó cô tìm tới nhà của Sở phu tử, nhét bức thư vào khe cửa xong là đi ngay.

Lúc quay lại hội hợp với Mộ Thập Tam, Hàn Ngâm thấy hắn đã ngồi ở trước cửa tửu quán, ngửa đầu uống rượu, không khỏi bật cười: “Sư thúc uống rượu như vậy dễ say lắm, để ta tìm chủ quán gọi ít thức ăn, chúng ta đổi chỗ khác rồi tha hồ uống.”

Cô vừa nói vừa đẩy cửa tửu quán ra, nào ngờ Mộ Thập Tam lại ngăn cô, nói: “Đừng vào.”

Hàn Ngâm nghệt ra, định hỏi nguyên nhân, nhưng cánh cửa kia đã bị đẩy ra, mùi máu tanh nồng xộc ra trong nháy mắt, cùng lúc đó đập vào mắt cô là thảm cảnh hết như địa ngục.

Chẳng cần hỏi thêm gì nữa...

Cô đứng chết lặng hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu “Ọe” một tiếng, nôn tới mặt xanh mặt vàng, tối tăm trời đất, quặn thắt ruột gan.

Mộ Thập Tam đứng dậy, đóng cửa của tửu quán lại rồi đưa vò rượu trong tay đến trước mặt cô, nói thản nhiên: “Uống hai ngụm dần xuống đi.”

Hàn Ngâm giật vò rượu đổ ngay vào miệng, sau đó sức nhớ ra cái gì, ném phăng vò rượu đi, quay người chạy một mạch tới nhà của Sở phu tử, khi xông vào sân, cô không nói không rằng đập toang cửa ra.

“Rầm —”

Cửa nhà không khóa, kêu lên một tiếng rồi bật mở, ủa vào mắt Hàn Ngâm là bóng tối tĩnh lặng và mùi hương pha trộn giữ mùi sách cũ và mùi rượu mà cô quen thuộc từ lâu.

Thật may, không có mùi máu tươi.

Cô thở hắt ra một hơi, lúc này bên cạnh bỗng sáng ngời, Mộ Thập Tam thi Tự Quang thuật vượt lên trước đi vào trong nhà.

Hàn Ngâm đi vào theo nhìn quanh một vòng, thấy trong phòng chỉ hơi lộn xộn, trừ không có ai ra thì những thứ khác đều rất bình thường. Mà bức thư cô nhét vào trong khe cửa, lúc này đang nằm im lìm trên đất.

Hai người nhìn bức thư chăm chăm, trong thoáng chốc không ai lên tiếng.

Hàn Ngâm không thể xua đi hình ảnh đáng sợ mà mình nhìn thấy đằng sau cánh cửa tửu quán, giọng nói như bị bồi sập, mất cả buổi mới có thể thốt ra lời: “Chỗ khác...”

Cô đã không còn can đảm đi kiểm tra nữa.

Ánh mắt Mộ Thập Tam lóe lên, hỏi thẳng cô: “Ở đâu?”

“Đầu thôn đông có ba nhà, còn một tòa đại trạch cách đây không xa.”

“Chờ.”

Mộ Thập Tam nhét vào tay cô một thanh kiếm, sau đó biến mất ngoài cửa.

Hắn đi rồi, trong phòng trở nên yên ắng lạ lùng, dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của chính mình, Hàn Ngâm chần chừ giây lát rồi nhặt lá thư trên mặt đất lên, ngoảnh đầu nhìn bốn phía.

Gian phòng này cô quen đến nỗi không thể quen hơn, dưới cửa sổ đặt giấy bút, trên bàn chõng thư tịch, ở cạnh cửa còn đặt một chiếc xích đu...

Từng có rất nhiều đêm cô đều trải qua ở đây, lật sách viết chữ dưới ánh đèn, hoặc nghe Sở phu tử nằm trên xích đu, vừa uống rượu vừa huyền thuyên đủ chuyện từ cổ chí kim. Nhưng giờ phút này, gian nhà quen thuộc vẫn còn đây, nhưng người quen đã biến mất rồi.

Sở phu tử sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, chắc ông đã nghe theo lời cô, ra ngoài lánh nạn cùng Hồ Khả, vẫn chưa về thôi...

Hàn Ngâm chờ đợi trong thấp thỏm bất an, một lúc sau rốt cuộc Mộ Thập Tam cũng về tới, vừa vào cửa đã lên tiếng: “Không có, chỗ người bảo ta kiểm tra đều không có dấu vết một ai, nhưng...”

“Cái gì?”

“Những nhà khác trong thôn đều...”

Hắn không nói tiếp nữa, nhưng bấy nhiêu đã đủ làm tim Hàn Ngâm chùng xuống.

Những nhà khác trong thôn dù không qua lại nhiều với cô như Sở phu tử và Hồ Khả, nhưng có một quãng thời gian cô và họ cũng ra vào đụng mặt, tỷ như chường quĩ trong tửu quán, đồ tử bán thịt, hay các đại nương đại thẩm thích buôn chuyện...

Dạ dày cô quặn lên lần nữa, cảm giác buồn nôn lại trào lên, nhưng cũng có chút may mắn, may là Sở phu tử và cả nhà Hồ Khả không gặp phải thảm họa này.

Mộ Thập Tam ở bên nhìn cô một lát, đột nhiên nói: “Không phải Tô Tinh Trầm.”

Những người này mới chết không lâu, tuy máu đã khô, nhưng mùi máu tươi vẫn chưa tan, thi thể cũng không có dấu hiệu thối rữa. Nếu Tô Tinh Trầm muốn giết những thôn dân ở đây để xả giận thì đã làm thế ngay lúc cô trốn thoát khỏi tay hắn, chứ không chờ tới hai tháng sau mới động thủ.

“Ta biết không phải là Tô Tinh Trầm.” Hàn Ngâm cố dẫn cảm giác khó chịu trong dạ dày xuống, cất bước ra ngoài: “Chúng ta về thôi.”

Mộ Thập Tam bước theo, nói chậm rãi: “Người không muốn điều tra nguyên nhân họ chết sao?”

Bước chân Hàn Ngâm chững lại: “Máu đã đông, chứng tỏ chuyện này không phải mới xảy ra, có thể là vào tối qua, bởi vì mùi máu tươi còn chưa tan. Vả lại trong thôn có hai ba gia đình còn sáng đèn, người chết thì không thể đốt đèn, ban ngày cũng không cần phải đốt đèn, do đó có thể nhìn ra những ngọn đèn đó được đốt vào tối qua, những ngọn đèn chưa tắt là do dầu vẫn chưa cháy hết. Mặt khác, chuyện xảy ra chưa lâu nên người ngoài thôn mới chưa phát hiện ra, nếu không quan phủ nha dịch đã trông giữ ở đây rồi.”

Mộ Thập Tam hơi nhướng mày, không nói gì.

Hàn Ngâm hít vào một hơi rồi nói tiếp: “Hung thủ ra tay tàn nhẫn như vậy, tàn sát toàn thôn, nhưng hình như không động chạm vào thứ gì trong nhà họ. Cho nên không phải do kẻ trộm tầm thường gây ra, cũng không phải là người của tiên môn làm. Trong thôn này toàn là bách tích bình

thường, cũng không thể nào chọc đến nhân sĩ giang hồ gì đó. Lúc phát hiện ra thì thể thì cửa vẫn đang đóng chặt, thế nên cũng loại bỏ luôn khả năng mãnh thú tấn công. Kẻ có khả năng làm việc này nằm trong số còn lại, không phải yêu thì chính là ma, hoặc nhân sĩ tà phái dị giáo.”

“Phạm vi còn quá rộng.” Cô buồn bã nói: “Với khả năng của ta hoàn toàn không thể điều tra ra hung thủ, huống chi dù điều tra ra, ngài nghĩ với tu vi hiện nay của ta thì có thể làm gì? Truy sát tới sào huyệt của hung thủ để báo thù cho thôn dân sao? Thôi ngu đi, đó là đi chịu chết. Vả lại dù có báo thù thì họ cũng chẳng sống lại được, thế thì kéo dài thêm hai ngày cũng có ích gì đâu? Do đó chúng ta nên đi nhanh thì hơn, quay lại bẩm báo với chưởng môn, nếu y bằng lòng quản việc này, thì để y phái vài sư huynh sư tỷ tu vi cao thâm đủ để tự bảo vệ mình đến đây điều tra là được, nói tóm lại ta có lòng nhưng không đủ sức.”

Cô nói hết một tràng, sau đó ngừng lại, rũ mắt xuống rơi vào trầm mặc.

Mộ Thập Tam cũng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lên vai cô hai cái, gọi Xích Ly ra, rồi mang theo cô bay về Cửu Huyền.

~ Hết chương 53 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Vô Sự Hiến Ân Cần

Vô sự hiến ân cần

Edit: Yunchan

Hai người im lặng suốt cả quãng đường, chẳng ai nói gì, đến khi Xích Ly đáp xuống bên ngoài Tương Ly điện thì đêm đã rất khuya.

Bấy giờ Mộ Thập Tam mới lên tiếng hỏi cô: “Gặp chương môn rồi, người định nói thế nào?”

Đúng rồi, không thể nói ra chuyện Sở Mộ Tuyệt!

Hàn Ngâm quên khuấy mất chi tiết này, chỉ một lòng nghĩ tới thảm án diệt thôn, chưa kể trước đó còn uống mấy hớp rượu, hơi rượu còn chưa tan làm ý nghĩ có hơi hỗn loạn, trong giây lát không nghĩ ra được phải đáp thế nào, chỉ há miệng nhìn hăn ngơ ngác.

Đôi mắt cô phản chiếu ánh trăng, sáng tỏ mà đờ đẫn.

Mộ Thập Tam chưa từng thấy dáng vẻ ngây ngô này của cô bao giờ, không tự chủ được giơ tay lên, búng vào trán cô, bất đắc dĩ nói: “Phần chương môn cứ để ta lo, người về nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Hàn Ngâm không có tâm trạng nói mấy lời khách sáo với hăn, chỉ thở ra một hơi thật dài, ôm trán quay lưng đi, nhưng chưa đi được hai bước cô đã ngoái đầu nhìn lại.

Mộ Thập Tam híp mắt: “Sao, còn việc gì?”

“Không có.” Hàn Ngâm chần chờ một lúc, quay lưng đi tiếp.

Không phải cô chưa từng thấy người chết, nhưng cảnh tượng đêm nay khác xa bình thường, nó đả kích cô mãnh liệt, khiến cô luôn cảm thấy trước mắt phủ một màn máu tanh, khiến cô khiếp sợ, khiến cô muốn hỏi Mộ Thập Tam, đêm nay cô có thể ở lại trong Tương Ly điện của hãn hay không. Nhưng vừa nghĩ lại, Tương Ly điện còn trống trải hơn chỗ ở của cô gấp mấy lần, cảm giác hình như còn rùng rợn lạnh lẽo hơn, nên đành thôi.

Về lại viện của mình, Hàn Ngâm không ngủ được, bèn đi ra sau hậu viện. Tinh Tinh thảo đã mọc lan um tùm, nhưng nhìn vào ban đêm lại như vô số ngôi sao hội tụ, ánh sáng trải rộng như sông ngân, cô quyết định nằm luôn trong bụi cỏ, tưởng tượng như mình đang nằm trên chín tầng trời, bên trong dải ngân hà.

Tạo Hóa Kim Tiền bỗng nhiên lên tiếng: “Là Ma môn làm.”

“Cái gì?” Hàn Ngâm nhất thời chưa hoàn hồn lại.

“Ta nói chuyện ở thôn Phượng Tuyền.”

Hàn Ngâm ngồi bật dậy: “Sao ngươi biết.”

Tạo Hóa Kim Kiền cười nhạo: “Công pháp Ma môn xuất thủ mới đã man đẫm máu như vậy, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, chỉ có nhóc tì vô tri kiến thức hạn hẹp như ngươi mới đoán không ra.”

Hàn Ngâm đỡ ra: “Người của Ma môn đều lạm sát người vô tội theo tâm trạng sao?”

“Không, thiên đạo tuần hoàn, sát sinh nhiều tương lai Độ Kiếp sẽ khó khăn, cho nên bọn chúng ra tay vẫn rất cẩn thận, nếu lạm sát người vô tội

như lời đồn thì cửu nguyên đại địa đã rơi vào cảnh sinh linh đồ thán từ lâu rồi.”

Hàn Ngâm vẫn còn nghi hoặc: “Vậy tại sao chúng phải tàn sát thôn Phượng Tuyền? Nên biết dân chúng trong thôn đều là người bình thường, không có khả năng kết thù gì với bọn chúng.”

Tạo Hóa Kim Tiền bị cô hỏi tới đực mặt ra, bực bội nói: “Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?”

Hàn Ngâm biết không thể trông cậy vào nó nên không hỏi nữa, thăm nghiệm lại chuyện này trong lòng, nếu nhất định phải ghép thôn Phượng Tuyền và Ma môn với nhau, thì Sở Mộ Tuyết chính là mối dây nối hai đầu này lại.

Sở Mộ Tuyết sinh ra ở thôn Phượng Tuyền, hơn hai mươi năm trước phản bội Cửu Huyền dẫn thân vào Ma môn. Nhưng mười tám năm trước cô ấy đã bị tiên môn giết chết, kiểu gì cũng không lôi ra được chút quan hệ nào với chuyện mới xảy ra này.

Thật nan giải!

Hàn Ngâm nằm lệt thềm trong bụi Tinh Tinh thảo, ngược nhìn bầu trời đã dần mờ sáng tới phát ngốc, nhìn mãi mà vẫn chưa ngủ được, nên cô dứt khoát bò dậy chạy về phòng, kéo hộc tủ dưới giường ra lục lọi một hồi, cuối cùng lục ra được một đồng linh khoáng tinh thạch.

Mấy thứ này là Thổ Linh trư đem về hối lộ cô hồng đối đồ ăn vặt, ban đầu cô tính tích góp dần rồi bán đi, mua ít pháp bảo và pháp khí để phòng thân, nhưng sau đó lại phát hiện giá trị của pháp bảo vượt xa tưởng tượng của cô, vấn đề của nó không chỉ là tiền, mà vì mỗi món pháp bảo đều phải trải qua mấy trăm năm thậm chí là mấy ngàn năm tế luyện, cho tới khi sinh ra linh tính mới đủ tầm được xưng là pháp bảo, vật như thế phần lớn là thứ

truyền thụ đời đời của tiên môn hoặc tu tiên thế gia, có tiền cũng chẳng tìm được chỗ bán.

Còn mua pháp khí ấy à?

Phải tội pháp khí cũng rất quý giá, đệ tử tu tiên bình thường suốt cả đời có lẽ chỉ luyện được hai ba món pháp khí tùy thân là quá lắm rồi, nếu tham lam luyện nhiều hơn thì sẽ xao nhãng việc tu luyện, lẫn lộn đầu đuôi, bởi vậy thay vì mua mấy món phù khí đơn giản với giá trên trời, Hàn Ngâm nghĩ thà để lại cho mình luyện còn hơn.

Đương nhiên, hiện tại cô còn chưa có khả năng luyện, bảo là tự luyện, thật ra là phải xem ý của Tào Hóa Kim Tiền ra sao, sau khi chất núi linh khoáng linh thạch lên bàn xong, cô lấy Tào Hóa Kim Tiền ra, gọi nó một tiếng cung kính: “Tiền gia!”

Vô sự hiển ân cần, không gian tức trộm.

Tào Hóa Kim Tiền chẳng chút khách sáo: “Khỏi gọi, ta không giúp người luyện khí đâu!”

Hàn Ngâm cố gắng thuyết phục: “Người luyện bừa một hai món pháp khí cho ta phòng thân là đủ rồi, có phí bao nhiêu linh lực đâu.”

“Ta không thích luyện giúp người, người giống hệt tên tiểu tử Mộ Thập Tam kia, bụng dạ xấu xa y chang nhau.” Tào Hóa Kim Tiền còn đang cầm chuyện một vụn phù quý.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Ô Tinh Trầm...”

Ba chữ này hệt như lời chú, vừa thốt ra khỏi miệng, Tào Hóa Kim Tiền đã xiu xuống ngay tắp lự, mắt tiền há ra hút đồng linh khoáng linh thạch kia vào, sau đó vừa luyện khí vừa hậm hực.

Hàn Ngâm bấy giờ mới mỉm cười, ngồi bên cạnh tu luyện.

Chỉ có tu luyện thật giỏi mới là chính đạo!

Đạo lý này cô đã hiểu từ lâu, nhưng hôm nay đã được lĩnh hội sâu sắc hơn một chút.

Không biết rốt cuộc Mộ Thập Tam đã nói chuyện thôn Phượng Tuyền với La chưởng môn thế nào mà La chưởng môn hoàn toàn không sai người tới hỏi cô. Hôm sau cô đến Tương Ly điện, Mộ Thập Tam không nói nên cô cũng không hỏi, hai người vẫn như mọi ngày, một ngủ, một tu luyện, một ngày cứ thế trôi qua.

Ban đêm, khi cô vừa ra khỏi Tương Ly điện thì có một con chim xanh bay tới trước mặt, đánh một vòng trên đầu cô, thả xuống một tờ giấy rồi lại bay đi.

Hàn Ngâm nhìn vào tờ giấy, bên trên là nét chữ ấu tới nỗi nhìn không ra: Đến Bất Cư điện mau.

Lệ Thanh Hàn, vị sư phụ mặc kệ trò này gọi cô tới?

Đây đúng là chuyện mới gặp lần đầu từ khi cô vào Cửu Huyền tới nay.

Hàn Ngâm không dám lè mề mà nhanh chóng tới ngay, mới vào điện cô đã thấy ba vị sư huynh sư tỷ của mình đều có mặt. Lạc Vân Khanh và Vân Sơ Tâm gật đầu chào hỏi cô, Phương Dữ thì nhìn cô trừng trừng.

Lệ Thanh Hàn thấy cô bước vào thì ngừng câu chuyện đang nói lại, quay qua nói với cô trước: “Trưởng lão Tàng Tịch điện nói chỗ y đang thiếu người trông coi, từ ngày mai người hãy qua đó hỗ trợ, nếu ngại qua lại phiền phức thì cứ ở lại đó hai ba tháng, không cần về.”

Hàn Ngâm có hơi bất ngờ, nhưng không hỏi nhiều. Nói xong, Lê Thanh Hàn đưa cho cô thanh phi kiếm hứa luyện cho cô mấy hôm trước, rồi truyền cho cô kiếm quyết Cửu Huyền, sau đó phát tay bảo cô đi.

Ra tới ngoài điện, Hàn Ngâm lấy phi kiếm ra kiểm tra, phát hiện thanh kiếm này đã được luyện tới tầng ba, trên thân kiếm dồi dào linh khí, trông có hơi khác với trước đây. Cô rất hào hứng, vội vàng dựa theo kiếm quyết Cửu Huyền, điều động linh khí trong đan điền biến ra một đạo phù triện, đánh nó vào thân kiếm.

Sau khi đánh bùa vào kiếm, thanh kiếm kia chợt rung mình khe khẽ, sinh ra cảm ứng với cô.

Tay phải Hàn Ngâm bắt kiếm quyết, điểm vào phi kiếm trong bàn tay trái. Chỉ thấy thanh kiếm kia bỗng nhiên bay vút lên cao, đảo vòng chung quanh theo sự điều khiển của cô, chẳng qua do cô mới học nên còn chưa thành thạo, thanh kiếm kia bay lung la lung lay, trông cực kỳ bất ổn, đừng nói dùng để đối địch, e rằng muốn đập ruồi cũng không trúng.

Việc gì cũng cần có bước ban đầu, cô không nóng lòng, chỉ từ từ điều khiển phi kiếm cho thành thạo. Ngay lúc đang ngưng thần, bỗng nhiên có người vỗ mạnh lên vai dọa cô giật bắn, tâm thần vừa loạn, phi kiếm đã rút xuống khỏi không trung, rơi keng trên mặt đất.

“Phương sư huynh!” Hàn Ngâm ngoái đầu lại, cúi kính nhìn chăm chăm cái tên vừa giở trò đùa dai.

“Đùa muội tý thôi mà, đừng giận.” Phương Dĩ cười ha ha: “Muội giỏi thật, mới tu luyện chưa bao lâu đã điều khiển được phi kiếm.”

Lúc này Vân Sơ Tâm và Lạc Vân Khanh cũng đi ra khỏi điện.

Vân Sơ Tâm nói xen vào: “Kiếm quyết Cửu Huyền có tổng cộng mười ba đạo pháp quyết, công dụng của mỗi đạo không tương đồng, sau khi đánh

tất cả vào thân kiếm xong, phi kiếm này mới tương ứng tâm thần với muội, có thể điều khiển thoải mái thậm chí là ngự kiếm phi hành.”

Hàn Ngâm thầm thở dài một hơi, cô chỉ mới đánh ra một đạo kiếm quyết mà linh khí trong đan điền đã gần hết sạch, vả lại cô còn phát hiện lúc điều khiển phi kiếm linh khí cũng có chút hao tổn, theo cái đà này, muốn tu thành mười ba đạo kiếm quyết, ít nhất cô phải tới tu vi Cẩm Ngộ.

Lạc Vân Khanh bước lại nhặt phi kiếm lên, giao về tay cô, nói thản nhiên: “Ngày mai bọn ta phải xuống núi, một mình muội ở Tầng Tịch điện đừng quá ham chơi, lúc rảnh rỗi hãy đọc ít đạo thư. Tu tiên, không chỉ tu thân, mà còn phải tu tâm.”

Hàn Ngâm nhanh nhẩu đáp ứng, sau đó hỏi hắn: “Xuống núi? Mọi người định đi đâu?”

Phượng Dữ gãi gãi đầu: “Nói ra muội đừng buồn.”

Hàn Ngâm khó hiểu: “Tại sao muội phải buồn?”

Lạc Vân Khanh nhìn cô nói: “Thôn Phượng Tuyền bị tàn sát, việc này có vẻ là do Ma môn gây nên, chương môn phái bọn ta đến đó điều tra.”

Là chuyện này!

Hàn Ngâm im bật, cô phát hiện mình không biết phải nói gì, miệng cứ mấp máy há ra khép vào.

Phượng Dữ không biết cô đã biết chuyện này, thấy bộ dạng này của cô thì cho rằng cô đang hoảng sợ, vội an ủi cô đôi câu, sau đó siết nắm đấm: “Nếu việc này là do Ma môn gây ra thật, thì phen này ta nhất định sẽ thay trời hành đạo, giết mấy tên ma tu trả mỗi nợ máu cho thôn dân Phượng Tuyền.”

Rành rành là lời chính nghĩa đứng đắn, qua cái miệng hăn lại thành cao hứng bưng bưng.

Hàn Ngâm bị hăn chọc cười, lật tẩy hăn: “Phương sư huynh, đừng mạnh miệng nữa, thay trời hành đạo cái nỗi gì, ta thấy huynh muốn xuống núi đi chơi thì có.”

Phương Dữ bị bóc mẽ, rầu rĩ nói: “Muội biết là đủ rồi, nói ra làm chi...”

Vân Sơ Tâm cũng hắt cho hăn gáo nước lạnh: “Đừng vội mừng, thôn Phượng Tuyền thuộc địa phận của Thiên Phù môn, nếu có người của Ma môn xuất hiện cũng chẳng tới lượt chúng ta dọn dẹp, chẳng qua chuyện lần này do Mộ sư thúc phát hiện, nên chương môn mới phái chúng ta tới đó xem thử thôi.”

Cảnh tượng đầm máu ở thôn Phượng Tuyền lại hiện lên trước mắt cô lần nữa, trong lòng Hàn Ngâm có hơi bất an, nhưng rõ ràng lúc Mộ Thập Tam báo cáo chuyện này đã không nhắc tới cô, cô cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể căn dặn họ: “Nói sao đi nữa, các sư huynh sư tỷ cũng phải cẩn thận.”

Phương Dữ hiển nhiên không coi việc này là gì, cười ha ha đáp lại, rồi đi khỏi cùng Vân Sơ Tâm, còn Lạc Vân Khanh lúc sắp đi thì ngoảnh lại nhìn cô một cái, đột nhiên cất lời: “Sau này muội tốt nhất nên ít qua lại với Mộ sư thúc, y...”

Nói đến đây, hăn lắc đầu rồi đi mất.

Hàn Ngâm hết kinh ngạc này tới kinh ngạc khác, nhìn theo bóng lưng hăn mà ngây ra hồi lâu.

Kinh ngạc đầu tiên, là vì nghe ý tứ của Lạc Vân Khanh, dường như hăn biết hôm qua cô ra ngoài cùng Mộ Thập Tam, thế thì chuyện hôm nay

Lệ Thanh Hàn đột nhiên phái cô tới Tàng Tịch điện, nói không chừng cũng liên quan tới việc này. Kinh ngạc còn lại, là xưa nay Lạc Vân Khanh không thích lo chuyện bao đồng, cũng chẳng quan tâm chuyện thị phi, dù cho hẳn có thành kiến với Mộ Thập Tam đi nữa. Vậy rốt cuộc tên Mộ Thập Tam này đã làm gì khiến kẻ khác xa lánh như thế chứ?

~ Hết chương 54 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Lời Cầu Thí

Lời cầu thí

Edit: Yunchan

Từ khi tu tiên có linh khí hộ thể, chỉ cần một mảnh áo đơn cũng đủ để đối phó với sự biến đổi của bốn mùa, thậm chí ban đêm đi ngủ cũng chẳng cần đắp chăn, Hàn Ngâm phát hiện mình chẳng có thứ gì để thu dọn, đành tiu nghỉu gói ghém phi kiếm, ôm theo tiền của, đội Thổ Linh trư trên đầu đi tìm Mộ Thập Tam.

“Mộ sư thúc ——”

Nào ngờ mới thò đầu vào cửa điện, Hàn Ngâm đã thấy một đạo ám khí kéo theo tia sáng trắng bắn về phía mình, cô tức tốc né qua bên theo phản xạ, nhưng Thổ Linh trư lại đạp cái chân mập vọt lên, tợp lấy ám khí, lăn quay ra đất, rồi chạy lon ton tới trước mặt cô ra bộ nịnh nọt.

Cô vỗ vỗ đầu heo, tiện tay lấy trái cây trong túi Càn Khôn ra, đối chiếu với vật thể tròn trong suốt trong miệng heo. Vật thể tròn kia khá giống với trứng bồ câu, ở giữa còn bao bọc một con sâu trắng lớn cỡ hạt đậu xanh, cô khó hiểu hỏi: “Đây là gì thế?”

Mộ Thập Tam nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Chắc cũng được tính là châu đưa tin?”

“Chắc cũng được tính?” Hàn Ngâm nhìn hần hồ nghi.

“Ừ.” Mộ Thập Tam ngắm nghía một viên tinh châu khác giống hệt như thế: “Thứ niệm phong bên trong nó chính là Linh Tê trùng, là một đôi với con trong hạt châu của người, cho dù cách xa nhau vạn dặm, hai con sâu này vẫn có thể cảm ứng được nhau.”

Hàn Ngâm vẫn chẳng hiểu mô tê gì: “Thì sao?”

“Tuổi thọ của Linh Tê trùng rất dài, lúc phân ly thường rơi vào trạng thái ngủ đông, nhưng nó rất mẫn cảm với sự thay đổi ấm lạnh, lạnh lẽo khiến nó sung sướng, ấm áp khiến nó không khỏe.”

“A!” Hàn Ngâm sức hiểu ra.

Cô điều động linh khí trong cơ thể, bức ra lòng bàn tay một lớp màn băng, truyền vào tinh châu, con Linh Tê trùng trong tinh châu lập tức biến thành màu băng lam. Cùng lúc đó, con Linh Tê trùng trong tay Mộ Thập Tam cũng biến hóa y hệt. Trái lại, lúc cô bức một ngọn lửa ra lòng bàn tay, Linh Tê trùng lại biến thành màu đỏ tươi.

“Là thế này sao?” Hàn Ngâm hỏi hần: “Màu băng lam đại diện cho tin vui, màu đỏ tươi đại diện cho nguy hiểm?”

“Màu trắng chính là bình an vô sự.” Bên môi Mộ Thập Tam cong lên nụ cười hài hước: “Bất kể người có dụ dàng hay không, vừa rồi khi người ấn đốm lửa xuống, ta quả thực nghe thấy tiếng Linh Tê trùng kêu lên thảm thiết.”

Hàn Ngâm cấp tốc nói sang chuyện khác: “Đưa ta hạt châu này làm gì, ngài muốn đi xa sao?”

“Không tính là xa, nói không chừng hai ngày sẽ trở lại.” Hần cụt hứng, không nói rõ là muốn đi đâu.

Hàn Ngâm cúi đầu: “Khéo thật, ta cũng đến đây để báo với ngài một tiếng, sư phụ bảo ta đến Tàng Tịch điện hỗ trợ, trong hai ba tháng ta không thể tới đây làm việc cho ngài được.”

Mộ Thập Tam hơi nhướn mày, bên môi lại nở ra nụ cười khô hài: “Biết rồi, người đi đi.”

“Vâng.” Hàn Ngâm quay lưng đi, khi ra tới cửa mới ngoái đầu nói vọng lại: “Sư thúc, gặp nguy hiểm, đánh không lại thì bỏ chạy.”

Mộ Thập Tam ngẩn ra, lập tức cười phá lên: “Chẳng cần người nói, tới khi cần chạy, ta sẽ chạy nhanh hơn bất cứ ai.”

Hàn Ngâm chỉ định tốt bụng dặn dò một câu, nhưng hăn vừa nói vậy thì cô lại đâm ra rầu rĩ.

Không cần hỏi cũng biết, nhất định Mộ Thập Tam phải dẫn sư huynh sư tỷ tới thôn Phượng Tuyền truy tìm tung tích của Ma môn. Nếu như gặp phải nguy hiểm hăn chạy trốn còn nhanh hơn bất cứ ai, vậy người ở lại sau cùng...

Ngoài Lạc Vân Khanh ra, có lẽ chẳng còn ai khác.

Hàn Ngâm thở dài bước đi, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có một sư huynh nhâm phẩm chính trực quá mức thật là làm cho người ta bận tâm.

Tàng Tịch điện cũng như Cần Sự điện đều nằm trên Liễm Vụ phong.

Hàn Ngâm đi được nửa đường, bỗng nhiên có người xông ra cản đường: “Tiểu sư muội, đi đâu thế?”

Cô ngược mắt, thấy Chu Tình Nhi đang xoắn lộn tóc, đứng ngáng trước mặt mình cười tủm tỉm.

“Chào sư tử.” Cô lễ độ chào một câu, rồi định vòng qua Chu Tình Nhi đi tiếp.

Ai ngờ Chu Tình Nhi lại không nhường đường, còn chặn cô lại, cười lạnh nói: “Giá của tiểu sư muội cao thật đấy, sư tử hỏi một câu mà sư muội cũng lười đáp lại.”

Hàn Ngâm không thềm đi nữa, hất mặt nhìn cô ta: “Rốt cuộc tử muốn nói gì, nói thẳng ra đi.”

Chu Tình Nhi nhìn trả lại với ánh mắt ngạo nghễ: “Chẳng có gì, chỉ nghe nói trước khi sư muội vào Cửu Huyền từng lang thang đầu đường, tiếp xúc toàn là nhân vật tam giới cửu lưu, khó tránh khỏi không biết lễ nghi phép tắc, cho nên ta mới đến đây nhắc nhở muội một tiếng, trong Tàng Tịch điện có rất nhiều sách, nữ quy nữ giới, lễ nghi luân thường, lời huấn của thánh nhân, muội nên học nhiều một chút, để tránh sau này làm ra chuyện gì không nên làm, bị đuổi khỏi Cửu Huyền thì thể diện cũng mất hết.”

Câu này khiến Hàn Ngâm giật mình: Sao Chu Tình Nhi biết cô phải tới Tàng Tịch điện, hơn nữa lời nói còn có ý ám chỉ, không riêng gì hạ thấp xuất thân của cô thôi.

Cô trầm ngâm, nhất thời chưa phản bác lại.

Chu Tình Nhi chỉ nghĩ đã làm cho cô á khẩu không đáp lại được, nét mặt lộ ra vẻ đắc ý, vẫn còn tâm trạng bồn chột cô, bèn thả ra thêm một câu tự cho là vô cùng hài hước: “Suýt thì quên hỏi, tiểu sư muội biết chữ không nhỉ? Cũng không biết muội có hiểu được những thư tịch này không nữa?”

Hàn Ngâm dời tầm mắt xuống, nhìn thẳng vào cặp môi đầy đặn của cô ta, cười khê: “Sư tử hỏi thẳng ra như vậy, ta quả là xấu hổ, lớn tới ngần này mà số chữ đọc được còn chưa đặng đủ một sọt, lời thánh nhân cũng chỉ mới nghe mỗi một câu.”

Chu Tình Nhi cơ bản không tin cô nhớ được lời thánh nhân, chỉ nghĩ cô đang giữ lại mặt mũi cho mình, bèn hất hàm nói giọng khiêu khích: “Là câu nào? Nói ra nghe thử xem.”

Rõ là mời người ta chửi đây mà.

Hàn Ngâm cảm thấy không chửi thật là có lỗi với Chu Tình Nhi, bèn há mồm nói: “Lời cầu thí, thôi ời là thôi.”

“Người!” Sắc mặt Chu Tình Nhi đen sì, cả giận quát: “Đây là câu chửi tục ở phố phường, không được đổ vấy cho thánh nhân.”

Hàn Ngâm chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô tội: “Ta không nhớ lầm mà, người nói câu này họ Thánh tên Nhân, chẳng qua hai chữ này viết thế nào thì ta không biết.”

Nói xong cô đánh vòng qua Chu Tình Nhi bỏ đi một nước: “Sự tỷ, hẹn gặp lại.”

Chu Tình Nhi không vô lại bằng cô, giậm chân quát với theo: “Hàn Ngâm, người đứng lại đó cho ta.”

Hàn Ngâm chẳng buồn để ý tới cô ta.

“Nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm.” Chu Tình Nhi giận dữ: “Đừng tưởng là ta không biết người thích Mộ sư thúc, hừ, ta vừa thấy hạng người trái luân thường như người là muốn buồn nôn.”

Ấm ỉ cả buổi, thì ra câu này mới là trọng điểm.

Nhưng Hàn Ngâm rất khó hiểu, rốt cuộc Chu Tình Nhi nhìn ở đâu mà nói cô thích Mộ Thập Tam, sao tự dưng lại thốt ra một câu làm cô bí lù thế này.

Muốn hiểu suy nghĩ của kẻ cố tình gây sự, thì trước tiên phải đặt mình vào vị trí của kẻ cố tình gây sự, còn phải hạ thấp chỉ số thông minh của mình xuống ngang bằng với kẻ cố tình gây sự. Mà Hàn Ngâm lại không có ý định tự ngược bản thân vì kẻ cố tình gây sự, cho nên cô cũng chẳng quan tâm suy nghĩ của kẻ cố tình gây sự, chỉ quay đầu lại cười với kẻ cố tình gây sự: “Sư tỷ thật là tinh mắt, đến chuyện ta thích Mộ sư thúc cũng nhìn ra.”

Chu Tình Nhi ngẩn ra, chỉ thấy Hàn Ngâm bấm ngón tay đếm đếm: “Chẳng qua ta thích rất nhiều người, thí dụ như Phương sư huynh này, Vân sư tỷ này, cả sư phụ của ta nữa này, phải rồi phải rồi, thật ra ta thích nhất là Lạc sư huynh đó, huynh ấy dẫn ta lên núi, còn dạy ta tu luyện, mấy người khác cộng lại cũng không tốt bằng huynh ấy, sư tỷ, tỷ đừng giành với ta nhé.”

Hàn Ngâm thấy sắc mặt Chu Tình Nhi thoát cái đã nhắm nhúm lại hết như cha mẹ từ trần, tâm trạng cô nhất thời bay bổng lên trời, nhìn Chu Tình Nhi cười duyên một cái, rồi vẫy vẫy tay bỏ đi nghênh ngang.

Thật ra tâm tư của Chu Tình Nhi rất dễ đoán, Hàn Ngâm đoán không ra, là bởi cô không biết trong đó có rất nhiều chi tiết lòng vòng quanh co và suy nghĩ chủ quan khó thể tưởng tượng nổi của Chu Tình Nhi.

Nguyên nhân là vào một lần Vân Sơ Tâm nói chuyện phiếm với Chu Tình Nhi, trong lúc vô tình có nhắc tới chuyện gần đây Hàn Ngâm hay đến Tương Ly điện, hơn nữa còn ở lại nguyên một ngày. Người nói chỉ trần thuật lại sự thật chứ không nghĩ ngợi gì, còn người nghe là Chu Tình Nhi lại suy nghĩ vẩn vơ, nhớ lại nguyên nhân mình tới Tây Tâm nhai trước đây mà lấy bụng ta suy bụng người, từ đó nghĩ rằng Hàn Ngâm nhất định thích Mộ Thập Tam nên mới chạy loanh quanh trước mặt hẳn suốt ngày.

Đã nhận định như thế, nên mấy ngày nay hễ có thời gian là Chu Tình Nhi sẽ đi dạo lên Tập Hạc Phong, thứ nhất là muốn theo dõi Hàn Ngâm, bắt được lỗi để trị cô, thứ hai cũng nhân tiện đi tìm Lạc Vân Khanh, tới lui bồi

đắp tình cảm. Và cũng nhờ thường xuyên qua lại như thế, mà đêm qua cô đã bắt gặp được Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cùng cười Xích Ly ra ngoài.

Nhờ quyết tâm bắt cho được lỗi của Hàn Ngâm nên đêm hôm đó cô đã kiên nhẫn chờ hơn ba canh giờ, cuối cùng cũng chờ được hai người họ trở về, sau đó cảnh Mộ Thập Tam búng nhẹ lên trán Hàn Ngâm, rồi Hàn Ngâm ôm trán lưu luyến trở về đều lọt hết vào mắt cô. Cô tự cho là đã nắm được thóp, mặc dù không có bằng chứng rõ ràng, nhưng vẫn không dẫn lòng được chạy đến chỗ của Lạc Vân Khanh, thêm mắm dặm muối rỉ tai Lạc Vân Khanh, muốn Lạc Vân Khanh ghét bỏ Hàn Ngâm.

Nào ngờ Lạc Vân Khanh lại hoàn toàn không tin, còn lạnh lùng bảo cô không nên bỏ thêm suy đoán của mình lên người khác, nhất là loại suy đoán ác độc trái luân thường như vậy, còn mắng cô cố ý gieo tiếng xấu làm bại hoại thanh danh của người khác, khiến cô xấu hổ vô cùng, mất hết thể diện, cuối cùng phải che mặt khóc chạy đi.

Sau khi bị Lạc Vân Khanh răn dạy, đáng lẽ cô không còn mặt mũi nào để nhắc lại chuyện này, nhưng hôm nay lúc cô thần thờ đến thỉnh an sư phụ Tổng Việt, tình cờ nghe thấy trưởng lão Tàng Tịch điện nói muốn mượn Hàn Ngâm tới đó hỗ trợ.

Cô thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ, bèn nhân lúc không có ai hỏi trưởng lão kia vài câu, nghe ngóng được hóa ra chuyện Hàn Ngâm tới Tàng Tịnh điện hỗ trợ là do một tay Lệ Thanh Hàn an bài, cô lập tức chấp ghép với chuyện tối qua, Lạc Vân Khanh ngoài mặt nói không tin, nhưng trong lòng vẫn tin, còn lặng lẽ báo cáo với Lệ Thanh Hàn, không thì sao lại trùng hợp như thế, đang yên đang lành Lệ Thanh Hàn phái Hàn Ngâm rời xa Tập Hạc phong, đến Tàng Tịch điện làm gì chứ?

Sau đó cô lại nghe thấy Mộ Thập Tam phải dẫn người rời khỏi Cửu Huyền, đến thôn Phượng Tuyền để điều tra hành tung của Ma môn, đến đây cô càng tin chắc Lệ Thanh Hàn âm thầm nhúng tay vào, muốn chia rẽ Hàn

Ngâm và Mộ Thập Tam triệt để. Thế là cô lập tức chuyển từ xấu hổ sang vui mừng, chặn Hàn Ngâm giữa đường, muốn chế nhạo Hàn Ngâm một trận, nhằm báo thù nỗi nhục trước đây. Nào ngờ đã không chế nhạo được thì chớ, còn bị Hàn Ngâm chơi lại, mà quan trọng nhất là Hàn Ngâm chẳng có chút hoang mang hay sợ hãi nào khi tâm sự bị người ta lộ trần, đối với chuyện này cô hoàn toàn không hiểu nổi.

Chẳng qua nói tới nói lui, tất cả cũng chỉ xuất phát từ suy đoán của một mình Chu Tình Nhi, thật ra chính cô ta cũng không biết mọi chuyện có thật như thế không, hiện tại càng mơ hồ hơn, nên đành phải giấu suy đoán của mình trong lòng, không thể phao tin khắp nơi, bằng không người đầu tiên không tha cho cô chắc chắn là Lạc Vân Khanh.

Hắn sẽ biết lời đồn này là do cô tung ra, mà Hàn Ngâm là sư muội chính thống của hắn, còn do hắn dẫn lên núi, quan hệ của hắn và Hàn Ngâm nếu so với cô thì sâu nặng hơn rất nhiều...

Chu Tình Nhi càng nghĩ càng khổ não, lòng ghen ghét với Hàn Ngâm cũng ngày một sâu hơn, đến khi bóng dáng của Hàn Ngâm đã khuất hẳn trên con đường núi thẳng tắp, cô mới dần cơn căm giận ứ đầy trong ngực xuống, quay gót lên Tập Hạc phong tìm Lạc Vân Khanh.

Ngày mai hắn phải đi rồi, dù sao cô cũng phải mượn cơ hội này tới nói một tiếng từ biệt mới được.

~ Hết chương 55 ~

Vấn đề ở đây là Tiểu Ngâm muốn nhấn mạnh “Kẻ cố tình gây sự” thôi ấy mà (￣.￣)O

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Lôi Kiếp Tàng Tịch Điện

Lôi kiếp Tàng Tịch điện

Edit: Yunchan

Tàng Tịch điện có một trưởng lão quản sự và bốn đệ tử quét dọn.

Trưởng lão quản sự họ Ngô, tự xưng là Cựu Liễu cư sĩ.

Lúc Hàn Ngâm tới, y đang ngồi trên chiếc ghế cũ dưới tàng cây ngàn năm bên ngoài hậu điện, tay cầm một quyển sách, bên ghế đặt một bộ trà cụ, vừa nấu vừa nhâm nhi, trông cũng khá thông dong.

Người tu tiên bề ngoài sẽ chậm lão hóa hơn người thường, chưa kể sau khi Đan Thành nếu không gặp phải tình huống ngoài ý muốn ví như tâm cảnh đại biến hoặc tu vi biến mất hoàn toàn, trên cơ bản đều có thể duy trì dung nhan dài lâu, vì thế cho dù Ngô Cựu Liễu nom chỉ tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mà đã là bậc trưởng lão, điều đó Hàn Ngâm cũng không lấy làm kinh ngạc.

“Ngồi đi, uống trà.” Ngô Cựu Liễu chỉ thả ra một câu như vậy, sau đó ánh mắt lại trở về với sách.

Hàn Ngâm không rành về trà, nhưng lúc làm chân chạy việc trong tửu lâu cũng từng pha trà châm trà cho không ít khách nhân, còn không khách sáo cầm ấm trà tự châm tự uống, cảm thấy trà vào miệng thì rất nhạt, nhưng

sau đó lại thoang thoảng dư hương thanh nhã, xoa dịu bên má mãi không tan, cho thấy đó không phải là vật phàm.

Thời tiết đầu hạ, sắc trời nhá nhem, trong vạt chiều tà còn sót lại chút bụi hoàng hôn, bầu không khí man mác yên bình đến kỳ lạ.

Quá ba tuần trà, Ngô Cự Liễn vẫn không nói gì.

Hàn Ngâm đặt chén trà xuống, lên tiếng hỏi trước: “Không biết ở chỗ trưởng lão có gì cần giúp đỡ, chỉ cần sai bảo một tiếng, ta sẽ đi làm ngay.”

“Ừm, đừng nóng.” Ngô Cự Liễn rời mắt khỏi trang sách, nói chậm rãi: “Ngày mai vào lúc mặt trời mọc, người dọn sách cất trong hậu điện ra ngoài phơi nắng là được rồi, nếu có quyển nào hư hại thì lựa ra, sau đó không còn chuyện gì nữa, trong điện có rất nhiều phòng trống, người tự chọn một gian ở đi.”

Hàn Ngâm đáp lời rồi lui xuống, chọn đại một gian phòng định tu luyện, nhưng trong lòng lại có chỗ khó hiểu, không biết rốt cuộc tại sao Lệ Thanh Hàn lại phái cô tới đây, vì theo cô thấy Tàng Tịch điện chẳng có vẻ gì là thiếu người cả.

Nghi hoặc này đến hôm sau đã biến mất một cách triệt để.

Hàn Ngâm phát hiện hậu điện của Tàng Tịch điện có bày trận pháp, không có miếng ngọc bội đỏ đeo trên người Ngô Cự Liễn thì đừng hòng đi qua an toàn. Điều này cho thấy đây không phải là nơi đệ tử ngoại môn có thể ra vào tùy ý, nếu trưởng lão không muốn động tay vào chuyện dọn sách, thì nhiệm vụ này rơi lên đầu đệ tử nội môn lai lịch thấp kém như cô cũng chẳng có gì lạ.

Trước khi vào điện, Ngô Cự Liễn căn dặn cô: “Những quyển sách cất ở nơi này đều đã lâu năm, khi di chuyển cần phải hết sức cẩn thận, không thể sử dụng pháp thuật, có thể sẽ hơi cực một chút.”

Cô đã làm xong bước chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ vừa mở cửa ra, một mùi sách lành lạnh cổ xưa đã phả tới, mở ra trước mắt là hàng dãy giá sách khổng lồ vượt xa tưởng tượng của cô, cô ngỡ người như đã hóa ngọc, thiếu chút nữa vấp phải bậc cửa dưới chân.

“Cẩn thận.” Ngô Cựu Liễu phất ống tay áo.

Hàn Ngâm mượn sức đứng vững lại, đi vào trong điện rồi đưa mắt nhìn quanh: “Ở đây được thi pháp thuật sao? Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không nghĩ bên trong lại rộng thế này.”

“Không sai.” Ngô Cựu Liễu khẽ gật đầu: “Ở đây dùng pháp thuật dung nạp.”

Quả nhiên thiếu nhân công...

Cả một điện sách khổng lồ thế này, dù chỉ dời từng chồng ra ngoài, phơi nắng xong rồi dời về thì một mình cô cũng phải dọn hơn một hai tháng, kiểu này xem ra Lệ Thanh Hàn phái cô tới đây là để làm cu li.

Không biết nói gì, Hàn Ngâm đành hít sâu một hơi, xắn tay áo bắt tay vào dọn. Ngô Cựu Liễu ngoài điện quay người đi, chỉ bỏ lại cho cô một câu: “Nếu mệt thì tới bên dưới cây liễu uống chén trà, nghỉ một lát.”

Phơi sách là một công việc hết sức phiền phức, không phải bê ra ngoài là xong mà còn phải mở từng quyển ra, dùng đá dằn lên sách để tránh bị gió thổi bay. Ngoài ra những quyển sách này rất cổ, cô còn phải kiểm tra xem có sâu mọt hay không, nếu có thì nhặt những quyển sách bị mọt gặm ra, đưa tới chỗ của Ngô Cựu Liễu, để y chép lại một bản khác.

Cực thì cực, nhưng Hàn Ngâm cũng thu được gặt hái, trước khi tu tiên cô hoàn toàn mù tịt về chuyện tiên môn, sau khi nhập môn nhận được chân truyền của Cửu Huyền cũng chưa từng ở chung với những đệ tử ngoại môn,

do đó có rất nhiều thường thức cơ bản và những câu chuyện bí ẩn của giới tu tiên chưa ai nói cho cô biết, nên khó tránh khỏi thiếu kiến thức.

Hôm nay đã có cơ hội, cô phơi sách một có thể nghỉ tay nửa ngày, tiện thể vớ một quyển sách, ra dưới tàng cây uống chén trà, lật sách đọc dần dần, thỉnh thoảng gặp phải chỗ không hiểu thì bên cạnh đã có một trưởng lão đọc bao nhiêu là sách, tìm y để hỏi, nhất định có thể nhận được câu trả lời khiến cô hài lòng.

Vốn dĩ thời gian dành cho tu luyện trôi qua rất nhanh, nhưng với sách thì lại chậm rãi và bình thản.

Trí nhớ của Hàn Ngâm rất tốt, đọc qua một lần là có thể nhớ được hoàn toàn. Sau hai tháng ngắn ngủi, cô cảm thấy số chữ trong bụng mình đã đủ để viết văn rồi, đối với chuyện Tiên môn, thậm chí là Yêu môn Ma môn đều đã biết được kha khá. Bây giờ cô ngẫm lại, Lệ Thanh Hàn để cô đến Tàng Tịch điện, có lẽ không chỉ muốn cô làm việc không thôi, trong lòng thầm cảm kích, sự phụ bề ngoài thì tỏ ra mặc kệ cô, nhưng trong lòng thì vẫn tốt với cô lắm.

Hàn Ngâm là vậy, từ nhỏ cơ khổ không nơi nương tựa, nên cũng coi người khác lãnh đạm với mình là chuyện đương nhiên, chẳng cảm thấy oán giận gì, trái lại còn sinh ra động lực để cố gắng hơn. Song, nếu người khác quan tâm cô đôi chút thì cô cũng có thể cảm giác được ngay và thầm ghi nhớ trong lòng, đồng thời dùng gấp đôi nỗ lực để đền đáp.

Nếu đổi lại là một đệ tử thế gia, từ nhỏ đã được cơm no áo ấm, được nhận đủ mọi cưng chiều, ngoài chuyện không chịu nổi cuộc đời tu tiên đơn điệu tẻ nhạt, thì khi đối mặt với một vị sư phụ lưỡi biếng chuyên bỏ mặc trò như Lệ Thanh Hàn, trong lòng nhất định sẽ sinh ra bất mãn, mà nếu đã sinh ra suy nghĩ tiêu cực thì làm sao có thể thanh tĩnh tùy theo tự nhiên đây? Cho dù tư chất thượng thừa, tu luyện giai đoạn đầu tiến nhanh vượt bậc,

nhưng Cẩm Ngộ, Túy Dưỡng, Tọa Vong, là những cửa ải cần tôi luyện tâm tính, đến lúc đó nhất định sẽ không vượt qua được.

Hai tháng sau đã vào cuối hạ, tiết trời cũng oi bức hơn.

Sách cất trong hủ điện đã phơi xong hết, nhưng nhóm Mộ Thập Tam vẫn chưa trở về.

Mỗi ngày Hàn Ngâm đều kiểm tra châu đưa tin, thấy Linh Tê trùng bên trong không hề có dị trạng, điều này đại diện cho bình an vô sự, do đó cô cũng không sốt ruột, vẫn ở lại trong Tàng Tịch điện giúp Ngô Cự Liêu chép sách, lúc rỗi rảnh thì đọc sách hoặc luyện khống chế phi kiếm, ngày qua ngày cũng yên ả thư thái.

Có điều đêm hôm nay, khi cô vừa đọc xong một quyển sách rồi nằm xuống ngả lưng, thì bất ngờ bị tiếng sấm bên ngoài làm choàng tỉnh.

Cho rằng trời sắp mưa, cô cuống quýt đi khép cửa sổ lại thì chợt thấy cảnh liễu ngàn năm bên ngoài như sống dậy, quất sần sật trong cơn gió dữ, mà bầu trời bên trên cây liễu như bị rách ra một khe nứt, vô số tia sét màu tím lam chớp lên trong đó, đợt trước lại chớp nhanh hơn đợt sau, số lượng tia sét như nhiều lên gấp bội. Sau mấy chục lần chớp lóe, rốt cuộc một tia sét to cỡ miệng chén chợt nhắm vào đầu cây liễu, đánh xuống —

“Uỳnh!” một tiếng, đình tai nhức óc.

Tiếng sấm nổ rền vang, Hàn Ngâm có cảm giác như núi lở đất rung, nhưng trong lòng lại lóe lên hai chữ: Độ kiếp.

Đúng rồi, nhất định là cây liễu ngàn năm kia đã thành tinh.

Hàn Ngâm nhớ cách đây vài ngày cô có xem qua một quyển sách, trên đó viết yêu tu luyện khác với người, đầu tiên phải kết thành kim đan, tu

thành hình người, nhưng đây là hành động nghịch thiên nên sẽ dẫn tới lỗi kiếp, chỉ khi độ kiếp bình an thì mới có hy vọng tu thành yêu tiên.

Nhưng mà...

Núi Cửu Huyền, trong Tàng Tịch điện có cây Liễu yêu tu thành kim đan độ kiếp?

Hàn Ngâm cảm thấy hơi khó tin, vì những quyển sách cô xem qua đều nhấn mạnh chỉ có con người là linh hồn của vạn vật, các loài yêu ma quỷ mị, hay các giống loài tu luyện tà môn công pháp của Ma môn đều bị coi là dị kỷ. Trừ những yêu quái đã được con người nhận làm linh thú như Thổ Linh trư ra, những yêu vật bình thường khác, trừ phi sinh trưởng ở nơi núi rừng hoang vắng hoặc nơi không có dấu chân người, bằng không một khi có khả năng đạt được thành tựu đều sẽ bị con người trừ khử ngay lập tức.

Từ đó suy ra cây Liễu yêu này có thể kết thành kim đan cũng có phần kỳ quái.

Đương nhiên, tu vi của cô còn thấp, nếu yêu có tu vi cao hơn cô cố ý che giấu yêu khí của mình thì cô không thể nào nhìn ra. Nhưng trưởng lão Ngô Cự Liễu rõ ràng đã trên tu vi Đan Thành, còn những sư bá và trưởng lão từng tới Tàng Tịch điện nữa, chẳng lẽ họ đều không nhìn ra sao?

Chờ đã, Cự Liễu, Cự Liễu cư sĩ.

Ốc vút lóe sáng, Hàn Ngâm đã hiểu ra, thầm mắng mình đầu đất.

Nếu cây Liễu yêu này không có khả năng che giấu yêu khí dưới con mắt của những trưởng bối Cửu Huyền, mà họ không trừ khử nó, thì chính là cố ý buông tha nó, mặc cho nó tu luyện.

Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo dường như muốn chứng minh cô đúng là đồ đầu đất, suy đoán sai bét, còn thua xa dự đoán ban đầu của cô.

Khi một tia sét mạnh hơn chớp lên, cô nhìn thấy Ngô Cựu Liễu chấp tay sau lưng, bước thong thả ra khỏi phòng của y, đứng ở hành lang nhìn Liễu yêu độ kiếp. Bất thành hình, đằng xa lại có mấy đạo phi kiếm kéo theo những luồng sáng khác nhau bay tới, nhưng lại bị lôi kiếp ngăn bên ngoài điện, dừng lại giữa không trung không xuống được.

Có lẽ vì cây Liễu yêu này sinh ra trong núi Cửu Huyền, hoàn toàn không có khả năng gây nghiệt, bởi thế lôi kiếp không mạnh, uy lực nhỏ hơn lôi kiếp kim đan bình thường, hơn nữa phạm vi sét đánh cũng chỉ cố định quanh Liễu yêu mấy trượng, điện đài bên cạnh trừ bị đánh sập vài cái cửa sổ, đánh rơi ít ngói bên ngoài nhà, còn lại hầu như chẳng có bất cứ ảnh hưởng gì nữa. Một khắc sau, gió dừng sét nghỉ, mây tan trăng hiện, bầu trời đêm trở lại với vẻ yên tĩnh và sâu thẳm ban đầu, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hàn Ngâm đẩy cửa phòng bước ra ngoài, dưới ánh trăng trong ngần, cô thấy rõ gốc cây kia đã bị sét đánh cháy đen, vậy mà lúc này những cành lá gần như sắp gãy lìa chột trời ra nhánh mới với tốc độ khó tin, chồi non nhú lên, trong nháy mắt đã bung nở xuống như rừng, sau đó mắt cô hoa lên, thấy dưới tàng cây hóa ra một bé gái mặc y phục màu xanh.

Còn chưa kịp thấy rõ gương mặt của bé gái kia, mấy đạo phi kiếm đang lơ lửng giữa trời đã đáp xuống, trong số đó có bốn người cầm kiếm bước tới vây quanh bé gái, một người còn lại thì sải bước tới trước mặt Ngô Cựu Liễu: “Ngô trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải dưới gốc cây này chôn đá trấn yêu ư, sao trưởng lão còn để cho Liễu yêu này độ kiếp, kết đan?”

Trong giọng của người này mang theo phần nộ, nghe vào tai khiến Hàn Ngâm thấy rất quen, trừ Cửu Huyền đệ nhất đàn Tống Việt ra, không còn ai dám hô to gọi nhỏ với một trưởng lão như thế nữa.

Cô thở dài trong lòng, hóa ra mình lại đoán sai tiếp, mặc dù tiên môn không đuổi tận giết tuyệt yêu vật, nhưng cũng không thể mặc cho nó tu luyện kết đan được.

Ngô Cựu Liễu là người tốt tính, bị Tống Việt chặn vấn mà sắc mặt vẫn ôn hòa, chỉ đáp thản nhiên: “Chuyện này thì ta cũng không biết, có khi nào do lâu năm nên đá trấn yêu mất tác dụng?”

“Đào!” Tống Việt quay phắt đầu lại, quát đám đệ tử mình dẫn tới.

Cùng lúc đó, Liễu yêu vừa độ qua lôi kiếp, tu thành hình người, còn chưa kịp nghỉ xả hơi đã bị ba tia hàn quang kề lên gáy cổ.

Hàn Ngâm nhìn cảnh này mà chẳng biết sao tim lại nhảy thót lên, nhớ lại lúc vừa đến Tầng Tịch điện, chẳng biết Thổ Linh trư đào đâu ra một tảng đá đen bóng mang tới cho cô để đổi đồ ăn vật. Hòn đá kia rất xấu, cô không nhận ra nó là cái gì, có hỏi qua Tạo Hóa Kim Tiền, nhưng vị Tiền đại gia kia chỉ nói dùng để luyện khí là vừa khéo, do đó mắt tiền há ra, nuốt luôn.

Khi ấy cô không để tâm, bây giờ nhớ lại thì mới thấy không ổn.

Tảng đá đó, lẽ nào chính là đá trấn yêu mà họ nói sao...

~ Hết chương 56 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tổng Sư Bá Đừng Sợ!

Tổng sư bá đừng sợ

Edit: Yunchan

Đệ tử của Tổng Việt đào rễ cây cả buổi trời, kết quả chẳng đào được gì.

Hàn Ngâm xám mặt quay đầu lại, trừng Thổ Linh trư.

Khỏi cần đoán nữa, đá trấn yêu nhất định đã bị nó đào lên đổi đồ ăn.

Đương nhiên chuyện này có đánh chết cô cũng không thể nói ra, nếu bị Tổng Việt mắng một trận, bị xử phạt một chút thì chỉ là chuyện nhỏ, ngộ nhờ để lộ ra Tạo Hóa Kim Tiên thì mới là to chuyện.

Cô không nói, Tổng Việt cũng không thể lần ra cô được, thấy đào không được đá trấn yêu thì chỉ hỏi Ngô Cự Liểu: “Ngô trưởng lão, đây là chuyện gì?”

Ngô Cự Liểu lắc đầu, vẫn đáp lại ông ta bằng hai chữ nhàn nhạt: “Không biết.”

Tổng Việt cũng bắt đầu nổi giận: “Vùng xung quanh hậu điện này, đệ tử ngoại môn không thể tự tiện ra vào, nếu có chút gió thổi cỏ lay thì trưởng lão cần phải điều tra tận gốc mới đúng, tại sao lại nói là không biết?”

Ngô Cự Liễn nhìn ông ta đáp: “Nghe nói một năm trước vườn linh của ngài bị trộm một quả Tịch Độc, nơi đó cũng không cho ai tự tiện ra vào, ngài còn bố trí kết giới, chẳng phải tới hôm nay cũng chưa thể tra ra ai đã trộm quả hay sao?”

Một câu phản pháo làm Hàn Ngâm cúi đầu nín cười.

Bối phận của Ngô Cự Liễn khá cao, mặc dù Tống Việt then quá hóa giận, thâm hoài nghi y dung túng yêu nghiệt kết đàn, nhưng cũng không tiện quát tháo hoặc tra hỏi, đành phải cố nuốt cơn giận này xuống, quay người lại nhìn bé gái bị kiếm khống chế.

Ông ta chấp tay sau lưng, cười nhạt: “Việc đã đến nước này thì không còn gì đáng nói nữa, cho người hai con đường để chọn. Con đường thứ nhất, chính là giao kim đàn của người ra rồi tan hình người, ta sẽ coi như chuyện này chưa xảy ra, cho phép người tiếp tục ở lại đây sinh trưởng. Con đường thứ hai, nếu người cố ý muốn thành yêu tác quái thì ta chỉ còn cách thay trời hành đạo, diệt người tận gốc.”

Yêu cô ban đầu không có linh thức, phải mất thời gian dài đằng đẳng để tu luyện thành, nào chỉ trăm năm, ít nhất cũng phải chịu đựng hơn mấy trăm năm tới một ngàn năm gió táp mưa sa, hỏi sao Liễn yêu có thể từ bỏ, thậm chí lúc cô quyết lòng kết đàn đã lường trước được hậu quả, ôm theo ý định đập nồi dìm thuyền trong đầu, òa khóc van xin: “Trời cao có đức hiếu sinh, xin tiên trưởng thấy ta tu hành gian nan, lại một lòng hướng thiện, chưa bao giờ làm hại thể nhân mà bỏ qua cho ta lần này, ta cam tâm tình nguyện làm lao dịch cho quý phái trăm năm để báo đáp ân tình này.”

Liễn yêu này hóa thành bé gái, giọng cũng trong trẻo non nớt như trẻ con, trông vào hệt như bé gái sáu bảy tuổi mè nheo với người lớn, làm tim người nghe phải nhũn ra.

Thế mà Tống Việt lại lạnh lùng như không, phất ống tay áo, nói quả quyết: “Cũng vì thấy trời cao có đức hiếu sinh nên mấy năm qua chúng ta mới không làm khó dễ người, nào ngờ người không biết cảm kích, vẫn nghịch thiên kết đàn, đủ thấy yêu vật đều là hạng ẩn giấu tâm cơ. Hôm nay người chưa làm hại thế gian là vì chưa có cơ hội, sau này nếu có cơ hội, chưa chắc sẽ không sinh ra tà tâm, tốt nhất là nhanh chóng trừ khử, để tránh hậu họa về sau.”

“Tiên trưởng...” Liễu yêu vẫn còn van xin.

Tống Việt không có tính kiên nhẫn như vậy, chặn đứng lời cô: “Nhiều lời vô ích, người chọn nhanh đi.”

Cửu Huyền đệ nhất đàn này đúng là không biết phải trái, dùng đá trấn yêu để xiềng xích Liễu yêu nhiều năm như vậy mà còn dám nói không làm khó người ta, thậm chí còn không biết xấu hổ muốn người ta cảm kích...

Hàn Ngâm ở bên âm thầm phỉ báng, có điều tuy cô đồng tình với Liễu yêu này, nhưng vẫn không thể lên tiếng biện hộ thay, vì cô đã đắc tội với Tống Việt từ sớm nên Tống Việt chắc chắn sẽ không thèm đếm xỉa tới lời cô, nói không chừng còn nhân dịp này đổ cho cô tội danh cấu kết với yêu nghiệt. Chuyện tự đẩy bản thân vào hố sục này, cô quyết không làm.

Cô chỉ nhìn thoáng qua Ngô Cự Liễu, thầm nghĩ không biết trưởng lão này có nhớ tình nghĩa quanh năm suốt tháng hóng mát dưới bóng cây liễu này rồi xin tha cho Liễu yêu không.

Ngô Cự Liễu quả nhiên lên tiếng, y nói với Tống Việt: “Đêm khuya rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi, chuyện ở đây toàn bộ giao cho ngài.”

Hàn Ngâm hơi nhướn mày, nhìn y quay lưng trở về phòng, đang nghĩ xem mình có nên vào theo không thì chợt nghe bốn đệ tử của Tống Việt kêu hét lên.

Cô hướng mắt sang, thấy bốn tên đệ tử đã bị cành liễu như vô số móng vuốt cuốn lên giữa trời từ lúc nào chẳng hay, lúc này đang quơ quào tứ chi vùng vẫy kịch liệt, còn Liễu yêu bên dưới đã thoát khỏi vòng vây, chuyển sang đấu với Tống Việt.

Dưới ánh trăng, bóng xanh quần thảo với bóng trắng, ánh sáng pháp thuật chớp lên liên hồi, chiếu sáng cả nửa tòa Tàng Tịch điện. Tu vi Hàn Ngâm quá thấp, không nhìn rõ động tác của họ, nhưng chẳng bao lâu đã nhìn thấy bóng trắng hơi chậm lại, trong khi bóng xanh vẫn nhanh nhẹn như cũ.

Chẳng còn cách nào, tuy Liễu yêu vừa mới độ lôi kiếp, nhưng thực lực Đan Thành vẫn cao hơn Tống Việt chỉ ở tu vi Ngưng Luyện, huống chi Mộc khắc Thổ, vừa khéo áp chế pháp thuật hệ Thổ của Tống Việt, đánh đến nỗi ông ta chỉ còn cách bắt kiếm quyết Cửu Huyền để chống đỡ.

Tình hình phút chốc đảo ngược.

Hàn Ngâm sửng sốt một hồi mới tỉnh ngộ, thảo nào Ngô Cựu Liễu không xin tha cho Liễu yêu mà lại bảo muốn đi ngủ, hóa ra người bình thường nhìn tốt tính, đôi khi cũng sẽ gian xảo một tý.

Cô thầm buồn cười trong lòng, Ngô Cựu Liễu làm thế chắc hẳn rất tin tưởng Liễu yêu chỉ muốn thoát thân chứ không định đả thương người. Thế thì cô đương nhiên cũng chẳng tội gì sốt ruột giùm Tống Việt, do đó lặng lẽ quay lưng, muốn len lén bỏ trốn mà thần không biết quỷ không hay.

Nào ngờ Tống Việt bị đánh đến phát bực đang ngó dáo dác tìm người giúp đỡ, thấy bốn tên đệ tử bị cành liễu quấn chặt trên trời tới giây còn không nổi, chỉ còn mỗi Hàn Ngâm ở bên nên đành phải kêu cô: “Nhanh lên, mời Ngô trưởng lão tới giúp đỡ.”

Người ta đã kiếm có trốn thì rõ là không muốn giúp rồi.

Hàn Ngâm chẳng hơi đâu làm ác nhân rồi việc, cô chỉ làm ra bộ mặt hoảng loạn, kê tay vào bên tai, hét trả lại: “Tổng sư bá, ngài nói gì cơ, ta không nghe thấy gì hết!”

Liều yêu tấn công tới tấp, đánh cho Tống Việt nói không ra lời, ông ta đỏ bừng mặt cổ nặn ra hai chữ: “Hỗ trợ —”

Đoán chừng Liều yêu sẽ không đả thương mình, rồi nhủ bụng muốn Tống Việt thiếu cô món nợ này, thế nên Hàn Ngâm phân vân một lát rồi xách kiếm đi tới, làm bộ làm tịch: “Tổng sư bá đừng sợ, ta tới cứu ngài.”

Câu nói buồn nôn này của cô làm Tống Việt suýt hộc máu: “Ta bảo người đi gọi Ngô trưởng lão...”

Lời còn chưa dứt, vài dải tơ xanh biếc như linh xà thoát khỏi tay Liều yêu cuốn phăng về phía Hàn Ngâm, ngay khi cô còn chưa kịp phản ứng gì đã quấn rịt lấy hông cô.

Hàn Ngâm hét lên hoảng hốt, thấy cơ thể mình bị một sức mạnh kéo bay lên không, sau đó trông thấy Tống Việt nhào lên định chụp lấy góc áo cô nhưng không tới, chờ đến khi cô dừng lại thì đã rơi vào lòng Liều yêu, bị một bàn tay non nớt bóp cổ.

“Không được nhúc nhích, người bước tới nữa ta sẽ giết cô ta!” Giọng của Liều yêu vẫn còn trẻ con, nhưng ý tứ thì sặc mùi hăm dọa.

Trong lòng Tống Việt nhận định chỉ cần là yêu thì chính là tà vật bất chấp thủ đoạn, vả lại đánh nhau một trận cũng đã hơi khiếp sợ, do đó lập tức giậm chân tại chỗ, đã thua còn muốn phô trương thanh thế: “Người muốn thế nào?”

“Chỉ cần ta rời khỏi Cửu Huyền bình yên vô sự thì sẽ thả cô ta ra.”

Lệ Thanh Hàn là một người bạo tính, nếu như biết Hàn Ngâm gặp chuyện không may ngay trước mặt ông ta thì nhất định sẽ tới tìm ông ta tính sổ, hơn nữa còn là kiểu đánh phủ đầu không cần hỏi han chi...

Tống Việt thoáng chần chừ chốc lát: “Ta đồng ý với người, bây giờ hãy thả người ra.”

Liễu yêu cười khanh khách: “Sao ta tin lời người được chứ, người không được cử động, đứng yên ở đây, chờ ta ra khỏi Cửu Huyền thì sẽ thả người.”

Nói xong cô ôm lấy Hàn Ngâm định đi.

“Không được, người...” Tống Việt muốn ngăn cản, nhưng mới đuổi theo hai bước đã nghe thấy trên đầu vang lên âm thanh lạ, sợ trúng kế, ông ta gấp rút ngẩng đầu, thấy vô số cành liễu đang quất múa loạn xạ, ném mạnh bốn tên đệ tử lên người hắn.

“Á ——”

“Đau quá!”

Tiếng hét lạc giọng, tiếng va chạm và tiếng kêu rú đau đớn vang lên liên tiếp.

Đến khi Tống Việt đẩy được bốn đệ tử ra khỏi người mình, nhảy dựng lên muốn tìm Liễu yêu, thì chỉ thấy ánh trắng trút xuống như nước, khoảng sân vắng lặng chỉ có lá liễu đang đưa theo gió, nào còn nữa bóng người.

“Ta... Ta...” Ông ta thở hỗn hển đầy phần nộ, đến khi nhác thấy bóng cây liễu in lên mặt đất mới hả hê trở lại: “Chạy được hòa thượng nhưng nào chạy được miếu, ta xem bản thể của người...”

Còn chưa nói hết câu không gian đã vang lên tiếng nổ lớn long trời lở đất, Tống Việt bị một luồng khí cực mạnh đẩy bật ra ngoài, ông ta trợn mắt há mồm nhìn gốc cây hùng vĩ đã sinh trưởng ngàn năm nổ tan tành, cành liễu, lá liễu và mảnh gỗ vụn bắn ra tung tóe, hết như tên lạc, che trời lấp trắng.

Liễu yêu này... Liễu yêu này lại tàn nhẫn tới độ tự nổ tung bản thể...

Cùng lúc đó, Hàn Ngâm vào vai con tin cũng nghe thấy tiếng nổ kinh thiên động địa, ngay sau đó cảm giác được thân thể Liễu yêu run lên bần bật, sắc mặt thoáng chốc cắt không còn giọt máu.

“Cô...” Hàn Ngâm ngộ nguây một cách bất an: “Cô thả ta xuống đi.”

Liễu yêu đẩy nhanh bước chân, vẫn ôm cô chạy trốn: “Ta sẽ không làm hại cô.”

“Ta biết, ta còn đoán cô có chuyện muốn nói với ta, nếu không lúc này cô bắt đại một con tin là được rồi, đâu cần phải chọn ta.” Hàn Ngâm chớp chớp mắt: “Nói sao đi nữa, cô thả ta xuống trước được không...”

Bị một bé gái sáu bảy tuổi ôm chạy, cảm giác này thật là dị.

“Không được!” Liễu yêu cự tuyệt: “Ta ôm cô chạy nhanh hơn, chờ ra khỏi Cửu Huyền sẽ thả cô xuống.”

Hàn Ngâm hết cách, nghĩ ngợi một lát bèn hỏi: “Cô có thể chạy tới đâu, bản thể của cô còn ở đây mà, cô bỏ sao?”

Bước chân Liễu yêu chững lại, nét mặt tối xuống: “Ta đã tự bạo bản thể.”

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Tiếng nổ vừa rồi chính là nó?”

“Ừ.”

“Không sao ư?” Hàn Ngâm ngập ngừng: “Ý ta là, cô sẽ không chết chứ...”

“Về tu vi đương nhiên sẽ hao tổn nhiều, nhưng mà...” Liễu yêu bật cười: “Cô chưa từng nghe câu vô tình cảm liễu liễu xanh um(*) à? Chỉ cần bản thể còn lại một cành liễu sống thì ta sẽ không chết được, huống chi...”

(*) Câu đầy đủ “có lòng trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cảm liễu liễu xanh um”.

Cô giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay là một cành liễu.

Hàn Ngâm bối rối, được rồi, coi như cô chưa nói gì đi.

Bây giờ là lúc trốn chạy nguy cấp, cô không nói gì thì Liễu yêu cũng không lên tiếng nữa, bên tai hai người chỉ còn tiếng gió sượt qua vun vút.

Trong lòng Hàn Ngâm bắt đầu gồ ghề lạch cạch, tính toán xem cơ hội Liễu yêu chạy ra khỏi Cửu Huyền suôn sẻ là bao nhiêu.

Chắc, cô đang do dự có nên giúp Liễu yêu này một tay không ấy mà.

Thứ nhất, không cần tốn nhiều sức cũng bán được một món nợ ân tình, thứ hai đừng xem Liễu yêu này bắt cóc cô không có ác ý gì mà lắm, lỡ đâu sau lưng có người đuổi theo, đứng giữa bờ vực sống chết, Liễu yêu này có đánh liễu làm hại cô không vẫn chưa chắc đâu.

Hàn Ngâm nghĩ đến đây bèn lên tiếng hỏi Liễu yêu: “Cô có chắc chạy ra khỏi Cửu Huyền là thả ta ra liền chứ?”

Liễu yêu phân vân, thương lượng với cô: “Theo ta xa hơn chút nữa, ra khỏi Cửu Huyền chừng trăm dặm thì sao?”

Không được, tuyệt đối không được.

Ai dám chắc tên Tô Tinh Trầm kia có đang nằm vùng đâu đó chờ hại cô không, cô tuyệt đối không muốn mạo hiểm ra khỏi Cửu Huyền đâu.

Hàn Ngâm quyết định cực nhanh, chỉ đường cho Liễu yêu: “Chạy về hướng Tây Tâm nhai.”

~ Hết chương 57 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đường Này Không Thông

Đường này không thông

Edit: Yunchan

Dưới Tẩy Tâm nhai, hồ sâu vạn trượng.

Bên dưới thác nước âm âm cuốn lên bọt nước trắng xóa.

Liễu yêu sắc nước, hỏi: “Cô muốn dẫn ta đi đâu?”

Hàn Ngâm chỉ chỉ bên dưới nước, nín thở lặn xuống.

Nơi này cô đã tới một lần, kể ra thì cũng quen đường hơn Liễu yêu, nên chẳng mấy chốc đã lần theo vách đá mò đến cánh cửa ngầm và chỗ lồm để khám Tạo Hóa Kim Tiên vào.

Hàn Ngâm không muốn để Liễu yêu nhìn thấy Tạo Hóa Kim Tiên nên tính mở cửa đá ra trước khi Liễu yêu theo kịp, thế mà lần này Tạo Hóa Kim Tiên lại rất không hợp tác, uốn éo giấy dựa trong lòng bàn tay cô, kháng kháng không chịu để cô ấn vào.

Chuyện gì nữa đây.

Dưới nước không thể nói chuyện được, Hàn Ngâm chỉ nghĩ nó không muốn để người khác vào thạch thất do Nguyên Nhất chân xây, nên thử lại lần nữa, kết quả lại bị Tạo Hóa Kim Tiên ngoạm vào ngón tay, có lẽ phải

nói là bị mắt tiền kẹp ngón tay thì chính xác hơn, phát căn này làm cô đau tới suýt sặc nước, cuống cuống trồi lên mặt nước.

Lúc này Liễu yêu đã tới nơi, vì bề ngoài của cô là một bé gái ngây thơ nên Hàn Ngâm cũng vô thức đối xử với cô như trẻ con, không giải thích gì mà chỉ ra lệnh cho cô: “Cô đợi ở đây đừng nhúc nhích, lát nữa ta sẽ trở lại.”

Liễu yêu ngó ra, nhìn Hàn Ngâm bơi về phía bên kia thác nước, cô lưỡng lự một chút, rồi ngoan ngoãn chờ tại chỗ.

Trong giới tu tiên có thuyết pháp thân và tâm, nhất là yêu thực vật và yêu thú cần tu luyện mới có được hình người, thân thể con người mà chúng biến hóa ra, trừ khi dốc hết sức biến hóa, bằng không thông thường đều tương ứng với tâm linh của chúng.

Ví như Liễu yêu này, tuy đã sống hơn một nghìn năm, nhưng luôn ở trong Tàng Tịch điện, ngày đêm được vây quanh bởi mùi sách và hương trà, theo năm tháng dần trôi tâm cũng không gợn sóng, do đó mới biến ra hình người là bé gái sáu bảy tuổi, mặc dù không có trái tim trong trẻo như trẻ sơ sinh, nhưng cũng là một trái tim không nhiễm bụi trần và có khát khao vô hạn với trần thế. Thế nên chuyện diễn ra sau đó cũng khác xa bình thường...

Kẻ bắt cóc và người bị bắt cóc đều chẳng có tâm chút nào, vai trò đảo ngược, kiểu thay đổi này quả là kỳ dị.

Hàn Ngâm bơi tới bên rìa thác nước, nhờ tiếng nước xối xuống âm âm át mất âm thanh, lớn tiếng hỏi Tạo Hóa Kim Tiền: “Nhả ra, người bị gì thế hả, căn ta làm gì?”

Lúc này mắt tiền mới há ra, bật lại bằng giọng lớn hơn: “Người là heo à? Ngu ngốc đàn độn đầu đất!”

Thổ Linh trư vô tội đột nhiên bị réo tên, đập đập bốn cái chân mập, liếc trắng mắt phản đối.

Hàn Ngâm chợt tỉnh táo lại: “Chỗ đó có gì không ổn à?”

“Coi như người chưa ngu tới hết thuốc chữa.” Tào Hóa Kim Tiền hừ lạnh: “Trên cửa đá bị thi Cấm Phong thuật, một khi mở ra thì người thi pháp sẽ biết, người không muốn sống thì thôi, còn ta không muốn xui chung với người đâu.”

Hóa ra là vậy.

Thảo nào cô báo chuyện thạch thất cho Lệ Thanh Hàn lâu rồi mà mãi vẫn chưa nghe thêm động tĩnh gì, thì ra không phải người của Cửu Huyền không quan tâm, mà là đang âm thầm bày sẵn cái tròng. May quá may quá, may mà Tào Hóa Kim Tiền ngăn cô lại, nếu không thạch thất vừa mở ra, kéo hết chương môn sư bá tới đây, phát hiện người rơi vào tròng không phải Tô Tinh Trầm mà là cô và Liễu yêu, thế thì trên danh sách đệ tử nội môn của Cửu Huyền lại có thêm một đường gạch đỏ.

Hàn Ngâm buồn bực hỏi: “Có cách giải không?”

“Không có.” Tào Hóa Kim Tiền đáp ngay tắp lự.

Hàn Ngâm khó xử trăm bề, đành phải nhét Tào Hóa Kim Tiền vào, rồi bơi về tìm Liễu yêu: “Dưới hồ sâu này có một thạch thất, bên trong có một con đường bí mật được thi Súc Địa Thành Thốn, đi xa ngoài ngàn dặm. Ta định dẫn cô trốn thoát bằng đường này, không ngờ lại phát hiện trên cửa thạch thất bị thi Cấm Phong thuật, chúng ta đành phải đi chỗ khác thôi.”

“Cấm Phong thuật?” Cặp mắt hạnh tròn xoe của Liễu yêu lóe lên dưới ánh trăng, cô cất giọng non nớt nói: “Cô dẫn ta đi xem thử đi.”

Hàn Ngâm sững sờ: “Cô giải được sao?”

“Ta... ta không nắm chắc, phải xem mới biết được.”

Hàn Ngâm ôm theo hy vọng, dẫn Liễu yêu tới trước cánh cửa đá.

Liễu yêu nhìn thoáng qua sắc mặt đã tươi hẳn lên, đầu ngón tay hóa ra một đốm sáng xanh biếc, dò qua một lượt, ngay khi chạm vào chỗ lõm trên cửa đá, có mấy đạo huyền phù xanh biếc bay ra cuồn cuộn, đợt này nối tiếp đợt khác len vào chỗ lõm, cuối cùng tia sáng xanh chọt bùng lên chói lòa, rực rỡ đến mức Hàn Ngâm phải nhắm nghiền mắt lại, đến khi mở ra, đã nhìn thấy gương mặt trẻ con của Liễu yêu trờ tới trước mặt mình, cười khanh khách làm khuôn hình với cô: “Xong.”

Hàn Ngâm không chút do dự, thừa dịp Liễu yêu không chú ý tới cử động của mình, lặng lẽ lấy Tọa Hóa Kim Tiền ra ấn vào chỗ lõm.

Lúc này Tọa Hóa Kim Tiền hoàn toàn không chống cự, chứng tỏ Cấm Phong thuật đã được giải, dòng nước bên cạnh cô lại bắt đầu xoáy lên quái dị như đợt trước, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Nét mặt Liễu yêu hiện ra vẻ ngạc nhiên, Hàn Ngâm đưa tay ra kéo Liễu yêu lại trước cửa đá, lúc này Thổ Linh trư cũng chen thân vào, cắn chặt vạt áo của Hàn Ngâm, ngay sau đó cửa đá nhấc lên cuốn cả hai vào trong thạch thất.

Lần đầu lặn vào thiếu kinh nghiệm khiến Hàn Ngâm bị té sấp té ngửa, còn lần này cô đã có đề phòng, thế nên trong lúc Liễu yêu còn đang dán mặt trên đất ngã theo hình chữ đại(*) thì cô đã lặng lẽ thu Tọa Hóa Kim Tiền vào, sau đó tiện tay đỡ Liễu yêu lên, hỏi: “Xưng hô với cô thế nào đây?”

(*) Giang tay giang chân.

Liễu yêu chớp cặp mắt quay quay, nhoèn miệng cười: “Gọi Tích Tích là được rồi.”

Tích Tích?

Chữ Liễu đồng âm với chữ Lưu, mà từ ngàn xưa chữ Lưu đã có nghĩa là Tích biệt(*).

(*) Tích biệt, nghĩa là ly biệt.

Hàn Ngâm lập tức hiểu ra hàm nghĩa của cái tên này, nhưng vẫn còn thứ không giải thích được: “Làm sao cô biết cách giải Cấm Phong thuật?”

Đến Tào Hóa Kim Tiền còn nói không biết cách giải, có lý nào chỉ sờ một cái lại giải được dễ dàng thế chứ?

Tích Tích vừa ngó quanh quất thạch thất với vẻ tò mò, vừa đáp lơ đãng: “Cô quên ta ở trong Tàng Tịch điện bao lâu nay sao, chỉ cần có người đọc sách dưới tàng cây là ta nghe thấy được hết, đọc nhiều thấy nhiều, thì có vài thứ cũng tự nhiên biết thôi.”

Nói rồi Tích Tích quay người lại bồi thêm: “Cô muốn học không? Ta dạy cho cô.”

Hàn Ngâm còn chưa kịp gật đầu hay lắc đầu thì đã thấy bên trong thạch thất bỗng nhiên lóe sáng kim quang, vô số lá bùa tỏa sáng vàng nhạt bay ra từ đầu ngón tay Tích Tích, lượn vòng chập chờn hết như bướm bướm, cuối cùng nối liền thành một vòng tròn vàng rực, bao cô lại bên trong.

“Cô —”

Khắp cả thạch thất đều là bùa bay lơ lửng, hắt lên mặt hai người tạo thành một màu vàng nhạt, Hàn Ngâm chưa từng thấy một kỳ quan huyền ảo như thế bao giờ, trong lòng có hơi hoảng sợ, cô vừa định lên tiếng bảo Tích Tích hoãn lại giây lát, thì những lá bùa này chợt bắn vun vút về phía cô như

mưa tên, đập hết vào Nê Hoàn cung của cô, sau cùng biến mất không còn dấu vết.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, có lẽ chỉ là một cái chớp mắt, cũng có lẽ là đến mấy ngàn năm, khi Hàn Ngâm mở mắt ra lần nữa thì ánh mắt đã trở nên vô cùng bình tĩnh, ngay sau đó nhìn thấy Tích Tích đang ngồi xếp bằng đối diện với mình, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Cô cười khố, Liễu yêu này đúng là quá mức nhiệt tình, không nói không rằng đã truyền hết pháp thuật cho cô, hơn nữa phần lớn trong số đó cô còn chẳng biết công dụng, hoàn toàn mù tịt.

Đạo pháp thuật thâm ảo khó gì sánh được, không phải học xong là dùng được ngay mà còn phải luyện tập rèn dũa nhiều lần, cần nhắc cho cẩn thận, Hàn Ngâm rất sợ mình bỗng nhiên học nhiều pháp thuật cùng một lúc như vậy cũng như tham ăn nhưng nhai không nát, đến khi nguy cấp lại chẳng biết dùng loại nào.

Nhưng như đã nói, loại yêu không giấu lại cho mình thứ gì, thành thật nhiệt tình với người khác quá mức như Liễu yêu, quả là làm cho cô cảm động, khiến cô không khỏi lên tiếng hỏi han: “Cô không sao chứ?”

Tích Tích mở mắt ra: “Không sao, chỉ điều tức một lát là ổn.”

Hàn Ngâm chẳng biết phải nói gì, thầm nghĩ Liễu yêu này đúng là ngốc, rõ ràng vừa mới vượt qua lôi kiếp, còn đấu nhanh một trận với Tống Việt, tự nỗ lực bản thể, dưới tình cảnh tổn thương nguyên khí nặng nề như thế, cô lại không giữ lại chút sức để chạy trốn, mà còn làm ra chuyện hại mình lợi người cỡ này...

Hàn Ngâm do dự một hồi rồi thở dài nói: “Thật ra cô không cần phải làm vậy.”

Tích Tích cười đáp: “Ta chỉ muốn bày tỏ chút lòng biết ơn thôi, nếu không nhờ Thổ Linh trư của cô đào đá trấn yêu lên, thì hôm nay ta vẫn là một gốc cây liễu, cơ bản không có hy vọng kết đàn.”

Hàn Ngâm lắc đầu: “Ta chẳng giúp gì cho cô cả, chuyện Nha Nha đào đá trấn yêu ta hoàn toàn không biết, hơn nữa...”

Nói đến giữa chừng cô ngừng lại: “Không nói chuyện này nữa, thạch thất này chưa chắc đã an toàn, ta không biết có ai tìm tới hay không, nếu cô điều tức xong rồi thì đi nhanh thôi.”

Nói rồi cô đứng dậy bước tới giá sách ấn vào cơ quan, nào ngờ sau khi giá sách chậm rãi dịch ra, trong gian thạch thất đằng sau lại không có cánh cửa mà lần trước cô nhìn thấy.

“Không thể nào.” Hàn Ngâm nhất thời luống cuống, nhào qua sờ soạng trên vách đá, nhưng cô sờ trên sờ dưới sờ tới sờ lui mấy lần vẫn chẳng thể nào sờ ra cánh cửa kia.

Lòng cô chợt có dự cảm không lành.

Nếu bên ngoài thạch thất đã bị thi Cấm Phong thuật, thì ai có thể đảm bảo bên trong đường ngầm thạch thất không bị động tay động chân? Mặc dù, cô không biết không có Tọa Hóa Kim Tiền thì người khác vào đây bằng đường nào, nhưng bao giờ cũng có cách khác mà...

“Làm sao thế?” Tích Tích vào theo: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hàn Ngâm không đáp lời cô, chém một đạo lôi chú lên vách đá, sau đó hỏa liên, mũi tên bằng các loại cô đều dùng tất tần tật, đánh nát vách đá sâu tới ba thước, thế nhưng phía sau vách đá vẫn là núi đá bền cứng, hoàn toàn không có đường ngầm nào cả.

Tích Tích đứng bên nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ, bèn vội vàng kéo tay cô lại: “Có khi nào thuật Súc Địa Thành Thốn ở đây đã bị phá rồi không? Ta không cảm giác được sự tồn tại của linh khí sau vách đá này, cô đừng tốn sức tìm nữa.”

Hàn Ngâm chau mày: “Không tìm được đường ngầm thì sao cô thoát được? Nán lại lâu như vậy, ta không biết bên ngoài đã giăng lưới phòng thủ nghiêm ngặt chưa, cơ hội cô chạy thoát được rất nhỏ.”

“...” Tích Tích lưỡng lự một lát rồi nhỏ giọng nói: “Hay là khoan đi ra đã, ta trốn ở đây cũng được, dù sao ta cũng không biết ra ngoài rồi thì phải đi đâu, làm gì...”

Cả đời cô đều bám rễ trong Tàng Tịch điện núi Cửu Huyền, dù từng có khát khao vô hạn với thế giới bên ngoài, nhưng đến khi có thể ra đi thì cô lại có hơi hoang mang, vì cô hoàn toàn chẳng biết gì về hồng trần thế tục, trong lòng cũng có chút khiếp đảm chùn chân.

“Không được.” Hàn Ngâm phủ quyết: “Cô tuyệt đối không thể trốn ở đây.”

Thạch thất này đã không còn an toàn nữa, vả lại nếu bị phát hiện thì sẽ dính dáng đến chuyện Tạo Hóa Kim Tiền, đến lúc đó rắc rối to.

Tích Tích nhìn cô, bối rối: “Vậy làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ.

Vấn đề này cô cũng muốn biết lắm, chưa kể là cô dẫn Tích Tích tới đây, bây giờ không ra được thì đều tại cô tốt bụng làm hỏng chuyện, nhưng cô không ngờ chuyện lại thành ra thế này mà...

Hàn Ngâm sụp mắt, quyết tâm phải nghĩ cho ra biện pháp.

Trong lúc nguy cấp quá thật có thể khôn ra, một tia sáng lóe qua óc, thế là cô ngược mắt nhìn Tích Tích: “Ta vừa nghĩ ra một cách, có điều phải khiến cô chịu thiệt thòi một chút, cô có chịu làm không.”

~ Hết chương 58 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hu Hu Hu

Hu hu hu

Edit: Yunchan

Tạo Hóa Kim Tiền từng nuốt vào một vườn linh khổng lồ, lần trước còn dùng Hồi Xuân quả tươi trong vườn linh để cứu Hàn Ngâm và Thổ Linh trư, từ đó suy ra một thụ yêu như Tích Tích chắc chắn có thể mọc rễ nảy mầm, nhú cành sinh lá trong vườn linh.

Hàn Ngâm khéo léo nói ra tình hình, Tích Tích là một thụ yêu biết thích nghi với mọi tình cảnh nên gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Trái lại ông tướng Tạo Hóa Kim Tiền thì cự nự, nó thấy hành tung của mình bị lật tẩy nên chẳng thêm giả chết nữa, há mắt tiền ra mắng: “Cái rắm, không được!”

Hàn Ngâm hết cách: “Tại sao chứ, người có mất mát gì đâu.”

“Sao không mất!” Tạo Hóa Kim Tiền ức chế: “Vườn linh tự hình thành trời đất, bên trong cũng tự sinh ra linh khí, ngoài đủ cho linh được sinh trưởng ra còn có dư linh khí cho ta hấp thụ, bây giờ người lại nhét một thụ yêu tu vi Đan Thành vào, chẳng phải là giành mất linh khí của ta sao, chưa kể lỡ cô ta ăn vụng trái cây trong vườn linh thì sao hử, kiểu buôn bán lỗ nặng này ta không thêm!”

Tích Tích cất giọng non nớt: “Ta không giành linh khí với người, cũng không ăn vụng trái cây, còn có thể chăm sóc vườn linh giúp người nữa.”

Yêu thực vật đều đơn thuần như nhau, không biết nói dối.

“Thế cũng không được.” Tào Hóa Kim Tiền thấy tính tình cô bé dịu ngoan thì không mắng nữa, chỉ thấp giọng nói: “Liễu yêu, bốn đại gia ghét nhất Liễu yêu, xuân vừa tới là tơ liễu bay tán loạn...”

Hàn Ngâm không nghe nổi nữa, dứt khoát cắt ngang lời nó: “Cô ấy bay trong vườn linh, mắc gì tới người đâu.”

Tào Hóa Kim Tiền vẫn tìm đủ mọi cách từ chối: “Ta... Ta nhìn thấy sẽ chóng mặt, nhảy mũi, hắt xì ra toàn là tơ liễu...”

Hàn Ngâm nhìn nó lạnh lùng: “Mượn cơ cũng chỉ là mượn cơ.”

“Được rồi.” Tào Hóa Kim Tiền quyết định ăn ngay nói thẳng: “Nếu cô ta muốn vào đó cũng không phải không thể, chỉ cần cho ta ít lợi là được, tỷ như năm ba năm tu vi hay pháp khí tùy thân chẳng hạn.”

Tích Tích thành thật: “Cho người ba năm tu vi nhé?”

Tào Hóa Kim Tiền đắc thắng: “Thành giao.”

Hàn Ngâm ở bên nhìn nó lạnh lùng: “Vô sỉ, quá vô sỉ.”

Chẳng biết Tào Hóa Kim Tiền có thể đỏ mặt hay không, nói tóm lại giọng nó nghe ra hơi mất tự nhiên: “Còn chẳng phải học theo người à.”

Hàn Ngâm:...

Cô vô sỉ cỡ đó sao?

Đương nhiên, cô thừa nhận chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của mình làm không thiếu, nhất là loại liễu chết phản kháng như Tào Hóa Kim Tiền chính là đối tượng cô thích cướp nhất, cảm giác hết như moi được tiền từ tay quỷ keo kiệt, có một loại cảm giác thành tựu hết sức sáng khoái. Thế nhưng biết rõ mình bị người ta hôi của mà còn cười nói tỉnh bơ, còn mời người ta xin cứ tự nhiên kiểu này thì cô lại chẳng có hứng hạ thủ.

Cô thở dài: “Hiện tại Tích Tích hao tổn nguyên khí nhiều lắm rồi, có cho tu vi hay không để lần khác hãy nói, bây giờ người để cô ấy vào vườn linh tu dưỡng lại trước đi đã.”

Tào Hóa Kim Tiền hơi khó chịu, nhưng cũng biết tình hình cấp bách, nếu cứ rề rà để Tích Tích bị phát hiện, thì Hàn Ngâm cũng không thoát khỏi liên can, lúc đó nó cũng nguy hiểm theo, do đó mắt tiền hé ra, nuốt Tích Tích vào, sau đó ợ một cái thật kêu.

Hàn Ngâm đen mặt nhìn nó chòng chọc một lát, hết cách đành phải quay sang dọn dẹp thạch thất, cố hết sức dựng lại hiện trường ban đầu như trước khi cô đến, sau đó chui vào đường cũ ra ngoài.

Lúc này ở chân trời phía Đông đã hơi mờ sáng, cô sợ đụng phải những đệ tử khác, cho nên sau khi tránh khỏi Tẩy Tâm nhai thật xa, liền dùng pháp thuật làm khô tóc và xiêm y, sau đó lăn vào bụi cỏ, nhắm mắt ngủ.

“Tỉnh lại đi, mau tỉnh lại.”

Mới vừa mơ màng ngủ gật Hàn Ngâm đã bị ai đó đánh thức, khi cô mở mắt ra thì mặt trời đã mọc, ngồi xổm trước mặt cô là một đệ tử lạ mặt, đang nhìn cô với vẻ mặt vô cùng khẩn trương, hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Ta...” Hàn Ngâm nặn ra một chữ, sau đó ngoẹo đầu, nhắm mắt, giả ngất.

Một vấn đề trả lời nhiều lần mất sức lắm, cho nên nghỉ trước một lát đã, chờ nhân vật cấp cao tới đông đủ rồi bàn tiếp.

Đệ tử kia nào biết cô gian trá như thế, chỉ tưởng là cô ngất xỉu thật, nên cuống quýt bế cô đi tìm Tống Việt. Khi Tống Việt đích thân tới xem cô, cô thấy chưa quá an toàn nên tiếp tục giả ngất, mãi tới khi Lê Thanh Hàn được mời tới, đút cho cô một viên đan dược thơm ngát xong, cô mới khoan thai cựa mình tỉnh dậy, cất giọng ngạc nhiên gọi một tiếng sư phụ, sau đó nhào tới nắm ống tay áo y, khóc nức lên tấm tức: “Đệ tử còn tưởng không bao giờ được gặp lại người nữa.”

Ặc, Hàn Ngâm vừa dí mặt vào ống tay áo Lê Thanh Hàn đã hồi hận ngay, rốt cuộc sư phụ cô bao lâu rồi chưa giặt quần áo thể, vừa chua vừa thối, có điều bẩn thì bẩn nhưng lỡ diễn rồi nên cô không thể dừng lại đột ngột được, chỉ còn biết ráng nín thở, khóc nhỏ lại.

Lê Thanh Hàn sợ nhất là thấy người ta khóc, hơn nữa trước giờ cũng không có đệ tử nào làm nũng với y thế này, thân thể chột cứng đờ, sắc mặt vô cùng bối rối, tay chân cũng bắt đầu luống cuống, nhưng thấy cô khóc tới mức này thì không tiện đẩy cô ra, chỉ còn cách vỗ lưng cô an ủi: “Đừng khóc, chẳng phải đã bình an vô sự rồi sao?”

Tống Việt cũng không chịu được tiếng khóc, cố nhịn một lát, rồi nhíu chặt mày hỏi: “Liều yêu đâu?”

Hàn Ngâm cúi đầu gật lệ: “Hu hu hu, ta không biết.”

“Tại sao người lại ngất xỉu trên Vọng Hà phong?”

“Hu hu hu, ta không biết.”

“Liều yêu có nói với người gì không?”

“Hu hu hu, ta không biết.”

Hỏi đi hỏi lại Hàn Ngâm cũng chỉ phát ra tiếng khóc hu hu, thêm vào hai chữ không biết chọc cho cái tính hung bạo của Tống Việt bùng phát.

Rốt cuộc ông ta hết nhịn nổi, gầm lên một tiếng điên tiết: “Đủ rồi, đừng khóc nữa!”

Nói sớm đi, thật ra cô giả khóc cũng mệt lắm á.

Hàn Ngâm ngoan ngoãn lau sạch nước mắt, nhìn sang ông ta.

Tống Việt dần cơn tức, hỏi: “Ta hỏi ngươi, tối qua sau khi Liễu yêu bắt ngươi đi đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Ngâm vẫn trung thành với một câu duy nhất: “Ta không biết.”

Tống Việt càng xác định là cô đang lừa mình, cả giận nói: “Sao ngươi lại không biết được hả.”

Hàn Ngâm ra vẻ vô tội: “Ta chỉ nghe thấy một tiếng nổ cực lớn, sau đó đã bất tỉnh rồi, tới tận lúc này mới tỉnh lại, phát hiện mình chẳng nhớ được gì hết, nên không tài nào trả lời câu hỏi của sư bá được.”

Giả ngu còn dễ hơn nói dóc, có sơ hở gì thì cứ đổ hết lên Liễu yêu Tích Tích là được, nói tóm lại cô đã quyết tâm rồi, hỏi gì cứ đáp không biết tuốt.

Tống Việt nhìn cô ngờ vực: “Là cô ta đánh ngươi ngất, hay là ngươi tự ngất?”

Vấn đề này...

Hàn Ngâm khẳng khái: “Ta không biết.”

Cô thật tình không biết có loại pháp thuật nào khiến người ta hôn mê tương tự thế này không, cho nên cứ thoải mái giả ngu tiếp.

Tống Việt định hỏi tiếp, đến đây Lê Thanh Hàn đã hết nhịn nổi, lớn giọng quát: “Đủ rồi!”

“Sư đệ người...”

Lê Thanh Hàn giận dữ ra mặt: “Tống sư huynh, đệ tử của ta bắt yêu giúp huynh nên mới bị bắt đi, bây giờ may mắn sống sót, huynh không để cho nó tỉnh dưỡng hai ngày cho bớt sợ, vừa vào tới là gặng hỏi không ngớt, đây là tâm địa gì hả?”

“Người nói ta có tâm địa gì?” Tống Việt phản nộ: “Ta chỉ muốn hỏi ra hành tung của Liễu yêu, bắt nó về báo thù cho đệ tử của người, thế thì có gì sai?”

Dĩ nhiên, đây chỉ là một phần nguyên nhân ông ta gặng hỏi Hàn Ngâm, phần còn lại là ông ta luôn cảm thấy Hàn Ngâm không nói đúng sự thật, hơn nữa với suy nghĩ chủ quan của ông ta thì yêu vốn tà ác bẩm sinh, trong thời khắc mấu chốt bận chạy tháo thân, Liễu yêu lại nở thả lá bùa hộ mệnh tuyệt hảo là Hàn Ngâm đi một cách bình yên, điều này quả là khó tin, trừ phi Hàn Ngâm từng có giao tình với cô ta, hoặc là giúp đỡ cô ta thứ gì đó...

Tim Tống Việt rung lên, ngấm lại đá trấn yêu chôn dưới cây Liễu mấy mươi năm, sớm không mất, trễ không mất, lại cứ mất đúng vào lúc Hàn Ngâm đến Tàng Tịch điện, cho thấy trong đây nhất định có vấn đề.

Ánh mắt ông ta thoát cái trở nên sắc bén, lia sang Hàn Ngâm, lập tức trông thấy con Thổ Linh trư đang nằm sấp bên cạnh Hàn Ngâm ngáy khò khò.

Hàn Ngâm chợt cảm thấy không ổn, vội hỏi: “Tối qua sư bá đấu với Liễu yêu rất ác liệt, có bị thương gì hay không?”

Đây quả là chạm vào chỗ không nên chạm.

Nét mặt Tống Việt lúc xanh lúc đỏ, trong thất đại đệ tử của Cửu Huyền, trừ ông ta và Mộ Thập Tam ra, những người khác đều đã tới tu vi Đan Thành, nhưng Mộ Thập Tam còn trẻ, còn lười nức tiếng cả môn phái, tu vi không cao là bình thường, nhưng ông ta đã cao tuổi mà chỉ tới tu vi Ngưng Luyện, đây đúng là không thể nào nói nổi.

Ông ta cho rằng Hàn Ngâm móc mĩa mình đến Liễu yêu mới kết thành kim đan cũng đánh không lại, cơn tức bốc lên đầu đang định phát tác, nào ngờ đúng lúc này một đệ tử quản lý tuần tra ở ngoài cửa bấm báo vào: “Tổng sư bá, có người té xỉu ở dưới Liễm Vụ phong.”

Tống Việt ngăn ra: “Là đệ tử Cửu Huyền sao?”

“Thưa không phải, là một người thường không tu tiên.”

Núi Cửu Huyền có kết giới, người phàm tục không thể vào được, chỉ có thể đi lòng vòng rồi lạc đường, do đó có người té xỉu dưới Liễm Vụ phong là chuyện thường xảy ra.

Tống Việt bực mình: “Chuyện này cũng tới bấm báo? Cứ đưa người đó xuống dưới chân núi đi.”

Đệ tử quản sự chần chừ: “Đã đưa về rất nhiều lần, nhưng hôm sau hắt lại lên núi, hôm nay đệ tử lại phát hiện ra hắt, thấy hiếu kỳ nên cứu tình hắt hỏi thăm, hắt nói hắt lên núi để tìm Hàn Ngâm sư muội.”

“Tìm ta?” Hàn Ngâm khó hiểu, cô thật lòng không nghĩ ra người như cô còn có ai nhớ để tìm chứ.

“Phải, hắt nói hắt họ Hồ, tên Khả...”

Đệ tử quản sự còn chưa nói xong đã thấy Hàn Ngâm nhảy chồm lên, nhào tới kéo áo hắt hỏi dồn: “Người ở đâu rồi, dẫn ta đi nhanh lên.”

“Tại Nghênh Hạ điện của Liễm Vụ phong.”

Hàn Ngâm nghe xong thì chạy bổ ra ngoài ngay lập tức, Thổ Linh trư bị giật mình, cũng ụt ịt chạy theo sau lưng cô.

Tống Việt tức tới xì khói, đuổi theo gọi giật giọng: “Người đứng lại đó cho ta, ta còn có chuyện chưa hỏi xong!”

Hàn Ngâm khựng lại, do dự quay đầu, thấy Lê Thanh Hàn cười lạnh nói với Tống Việt: “Còn gì để hỏi nữa, chẳng phải đã rõ ràng minh bạch cả rồi sao? Về phần Liễu yêu, huynh tìm được thì tìm, không tìm được thì để nó đi đi, thảo mộc tu hành vốn đã không dễ, chỉ cần nó không làm ác, sư huynh cần gì phải đuổi tận giết tuyệt.”

Nói rồi y phất tay nói với Hàn Ngâm: “Người cứ đi đi, ở đây có vi sự rồi.”

Hàn Ngâm hí hửng, toét miệng cười chạy ào đi.

Tống Việt kị nhất là tính khí ngang ngược này của sư đệ, huống chi chuyện lần này ông ta lại không giành được lý, càng chẳng có gì để nói, dù lòng không cam thì cũng chỉ đến đây thôi.

Hàn Ngâm chạy một mạch đến Nghênh Hạ điện, quả nhiên thấy Hồ Khả đang ngồi trên điện, quần áo hăn cáu bẩn, tóc cũng rối bù cứ như lâu lắm rồi chưa tắm gội, rõ ràng là bốn ba ngàn dặm tới tận đây, cả gương mặt toát lên vẻ phong trần mệt mỏi.

Cơ hưng phấn ban đầu đã được cô dần xuống, trong lòng chỉ thấy bất thường, bước vào điện đã hỏi ngay: “Sao người lại tới đây?”

“Cô...” Hồ Khả thấy tóc cô đổi màu nên trong phút chốc chưa nhận ra được, nghệt ra một lúc mới vọt tới trước mặt cô quan sát từ trên xuống

dưới, sau đó òa khóc: “Đại tiên, là cô thật rồi, người thôn chúng ta đều... đều mất hết rồi...”

Chuyện này Hàn Ngâm đã biết, đang định an ủi hãn đôi câu, lại bị một câu của hãn làm cho chết đứng.

Hãn nói: “Ngay cả Sở phu tử cũng bị bắt đi, hiện tại chưa rõ sống chết.”

~ Hết chương 59 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Bại Lộ

Bại lộ

Edit: Yunchan

Hồ Khản đau khổ kể lại toàn bộ sự tình.

Chuyện là sau khi Hàn Ngâm cười hặc bay đi, hắc y theo lệnh của cô, dắt díu cha mẹ và Sở phu tử đi nơi khác lánh nạn. Hai tháng qua đi, cuộc sống trôi qua bình an, mãi đến khi họ nghe thấy lời đồn trên phố, rằng thôn Phượng Tuyền xảy ra thảm án diệt thôn.

Sở phu tử không thể đợi được nữa, muốn chạy ngay về thôn thăm dò tình hình, Hồ Khản khuyên bảo chẳng được, đành phải sắp xếp cho cha mẹ ổn thỏa rồi cùng ông về thôn. Nào ngờ lời đồn nghe được dọc đường càng lúc càng đáng sợ, có người nói thôn Phượng Tuyền bị một nhóm cường đạo tàn sát, cũng có người nói thôn đó vốn tà môn, phạm sát nên mới bị yêu quỷ gieo rắc tai họa. Nhưng cho dù lời đồn có thối phồng tới mức nào, thì khi nhắc tới việc này mọi người đều che mặt chạnh lòng, nói rằng lúc thảm án xảy ra rất thê thảm, thảm đến mức khó thể diễn tả bằng lời.

Khi họ về tới thôn, thì thể người trong thôn đã được nha dịch khám nghiệm tử thi chôn cất, quan phủ đang tra án ở đó, nên chặn họ lại gặng hỏi vài chuyện, sau đó thấy họ không quá khả nghi bèn thả ra, nhưng không cho họ qua đêm trong thôn, vì sợ chuyện xấu lại xảy ra lần nữa.

“Lúc đó ta muốn dẫn phu tử đi, sợ có chuyện không hay sau đó.” Hồ Khả thở than, dấm ngực nói: “Trước khi đi phu tử nói muốn tới ngoài thôn thăm mộ thê tử đã mất của mình, tiện thể cúng tế những thôn nhân tử nạn, ai dè...”

Hàn Ngâm giục: “Ai dè sao?”

Hồ Khả lau mặt, giọng vẫn còn khiếp sợ: “Còn chưa tới mộ, chúng ta đã bị hai tên xa lạ cản đường, một tên trong đó hỏi phu tử là ông có phải họ Sở không, phu tử mới trả lời đã bị hấn bắt mất, tên còn lại hình như muốn hạ sát ta, nhưng ta sợ cứng người nên không phản ứng kịp, cho tới khi có người ra tay cứu mạng thì ta mới biết xem tý nữa là mình chết rồi.”

Hàn Ngâm run lên: “Sau đó thì sao?”

Mặt Hồ Khả như đưa đám: “Sau đó hai bên đánh nhau dữ dội, ta mới nhìn là biết ngay họ không phải người thường, ra tay như sấm sét, làm ta sợ tới mất mật, suýt thì tè ra quần, chờ ta tỉnh hồn lại thì họ đều biến mất hết.”

Hàn Ngâm sầm mặt: “Sao lại gọi là biến mất.”

“Thì... hai tên bắt phu tử không phải đối thủ của họ, đánh được một lúc thì bỏ chạy, nhóm người đã cứu ta đuổi theo, ta cũng không biết họ đi kiểu nào mà lẹ như vậy, chớp mắt cái chỉ còn lại mỗi mình ta.” Hồ Khả nói tiếp, ánh mắt nhìn Hàn Ngâm có vẻ khiếp đảm: “Đại tiên, không phải ta không muốn cứu phu tử, nhưng cô biết ta chỉ là một người phàm, chẳng có bản lĩnh gì, cho nên... ta đợi ở thôn lân cận suốt ba ngày, nhưng phu tử hoàn toàn không về, ta nghĩ ông ấy có lẽ đã dữ nhiều lành ít, nên mới chạy về đón cha mẹ, tới Cửu Huyền tìm cô báo tin...”

Hàn Ngâm nhướn mày, nhìn trả lại hấn: “Tìm ta báo tin?”

“Chẳng phải trước đây cô bảo ta chăm sóc cho phu tử sao.” Hồ Khả lúng túng nói: “Ta chỉ muốn nói việc này với cô một tiếng, vả lại thôn

Phượng Tuyền cũng không thể ở được nữa, ta không có chỗ để đi, nên... dẫn theo người nhà đến tìm cô nương tựa...”

Quả nhiên cô hiểu rất rõ Hồ Khả, với người như hần mà nói, chuyện phía trước chỉ là tiện thể, còn chuyện phía sau mới là trọng điểm. Nhưng cũng chẳng thể trách hần, một người phàm tục có rất nhiều chuyện bất lực, mặc dù hôm nay cô tu tiên, nhưng nếu gặp phải chuyện này, có lẽ cũng hành động thế thôi.

Hàn Ngâm đoán hần tìm tới Cửu Huyền, nhất định lúc trước đã nghe ngóng được tin tức từ Sở phu tử, do đó không hỏi hần thêm mà chỉ lắc đầu nói: “Người không phải đệ tử Cửu Huyền, không thể ở lại trên núi.”

Hồ Khả mặt dày nói tiếp: “... Vậy hay là đại tiên nhận ta làm đồ đệ đi?”

Nói xong hần toan quỳ xuống dập đầu với Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm lật đật cản hần lại: “Ta không thể nhận người được, bản thân ta cũng mới nhập môn chưa bao lâu, cơ bản không có tư cách nhận đồ đệ.”

“Vậy, ta bái sư phụ của đại tiên làm vi sư...”

Hần còn chưa dứt lời đã bị Hàn Ngâm cốc cho một cái nẩy lửa vào trán: “Người hoàn toàn không có tâm tu tiên, chuyện này đừng nghĩ tới nữa, lát nữa lăn xuống núi, sắp xếp cho cha mẹ người ở lại thành Thiên Thù cho ta. Số tiền lần trước ta đưa cho người chắc còn lại không ít, tìm công việc buôn bán nào đó đi, đừng chơi bời lêu lổng nữa.”

Hồ Khả đã bị cô huấn luyện tới độ phục tùng tuyệt đối, chưa kể hần quả thật không có tâm tư tu tiên, bởi vậy cô nói một câu, hần sẽ đáp một câu, nghe theo răm rắp.

Ngoài cửa Nghênh Hạ điện có hai đệ tử ngoại môn canh gác, mặc dù họ không nghe được bên trong nói gì, nhưng thấy một bé gái mười bốn tuổi như Hàn Ngâm hất mặt dạy bảo một thanh niên trạc hai mươi tuổi như Hồ Khả này trở nên ngoan ngoãn một phép, vừa cảm thấy buồn cười vừa thầm lấy làm lạ, nhủ bụng tiểu sư thúc này đúng là không đơn giản.

Hàn Ngâm dạy dỗ Hồ Khả xong thì hỏi tiếp: “Người cứu người lại lịch thế nào, người có biết không?”

Hồ Khả nhìn cô đáp: “Hình như là các tiên trưởng của Cửu Huyền thì phải, y phục họ mặc với ngọc bội đeo bên hông đều giống hệt thứ trên người đại tiên...”

Nói đến giữa chừng, hắc bổng nhìn đăm đăm ra cửa, cầm bật.

Hàn Ngâm khó hiểu ngoái đầu lại nhìn theo ánh mắt hắc thì thấy Mộ Thập Tam đang dựa vào cạnh cửa, lười biếng nói: “Có phải bề ngoài giống như ta không?”

Hồ Khả nuốt ực nước bọt, thộn mặt ra một lúc lâu, sau đó quáng quàng quỳ xuống bái lạy: “Không ngờ mới nhắc tới ân nhân, ân nhân đã xuất hiện, ta...”

Hắc còn chưa nói dứt câu đã cứng họng nhìn Mộ Thập Tam bước thẳng vào điện, kéo tay Hàn Ngâm dắt cô ra ngoài.

Hàn Ngâm cũng hoang mang: “Sao ngài lại về đột ngột vậy, định dẫn ta đi đâu...”

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới lời cô nói, chỉ kéo cô đi một nước.

Hàn Ngâm hết cách, đành phải ngoái đầu gọi với về hướng Hồ Khả: “Chuyện Sở phu tử ta biết rồi, người không cần để ý nữa, xuống núi trước đi, có chuyện gì lần sau bàn tiếp.”

Cô bị Mộ Thập Tam kéo một mạch tới Tương Ly điện, cho tới khi chốt chặt cửa điện xong, Mộ Thập Tam mới lên tiếng: “Người có Hồi Xuân quả hay không, có thì lấy ra nhanh đi.”

Tim Hàn Ngâm giật thót, trợn mắt nhìn hắn: “Hồi... Hồi Xuân quả... nó là cái gì...”

Khóe môi Mộ Thập Tam hơi cong lên: “Đừng giả ngốc, có thì lấy ra nhanh đi, mạng của Lạc Vân Khanh đang chờ người cứu đấy.”

Hàn Ngâm vô cùng ngỡ ngàng: “Lạc sư huynh làm sao?”

Mộ Thập Tam nhướn mày: “Nói ngắn gọn là lúc chúng ta xuống núi làm việc có xảy ra xung đột với Ma môn vài lần, Lạc sư huynh của người bị trọng thương, ta dẫn hắn về Cửu Huyền tìm thuốc, nhưng những người khác không có thứ thuốc nào có thể cải tử hồi sinh, trong vườn linh của chưởng môn vốn dĩ có Hồi Xuân quả, không khéo cách đây vài ngày đã dùng để luyện đan, hiện tại Lạc Vân Khanh chỉ còn thoi thóp, nếu người có Hồi Xuân quả thì lấy nhanh ra, còn nếu không có, vậy thì hết cách rồi, đành phải nhìn hắn chết thôi.”

Có thì có, cô nhớ rõ Tạo Hóa Kim Tiền từng nói, trong vườn linh của Nguyên Nhất chân nhân có ba viên Hồi Xuân quả, cô và Thổ Linh trư mỗi người một viên, nên theo lý mà nói sẽ còn dư một viên. Nhưng vấn đề là tại sao Mộ Thập Tam biết được, vả lại không phải cô muốn lấy Hồi Xuân quả là Tạo Hóa Kim Tiền sẽ cho, giờ này khắc này, ngay trước mặt Mộ Thập Tam...

Lòng cô hoảng loạn vô cùng, trong phút chốc không biết phải làm sao.

Mộ Thập Tam lại chẳng khẩn trương chút nào, chỉ tựa lưng vào cửa nhìn cô: “Người cứ từ từ suy nghĩ, có lẽ người nghĩ xong thì Lạc Vân Khanh cũng chết xong rồi.”

“Ngài —” Hàn Ngâm đỡ trán, miệng lưỡi người này thật là độc ác.

Trong lòng cô cực kỳ mâu thuẫn, không biết có nên lấy Hồi Xuân quả để cứu người hay không.

Không cứu, Lạc Vân Khanh chết.

Cứu, đại khái chính là cô chết.

Chỉ khác nhau ở chỗ, không đưa ra Hồi Xuân quả, Lạc Vân Khanh sẽ chết ngay tức khắc. Còn Tạo Hóa Kim Tiền bại lộ, có lẽ cô còn có thể kéo dài hơi tàn chờ khai báo hết mới chết, hay chỉ bị phế tu vi, trục xuất khỏi Cửu Huyền, vẫn có thể vật vờ nửa chết nửa sống như trước đây?

Thậm chí cô biết trong thời điểm này, chỉ cần cô phân vân một thoáng, không lên tiếng phản bác một câu nào thì cũng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận trên người mình có Hồi Xuân quả, nếu không cần gì phải đấu tranh tư tưởng? Nhưng dù biết thế, cô vẫn không thể nào nói thẳng thắn với Mộ Thập Tam, rằng cô hoàn toàn không biết Hồi Xuân quả là thứ gì.

Trước mắt cô hiện lên đôi mắt lạnh lùng kia, hồi ức từ khi cô gặp gỡ Lạc Vân Khanh tới nay hiện lên từng chút một...

Lạc Vân Khanh từng mắng cô: “Miệng toàn dối trá, máu lạnh vô tình!”

Hắn từng nói: “Đã thua cuộc, thì phải nhận người làm ân nhân cứu mạng, đương nhiên cũng không thể bỏ mặc người.”

Hắn còn nói: “Hy vọng sau này muội ngay thẳng đoạn chính, chớ đi sai đường.”

...

Hàn Ngâm căn môi, chần chừ, do dự, giằng xé, cuối cùng hạ quyết tâm: “Được rồi.”

Màn đối thoại giữa cô và Mộ Thập Tam, đương nhiên Tạo Hóa Kim Tiền đều nghe thấy tất tần tật, chỉ im lặng chờ đợi trong thấp thỏm, nhưng vừa nghe cô nói câu này thì biết ngay hành tung của mình hết giấu được nữa rồi, bèn há mồm mắng toáng lên: “Hàn Ngâm, cái đồ chết bầm nói năng không suy nghĩ, đồ khốn kiếp đáng bị sét đánh!”

Nghe Tạo Hóa Kim Tiền đột nhiên lên tiếng mắng chửi, Mộ Thập Tam lại không giật mình, chỉ nhướn mày im lặng.

“Người câm miệng!” Hàn Ngâm lấy Tạo Hóa Kim Tiền ra đặt trong lòng bàn tay, trực tiếp ra lệnh cho nó: “Đưa cho ta Hồi Xuân quả.”

Tạo Hóa Kim Tiền đã nổi điên tới cực hạn: “Người nằm mơ đi!”

“Xin lỗi.” Hàn Ngâm thành tâm xin lỗi: “Ta biết người rất giận, nếu người muốn chửi thì quay về ta sẽ cho người chửi thả cửa, nhưng dù nói gì đi nữa, người cho ta Hồi Xuân quả để cứu người trước được không?”

Tạo Hóa Kim Tiền đang cáu, nên hoàn toàn bỏ ngoài tai lời xin lỗi của cô, chỉ nói độc một câu: “Người nằm mơ đi!”

Giờ phút này Hàn Ngâm thật sự không biết làm sao với vị Tiền gia này, đành phải liếc sang Mộ Thập Tam nhờ giúp đỡ, muốn thử xin hãn đừng nói chuyện này ra, cố gắng trấn an Tạo Hóa Kim Tiền, để nó giao Hồi Xuân quả, ráng lắm thì cô vẫn có thể tiếp tục ở lại Cửu Huyền...

Không ngờ cô còn chưa lên tiếng, Mộ Thập Tam đã cất giọng chế nhạo: “Người đúng là quan tâm Lạc Vân Khanh, đến tính mạng của mình cũng không cần?”

Nếu câu này đặt trong hoàn cảnh bình thường, Hàn Ngâm sẽ cười hì hì coi đây là chuyện nhảm nhí, thậm chí đến tận bây giờ cô cũng không nghĩ có mạng người nào còn quan trọng hơn mạng của chính mình, nếu hỏi cô rằng trong tình huống phải lấy mạng đổi mạng cô sẽ cứu ai, thì cô sẽ đáp cứu mình bỏ người ngay lập tức mà chẳng cần do dự.

Nhưng đến khi thật sự đối mặt với tình huống này thì cô mới phát hiện lựa chọn không dễ dàng như trong suy nghĩ của mình, có đôi khi người ta phải mất đi một người hay thứ quý giá nào đó, mới biết rằng dứt bỏ không dễ dàng như vậy.

Hàn Ngâm không tài nào thản nhiên đối mặt với những lời này, thậm chí quên hết những lời xin xỏ dịu dàng mềm mại, đến cả nước mắt chực trào ra cũng nuốt về, chẳng biết là đang giận hằn hay đang giận chính bản thân mình, cô bỗng nhiên lên tiếng phản bác lại: “Ta cam tâm tình nguyện, ngài quản được sao.”

~ Hết chương 60 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Vô Độc Bất Trượng Phu

Vô độc bất trượng phu

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam thấy đủ loại cảm xúc thoáng qua mặt Hàn Ngâm rồi biến mất, biết rõ lòng cô hiện tại đang rất rối loạn.

Hắn không nói tiếp đề tài này nữa, chỉ quay sang Tào Hóa Kim Tiền: “Người có Hồi Xuân quả thì giao ra đây nhanh lên.”

Tào Hóa Kim Tiền kêu lên một tiếng hậm hực: “Dựa vào đâu hả?!”

Mộ Thập Tam cười khê: “Dựa vào người không thấy được ánh sáng.”

Đây là muốn uy hiếp Tào Hóa Kim Tiền, mọi khi bị người ta đâm chọc nó vẫn im tiếng, nhưng hôm nay tâm trạng nó không tốt, nghe Mộ Thập Tam nói thế, chẳng những không thỏa hiệp, trái lại còn la hét: “Bổn đại gia thà chết chứ không chịu khuất phục ——”

Mộ thập Tam nói sâu xa: “Thế nếu muốn sống không được, muốn chết không xong thì sao?”

Tào Hóa Kim Tiền câm bặt, bực tức nói: “Người quá độc ác.”

“Quá khen.” Mộ Thập Tam đáp tỉnh bơ: “Vô độc bất trượng phu.”

Nói đoạn, hần liếc qua Tào Hóa Kim Tiền rồi bật cười: “Chuyện này trước khi người tu thành tiên thân thì không hiểu được đâu.”

Đây là châm chọc nó chưa có tiểu Kim Tiền sao...

Tào Hóa Kim Tiền nội thương, nếu như có nhân thân thì lúc này nó đã hộc ba lít máu, tắt thở đi gặp Diêm Vương.

Hàn Ngâm luôn trầm mặc ở bên bỗng nhiên than nhẹ một tiếng: “Đưa cho ngài ấy đi, ngài ấy sẽ không nói ra chuyện của người đâu.”

Hửm?

Mộ Thập Tam nhướng mày, không tệ, lấy lại phản ứng rất nhanh, còn nhanh hơn dự tính của hần.

Tào Hóa Kim Tiền vẫn trong tình trạng bốc hỏa: “Sao người biết, người đâu nham hiểm ác độc, quỷ quyết đa đoan, lòng lang dạ sói như hần...”

Còn chưa mắng xong, Mộ Thập Tam đã đưa tay nhặt nó lên, tung lên giữa không trung rồi bắt lấy, trầm ngâm nói: “Người nói xem, ta nên nhét người vào đế giày giẫm lên mỗi ngày, hay là ném người vào hố phân cho bớt việc đây.”

Hự, quả nhiên là ác độc.

Tào Hóa Kim Tiền ngậm miệng ngay tắc lự.

Hàn Ngâm đỡ trán: “Người đừng làm rộn nữa, giao Hồi Xuân quả nhanh lên đi, Lạc sư huynh vẫn đang chờ quả của người cứu mạng đấy.”

Tục ngữ nói quan tâm sẽ loạn, lúc này tâm trí cô rối loạn, chỉ nghĩ giao Hồi Xuân quả ra thì đồng nghĩa với bại lộ, mặc dù có thể bịa ra hàng trăm lời nói dối đầy sơ hở để giải thích tại sao mình có được loại linh quả

này, nếu là những người khác có lẽ sẽ nửa tin nửa ngờ, nhưng đối với Mộ Thập Tam thì tuyệt đối không giấu được.

Nếu đã không lừa được, thì cô cũng không mất công nghĩ ra cách nói dối làm gì, chỉ giằng xé giữa hai lựa chọn giao hay không giao Hồi Xuân quả, mãi đến khi hạ quyết định xong, lòng cô thanh thản lại, lúc đó mới nhận ra chỗ bất ổn.

Bất kể là Hồi Xuân quả hay Tào Hóa Kim Tiền, ngay từ đầu, Mộ Thập Tam đã không có ý định vạch trần việc này trước mặt mọi người Cửu Huyền, bằng không cần gì phải đưa cô tới Tương Ly điện để gặng hỏi?

Đó tuyệt đối không phải sợ vu oan cô.

Với hiểu biết của cô về Mộ Thập Tam có thể đoán ra, hẳn đã tìm tới cô đòi Hồi Xuân quả thì không phải nghi cô có, mà là chắc chắn cô có.

Hàn Ngâm nở nụ cười khổ: “Mộ sư thúc, ta lộ sơ hở ở đâu để ngài nhìn ra sao?”

“Sơ hở rất nhiều.” Mộ Thập Tam rũ mắt, lắc lắc Tào Hóa Kim Tiền, nói nhàn nhạt: “Tính nhẫn nại của ta không cao lắm đâu, ta hỏi người một lần cuối cùng, rốt cuộc người có giao Hồi Xuân quả ra hay không? Nếu không muốn giao thì đừng trách ta ra tay cướp.”

Tào Hóa Kim Tiền vẫn còn giãy chết: “Người nói trước đi, sơ hở ở đâu?”

“Phù quý.” Mộ Thập Tam đáp ngay mà chẳng cần suy nghĩ: “Cô ấy không biết luyện phù quý cần phải có tu vi Đan Thành, lẽ nào người cũng không biết?”

Tào Hóa Kim Tiền khóc thét: “Ta nghĩ người không biết!”

Mộ Thập Tam bật cười, không giải thích thêm, chỉ nói tiếp: “Đặt sơ hở đó làm nền tảng, rồi hồi tưởng lại nguyên nhân cô ấy lên núi, lý do Tô Tinh Trầm truy sát cô ấy, chẳng phải quá dễ để lần ra sự thật sao?”

Tạo Hóa Kim Tiền chưa từ bỏ ý định: “Dù vậy người cũng chỉ đoán được sự tồn tại của ta, làm sao biết được Hồi Xuân quả.”

Hàn Ngâm ở bên thờ dài: “Chẳng phải ta đã bám lại với sự phụ rằng Tô Tinh Trầm dùng người để mở thạch thất, đoạt vườn linh của Nguyên Nhất chân nhân sao? Có thể nhờ đó mà ngài ấy biết người rơi vào tay ta...”

Như vậy người mở thạch thất, cướp vườn linh của Nguyên Nhất chân nhân thật sự, chính là cô.

“Không sai.” Mắt Mộ Thập Tam mang vẻ nghiền ngẫm: “Vườn linh trong tay Nguyên Nhất chân nhân cũng là một món pháp bảo, là do chương môn đời trước truyền lại cho y, bên trong có linh được gì ta không biết, nhưng ta biết y và La chương môn đều có một cây Hồi Xuân linh thụ, bám đốt tay tính toán thì bây giờ đã là lúc kết quả.”

Tạo Hóa Kim Tiền buồn bực: “Số của lão tử đúng là quá đen, sao lại gặp phải loại quái thai như các người, chỉ tý chuyện nhỏ mà các người có thể suy đoán vòng vèo ra nhiều chuyện như vậy.”

Có để người ta sống nữa hay không hả!

“Đủ rồi, đừng nói nhảm nữa, lấy Hồi Xuân quả ra nhanh lên.” Hàn Ngâm lo lắng cho tính mạng của Lạc Vân Khanh, giục liên thanh.

Mộ Thập Tam không khách sáo, trực tiếp xắn ống tay áo, chuẩn bị thò tay vào trong mắt tiền, đào bới.

“Chờ đã!” Tạo Hóa Kim Tiền kêu lên lạc giọng: “Hỏi thêm một chuyện nữa, chuyện này không hỏi cho rõ thì ta chết cũng không nhảm

mắt.”

Hàn Ngâm cuống lên: “Chỉ muốn một viên Hồi Xuân quả thôi, chứ có phải bắt người đi chết đâu?”

Tạo Hóa Kim Tiền thở phì phò hỏi: “Mộ Thập Tam, pháp bảo như bốn đại gia là loại thể gian hiểm có, nếu người biết ta rơi vào tay nhóc thì Hàn Ngâm này thì sao lại không cướp?”

Sắc mặt Hàn Ngâm vụt thay đổi, đề cao cảnh giác: “Người định ly gián đó hả.”

Thủ đoạn thấp kém quá đáng mà.

Mộ Thập Tam lại bật cười: “Người thì có gì hay?”

Tạo Hóa Kim Tiền hét lên: “Ô Tinh Trầm phản bội Cửu Huyền vì ta, La Cẩn còn phong ấn ta hai mươi năm, chỉ bắt ta nhận đệ tử Cửu Huyền làm chủ.”

“Người có nhận không?”

“Không nhận...”

“Thế chẳng xong rồi ư.” Mắt Mộ Thập Tam lóe lên: “Loại hàng không nhận chủ, có mang theo ta cũng ngại phiền, huống chi như hôm nay chẳng tốt hơn sao, ta chẳng cần phải mạo hiểm gánh hiềm nghi, còn có thể mặc tình sai khiến người, vậy cần gì phải vẽ rắn thêm chân, làm điều thừa thãi?”

Thật là tà ác...

Khóe môi Hàn Ngâm giật lên, mặc niệm cho mình.

Tạo Hóa Kim Tiền nhớ lại một vụn lá phù quý mà bị phản muốn chết, nhưng đối mặt với thủ đoạn của Mộ Thập Tam, nó lại hết hy vọng phản

kháng, dù có không cam đến đâu cũng phải đành nhả viên Hồi Xuân quả cuối cùng ra.

Hết cách rồi, bây giờ nó đã cảm nhận được sâu sắc sự đáng sợ của Mộ Thập Tam, tên này còn đáng sợ hơn Tô Tinh Trầm.

Như câu Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi.

Tô Tinh Trầm chỉ có tu vi cao thâm một tý, lòng dạ độc ác một tý, nhưng tính tình của hắn lại vô cùng đơn giản dứt khoát, muốn chính là muốn, không muốn chính là không muốn. Chọc vào hắn, nhiều nhất là bị xóa đi linh thức, quay về với hỗn độn mà thôi. Thế nhưng Mộ Thập Tam thì khác, người này từ trong ra ngoài, từ tim đến phổi đều đen thui, và lại lòng dạ còn rối ren phức tạp khó ai bì, mi hoàn toàn không thể đoán được hắn đang nghĩ gì, nếu bất cẩn đắc tội hắn thì hắn sẽ ép khô hết giá trị lợi dụng của ngươi, còn bắt ngươi phải cười cảm kích hắn.

Có được Hồi Xuân quả rồi, Mộ Thập Tam không tiếp tục làm khó Tạo Hóa Kim Tiền nữa mà quay sang Hàn Ngâm: “Chuyện Hồi Xuân quả này người chỉ cần coi như không biết, ta tới chỗ sư phụ người cứu người trước, người chờ một lát hãy tới đó.”

“Vâng.” Hàn Ngâm đành chịu, trừ nói vâng ra cô không còn sự lựa chọn nào khác. Hiện tại cô đang bị Mộ Thập Tam chèn ép, nhưng lại không thể không cảm kích hắn tha cho cô chuyện này, để cô nhặt về một mạng.

Mộ Thập Tam dặn dò xong bèn mở cửa điện bước ra ngoài, nhưng ngay sau đó đã vòng trở lại, nhìn cô chăm chú.

“Sao thế?” Hàn Ngâm khó hiểu, không biết có gì sai.

Mộ Thập Tam chột giơ tay lên, đầu ngón tay xoa nhẹ lên vết sẹo mờ trên má cô, cười nhạt nói: “Là Tô Tinh Trầm làm sao?”

Chẳng hiểu sao hần lại nhắc tới chuyện đã qua này...

Hàn Ngâm thấy rất mất tự nhiên, vô thức né ra, sụp mắt “Ừ” khẽ một tiếng.

“Tô Tinh Trầm ra tay rất tàn nhẫn, nếu là hần làm thì vết thương khi đó nhất định sâu tới tận xương, có thể liền lại trong thời gian ngắn như vậy, trừu Hồi Xuân quả ra, không mấy loại linh dược có được tác dụng kỳ diệu này.” Nói đoạn hần thu tay lại, bước đi: “Tốt nhất người nên tìm cách xóa vết sẹo này đi.”

Hàn Ngâm:...

Sao có thể!

Hóa ra cô treo chình ình cái bảng hiệu trên mặt mà bản thân lại không biết.

Trong phút chốc Hàn Ngâm có một loại xúc động muốn che mặt gào khóc, sau đó khẩn trương ngấm lại, đến cùng thì có bao nhiêu người nhận ra. Thật may, kết quả là trừu Mộ Thập Tam biến thái ra, những người còn lại hần không có nhãn lực và suy nghĩ tỉ mỉ như hần, nếu không cô đâu thể nào bình yên tới tận giờ này, mà có khi đã bị chương môn gọi tới tra khảo từ lâu rồi.

Sau khi Mộ Thập Tam đi khỏi, cô bèn đi dạo qua mấy nơi khác một vòng, mãi tới khi không dẫn nổi lo lắng trong lòng nữa, mới ba chân bốn cẳng chạy tới Bất Cư điện, muốn xem thử rốt cuộc thương thế của Lạc Vân Khanh nặng cỡ nào.

Có lẽ Mộ Thập Tam đã bàn giao Hồi Xuân quả xong và ra về rồi, lúc này trên điện chỉ có Lệ Thanh Hàn, Phương Dữ và Vân Sơ Tâm.

Mới bước vào cửa điện, cô đã nghe tiếng Phương Dữ bẩm báo với Lê Thanh Hàn: “Đã điều tra ra được, việc này quả nhiên là do Ma môn gây ra, Mộ sư thúc mang theo chúng đệ tử truy lùng đến điểm dừng chân của Ma môn, đáng lẽ có hy vọng điều tra được mục đích của Ma môn, nhưng không ngờ lại đột nhiên trời ra một tên trưởng lão Ma môn, khiến Lạc sư huynh bị trọng thương...”

Hắn vừa nói tới đây, Hàn Ngâm không đành lòng được chen ngang lời hắn: “Lạc sư huynh bị thương thật sao? Tình trạng hiện nay thế nào?”

Tuy biết Hồi Xuân quả có công dụng kỳ diệu, nhưng trước khi tận mắt thấy Lạc Vân Khanh bình yên vô sự thì tim cô vẫn còn lừng lờ bất an, bởi vậy vẻ lo lắng và quan tâm trên mặt cũng hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, khi lọt vào mắt Lê Thanh Hàn cũng tự động biến thành tình đồng môn ngay thẳng.

Phương Dữ đáp ngay: “Sư muội đừng lo, Lạc sư huynh lẽ ra đã trọng thương sắp chết, nhưng lúc này Mộ sư thúc đã tìm được Hồi Xuân quả, Lạc sư huynh ăn xong thì bình yên vô sự, bây giờ đã ngủ rồi.”

Nét mặt Vân Sơ Tâm có vẻ sầu não, nói xen vào: “Lạc sư huynh thì không sao, nhưng Mộ sư thúc lại gặp phiền phức.”

Hàn Ngâm sững sốt: “Tại sao?”

“Hồi Xuân quả kia.” Vân Sơ Tâm đáp: “Không biết y tìm được ở đâu, lúc này Tống Việt sư bá cũng ở đây, thấy Hồi Xuân quả đã gọi y tới tra hỏi.”

Lão đàn Tống Việt này sao cứ như âm hồn bất tán, ở đâu cũng nhúng mũi vào thế.

Hàn Ngâm nghe mà phiền muộn vô cùng, nhưng không phải cô lo Mộ Thập Tam không đối phó được Tống Việt, mà là có chút bận tâm tới Vân

Sơ Tâm, bởi vì Lệ Thanh Hàn quả nhiên có khúc mắc gì đó với Mộ Thập Tam như lời đồn, vừa nghe Vân Sơ Tâm lên tiếng y đã cất giọng quát: “Nếu người không nói thì ta cũng quên bég mất, sau này không có việc gì thì đừng chạy tới Tương Ly điện, biết chưa hả?”

“Đệ tử...” Vân Sơ Tâm cuống quýt giải thích: “Đệ tử chỉ đi tìm Mộ sư thúc để hỏi một ít nghi vấn trong tu luyện thôi.”

“Thật vậy sao?” Lệ Thanh Hàn thẳng tính nhưng không phải đồ ngốc, y lạnh lùng nói: “Sư phụ người còn chưa chết, có nghi vấn gì sao không hỏi ta mà phải hỏi sư thúc người?”

Một câu làm Vân Sơ Tâm nghẹn lời, yên lặng cúi đầu.

Tầm mắt Lệ Thanh Hàn bỗng quét sang Hàn Ngâm: “Còn người nữa, cũng bớt tới Tương Ly điện đi, nhớ chưa?”

Đây đúng là nằm không cũng trúng kiếm mà.

Hàn Ngâm cười khổ trong lòng, trả lời cung kính: “Đệ tử nhớ rõ.”

~ Hết chương 61 ~

Tiểu Kim Tiền là gì zậy ta ㄝㄣ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Phát Hiện

Phát hiện

Edit: Yunchan

Nắng hè oi bức, mặt trời chói chang.

Hàn Ngâm rúc trong bóng râm của lũy trúc, nhóm lên ngọn lửa nhỏ để hầm một vại canh gà.

Phương Dữ ngồi bên mặt mày hớn hở, nói liếng thoảng: “Khi ấy tình huống khẩn cấp, Mộ sư thúc vừa thấy tình hình không ổn, lập tức gọi Xích Ly ra, nào ngờ trưởng lão Ma môn lại dùng pháp khí truy kích, Lạc sư huynh bảo chúng ta đi trước, để huynh ấy ở lại nghênh chiến...”

Hàn Ngâm bưng trán, coi đi, cô đoán trúng phóc, biết ngay là sẽ thế mà!

Phương Dữ lại chẳng cảm thấy có gì không ổn, trong mắt tỏa ra hào quang sùng bái nóng bỏng: “Muội không nhìn thấy đó thôi, Lạc sư huynh lúc đó vô cùng anh tuấn! Ba thước thanh phong lạnh lẽo trầm tĩnh, bạch y hơn tuyết múa may phần phật, đơn thương độc mã chặn trưởng lão Ma môn ở bên ngoài mấy trượng, dù tấn công kiểu nào tên trưởng lão kia vẫn chưa chọc thủng được màn băng của huynh ấy.”

“Thế sau đó.” Hàn Ngâm chống má nhìn hăn: “Tại sao Lạc sư huynh lại bị thương?”

“Là do hai tên đệ tử đệ tiện của Ma môn xông lên vây đánh!” Phương Dữ cào đầu đầy ảo não: “Tu vi của Lạc sư huynh kém trưởng lão Ma môn rất nhiều, cầm cự tới mức đó đã phải đánh cược mạng mình, làm sao cản được bọn chúng vây công? Cho nên chẳng mấy chốc đã bị trưởng lão Ma môn đả thương, may mà khi đó Mộ sư giục Xích Ly xông tới đón được huynh ấy, hai tên đệ tử Ma môn ngợ kiếm đuổi theo cũng bị Xích Ly quật đuôi quét bay.”

Kể tới đây, hăn lại vênh vang đắc ý: “Ta đoán bọn chúng bị quật ngã cú đó hấp hối là cái chắc, bảo đảm bị thương không nhẹ hơn Lạc sư huynh.”

Hàn Ngâm thần người ra một lát rồi lắc đầu.

Những chuyện này, hiện tại cô không tài nào đánh giá đúng hay sai, chỉ cầu cho tất cả mọi người đều bình an vô sự thôi.

Cô dùng pháp thuật hệ thủy để bao tay lại, rồi nhắc cái nắp nồi nóng hổi lên, mùi thơm phức của canh gà lập tức tỏa ra theo hơi nóng.

Phương Dữ chen mũi tới hít hít: “Ta nếm thử, cho ta nếm thử.”

Hàn Ngâm rắc vào vại một nắm muối nhỏ, sau đó mới múc một chén ra, xé hai cánh gà cho Phương Dữ, rồi quay đầu hỏi Vân Sơ Tâm: “Sư tỷ có muốn thử một chén không?”

“Không cần.” Vân Sơ Tâm như có uất ức trong lòng mà không có chỗ nào phát tiết, giật phăng chiếc roi quấn quanh hông ra vụt mạnh, sau đó quay đầu bước đi, qua một lát, bụi trúc đằng sau cô đã nổ rã rắc, sau đó bị tước ra làm đôi.

Quá... quá khủng khiếp...

Hàn Ngâm cực hâm mộ thân thủ nhanh gọn và khí thế dũng mãnh của Vân Sơ Tâm, mắt nhìn đắm đắm vào bóng lưng Vân Sơ Tâm mà như bị thôi miên.

Phương Dĩ ném xương gánh gà đã bị gặm sạch bong đi, nói: “Vân sư tỷ thật kỳ quái.”

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Kỳ quái chỗ nào?”

“Mấy ngày xuất môn, tỷ ấy thường hay cãi nhau với Mộ sư thúc, nói y đáng ghét đáng giận.” Phương Dĩ nhướn mày nói: “Nếu ghét y thì sư phụ bảo tỷ ấy đừng tới Tương Ly điện nữa chẳng phải vừa hay sao? Ta chẳng hiểu nổi tỷ ấy tức giận làm gì?”

“Chuyện này...” Hàn Ngâm nhìn trời: “Muội đi đưa canh gà cho Lạc sư huynh đây.”

Nói rồi cô bỏ Phương Dĩ lại, bê cái vại ngói bỏ chạy.

Cửa viện của Lạc Vân Khanh khép hờ.

Hàn Ngâm đẩy cửa bước vào, đúng lúc một cơn gió thổi lướt qua làm bụi cây hải đường trong sân đong đưa xào xạc.

Lạc Vân Khanh chống một tay bên má, ngủ ở bên cạnh bàn đá, trước mặt hắn đang mở một quyển sách, trên sách và y phục của hắn đều rải đầy cánh hoa hải đường, mùi hương thơm ngát bay ngào ngạt bốn phía.

Hàn Ngâm hơi bị bất ngờ, cô không đánh thức hắn mà rón rén đi vào, đặt vại ngói trong tay lên bàn đá, rồi đảo mắt nhìn hắn. Cô phát hiện khi hắn khép mắt suy nghĩ thế này hàng mi trông vô cùng dài rậm, làm nhật bớt

khí chất lạnh lùng vốn có, thay vào đó là vẻ nhu hòa mà điềm tĩnh, khiến người ta muốn gần gũi.

Cảnh tượng này đẹp như tranh vẽ.

Tiếc là cô không có màu vẽ, không thì đã có thể vẽ lại cảnh này làm kỷ niệm.

Hàn Ngâm ôm lòng tiếc hận ngồi xuống đối diện, nâng má nhìn hẩn, dáng vẻ này của Lạc sư huynh khiến cô nhớ lại lần đầu gặp hẩn, lòng không khỏi trầm ngâm, nếu như ngày đó cô không gặp được hẩn, vậy bây giờ cô đang lưu lạc ở phương nào nhỉ?

Trong lúc ngẩn ngơ, cô đưa tay nhẹ nhàng gỡ một cánh hoa rơi trên tóc hẩn xuống...

“Hàn Ngâm! Người ở đây làm gì?!” Một giọng tức giận vang lên.

Hàn Ngâm nhướng mày kinh ngạc, ngược mắt nhìn về hướng âm thanh, thấy Chu Tình Nhi đang hằm hằm đứng ở bên cửa viện.

Bị hiểu lầm rồi!

Hàn Ngâm bối rối, nhưng không muốn giải thích, thấy Lạc Vân Khanh đã giật mình tỉnh giấc, bèn quay qua Chu Tình Nhi cười ngọt ngào: “Thật đúng lúc, Chu sư tỷ, tỷ cũng tới gặp Lạc sư huynh à, ta mới hằm canh gà đây, tỷ có muốn uống một chén không?”

Sao trên đời lại có người mặt dày cỡ này chứ!

Chu Tình Nhi vô cùng tức tối, cảnh tượng vừa rồi khiến cô nghĩ quan hệ của hai người trước mặt cực mờ ám, nhưng nếu nói cho rõ ra, thì cùng lắm Hàn Ngâm chỉ nhặt một cánh hoa trên tóc cho Lạc Vân Khanh mà thôi,

dường như chẳng có gì đặc biệt để nói, trái lại còn có vẻ như cô cố tình gây sự.

Cô đành phải nuốt cơn giận này xuống, phớt lờ Hàn Ngâm, chỉ ngược mặt lên hỏi Lạc Vân Khanh: “Lạc sư huynh, vết thương của huynh đã đỡ hơn chưa?”

Lạc Vân Khanh đáp nhàn nhạt: “Đã đỡ hơn nhiều, không nhọc sư muội lo lắng.”

Chu Tình Nhi lấy trong lòng ra một chiếc hộp bạch ngọc, mở nắp hộp rồi đưa tới trước mặt hắn, cúi đầu nói: “Đây là thuốc trị thương muội tìm cho huynh, nếu trên người còn vết thương nào chưa khép miệng, cứ dùng thuốc mỡ này bôi lên sẽ không để lại sẹo.”

Lạc Vân Khanh nhìn lướt qua, thấy thuốc mỡ trong hộp có màu đỏ mềm trong suốt, nét mặt lập tức biến đổi: “Huyết Ngọc Sinh Cơ?”

Chu Tình Nhi mỉm cười: “Sư huynh thấy nhiều hiệu rộng, chính là nó.”

Huyết Ngọc Sinh Cơ phải dùng quả Huyết Ngọc ba trăm năm và một ít linh dược quý hiếm để điều chế thì mới có linh hiệu, hoàn toàn không phải thứ mà đệ tử nội môn bình thường muốn là lấy.

Lạc Vân Khanh sầm mặt nói: “Ở đâu mà có?”

“Tại sao sư huynh lại hỏi như vậy...” Chu Tình Nhi hơi hoảng: “Đây là muội... muội xin sư phụ.”

Tống Việt cứng chiều cô, dù tặng cho cô Huyết Ngọc Sinh Cơ này cũng chẳng có gì kỳ quái, nhưng ánh mắt cô hoảng loạn, lời lẽ lảng tránh, rõ ràng là có ẩn tình khác.

Hàn Ngâm thở dài trong lòng, loại nói dối lành nghề, chúa lừa gạt như cô còn không qua mặt được Lạc Vân Khanh, nói chi người mới vào nghề miệng còn vụn như Chu Tình Nhi chứ.

Cô nghĩ chắc là Chu Tình Nhi sẽ bị Lạc Vân Khanh mắng vài câu, ai dè phản ứng của Lạc Vân Khanh lại làm người ta bất ngờ, hăn rũ mắt nói: “Nếu đã vậy, ta đây xin cảm ơn sư muội, có điều ngoại thương của ta đã lành hăn, dùng Huyết Ngọc Sinh Cơ này rất lãng phí, chi bằng...”

Nói rồi hăn liếc nhìn mặt Hàn Ngâm: “Chi bằng mượn ít thuốc cao của muội, tặng lại cho Hàn sư muội.”

Hả?!

Câu này làm Hàn Ngâm và Chu Tình Nhi chết trân.

Lạc Vân Khanh vẫn điềm nhiên, nói với Hàn Ngâm: “Còn ngây ra đó làm gì, không nhanh cảm ơn sư tỷ của muội đi?”

Đến đây Hàn Ngâm mới sức tỉnh ngộ, hóa ra Lạc Vân Khanh xin Huyết Ngọc Sinh Cơ này cho cô xóa vết sẹo trên mặt. Cô vốn không muốn chiếm lợi của Chu Tình Nhi, nhưng Lạc Vân Khanh đã có lòng thì cô cũng không đành từ chối, thế là tức tốc ngoảnh sang Chu Tình Nhi, mỉm cười: “Ta xin cảm ơn sư tỷ.”

Miệng cô nói, còn tay thì thò vào trong hộp bạch ngọc, xén một ít thuốc cao lớn cỡ hạt đậu, sau đó liếc sang Lạc Vân Khanh, thấy hăn gạt đầu, bèn bôi lên vết sẹo trên mặt.

Có điều, trong tay cô không có gương, dù bôi rất kỹ nhưng vẫn còn nhiều chỗ chưa được bôi, Lạc Vân Khanh nhìn mà lắc đầu, đưa tay chấm ít thuốc thoa đều lên mặt cô, ngắm nghía một chút rồi nói: “Được rồi.”

Khi Huyết Ngọc Sinh Cơ này vừa thoa lên mặt, lập tức có hơi mát ngấm vào từng thớ thịt, triệt tiêu sự bất thường khi đầu ngón tay Lạc Vân Khanh vuốt nhẹ trên mặt cô, vả lại bôi thuốc là chuyện rất bình thường, Hàn Ngâm chẳng cảm thấy có gì không ổn, phản ứng vô cùng thản nhiên, thậm chí còn mỉm cười cảm kích với Lạc Vân Khanh.

Nhưng Chu Tình Nhi lại không nghĩ thế, nhìn thấy cảnh này, cô ta tức đến suýt ngất.

Có lầm hay không hả! Cô lén trộm thuốc của Tống Việt là muốn đưa cho Lạc Vân Khanh, để hấn sinh lòng cảm kích, chứ không phải để hấn tặng lại cho Hàn Ngâm trừ sọ, hơn nữa hấn hấn hấn, hấn thậm chí còn tự tay thoa thuốc cho Hàn Ngâm!

Cô cô cô, thực sự sắp tức chết rồi!

Thế mà Lạc Vân Khanh vẫn trước sau như một, hoàn toàn không cảm giác được cơn phẫn nộ của cô, còn quay sang nói với cô rằng: “Thuốc này quá quý giá, sư muội nên mang về thì hơn, không nên lấy ra tặng người tùy tiện.”

Đây là hấn còn nể mặt Chu Tình Nhi, thầm nhắc cô trả thuốc về chỗ cũ, nhưng lúc này đây Chu Tình Nhi nào nghe vào tai, lòng vừa tức vừa ứ, hốc mắt đã rưng rưng nước.

Hàn Ngâm thấy tình hình xấu đi, thầm nghĩ nếu đã chiếm lợi của người ta thì phải biết nhìn trước ngó sau, tra đầu vào bàn chân biến đi cho nhanh mới đúng. Thế là cô quyết định buông tha cho Chu Tình Nhi, để cô ta ở riêng với Lạc Vân Khanh.

“Lạc sư huynh, muội sức nhớ mình còn chút chuyện, muội đi trước nhé.” Hàn Ngâm xách vại canh gà lên, nói: “Canh gà còn nóng, huynh nhớ uống...”

Đương nói dở thì có cơn gió thổi thốc qua khiến quyển sách đặt trên bàn đá lật ngược lại hai trang, cô đưa mắt nhìn qua, thấy trên đó có một trang bị ai đó dùng bút ghi vài chữ vào chỗ trắng.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua trong chớp nhoáng, nhưng Hàn Ngâm vẫn cảm thấy nét chữ này rất quen, hình như là...

Tim cô thót lên, đưa tay chớp lấy quyển sách, ngược mặt hỏi: “Lạc sư huynh, cho muội mượn quyển sách này đọc một chút được không?”

Quyển sách này là do Lạc Vân Khanh mượn từ Tàng Tịch điện, chỉ để ở đó mà quên đọc, mãi tới hai ngày gần đây cần phải tĩnh dưỡng thương thể, không thể đề khí tu luyện, hăn mới lật ra để giải sầu, bây giờ thấy Hàn Ngâm muốn mượn thì cũng gật đầu như chuyện đương nhiên: “Muội lấy xem đi.”

Hàn Ngâm cảm ơn, sau đó ôm sách chạy vội đi, chẳng mấy chốc đã chui về viện của mình, khẩn cấp lật trang đó ra.

Quả nhiên!

Đây là nét chữ của Nguyên Nhất chân nhân, những ngày còn ở thôn Phượng Tuyền cô đã nhìn tới phát ngấy, liếc mắt là nhận ra ngay, thế nhưng nội dung của dòng chữ này lại khiến cô mở to mắt kinh ngạc —

Trên núi có cây, trên cây có cành, lòng ta có nàng, nàng chẳng hay!

Không không không! Đây không phải trọng điểm, cứ coi như tiện tay chọn một câu thơ rồi viết nghịch ngoạc thế thôi, nhưng ý nghĩa của câu thơ này rõ ràng là yêu thầm mà người ta không biết, đau lòng ôm ấp tình cảm đơn phương.

Đầu óc Hàn Ngâm rối bời, Nguyên Nhất chân nhân sao lại tiện tay viết một câu thơ thế này chứ!

Cô lật lại bìa sách, phát hiện đây là một quyển sách cổ trình bày chân pháp đại đạo cực kỳ khô khan tẻ nhạt, đến đây cô đã hoàn toàn rối tung.

Được rồi! Óc tưởng tượng của cô quá mức nghèo nàn, thật sự không tưởng tượng nổi lúc Nguyên Nhất chân nhân đọc một cuốn chính kinh như vậy, tại sao có thể nghĩ ra được một câu thơ tình, còn tiện tay viết vào trong sách. Trừ khi, lúc y đọc sách hồn đã bay lên trời, cho nên mới cảm tác nghĩ ra một bài thơ, rồi chép lại theo cảm giác.

Nếu không thì...

Hàn Ngâm bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng!

Câu thơ này có khi nào là cố ý viết ra để ai đó vô tình nhìn thấy lúc đọc quyển sách này?

Cô càng nghĩ càng rối.

Quả thực, cô từng đoán Nguyên Nhất chân nhân và Sở Mộ Tuyết lưỡng tình tương duyệt, nhưng suy đoán theo lẽ thường thì người động tình trước phải là Sở Mộ Tuyết mới đúng, vì từ lòng kính trọng sư trưởng sinh ra ý nghĩ yêu thương là chuyện dễ dàng, chứ không như người đã tu luyện tới cảnh giới tâm trần bất loạn như Nguyên Nhất chân nhân, cộng thêm kinh nghiệm sống và tuổi tác lớn hơn, lẽ ra càng khó bị ngoại vật quấy rối tâm thần hơn chứ.

Thế nhưng, chỉ với một câu thơ đơn thuần này thôi, sự tình hình như đã trái ngược hoàn toàn, người động tình trước hình như không phải Sở Mộ Tuyết, mà lại là Nguyên Nhất chân nhân!

~ Hết chương 62 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Độc Câu Tình

Độc Câu Tình

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm đã không còn tin vào suy đoán trước đây của mình nữa, mắt liếc qua Tào Hóa Kim Tiền, gập ngón tay gõ khế mặt bàn.

“Khai thật đi, Nguyên Nhất chân nhân và Sở Mộ Tuyết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tào Hóa Kim Tiền vặn vẹo uốn éo, ra vẻ ngạc nhiên: “Hàn Ngâm nhóc tì, Huyết Ngọc Sinh Cơ tốt ghê cơ, vết sẹo trên mặt người loáng cái đã lặn mất tăm rồi kìa!”

Hàn Ngâm bậm môi, hỏi lại: “Là Nguyên Nhất chân nhân thích Sở Mộ Tuyết trước sao?”

Tào Hóa Kim Tiền lẩm bẩm: “Pháp khí luyện xong rồi, người có muốn xem thử không?”

“Là cái gì?”

Tào Hóa Kim Tiền phun ra một hạt châu màu vàng nhạt, lớn cỡ trái nhãn: “Châu tránh tà.”

Tên này nghe không được hay ho cho lắm.

Hàn Ngâm nhặt hạt châu lên nhìn thử: “Có ích lợi gì?”

“Mang trên người sẽ không bị yêu mị quỷ khí quấy nhiễu, còn có thể trừ tà tránh ác, tịnh tâm an thần.”

“Vậy sao?” Hàn Ngâm đỡ trán: “Thứ này tặng cho mấy đạo sĩ giang hồ bắt quỷ trừ yêu chắc họ thích lắm đấy.”

Tạo Hóa Kim Tiền bật cười: “Đã nói người vô tri rồi mà không nghe! Cùng là loại trừ tà tránh ác, nhưng pháp khí này lại khác với phù khí, bọn yêu ma quỷ quái tu vi thấp cơ bản không dám tới gần người, vừa chạm vào là tan thành mây khói ngay.”

“Tu vi cao thì sao?”

“Lúc tiếp cận người thì châu tránh tà này sẽ cảnh báo.”

“Được rồi, nói vào điểm chính đi.”

“Mang nó lúc tu luyện sẽ không bị tâm ma quấy rối, còn có thể thu lại khí tức, lúc nghe lén, nhìn lén, đánh lén khó bị ai phát hiện.”

Hàn Ngâm bắt đầu hứng thú: “Nghe lén nhìn lén đánh lén?”

“Đúng thế.” Tạo Hóa Kim Tiền tuyệt vọng với độ dốt đặc của cô: “Nếu người muốn tiếp cận một người có tu vi cao hơn mình, dù thu khí tức lại cũng chẳng có ích gì, chỉ cần hẩn dò linh thức bốn phía là có thể phát hiện ra sự tồn tại của người. Thế nhưng châu tránh tà này lại khác hẳn, trừ khi tu vi của người đó cao hơn người quá nhiều, cộng thêm ngưng thần chuyên tâm tra xét, bằng không dứt khoát không phát hiện được sự tồn tại của người...”

Nói còn chưa nói hết lời, Thổ Linh trư đã ngậm một viên linh khoáng hơn hở chạy tới tìm Hàn Ngâm đổi đồ ăn, kết quả còn chưa tới gần Hàn

Ngâm, châu tránh đã sáng rực lên, bao phủ Hàn Ngâm trong phạm vi một trượng.

Thổ Linh trư chạm phải ánh sáng này trên người chột bốc khói đen, nó “Éc” một tiếng, vút viên linh khoáng chạy bán sống bán chết ra ngoài, tốc độ còn nhanh hơn lúc tới gấp mấy lần.

Tạo Hóa Kim Tiền cười tới hệt hơi: “Heo... heo yêu cấp thấp...”

Hàn Ngâm xám xịt nhặt viên linh khoáng lên, nhét thẳng vào trong mắt tiền: “Nói đi, làm thế nào mới không chế được châu tránh tà này, để nó đừng làm linh thú của ta bị thương.”

Đợi Tạo Hóa Kim Tiền giảng giải hết một thôi một hồi, Hàn Ngâm dỗ dành Thổ Linh trư xong, luyện thành châu tránh tà, thì trời đã tối mịt.

Tạo Hóa Kim Tiền ngáp một cái thật kêu: “Mệt quá mệt quá, bốn đại gia muốn đi ngủ.”

“Được thôi.” Hàn Ngâm cười nhẹ: “Người nói cho xong chuyện Nguyên Nhất chân đi rồi muốn ngủ thì ngủ.”

Tạo Hóa Kim Tiền: “... Người còn chưa chịu thôi?”

“Tại người thiếu thành thật thôi! Chuyện đã qua lâu thế rồi, người nói nhanh gọn lẹ một chút thì có làm sao đâu?”

Tạo Hóa Kim Tiền nói giọng hùng hồn đầy lý lẽ: “Cũng vì chuyện đã qua lâu như vậy, ta mới không biết người điều tra để làm gì!”

Hàn Ngâm còn hợp lý hợp tình hơn cả nó: “Lẽ ra ta không tính điều tra đâu, nhưng người không thấy sao, thôn Phượng Tuyền bị tàn sát, Sở phu tử bị bắt, tới Lạc sư huynh cũng bị thương, ta nghĩ việc này chắc chắn có

liên quan, không điều tra ra thì ta làm sao biết Ma môn đang âm mưu chuyện gì!”

Tạo Hóa Kim Tiền cười giễu: “Biết được âm mưu của Ma môn thì sao nào, chỉ với tu vi của ngươi thì làm được gì? Đừng nói với ta ngươi đột nhiên đổi nết, muốn quên mình vì người, làm người nghĩa hiệp cứu thế nhân trong cảnh dầu sôi lửa bỏng nhé.”

Hàn Ngâm bị nó đâm cho ghen hòng, sau đó thở dài nói: “Được rồi, nói thẳng ra thì sống chết của thế nhân có liên quan gì tới ta đâu? Ta cơ bản không quan tâm, ta chỉ hy vọng những người quan tâm ta, những người đối xử tốt với ta không gặp phải nguy hiểm gì, bởi vậy ta mới muốn điều tra rõ việc này. Nếu chuyện này không liên quan tới họ, thì ngươi yên tâm, ngươi có mời ta cũng chẳng thêm lo, nhưng nếu chuyện này có liên quan đến họ, tuy ta không làm được gì, nhưng nhắc nhở họ một tiếng, để họ cố hết sức tránh xa nguy hiểm, như vậy cũng không được sao!”

Tạo Hóa Kim Tiền vẫn còn độc mồm độc miệng, cười bi thảm: “Ngươi sợ họ chết hết rồi, ngươi sẽ biến thành đồ thảm hại không ai thương không ai yêu như trước đây chứ gì.”

Hàn Ngâm nhướng mày, thừa nhận một cách thản nhiên: “Phải thì sao!”

Cũng vì từ nhỏ cô không nhận được bao nhiêu yêu thương, nên hôm nay mới quý trọng gấp bội, cô không cảm thấy nó có gì sai trái!

Dĩ nhiên, Tạo Hóa Kim Tiền cũng không moi ra được cái sai của cô, nên rơi vào trầm mặc.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Đương nhiên, ngươi có quyền không nói, dù gì ta cũng đâu phải chủ nhân của ngươi, chúng ta chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau, về cơ bản ngươi không cần phục tùng mệnh lệnh của ta.”

Cô thốt ra lời này chỉ vì giận dữ, tuy Tạo Hóa Kim Tiền không chịu nhận cô làm chủ, còn kiêu căng khó ưa, nhưng dù gì hiện tại nó cũng là thứ thuộc về cô, khiến cho cô phải bao phen liều mạng, nếu nói trừ lợi dụng ra cô tuyệt đối không có chút tình cảm nào với Tạo Hóa Kim Tiền, thì đó là chuyện không thể nào.

Rốt cuộc Tạo Hóa Kim Tiền cũng thỏa hiệp: “Được rồi, xét thấy còn phải tiếp tục lợi dụng người, bốn đại gia nói việc này cho người nghe cũng không sao, nhưng người phải hứa, không được kể cho người khác nghe.”

Hàn Ngâm đáp rất thẳng thắn: “Được...”

Lời còn chưa dứt, cửa sổ bị đóng chặt đột nhiên bị ai đó gõ nhẹ, một giọng lười biếng vang lên bên ngoài: “Có thể dự thính không?”

Hàn Ngâm mở cửa sổ ra, nhìn thấy Mộ Thập Tam.

Ánh trăng mờ chiếu chênh chếch lên người hắn, tạo thành sự đối lập giữa ánh sáng và bóng tối, phác lên dáng người cao ráo sáng sủa của hắn một đường nét rục rờ.

Hắn nhìn cô, bên môi ẩn chứa nụ cười biếng nhác, đôi mắt chứa sao rạng rỡ lấp lánh.

Từ khi Hàn Ngâm bước vào Cửu Huyền, lần đầu tiên gặp hắn đã cảm thấy người này rất dễ nhìn, đó không phải để chỉ ngũ quan hắn đẹp dễ, nếu chỉ là đẹp, thì cô thấy ngũ quan của Lạc Vân Khanh còn cân đối hơn hắn, tựa như tạc ra từ ngọc thạch, sạch sẽ không tỳ vết.

Hắn khác xa Lạc Vân Khanh, trên người hắn toát ra một thứ mị lực lười biếng hợp hồn người, loại cảm giác này như một dòng chảy bất định, không tài nào phán đoán được. Khi hắn ở trước mặt người, chỉ cần người nhìn thấy hắn, thì sẽ bị từng hành động cử chỉ, từng nụ cười lời nói của hắn đầu độc, quên mất mọi thứ.

“Ngài vào đi.” Hàn Ngâm thở dài bất lực: “Không phải ngài không có hứng thú với chuyện này, không thích nghe sao?”

Mộ Thập Tam nghiêng người ngồi lên bệ cửa sổ, ánh mắt lóe lên: “Bây giờ ta đổi ý rồi.”

Tạo Hóa Kim Tiền cực không thích hấn đến dự thính, nhưng nó đã thông minh ra rồi, nếu nó không nói, Mộ Thập Tam luôn có cách bắt nó nói, thay vì bị lảng nhục đủ kiểu, trêu cợt đủ điều, thì chỉ bằng nghe lời cho xong, coi như bớt việc.

Nó bất đắc dĩ mở miệng: “Thật ra Sở Mộ Tuyết chưa từng thích Nguyên Nhất chân nhân, lời đồn dục đồ sư phụ, đại nghịch bất đạo này đều là do Tống Việt âm thầm thả ra.”

Khóe miệng Hàn Ngâm giật lên, lại là Tống Việt.

Về phần tại sao Tống Việt lại làm thế, nguyên nhân có đây ra đó, không liên quan tới chuyện cô muốn điều tra nên cô không muốn hỏi.

Tạo Hóa Kim Tiền kể lại toàn bộ chuyện năm xưa, hóa ra Sở Mộ Tuyết cũng là một người có tư chất kinh tài tuyệt diệu, lên núi chưa bao lâu đã được chọn vào nội môn, làm đệ tử của Nguyên Nhất chân nhân.

Khi ấy bên cạnh Nguyên Nhất chân nhân chỉ có một đệ tử là Tống Việt, không thể nói tư chất của ông ta kém, vì nếu kém thì đã không vào được nội môn, chỉ có thể nói tâm tính của ông ta không thích hợp để tu tiên, vừa thích khoe khoang, vừa thích xen vào chuyện người khác, khiến bao nhiêu người chán ghét. Thế nên so với một Sở Mộ Tuyết thông minh sắc sảo, hiểu ý người, phân rõ cao thấp, Nguyên Nhất chân nhân thích ai đã là chuyện quá mức rõ ràng.

Dần dà, mọi việc của Tống Việt đều do Sở Mộ Tuyết thay thế, người tu tiên không cần tốn công ăn uống, nhưng sinh hoạt cơ bản như ở năm

ngồi nói chung không tránh được. Vì tất cả đều được Sở Mộ Tuyết dốc lòng lo liệu, nên Nguyên Nhất chân nhân ngày càng ưu ái cô hơn, ngay cả thỉnh thoảng xuất môn thăm hỏi bạn bè cũng sẽ mang cô theo.

Nói đến đây, Tào Hóa Kim Tiền than nhẹ một tiếng: “Thật ra năm đó Nguyên Nhất chân nhân là người lừng danh nhất trong số Cửu Huyền tam tử, lại là thủ đồ của Tôn Đỉnh Tôn chương môn đời trước, có thể truyền nối y bát, nên Tôn chương môn mới giao ta và vườn linh động thiên lại cho Nguyên Nhất chân nhân. Nhưng danh tiếng vang dội, tu vi cao thâm, khiến y khó tránh khỏi hăng hái bốc đồng, làm việc cũng thiếu thận trọng, vì thế đã rước lấy không ít cường địch ở Yêu môn và Ma môn, có một lần y dẫn theo Sở Mộ Tuyết ra ngoài đã bị Yêu môn liên thủ làm trọng thương, may mắn mới giữ được mạng.”

Hàn Ngâm sụp mắt trầm ngâm, không biết nguyên nhân Tổng Việt cực ghét yêu loại có liên quan gì tới việc này hay không đây.

“Nhờ có linh quả trong vườn linh động thiên chữa thương, thương thế của Nguyên Nhất chân nhân thật ra không đáng ngại, chẳng qua trong lũ yêu đả thương y, có một Mị Linh Hồ tu hành ngàn năm, ả đã hạ trên người y độc Câu Tình...” Tào Hóa Kim Tiền càng nói giọng càng nhỏ, khi nói đến đây thì im bặt.

“Sao không nói tiếp nữa?” Hàn Ngâm kinh ngạc: “Nếu như Nguyên Nhất chân nhân yêu đệ tử của mình là do trúng phải độc Câu Tình, thế thì cũng đâu tổn hại gì tới anh danh một đời.”

Đúng là không thể nói chuyện với nhóc tì vô tri này mà!

Tào Hóa Kim Tiền hừ một tiếng phớt lờ cô, trái lại Mộ Thập Tam lại bỗng nhiên mỉm cười: “Độc Câu Tình, nghĩa như tên, trong lòng phải có tình thì mới có thể câu ra, nếu không có tình thì độc này chỉ vô ích.”

Hàn Ngâm giật mình: “Nghĩa là, trước khi trúng độc Nguyên Nhất chân nhân đã yêu Sở Mộ Tuyết?”

Mộ Thập Tam thu lại nụ cười: “Như một đốm lửa mới nhóm lên, ban đầu chỉ rất nhỏ, với tu vi và tâm cảnh của Nguyên Nhất chân nhân, cố gắng thì vẫn có thể khống chế được, nhưng sau khi trúng độc, tư tình mọc lan trôi buộc, chưa kể người thương ngày ngày xuất hiện ngay trước mặt, rồi độc ngày một cắm sâu, sợ là không thể giải được nữa.”

“Đúng thế!” Tào Hóa Kim Tiền cất giọng phụ họa đầy hiểm hoi: “Quãng thời gian đó tính tình của Nguyên Nhất chân nhân vô cùng nóng nảy, hờ ra là phát hỏa với Sở Mộ Tuyết, có một lần thậm chí còn đuổi cô ta ra khỏi môn phái, nhưng thuốc giải của độc Câu Tình khó tìm, y có vùng vẫy cỡ nào đi nữa cũng vô dụng, cuối cùng vẫn chìm sâu vào biển tình, cố gắng bao nhiêu cũng không chống lại được nỗi khổ tương tư, nên đã đích thân đón Sở Mộ Tuyết về lại Cửu Huyền.”

Như vậy à!

Hàn Ngâm nhìn Tào Hóa Kim Tiền chăm chăm: “Tại sao không kể nữa?”

Tào Hóa Kim Tiền phát cáu: “Chẳng phải người muốn biết chuyện của Nguyên Nhất chân nhân với Sở Mộ Tuyết sao? Ta kể hết cho người biết rồi, người còn muốn thế nào nữa hả?”

Hàn Ngâm nhướn mày: “Đừng lừa phỉnh ta, chuyện quan trọng nhất người còn chưa nói! Nếu Nguyên Nhất chân nhân đuổi Sở Mộ Tuyết ra khỏi môn phái, sau đó lại đón về, thì tại sao Sở Mộ Tuyết lại phản bội Cửu Huyền, dẫn thân vào Ma môn?”

Tào Hóa Kim Tiền phát ghen, lát sau mới há mồm mắng: “Đáng ghét!”

~ Hết chương 63 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chúng Ta Bỏ Trốn Đi

Chúng ta bỏ trốn đi

Edit: Yunchan

Ghét thì ghét đi, dầu sao Hàn Ngâm cũng chưa từng thấy Tào Hóa Kim Tiền thích mình bao giờ, nên cũng chẳng sợ làm cho nó ghét hơn.

Cô giục: “Nói mau!”

Tào Hóa Kim Tiền thở dài chịu thua: “Cũng chả có gì đáng nói, chẳng là ở thôn Phượng Tuyền Sở Mộ Tuyết có một người bạn thanh mai trúc mã, sau khi bị Nguyên Nhất chân nhân đuổi ra khỏi môn phái, cô ta có về đó ở một thời gian, có lẽ do tâm tình buồn khổ, nên cô ta rất thân thiết với tên thanh mai trúc mã đó, sau này được Nguyên Nhất chân nhân đón về Cửu Huyền, còn lén chạy về thường xuyên, bí mật gặp mặt người đó trong rừng.”

Hàn Ngâm ngó ra: “Nói vậy, mật đạo Súc Địa Thành Thốn trong thạch thất là do Sở Mộ Tuyết thiết kế sao?”

Mộ Thập Tam quả quyết: “Là Nguyên Nhất chân nhân thiết kế, Súc Địa Thành Thốn là pháp thuật tinh diệu, tu vi của Sở Mộ Tuyết không đủ.”

Tào Hóa Kim Tiền cười hề hề khoái trá: “Nói chuyện với người thông minh thật là khỏe.”

Ừ, cô là đồ ngốc được chưa!

Hàn Ngâm đỡ trán, vị Tiền gia này có khuynh hướng học thói xấu, hờ một tý là khích bác ly gián, may mà lòng dạ cô rộng rãi, hơn nữa Mộ Thập Tam là sư thúc, hiểu biết nhiều hơn cô cũng phải thôi, chẳng có gì phải giận!

Cô chỉ nói tiếp: “Nguyên Nhất chân nhân phát hiện ra chuyện họ lén lút gặp gỡ thì có ghen tuông không?”

Lúc thốt ra hai chữ ghen tuông này cảm giác thật là kỳ diệu, cô bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ ghen tuông của Nguyên Nhất chân nhân, kết quả hiện lên trong đầu lại là gương mặt của Chu Tình Nhi, tự dưng thấy buồn cười.

“Có gì đáng cười!” Tào Hóa Kim Tiền tức giận nói: “Chờ tới khi người ghen thì biết, để coi lúc đó còn cười nổi không.”

“Xin hỏi.” Mắt Hàn Ngâm hấp háy: “Tiền gia ăn giấm chua rồi à, sao lại biết rõ thế ta.”

“Nè!” Tào Hóa Kim Tiền quát to: “Bốn đại gia chưa ăn thịt heo, lẽ nào chưa từng thấy heo chạy sao?”

Vừa nghe thấy câu này, Thổ Linh trư lập tức im thin thít, lặng lẽ chui xuống dưới gầm giường, như sợ vị Tiền gia này liếc thấy nó lại đột nhiên muốn ném thử mùi thịt heo.

Còn Hàn Ngâm ấy à, thật lòng cô rất muốn biết sau khi vị Tiền gia này tu ra hình người thì sẽ có dáng vẻ gì, nếu như ghen thì sẽ có vẻ mặt gì. Nhưng cô biết loại vấn đề này mà hỏi ra, có lẽ đêm nay đừng hòng nghe tiếp chuyện của Sở Mộ Tuyết, đành phải giục nó: “Đừng lạc đề, kể tiếp đi.”

Rốt cuộc là đồ ngốc nào đang chạy lạc đề hả!

Tạo Hóa Kim Tiền nổi trận lôi đình, đang định chửi bới cho bõ tức, thì bất thành lình nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Mộ Thập Tam sượt qua mình, nó tức tức xù xuống, nói tiếp: “Ta nhớ tên thanh mai trúc mã của Sở Mộ Tuyết họ Liễu, tên hình như là Liễu Sinh Tuyên. Sở Mộ Tuyết có thích hắn hay không thì ta không biết, vì lúc họ gặp nhau cũng không làm gì vượt quá luân thường, đa phần là hai người nằm trong bụi cỏ trò chuyện, Sở Mộ Tuyết kể khổ, Liễu Sinh Tuyên lắng nghe, có lúc còn kể chuyện cười chọc cho cô ta vui.”

Nói đến đây, nó chần chờ một chút: “Lúc đầu hai người họ chỉ lén gặp nhau. Nguyên Nhất chân nhân rất khó chịu, nhưng vẫn giả vờ làm như không biết, cũng không ngăn cấm. Nhưng nào ngờ có một hôm Liễu Sinh Tuyên bỗng nhiên tỏ tình với Sở Mộ Tuyết, nói muốn đến nhà cô cầu thân, cưới cô về làm vợ...”

Hàn Ngâm đỡ trán: “Sở Mộ Tuyết sẽ không đồng ý, người tu tiên không thể nào có duyên phận với người phạm tục được.”

Mộ Thập Tam lại nói khác: “Ta đoán Sở Mộ Tuyết sẽ đồng ý.”

Hàn Ngâm khó hiểu: “Tại sao?”

“Cô ta nhất định đã cảm giác được tình yêu không bình thường của Nguyên Nhất chân nhân đối với mình, vừa sợ hãi vừa kinh hoàng, nhưng không thể nào cự tuyệt thẳng thừng, nên trong lòng mới có nhiều phiền muộn và khổ sở muốn thổ lộ, vả lại nếu cô ta là người thông minh, thì nhất định biết chuyện mình lén gặp riêng Liễu Sinh Tuyên không thể qua mắt được Nguyên Nhất chân nhân, thế nên cô ta muốn mượn cách này để khiến Nguyên Nhất chân nhân hết hy vọng.” Mộ Thập Tam cười nói: “Đáng tiếc người trúng độc Câu Tình không có trái tim sáng suốt để chặt đứt tơ tình, chiêu này nhất định không hiệu quả. Quan trọng nhất là nếu cô ta cự tuyệt, thì sau này sẽ không có chuyện cô ta phản bội lại môn phái.”

Tạo Hóa Kim Tiền điên tiết: “Ta đã nói rồi mà, tên tiểu tử Liễu Sinh Tuyên đó có gì hay đâu, sao Sở Mộ Tuyết lại đồng ý lấy hắn được chứ! Việc này đương nhiên đã khiến Nguyên Nhất chân nhân cực kỳ tức giận, khuyên nhủ Sở Mộ Tuyết rất lâu, còn lấy ra bao nhiêu đạo lý lớn để dạy bảo, nói cô ta làm thế sẽ tu tiên không thành, đáng tiếc Sở Mộ Tuyết nhất quyết không nghe, quyết lòng xuất giá.”

Hàn Ngâm nhủ thầm, đương nhiên Sở Mộ Tuyết sẽ không nghe, nếu đổi lại là cô thì cũng không nghe. Nguyên Nhất chân nhân yêu Sở Mộ Tuyết, và lại còn yêu đến nỗi khiến Sở Mộ Tuyết phải rối rắm, vừa bày ra vẻ đạo mạo trang nghiêm với Sở Mộ Tuyết, còn lấy ra thân phận sư phụ để giáo huấn Sở Mộ Tuyết, thử hỏi làm sao Sở Mộ Tuyết tin phục đây!

Cô hiểu kỳ hỏi: “Sau đó Nguyên Nhất chân nhân tới làm khó Liễu Sinh Tuyên sao? Nếu không, Sở Mộ Tuyết đã chẳng tới mức ân đoạn nghĩa tuyệt với sư môn rồi.”

Tạo Hóa Kim Tiền giờ giọng châm biếm: “Cuối cùng người cũng đoán đúng được một lần. Sau khi Nguyên Nhất chân nhân phạt Sở Mộ Tuyết một mình suy ngẫm thì đi tìm Liễu Sinh Tuyên, chẳng qua cũng không phải làm khó dễ gì hắn, chỉ nói hắn làm thế sẽ hại Sở Mộ Tuyết, khiến cô không thể thành tiên, nhập vào luân hồi chịu đau khổ. Có vẻ Liễu Sinh Tuyên thật lòng yêu Sở Mộ Tuyết, nên đã quyết định từ bỏ ý định cầu hôn, làm theo đề nghị của Nguyên Nhất chân nhân, dọn nhà đi ngay trong đêm.”

Hàn Ngâm không dẫn được cất giọng mắng: “Quá hèn hạ!”

Tạo Hóa Kim Tiền không thích có người nói xấu Nguyên Nhất chân nhân, lập tức cả giận đập lại: “Hèn hạ chỗ nào hả! Nguyên Nhất chân nhân chỉ nói sự thật thôi, người tu tiên và người phạm tục yêu nhau, làm sao có được kết quả tốt? Qua vài chục năm, một người tóc trắng xóa, một người vẫn là thiếu nữ hồng nhan, về sau còn phải đối mặt với sinh ly tử biệt, tình cảm như vậy chỉ mang tới thống khổ, huống chi Sở Mộ Tuyết cũng không

quá thích Liễu Sinh Tuyên, sớm ngày ly tan, đau dài không bằng đau ngắn, có gì không tốt?”

“Đương nhiên không tốt!” Hàn Ngâm cướp lời: “Đều là tuệ kiếm cắt đứt tơ tình như nhau, nếu y cắt đứt tơ tình trong lòng mình trước thì ta đây bội phục y, nhưng y lại ôm lòng ích kỷ, đi cắt đứt tơ tình của người khác thì có gì mà hay?”

Tạo Hóa Kim Tiền không cãi lại cô, há mồm mắng: “Nói nhiều thế làm gì hả, rốt cuộc người có muốn nghe hay không, không nghe bốn đại gia cũng không có hứng nói nữa!”

“Nghe!” Hàn Ngâm cầm lên được thì cũng đặt xuống được, cơn tức giận bất bình thoát cái tắt ngóm, lấy lại nét mặt thản nhiên nghe kể chuyện xưa.

Tạo Hóa Kim Tiền đành phải nói tiếp: “Việc này hỏng ở chỗ, Nguyên Nhất chân nhân muốn thử xem rốt cuộc Sở Mộ Tuyết thích Liễu Sinh Tuyên bao nhiêu, do đó chờ Liễu gia dọn đi xong, y trở lại nói với Sở Mộ Tuyết rằng mình đã ra tay diệt trừ Liễu Sinh Tuyên, để cho cô an tâm tu tiên, đừng nghĩ đến chuyện xuất giá nữa. Lúc đó Sở Mộ Tuyết nghe xong chẳng có phản ứng gì, mấy ngày sau, cô ta bất ngờ hạ độc trong trà của Nguyên Nhất chân nhân. Nhưng Nguyên Nhất chân nhân lại không trách cô ta, thậm chí còn dốc hết sức ém nhẹm việc này, cô ta đã không cảm kích, còn nhân lúc sơ hở để lại thư trốn đi, nói rằng từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt với Nguyên Nhất chân nhân, không bao giờ quay về Cửu Huyền nữa.”

Hàn Ngâm nghe xong thì quay đầu đi, để tránh khắc khẩu tiếp với Tạo Hóa Kim Tiền, cô cố đưa ra một bình luận khách sáo nhất: “Năm trong dự liệu.”

“Ta không hiểu nổi!” Tào Hóa Kim Tiền thỉnh giáo ngược lại cô: “Nếu Sở Mộ Tuyết thích Liễu Sinh Tuyên nhiều như vậy, cô ta phản bội môn phái vì hắn cũng được đi, nhưng sự thật không phải vậy, tại sao cô ta phải làm vậy?”

Mộ Thập Tam bật cười khê: “Ta không giết người, người lại chết vì ta.”

Hàn Ngâm nói hùa theo: “Đúng thế, nhất định Sở Mộ Tuyết tưởng mình hại chết Liễu Sinh Tuyên, một bên là thanh mai trúc mã, sinh tử cách biệt, một bên là ân tình sư môn, không thể báo thù, ngoài ra đi thì còn con đường nào khác sao?”

Tào Hóa Kim Tiền la lên: “Cô ta hạ độc báo thù!”

Hàn Ngâm cười nhạo: “Người tu tiên nào dễ bị độc chết thế chứ, huống chi trong vườn linh của Nguyên Nhất chân còn có linh dược giải độc, cô ấy chỉ muốn xả một chút oán hận trong lòng thôi. Hành động này rõ ràng là để cắt đứt ân oán với Nguyên Nhất chân nhân!”

Tào Hóa Kim Tiền im lặng một lát, rồi mới nói tiếp: “Chuyện sau đó ta không rõ lắm, không biết có phải Nguyên Nhất chân nhân đã chết tâm hay không mà chỉ ra ngoài tìm cô ta hai lần, ai dè Sở Mộ Tuyết lại hoàn toàn không về thôn Phượng Tuyền, tìm kiếm không được y bèn bế môn tĩnh tu, cho đến khi...”

Hàn Ngâm thúc giục: “Đừng thừa nước đục thả câu, nói mau!”

Tào Hóa Kim Tiền trở nên buồn bã: “Cho đến khi Sở Mộ Tuyết thành thân với Ma chủ, y bỗng nhiên xuất quan, tĩnh tọa một đêm nhưng không vượt qua tình kiếp, nên đã đi về cõi tiên.”

Trong phòng thoát cái rơi vào yên ắng, mọi âm thanh đều tắt ngấm.

Hàn Ngâm thầm than, hóa ra quan hệ giữa Sở Mộ Tuyết và Ma môn không bình thường, nhưng cô vẫn còn chỗ rối rắm, câu chuyện cũ này có quan hệ gì với chuyện Ma môn tàn sát thôn Phượng Tuyền, bắt Sở phu tử. Vì dựa theo lẽ thường, với mối quan hệ này, Ma môn không nên hạ thủ với thôn dân và người nhà của Sở Mộ Tuyết mới đúng chứ.

Cô đắm chiêu một lát rồi nói: “Tòa nhà hoang ta ở lúc còn ở thôn Phượng Tuyền được người ta gọi là nhà cũ của Liễu gia, chẳng lẽ căn nhà đó là của Liễu Sinh Tuyền?”

“Chính nó.” Tào Hóa Kim Tiền cười lạnh: “Gì mà giành đất xảy ra tai nạn, từ đó trở đi căn nhà không được bình an, những thứ này chỉ toàn là lời đồn nhảm, sự thật là có một quãng thời gian Sở Mộ Tuyết thường đi tìm Liễu Sinh Tuyền vào nửa đêm, cô ta mặc bạch y của Cửu Huyền, lúc ẩn lúc hiện nên khó tránh bị người ta nhìn thấy, ồn ào tới nỗi có vài hạ nhân của Liễu gia hoảng sợ, vừa hay sau đó Liễu Sinh Tuyền lại muốn dọn đi, nên lấy việc này làm cái cớ, thuyết phục đại ca hắt là Liễu Thừa Nghiên. Bằng không cả một phần gia nghiệp lớn như thế, đâu thể nào nói ném là ném ngay được.”

Hàn Ngâm bừng tỉnh, cô đã nói rồi mà, ngay từ đầu cô đã thấy tòa nhà đó không có vấn đề gì, âm ỉ cả buổi té ra là nguyên nhân này.

Tào Hóa Kim Tiền còn mãi thở ngắn than dài: “Nguyên Nhất chân nhân thật đáng thương, nếu vượt qua được ải tình này, có lẽ y đã phi thân thành tiên rồi.”

Hàn Ngâm quay đầu: “Nói thật với người, ta thấy trong chuyện này, người không đáng thương nhất chính là Nguyên Nhất chân nhân, y trúng độc Câu Tình, ta vốn đồng tình với y, nhưng y hành động như vậy lại khiến người ta không thích nổi.”

“Y làm được như vậy là đã khá lắm rồi!” Tào Hóa Kim Tiền không phục: “Nói với nhóc tì này đúng là phí sức, Mộ Thập Tam người tới đây cho cái nhận xét đi! Đối lại là người, người sẽ làm thế nào?”

“Ta?” Mộ Thập Tam dựa lên bệ cửa sổ, cong môi cười khê: “Xin lỗi, đạo bất đồng bất tương vi mưu(*), ta không bội phục nổi hành động của Nguyên Nhất chân nhân, nếu ta yêu một người, bất kể là lừa gạt hay dụ dỗ, ta nhất định phải khiến nàng cũng yêu ta!”

(*) Không cùng chí hướng thì không thể đàm luận.

Tào Hóa Kim Tiền buồn bực: “Nếu sau khi dụ dỗ lừa gạt xong, cô ta vẫn không yêu người thì sao?”

Mộ Thập Tam trả lời vô cùng ngạo nghễ: “Chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.”

“Ta nói nếu như! Là giả thiết!”

Mộ Thập Tam cười lười: “Thế thì cứ thả nàng đi, giữ lại bên cạnh để dẫn dắt nhau làm gì? Nếu không nữa thì triệt để khắc chế tình cảm của mình, không nên thể hiện ra làm ảnh hưởng đến nàng. Nói tóm lại ta sẽ không che che giấu giấu lo trước nghĩ sau, để sau khi làm đủ chuyện tiểu nhân lại phải chấp tay dâng nàng cho người khác.”

“Người —” Tào Hóa Kim Tiền giận sôi: “Y che che giấu giấu lo trước nghĩ sau bởi vì y và Sở Mộ Tuyết là sư đồ! Sư đồ!”

Mộ Thập Tam nói giọng khinh thường: “Sư đồ thì sao, chẳng phải tu tiên là để trường sinh tiêu dao, tự do không ràng buộc ư? Nếu sợ người khác lời ra tiếng vào thì đừng tu tiên nữa. Việc này nếu đối lại là ta, nghe kẻ nào dám nói bậy nói bạ, ta sẽ đấm cho hằn hai phát, hỏi lại hằn một câu, mắc mớ gì tới người!”

Nếu Tào Hóa Kim Tiền có máu để phun, thì chắc đã phun ra ba lít máu từ đời nào rồi.

Hàn Ngâm lại đứng bên cạnh nhìn hăn với cặp mắt lấp lánh, vẻ mặt vô vàng sùng bái: “Mộ sư thúc, quá oách!”

“Nói thừa.” Mộ Thập Tam lấy tay chống má, nhìn Hàn Ngâm ẩn ý đưa tình: “Cô nhóc Hàn Ngâm, hay là, chúng ta bỏ trốn đi.”

Hàn Ngâm nghệt mặt ra một giây, nhưng chỉ cho là hăn nói đùa nên đáp lại rất khẳng khái: “Được thôi được thôi! Muốn bỏ trốn tới đâu nào?”

Ai dè Mộ Thập Tam lại tức tốc vươn người vào cửa sổ, tay trái tóm Tào Hóa Kim Tiền, tay phải vòng qua eo Hàn Ngâm kéo cô ra ngoài cửa sổ, bay vút đi.

Đến đây Hàn Ngâm mới phát hoảng: “Nè, ta nói đùa thôi, ngài muốn dẫn ta đi đâu?”

Mộ Thập Tam bật cười: “Nhân lúc đêm nay tối trời, chi bằng bỏ trốn tới Tàng Tịch điện tản bộ đi.”

~ Hết chương 64 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tà Pháp Ma Môn

Tà pháp Ma môn

Edit: Yunchan

Trăng khuất trong mây, ánh sao lu mờ.

Ngoài tiếng kêu trầm thấp của côn trùng nhịp nhàng như sóng thủy triều, trong Tàng Tịch điện chỉ còn lại một vẻ im ắng.

Hàn Ngâm nằm bò trên bờ tường ngoài điện, lưỡng lự nói: “Yên tĩnh quá, hay là ban ngày chúng ta quay lại?”

Mộ Thập Tam cười khê, phi thân nhảy xuống.

“Đợi ta với!” Hàn Ngâm quỳnh lên, bám vào bờ tường nhảy xuống theo, ai dè “Bẹp” một tiếng, cái mông tiếp xúc thân mật với mặt đất, đau tới độ cô hít khí lạnh, nói không ra lời.

“Ngốc!” Mộ Thập Tam cúi người kéo cô dậy, tiện thể phủi y phục cho cô: “Không biết dùng Khinh Hồng thuật sao?”

Đây là lần thứ hai Hàn Ngâm nghe thấy tên của pháp thuật này, chứng tỏ đây là loại pháp thuật thường gặp, ai ai cũng biết. Cô thở chậm lại, điều động linh khí bên trong đan điền, thì một loại pháp thuật rồi hỏi: “Đây là Khinh Hồng thuật à?”

Mộ Thập Tam thấy quanh người cô phát ra hào quang xanh biếc, bèn lắc đầu nói: “Không phải, đây là Diệp Lạc thuật, tác dụng gần giống với Khinh Hồng thuật.”

“Thế loại này?” Hàn Ngâm thử lại.

“Đây là Thủy Tức thuật.”

Hàn Ngâm thử chừng hai mươi loại pháp thuật, cuối cùng cũng thử trúng Khinh Hồng thuật được một lần.

Mộ Thập Tam hí mắt hỏi cô: “Mấy loại pháp thuật này người không dùng tới, học để làm gì?”

“Ờ.” Hàn Ngâm có hơi lúng túng: “Dùng chứ dùng chứ... không phải biết càng nhiều càng tốt sao...”

Trên thực tế cô rất vô tội, pháp thuật không dùng được mà còn nhớ chính là Liễu Tích Tích, tất cả truyền hết vào não của cô, cô vẫn chưa có thời gian để nghiên cứu kỹ, nên tất nhiên dùng còn lộn xộn.

Mộ Thập Tam nhìn cô không nói gì, chỉ tiện tay quăng cho cô một quyển sách.

Cô đang định mở ra, hăn lại nói: “Hiện tại đừng xem.”

“Vâng.” Sự thúc hiểm khi hào phóng, đồ tặng cũng không phải tồi, Hàn Ngâm hí hửng bỏ quyển sách vào trong túi Càn Khôn, lúc ngẩng đầu lên thì đã thấy hăn đi xa, vội vã đuổi theo kéo ống tay áo hăn: “Ngài không tới đây tản bộ thật chứ?”

“Tới hậu điện tìm sách.”

“Sách gì?”

Mộ Thập Tam cười khê: “Ta biết rồi thì còn cần đi tìm sao?”

Nhưng mà, không biết thì còn tìm gì nữa!

Hàn Ngâm nhìn một lát, rồi nuốt câu này vào bụng, theo Mộ Thập Tam đến trước cửa hậu điện, thấy hắc đứng gần ra đó, bèn nói nhỏ: “Ta không mở được cửa điện này đâu. Nếu ngài muốn lên vào đó, ờ... ta có thể canh chừng cho ngài...”

Cô thầm hạ quyết tâm trong lòng, ngộ nhờ Mộ Thập Tam xông trận bị tóm, cô có thể nhanh chân bỏ chạy. Dù sao, đọc quang minh chính đại lúc phơi sách, với đêm hôm khuya khoắt mò tới đây trộm sách, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, cô không muốn làm cái đem lưng chết chung một nút đầu.

Nào ngờ hàng mi dài của Mộ Thập Tam khê nâng lên, liếc mắt nhìn cô cười mập mờ, sau đó lấy miếng ngọc bội đen bên hông ra cởi bỏ trận pháp bên ngoài, sau đó sải bước đi vào.

Hàn Ngâm bối rối, cúi đầu, lặng lẽ vào theo.

Trong điện rất tối, vì ở đây cất toàn là sách, nếu có một ánh nến nhỏ cũng rất dễ cháy. Nhưng phạm vi chiếu sáng của Tụ Quang thuật hết sức có hạn, Hàn Ngâm vừa định hỏi hắc làm sao tìm được trong cảnh đen như mực thế này, thì chợt thấy hắc vung tay lên, hàng nghìn con hồ điệp tỏa sáng như sao bay ra từ ngón tay hắc, trong tích tắc đã bay rợp cả hậu điện, đậu trên giá sách, bên cạnh sách, còn cả bên chân và quanh người họ, thoáng chốc đã chiếu sáng cả căn phòng tối om.

Đẹp quá, thật thần kỳ!

Mắt Hàn Ngâm lấp lánh: “Sư thúc, mấy con hồ điệp phát sáng này ở đâu ra thế?”

Mộ Thập Tam vẫy tay, hàng loạt quyển sách cất trên giá tự động bay vào trong tay hắn, hắn nường theo ánh sáng phát ra từ cơ thể hồ điệp, vừa lật sách vừa đáp lơ đãng: “Là loại pháp thuật xoàng mà bọn đạo sĩ bên ngoài dùng để đóng giả thần tiên, chút tài lẻ mà thôi.”

Óc Hàn Ngâm lóe sáng: “Xén cỏ làm ngựa, rắc đậu thành binh?”

“Đúng.” Mộ Thập Tam nhìn cô mỉm cười: “Chính là loại pháp thuật này, của ta là xé giấy hóa bướm.”

Hàn Ngâm vẫn còn lơ mơ: “Nhưng giấy đâu có phát sáng.”

“Tinh Tinh thảo trồng trong hậu viện của người dùng để nhuộm giấy khá tốt.” Hắn tiện tay ném quyển sách đã lật qua vào ngực cô: “Xếp lại thay ta.”

Hàn Ngâm đón sách mà mặt đen sì: “Ngài tới hậu viện của ta lúc nào?”

Mộ Thập Tam rũ mắt đáp: “Lúc người mất tích, ta nuôi nhiều thỏ như vậy dù sao vẫn cần ăn cỏ, thấy Tinh Tinh thảo trong hậu viện của người sắp mọc tràn lan, nên nhân tiện dọn ít cỏ cho người thôi. Chắc, chuyện qua lâu rồi, người không cần phải cảm tạ ta đâu.”

Có ai ở đây muốn tạ ơn hắn hả...

Nhưng nhìn lũ hồ điệp phát sáng bay chập chờn quanh người hắn, hắt lên cơ thể khiến hắn như một điệp tiên bước ra từ ảo mộng, Hàn Ngâm rất bội phục sáng ý của hắn, một tiểu pháp thuật đơn giản khi vào tay hắn lại trở thành khác thường ngay lập tức. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là loại sáng ý này hắn nên dùng một phần nhỏ vào luyện đan thì hay nhất, bằng không kỳ trước luyện ra đan làm tóc đổi màu, nói không chừng kỳ sau là khiến cho mộng người ta mọc đuôi.

Tàng Tịch điện yên ắng lại, chỉ nghe thấy tiếng lật sách xoàn xoạt của Mộ Thập Tam, tiếc là lật cả buổi mà hắn vẫn không tìm ra quyển mình muốn tìm.

“Không đúng.”

“Không phải.”

“Quyển này cũng không phải!”

Hắn lật đến phát chán, sách ném ra đã chất đầy trên đất.

Hàn Ngâm nhặt sách muốn vã mồ hôi, đầu đầu nói: “Rốt cuộc ngài muốn tìm sách gì?”

“Không biết.”

“Dù sao cũng phải có một phạm vi chứ? Cả Tàng Tịch điện này đã được ta phơi nắng hết, còn tự tay sắp xếp, ngài phải cho ta một phạm vi thì ta mới biết sách ngài muốn tìm đại khái đặt ở chỗ nào, còn đỡ hơn ngài lật bậy lật bạ không đầu không đuôi.”

“Ừm.” Mộ Thập Tam nghe cô nói xong, tốc độ lật sách chậm lại, nhưng vẫn trầm ngâm chưa nói ra lời, tầm mắt hướng ra sau lưng cô.

Hàn Ngâm quay đầu lại nhìn theo ánh mắt hắn, thấy Ngô Cự Liểu đang khoác áo đứng bên cửa, thần sắc vẫn ôn hòa như nào giờ, không nhìn ra trong lòng đang suy nghĩ điều gì, nhưng cô vẫn hơi lúng túng, hốt hải xin lỗi: “Ngô trưởng lão, chúng ta chỉ muốn tìm sách, không phải cố ý làm lộn xộn thế này đâu, lát nữa ta sẽ dọn lại hết.”

Ngô Cự Liểu khẽ gật đầu: “Ta nghe động tĩnh nên tới kiểm tra một chút thôi, các người cứ tiếp tục đi.”

Lúc sắp bước đi, bỗng nhiên ngoái đầu lại hỏi: “Liểu yêu...”

Tích Tích sao!

Hàn Ngâm vội vàng đáp: “Cô ấy thả ta ra xong thì đã bình yên vô sự ra khỏi Cửu Huyền rồi.”

Tuyệt đối không phải hoa mắt!

Cô nhìn thấy trong mắt Ngô Cự Liễn ánh lên ý cười, sau đó gật đầu với cô, trước khi đi còn nói với cô một câu: “Nếu người không rảnh, thì ngày mai không cần tới đây chép sách giúp ta.”

Hàn Ngâm còn đang nhìn theo bóng lưng Ngô Cự Liễn, Mộ Thập Tam chợt hỏi: “Liễn yêu?”

Hự, việc này không thể cho người khác biết, nhưng Mộ Thập Tam thì không sao, vì dù gì chuyện hăn biết cũng nhiều quá mức cho phép rồi, thêm bớt một chuyện cũng chẳng khác gì.

Hàn Ngâm bèn kể lại sơ lược chuyện Liễn yêu Tích Tích, vừa khép cửa Tàng Tịch điện lại vừa kêu tên Tích Tích.

Tạo Hóa Kim Tiền miễn cưỡng há mắt tiền, Tích Tích liền thò đầu ra ngoài, nhấp nháy mắt hỏi: “Kêu ta à?”

“Phải.” Mộ Thập Tam vút đồng sách qua bên, ngồi xuống đất, hỏi cô: “Hàn Ngâm nói cô đã đọc gần hết sách trong Tàng Tịch điện, vậy cô có nhớ loại tà pháp Ma môn nào cần đến tinh khí cốt nhục của cha mẹ không?”

Tích Tích chớp chớp mắt, đáp lại bằng giọng non nớt: “Rất nhiều Tà pháp ma môn có công dụng này, người hỏi như vậy, trong chốc lát ta kể không hết được.”

Mộ Thập Tam cân nhắc một lát rồi nói: “Vây loại cần đến ba hồn bảy phách của người quen thì sao?”

“Chuyện này...” Tích Tích cúi đầu suy tư, bỗng nhiên vỗ tay đánh bốp nói: “Đây là tà pháp phục sinh của Ma môn!”

Hàn Ngâm kinh ngạc: “Tà pháp phục sinh?”

Tích Tích biết gì đáp nấy: “Ừ, tinh khí cốt nhục của cha mẹ có thể nặn lại nhục thân, ba hồn bảy phách có thể chế ra dẫn hồn đăng, dẫn dắt hồn phách của người chết, nhưng nếu người này chết quá lâu hồn phi phách tán, hoặc đã nhập vào luân hồi đi đầu thai, cũng có thể dùng ba hồn bảy phách của người quen để luyện hóa ra hồn phách mới, đưa vào nhục thân mới đắp nặn, nhưng người được phục sinh bằng cách này sẽ không có trí nhớ của mình, mà chỉ có ký ức của người khác.”

“Ký ức của người khác?” Hàn Ngâm đoán: “Là ký ức lúc sinh tiền của những người bị luyện hóa hồn phách sao?”

“Đúng vậy.” Tích Tích cau mày nói: “Pháp thuật này rất tà môn, cần dùng thủ pháp tàn nhẫn tột cùng để giết đủ bảy bảy bốn mươi chín người, lúc họ thống khổ nhất thì rút ba hồn bảy phách ra, có vậy mới đảm bảo lúc hồn phách bị luyện hóa sẽ không tan thành mây khói, nhưng phải dùng rất nhiều linh dược quý hiếm, quá trình luyện hóa cũng rất phức tạp, tuyệt đối không phải là việc có thể làm một sớm một chiều.”

“Các người hỏi cái này làm gì?” Tích Tích tò mò hỏi: “Chẳng lẽ có người đang dùng loại tà pháp này à?”

Vấn đề này Hàn Ngâm không trả lời được, đành phải quay qua hỏi Mộ Thập Tam: “Mộ của mẹ Sở Mộ Tuyết bị trộm sao?”

Mộ Thập Tam gật đầu, đây chính là thứ hắn điều tra được trong lần xuống núi này.

Người chết bất đắc kỳ tử, hồn phách thường sẽ vất vưởng ở nơi mình chết mà không muốn vào địa phủ. Hắn vốn định chiêu hồn của thôn dân Phượng Tuyền, để thử xem có hỏi ra được chuyện gì không, nào ngờ có triệu hồi cách mấy cũng không gọi lên được một dải tàn hồn, hắn liền hoài nghi hồn phách của những người này đã bị người ta lấy đi. Sau đó phát hiện mộ của mẹ Sở Mộ Tuyết bị đào lên, Sở phu tử bị bắt đi, cộng thêm câu chuyện cũ nghe được từ Tào Hóa Kim Tiền đêm nay, hắn bèn chấp nối những chuyện này lại, suy đoán Ma môn làm như thế nhất định có dụng ý của chúng, nhưng tà pháp Ma môn hắn không hiểu lắm, chỉ còn cách đến Tàng Tịch điện tra thử.

“Cái... cái gì!” Tào Hóa Kim Tiền nghe hết tất cả, không nhin nổi nữa, nuốt trọng Liều Tích Tích vào rồi há mồm nói: “Người nói là bọn Ma môn muốn phục sinh Sở Mộ Tuyết?”

Mộ Thập Tam gập ngón tay gõ trán, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như đoán không sai, thì chắc là vậy.”

“Đây là phương pháp nghịch thiên! Người được phục sinh ắt phải chịu chín tầng lôi kiếp, bọn chúng... bọn chúng...” Tào Hóa Kim Tiền định gào thét sao bọn chúng dám, nhưng chuyện đã xảy ra sờ sờ trước mắt, người ta cũng làm hết trơn rồi, có hỏi lại cũng chẳng ý nghĩa gì, nó bèn nuốt nghẹn tiếng mắng chửi xuống, hỏi: “Các người tính làm sao đây?”

Hàn Ngâm có hơi do dự: “Sở phu tử...”

Nhưng dù cô có lo lắng cho sống chết của Sở phu tử thì cũng không biết nên đi đâu để cứu người, càng không có năng lực để cứu người, chỉ có thể căn môi, cúi sụp mắt.

Mộ Thập Tam nhìn cô: “Chuyện này người không cần để ý, chờ ta bẩm lại với chương môn, để y quyết định.”

Chương môn...

Hàn Ngâm vẫn chưa quên cái câu mình nhìn thấy trên tờ danh sách kia: Mùng chín tháng mười năm Canh Thìn, Cửu Huyền liên thủ với những tiên môn khác, cùng nhau tru diệt.

Sở Mộ Tuyết bị người của tiên môn giết chết, nếu cô ấy sống lại, thì mọi chuyện sẽ thành ra thế nào đây?

~ Hết chương 65 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Quyển Sách Nhỏ Thần Kỳ

Quyển sách nhỏ thần kỳ

Edit: Yunchan

Lúc sắp ra khỏi cửa điện, Mộ Thập Tam phất tay, hàng nghìn con hồ điệp phát sáng bay lũ lượt vào ống tay áo hắn, trong hậu điện lại trở về với bóng tối đặc quánh, sau đó “Kẹt” một tiếng, cửa điện khép lại.

Hàn Ngâm thất thểu: “Sư thúc ngủ ngon, ta phải về ngủ đây.”

“Ừ.” Mộ Thập Tam nói thản nhiên: “Sở phụ tử chưa chắc đã chết.”

Chân Hàn Ngâm khựng lại.

Hắn nói tiếp: “Nếu muốn ông ấy chết thì đã chẳng cần tốn công bắt sống, hơn nữa lúc này người cũng nghe thấy rồi đấy, việc này không thể làm một sớm một chiều, may ra vẫn còn cơ hội xoay chuyển.”

“Sư thúc ——” Hàn Ngâm ngập ngừng một lát, rồi ngược mặt lên cười nói: “Ngài đang tốt bụng an ủi ta sao? Không cần đâu, từ nhỏ ta đã quen không tim không phổi, dù có đau lòng thì cũng chỉ chốc lát, chớp mắt cái sẽ ổn ngay thôi.”

Nói xong cô phất tay đi thẳng, không muốn bàn chuyện này nữa.

Mộ Thập Tam nhìn bóng cô khuất xa, cong môi cười nhạt.

Từ nhỏ đã không tim không phổi, đó là vì có quá nhiều chuyện khiến bản thân bất lực, nếu không như thế, thì có lẽ đã bị hoàn cảnh vùi dập tới chết, hoặc bị trải nghiệm đau khổ của bản thân dồn nén tới chết.

Chính vì nhân sinh đầy rẫy bất đắc dĩ như thế, cho nên con người mới muốn tu tiên, mặc dù tu tiên chưa chắc mọi chuyện đã như ý nguyện, nhưng ít nhất có thể nắm được phần nào vận mệnh của mình trong tay.

Mộ Thập Tam đứng lặng hồi lâu, khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, trong đôi mắt có dòng hào quang lướt qua rồi biến mất, sau đó ánh mắt trầm tĩnh lại như đã thông suốt được điều gì, trở nên sâu thẳm thâm thúy hơn xưa.

Hàn Ngâm không tốn công về lại Tập Hạc phong nghỉ ngơi, mà tìm đại một gian phòng trong Tầng Tịch điện ngủ một giấc. Chẳng qua theo tu vi ngày càng tăng tiến, thời gian cô cần ngủ cũng ngày càng ít đi, chỉ gà gật một giấc thì lát sau đã thức. Lúc này trời còn chưa tỏ, cô không biết làm gì, ngồi phát ngốc một hồi, sau đó lấy quyển sách Mộ Thập Tam vớt cho mình ra đọc.

Mới lật một trang cô đã giật mình.

Hóa ra đây là một quyển sách giải nghĩa pháp thuật, trang bên phải ghi chép tỉ mỉ danh mục và cách dùng của pháp thuật, còn cung cấp cách luyện bùa chú phức tạp. Đây chẳng có gì lạ, cùng lắm chỉ khiến cô thầm khen Mộ Thập Tam ghi chép cẩn thận, bút pháp hành văn phong độ phi phàm, phóng khoáng tài hoa.

Thứ khiến cô phải thán phục thật sự chính là hình ảnh chuyển động bên trang trái, nó là một người tí hon làm mẫu pháp thuật với các loại tư thế khác nhau! Đây rành rành là một Mộ Thập Tam bị thu nhỏ thành kích thước bỏ túi, miệng mũi rõ nét, mặt mày y hệt, ngay cả nét mặt cũng rất sống động.

Hàn Ngâm cầm lòng không đặt thò tay chọc chọc vào người tí hon.

Chép, cảm giác trơn nhẵn của giấy, không có gì đặc biệt.

Cô lồi Tào Hóa Kim Tiền ra hỏi: “Đây là pháp thuật thần kỳ gì thế?”

Tào Hóa Kim Tiền ngáp dài, nói giọng khinh khỉnh: “Lưu Ảnh thuật đó đồ dân! Được dùng rất nhiều trên ngọc giản thư tín để truyền tin, chẳng qua loại pháp thuật này khá là tinh diệu, loại tu vi nông cạn như người bảo đảm không xài được.”

Đồ chết tiệt xỉ vả người khác không lưu tình!

Hàn Ngâm cố tình nhét Tào Hóa Kim Tiền vào túi áo tùy thân một cách thô bạo, sau đó lật sách tiếp. Cô phát hiện Mộ Thập Tam làm mẫu toàn là pháp thuật hệ hỏa, cô tò mò nghĩ lẽ nào pháp thuật hệ thủy sẽ để trắng sao, do đó lật tiếp ra trang sau. Kết quả là suýt chút nữa phì cười, người làm mẫu trên trang chép pháp thuật hệ thủy là Lạc Vân Khanh, lật lật tiếp, Lệ Thanh Hàn biến ra sấm sét trong lòng bàn tay, đến cái mặt cười hì hì của Phương Dữ cũng có phần trong này, ai nấy đều rất sống động, mô phỏng lại y chang người thật.

Nghĩ cũng biết đây là bản ghi chép Mộ Thập Tam lén lút lưu lại nhân lúc mọi người luyện tập pháp thuật, đối với Hàn Ngâm quả là cực kỳ hữu dụng, cô nghịch một lát rồi bắt tay vào học nghiêm túc.

Sớm hôm sau, khi đệ tử làm việc vặt trong Tàng Tịch bắt đầu quét sân, cô cũng ra khỏi phòng giúp một tay, có điều thay vì nói giúp đỡ, thì nói cô muốn thí nghiệm mấy loại pháp thuật mình mới học được còn đúng hơn, thí dụ như thuật Khống Vật.

Khố nổi thuật Khống Vật ngó thì đơn giản, nhưng lại cần người thi pháp tập trung tâm thần, hơn nữa mấy loại có chứa linh khí như pháp khí hay phi kiếm thì dễ điều khiển, còn cây chổi chả có tý linh khí nào thì khá

là khó sai bảo. Cô luyện cả buổi trời, khó khăn lắm mới khiến cho cái chổi đứng lên, nhưng vẫn chưa quét rác được, đệ tử chấp dịch bên cạnh thấy thề bèn reo lên: “Tiểu sư thúc uy vũ!”

Hàn Ngâm bị hấn quát làm loạn tâm thần, cái chổi rơi xuống từ giữa không trung, đánh “Bốp” vào đầu một đệ tử chấp dịch khác, hấn bị đánh oan, sờ đầu kiến nghị: “Sư thúc, quấy rối tâm trí ngài đâu phải ta.”

“Ta, ta biết không phải cậu...” Hàn Ngâm đen mặt lau mồ hôi, quyết định buông tha cho cái chổi.

Lúc này Ngô Cự Liễn bước ra khỏi phòng, nhìn thấy sắc mặt cô vẫn bình thường, chỉ gật đầu với cô như thường lệ rồi đến dưới cây liễu đọc sách uống trà.

Y vô cùng tự nhiên, chẳng có vẻ gì là không khỏe, nhưng Hàn Ngâm lại thấy không quen lắm, vì cây liễu rợp bóng trước kia đã biến mất, cây liễu nhỏ mới trông chỉ nhỏ xíu cỡ cổ tay, đừng nói hóng mát, đến dựa hờ vào thân cây cũng cảm thấy nó muốn gãy.

“Cho ta nói với y hai câu được không, chỉ nói hai câu thôi.” Giọng cầu xin của Liễu Tích Tích phát ra từ trong áo cô, nhỏ đến mức gần như không nghe được: “Hơn trăm năm qua, ngày nào y cũng đọc sách dưới tàng cây, thỉnh thoảng cũng nói với ta đôi câu, khi đó tuy ta không thể lên tiếng, nhưng cũng có thể đóng đưa lá đáp lại y, cho y biết là ta đang ở đó.”

Hàn Ngâm dẫn đo: “Không được.”

Vậy khác nào phải phơi bày sự tồn tại của Tạo Hóa Kim Tiền.

Liễu Tích Tích cũng biết khó xử của cô, không cầu xin nữa, chỉ phát ra một tiếng thở dài thật nhẹ.

Cơn gió nhẹ ghé qua ngọn liễu, tiếng thở dài buồn bã cứ quẩn quanh mãi bên tai Hàn Ngâm, chẳng biết vì cô đã hạ quyết tâm hay vì để trấn an Tích Tích, mà lại nhẹ giọng nói: “Sau này chắc chắn sẽ có cơ hội.”

Suốt ngày hôm đó, Hàn Ngâm đều dành hết cho thuật Không Vật, có điều vật điều khiển đổi thành bút lông, cô muốn thử cho bút lông tự chấm mực viết, kết quả chữ không viết được mà lại phí bao nhiêu là giấy, đến mặt cô cũng lem nhem đầy mực, quả thực không cần hóa trang cũng có thể lên sân khấu hát mặt đen.

Cô phát cáu, thẳng tay đánh một đạo kiếm quyết Cửu Huyền lên bút, muốn luyện cây bút này thành phi kiếm. Ai dè cây bút bình thường hoàn toàn không chịu nổi uy lực của kiếm quyết Cửu Huyền, tức khắc nát như thành bột phấn.

Vì chuyện này mà Tạo Hóa Kim Tiền cười nhạo cô đủ hai canh giờ, cô bị quấy nhiễu tâm thần, nhưng lại không tiện lật bàn cãi nhau với vị Tiền gia thiếu đôn này, chẳng thể làm gì hơn là đành ra ngoài đi dạo.

Trong Cần Sự điện vẫn náo nhiệt như mọi bữa, cô dạo qua từng sạp, dùng mười viên Nguyệt linh thạch mua cả đồng món đồ chơi kỳ lạ, thí dụ như một ngọn Chúc Dư thảo có mùi thơm ngát, ăn vào có thể chống đói; một cái gương Biển Yêu dù soi kiểu nào cũng toàn hiện ra mặt yêu quái, còn cả một cây chùy thủ giả bộ tự sát, đâm vào người sẽ phun ra máu sền sệt...

Dạo thỏa thích xong, khi ra khỏi Cần Sự điện, cô ngẩng đầu lên thì thấy mấy đạo phi kiếm kéo theo tia sáng nhạt xẹt qua bầu trời, một lát sau, lại có thêm đạo phi kiếm bay về hướng khác, cô bèn tiện tay giữ một người bên cạnh lại, hỏi thăm: “Chuyện gì xảy ra thế, sao có nhiều người xuất sơn quá vậy?”

Người nọ lắc đầu: “Không biết nữa, này giờ ta nhìn thấy rất nhiều người đi ra, ta cũng đang khó hiểu đây.”

Đệ tử ngoại môn Lưu Duyên nhận ra cô, cố tình xít lại gần: “Tiểu sư thúc, nghe nói Ma môn gần đây bắt đầu rục rịch, ngay cả Lạc sư thúc xuống núi điều tra tung tích của Ma môn cũng bị trọng thương trở về, chắc là chương môn phái người tới các đại tiên môn để báo tin đấy.”

Đúng rồi, chắc là chuyện này.

Hàn Ngâm thầm phỏng đoán, có lẽ Mộ Thập Tam đã báo lại chuyện Sở Mộ Tuyết cho chương môn, lúc này chương môn mới phái người ra ngoài liên lạc, để các đại tiên môn lưu ý chuyện này, không biết có thể cứu Sở phu tử ra ngoài suôn sẻ không nữa... chắc là, không đơn giản như vậy, Tiên môn có thể điều tra, còn Ma môn không biết tìm chỗ núp sao? Thiên hạ rộng lớn, mệnh mông mịt mù, tìm kiếm khó khăn biết bao nhiêu...

Thấy cô suy tư, Lưu Duyên bên cạnh lên tiếng: “Tiểu sư thúc, nghĩ gì thế, chuyện này đâu liên quan gì tới chúng ta, Ma môn có phách lối hơn nữa cũng không thể đánh lên tận Cửu Huyền được đâu, chỉ quấy phá ở giới phạm tục là cùng.”

Lúc hăn nhắc tới giới phạm tục, Hàn Ngâm cũng sức nhớ tới Hồ Khả, cô cười với hăn: “Phải rồi, gần đây ta có một bằng hữu mới dời tới thành Thiên Thù, hăn không quen cuộc sống ở đây, mà ta lại không thể xuống núi tùy ý, không biết bây giờ hăn thu xếp thế nào rồi. Nếu cậu có thời gian rảnh thì đi hộ ta một chuyến, thăm dò tin tức của hăn được không?”

Lưu Duyên là một người sáng khoái, đáp ngay không do dự: “Cứ giao việc này cho ta, vừa hay nhà ta cũng ở ngay trong thành Thiên Thù, mấy bữa nay ta đang muốn về nhà một chuyến, tiện đường chạy chút chuyện

cho tiểu sư thúc luôn, nhưng vị bằng hữu của tiểu sư thúc họ tên là gì, bề ngoài thế nào?”

Hàn Ngâm nói tên và mô tả lại ngoại hình của Hồ Khả, Lưu Duyên nghe xong bèn nói: “Nửa tháng nữa sẽ tuyển chọn đệ tử ngoại môn, vị bằng hữu này của tiểu sư thúc có ý định tu tiên không?”

“Tuyển chọn đệ tử ngoại môn?”

“Phải, năm năm một lần.” Lưu Duyên cười nói: “Cơ hội hiếm có, để lỡ thì tiếc lắm.”

Hàn Ngâm có hơi phân vân: “Tuổi hẵn không hợp đâu, hai mươi mấy rồi.”

Lưu Duyên lắc đầu: “Tu tiên là nhìn tư chất và tiên duyên, tuyển chọn đệ tử ngoại môn cũng không giới hạn độ tuổi, đương nhiên nếu có kỳ ngộ thì tu tiên càng sớm càng tốt, dù sao tuổi thọ của con người có hạn, nào ai muốn lãng phí, vả lại những người lớn tuổi hơn phân nửa đã có vợ, ít có ai tình nguyện vứt bỏ vợ mình để cầu tiên, dù có cầu được thì lòng cũng không kiên định, rất khó thanh tĩnh.”

“Hẳn chưa cưới vợ.” Hàn Ngâm cười nói: “Vậy cậu tiện thể hỏi hẵn một tiếng xem, nếu được thì cứ đi thử coi sao.”

Về phần có được hay không, chuyện đó cũng khó nói, nếu được thì tốt nhất, mặc dù tu tiên không thành, không vào được nội môn, qua mấy năm Hồ Khả cũng có thể tìm một việc làm ở Cửu Huyền, cô cũng có thêm một chân chạy việc, nhất cử lưỡng tiện.

Nói chuyện phiếm với Lưu Duyên một lát thì hai người chia tay, Hàn Ngâm quay lại Tàng Tịch điện tu luyện tiếp, thật ra trong lòng cô rất muốn đi tìm Mộ Thập Tam, nhưng không phải để làm việc cho hẵn, mà vì thấy ở cùng hẵn có thể mở mang tầm mắt, học được khối thứ, phải tội Lê Thanh

Hàn đã cảnh cáo rồi nên cô không tiện trái lệnh sư phụ chạy tới Tương Ly điện, chỉ có thể tĩnh tâm lại, tu luyện chăm chỉ.

Thời gian trong lúc tu luyện trôi qua rất mau chóng, chớp mắt đã mấy ngày qua đi.

Đêm hôm nay Hàn Ngâm cảm thấy có chút tiến cảnh, muốn thử xông phá thêm mấy huyết khiếu, bỗng nhiên nghe cửa sổ bị gõ nhẹ hai cái, đành phải dồn linh khí về đan điền, đứng dậy đi ra mở cửa.

~ Hết chương 66 ~

Mấy ngày cuối tuần Yun bận đi tung tăng với gia đình nên tuần sau mới đăng bài tiếp được, báo trước để mọi người đừng tưởng Yun bị thế lực hắc ám bắt cóc, hê hê (~ ▽ ~) /

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tuyển Chọn Đệ Tử

Tuyển chọn đệ tử

Edit: Yunchan

Bóng đêm yên tĩnh, ngoài cửa hoàn toàn không có dấu vết ai.

Hàn Ngâm ngần ra, đảo mắt nhìn thấy bên kia song cửa sổ có ánh sáng, bước lại gần thì phát hiện một con hạc giấy đang đứng trên bệ cửa sổ làm bộ làm tịch rửa đuôi chải lông, nhìn ngược đời tới nỗi cô phải bật cười, đưa tay ra nhặt.

Hạc giấy mở ra là một bức thư, bên trên là nét chữ đẹp dễ phóng khoáng của Mộ Thập Tam, nhưng nội dung thì hơi bị sát phong cảnh.

Sắp chết đói, tới đây cứu mạng.

Giá nào cũng không ngờ nổi, nửa đêm canh ba mà hắn lại đưa một câu như vậy.

Nhưng giờ đã trễ thế này, càng không tiện đi qua, Hàn Ngâm dờ khóc dờ cười lục lọi túi Càn Khôn, cuối cùng nhặt một ngọn Chúc Dư thảo, kèm thêm một viên Ích Cốc hoàn, rồi viết thư trả lời: Tùy ngài chọn.

Hạc giấy bay vút vào màn đêm, thoát cái đã mất hút.

Thư hồi âm của Mộ Thập Tam tới rất nhanh: Cơ bản không phải đồ ăn cho người!

Dù không ăn được cũng có cần độc mồm độc miệng thế không hả! Thế thì người ăn mấy thứ này vào bụng mỗi ngày như cô là cái gì, cầm thú sao...

Hàn Ngâm nghĩ tới đây, bàn tay nở ra một đóa hỏa liên đốt quách con hạc giấy kia di, sau đó đóng cửa, niêm phong lên đó năm ấn ký, rồi đi ngủ.

Tới khi trời mờ sáng thì cô đã quên hết chuyện tối hôm qua, nhìn vạt nắng sớm chiếu xuyên qua cửa sổ giấy mà thoải mái duỗi người. Nào ngờ vừa mở cửa, còn chưa cất bước ra ngoài, đã nhìn thấy trước cửa rải đầy hạc giấy óng ánh.

Mộ Thập Tam này rốt cuộc rảnh tới mức nào hả!

Hàn Ngâm còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, một con hạc giấy trong số đó như vừa thức dậy sau giấc ngủ say, nhích người, rồi thành linh, hơn trăm ngàn con hạc giấy đập cánh phành phạch, bay vùn vụt về phía cô hệt như đàn châu chấu.

“Rầm —”

Hai tay Hàn Ngâm vận sức đóng ầm cửa lại, sau đó chợt nghe tiếng rào rào đập liên tiếp lên cửa. Cứ như hạt mưa rào gõ lên lá sen, người cá tụt lại thành bầy nhảy lên mặt nước, cô cúi đầu nhìn xuống, thấy bên chân bay vòng vòng mấy con hạc giấy xông vào đầu tiên, có mấy con còn bị cửa kẹp, đang giãy giụa muốn chui vào trong.

Mộ Thập Tam!

Hàn Ngâm nghiêng răng nghiêng lợi chốt chặt cửa lại, tóm một con hạc giấy lên xem, thấy trên đó viết hai chữ “Lừa đảo”, bắt thêm mấy con khác,

nội dung trên thư y chang một kiểu, cô bắt đầu quần rồi.

Thật ra, cô đã từng hứa chỉ cần Mộ Thập Tam đưa Thổ Linh trả cho cô thì cô sẽ mặc hăn gọi đến là đến, nhưng chuyện này cũng phải phân rõ tình hình chứ. Lệ Thanh Hàn không cho cô tới Tương Ly điện, không thể trái lệnh, hơn nữa đêm hôm khuya khoắt, cô biết đi đâu tìm đồ ăn cho hăn...

Lý do đầy ra đó, nhưng ngẫm lại vẫn còn đuối lý, cô chẳng thể làm gì hơn là xử lý bày hạc giấy, rồi viết một lá thư hồi âm cho Mộ Thập Tam: Sự phụ cam ta tới Tương Ly điện, xin lỗi sư thúc.

Mặt sau tờ giấy, cô vẽ thêm một cái mặt cười nịnh còn khó coi hơn cả khóc. Sau đó gấp thành hạc giấy, thi pháp truyền tin rồi thả bay đi. Còn chuyện Mộ Thập Tam đọc tờ giấy này xong có tha lỗi cho cô hay không thì cô không biết, bởi vì rất nhiều ngày sau đó, mặc dù cô quay về Tập Hạc phong thăm Lạc Vân Khanh cũng không gặp lại hăn, càng không nhận được một từ nửa chữ nào từ hăn nữa.

Tháng chín, thời tiết vẫn còn vương lại chút oi bức.

Từ đầu tháng, những đệ tử chấp dịch Cửu Huyền đã quần quật bù đầu, làm công tác chuẩn bị cho đợt tuyển chọn đệ tử ngoại môn sắp tới.

Đệ tử nội môn như Hàn Ngâm không bị gọi đi làm những việc vặt này, ngoài tu luyện ra, cô cũng không có chuyện quan trọng nào khác để làm, bèn dồn sức xông phá một mạch mười tám huyết khiếu.

Tốc độ tu luyện này của cô đến Lệ Thanh Hàn cũng kinh ngạc. Theo lẽ thường, Nhập Khiếu đến Cảm Ngộ không thể dùng mảnh lối mà phải dày công tu luyện, chú trọng gom một bước tới ngàn dặm, người có tư chất tốt đều phải tu trên năm sáu năm, còn cô, nếu tiếp tục với tốc độ hiện nay, sợ rằng chỉ cần một hai năm là có thể tu qua cấp này, quả thật nhanh đến đáng sợ.

Vì việc này, Lệ Thanh Hàn đã cố ý gọi cô tới khuyên bảo, dặn cô không nên nóng lòng cầu thành, bằng không căn cơ không vững, sau này rất dễ bị ngoại vật lay động tâm hồn.

“Đệ tử...” Hàn Ngâm đen mặt nói: “Đệ tử không nóng lòng cầu thành, bình thường sáng sớm bận chép sách giúp Ngô trưởng lão, sau giờ Ngọ còn phải luyện tập pháp thuật phi kiếm, đến ban đêm mới tu được một lúc, trước sau không vượt qua ba canh giờ, thật là không thể chậm hơn được nữa...”

Lệ Thanh Hàn câm nín, cuối cùng chỉ có thể quy kết tốc độ tu luyện biến thái của cô cho Ngũ hành linh khí, sau đó cùng cô mắt lớn trừng mắt nhỏ, cau mày nhìn nhau.

“Sư phụ, Hồn Nguyên tâm pháp, có thật là một chút đầu mỗi cũng không có không?”

Lệ Thanh Hàn lắc đầu: “Ngàn năm trước, trong tiên môn có một môn phái tên là Ngũ Hành Tông, tông chủ khai phái là vị tu tiên kỳ tài, độc chế ra Hồn Nguyên tâm pháp, nhưng có lẽ vì khi xưa báai sư cầu tiên nhận quá nhiều sự thờ ơ châm biếm, nên y đã lập ra một quy tắc, môn hạ không phải người có Ngũ hành hồn tạp thì không nhận, do đó hưng thịnh không bao lâu, sau khi y phi thăng thành tiên, Ngũ Hành Tông vì tuyển đồ gian nan, không ai tiếp nối mà từ từ xuống dốc, cho tới hôm nay...”

Y không nói tiếp nữa mà chỉ thở dài.

Trong lòng Hàn Ngâm nhất thời thông suốt, trừ phi có thể phi thăng thành tiên, đến tiên giới lôi vị Tông chủ khai phái Ngũ Hành Tông đó ra hỏi, không thì đừng mong tìm được Hồn Nguyên tâm pháp, nhưng nếu đã phi thăng thành tiên rồi, cô còn muốn Hồn Nguyên tâm pháp làm gì nữa?

Cô cũng thở dài theo, xem ra mình không có số thành tiên, tu vất vả một đời cũng chỉ sống lâu hơn người bình thường trăm năm.

Lệ Thanh Hàn sợ đả kích quá mức sẽ làm giảm ý chí của cô, vội vàng nói lảng đi: “Ngày mai tuyển chọn đệ tử ngoại môn, người không cần tu luyện, theo vị sư tới đó xem náo nhiệt đi.”

Hàn Ngâm đáp: “Dạ.”

Thật ra chuyện Hồn Nguyên tâm pháp cô đã chuẩn bị tâm lý sớm rồi, từ đầu đã không ôm kỳ vọng tìm được, bởi thế nghe Lệ Thanh Hàn nói xong, cô cũng không quá thất vọng. Đối với cô mà nói, thay vì lo lắng cho tương lai, chi bằng hãy làm tốt ở hiện tại, bằng không dù cơ hội có đáp xuống trước mắt thì cô cũng chỉ đành trơ mắt bỏ qua thôi.

Hàn Ngâm là một trường hợp “Đi cửa sau” vào Cửu Huyền, thật lòng không biết đệ tử đúng tiêu chuẩn thì phải chọn thế nào, thế nên cô hết sức hiếu kỳ với đợt tuyển chọn đệ tử ngoại môn lần này. Vả lại cách đây vài ngày Lưu Duyên nói với cô rằng hắn đã tìm được Hồ Khả, giúp Hồ Khả thu xếp việc nhà ổn thỏa, Hồ Khả cũng nói muốn thử lên núi cầu tiên xem sao. Chỉ với việc này thôi thì cô cũng phải tới đó xem, mặc dù không thể hò hét cổ vũ quang minh chính đại cho Hồ Khả, nhưng lúc không ai phát hiện len lén giúp đỡ hắn chút ít cũng là điều đáng để suy nghĩ mà.

Sau khi hạ quyết định xong, Hàn Ngâm bèn chạy ra khỏi Bất Cư điện đi mua một đồng trái cây ăn vặt, chuẩn bị tới lúc đó vừa coi náo nhiệt vừa ăn. Nào ngờ hôm sau, khi thật sự đến nơi tuyển chọn đệ tử ngoại môn cùng Lệ Thanh Hàn, cô lại bị đội hình hoành tráng ở đây làm khiếp đảm, len lén đếm thử, chẳng những La chương môn đích thân trình diện, tới những trưởng lão ít khi lộ diện cũng đến đủ cả. Ai nấy đều áo mũ chỉnh tề, nét mặt nghiêm trang, ngoại trừ... ngoại trừ vị sư phụ lôi thôi lếch thếch của cô, vẫn là bề ngoài nhếch nhác, toàn thân bốc mùi...

Cô nhích lại gần Lạc Vân Khanh, kéo kéo ống tay áo hắn: “Lạc sư huynh, nhiều người quá.”

Lạc Vân Khanh đáp nhàn nhạt: “Đệ tử ngoại môn là nền tảng của Cửu Huyền, việc tuyển chọn đương nhiên vô cùng quan trọng.”

Hắn vừa nói xong, Hàn Ngâm cũng hiểu ra.

Đệ tử nội môn của Cửu Huyền đều được chọn ra từ đệ tử ngoại môn, do đó những sư thúc, sư bá, trưởng lão, chưởng môn tới đông đủ đại khái là muốn xem trước trong số đó có thí sinh nào hợp nhãn để sau này có thể thu làm đồ đệ hay không, nhân tiện nhớ tên họ, rồi tiên hạ thủ vi cường. Còn về sư phụ cô ấy à, y đã quyết định không nhận đồ đệ nữa, tất nhiên cũng không cần chải chuốt áo quần.

Quả nhiên, cô mới nghĩ tới đó, đã trông thấy Tống Việt ăn mặc đạo mạo, dắt theo đệ tử của mình đi về hướng này.

Lúc đi ngang qua họ, ánh mắt Tống Việt liếc qua Lệ Thanh Hàn, chân mày chột cau chặt, quát: “Lệ sư đệ, người ăn mặc thế này thật quá kỳ cục, dù không muốn cạo râu buộc mũ, thì người cũng nên dùng Dịch Trần chú làm sạch bụi bẩn trên y phục của người được không hả? Đệ tử nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa!”

Lệ Thanh Hàn liếc xéo ông ta, cười quái dị: “Sao nào, mùi xông tới Tống sư huynh rồi à, vậy huynh tránh xa ta ra chút đi, ta cũng được sạch mắt!”

“Người —”

“Ta thế nào?”

Hai người râu tóc dựng ngược, tình thế hết sức căng thẳng.

Hàn Ngâm ngồi bên mà bó tay hết cách, lục qua lục lại, rồi lấy một quả trái cây từ túi Càn Khôn, dâng lên trước mặt Tống Việt: “Tống sư bá, ngài ăn trái cây không?”

Kiểu giải vây nhặt toẹt!

Phương Dữ không nhịn được, quay đầu cười trộm.

Tống Việt thì nghĩ Hàn Ngâm đang nhạo báng mình, nhưng trước mặt đông người không tiện làm khó dễ một văn bối, ông ta đành phải trừng Hàn Ngâm một cái, rồi dắt đệ tử bỏ đi.

Lệ Thanh Hàn đắc ý chết đi được, cười to với cái bóng lưng của Tống Việt, nâng tay lên vỗ vỗ đầu Hàn Ngâm tỏ ý khen ngợi.

Hàn Ngâm thầm thở dài một hơi, đưa trái cây tới miệng mình, cắn rộp một miếng to.

Cô thật xui xẻo, gặp phải một sư phụ như Lệ Thanh Hàn và sư bá như Tống Việt, hai người này cứ như mắt gà chọi, gặp nhau là đánh, đâu như Lý Biệt Hạc với Chu Lạc Ngọc, trông sư phụ nhà người ta khí độ bất phàm, nâng tay nhắc chân đều có phong thái tiên giả, khiến người ta ngưỡng mộ biết bao. Nhưng nói lui lại, nếu Lệ Thanh Hàn không phải một sư phụ không đáng tin, thì sao có thể nhận một đệ tử không đáng tin như cô, thế mới nói người với người đã có duyên phận hết, cô cũng không nên oán giận làm gì.

Tuyển chọn đệ tử ngoại môn tương đối phức tạp, phải thông qua vài bài sát hạch, bài đầu tiên là vượt qua trận pháp hộ sơn của Cửu Huyền, những người tới đây bá sư phải leo từ chân núi tới đỉnh Liễm Vụ phong, chưa kể chỉ cho họ một canh giờ, khi hết giờ ai chưa đến nơi thì nhận một tấm vé đào thải.

Giờ vẫn còn sớm, hẳn là những người đó còn đang leo. Hàn Ngâm nhìn nghiêng ngó giữa cả buổi trời, thấy toàn là những gương mặt quen thuộc, chỉ có vài người bắt gặp ánh mắt của cô là cười đáp lại, những người còn lại thì liếc cô tới trắng mắt, còn ít người khác, thí dụ như Mộ Thập Tam khoan thai tới muộn, thì trực tiếp làm như không thấy cô.

Tâm trạng vốn đang sáng sủa của Hàn Ngâm nhất thời ám đặc mây đen, không thể nào, lẽ nào Mộ Thập Tam lại nhỏ mọn như vậy, chuyện đã qua mấy ngày mà hắn còn giận?

Cô đang do dự có nên tới ngay mặt nói lời xin lỗi hay không, lại nghe Phương Dữ bên cạnh “A” một tiếng.

“Sao thế?” Hàn Ngâm nhìn theo ánh mắt hắn, thấy trong sắc trắng ngợt trời có vài chấm đỏ và đen.

Phương Dữ ngạc nhiên: “Tuyển chọn đệ tử nội môn là chuyện nội bộ Cửu Huyền, chưa bao giờ mời những tiên môn khác tới xem lễ, tại sao lại có người của Lưu Tiên môn và Toàn Cơ phái đến đây?”

Lưu Tiên môn?

Nghe đến đây, Hàn Ngâm lập tức nhớ tới Công Tôn Quyết Minh và Tiểu Vân tróc nã cô lại bị Tô Tinh Trầm đánh trọng thương trước đây, không khỏi kiễng chân hóng mắt nhìn sang bên kia, quả nhiên tìm thấy bóng dáng Công Tôn Quyết Minh trong vài người mặc áo đỏ, nhưng chẳng biết tại sao lại không thấy Tiểu Vân, hình như chưa tới thì phải.

~ Hết chương 67 ~

Hú hú, Yun về rồi đây ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Đặc Cách Bái Sư

Đặc cách bái sư

Edit: Yunchan

Cửu Huyền tuyển chọn đệ tử, tại sao lại có tiên môn khác tham dự, mỗi nghi hoặc này đã được giải đáp nhờ sự xuất hiện của hai bóng người một đỏ một đen ở đầu sơn đạo.

Hai người này leo lên Liễm Vụ phong trước nhất, chỉ mất chưa đầy nửa canh giờ, tốc độ nhanh không tưởng, đáng sợ nhất là cả hai người đều không có vẻ mệt mỏi thở dốc, ngoại trừ bước chân quá nhanh ra, tư thế của họ trông chẳng khác nào đang đi tản bộ trong sân, thản nhiên như chẳng mất tí sức lực nào.

Hàn Ngâm hồi tưởng lại bộ dạng thảm hại của mình lúc mới lên núi, không khỏi ngoảnh đầu nhìn sang Lạc Vân Khanh: “Đệ tử môn khác cũng có thể tham dự sao?”

Đương nhiên không thể!

Lạc Vân Khanh lắc đầu nói: “Muội còn nhớ thiếu niên bị muội đập bị thương trong cuộc tỷ thí với Thanh Vân phái lần trước chứ?”

Hàn Ngâm bối rối: “Nhớ.”

“Thiếu niên kia họ Tần.” Lạc Vân Khanh khẽ nâng cằm, chỉ vào thiếu nữ áo đỏ: “Cô ta cũng họ Tần.”

Hàn Ngâm híp mắt nhìn kỹ lại, bấy giờ mới phát hiện dung mạo của thiếu nữ áo đỏ giống Tần Vô Tà như tạc, ngạc nhiên nói: “Hai người họ là huynh muội ruột à?”

“Ừ.” Lạc Vân Khanh nói lãnh đạm: “Chương môn của Lưu Tiên môn, cũng họ Tần.”

Hàn Ngâm nghệt ra một hồi, lấy thêm một quả trái cây từ túi Càn Khôn ra, cắn rộp một miếng lớn.

Phải rồi, nếu như thế gia vọng tộc ở giới phàm tục có thể thông hôn với nhau, thì giữa hai phái tu tiên cũng có thể đưa con nhà mình tới môn phái khác tu luyện để tạo dựng quan hệ, chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Phương Dữ suy một ra ba, vỗ tay cười nói: “Ta biết rồi! Theo cách nói của sư huynh, thì thiếu niên áo đen kia chính là con của chương môn Toàn Cơ phái!”

Giọng hân hoi to, câu này vừa phát ra, vùng lân cận lập tức có mấy cái đầu quay qua ngó hân.

Vân Sơ Tâm tính hung bạo, tiện tay bóp một phát lên ót hân, mắng: “Đừng làm bẽ mặt, đó là cháu trai của chương môn Toàn Cơ phái.”

Hàn Ngâm cắn trái cây cười trộm.

“Vân sư tỷ.” Phương Dữ bưng ót kêu lên: “Dù đệ nói sai cái gì thì tỷ cũng đừng đánh lên đầu! Đệ có hay xuống núi làm việc như mấy tỷ đâu, làm sao nhận ra chương môn này, tông chủ họ.”

Còn nữa, sau khi tu tiên thì khái niệm tuổi tác cũng lu mờ triệt để, bởi vì chỉ cần tu đến Đan Thành, dung mạo sẽ không thay đổi theo thời gian, chưởng môn Toàn Cơ phái nhìn cùng lắm chỉ chừng ba mươi tuổi, ai biết y đã có cháu trai mười bảy mười tám tuổi chứ?

Chẳng riêng gì vấn đề tuổi tác không khớp với bề ngoài, Hàn Ngâm ở Cửu Huyền lâu như vậy, bình thường thờ ơ dừng dừng, nhưng cũng nhận ra kinh nghiệm của người tu tiên không khớp với độ tuổi của họ, lý do là thời gian trong lúc tu luyện trôi qua rất nhanh, một năm của người thường, đối với người tu tiên cùng lắm chỉ là chớp mắt. Thế nhưng trong một năm đó, người bình thường có thể làm được rất nhiều chuyện, gặp được rất nhiều người, trải qua đủ loại hỉ nộ ái ố, còn người tu tiên lại chỉ làm mỗi một chuyện, thanh tịnh tu luyện, tâm không vướng bụi trần.

Nhất là đệ tử bước ra từ tu tiên thế gia, từ nhỏ đã không được trải nghiệm trần thế, có rất nhiều người sống nửa đời chỉ biết tới nhân thế, nhân tình, nhân tính qua sách vở, trình độ cảm thụ và am hiểu nhân tình thậm chí còn không bằng cô, không thì sao lại xuất hiện loại người tình cảm thấp lè tè, còn làm người ta cực khó ưa như Tống Việt chứ.

Hàn Ngâm vừa nghĩ đến đệ tử xuất thân từ tu tiên thế gia, Vân Sơ Tâm ở gần đó đã hất cằm nói: “Ở đó, hình như là người của Lâu gia ở thành Lưu Ba, Lâu gia thạo nhất là luyện pháp khí phù khí. Gần đây chẳng có đệ tử xuất sắc gì, còn người bên cạnh hẳn chắc là người của Mạnh gia ở thành Hồi Tâm, Mạnh gia bí mật cất giấu không ít phương pháp luyện đan cổ xưa. Đáng tiếc chỉ bảo quản trong tay gia chủ, đến đệ tử trực hệ cũng không được thấy.”

Hàn Ngâm hướng mắt nhìn về đầu sơn đạo, quả nhiên nhìn thấy hai thiếu niên chiều cao bất đồng lần lượt xuất hiện, theo sau họ còn có vài người, đáng tiếc cách khá xa nên không thấy rõ lắm, cô chỉ nghe thấy Vân Sơ Tâm đoán ra xuất thân của từng người như đã thuộc nằm lòng.

Vân Sơ Tâm không hổ là thủ đồ của Lệ Thanh Hàn, thường xuyên nhận lệnh sư phụ xuống núi làm việc, kiến thức khá là rộng rãi, Hàn Ngâm vừa lắng nghe, vừa âm thầm ghi nhớ lại lời Vân Sơ Tâm nói. Có điều qua một lúc vẫn chưa thấy Hồ Khả xuất hiện, cô bắt đầu hoang mang, nghĩ người này có khả năng đã bỏ cuộc giữa đường rồi không chừng.

Thế nhưng Hồ Khả đã leo lên Cửu Huyền mấy lần, hơn nữa còn leo đến mức té xỉu, tuy Hàn Ngâm đánh giá thấp thể lực và sức chịu đựng của hắc hắc, nhưng hắc hắc thì có chậm, song không bỏ cuộc giữa đường, rốt cuộc cũng xuất hiện kịp ở một giây cuối cùng, chẳng qua bộ dạng rõ là thảm hại, khom lưng, hai tay chống chân, thở hồng hộc. Nhìn thấy tư thế này của hắc hắc Hàn Ngâm vốn oán thầm, nhưng đến khi trông thấy đám người sau lưng hắc hắc, nói thật có thể so với dáng rùa đen bò, thì cô hoàn toàn hết ý kiến.

Một canh giờ sau, trận pháp hộ sơn của Cửu Huyền mở ra lần nữa, những người còn chưa leo được lên núi sẽ có đệ tử chấp dịch dẫn đường xuống núi, coi như họ đã mất đi cơ hội báii nhập Cửu Huyền, chính thức bị đào thải từ đây.

“Còn lại bảy mươi chín người!” Phương Dữ đếm số người leo được lên núi: “Không tệ lắm, ta nhớ năm năm trước chỉ còn lại sáu mươi hai người.”

Hàn Ngâm cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, sau đó sầm nã phát hiện ra, nếu như lúc chưa tu tiên cô tới tham gia đợt tuyển chọn này, hình như rất khó leo lên được Liễm Vụ phong trong một canh giờ, nghĩ đến đây cô không khỏi kéo ống tay áo Lạc Vân Khanh, thì thầm: “Lạc sư huynh, tuyển chọn kiểu này, hình như không hợp lý lắm?”

Lạc Vân Khanh sựng mắt nhìn cô: “Sao?”

Cô do dự nói: “Chuyện leo núi này đâu đo được tư chất của người ta tốt hay xấu, đối với người chưa từng tu luyện mà nói...”

“Rất công bằng.” Lạc Vân Khanh ngắt ngang lời cô: “Mặc dù những người này chưa từng tu luyện, nhưng chỉ cần có nghị lực thì phần lớn đều có thể leo lên đỉnh núi trong vòng một canh giờ.”

Lúc này Hàn Ngâm mới vỡ lẽ: “Hóa ra cửa ải này không phải thi thể lực, mà là ý chí?”

“Không sai.” Trong mắt Lạc Vân Khanh lóe lên ý cười nhạt rồi biến mất ngay: “Không thành tâm thành ý cầu tiên, dù tư chất tốt cũng vô ích. Đường nhiên trong đó có vài người không may, lúc leo lên trượt chân ngã bị thương, hoặc bị lạc đường, nhưng đó là do họ không có tiên duyên, tuyển chọn thế này vẫn hợp tình hợp lý.”

Đường tu tiên, cũng giống như leo lên đỉnh núi vô hình hướng thẳng lên trời xanh, trên con đường dốc thẳng đứng đó, chỉ có ai kiên trì leo tới tận cùng mới có thể đặt chân lên mây, bề ngẩng nhìn xuống chúng sinh.

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện, đệ tử chấp dịch đã dời án thư tới trước mặt bảy mươi chín người.

Hàn Ngâm nhìn thấy văn phòng tứ bảo trên án thư, rồi liếc về phía Hồ Khả bằng ánh mắt mặc niệm.

Toi thật rồi!

Ngực hần chẳng lem vết mực, đại khái chỉ nhận ra ngân phiếu, xúc xắc và bài cửu, bảo hần thi văn, hần chết là cái chắc!

Quả nhiên, lúc nghe La chương môn tuyên bố bài thi kế tiếp là lấy đầu đề “Cầu tiên”, ngẫu hứng viết một bài thi từ ca phú không giới hạn, sắc mặt

Hồ Khả thoát cái xám như tro, ánh mắt nhìn về phía này, ngập đầy ý cầu viện.

Chuyện này đúng là lực bất tòng tâm mà!

Tuy Hàn Ngâm có đọc ít sách, nhưng bảo cô ngẫu hứng viết văn, cô tuyệt đối không viết nổi một chữ.

Cô lặng lẽ thu hồi ánh mắt, không nhìn Hồ Khả nữa: “Sao... còn phải thi văn...”

Lạc Vân Khanh trả lời: “Kính tịch thư điển, ngữ quyết tâm pháp đều có hàm nghĩa thâm ảo, không thạo viết văn thì làm sao nghiên cứu học tập?”

Phương Dữ xáp lại khen: “Chuyện này là Hàn sư muội giỏi nhất! Muội ấy có tài chỉ cần nghe không cần nhìn, lúc trước đệ dạy Cửu Huyền tâm pháp cho muội ấy, chỉ cần nói một hai lần là muội ấy nhớ hết, đúng là đồ kỳ chết người ta!”

“Thật vậy sao?” Lạc Vân Khanh nhìn cô.

Hàn Ngâm “Ừ” một tiếng, không nhìn hai người họ nữa mà ngược mặt ngó lên trời, vì bị nói trúng tim đen! Lạc Vân Khanh biết trước đây cô hoàn toàn không biết viết chữ, nói thật thì nếu không có hắc dẫn đường, tự cô đến Cửu Huyền bá sư một mình, dù cửa ải leo núi có vượt qua, thì cửa ải thi văn này cũng sẽ đá cô xuống núi!

Chẳng có gì ngạc nhiên, Hồ Khả đã bị loại, bị loại chung với hắc còn có mười một người khác, ở thế đạo này, không phải ai cũng biết múa văn cầm bút, nhưng xét theo hướng tích cực thì chuyến đi này của họ cũng không uổng công, chương môn La Cẩn thưởng cho mỗi người một viên đan dược, không thể cải tử hồi sinh, kéo dài tuổi thọ, nhưng cũng có thể ngừa

bệnh khỏe thân, nếu đặt trong giới phạm tục, thì cũng là loại dược thượng đẳng ngàn vàng khó cầu.

Hàn Ngâm nhân lúc không ai để ý, cũng lặng lẽ nhét cho Hồ Khả một phù khí mà Tào Hóa Kim Tiền mới luyện hai ngày trước, khi gặp phải nguy hiểm, phù khí sẽ hóa ra một lá chắn hộ thân để ngăn chặn thương tổn. Có điều phù khí này thuộc loại vật phẩm hao mòn cấp thấp, linh khí tồn trữ bên trong chỉ đủ bắn ra mười lá chắn, dùng xong sẽ trở thành đồ phế thải.

Bọn Hồ Khả đi xong, trên sân chỉ còn lại sáu mươi bảy đệ tử, mấy bài sát hạch tiếp theo cũng càng ngày càng bầy người.

Đầu tiên là thi âm vận, hội họa, cờ vây, y dược, loại bớt mười ba người, sau đó là khảo nghiệm phẩm hạnh, can đảm, kiến thức, tư chất văn văn, rút thêm bốn mươi sáu người, cuối cùng vượt qua đợt tuyển chọn, chỉ còn lại vốn vẹn tám người!

Hoàng đế của phạm giới tuyển phi, có lẽ cũng na ná thế này thôi...

Hàn Ngâm len lén lau mồ hôi, thầm kêu may mắn! Nên biết dù đã sàng lọc qua mấy tầng, nhưng tám người còn sót lại này chỉ mới vào ngoại môn, chỉ có tư cách gọi cô một tiếng tiểu sư thúc mà thôi, còn phải chịu đựng mấy năm mới biết có được chọn vào nội môn hay không, có tiếp tục ở lại Cửu Huyền hay không, thế mới thấy cô trước đây vận cứt chó cỡ nào.

Cô âm thầm, lặng lẽ nhích lại gần Lạc Vân Khanh, rì rầm như tiếng muỗi: “Lạc sư huynh, cảm ơn huynh.”

Lạc Vân Khanh nhếch môi, không nói gì.

Trong khi đó La chương môn lại đứng lên, nói vài lời khen ngợi và khuyến khích với tám đệ tử trúng tuyển, sau đó bất ngờ điểm danh vài người: “Tần Vô Ưu, Hiên Viên Dạ, hai người các ngươi đã tới tu vi Nhập

Khiếu, làm tiếp đệ tử ngoại môn cũng chẳng có gì để học, chỉ bằng đặc cách cho các người vào nội môn, bá sứ ngay lập tức!”

Câu này vừa thốt ra, cả sân nhất thời lặng ngắt như tờ, chỉ có những người xem lễ phía Lưu Tiên môn và Toàn Cơ phái là lộ vẻ vui mừng, sau đó thiếu nữ áo đỏ và thiếu niên áo đen tách ra khỏi hàng, đập đầu với La Cẩn: “Đa tạ chương môn ân điển.”

Sáu người còn lại trong hàng lộ ra nét mặt đổ kỵ, nhưng nó chỉ lóe lên rồi biến mất ngay lập tức, trong lòng họ đều biết rõ, tuy Tần Vô Ưu và Hiên Viên Dạ được đặc cách vào nội môn dựa vào xuất thân, nhưng cũng rõ bản thân họ đã có tu vi bất phàm, không phải vì chương môn La Cẩn phá nguyên tắc nhằm lấy lòng.

La Cẩn chờ hai người họ khấu tạ xong đứng dậy thì đảo mắt nhìn quanh một vòng, ánh mắt quét qua Tống Việt, Lý Biệt Hạc, Chu Lạc Ngọc, Trầm Tư và các vị trưởng lão thăm dò, nghĩ xem vị nào có ý định thu đồ đệ. Nhưng những người này chưa kịp tỏ thái độ, Tần Vô Ưu bên kia đã quỳ xuống lần nữa, cất cao giọng nói: “Vô Ưu có một yêu cầu quá đáng.”

“Người cứ nói.” La Cẩn dời tầm mắt lại.

“Vô Ưu... muốn bá sứ Mộ tiên trưởng làm vi sư, cầu chương môn và Mộ tiên trưởng chấp thuận.”

~ Hết chương 68 ~

Nữ phụ 2 xuất hiện, cấp độ nguy hiểm loại 1, sắp có trò hay coi, hí hí...

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ngưỡng Mộ

Ngưỡng mộ

Edit: Yunchan

Tần Vô Ưu vừa thốt ra câu ấy, Mộ Thập Tam lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Hàn Ngâm cũng dời mắt qua, có lẽ vì cách khá gần, nên cô thấy rất rõ hần vẫn đang tựa hờ vào ghế với dáng vẻ lười biếng, nhưng chân mày nhíu chặt, bên môi nhếch lên nụ cười chế giễu.

La Cẩn vẫn đang suy nghĩ: “Việc này...”

“Không thể!” Vân Sơ Tâm bỗng nhiên đứng ra bất chấp quy củ, cất giọng nói: “Mộ sư thúc tu vi không cao, học đạo chưa tinh, sao có thể nạp đồ truyền pháp? Tần sư muội, muội nên bái một vị sư phụ khác thì hơn!”

Lời này của cô rất mạo phạm, nhưng đại đa số mọi người Cửu Huyền đều nghĩ vậy, nét mặt ai cũng hiện ra vẻ đồng tình, thậm chí có người còn lén rỉ tai nhau, ánh mắt nhìn Mộ Thập Tam cũng chứa đầy coi thường và khinh bỉ.

Chỉ có Hàn Ngâm biết sự thật không phải vậy, cô lang bạt nhiều năm, gặp qua vô số người, mắt nhìn người tuy không quá chuẩn, nhưng ít nhiều cũng có chút kinh nghiệm. Bình thường họ chỉ cần đáp lại một hai câu, cô

đã có thể đoán ra tâm cỡ của đối phương. Nhưng quen biết Mộ Thập Tam lâu như vậy, cô lại càng ngày càng không hiểu được hẳn.

Cô hoàn toàn không nhìn thấu được hẳn, mà hẳn lúc nào cũng có thể mang tới cho cô sự ngạc nhiên, vì thế sự tồn tại của hẳn trong lòng cô là hàng loạt dấu chấm hỏi liên tiếp. Cô nghĩ mặc dù tu vi của hẳn không cao, nhưng chắc chắn cũng không thấp như mọi người tưởng, khai Tông lập Phái thì chưa đủ, nhưng dạy một đồ đệ gần tới Nhập Khiếu thì vẫn dư sức!

Hàn Ngâm hơi hé miệng, nhưng một giây sau lại khép chặt.

Trường hợp này thật sự không tới phiên cô nói.

Quả nhiên, Vân Sơ Tâm lập tức bị Lệ Thanh Hàn quát cho một bài: “Chuyện của sư thúc người, từ lúc nào đến lượt người thay y làm chủ?”

Vân Sơ Tâm tự biết mình lỡ lời, nhưng vẫn đỏ mặt tranh luận: “Đệ tử chỉ đang nói sự thật, hiện tại Mộ sư thúc không thích hợp thu đồ đệ, như vậy sẽ làm lỡ tu luyện của bản thân y, cũng làm lỡ Tần sư muội...”

“Cám ơn ý tốt của sư tỷ.” Tần Vô Ưu lập tức tiếp lời: “Nhưng Vô Ưu đã ngưỡng mộ Mộ tiên trưởng từ lâu, nguyện vọng đời này là có thể bá y làm thầy, nếu Mộ tiên trưởng thấy tư chất của Vô Ưu có thể dạy bảo, xin hãy nhận Vô Ưu làm đệ tử, Vô Ưu nhất định sẽ chuyên cần tu luyện, mai sau tuyệt đối không làm giảm uy danh của Mộ tiên trưởng.”

Cô nói ra lời này với vẻ rất kiên quyết, như đã hạ quyết tâm.

Hàn Ngâm nhìn lén chưởng môn Lưu Tiên môn, thấy nét mặt y rồi rằm, rõ ràng cũng không quá tán thành sự lựa chọn của nữ nhi mình, nhưng lại không tiện nhúng tay can thiệp vào chuyện nội bộ của Cửu Huyền, chỉ còn biết đứng ngoài nhìn.

La Cẩn cũng chẳng biết làm sao, đương nhiên y cũng thấy Mộ Thập Tam chưa thích hợp để thu đồ đệ lúc này, không phải là vấn đề tu vi kiến thức, mà vì Mộ Thập Tam trời sinh lười nhác, tâm tư lại bay nhảy tự do, chính bản thân hẳn còn đang ở tuổi cần sư trưởng quản thúc, thu đồ đệ xong thì biết quản giáo thế nào đây? Khả năng dắt theo đồ đệ làm loạn là vô cùng cao! Nhưng thân phận của Tần Vô Ưu không giống những đệ tử khác, lại kiên quyết muốn báỉ Mộ Thập Tam làm sư phụ, cân nhắc ở những phương diện khác, cũng không phải là không thể.

Y vẫn đang phân vân, bèn đảo ánh mắt sang Mộ Thập Tam có ý dò hỏi, muốn xem hẳn có suy nghĩ gì.

Nào ngờ Mộ Thập Tam lại chẳng buồn nhìn ai, chỉ đổi sang một thế ngồi càng dễ chịu hơn, chống một tay lên cằm, buồn cười nói: “Ngưỡng mộ? Sao ta không biết mình đã làm gì cho kẻ khác ngưỡng mộ.”

Lời này vừa nói ra, nét mặt mọi người Cửu Huyền đều lộ ra vẻ hưng phấn cùng kích động.

Quá hay! Rốt cuộc đã có người nói ra tiếng lòng của họ! Từ khi Tần Vô Ưu mở miệng thốt ra hai chữ “Ngưỡng mộ”, bọn họ đã thấy bức bối trong lòng, rốt cuộc thì Mộ Thập Tam đáng ngưỡng mộ ở đâu?!

Chỉ có Hàn Ngâm bữu môi, giả vờ giả vịt!

Tần Vô Ưu chần chờ một lúc rồi đáp: “Mộ tiên trưởng còn nhớ năm năm trước...”

Ánh mắt Mộ Thập Tam khẽ động, ngắt lời cô bằng giọng hơi châm chọc: “Năm năm trước ta mới vào Cửu Huyền được ba năm, người ngưỡng mộ ta vô tri vô năng, hay ngưỡng mộ ta ngủ gật trong lúc tu luyện mà không bị sư phụ phát hiện đây?”

Tần Vô Ưu bị hấn hỏi đến đở lưng, rũ mắt xuống đáp: “Nói tóm lại ta đã hạ quyết tâm, xin Mộ tiên trưởng nhận ta làm đồ đệ!”

Mọi người Cửu Huyền biết rõ tính cách xấu xa của Mộ Thập Tam, nên ai cũng đoán hẳn sẽ cười nhạo với quyết tâm của Tần Vô Ưu, sau đó nhếch mép thường thức bộ dạng bối rối vì bị cự tuyệt của cô, thậm chí đến La chương môn cũng nghĩ thế, y rất sợ làm mất mặt chương môn của Lưu Tiên môn, định lên tiếng khuyên giải, để Tần Vô Ưu chọn một sư phụ khác.

Thế mà Mộ Thập Tam lại không cự tuyệt như mọi người dự đoán, hẳn chỉ cười cười nhìn Tần Vô Ưu: “Thế này đi, người biết nuôi trồng thảo dược, quạt lửa luyện đan, giặt quần áo nấu cơm, quét dọn nhà cửa chứ?”

Hình như vừa có một đàn quạ đen bay sượt qua đầu...

Tất cả mọi người đều câm nín tại chỗ.

Hai vế trước còn tạm chấp nhận được, nhưng giặt quần áo nấu cơm, quét dọn nhà cửa là sao hả!

Tần chương môn của Lưu Tiên môn kiểm chế cực tốt, nhưng nghe đến đó cũng sa sầm mặt. Có làm hay không, con gái của y đường đường là thiên kim của một vị chương môn, tới Cửu Huyền là để bái sư, chứ không phải làm tiểu đồng sai vặt!

La Cẩn cũng khẽ nhú mày: “Thập Tam người...”

Đáng tiếc Tần Vô Ưu không có vẻ khó chịu, ngược lại còn mừng rỡ đáp ngay tức khắc: “Biết! Những thứ đó ta đều biết cả! Bình thường ở nhà ta cũng thỉnh thoảng xuống bếp làm vài món đồ nhắm cho cha, tay nghề không thể coi là tốt, nhưng cũng không kém.”

Sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ quái đản.

Mộ Thập Tam vẫn chẳng thèm nhìn sắc mặt ai, mắt mang vẻ nghiền ngẫm: “Ta không có nhẫn nại dạy dỗ đồ đệ, hôm nào cao hứng sẽ chỉ bảo người vài câu, nếu mất hứng, cũng có thể quăng người qua bên, nửa năm ba tháng cũng không để mắt tới người, như thế người còn muốn bái sư sao?”

“Muốn!” Tần Vô Ưu kiên định.

Tần Phái quát lên chói tai: “Không được!”

Hai cha con đồng thời lên tiếng, ý nguyện lại trái ngược hoàn toàn.

La Cẩn liếc mắt qua hai người họ, sau đó ngồi xuống.

Mộ Thập Tam lại đứng lên: “Các người thương lượng xong rồi hãy quyết định có muốn bái sư hay không đi.”

Nói rồi hần thi lễ sơ sài với Tần Phái và Hiên Viên Huyền chương môn của Toàn Cơ phái, sau đó quay lưng đi mất.

Thế này thì...

Hành động của Mộ Thập Tam khá ngông cuồng vô lễ, nhưng người tu tiên tùy tâm tùy tính, vốn không quá quan tâm tới lễ nghi phiền phức của thế tục, huống chi Tần Phái mang nữ nhi đến đây bái sư, không phải làm khách, cho dù Mộ Thập Tam có làm khó dễ đôi chút, bảo nữ nhi của y phải trình môn lập tuyết(*), y cũng không thể nói gì, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

(*) Ý chỉ tôn sư trọng đạo.

La Cẩn cười hòa giải, nói chậm rãi: “Chi bằng, Vô Ưu suy nghĩ lại một chút đi.”

Đoạn y chuyển sang hỏi Hiên Viên Dạ muốn bái vi sư nào.

Hiên Viên Dạ cười: “Tiểu tử có thể bá nhập Cửu Huyền đã là phước ba đời, những chuyện khác, tất nhiên là tùy chương môn và các vị tiên trưởng phân phó.”

Vừa khéo Trầm Tư gần đây đang trong thời kỳ Túy Dưỡng nội đan, nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên muốn nhận một đồ đệ, bèn tiện thể thu nhận y, sau đó những người khác đều đổ dồn vào chúc mừng Trầm Tư, Hiên Viên Huyền chương môn Toàn Cơ phái lại có nhiều chuyện để nói, còn Tần Phái thì gọi Tần Vô Ưu tới bàn bạc riêng, cả sân nhất thời huyền náo hẳn lên.

Hàn Ngâm ngấm trái ngó phải, thấy không có ai để ý tới mình, bèn kéo kéo ống tay áo Lạc Vân Khanh: “Lạc sư huynh, muội về tu luyện đây.”

Lạc Vân Khanh cúi mắt nhìn cô: “Lát nữa còn có yến hội, muội không ở lại ư?”

Chuyện này...

Hàn Ngâm cười nói: “Lát nữa sư huynh nhớ phải mang cho muội ít đồ ngon, muội... muội về trước đây...”

Nói xong cô quay lưng chạy đuổi theo Mộ Thập Tam, mặc kệ ra sao, tìm hăn nói xin lỗi trước đã.

Đừng thấy Mộ Thập Tam mọi khi lười nhác mà lầm, thật ra tốc độ chạy trốn cực nhanh, Hàn Ngâm chỉ chậm hơn hăn một bước mà phải chạy từ đỉnh Liễm Vụ Phong đến gần Tập Hạc Phong mới bắt kịp hăn.

“Mộ... Mộ sư thúc chờ đã.” Cô chạy tới thở hồng hộc, kêu ra tiếng.

Mộ Thập Tam dừng chân lại, hướng mắt nhìn cô: “Chuyện gì?”

Hàn Ngâm thấy thần sắc của hần vẫn bình thường như mọi khi, không giống như bị cô chọc tức, làm cô lưỡng lự không biết có nên nói xin lỗi hay không, cuối cùng óc lóe sáng, đưa cho hần quyển sách: “Sư thúc, những pháp thuật này ta học xong cả rồi, trả sách lại cho ngài, bây giờ ngài sắp thu đồ đệ, có lẽ phải dùng tới.”

Mộ Thập Tam nhướn khê cặp lông mày dài, đưa tay nhận quyển sách cất vào trong ngực, hỏi lại cô: “Còn chuyện gì nữa?”

Hàn Ngâm do dự: “Không, không có...”

Hần gật đầu, xoay người muốn đi.

Cảm giác, quả nhiên đã hơi khác trước đây, thiếu một chút tự nhiên thoải mái và thân quen, sinh ra một chút xa cách mơ hồ không thể chạm tới.

Rốt cuộc Hàn Ngâm thở dài nói: “Sư thúc, có phải ngài còn giận ta không?”

Mộ Thập Tam liếc cô: “Không có.”

“Vậy tại sao ngài làm lơ ta?”

Mộ Thập Tam phản vấn: “Chẳng phải sư phụ người cấm người để ý tới ta sao, người có chắc ta nói chuyện với người, sư phụ người sẽ không mắng chứ?”

Hự, phải rồi...

Nói thật ra, lúc Mộ Thập Tam còn chưa tới, cô thật lòng có hơi lo lắng, lo hần đến rồi lại hô tới quát lui với mình, làm trò như vậy trước mặt Lê Thanh Hàn, cô nghe lời không ổn, mà cự tuyệt cũng không xong, rất khó xử.

Nói vậy nguyên nhân khiến hai người xa cách là cô, chứ không phải hẳn!

Hàn Ngâm không còn gì để giải thích, đành phải nói: “... Ta không giữ lời, xin lỗi, ta không thể trả lại Nha Nha cho ngài, nhưng về ta sẽ bắt một con Thổ Linh trư khác đền cho ngài... à... còn nữa... chúc mừng sư thúc sắp thu được đồ đệ... gặp lại sau...”

Nói xong câu này, cô thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài!

Hoàn toàn không được nhanh mồm nhanh miệng như mọi khi. Một câu hết sức đơn giản cũng phải lắp ba lắp bắp, nói năng lộn xộn, hơn nữa khi nói ra câu này, cô không tài nào kiềm chế được tâm trạng bốc đồng, cũng không biết là đang dối ai mà lại kéo giãn khoảng cách hai người ra thêm một khoảng lớn.

Có lẽ, là đang dối chính mình...

Hàn Ngâm đột nhiên thấy khinh bỉ bản thân mình, chẳng qua như đã nói, trong lòng cô thực sự rất mất mát, loại cảm giác này biết diễn tả thế nào đây...

Như lúc ban đầu cô cho rằng Mộ Thập Tam là sư thúc, muốn kính nhi viễn chi, rồi sau đó lại phát hiện hẳn là một người bạn ồn ào ầm ĩ tự do không trói buộc, cô có thể nói bất cứ gì trước mặt hẳn, cũng chẳng cần phải che giấu bản tính thật của mình, bởi vì căn bản không thể che giấu. Sau đó, ngay khi cô nghĩ rằng có được người bạn này thật tốt biết bao, Lệ Thanh Hàn bỗng nhiên nhắc nhở cô, Mộ Thập Tam là sư thúc của cô. Thế nhưng cô vẫn chưa cảm giác được trọn vẹn, sau đó lại đột nhiên nhảy ra một Tần sư muội, điều này đã âm thầm nhắc nhở cô, Mộ Thập Tam là sư thúc của cô!

Cô hồi tưởng lại, phát hiện này quả là đặc biệt, dù Mộ Thập Tam chưa bao giờ đánh mặt với cô, cũng không có kiểu cách của sư thúc, thế nhưng

hắn vẫn là một trưởng bối cách cô rất xa, chứ không phải là một người bạn mà cô tự cho là vậy.

Chênh lệch! Thật sự quá chênh lệch!

Hàn Ngâm phiền muộn tới mức muốn đánh bản thân một phát, cũng đúng thôi, từ nhỏ đến lớn cô cũng có bạn bè gì đâu, sao lại có thể trông cậy vào một người đột nhiên nhảy ra chứ. Có lẽ nói, ở Cửu Huyền này cô có thể có rất nhiều bạn bè, thí dụ như sư huynh sư tỷ đồng môn, thậm chí là đệ tử ngoại môn, cần gì phải khẳng khẳng chọn trúng Mộ Thập Tam!

~ Hết chương 69 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Một Ý Niệm

Một ý niệm

Edit: Yunchan

Tâm trạng của Hàn Ngâm hỗn loạn trong chốc lát, nhưng cô đã tỉnh táo lại ngay lập tức.

Cô nghĩ mình là ai!

Cô chỉ là một bé gái mồ côi từ nhỏ đã lang thang đầu đường, vùng vẫy sinh tồn trong thực tế tàn khốc mà không từ thủ đoạn, không phải thiên kim khuê tú cơm no áo ấm, được cưng chiều từ bé, có thể dựa vào tú lâu thương hoa khóc nguyệt!

Phải, đây chính là nguyên nhân, cô hết như con thao thiết tham lam rất nhiều thứ, ví như sự quan tâm che chở của người khác, và cả tình thân tình bạn mà gần như cô chưa bao giờ nếm trải, thế nhưng cô luôn tự nhắc nhở bản thân, có vài thứ trong đó cô tuyệt đối không thể muốn, thậm chí ngay cả lây nhiễm cũng không thể!

Vài thứ ấy chính là —

Đa sầu đa cảm, xót xa tự thương thân!

Thứ trước sẽ khiến cô mềm yếu, mất đi sự hờ hững kiên cường, còn thứ sau sẽ khiến cô cảm thấy ghê tởm! Chỉ người ăn no hết việc mới có thời

gian rảnh để tự thương thân, còn cô có rất nhiều chuyện phải làm, tuyệt đối không nên phí sức lực và sinh mạng vào chuyện nhằm chán tự hủy hoại bản thân cỡ này.

Vừa nghiền ngẫm một lúc, tâm trạng cô đã bình thản lại, lập tức khôi phục vẻ lưu manh thường ngày.

“Xin lỗi Mộ sư thúc, mấy câu vừa rồi là do đầu ta bị cửa kẹp nên mới nói vậy, ta không rảnh đi bắt con Thổ Linh trư khác đền cho ngài đâu, hơn nữa cũng chả biết phải bắt kiểu gì, cho nên ngài coi như chưa nghe thấy nhé. Còn chuyện ta đã hứa, không làm là ta sai, nhưng ngài là trưởng bối, đại nhân đại lượng, xin hãy giơ cao đánh khẽ đừng so đo với ta, sau này nếu ngài tìm được thứ hay ho gì nữa, xét thấy quan hệ sư đệ ta với ngài không tệ lắm, còn chia sẻ rất nhiều bí mật cho ngài, nghìn vạn lần đừng quên để một phần cho ta nhé.”

Nói rồi cô vẫy vẫy tay, hăm hở quay người đi.

Khóe môi Mộ Thập Tam bỗng nhiên cong lên một nụ cười, giơ tay kéo tay cô lại: “Chờ đã.”

“Làm gì?” Nam nữ thụ thụ bất thân, Hàn Ngâm trở tay phúi phúi không chút khách sáo, cố gắng phúi bàn tay khó ưa kia xuống.

Ý cười trong mắt Mộ Thập Tam càng đậm nét hơn: “Bộ dạng này mới dễ nhìn.”

Hàn Ngâm chưa kịp tỉnh hồn lại: “Dễ nhìn cái gì?”

“Ta còn tưởng người thật sự nghe lời, muốn học theo Lạc Vân Khanh, sư phụ người nói một người sẽ không làm hai.”

Hàn Ngâm bực bội: “Nghe lời có gì không tốt chứ? Không làm sai sẽ không bị sư phụ phạt, nếu có thể, ta cũng hy vọng có thể nghe lời sư phụ,

chẳng qua...”

“Chẳng qua người không làm được.”

Không sai...

Hàn Ngâm thở dài, người xuất thân mồ côi như cô, không hề có nền tảng cơ bản, còn lén giấu Tào Hóa Kim Tiền và vườn linh động thiên, lén lút cứu Liễu yêu Tích Tích, thỉnh thoảng còn nói dối theo thói quen, người đê tiện vô sỉ trời sinh như thế, làm sao có thể làm một đệ tử ngoan ngoãn đây.

“Ta thật hâm mộ Lạc sư huynh.” Cô nói nghiêm túc.

Mộ Thập Tam nghiêng đầu: “Hắn có gì để hâm mộ?”

“Nhân phẩm đoan chính, lòng dạ vô tư, cúi đầu ngẩng đầu đều không thẹn với trời đất, làm người ta khó tránh khỏi tự ti mặc cảm.” Hàn Ngâm cup mắt nói: “Có lẽ chỉ có người như huynh ấy mới xứng tu thành tiên.”

“Thật sao?” Mộ Thập Tam liếc xéo cô: “Lạc Vân Khanh đúng là người tốt, đáng tiếc ta lại thấy hắn quá tự kỷ, dù sau này có tu thành tiên thật thì cũng chỉ tu thành băng tinh ngọc thạch thọ cùng trời đất, tranh sáng với nhật nguyệt thì có gì hay ho?”

“Phụt —” Hàn Ngâm không nhịn được cười, ngay sau đó lại nghiêm túc nói: “Xin ngài đừng có đánh đá như thế được không? Chẳng phải trong sách có nói, đoan tuyệt thất tình lục dục tu tiên mới có thể làm chơi ăn thật à?”

“Ai tin là đồ ngốc.” Mộ Thập Tam càng khinh bỉ hơn: “Những quyển sách đó toàn là những kẻ không tu thành tiên viết ra, họ thì hiểu gì chứ? Hơn nữa nói trắng ra, nếu tu thành tiên xong, ta phát hiện mình không còn

thất tình lục dục, chẳng có hứng thú với bất cứ chuyện gì, thì chuyện đầu tiên ta làm chính là tự hủy kim đan tiên thân, nhập vào lục đạo luân hồi.”

Hàn Ngâm kinh ngạc ra mặt: “Tại sao?”

Ánh mắt Mộ Thập Tam sâu thẳm: “Ta không muốn làm một tảng đá vô tri vô giác, không vui không buồn sống thêm nghìn vạn năm.”

Tim Hàn Ngâm rung lên.

“Kỳ thật, ai biết tiên là thứ gì chứ.” Mộ Thập Tam lại phì cười: “Chẳng phải thế đạo này là kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết sao? Phi thăng thành tiên phải gặp rất nhiều kiếp số. Ai qua được, người đó làm tiên, ai không qua được, thì hồn phi phách tán. Quy tắc, là do kẻ mạnh đặt ra, cái gọi là thần tiên ấy, biết đâu chỉ là một đám có sức mạnh như con người trong trời đất thì sao, nếu trời đất đã không hủy được họ, vậy họ lại vượt qua kiếp số luân hồi, tồn tại cùng trời đất.”

“Mộ sư thúc.” Lòng Hàn Ngâm lại rung lên: “Kiếp số luân hồi đâu dễ vượt qua như vậy, nghe nói dù thành tiên rồi cũng sẽ có kiếp số, không vượt qua được sẽ rớt lại.”

“Ừm.” Mộ Thập Tam rũ mắt xuống, nhìn hai ba chú kiến đang chăm chỉ làm việc, hần thản nhiên nói: “Đó là vì thiên ngoại hữu thiên.”

Hàn Ngâm lơ mơ: “Ta không hiểu.”

Mộ Thập Tam khẽ nhếch môi: “Giống như chú kiến nhỏ này, đối với nó, ta chính là trời, ta đưa chân hất nhẹ, đó chính là kiếp số của nó, nhưng nếu ngày nào đó nó nhảy lên vị trí của ta, ngẩng đầu nhìn lên, trên trời vẫn còn có trời.”

Hàn Ngâm nghe thì hiểu đó, nhưng càng lơ mơ hơn: “Nếu mãi mãi không thể nhảy lên tầng tầng thiên địa, vậy chúng ta còn tu tiên làm chi?”

Mộ Thập Tam lườm cô: “Trước kia người sống rất khổ cực đúng không?”

“Ừ.”

“Nếu biết rõ vất vả như vậy, một ngày nào đó vẫn sẽ chết, vậy tại sao người còn phải vùng vẫy sống sót, không để cho bản thân chết thoải mái hơn?”

Hàn Ngâm đáp thành thật: “Ta không nghĩ quá nhiều như vậy, ta chỉ muốn cố hết sức để sống sót, có thể ăn đồ ngon, mặc đồ đẹp, trải qua những ngày tốt lành.”

“Không sai.” Mộ Thập Tam vỗ tay bật cười: “Sống, là để cảm thụ quá trình sống, gặp được những thứ tốt đẹp, như gió mưa trong trời đất, bầu trời quang đãng cùng vầng dương rực rỡ. Tu tiên, chính vì để có thể hưởng thụ những thứ ấy lâu dài và...”

Đầu ngón tay lạnh lạnh của hắn chạm vào giữa chân mày của Hàn Ngâm: “Trí nhớ của người, dù tốt hoặc tệ, nhưng khi hồi tưởng lại ký ức sẽ khiến người vui mừng hoặc rơi lệ, cảm thấy đời này đã sống không uổng phí, đó chính là thất tình lục dục.”

Hàn Ngâm ngần ngại: “Cho nên, ngài mới nói nếu tu thành tiên xong, phát hiện mình đã không còn thất tình lục dục, ngài sẽ tự hủy kim đan tiên thân, nhập vào lục đạo luân hồi.”

“Không sai.”

“Những gì ngài nói, ta muốn ngẫm lại một chút.” Hàn Ngâm lắc lắc đầu: “Ta không biết ngài sai hay đúng, nhưng lý lẽ kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, quy tắc là do kẻ mạnh đặt ra, tại sao nghe ra lại gần với Ma đạo?”

Mộ Thập Tam cười khê: “Ma và Tiên khác nhau chỉ ở bản tâm.”

Hàn Ngâm xoắn mày khó hiểu.

Mộ Thập Tam chấp tay sau lưng ngạo trời cao: “Ma không từ việc xấu nào, Tiên có việc nên làm, có việc không nên làm. Thật ra cũng chẳng quá khác nhau, Tiên và Ma, thiện và ác, chỉ là một phần nhận thức của phàm tục, người chỉ cần không thẹn với bản tâm là được.”

“Không thẹn với bản tâm...” Hàn Ngâm yên lặng nghiền ngẫm năm chữ này.

“Khi người có sức mạnh của Tiên Ma, phát tay là có thể phá hủy bất cứ thứ gì trên thế gian này, người nhẵn tâm, thì là ma, người không nở, thì thành tiên. Phật tông còn có thuyết pháp phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật, chứng tỏ ý niệm đều có thể thay đổi theo bản tâm của người, nhất niệm có thể thành tiên, nhất niệm cũng có thể nhập ma.”

Nhất niệm có thể thành tiên, nhất niệm cũng có thể nhập ma...

Hàn Ngâm ngồi gốc ra dưới đất, nhắm đi nhắm lại câu này.

“Quy luật thiên đạo cũng như lòng người, thay đổi chỉ trong nháy mắt, khó thể suy xét. Hiện tại người vẫn chưa tới thời kỳ phải suy nghĩ những thứ nhột nhèo này, ta tặng cho người một câu.” Mộ Thập Tam cười khê, thông dong xoay người: “Trên đời vốn vô sự, chỉ có con người tự chuốc ưu phiền. Chỉ cần không thẹn với bản tâm, người muốn làm gì thì cứ làm, không cần phải suy nghĩ quá nhiều.”

Ngồi dưới đất ngửa đầu lên nhìn hắc, trong tư thế này cô thấy dáng dấp hắc càng cao lớn và thẳng tắp hơn, tựa như không có bất cứ thứ gì hay bất luận kẻ nào có thể khiến hắc cúi người khom lưng.

Hàn Ngâm cứ ngồi lặng ra đó nhìn hắc đi xa, bước vào núi rừng xanh ngan ngát, mà phong nền của núi rừng đó là bầu trời rộng lớn bao la, hắc

cứ rào bước hướng thẳng lên trời cao, khuất bóng nơi đỉnh núi, rồi hòa lẫn vào chân trời.

Cô vẫn không biết hẳn nói đúng hay sai, vả lại thiên đạo vốn là hư vô mờ ảo, không thể dùng hai từ đúng sai đơn giản để khái quát hết được, cho nên lời hẳn nói, cô tạm thời không muốn nghĩ nhiều.

Nhưng vẫn không thể không nghĩ, cô vẫn nghĩ tới Sở phu tử, nghĩ tới đạo lý kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết mà Mộ Thập Tam nói.

Tỷ như cô hiện tại, tu vi kém cỏi, chỉ có thể co đầu rút cổ ở Cửu Huyền, hoàn toàn bất lực với chuyện Sở phu tử, nhưng nếu tu vi của cô cao thâm đến mức thiên hạ không ai sánh bằng, thì đâu cần lo chúng là Ma môn hay Yêu môn, muốn cứu thì cứu, cướp thẳng người về chẳng phải là được rồi sao? Về phần giết hay không giết, đó cũng chỉ tùy vào một ý niệm, tựa như bị con kiến chích một phát, có thể cười nhạt, thả cho nó con đường sống, hoặc có thể lấy đầu ngón tay nghiền nát, giết chết nó.

Chính thế! Thái độ cô đối xử với con kiến hôi, cũng như trời đất đối đãi với cô vậy, lúc mạnh yếu quá mức chênh lệch, thiện ác đúng sai gì đó đều là hư vô mờ nhạt, chỉ dựa vào bản tâm của mình, nhất niệm sinh sát.

Hàn Ngâm không có khả năng suy nghĩ thấu đáo đạo lý này trong thời gian ngắn. Cô vẫn cố chấp với lối suy nghĩ và ánh mắt phàm tục của mình, nhưng nhờ sự chỉ bảo tùy hứng của Mộ thập Tam mà nó đã trở nên rộng mở hơn trước, lúc này cô ngoảnh đầu nhìn mọi thứ chung quanh mình đã cảm thấy khác với lúc xưa.

Một ngọn cỏ, một đóa hoa, còn cả một vùng trời lá trên đầu...

Đâu đâu cũng là những sinh mệnh yếu đuối tới tận cùng, chớp mắt là có thể chôn vùi như tro bụi, nhưng nhờ có những sinh mạng bé nhỏ mà lại kiên cường đấu tranh để được sống này, mới có toàn bộ thế giới đang mở ra trước mắt cô.

Hàn Ngâm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong không khí ngập đầy hơi thở của cỏ cây, thơm ngát dịu dịu.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân đạp lên lá rụng.

Hàn Ngâm mở mắt ra, thấy Lạc Vân Khanh đang đứng trước mặt mình, chấp tay sau lưng nhìn cô.

Rõ ràng ngồi một mình ở đây hóng gió ngắm cảnh, chẳng có lỗi lầm gì, nhưng cô vẫn hơi chột dạ, cười lấy lòng, kêu một tiếng: “Lạc sư huynh...”

“Ừm.” Lạc Vân Khanh lên tiếng, ngược mắt trông về phía đỉnh núi xa, một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, nói: “Tần Vô Ưu khẳng khẳng muốn bá sư, muội đi mời Mộ sư thúc tới đi.”

Hàn Ngâm hơi nhướn mày, sau đó lập tức sụp mắt: “Được, muội đi ngay.”

Lạc Vân Khanh gật đầu, không nói gì nữa, chỉ tiện tay quăng một bọc giấy cho cô, rồi quay người đi.

Hàn Ngâm ngờ ra một hồi, mở bọc giấy ra, thấy bên trong toàn là điểm tâm, cô bất giác nở nụ cười nhẹ, nhưng sau khi nếm một miếng điểm tâm thì lại trở nên sầu muộn, bởi vì cô nhớ lại dáng vẻ thất thần của Lạc Vân Khanh khi nhìn lên đỉnh núi lúc này.

Hắn, chắc là không thấy gì, cũng không nghe được gì đâu nhỉ...

~ Hết chương 70 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đừng Mà Sư Tỷ!

Đừng mà sư tỷ!

Edit: Yunchan

Chuyện Mộ Thập Tam nhận đồ đệ đã tạo nên cơn địa chấn rung động Cửu Huyền, ai nấy đều đoán rằng, đầu óc Tần Vô Ưu có bệnh.

Còn chẳng phải à, báỉ sư lại chọn ngay một tên ngốc mà báỉ, thái độ còn kiên quyết như vậy đã làm người ta khó thể tưởng tượng nổi. Chuyện càng làm người ta giật mình hơn là sư phụ túi rơm đã nói rõ muốn sai bảo đồ đệ như tiểu đồng nha hoàn, thế mà cô đã không buồn thì chớ, còn mừng rỡ ra mặt.

Đúng là ngốc hết cứu rồi!

Chu Tình Nhi ngồi lại buôn chuyện với đồng bạn: “Cửu Huyền chúng ta vốn có tam tử tứ tử, nay còn trời ra thêm nhị ngốc, những người trước là uy danh vang xa bên ngoài, còn hai kẻ sau là ngốc danh lan xa ngàn dặm.”

Chẳng biết có phải vì Mộ Thập Tam đã thu đồ nhi hay không mà Lê Thanh Hàn không còn sợ Hàn Ngâm chạy loạn tới Tương Ly điện nữa, bèn gọi cô về tu luyện, cô cáo từ với Ngô Cự Liễu, lúc đi ra khỏi Tàng Tịch điện, tình cờ nghe được câu này, cảm thấy thật là ngứa tai.

Đương nhiên, xông tới đấu võ mồm với Chu Tình Nhi ấy à, chuyện ngốc này cô tuyệt đối không làm. Cô chỉ hơi trầm ngâm, sau đó núp vào góc tường, móc ra một xấp phù quý, bên môi cong lên nụ cười tinh quái.

Mấy thứ này toàn là hàng cao cấp cô lén cất riêng đấy nhé!

Trong đó có bọn muỗi thường gặp vào đêm hè, có sâu lông hay bò trên lá cây bụi cỏ, còn có rận với bọ chét do Thổ Linh trư chui bừa loanh quanh đem về, với cả lần trước cô chọc vào tổ ong vò vẽ đào mật ăn, trong tổ ong bay ra một đàn ong mật tấn công cô, tất cả đều được Tào Hóa Kim Tiền luyện thành trùng phù quý.

Trùng phù quý cỡ này dùng tới thì số lượng sẽ hao hụt rất nhiều, bình thường cô tiếc của không xài, nhưng nếu đối tượng muốn chinh là Chu Tình Nhi thì cô sẽ không đau lòng. Thế là vung tay lên, trùng phù quý bay vùn vụt về hướng Chu Tình Nhi.

“Á á á ——”

Sau một thoáng, tiếng thét chói tai hoảng sợ của Chu Tình Nhi ập tới dồn dập không dứt.

Hàn Ngâm rón rén ló đầu ra nhìn, thấy trên ống quần và trên giày của cô ta bò đầy sâu lông, trên người thì lúc nhúc bọ chét nhảy chơi chơi, trên đầu còn bay vo ve một đàn muỗi với ong mật, tiếc thay cô ta không biết đây là phù quý nên không dùng pháp thuật công kích, chỉ gào rú vừa nhảy nhót vừa phui lia lịa, cổ phui bay giẫm chết bọn trùng phù quý đang tấn công mình.

Tác dụng á, tất nhiên không có rồi!

Chưa đầy nửa khắc sau, Chu Tình Nhi đã bị ong mật và muỗi đốt tới độ mặt phù lên đỏ lựng, bọ chét và sâu lông cũng đã bò vào trong cổ áo và

ống tay áo của cô ta, loại cảm giác này tưởng tượng ra tuyệt đối là sờn gai ốc, tuyệt đối kinh khủng!

“Các người tới giúp một tay đi, đừng chỉ đứng đó ngó, tới giúp đỡ nhanh lên!” Chu Tình Nhi khóc nức lên, ra sức gào thét với hai người bên cạnh.

Dáng dấp của trùng phù quý thật là quái dị, hơn nữa chúng ủa tới một cách đột ngột, hai người kia cũng không phản ứng kịp, kinh hoàng tới chết trân tại chỗ, dù Chu Tình Nhi kêu gào giúp đỡ liên thanh, họ cũng run bần bật không dám bước lên giúp, sợ đồng trùng phù quý này sẽ dời mục tiêu công kích, chuyển sang đối phó với họ.

Xem tới đây, Hàn Ngâm thấy mình cũng cần rút lui rồi, dù sao trùng phù quý cũng không hại chết người được, mà cô cứ ở lại đây thế nào cũng có nguy cơ bại lộ. Thế là cô thừa dịp những người khác chưa bị tiếng khóc la của Chu Tình Nhi dẫn tới, che miệng nín cười rồi co giò chuồn mất, cấp tốc rời khỏi hiện trường gây án, thậm chí dọc đường cô còn cố ý lôi hai đệ tử đi ngang qua để nói trời nói đất, như vậy lỡ có người hoài nghi cô, thì cô cũng có chứng cứ ngoại phạm vững chắc.

Quay lại Tập Hạc phong, còn chưa đi tìm Lê Thanh Hàn phục mệnh, Hàn Ngâm đã nhìn thấy làn vải lụa bay bay ở giữa đỉnh núi.

Cô vô cùng kinh ngạc, bèn đi lên chút nữa, thấy Vân Sơ Tâm đang ngồi trên một tảng đá loang lỗ rêu xanh, vẻ mặt buồn bã cầm hạt thông đùa với tiên hạc.

“Sư tỷ.” Hàn Ngâm cất giọng gọi.

Vân Sơ Tâm không trả lời, giật phăng ngọn roi mềm bên hông ra, quất “Vút” về phía cô.

Hàn Ngâm thất kinh, nhưng may mà mấy hôm nay cô một lòng khắc khổ luyện tập pháp thuật, phản xạ của cơ thể cũng nhanh hơn suy nghĩ, vội vàng lùi lại một bước, trên người bốc lên ngọn lửa hùng hực, chặn lại chỗ hiểm quanh mình.

Ngọn roi như Linh Xà, quất lên lá chắn lửa của cô, lập tức đánh cho ngọn lửa tắt lụi. Nhưng thế roi còn chưa hết, vẫn đang tiến quân thần tốc, ép trên người Hàn Ngâm nhá lên ánh sáng trắng và xanh liên tiếp.

Màn băng trắng bên ngoài bao lấy tầng lá xanh bên trong, che chở cho cô chặt chẽ.

Vân Sơ Tâm “Ồ” khẽ, thấy ngọn roi của mình quất xuống đánh cho màn băng hóa thành bụi băng, nhưng lá chắn biến ra từ tầng tầng lá xanh lại có vô số dây mây và cành lá vươn dài ra, bò lan lên ngọn roi, níu chặt lấy nó.

Ngọn roi thoáng chốc héo rũ xuống như một con rắn bảy tấc bị bắt giữ.

Hàn Ngâm vừa định lên tiếng, đã thấy Vân Sơ Tâm run cổ tay lên, bổ sung linh lực lên ngọn roi, ngọn roi đang kiệt sức héo rũ lập tức như lưỡi dao bén, chặt đứt từng tấc dây mây quấn trên nó với thế chẻ tre. Hàn Ngâm hoảng sợ tức tốc biến ra Thổ Tường thuật, ngăn ngọn roi chỉ còn cách mi tâm cô nửa tấc.

Chiêu phá chiêu thật ra chỉ trong tích tắc, đến khi mọi thứ yên tĩnh lại, Hàn Ngâm mới phát hiện mình đã bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

“Vân sư tử, tử...”

“Không tệ lắm, mới nhập môn chưa bao lâu đã có năng lực ứng biến nhanh như vậy, còn chống đỡ được đòn tấn công của ta!” Vân Sơ Tâm khen cô: “Lại đây lại đây, đánh với ta trận nữa.”

Té ra là muốn kiểm tra tu vi!

Hàn Ngâm còn tưởng mình đã làm sai chuyện gì để cho cô phát hiện ra, bị chết khiếp một trận, Hàn Ngâm không khỏi lau mồ hôi trán, cười khổ nói: “Đừng đánh, muội căn bản không phải đối thủ của tỷ...”

Vân Sơ Tâm nào nghe cô nói, cổ tay run lên, ngọn roi lại quất tới.

Hàn Ngâm phải xốc lên toàn bộ tinh thần, ráng hết sức để hóa giải.

Hai người đánh nhau từng bừng một hồi, lúc đầu miễn cưỡng cũng coi là thực lực ngang nhau, về sau thế tiến công của Vân Sơ Tâm càng lúc càng cuồng bạo, Hàn Ngâm bị buộc phải lui lại liên tục, dưới sự chèn ép như cuồng phong bão táp này, linh khí bên trong đan điền của cô vận chuyển cực kỳ đình trệ, đừng nói đánh trả, ngay cả phòng ngự thôi cũng đã gian nan, cuối cùng quá sức chịu đựng, đành phải nằm thẳng cẳng ra đất với tư thế cực vô lại.

“Không đánh nữa!” Hàn Ngâm thở phì phò, mặc dù Vân Sơ Tâm hạ thủ vẫn có chừng mực, không quất roi lên người cô thật, nhưng kinh phong do mũi roi cuốn lên, cộng thêm đá bắn tung tóe xung quanh, vẫn cứ đập lên khiến toàn thân cô đau nhức.

Vân Sơ Tâm nhìn cô từ trên cao xuống: “Mới được một khắc thôi, lại lần nữa!”

Cái gì gọi là mới được một khắc!

Hàn Ngâm cười khổ, cô chỉ mới vào tu vi Nhập Khiếu, mà Vân Sơ Tâm đã tới tu vi Ngưng Luyện, so về thực lực đã khác nhau một trời một vực, cô có thể chịu đựng được mười chiêu đã bội phục mình lắm rồi, nói chi là một khắc!

Cô quyết tâm bám đất không đứng dậy: “Để muội nghỉ lát đã, hết thở nổi rồi.”

Vân Sơ Tâm biết mình làm khó người khác, đành phải thu roi lại, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hàn Ngâm nghỉ ngơi một lúc, rồi đảo mắt qua Vân Sơ Tâm: “Trên núi xảy ra chuyện gì, sao lại treo nhiều vải vậy?”

“Đừng nói nữa.” Sắc mặt Vân Sơ Tâm cực khó coi: “Tần sư muội mới tới đúng là lanh lợi, bánh mắt ra đã nhìn thấy muội ấy giặt giũ hết mọi thứ trong Tương Ly điện, sau đó còn treo hết lên đỉnh núi, ta chạy qua hỏi muội ấy sao không dùng Địch Trần chú, muội biết muội ấy nói gì không?”

Hàn Ngâm nhướng mày.

Vân Sơ Tâm lên giọng: “Muội ấy nói sư phụ dặn rằng không thể lạm dụng pháp thuật, giặt giũ này nọ nên dùng nước là hay nhất, như vậy mới có được vị nước trong với vị nắng, còn nói xin lỗi Vân sư tỷ, ta muốn chuẩn bị cơm sáng cho sư phụ, nói xong là chạy đi ngay, cứ như sợ nói thêm với ta một câu, Mộ Thập Tam sẽ chết đói không bằng.”

Thì ra đang tức chuyện này!

Hàn Ngâm bật cười: “Tỷ không thể trách Tần sư muội chuyện này được, vì Mộ sư thúc đúng là quá đản thật.”

“Thế cũng đâu cần lột màn sa chắn màn này nọ giặt luôn một thế? Và lại Mộ Thập Tam làm gì dậy sớm như vậy, làm sớm một chút hay trễ một chút thì có khác gì nhau?” Vân Sơ Tâm vẫn thờ phì phò: “Được rồi, ta là tiểu nhân, thích lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Nói tóm lại ta thấy Tần sư muội ân cần thái quá, hơn nữa muội ấy cần gì cố sống cố chết bái Mộ Thập Tam làm thầy hả? Ở đây nhất định có vấn đề!”

Vấn đề sao, có lẽ...

Hàn Ngâm còn đang trầm ngâm, Vân Sơ Tâm lại oán trách tiếp: “Mộ Thập Tam đã lừa dối rồi, bây giờ thì hay rồi, có thêm một đệ tử chu đáo, từ nay y khỏi cần dựng đầu khỏi giường, chỉ cần ngủ thẳng tới tối, còn có người cơm bưng nước rót tới tận giường đúng giờ đúng giấc, vậy mà gọi là tu tiên sao? Rõ ràng chính là vô công rồi nghề quần là áo lượt! Nếu Giang sư tổ còn sống, thấy y thế này, nhất định cũng bị y làm tức chết!”

Cô nói tới đây, lại giật ngọn roi bên hông ra, nhắm thẳng vào Hàn Ngâm: “Không nói nữa, càng nói càng tức thêm, lại đây lại đây, đánh tiếp trận nữa với ta.”

Hàn Ngâm kêu lên thảm thiết: “Đừng mà sư tỷ ——”

Nhưng có vùng vẫy cũng vô dụng, Vân Sơ Tâm vẫn ép cô xuất thủ, cho ngọn roi quất ầm ầm xuống, khiến cô phải khởi động các loại pháp thuật phòng ngự, cuối cùng vẫn không địch nổi, ôm đầu lủi khấp núi.

Đợi tới khi Vân Sơ Tâm xuôi giận, gật đầu thả cô đi thì đã hoảng hồn mất rồi. Cô lê tấm thân tả tơi đi chào hỏi Lệ Thanh Hàn, nói mình đã về, sau đó về phòng ngã đầu vào gối phủi sạch việc đời.

Sớm hôm sau tỉnh lại, toàn thân cô đau ê ẩm, nhưng cô còn chưa kịp làm gì, Vân Sơ Tâm đã đập cửa, cuốn vào phòng như một trận gió, nói với cái mặt giận dữ: “Ta không chịu nổi tên Mộ Thập Tam này nữa rồi!”

“Mộ sư thúc...” Hàn Ngâm dựa vào giường, xụi lơ hỏi: “Y lại làm chuyện gì khiến người ta giận sôi sao?”

“Lừa dối! Lừa dối đến nỗi ta không vừa mắt!” Vân Sơ Tâm cáu kỉnh nói: “Không nói chuyện này nữa, đi thôi, so chiêu với ta.”

“Đừng mà sư tử ——” Hàn Ngâm chỉ thét lên được một tiếng thê thảm, ngay sau đó đã bị Vân Sơ Tâm tha đi.

Ngày thứ ba, cùng giờ đó, Vân Sơ Tâm lại đập cửa xông vào: “Ta hết chịu nổi Tần sư muội kia rồi, đi thôi, so chiêu với ta.”

Lúc này Hàn Ngâm đã thông minh ra, căn bản không hỏi han Tần Vô Ưu chộc cô chuyện gì, ôm chần la lên trước: “Bảo Phương sư huynh đi với tỷ đi, tu vi của huynh ấy cao hơn muội, chịu đòn giỏi hơn muội!”

Vân Sơ Tâm cầm ngọn roi trong tay, liếc bằng nửa con mắt, cười khinh miệt: “Quên đi, hần căn bản không chịu nổi đòn, toàn bị ta đánh tới nổi quỳ xuống đất dập đầu, hô to sư tử tha mạng.”

Hàn Ngâm phát khóc: “Vậy kêu Lạc sư huynh so chiêu với tỷ đi, huynh ấy chắc chắn sẽ không xin tha mạng.”

“Lạc Vân Khanh?” Vân Sơ Tâm nói giọng căm hận: “Đừng nói nữa! Sư đệ tảng băng này nói không đấu là không đấu, dù ta có quất roi lên người hần, hần cũng làm như không có việc gì, hoàn toàn phớt lờ ta! Muội nói xem, đánh một cái cọc gỗ thì có ý nghĩa gì hả? Hơn nữa nếu đánh hỏng hần rồi, ta cũng không tiện ăn nói với sư phụ! Hừ, đừng nói nhảm nữa, nhanh lên nhanh lên, so chiêu với ta!”

“Đừng mà sư tử, đánh muội hỏng rồi tỷ cũng không tiện ăn nói với sư phụ đâu ——”

Dĩ nhiên, tiếng la hét thảm thiết của Hàn Ngâm hoàn toàn chẳng lay động được Vân Sơ Tâm, cô hừ lạnh: “Đừng hét, muội ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi, ai bảo cả môn phái lớn như vậy, chỉ có mỗi mình muội là biết hết Pháp thuật Ngũ hành? So chiêu với muội giống như so với năm người cùng lúc, khá là thú vị!”

Té ra, là thế này...

Hàn Ngâm có vùng vẫy cũng vô dụng, bị tha đi lần hai.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu, ngày thứ bảy...

Vân Sơ Tâm so chiêu thành nghiệm, ngày nào cũng tới đập cửa đúng giờ, sau đó hoàn toàn lờ tịt cái cố mà Hàn Ngâm phải vắt óc suy nghĩ suốt đêm, tha cô đi mất, bình thường phải đánh tới tận chạng vạng mới chịu thả cô về.

Có thể Hàn Ngâm mới biết Vân Sơ Tâm bám người bướng bỉnh cỡ nào, trách sao trước đây Mộ Thập Tam cần chuột phù quý để đuổi...

Đương nhiên, so chiêu với Vân Sơ Tâm không phải là không có lợi, ít nhất cô có thể vận dụng pháp thuật thuần thực hơn, nhưng vấn đề là thực lực của cả hai quá mức chênh lệch, hơn nữa Vân Sơ Tâm đấu pháp quả thật rất dã man tàn bạo, khiến Hàn Ngâm cảm giác mình như thân cây non đứng giữa cuồng phong bão táp, bất cứ lúc nào cũng có thể “Rắc” một tiếng, bị chặt làm hai khúc. Nói cách khác, với cảnh tượng mỗi giờ mỗi phút mạng sống đều như chỉ mảnh treo chuông này, dù thu được tí lợi, cũng không chịu đựng được nỗi đau tàn phá tinh thần!

Đến ngày thứ tám, rốt cuộc Hàn Ngâm hết nhịn nổi!

Vừa nghe thấy tiếng bước chân rầm rầm đầy khí thế của Vân Sơ Tâm vang lên trong tiểu viên, cô lập tức nhảy chồm khỏi giường, tranh thủ trước khi Vân Sơ Tâm đập cửa, xách giày bò qua cửa sổ, nhanh chóng leo tường thoát nguy.

~ Hết chương 71 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Chân Trần Đối Diện

Chân trần đối diện

Edit: Yunchan

“Hàn Ngâm, đừng trốn, muội lặn ra đây cho ta ——”

Đến khi chạy đi thật xa rồi, Hàn Ngâm vẫn còn nghe được tiếng rít gào của Vân Sơ Tâm, tim thót lên, trốn càng nhanh hơn, có điều phải trốn tới đâu đây? Đây quả là một vấn đề hao tâm tổn trí, vì mọi ngôi nhà ở trên Tập Hạc phong đối với Vân Sơ Tâm đều là vô dụng, tới đồng thư tịch và mẫu khắc chữ bảo bối của Lệ Thanh Hàn cô còn dám làm rồi nữa là. Đạo này Vân Sơ Tâm không tới Tương Ly điện, chẳng phải vì kiêng nể lời cảnh cáo của Lệ Thanh Hàn gì cho cam, mà do bị thủ đoạn tàn nhẫn thả chuột phù quý của Mộ Thập Tam làm cho khiếp đảm thôi.

Chắc, phải rồi, Tương Ly điện!

Hàn Ngâm chưa kịp suy nghĩ, thoát cái đã đổi hướng, chạy như điên tới Tương Ly điện.

Không biết có phải do bị lây bệnh thô bạo của Vân Sơ Tâm hay không, cô lấy chân đá văng cửa điện: “Mộ sư thúc, mượn chỗ trốn đỡ nhé!”

Trong đại điện trống hoác không một bóng người.

Hàn Ngâm tới đây để trốn chứ không phải làm khách, tất nhiên chẳng quan tâm có người nghênh tiếp hay không, trở tay đóng cửa điện lại rồi quen cửa quen nẻo chuồn tới đan phòng.

“Mộ sư thúc ngài ở đây à?” Cô thò đầu vào nhìn, trong đan phòng cũng không có ai.

Đừng nói Mộ Thập Tam lại đi dạo đêm, tới giờ vẫn chưa về nhé?

Mặc kệ, mấy hôm nay cô bị Vân Sơ Tâm lấn qua lấn lại quá thê thảm, nên cũng thêm ngủ hơn bình thường, bây giờ chỉ nghĩ bụng tìm một cái giường, ngã lưng xuống đánh một giấc thôi.

Cô đi dọc theo hành lang bên ngoài đan phòng, rẽ phải, thấy hai cánh cửa gỗ khắc lê vàng đang đóng, nếu như cô nhớ không lầm thì trong căn phòng này chắc là có giường.

Hàn Ngâm không chút khách sáo, nhấc chân, đập tới.

“Cạch ——”

Cửa phòng kêu lên một tiếng rồi bật mở, nhưng thứ đập vào mắt cô đầu tiên không phải giường, mà là một bóng lưng.

Cơ buồn ngủ loáng cái bay sạch, tinh thần tỉnh táo tới bất ngờ!

Khụ khụ, nếu mắt không bị quáng gà, vậy đây chắc là bóng lưng của Mộ Thập Tam. Dĩ nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hình như Mộ Thập Tam vừa bước ra từ thùng nước tắm, còn đang để trần tròng trực.

Tóc của hắn dùng một cây trâm trầm hương buộc lại, có giọt nước đọng trên sống lưng ưu mỹ cùng làn da rắn rỏi săn chắc, rồi trượt dọc xuống thắt lưng mê người...

Sau đó?

Sau đó! Mộ Thập Tam bị quấy rối trong lúc tắm hình như hơi ngẩn ra, rồi bình tĩnh ngoắc ngón tay, bộ áo bào sạch sẽ mắc trên giá bay vào tay hắn.

Hắn khoác áo bào lên người, vừa buộc vạt áo vừa nói: “Hàn Ngâm, người càng ngày càng không có phép tắc.”

Hàn Ngâm có hơi lúng túng, nhưng nếu hắn đã điềm nhiên như không, thì cô cũng ung dung theo vậy, nói nào ngay tình cảnh xấu hổ này chẳng phải cô chưa từng gặp. Một năm trước lúc cô thay y phục, còn bất cẩn bị Phương Dữ bắt gặp nữa kìa. Bây giờ chỉ mới qua một năm mà cảnh tượng đã thay đổi, tình cảnh đảo ngược, cô từ bị nhìn biến thành người nhìn.

Cô khó hiểu hỏi: “Sau lưng ngài mọc mắt à, sao lại biết là ta?”

“Nói thừa.” Mộ Thập Tam đáp: “Đồ đệ của ta dám đá cửa vào sao?”

Nói cũng phải...

Nhưng Hàn Ngâm nghĩ nếu bây giờ im lặng thì bầu không khí sẽ rất gượng gạo, đành phải nói quàng nói xiêng: “Vậy cũng có thể là Vân sư tỷ, ngày nào tỷ ấy cũng đá cửa phòng ta.”

“Vân Sơ Tâm?” Mộ Thập Tam cười khê: “Tiếng bước chân của cô ta có thể nghe được từ rất xa, người nghĩ ta sẽ cho cô ta cơ hội đá cửa sao?”

Hắn chậm rãi mặc y phục vào chỉnh tề rồi quay người lại nhìn cô, thấy quần áo cô hơi xốc xếch, tóc rối tung ở bên vai, trong tay còn xách theo đôi giày, trên cặp chân trần dính toàn là bùn đất và cỏ vụn, nhìn qua quả thật có hơi thảm hại.

Thảo nào, không nghe thấy tiếng bước chân.

Mộ Thập Tam cũng đi chân trần tới trước mặt cô, đưa tay rút cái túi Càn Khôn đeo bên hông cô xuống, tiện thể hỏi: “Thế nào, bị Vân Sơ Tâm đuổi chạy, hoảng quá nên không lựa đường?”

“Hả... ngài biết sao... mà ngài cầm túi Càn Khôn của ta làm gì?”

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới cô, chỉ rũ mắt tìm tòi trong túi Càn Khôn một hồi, mãi đến khi tìm được hạt châu tránh tà, lúc này mới mỉm cười. Thảo nào không nghe thấy tiếng bước chân, cũng không cảm giác được khí tức của cô.

Hắn tung hứng hạt châu tránh tà, ánh mắt nhìn về phía cô ngập đầy chế giễu: “Người nghĩ ta điếc sao? Ngày nào cũng nghe người và Vân Sơ Tâm la hét bên ngoài, làm cho ta chẳng tài nào ngủ được. Nếu không, ta dậy sớm thế làm gì?”

Câu nói sau cùng, rõ ràng có ý ám chỉ.

“Trả lại đây.” Hàn Ngâm đen mặt đoạt lại châu tránh tà và túi Càn Khôn, chỉ trích hắn với vẻ không cam lòng: “Ta nhớ ngài luôn ngủ ở hậu điện!”

Đây chỉ là một gian phòng ngủ bỏ trống thôi, nếu không cô có lỗi mắng hơn cũng không dám đập thẳng cửa xông vào.

Mộ Thập Tam bước ra: “Hậu viện tặng cho đồ đệ ở.”

Lúc hắn đi sát qua người, Hàn Ngâm ngửi thấy mùi cỏ xanh và mùi nắng, còn có mùi trầm hương nhàn nhạt, pha lẫn vào nhau tạo thành một mùi hương thoang thoảng, còn rất dễ chịu.

Cô ngẩn ra, xách giày đi theo sau lưng hắn, đi một mạch tới đại điện, nhìn hắn lười biếng ngã vào chỗ ngồi quen thuộc, rồi lắc lắc, lắc cặp chân trần.

Hàn Ngâm bị chuyện vừa rồi làm choáng váng, đến giờ vẫn còn mơ mơ màng màng, mắt nhìn chòng chọc vào chân hẵn một hồi, mới cúi đầu nhìn vào cặp chân trần và đôi giày rách trên tay, sau đó rất không hợp thời liên tưởng tới một câu trong sách, trần trụi đối diện, vậy họ thế này được coi là gì, chân trần đối diện nhau à?

Cô bị ý nghĩ này làm rối bởi triệt để, lật đặt ném giày xuống đất, đang định xỏ vào, lại nghe “Rầm” một tiếng, cửa điện bị đá văng.

Gần đây đang thịnh hành trào lưu đá cửa à...

Hàn Ngâm ngoái đầu lại theo phản xạ, người đứng ngoài điện hơi vượt ngoài dự đoán của cô.

Lúc người đó thấy cô, hình như cũng rất bất ngờ, đứng chờ ra một lát mới lườm cô khinh bỉ.

Được rồi được rồi, nếu như cô không bị mất trí nhớ thì người này chắc là ca ca của Tần Vô Ưu, Tần Vô Tà! Nhưng có ai làm ơn nói cho cô biết, tại sao đệ tử Thanh Vân phái lại đập cửa Cửu Huyền nhà cô không?

Tần Vô Tà sai bước tiến vào, nhìn chăm chăm Mộ Thập Tam, nói ngay không chút kiêng dè: “Người chính là Mộ tiên trưởng?”

Mộ Thập Tam nhìn hẵn đầy hứng thú: “Không sai.”

Lúc ánh mắt của Tần Vô Tà đảo qua cặp chân trần lắc la lắc lư của Mộ Thập Tam và bộ dạng cuống cuống xỏ giày của Hàn Ngâm, trên mặt lộ rõ vẻ khinh miệt và chán ghét, nắm lấy thanh kiếm đeo bên hông, lạnh giọng hỏi: “Muội muội của ta đâu?”

Huỳnh muội Tần thị có vẻ bề ngoài giống nhau như tạc, nhưng Mộ Thập Tam lại như người mắc chứng mù bẩm sinh, mỉm cười hỏi ngược lại hẵn: “Xin lỗi, lệnh muội là ai?”

“Tần Vô Ưu!”

“Là đồ đệ ta mới nhận sao?”

“Chính là muội ấy!”

Mộ Thập Tam đổi sang tư thế thoải mái hơn: “Người cũng thấy rồi đấy, nếu cô ta có ở đây thì đã đi ra từ lâu rồi, nếu hiện tại còn chưa ra, thì nghĩa là không có ở đây, ta cũng không biết cô ta ở đâu.”

Tần Vô Tà bị thái độ thờ ơ của hắc chọc cho điên tiết, nghiêng răng rít lên: “Người là sư phụ của muội ấy, sao lại không biết hành tung của muội ấy hả!”

Mộ Thập Tam cười nhẹ: “Chẳng lẽ lệnh sư biết hành tung của người hiện tại ư?”

Thấy bộ dạng Tần Vô Tà cứ như bị ai bóp cổ, mặt đột nhiên đỏ gay, Hàn Ngâm vừa thấy buồn cười, vừa hết sức thông cảm với hắc, vì Mộ Thập Tam thường nhầm lúc người ta không ngờ tới mà chọc cho một câu khiến người ta ghen hòng. Tình cảnh của Tần Vô Tà đây, lúc trước cô cũng hay trải nghiệm thường xuyên, từ đó đã rút ra một bài học, nếu không cần thiết thì tuyệt đối đừng nên đấu võ mồm với Mộ Thập Tam! Nhất là, kiểu người mong manh dễ vỡ da mặt thiếu độ dày như Tần Vô Tà, càng không nên chọc tới hắc!

Cô tốt bụng giải vây cho hắc: “Tần sư huynh, nếu lệnh muội không ở đây, chi bằng mời huynh dời bước tới Nghênh Hạ điện của Liễm Vụ Phong ngồi nghỉ trước, chờ Tần sư muội về rồi, ta sẽ bảo muội ấy tới tìm huynh được không?”

Nào ngờ Tần Vô Tà đã không cảm kích thì chớ, còn giọng ngạo nghễ: “Không cần, ta đến đây vì muốn xem thử vị Mộ tiên trưởng này là hạng người gì, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Trong câu nói của hắn đầy ý châm chọc, lúc nói, ánh mắt còn thỉnh thoảng dừng lại trên tư thế lười biếng và cặp chân trần của Mộ Thập Tam một cách khinh miệt. Điều này làm Hàn Ngâm hết ý kiến, nên biết là hắn tự tiện xông vào chứ không phải được mời vào, chính hắn đã không giữ lễ, có tư cách gì để bắt bẻ người khác thất lễ!

Được rồi, có người muốn nhảy vực, cô đã tốt bụng cản lại một lần, nhưng người này vẫn quyết lòng muốn chết, cô cản nữa thật là vô nhân đạo, thế là dứt khoát chọn một cái ghế ngồi xuống, bàng quan ngồi xem hắn chết kiểu gì, để sau này rút kinh nghiệm.

Mộ Thập Tam như nhìn ra suy nghĩ của cô, mỉm cười liếc mắt nhìn cô, hoàn toàn không nổi giận với câu nói mỉa mai của Tần Vô Tà, chỉ lười biếng đáp lấy lệ: “Nào có, nào có.”

Trong phút chốc Tần Vô Tà có loại cảm giác mất nhuệ khí như khi tung ra một đòn mạnh mà đối phương lại chẳng chịu thu lực, khiến đòn của mình như nện vào đám mây, Tần Vô Tà chẳng còn hứng châm chọc nữa, nói rõ mục đích tới đây: “Mộ tiên trưởng, ta cũng không phải hạng thừa nước đục thả câu, nói thật, trước khi muội muội ta đến Cửu Huyền bá sứ chưa bàn bạc qua với ta, ta thấy Cửu Huyền không thích hợp với muội ấy, nên muốn dẫn muội ấy về, đổi sang Thanh Vân phái, mong Mộ tiên trưởng có thể đồng ý.”

Đòi hỏi vô lý, vậy mà còn nói như cây ngay không sợ chết đứng, đã đánh người, mà còn nghĩ đánh người ta là cho người ta mặt mũi.

Hàn Ngâm đột nhiên thấy tâm can mình đau buốt, người tu tiên quả nhiên phần lớn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế!

Cô không nhịn nổi bèn chen vào một câu: “Ta nhớ Tần sư muội là do Tần chương môn dẫn tới bá sứ.”

“Đúng thế, nhưng cha ta lúc nào cũng cưng chiều Vô Ưu quá mức, từ trước tới nay không nỡ từ chối yêu cầu của muội ấy. Nhưng tuổi của Vô Ưu vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, thường xuyên tùy hứng làm bậy, người làm huynh trưởng ta đây đành phải giúp cha ta lèo lái.” Suy cho cùng vẫn có việc cầu người, nên thái độ của Tần Vô Tà đã thành khẩn hơn chút ít, nhưng vẫn dùng cái giọng tự cho mình là đúng: “Ta có một muội muội như vậy, không thể trơ mắt nhìn muội ấy lầm đường lạc lối, do đó xin Mộ tiên trưởng hãy giơ cao đánh khẽ, để muội ấy đi đi.”

Hàn Ngâm ngã ngửa lên ghế, hướng mắt nhìn xà điện, cười nhẹ.

Mộ Thập Tam cũng cười theo: “Được.”

Hắn đồng ý quá mức nhanh chóng, Tần Vô Tà còn tưởng là lỗ tai mình bị hư, hỏi lại với giọng không dám tin: “Có thật không?”

“Thật như nhật nguyệt, chỉ cần người có thể đem cô ta đi, thế thì mang đi ngay cho.” Mộ Thập Tam uể oải lên tiếng: “Vân Sơ Tâm, người lăn vào đây cho ta.”

Vừa nghe thấy cái tên này, phản ứng đầu tiên của Hàn Ngâm là nhảy dựng lên, tìm một chỗ nấp, khổ nỗi đã không kịp nữa rồi, lúc này Vân Sơ Tâm đã bước vào, phóng cho cô cái liếc mắt gay gắt. Cô hết đường trốn đành phải cười khổ không ngừng, rốt cuộc cũng vỡ lẽ, chẳng trách Tần Vô Tà có thể lên được Tập Hạc Phong, còn biết Mộ Thập Tam ở trong Tương Ly điện, chắc là trong khi vị sư tỷ này tìm cô khắp nơi, tình cờ gặp rồi dẫn tới chỗ này đây mà.

Vân Sơ Tâm luôn nghĩ Tần Vô Ưu báỉ sư vì có mưu đồ khác, đương nhiên ước gì cô ta đi cho nhanh, bây giờ bị Mộ Thập Tam chỉ đích danh cũng không chột dạ, thản nhiên hỏi hản: “Mộ sư thúc gọi ta làm gì?”

Mộ Thập Tam sầm mặt nói: “Theo quy tắc của Cửu Huyền, không phải đệ tử nội môn thì không thể tự tiện ra vào Tập Hạc Phong, người làm

sai quy tắc, tất nhiên phải phạt, đi đi, tới Tây Tâm nhai suy ngẫm ba tháng, chưa được truyền gọi thì không được trở về!”

~ Hết chương 72 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Khiêu Khích

Khiêu khích

Edit: Yunchan

Câu này của Mộ Thập Tam hệt như một tia sáng lóe lên trong đêm tối, làm Hàn Ngâm mừng rỡ như điên.

Suýt chút nữa thì cô đã nhào lên ôm hắn thật chặt, nhưng vừa ngấm lại, sư tử bị phạt cô còn tươi hơn hớn hớn thế này, hình như không được phúc hậu lắm, do đó cố gắng kiềm chế cơn kích động, chớp chớp mắt, nặn ra vẻ mặt bi ai, lặng lẽ nhìn Vân Sơ Tâm, lặng lẽ truyền cho tỷ ấy tình đồng môn dù lòng muốn giúp nhưng lực không đủ.

Vân Sơ Tâm ghen lời, bất ngờ tột cùng, mất một lát mới nổi giận quát: “Người dựa vào đâu mà phạt ta!”

Mộ Thập Tam đáp lạnh nhạt: “Ta là sư thúc của ngươi, sao lại không thể phạt ngươi?”

Sư thúc! Quả là nực cười!

Xưa nay cô luôn gọi thẳng tên họ của hắn, hơn nữa còn thường giáo huấn quát tháo hắn, sao lúc đó không thấy hắn mang thân phận sư thúc và quy tắc Cửu Huyền ra để đe người chứ? Hôm nay chẳng qua chỉ vì một Tần Vô Ưu mà hắn lại nghiêm khắc với cô như vậy, đã khiến trách còn xử phạt!

Vân Sơ Tâm vừa ầm ức vừa không cam lòng, quát lên với hân: “Ta có sư phụ! Không tới lượt tên sư thúc như ngươi...”

“Tới Tấy Tâm nhai suy ngẫm!” Mộ Thập Tam đứng bật dậy, quát ngang lời cô: “Đừng để ta lặp lại lần hai!”

Cảm giác của người tu tiên nhạy hơn người thường gấp mấy lần, ngay khi Mộ Thập Tam đứng lên, cả ba người trên điện đều bị một thứ cảm giác áp bức đột nhiên xuất hiện làm tim lỡ mất một nhịp.

Đó không phải sát khí, mà là một loại uy áp hồn hậu trang nghiêm như đến từ nơi sâu nhất trên trời cao, khiến người ta không thể không sinh lòng ngưỡng mộ và sùng bái. Cứ như người thiếu niên lười biếng trước mắt này bỗng nhiên khoác lên người một bộ thiết giáp, mang theo tư thế oai hùng giẫm qua trăm ngàn năm thời gian, bước đến từ thuở hồng hoang xưa cổ.

Trên người hân toát ra hơi thở của thiên thần thượng cổ đã lạc mất trong hồi ức, mọi người trước mặt hân đều thấp bé như hạt bụi, hoàn toàn không thể nào đứng thẳng lưng trước mặt hân, thậm chí liếc nhìn hân cũng là một loại khinh lờn.

Uy áp này ùn ùn kéo tới tràn ngập cả điện trong chớp mắt, sau đó lập tức biến mất không còn vết tích.

Ba người như ở trong giấc mộng, ngơ ngác nhìn thiếu niên trước mắt trở lại với bộ dạng chân trần lười biếng, chưa hết hoảng hồn, hơi hoài nghi thứ mình thấy vừa rồi là ảo giác.

Đúng, nhất định là ảo giác!

Tần Vô Tà và Vân Sơ Tâm đều giữ vững quan điểm ban đầu —

Mộ Thập Tam là đồ tui rơm vô năng!

Cách nhìn của họ giống nhau, chẳng qua người trước là cực kỳ khinh miệt coi thường, còn người sau thì hận rèn sắt không thành thép.

Nhưng dù nhận định đó là ảo giác thì khoảnh khắc vừa rồi vẫn in đậm trong tâm trí của Vân Sơ Tâm, cô không dám chống đối Mộ Thập Tam nữa, sau khi sững sờ một giây, nước mắt chực tràn mi, nhưng cô vẫn quật cường không muốn để người khác thấy mình khóc, cố cầm nước mắt quay lưng đi ra ngoài.

“Chờ đã.” Mộ Thập Tam lười biếng gọi cô lại: “Vị Tần sư diệt của Thanh Vân phái này, nếu người mời tới, thì nhân tiện dẫn hân tới Liễm Vụ Phong đi.”

Tần Vô Tà đang lặng lẽ lau mồ hôi, nghe hân nói thế, do dự một chút nhưng vẫn lên tiếng kháng nghị, có điều trái với dáng vẻ kiêu căng phách lối lúc này, giọng điệu bây giờ lại vô cùng yếu ớt: “Chẳng phải Mộ tiên trưởng đã đồng ý để ta mang Vô Ưu đi ư, sao bây giờ lại đổi ý?”

“Đúng, ta đã đồng ý, chỉ cần người có thể mang cô ta đi thì ta tuyệt đối không ngăn cản, chẳng qua —” Mộ Thập Tam cười nhẹ: “Tập Hạc Phong không phải nơi mà một đệ tử môn khác như Tần sư diệt có thể tự tiện ra vào, người muốn đi tìm cô ta thì phiền làm theo quy tắc, đến Liễm Vụ Phong thỉnh đệ tử chấp dịch đến thông truyền, nếu cô ta đồng ý, dĩ nhiên sẽ đi gặp người.”

“Nhưng mà —” Tần Vô Tà còn định nói thêm.

Mộ Thập Tam đã quay người phất tay áo: “Vân sư diệt, tiễn khách!”

Vân Sơ Tâm cắn răng nói: “Tần sư đệ, xin mời!”

Tần Vô Tà không cam, tuy hiện tại Mộ Thập Tam vẫn là một thiếu niên biếng nhác, nhưng cảm giác của hân đối với Mộ Thập Tam đã khác

hắn, nó khiến hắn vô cố sinh ra lòng kiêu dè. Hắn đành cúi đầu, nén giận đi ra cùng Vân Sơ Tâm.

Trong điện chỉ còn lại Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm.

Mộ Thập Tam nằm về ghế, tiếp tục lắc lư bàn chân trần của hắn, trông khá là nhàn nhã.

Hàn Ngâm nhìn hắn một lúc lâu, rốt cuộc không nhịn được, lên tiếng hỏi hắn: “Lúc này ngài dùng pháp thuật gì thế?”

Mộ Thập Tam lườm cô với vẻ bức bối: “Pháp thuật gì? Ta không dùng pháp thuật, đó là biểu hiện của người có tu vi cao thâm.”

“Xì!” Hàn Ngâm chẳng thêm tin: “Ngài lừa Vân sư tỷ còn được, chứ muốn lừa ta thì còn khuya!”

Mộ Thập Tam hết cách, đành phải nói toạc ra: “Xích Ly không phải rồng, nhưng cũng là long tử, trong huyết mạch mang theo khí tức của thượng cổ hồng hoang, ta bèn mượn một ít, rồi hòa vào nhiều loại pháp thuật cao thâm huyền diệu, khi thả ra chính là bộ dạng đó. Nói cho người nghe cũng vô ích, người cơ bản không học được.”

Tiếc thật, Hàn Ngâm còn đang tính học pháp thuật này để hù người! Nhưng vừa nghe hắn nói xong thì hy vọng tắt ngóm rồi, vì dù cô có học được, cũng chẳng biết đi đâu tìm loại Xích Ly thượng cổ này.

Cô chần chừ một chút: “Ngài phạt sư tỷ như vậy có nghiêm khắc quá không?”

“Đúng là lòng tốt không được báo đáp.” Mộ Thập Tam nói: “Chẳng phải ta phạt cô ta là để cho người được mấy ngày yên ổn sao?”

Hàn Ngâm chẳng thêm cảm kích: “Thôi đi, là ngài muốn thắng giấc mấy ngày mới đúng!”

Da mặt Mộ Thập Tam rất dày, dù bị vạch trần cũng không xấu hổ, thậm chí còn đắc ý ra mặt: “Nhất cử lưỡng tiện, còn có thể nhân tiện giảm bớt tính tình hung bạo của cô ta, để cô ta tu thân dưỡng tính, có gì không tốt?”

Có lẽ thế.

Hàn Ngâm đang định trở về tu luyện, thì thấy Tần Vô Ưu xách một giỏ trúc từ ngoài điện đi vào.

Nhìn thấy cô, Tần Vô Ưu như có vẻ bất ngờ, nhưng không nói gì, chỉ gật đầu với cô, sau đó cười nói với Mộ Thập Tam: “Sư phụ, tối qua người có nhắc tới cua, sáng nay ta vội xuống núi mua một sọt về, người nói xem, nên hấp trực tiếp hay là ủ hương cam thì ngon? Nếu không xào với gừng và hành cũng được.”

Mấy bữa nay Hàn Ngâm luôn bị Vân Sơ Tâm quấy rối, chưa có cơ hội để nhìn kỹ vị sư muội này, bây giờ nhìn ở cự ly gần, cô mới quan sát tỉ mỉ được. Tần Vô Ưu cũng tầm mười bảy mười tám tuổi như Tần Vô Tà, nhưng không gầy guộc tái nhợt như Tần Vô Tà, tuy dung mạo cả hai đều độc một vẻ lạnh lùng thanh thoát, song khác nhau ở chỗ khi Tần Vô Ưu mỉm cười với Mộ Thập Tam, nét mặt sẽ hiện ra ba phần xinh đẹp quyến rũ, hòa tan cảm giác lạnh lùng.

Lòng hiếu kỳ được thỏa mãn xong, Hàn Ngâm định âm thầm chuồn ra ngoài, ai dè Mộ Thập Tam lại nói: “Người giao cua lại cho Hàn Ngâm rồi xuống Liễm Vụ Phong một chuyến đi, huynh trưởng của người nói muốn đón người về.”

Tần Vô Ưu vừa nghe lập tức biến sắc: “Sư phụ muốn đuổi ta đi sao? Ta tuyệt đối không về!”

Mắt Mộ Thập Tam lóe lên, giọng mang chế giễu: “Có về hay không, người cũng tự đi nói với huynh trưởng của người đi, nếu không hẳn lại cho là ta giữ rịt đồ đệ không thả, lại tới tìm ta liều mạng.”

Tần Vô Ưu hơi ngạc nhiên: “Vừa rồi huynh ấy đã tới đây sao?”

“Phải!”

“...” Tần Vô Ưu nhìn sang Hàn Ngâm, rồi tháo giỏ trúc xuống nói: “Ta đi tìm huynh ấy nói rõ...”

Nói rồi cô chạy ra ngoài một cách kiên quyết.

Hàn Ngâm không quan tâm lắm tới chuyện Tần Vô Ưu đi hay ở, cô chỉ nhìn chòng chọc vào sọt cua mà oán thầm: Tên Mộ Thập Tam này có ý gì, dựa vào đâu mà nói giao cua cho cô, cô đây không thèm chơi với mấy thứ giương nanh múa vuốt này đâu!

Quả nhiên Mộ Thập Tam thoắt cái đã nhìn về phía cô cười híp mắt, nói giọng ôn hòa: “Ngây ra đó làm gì, làm cua đi chứ.”

Hàn Ngâm cắn răng: “Đồng cua này, Mộ sư thúc muốn ăn kiểu nào?”

Mộ Thập Tam ra vẻ suy tư: “Hấp không làm mất vị nguyên chất, hai con, ướp rượu sẽ có hương vị khác biệt, hai con, xào rán tươi ngon, hai con, muối tiêu để nhắm rượu là ngon nhất, thêm hai con, số còn lại người xem rồi làm đi. Ta cũng không chú trọng lắm đâu, người thấy làm sao tiện thì làm.”

Thế này mà gọi là không chú trọng lắm?!

Hàn Ngâm tức tới xì khói, nhưng nét mặt vẫn bình thản như không, trái lại còn nhanh nhẹn trả lời: “Được.”

Cô xách sọt cua ra sau hậu điện. Tới chỗ vắng vẻ không người, khoe môi chọt cong lên, nhìn chăm chăm vào sọt cua cười hì hì đầy lạnh lẽo —

Cô không phải Tần Vô Ưu, có thể nào cam tâm tình nguyện mặc cho người ta sai phái!

Trên điện, Mộ Thập Tam ngả vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, chờ ăn cua. Nhưng không biết sao khi ngấm lại thái độ ngoan ngoãn quá mức của Hàn Ngâm, lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu đoán không sai, cô nhất định sẽ động tay động chân với đồng cua, nhưng dù là hăn thì cũng không đoán được rốt cuộc cô sẽ động tay kiểu gì.

Nhấn nhin một lát, rốt cuộc hăn vẫn không kiềm chế được cơn tò mò trong lòng, bèn đứng dậy định đi kiểm tra thử.

Nào ngờ đúng lúc này Hàn Ngâm lại ôm sọt cua, òa khóc chạy vội ra từ hậu điện, giọng hoảng sợ: “Sư thúc, sư thúc không xong rồi...”

Mộ Thập Tam chờ xem cô diễn trò gì, nhàn nhạt hỏi: “Thế nào?”

Hàn Ngâm nhét sọt cua vào lòng hăn rồi nức nở nói: “Ngài đừng trách ta, chuyện này không liên quan tới ta, ta mới đến hậu điện định làm cua, chẳng hiểu sao đang trời quang mây tạnh lại đột nhiên đánh xuống một tia sấm sét, bọn cua... bọn cua đều bị sét đánh chết rồi... ngài nhìn coi, cháy sém, cũng không biết còn ăn được hay không...”

Cua bị sét đánh chết...

Khổ cho cô bịa được chuyện này, còn làm như thật!

Khoe miệng Mộ Thập Tam hơi giần giật, cúi mắt nhìn, quả nhiên một sọt cua vốn đang sống nhả răng, bây giờ đã bị sét đánh đen thui, nằm im tại chỗ không nhúc nhích, dù hăn có hứng ăn uống cỡ nào, nhìn thấy cảnh tượng này cũng hết muốn ăn nữa.

“Hàn Ngâm ——” Ánh mắt hằn nhìn cô mang theo vẻ nghiền ngẫm: “Người có chắc không phải người phóng sét đánh chết bọn nó chứ?”

“Sư thúc!” Hàn Ngâm nhìn trả lại hằn với ánh mắt vô cùng đau đớn: “Ta không có ân oán gì với mấy con cua này, đang yên lành phóng sét đánh chúng làm gì?”

Nét mặt cô bi thảm, nhưng trong mắt chẳng có lấy một giọt nước mắt nào, rõ ràng lúc này là giả bộ khóc.

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Vậy người giải thích xem, đang trời quang mây tạnh, tại sao lại đột nhiên có sét?”

“Thiên uy khó dò, biến đổi thất thường mà.” Hàn Ngâm lười giả vờ tiếp, chỉ chớp chớp mắt, suy đoán: “Có khi nào lúc Tần sư muội mua cua không biết chọn, bất cẩn nhặt trúng một hai con đến hạn độ kiếp, kết quả thiên lôi đánh xuống, hại chết cả một sọt.”

Chuyện cười nhạt toẹt...

Khóe miệng Mộ Thập Tam lại giật giật, hơi nheo mắt nhìn cô.

Hàn Ngâm ngược mặt, nhìn trả lại với thái độ chẳng thua kém.

Hai người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, nhưng trong lòng cả hai đều biết rõ.

Cô chưa từng có ý nghĩ muốn lừa hằn, giả khóc giả ngốc chỉ nhằm mục đích khiêu khích: Chính là ta đánh chết bọn cua đó, thế thì sao!

Hằn biết rõ cô đang bịa bậy bạ, nhưng trông thấy vẻ mặt ta đây lưu manh, ta đây vô sỉ, nhưng người có thể làm gì được ta, thì hằn vẫn có chút buồn cười: Thật đúng là không thể làm gì được cô, dù sao cũng không thể

vì chút việc vặt lông gà vỏ tỏi này mà phạt cô tới Tây Tâm nhai ba tháng được.

Cuối cùng vẫn là Mộ Thập Tam không kiềm chế được, giơ tay lên miệng, sụp mắt cười phá lên. Nhưng hắn còn chưa kịp nói gì, lòng bỗng nhiên có cảm giác, vừa mới ngưng cười toan đảo mắt nhìn về phía ngoài điện, đã nghe thấy cửa điện bị gõ nhẹ ba cái.

Thân hình cao ráo của Lạc Vân Khanh đứng ở ngoài điện, nét mặt vẫn đậm mạc như muôn thuở, không thể nhìn ra trong lòng đang nghĩ gì, chỉ có lời thốt ra ngoài miệng là rõ ràng: “Xin lỗi đã quấy rầy sư thúc, sư phụ lệnh ta đến mời sư thúc qua đó, có lời muốn nói.”

Mộ Thập Tam nhướng mày lên, tiện tay bỏ giỏ trúc trong lòng xuống đất rồi bước ra ngoài.

Khi Hàn Ngâm thấy Lạc Vân Khanh thì có hơi chột dạ, vẻ mặt thiếu đôn nhất thời bị quét sạch, cúi mặt cụp mắt, không dám nhìn thẳng hắn, kết quả khi thấy Mộ Thập Tam cứ để chân trần ra ngoài, trong lòng cô thoát cái lại rầu rĩ gấp bội.

Như vậy, rốt cuộc có nên nhắc hắn một câu, hắn còn chưa mang giày không đây...

~ Hết chương 73 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Quỷ Hay Người Tí Hon

Quỷ hay người tí hon

Edit: Yunchan

Sọt cua chết, Lạc sư huynh.

Mộ Thập Tam đi rồi, Hàn Ngâm đứng giữa hai hàng mà than thầm trong lòng: Quả nhiên thiên đạo tuần hoàn, báo ứng ngay trước mắt!

“Còn chưa đi?” Lạc Vân Khanh mím chặt môi, quay người đi trước.

Hàn Ngâm cúi đầu đi lăm lũi phía sau, cố gắng giải thích: “Muội tới đây để trốn Vân sư tỷ.”

Lạc Vân Khanh “Ừ” một tiếng hiếm hoi: “Mấy hôm nay tỷ ấy quần muội quá mức.”

“Phải đó!” Quả tim đen bị chọc trúng của Hàn Ngâm lập tức bị quăng ra sau đầu, cô kéo ống tay áo hắt, cười hì hì: “Muội cũng không biết tỷ ấy lấy đâu ra nhiều tinh lực vậy nữa, làm muội vừa thấy tỷ ấy là hết như chuột thấy mèo, trốn còn không kịp.”

Cô ba hoa suốt cả đường về, giữa chừng sức nhớ tới Mộ Thập Tam, bèn hiếu kỳ hỏi: “Sư phụ tìm Mộ sư thúc làm gì thế, chẳng lẽ bức chuyện Vân sư tỷ bị phạt?”

Lạc Vân Khanh lắc đầu, không nói một lời.

Hàn Ngâm hỏi tới: “Không biết hay là không thể nói?”

Lạc Vân Khanh hơi trầm ngâm chốc lát, rồi dừng bước lại nói: “Hai ngày nữa ta phải xuống núi rèn luyện, muội có muốn đi cùng ta không?”

Đây đúng là điển hình của ông nói gà bà nói vịt, nhưng Hàn Ngâm vẫn kinh ngạc hỏi lại: “Rèn luyện?”

“Phải.” Lạc Vân Khanh vỗ tay sau lưng đáp: “Xuống núi tìm một thủy linh mạch dồi dào linh khí, chuẩn bị dùng cho Tụ Linh sau này.”

Quan trọng nhất là dù đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, nhưng hãn đã dừng ở cảnh giới Cảm Ngộ rất lâu mà chưa có đột phá gì thêm, hãn nghĩ bụng có lẽ xuống núi đi đây đi đó, trải nghiệm chút hồng trần thế tục, biết đâu sẽ ngộ ra được điểm sáng để vượt qua cảnh giới Cảm Ngộ.

Hàn Ngâm trầm mặc suy tư, nghe hãn nói thế đương nhiên cô rất hưng phấn, nhưng ngay sau đó chợt nhớ ra dưới chân núi không an toàn, có quỷ mới biết Tô Tinh Trầm đang núp ở xó xỉnh nào chờ cô lộ đầu ra, nghĩ đến đây cô lại do dự: “Muội đi chung với huynh, sư phụ có đồng ý không?”

Lạc Vân Khanh đáp ngay: “Nếu muội muốn đi, thì phía sư phụ cứ để ta nói, trên đường vừa đi vừa nghĩ, hãn là không làm lỡ chuyện tu luyện của muội.”

Xuống núi, không xuống núi, xuống núi, không xuống núi...

Hàn Ngâm chọc ngón tay tính tính.

Lạc Vân Khanh nhìn cô: “Thế nào, có khó xử gì?”

Hàn Ngâm do dự là vì e sợ Tô Tinh Trầm, bây giờ bị hãn hỏi câu này, mới nhớ ra nếu hãn xuống núi một mình cũng có thể gặp phải Tô Tinh

Trầm, đây tuyệt đối là dữ nhiều lành ít!

Cô hạ quyết tâm: “Muội đi.”

Hai người đi chung có thể chăm sóc lẫn nhau, hơn nữa giờ cô đã khác xưa, dầu gì cũng là người “Có tiền”, trong tiền còn có một thế giới khác, ở đó có một vị Liễu yêu tu vi Kim Đan, nếu đụng phải Tô Tinh Trầm thật, cô nghĩ dù đánh không lại, thì cũng miễn cưỡng giữ được cái mạng nhỏ, huống chi cô cũng không thể cứ co đầu rút cổ ở Cửu Huyền trốn Tô Tinh Trầm cả đời được.

Chẳng biết sau đó Lạc Vân Khanh nói thế nào mà Lê Thanh Hàn đã đồng ý cho Hàn Ngâm xuống núi, hôm sau gọi cô tới, giao cho cô một lọ ngọc lộ đan trị thương của Cửu Huyền, hai con hạc ngàn dặm, còn ba đạo bùa dùng để hộ mạng, dặn dò cô dọc đường phải nghe lời Lạc Vân Khanh, gặp chuyện gì cũng không nên tự ý quyết định.

Hàn Ngâm thừa dịp, rồi xin cáo lui, về phòng mình thu xếp hành trang.

Vì trong núi Cửu Huyền không có huyền thạch hay linh khoáng quý hiếm gì, nên mấy hôm nay Thổ Linh trư chỉ đào về cho cô mấy thứ thông thường, Tạo Hóa Kim Tiền khinh không thèm luyện, rảnh rang nhàn rỗi, nên bất cần luyện túi Càn Khôn của cô lên tầng sáu, sức chứa nhiều gấp đôi, rất hợp để dùng lúc đi xa.

Hàn Ngâm đương nhiên chẳng có tài sản đáng giá gì để mang theo, nhưng đã ngã một lần thì cũng khôn lên một tý, do đó nhét vào trong túi Càn Khôn một ít Ích Cốc hoàn, quần áo, sách vở và đủ thứ có thể dùng tới khác! Đáng lo là những thứ không dùng tới, ngại thiếu chỗ rồi ném ra, tới khi cần lại không tìm thấy thì gay to.

Gói ghém đồ đạc xong, cô bèn tới Tây Tâm nhai thăm Vân Sơ Tâm một lát. Vân Sơ Tâm bị Mộ Thập Tam phạt, đang u uất nên cũng không có thứ gì thích hợp để tặng cho cô, bèn vung thẳng tay ném cho cô ba viên

Dương linh thạch, kèm thêm cái câu lúc mới gặp mặt: “Không biết tặng muội cái gì, thôi thì tự muội đi mua đi.”

Hàn Ngâm lau mồ hôi, nói cảm ơn rồi chạy đi chào tạm biệt Phương Dữ, nào ngờ Phương Dữ đang nằm bò ra trên cái bàn đá trong viện của hắn, hai tay bưng một cái bát sứ, thò đầu rướng cổ ngó vào trong bát.

Tính láu cá của cô trời dậy, rón rén bước vào, thò tay vỗ nhẹ lên vai hắn.

Phương Dữ đang tập trung tinh thần nên không đề phòng, bị hù tới nỗi suýt nhảy dựng lên, ngoảnh đầu thấy cô mới thở hắt ra một hơi: “Tiểu sư muội, người hù người đúng là hù chết người!”

Hắn cảm rằm xong lại bưng bưng hăng hái, giục cô: “Mau tới đây xem, ta mua được món đồ chơi hay lắm.”

Lúc nói chuyện, hai tay hắn vẫn bưng chặt cái bát không thả, Hàn Ngâm bước tới gần thì hắn mới hé hai tay ra để lộ một kẻ hở, để cô nhìn vào trong, rồi hỏi cô: “Có thấy không? Đẹp không!”

Hàn Ngâm đen mặt: “Cái gì thế, đen thùi lùi chả thấy được gì.”

Phương Dữ quỳnh quáng, dè nửa người lên chặn miệng bát lại, tay thò vào trong bát sờ soạng, chốc lát sau lấy ra một món gì đó nhét vào trong tay cô.

Hàn Ngâm cẩn thận khép bàn tay lại rồi nhìn vào, phát hiện nó là một con chim to bằng con ong, lông xanh mỏ đỏ, bề ngoài trông như một con vẹt hơi co lại, bèn ngạc nhiên nói: “Đây là chim à, nhỏ thật...”

Còn chưa dứt lời, con chim này đã hót vang, giọng to rõ vang tận mây xanh, ngay sau đó trong cái bát Phương Dữ đang che cũng vang lên tiếng chim hót, làm huyết thái dương của Hàn Ngâm giật lên rần rật, ngoảnh sang

Phương Dữ, hần cũng đeo cái mặt khố qua, cuống cuống dùng pháp thuật che cái bát sứ lại, lúc này mới dùng được tiếng chim hót.

Hàn Ngâm thở ra một hơi thật dài: “Tiếng kêu đúng là khủng khiếp, rốt cuộc nó là chim gì thế?”

“Tế điều, còn có tên là Hậu Nhật trùng.” Phương Dữ nghe cô hỏi thì hào hứng hần lên: “Tiếng kêu có thể truyền xa vạn dặm! Thú vị không? Ta phải bỏ ra mười viên Nguyệt linh thạch mới mua được bốn con đó.”

Cầm Hàn Ngâm rút phịch xuống, vội vàng dùng tay đỡ lên, nặn ra một câu: “Thú vị cực kỳ.”

Được cô khen, Phương Dữ càng được đà đắc ý: “Lại đây lại đây, tặng cho muội hai con, ta nghe nói muội sắp xuống núi với Lạc sư huynh, liền nghĩ bọn tế điều này cho các người mang theo là hợp nhất, mỗi người cất một con, lỡ bị tách ra thì cứ để con chim này kêu mấy tiếng, hai người có thể tìm được nhau liền.”

Bị tách ra có thể dùng hạc giấy truyền tin, đâu cần dùng tới tế điều này chứ.

“Không... không cần đâu.” Hàn Ngâm vội vã từ chối: “Huynh giữ lại chơi đi.”

“Đồng môn như thủ túc, muội còn khách sáo với ta làm gì?” Phương Dữ vừa nói vừa chui vào căn phòng bày đầy đồ lặt vặt của hần. Một lát sau, hần lấy ra hai bình hồ lô thủy tinh nhỏ cỡ ngón tay cái, rồi bỏ tế điều vào trong đó, nhét vào tay cô: “Cầm cầm, muội một con, Lạc sư huynh một con, con chim này chịu đói rất giỏi, cách chừng mười ngày cho nó một viên Ích Cốc hoàn là được rồi, nếu ngại ồn, có thể dùng thuật chặn âm để bịt miệng nó.”

Cung kính không bằng tuân mệnh, vả lại bình hồ lô thủy tinh này rất dễ thương, có thể dùng làm móc treo trang trí trên kiềm hay quạt.

Hàn Ngâm cười tủm tỉm nói: “Cám ơn sư huynh nhiều lắm.”

Tạm biệt Phương Dữ xong, cô lập tức tới chỗ Lạc Vân Khanh đưa bình hồ lô cho hắn, ai dè mới vào trong viện của hắn, chợt nghe thấy bên trong vang lên giọng oán giận của Chu Tình Nhi: “Lạc sư huynh xuống núi rèn luyện, sao không dẫn muội theo mà lại dẫn Hàn Ngâm? Cô ta mới tới tu vi Nhập Khiếu, đem theo một phế vật như thế thì có ích lợi gì chứ, chỉ tổ làm huynh phiền phức thêm.”

Giọng đáp lại của Lạc Vân Khanh lạnh lạnh: “Chu sư muội xin hãy nói năng cẩn trọng.”

“Được rồi.” Chu Tình Nhi uể oải nói: “Huynh muốn đi bao lâu?”

“Nhanh thì mấy tháng, chậm thì năm ba năm.”

Chu Tình Nhi kêu lên: “Lâu như vậy sao!”

“Người tu tiên, năm ba năm trôi qua rất nhanh.”

“Nhưng mà muội... muội...”

Chu Tình Nhi ấp úng như có chuyện khó mở lời, Hàn Ngâm biết nghe góc tường kiểu này không tốt lắm, bèn vội vã quay về viện của mình, trong lòng thì cười thầm. Mấy ngày rồi chưa gặp Chu Tình Nhi, cũng không biết cái mặt sưng do bị trùng phù quỷ chích đã xẹp chưa, nếu còn chưa xẹp, cô ta muốn vác cái mặt sưng đó tới gặp Lạc Vân Khanh, chắc là phải đấu tranh tâm lý dữ lắm.

Có điều, phải xuống núi năm ba năm thật sao...

Hàn Ngâm suy đi nghĩ lại, rồi nở nụ cười khổ, vậy có nên đi chào tạm biệt Mộ Thập Tam không đây?

Nếu như trước đây, có lẽ cô đã đi ngay không do dự, nói giỡn à, cơ hội bắt chẹt Mộ Thập Tam đâu dễ có, nhưng hôm nay gặp Tần Vô Ưu, cô phát hiện hình như vị sư muội này không muốn thấy cô lắm, cô lại còn phóng sét đánh chết cả sọt cua người ta cực khổ xuống núi mua về, bây giờ qua đó, chẳng phải là tự xin bát canh đuổi khách à?

Cô không đại mà mò tới cửa, chỉ viết một tờ “Bắt chẹt”: Mộ sư thúc, ta sắp xuống núi rèn luyện với Lạc sư huynh, nhanh thì năm ba năm, chậm thì tám chín năm mới về. Ngài xem, ta đi rồi tai ngài sẽ yên tĩnh triệt để, để tỏ lòng cảm tạ, cũng vì tương lai còn có ngày gặp lại, ngài có nên tặng cho ta ít pháp khí, pháp phù hộ thân hay không? Linh đan diệu dược này nọ ta cũng không chê đâu...”

Cô vô sỉ kéo dài thời gian rèn luyện thêm mấy năm là để Mộ Thập Tam tặng cho cô nhiều thứ tốt vào, viết xong nhìn lại, chữ xấu văn thô, cũng may da mặt cô dày, gấp hạt giấy xong rồi thả bay đi.

Hạt giấy bay đi nguyên một ngày mà chẳng thấy về, cũng không ai tìm tới cửa, mãi đến đêm khi Hàn Ngâm chuẩn bị lên giường đi ngủ, mới nghe trên cửa vang lên tiếng động khe khẽ.

Cô lật đật đi ra mở cửa, thấy bên ngoài vắng vẻ chỉ có gió mát trăng thanh, cúi đầu xuống, nhờ ánh trăng sáng mới phát hiện ra trên mặt đất có một người tí hon cao chừng một tấc, nó đang cật lực leo lên cánh cửa muốn nhảy qua, khổ nỗi chân tay quá ngắn, leo cả buổi mà vẫn treo lủng lẳng ngoài cửa, không tới nổi.

Đây đây đây, đây là tinh linh núi sao...

Hàn Ngâm bắt pháp quyết cảnh giác, rồi ngồi xổm xuống nhìn kỹ, nhất thời cảm thấy trên đầu có vô số đàn quạ đen bay vèo qua.

Có làm hay không hả!

Người tí hon này buộc ngọc trâm trên đầu, mặc áo bào màu tố lam, cặp mắt đậu lấp lánh dưới ánh trăng, bề ngoài giống Mộ Thập Tam như đúc!

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, mặt cứng đờ: “Người là Mộ sư thúc, hay là yêu mị biến hình?”

Người tí hon nghe cô nói, liếc cô một cái nhưng không hé răng, tiếp tục leo qua bậc cửa, xem ra phải dốc hết sức bình sinh, đáng tiếc cái mình nhỏ tí teo với cái chân ngắn cùn của hã không với tới đầu bậc cửa, leo leo, rồi trượt chân một phát, ngã “Bẹp” xuống đất nằm thành hình chữ đại, thật lâu không đứng lên nổi.

Hàn Ngâm câm nín, đúng lúc này, Thổ Linh trư đi tản bộ về, nhìn thấy người tí hon thì hết sức hiếu kỳ, chạy tới ngửi ngửi, sau đó há cái mồm heo ra...

“Đừng!” Hàn Ngâm rũ sạch kiêu kỳ, sợ người tí hon này thật sự là Mộ Thập Tam gặp phải chuyện gì đó rồi bị thu nhỏ lại, cuống cuống chạy tới cứu.

Thế nhưng, đã quá muộn, người tí hon đã bị Thổ Linh trư tợp một phát, nuốt ực.

Chuyện quỷ dị bức này, dù có tu tiên Hàn Ngâm cũng chưa từng thấy bao giờ, nhất thời chẳng biết phản ứng thế nào, thộn mặt ra, mắt lớn trừng mắt nhỏ với Thổ Linh trư.

~ Hết chương 74 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Sư Thúc Bảo Trọng

Sư thúc bảo trọng

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm đấu mắt với Thổ Linh trư cả buổi trời.

Cô đang phân vân, nên hỏi heo mùi vị thế nào, hay là nhào tới ôm heo khóc rống, nói Mộ sư thúc ngài chết thật là thảm!

Đương nhiên, Mộ Thập Tam ở trong lòng cô luôn là sự tồn tại bí hiểm, cô còn ôm chút hy vọng, nhủ bụng người tốt đoán mệnh, người xấu sống ngàn năm, còn loại dị nhân khiến cả người tốt lẫn người xấu phải đi đường vòng như hăn, không lý nào lại chết đoán hậu thế này được.

“Nhả ra!”

Rốt cuộc Hàn Ngâm cũng hoàn hồn lại, nhào tới ôm Thổ Linh trư muốn móc người tí hon ra khỏi miệng heo. Khổ nỗi Thổ Linh trư cố sống cố chết khép chặt miệng, cắn chặt răng, không cho cô thực hiện được ý đồ. Thế là một người một heo giằng tới giằng lui, vật nhau cả buổi trời, cho đến khi cô nổi nóng, chộp phắt đuôi heo, xách ngược con heo không biết điều lên lắc lắc.

Nhưng còn chưa lắc được hai cái, Hàn Ngâm đã giật mình phát hiện bụng heo phình lên như bị bơm hơi, vả lại còn càng lúc càng to, phình căng

tối độ da heo cũng trở nên trong suốt.

Thổ Linh trư bị thối căng tối khó chịu, trừng mắt heo hoảng sợ, cào cấu bốn chân, nhưng chẳng biết nó nghĩ thế nào mà vẫn ngậm chặt miệng heo, không chịu mở ra.

Lúc này, một tiếng cười nhạo nho nhỏ chọt vọng xuống từ nóc nhà.

Hàn Ngâm ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Mộ Thập Tam đang ngồi chễm chệ trên mái ngói, trong đôi mắt phản chiếu ánh trăng ngập đầy ý cười.

Cô lập tức thở phào, lẩm bẩm trong miệng: “Biết ngay tai họa không dễ chết mà...”

Nhưng mà, nếu hăn không sao, thì Thổ Linh trư vừa nuốt cái gì?

Hàn Ngâm lại ra sức cạy miệng heo: “Nhổ ra nhổ ra, người nhổ ra cho ta!”

Thổ Linh trư thấy mộ Thập Tam bình yên vô sự thì ủ rũ cực kỳ, mất hết tinh thần chống cự, miệng heo há mở, phun ra một hơi trọc khí, phả vào mặt làm Hàn Ngâm phải lùi lại ba bước, sau đó cô nhìn thấy người tí hon bị nuốt lúc nãy nhảy tót ra khỏi miệng heo với điệu bộ phẫn chấn, vẫn không buông tha cho cái bậc cửa.

Khi không khi không bị thót tim một trận!

Hàn Ngâm đen mặt thả Thổ Linh trư xuống đất, độc miệng nói: “Mộ sư thúc, người tí hon này là con rơi của ngài à, sao bề ngoài giống ngài như đúc thế?”

Đúng là không sợ chết...

Trong mắt Mộ Thập Tam lóe lên tia nguy hiểm, hắn không phản bác, mà chỉ quay sang người tí hon, nói giọng ôn hòa: “Con ngoan, sao còn chưa bái kiến mẹ con đi?”

Người tí hon nghe hắn sai khiến, lập tức quay người lại quỳ xuống dập đầu với Hàn Ngâm, miệng nói: “Mẫu thân tại thượng, xin nhận một lạy của hài nhi.”

Thoắt cái Hàn Ngâm rơi lệ đầy mặt, dập đầu trả lại: “Mộ sư thúc, ta sai rồi.”

Người tí hon dập đầu đáp lại cô: “Mẹ, biết sai liền sửa, không gì tốt hơn.”

Hàn Ngâm nghiêng răng ken két: “Gọi mẹ lần nữa, ta chết cho người coi!”

Người tí hon vẫn dập đầu tiếp: “Mẹ!”

Hàn Ngâm:...

Đáng lẽ cô nên biết sớm, cho dù mặt cô có đầy hơn nữa cũng không phải đối thủ của loại không mặt mũi không phẩm hạnh không giới hạn như Mộ Thập Tam!

Cũng may Mộ Thập Tam trêu người cũng có chừng mực, không ép cô nữa, một khắc sau bèn mỉm cười, ngoắc ngón tay với cô: “Lên đây.”

Hàn Ngâm nhận lệnh gọi là tới, đuôi là đi, dùng Kinh Hồng thuật, hai chân lập tức đập nhẹ lên đỉnh phòng, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Mộ sư thúc, người tí hon này là gì thế?”

Mộ Thập Tam gồi đầu lên tay, nằm xuống: “Hình nhân thế thân.”

Hàn Ngâm ngạc nhiên lặp lại: “Hình nhân thế thân?”

“Ừ, ngọc phù thể thân người biết chứ?”

“Có từng nghe.”

Đó là một loại phù khí thượng phẩm, có thể biến ra thể thân giống hệt như người chế tác, nếu dùng lúc đánh nhau thì chẳng khác nào có thêm một người giúp đỡ, hơn nữa chỉ cần không bị đối thủ phá hủy hoàn toàn, thì nó vẫn có thể sử dụng nhiều lần, giá trị của nó tương đương với pháp khí trung phẩm.

Nhưng để chế tác ngọc phù thể thân cần dùng Ngũ Linh Thiên ngọc cực kỳ quý hiếm, vả lại cách chế tạo rất khó khăn phức tạp. Chưa kể suy cho cùng nó vẫn là phù khí, linh lực dùng để vẽ bùa sẽ dần tiêu hao theo thời gian, không thể truyền lại cho đời con đời cháu, vì vậy cực ít người phí sức đi làm thứ này, chỉ có...

Hàn Ngâm than thầm, chỉ có loại ăn no hết việc như Mộ Thập Tam mới đi làm chuyện này thôi.

Quả nhiên, Mộ Thập Tam cười khẽ nói: “Người tí hon này chính là ngọc phù thể thân, chẳng qua ta đã bỏ thêm chút thuật hình nhân bàng môn tà đạo lên đó, dùng để chơi cũng không tệ.”

Câu cuối này, có lẽ đây mới là ý định ban đầu lúc hắn làm hình nhân thể thân!

Xỉ thì xỉ, nhưng hai mắt Hàn Ngâm vẫn sáng lên, cô chấp hai tay lại làm vẻ khẩn cầu, cười nịnh nọt: “Ngài định tặng nó cho ta sao?”

Bộ dạng này của cô giống hệt con cún con đang ngoắc đuôi xin đồ ăn...

Mộ Thập Tam nhìn trời nói: “Có gì báo đáp?”

Hàn Ngâm trả lời không chút suy nghĩ: “Mang đồ ăn về cho ngài nhé.”

Mộ Thập Tam xám xịt: “Đồ ăn cũ để hơn năm ba năm, thậm chí bảy tám năm?”

“Có sao đâu, đồ bỏ trong túi Càn Khôn sẽ không thiu.”

Thiu thì chắc không thiu, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu!

Mộ Thập Tam nói thẳng: “Không cần.”

“Mang đồ chơi về cho ngài nhé?”

“Ta không phải Phương Dữ.”

Hàn Ngâm mất kiên nhẫn: “Ngài cứ nói thẳng đi, muốn cái gì?”

Mộ Thập Tam liếc xéo cô.

Hàn Ngâm giục: “Nói mau!”

Hắn đáp: “Vẫn chưa nghĩ ra, cứ ghi nợ trước, sau này tìm người đòi.”

Hàn Ngâm cảm thấy mình hoàn toàn không có giá trị gì để hắn tính toán, huống chi hắn đã muốn tính thì có đề phòng cỡ nào cũng vô dụng, vì vậy cô đáp ứng dứt khoát: “Được được được, tùy ngài, nhanh nhanh giao hình nhân thể thân cho ta đi.”

Mộ Thập Tam lườm cô, lúc này mới chậm rãi truyền cho cô mấy đạo bùa sai khiến hình nhân thể thân và phương pháp tế luyện, sau đó nhìn sắc trời nói: “Không còn sớm, ta phải đi.”

Hàn Ngâm đang bận chơi với hình nhân thể thân, nghe thấy lời hắn nhưng không để tâm, chỉ ậm ừ mấy tiếng chứ không ngẩng đầu: “Đi thông thả, không tiễn.”

Mấy chữ cộc lốc này khiến Mộ Thập Tam nghẹn tới nỗi khóc dở mếu dở. Cô nhóc Hàn Ngâm này quả nhiên vô sỉ, lúc xin xỏ thì ngoan ngoãn xum xoe đủ kiểu, khi đồ tới tay rồi thì lập tức qua sông chặt cầu, trở thành đồ không tìm không phổi. Hắn tức đến mức vốn định dặn dò cô mấy câu, bây giờ cũng không muốn nói nữa, chỉ tiện tay ném cho cô một túi gấm, rồi quay người đi.

Hàn Ngâm bị túi gấm đập vào đầu mới sức tỉnh lại —

Mộ Thập Tam phải đi!

Từ biệt lần này, sợ rằng trong một thời gian dài không thể gặp nhau?

Chẳng biết tại sao, trong lòng cô bỗng sinh ra một loại tư ly biệt thắt vòng quẩn chặt, không nhìn tới túi gấm mà cất giọng gọi hắn lại: “Mộ sư thúc...”

“Gì?” Mộ Thập Tam dừng chân, nhưng không quay đầu lại.

Hàn Ngâm tính nói mấy câu tạm biệt, nhưng lại không thích làm ra vẻ khóc lóc bi thảm, do dự một chút, rồi hỏi hắn: “Ờ, hôm qua sư phụ ta tìm ngài làm gì thế?”

Mộ Thập Tam cười lạnh: “Chuyện của người lớn, trẻ con đừng hỏi nhiều.”

Không nói thì thôi, có gì hay ho đâu!

Lúc này tới phiên Hàn Ngâm bị nghẹn, nhưng thấy Mộ Thập Tam lại muốn đi, cô không nhịn được bèn kêu hắn lại lần nữa: “Chờ đã sư thúc.”

Mộ Thập Tam mất kiên nhẫn: “Còn chuyện gì?”

“Ờ, cái đó...” Hàn Ngâm vắt óc cũng không nghĩ ra câu tạm biệt nào không buồn nôn không tang thương, nghe vào tai vẫn thanh thản nhẹ

nhàng, đành phải nghĩ một đấng nói một nẻo: “Trong túi gấm này đựng gì thế?”

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Tự người xem đi!”

À...

Hàn Ngâm cúi đầu mở túi gấm, phát hiện bên trong đựng đầy lọ đan dược, tự dưng sợ run: “Ăn vào sẽ không chết chứ?”

“Không!” Mộ Thập Tam tức giận nói: “Cùng lắm là làm người nửa chết nửa sống.”

“A, ha ha...” Hàn Ngâm cười gượng hai tiếng, phát hiện mình vẫn không có lời nào để nói, không thể làm gì hơn là cúi đầu thở dài một tiếng: “Lần này từ biệt chẳng biết khi nào mới gặp lại, sư thúc bảo trọng...”

Câu này, cô nói ra nhẹ nhàng vô cùng, tựa như gió phất qua ngọn cây.

Mộ Thập Tam có lẽ hoàn toàn không nghe thấy, đi một nước không quay đầu lại. Một lát sau, hình nhân thể thân trong tay cô bỗng nhiên động đậy, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, nghiêm mặt nói với cô: “Sau khi xuống núi nếu muốn giữ cái mạng nhỏ thì không được nhúng tay vào chuyện của Ma môn, cũng không được trêu chọc Tô Tinh Trầm, đừng phải hấn thì cụp đuôi bỏ chạy là được. Nếu như tiện đường, người hãy tới hồ Lạc Tinh tìm thử, xem có thể tìm được thứ gì hay không.”

Nói đến đây, hình nhân thể thân mấp máy miệng hai cái, rồi khép lại.

Hàn Ngâm bực bội lắc lắc hấn: “Có thể tìm được gì, người nói cho rõ đi!”

Hình nhân thể thân liếc cô một cái, không để ý tới cô nữa.

Hàn Ngâm phiên muộn, nhìn hình nhân thể thân này trừ nhỏ ra, còn lại đều giống Mộ Thập Tam y hệt, thế là bản tính tình quái trời dậy, cô gập ngón tay búng mạnh vào ót hăn, kết quả đổi lấy một tiếng “Ồi!”

Ờ, cô bị giật mình, nhưng đoán là Mộ Thập Tam đã đi xa, không thể nào điều khiển hình nhân thể thân này, bèn thử bóp bóp mặt nó.

Lúc này đổi lấy một câu mang theo oán trách: “Đáng ghét!”

“Phụt —” Hàn Ngâm không nhịn được cười, tiếp tục bẻ tay bẻ chân nó.

“Không được!”

“Không biết lớn nhỏ!”

“Tại sao lại thế này!”

“Hàn ngâm người đi chết đi!”

Giọng của hình nhân thể thân giống hệt giọng Mộ Thập Tam, do đó những câu muôn hình vạn trạng thốt ra từ miệng hăn có hiệu quả tương phản kỳ khôi, chọc cho phiên muộn trong lòng Hàn Ngâm thoát cái tan biến hơn nửa. Cô kiểm tra kỹ lại, phát hiện trên người thậm chí là trên quần áo của hình nhân đều khắc đầy bùa chú đếm không hết, trong đó có hơn một nửa cô không biết, nhưng nửa còn lại, ví dụ như thuật trừ âm khiến hình nhân tự nói chuyện mà không cần điều khiển, rồi cả thuật tránh lửa, thuật thủy tức vân vân, những thứ đó cô có thể nhận ra được.

Trên ngọc phù thể thân thường chỉ có thể khắc tối đa mười đạo phù lục, cho dù là loại tốt hơn chút, nhưng khắc hơn mười đạo phù lục, mà còn nhiều đếm không xuể thế này thì...

Chỉ có thể khen một câu khéo léo tuyệt diệu!

Hàn Ngâm thầm thán phục trong lòng, hình nhân thể thân tinh xảo cỡ này còn được xưng là phù khí sao? Sợ là giá trị của nó đã không thua gì pháp khí thượng phẩm rồi. Nếu như sinh ra linh tính, còn có thể tự chủ hấp thụ linh khí thiên địa, xưng là pháp bảo cũng không quá đáng.

Mộ Thập Tam ơi Mộ Thập Tam, ngài thực sự chỉ ở tu vi Cảm Ngộ sao...

Cô nhìn chăm chăm vào hình nhân thể thân mà lặng đi một lúc, trong lòng vẫn còn phảng phất một tia buồn bã nhàn nhạt không xua đi được, thế là cô dứt khoát nằm ngã ra nóc nhà, gối lên gió mát trăng thanh, nhắm mắt lại.

~ Hết chương 75 ~

Hàn Ngâm: Cầu like, cầu com.

Hình nhân thể thân: Lắm mồm!

Hàn Ngâm xách hình nhân thể thân lên: Không cho ta cầu like ta sẽ búng cho chết luôn!

Hình nhân thể thân nũng nịu: Đáng ghét, chỗ đó... chỗ đó không thể búng...

Hàn Ngâm:...

Yun: (☹ ∪ ☹)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Tiên Khí Tung Hoành

Tiên khí tung hoành

Edit: Yunchan

Nếu như nói Hàn Ngâm ở trong giới tu tiên chỉ là nửa thùng nước lã lữ, cái gì cũng mù tịt, thì khi đến dưới chân núi, cô lại như cá gặp nước, thành thạo hoạt bát hẳn lên, còn người cái gì cũng mù tịt, lại biến thành Lạc Vân Khanh.

Dĩ nhiên, Lạc Vân Khanh thỉnh thoảng cũng xuống núi, loại thường thức như mua đồ phải trả ngân lượng thì hẳn sẽ không phạm sai lầm, nhưng một số sinh hoạt chi tiết, vì hẳn chưa từng trải qua, nên dù lưu ý cũng khó tránh khỏi xảy ra sai sót, thế là Hàn Ngâm lã mình một cái, hô biến thành nửa sư phụ của hẳn.

Tỷ như mới xuống núi, nơi đầu tiên họ đặt chân là thành Thiên Thù, vừa vào tới thành Hàn Ngâm đã muốn kéo hẳn đi dạo chợ.

Lạc Vân Khanh trầm mặt nói: “Chơi bởi lâu lỏng mất ý chí.”

Hàn Ngâm mở to mắt kinh ngạc: “Lạc sư huynh, huynh xuống núi làm gì?”

“Trải nghiệm hồng trần.”

“Đúng rồi, là trải nghiệm hồng trần, chứ không phải cưỡi ngựa xem hoa. Giống như huynh bỏ ngựa kiếm phi hành đổi sang đi bộ, giẫm lên vạn dặm sơn hà, nếu cứ giữ rịt tư thế của người tu tiên cao vời vợi, tách biệt hồng trần, thì còn nói gì là trải nghiệm nữa?”

Lần đầu tiên Lạc Vân Khanh bị cô nói cho nghẹn lời, mím chặt môi nhìn cô một lát mới nói: “Nếu như thế, muội dẫn đường đi.”

Hàn Ngâm chưa từng tới thành Thiên Thù nên nào biết đường, nhưng phần lớn thành trì trong Cửu Nguyên đều bố trí theo ô vuông cửu cung, tổng thể như một bàn cờ khổng lồ, đường thẳng đan vào nhau ngang dọc, do đó dù có nhắm mắt lại, cô cũng có thể tìm được chỗ muốn đi dựa vào kinh nghiệm, nếu không được nữa thì dưới mũi còn có một cái miệng, chẳng lẽ còn không biết hỏi đường sao?

“Cho qua cho qua cái!”

Trong đám đông, cô như hóa thành con cá chạch luồn lách thoăn thoắt, Lạc Vân Khanh bị cô kéo ống tay áo nên buộc lòng phải đi theo, trong lòng khó tránh khỏi nghi hoặc, không biết dắt theo cô xuống núi, rốt cuộc là đúng hay sai đây.

Sau một quãng thời gian tu luyện, hiện tại Hàn Ngâm đã không còn dáng dấp xanh xao vàng vọt như một năm trước nữa, hai má đầy đặn hồng hào, làn da cũng trắng sáng hơn rất nhiều, cộng thêm được linh khí trên núi Cửu Huyền nuôi dưỡng, hằng ngày cô lại ít ăn khói lửa, đọc nhiều sách, nên vẻ giảo hoạt con buôn đã giảm đi đáng kể, thay vào đó là vẻ linh động trong veo.

Kể ra, dầu gì cô cũng là người tu tiên, mặc dù chưa thành tiên, nhưng cũng nhiễm ba phần tiên khí mờ ảo, thoát nhìn khác hẳn người thường, bởi thế rất bắt mắt trong đám đông, ấy là chưa nói tới Lạc Vân Khanh tuần nhan lạnh lùng sau lưng cô, toàn thân toát ra luồng tiên khí không thể che

giấu, còn siêu phàm thoát tục hơn cả cô. Thế nên khi hai người đi bằng băng qua đoạn đường này đã thu hút vô số ánh mắt của người qua đường, ngoái đầu nhìn theo.

Hàn Ngâm lập tức cảm thấy không ổn, nhanh nhẩu kéo Lạc Vân Khanh vào một hiệu may, đưa tay chỉ vào đồng y phục nam treo trong đó: “Bộ này, bộ này, rồi bộ này nữa, gói lại hết cho ta.”

Hỏa kế trong cửa tiệm vừa thấy đại gia ghé thăm, lập tức cúi đầu khom lưng tiếp đón niềm nở.

Lạc Vân Khanh hỏi cô: “Mua y phục làm gì?”

“Thay đó!” Hàn Ngâm cười tủm tỉm, đi chọn quần áo cho mình, chỉ cần không phải màu trắng thì đều mua tất.

Lạc Vân Khanh chỉ nghĩ trước đây cô ăn mặc thiếu thốn, nên bây giờ có tiền thì hưởng thụ xa xỉ, vốn định khuyên cô tu tiên lấy tu tâm làm trọng, ngoại vật đều là mây bay gió thổi sẽ tan. Nhưng khi thấy gương mặt hưng phấn của cô, lời chực tới bên môi lại không thốt ra được, sợ làm giảm mất sự hào hứng của cô, nên chỉ đành nói nhàn nhạt: “Nếu thế, muội mua được rồi, không cần chọn cho ta.”

Ai ngờ Hàn Ngâm lại nghiêm mặt lắc đầu: “Không được! Dù muội không đổi, thì huynh cũng phải đổi!”

Lạc Vân Khanh nhếch môi, nhìn cô không hiểu.

Hàn Ngâm kéo hẳn qua một góc, nói nhỏ: “Người xứng y phục, ngựa xứng yên...”

Lạc Vân Khanh hiểu lầm nên cắt ngang lời cô: “Y phục Cửu Huyền đã tốt rồi.”

“Đâu chỉ tốt không, mà là tuyệt hảo!” Hàn Ngâm hướng mắt lên người hắc: “Người tuyệt hảo mặc đồ tuyệt hảo, đứng trên đường chính là phong thái bất phàm, tiên khí tung hoành, còn thiếu treo lên mặt một cái bảng hiệu, viết bốn chữ to, ta là thần tiên!”

“Ừ ị!” Thổ Linh trư ở trong lòng Hàn Ngâm phát ra một tiếng, không biết có phải là tiếng cười hay không.

Trên mặt Lạc Vân Khanh như thoáng lướt qua màu đỏ khả nghi, nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại như ban đầu, lạnh giọng nói: “Nếu thế...”

“Nếu thế —” Hàn Ngâm cất cao giọng: “Hỏa kế, người dẫn vị gia này đi thay xiêm y đi!”

Khi từ tiệm may đi ra, Hàn Ngâm đã đổi sang bộ váy gấm màu tím nhạt, Lạc Vân Khanh bên cạnh cô cũng thay vào bộ cẩm bào màu xanh nhạt. Tuy bây giờ hai người đứng trong đám đông vẫn bắt mắt, nhưng y phục của thể nhân đã thêm vào chút vẻ phú quý gấm vóc, làm phai đi phần nào tiên linh khí bỗng bèn, trông đã không còn quá khác biệt nữa.

Hàn Ngâm lặng lẽ quan sát Lạc Vân Khanh, lòng thầm than: Cũng chỉ có thể hóa trang thành kiểu này thôi, nếu không lúc lên đường bảo hắc thay trang phục thư sinh, còn mình cải trang thành thư đồng cũng được, chứ với dung mạo khí chất này của hắc mà tròng vào trang phục giản dị thô tục, thì chẳng hợp chút nào!

Lạc Vân Khanh cũng đảo mắt quan sát cô, thấy cô gói hết đồ mới mua vào bao rồi đeo lên lưng, bèn hỏi: “Sao không dùng túi Càn Khôn?”

“Vác theo hành lý mới giống đang lên đường đi xa, nào có ai lặn lội đường xa mà đi tay không đâu?” Hàn Ngâm cười: “Lạc sư huynh, có biết tại sao lần đầu muội gặp huynh, lại nghĩ huynh là Hồ ly đại tiên không? Bởi vì trên người huynh hoàn toàn không nhiễm tý hơi thở thể tục nào, khi đó

muội lại không biết trên đời này có thứ như tu tiên, chỉ biết được mỗi Hồ Ly đại tiên thôi.”

Hồi tưởng lại chuyện cũ, rồi nhìn sang Hàn Ngâm, tuy nụ cười trước mắt vẫn như năm xưa, nhưng Hàn Ngâm hiện tại đã có chút bất đồng, tâm trạng Lạc Vân Khanh cũng có chút phức tạp.

Lần đầu gặp Hàn Ngâm, hẳn thật lòng không có ấn tượng tốt với cô, dẫn cô về núi chẳng qua chỉ vì tuân thủ lời hứa. Nhưng chẳng hiểu sao, sau khi cô thành sư muội của hắn, sự quan tâm của hắn đối với cô lại bất giác nhiều lên, thậm chí lúc Tô Tinh Trầm bắt cô đi rồi, ngày nào hắn cũng bị bao vây bởi một loại cảm giác tự trách. Nếu Lê Thanh Hàn không cấm hắn rời Tây Tâm nhai nửa bước, thì có lẽ hắn đã đi tìm Tô Tinh Trầm liều mạng...

Mặc dù, hắn biết làm vậy là rất ngốc.

Nhưng Hàn Ngâm là do hắn dẫn lên Cửu Huyền, là hắn nghịch chuyển vận mệnh của cô, đồng nghĩa với từ nay về sau cô sẽ biến thành một phần trách nhiệm không thể chối bỏ của hắn. Mặc kệ hắn có tình nguyện hay không, sự quan tâm và lo lắng của hắn dành cho cô, cũng đã định trước là hơn những người khác đôi phần. Hắn hy vọng nhìn thấy cô đi trên con đường tu tiên một cách suôn sẻ, cho đến khi phi thăng thành tiên.

Đáng mừng là hiện tại cô đang làm rất tốt, thậm chí còn tốt hơn kỳ vọng của hắn, ngoại trừ...

Lạc Vân Khanh dẫn tâm tình xuống, thản nhiên đón lấy bọc đồ trong tay cô rồi nói: “Muội còn muốn đi đâu nữa? Đi thôi.”

Nửa canh giờ sau, hắn phát hiện câu hỏi của mình đúng là dư thừa, cơ bản không nên hỏi cô muốn đi đâu, mà phải hỏi đến cùng thì cô muốn đi bao nhiêu chỗ!

Quầy hàng bày trên chợ cô cũng muốn xem, thức ăn vặt bán bên đường cô cũng muốn thử, đã thế, cô còn trưng ra cái mặt đau khổ: “Lạc sư huynh, mấy thứ này hồi trước muội thấy nhiều rồi, thật ra không lạ gì, nhưng mà chưa bao giờ có tiền mua, hoàn toàn không biết mùi vị thế nào, muội chỉ ném thử thôi, ném thử cũng đâu có sao...”

Cô nói đến mức tội nghiệp như vậy, hắc cũng chỉ còn biết nhường một bước, gật đầu chịu thua. Ai dè cô lại không ăn một mình, món nào cũng phải mua ba phần, một phần cho cô, một phần cho Thổ Linh trư, còn một phần cho hắc!

Thổ Linh trư tất nhiên thứ nào tới miệng cũng không từ chối, reo lên ục ịch một tiếng, rồi tạt hết không còn một mẩu. Trong khi hắc lại không tài nào chấp nhận, chỉ có thể lạnh lùng cự tuyệt: “Ta không ăn mấy thứ này.”

Cô sẽ không khuyên hắc, chỉ cầm chiếc bánh nóng hoặc mút hoa quả gì đó, cầm lên thật cao, rồi ngược mặt lên, ánh mắt nhìn hắc long lanh, nhìn mãi nhìn mãi...

Hắc không thể làm gì hơn là nhận lấy không cảm xúc, rồi ăn không cảm xúc.

Có mùi vị gì?

Đối với người đã quá lâu không ăn khói lửa nhân gian, khẩu vị vô cùng nhạt nhẽo như hắc, thì những món ăn này không phải quá mặn thì là quá ngọt, nếu không chính là quá chua hoặc quá cay, chỉ có hai chữ để đánh giá...

Khó ăn!

Nhưng nhìn sang cô, cô lại ăn nhiệt tình ngay bên đường, hoàn toàn không chú ý hình tượng, thậm chí miệng còn dính nước đường của bánh.

Đây thật là...

Lạc Vân Khanh chỉ có thể than thầm, cô đại khái vẫn chưa trưởng thành.

Đi dạo trong thành Thiên Thù với Hàn Ngâm nguyên một ngày, mua cả đồng đồ chất thành bao lớn bao nhỏ, bị tiếng người huyên náo làm cho tâm bất định, chật vật lắm mới chịu được đến hoàng hôn, Lạc Vân Khanh thở dài một hơi, hỏi cô: “Bây giờ có thể tìm một chỗ nghỉ trọ, ngày mai lên đường ra khỏi thành chưa?”

“Chưa chưa.” Hàn Ngâm rút mứt quả đang ngậm trong miệng ra, duỗi một ngón tay ra so so, cười lấy lòng: “Chỉ còn một chỗ nữa thôi!”

Lạc Vân Khanh khoanh tay, bất đắc dĩ hỏi: “Ở đâu?”

Hàn Ngâm cười: “Tìm Hồ Khản.”

Trước khi cô xuống núi đã tính toán sẵn, định tìm Hồ Khản lo liệu hai chuyện giúp cô, một việc là bảo hãn bố trí trạch viện trong thành Thiên Thù thay cô, như vậy sau này cô xuống núi cũng có chỗ nghỉ chân, hơn nữa lỡ ngày nào đó Sở phu tử may mắn được cứu thì cũng có một nơi để ở. Chuyện còn lại là muốn hãn cách dăm bữa nửa tháng, mua vài thứ hiệu kính Mộ Thập Tam giúp cô. Tục ngữ nói cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn(*), Mộ Thập Tam đã tặng cho cô hình nhân thể thân, còn thêm cả bao to đan được, nếu cô không đáp lễ chút ít, thì sau này còn mặt mũi nào tìm hãn xin thứ này thứ nọ nữa?

(*) Ăn của người thì nói năng với người cũng mềm mỏng hơn.

Kế hoạch của cô không có gì sai, sai ở chỗ lúc cô tới nơi Lưu Duyên tìm cho Hồ Khản, tính toán của cô đều thành công cốc, Hồ Khản không ở nhà, cha mẹ hãn nói hãn đã tới sông bạc.

Vừa nghe thấy hai chữ “Sòng bạc”, nụ cười trên mặt Hàn Ngâm lập tức biến mất, xụ mặt kéo Lạc Vân Khanh đi một nước. Lúc này dạo phố cô có đi ngang qua sòng bạc, cho nên chẳng cần tìm người hỏi đường, sau khi ra cửa nhắm trúng hướng xong, cô liền tức giận ngút trời xông thẳng tới đó.

Cô ở trong mắt Lạc Vân Khanh luôn giữ nụ cười tươi tắn khiến người ta như được tắm gió xuân, dù cho bị người khinh bỉ, hoặc bị hắt dạn đỗ, cô cũng chưa bao giờ nổi sát khí, bởi vậy khi thấy dáng vẻ lạnh lùng nghiêm trang như có ngọn lửa vô danh đang bùng cháy này của cô lại khiến hân hơi bất ngờ. Chẳng qua hân xuống núi là để trải nghiệm, khi gặp chuyện có lý nào lại ngồi yên tránh né, nên cũng im hơi lặng tiếng đi theo sau cô.

Còn chưa bước vào sòng bạc, đã có thể nghe thấy tiếng hò hét huyên náo bên trong cuốn ra đường như sóng lớn.

Hàn Ngâm sầm sì, vén phăng màn cửa bước vào, thứ đập vào mắt trước tiên là căn phòng mù mịt chướng khí, còn người thấy mùi khói rượu son phấn, mùi mồ hôi và thức ăn trộn lẫn vào nhau tạo thành một thứ mùi gay mũi, phả tới làm cô cau mày, cô đôi mắt tìm kiếm một hồi, bèn nhìn thấy bóng Hồ Khả trong góc.

Tốt lắm! Quả nhiên ở chỗ này!

Hàn Ngâm vừa định lên tiếng gọi hân, đã thấy hân bị một hán tử trung niên tóm vạt áo, và liên tiếp hai cái tát tai vào mặt.

~ Hết chương 76 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hữu Duyên Đi Đâu Cũng Tương Phùng

Hữu duyên đi đâu cũng tương phùng

Edit: Yunchan

Hồ Khản luôn rất sợ chết, nhưng lúc này bị đánh lại không nén giận, siết nắm đấm thụi vào mặt của hán tử trung niên, trúng ngay sống mũi, đánh tới nỗi hăn vẹo đầu, mũi tê rần, chảy ra hai dòng máu mũi.

Hán tử trung niên lấy tay quẹt mũi, thấy tay dính máu, ánh mắt lập tức trở nên hung ác, quát lên the thé: “Muốn chơi ngang hả? Ông đây chơi với mi!”

Gã thò tay vào ngực tìm tòi, rồi móc ra một cây chủ thủ lóe sáng bén ngọt, nhắm vào bụng của Hồ Khản đâm tới chớp nhoáng —

Lúc này những tay cờ bạc chung quanh đã phát hiện ra trận ẩu đả trong góc phòng, có người sợ hãi tránh ra xa, cũng có người hô to “Giết giết giết” vô cùng hưng phấn. Thế nhưng cánh dao nhọn đâm vào bụng mềm, phun máu me tung tóe lại không diễn ra như dự đoán. Hán tử trung niên kinh ngạc phát hiện cây chủ thủ trong tay bị hãm lại trước bụng của Hồ Khản một tấc, làm cách nào cũng không thể tiến lên nữa tấc.

“Gì đây —” Hán tử trung niên ngờ ngàng ra mặt.

“Mẹ người đồ củ cải trắng!” Hồ Khả thúi thêm cho gã một cú vào cằm, đánh đến độ gã ngửa mặt ra sau, phun máu.

“Đập hăn đập hăn, đập mạnh vào!”

“Đánh trả đi đồ yếu nhót!”

Những tay cờ bạc này mặc kệ ai sống ai chết, đánh càng ác liệt thì họ càng hào hứng, thậm chí có vài người còn mở sòng đánh cược ngay bên cạnh, cá xem Hồ Khả và hán tử trung niên ai thắng ai thua.

Hàn Ngâm nhìn thấy cảnh tượng này, cơn tức trong ngực càng bùng cháy.

Người khác không nhìn ra, nhưng cô thì thấy rõ mồn một, lúc ngọn chủy thủ của hán tử trung niên sắp đâm tới, trên người Hồ Khả lập tức bung ra một tấm màn chắn, chính là phù khí hộ mệnh mà cô đưa cho hăn.

Có lầm hay không hả!

Phù khí hộ mệnh này là để hăn giữ mạng, chứ không phải để hăn đi đánh nhau với dân cờ bạc!

Mắt thấy hai người này quấn vào nhau, có đà nếu không đánh đến khi người chết ta sống thì tuyệt đối không bỏ qua, đến đây Hàn Ngâm đã quá sức chịu đựng, bước tới hai bước quát ầm lên: “Hồ Khả!”

Giọng của cô thanh thanh trong vắt, cho dù tức giận cũng không quá mức vang dội, nhưng chẳng biết tại sao, lại át được tiếng động ầm ĩ tràn ngập cả sòng bạc.

Hồ Khả sửng sốt, ngẩng đầu nhìn thấy cô thì lập tức ngừng đâm đá, nhưng hán tử trung niên chịu thua thiệt nào cam lòng thả, thừa dịp hăn

dừng tay không phòng bị, tiện tay vớ cái ghế bên cạnh ném mạnh vào đầu hân.

Lạc Vân Khanh thấy thế, ngón tay giấu trong ống tay áo búng khê.

Một mũi tên băng nhỏ tới mức khó thể nhìn thấy bắn nhanh ra như sao sa, nện lên ghế, cái ghế bị nện trúng lập tức tan nát.

Hán tử trung niên và những tay cờ bạc khác không phát hiện ra hành động nhỏ này của Lạc Vân Khanh, chỉ nhìn thấy chiếc ghế vừa tới đầu Hồ Khả đã tan thành trăm mảnh, mảnh gỗ bay tung lên, lúc nhìn lại Hồ Khả vẫn bình yên vô sự, chợt nghĩ có thứ gì không đúng.

“Thật là tà môn!”

“Chẳng lẽ tiểu tử này có võ?”

Mấy tay cờ bạc châu đầu suy đoán loạn cả lên, còn Hồ Khả thì nhân lúc hán tử trung niên đang ngây người, lau mồ hôi bước nhanh tới trước mặt Hàn Ngâm, cúi đầu sụp mắt, bộ dạng chột dạ: “Sao... sao cô lại xuống núi...”

Nếu không xuống núi, thì làm sao biết hân mò tới chỗ này!

Hàn Ngâm lạnh lùng xoay người: “Đi.”

Mấy tay cờ bạc thấy cuộc vui sắp tàn, lập tức nhao nhao lên mắng chửi hò hét, có tên dùng lời tục tĩu để trêu ghẹo Hàn Ngâm, cũng có tên xúi giục Hồ Khả, nói hân bị một tiểu cô nương gọi tới là tới đuổi đi là đi, rõ là chẳng đáng mặt nam nhân, còn có nhiều tên sợ thiên hạ bất loạn khích tướng hán tử trung niên, giật giây gã xông tới đánh Hồ Khả tiếp.

Nếu đổi lại là một thiếu nữ da mặt mỏng gặp phải tình huống này, e là sẽ xấu hổ lúng túng, che mặt bỏ chạy. Nhưng từ nhỏ đến lớn có lời bần thiêu

nào mà Hàn Ngâm chưa nghe đâu, thế nên mặt cô hoàn toàn không đổi sắc, chỉ âm thầm dùng linh khí bức ra một trận hàn khí.

Thật đúng là tà môn!

Rõ ràng đang vào cuối thu mát mẻ, vậy mà mọi người trong sông bạc lại cảm thấy nhiệt độ chung quanh tụt xuống đột ngột, tới kẻ mặc hai lớp áo cũng cóng tới độ run lẩy bẩy, lại nhìn qua Hàn Ngâm, thấy nét mặt cô đánh lại như băng, chẳng biết sao lại chợt dạ, tên nào tên nấy đều cảm như hén.

Chiều này là Hàn Ngâm học từ Mộ Thập Tam, cô không thể phóng ra uy áp vô hình đó, nhưng biến tướng chút ít, đổi thành phóng lãnh khí làm người ta đông lạnh cũng có thể, nào ngờ lại công hiệu thật, cô không nhận được bật cười một tiếng, vén màn cửa định bước ra.

Ai dè một khắc sau người ngăn cô lại chính là Hồ Khả, hần ập ứng: “Tiên... Hàn cô nương...”

“Sao hả!” Cơn giận mà Hàn Ngâm tạm thời dằn xuống, bây giờ lại bùng lên: “Có phải người chưa đánh bạc tới nước bị người ta lột sạch đồ vứt ra ngoài thì còn chưa nổi đi không?!”

“Không phải không phải!” Hồ Khả đáp lia lịa: “Ta không đánh bạc, ta xin thề ta không đánh bạc!”

Hàn Ngâm sầm mặt: “Không đánh bạc thế người ở đây làm cái quái gì?”

Hồ Khả nhăn mặt nói: “Tìm người.”

“Ai?”

“Gã!” Hồ Khả với tay chỉ vào hán tử trung niên vừa đánh nhau với mình.

Lúc này mấy tay cờ bạc mới hoàn hồn lại, thấy Hồ Khả bị một thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn cả mình dạy cho cúi đầu vâng dạ, thầm lấy làm lạ đồng thời lại nhao nhao lên lần nữa, có điều bọn hắn đều nhận ra lai lịch của thiếu nữ này có vẻ kỳ quặc, nên tiếng bàn tán cũng nhỏ đi rất nhiều, không dám càn rỡ như vừa rồi nữa.

Hán tử trung niên thấy Hồ Khả chỉ vào mình, liền rống cổ lên mắng: “Cút mẹ mi đi, ông đây không quen mi, mi lại bắt ông đây đòi người quái gì hả!”

Đòi người?

Hàn Ngâm không hiểu mô tê gì, chẳng qua nó cũng không quan trọng nữa. Lúc này cô chỉ nhìn mỗi Hồ Khả, chứ không để ý kỹ hán tử trung niên này, bây giờ đối diện với gã một cách đàng hoàng, cô lập tức thấy gã quen quen, ngẫm lại một lúc bèn nhớ ra gã là ai, không khỏi cười lạnh: “Cừu Thất, chúng ta đúng là hữu duyên đi đâu cũng tương phùng!”

Tình hình đột nhiên rẽ ngoặt.

Hồ Khả hoàn toàn không ngờ Hàn Ngâm lại biết người này, nên chết trân tại chỗ, Lạc Vân Khanh cũng liếc nhìn cô với vẻ bất ngờ.

Về phía Cừu Thất, hắn thật sự không giải thích được, bèn lùi lại hai bước cảnh giác: “Người... người là ai, sao lại biết tên ta?”

Nụ cười trên môi Hàn Ngâm chuyển sang ngọt ngào, giọng nói cũng mềm đi: “Chuyện mới qua ba bốn năm thôi mà người đã quên mất rồi sao?”

Cừu Thất càng kinh ngạc tột, nhìn chăm chăm vào Hàn Ngâm lâu thật lâu, sắc mặt bỗng nhiên tái mét, vừa ngó quanh ngó quất tìm đường trốn, vừa hét thất thanh: “Người... ta... ta không quen người...”

Không quen? Không quen thì chột dạ làm gì?

Thành Thiên Thù, trong sân nhà Hồ Khả.

Trên bàn đá đặt một ấm trà, ba cái chén con, nhưng ngồi uống trà chỉ có hai người.

Ngón tay thon gầy của Lạc Vân Khanh cầm chén trà lên, thấy nước trà trong chén ánh lên màu xanh ngọc thanh thoát như tràn trề ý xuân.

Hồ Khả lại có chút nhấp nhồm, nét mặt lộ ra vẻ sốt ruột cùng hiếu kỳ, chốc chốc lại rướng cổ ngó vào trong sương phòng.

Còn sương phòng ấy à, tạm thời đang đóng chặt cửa lớn lẫn cửa sổ, thế nhưng bên trong lại phát ra đủ loại âm thanh, tiếng động bình thường là thét chói tai, tiếng dấm dáy, tiếng thụi thụp, tiếng động bất bình thường là tiếng vật nặng va chạm, tiếng sụp đổ, tiếng băng vỡ vụn và vân vân...

Hồ Khả không nhịn nổi nữa, đứng thẳng người dậy, nhỏ giọng hỏi thăm: “Lạc tiên trưởng... ờm, Hàn tiên trưởng rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với Cừu Thất vậy... lôi gã vào đó, hình như có đến một canh giờ rồi.”

Hắn còn giữ lại một câu chưa dám nói: Lỡ đánh chết, thì không hay lắm đâu!

Lạc Vân Khanh chưa trả lời đã nghe cửa bật ra đánh “Ầm”, Hàn Ngâm xắn ống tay áo, sáng khoải bước ra, hét lên: “Hồ Khả, tìm giấy với bút mực cho ta!”

Hồ Khả không hiểu cô đòi mấy thứ này làm gì, nhưng không dám hỏi nhiều, vâng dạ hai tiếng rồi cun cút đi làm.

Hàn Ngâm đánh người tới thoải mái tâm hồn, có điều đánh nhiều quá nên miệng hơi khô, bèn thò tay vớ lấy ấm trà trên bàn, uống liền mấy chén, xong xuôi mới thở ra một hơi thích thú, cười tùm tùm nói: “Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn!”

Lạc Vân Khanh nhìn cô: “Gã là người lấy oán trả ơn đó sao?”

“Chính xác!” Nhắc tới chuyện này, Hàn Ngâm lại bắt đầu nghiêng răng ken két.

Cừu Thất chẳng phải ai khác, mà chính là cái tên người qua đường cô cứu vào đêm ba mươi năm đó, khi ấy thấy gã sắp chết còng, tốt bụng lôi gã tới nơi tránh gió, còn gom củi nhóm lửa sưởi ấm cho gã, chia cho gã ít đồ ăn thức uống nóng. Ai ngờ tên này lại là hạng lòng lang dạ sói, hơi lại sức đã đòi uống rượu, cô nói không có, ánh mắt gã nhìn cô lập tức trở nên bất thường, nếu không phải lúc đó cô đâm nghi, chạy thực mạng, thì không chừng đã bị gã bán tới câu lan đối tiền rồi.

Chuyện này đã để lại dấu ấn khó phai trong ký ức của cô, nhưng cô chỉ coi đó là một bài học, để sau này không tái phạm lỗi lầm ngu ngốc này nữa thôi, ai dè ông trời già lại cho cô gặp lại gã trong biến người mệnh mông, đã thế cô cũng tiện tay bắt gã đền lại mối thù xưa!

Lạc Vân Khanh nghe cô kể lại việc này, đặt chén trà xuống nói: “Lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt.”

Trong lúc nói chuyện, Hồ Khả đã lấy giấy và bút mực đến, lúc này Hàn Ngâm mới rảnh hỏi hẩn: “Người tìm Cừu Thất làm gì?”

Hồ Khả bị cô hỏi thì có vẻ nhần nhó, cuối cùng bị gặng hỏi quá gắt hẩn mới nói ra sự thật.

Chuyện là lúc hẩn mới tới thành Thiên Thù, thuê nhà ở, chủ nhà có một nữ nhi tới tuổi xuất giá, nhân phẩm vóc dáng cũng không tệ, mà hẩn đã tới tuổi lấy vợ, trước đây cha mẹ thấy hẩn lông bông nên không dám bàn tới chuyện chung thân của hẩn, sợ làm hại khuê nữ nhà người ta, bây giờ hành vi của hẩn đã dần chững chạc, lòng mong mỏi hẩn nối dõi tông đường lại cháy bỏng, bèn đề cập với hẩn mấy lần, nói cô nương kia rất được, hẩn bị nói mãi tới mức xao động, nên cũng bắt đầu muốn thành thân.

Trong lúc do dự, chẳng biết có nên cầu thân hay không, thì Lưu Duyên bỗng nhiên chuyển lời cho hẳn, nói Cửu Huyền chiêu nạp đệ tử ngoại môn, vừa nghe xong hẳn liền hạ quyết tâm, nếu được chọn vào Cửu Huyền thì sẽ từ bỏ chuyện lấy vợ sinh con, nếu không được thì trở về sẽ tìm ngay bà mối cầu thân.

Hàn Ngâm vỗ tay cười nói: “Vậy rốt cuộc có đề thân được không?”

“Đã... đã đề thân...” Người như Hồ Khả khi nói tới chuyện hôn nhân cũng bất giác đỏ bừng mép tai, nhưng ngay sau đó lại cắn răng, cắn hận nói: “Đã hạ sính lễ xong hết, nào ngờ cha nàng lại bị Cửu Thất lừa đi đánh bạc, thua sạch gia tài còn chưa tính, đến cả nữ nhi cũng thua mất!”

“Hả!” Hàn Ngâm hỏi dồn: “Cô nương kia hiện đang ở đâu, ở trong tay Cửu Thất sao?”

“Đúng! Nhưng Cửu Thất cũng thiếu nợ bạc, tiền và người thắng được đều sang tay, ta tìm gã đòi người, gã lại làm bộ nói không biết, còn tránh né ta mấy hôm nay.” Nói tới đây, Hồ Khả sờ sờ đầu với vẻ ngượng ngùng: “Cô biết lúc trước ta cũng bài bạc, đương nhiên hiểu bản tính của dân cờ bạc, đoán gã nhất định không chịu đựng được sẽ mò tới sòng bạc, nên ngày nào cũng núp ngoài sòng bạc canh gã, khó khăn lắm mới chờ được hôm nay, ai dè gã bị đồn tới đường cùng, không nói không rằng đã động thủ...”

Tới đây Lạc Vân Khanh mới biết tại sao vừa rồi hẳn vò đầu bứt tai, đứng ngơ không yên.

Hàn Ngâm nhin cười đáp hẳn: “Vậy còn không tới hỏi mau lên! Gã bị ta xử te tua rồi, chắc không dám nói dối nữa đâu.”

Hồ Khả chỉ chờ mỗi câu này, đáp gọn một tiếng, rồi ném giấy và bút mực chạy xộc vào sương phòng.

Sau khi chứng thực hãn không phải giở chứng đến sòng bạc để đánh bạc, tâm trạng của Hàn Ngâm cũng tốt hẳn lên, mài nát thỏi mực, sau đó ngược cái mặt nịnh bộ lên nhìn Lạc Vân Khanh: “Sư huynh giúp một tay với, huynh viết, muội mài mực, huynh viết hộ muội một bản cung khai, liệt kê ra hết tội trạng của Cừu Thất, chốc nữa bảo hãn ấn tay lên, rồi giải hãn lên quan!”

Có lẽ đây là chuyện đứng đắn nhất mà cô làm được từ trước đến nay, thế nên Lạc Vân Khanh không từ chối, lập tức nhắc bút lên, đáp: “Được.”

~ Hết chương 77 ~

Hông hiểu sao đọc mấy chương này Yun thấy Hàn Ngâm với Lạc Vân Khanh rất giống cặp Kim Kiền với Triển Chiêu, hu hu, xin lỗi Mộ sư thúc, Yun bị thích Lạc sư huynh mất rồi TT^TT...

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Muội Cách Xa Ta Ra Một Chút

Muội cách xa ta ra một chút.

Edit: Yunchan

Nhân sinh không có chuyện gì là vui vẻ trọn vẹn.

Hàn Ngâm cũng thật không ngờ, cô trì hoãn năm ngày hành trình vì Hồ Khả, nhưng vẫn để lại một sự tiếc nuối còn dang dở.

Sáng sớm hôm ấy, cô cáo từ Hồ gia, ôm Thổ Linh trư theo Lạc Vân Khanh rời khỏi thành, chân cứ bước tới trước, rồi lại không đành lòng được ngoái đầu nhìn lại bóng dáng Hồ Khả đang đứng tiền ở cửa, lúc này đã gần bị màn sương sớm che mờ.

“Lạc sư huynh.” Cô ngập ngừng: “Muội biết sự trong sạch của nữ tử rất quan trọng, nhưng người thân bất do kỷ bị vấy bẩn sự thuần khiết, có đáng bị người đời phỉ nhổ không?”

Tựa như Uyển Như, họ Lý, người thê tử chưa xuất giá mà Hồ Khả đã định việc cưới xin, cô bị chính cha ruột giao cho Cừu Thất để gán nợ, đương nhiên Cừu Thất không chạm vào cô, bởi vì dân cờ bạc như hăn biết rõ thiếu nữ đã phá thân không có giá bằng hoàng hoa khuê nữ. Do đó lập tức sang tay cho chủ nợ của hăn, đợi tới khi Hồ Khả hỏi ra tung tích, mang bạc chạy tới chuộc cô về, thì cô đã bị cầm thú chà đạp sự thuần khiết.

Sau đó là một hồi dẫn vật.

Hồ Khản vô cùng thống khổ chán nản, còn cha mẹ Hồ Khản, họ vốn là người tốt, nhưng khi đối diện với chuyện này cũng chỉ có thể ném ra hai chữ “Tù hôn”, còn nói nữ tử chưa gả thất thất còn không bằng quả phụ thủ tiết, cho dù bị ép buộc, nhưng đồn ra ngoài cũng làm ô danh Hồ gia.

Lý Uyển Như đã trải qua nỗi đau bị cha ruột bắt đi gán nợ, tiếp đó lại bị cầm thú lăng nhục, khó khăn lắm mới thoát khỏi hang sói, nào ngờ lại bị nhà chồng chê bỏ, những đả kích dồn dập này đã gieo vào đầu cô ý định từ bỏ cuộc đời, trong năm ngày này cô luôn tìm cách tự sát ba lần bốn lượt, có một lần mọi người lơ là, suýt chút nữa đã không cứu được mạng cô, về sau cô thấy cố tự sát cũng tốn công vô ích, do đó hoàn toàn chết tâm, bắt đầu không ăn không uống, về ngoài ngày một tiêu tụy.

Việc này như một mối họa từ trên trời rơi xuống, khiến Hàn Ngâm lại càng thêm khắc sâu chân lý cuộc đời vốn là bất đắc dĩ và bi ai.

Tục ngữ có câu tự làm tự chịu, có nhận trái đắng cũng do sự lựa chọn và hành động của bản thân, dù phải hứng chịu cũng không oan uổng, nhưng Lý Uyển Như rõ ràng chẳng làm gì cả, thế mà lại phải nhận lấy toàn bộ trái đắng do người khác gieo, Hàn Ngâm thật muốn hỏi cô một câu, rốt cuộc cô đã trêu ai ghẹo ai, sao lại bất hạnh như vậy!

Lạc Vân Khanh hạ thấp tầm mắt: “Trong việc này hỗn tạp nhiều thứ tình lý nhân tâm, đạo đức lễ pháp, rối rắm khó tả, mọi người sinh ra đều được giáo dục khác nhau, cho nên đương nhiên cách nhìn cũng khác nhau. Huống chi hồng trần thế tục này, có quá nhiều người nhìn không thấu phá không ra, muội có thể nghĩ việc này không đúng, nhưng vẫn không thể nào thuyết phục để họ tiếp thu suy nghĩ của muội.”

Nói cũng đúng.

Hàn Ngâm than thầm, bởi vậy mà cô đã để lại ba lọ Ích Cốc hoàn cho Hồ Khả, bảo hẳn lúc Lý Uyển Như tuyệt thực thì hãy cho cô uống một viên, giữ lại tính mạng của cô, về những chuyện khác thì Hàn Ngâm không có ý kiến gì. Tuy Hàn Ngâm biết có thể mắng Hồ Khả, bắt hẳn cưới Lý Uyển Như, nhưng chỉ cần cái gai trong lòng hẳn chưa nhổ bỏ, thì mối nhân duyên này nhất định không thể mỹ mãn, trái lại còn khiến vợ chồng bất hòa, dẫn vật lộn nhau.

Được rồi, xưa nay hễ là chuyện bất lực thì cô luôn không nghĩ nhiều, đã chẳng được gì còn tự làm mình suy sụp thêm!

Cô ngược mặt hỏi Lạc Vân Khanh: “Sư huynh, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Đương lúc Lạc Vân Khanh đang cân nhắc, Hồ Khả bỗng nhiên đuổi theo sau lưng: “Chờ đã, hai người chờ đã...”

Hàn Ngâm nhướng mày, quay người lại, nhìn thẳng Hồ Khả: “Sao?”

Xét cho cùng, tên này vẫn làm cho cô hơi giận, chẳng phải chỉ là sự thuần khiết thôi sao, có cái gì ghê gớm đâu! Nói một câu không may, nếu sau này cô gặp chuyện tương tự, nam nhân muốn cưới cô cũng đối xử với cô như thế thì cô sẽ....

Hừ hừ! Cô sẽ dứt khoát tung chân ra đạp, cho tên đó lăn khỏi cô bao xa thì lăn!

Chẳng qua là...

Hơi bị xa!

Cô là người tu tiên, nghĩ tới chuyện cưới hỏi xa vời này làm gì!

Hồ Khản lại không để ý tới thái độ của cô, chỉ lo dúi vào tay cô một thứ: “Cái này... cái này cho hai người.”

“Cái gì đây.” Hàn Ngâm cúi đầu nhìn thử, lập tức sững sốt.

Lạc Vân Khanh cũng có vẻ bất ngờ, nhìn chăm chăm vào hai quả trứng gà hồng hồng Hồ Khản vừa nhét vào tay mình, khóe miệng bỗng cong lên một đường khó thể nhận ra.

“Trứng... trứng hỉ...” Lúc nói câu này Hồ Khản hết nhìn đông lại ngó tây, mắt ngó lung tung chứ không nhìn họ: “Ờ... ta nghĩ kỹ rồi, ta muốn cưới nàng ấy, nhưng hai người không đợi được tới đám cưới của ta, ăn trước hai cái trứng hỉ này hưởng chút không khí vui mừng là được rồi...”

Vẻ mặt Hàn Ngâm như không tin: “Người chắc là mình nghĩ thông suốt rồi chứ? Nếu chưa nghĩ thông, thì cưới còn chẳng bằng không cưới, đừng miễn cưỡng làm gì.”

“Nghĩ... nghĩ thông suốt rồi!” Hồ Khản rống cổ, cao giọng nói: “Lão tử ta chính là đồ lưu manh vô lại, trước đây đã làm không ít chuyện vô liêm sỉ, ta còn sợ Lý Uyển Như gả vào nhà biết việc này sẽ coi thường ta, trong lòng cũng thầm nghĩ không xứng với nàng, bây giờ ta hết sợ rồi, ta với nàng ấy huề nhau!”

Hàn Ngâm trợn to mắt, chuyện này mà cũng huề nhau được sao...

Hồ Khản vừa nói vừa giở ra bộ mặt đê tiện, nhỏ giọng nói: “Vả lại không nói dối các người, cô nương Uyển Như này vốn không tệ, ta cưới nàng ấy trong tình huống này, nàng ấy sẽ ôm lòng cảm kích, sau này còn không một lòng một dạ với ta, hiếu thuận với cha mẹ ta gấp trăm lần à? Chuyện tốt này có đốt đèn cũng tìm không ra, ta có ngọc mới bỏ qua!”

Lạc Vân Khanh ho nhẹ một tiếng, miễn bình luận.

Thế mà Hồ Khản còn chưa đề tiện hết, nghiêm túc dặn dò họ: “Cái đó, lát nữa hai người ăn trứng, nhớ phải luộc chín, nếu không đập ra tay lại dính đầy lòng trứng!”

Hàn Ngâm nhăn mặt: “Sống á?”

“Ừ.” Hồ Khản xoa xoa tay cười hề hề: “Ta chẳng mới nghĩ thông suốt à, lấy đâu ra thời gian luộc trứng, hơn nửa màu đỏ trên vỏ trứng này là do mẹ ta nhuộm lên, loại sơn đó không biết đã để bao nhiêu năm, các người... lúc ăn phải cẩn thận...”

Chắc chắn là phải cẩn thận rồi, cả bàn tay Hàn Ngâm dính toàn là sơn sẫm màu, chớp mũi còn xộc vào một mùi mốc meo, xem ra màu sơn này để cũng lâu tuổi đời lắm rồi...

Sau khi chia tay Hồ Khản rời khỏi thành rồi, tâm trạng cô tốt hẳn lên, vừa nháy chân sáo vừa hát nghêu ngao, có điều lúc đi tới một đầu ngã ba, cô phải ngừng lại, sức nhớ câu hỏi vừa rồi Lạc Vân Khanh còn chưa đáp.

Hàn Ngâm hỏi lại: “Chúng ta đi đâu đây?”

Lạc Vân Khanh chỉ vào con đường phía Nam, nói: “Đi đường này.”

Cô ngẫm nghĩ một lát: “Con đường này chắc là đi tới Tử Nguyên?”

Lạc Vân Khanh gật đầu: “Chúng ta sẽ đi qua dãy núi Xích Luyện trải dài mấy ngàn dặm nối giữa Tử Nguyên và Sầm Nguyên.”

Hàn Ngâm cười hỏi: “Ở đó có thể có thủy linh mạch không?”

“Không rõ lắm.” Lạc Vân Khanh dừng một lúc rồi nói tiếp: “Đi tìm hồ Lạc Tinh trước.”

Hồ Lạc Tinh!

Hàn Ngâm ngây ra một lúc, đây đã là lần thứ hai cô nghe thấy cái tên này rồi, làm cô khó tránh khỏi hiếu kỳ, hỏi: “Ở hồ Lạc Tinh đó có cái gì thế?”

Lạc Vân Khanh có vẻ không muốn trả lời lắm, chỉ đáp lấy lệ: “Không rõ lắm.”

“Sư huynh đang lừa người!” Hàn Ngâm bật thốt lên: “Huynh bảo muốn tìm hồ Lạc Tinh, Mộ sư thúc cũng nói bảo mọi tiện đường thì tới hồ Lạc Tinh xem thử, nếu ở đó không có gì, tại sao ai cũng muốn đi...”

Đang nói giữa chừng thì thấy Lạc Vân Khanh nhìn mình chăm chăm, cô bỗng nhiên ý thức được hình như mình không nên nhắc tới Mộ Thập Tam, đành phải cười hì hì: “Xin lỗi sư huynh, mọi thật tình có nhớ rõ lời huynh dặn, bớt qua lại với Mộ sư thúc, nhưng chúng ta ở cùng một ngọn núi Tập Hạc Phong, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, ờ... thỉnh thoảng đụng nhau nói một hai câu, chắc cũng không sao mà?”

Trên thực tế Tập Hạc Phong rất lớn, muốn ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp dường như hơi khó, cô cũng không chỉ thỉnh thoảng nói một hai câu với Mộ Thập Tam mà thôi, vả lại cô không hiểu lắm, rốt cuộc Lệ Thanh Hàn và Lạc Vân Khanh có thành kiến gì với Mộ Thập Tam, trong khi cô lại cảm thấy mình có thể học được từ Mộ Thập Tam khá nhiều thứ, hơn nữa ở cạnh hắn cũng khá thoải mái vui vẻ, ít nhất còn thoải mái hơn ở cạnh Vân Sơ Tâm, cô lại không tự chủ được bằng mặt không bằng lòng.

Lạc Vân Khanh biết lời cô nói không hoàn toàn là thật, nhưng hắn lại chẳng biết làm sao với cái tính bại hoại này của cô, huống chi hiện tại đã mang cô xuống núi, có nói nhiều về chuyện này cũng vô ích. Hắn chỉ còn biết thốt ra một câu nhàn nhạt: “Mọi tự có chừng mực là được rồi.”

Hàn Ngâm thầm thở phào một hơi, vội vã đánh trống lảng: “Sư huynh nói mau đi, rốt cuộc hồ Lạc Tinh có cái gì?”

Lạc Vân Khanh hơi trầm ngâm: “Ta thật sự không rõ lắm, chỉ nghe nói trước khi vị Tông chủ của Ngũ Hành tông phi thăng, hình như đã xây một tòa tiên phủ ở hồ Lạc Tinh. Nhưng đầu gì nó cũng là chuyện của ngàn năm trước, chẳng biết lời đồn có đáng tin hay không, hơn nữa chưa từng nghe có ai tìm ra tòa tiên phủ này, ta nghĩ đầu gì cũng đã xuống núi, tiện đường mang muội tới đó tìm thử, chưa chắc sẽ có gặt hái gì, muội đừng ôm hy vọng quá lớn.”

“Sư huynh ——” Mắt Hàn Ngâm rưng rưng xúc động, tiện thể kéo cánh tay hắn áp sát tới: “Huynh đối với muội quá tốt, xuống núi rèn luyện còn không quên tìm Hồn Nguyên tâm pháp cho muội...”

Cô không cố tình làm ra vẻ buồn nôn, mà do bản tính nịnh nọt bộc lộ ra ngoài một cách tự nhiên.

Nếu đổi lại là Mộ Thập Tam, có lẽ lúc này sẽ cười đầy xấu xa, hỏi cô nếu hắn đối xử tốt với cô như vậy thì cô sẽ lấy gì báo đáp. Thế nhưng người ở cạnh cô lúc này là Lạc Vân Khanh, từ trước đến nay hắn không quen tiếp xúc gần gũi với đồng môn, bị cô dính lấy thế này, khiến cả người mất tự nhiên, lập tức căng cứng mặt, quanh thân tỏa ra ý lạnh tiêu điều, lạnh nhạt nói: “Lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống gì, muội cách xa ta ra một chút!”

“Không thả!” Hàn Ngâm không còn sợ hãi hắn như trước nữa, vẫn mặt dày ôm chặt cánh tay hắn không tha, vì cô thấy loại cảm giác dựa dẫm này thật thoải mái, nó cho cô một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Lạc Vân Khanh lại không thấy tốt một chút nào, ý lạnh quanh thân tỏa ra càng mãnh liệt, âm thầm bắt pháp quyết, lắc ống tay áo hất cô ra.

Và không ngoài dự đoán, Hàn Ngâm bị ném bay ra, mông chạm đất, chẳng qua da mặt cô rất dày, bị hất ra nhưng chẳng có lấy tý thẹn thùng nào, đứng lên phui phui đất trên người, rồi tiếp tục bám theo hắn, đi tới đi

tới, rồi chợt nhớ ra cái gì, lại thò tay ra kéo ống tay áo hắn theo bản năng:
“Sư huynh ——”

Còn chưa nói xong, cô lại bị Lạc Vân Khanh hất ra ngoài.

Cái gì đây hả! Cô đâu có cố ý...

Hàn Ngâm bị té tới mức lòng đùa dai trời dậy, nghĩ bụng nếu Lạc Vân Khanh đã ghét người khác tiếp cận hắn như vậy, cô lại càng muốn chọc vào cái vảy ngược của hắn, để coi giới hạn chịu đựng của hắn tới đâu. Hoặc phải nói, nhìn gương mặt lạnh lùng, vạn năm bất biến của hắn, thỉnh thoảng cô cũng muốn nhìn thử khi trên gương mặt này hiện lên một loại tâm tình khác thì sẽ có dạng gì.

Thế là cô bò dậy, đuổi theo, thò tay ra kéo ống tay áo hắn tiếp. Kết quả đương nhiên là bị ném đi lần nữa! Vì vậy đi một đoạn, cô lại bị quăng ngã một đoạn, mặc dù lực ném của Lạc Vân Khanh lần sau sẽ nhẹ hơn lần trước, nhưng mãi tới khi màn đêm buông xuống, lúc họ tới được thôn làng tìm thấy một nơi ngủ trọ, cô cũng không thấy trên mặt hắn có chút xú biếm hóa nào, không khỏi than thầm ——

Sư huynh quả nhiên mặt đơ!

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Truyền Thuyết

Truyền thuyết

Edit: Yunchan

Tòa thôn này cách thành Thiên Thù không xa, tên là Tống Trang, nghĩa hệt như tên, gần hai mươi nhà định cư ở đây phần lớn đều họ Tống.

Hàn Ngâm chọn đại một nhà bốc lên khói bếp, rồi bước tới xin ngủ trọ.

Lạc Vân Khanh chợt gọi giật cô lại: “Cần phải tá túc phiền phức như vậy ư?”

Hắn nghĩ, người tu tiên không cần ăn uống, cũng không sợ đêm lạnh, mặc dù ngủ ngoài rừng núi hoang vắng cũng không sợ đụng phải trộm cướp hay dã thú, dường như không cần thiết phải tìm nơi ngủ trọ trong thôn, quấy rầy người khác.

Hàn Ngâm lại nói: “Là trải nghiệm đó sư huynh!”

Lạc Vân Khanh ngậm chặt miệng, không ý kiến nữa.

Gia đình mà họ tìm tới ngủ trọ có một đôi vợ chồng tuổi gần sáu mươi, Hàn Ngâm nói ngọt mà cười cũng ngọt, nên được mời vào cửa ngay lập tức, sau đó cô mượn cơ phụ nhóm lửa, bỏ rơi Lạc Vân Khanh, chạy tới phòng bếp nói chuyện phiếm với lão phụ.

Lạc Vân Khanh luôn im lặng ít lời, ở trên núi Cửu Huyền cũng chỉ cố công tu luyện, cực ít nói cười với đồng môn, bây giờ xuống núi đối diện với người xa lạ đương nhiên càng không có lời gì để nói, đảo mắt qua những dụng cụ đơn sơ bày trong nhà, rồi chọn một cái ghế cũ kỹ mòn vẹt ngồi xuống.

Tổng lão hán chủ nhân căn nhà này vốn là một người thích tán gẫu, nhưng thấy cách ăn mặc của Lạc Vân Khanh không tầm thường, khí chất lạnh lùng thanh thoát, nghĩ đây là người có xuất thân hiển hách, nên cũng có hơi e dè, im lặng một lát mới hỏi hẩn một câu: “Xin hỏi công tử xưng hô thế nào?”

Lạc Vân Khanh lời ít mà ý nhiều: “Miễn Quý, họ Lạc.”

Hẩn không phải cố ý ra vẻ lạnh lùng, mà do giọng nói vốn đã thanh lãnh không mang theo hơi thở hồng trần, khiến người ta sinh ra cảm giác chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể lại gần.

Tổng lão hán nheo một hồi, cũng không nheo ra được lời nào nữa, đành rút cái tẩu giắt bên thắt lưng ra, bỏ lá thuốc vào, đang định hút thì sực nhớ khách còn đang ở đây, bèn hướng cái tẩu về phía Lạc Vân Khanh: “Lạc công tử hút thuốc không?”

Lạc Vân Khanh đáp: “Không hút, xin ngài cứ tự nhiên.”

Tổng lão hán bèn ngồi xổm bên cửa, miệng ngậm tẩu cầm hỏa chiết đốt thuốc, rồi phả ra từng luồng khói nhạt, như muốn nhờ màn khói để giảm bớt không khí gượng gạo.

Lạc Vân Khanh lại không cảm thấy im lặng như vậy có gì gượng gạo, hẩn chỉ cảm thấy căn nhà nhỏ hẹp này có hơi ngột ngạt, thua xa với sự thoáng đãng khi lấy trời làm màn, lấy đất làm giường, và quan trọng nhất là hẩn không thể ngồi tu luyện ở đây, ngồi trơ ra thế này quả là có chút buồn

chán, không thể làm gì hơn là lắng nghe tiếng nói chuyện văng vẳng vọng lên từ phòng bếp.

Giọng Hàn Ngâm nghe rất rõ ràng: “Đại nương, trong nhà mình không còn ai khác sao?”

Giọng lão phụ khàn khàn mà thương cảm: “Khuê nữ đã gả tới thôn lân cận, nhi tử thì đã mất bốn năm trước, chẳng biết là bệnh nặng gì, mà chưa đầy hai ngày đã đi rồi, đến đại phu cũng chưa mời kịp. Con dâu ấy à, gả vào nhà nhiều năm mà vẫn không sinh được hài tử, để tang ba năm rồi tái giá. Giờ chỉ còn hai người già chúng ta sống ngày qua ngày, chịu được ngày nào thì hay ngày đó.”

Bà kể ra chuyện này như muốn lấy lại sự cân bằng tâm lý, đã nói là không ngừng được: “Thật ra không chỉ mỗi nhà lão, mà thanh niên trai tráng cả thôn đều lần lượt qua đời, trong thôn chỉ còn lại ít người già và trẻ nhỏ, còn có vài nàng dâu trẻ tuổi không nỡ xa con, nên không muốn tái giá.”

Chuyện này...

Hàn Ngâm kinh ngạc: “Tất cả đều mắc bệnh nặng rồi chết sao?”

“Nhìn thì có vẻ đúng, ai cũng đột nhiên sốt cao, người ngợp co quắp, cơm nước đều ăn không vô, cho mời đại phu khám cũng không nhìn ra bệnh gì, chỉ nói là bệnh nặng mà thôi.”

Hàn Ngâm tỏ vẻ khó tin: “Căn bệnh nặng này cũng quái dị quá mức, còn biết chọn người.”

“Ai nói không được chứ.” Lão phụ có vẻ do dự, lát sau mới nói: “Nói ra cô nương cũng đừng sợ nhé, có người nói thôn này phạm vào tà sát, mọi người bèn quyên góp tiền mời đạo sĩ tới trừ tà, nhưng sau đó người vẫn chết như cũ. Về sau có thầy phong thủy nói phong thủy ở đây không tốt,

trước thôn có thành Thiên Thù đề nặng, phía sau thôn lại có một rừng liễu um tùm. Tục ngữ có câu trước nhà không trồng dâu, sau nhà không trồng liễu, trong sân không trồng dương, ông ta dạy rằng phải đốn hết rừng liễu để thay đổi phong thủy.”

Nghe thấy cây liễu, Hàn Ngâm bỗng dừng nghĩ tới Liễu yêu Tích Tích, vội hỏi: “Đốn sao? Nhưng lúc cháu tới vẫn nhìn thấy rừng liễu ở đằng xa mà.”

“Không đốn, trai tráng trong thôn cũng chết, đốn hay không đốn cũng y như nhau, với lại ai nghe thầy phong thủy đoán mò chứ!” Lão phụ bất mãn: “Rừng liễu phía sau thôn chúng ta có nguồn gốc của nó, truyền thuyết kể là thuở xưa ở đây có một nhà mở đất khai hoang, kết quả đào lên được một chậu sành đầy đất, nhà đó bèn mang chậu sành về súc rửa, làm chậu đựng thức ăn cho gà. Nào ngờ bỏ đồ ăn vào, gà ăn hết thì nó lại tự đầy lên, ăn nữa lại đầy nữa. Người vợ thấy lạ, bèn thử thả mấy đồng tiền vào, cô nương đoán xem sau đó thế nào?”

Hàn Ngâm bối rối: “Tiền đầy ắp chậu ạ?”

“Chính thế!” Lão phụ vỗ đùi, khen cô: “Cô nương thật là thông minh, quả thật là tiền chất đầy cả chậu, hóa ra nó là một cái chậu bảo vật!”

Truyền thuyết về chậu bảo vật này đâu đâu trên Cửu Nguyên cũng có, cô đã nghe qua vô số phiên bản, hơn nữa lúc trước còn ảo tưởng, nếu cô có một cái chậu bảo vật thì tốt biết mấy, từ rày về sau khỏi phải lo ăn lo mặc nữa.

Hàn Ngâm bất giác đưa tay sờ sờ đầu con Thổ Linh trư trong lòng, chậu bảo vật đương nhiên cô không có được, nhưng Thổ Linh trư biết đào vàng bạc này, đại khái cũng không khác mấy với chậu bảo vật đâu. Không biết bỏ pháp bảo Tạo Hóa Kim Tiền vào cái chậu bảo vật trong truyền thuyết này sẽ thành ra thế nào nhỉ... Ừm, nếu như nhét Mộ sư thúc và Lạc

sư huynh vào, chắc lúc đó sẽ trời ra thêm ngàn vạn sư thúc và sư huynh không chừng...

Suy nghĩ của cô càng ngày càng bay xa, làm nghe sót mất hai câu, đến khi hoàn hồn lại thì lão phụ vẫn đang nói tiếp: “Chậu bảo vật quý giá như vậy sao có thể chấp tay nhường cho ai chứ? Người nhà này bàn bạc với nhau xong thì tính dọn đi trong đêm, nhưng mang theo chậu thì không tiện chạy, do đó họ bèn bảo đứa con trai lớn mang chậu ra mảnh đất hoang vắng sau thôn để chôn, chờ sau này thoát nguy rồi về đào lại. Nào ngờ đứa con lớn này của họ lại hơi khờ, lúc chôn chậu còn nhân tiện cắm trên đó một cành liễu để đánh dấu, chờ lúc họ về đào chậu lên thì phát hiện khắp nơi mọc toàn là liễu, cũng không tìm được chậu nữa!”

Ặc, chuyện này chắc không phải do tác dụng của chậu bảo vật đâu. Hàn Ngâm vẫn nhớ Liễu Tích Tích từng nói, cây liễu rất dễ trồng, chỉ cần cắm một cành xuống đất, ngoảnh đi ngoảnh lại đã mọc cả một rừng. Có điều việc này cũng chẳng liên quan gì tới cô, truyền thuyết xưa nay luôn thêm thắt, ít có phần nào là thật, nên cô chỉ coi như đang nghe kể chuyện xưa thôi.

Lão phụ kể xong bèn tấm tắc: “Chậu bảo vật được chôn ở gần đây, chứng tỏ phong thủy ở đây chẳng hư hỏng gì, chưa kể cây liễu lại sinh trưởng rất tốt, trong thôn không có thanh niên trai tráng có thể làm việc nặng, nên mọi người đều dựa cả vào việc bẻ cành liễu để đan sọt đan giỏ, gánh vào trong thành đổi gạo muối, nếu đồn chúng đi, thì già trẻ trong thôn biết sống làm sao?”

“Đúng đúng!” Hàn Ngâm gật đầu phụ họa, rồi chợt ngửi thấy mùi cơm khét, cuống cuồng nhảy chồm lên.

Từ lời kể của lão phụ có thể nhận ra, Tổng thôn nghèo khổ, đãi khách đương nhiên không có cơm nước ngon lành gì, một nồi cơm trắng này cũng là thứ bình thường hai người già tiếc không nỡ ăn, mà để dành nhỡ đổ bệnh

thì nấu cháo ăn qua bữa. Còn thức ăn dùng chung với cơm là củ cải muối, chỉ có đĩa đậu đũa xào tỏi coi như là đồ tươi. Vì lão phụ thấy Hàn Ngâm và Lạc Vân Khanh có vẻ xuất thân quyền quý, sợ tiếp đón không chu đáo, cũng sợ họ không nuốt nổi cơm, cho nên giục Tống lão ra mảnh vườn ngoài nhà hái một ít.

Bưng cơm nước lên bàn xong, lão phụ bèn nói với vẻ áy náy: “Trong nhà nghèo nàn, thực sự không có gì ngon để tiếp đãi, hai vị ăn tạm hai miếng cho đỡ đói nhé.”

Hàn Ngâm vội nói: “Như vậy đã tốt lắm rồi ạ.”

Có cơm, còn có cả thức ăn, thế này thực sự quá tốt rồi. Nên biết rằng trước đây lúc cô lang thang ngoài đường, đến những thứ này còn chẳng được ăn nữa là! Nhưng khi cô đảo mắt qua, thấy Lạc Vân Khanh ngồi ở bên chỉ uống nước sông chứ không động đũa, bèn gọi hăn: “Đại ca, ăn cơm thôi.”

Đây là thân phận họ bịa ra lúc xin ngủ nhờ, hai người gọi nhau là huynh muội.

Lạc Vân Khanh nói thẳng: “Ta không đói bụng, các người cứ ăn đi.”

Ấy ấy! Biết hăn không đói bụng, nhưng hăn không thể ở giới phàm tục mà không ăn khói lửa nhân gian được! Người ta đâu biết hăn tu tiên, chỉ nghĩ là hăn đang chê thôi.

Hàn Ngâm lặng lẽ đập cho hăn một đập ở dưới bàn.

Lạc Vân Khanh khẽ nhếch mày nhìn cô, hăn không ăn, thứ nhất vì căn bản không cần ăn, thứ hai nhà này đã nghèo khổ thế này, hăn ăn ít đi một miếng là có thể bớt một miệng ăn cho họ, thế thì có gì sai?

Hàn Ngâm không nhìn hăn nữa, mà ngoảnh sang gương mặt đầy bất an của hai vợ chồng già.

Lạc Vân Khanh trầm ngâm giây lát, chợt hiểu ra, lập tức nghe lời cầm đũa lên.

Sau khi ăn xong, lão phụ dọn dẹp hai gian phòng bỏ trống cho họ nghỉ tạm. Hàn Ngâm bước vào nhìn thử, biết ngay gian phòng cô ở là của khuê nữ nhà này lúc chưa xuất giá, nhỏ thì nhỏ, nhưng vẫn sạch sẽ. Trên tường còn dán bức tranh tết đã phai màu, trên màn treo cái túi hương đã sắp mốc meo, thứ hợp với ý của Hàn Ngâm nhất chính là gian phòng này có cửa sổ, đẩy ra liền có làn gió đêm mát mẻ mang theo ánh trăng ulla vào phòng, còn có thể trông thấy lơ mờ rừng liễu tối đen ở đằng xa.

Lạc Vân Khanh ở ngay gian phòng bên cạnh, ngoại trừ gian phòng rộng hơn cô một chút ra, kết cấu đều giống cô như đúc.

Dựa trên tinh thần trách nhiệm của một sư huynh, trước khi ngủ hăn còn đến phòng Hàn Ngâm kiểm tra một vòng, trước khi đi dặn dò cô một câu: “Có việc thì gọi ta.”

Không cần hăn nói, cũng bảo đảm gọi!

Hàn Ngâm cười, đóng cửa lại: “Đại ca, ngày mai gặp.”

Lạc Vân Khanh trầm mặc, đứng ở ngoài cửa chốc lát rồi mới trở về phòng.

Hàn Ngâm nép ở sau cửa nghe thấy tiếng bước chân hăn về phòng, mới nhỏ giọng gọi Liễu yêu Tích Tích ra: “Tích Tích, hồi nãy cô có nghe thấy chuyện đại nương kể chứ? Rừng liễu ngoài cửa sổ đó, có gì lạ không?”

Có lẽ vì cách Lạc Vân Khanh quá gần, sợ bị phát hiện nên Tạo Hóa Kim Tiền không ừ hử tiếng nào, mà rất phối hợp hé mắt tiền cho Liễu yêu

Tích Tích thò người ra.

Liễu yêu Tích Tích nhìn về hướng cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Ta không thấy có gì lạ hết, thụ yêu tu luyện rất khó, không hơn mấy trăm ngàn tuổi thì tuyệt đối không có thành tựu, mà rừng liễu sau thôn này, nhiều lắm là có thụ linh hơn một trăm năm, có khi còn chưa tới.”

Không có gì lạ, vậy là cô có thể an tâm đi ngủ!

Cô vừa muốn đóng cửa sổ lại, thì Thổ Linh trư đã nhảy tót lên bệ cửa sổ, nhảy ra ngoài, sau đó kêu ụt ịt, ngúng nguẩy chạy vào bóng đêm.

Chỉ cần nó về kịp trước khi trời sáng, Hàn Ngâm sẽ không hạn chế hành động của nó. Cô đóng cửa sổ lại rồi ngồi vào bên giường, lấy hình nhân thể thân của Mộ Thập Tam ra chơi một hồi, sau đó tĩnh tâm an thần khoanh chân ngồi xuống, dùng tu luyện để thay ngủ.

Hai canh giờ trôi qua vội vã, đêm đã về khuya.

Hàn Ngâm giật mình, mở bừng mắt ra, cảm giác được trong túi Càn Khôn có thứ gì đang nhảy lên loạn xạ, vội vã tháo xuống kiểm tra, phát hiện châu tránh tà bỗng nhiên sáng rực...

Đây là cảnh báo, cho thấy chung quanh cô có yêu vật tiếp cận!

Nhưng khi cô đứng lên ngoảnh đầu nhìn quanh, lại phát hiện cửa sổ vẫn đóng chặt, đầu giường vẫn đang le lói ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, ngọn lửa chẳng lắc lư lấy một lần.

Hàn Ngâm đỡ trán, nhỏ giọng hỏi: “Tiền gia, châu tránh tà này người luyện bị úng nước à?”

“Người mới úng nước!” Tào Hóa Kim Tiền nhỏ giọng cầu nhàu: “Bản thân tu vi thấp không cảm giác được gì thì thôi, còn có mặt mũi xỉ vả pháp

khí mà bốn đại gia luyện ra, sao trên đời lại có loại vô tri vô sỉ vô lại như người hử...”

Nó còn muốn chửi tiếp, nhưng đã bị Hàn Ngâm cầm cái gối chặn lên mắt tiền, cô nín thở ngưng thần cảm giác thủ, phát hiện hình như có động tĩnh gì đó phát ra từ phòng Lạc Vân Khanh.

~ Hết chương 79 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tà Ma Xinh Đẹp

Tà ma xinh đẹp

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm suy nghĩ một lát, rồi lấy phi kiếm ra nhảy qua cửa sổ, núp dưới cửa sổ của căn phòng sát vách. Cô thấy cửa sổ đóng chặt, thế nhưng ngọn đèn bên trong lại hắt lên cửa sổ giấy một bóng dáng yếu điệu.

Lúc này châu tránh tà trong túi Càn Khôn càng nhảy nhót dữ dội hơn, nhưng bóng dáng yếu điệu bên trong hình như chưa cảm giác được sự tồn tại của cô, điều này làm cho cô sinh lòng cảnh giác, biết tu vi của tà ma này không tệ, ít nhất cao hơn Thổ Linh trư. Do đó cô cũng không biết nên phá cửa sổ vào, hay là quan sát thêm một lúc thì tốt hơn.

Trong lúc do dự, cô nghe tiếng Lạc Vân Khanh vang lên: “Cô nương là ai, nửa đêm canh ba sao lại đến đây?”

“Nô gia...”

Bóng dáng nhỏ bé vừa cất giọng, Hàn Ngâm đã thấy nổi da gà khắp cả người.

Không không không, không phải giọng cô ta khó nghe, mà là quá dễ nghe mới đúng, quá mức nhuyễn ngọc ôn hương, trong dịu dàng lại mang theo một loại quyến rũ làm người nghe nhũn cả xương. Cũng bởi vì quá

mềm mại đáng yêu, cộng thêm âm điệu ngân dài, bên trong pha tạp đủ loại tiếc nuối và ngây thơ, làm người ta cảm giác dính dấp ngây ngấy như một bát canh củ sen ngọt lịm.

Cô ta nói tiếp: “Nô gia vốn là người ngoài thôn, ba năm trước được gả đến Tống trang này, nào ngờ vừa gả vào được một năm thì trượng phu đã bệnh chết, bỏ lại một mình nô gia... thật là khổ...”

Trong giọng nói mang theo nước nở nghẹn ngào, nhưng dù thế vẫn du dương uyển chuyển, thiên kiều bá mị.

“Nói mục đích.” Dưới tiếng thút thít dụ hoặc tâm thần như vậy, mà giọng Lạc Vân Khanh vẫn lạnh lẽo như không.

Có lẽ do bị vẻ bình tĩnh của hắc lang nghiễm, nên sự kiêng dè của Hàn Ngâm đối với tà ma này không còn quá lớn nữa, cô cầm lòng không đành len lén chọc vào cửa sổ giấy nhìn vào trong, thấy Lạc Vân Khanh đang đứng bên giường, nét mặt vẫn vô cảm như nào giờ. Bên cạnh đèn là bóng dáng thướt tha của tà ma, cô ta chỉ khoác một chiếc váy lụa xuyên thấu, mái tóc đen xõa dài như mây, để lộ chiếc cổ dài tuyệt trần.

Xì! Tà ma đúng là tà ma, gốc muốn chết, tới nỗi đối cũng nói không xong!

Hàn Ngâm nhìn lướt qua một thoáng, oán thầm: Kiểu trang phục này, sao có thể là tiểu tức phụ thủ tiết được chứ? Ngay cả nữ tử phong trần bán rẻ tiếng cười trong câu lan cũng không mặc hở tới cỡ này đâu!

Mới nghĩ đến đó, cô chợt nghe thấy tà ma bên trong ngừng khóc, nhẹ giọng thở dài: “Không đối gặt công tử, nô gia thấy công tử vào thôn từ xa, sau khi về nhà thì trà không màng cơm không nghĩ, trước mắt chỉ hiện lên bóng dáng của công tử. Muốn quên, cũng không thể quên... công tử xin đừng chê cười nô gia, vị đắng của quả tình này, quả thật cả đời nô gia mới

ném thử lần đầu, không nén nổi nên mới mạo muội đến đây... nếu công tử không chê, nô gia... tình nguyện làm ấm giường cho công tử...”

Tà ma cúi thấp đầu xe xe vạt áo, càng nói giọng càng thấp, khi nói đến câu cuối cùng thì đã như tiếng thì thầm vụng trộm, nhưng lại càng chọc người hơn, êm ái then thùng, muốn nghênh mà còn kháng cự.

Hàn Ngâm cũng biết nghe lén góc tường là hành động không đứng đắn, nhưng nghe đến nỗi mặt đỏ tới mang tai thế này là lần đầu tiên trong đời! Hồng là hồng ở chỗ bản thân đọc quá nhiều sách, đến chuyện làm ấm giường mà lúc trước cô rất xa lạ, bây giờ lại hiểu rõ mồn một!

Phì phì phì!

Nhất là Lạc Vân Khanh, nét mặt vẫn lạnh tanh như trước, nhưng đôi mắt thanh bần lại nhìn chăm chăm vào tà ma, sau đó cô nhìn thấy hình như tà ma cho rằng hấn đã động tâm, bèn ngước mặt lên bước tới một bước, váy lụa đỏ trên người thoát cái đã trượt tới mắt cá chân.

Dưới ánh nến lay động, dáng dấp của tà ma xinh đẹp mỹ miều, da thịt trơn láng trắng mịn như ngưng chi, bờ vai mịn màng, vòng eo mảnh mai nhỏ nhắn, còn có...

Hàn Ngâm càng luống cuống tợn, bởi vì cô nhìn thấy Lạc Vân Khanh đưa tay phải ra, thông thả mà kiên định sờ lên tóc tà ma, đầu ngón tay xoa sợi tóc rồi khẽ vuốt xuống...

Ặc!

Hàn Ngâm không có cách nào rình trộm được nữa, quay lưng định đi.

Không phải cô mặc kệ sống chết của Lạc Vân Khanh, mà do lai lịch của tà ma này khá kỳ quặc, chẳng nổi lời nói dối vừa rồi với căn bệnh nặng mà lão phụ kể, chỉ cần không bị tà ma mê hoặc hồn phách, thì ai có chỉ số

thông minh đều đoán ra được thân phận phi nhân loại của tà ma này, từ đó suy ra Lạc Vân Khanh tất nhiên sẽ không bị mê hoặc.

Nếu hắn đã biết rõ mà còn trấn định như thế, thì nguyên nhân chỉ có một. Hắn tự thấy tu vi của mình đủ đối phó với tà ma này, về phần đối phó kiểu nào, Hàn Ngâm cũng không muốn nhìn, vì thật tình quá mức xấu hổ! Có thể nào cô cũng không tưởng tượng nổi, cô và Lạc Vân Khanh chung tay vây đánh một con ma trần trụi trụi thì sẽ ra cái dạng gì.

Tiếc là, cô muốn đi, nhưng Lạc Vân Khanh lại không cho.

“Hàn Ngâm, phong bế cửa sổ!”

Giọng hắn có vẻ cấp bách, Hàn Ngâm hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ nghe lệnh theo bản năng, tay bắt kiếm quyết, phi kiếm tức tốc tuôn ra kiếm khí sắc bén như vật sống, giăng ra kiếm võng. Ngay khi cửa sổ được phong bế xong, cô thấy song cửa sổ lập tức sụp đổ thành tro hết như gỗ mục.

Lập đặt nhìn thoáng qua bên trong, cô trông thấy tay phải Lạc Vân Khanh đang bóp cổ tà ma, tay trái hóa ra lưỡi băng, đang chực đánh tới người tà ma. Cô không dám lơ mề, vội vã ổn định tâm thần, không ngừng vận chuyển linh lực ngũ hành bên trong đan điền, đề lên kiếm võng một đạo hỏa phong thuật, rồi đề thêm một đạo thổ phong thuật.

Nói tóm lại chỉ cần là loại pháp thuật cô biết, đồng thời có thể chặn mất đường thoát thân của tà ma, thì cô sẽ dùng hết mà không tiếc linh lực. Một tầng chồng lên một tầng, một lớp phủ lên một lớp, ánh sáng pháp thuật lưu chuyển kỳ ảo, xua tan bóng tối bao phủ một trượng quanh người cô, khiến chung quanh sáng rực như ban ngày.

Hàn Ngâm vừa định thở phào một hơi, chợt nghe trong phòng vọng ra tiếng rú rít thảm thiết, sau đó xuyên qua lớp lớp bình phong, cô thấp thoáng nhìn thấy trong phòng có một đốm sáng xanh biếc đang tả xông hữu đột, tích tắc sau đã phá vỡ được kiếm võng và ba tấm lá chắn của cô.

Cô sửng sốt, không nhận ra tà ma này là thứ gì, nhưng cô biết nếu nó cứ dùng tốc độ hiện tại để đột phá, thì e là chỉ chốc lát thôi sẽ có thể phá vỡ lá chắn thoát thân!

Hàn Ngâm căn môi, cố vận chuyển linh khí nhanh hơn nữa, pháp thuật cũng lũ lượt ép tới ngày một nhanh. Nhưng suy cho cùng uy lực pháp thuật của cô vẫn rất yếu, tốc độ dựng lá chắn có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng tốc độ phá của tà ma, mắt thấy đốm sáng xanh biếc đã cách cô càng lúc càng gần...

Bỗng nhiên hàn khí bùng phát quanh người cô, trước mắt nổ ra mấy đường kiếm khí lạnh thấu xương.

Cô không thấy rõ hướng đi của kiếm khí, nhưng lại thấy rõ đốm sáng xanh biếc kia bị chém làm hai, hai chém thành bốn, tản mát khắp nơi hết như đom đóm, lực xông phá lá chắn cũng lập tức yếu xuống, nhìn qua tà ma đã rơi vào cảnh khốn đốn, không còn đường đào sinh.

Tiếp theo phải làm sao cô không biết, nhưng Lạc Vân Khanh lại biết rõ, điều khiển phi kiếm dồn đốm sáng xanh biếc tới trước người mình, rồi tiện tay nhặt chén trà đặt trên tủ, úp tất cả vào trong. Sau đó phong ấn thêm mấy đạo pháp phù lên chén, đến đây mới thu phi kiếm lại, nói: “Được rồi!”

Hàn Ngâm thở hắt ra một hơi, phát hiện cả người mình đã toát mồ hôi lạnh. Cô cầm ống tay áo lau lưng tung trên người, đi mấy bước đã vào phòng Lạc Vân Khanh một cách dễ dàng, bởi vì chẳng những cửa sổ, mà bức tường của phòng này cũng đều bị pháp thuật và kiếm khí đánh tan nát, chỉ còn trơ lại gạch vụn và mạt gỗ.

“Lạc sư huynh ——” Hàn Ngâm vừa lên tiếng, đã nghe bên ngoài ồn ào hẳn lên, hai vợ chồng đập cửa ầm ầm, kêu toáng vào với giọng kinh hoàng: “Sao vậy, sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Hự, Hàn Ngâm và Lạc Vân Khanh nhìn nhau, cả hai đều bất đắc dĩ.

Họ quên bémng mất chuyện này, tiếng đánh nhau vừa rồi hình như hơi lớn.

Hàn Ngâm bưng trán, nhỏ giọng hỏi: “Nói sao đây?”

Lạc Vân Khanh đáp cực nhanh: “Muội xem rồi liệu đi.”

Á á á! Hóa ra sư huynh cũng không phải người tốt, chỉ cần một câu hết sức đơn giản, đã quăng hết chuyện rắc rối này lên đầu cô!

Đương nhiên Hàn Ngâm không muốn làm! Nhưng nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt, thần sắc có vẻ mệt mỏi của hã nên đành nhịn, hỏi lại hã: “Có thể tường thuật tình hình thực tế không?”

Nếu không thì biết giải thích kiểu gì chuyện xin ngủ nhờ nhà người ta, ngủ tới nửa đêm thì tự dưng đánh sập một bức tường nhà người ta đây?

Lạc Vân Khanh không trả lời, nhưng ánh mắt nhìn cô rành rành là không được!

Sư huynh đúng là không phải người tốt mà! Vừa không cho cô nói dối, vừa quăng cho cô chuyện cần phải nói dối!

Lúc này tiếng gõ cửa bên ngoài đã dữ dội lắm rồi, cho thấy hai vợ chồng đã sốt ruột tới độ sắp tông cửa xông vào. Hàn Ngâm không thể lần lữa nữa, nhanh chóng móc một con dao từ trong túi Càn Khôn ra, đâm mạnh lên cánh tay mình, sau đó rút phắt ra, máu tươi thoát cái bắn ra tung tóe.

“Muội...” Lạc Vân Khanh chỉ bật ra một chữ, sau đó ngậm chặt miệng không nói nữa.

Hàn Ngâm cười hì hì, nhét con dao dùng để giả bộ tự sát vào, sau đó ôm cánh tay, vác bộ mặt đưa đám đi ra mở cửa.

Lạc Vân Khanh đứng trong phòng, nghe cô vừa khóc vừa kể ở bên ngoài, gì mà ngủ tới nửa đêm chợt nghe tiếng động, bèn chạy qua phòng đại ca nhìn thử. Hóa ra có tiểu tặc đột nhập vào phòng ăn trộm, nhờ đại ca có chút võ nghệ nên đánh nhau với tên trộm, cô lại bất cẩn bị kẻ trộm đá thương vân vân. Quả là thối phòng tới loạn xà ngầu, dọa cho cặp vợ chồng già chết trân, liên thanh hỏi cô bị thương có nặng lắm không, có cần mời đại phu không.

Đây đúng là...

Lừa chết người không đền mạng!

Lạc Vân Khanh thầm thở dài một hơi, lát sau nghe thấy Hàn Ngâm đẩy cửa lách người vào, le lưỡi với hắc, nói: “Đối phó xong rồi! Muội nói lúc này huynh đánh nhau với tiểu tặc bị mất sức, đang điều tức tĩnh dưỡng, bảo họ về phòng ngủ, có gì mai nói tiếp.”

Không ngoài dự đoán! Nếu cô đã nghiêm túc nói dối, dù cho lúc này hai vợ chồng tận mắt nhìn thấy họ đánh nhau với tà ma, thì cô cũng có thể nói thành họ bị hoa mắt, để họ tin là chẳng có chuyện gì xảy ra...

Lạc Vân Khanh nhìn cái dáng dương dương đắc ý của cô, bỗng nhiên nói: “Tu vi của muội... không tệ, ta hoàn toàn không cảm giác được khí tức trên người muội, vừa rồi nếu muội không chọc cửa sổ giấy, thì ta cũng không biết muội đang ở bên ngoài.”

Câu này...

Hàn Ngâm nhớ lại màn kiêu diễm vừa rồi, mang tai bỗng nhiên nóng rần lên, nhưng thứ làm cô cảnh giác hơn chính là câu này của Lạc Vân Khanh. Chẹp, vị sư huynh này đúng là thông minh hết phần người ta, dám chắc không chóng thì chầy cũng điều tra ra sự bất thường trên người cô, muốn giấu diếm hắc, chi bằng cứ thẳng thắn thì hơn!

Cô quyết định thật nhanh, lấy châu tránh tà trong túi Càn Khôn ra đưa cho hắn, cười khố nói: “Không phải tu vi của muội không tệ, mà do pháp khí này không tệ, nó có thể che khí tức trên người muội, hơn nữa, muội có thể phát hiện ra tà ma trong phòng huynh, cũng nhờ hạt châu này cảnh báo.”

Lạc Vân Khanh không nhận, chỉ nhìn rồi hỏi: “Ở đâu mà có?”

“Trước khi xuống núi Mộ... Mộ sư thúc đưa...” Hàn Ngâm vừa nói, vừa thầm xin lỗi trong lòng, xin lỗi Mộ sư thúc, Tạo Hóa Kim Tiền không lộ diện được, chỉ có thể bơi đen lên lưng ngài thôi!

Lạc Vân Khanh hơi trầm ngâm một lúc, không nói đề tài này nữa, chỉ đưa tay nhặt chén trà đã phong ấn bằng pháp phù bỏ vào trong túi Càn Khôn của mình, rồi nói: “Đi thôi!”

Hàn Ngâm chờ ra: “Đi đâu? Muội còn muốn hỏi huynh tà ma này rốt cuộc là thứ gì đây!”

Lạc Vân Khanh chỉ trả lời câu trước: “Tìm chậu bảo vật.”

“Ồ?” Hàn Ngâm ngẫm nghĩ một lúc đã ngộ ra: “Tà ma này có liên quan tới chậu bảo vật trong truyền thuyết kia?”

Chậu bảo vật trong truyền thuyết được chôn trong rừng liễu cách bức tường bị đổ sập này không xa.

Lạc Vân Khanh bước thẳng ra ngoài: “Ta đoán là vậy, có đúng hay không còn phải đi tìm mới biết được.”

~ Hết chương 80 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Nô Gia Không Phải Quý!

Nô gia không phải quý!

Edit: Yunchan

Đêm khuya, bầu trời tối om, trong rừng liễu càng tối đến mức giơ tay không thấy được năm ngón.

Lòng bàn tay Lạc Vân Khanh sáng lên Tụ Quang thuật, mắt nhìn Hàn Ngâm chứ không đi.

“Nhìn gì thế?” Hàn Ngâm chưa phản ứng kịp.

“Muội dẫn đường đi.”

“Muội?” Hàn Ngâm phiền muện: “Mảnh rừng này ít nhất cũng rộng hơn hai mươi mẫu, muội biết đi đâu tìm.”

Lạc Vân Khanh lời ít ý nhiều: “Châu tránh tà.”

Ợ, suýt chút nữa quên mất pháp khí này.

Hàn Ngâm không hỏi han gì nữa, nhận lệnh đi trước mò đường. Nhưng mò hết cả cánh rừng, châu tránh tà vẫn không phát ra bất cứ cảnh báo gì, trong khi bầu trời đã hơi hửng sáng, cô còn nghe thấy tiếng gà gáy vang lên trong Tổng trang.

“Thôi vậy, không cần tìm nữa, có lẽ là ta đoán sai.” Giọng của Lạc Vân Khanh có vẻ áy náy.

Hàn Ngâm vốn không cam lòng, muốn tìm thêm một lúc nữa, nhưng sợ về trễ, đôi vợ chồng chỗ họ ở trọ sáng sớm không tìm thấy họ, đến lúc đó lại phải phí nước bọt giải thích, nghĩ thế cô cũng chỉ đành từ bỏ.

Hai người quay trở lại, ra khỏi rừng liễu, khi gần tới Tổng trang thì châu tránh tà trong túi Càn Khôn của Hàn Ngâm lại nảy lên.

“Á!” Cô dừng lại, ngạc nhiên nói: “Ở đây? Nhưng muội nhớ lúc chúng ta vào rừng liễu cũng đi ngang qua đây, lúc đó châu tránh tà đâu có phản ứng gì.”

Giọng Lạc Vân Khanh bỗng mang theo buồn cười: “Muội nhìn phía trước đi.”

Hàn Ngâm ngẩng đầu, nhìn thấy trong tia nắng ban mai tờ mờ, một con heo đen tròn vo đang xoắn cái đuôi heo, lắc lắc cái mõng tròn đi về phía trước...

Cô đỡ trán, cất giọng gọi: “Nha Nha!”

Thổ Linh trư nghe thấy tiếng gọi, cái chân ngắn bỗng nhiên khựng lại, sau đó quay người chạy hăm hở về phía cô.

Lúc này Hàn Ngâm thấy rõ trong miệng nó ngậm một cái chậu dính đầy bùn, đại khái chính là cái chậu bảo vật mà họ mất cả đêm để tìm, cô vội vã chạy lên đón, muốn đoạt cái chậu trong miệng heo.

Ai ngờ Thổ Linh trư lại trợn cặp mắt đục, cắn chết cái chậu không chịu thả.

“Đồ tham ăn!” Hàn Ngâm hết cách, đành lục túi Càn Khôn lấy ra một cái bánh bát trân, mới đổi được cái chậu trong miệng nó.

Thi Dịch trần chú xong, cô ngạc nhiên phát hiện cái chậu cái bồn trong tay lại hết sức đẹp đẽ tinh xảo, hình dáng và kích cỡ khá giống với đồ rửa bút bình thường, trên nước men màu thiên thanh là một nữ tử khoác váy lụa đỏ, dung mạo diễm lệ yêu mị, đang dựa vào lan can viết chữ, ngắm cá bơi.

Lạc Vân Khanh chỉ liếc qua một lát, rồi nói: “Là cô ta.”

Cô ta, tất nhiên là để chỉ tà ma kia, lúc này Hàn Ngâm vẫn chưa nhìn thấy mặt cô ta.

Hàn Ngâm bức xúc: “Truyền thuyết đúng là lừa đảo! Sao lại có người nhìn đồ rửa bút tinh xảo cỡ này thành chậu sành, còn đem cho gà ăn được chứ.”

Lạc Vân Khanh không nói tiếng nào, chỉ nhận đồ rửa bút nhìn một chút, thấy dưới đế in rất nhiều phù văn lớn nhỏ, sau đó lật lại, ném một đồng tiền vào đó, đợi một hồi, đồng tiền vẫn nằm im lìm ở đó, không biến mất, đương nhiên cũng không đầy lên, rất hiển nhiên, đây không phải là chậu bảo vật gì cả.

“Huyền thuật.”

Hắn đưa đồ rửa bút cho Hàn Ngâm, rút phi kiếm vẽ lên mặt đất một trận đồ mà Hàn Ngâm không biết, rồi ấn lên góc trận mấy lá bùa, sau đó hắn chiếm giữ vị trí mắt trận, bảo Hàn Ngâm đặt đồ rửa bút vào trong trận, dặn cô ở ngoài trận trông chừng. Xong đâu đấy thì gỡ pháp phù phong ấn trên chén trà, trút đốm sáng xanh bị trấn giữ trong đó vào đồ rửa bút.

Quả nhiên, cứ như ném đá vào mặt hồ, bên trong đồ rửa bút bỗng nhiên nổi lên gợn sóng xanh biếc, ngay sau đó trên gợn sóng lại trào ra một

lớp sương mù trắng, bóng dáng nữ tử váy đỏ xuất hiện bên trong màn sương mù và gợn sóng ấy, trông như đang đập lên sóng nước, dáng dấp không giống tà ma, trái lại còn mang theo hai phần tiên khí.

Thấy nữ tử váy đỏ không có ý định phá trận thoát ra, Hàn Ngâm bèn tò mò cầm kiếm ngồi xuống đất, nhìn cô gái chỉ cao tầm ba tấc đang che mặt khóc trong đồ rửa bút, vừa khóc vừa nói với Lạc Vân Khanh: “Tại sao công tử lại chẳng có chút lòng thương hương tiếc ngọc nào như thế, nếu đã ghét bỏ nô gia thì cự tuyệt là được, tại sao phải xuống tay tàn nhẫn như vậy, khiến nô gia suýt chút nữa hồn phi phách tán.”

Lạc Vân Khanh chưa đáp tiếng nào, Hàn Ngâm đã không nghe nổi, nhặt cành cây nhỏ gõ gõ lên phi kiếm của mình, nói: “Nè nè nè! Cô nói lý lẽ chút đi có được không, cô âm mưu hại huynh ấy trước, sao còn không biết xấu hổ trách người ta xuống tay tàn nhẫn hả?”

Phản ứng của nữ tử váy đỏ nằm ngoài dự liệu của cô, cô ta quay người lại liếc cô với ánh mắt ai oán, chẳng qua bề ngoài xinh đẹp đúng là có lợi, dù liếc trắng mắt bất lịch sự, nhưng vẫn quyến rũ khó tả.

Nữ tử váy đỏ nói giọng bất mãn: “Được thôi, coi như nô gia âm mưu hại y, nhưng nô gia đâu hại cô, vì sao phải xuống tay với nô gia?”

Hàn Ngâm vừa nghe đã hứng thú, về mảng đấu võ mồm này, trước giờ cô chưa từng thua ai đâu, lập tức lên tiếng vật lại: “Trí nhớ của cô kém quá đi mất, ta xuống tay với cô hồi nào, sao ta không nhớ rõ nhỉ? Ta chỉ nhớ mình rảnh rồi không có việc gì làm nên tiện tay đập lên cửa sổ mấy loại pháp thuật để bắt ruồi thôi, cô tự đụng vào mà còn trách ta á?”

Nữ tử váy đỏ ghen hòng, thộn mặt ra một lát rồi lại liếc cô ai oán, sau đó che mặt khóc nức lên: “Nói tóm lại các người đều không phải người tốt, xuống tay tàn nhẫn bắt nạt một thiếu nữ yếu đuối như nô gia.”

Ợ! Công lực không biết xấu hổ của tà ma này quá thâm sâu! Mình gây ra lỗi mà còn nói tới mức cây ngay không sợ chết đứng thế này, cứ như mọi tội lỗi đều của người ta, còn mình là vô tội nhất á!

Hàn Ngâm cười hề hề đầy lạnh lẽo: “Được rồi, cô là thiếu nữ! Thế xin hỏi vị thiếu nữ đây vì sao nửa đêm canh ba, tới cửa vào phòng, làm bộ làm tịt, lả lướt đưa tình, dụ dỗ nam tử nhà lành còn làm hại tính mạng người ta hả?”

Nam tử nhà lành...

Lạc Vân Khanh cố dẫn xuống thôi thúc muốn thờ dài, cảm giác sự muội này của mình chẳng thua gì tà ma, không phải là người dễ bắt nạt.

Quả nhiên, nữ tử váy đỏ lập tức bĩu môi phản bác: “Mấy tên nam tử thô tục đó không xứng để nô gia làm bộ làm tịt, lả lướt đưa tình? Chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, bọn chúng đã sắc không mê người người tự mê rồi.”

“Lắm chuyện!” Hàn Ngâm mắng: “Nói mau, tại sao cô làm chuyện này!”

Nữ tử váy đỏ tiếp tục liếc cô trắng mắt: “Dựa vào đâu phải nói với cô?”

Hàn Ngâm rút kiếm chìa thẳng vào cô ta, lạnh lẽo nói: “Dựa vào kiếm trong tay ta!”

Nữ tử váy đỏ khịt mũi như khinh thường, quay ngoắc mặt đi không đếm xỉa tới cô.

Thật... thật là mất mặt...

Hàn Ngâm âm ức, lẽ nào tu vi của cô thật sự kinh khủng như vậy? Tới tà ma cũng không sợ đòn uy hiếp của cô? Cô đành phải nhìn sang Lạc Vân

Khanh nhờ giúp đỡ.

Lạc Vân Khanh chỉ nói độc một chữ lạnh tanh: “Nói.”

Nữ tử váy đỏ như bị tui thân sâu sắc, đôi mắt ngấn lệ, đáp: “Công tử muốn nô gia nói, nô gia tất nhiên sẽ thuận theo, nhưng công tử có lòng dạ độc ác như thế thật không...”

Nói rồi cô ta liếc liếc Lạc Vân Khanh như thể oán trách, xoắn xoắn vạt áo mình đầy hờn tui.

Người so với người đúng là tức chết người!

Mặc kệ nữ tử này ngoan ngoãn nghe lời Lạc Vân Khanh là xuất phát từ mục đích gì, nói tóm lại Hàn Ngâm đã thâm hạ quyết tâm, từ nay về sau phải cố gắng tu luyện gấp bội, gặp phải loại yêu tinh mặt đầy dùng lời đe không chết này, thì cứ dùng bạo lực xử lý thẳng tay! Không chịu nói à? Được, vậy đánh tới khi cô ta chịu nói mới thôi!

Nữ tử váy đỏ ôm lòng chờ đợi, nhưng thấy gương mặt tuần tú của Lạc Vân Khanh vẫn chẳng thay đổi gì, cô ta buộc lòng phải giơ cánh tay nhỏ nhắn lên, hóa ra một cái xích đu trong đồ rửa bút, rồi ngồi lên đó kể lể với giọng ai oán: “Ban đầu nô gia cũng là một thiên kim khuê tú gia thế trong sạch, không may cha nô gia thích kết giao với dị nhân giang hồ, chúc sư phương sĩ, thường mời họ tới nhà yến tiệc, trong bữa tiệc còn mời những người đó trổ tài, hoặc cắt giấy thành bướm, hoặc đoạn lưỡi phun lửa, để giúp vui tiệc rượu.”

Đến đây giọng cô ta chuyển thấp: “Ai ngờ có lần thuật sĩ ông mời về không phải người tốt lành gì, hần uống say trong bữa tiệc, rồi mượn men say xông vào hậu hoa viên nhà nô gia. Khi đó nô gia đang cùng nha hoàn cho cá ăn ở bên bờ hồ, bị hần bắt gặp đương nhiên rất hoảng sợ, nô gia muốn lánh đi, lại bị hần kéo tay áo nói lời ong bướm trên ghẹo. Thuở nhỏ nô gia cũng đọc không ít nữ quy nữ giới, đâu thể chịu được nổi nhục nhả

như vậy, nhờ có nha hoàn giúp sức, nô gia giãy thoát được bèn chạy đi tìm cha mình khóc lóc kể lể, thế là cha nô gia nổi giận, chửi bới tên thuật sĩ kia một trận rồi cho người đuổi đánh ra ngoài.”

Hàn Ngâm hỏi: “Thuật sĩ kia ghi hận trong lòng sao?”

“Đúng thế.” Nữ tử váy đỏ cuối cùng cũng nhìn cô được một lần tử tế: “Nghiêm túc mà nói, thuật sĩ kia quả thật có chút bản lĩnh, có thể dùng huyền thuật tới xuất thần nhập hóa. Hắn ôm hận trong lòng, nên vào một đêm nhân lúc nô gia ngủ say, chẳng biết dùng pháp thuật gì bắt nô gia đi, sau khi nhục nhã nô gia, hắn vì thèm muốn nhan sắc của nô gia nên không hạ sát, chỉ bắt nô gia cải trang thành mẹ hắn, theo hắn giả danh lừa bịp.”

Nói đến đây, cô ta thở dài thật nhẹ: “Khi đó nô gia vừa độ tuổi hoa, nào từ bỏ được mạng sống để đi tìm chết chứ? Do đó buộc lòng phải theo hắn, nhưng vẫn lén học huyền thuật sau lưng hắn, thầm nghĩ sẽ có một ngày giết hắn báo thù. Không ngờ trời không chiều lòng người, có lần hắn mang nô gia tới nơi nào đó dự tiệc, trong bữa tiệc có người nhận ra nô gia, nói rằng sau khi nô gia mất tích cha nô gia đã sai người tìm kiếm suốt mấy năm, nô gia nghe tin mà sầu khổ vô cùng, đang muốn tự nhận thân phận, chẳng biết sao tên thuật sĩ lại khơi lên một trận cuồng phong, cặp nô gia chạy trốn.”

Giọng cô ta càng thấp hơn: “Khi trốn thoát rồi hắn liền nổi lên sát tâm, nô gia nhận thấy điềm dữ nên cầu xin hết lần này tới lần khác, thề thốt rằng lần tới dù có người nhận ra cũng tuyệt đối không thừa nhận, nhưng có lẽ khi đó hắn đã chán ngấy nhan sắc của nô gia, nên thẳng tay giết nô gia mà không chút lưu tình!”

Nữ tử váy đỏ nói tới đây, che mặt tuôn lệ lã chã.

Hàn Ngâm nâng má, một lát sau mới bình tĩnh: “Hóa ra cô là oán quỷ.”

“Xí!” Nữ tử váy đỏ hất mặt lên, dựng mày liễu quát: “Ai là quý? Nô gia không phải quý!”

Hàn Ngâm nổi cáu: “Thừa nhận đi, cô chết rồi, không phải quý thì là gì?”

“Đã nói không phải quý là không phải quý!” Nữ tử váy đỏ lại lườm Hàn Ngâm: “Thủ đoạn của tên thuật sĩ kia hết sức độc ác, sau khi nô gia chết hẳn lập tức trấn ba hồn bảy phách của nô gia lại, sau đó đốt thi thể của nô gia, hòa tro cốt vào đất sứ, nặn ra đồ rửa bút này, còn vẽ lên đó cảnh hắc nhìn thấy nô gia lần đầu, cuối cùng lúc nung luyện lại phong ấn ba hồn bảy phách của nô gia vào đồ rửa bút...”

Cô ta vừa nói vừa khóc ngất: “Vậy thì sao gọi là quý được?”

Hàn Ngâm nghe đến đoạn thuật sĩ ác độc kia hòa tro cốt nữ tử váy đỏ vào đất sứ để nung thành đồ rửa bút thì rung mình một chút, thừ người ra nhìn chăm chăm vào đồ rửa bút một hồi, mới nói: “... Cô đúng là rất thảm! Nhưng cô quả thực đã chết rồi, không gọi cô là quý, vậy phải gọi cô là gì?”

Nữ tử váy đỏ vung tay lên, từng gợn sương trắng lập tức quấn quanh người, cô ta vuốt vuốt tóc mai, cười duyên dáng: “Gọi nô gia là tiên sứ được rồi!”

Da mặt quả nhiên quá dầy! Không gọi cô ta là lệ quý cây hồn đã nể mặt cô ta lắm rồi, vậy mà còn không biết xấu hổ tự xưng là tiên!

Hàn Ngâm bĩu môi, không thèm nói nữa.

Lúc này Lạc Vân Khanh trầm mặc này giờ lại lên tiếng: “Dường hồn.”

Hàn Ngâm ngạc nhiên hỏi lại: “Dường hồn?”

“Ừ.” Lạc Vân Khanh hơi cau mày nói: “Nghe nói có vài thuật sĩ tà đạo chuyên về loại thuật dưỡng hồn này, dùng nó để huyễn hoặc người, vơ vét vàng bạc tài vật, cực kỳ tà ác tàn nhẫn.”

Nữ tử váy đỏ chen vào: “Công tử quả là hiểu sâu biết rộng, hãn bắt nô gia sau khi chết vẫn bị đày đọa, hồn phách vẫn bị hãn khống chế, còn chẳng phải là để vơ vét tài vật cho hãn sao? Hãn chọn nhà giàu đại hộ để lừa bịp, mỗi lần qua ba tuần rượu bèn lấy đồ rửa bút này ra, rót vào đó chú thanh thủy, rồi bắt nô gia biến ra lớp lớp lá sen, đứng trên đó ca múa cho người ta xem, nô gia thực sự khổ không sao tả xiết.”

Cô ta nói tới đây thì nhảy xuống khỏi xích đu, vuốt tóc mai, rồi quỳ xuống dập đầu với Lạc Vân Khanh: “Xin công tử thấy nô gia gặp cảnh ngộ bi thảm mà thương xót, bỏ qua cho nô gia lần này, nô gia tình nguyện từ nay về sau phục dịch cho công tử để báo ân.”

~ Hết chương 81 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Khóc Nữa Ta Sẽ Lật Tẩy Cô!

Khóc nữa ta sẽ lật tẩy cô!

Edit: Yunchan

Lạc Vân Khanh đắm chiêu một thoáng.

“Cô hãy nói ra nguyên nhân hại người trước, sau đó ta sẽ suy xét.”

Nữ tử váy đỏ thướt tha đứng dậy, ăm ực giải thích: “Việc này không thể trách nô gia.”

Mặc dù Hàn Ngâm xót xa cho cảnh ngộ của cô ta, nhưng nghe thấy câu này vẫn không dẫn lòng được, lên tiếng phản bác: “Sao lại không thể trách cô, lẽ nào những người đó cam tâm tình nguyện chết?”

“Đúng thế!” Nữ tử váy đỏ liếc Lạc Vân Khanh một cách u oán rồi nói: “Nô gia tới nhà vào phòng, tự nguyện làm ấm giường là lần đầu tiên, mọi khi chỉ đến mong một và ngày rằm mới đi tản bộ ngắm trăng trong rừng liễu này, thỉnh thoảng gặp vài tên nam tử tầm thường, nô gia tri thư đạt lễ, nên bồi rồi muốn tránh đi, đáng tiếc đã mất thân thể, hồn phách lại bị giam trong đồ rửa bút thiên trường địa cửu, chân bủn rủn đuối sức, chạy bất cần nên trật chân té ngã, những nam tử này tự động đuổi theo nô gia, buông lời trêu ghẹo, cuối cùng còn nhào lên người nô gia...”

Nói tới đây, cô ta che mặt lại với vẻ vô cùng e thẹn: “Ôi ôi ôi! Loại chuyện này các người có thể nghe không biết ngượng, nhưng nô gia không thể nói mà không biết ngượng, nói tóm lại là bọn họ cam tâm tình nguyện, nô gia cũng đâu để bọn họ thiệt thòi gì, mấy tên nam tử thô tục quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời như họ, có thể chết phong lưu như vậy, coi như không uổng một kiếp người rồi.”

Tri thư đạt lễ! Bối rồi muốn tránh! Trật chân té ngã! Trêu ghẹo nhào tới! Còn ngay ngoài đồng...

Được rồi, không biết Lạc Vân Khanh nghe xong lời này có cảm giác gì, chứ Hàn Ngâm lại nghe ra trong giọng điệu giả vờ giả vịt còn mang vẻ tự phụ tự luyện này, sắc mặt muốn nghênh mà còn chối! Chết người nhất là trong đó còn phảng phất mùi lừa dối đưa tình, kịch cỡm kiểu cách! Lực sát thương khủng khiếp, khiến nét mặt Hàn Ngâm từ mây nhạt gió lành sang ngả nghiêng trong gió, khóe miệng giật giật, quả thực không biết diễn tả loại cảm giác sấm sét ùng ùng lại bối rối quần bách này thế nào, đành phải lấy tay xoa xoa cánh tay, cố xoa hết da gà đang nổi khắp người xuống.

Thế mà nữ tử váy đỏ còn thở dài yếu đuối, vung cánh tay nhỏ lên biển ra một khe suối sâu, cô ta ngồi xuống vuốt mặt mình rồi lại lên tiếng xót xa cho thân phận: “Thật ra nô gia cũng không muốn thế đâu, nhưng còn cách nào chứ, ai bảo vẻ ngoài của nô gia chim sa cá lặn thế này, hoa nhường nguyệt thẹn thế này, vì vậy mới có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, không thể tránh được.”

“Đủ rồi.” Vẻ mặt Lạc Vân Khanh tuy không thay đổi, nhưng rõ ràng đã mất kiên nhẫn, cắt ngang lời cô ta: “Cô nói chuyện chậu bảo vật đi, tại sao lại bị người ta nhận sai.”

“Chuyện này sao.” Nữ tử váy đỏ trái lại khá thẳng thắn, ngồi trên hòn đá mọc đầy rêu xanh bên dòng suối, nâng má tư lự: “Thuật dưỡng hồn cực kỳ ác độc, nên đương nhiên phải bị trời phạt, tên thuật sĩ kia cuối cùng

cũng không có kết cục tốt. Nhưng chuyện đã qua hơn hai trăm năm, khi đó nô gia vẫn chưa được như hôm nay, chỉ thoát được một phách, tách ra để đi lại thôi. Bởi vậy mặc dù đã thoát khỏi tay hắc, nhưng bị nhốt trong khoảng trời chật hẹp này, cũng không thể nắm giữ được sinh tử của mình.”

Nói đến đây cô ta than nhẹ: “Nô gia chẳng đã nói rồi sao, thuở sinh tiền có lén học một chút huyền thuật của hắc, đến khi bị phong ấn trong đồ rửa bút này, có lẽ vì hắc nghĩ nô gia không thoát khỏi lòng bàn tay hắc, lại muốn nô gia vờ vết của cải cho hắc hưởng lạc, cho nên chẳng những không đề phòng nô gia, mà có lúc còn cao hứng truyền cho nô gia ít huyền thuật. Năm rộng tháng dài nô gia học cũng được nhiều hơn, lúc này nô gia mới biết khí vật dưỡng hồn cần chôn sâu trong đất, được khí địa âm bồi dưỡng, mai sau mới có thể đạt được thành tựu. Thế nên sau khi thuật sĩ chết nô gia bèn làm chút tiểu pháp che mắt, dụ người ngoài tin đồ rửa bút này là chậu bảo vật.”

“Phàm phu tục tử đều là hạng tham lam vô độ.” Nữ tử váy đỏ bật cười đắc ý: “Trên đời này lại chẳng có bức tường nào không lọt gió, bất cứ ai có được “Chậu bảo vật” này, đến cuối cùng vẫn sẽ dẫn tới sự dòm ngó của bọn quyền cao chức trọng. Giao ra thì không cam lòng, không giao lại không địch nổi cường quyền, họ chỉ còn cách chọn một chỗ tốt để chôn mỗi họa này, sau nhiều lần trắc trở, cuối cùng nô gia đã được chôn ở đây. Đáng lẽ phải trên trăm năm nô gia mới tu ra được một phách, nào ngờ lại có một kẻ ngu si cảm cảnh liễu trong đất. Liễu thuần âm, cũng vô cùng có ích cho tu vi của nô gia, do đó từ mười năm trước nô gia đã tu ra huyền thân, có thể đi lại quanh đây mười dặm.”

Cô ta càng nói càng rạng rỡ mặt mày, vẻ phóng túng hiện lộ liễu trên nét mặt, chưa kể khoảng trời trong đồ rửa bút do cô nắm trong tay, nên cũng biến hóa theo nội tâm của cô ta, biến ra một trời hoa đào bay phấp phới, sắc đỏ nhuộm thắm dung nhan, mùi hương ướp lên vạt áo, khung cảnh quả là vô cùng kiều diễm ướp át.

Khóe miệng Hàn Ngâm giật giật, liếc mắt qua Lạc Vân Khanh, thấy ánh mắt hằn trầm xuống, biết rằng hăn đã có dự định trong lòng.

Quả nhiên, hăn lập tức lạnh giọng nói: “Về tình thì đáng thương, nhưng về tội thì không thể tha.”

Nét mặt của nữ tử váy đỏ đột nhiên đại biến, mưa hoa đang tung bay chung quanh thoát cái đã chuyển sang trời đông tuyết trắng, cô quỳ xuống trên nền tuyết, váy đỏ phủ lên tuyết trắng, tôn lên vẻ xinh đẹp động lòng người.

Cô ghen ngào khóc không thành tiếng: “Công tử vô tình như thế thật sao?”

Trên mặt Lạc Vân Khanh thoáng qua vẻ chán ghét: “Vậy cô có từng hạ thủ lưu tình với những người bị mình hãm hại?”

Nữ tử váy đỏ kêu lên oan ức: “Không giống, bọn họ là cam tâm tình nguyện!”

“Cam tâm tình nguyện?” Lạc Vân Khanh lạnh nhạt nói: “Lúc cô thái nạp dương tinh, cô có nói cho họ biết họ sẽ chết chưa, lúc cô hóa thành châu bảo vật mê hoặc lòng người, cô có nói cho họ biết vì thứ này họ sẽ cửa nát nhà tan chưa?”

“Không phục! Nô gia không phục!” Nữ tử váy đỏ vẫn còn biện giải: “Là do bọn chúng tham tài háo sắc, gieo gió gặt bão! Nếu là quân tử thấy sắc không mê, thấy của rơi không nhặt, thì cho dù nô gia có làm cách nào cũng không bị mê hoặc, đó là tự làm tự chịu!”

Sắc mặt Lạc Vân Khanh càng lạnh đi trông thấy: “Dù cho họ có gieo gió gặt bão, thì cũng không tới lượt cô lấy mạng họ, trên đời này người người có khuyết điểm, thì người người đều có thể giết sao!”

Nữ tử váy đỏ vẫn còn mạnh miệng, khóc nức lên: “Nói theo cách của công tử, vậy cho dù nô gia gieo gió gặt bão cũng không tới lượt công tử lấy mạng nô gia! Đáng ra phải giữ lại cho ông trời trừng trị nô gia, như vậy mới phải lẽ!”

Hàn Ngâm im lặng này giờ bỗng nhiên cười tủm tủm, cướp lời: “Cô sai rồi!”

Nữ tử váy đỏ liếc xéo Hàn Ngâm: “Sai chỗ nào?”

Hàn Ngâm duỗi ngón trỏ ra lắc lắc: “Thứ nhất, cô đã chết, không có mạng, sao mà lấy.”

Nữ tử váy đỏ ghen hòng.

Hàn Ngâm duỗi tiếp ngón giữa ra: “Thứ hai, trên đời này không ai có thể hạ thủ diệt cô, chỉ mỗi huynh ấy là đủ điều kiện để xử cô.”

Nữ tử váy đỏ không phục: “Sao được chứ?”

“Cô đang trí thật.” Hàn Ngâm cũng liếc xéo cô ta: “Vì cô nảy lòng tham muốn hại huynh ấy chứ sao! Cô muốn hại huynh ấy, huynh ấy diệt cô, chẳng phải là nhân quả tương báo, đúng quá còn gì? Cũng như những người bị cô làm hại đó, họ cũng đâu nảy lòng tham hại cô mà cô lại giết họ, đương nhiên là cô tạo nghiệt rồi!”

Nữ tử váy đỏ lại câm nín.

“Cuối cùng ta nói trắng ra cho cô biết.” Hàn Ngâm bồi thêm: “Cô thôi kêu oan đi, cô hại người là vì tư lợi, chứ đâu phải thay trời hành đạo, oan uổng cái búa á!”

Lạc Vân Khanh liếc mắt nhìn Hàn Ngâm, nói trắng thì nói trắng, nhưng có cần thô lỗ như vậy không?

Hàn Ngâm chẳng mấy để tâm, chỉ biết chặn miệng của tà ma cho cô ta hết đường cãi chối là được, ai thèm quản nó thô lỗ hay không!

Nữ tử váy đỏ cũng biết xuôi theo chiều gió, lập tức òa khóc đập đầu với Lạc Vân Khanh: “Nô gia biết sai rồi, xin công tử chừa cho nô gia một con đường sống, nô gia xin thề sau này tuyệt đối không làm ác hại người nữa.”

Ánh mắt Lạc Vân Khanh vẫn lạnh lẽo như trước giờ: “Hiện tại cô không phải người cũng chẳng phải quỷ, chỉ có một huyễn thân tồn tại hậu thế, cho dù tu đến khi ba hồn bảy phách đều tách khỏi vật dưỡng hồn, nhưng chung quy cũng không thuộc về trời đất, tất chịu phạt ngũ lôi oanh đỉnh. Huống chi cô làm hại quá nhiều người, khi nhận lôi kiếp ắt sẽ rất nặng, căn bản không có hy vọng vượt qua, thế thì còn cố chấp làm gì nữa. Thà để ta độ cô siêu sinh, nhập vào luân hồi thì hơn.”

Hắn không phải đang đe dọa, mà sự thật là vậy.

Hồn thể càng sợ lôi kiếp hơn nhục thân, chỉ cần chạm vào sấm sét sẽ hồn phi phách tán ngay lập tức.

Nữ tử váy đỏ lại tấm tức: “Nô gia tình nguyện bị sét đánh chết cũng không muốn đầu thai làm người!”

Trừ những vong hồn có oán khí quá nặng ra, Lạc Vân Khanh chưa từng thấy loại hồn phách nào thà bị nhốt trong đồ rửa bút nhỏ hẹp, chứ không muốn đầu thai siêu sinh, bèn khó hiểu hỏi: “Vì sao?”

Nữ tử váy đỏ đáp hùng hồn: “Đầu thai rồi ai biết được là nam hay nữ, xấu hay đẹp, giàu hay nghèo, số tốt hay xấu? Vả lại trừ khi có cơ duyên tu tiên, còn lại cùng lắm cũng chỉ thọ trăm năm, nô gia không muốn trở mắt nhìn bản thân già đi, cũng không muốn răng rụng sạch nằm trên giường chờ chết!”

Có vài việc nếu nói không thông, thì không cần phải nhiều lời nữa!

Lạc Vân Khanh trầm mặc một hồi, rồi chậm rãi rút phi kiếm ra khỏi bao: “Cô hại quá nhiều người, chỉ cần một mạng đã lợi cho cô rồi.”

Nữ tử váy đỏ thấy hắc không lay chuyển tí nào, cả kinh tới mức hồn vĩa lên mây, tiếng khóc cũng thê lương hơn: “Công tử tha mạng... nô gia thật sự biết sai rồi...”

Lạc Vân Khanh chuyển linh khí vào thân kiếm, trên thân kiếm lập tức tỏa ra ý lạnh rét căm.

Đúng lúc này Hàn Ngâm đột nhiên lên tiếng: “Lạc sư huynh.”

“Thế nào?” Tay Lạc Vân Khanh khựng lại, nhưng mặt không đổi sắc.

“Cho muối được không?”

Ánh mắt Lạc Vân Khanh lập tức dời lên mặt cô.

Vẻ mặt Hàn Ngâm sắc mùi nịnh nọt: “Ý muối là, có thể cho muối cái đồ rửa bút này tặng kèm thêm cô ta được không?”

Sắc mặt Lạc Vân Khanh trầm xuống: “Muối muốn loại tà ma này làm gì?”

Việc này!

Nói thật thì, cô thấy huyền thuật của nữ tử váy đỏ này chơi rất vui, hủy đi chỉ bằng giữ lại, biết đâu có lúc cần dùng tới thì sao, mà không dùng tới cũng chẳng sao, có túi Càn Khôn trong tay, mang nhiều thêm một món đối với cô cũng không phiền phức gì.

Nhưng nguyên nhân này tốt nhất là đừng nói với Lạc Vân Khanh thì hơn, do đó Hàn Ngâm chỉ cười tủm tỉm nói: “Giết đi cùng lắm chỉ là đâm

đầu xuống đất, siêu độ cũng giống vậy thôi! Muội thấy như vậy thì lợi cho cô ta quá, hay là cho cô ta lấy công chuộc tội trước, chờ tới khi cô ta thật lòng ăn năn hối lỗi rồi, thì hãy thả cô ta đi đầu thai.”

Lạc Vân Khanh không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt trong suốt thanh minh như hiểu rõ tất cả.

Tuy Hàn Ngâm bị hấn nhìn tới chột dạ, nhưng da mặt cô nào giờ rất dày, giả bộ không biết, chống đỡ một lát cũng qua trót lọt. Trong khi đó nữ tử váy đỏ thấy có một con đường sống, còn lòng dạ đâu để chọn ba lựa bốn, nói ngay lập tức: “Nô gia nguyện ý, nguyện ý lập công chuộc tội!”

“Vậy cô nhận ta làm chủ trước đi đã.” Hàn Ngâm cũng chẳng phải người dễ gạt gẫm.

Nữ tử váy đỏ vẫn chưa yên phận, còn cố cò kè trả giá: “Nô gia nhận công tử làm chủ không được sao?”

“Đừng lôi thôi! Nhận ta làm chủ hoặc là siêu độ đầu thai, tự cô chọn đi!” Về phía Lạc Vân Khanh, hấn không ý kiến, Hàn Ngâm coi như hấn đã ngầm cho phép.

Nữ tử váy đỏ giương đôi mắt đắm lệ nhìn Lạc Vân Khanh, bộ dạng tủi thân như bị người ta bắt nạt.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Lạc sư huynh, cho muội nói với cô ta mấy câu nhé?”

Lạc Vân Khanh trầm ngâm chốc lát, ngẫm lại từ khi Hàn Ngâm báỉ nhập Cửu Huyền đến nay, người làm sư huynh như hấn chưa tặng cho cô thứ gì, nếu cô hiềm khi đòi hỏi, thì hấn cứ chiều theo cô vậy, nói tóm lại nếu sau này có gì không ổn, hấn vẫn có thể diệt vật dưỡng hồn này bất cứ lúc nào, nghĩ rồi hấn hừ một tiếng, quay lưng đi.

Hàn Ngâm biết hẳn là quân tử, chắc chắn đã che nhĩ thức lại, nên ngồi thẳng xuống trước mặt nữ tử váy đỏ, nhìn cô ta lom lom: “Cô khóc cho ai coi đó! Thật thà chút đi, nhận chủ thì thôi, không nhận chủ thì tức tốc tiễn cô về Tây Thiên, đừng tưởng ta không biết cô bóp méo sự thật, còn khóc sao? Khóc nữa ta sẽ lật tẩy cô, cho về tình cũng không thể thương!”

Nữ tử váy đỏ ý mình thông minh, đoán lời bịa đặt của mình sẽ không bị vạch trần, bây giờ nghe cô nói vậy thì kinh hãi ra mặt, chưa kể nhìn vẻ mặt Hàn Ngâm chẳng có tí phô trương thanh thế nào, mà trong lòng mình lại có quý thật, thế nên đành phải mềm giọng lại, dập đầu hạ bái mà lòng không cam chút nào: “Đàm Niệm Tuyết nguyện ý nhận cô nương làm chủ.”

Đương nhiên Hàn Ngâm sẽ không khách sáo với cô ta, lập tức vận khí trong đan điền, trong lòng bàn tay bèn hiện ra một đạo huyền phù, ấn thẳng lên đồ rửa bút.

~ Hết chương 82 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Ân Tình

Ân tình

Edit: Yunchan

Lẳng nhẳng một trận xong thì trời cũng đã gần sáng, mọi nhà trong Tổng trang đều đã tỏa ra khói bếp.

May mà đôi vợ chồng nơi họ ngủ trọ sáng sớm không thấy Lạc Vân Khanh và Hàn Ngâm ra khỏi phòng, chỉ nghĩ tối qua hai người họ gặp trộm nên mệt mỏi, hiện còn đang ngủ, chỉ loay hoay bổ củi làm cơm, mãi tới khi Hàn Ngâm nhảy qua cửa sổ về phòng, kéo cửa ra đánh “Két”, lão phụ mới bước lên chào hỏi, ân cần hỏi cô tối qua ngủ có ngon không, vết thương trên cánh tay cô có cần băng chút thảo dược hay không.

Cùng lúc đó, Lạc Vân Khanh cũng đi ra khỏi phòng hẳn, nói chen vào: “Không cần làm phiền, chúng ta phải đi rồi.”

Lão phụ nghe hẳn nói vậy, lật đặt để lại điểm tâm cho họ, Hàn Ngâm nhân tiện nhét vào tay bà một thỏi bạc, cười nói: “Quấy rầy đại nương một đêm, còn làm sập mất một bức tường của nhà mình, số bạc này đại nương cầm rồi mời thợ tới xây lại tường đi.”

Người ở thôn trang bụng dạ chất phát nên vừa thấy bạc đã giật thót, lão phụ luôn miệng nói: “Không cần nhiều vậy đâu, cô nương nhận lại ít bạc đi.”

Hàn Ngâm cười, không tiếp lời bà, chỉ nói: “Tối qua cháu mơ một giấc mơ lạ lắm, trong mơ có một hán tử vẻ mặt lo lắng chỉ vào bức tường đổ, như muốn nói cho cháu biết gì đó, nhưng nói mãi không nên lời, cháu hỏi y mãi, y sốt ruột bèn đập đầu với cháu, tới khi cháu chạy lại muốn đỡ thì y lại đột ngột biến mất, làm cháu giật mình thức giấc.”

Lão phụ nghe câu này, trong lòng lóe lên, hỏi dồn: “Bề ngoài của nam tử đó ra sao?”

Hàn Ngâm nghiêng đầu ra chiều suy ngẫm: “Người đó cao hơn cháu nửa cái đầu, có hơi béo, da ngăm đen nhưng mắt rất to...”

Mới nói đến đó, lão phụ nhân đã vỗ chân bật khóc: “Đó là đứa con đã chết của lão!”

“Hả! Thật sao?” Dáng kinh ngạc của Hàn Ngâm hơi kịch, nhưng lão phụ còn tâm tư đâu để nhìn cô, chỉ có Lạc Vân Khanh là liếc cô.

Lão phụ vẫn đang thẫn thức: “Con của ta ời! Con báo mộng cho vị khách nhân đây, chắc là có gì muốn nói với mẹ, nhưng con không nói thì hỏi mẹ làm sao đoán ra đây!”

Bà vừa khóc vừa giục Tống lão hán đi mua giấy tiền vàng bạc để đốt cho con trai, rồi lật đật đi thắp hương cho Bồ Tát thờ trong nhà.

Hàn Ngâm kiểm cố cáo từ, lúc đi có nói thêm một câu: “Đại nương, trước đây lúc nhà mình xây nhà, có phải đã chôn thứ gì quan trọng dưới bức tường đổ không?”

Lão phụ dụi mắt lắc đầu: “Trong nhà nghèo, nào có thứ gì quan trọng để chôn đâu.”

Hàn Ngâm cười: “Cháu chỉ đoán theo cảnh trong mơ thôi, nói tóm lại lúc xây tường, đại nương tiện thể đào thử lên xem, cũng không tốn công

lắm mà.”

Lão phụ đồng ý lia lịa, rồi tiễn hai người ra cửa.

Sau khi ra khỏi Tống trang, đi được một đoạn khá xa.

Lạc Vân Khanh bỗng nhiên lên tiếng: “Muội cho bạc thì cho trực tiếp là được rồi, cần gì phải giở nhiều trò thần bí quỷ thần thế chứ?”

Hàn Ngâm cười đáp: “Vô duyên vô cớ cho bạc, người ta chẳng nghi ngờ vẫn vợ, khiến lòng càng bất an thêm sao. Người không nghĩ gì thì cho là muội nhiều bạc, thích nên tung ra chơi, còn người nghĩ nhiều thì cho là hai chúng ta nửa đêm không ngủ, đi đào tường nhà người ta tìm kho báu. Tìm được rồi chỉ để lại cho chủ nhà hai thỏi bạc, số còn lại thì cuỗm đi hết.”

Cô bữu môi: “Nếu thế thật thì muội cũng cụt hứng, muội tiện tay giúp người không cần báo đáp, chứ không muốn bị hàm oan đâu.”

Lạc Vân Khanh lờm cô: “Ta thấy chỉ có muội nghĩ nhiều thôi.”

“Lạc sư huynh!” Hàn Ngâm oán giận: “Không phải ai cũng chính nhân quân tử như huynh, tục ngữ dạy không có tâm hại người, nhưng không thể thiếu tâm phòng người, đây là danh ngôn, nếu không có đầu óc hơn người khác, thì muội đã bị người ta bắt chết từ lâu rồi.”

Cô vừa nói vừa nhìn trộm sắc mặt hắn, thấy hắn không có vẻ hờn giận mới thuận đà nói tiếp: “Còn nữa, nói dối cũng giống như vậy, không phải bất cứ lúc nào cũng có thể nói thật. Thỉnh thoảng bị tình thế bức bách thì nói dối vài câu, chuyện này Lạc sư huynh có hiểu được không? Giống như tối qua...”

Lạc Vân Khanh khẽ gật đầu: “Có lý.”

Hàn Ngâm cho rằng vị sư huynh này rốt cuộc cũng mở mang đầu óc, đang hớn hở trong lòng, nào ngờ lại bị câu tiếp theo của hắc giáng cho một đòn.

Hắc hỏi: “Đàm Niệm Tuyết nói dối, muội giấu diếm cho cô ta, cũng vì tình thế bức bách sao?”

Hàn Ngâm nhìn thẳng hắc, trong thoáng chốc có một loại xúc động muốn rơi lệ: “Sư huynh ——”

Sao sư huynh có thể đi học thói xấu!

Lạc Vân Khanh nhìn cô không chớp mắt: “Đừng nhìn ta, muội chỉ nói cho muội nói với cô ta mấy câu, chứ chưa nói không thể dự thính.”

Hàn Ngâm ghen lời, cô bị nhân phẩm đoan chính của sư huynh làm mờ mắt mất rồi, quên bém mất giới hạn làm người của hắc chỉ nhiều hơn Mộ Thập Tam, chứ hoàn toàn không phải là người dễ lừa.

“Còn không nói mau?” Hắc giục.

“Muội...” Hàn Ngâm chẳng biết xoay sở cách nào, đang định nói thì lại nghe tiếng Đàm Niệm Tuyết vọng ra từ túi Càn Khôn: “Cô đã hứa là không nói rồi đó!”

Hàn Ngâm một khi đã lưu manh thì tuyệt đối không có đối thủ, cô cũng nhìn thẳng không chớp mắt như Lạc Vân Khanh, hỏi ngược lại: “Ta có hứa à?”

Đàm Niệm Tuyết hồi tưởng lại, hình như không có...

Trong phút chốc Đàm Niệm Tuyết cũng có một loại xúc động muốn rơi lệ, tiếc một nỗi bị nhét trong túi Càn Khôn có khóc cũng chả ai thấy, chả ai thương.

Hàn Ngâm không quan tâm tới cô ta nữa, tường thuật lại sự thật: “Kỳ thật muội cũng không biết rốt cuộc cô ta giấu cái gì, chỉ biết xuất thân của cô ta tuyệt đối không thể là thiên kim khuê các như cô ta nói...”

Lời còn chưa dứt, Đàm Niệm Tuyết đã thét ầm lên cực kỳ thất thố: “Cô không biết! Cô nói cô không biết!”

Cô lại bị lừa! Cô tự cho là mình thông minh, tuổi chết tuổi sống gộp lại cũng có hơn hai trăm, lại bị một xú nha đầu chưa tới tuổi cập kê, chưa đủ lông đủ cánh lừa gạt!

Mắt Hàn Ngâm lóe lên, bật cười: “Ta không biết thì có gì sai? Cô có ý kiến gì à?”

“Không... không có ý kiến...” Đàm Niệm Tuyết khóc không ra nước mắt, lỡ nhận chủ rồi, cô còn ý kiến ý cò gì được nữa?

Hàn Ngâm cười càng phơn hơn: “Không có ý kiến là tốt rồi.”

“Nhưng mà...” Đàm Niệm Tuyết vẫn không cầm lòng được, muốn hỏi tiếp: “Làm sao cô biết ta không phải thiên kim khuê các?”

Hàn Ngâm khinh bỉ: “Cô bị lừa à, dễ quên thật đấy! Chẳng phải chính cô nói, sau khi thuật sĩ nung ra đồ rửa bút đã vẽ lên đó cảnh hấn gặp cô lần đầu sao?”

Nhắc tới đây, Lạc Vân Khanh chợt vỡ lẽ, Đàm Niệm Tuyết ngây ra một hồi rồi cũng tỉnh ngộ, hối hận vì để tranh thủ tình cảm đã lỡ bỏ thêm một câu, không ngờ Hàn Ngâm lại phát hiện ra lỗ hổng lớn nhất từ câu này.

Hàn Ngâm mỉm cười: “Thiên kim khuê các rất chú trọng trình tiết đoan trang, có ai dám mặc đồ xuyên thấu như cô đâu hả? Từ đầu ta đã nghĩ, trang phục này cơ bản không phải của cô nương nhà lành, thậm chí còn trái khuấy hơn cả nữ tử câu lan. Từ đó suy ra, cô là phòng ngoài(*) mà người

cha trong lời cô nói nuôi bên ngoài, để tranh sủng tất nhiên không từ thủ đoạn nào, có thể ăn mặc lăng lơ bao nhiêu thì lăng lơ bấy nhiêu. Hơn nữa hậu hoa viên của nhà thiên kim khuê các dễ xông vào thế à? Chỉ có nhà riêng được cấp cho bên ngoài mới không canh phòng nghiêm ngặt như vậy thôi.”

(*) Tương tự với vợ bé ==!

Nếu như nửa đoạn trước Đàm Niệm Tuyết còn oán thầm trong lòng, nghĩ Hàn Ngâm chỉ giỏi quan sát tỉ mỉ, thì tới phân tích nửa đoạn sau cô ta đã hoàn toàn câm nín.

Thế mà Hàn Ngâm vẫn còn hỏi lại cô ta: “Ta đoán có đúng không?”

Đàm Niệm Tuyết cắn răng: “Không sai...”

“Vậy á!” Hàn Ngâm cười rất chi gọi đòn: “Chỉ nhiều đó vẫn chưa đủ làm cô thất kinh, thỏa hiệp nhận ta làm chủ ngay lập tức, ta đây không ngại đoán thêm tí nữa, để coi đến cùng thì cô chột dạ vì chuyện gì.”

Đàm Niệm Tuyết đã bắt đầu chết khiếp, vội nói: “Không... không cần đoán nữa, cũng là chuyện đã qua rồi, hiện nay ta đã quyết tâm sửa đổi, từ nay về sau chỉ nghe lệnh cô nương, không dám làm bậy nữa.”

“Đoán thôi có gì mà ngại.” Hàn Ngâm biết cô ta bị ép nhận chủ, không cam lòng, nên càng muốn nói cho cô ta tâm phục khẩu phục, thế là Hàn Ngâm phớt lờ cô ta, đoán tiếp: “Nếu cô cuống cuống như vậy, chứng tỏ đây là chuyện thẹn với lòng. Ừm, để ta nghĩ xem, trường hợp thứ nhất là cô và thuật sĩ có tư tình, bị lão gia nhà cô phát hiện, hai người thấy sự tình bại lộ nên hợp sức giết hãm, rồi cuốn tài sản bỏ trốn. Trường hợp thứ hai là lão gia nhà cô vẫn chưa phát hiện, nhưng cô lại sinh lòng gian dối, không muốn ở cùng với hãm nữa, bèn âm thầm liên thủ với thuật sĩ giết hãm rồi cuốn tài sản bỏ trốn.”

Cô nói thật nhanh như đang hạ khẩu lệnh, rồi bỗng nhiên quay ngoắc qua, hỏi: “Cái nào đúng?”

Đàm Niệm Tuyết lưỡng lự một chút, không dám nói dối nữa, đành phải cắn răng trả lời thành thật: “Là nô gia và thuật sĩ tư tình bị phu nhân phát hiện, cô ta nói muốn đi báo lại với lão gia, nô gia quỳnh lên, bèn đi tìm thuật sĩ bàn bạc, thừa dịp đêm khuya vắng người, giết...”

“Giết cả nhà hân!” Giọng Lạc Vân Khanh lạnh như huyền băng vạn năm.

Đàm Niệm Tuyết lặng thinh không đáp lại tiếng nào.

Hàn Ngâm cũng giật mình, nở nụ cười khổ, hóa ra Đàm Niệm Tuyết còn ra tay tàn nhẫn hơn cô nghĩ!

Từng từ từng chữ của Lạc Vân Khanh mang theo sương lạnh: “Tư tình bại lộ, chỉ cần bỏ trốn là được, tại sao còn phải hạ độc thủ, diệt cả nhà họ?”

Đàm Niệm Tuyết bị khí thế lạnh thấu xương của hân làm khiếp sợ, giọng cũng lắp bắp theo: “Nô... Nô gia nói tha cho họ, là thuật sĩ nói diệt... diệt cỏ phải diệt tận gốc... nói giết người rồi phóng hỏa là có thể ngụy trang thành đạo phi cướp tiền, không ai nghĩ tới hân...”

Sắc mặt Lạc Vân Khanh càng lạnh hơn, đã lạnh đến mức đông thành băng.

Hàn Ngâm sợ hân giận dữ quá mức sẽ vùng kiếm chém Đàm Niệm Tuyết, vậy chẳng những lợi cho cô ta, còn làm liên lụy tới túi Càn Khôn luyện tới tầng sáu của mình, do đó vội chuyển hướng: “Nếu đã vậy, tại sao thuật sĩ lại muốn giết cô?”

Đàm Niệm Tuyết biết giờ phút này tính mạng đang bị đe dọa, nên không dám nói dối nữa câu, vội vã trả lời: “Thuật sĩ giết người cướp của

xong thì tiêu xài hoang phí, chẳng những ăn chơi đàng điếm ở ngoài, mà còn mua vài tiểu thiếp về nhà, nô gia không cam lòng bị lạnh nhạt, có chạy đi tìm hản lý luận, không khéo khi đó hản đang say rượu, nô gia lại tức giận, hai bên cãi nhau ỏm tỏi, nô gia nhất thời tức tới mù mịt đầu óc, nói muốn tới quan phủ tố cáo tội hản làm, vì vậy đã bị diệt khẩu.”

Lạc Vân Khanh bình tĩnh lại, cơn tức cũng dần xuống, lạnh lùng nói: “Về sau hản không thể chết già cũng do cô thiết kế sao?”

Đàm Niệm Tuyết mất hết dáng vẻ lá lơi, đáp trung thực: “Là nô gia thiết kế, huyền thân trong đồ rửa bút để mê hoặc một tên sai vặt nhà hản, hứa với hản là sau này sẽ được hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận, tên sai vặt bèn thừa dịp hản say như chết, bất tỉnh nhân sự mà giết hản, sau đó mang theo nô gia chạy thoát.”

Sau khi nghe xong lời này, Lạc Vân Khanh chấp tay sau lưng nhìn về phía xa, lặng thinh một lúc lâu.

Hàn Ngâm định nói gì đó để làm dịu bầu không khí, nhưng ánh mắt sâu thẳm của hản mang theo vẻ trầm tư, do đó cô không dám quấy rầy, chỉ còn biết chờ ở bên trong im lặng.

Đợi thật lâu, sau đó Lạc Vân Khanh mới như hoàn hồn lại, không nói lời nào mà cất bước đi ngay, đi được hai bước chợt nhớ tới Hàn Ngâm, bèn quay đầu lại giục cô: “Đi thôi.”

~ Hết chương 83 ~

Chời ơi, sư huynh đứng đắn của tui bắt đầu bị ai đó dạy hư rồi ㄟ ㄎ ㄟ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Túy Sinh Mộng Tử

Túy Sinh Mộng Tử

Edit: Yunchan

Núi Cửu Huyền Lạc Nguyên cách dãy núi Xích Luyện hơn ngàn dặm đường, phải vượt qua muôn sông nghìn núi không sao đếm hết, đến nỗi giày cũng bị mài mòn đến hai đôi, cũng may Lạc Vân Khanh mang theo Hàn Ngâm xuống núi rèn luyện, hai người không gấp gáp lên đường, chỉ đi chậm rãi để ngắm phong cảnh, khi đi ngang qua thôn trấn thành trì thì nán lại dăm bữa, Hàn Ngâm dạo chợ, sưu tầm đủ loại đồ ăn ngon và đồ chơi hay ở khắp nơi, Lạc Vân Khanh thì dựa theo những quyển sách từng đọc trước đây để xem qua tục lệ ở các nơi, nhìn chung cũng rất vui vẻ.

Về phần Tạo Hóa Kim Tiên mà Hàn Ngâm mang theo trên người, vì e dè Lạc Vân Khanh nên dạo gần đây nó rất an phận. Hễ Thổ Linh trư đào được linh khoáng linh thạch gì, Hàn Ngâm sẽ đưa cho nó một cách kín đáo, nó nuốt xuống ngay mà không dám mắng chửi câu nào. Chẳng qua sự tồn tại của nó có thể giấu được Lạc Vân Khanh, nhưng không tài nào qua mắt được Đàm Niệm Tuyết.

Thuở sinh tiền nhân phẩm Đàm Niệm Tuyết đã vô cùng thối nát, thủ đoạn nham hiểm, sau khi biến thành dưỡng hồn thì ý mình có chút khôn ngoan và tu vi ít ỏi, có thể đùa bỡn thế nhân trong lòng bàn tay, nên càng thêm tự cao tự đại cùng ngạo mạn. Tuy đã nhận Hàn Ngâm làm chủ, nhưng

vẫn không coi trọng Hàn Ngâm mấy, cô ta chỉ cảm thấy số mình đen đủi, do tình thế ép buộc nên mới khuất phục Hàn Ngâm, bởi thế trong lòng luôn tồn tại ý nghĩ phản chủ.

Ngay khi biết Tạo Hóa Kim Tiền không thể xuất đầu lộ diện, Đàm Niệm Tuyết liền cho rằng mình đã nắm được nhược điểm của Hàn Ngâm, nên ôm lòng tạo phản. Đáng tiếc Hàn Ngâm cũng là nhân vật có sạn có sỏi trong đầu, cô thăm dò được ý đồ của Đàm Niệm Tuyết, nhưng không nói năng gì và cũng không đích thân ra tay sửa trị Đàm Niệm Tuyết, chỉ thẳng tay ném Đàm Niệm Tuyết vào mắt tiền của Tạo Hóa Kim Tiền, sau đó quãng chuyện này ra sau đầu.

Qua chừng bốn năm ngày sức nhớ ra, Hàn Ngâm mới lấy cô ta ra, lúc này nếu không có Liễu Yêu Tích Tích khuyên nhủ, thì cô ta suýt chút nữa đã bị Tạo Hóa Kim Tiền luyện hóa ba hồn bảy phách, biến thành đồ rửa bút thứ thiệt rồi.

Trước đây Đàm Niệm Tuyết nghĩ mình ở rất cao, cảm giác dù mình trở thành dưỡng hồn thì đó cũng là sự tồn tại của linh bảo hiểm thế, mãi tới khi được nếm mùi bản lĩnh của pháp bảo Tạo Hóa Kim Tiền xong, cô ta mới giật mình nhận ra, bản thân đem so với Tạo Hóa Kim Tiền cùng lắm chỉ là cái đồ rửa bút mà thôi, còn chưa phải là hạng tôm tép gì.

Mà Hàn Ngâm lại càng đáng sợ hơn siêu độ của Lạc Vân Khanh, lúc trước bảo vệ cô chẳng qua chỉ vì thấy cô biết huyền thuật rất thú vị, có thể thỉnh thoảng lôi ra nghịch một chút, mà cũng chẳng đối xử với cô như bảo vật quý hiếm gì. Do đó nếu cô dám chọc phiền, thì bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cô hồn phi phách tán. Đến đây cô đã chết lòng tạo phản, trái lại còn lo lắng bị Hàn Ngâm vứt bỏ, vì vậy đành chuyên tâm tu luyện trong túi Càn Khôn của Hàn Ngâm.

Nửa tháng trôi qua như thoi đưa, thời tiết đã dần trở lạnh, Hàn Ngâm và Lạc Vân Khanh sáng đi đêm tu, rốt cuộc cũng tới được thành Sinh Tử

nơi giao nhau giữa Tử Nguyên và Sầm Nguyên.

Đứng bên ngoài cửa thành, Hàn Ngâm ngược lên nhìn ba chữ to với nét bút khỏe khoắn trên cao, lẩm bẫm: “Trước đây muội đã từng nghe thấy tên thành này, cứ thắc mắc mãi, từ sinh tử này khiến người ta có cảm giác đáng sợ, tại sao người ở đây không kiêng kỵ gì?”

Lạc Vân Khanh hướng mắt nhìn theo: “Kiêng kỵ cũng thế thôi, vì nơi đây sống và chết luôn gắn bó song hành, không thể tách rời.”

“Nói vậy là sao?” Hàn Ngâm kinh ngạc: “Muội không hiểu.”

Lạc Vân Khanh đập đập đất dưới chân: “Bên trên là thành trấn của người sống, bên dưới lại thông với địa phủ Cửu U, chưa kể đường vào núi Xích Luyện cũng ở ngay đây, ở đầu kia của dãy núi là vùng đất man hoang mà con người chưa biết tới, yêu ma dị thú nhiều vô số, người thường cơ bản không dám đặt chân vào, bởi vì một khi đi vào, thì chính là chết.”

Địa phủ Cửu U là nơi chỉ người chết mới tới được, Hàn Ngâm không để tâm, cô chỉ quan tâm tới dãy núi Xích Luyện, bèn lo lắng hỏi: “Vậy chúng ta đi tìm hồ Lạc Tinh, chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

Lạc Vân Khanh đáp bình thản: “Yên tâm, chúng ta không cần đi sâu vào dãy núi Xích Luyện, vì nghe đâu hồ Lạc Tinh chỉ nằm trong vòng mấy trăm dặm tính từ lối vào núi.”

Trong vòng mấy... mấy trăm dặm...

Phạm vi này đã đủ rộng lắm rồi được chưa!

Hàn Ngâm thừa nhận sau khi mình tu tiên thì lại càng sợ chết hơn, nhưng ngẫm lại Lạc Vân Khanh sẽ không vô cớ dắt cô đi mạo hiểm, Mộ Thập Tam cũng sẽ không để cho cô đi chịu chết, thế nên cũng không hoảng sợ lắm, chỉ thầm suy tính phải mang theo nhiều thực vật chút, sau tai nạn ở

thạch thất lần trước cô đã sợ khiếp vía, không muốn bị nhốt trong núi, rồi lại chịu đói thêm lần nữa.

Nghĩ rồi, cô bèn nói với Lạc Vân Khanh: “Sư huynh, chúng ta tìm một nhà tửu lâu, huynh ngồi nghỉ chân, để muội đi mua thêm ít thứ có được không?”

Lạc Vân Khanh lờm cô: “Mua cái gì?”

Hàn Ngâm úp úp mở mở: “Thì mua ít bánh bạc hà nè, thuốc đuổi côn trùng nè, huynh coi, muội biết huynh không thích bị muội kéo đi dạo lung tung trên đường, cho nên mới bảo huynh ngồi nghỉ.”

Đã kéo hẳn đi dạo khắp đầu trên cuối ngõ vô số lần, bây giờ cô mới nói câu này có phải là muộn quá rồi không? Vả lại người tu tiên có linh khí hộ thể, muỗi và côn trùng tầm thường sao đốt họ được.

Lạc Vân Khanh biết cô không nói thật, nhưng nghĩ cô chơi đùa cũng chẳng gây ra chuyện gì, nên gật nhẹ đầu nói: “Cũng được.”

Sau vài lần hỏi thăm, họ biết được tửu lâu và khách điểm lớn nhất trong thành Sinh Tử đều do một vị phú thương mở ra, vả lại tửu lâu sát ngay bên khách điểm, khách điểm kề ngay bên tửu lâu, Hàn Ngâm nghĩ bụng thế này cũng tiện, bèn kéo Lạc Vân Khanh hăm hở đi tìm, đến khi nhìn thấy bảng hiệu của tửu lâu và khách điểm kia, cô lập tức vui vẻ ra mặt.

Hóa ra tên tửu lâu là Túy Sinh, còn khách điểm tên là Mộng Tử, ghép vào nhau tạo thành Túy Sinh Mộng Tử, đây là cách dùng từ bình thường, nhưng tách nhau ra lại khá thú vị, còn đậm phong cách của thành Sinh Tử.

Hàn Ngâm không nhịn được cười: “Nếu vậy thì muội không dám vào khách điểm này đâu, sợ ngủ một giấc xong thì hết dậy nổi.”

Tình cờ có một ông lão đi ngang qua bên cạnh, nghe thấy lời cô thì đột nhiên đứng lại, vuốt râu cười cười: “Chắc hai vị không phải là người vùng này? Cho nên không hiểu được chỗ kỳ diệu của tửu lâu và khách điểm này cũng chẳng có gì là lạ.”

Hàn Ngâm còn ít tuổi nên tính tò mò cũng rất lớn, vội hỏi lại: “Xin hỏi lão trượng, tửu lâu với khách điểm này có chỗ nào kỳ diệu?”

Ông lão đáp: “Trong tửu lâu Túy Sinh chỉ bán một loại rượu, tên của loại rượu đó là Túy Sinh tửu, ai đã nếm qua một lần sẽ cảm thấy phiêu diêu bồng bênh, hận không thể say suốt đời này. Còn khách điểm Mộng Tử kia có một loại Mộng Tử hương, lúc ngủ đốt một nén sẽ có một đêm mộng đẹp, trong mộng có thể thăng quan phát tài, ôm trong tay cả thiên hạ, cũng có thể má ấp vai kề, tận hưởng phong lưu.”

Ông lão vừa nói vừa cười ha hả, nhìn Hàn Ngâm một lúc rồi nói tiếp: “Về phần tiểu cô nương đây, đương nhiên cũng có thể mơ gả cho một phu quân cử án tề mi, sống đến bạc đầu, còn có thể xúng xính tơ lụa vải vóc nhiều không kể xiết, hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận. Duy chỉ có một thứ đáng tiếc, mộng tuy đẹp, nhưng khi tỉnh lại sẽ buồn bã vô cớ, khiến người ta hận không thể đi vào giấc mộng một lần nữa, một lần say giấc mãi không tỉnh dậy.”

“Đây chẳng phải giống với sự tích giấc mộng hoàng lương(*) sao?” Hàn Ngâm nghe đến thích thú: “Nếu có thật, thì cháu cũng muốn thử một lần.”

(*) Giấc Mộng hoàn lương: Ngày xưa có Lữ Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lữ Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi. (Theo HoaVoUu)

Ông lão thở dài: “Ngặt nổi nó quá đắt! Quá đắt! Một chén rượu giá mười lượng hoàng kim, ngủ một đêm ở khách điểm cũng phải năm mươi lượng hoàng kim, cả đời lão hán ta cũng không tích đủ tiền!”

Ông lão nói xong thì chống gậy, lắc đầu bỏ đi trong tiếng thở dài tiếc hận.

Thảo nào từ lâu với khách điểm này tuy rất nổi danh nhưng lại không tấp nập người ra vào, còn hơi vắng vẻ nữa.

Hàn Ngâm nhìn theo bóng lưng xa dần của ông lão, rồi hồi tưởng lại câu sau cùng của ông, nghĩ ông lão này cũng khá dễ thương, bèn nở nụ cười, quay đầu nói: “Sư huynh, hay là huynh đi thử rượu trong từ lâu kia trước đi, chờ muội quay lại, chúng ta qua khách điểm ngủ một đêm coi sao?”

Lạc Vân Khanh cân nhắc một lát, rồi đáp: “Được.”

Đối với người tu tiên, nếu không dùng pháp thuật, thì muốn kiếm vàng bạc tiền tài cũng chẳng dễ hơn người bình thường là mấy. Thế nhưng Hàn Ngâm lại có một con heo đêm đêm thích ra ngoài tản bộ, đào vàng ở khắp nơi, tình hình nay đã khác, vàng bạc đặt nhiều trên người cũng cảm thấy mệt, do đó suốt quãng đường đi họ đã tiêu pha thả cửa mấy lần, nên bây giờ cũng không sợ xa xỉ thêm một lần.

Dạo phố mua sắm ấy mà, đi một mình thì chẳng có gì thú vị, phải có người đi chung mới vui.

Thế là sau khi tách khỏi Lạc Vân Khanh, Hàn Ngâm bèn chui vào một con hẻm nhỏ vắng vẻ, sau đó nhìn quanh ngó quất, thấy không có ai mới thả Liễu yêu Tích Tích ra khỏi Tọa Hóa Kim Tiền.

Tích Tích vừa ngó thấy bầu trời đã hưng phấn ôm chầm lấy Hàn Ngâm, reo lên liên thanh: “Rốt cuộc cô cũng thả ta ra vào ban ngày rồi!”

Mấy ngày qua, tuy cô được bước vào hồng trần trong mộng tưởng, nhưng lại chẳng cảm nhận được mấy hương vị hồng trần, bởi vì Hàn Ngâm đồng hành với Lạc Vân Khanh nên không tiện, chỉ tới ban đêm, khi tin chắc Lạc Vân Khanh sẽ không phát hiện, Hàn Ngâm mới thỉnh thoảng thả cô ra ngoài, để cô đi tản bộ chung với Thổ Linh trư. Nhưng nghĩ cũng biết rồi, Thổ Linh trư chuyên tìm chỗ lạ để ủ dất, Liễu yêu Tích Tích lại muốn đi dạo chợ đêm phồn hoa, một yêu một heo này căn bản là lạc phách.

“Xin lỗi xin lỗi.” Hàn Ngâm nhận lỗi với cô trước, rồi khổ sở nói: “Cô cũng nghe rồi đó, Lạc sư huynh nói dãy núi Xích Luyện rất nguy hiểm, ta đang nghĩ có nên mang theo cô không, nhiều thêm một người lại an toàn thêm một chút.”

Liễu yêu Tích Tích nhất thời không phản ứng kịp, ngạc nhiên nói: “Cô vốn mang theo ta suốt mà.”

“Khác chứ.” Hàn Ngâm giải thích: “Cô ở trong vườn linh động tiên, lúc nguy cấp ta cũng không tiện kéo cô ra hỗ trợ, sư huynh sẽ phát hiện ra Tiền gia.”

Nói đến đây, Tào Hóa Kim Tiền chợt “Hừ” một tiếng: “Coi như người biết điều!”

Đây là lần hé răng đầu tiên sau bao nhiêu ngày giả câm của nó, nhưng Hàn Ngâm lại lờ tịt nó, chỉ lo nói chuyện với Liễu yêu Tích Tích: “Ta nghĩ chi bằng đổi sang tình cờ gặp trên đường, rồi dắt cô đi gặp sư huynh, nói rõ xong là có thể quang minh chính đại mang cô vào núi, chỉ không biết cô có chịu đi hay không thôi.”

“Đi, đi liền!” Liễu yêu Tích Tích vỗ tay nói: “Sư huynh cô là người tốt, không xấu như sư bá của cô, mấy hôm nay ta nghe thấy, trên đường các người thỉnh thoảng đụng phải yêu tinh quỷ quái, y toàn diệt mấy tên tội ác

tà trời, còn loại có tâm hồi cải gây họa không nhiều thì y đều thả hết, ta nghĩ y nhất định sẽ không làm khó ta.”

Hàn Ngâm vẫn hơi do dự: “Cô không sợ nguy hiểm sao?”

Liễu yêu Tích Tích cười nói: “Cô quên mất ta là Liễu yêu rồi sao, rễ của ta đã đâm vào vườn linh động thiên, chỉ cần không bị hủy kim đan, dù bị thương cũng không quan trọng gì, huống chi cho dù kim đan bị hủy, ta cũng có thể tu lại lần nữa mà.”

Hàn Ngâm lắc đầu: “Tu lại lần nữa, hay là thôi đi.”

Liễu yêu Tích Tích cuống quýt: “Ta chỉ thuận miệng nói thôi, đâu có nguy hiểm vậy chứ, cô đừng đổi ý mà, nhất định phải mang ta theo cùng!”

Hàn Ngâm cân nhắc một hồi, nhắm lại lời sắp nói với Lạc Vân Khanh một lần trong lòng, sau khi chắc ăn không có vấn đề gì, cô mới gật đầu.

~ Hết chương 84 ~

THAM TIỀN TIỀN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chủ Không Dễ Trêu

Chủ không dễ trêu

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm hành động lén lút sau lưng Lạc Vân Khanh, đầu tiên là nghĩ cách để Liễu yêu Tích Tích xuất đầu lộ diện, thứ hai là nghĩ tới đồ ăn mang theo, đầu đầu ở chỗ không gian trong túi Càn Khôn có hạn, cô bèn chuyển vấn đề nhức đầu này lên Tạo hóa Kim Tiền.

Cô hăng giọng: “Ta nói nè, Tiền gia ời...”

“Khỏi gọi!” Tạo Hóa Kim Tiền lập tức cắt ngang lời cô: “Giọng điệu cứ như ta đùa giỡn cô nương trong lầu của người, người gấp gáp giờ chiều sư tử ngoạm tìm ta đòi tiền, bảo đảm không phải chuyện tốt!”

Ý muốn chửi xéo cô là tú bà đây mà!

Mặt Hàn Ngâm đen sì: “Không ngờ Tiền gia lại là khách quen trong lầu, thật là thất kính thất kính!”

Nhóc tì này đúng là độc mồm, chỉ cần một câu hết sức đơn giản đã chọc quê nó chưa tu thành hình người, không tài nào làm được chuyện thối đèn đắp chăn này, chỉ có thể khoe khoang khoác lác, nhân tiện còn lôi luôn cả Nguyên Nhất chân nhân vào, bởi vì pháp bảo phải đi theo chủ nhân, nếu

không phải Nguyên Nhất chân nhân là khách quen của lâu nào đó, thì làm sao nó biết giọng điệu của tú bà?

Tạo Hóa Kim Tiền tức tới muốn ngắt, quát khàn cả giọng: “Người có biết gì là dè dặt không hả! Cô nương mà nói mấy câu này, người không đỏ mặt sao!”

Hàn Ngâm chưa mở miệng đập lại, Liễu yêu Tích Tích đã mở to cặp mắt trong trẻo, hỏi với giọng tò mò: “Hóa ra cô nương nói mấy câu này là phải đỏ mặt à, vậy cô nương đứng bên dự thính có cần đỏ mặt hay không?”

Nói xong cô dùng sức ghen cho cái mặt tròn của mình thành màu đỏ tím, hỏi lại: “Ta không thấy mặt mình, hai người thấy mặt ta vậy đủ đỏ chưa?”

Yêu có thể hiểu được một số tình cảm của loài người, nhưng hình như bẩm sinh không hiểu cái gì là xấu hổ, đặc biệt là yêu thực vật lại càng mù tịt hơn, do đó khi họ thể hiện suy nghĩ thường rất bộc trực, ít khi nào nói quanh co cả buổi vẫn chưa vào được vấn đề như con người.

Liễu yêu Tích Tích mới tu thành hình người gần đây, đang ở giai đoạn thấy người ta làm gì thì bắt chước theo, hy vọng mình giơ tay nhắc chân ra dáng con người mà không mang chút xíu yêu khí nào, bởi vậy mặc dù cô không đỏ mặt, cũng phải cố học cho đỏ mặt.

Cô vừa dứt lời, thấy Hàn Ngâm nhìn mình chăm chăm, tưởng là mặt mình còn chưa đủ đỏ, nên lại dồn sức nín thở, gồng cho cái mặt trẻ con trong trẻo biến thành màu tím đen khiếp vía.

Hàn Ngâm không đáp lời Tích Tích là vì đang bận nín cười, sợ làm tổn thương lòng tự tôn của Tích Tích, bây giờ thấy bộ dạng của Tích Tích thì không gồng nổi nữa, phụt một phát, ôm bụng cười lăn lộn.

Tạo Hóa Kim Tiền núp trong lòng Hàn Ngâm, cố dùng linh thức thăm dò bên ngoài, nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn được cười, mắng: “Ế! Nữ quý từ đâu tới, mau nhận đòn sấm sét của bốn đại gia!”

Liễu yêu Tích Tích vốn tốt tính, thấy mình bị lôi ra làm trò cũng không tức giận, còn hết sức phối hợp thè lưỡi ra ngoài, diễn tròn vai nữ quý.

Khéo thay, đúng lúc này lại có người đi ngang qua hẻm nhỏ, liếc mắt thấy một bé gái mặt tím đen không có chút dáng vẻ con người nào, còn thè ra cái lưỡi đỏ lôm, dài tới tận dưới cằm, hấn sợ đến nỗi quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa hét: “Quý! Có quý! Cứu mạng với có quý ——”

Liễu yêu Tích Tích cũng bị hù cho giật bắn, lật đật trở lại hình dạng bình thường.

Hàn Ngâm thấy tình hình không ổn, bèn kéo Tích Tích chạy vào một ngõ khác, chạy suốt qua bốn năm con phố, đến khi hai người dừng lại thở dốc, ánh mắt chạm nhau thì không kiềm được cười phá lên rũ rượi.

Lúc này Hàn Ngâm không lôi thôi với Tạo Hóa Kim Tiền nữa, dắt Liễu yêu Tích Tích đi dạo phố mua đồ, thấy có người đẩy xe sừng dê đi ngang qua thì trả cho người ta một thỏi bạc vụn để mua xe, sau đó cùng Tích Tích đẩy xe tới hàng gạo, sạp thức ăn, quây hoa quả khô, tiệm tạp hóa, đảo hết một vòng, ngó thấy thứ gì ăn được xài được thì đều mua tất, tới khi chất đầy xe rồi bèn đẩy vào một ngõ tối, bắt ép Tạo Hóa Kim Tiền nuốt tất tần tật vào, dự trữ trong vườn linh.

Tạo Hóa Kim Tiền còn muốn cự nự, nhưng Hàn Ngâm chỉ nói một câu, nó đã ngậm tằm không ho he gì nữa.

Hàn Ngâm nói: “Không chịu cũng được thôi, tới lúc đó lỡ không có gì ăn, thì ta cứ tìm người đòi linh quả ăn đỡ vậy, bằng không để ta chết đói

trong núi Xích Luyện thì chưa biết người sẽ lưu lạc tới tay yêu đạo ma tu nào đâu.”

Một câu đã chọc trúng cái xương sườn mềm của nó!

Tạo Hóa Kim Tiền hậm hực nuốt xe “Rác thải” vào mắt tiền, cuối cùng còn bị ép nuốt luôn cái xe sừng dê vô dụng, lần đầu tiên trong đời nó cảm giác mình không phải là pháp bảo chí linh cấp quý hiếm, mà là cái xe sừng trâu, vật gì cũng thồn vào được tất.

Nếu chỉ thế thì nhịn nhục một chút cũng qua, thứ khiến cho Tạo Hóa Kim Tiền bi phần nhất là Hàn Ngâm còn mua thật nhiều hạt giống rau cải với cây ăn quả, bảo Liễu yêu Tích Tích cất vào, khi nào rảnh thì trồng vào vườn linh.

Thật quá sức chịu đựng, không thể nhịn được nữa, Tạo Hóa Kim Tiền bùng nổ: “Vườn linh động thiên là pháp bảo chân linh, rốt cuộc người có hiểu hay không hả?”

“Hiểu chứ.” Hàn Ngâm nhàn rồi nói: “Cho nên mới dùng để trồng rau cải với cây ăn quả, không cần lo khí hậu thay đổi, còn có thể mang theo tùy thân, muốn ăn lúc nào là hái ăn lúc đó, tiện đủ đường ấy chứ!”

“Người là cái đồ ăn phí của trời!”

“Bỏ không vườn linh mới là phí của trời!” Ánh mắt Hàn Ngâm lảo liên, cười tủm tỉm nói: “Hơn nữa, cũng đâu ai quy định pháp bảo không được trồng rau cải hoa quả linh tinh đâu?”

Vì căn bản không có ai thô tục vô địch thủ như cô thì có!

Tạo Hóa Kim Tiền thở dài ưu thương, xét ở phương diện nào đó, kiểu người như Hàn Ngâm đúng là xưa nay chưa từng có trong giới tu tiên.

Xử lý xong chuyện cần làm, nhìn trời vẫn còn rất sớm, nên Hàn Ngâm quyết định dắt Liễu yêu Tích Tích đi thăm thú chung quanh, mỗi người cầm một xâu mít quả, ăn suốt từ đầu đường cho tới cuối đường.

Trước đây Tích Tích căn bản chẳng cần ăn gì, sau khi hóa thành người mới nếm thử thức ăn, nên ăn đến nỗi tay chân mặt mũi đều dính đầy nước đường, trong khi mắt thì ngó ngang ngó dọc hai bên đường, tay trái cầm cái gương mà Hàn Ngâm mua cho, chốc chốc lại soi gương một cái, tò mò nhìn nét mặt biến hóa muôn hình vạn trạng của bản thân.

Khi đi tới bên ngoài một tiệm may, mắt Tích Tích nhìn hau háu y phục sắc sỡ treo bên trong tiệm, Hàn Ngâm thấy trong mắt cô ánh lên vẻ ước ao, bèn kéo cô vào tiệm xem.

“Màu của bộ xiêm y này thật đẹp.” Liễu yêu Tích Tích nhìn chăm chăm vào một bộ váy lụa đỏ mà thở dài thườn thượt: “Lúc trước ta rất hâm mộ thụ hoa, chúng đều nở ra hoa có màu đẹp ời là đẹp, khác với ta, lúc nào cũng chỉ xanh ngắt từ đầu tới chân...”

Còn chưa nói xong, hỏa kế trong tiệm đã nhìn chăm chăm vào bàn tay và gương mặt bần thiêu của cô với vẻ cảnh giác, kêu lên hung dữ: “Đừng có sờ bậy, đứng xa ra chút đi!”

Hàn Ngâm nhướng mày, sau đó chợt nghe Tích Tích hiền lành giải thích: “Chúng ta chỉ nhìn thôi, không có sờ.”

Hỏa kế đảo mắt từ trên xuống dưới, khi dễ hai cô đã nhỏ tuổi nghèo túng mà còn học đòi mua xiêm y đắt tiền, bèn cười khẩy nói: “Không mua thì đừng nhìn, đỡ phải lỡ việc làm ăn của ta.”

Hắn vừa dứt lời, Hàn Ngâm cũng đã lấy một thỏi vàng trong lòng ra, đặt nhẹ lên quầy.

Ánh mặt trời chiếu từ bên ngoài vào trong cửa tiệm, rọi lên thỏi vàng làm ánh lên màu vàng kim lấp lánh, chói tới mức hỏa kế phải nheo mắt lại, thái độ lập tức quay ngoắc một trăm tám mươi độ, cười niềm nở ân cần, cúi đầu khom lưng nói: “Ngài cứ nhìn thoải mái đi ạ, mời nhìn thỏa thích.”

Tích Tích còn đang căn môi sừng sờ, Hàn Ngâm đã nói với cô: “Thích bộ nào thì cứ chọn bộ đó, muốn mỗi ngày thay một bộ cũng không sao hết.”

“Không cần mua nhiều vậy đâu...” Tích Tích định nói thật ra mình chỉ muốn nhìn kiểu dáng, quay về là có thể dùng pháp thuật biến ra y phục để mặc. Nhưng thấy nụ cười của Hàn Ngâm ngọt ngào hơn bình thường rất nhiều, ánh mắt thì lại hơi lạnh lạnh, biết ngay là cô đang tức, vội vàng ngậm miệng lại, chọn bừa hai bộ xiêm y đỏ thắm và đỏ nhũ.

Cảm giác của Tích Tích không sai chút nào, Hàn Ngâm đích thật đang giận. Ngày xưa lúc cô còn lang thang đây đó, bất kể là đứng trước cửa hàng bánh bao nhìn bánh bao nóng mới ra lò, hay đứng ngoài cửa hàng tơ lụa ngắm y phục đẹp một chút, thì y như rằng đều bị người ta dùng lời lẽ khinh miệt hay giọng điệu mỉa mai để đuổi đánh ra xa, có lúc gặp phải mấy tên tính khí cộc cằn, đánh đuổi cô xong còn lớn tiếng chửi rủa cười nhạo cô.

Nên biết trẻ lang thang cũng có tự ái của nó đấy nhé! Mấy tên phường quỵ và hỏa kế đó nếu nghĩ cô quấy rầy buôn bán của họ, thì hoàn toàn còn thể dùng lời ôn hòa để bảo cô đi, có cần phải hùng hổ như vậy không?

Chẳng qua như đã nói, bị đối xử như vậy quá lâu nên cô cũng đã tạo thành thói quen, không quan tâm mấy tới cách nhìn của người khác nữa, bởi cô chẳng phải sống vì người khác. Cô tức giận là vì hỏa kế nhìn Tích Tích bằng ánh mắt giễu cợt, nguyên nhân chỉ do tay và mặt Tích Tích dính nước đường, hơn nữa còn nhìn chằm chằm xiêm y với ánh mắt vô cùng ao ước.

Cô tức giận là vì không muốn một thụ yếu trong trẻo như Tích Tích mới hóa thân làm người đã bị người khác tổn thương lòng tự trọng như cô trước đây!

Thấy Tích Tích chỉ chọn hai bộ xiêm y, Hàn Ngâm bèn tự tay chọn thêm mười bộ với màu sắc và kiểu dáng khác nhau cho Tích Tích. Sau đó cô không vội tính tiền ra về, mà lại kéo cái ghế ở sau quầy ra, ngồi xuống, bắt đầu nghiêm túc trả giá với hỏa kế.

Có lẽ từ trước đến nay hỏa kế chưa từng gặp loại người nào như cô, lúc đầu thì quăng vàng ra hết sức hào phóng rộng rãi, còn thốt ra câu chọn tha hồ mua thả cửa, sau đó lại tính toán chi li với hăn từng đồng từng cắc. Chết người ở chỗ mồm miệng cô còn cực lạnh lợi, chỉ dùng dăm ba câu đã nói tới mức nếu không giảm giá cho cô, thì chẳng khác nào phạm tội ác tày trời giết mười tám đời tổ tông nhà cô vậy.

Khắp tiệm đều vang vọng giọng lạnh lót trong vất của Hàn Ngâm, hỏa kế kia muốn chen vào mấy lần, khổ nỗi cô nói quá nhanh, nên một câu cũng chen không nổi. Đôi khi có vài khách nhân khác vào tiệm, hăn muốn bước lên đón tiếp, nhưng lại bị Hàn Ngâm kéo rịt lại không cho đi. Thế là trong khí hậu cực lạnh, hăn lại tháo ra cả đồng mồ hôi đầu.

Cuối cùng hăn thật tình hết trụ nổi, sắp khóc ngất tới nơi mới cướp được một câu: “Cô nương nghe ta nói này, giá ngài ra thật sự quá thấp, ta không thể bán! Ngài tiền nhiều lực mạnh, xin hãy giơ cao tay, chớ tính toán vài đồng tiền mọn với ta mà...”

Còn chưa nói hết câu đã bị tiếng vỗ bàn khí thế của Hàn Ngâm cắt ngang: “Sao hả! Tiền của ta cũng đâu phải trộm mà có, dù tiền nhiều lực mạnh thì có liên quan gì tới người hả? Thiên hạ nào có lý vì ta nhiều tiền mà đáng phải coi tiền như rác, người hét giá lên trời còn bắt ta không được mặc cả một xu, ngoan ngoãn trả tiền hả!”

Trong giọng của hỏa kế thực sự đã mang theo tiếng khóc: “Ta không hét giá lên trời...”

Hàn Ngâm phớt lờ hăn, cướp lời lần nữa: “Ta đang rất bận, không có nhiều thời gian ngồi đây để dài dòng lời thôi với người, người hãy nói một câu dứt khoát đi, giá ta ra, rốt cuộc người có bán hay không?”

Không có thời gian để dài dòng...

Cuối cùng là ai nã pháo liên thanh từ này tới giờ hả!

Hỏa kế dẫn cơn buồn bực xuống, nói: “Thật sự không thể bán...”

Hăn nghĩ Hàn Ngâm chỉ đang làm bộ làm tịch để trả đũa thái độ khinh người trước đó của hăn, để làm hăn khó xử đôi chút mà thôi. Bây giờ hăn nói không muốn bán, thế nào cô cũng phải lên giá chút ít, bằng không sẽ toi mất cả buổi trời ngồi đây trả giá với hăn. Chưa kể, hăn nhìn ra được, bé gái đang đứng im lặng đằng kia rất thích những bộ xiêm y đó, nếu thích mà họ lại không thiếu tiền, cứ dựa vào kinh nghiệm sẽ đoán ngay ra kết quả, họ nhất định sẽ mua!

Ai ngờ lần này hăn lại đoán sai, Hàn Ngâm vừa nghe hăn nói không thể bán, bèn không nói không rằng, lấy lại đỉnh vàng cô mới đặt lên quầy, rồi kéo Tích Tích đi thẳng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chúng ta qua chỗ khác coi thử đi.”

Hỏa kế thộn mặt ra, trơ mắt nhìn hai người bước ra ngoài, chờ thêm lát nữa, vẫn không thấy hai người quay đầu lại, rồi cúi đầu nhìn thử...

Oái! Vừa rồi không để ý, bây giờ mới phát hiện, hơn mười bộ xiêm y Hàn Ngâm chọn đều dính nước đường và nước sơn tra dính đáp.

Đây đây đây, đây toàn là xiêm y mới toanh đấy nhé, nếu như giặt qua một lần, khách nhân nào tinh mắt sẽ nhìn ra ngay lập tức, hăn chỉ còn cách

bán đồng xiêm y này bằng tám phần giá cũ. Nhưng không giặt, để nguyên thể này thì hẳn bán thể nào được?

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ cách nào hắn cũng không thể ăn nói với chương quỹ, cách duy nhất chính là bán lỗ vốn cho Hàn Ngâm, sau đó tự bỏ tiền túi ra, bù vào đó...

A, không ổn, tại sao mỗi bộ xiêm y cô ra giá, đều lỗ đúng của hăn năm phân bạc thế này? Hơn mười bộ xiêm y cộng lại, lỗ chưa tới một lượng bạc, hăn miễn cưỡng vẫn bù vào được, nếu nhiều hơn, hăn muốn bù cũng chẳng nổi.

Nghĩ tới đây, hắc mới tỉnh ngộ triệt để, hóa ra ngay từ đầu Hàn Ngâm đã không có ý định lấy bốn chữ “Tiền to thế mạnh” ra đập vào mặt hắc, mà mục đích cuối cùng chính là bắt hắc đền tiền!

Hắn quả thật lệ rơi đầy mặt, nhưng không thể không bội phục năng lực tính toán của Hàn Ngâm, cuống cuống vọt ra ngoài cửa tiệm, kêu thét lên bằng giọng nức nở: “Hai vị cô nương đừng đi, đừng đi mà! Xiêm y... ta... ta bán!”

~ Hết chương 85 ~

Yun thích nhất là lúc Tiểu Ngâm chém giá, cỡ nào cũng chặn họng không cho người ta đường lui, còn Tích Tích thì dễ thương phát ngất, muốn nhào zô nhéo má cái, hí hí (づー³ー)づ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thiếu Nữ Cản Đường

Thiếu nữ cản đường

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm nắm tay Tích Tích đi dạo trên đường trong cảnh chiều hôm, thở dài một hơi thỏa mãn.

Tu tiên thật là tốt quá đi mất!

Khoan nói tới tu tiên tiêu dao tự tại, chỉ xét riêng một Dịch Trần chú thôi cũng đã tốt chán, chẳng những có thể tiết kiệm thời gian giặt quần áo, khi cần thiết còn có thể dùng để chém giết, tức chết người không đền mạng.

Tích Tích biết cô đang nghĩ gì, cười rộ lên: “Cái tên hỏa kế đó thấy cô nhận quần áo xong, còn chưa kịp thở phào, đã thấy quần áo biến thành sạch bong, lúc đó tròn mắt hấn muốn lọt ra tới nơi.”

Hàn Ngâm cũng cười: “Ai bảo hấn khi dễ người khác, cho hấn một bài học để hấn thông minh ra, dù sao hấn cũng đâu có lỗi.”

Biết rõ không thể phát ra tiếng giữa đường giữa xá, nhưng nghe thấy cô hả hê như thế, Tào Hóa Kim Tiên vẫn không nhịn được nhỏ giọng nói kháy cô: “Người không khi dễ người ta đã tốt lắm rồi, còn ai dám khi dễ người nữa.”

Sự thực chính mình Tạo Hóa Kim Tiền đúng là miệng quạ đen, nó vừa dứt lời đã có người cản mất lối đi của Hàn Ngâm và Tích Tích.

Đó là một thiếu nữ trạc mười bảy mười tám tuổi, vóc dáng mảnh khảnh, dung mạo xinh đẹp, nhưng nét mặt lại vô cùng lạnh lùng kiêu ngạo, tựa như sen xanh trong nước, mai trắng dưới trăng, phảng phất một loại hương vị miên tiếp cận.

Tu vi của người tu tiên tới đâu, với nhãn lực hiện nay của Hàn Ngâm rất khó đánh giá, thế nhưng chỉ cần không cố gắng che giấu, trên người kẻ tu tiên luôn dao động một loại linh khí hết sức đặc biệt, cô muốn cảm giác được nó cũng không khó mấy.

Thiếu nữ trước mắt này rõ ràng là người tu tiên.

Hàn Ngâm thầm sinh lòng cảnh giác, trong khi nét mặt lại mang ý cười, hỏi: “Vị cô nương đây có chuyện gì, sao lại cản đường chúng ta?”

Cô gái kia quả nhiên kiêu ngạo hết như bề ngoài, chỉ nói đúng mấy chữ cộc lốc: “Ra khỏi thành.”

Hàn Ngâm giật mình: “Tại sao?”

Cô gái kia liếc Liễu yêu Tích Tích với ánh mắt sâu xa: “Lý do các người đã biết, lẽ nào còn cần ta nói ra sao?”

Nhìn bộ dạng cô ta thế này hẳn là nhắm tới Liễu yêu Tích Tích!

Hàn Ngâm cười cười: “Xin lỗi, chúng ta bề bộn nhiều việc, hơn nữa còn không quen biết với cô nương, cũng chẳng có thù cũ hận mới gì, ta thấy tốt nhất là ai đi đường nấy.”

Nói xong cô nắm chặt tay Tích Tích, chạy nhanh tới Túy Sinh lâu.

Thiếu nữ cầm trường kiếm trong tay, chặn thanh kiếm trước mắt cô, chặn đường đi của cô một lần nữa: “Nhìn cô cũng là người tu tiên, sao lại kết bạn với yêu loại?”

Hàn Ngâm liếc thanh kiếm kia, dẫn cơn giận xuống, cười khẽ đáp: “Đây là chuyện của ta, không cần giải thích với cô.”

Thiếu nữ vẫn không chịu nhường đường: “Yêu ma hại thế, người người đều diệt.”

Cái luận điệu phán quyết không cho người ta được phép nghi ngờ này rõ là đáng ghét!

“Vậy cô động thủ đi! Nói tóm lại chúng ta tuyệt đối không ra khỏi thành với cô.” Nói chuyện không lọt lỗ tai cô ta, thì Hàn Ngâm cũng dứt khoát chơi trò vô lại, vứt lại câu này rồi đưa tay đẩy thanh kiếm chặn trước mặt ra, kéo Tích Tích đi tiếp.

Lúc này họ đang ở giữa phố phường sầm uất, cả con phố vừa lên đèn, bắt đầu nhịp sống về đêm náo nhiệt, chung quanh là dòng người lũ lượt, nếu động thủ ở đây, chẳng những gây ra cảnh náo loạn mà còn có thể bất cẩn làm ngộ thương người vô tội, thế nên thiếu nữ kia không thể làm gì, đành phải trơ mắt nhìn hai người bỏ đi nghênh ngang.

Đi được một lát, khi sắp đến Túy Sinh lâu, Tích Tích len lén ngoái đầu lại, thấy thiếu nữ kia không đuổi theo mới thở hắt ra một hơi: “Cô nói xem, nếu lỡ ban nãy cô ta ra tay thì biết làm sao?”

Hàn Ngâm cười hì hì: “Thì đánh trả chứ sao, hai chúng ta còn sợ không đánh lại một mình cô ta à?”

Tích Tích lại nói một cách hiền lành: “Nhưng sẽ làm những người khác bị thương.”

Hàn Ngâm thì chẳng lo nhiều như cô: “Đó là do cô ta tạo nghiệt, nói tóm lại ta sẽ không dùng mạng của mình với bằng hữu để đổi mạng của người xa lạ.”

Tích Tích nghe vậy thì mừng ra mặt: “Chúng ta là bằng hữu sao?”

Hàn Ngâm đáp chẳng chút do dự: “Nói thừa, đương nhiên là bằng hữu!”

Cô không biết cần dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá hai người có phải bằng hữu hay không, nói tóm lại trong lòng cô nghĩ vậy, đối phương cũng nghĩ vậy, nhiều đó là đủ rồi.

Tích Tích càng vui mừng hơn, nhưng chưa kịp nói gì đã nhìn thấy Lạc Vân Khanh đứng ngay trước Túy Sinh lâu, cặp mắt trầm tĩnh lạnh lùng đang nhìn về phía cô, góc áo hơi lay động trong làn gió đêm.

Cô đột nhiên có hơi thấp thỏm, dùng sức nắm chặt lấy tay Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm quay đầu lại cũng nhìn thấy Lạc Vân Khanh, không biết hẳn có nghe thấy màn đối thoại vừa rồi của hai người không, cô lúng túng một thoáng, rồi lập tức ngược mặt cười toe: “Lạc sư huynh, muội về rồi.”

Giọng đáp lại của Lạc Vân Khanh không được dễ chịu lắm: “Muội còn biết đường về sao?”

Vút hẳn lại Túy Sinh lâu này, bắt hẳn chờ tới lo lắng không yên, đến khi sợ cô xảy ra chuyện định ra ngoài tìm, thì lại nhìn thấy cô nắm tay một bé gái mặc đồ xanh biếc vừa cười vừa nói trở về.

Hàn Ngâm bị hẳn khiển trách, nhưng vẫn cười tủm tỉm nói: “Xin lỗi sư huynh, muội chỉ...”

Lạc Vân Khanh liếc mắt nhìn kỹ lại Liễu yêu Tích Tích, lập tức cảm giác được yêu khí phát ra từ người bé gái này, rồi nhìn sang kiểu cười nịnh nọt rõ hơn bình thường gấp bội của Hàn Ngâm, biết ngay sắp phải nghe cô nói dối tiếp, bèn quay lưng lại bước vào trong tủ lâu: “Xem ra muội không nói hết trong chốc lát được đâu, vào trong nói đi.”

Ặc, Hàn Ngâm và Tích Tích nhìn nhau, cười khổ một tiếng rồi vào theo.

Lạc Vân Khanh quả không đoán sai, câu chuyện Hàn Ngâm muốn kể chẳng ngắn chút nào, ngồi yên chỗ rồi, cô bắt đầu cất giọng kể chuyện, nói từ cây liễu ở Tàng Tịch điện, tới chuyện Thổ Linh trư đào đá trấn yếu ra sao, Tích Tích độ kiếp thế nào, và Tống Việt uy hiếp làm sao, nói tóm lại chuyện gì có thể nói được cô đều nói tuốt, chỉ bỏ bớt chuyện Tạo Hóa Kim Tiền và thạch thất dưới đáy hồ. Đồng thời biến tấu chuyện Tích Tích định cư trong vườn linh động thiên, thành trốn thoát khỏi Cửu Huyền, rồi tình cờ gặp lại ở nơi này.

Kể xong một tràng, cô lập tức đứng lên một cách nề nếp, rũ mắt nói: “Sư huynh, muội sai rồi, muội không nên lừa Tống Việt sư bá, phạm vào tội bất kính tôn trưởng, huynh phạt muội đi.”

Cô chủ động xin chịu phạt, vì trong lòng biết Lạc Vân Khanh là người hiểu lý lẽ, sẽ không phạt cô, không thì cô đã chẳng mạo hiểm dẫn Tích Tích đến gặp hẳn, vì vậy khóe môi còn nở ra nụ cười nhạt.

Quả nhiên Lạc Vân Khanh lật tẩy cô ngay tức thì: “Đừng giả bộ, không giống chút nào đâu.”

Hàn Ngâm lập tức cười tí tởn, ngồi xuống.

Nào ngờ Lạc Vân Khanh lại xòe tay ra trước mặt cô: “Đá trấn yêu Nha Nha đào lên đâu?”

Đá trấn yêu đã biến thành châu tránh tà từ đời nào rồi, chẳng phải hân cũng thấy rồi sao...

Hàn Ngâm nhìn bàn tay thon thon đẹp đẽ của hân, mỉm cười, rồi mỉm cười, sau đó nói một câu: “Vứt rồi.”

Ai tin nổi! Tới vật âm tà như đồ rửa bút dưỡng hồn cô còn tiếc của không nỡ hủy, muốn nhét vào túi làm của riêng nữa là!

Nhưng Lạc Vân Khanh chỉ nghĩ cô muốn giấu riêng đá trấn yêu cho mình, không nỡ giao ra, cho nên không đòi cô nữa, chỉ cúi đầu uống trà.

Tích Tích ngoan ngoãn ngồi dự thính cả buổi, đến đây rốt cuộc không dẫn được, lên tiếng hỏi hân: “Lạc tiên trưởng, ngài... ngài sẽ không làm khó ta đúng không?”

Lạc Vân Khanh nhìn sang cô, thấy hai mắt cô trong trẻo tinh khiết, gương mặt non nớt đáng yêu, bèn gật đầu nói: “Nhưng cô phải hứa với ta, sau này không được làm những chuyện thương thiên hại lý.”

“Ta hứa! Ta hứa! Xưa nay ta chưa từng có ý nghĩ hại người, chỉ muốn làm một yêu tự do thôi.” Tích Tích mừng rỡ khôn xiết: “Ta biết ngay Lạc tiên trưởng là người tốt mà, mấy hôm qua...”

Hự! Tích Tích ngốc lờ miệng rồi!

Hàn Ngâm giật bản, hốt hải cướp lời: “Tích Tích nói mấy hôm qua đi dạo một mình rất vô vị, muốn đi chung với chúng ta tới dãy núi Xích Luyện.”

Hạ thủ lưu tình không diệt trừ yêu quái và làm bạn đồng hành với yêu quái là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Trong lúc Lạc Vân Khanh còn đang chần chừ, thì chợt nghe có người cười khẩy xen ngang: “Đệ tử tiên môn kết giao với yêu loại, các người không thấy hổ thẹn sao?”

Hàn Ngâm đảo mắt nhìn qua, thấy người vừa lên tiếng là thiếu nữ cản đường cô lúc nãy, bèn càu nhàu một câu: “Sao lại là cô nữa! Cô muốn giữ mình trong sạch thì cách xa chúng ta tý đi, đỡ cho yêu khí dính lên người.”

Thiếu nữ kia lừ mắt với cô, không nói gì mà chỉ chọn một cái bàn trống ngồi xuống, xem ra định bám theo họ tới khi ra khỏi thành, đến chỗ hoang vắng sẽ ra tay trừ yêu.

Trong lòng Hàn Ngâm bức bối, dẫn giọng kể cho Lạc Vân Khanh chuyện thiếu nữ này cản đường mình, còn muốn tìm Tích Tích gây chuyện, sau đó buồn bức nói: “Lẽ nào tu vi cô ta rất cao, nghĩ mình có thể lấy một địch ba sao? Nếu không cô ta có bám theo chúng ta cũng chẳng được ích gì!”

Lúc đầu Lạc Vân Khanh chưa lên tiếng, đến khi quan sát kỹ thiếu nữ kia, nhìn thấy chiếc trâm hình hoa mai đen cài trên búi tóc cô ta, ánh mắt mới hơi thay đổi: “Nếu đoán không sai thì cô ta là đệ tử của Tru Yêu môn.”

“Tru Yêu môn!” Được hắc nhắc nhở, Hàn Ngâm cũng chợt nhớ ra, cô từng thấy tên môn phái này trong bản giới thiệu văn tấu các đại tiên môn, bèn nói với giọng ngạc nhiên: “Chính là môn phái lấy trừ yêu diệt ma làm nghĩa vụ, đệ tử môn hạ hành tung bất định, chuyên phân tán khắp Cửu Nguyên để đuổi giết yêu ma, rồi lấy nội đan của họ để tăng tu vi cho bản thân đó à?”

Lấy nội đan tu luyện!

Tích Tích nghe thấy câu này, bất giác co rúm lại.

Lạc Vân Khanh gật đầu nói: “Môn phái này không qua lại với những tiên môn khác, ngay cả đệ tử trong môn, do nhiều năm đuổi giết yêu ma bên ngoài, nên thỉnh thoảng chạm mặt nhau cũng không nhận ra nhau, thứ duy nhất để phân biệt thân phận của họ chính là chiếc trâm hình hoa mai đen trên tóc, nó được tạo ra từ loại tinh khoáng huyền mặc hiếm có, hơn nữa sau khi tế luyện, đeo trên người sẽ không bị lệ khí yêu ma xâm nhập, giữ được sự thanh sạch của bản tâm.”

Hàn Ngâm không cầm lòng được lại quét mắt nhìn qua thiếu nữ kia lần nữa, thấy cô ta ngồi ở đó chỉ gọi một bình trà, uống thong thả từng chén một, ánh mắt không nhìn về phía họ, nhưng rất rõ ràng, nhất cử nhất động của họ, chắc hẳn đều nằm trong tầm quan sát của cô ta. Có lẽ tâm pháp và tâm quyết cô ta tu khá là đặc biệt, nó có thể giúp cô ta phát hiện ra dấu vết của yêu ma một cách dễ dàng, hành động của Tích Tích bảo đảm đều nằm trong phạm vi cảm giác của cô ta, nếu không lúc này cô ta rõ ràng không đi theo họ, làm sao có thể tìm thấy họ nhanh như vậy chứ.

Trong lúc suy tư, lòng Hàn Ngâm khẽ động, sinh ra một ý nghĩ kỳ quái, nếu cô cũng biết tâm pháp và tiên quyết của Tru Yêu môn, biết đâu có thể tìm ra bọn Ma tu đã bắt Sở phu tử cũng nên!

Tất nhiên, chuyện đó chỉ nằm trong suy nghĩ của cô mà thôi, ngay sau đó cô lại nở nụ cười khổ, ngoảnh sang Lạc Vân Khanh, nói: “Nếu như sư huynh nói, thì người của Tru Yêu môn nhất định có vài ngón nghề không để cho người ngoài biết, Tích Tích bị cô ta theo dõi, lỡ bị lấy mất nội đan thì nguy hiểm lắm, huynh cho Tích Tích đi theo chúng ta tới dãy núi Xích Luyện nhé, có được không?”

Lạc Vân Khanh cũng đang lo lắng điều này, lý ra hẳn không muốn mang Tích Tích đi cùng, nhưng tình thế bây giờ lại không cho phép. Hắn trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng đành phải gật đầu.

~ Hết chương 86 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tiêu Diêu Bệnh Bồng

Tiêu diêu bệnh bồng

Edit: Yunchan

Hiện tại Hàn Ngâm vẫn chưa ra khỏi thành, nên tạm thời quẳng thiếu nữ của Tru Yêu môn ra sau đầu.

Cô chỉ vỗ bàn rồi cao giọng quát: “Tiểu nhị, mang rượu với thức ăn lên đây!”

Sau đó Lạc Vân Khanh thấy bình trà và hai đĩa trà quả hẵn gọi trước đó bị đẩy qua mép bàn, thay vào đó là một bàn đầy ắp các món nức mùi dầu mỡ và đồ cay ngọt, còn cả một bình Túy Sinh tửu quý giá hơn cả hoàng kim.

Vò rượu vừa mở ra, tức thì một mùi hương thuần túy tỏa ra khắp nơi, thoát cái đã hớp hồn người.

Đến khi chất rượu thơm lừng được rót vào trong chiếc chén bạch ngọc cỡ bằng bàn tay, thì ngay cả người không có đam mê về ăn uống như Lạc Vân Khanh cũng không cầm lòng được thầm khen một tiếng.

Vì dịch thể kia không loãng như nước thường, mà lại đậm đặc như mật ong, màu sắc thì xanh biếc như phỉ thúy, cầm chén rượu bạch ngọc lên

đảo nhẹ, có thể nhìn thấy dịch tửu sền sệt đọng trên thành chén, chảy xuống chậm chậm.

Tiểu nhị bên cạnh còn khoe khoang: “Túy Sinh tửu trong tửu lâu của chúng ta nếu xưng là quỳnh tương ngọc dịch cũng không ngoa, tới không ít vương công quý tộc uống rượu này vào cũng phải khen tặng, nói rằng đây quả thật không phải rượu, mà là một vò cảnh xuân được ủ từ sương mai và mưa lành.”

Hàn Ngâm mặc kệ đây là rượu hay cảnh xuân, nói tóm lại đã bỏ tiền mua thì cứ uống!

Cô nâng chén rượu bạch ngọc lên một cách thận trọng, rồi nhấp nhẹ một giọt rượu đậm đặc.

Tích Tích mở to mắt nhìn cô: “Thế nào?”

Hàn Ngâm thưởng thức dư vị hồi lâu mới đáp: “Hệt như uống hoàng kim.”

Được rồi, nếu Lạc Vân Khanh không hiểu rõ cô, biết hoàng kim trong mắt cô quý hiếm và đáng giá tới mức có thể dùng làm từ ca ngời, thì có lẽ sẽ cho là cô đang chửi xéo rượu này khó nuốt như hoàng kim.

Nhưng Tích Tích là cô bé đơn thuần nên lại tin là thật, còn khó hiểu hỏi tới: “Hoàng kim, vậy cũng uống được sao, uống vào có mùi vị gì?”

Hàn Ngâm trả lời bằng cách nốc một hơi cạn đáy, tiểu nhị đã lui ra xa chờ lệnh thấy cảnh này mà trợn mắt há mồm, nếu không phải hân còn nhớ rõ thân phận của mình, thì suýt chút nữa đã mắng cô là trâu nhai mẩu đơn.

Uống xong một hơi, Hàn Ngâm mới cười khì, phán một câu: “Ngon.”

Cô cũng không diễn tả được mùi vị cụ thể, chỉ cảm thấy màu sắc và chất rượu khá là khác nhau, khi uống vào không có cảm giác lành lạnh của màu xanh biếc, mà là dòng nước ấm chảy chậm rãi dọc theo tứ chi bách hài, khiến thân thể lâng lâng ấm áp gạt hết mọi ưu sầu, nó như một vò cảnh xuân, còn cô thì được gột rửa bên trong nó.

Quan trọng nhất là, một lát sau trong lòng cô chợt trỗi dậy cảm giác vui sướng khó tả, đó không phải say, mà là nhẹ nhàng bay bổng như thể không còn phiền não của hồng trần thế tục, tất cả lo âu và gánh nặng vô hình đều được ném ra sau đầu, chỉ còn sót lại tâm trạng tốt đẹp. Nếu thật sự phải tìm một từ để diễn tả cảm giác này, thì đó chính là tiêu điều bình bông, quả thật, cô hoài nghi khi tu đến cảnh giới Tọa Vong, khi sắp phi thăng thành tiên, có khi nào chính là cảm giác này hay không.

Thấy cô cười đến là vui vẻ mà lại không muốn nói chuyện, Lạc Vân Khanh lưỡng lự một chút, rồi cũng cầm chén lên nhấp khẽ.

Hắn khác với Hàn Ngâm, hiểu biết sâu rộng hơn, chỉ với một cái nhấp khẽ này, sau đó ngấm lại dư vị một hồi, hắn đã biết đây là thứ gì: “Rượu này lúc ủ đã bỏ vào quả Vong Trần.”

Quả Vong Trần? Tên này hình như hơi quen!

Hàn Ngâm đang lơ lửng bình bông chợt mở to cặp mắt mơ màng ra nhìn hắn một hồi, sau đó cúi đầu nhìn Thổ Linh trư đã bò lên đùi cô từ bao giờ, nó đang kiễng móng heo thò lên bàn bàn liếm chỗ rượu còn dư trong bát của cô, lúc này cô mới sực nhớ ra: “Quả Vong Trần...”

Đó chẳng phải là quả kết ra từ hoa Vong Trần sao, là loài hoa từng dụ Thổ Linh trư tới Bất Cư điện á.

Linh quả đấy nhé! Thảo nào Túy Sinh tửu này lại bán mắc như vậy! Nhưng bây giờ Hàn Ngâm lại không thấy mắc chút nào, mà chỉ có loại

khoái trá như vừa nhặt được của hời, nghĩ rồi cô lại cười hì hì, cất giọng gọi vang: “Tiểu nhị, mang lên thêm mười vò đi!”

Cô uống no rồi thì có thể gói đem đi, sau này dùng nó để dụ Mộ Thập Tam là đúng điệu, nói không chừng còn dụ được vài món đồ xịn từ tay hắn ấy chứ.

Lạc Vân Khanh biết ngay cô sẽ thế này, nên chỉ im lặng cúi đầu nhấp thêm một hớp.

Lúc này Tích Tích bỗng quay qua hỏi hắn: “Quả Vong Trần không phải là linh quả tuyệt thế gì, nhưng nó chỉ mọc ở nơi dồi dào linh khí, còn phải trồng mười năm mới nở hoa kết trái, vậy tại sao trong giới phàm tục lại có loại linh quả này được, còn bị dùng để chưng cất rượu nữa?”

“Không biết.” Lạc Vân Khanh lắc đầu nói: “Có điều thành Sinh Tử này nằm sát ngay bên dãy núi Xích Luyện, có lẽ quả Vong Trần có được từ đó cũng nên.”

Người của giới phàm tục không hiểu được công dụng của linh quả, dùng nó để ủ rượu cũng chẳng có gì lạ.

Tích Tích cũng bắt chước nhấp khế một hớp rượu, thè lưỡi, cười nói: “Đúng là ngon, nhưng may mà rượu này không bỏ nhiều quả Vong Trần lắm, bằng không...”

Quả Vong Trần là đồ tốt, có thể khiến người ta quên hết tất cả phiền não của hồng trần thế tục, đối với người tu tiên thì nó còn có tác dụng gột rửa tâm cảnh, vấn đề là không thể dùng nhiều, nếu dùng nhiều sẽ thành nghiện, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Cũng vì trong Túy Sinh tửu này không bỏ nhiều quả Vong Trần, nên không tạo ra tổn thương gì với cơ thể người, thấy Hàn Ngâm uống tới thích chí, Lạc Vân Khanh cũng không cản cô, thế nhưng bản thân hắn chỉ uống

chút ít rồi dừng, cạn chỗ rượu trong chén bạch ngọc rồi thì không uống thêm nữa.

Thiếu nữ bám theo họ vốn chỉ uống trà, nhưng nghe thấy họ nhắc tới quả Vong Trần nên cũng muốn nếm thử, bèn gọi tiểu nhị mang lên một vò cho mình.

Tiệc là rượu này giá còn đắt đỏ hơn hoàng kim, có lẽ vì sợ khách uống xong rồi ghi sổ không trả tiền, thế lên trong điểm có ra quy định là, muốn uống rượu phải trả tiền trước. Hàn Ngâm mua rượu cũng trả tiền ngay, thế nên tiểu nhị nghe thiếu nữ kia gọi rượu, bèn chạy tới chỗ cô đòi tiền trước, nhưng ăn nói rất khéo léo: “Một vò rượu năm trăm lượng hoàng kim, cô nương uống một mình không hết rất lãng phí, chi bằng nếm thử trước một chén, nếu thấy ngon thì hãy gọi thêm?”

Hàn Ngâm biết đem theo quá nhiều vàng bạc trên người không tiện, bởi vậy từ lúc vào thành Thiên Thù cô đã tới tiền trang đổi hết vàng bạc sang ngân phiếu, ban này cô mua rượu cũng bằng ngân phiếu, vì cách khá xa nên thiếu nữ này không thấy rõ lắm, do đó khi nghe tiểu nhị báo giá thì kinh ngạc ra mặt: “Một vò rượu năm trăm lượng hoàng kim?”

Thái độ của tiểu nhị rất thân thiện, đáp cung kính: “Đúng vậy.”

Thiếu nữ này là người tâm cao khí ngạo, nhất thời kinh ngạc là do rượu này quá đắt, đến khi ngẫm kỹ lại, biết trong rượu này có quả Vong Trần, có thể dùng vàng bạc của thế tục để mua là may rồi, nên nháy mắt sau đã bình tĩnh lại.

Tuy nhiên, dù cô ta không chê rượu đắt, nhưng vì bình thường chê vàng bạc nhiễm tục khí nên không mang theo nhiều, trên người chỉ có ít bạc vụn còn không mua nổi một chén rượu, nghĩ đến đây cô ta chợt thấy mất mặt, sắc mặt lập tức khó coi thấy rõ.

Tình hình bên đây đều lọt cả vào tầm mắt của Hàn Ngâm, lúc này cô đang lơ lửng trên mây nên tính tình rất tốt, quên bém mất chuyện không vui trước đó, quay đầu cười nói: “Ta bất cần gọi nhiều rượu quá, nếu cô nương không chê, thì qua đây uống chung mấy chén nào?”

Lời lẽ của Hàn Ngâm rất khách sáo, rõ ràng là có ý kết giao, khổ nỗi thiếu nữ kia bình sinh coi thường nhất là người mang theo cả đồng vàng bạc trên người, chơi bởi phóng túng khắp nơi, đặt biệt là người tu tiên quần là áo lượt mà chẳng có chút bộ dáng tu tiên nào như Hàn Ngâm, chưa kể uống rượu của Hàn Ngâm xong thì không thể mặt dày truy sát Tích Tích được nữa, bởi vậy cô ta liếc Thổ Linh trư đang nằm bò trên bàn uống rượu hùng hục, quây đến nỗi rượu chảy tràn khắp bàn, cau mày hừ lạnh: “Không cần!”

Hàn Ngâm nhượng nhượng mày, được rồi, là cô lắm chuyện, tiếc là bây giờ cô giận không nổi, chỉ biết nhìn thiếu nữ kia cười tủm tỉm, nhìn tới nỗi thiếu nữ kia thầm bực bội trong lòng, cắn răng một cái, lấy ra một xấp tơ lụa, trải ra cho tiểu nhị xem từng lớp một, rồi nói: “Đây là sa Giao Tiêu, còn có tên là sa long, vào nước không ướt, lấy nó đổi một vò rượu của người, đã đủ chưa?”

“Chuyện này...” Tiểu nhị khó xử, không phải hãn không muốn đổi, mà là sợ lấy nhầm thứ hàng chẳng đáng bao tiền.

Hàn Ngâm thấy vải sa có màu trắng như sương, tỏa ra hào quang mờ ảo, rõ ràng là loại tơ lụa không thể có trong giới phàm tục, thế là vội cất giọng nói: “Tiểu nhị, người cầm xấp tơ lụa đó qua cho ta, ta đưa cho người năm trăm lượng hoàng kim.”

Tiểu nhị nghe thế thì vui mừng khôn xiết, lập tức làm theo, thu ngân phiếu của Hàn Ngâm rồi ân cần mang lên một vò Túy Sinh tửu cho cô gái kia.

Đây vốn là chuyện theo nhu cầu, nhưng cô gái kia dù sao cũng chịu thiệt, còn phải nhường cho Hàn Ngâm của hời, trong lòng cô ta càng ghét Hàn Ngâm hơn mấy phần, không để mắt nhìn Hàn Ngâm nữa mà cúi đầu uống rượu.

Hàn Ngâm mua được sa Giao Tiêu, bèn tò mò mở ra xem từng lớp một, phát hiện chỉ có một xấp mỏng dính thế này, mà khi mở ra lại phủ kín cả tửu lâu vẫn còn dư, không khỏi thích chí cười cười nói nói với Lạc Vân Khanh và Tích Tích, tiếng cười nói dội vào trong tai thiếu nữ kia ào ào, nếu không phải cô ta đang uống Túy Sinh tửu, thì e là đã tức tới nội thương.

Lạc Vân Khanh cũng nhìn sa Giao Tiêu này lâu hơn hẳn: “Kỳ thật trong trang phục của Cửu Huyền chúng ta cũng có trộn lẫn chút sa Giao Tiêu, do đó mới vào nước không ướt.”

Hàn Ngâm hiếu kỳ hỏi: “Nếu dùng sa Giao Tiêu may nguyên bộ luôn thì sao?”

Lạc Vân Khanh lườm cô: “Lãng phí!”

Tích Tích nói cho cô biết: “Nếu bỏ nó vào trong trân khoáng huyền thạch rồi chặt lọc ra tinh hoa trong đó, may thành xiêm y là có thể tránh được đao thương, nếu bản lĩnh hơn thì tìm thêm gân rồng đuôi phượng, rồi dệt lên đó các loại trận pháp khác nhau, đến lúc đó bộ xiêm y này sợ là không kém cạnh gì một pháp khí thượng phẩm đâu.”

Hàn Ngâm nghe xong câu này thì lật đật nhét sa Giao Tiêu vào, cười hì hì nói: “Vậy thì chúng ta may xiêm y mặc đi, cô một bộ, ta một bộ.”

Nói rồi cô đảo mắt cười: “Sư huynh có muốn một bộ luôn không?”

Lạc Vân Khanh lườm mắt với cô, hoàn toàn làm lơ lời cô nói.

Quả thật nói thì dễ hơn làm, nếu cô có thể may được một bộ xiêm y như Tích Tích nói, thì hẳn sẽ viết một chữ phục tặng cho cô, nói chi tới người một bộ, ta một bộ.

Túy Sinh tửu có thể khiến người ta quên sầu, nên đương nhiên Hàn Ngâm đã uống là không ngừng nghỉ, cũng may bên cạnh cô có một người hành động chừng mực như Lạc Vân Khanh, thấy cô uống non nửa vò rượu thì cản không cho cô uống nữa. Nhưng dù thế, hơi rượu xông lên vẫn khiến Hàn Ngâm say bí tỉ, chốc thì kéo ống tay áo Lạc Vân Khanh, bảo hẳn hát, chốc lại giục Tích Tích nhảy múa cho cô xem, quả thực sắp quẩn tới mức phiền.

Lạc Vân Khanh không thể nhịn được nữa, cuối cùng đưa tay vỗ nhẹ lên trán cô, đầu cô cảm xuống, lăn ra ngủ ngay trên bàn.

Thổ Linh trư bên cạnh cũng say mềm, bốn móng chỉ thiên nằm lăn quay trong đĩa thức ăn, đã vậy còn ngáy khò khò, ai không biết còn tưởng nó là đồ ăn tươi.

Tích Tích thật ra không uống nhiều rượu, cô là thụ yếu, uống rượu với uống nước cũng chẳng khác nhau là mấy, cho nên không say, chẳng qua nhìn thấy bộ dạng của Hàn Ngâm và Thổ Linh trư thế này thì cô lại bó tay hết cách, đành quay qua hỏi Lạc Vân Khanh: “Làm sao bây giờ?”

Còn làm sao được?

Ngay bên cạnh chính là khách điểm Mộng Tử, đương nhiên là ném Hàn Ngâm vào Mộng Tử rồi!

Dù không muốn tới đâu, Lạc Vân Khanh cũng chỉ có thể mím chặt môi, cúi người bế Hàn Ngâm lên, bước ra khỏi tửu lâu. Trong khi Tích Tích thì bế Thổ Linh trư nổi gót theo sau, trong lòng hết sức kinh ngạc, con heo này nhìn thì nhỏ xíu, nhưng bế lại nặng ơi là nặng, thể trọng còn nặng hơn cả Hàn Ngâm nữa.

~ Hết chương 87 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Liếm Đủ Chưa?

Liếm đủ chưa?

Edit: Yunchan

Ban ngày trời trong quang đãng, nhưng vào đêm lại rả rít mưa dầm.

Trong phòng màn trướng buông rũ, ngọc thiềm thừ nằm yên trên chiếc bàn tử đàn phả ra làn khói nghi ngút, lượn lờ vấn vít, tỏa dư hương.

Trong cơn mơ ngủ Hàn Ngâm cảm thấy khát nước vô cùng, bèn mở màn vén màn vải lên muốn xuống giường tìm nước uống, nhưng lại phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa hoa lộng lẫy, đồ cổ nạm ngọc ngập đầy mắt, có rất nhiều thứ cô chưa thấy qua bao giờ, và lại căn phòng này dường như rất rộng, dùng màn sa bay bay để ngăn thành nhiều phòng, nếu chỉ liếc sơ qua thì không tài nào thu hết cả căn phòng vào tầm mắt.

Dần tỉnh táo lại, cô nhớ mang máng mình đã uống rượu, như vậy đây có lẽ là khách điểm Mộng Tử bên cạnh Túy Sinh lâu nhỉ?

Mười lượng hoàng kim một đêm, gian phòng bày biện có xa hoa thì cũng không lạ lùng gì.

“Lạc sư huynh, Tích Tích.” Cô cất giọng gọi, lúc bước xuống giường giẫm vào mặt đất lại như lọt vào đồng bông mềm, cúi đầu nhìn thử, hóa ra trước giường cô trải một tấm thảm nhung dề dày cộp.

Hàn Ngâm khát tới khô cổ, nên không quan tâm tới gì khác, chỉ cầm ấm nước đặt trên bàn tu ừng ực, sau đó thở ra một hơi thật dài, đảo khắp phòng tìm một vòng, cuối cùng chẳng tìm thấy ai, mà lại phát hiện ra một bể tắm nhỏ đằng sau màn sa.

Bể được xây bằng bạch ngọc, bấy nhiêu cũng chưa tính là gì, thứ khiến Hàn Ngâm khá thích thú là nước trong ao này, nó là một suối nước nóng chảy róc rách, đưa tay chạm thử, hơi nóng, cô liền cầm lòng không dặng muốn xuống dưới tắm một cái.

Tóc xõa ra, xiêm y cởi, lúc sắp tháo cái yếm thì cô bỗng hơi chần chừ, đi tới duỗi chân đá đá, đá xiêm y ra ngoài màn sa, đến đây mới sáng khoái cởi hết xiêm y, ngâm cơ thể vào trong bể nước.

Hừ hừ, bản cô nương tắm rửa không thể cho Tào Hóa Kim Tiền rình coi, dù nó còn chưa tu ra hình người, nhưng lúc nào cũng tự xưng là “Đại gia”, nghĩ kiểu nào cũng không phải là giống cái!

Hàn Ngâm ngâm mình trong nước, vùng vẫy quẫy đạp tới khoái chí, ngẫm lại Mộ Thập Tam nói cũng có lý, dùng Dịch Trần chú để làm sạch người đúng là nhanh, nhưng trong lòng cứ thấy khó chịu, cảm giác không giống như đã tắm rửa tý nào. Hơn nữa sau lần “Đột nhập phòng tắm” kia, cô đã tự động đặt Mộ Thập Tam và tắm rửa vào cùng một chỗ, khiến óc cô bất giác hiện lên tấm lưng rắn chắc mê người của Mộ Thập Tam...

Khụ khụ!

Hàn Ngâm bị liên tưởng của mình làm phát sặc, nước trong bể càng nóng lên gấp bội, hơi bốc lên khiến cả gương mặt cô đỏ rần. Cô lật đật dời tâm tư đi, nghĩ tới Lạc Vân Khanh với Tích Tích, đoán xem họ có phải thấy cô say nên đưa cô về phòng ngủ, còn bản thân thì tới phòng khác nghỉ ngơi không.

Nếu vậy thì...

Mộng Tử hương chính là loại hương đang đốt trong ngọc thiềm thử ngoài kia sao?

Hàn Ngâm hít vào một hơi thật sâu, thấy mùi hương này chẳng giống ngọt ngào ấm áp giục người ta đi vào giấc mộng gì cả, trái lại còn tươi mát, làm tinh thần tỉnh táo hơn.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Bị lừa rồi!”

Nếu mùi hương này có tác dụng, thì bây giờ cô phải mơ màng say say, chứ không phải tỉnh như sáo còn biết đường mò đi tắm!

Chẳng qua ngấm lại một chút, có lẽ do cô uống quá nhiều Túy Sinh tửu, hai thứ xung đột nhau, nên hương Mộng Tử này mới không có tác dụng cũng nên...

Chậc, nghĩ tới nhức đầu!

Hình như cô vẫn còn hơi say, đắm chiêu một lát rồi cũng vớt chuyện này sang bên, ngâm mình thỏa thích một lát rồi đứng lên buộc lại tóc, cầm chiếc khăn sạch bên cạnh bể để lau khô người, ngoắc tay dùng Ngự Vật thuật luyện tập rất lâu để gọi cái yếm tới tay, mặc lên người.

Say rượu quá khó chịu, Hàn Ngâm xoa huyết thái dương, mơ mơ màng màng vén màn sa bước ra ngoài, định bụng lên giường đánh thêm một giấc. Nói đùa à, mười lượng hoàng kim một đêm lận đấy! Dù hương Mộng Tử không có tác dụng thì cô cũng muốn ngủ cho đã giấc.

Nhưng cô mới ngả mình lên giường, còn chưa kịp ngủ đã nghe cửa sổ bị ai đó gõ nhẹ ba cái.

Hàn Ngâm chỉ nghĩ là Tích Tích hay Lạc Vân Khanh tới tìm mình, mơ mơ màng mang đi mở cửa sổ, đợi cho cơn gió mát và làn mưa bụi tấp vào trong, cô mới sực nhớ ra mình chỉ mặc mỗi cái yếm!

Thế thì cũng đành, vậy mà người ngoài cửa chỉ ngạc nhiên một thoáng, ánh mắt nhìn cô lập tức hiện lên vẻ trêu chọc, là người mà cô tuyệt đối không ngờ tới, Mộ Thập Tam!

“Mộ... Mộ sư thúc...” Hàn Ngâm không thể nói rõ là kinh hỉ hay kinh hoàng, sau khi gọi hẩn xong thì mới nhớ lại bộ dạng của mình...

Dù khả năng giữ bình tĩnh của cô rất cao, nhưng cũng không tài nào đối mặt với kiểu đối đầu trực diện không che giấu này, lập tức bỏ chạy tới bên giường, co vào trong chăn, có chết cũng không chịu lộ mặt ra.

Hu hu hu, bị thấy hết rồi! Mất mặt quá!

Cô nghi là mình bị say đến phát ngốc, nếu không sao lại mặc độc cái yếm ra mở cửa sổ!

Vậy mà Mộ Thập Tam vẫn độc mồm độc miệng như mọi khi, ngồi nghiêng trên bệ cửa sổ, cười khê: “Trốn làm gì, phía trước phẳng lì, nhìn người còn chẳng bằng nhìn tấm chà quần áo, tốt xấu gì tấm chà quần áo còn có đường cong, chưa kể người còn mặc xiêm y, so ra, hình như ta còn bị thiệt, lần trước ta chẳng mặc gì.”

Hàn Ngâm mắng ra từ trong chăn: “Mộ Thập Tam, ngài đủ chưa!”

Mộ Thập Tam lại cười: “Được rồi, không trêu người nữa, ra đây mau lên.”

Ra đó?

Cơ xấu hổ của Hàn Ngâm hơi dịu lại, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cô len lén lộ hai mắt ra khỏi chăn, nhìn hẩn nói: “Ta còn chưa hỏi ngài, sao ngài lại tới đây?”

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Ta luôn đi theo các người.”

Hàn Ngâm sững sốt: “Sao ta không phát hiện ra?”

“Có thể để người phát hiện sao?” Trong nụ cười của Mộ Thập Tam mang theo chút trào phúng, giục cô: “Rốt cuộc người muốn trốn trong chần bao lâu đây? Nhanh lên đi, ta không nhẫn nại chờ người đâu.”

Hàn Ngâm đau khổ ra mặt: “Xiêm y...”

Mộ Thập Tam ngoắc khê ngón tay, xiêm y bị Hàn Ngâm vút trên đất lập tức bay tới trước mặt cô.

Hàn Ngâm ngơ ngậy trong chần mặc đồ vào, sau đó mới vác theo bản mặt buồn bực bước tới trước cửa sổ: “Ngài muốn đưa ta đi đâu?”

Mộ Thập Tam không trả lời, chỉ đưa tay tới trước mặt cô.

Hàn Ngâm nhìn bàn tay sạch sẽ với khớp xương cân đối của hắn, lưỡng lự một chút rồi đặt tay vào trong tay hắn, sau đó chợt nghe Mộ Thập Tam cười khê, nắm chặt tay cô rồi đưa cô đi...

Á á, sao không ai nói cho cô biết, tầng dưới với bên ngoài của khách điểm này không phải đất bằng, mà là hư không đen ngòm không giảm được thế này!

Hàn Ngâm phản xạ có điều kiện dùng bàn tay để không duy nhất, ôm thật chặt lấy cổ của Mộ Thập Tam, toàn thân đều dính sát lên người hắn như bạch tuộc tám chân.

Cô tiếc mạng như vàng, biết rõ Mộ Thập Tam không thể nào mang theo mình nhảy lầu tự sát, thế nhưng gặp phải nguy hiểm, phản ứng đầu tiên vẫn phải kéo theo tên chết dẫm đã hại cô làm cái đệm lưng, thế nên ngay khi vừa đặt chân lên chỗ đất bằng phẳng, cô lại bị Mộ Thập Tam khinh bỉ sâu sắc.

“Khinh Hồng thuật đầu! Chẳng phải đã dạy người rồi ư? Sao gặp chuyện lại không biết dùng?”

Hàn Ngâm lúng túng: “Không nhớ ra.”

Mộ Thập Tam lại khinh bỉ cô lần nữa: “Mời người lấy tay ra, ta sắp bị người siết chết rồi!”

Lúc này Hàn Ngâm mới phát hiện mình còn đang ôm chặt hân, mặt đỏ ửng lên, buông tay ra ngay tắp lự.

May quá may quá, ngoài trời đang mưa, không có trăng, trời còn tối đen như mực không nhìn được vẻ mặt xấu hổ của cô. Nhưng không may khi cô toan ngược mặt lên nói gì đó để đánh trống lảng, thì môi lại bất cẩn chạm phải thứ gì đó mềm mại mà lại lạnh lạnh.

Cô sửng sốt, còn chưa phản ứng kịp, đầu lưỡi đã tự động vươn tới nơi mềm mại đó liếm nhẹ...

“Liếm đủ chưa?” Giọng Mộ Thập Tam bỗng trở nên trầm thấp tựa như thì thầm, khi cất giọng trong hơi thở còn phả ra mùi trầm hương thoang thoảng, hòa vào làn mưa bụi lướt nhẹ lên môi cô.

Đến đây cô mới ý thức được thứ mình vừa chạm phải chính là môi của hân...

Tư duy của Hàn Ngâm lập tức rối loạn, trừ hốt hoảng lui ra xa, cô thật tình không biết tiếp theo nên phản ứng thế nào, chỉ biết tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt không chỉ nóng thôi, mà là bỏng như nước sôi.

Có lầm hay không hả! Cô cô cô, cô lại bất cẩn hôn trúng môi của Mộ Thập Tam!

Trong đầu Hàn Ngâm quay cuồng toàn ý nghĩ này, tuần hoàn vô hạn.

Thế mà Mộ Thập Tam còn giở ra cái giọng bất mãn: “Sàm sỡ ta xong còn giả vờ vô tội sao?”

“Ta...” Bấy giờ Hàn Ngâm mới hoàn hồn lại, cười khố nói: “Ta xin ngài đó, Mộ sư thúc, mọi khi ta đứng cạnh ngài, đỉnh đầu mới tới cằm ngài thôi, bây giờ chung quanh đen như mực thế này, làm sao ta biết ngài đột nhiên cúi... cúi đầu...”

“Đúng thế!” Tên Mộ Thập Tam vô sỉ này vẫn nói năng hết sức hùng hồn: “Chung quanh tối đen như mực thế này, người thấy được ư? Còn nói ta đột nhiên cúi đầu, ta cúi đầu là vì vừa rồi người siết cổ ta, siết tới mức ta chỉ có thể cúi đầu, có được không?”

Cảm giác chấn động và rung động còn chưa qua đi, đầu óc vốn đã rối thành một nùi lại bị hấn khuấy lên, làm cho nó càng hỗn loạn hơn, cô chỉ còn biết nín thở đứng yên tại chỗ. Một lát sau, trước mắt cô bỗng dưng sáng ngời, thấy Mộ Thập Tam nâng Tự Quang thuật trong lòng bàn tay, nhìn cô bằng cặp mắt sâu thẳm mà rạng rỡ, khóe môi khẽ cong lên nói: “Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Hứng mưa dễ chịu lắm sao? Đi nhanh lên thôi.”

Rốt cuộc phải đi... đi đâu...

Câu này cô vẫn chưa thốt ra khỏi miệng, đã bị Mộ Thập Tam nắm tay, dẫn theo cô chìm vào đêm mưa.

Mây tan mưa tạnh, ánh trăng sáng trong lại trải đầy mặt đất.

Liễu yêu Tích Tích trồng hết hạt giống rau quả Hàn Ngâm mua về vào vườn linh động thiên, rồi bò ra khỏi mặt tiền, thấy Hàn Ngâm còn đang ôm chăn ngủ say trên giường, có điều không biết cô mơ thấy cái gì, vẻ mặt chốc thì vui mừng, chốc thì giận dữ, chốc lại xấu hổ bối rối, khiến người nhìn cảm thấy thú vị.

“Mộng Tử hương này hữu dụng tới mức đó sao?” Tích Tích bắt đầu tò mò, cũng muốn thử xem, vì thân là thụ yêu nên cô không cần ngủ, đương nhiên cũng chưa biết nằm mơ là gì.

Trong phòng không có ai khác, Tào Hóa Kim Tiền liền bật cười lạnh: “Ta thì muốn biết cô ta mơ thấy ai.”

Tích Tích sừng sốt: “Mơ thấy ai thì liên quan gì?”

“Đương nhiên là có liên quan! Trong hương Mộng Tử này dường như có thêm vào quả Dục Niệm.”

“Quả Dục Niệm?” Tích Tích từng thấy trong sách ghi chép về loại quả này, hình như nó có thể khuếch đại dục niệm trong lòng người lên vô hạn, sau đó hóa mộng tưởng thành thật.

Đương nhiên, mộng tưởng thành thật ở đây, không phải để chỉ những thứ xảy ra trong mộng trở thành sự thật, mà để chỉ mộng tưởng trở thành sự thật trong đầu họ, nói đơn giản hơn chính là sau khi ăn quả Dục Niệm, mọi chuyện diễn ra chỉ là ảo giác, toàn bộ chỉ là giả!

Thứ quả này cũng như quả Vong Trần, ăn chút ít thì có thể nâng cao tâm cảnh cảm ngộ của người tu tiên, nhưng nếu ăn quá liều, thì sẽ lạc hướng trong ảo giác, suốt đời không phân rõ được hiện thực và ảo mộng. Do đó ở các đại tiên môn, quả Dục Niệm này luôn bị trông giữ rất nghiêm ngặt, không ngờ nó lại xuất hiện trong một nhà khách điểm ở giới phàm tục.

Tào Hóa Kim Tiền mặc kệ Tích Tích nghĩ gì, nó chỉ lo cười khi khi: “Người mà nhóc tỷ Hàn Ngâm đang mơ tới lúc này, nhất định là người cô ta nhớ nhất! Uy hiếp ới uy hiếp! Ta mà biết thì tốt quá rồi, nói không chừng sau này có thể dùng sống chết của người đó để uy hiếp cô ta!”

Tiếc là, Tào Hóa Kim Tiền chỉ mơ hão mà thôi, nếu nó biết người trong mộng của Hàn Ngâm là Mộ Thập Tam, có lẽ nó sẽ tình nguyện coi như mình chưa từng biết.

~ Hết chương 88 ~

Sư thúc đã trở lại!!!! Mờ trở lại kiểu này làm Yun đau lòng quá (T o T)/

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Cười Kinh Hồng

Cười kinh hồng

Edit: Yunchan

Sớm hôm sau, Hàn Ngâm bị tiếng gõ cửa của Lạc Vân Khanh đánh thức, cả người vẫn lâng lâng như vẫn còn trong mộng.

Cô lơ mơ nhìn Tích Tích, rồi nhìn sang Lạc Vân Khanh, qua hồi lâu mới bất ngờ kéo chăn lên, chui tọt vào.

Á á á, cô không muốn sống nữa!

Tích Tích thấy lạ bèn bước lên kéo kéo cô: “Cô làm sao vậy?”

“Không sao.” Hàn Ngâm rúc đầu trong chăn có chết cũng không ra, cô không muốn nhìn đời nữa.

Lạc Vân Khanh nhìn tro hương đã tàn trong ngọc thiềm thừ, hỏi: “Muội mơ thấy gì?”

Hàn Ngâm lên tiếng phủ nhận ngay tắp lự: “Muội không mơ thấy gì hết!”

“Đâu có!” Tích Tích bản tính thật thà, không ngờ lại bán đứng cô: “Rõ ràng ta thấy đêm qua cô có mơ mà.”

Hàn Ngâm kích động: “Không có! Cô nhìn lầm rồi, ta tuyệt đối không có mơ!”

Nói tóm lại mặc kệ ra sao, chuyện trong mơ cô cũng tuyệt đối không nói cho ai biết, một người cũng không!

Lạc Vân Khanh trầm mặc một hồi, bỗng nhiên thở dài khe khẽ: “Muội đứng lên mau, chúng ta phải đi.”

Nói rồi hần quay lưng bước ra, đứng chờ bên ngoài.

Hàn Ngâm ủ ê một hồi mới bất đắc dĩ lộ mặt ra khỏi chăn, sau đó chống cằm ngồi thần thờ trên giường.

Thật là sâu, nụ hôn đầu mất ở trong mơ cũng thôi đi, nói nào ngay cô cũng không cố ý, nhưng tại sao lại...

Tại sao người cô thấy trong mơ lại là Mộ Thập Tam!

Nhất là giấc mộng này quá chân thực, chỉ qua một đêm, mà trong mộng đã trải qua mấy độ xuân thu, những chuyện đã trải qua vẫn đang hiện lên sờ sờ trước mắt, hoàn toàn không giống như một giấc mơ, trái lại còn như một đoạn trải nghiệm chân thật của cô...

Hàn Ngâm ngồi ngây ra một hồi, bị Tích Tích giục mãi mới lè mẽ đứng lên, đảo mắt thấy Thổ Linh trư còn đang ngủ bên cạnh. Óc lóe sáng, cô bèn tò mò dùng linh thức coi lén giấc mơ của nó, kết quả nhìn thấy cả bầu trời bay đầy hoa Vong Trần, Thổ Linh trư đen thui đuổi theo một con Thổ Linh trư phấn hồng, hai con heo đuổi nhau hơn hở, lăn ra ừ ừ đất, ừ ừ rồi ừ lại một chỗ, sau đó...

“Phì phì phì!” Hàn Ngâm xách cái lỗ tai heo lên, hét lớn: “Xuống giường đi, con heo!”

Hét xong, nhìn thấy Thổ Linh trư giật mình nhảy dựng lên, ụt ịt chạy tán loạn khắp phòng, tìm con heo phấn hồng kia, lòng cô thoát cái vui vẻ lên rất nhiều, hóa ra mình chưa phải người xui xẻo nhất!

Ra khỏi thành phải đi hết mười mấy dặm đường mới đến được lối vào của dãy núi Xích Luyện.

Dọc đường đi, Hàn Ngâm không tài nào chịu nổi Thổ Linh trư đang lèo đèo sau lưng cô, nó chốc chốc lại làm ra chuyện điên rồ, chạy lên quần chân cô không tha, hay là đào hố dưới chân cô, để cô vấp vào khoảng không, cuối cùng cô điên tiết, phát thề phải tìm một thợ thiến heo tới thiến nó, lúc này Thổ Linh trư mới bại trận, cúi đầu ủ rũ lầm lũi đi theo sau lưng cô, không dám khiêu khích nữa.

Lạc Vân Khanh nghe mà đen mặt: “Hàn Ngâm muội...”

Hàn Ngâm bối rối, lè lưỡi, rồi kéo Tích Tích chạy vượt lên trước.

Thật ra cô cũng không muốn thô tục thế đâu, chẳng qua nhiều năm lưu lạc từng nghe không ít mấy câu chửi bới ở phố phường, trong khi trí nhớ của cô quá tốt, đã vậy còn bị con heo thối kia chọc điên, cho nên lời chửi bậy cứ thế mà tuôn ra, chứ cô hoàn toàn không cố ý.

Lạc Vân Khanh nhìn theo bóng lưng rầu rĩ của cô, thầm nghĩ, cô không chịu nói ra cảnh trong mơ, kỳ thật đã tiết lộ tâm tư của mình, tám chín phần người cô thấy trong mơ là Mộ Thập Tam, nếu không, cô cần gì phải giấu giếm diêm diêm, xấu hổ hốt hoảng thế chứ?

Nhưng thân phận của Mộ Thập Tam...

Không, hẳn không ôm trong lòng loại cảm kị đáng ghét của thế tục, cũng không nghĩ Hàn Ngâm có thiện cảm với Mộ Thập Tam là vô sỉ hạ lưu. Nhưng hẳn không nghĩ vậy, thì chưa chắc người khác đã không nghĩ. Hẳn ở Cửu Huyền đã nhiều năm, nên cũng nghe được lờ mờ chuyện của

Nguyên Nhất chân nhân và Sở Mộ Tuyết năm xưa, nếu đã có vết xe đổ, hẳn đâu thể nào trơ mắt nhìn Hàn Ngâm giẫm lên vết xe đổ, cuối cùng phải rơi vào kết cục bi thương, uổng phí công tu luyện?

Huống hồ tu tiên tu tâm, nếu có thể cắt đứt được tình niệm, lòng phẳng lặng như nước, chứa đựng trăm sông, thì đó mới là cảnh giới cao nhất.

Hắn là, vẫn còn ngăn cản kịp...

Mười mấy dặm đường, chỉ cần rảo nhanh bước chân thì chỉ mất nửa buổi là tới được lối vào dãy núi Xích Luyện, vẻ uế oải của Hàn Ngâm đã chạy trốn đâu mất, thay vào đó là dáng vẻ hăm hở tiên phong dẫn đầu, reo lên một tiếng rồi vọt vào trước hết.

Để bày tỏ lòng trung thành của mình, Thổ Linh trư cũng ngoáy cái mõng heo, chạy cun cút sau lưng cô.

Lạc Vân Khanh dừng bước lại, bấm ngón tay đếm chừng mười tiếng, ngay lập tức ở lối vào vọng ra tiếng heo tru chói tai, Hàn Ngâm thì chạy thực mạng về, tốc độ nhanh hơn lúc vào gấp mấy lần, còn cái đồng đen đen xông vào theo cô, đương nhiên chẳng cần hỏi, cũng đang cắm đầu cắm cổ chạy về.

“Rắn! Một bầy rắn to đùng!” Hàn Ngâm thất kinh.

Thổ Linh trư cũng gào rú không ngừng.

Màng tai sắp bị đâm thủng tới nơi, Lạc Vân Khanh và Tích Tích mới nhìn thấy một bầy rắn màu đỏ hồng, to cỡ cánh tay trẻ con chui ra từ lối vào, bò theo đằng sau Hàn Ngâm và Thổ Linh trư.

Khoảng cách giữa bầy rắn với cô và Thổ Linh trư hình như hơi xa, có cần phải làm ra vẻ trời sập như thế không? Điều càng làm cho Lạc Vân

Khanh đen mặt chính là Hàn Ngâm chạy về liền trốn ra sau lưng hăn, còn Thổ Linh trư thì trốn sau lưng cô.

Một người một heo này...

Đúng là chủ nào tớ nấy!

Tích Tích vẫn tốt tính như nào giờ, thấy Hàn Ngâm bị hù chạy thì lập tức báo thù cho cô. Hét to một tiếng rồi biến ra mấy dải tơ xanh biếc, cuốn thẳng về phía bày răn, sau đó chỉ thấy trong bày răn chớp lên ánh xanh, khi nhìn lại thì đã có vài con răn bị dải tơ xanh siết thành hai khúc, nhưng không chết ngay mà lại ngo nguậy không ngừng trên đất, máu bắn ra thẫm đỏ cả một vùng.

“Máu răn mang theo hỏa độc, cô hãy cẩn thận.”

Lạc Vân Khanh không tấn công vội, nhắc nhở Tích Tích một câu, sau đó hóa ra màn băng trước mặt, chặn ba người phe mình lại, lúc này mới rút phi kiếm chém giết bày răn.

Tích Tích nghe hăn nói thế, gấp rút nhìn sang dải tơ mà mình hóa ra, quả nhiên thấy nó đã bị máu răn ăn mòn thành màu đen, sau đó bốc cháy, tia lửa rừng rực men theo dải tơ tới trước mặt cô, cô phải cấp tốc cắt bỏ dải tơ mới không bị lửa lan tới.

Thụ yêu sợ lửa, hiện tại trán Tích Tích đã rịn ra mồ hôi lấm tấm, cô trốn ra sau màn băng của Lạc Vân Khanh để hoàn hồn lại, sau đó mới tiếp tục tấn công. Lần này cô đã khôn ra, không dùng dải tơ thắt cổ răn trực tiếp, mà tung chúng lên thật cao, cố để chúng té từ trên cao xuống, ngã chết.

Hàn Ngâm bỗng nhiên thấy cả một bày răn nên mới giật mình, bây giờ định thần lại, thấy máu răn bắn lên trên màn băng mà vẫn còn cháy được, rất sợ lớp phòng hộ này của Lạc Vân Khanh sẽ bị phá hủy, suy nghĩ đầu tiên không phải đi theo họ giết răn, mà là ba chân bốn cẳng gia cố màn

bằng, tăng thêm lớp này tới lớp nọ đến khi trước mắt chỉ toàn một màu trắng đục, không còn nhìn thấy một con rắn nào nữa thì mới dừng tay lại.

Biết làm sao giờ, cô sợ chết, cái gì cũng phải lấy an toàn làm đầu!

Sau khi che chắn an toàn xong, cô mới xắn tay áo, rút phi kiếm, căn răng chuẩn bị xuống tay đồ sát, báo lại mỗi thù hú hồn ban nãy, ai dè lại phát hiện bầy rắn bị cô dẫn ra đã được Lạc Vân Khanh và Tích Tích tiêu diệt sạch sẽ.

Hàn Ngâm giật giật mép: “Tốc độ này hình như hơi bị nhanh?”

Lạc Vân Khanh lườm cô: “Còn muội chỉ biết lười!”

Hàn Ngâm lúng túng, bước lên kiểm tra bầy rắn chết, thấy trên da rắn đỏ ngầu ánh lên màu đỏ kim sáng bóng, cứ như được mạ lên một lớp kim khí, khác xa với loài rắn thông thường. Mắt cô bỗng nhiên sáng bừng, ngoái đầu lại hỏi: “Sư huynh, da rắn này có đáng giá không?”

Lạc Vân Khanh lạnh mặt làm sạch phi kiếm của mình, đáp: “Đáng giá, chẳng những da rắn, mà máu rắn, nanh rắn, mật rắn đều rất đáng giá.”

Hàn Ngâm chỉ chờ nhiều đây, phần khích xắn tay áo lên định lột da rắn. Chẳng qua cô có tâm hồn tham tài, chứ không khờ thật, thế nên trước khi chạm vào thân rắn đã lật đật rút về.

Chắc chắc! Nếu máu rắn có hỏa độc, lấy tay không lột da rắn rút máu rắn, chẳng phải là tự tìm đường chết à!

“Lạc sư huynh, huynh gài bẫy muội!”

Cô hằm hằm quay đầu lại than phiền, lại bất ngờ nhìn thấy bên môi Lạc Vân Khanh cong lên một nụ cười nhạt.

Hoa... hoa mắt sao...

Sư huynh mặt đơ mà cũng biết cười?

Hàn Ngâm chớp chớp mắt nhìn lại, thấy nụ cười nhạt trên mặt hắn đã biến mất, trở lại với dáng vẻ lạnh lùng mọi khi.

Dù thế, nụ cười lóe lên chớp nhoáng đó vẫn để lại ấn tượng mạnh với cô.

Hóa ra sư huynh cười lên quá đẹp, nụ cười này hết như tia nắng ban mai đầu tiên phá tan bóng tối, sáng trong mà tinh khiết, khiến người ta có cảm giác thật tốt đẹp.

Thấy Hàn Ngâm nhìn mình chăm chăm, mặt Lạc Vân Khanh càng căng chặt hơn, ném cho cô một chữ “Đi” cộc lốc, rồi bước thẳng vào dãy núi Xích Luyện.

Hàn Ngâm lật đật đuổi theo: “Trong đó có nhiều rắn lắm.”

Lạc Vân Khanh đã biết trước, chỉ nói đơn giản: “Vừa đi vừa giết, muối cho dãy núi Xích Luyện này là nơi nào mà có thể ra vào tùy ý?”

Hắn vừa dứt lời, đằng xa bỗng vang lên một giọng lạnh nhạt: “Không riêng gì rắn, ở bên trong còn có rất nhiều yêu thú hung mãnh, sợ là các người đi vào sẽ không ra được đâu!”

Hàn Ngâm nhìn theo hướng âm thanh, chẳng phải ai khác mà chính là thiếu nữ của Tru Yêu môn kia.

Nhìn thấy cô ta, Tích Tích hơi sợ, vội xít lại gần Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm nắm tay Tích Tích, cười tủm tỉm nói với cô gái kia: “Cô đang rửa bọn ta hay là rửa mình vậy hả? Chẳng lẽ, cô không định vào theo bọn ta sao?”

Thiếu nữ bị cô hỏi vặn lại làm câm nín, qua một hồi mới cãi lại được: “Tất nhiên là muốn theo các người vào, nói không chừng còn có thể nhật xác hộ các người.”

“Đa tạ đa tạ.” Hàn Ngâm hươ hươ tay đáp trả: “Rời nhà đi xa thì nên chăm sóc lẫn nhau, cô yên tâm đi, nếu cô bất cẩn chết trong đó, bọn ta cũng sẽ nhớ nhật xác hộ cô mà.”

Miệng lưỡi của thiếu nữ kia làm sao lạnh bằng Hàn Ngâm, thế là lại nghẹn họng lần hai, đành phải dựa vào một thân cây, lạnh mặt ngó lơ Hàn Ngâm, chỉ dỗi mắt nhìn họ tiến vào dãy núi Xích Luyện.

Hừm, cô không sốt ruột làm gì, dầu gì yêu khí trên người Liễu yêu Tích Tích rất nặng, cô không sợ lạc mất họ, nên cứ thong thả mà bám theo sau lưng thôi, chờ tới khi bọn họ lâm nguy, ốc còn không mang nổi mình ốc, khi đó thừa cơ diệt trừ Thụ yêu ngàn năm cũng chưa muộn!

~ Hết chương 89 ~

Có ai phát hiện từ khi Lạc Vân Khanh đi chung với Hàn Ngâm đã bắt đầu biết giận, biết nói đùa, biết cười, biết chơi khăm, sau này còn biết nói dối hông? Tới Đàm Niệm Tuyết tội ác tày trời mà Tiểu Ngâm xin vài câu sư huynh cũng tha, gặp trước đây là hông có chuyện đó đâu nha. Lạc sư huynh bi giờ nhìn dễ thương và gần gũi hơn Lạc sư huynh tảng băng cứng nhắc hồi trước nhở ^^

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Hồ Lạc Tinh

Hồ Lạc Tinh

Edit: Yunchan

Phải nói Hàn Ngâm thật sự rất may mắn, hồ Lạc Tinh mà họ cần tìm nằm trong dãy núi Xích Luyện này, tuy lân cận nhiều rắn và lệ thú hung dữ, nhưng linh hoa linh thảo và linh khoáng quý hiếm cũng rất nhiều, hơn nữa ở đây còn đầy ắp huyết tinh và thiết Xích Diễm, hai thứ này đều là nguyên liệu thượng cấp để rèn pháp khí hệ hỏa. Do đó suốt đường đi, cô thu hoạch được rất nhiều thứ, đến khi túi Càn Khôn hết sức chứa, cô phải lén lút nhét hết chỗ linh hoa linh thảo và linh khoáng Thổ Linh trư đào lên cho Tạo Hóa Kim Tiền sau lưng Lạc Vân Khanh.

Ngoài ra, vì mỗi ngày đều phải giết quái với cường độ cao, nên khả năng quan sát, năng lực phản ứng, độ vận dụng pháp thuật và phi kiếm, đều tiến bộ rất nhiều. Quan trọng nhất là nhân dịp này cô còn thu được kinh nghiệm thực chiến quý báu, đó là thứ mà khi còn sống ở Cửu Huyền, dù tu luyện khắc khổ cỡ nào cô cũng không thể lĩnh hội được.

Thứ khó ưa duy nhất ở đây chính là cô gái của Tru Yêu môn, tính nhẩn nại của cô ta dường như rất cao, lúc nào cũng thư thả bám theo họ không xa không gần, khiến Hàn Ngâm sinh ra cảm giác mình là cu li, dốc sức giết quái, mở đường cho cô ta.

Tích Tích đại khái cũng có cảm giác này, cô hiếm khi ghét ai, hôm nay cũng không dẫn lòng được oán trách: “Thà cô ta động thủ với chúng ta luôn cho rồi, còn đỡ hơn ngày nào cũng bị cô ta nhìn chòng chọc. Cảm giác này y như bị con rắn nhìn chăm chăm, chẳng biết khi nào cô ta sẽ bò lên cắn cho mình một cái!”

“Hay là...” Mắt Hàn Ngâm lóe lên: “Chúng ta tiên hạ thủ vi cường, nhân lúc cô ta không chú ý, xử ngay tại chỗ?”

Cô nói rất nhỏ, nhưng tiếc là thính lực của Lạc Vân Khanh không tồi, lập tức quét mắt nhìn về phía cô: “Hàn Ngâm —”

“Sư huynh! Muội biết tâm phòng người không thể không có, nhưng tâm hại người không thể có mà.” Hàn Ngâm ngắt lời hắn thật nhanh: “Lúc này muội chỉ thuận miệng nói thôi, huynh giá nào cũng đừng coi là thật!”

Cô không nói dối, chỉ có Lạc Vân Khanh hiểu lầm thôi.

Giết người đâu phải giết rắn hay giết thú, cô chưa từng làm chuyện này, cũng không muốn làm, thật ra cô nói “Xử” cô gái kia, không phải dùng loại giết chóc để khiến sau này mình độ kiếp thêm khó khăn, mà cô chỉ muốn lấy gậy đánh ngất, sau đó lột hết pháp khí, phù khí, đan dược, phi kiếm của cô ta, rồi vứt vào miệng Tạo Hóa Kim Tiền luyện lại, để coi đến lúc cô ta tay không tắc sặc thì sẽ che mặt khóc chạy về hay là liều mạng bám theo họ tiếp.

Lạc Vân Khanh nhìn cô rồi sai bước đi nhanh hơn: “Tập trung lên đường đi, hai hôm nay ta thấy trong không khí dần dờn dào thủy linh, có lẽ chúng ta sắp tới gần hồ Lạc Tinh rồi.”

Hắn tu thủy hành linh khí, đương nhiên rất nhạy cảm với sự tồn tại của thủy linh, nhưng nói thì nói thế, đến khi họ tìm được hồ Lạc Tinh thì cũng đã năm ngày sau.

Hôm nay khi Hàn Ngâm giết quái đến phát ngấy, lột xong một tấm da hồ rồi thần thờ vệt đám lá cây trước mặt ra, mắt bỗng nhiên sáng ngời, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Trước mặt cô là một hồ nước xanh thẫm như màn đêm, nằm im lìm phía sau rừng cây rậm rạp.

Hồ nước rộng cực kỳ, bờ bên kia kéo dài tới tận chân trời, nhưng quá trình phát hiện ra nó lại quá bất ngờ, không hề đoán trước, nó cứ thế xuất hiện ở nơi mà cô vươn tay ra là có thể chạm vào.

Hàn Ngâm ngậy ra một lát, sau đó ngoái đầu lại hét: “Lạc sư huynh! Lạc sư huynh tới đây mau lên!”

Tiếng hét của cô làm giật mình đàn chim đậu bên hồ, khiến chúng vỗ cánh bay đi nháo nhác.

Lạc Vân Khanh tưởng cô gặp nguy hiểm, vội vã mang theo Tích Tích chạy đến, sau khi nhìn thấy hồ nước đằng sau rừng lá thì hẳn cũng ngẩn ra.

Thảo nào lại gọi nó là hồ Lạc Tinh!

Trên mặt hồ như màn đêm chốc chốc lại bắn lên đốm sáng bạc, phóng lên cao hết mức rồi sà xuống dòng nước, trông từ xa hết như hàng loạt ánh sao rơi, vô tận vô tức.

Đương nhiên, nó không phải sao rơi thật sự, mà là cá vảy bạc chỉ có riêng ở hồ này, nhỏ chỉ bằng ngón cái. Hàn Ngâm vớt lên nhìn kỹ, thấy con cá này đầu to mình nhỏ, tuy vảy màu bạc, nhưng khi ánh mặt trời rọi vào lại phát ra hào quang bảy màu, đẹp tuyệt trần.

“Chết tiệt, con cá này biết cắn!” Hàn Ngâm đang ngăm thích thú thì ngón tay bất ngờ nhói lên, máu rỉ ra cực nhanh, nhỏ vào lòng hồ trước mặt cô. Lúc này cô mới phát hiện do con cá bạc há mồm, nhe ra hàm răng cực

bén tạt vào tay mình, cô hoảng tới mức hất văng con cá về hồ, lui ra sau hai bước, muốn mút máu trên ngón tay.

“Khoan đã.” Lạc Vân Khanh bắt lấy tay cô: “Trong dãy núi Xích Luyện rất nhiều thứ có độc...”

Hắn còn chưa nói dứt câu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nước vang lên ào ào, đưa mắt nhìn qua, thấy đàn cá bạc trong hồ đã bơi nhanh về hướng họ, chẳng những nhuộm bạc cả một vùng hồ, mà những con còn đang lơ lửng trên không trung cũng hợp lại tạo thành một tấm màn bạc cao tầm một trượng, cảnh tượng kia, khí thế kia khiến người nhìn phải hãi hùng.

Loài cá này thềm máu!

Lòng vừa động, Lạc Vân Khanh và Hàn Ngâm đều hiểu ra, mỗi người một bên, vội vàng kéo Tích Tích thoái lui.

Không lui mới là lạ, nói đùa, sức bật của loài cá này mạnh như vậy, búng một phát tới tận hai trượng, nếu lỡ bị nó bám lên người, sợ là chưa thở được mấy hơi đã bị hàm răng bén của nó rĩa cho thương tích đầy mình.

Tuy họ lùi lại kịp thời và khoảng cách cũng đủ xa, nhưng một khắc sau vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm giật nảy.

Chỉ thấy đàn cá này lũ lượt nối đuôi nhau, xô vào lớp lớp như sóng biển, búng tới ven hồ, ngó lại từ xa hệt như bạc vụn trải ra đầy đất, nhưng đáng sợ là đồng bạc vụn này biết bật nhảy, còn đang cố sức búng về phía Hàn Ngâm, phải tới tận một nén hương sau cơn đổ xô điên cuồng này mới lắng xuống.

Tới khi nhìn lại, hai mươi trượng tính từ hồ Lạc Tinh đến chỗ họ chắt đồng xác cá bạc cao đến ba thước, có vài con vẫn chưa chết hẳn đang nhảy lên hấp hối, cũng chẳng biết là đang cố nhảy về lòng hồ, hay là đang tiếp tục tìm tới dòng máu tanh mà nó thềm khát.

Trong ánh mắt Tích Tích ngập đầy vẻ kinh hoàng: “Loài cá này thật đáng sợ!”

Hàn Ngâm và Lạc Vân Khanh nhìn nhau, cúi đầu thở dài: “Đáng sợ nhất là hiện nay ta có thể kết luận, nếu trước đây Tông chủ Ngũ Hành tông thật sự để lại tiên phủ, thì tiên phủ đó chắc chắn nằm trong lòng hồ này.”

Thảo nào ngàn năm trở lại đây, giới tu tiên không hề có tin đồn nào về chuyện tìm ra tiên phủ của Ngũ Hành tông, bởi vì chỉ đàn cá bạc trên mặt hồ đã đáng sợ tới mức này, ai biết được trong tiên phủ còn giấu trận pháp cơ quan chí mạng nào nữa chứ?

Lạc Vân Khanh cũng trầm ngâm: “Muốn lặn xuống mà không bị đàn cá này làm tổn thương, ít nhất phải có tu vi Đan Thành.”

Chỉ có tu vi Đan Thành, thì triển ra pháp thuật lá chắn mới ngăn được sức tấn công của làn sóng bạc điên rồ này.

“Đùa sao!” Hàn Ngâm dựa vào thân cây ngồi bệt xuống, tiu ngiu nhặt nhánh cây vạch vạch trên mặt đất: “Muốn hạ thủy phải có tu vi Đan Thành, muốn lặn tìm được tiên phủ, còn vào được đó, thì tính cỡ nào cũng phải tới tu vi Độ Kiếp hoặc Tọa Vong. Nhưng nếu đã tu tới trình đó, sắp phi thăng thành tiên tới nơi rồi, còn ai thèm quan tâm trong tiên phủ này có bảo bối gì hay không nữa?”

Người tu tiên ai cũng tiếc mạng như vàng, nếu không nắm chắc mười phần thì rất ít người chịu dấn thân vào nguy hiểm, dù sao vật ngoài thân có quý hơn cũng chẳng quý bằng mạng mình.

“Vậy làm sao bây giờ, không xuống hồ được thì làm sao mà tìm?” Tích Tích lo lắng thay cho Hàn Ngâm: “Nếu không tìm được Hồn Nguyên tâm pháp, cô sẽ không tu thành tiên được.”

Hàn Ngâm lại nghĩ thoáng hơn cô, chớp chớp mắt nói: “Ý trời đã thế, không thể cưỡng cầu.”

Cô chỉ đang khó hiểu, tại sao hết người này tới người kia đều thích xây thạch thất với tiên phủ dưới đáy nước, lẽ nào dưới nước an toàn tới cỡ đó à?

Lạc Vân Khanh trầm mặc một lúc lâu, rồi nói với giọng áy náy: “Đều tại ta, không biết rõ...”

Hàn Ngâm cắt lời hắt: “Điểm này của sư huynh thật đáng ghét, tại sao cứ thích ôm hết sai lầm lên người mình thế? Huynh chưa từng tới dãy núi Xích Luyện này, đương nhiên cũng không biết rõ tình hình ở đây, vả lại lúc trước huynh chẳng đã nói rồi sao? Tin đồn chưa chắc đáng tin, chỉ tới tìm thử thôi, chưa chắc sẽ có thu hoạch gì, cho nên từ trước muội đã không ôm hy vọng gì nhiều rồi.”

Tới Mộ Thập Tam cũng vậy, có lẽ hắt cũng chưa tới đây lần nào, không ngờ được tình hình ở đây, bằng không đã chẳng bảo cô tới đây tìm thử.

Cô vừa nói vừa cười tủm tỉm: “Hơn nữa đã ngàn năm qua rồi, dù chúng ta có xuống được hồ thì cũng không biết tiên phủ có còn ở đó hay không, dù còn, thì cũng chưa chắc có Hỗn Nguyên tâm pháp, tính kiểu nào cũng là chuyện xa vời, muội thấy chúng ta đừng nên mất thời gian nán lại đây nữa, hay là đi dạo quanh đây, tìm thử xem có thủy linh mạch hay không, sau đó kiếm thêm thật nhiều linh hoa linh thảo với linh khoáng rồi mang về đi.”

Lạc Vân Khanh nhìn cô thật sâu, vẫn trầm ngâm không đáp.

Đúng lúc này bỗng nhiên có tiếng thét thất thanh phá vỡ sự yên ắng của núi rừng, khiến ba người hơi ngẩn ra.

Tích Tích giật mình nói: “Tiếng này... nghe như là của đệ tử Tru Yêu môn đi theo chúng ta...”

Lạc Vân Khanh hơi nhướn mày: “Đúng là cô ta.”

“Quá tốt! Xem ra không chỉ chúng ta xui xẻo.” Hàn Ngâm toét miệng cười: “Ai bảo cô ta khoe tài muốn đi theo chúng ta, coi đi, bây giờ gặp nguy hiểm rồi đó!”

Tích Tích hơi do dự: “Chúng ta có cần đi xem thử hay không?”

Hàn Ngâm liếc trộm Lạc Vân Khanh, lầu bầu: “Ta không thèm đi... cô ta đáng ghét! Còn muốn giết cô! Nếu như đi xem, phát hiện cô ta gặp nguy hiểm thật, cứu cô ta thì ta không muốn tí nào, không cứu thì sư huynh đại nhân sẽ nói ta bất lương, máu lạnh vô tình.”

Lạc Vân Khanh liếc cô, không ngờ tiểu nha đầu này lại mang thù lâu như vậy, câu phán xét vào lần đầu sơ ngộ, tới bây giờ mà cô còn ghim trong lòng.

Hàn Ngâm thấy hắc nhìn qua, hơi chột dạ, vội cười giả lả: “Sư huynh, không phải muội ghi thù huynh đâu! Muội chỉ không tình nguyện cứu cô ta thôi, lỡ cứu cô ta xong, cô ta lại trở mặt muốn giết Tích Tích thì làm sao?”

Lạc Vân Khanh đã cất bước đi về hướng âm thanh: “Cứ đi xem trước rồi nói sau.”

Sư huynh đại nhân đúng chuẩn là kiểu mặt băng nhưng tim đậu hũ! Hắc mà đi xem thật thì lý nào lại không cứu?

Hàn Ngâm đau khổ ra mặt, vẫn dùng dằng không muốn đi: “Sư huynh cũng tốt bụng quá rồi?”

Lạc Vân Khanh không quay đầu mà chỉ bỏ lại một câu: “Chẳng phải muội nói rời nhà đi xa thì phải chăm sóc lẫn nhau sao, muội đã đồng ý nhất xác giúp người ta, không qua đó xem thử, chẳng phải là nuốt lời ư?”

Ặc...

Sư huynh quả nhiên học thói xấu, còn biết dùng lời của cô để chặn họng cô!

Hàn Ngâm hết cách, đành phải dắt tay Tích Tích đuổi theo.

Được rồi, cứ đi nhìn thử xem, nếu tình hình bên kia quá nguy hiểm thì cô cứ dứt khoát quay đầu bỏ chạy, còn nếu không nguy hiểm lắm, thế thì cứ nhìn phản ứng của Lạc Vân Khanh, nếu hần muốn cứu thì phải bấm ruột bấm gan mà cứu thôi, ngấm lại để cô gái kia nợ một món nợ nhân tình, để coi cô ta có không biết thẹn mà đuổi giết Tích Tích nữa không nhé.

~ Hết chương 90 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Mời Nhử

Mời nhử

Edit: Yunchan

Đâu đâu cũng là rừng rậm um tùm, nhánh cây mọc ra chằng chịt bất quy tắc.

Một thiếu nữ nhan sắc tuyệt đẹp máu me đầm đìa bị treo ngược trên cành cây, cách mặt đất chừng một trượng.

Hàn Ngâm dừng lại cách đó không xa, tay chống cằm khen tấm tắc: “Tư thế tuyệt hảo.”

Thiếu nữ nghe cô nói thế, vừa then vừa giận, há mồm mắng xối xả: “Thả ta xuống mau! Các người là bọn đê tiện vô sỉ, không dám hạ thủ trước mặt, lại dùng chiêu đánh lén hạng ba này!”

Hàn Ngâm bĩu môi: “Nói cứ như cô hành động quang minh chính đại lắm ấy, cũng lẻo đẻo bám theo bọn ta chờ đánh lén còn gì.”

Cô gái kia ghen lời, lập tức cuống tới độ nước nở: “Cô thả ta xuống mau, chúng ta đánh nhau công bằng!”

Rành rành tu vi cô ta cao hơn, còn dám nói công bằng? Chưa kể đang ở thế bất lợi mà còn không biết dục giọng xin xỏ người ta.

Hàn Ngâm lờ cô ta đi, lúc chuyển sang Lạc Vân Khanh, ánh mắt đã thu lại về trêu chọc, thay vào đó là đau buồn âm thầm: “Lạc sư huynh, cô ta dám chắc là bị ai đó treo lên, trong dãy núi Xích Luyện này có lẽ còn người khác ngoài chúng ta.”

Lạc Vân Khanh đang ngưng thần chú ý động tĩnh chung quanh, nghe vậy chỉ “Ừ” nhẹ một tiếng.

Hàn Ngâm lại hướng mắt nhìn lên cô gái trên cao, thấy cô ta bị treo ngược trong tư thế này thật giống với mối nhử, chưa kể cô ta dám một thân một mình theo họ vào dãy núi Xích Luyện, truy lùng một Liễu yêu tu vi Đan Thành, suy ra ít nhất cũng phải tu vi Tụ Linh trở lên, muốn đánh lén cô ta cũng không phải chuyện dễ dàng gì, nhất là treo ngược cô ta lên xong mà cô ta còn mơ màng không biết rốt cuộc là ai đã hạ thủ.

Xét theo hướng này, trong lòng Hàn Ngâm càng thấy thấp thỏm hơn.

Tích Tích ở bên chọt lên tiếng: “Rốt cuộc chúng ta có nên thả cô ta xuống không? Cô ta máu me đầy người còn bị treo ở đây, chẳng bao lâu sẽ kéo mảnh thú tới cho xem.”

Đúng rồi! Máu của người tu tiên có linh khí, phần lớn mảnh thú không thể kháng cự lại sự hấp dẫn của mùi này, ví như đàn cá bạc trong hồ Lạc Tinh bị một giọt máu của cô dẫn tới điên cuồng, hơn nữa trong dãy núi Xích Luyện này thừa dẫu chân người, trừ thiếu nữ này và người treo ngược cô ta ra, có lẽ chỉ còn lại họ.

Cái mối nhử này rõ ràng đang nhắm vào họ...

Hàn Ngâm vội kéo ống tay áo Lạc Vân Khanh, la lên thúc bách: “Sư huynh, muội cảm thấy không ổn, chúng ta đi nhanh lên thì hơn.”

Lạc Vân Khanh không phản đối, thế nhưng trước khi đi vẫn dùng phi kiếm chém đứt sợi dây mây trời cô gái kia.

Dây mây đứt phụt, thân thể cô gái rớt nhanh xuống, nhưng chỉ rơi được vài thước đã dừng lại, vẫn treo ngược ở giữa không trung, và lại tiếng kêu thảm thiết của cô ta lại vang lên lần nữa, máu tươi trên người cô ta bắt đầu chảy xuống thành dòng, máu rơi lên thảm lá rụng, phát ra tiếng tí tách như mưa rào.

“Đây là...” Hàn Ngâm kinh ngạc, đổi sang một góc độ khác để nhìn kỹ hơn, nường theo vật nặng lọt qua tầng cây chẳng chịt, cô mới phát hiện ra trên người cô gái kia không chỉ có dây mây, mà còn có sợi cước mảnh trói chặt hết tứ chi, hiện tại dây mây đã bị chém đứt, dây cước phải chịu hết toàn bộ trọng lượng cơ thể, nên chẳng khác nào lưỡi dao sắc bén cửa sâu vào da thịt cô ta, ghim tới tận xương.

Hoàn toàn không cần phải nghe tiếng rên xiết, cũng chẳng cần nhìn tới gương mặt méo mó của cô ta, cũng biết được cô ta phải chịu thống khổ nhường nào, chưa kể máu chảy dữ dội thể này, nếu không cứu kịp thì chẳng bao lâu cô ta sẽ chết vì bị vắt kiệt máu.

Mắt Lạc Vân Khanh bỗng nhiên khép chặt rồi mở ra ngay lập tức, hần rít qua kẽ răng ba chữ: “Tỏa Linh ti!”

Chả trách phi kiếm của hần không thể chặt đứt, chả trách cô gái kia là người tu tiên mà lại bị người ta treo ngược lên vẫn không có khả năng tự cứu mình.

Hai mắt Hàn Ngâm đột nhiên trợn to, vì trong ký ức của cô loại thủ đoạn ngược đãi điên cuồng mà lại tàn nhẫn đâm máu như thế, chỉ có một người sử dụng.

“Ô Tinh Trầm!” Cô nắm thật chặt cổ tay của Lạc Vân Khanh: “Sự huynh! Có thể là Ô Tinh Trầm!”

Không sai, chính là Ô Tinh Trầm!

Trước đây lúc Tô Tinh Trầm luyện thành Tỏa Linh ti đã từng cho hăn xem qua!

Chuyện cũ nghĩ lại mà còn hãi hùng...

“Muội với Tích Tích đi trước đi.” Lạc Vân Khanh đẩy tay Hàn Ngâm ra, muốn lên cứu người trước.

Tô Tinh Trầm cũng tu thủy hành linh khí như hăn, mà Tỏa Linh ti này cần thủy hành linh khí mới mở được.

“Sư huynh, huynh đừng đi!” Hàn Ngâm hoảng loạn đuổi theo: “Huynh biết rõ cái bẫy này Tô Tinh Trầm bày ra là vì huynh mà, chúng ta đi nhanh lên có được không?”

Phải! Ai sáng suốt cũng có thể nhìn ra, cô gái kia chính là mồi mà Tô Tinh Trầm dùng để nhử hăn.

Tô Tinh Trầm đoán chắc rằng hăn sẽ dùng phi kiếm chặt đứt dây mây, đoán chắc khi hăn nhìn thấy cô gái này bị Tỏa Linh ti treo ngược lên sẽ nổi giận, đoán chắc rằng hăn sẽ cứu...

Nếu Tô Tinh Trầm đã đoán được tất cả, thì hăn có cứu người hay không thật ra cũng không quan trọng nữa.

Trong lòng Lạc Vân Khanh còn ôm một chút hy vọng, vừa cứu người vừa giục Hàn Ngâm: “Có nghe thấy không, muội và Tích Tích đi nhanh lên!”

“Không!” Hàn Ngâm giậm chân phiến nảo, cô không đi!

Cô không phải đồ ngốc, hiểu rõ với thực lực của Tô Tinh Trầm muốn đối phó với họ cơ bản chẳng cần giở mánh khéo này, hăn làm vậy chỉ vì

không muốn có sơ sót nào, như mèo vờn chuột vậy, trước khi giết họ phải vũ nhục họ một phen.

Thế thì, họ chỉ còn mỗi đường đập nổi chìm thuyền mà thôi, tập trung lại mới có thể kiếm được cơ hội, nếu tách nhau ra chạy thì thế nào cũng bị đánh gục từng người một!

“Hàn Ngâm!” Giọng Lạc Vân Khanh càng nghiêm khắc hơn, đã gần với tiếng quát ra lệnh không cho phép kháng cự: “Muội đi ngay cho ta!”

Tiếc rằng một khi Hàn Ngâm đã hạ quyết tâm thì hoàn toàn không nghe ai nói, vừa tìm đan dược cầm máu trong túi Càn Khôn, vừa đáp trả lại hăn bằng giọng điệu tương tự: “Sư huynh không cần nói nữa, muội giá nào cũng không đi đâu! Vả lại muốn ra khỏi dãy núi Xích Luyện này không phải chuyện ngày một ngày hai, nếu hăn đã theo dõi chúng ta, thì dù bỏ lại huynh, bọn muội cũng chẳng chạy được bao xa!”

Lạc Vân Khanh quá ngốc! Hăn đúng là quá ngốc! Hăn cho là Tô Tinh Trầm tới để đối phó với hăn, cho nên mới đặt ra cái bẫy này, vậy mà hăn vẫn vì nghĩa không chùn chân bước thẳng tới, ôm chút hy vọng có thể kéo dài thời gian, mong Tô Tinh Trầm đối phó hăn xong, có thể sẽ xem thường đi xử cái đứa có tu vi nông cạn như cô.

Hàn Ngâm thầm nở nụ cười khổ, phải thôi, hăn vẫn chưa biết, chưa biết mục tiêu thật sự của Tô Tinh Trầm là cô chứ không phải hăn. Bất kể thế nào cô cũng không trốn thoát nổi, mà đã trốn không thoát, vậy chi bằng cứ thẳng thắn mà đối mặt vậy!

Thấy cô đã quyết lòng, Lạc Vân Khanh chỉ còn biết thở dài một hơi, mím chặt môi không nói thêm gì nữa, chuyên tâm mở Tỏa Linh ti.

Chuyện Tô Tinh Trầm, Tích Tích cũng biết được chút ít, do đó chỉ ngoan ngoãn đứng im bên cạnh, mãi đến khi màn tranh chấp tới hồi kết mới nhanh chóng bước lên, giúp Lạc Vân Khanh cứu người.

Ba người cùng hợp tác, nên cô gái kia đã được cứu xuống rất nhanh.

Lúc này Hàn Ngâm đã tìm ra đan dược cầm máu, thầm nghĩ lát nữa có lẽ sẽ phải đấu một trận sống mái, nên vội vàng lục túi thuốc Mộ Thập Tam đưa cho để chọn vài thứ dự phòng, ai ngờ lại lục ra được một hộp Huyết Ngọc Sinh Cơ.

“Hừ! Coi như số cô may!” Hàn Ngâm hung bạo nhét hai viên đan dược vào miệng cô gái đã hôn mê, sau đó lại hung tợn lột xiêm y của cô ta ra, chấm Huyết Ngọc Sinh Cơ rồi bôi lung tung lên vết thương.

Lạc Vân Khanh thấy cô không nói không rằng đã lột cô gái kia chỉ còn mỗi cái yếm, quả thật có chút xấu hổ, vội vã quay lưng lại, hỏi cô một câu để làm dịu bầu không khí căng thẳng: “Huyết Ngọc Sinh Cơ ở đâu ra?”

Hàn Ngâm đáp thật thà: “Mộ sư thúc đưa trước khi xuống núi.”

Lạc Vân Khanh im bật.

Sau khi cô gái kia bị cơn đau lay tỉnh, phát hiện quần áo trên người mình đều bị lột gần như sạch trơn, lập tức hoảng loạn, ghen ngào nói: “Cô... cô muốn làm gì...”

“Câm miệng! Không thấy ta đang bôi thuốc cho cô sao hả?” Đang ở thời khắc sống còn nên Hàn Ngâm đặc biệt cáu kỉnh, biết rõ cô gái này bị biến thành mối nhử chỉ do thân bất do kỷ, nhưng lòng vẫn oán hận nên không có tâm trạng giải thích, vừa hung tợn bôi thuốc lên người cô ta, vừa đưa cho cô ta túi nước, quát: “Uống!”

Cả đời chưa từng bị người ta đối xử như mẹ kế thế này, nếu như bình thường, với tính tình cao ngạo cô ta đã đập cho Hàn Ngâm một đập, nhưng hiện tại bản thân bị trọng thương, có muốn đập cũng lực bất tòng tâm. Huống chi vừa rồi nghe họ đối thoại, cô ta cũng biết người đánh lén mình

là kẻ khác, như vậy Hàn Ngâm ít nhiều cũng có ân cứu mạng, cô ta không thể làm gì hơn là cắn răng chịu đựng, làm theo mệnh lệnh của Hàn Ngâm.

Huyết Ngọc Sinh Cơ trị ngoại thương rất hiệu quả, vết thương của cô ta nhanh chóng khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, nhưng Hàn Ngâm lại chẳng vui vẻ gì, loại thuốc quý giá thế này, bôi một phát đã hết veo nửa hộp!

Cô nhét nửa hộp thuốc còn dư vào trong ngực, sau đó lấy một bộ xiêm y sạch sẽ từ trong túi Càn Khôn ra, ném cho cô gái kia, nói: “Mặc vào!”

Cô gái kia bị mất máu quá nhiều nên hết sức yếu ớt, gương mặt vốn đã trắng nay lại càng cắt không còn giọt máu. Nhưng dầu sao cô ta chỉ bị vết thương ngoài da, uống thuốc vào, còn bôi thêm Huyết Ngọc Sinh Cơ, nên cơ thể cũng không còn quá đau đớn nữa, do đó run run đứng lên, không ngại xiêm y của Hàn Ngâm nhỏ hơn mình mà mặc vào hết sức nhanh chóng.

Thấy cô ta phối hợp như vậy, địch ý của Hàn Ngâm cuối cùng cũng giảm bớt chút đỉnh, nói: “Cảnh cáo trước, cứu cô không mong cô báo đáp, nhưng lát nữa nếu bọn ta gặp nguy hiểm, chỉ hy vọng cô đừng đâm sau lưng bọn ta.”

Cô gái kia tuy thảm hại nhưng vẫn còn ngạo khí, hất mặt nói: “Ta họ Giang, Giang Tĩnh Dạ! Cô yên tâm, nợ nần giữa chúng ta sau này sẽ tính, trước đó, ta sẽ ghi ân cứu mạng của các người!”

Cô ta nói được câu này, Hàn Ngâm lại bắt đầu thấy thích cô ta rồi, nhưng vì bận cứu cô ta nên đã chậm trễ hồi lâu, thật tình không có thời gian để nói thêm gì nữa, chỉ khịt mũi ném ra một câu: “Thế thì hay.”

Lạc Vân Khanh thấy đã cứu được người bèn lên tiếng thúc giục: “Đi mau, không thể ở lại đây nữa.”

Chính xác là không thể ở lại đây nữa!

Tô Tinh Trầm đã mất công đặt mồi nhử, giờ cá đã cắn câu mà hắn còn chưa ló đầu ra, chuyện này gây ra áp lực tâm lý rất lớn cho Hàn Ngâm, khiến cô cảm giác đặng sau sự tĩnh lặng này đang chực sẵn một cái bẫy khủng khiếp hơn, chưa biết lúc nào cuồng phong sẽ ập tới, đương nhiên nên đi nhanh chừng nào thì tốt chừng đó.

Thế nhưng, bẫy chính là bẫy, luôn có giây phút được khởi động!

Họ vừa mới chạy được chừng hai ba trượng, mặt đất dưới chân đã rung chuyển dữ dội, rung đến mức không tài nào giữ được thăng bằng, nhất là Giang Tinh Dạ, cô ta bị mất máu nên đuối sức, bước chân loạng choạng, đảo lên một phát đã ngã xuống đất đầu tiên.

~ Hết chương 91 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Bờ Vực Sinh Tử

Bờ vực sinh tử

Edit: Yunchan

Cơn địa chấn kéo dài hồi lâu, cây cối giữa núi rừng đều bị bật gốc gãy đổ, chim muông hốt hoảng cất cánh bay đi.

Lẽ ra cách thoát thân tốt nhất của nhóm Hàn Ngâm chính là ngự kiếm phi hành, nhưng chẳng biết trong dãy núi Xích Luyện này dựng loại cấm chế gì, khi họ mới đặt chân vào đây định ngự kiếm tìm hồ Lạc Tinh, đã phát hiện ở đây căn bản không thể ngự kiếm, thế nên hiện tại họ chỉ còn cách co giò chạy bán mạng, để tránh cây cối gãy đổ thôi cũng là một vấn đề vô cùng gian nan.

Chưa chạy được bao xa, Hàn Ngâm đã nghe sau lưng vọng tới tiếng nổ long trời lở đất, khủng khiếp tới nỗi màng tai cô đau rát như bị xé rách, không cầm lòng được quay đầu nhìn chung quanh, cảnh tượng đập vào mắt khiến cô khiếp đảm.

Mặt đất sau lưng đã sụp xuống rất sâu, trong lòng đất phụt lên một cột nước cực cao, bên trong nó có một con cự xà to tới nỗi mười mấy người ôm không hết, nó đang lao tới đây.

Nói nó là xà thật ra cũng không đúng lắm, vì con quái vật đó hoàn toàn là tổ hợp dờ ông dờ thẳng của xà thú diệu.

Nói thế là vì, cự xà này chỉ có nửa người dưới là xà, nửa người trên thì tựa như sói, phía sau còn mọc ra một đôi cánh chim, dị hợm nhất chính là nó còn có cái mặt đầy đủ ngũ quan của con người, khiến người ta vừa nhìn đã dựng tóc gáy.

“Hóa... Hóa Xà...” Thân là đệ tử của Tru Yêu môn, trừ khả năng nhận biết rất nhiều dị thú ra, Giang Tĩnh Dạ còn có vài năng lực mà đệ tử của những tiên môn khác không có, ví dụ như nhìn ra tu vi của yêu thú.

Sắc mặt cô ta thoát cái đã trở nên tái mét: “Hóa Xà đã tới tu vi Túy Dưỡng.”

Bản thân Giang Tĩnh Dạ chỉ có tu vi Tụ Linh, có gan truy sát Liễu yêu Tích Tích ở tu vi Đan Thành, một vì ỷ vào loại pháp thuật đặc biệt của sư môn có thể khắc chế được yêu ma, hai vì khi dễ Tích Tích là một yêu thảo mộc, yếu nhất trong cái loài yêu quái, còn mới tu đến Đan Thành, nếu đổi lại một yêu thú cấp Đan Thành khác, thì có lẽ người bị đuổi giết sẽ là cô ta.

Mà thực lực của yêu thú này đã vượt qua Đan Thành, đạt đến cấp Túy Dưỡng trung kỳ, thế này đừng nói một mình cô ta, dù bốn người ở đây cộng lại cũng không phải đối thủ của nó.

Hàn Ngâm hoàn toàn không quan tâm nó là rắn đột biến hay rùa đột biến, cô chỉ quan tâm tới một vấn đề: “Chúng ta liên thủ, đánh liều một trận thì có mấy phần thắng?”

“Nửa... nửa phần...” Giang Tĩnh Dạ muốn khóc tới nơi, thật ra cô nói nửa phần chỉ để an ủi bản thân, trên thực tế thì tới một chút phần thắng cũng không có đâu!

Nửa phần thắng, còn đỡ hơn không có phần nào!

Chưa kể dù chạy không thoát Hàn Ngâm cũng không có thói quen khoanh tay chịu chết, thế nên trong đám người, kẻ ra tay trước tiên lại là

người có tu vi kém nhất, Hàn Ngâm!

“Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương!” Tay Hàn Ngâm run lên, giũ ra đốm sáng màu u lam xanh biếc.

Đốm sáng này vừa rơi xuống đất, lập tức hóa thành một bầy Phệ Cốt Toàn Tâm thử phát ra màu u lam xanh biếc, tổng cộng hơn trăm con, tất cả đều nhào về hướng Hóa Xà.

Vào thời khắc sống chết, bí mật này nọ chẳng còn quan trọng gì sắt.

Trên người có thứ gì thì dùng thứ đó, Hàn Ngâm cũng chẳng trông cậy bầy chuột phù quý này có thể làm bị thương Hóa Xà, chỉ mong có thể phân tán sự chú ý của nó, để nó đừng dồn hết sức tấn công vào họ là đủ rồi.

Cô vừa ra tay, những người khác cũng lập tức hành động.

Lạc Vân Khanh chắn màn băng phía trước bốn người như thường lệ, Giang Tĩnh Dạ thì bắn một loạt đinh diệt yêu ra ngoài, còn Tích Tích thấy tu vi của mình căn bản không thể đấu cứng với Hóa Xà, bèn hóa ra nguyên thân, trong tích tắc một bé gái thấp bé đã biến thành thụ yêu cao chọc trời, mọc ra vô số cành con, cuốn về phía Hóa Xà như muốn trói nó lại.

Hóa Xà bị máu tươi của Giang Tĩnh Dạ dẫn dụ ra, lúc này trong đầu nó chỉ có mỗi cơn khát máu, nó không có hứng để tâm tới bầy chuột phù quý, thấy cành liễu Tích Tích quăn tới cũng chỉ đập đập cánh, bay lên mấy trượng tránh thoát, sau đó quật cái đuôi dài, cầm đầu lao vút xuống từ không trung, vòng qua màn băng của Lạc Vân Khanh, nhào thẳng tới hướng Giang Tĩnh Dạ.

Trong cả nhóm người, mùi máu tươi trên người cô ta là nặng nhất, ngửi vào thật là ngon lành.

Đinh diệt yêu mà Giang Tĩnh Dạ bắn ra cũng là một món pháp khí như phi kiếm, sau khi bắn ra vẫn có thể điều khiển, thế nên tuy Hóa Xà vòng qua đợt tấn công của Tích Tích, nhưng do thân hình quá khổ nên vẫn bị đinh diệt yêu đâm trúng, cô ta đang mừng thầm, lại không ngờ da rắn đã đầy tới một mức độ nhất định, đinh diệt yêu không tài nào đâm thủng mà lại bị dội ngược ra.

Giang Tĩnh Dạ còn chưa kịp thu hồi đinh diệt yêu, trên đầu đã ập tới một trận gió lớn, Hóa Xà đã dồn về phía cô, cô hoàn toàn có thể thấy rõ gương mặt giống hệt loài người của Hóa Xà, nó đang méo mó biến dạng một cách rõ rệt, trong cái mồm ngoác rộng là chiếc lưỡi rắn dài ngoẵng đỏ lòm, cùng răng nanh bén nhọn như dao đang nhỏ ra dòng nước miếng tanh tươi.

Ngay giữa bờ vực sống chết này, nếu đổi lại bình thường, cô cố gắng vẫn có thể tránh thoát, nhưng cơ thể cô sau lần trọng thương đã trở nên suy yếu, hoàn toàn không thể tránh được thế tiến công mạnh mẽ như thái sơn áp đỉnh này, đành phải đánh liều, rút phi kiếm đâm tới miệng xà.

Dù chết, cũng phải khiến Hóa Xà trọng thương mới cam tâm nhắm mắt!

Tiếc là Hóa Xà có gốc cũng không đâm đầu vào kiếm của người ta, đuôi rắn chỉ vung nhẹ một phát, phi kiếm trong tay Giang Tĩnh Dạ đã bị hất bay, ngay sau đó nó tấp thẳng về hướng Giang Tĩnh Dạ, muốn nuốt chửng cô vào bụng mình.

Đúng lúc này cành liễu của Tích Tích chọt quần lên thân rắn, cô dồn sức kéo thật mạnh, cổ kéo tằm thân khổng lồ của Hóa xà chệch sang bên mấy tấc, khiến Hóa Xà tấp vào khoảng không. Thế nhưng Hóa Xà đã tức giận vùng ra ngay lập tức, chỉ nghe một loạt tiếng “Rắc rắc” vang lên, toàn bộ cành liễu quần trên người nó đều bị gãy lìa, đầu nó lắc sang, lại tấp tới Giang Tĩnh Dạ.

Song, lúc này Giang Tĩnh Dạ đã chớp thời cơ lặn ra ngoài, Hóa Xà lại tấp vào khoảng không một lần nữa, sau đó nó bỗng cảm thấy con mắt trái và đuôi rắn đồng thời đau nhói.

Chẳng cần đoán cũng biết, thụi vào mắt người ta, kiểu đánh đê tiện vô sỉ cỡ này, ngoài Hàn Ngâm ra thì còn ai vào đây nữa. Cô biết tu vi của mình rất thấp, ra tay tấn công Hóa Xà cỡ lẽ tới miếng da rắn cũng không tróc, do đó thừa dịp đầu của người ta gần trong gang tấc, bèn nghiền lưỡi bằng thành vạn cây băng châm cực mảnh, đánh tất tần tật về phía mắt trái người ta, thế mà cô còn ngại ít, xong xuôi còn bổ thêm một tia sét, bổ tới mức mắt trái của người ta như hạt đậu bung, ùng ùng lộp bộp nghe thật là rôm rả.

Nói nào ngay, tấn công địch thì phải đập vào chỗ hiểm của nó, cô xuống tay tàn nhẫn quyết đoán, may mắn làm sao đã đập mù được một mắt của Hóa Xà. Về phần cơn đau ở sau đuôi, chuyện này thì cô vô tội, là do Lạc Vân Khanh điều động linh khí toàn thân, chém một nhát xuống, chém ngay vào chóp đuôi của người ta, sau đó chuột phù quý xếp thành hàng nối đuôi nhau chui vào trong vết thương.

Hóa Xà vừa khinh địch vừa tham ăn, cứ nhào trực tiếp lên người mình muốn thịt, kết quả lại bị ăn một vố đau, trong cơn đau đón cánh chim đập lên phành phạch, vọt lên tận trời.

“Hong hét.” Hàn Ngâm đang định thừa thắng xông lên, nhưng bây giờ chỉ có thể ngửa mặt lên trời, đứng nghệt ra ngẫm.

Ở đây không thể nự kiếm phi hành, Lạc Vân Khanh và Giang Tĩnh Dạ vẫn chưa tỉnh hồn thấy Hóa Xà vọt đi thì cũng chỉ đành cười khổ, biết nó lấy lại hơi xong, khi quay lại tấn công đợt hai, họ nhất định sẽ hứng chịu trận phục thù như cuồng phong bão tố.

Sự phục thù đó còn đến nhanh hơn trong tưởng tượng.

Họ còn chưa thấy bóng Hóa Xà ập xuống từ trời cao, thì đã nghe thấy một tiếng kêu the thé như tiếng khóc, nhưng lại to đến mức nạo rách màng tai.

Sắc mặt Giang Tĩnh Dạ thay đổi: “Hóa Xà kêu, hồng thủy tới.”

Vừa dứt lời, tiếng nước chảy chột dậy lên bốn phía.

Nơi họ đang đứng vốn dĩ không thể thấy được hồ Lạc Tinh, nhưng bây giờ lại có thể nhìn thấy rõ, trái ngược với sự phẳng lặng thường khi, hồ nước lúc này lại cuộn lên lớp lớp con sóng lớn di chuyển về hướng này như vật sống, nơi nó đi qua, tất cả đều bị nuốt chửng, chớp mắt đã ập tới trước mặt họ.

Tích Tích hóa ra nguyên thân vốn đã cao hơn một trượng, thế nhưng con sóng cuộn tới lại cao hơn cả cô, đáng sợ nhất là đàn cá bạc vẫn đang nhảy nhót bên trong con sóng, nếu bị con sóng này nuốt chửng thì họ sẽ gặp phải tình cảnh gì.

“Chết tiệt!” Hàn Ngâm quyết định thật nhanh, khẩn cấp quay đầu bỏ chạy, chạy ở trước mặt, đương nhiên là Thổ Linh trư phản ứng còn nhanh hơn cả cô.

Lạc Vân Khanh và Giang Tĩnh Dạ chạy trốn cũng không chậm chút nào, người chậm nhất chính là Tích Tích, nguyên thân của cô công kênh, chạy trên đất còn run cầm cập, kết quả bị rút lại sau cùng.

Lúc Hàn Ngâm quay đầu lại, nhìn thấy cảnh Tích Tích sắp bị con sóng của hồ Lạc Tinh ập qua, thì cuống tới mức quát to: “Tích Tích, cô biến về đi, cô biến về nhanh lên!”

Tích Tích sửng sốt, lập tức biến về hình người, nhưng lúc này đầu sóng đã ập xuống người cô, cô cũng cảm giác có một luồng sức mạnh khó

thể kháng cự hút mình vào trong, ngay sau đó có rất nhiều cá bạc nhào lên gặm nhấm cơ thể mình.

May mắn may mắn, cô là thụ yêu, bị gặm rĩa cũng chỉ chảy ra dịch cây, không kích thích bọn cá bạc như máu tươi. Thế nhưng một khắc sau cô đã thấy bọn cá bạc bên cạnh bỗng nhiên hưng phấn hấn lên, ngay sau đó cổ tay cô thít lại, bị ai đó nắm lấy, cô vội vàng nhìn lên, phát hiện Lạc Vân Khanh đang chống màn bằng quay lại cứu mình.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, tới khi Tích Tích hoàn hồn lại thì đã được Lạc Vân Khanh lôi ra khỏi nước. Thế nhưng đợt sóng kế tiếp vẫn đang đuổi theo sau lưng, hai người không có lòng dạ để nói năng gì, chỉ có thể bỏ chạy điên cuồng.

Hàn Ngâm vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại, quỳnh tới độ phát khóc, vì Lạc Vân Khanh mới tu tới cảnh giới Cảm Ngộ, pháp thuật không đủ mạnh, màn bằng biến ra đã bị đàn cá bạc đập tan, lúc này cả người hấn đầm đìa máu, có rất nhiều cá bạc bám chặt trên người hấn như đinh châm, hút lấy dòng máu tươi thơm ngọt, mà đàn cá bạc trong sóng nước sau lưng hấn cảm nhận được mùi máu cũng đã phát điên lên, liều mình nhảy lên người hấn.

Nếu cứ để mặc thế này, chỉ sợ chưa đầy nửa khắc sau, Lạc Vân Khanh sẽ cạn máu mà chết!

Tình thế bức bách tới mức Hàn Ngâm không còn nghĩ được bất cứ thứ gì, tức tốc lấy Tọa Hóa Kim Tiền ra mà chẳng buồn suy nghĩ, hét về phía nó: “Hút hết đàn cá này đi! Hút toàn bộ! Ngay lập tức!”

Tọa Hóa Kim Tiền đâu tình nguyện, nhưng nhìn thấy trong mắt Hàn Ngâm ánh lên vẻ tuyệt vọng điên cuồng, nó bỗng giật mình, sợ rằng nếu không nghe theo lời cô, thì thế nào cũng chết không có chỗ chôn. Thế là

không thốt ra một câu vô ích nào, trên thân tiền bắn ra vạn tia kim quang chụp lên người Lạc Vân Khanh.

Cá bạc trong hồ Lạc Tinh là dị chủng, nhưng chỉ là cá mang theo chút linh khí mà thôi, chứ không có chút tu vi nào. Tạo Hóa Kim Tiền muốn hút vào luyện hóa, tất nhiên không tốn chút sức lực, do đó khi kim quang trên người Lạc Vân Khanh khuếch tán ra phạm vi mấy trượng, thì chẳng những cá bạc trên người hắn bị hút vào trong mắt tiền, mà ngay cả đàn cá bạc trong con sóng đuổi theo sau lưng hắn cũng bị nuốt gọn.

Ngay khi Lạc Vân Khanh thấy Hàn Ngâm lấy Tạo Hóa Kim Tiền ra đã kinh hoàng, nhưng bây giờ quả thật không phải lúc để hỏi, hắn chỉ có thể nhìn Hàn Ngâm thật sâu, rồi lập tức mím môi không nói một lời, tiếp tục kéo Tích Tích bỏ chạy.

Hàn Ngâm hoàn toàn không dám nhìn vào mắt hắn, nhưng lòng không hề hối hận, bởi vì mạng của Lạc Vân Khanh đã tạm thời được cứu về, còn chuyện khác, chờ thoát hiểm rồi thì nhúc nhích đầu sau! Huống gì họ còn đang ở trong nguy hiểm, có thể thoát hiểm hay không còn chưa biết đâu...

Có lẽ do bị lay cái miệng quạ đen của Tạo Hóa Kim Tiền, cô vừa mới nghĩ trong lòng, đã nghe thấy trên bầu trời dội xuống tiếng kêu rít, Hóa Xà sau cơn đau lại lao vút xuống từ trên trời hệt như tên bắn, mà phía sau họ, cơn sóng trong hồ Lạc Tinh đã bùng nổ tới mức khủng khiếp, trừ những thứ đó, còn một thứ khác khiến cho tâm thần cô run lên, vì cô nghe thấy một tiếng cười lạnh.

Chính là tiếng cười lạnh của Tô Tinh Trầm.

~ Hết chương 92 ~

Yun thích đánh nhau!!! Đánh dữ vào đánh to vào, phải đánh thì nam chính mới có cơ hội được lên sàn!!!! ~~~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Hiểm Nguy Trùng Trùng

Hiểm nguy trùng trùng

Edit: Yunchan

Chuyện đã tới trước mắt, Hàn Ngâm chẳng cần đoán cũng biết rõ Tô Tinh Trầm đang tính toán gì.

Đại khái hần đã biết trong hồ Lạc Tinh có một con Hóa Xà tu vi Túy Dưỡng, bởi thế dựa vào sự hiểu biết về Lạc Vân Khanh, lợi dụng mùi máu tanh của Giang Tinh Dạ dẫn nó ra một cách thành công, sau đó ngồi bên xem kịch, chờ họ đánh tới mức lưỡng bại câu thương, xác định Tạo Hóa Kim Tiền đang ở trên người cô xong, hần mới xuất hiện trực lợi.

Nhưng bây giờ biết những thứ này thì được tích sự gì.

Tô Tinh Trầm đủ độc ác và cũng đủ kiên trì, trước khi trúng bẫy của hần, họ thậm chí còn không cảm nhận được sự hiện diện của hần, muốn thận trọng cũng chẳng được.

Thấy Hóa Xà cách họ ngày một gần, tim Hàn Ngâm như bị ai cấu cho rỉ máu.

Phải chết ở đây thật sao?

Cô đương nhiên không cam lòng!

Tu tiên chính là để sống, sống còn lâu hơn cả người thường, cô tuyệt đối không cam lòng chết ở đây!

Hàn Ngâm đưa tay vào ngực, lấy hình nhân thể thân Mộ Thập Tam tặng cho cô ra, cô không hy vọng phù khí nho nhỏ này có thể cứu mạng họ, nhưng trong lòng cô mang chấp niệm, khi chưa thật sự đối mặt với giờ khắc tử vong, thì cô tuyệt đối không từ bỏ ham muốn sinh tồn, vả lại dù có chết, cô cũng muốn chết trong phản kháng!

Hình nhân thể thân được vận hành, trên tay cô lập tức trào ra một tia kim quang sáng rực, đó là vô số đạo bùa đang quay vòng thần tốc, sáng đến mức cả khuôn mặt cô đều hắt lên chiếc bóng vàng nhạt của bùa chú.

Trên bầu trời, tiếng kêu của Hóa Xà đang tới gần, chiếc bóng đen to lớn đang ập xuống đầu cô, phía sau cô, cơn sóng lớn cao hơn hai trượng cũng kéo theo tiếng nước chảy cuồn cuộn đổ ập tới, chỉ có Tô Tinh Trầm vẫn chưa xuất hiện, có lẽ hắn đang chờ, chờ cô chết.

“Hàn Ngâm —”

Tiếng kêu thét kinh hoàng của Lạc Vân Khanh và Tích Tích vang lên liên tiếp, họ không biết tại sao cô đột nhiên ngừng lại, nên biết rằng vào thời khắc này, mỗi một hơi thở cũng quý giá vô cùng, chỉ chần chừ một thoáng, chạy trốn chậm một chút, thì kết cục chính là chết!

Hàn Ngâm không trả lời mà chỉ thả lỏng tay, mặc cho hình nhân thể thân rơi xuống đất, sau đó cô ngửa mặt lên, nhìn chiếc đuôi rỉ máu của Hóa Xà đang gào thét quật tới, nhắm thẳng về phía mình.

Mộ sư thúc, lần này không quên Kinh Hồng thuật ngài dạy đâu đấy...

Hàn Ngâm nhắm chính xác góc độ đuôi Hóa Xà quật tới, sau đó trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc, thì triển Kinh Hồng thuật nhảy phốc lên

đuôi rắn, tới khi cơ thể rơi xuống đất, cô không dừng lại giây nào mà lập tức cắm đầu chạy như điên.

Chiếc đuôi nặng trĩch của Hóa Xà nện lên mặt đất đánh uỳnh, quật ra một hố sâu, đất vụn và cây cỏ bị đánh nát bắn ra xa mấy trượng, khi đập lên người vẫn đau rát, có thể thấy một đòn này khủng khiếp tới mức nào, nếu không né kịp, chắc chắn sẽ bị quật cho tan xương nát thịt.

Ai nấy đều khiếp đảm, xem ra lúc này Hóa Xà hất bay phi kiếm của Giang Tĩnh Dạ vẫn còn nhẹ nhàng chán, có lẽ vì sợ làm tổn thương thức ăn của nó, còn bây giờ bị chọc cho điên tiết, nên mới tung ra thực lực chân chính.

Thế nhưng, biết cũng vô ích.

Họ hoàn toàn không tài nào dừng lại thế phòng ngự phản công này, bởi vì con sóng dữ sau lưng đã hòa theo vô số cá bạc truy kích lên, khi ngọn sóng vỗ lên mặt đất, bọt nước bắn ra cách họ chưa đầy nửa trượng vẫn có thể thấm ướt toàn thân họ. Nếu không phải Tào Hóa Kim Tiền đang ra sức luyện hóa cá bạc, thì e rằng khắp người họ đã lở chỗ vết máu.

Một đòn thất bại, cơn thịnh nộ của Hóa Xà không có nơi phát tiết, nó lập tức trở nên cuồng bạo, hơn nữa rõ ràng chỉ số thông minh của nó không quá kém, biết rõ đạo lý nhắm đúng một người đánh cho kỳ chết, vì vậy chiếc đuôi dài ngoẵng lại đuổi theo quất về hướng Hàn Ngâm.

Lúc này đây, sợ rằng không còn may mắn nữa!

Lạc Vân Khanh không còn đếm xỉa tới an nguy của bản thân, vừa chạy vừa điều khiển phi kiếm chém lên mình rắn, hy vọng cơn đau có thể dời hướng chú ý của Hóa Xà, khiến nó buông tha Hàn Ngâm, quay đầu tấn công hẳn.

Trong lúc đó Tích Tích và Giang Tinh Dạ cũng không nhàn rỗi, cả hai đều vắt hết sức của mình để đả thương Hóa Xà.

Tiếc là chỉ bấy nhiêu vẫn chẳng ích lợi gì, đuôi Hóa Xà đã quật xuống, dù nó có lòng muốn chuyển mục tiêu thì cũng không thể nữa, huống chi người nó hận nhất là Hàn Ngâm, kẻ đã làm mù một mắt của nó, nên đâu dễ buông tha cho cô như thế.

Mắt thấy lần này dù Hàn Ngâm có tung ra hết bản lĩnh cũng khó lòng thoát được đòn tấn công của Hóa Xà, mọi người đã gần như tuyệt vọng, nhất là Lạc Vân Khanh, tim như bị ai bóp nghẹn, đau tới khó thở.

Là hắc! Là hắc mang Hàn Ngâm lên núi tu tiên, cũng là hắc mang cô xuống núi rèn luyện, tất cả chỉ vì muốn đời cô được tốt đẹp, nhưng không ngờ trái lại còn hủy hoại cuộc đời cô!

Nếu phải chết đi như vậy, thì thà để cho cô tiếp tục lang thang đây đó còn hơn, ít nhất, cô còn được sống...

Đuôi Hóa Xà quật lên người Hàn Ngâm chẳng chút lưu tình, ngay lúc này một lá chắn sét màu xanh tím nhá lên, đây là bùa bảo mệnh mà Lê Thanh Hàn đưa cho cô mang theo người, gặp phải nguy hiểm sẽ tự khởi động.

Nhưng vô ích thôi, một lá chắn sét cơ bản không đỡ được đòn tấn công ác liệt này, nhá lên trong tích tắc đã bị quất tan, ngay sau đó đạo bùa thứ hai được khởi động, lại là một lá chắn sét nữa.

Ngay khoảnh khắc đối mặt với cái chết, thời gian trôi qua chậm đến lạ lùng.

Hàn Ngâm quả thật có thể hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã trải qua trong đời mình, thế nhưng hình ảnh sau cùng dừng lại trong trí nhớ cô lại là

núi Cửu Huyền, những bóng dáng hiện lên rõ nét nhất trong đầu cô, là Lạc Vân Khanh, Mộ Thập Tam, Lê Thanh Hàn, Phương Dữ, Tích Tích...

Cô chưa bao giờ hối hận vì đã tu tiên, dù đến giờ khắc này, cô cũng không hối hận!

Có điều không biết kiếp sau, cô có còn cơ duyên tu tiên nữa hay không, có thể may mắn gặp lại họ hay không đây...

Lá chắn sét thứ hai lại bị lực tấn công của Hóa Xà làm tan biến, ngay sau đó lập tức khởi động đạo bùa thứ ba.

Hàn Ngâm quay mặt đi, mỉm cười nhìn về phía Lạc Vân Khanh và Tích Tích, sau đó cô nhắm chặt mắt lại, tăng thêm một tấm màn bằng trên người mình, chuẩn bị nghênh đón đợt tấn công cực mạnh.

Cô biết mình không chạy khỏi, dù trên người có thêm mười lá bùa hộ mệnh nữa cũng không đỡ được một đòn như lôi đình thịnh nộ này!

Lá chắn sét thứ ba và màn bằng cô gia cố đồng thời bị phá tan, biến thành đốm sáng trắng xanh tan ra trong không khí, tiếng thét kinh hoàng vang lên nhưng cơn đau trong dự đoán lại không ập tới, Hàn Ngâm mở mắt muốn xem thử chuyện gì xảy ra, song đón đầu cô lại là cơn sóng lớn ngợp trời.

Cô bị ngọn sóng cuốn phăng vào đáy nước, dòng nước xô tới từ bốn phương tám hướng, cảm giác phải chịu đựng lực va đập và áp lực cực lớn này, chỉ có thể dùng một câu để hình dung, tai họa ập đầu!

May mà cô vẫn còn trấn định, chỉ hoảng loạn chốc lát đã thi Thủy Tức thuật, nhưng đàn cá bạc cũng đã nhào tới ria cắn cô thương tích đầy mình, chẳng qua ngay khoảnh khắc cô bị sóng quật ngã vẫn nắm chặt Tạo Hóa Kim Tiền, nhờ đó đàn cá bạc này đã nhanh chóng bị Tạo Hóa Kim Tiền luyện hóa ngay lập tức.

Hàn Ngâm sốt ruột muốn biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhét vào miệng một viên đan dược cầm máu rồi đập nước cổ ngoi lên. Nhưng vừa lên tới mặt nước thì lại bị một cơn sóng chìm xuống, lôi cô trở về đáy nước. Cô khẽ cắn môi phủ một mạch mấy loại pháp thuật phòng hộ lên người, sau đó nhắm chuẩn thời gian ngọn sóng đánh qua, vọt lên mặt nước lần hai, thì Khinh Hồng thuật để bản thân giảm nhẹ trên mặt nước.

Lúc này khoảng cách giữa cô và những người còn lại đã khá xa.

Nhưng vừa liếc mắt sang, cô đã nhìn thấy Mộ Thập Tam toàn thân rực lửa, hắt giãi lên mặt nước, một tay siết chặt lấy đuôi Hóa Xà, trên bàn tay còn lại nâng một đao hỏa liên vô cùng rực rỡ, đánh tới thân Hóa Xà.

Hóa Xà đã cháy đen, trông đáng vẻ chỉ còn thoi thóp, còn đàn cá bạc nhảy nhót trong nước khi dồn đến gần một thước quanh Mộ Thập Tam thì đã bị lá chắn lửa của hắc nường cho cháy xém, rơi rào rào xuống như mưa phùn, lúc này trên mặt nước trái đầy ắp toàn là xác cá.

Có lẽ đây là cơn chấn động đầu tiên trong đời Hàn Ngâm, khiến cô ngây dại tại chỗ.

Đương nhiên, cô biết đây không phải Mộ Thập Tam thật sự, mà là huyền hình của hình nhân thể thân, cô chấn động là vì không hiểu tại sao sức tấn công của hình nhân thể thân này lại mạnh mẽ đến thế!

Nên biết đó chính là Hóa Xà cấp Túy Dưỡng trung kỳ, còn tu vi của Mộ Thập Tam cùng lắm chỉ hơn Lạc Vân Khanh một chút thôi...

Sự thật diễn ra trước mắt, chỉ có hai khả năng để giải thích.

Khả năng thứ nhất, tài chế khí của Mộ Thập Tam quá điêu luyện, có thể làm được hình nhân thể thân còn lợi hại hơn bản thân gấp mấy lần.

Khả năng thứ hai, Mộ Thập Tam là một tên lừa đảo! Gì mà sư thúc vô năng nhất phái Cửu Huyền, gì mà gỏi thêu hoa lười tu luyện chỉ lo ăn ngủ suốt ngày, toàn bộ đều là lừa đảo hết! Người này chính là một tên lừa đảo thứ thiệt, rõ ràng có tu vi rất cao thâm, mà lại đi lừa mọi người!

Không thể nói được khả năng nào khiến Hàn Ngâm dễ tin hơn, bởi vì cả hai loại đều khiến cô không thể tin nổi! Chẳng qua hiện tại cô không có thời gian để suy nghĩ, cơn sóng lớn tiếp theo đã đuổi tới, lôi cô về lại đáy nước.

Vất vả lắm mới vùng vẫy ngoi lên mặt nước lần nữa, cô lại phát hiện quanh mình bỗng nhiên sóng yên gió lặng tới kỳ dị, hồ Lạc Tinh không còn cuộn trào như vật sống nữa mà đã nằm im lìm ở đây, quay lại với sự phẳng lặng lần đầu gặp gỡ.

Lau sạch chỗ nước làm nhòe tầm mắt, cô mới phát hiện con Hóa Xà nổi điên tàn sát bừa bãi lúc này đã chết, cơ thể cháy đen trôi lênh bênh trên mặt nước, đầu mình chia lìa. Nhóm Lạc Vân Khanh mang theo các loại tia sáng pháp thuật phòng hộ trên người, đang nóng lòng gọi tên cô, vì bị ngăn cách bởi dòng nước, trong nước còn có bầy cá bạc, nên họ hoàn toàn không có cách nào tiếp cận cô, chỉ có hình nhân thể thân giẫm lên mặt nước, lao như bay về phía cô.

“Hàn Ngâm —”

Tên của cô vang vọng trên bầu trời của hồ Lạc Tinh, thật lâu không dứt.

Cho đến giờ phút này Hàn Ngâm mới thở phào một hơi, cảm giác cả người như bị vắt kiệt sức, hai chân nhũn ra muốn ngồi mọp xuống. Nhưng một khắc sau thần kinh cô lại trở nên căng thẳng, không thể nói được là trực giác hay dự cảm, hoặc do lần ra đầu mỗi gì từ tiếng gọi lo lắng của nhóm Lạc Vân Khanh, hoặc vì cảm thấy —

Sát khí! Sát khí nồng nặc!

Tô Tinh Trầm!

Chết tiệt, sao cô có thể quên bém mắt tên núp lùm đó vào giờ khắc này!

Hắn đã tới tu vi Đan Thành, tuyệt đối có thể hóa màn băng ẩn núp trong nước, chờ tới khi cô lạc đàn sẽ lặn lẽ tiếp cận.

Phản ứng của Hàn Ngâm coi như khá nhanh, vừa nghĩ tới đây cô đã ngụp xuống nước ngay lập tức, nhưng dù thế, hơi thở lạnh toát của phi kiếm trong tay Tô Tinh Trầm vẫn sượt qua cổ cô, máu tươi thoát trào ra, đàn cá bạc trong hồ tức tốc bổ nhào về phía cô che trời lấp đất.

~ Hết chương 93 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Người Muốn Chết!

Người muốn chết!

Edit: Yunchan

Vết thương trên cổ đau tới tê dại, từng dòng sinh mạng đang phun ra theo dòng máu chảy.

Đây không phải là chuyện đáng ăn mừng gì, nhưng ngay khoảnh khắc Hàn Ngâm chìm vào đáy nước, cô lại cảm giác mình may mắn vô cùng.

Đương nhiên, cô không điên, chẳng qua cô cảm thấy máu phun ra có thể che mờ mặt nước, cũng che khuất tầm mắt của đàn cá bạc đang ủa tới che trời lấp đất, nhờ đó ít nhất cô còn có thể tranh thủ chút thời gian quý báu để bỏ chạy.

Cô vừa thi thuật khép miệng hệ Thủy lên người mình để giảm bớt thương thế, vừa dốc hết sức lặn sâu xuống đáy, hy vọng có thể thoát được đòn giết chóc tiếp theo của Tô Tinh Trầm.

Nhưng rất khó!

Tô Tinh Trầm nhẫn nại đứng ở bên giữ sức chờ tấn công lâu như vậy, là muốn bất ngờ đẩy cô vào chỗ chết, cô có thể tránh được một đòn trí mạng của hắn dựa vào trực giác đã may lắm rồi, dám chắc không có cơ hội thứ hai.

Hàn Ngâm cắn chặt môi, mặc kệ thế nào, cô không muốn từ bỏ, cô vẫn muốn sống, nhất định phải sống...

Tô Tinh Trầm chém trượt một nhát, lòng cũng chùng xuống theo, ngay sau đó hần lập tức đuổi theo, muốn tể Hàn Ngâm dưới kiếm trong thời gian ngắn nhất.

Lúc này đây, hần vô cùng nghiêm túc!

Hần đợi ở bên hồ Lạc Tinh này suốt mấy tháng, vì đã liệu trước Hàn Ngâm sẽ tới đây tìm Hồn Nguyên tâm pháp, tất cả mưu tính và sắp xếp chỉ vì một mục đích muốn trừ khử cô một cách gọn gàng, đoạt lấy Tào Hóa Kim Tiền trong tay cô. Tục ngữ có câu quá tam ba bận, Hàn Ngâm thoát chết khỏi tay hần hai lần đã là giới hạn, lúc này đây, hần nhất định phải giết chết nha đầu khốn kiếp tu vi nông cạn mà lại giáo hoạt đa đoan, quỷ kế chồng chất như cô để rửa mối nhục lần trước!

Hai người đều dùng Thủy Độn thuật, một đuổi một chạy.

Bản thân Tô Tinh Trầm chuyên tu pháp thuật hệ thủy, nên tất nhiên độn pháp cũng nhanh hơn Hàn Ngâm rất nhiều, nhưng hần vào nước chậm hơn Hàn Ngâm chốc lát, lúc đầu còn bị đàn cá bạc cản mắt tầm nhìn, vì thế đuổi theo một hồi mới nhìn thấy bóng dáng tháo chạy của cô phía trước, và cả Tào Hóa Kim Tiền tỏa ánh vàng đang cố gắng hút luyện đàn cá bạc trong tay cô.

Trong phút chốc lòng hần sôi sục dòng máu nóng kích động và hưng phấn điên cuồng không thể kiềm chế, chỉ cần đuổi theo một chút nữa là hần có thể dùng phi kiếm đang nắm chắc trong tay, đâm thủng lưng cô!

Nhưng ngay vào giờ khắc này, bên cạnh Hàn Ngâm bỗng vọt ra một đàn cá phù quý tỏa ra ánh sáng u lam xanh biếc, tất cả đều xông hết về phía hần.

Tim Tô Tinh Trầm thót lên, hận cô đến nghiêng răng, ý nghĩ muốn cướp đoạt Tạo Hóa Kim Tiền càng cháy bỏng trong tim!

Không sai, hắn đã tu tới cảnh giới Đan Thành, có thể hóa màn băng để vào nước bình yên vô sự, nhưng điều kiện tiên quyết là trên người hắn không bốc ra mùi máu tươi, có thể công kích của đàn cá bạc lên hắn cũng không tới mức điên cuồng, số lượng cũng không nhiều tới ngàn vạn thế này!

Lúc này đối mặt với số lượng lớn cá phù quý, tấm màn băng trên người hắn chỉ duy trì được chốc lát đã bị cắn phá, nếu hắn không dùng Thủy Động thuật thoát khỏi bầy cá kịp lúc, thì e là trên người đã tứa máu.

Nhưng chưa kịp vui vẻ bao lâu, trước mặt lại có một đàn cá phù quý xông về phía hắn, hắn mới dùng Thủy Động thuật xong, linh khí trong đan điền vẫn chưa kịp quay vòng, hoàn toàn không thể dừng lại màn băng. Hắn chẳng thể làm gì hơn là dùng phi kiếm hộ thân, cố sức phóng ra khỏi bầy cá. Thế nhưng lần này không tránh được bị thương nhẹ, dù bầy cá bạc gần đó lần theo mùi máu tanh, đồng loạt truy kích qua đây.

Tô Tinh Trầm nén giận, dùng phi kiếm, thủy động và màn băng chống đỡ luân phiên mới cầm cự qua vài đợt tấn công của lũ cá điên cuồng, thân thể bị thương không ít hơn Hàn Ngâm là mấy. Có điều Hàn Ngâm có Tạo Hóa Kim Tiền hộ thân, còn hắn thì chỉ có thể dựa vào pháp thuật của mình để đỡ sức với bầy cá bạc bị mùi máu tươi hấp dẫn kéo tới ngày một đông, thỉnh thoảng còn phải bớt thời gian dùng thuật khép miệng để trị liệu thương thể, do đó tốc độ cũng chậm lại rất nhiều, phải mất chừng một khắc sau mới đuổi kịp cô lần nữa.

Khi khoảng cách của cả hai đã đủ gần, linh khí bên trong đan điền bị hắn dồn hết vào phi kiếm một cách tàn bạo, trên thân kiếm nhất thời trào ra luồng khí cực hàn, ngay cả dòng nước ấm chung quanh cũng lạnh xuống trong nháy mắt.

Một đòn này, hắn nắm chắc mười phần.

Phi kiếm mang theo hàn ý lạnh thấu xương bắn vút khỏi tay hắn, và hết như hãn dự liệu, nó lập tức đâm sâu vào lưng Hàn Ngâm, máu tươi loàn ra giữa lòng hồ, ban đầu là từng dòng máu nhạt hết như những sợi tơ hồng, nhưng chẳng mấy chốc nó đã vắn đục cả lòng hồ. Tới khi Tô Tinh Trầm áp sát lại thì máu của cô đã nhuộm đỏ cả tầm nhìn hắn.

Hả...

Lòng Tô Tinh Trầm đột nhiên chùng xuống, vội vã vận linh lực nhìn kỹ lại, thấy màn máu tươi đặc quánh bao quanh người mình đã tan mất, trước mắt hãn trống rỗng, trừ nước ra, cũng chỉ có phi kiếm của hãn đang chậm rãi chìm xuống đáy hồ.

Huyền cảnh!

Hàn Ngâm quả nhiên quỷ kế đa đoan!

Tô Tinh Trầm nghiêng răng ken két, đã mở to mắt nhìn cô chăm chăm, cứ tưởng rằng lần này cô sẽ không trốn thoát nữa, nhưng giá nào hãn cũng không ngờ được cô lại sử dụng huyền thuật, mà hãn nhất thời không quan sát kỹ, lại mắc lừa cô lần hai!

Ôm theo cơn phản nộ ngút trời, hãn nhanh chóng lục soát trong nước, nhưng tầm nhìn dưới nước dù sao cũng không bằng trên bờ, hãn lại không biết Hàn Ngâm chạy hướng nào, chỉ còn biết nhắm đại một hướng để lần theo, chờ tới khi tìm thấy thì cô đã ngoi lên mặt nước, đang dùng Khinh Hồng thuật giảm sóng chạy trốn.

Lúc này đây, nếu thất thủ lần nữa, Tô Tinh Trầm nghĩ hãn có thể trực tiếp đi mua mì sợi thắt cổ tự sát được rồi!

Hắn hoàn toàn không giữ lại chút sức lực nào, bàn tay phóng ra hơn mười lưỡi băng và phi kiếm, cản hết tất cả phương hướng có thể tránh né, quyết tâm phải hạ sát Hàn Ngâm chỉ với một đòn duy nhất.

Lúc này Hàn Ngâm cũng đã phát hiện ra sự truy kích của hắn, nhưng dầu sao tu vi của cô cũng có hạn, đột chạy trốn vừa rồi và sử dụng số lượng lớn cá phù quý đã hao tổn hết linh khí bên trong đan điền của cô, bây giờ tới một pháp thuật phòng hộ nhỏ cô cũng không thi triển nổi, làm sao có thể tránh được thế tấn công khốc liệt của hắn đây...

Ngay tại thời khắc sinh tử này, hình nhân thể thân đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hàn Ngâm, nhưng hắn cũng không kịp cản Tô Tinh Trầm hoặc sử dụng bất cứ pháp thuật gì, hắn chỉ có thể kéo cô vào lòng, ôm cô quay người lại, dùng toàn bộ cơ thể của mình để ngăn cản đòn tấn công trí mạng.

Dù vậy, vai phải và cánh tay phải của Hàn Ngâm vẫn trúng liên ba lưỡi băng, bị sức mạnh tàn bạo như vậy đập trúng khiến tầm mắt cô trở nên đen tối, ngực khó thở, ngay sau đó lưỡi băng ghim trên vết thương đột nhiên nổ tung khiến nửa người cô nhầy nhụa máu thịt, đau đớn rát bỏng và lạnh lẽo thấu xương lan khắp người như ngọn lửa cháy trụi cả cánh đồng, khiến cổ họng cô tanh nồng, suýt chút nữa phun ra máu.

Cùng lúc đó, Mộ Thập Tam đang khoanh chân tĩnh tọa trong Tương Ly điện bỗng thấy ngực thắt lại, mở choàng mắt ra, vẻ lưỡi nhác và uể oải trước nay bị quét sạch, đáy mắt sâu hút như hàn đàm vạn năm.

Tần Vô Ưu đang ở bên đối trà cho hắn, bỗng nhiên sững sốt, hỏi: “Sự phụ, người làm sao vậy?”

Mộ Thập Tam hoàn toàn không để ý tới cô ta, tức tốc nhắm mắt lại vận linh khí trong đan điền để chống đỡ sự phản phệ của pháp thuật, ngoài ra, quan trọng nhất là hắn còn phải cố hết sức duy trì linh thức trên hình

nhân thể thân, không để đợt sóng tấn công dừng mãnh vừa rồi đánh tan, không thì Hàn Ngâm sẽ chết chắc.

Trên hồ Lạc Tinh, Tô Tinh Trầm lại thất bại trong gang tấc một lần nữa, trong lòng có cảm giác thất bại cùng cực, chưa kể lúc này khi nhìn thấy hình nhân thể thân này chiến đấu với Hóa Xà từ xa hẳn đã kinh sợ một lần, lần này lại bị thuật ẩn thân của nó làm khiếp sợ lần hai.

Loại thuật ẩn thân im hơi lặng tiếng, khiến hẳn không tài nào cảm giác được thế này, ít nhất phải đến cấp Túy Dưỡng hậu kỳ mới sử dụng được, Mộ Thập Tam, lẽ nào hẳn...

Nhưng xét cho cùng Tô Tinh Trầm vẫn là người điềm tĩnh tâm cơ, hành sự quyết đoán, ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu chớp nhoáng, ngay sau đó hẳn đã hét lên một tiếng, điều khiển phi kiếm đánh về phía hình nhân thể thân.

Thời cơ mất rồi sẽ không trở lại!

Với tu vi của hẳn hiện tại thì không tài nào đánh nhau sống mái với cao thủ Túy Dưỡng hậu kỳ, thế nhưng hẳn nhìn ra lúc hình nhân thể thân này gánh lấy công kích của hẳn nhằm vào Hàn Ngâm, ánh mắt thanh minh của nó đã tan rã trong tích tắc, thậm chí huyền phù trên người còn bị vỡ ra thành đốm vàng bay lả tả, điều này chứng tỏ nếu hẳn có thể thừa thắng xông lên, dám chắc có thể phá hỏng được loại phù khí cổ quái này.

Kiểm hòa theo ánh sáng lạnh, lao vút tới như kinh hồng.

Phi kiếm tấn công dồn dập, hình nhân thể thân ứng phó một cách chật vật, ánh mắt vừa sáng sửa trở lại đã bị đánh tan lần hai, ngay cả hỏa liên trong lòng bàn tay cũng bị dập tắt ngay lập tức.

Toàn thân Hàn Ngâm đau rát lại còn mất máu quá nhiều, đầu óc váng vất từng cơn, nhưng cô biết bây giờ là thời khắc nguy cấp sinh tử tồn vong,

cô không thể ngắt! Tuyệt đối không thể ngắt! Cô dựa vào ý chí mạnh mẽ cố ép bản thân tỉnh táo lại, sau đó dùng chút linh khí ít ỏi vừa ngưng tụ lại bày ra hai lớp pháp thuật phòng hộ ở trước mặt mình và hình nhân thể thân, ngăn được thế tấn công của Tô Tinh Trầm một cách thành công.

Tạo Hóa Kim Tiền ghen cả buổi trời, cuối cùng trong mắt tiền cũng ghen ra vô số mũi tên ba cạnh, toàn bộ đều bắn vọt về phía Tô Tinh Trầm. Mũi tên ba cạnh này được luyện ra từ hỗn hợp huyết tinh và Xích Diễm thiết, mặc dù chỉ là ám khí phổ thông luyện ra trong lúc nguy cấp, nhưng bản thân hai thứ nguyên liệu này đều mang theo hỏa hành linh khí, số lượng lại rất nhiều, thế nên vẫn có thể bức Tô Tinh Trầm ra xa nửa trượng, để tránh cho màn băng trước người mình bị phá vỡ.

Nhờ đó, ánh mắt tan rã của hình nhân thể thân đã ngưng tụ lại lần hai, khoe môi hơi nâng lên, bật ra một câu lạnh như băng: “Tô Tinh Trầm, người muốn chết!”

Vừa dứt lời, giữa mi tâm của hình nhân thể thân liền lập lòe một đóa hỏa liên màu đỏ kim, quanh người hần lập tức xoáy lên vô số đạo huyền phù kim sắc, tốc độ xoay vòng của những huyền phù này càng lúc càng nhanh, chỉ trong chớp mắt đã khóa kín Hàn Ngâm và hần ở trung tâm.

Hàn Ngâm bị bao phủ bên trong, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, hai mắt nhắm lại mất kiểm soát.

Tô Tinh Trầm ở bên ngoài vòng huyền phù, thấy những huyền phù này uốn lượn thành một con hỏa long thần thái dữ tợn, giương nanh múa vuốt, hơn nữa còn phả ra hơi thở nóng rực khiến người ta ghệt thở, làm hồ nước bên cạnh hần nổi sóng, như sẽ sôi trào bất cứ lúc nào, đàn cá bạc vẫn chạy nhảy sinh động lại thi nhau chết hàng loạt, xác cá nổi thành mảng, trên mặt nước thoáng chốc đã trải rộng một lớp cháy đen, toàn bộ đều là xác cá.

Tô Tinh Trầm là người co được dẫn được và biết nắm bắt thời cơ, thấy tình hình trước mắt không ổn thì lập tức bổ nhào xuống hồ không chút do dự, toan dùng Thủy Động thuật để chạy thoát.

Ngay lúc này, hỏa long bất ngờ tách ra khỏi vòng huyền phù chung quanh hình nhân thể thân, đánh úp về phía hắn, còn chưa tới gần đã há rộng miệng, phun ra ngọn lửa đỏ kim ngập trời.

Ngọn lửa chạm vào mặt hồ chẳng những không tắt, trái lại còn bùng cháy dữ dội hơn như chạm phải dầu sôi, mọi chuyện diễn ra chỉ trong tích tắc, tới khi Hàn Ngâm mở mắt ra thì đã thấy mười trượng trước người mình ngoài ánh lửa hừng hực ra thì chẳng còn gì khác, mà hỏa long kia đã chui vào lòng hồ, bắt tằm cùng Tô Tinh Trầm.

Hàn Ngâm vốn đã trọng thương kiệt sức, lúc này còn bị cơn sóng nhiệt bức ra từ ngọn lửa kia đánh tới, trước mắt lập tức tối sầm, ngất lịm đi. Hình nhân thể thân đang ôm cô sau khi tung ra đòn trí mạng đã hao hết linh lực, ánh mắt cũng tan rã dần. May mà lúc này Lạc Vân Khanh không màng nguy hiểm, hóa màn băng đập sóng chạy vội tới, khi đến gần họ thì lập tức đưa tay ra, đỡ lấy Hàn Ngâm suýt chút nữa đã rơi vào nước, mà hình nhân thể thân thì bị Tào Hóa Kim Tiền hút thẳng vào trong mắt tiền.

Cùng lúc đó, Mộ Thập Tam ở Tương Ly điện lập tức cảm giác được linh thức của hắn trên hình nhân thể thân đã bị đánh tan triệt để, cơn phản phệ mạnh mẽ làm cổ họng hắn tanh nồng, hắn cố nuốt xuống dòng máu trào ra trong miệng, dẫn linh khí trong đan điền điều tức một hồi, sau đó đứng lên bước ra ngoài.

Tần Vô Ưu đuổi theo sau lưng hắn hỏi: “Sư phụ, người đi đâu vậy?”

Mộ Thập Tam đáp lạnh nhạt: “Tản bộ.”

~ Hết chương 94 ~

Hu hu, sự thúc trở lại rồi, trở lại thiệt rồi!!!! Kích động quá bà con
ơiiii

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Pháp Bảo Chỉ Sợ Nhận Sai Chủ

Pháp bảo chỉ sợ nhận sai chủ

Edit: Yunchan

Sau một trận ác đấu, tất cả mọi người đều thương tích đầy mình, bây giờ nhìn lại hồ Lạc Tinh gió êm sóng lặng, rồi nhớ lại lúc này nó thiếu chút nữa đã nuốt chửng họ, trong lòng mọi người vẫn còn khiếp sợ chưa vơi.

Trên mặt đất là một bãi chiến trường lộn xộn, đâu đâu cũng là vết tích do trận ác đấu để lại, trong không khí còn ngập ngụa mùi tươi mát cay cay, đó là mùi nhựa cây và dịch cỏ ứa ra do phải chịu thảm cảnh tàn phá.

Tích Tích bứt rất nhiều cỏ lót lên mặt đất, Lạc Vân Khanh cúi người đặt nhẹ Hàn Ngâm lên đó, tiếp theo phóng ra mấy đạo thuật khép miệng lên vết thương của Hàn Ngâm.

Giang Tĩnh Dạ bên cạnh cau mày: “Cô ta bị thương rất nặng, chỉ dựa vào thuật khép miệng thì không đủ.”

Lạc Vân Khanh bèn lấy vài loại thuốc trị thương từ túi Càn Khôn của Hàn Ngâm ra, đút cho cô uống, sau đó nói với Tích Tích: “Trong ngực muội ấy có Huyết Ngọc Sinh Cơ, hai người rửa sạch vết thương cho muội ấy rồi hãy bôi thuốc lên.”

Nói rồi hần lách ra xa, ngồi xuống một thân cây, xòe tay ra.

Tạo Hóa Kim Tiền phản xạ ánh mặt trời, lóe lên ánh vàng trong bàn tay hần.

Lạc Vân Khanh thở dài trong lòng, đến bây giờ hần mới biết được tại sao lần trước Tô Tinh Trầm lại lên về Cửu Huyền, không ngại nguy hiểm mà chỉ bắt đi mỗi Hàn Ngâm, nhờ đó cũng đoán được lúc hần trọng thương sắp chết, Hồi Xuân quả Mộ Thập Tam mang đến trị thương cho hần là từ đâu mà có.

Nhưng biết rồi thì nên làm gì tiếp theo đây?

Trong lúc hần còn rối rắm, thì Tạo Hóa Kim Tiền lại mắng Hàn Ngâm xối xả trong lòng, vì Hàn Ngâm mà nó đã bại lộ hoàn toàn, Lạc Vân Khanh dám chắc sẽ đưa nó về Cửu Huyền, tới lúc đó nó lại bị phong ấn một lần nữa.

Cách duy nhất có thể tránh được số phận bi kịch này, chính là nuốt luôn Lạc Vân Khanh, giết người diệt khẩu. Cơ mà nó lại không dám...

Dựa vào bài học kinh nghiệm trước đây, nó đã tổng kết được một đạo lý, đó chính là quân tử dễ bắt nạt, tiểu nhân không thể trêu! Lạc Vân Khanh là quân tử, muốn giết hần rất dễ, nhưng nó lại sợ Hàn Ngâm tiểu nhân tình lại sẽ nổi bão, xử cho nó muốn sống không được muốn chết cũng không xong, do đó để không đắc tội tiểu nhân, nó đành phải cẩn rằng không bắt nạt quân tử thôi.

Vấn đề này, đúng là vướng tay vướng chân mà!

Cũng may trong cuộc đời tiền buồn chán, đạo lý mà nó tổng kết ra chẳng phải chỉ có một. Ví dụ như nó biết quân tử bình thường ân oán phân minh, một bữa ân huệ phải dùng tới ngàn vàng báo đáp. Thế là nó bèn mấp máy mắt tiền, ho khan hai tiếng rồi giọng ngạo mạn: “Lạc Vân Khanh, lần trước ta dùng Hồi Xuân quả cứu người, người định báo ơn cứu mạng của ta thế nào hử?”

Lạc Vân Khanh đáp ngay không cần suy nghĩ: “Ta đã cảm ơn Mộ sư thúc rồi.”

Một câu hết sức đơn giản, lại làm Tào Hóa Kim Tiền ghen hòng.

Ôi, Hàn Ngâm nói cấm sai, Lạc Vân Khanh quả nhiên học thói xấu mất rồi!

Cả hai bên đều biết rõ mồn một vậy mà hăn lại không chịu nhận, nó thật tình hết cách rồi, ai bảo lúc trước nó không khắc lên Hồi Xuân quả đại danh mạ vàng của mình chứ!

Tào Hóa Kim Tiền đành nói: “Ban nãy ta còn cứu người khỏi bể cá bạc!”

“Ừ.” Lạc Vân Khanh lờm nó: “Lúc Hàn Ngâm ngất, ta cũng cứu người thoát khỏi kiếp rớt hồ.”

Tào Hóa Kim Tiền:...

Được rồi, theo đạo lý thứ ba mà nó tổng kết được thì: Đối với quân tử có thể lý thuyết phục, lấy tình lay động.

Tào Hóa Kim Tiền lập tức hạ thấp mình, dịu giọng nói: “Ta nói này Lạc sư điệt, người vào Cửu Huyền cũng gần mười năm rồi nhỉ? Ta còn nhớ trước đây khi ta còn bị phong ấn ở Tụ Tiên phong, sư phụ người từng dẫn người tới để bái lạy ta, lúc ấy ta đã cảm thấy thiên đình của người sung mãn, cốt cách thanh cao, chính là kỳ tài tu tiên nghìn năm khó kiếm, sau này nhất định có thể phi thăng thành tiên! Người xem người xem, ta đoán đúng chưa nào, hôm nay người quả nhiên là hậu sinh khả úy, trò giỏi hơn thầy...”

Lạc Vân Khanh cắt ngang màn vuốt mông ngựa dài lê thê của nó, mím môi nói: “Thằng nhãi ranh tư chất kinh khủng, dù hăn có tu một vạn năm

cũng chẳng thành tiên nổi, đâu xứng để bốn đại gia ta nhận chủ! Cút cút cút, cút xa càng sớm càng tốt cho ta, đừng làm bẩn mắt đại gia ta!”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

Ồi cha, không ngờ trí nhớ của hần lại tốt như vậy, lời mười năm trước tới nó còn quên, vậy mà hần vẫn nhớ như in! Cơ mà không sao, nó còn biết đạo lý thứ tư: Không ai có thể làm đại gia cả đời, lúc cần ra vẻ đáng thương, thì vẫn phải giả bộ!

Tạo Hóa Kim Tiền cất giọng ghen ngào: “Đại gia! Lạc đại gia ta sai rồi! Ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, giá nào cũng đừng đuổi ta về Cửu Huyền, nếu phải chia lìa hai nơi với nhóc tì Hàn Ngâm, có ngấm xuyên bao nhiêu đỉnh núi Cửu Huyền cũng không thể nhìn thấy nhau, nổi nhớ tương tư đó... á, nhầm nhầm! Ta nhớ ra rồi, nhóc tì Hàn Ngâm thường ngày đối xử với ta rất dã man, lâu lâu lại lôi ta ra chửi mắng, lăng nhục, bóc lột, và lại tu vi của cô ta rất kém cỏi, căn bản không tài nào bảo vệ cho ta, ta quyết định đoạn tình tuyệt nghĩa với cô ta, bỏ gian tà đi theo chính nghĩa...”

Còn chưa nói hết câu, một cục đá chột bay tới, nện đúng lên thân tiền chiếu sáng lấp lánh của nó rồi bắn ra xa, ngay sau đó Tạo Hóa Kim Tiền liền nhìn thấy Hàn Ngâm vác theo cái mặt tái nhợt, loạng choạng đứng trờng nó ở cách đó không xa.

Dưới áp lực dồn ép, Tạo Hóa nhất thời câm như hến, nuốt trọng câu muốn tìm Lạc Vân Khanh nương tựa xuống, mất một lát mới cười khan nói: “Nhóc tì Hàn Ngâm, người tỉnh rồi à? Ta đang nói giỡn với sư huynh của người ấy mà...”

Hàn Ngâm khinh bỉ: “Chả buồn cười chút nào!”

Nhưng cô không truy cứu đến cùng với Tạo Hóa Kim Tiền, mà bước tới hai bước rồi quỳ gối trước mặt Lạc Vân Khanh, cúi đầu nói: “Sư huynh, muội sai rồi, huynh phạt muội đi.”

Lạc Vân Khanh nhìn gương mặt tái nhợt của cô, chỉ hỏi một câu: “Chí bảo này sao lại vào tay muội?”

Hàn Ngâm lặng thinh một lát, rồi kể ra hết toàn bộ đầu đuôi ngọn ngành, cô nghĩ mình chưa từng đối mặt thẳng thắn với Lạc Vân Khanh như bây giờ, dù trong lòng thấp thỏm, nhưng cô không thể không thừa nhận, khi trút ra hết sự thật, cả thể xác và tinh thần đều trở nên nhẹ nhõm, vì cô không phải áy náy khi phải lừa dối Lạc Vân Khanh nữa.

Nghe xong lời kể của cô, Lạc Vân Khanh rơi vào trầm mặc thật lâu.

Hàn Ngâm cup mắt nhẹ giọng nói: “Là muội làm sai, sư huynh không cần khó xử thay muội đâu, cứ xử trí theo quy tắc của Cửu Huyền đi.”

Lạc Vân Khanh nhìn qua cô, gương mặt đanh lại, đoạn đứng lên nói: “Việc này ta sẽ bấm lại sự thật với sư phụ và chương môn...”

Tích Tích ở bên nghe vậy thì quỳnh lên: “Lạc tiên trưởng, ngài không thể làm vậy! Pháp bảo này đâu phải cô ấy trộm, cũng không phải cô ấy cướp, lỗi sai không phải ở cô ấy, hướng hồ chẳng phải trước đây La chương môn luôn mang theo đệ tử nội môn mới để cho Tào Hóa Kim Tiền chọn chủ sao? Vậy coi như Tào Hóa Kim Tiền chọn cô ấy đi, suy cho cùng vẫn là vật của Cửu Huyền các ngài, không lọt ra môn phái khác mà, còn tốt hơn để không nhiều.”

Lạc Vân Khanh yên lặng lắng nghe, nét mặt vẫn chẳng thay đổi mấy may.

Hàn Ngâm cười khỏ nói: “Tích Tích đừng nói nữa, cứ nghe lời Lạc sư huynh đi.”

Tích Tích mấp máy môi, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng đành chịu, quay mặt đi không nói nữa.

Giang Tĩnh Dạ không có chút quan hệ nào với Cửu Huyền, nên hiển nhiên cũng chẳng biết nói gì. Cô ta chỉ nhìn diễn biến trước mắt như đang suy nghĩ điều gì, có thể là đang băn khoăn trong lòng, cũng có thể là không yên lòng.

Lạc Vân Khanh lại lên tiếng lần nữa, vẫn là câu nói ấy: “Việc này ta sẽ bám lại với sư phụ và chương môn, nói rằng gặp phải Tô Tinh Trầm ở hồ Lạc Tinh, đoạt lại Tạo Hóa Kim Tiền, chẳng qua pháp bảo này trải qua một kiếp bỗng nhiên tỉnh ngộ, nên đã nhận muội làm chủ ngay tại chỗ...”

Hắn còn chưa dứt câu, Hàn Ngâm đã mừng rỡ ngược mắt lên: “Sư huynh, huynh...”

Huynh gì mà huynh!

Cô không biện minh cho mình nửa câu, cứ thế bổ nhào lên quỳ trước mặt hắn, chẳng phải vì đã đoán trước hắn sẽ tha lỗi cho cô rồi sao? Lạc Vân Khanh nhìn cô tức giận: “Còn quỳ ở đó giả vờ tội nghiệp làm gì? Đứng lên mau!”

“Sư huynh tốt ời là tốt!” Hàn Ngâm lập tức mở cờ trong bụng, bật người lên, cọ cọ ống tay áo hắn, trưng ra cái dáng bé gái không muốn rời xa huynh trưởng.

Lạc Vân Khanh nhất thời cảm thấy cả người mất tự nhiên, rất muốn vẫy ống tay áo gạt cô ra, nhưng nhớ tới vết thương trên người cô, rồi nhìn lại sắc mặt tái nhợt và thần thái yếu ớt của cô, hắn đành phải mím môi, tạm thời nhẫn nhịn!

Tích Tích cũng mừng rỡ theo: “Lạc tiên trưởng, hồi nãy ta hiểu lầm ý ngài, ngài đừng trách ta nhé.”

Lạc Vân Khanh vẫn đang ần ần, không nói gì mà chỉ gạt nhẹ đầu với cô.

Tình huống bỗng nhiên quay ngoắc thành thế này, Tào Hóa Kim Tiền có hơi sững sờ, cuối cùng nổi trận lôi đình, giở ra cái tính thối.

“Người Cửu Huyền các người tên nào cũng cùng một giuộc vô sỉ!” Nó chửi ầm lên: “Dựa vào đâu bảo ta nhận chủ hả? Tại sao ta phải nhận nhóc tì Hàn Ngâm thối này làm chủ hả? Dù cô ta có quỳ mọp trước mặt bốn đại gia dập đầu bôm bốp một vạn lần, bốn đại gia cũng tuyệt đối không nhận cô ta!”

Hàn Ngâm bực mình, vừa định nện cho pháp bảo vô lương tâm này một phát, thì chợt nghe Lạc Vân Khanh tốt tính nói: “Nếu người không nhận chủ thì chúng ta tất nhiên sẽ không ép uống người. Thế này đi, trở về cứ nói chúng ta đoạt người khỏi tay Tô Tinh Trầm, việc nhận chủ không nhắc lại nữa.”

Tốt thì tốt, nhưng nếu thế, chẳng phải nó sẽ bị phong ấn ở Cửu Huyền, tiếp tục cuộc sống thê thảm không ngày không đêm sao?

Tào Hóa Kim Tiền khóc không ra nước mắt: “Lạc Vân Khanh, ta có mắt không trông mới nhìn lầm người, hóa ra người cũng chả phải người tốt lành gì!”

Hàn Ngâm ở bên quạt lửa thối gió: “Người vốn có mắt, nhưng không có trông mà.”

Tào Hóa Kim Tiền:...

Có ai lại đem khuyết điểm của mình ra cho người ta bóp thế không trời ới?

Tào Hóa Kim Tiền dù không muốn đến đâu đi nữa, cuối cùng dưới ánh nhìn lom lom của mọi người, nó vẫn bị ép nhận Hàn Ngâm làm chủ trong tiếng nức nở nghẹn ngào của bản thân, sau đó nó nghĩ chuyện sai lầm nhất trong đời nó, chính là phụ Tô Tinh Trầm!

Nếu biết sớm chạy trốn cỡ nào cũng phải suy bại thành một pháp bảo có chủ, mất tự do, còn phải nhận Hàn Ngâm làm chủ như bây giờ, thì thà trước đây nó ngoan ngoãn nhận Tô Tinh Trầm làm chủ còn hơn! Chí ít, Tô Tinh Trầm người ta cam tâm phản bội môn phái vì nó, không ngại ngàn dặm xa xôi đuổi theo nó, không rời không bỏ nó, còn Hàn Ngâm thì sao? Chưa từng làm gì vì nó, còn lường gạt kiếm lợi từ nó vô số lần!

Hơn nữa Tô Tinh Trầm nhìn thế nào cũng có hoài bão có lý tưởng hơn Hàn Ngâm, đầu óc thông minh, tu vi cũng cao thâm, nói không chừng sau này còn có thể mang theo nó phi thăng tiên giới...

Ôi! Càng so sánh càng đau lòng!

Nhân loại có một câu thế nào ấy nhỉ? Đúng rồi, nam sợ chọn sai nghề, nữ sợ gả sai chồng, còn đối với pháp bảo như nó thì phải nói là, chỉ sợ nhận sai chủ! Hu hu hu, sai một bước, hận thiên thu!

Nhận chủ xong xuôi, Tào Hóa Kim Tiền không cầm lòng được khóc rống lên: “Tô Tinh Trầm, ta sai rồi! Ta muốn nhận người làm chủ! Xin người mau mau giết chết Hàn Ngâm cứu ta đi...”

Hàn Ngâm nghiêng răng nhét nó vào lòng: “Câm miệng, hăn chết rồi!”

“Ta vẫn chưa tìm được thi thể của hăn.” Lạc Vân Khanh nhìn về hồ Lạc Tinh đằng xa, khẽ thở dài một tiếng: “Có thể hăn bị trọng thương, đang ẩn núp ở gần đây.”

Hàn Ngâm có hơi bất an, nhìn lăm lét, nói: “Chúng ta nên đi nhanh thì hơn, xuống đáy hồ tìm thử có tiên phủ hay không, nói không chừng con Hóa Xà đó chính là thú canh giữ của tiên phủ, nếu nó bị chúng ta giết chết rồi, biết đâu trong tiên phủ không còn nguy hiểm gì nữa thì sao.”

Lạc Vân Khanh nhìn cô, nói với giọng lo lắng: “Thương thế của muội không sao chứ?”

“Muội...” Hàn Ngâm định nói mình không sao, thì chợt thấy một bàn tay xòe ra trước mặt mình.

Giang Tĩnh Dạ lạnh mặt nói với cô: “Cái này chắc là có ích với vết thương của cô.”

Trong tay cô ta là một vật đen tròn to cỡ quả trứng gà, chính là nội đan của Hóa Xà.

~ Hết chương 95 ~

Hức, dạo này wattpad kỳ quá, load mãi mới đăng truyện được, Yun đã làm lỗi gì để nó ghét Yun zậy chứ =__=!!

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Yêu Đan Hung Mãnh

Yêu đan hung mãnh

Edit: Yunchan

Nội đan của Hóa Xà tu vi Túy Dưỡng, chẳng biết cả đời có thể gặp được mấy lần.

Lúc Giang Tĩnh Dạ đưa nội đan này cho Hàn Ngâm không phải trong lòng không có chần chừ tiếc rẻ, nhưng cô không bỏ sức đánh chết Hóa Xà, trước đó còn được nhóm Hàn Ngâm cứu hai lần, chưa kể lòng cao ngạo không cho phép cô chiếm lợi của người khác, do đó dù muốn hơn nữa cũng không giữ lại nội đan này.

“Cám ơn.” Hàn Ngâm cũng nhận nội đan không khách sáo.

Quả thật bây giờ cô rất suy yếu, lưỡi băng của Tô Tinh Trầm đã đánh nát xương của cô, chỉ dựa vào đan dược và Huyết Ngọc Sinh Cơ thì không thể liền lại hoàn toàn, cựa quậy một chút thôi chỗ bị thương cũng đã đau nhói.

Chẳng qua lúc nhận nội đan, cô vẫn liếc qua Lạc Vân Khanh: “Thương thế của sư huynh...”

Lạc Vân Khanh đáp thản nhiên: “Chỉ là ngoại thương, uống thuốc xong thì không sao nữa.”

Đến đây Hàn Ngâm mới làm theo cách Giang Tĩnh Dạ dạy, nuốt nội đan vào, lập tức cảm thấy bên trong đan điền sinh ra hơi lạnh, ngay sau đó một dòng linh khí thủy hành tinh thuần đột nhiên bùng nổ, thoáng chốc đã phình lên trong đan điền, còn tuôn trào tới tứ chi bách hài với khí thể dồi non lấp biển.

Phải hứng chịu trận xung kích dữ dội mãnh bất ngờ, khiến sắc mặt cô thoáng chốc trở nên tái mét, trán ứa mồ hôi lạnh. Có điều trước đó Giang Tĩnh Dạ đã nói qua tình huống này, cho nên tuy cô cảm thấy sợ hãi nhưng không hoảng hốt, lập tức dẫn linh khí thủy hành tới chỗ đau, chữa trị xương cốt gân mạch bị tổn thương.

Nước là nguồn gốc của sự sống, cho nên dùng linh khí thủy hành chữa thương đương nhiên là thích hợp nhất. Chẳng mấy chốc Hàn Ngâm đã cảm giác được nơi linh khí đi qua, xương nứt ở đó đều liền lại, gân mạch thông suốt, cơn đau cũng được xoa dịu đáng kể.

Vì bận chữa thương nên cô hoàn toàn không biết chuyện xảy ra bên ngoài.

Qua chừng nửa canh giờ, Lạc Vân Khanh mới thấy chân mày cô giãn ra, sắc mặt cũng tốt lên rất nhiều, nhưng nó chỉ kéo dài được chốc lát, ngay sau đó chân mày cô lại nhíu chặt, trông sắc mặt rất khó chịu.

Chính xác là Hàn Ngâm đang rất khó chịu, linh khí tích trữ trong nội đan của Hóa Xà quá hùng hậu, với tu vi hiện tại của cô căn bản không thể tiếp nhận, mặc dù đã tổn chút ít để chữa thương, nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển, cô vẫn cảm thấy có một luồng áp lực vô hình đang bành trướng không ngừng bên trong cơ thể, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô nghi chẳng bao lâu mình sẽ nổ tung mà chết.

Cuối cùng cô đành phải dựa theo bản năng dẫn linh khí thủy hành tới những huyệt khiếu chưa được mở, định dùng cách này để làm dịu sự khó

chịu của cơ thể. Nào ngờ linh khí này chỉ trong một nén hương ngắn ngủi đã xông phá liên tục một trăm lẻ tám huyết khiếu của cô với thể như chẻ tre mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, nó vẫn đang căng lên đến mức cơ thể cô khó chịu, cô không thể làm gì hơn là dẫn linh khí xông phá tiếp những huyết khiếu còn lại.

Người tu tiên đều biết, cơ thể con người có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm huyết khiếu, mỗi lần phá tan một khiếu thì số lượng linh khí chứa đựng trong cơ thể sẽ tăng lên gấp đôi, thể nhưng độ khó của huyết khiếu cũng sẽ tăng lên gấp đôi. Trong đó nổi bật nhất là Nê Hoàn, Vĩ Lư, Giáp Tích, Minh Đường, Ngọc Châm, Trọng Lô, Thao Cung, là bảy ải khó phá nhất, và để phá được chúng không phải là việc một sớm một chiều.

Nhưng sau khi Hàn Ngâm nuốt nội đan của Hóa Xà rồi, thậm chí cả bảy ải này đều được khai thông một mạch chỉ trong nửa canh giờ, hoàn thành chuyện mà người khác phải mất năm năm đến gần mười năm mới có thể làm được, nhảy một phát lên tu vi Cảm Ngộ, đến gần với cánh cửa trường sinh thêm một bước.

Lên cấp tu vi là chuyện tốt, nhưng linh khí thủy hành trong nội đan của Hóa Xà đã qua kỳ Ngưng Luyện, tinh thuần hơn linh khí vốn có trong cơ thể cô mấy lần, phân tách rạch ròi hết như nước và dầu vậy, căn bản không thể nào dung nhập vào viên khí châu mà cô tu luyện được, chỉ có thể phát tán ra những huyết khiếu mà cô vừa xông phá.

Trong huyết khiếu cũng chẳng thể tiếp nhận được nhiều linh khí đến vậy, cuối cùng vẫn hội tụ về đan điền, thành thử những vị trí khác trên cơ thể Hàn Ngâm đều không cảm giác được luồng áp lực vô hình đó nữa, chỉ có bên trong đan điền là như nổi lên ba đào, như có vô số kiếm khí đang đâm chích không ngừng, đau đến mức cô toát mồ hôi, muốn chết quách đi cho xong.

Thấy cô khó chịu như vậy, Tích Tích lo lắng tới cắn chặt môi, sắc mặt Lạc Vân Khanh cũng lập tức sa sầm.

Cửu Huyền đều tu luyện dựa vào sức lực của bản thân, chứ không dựa dẫm vào việc cướp đoạt yêu đan như Tru Yêu môn, hơn nữa yêu đan cũng là vật quý giá, rất hiếm gặp được. Thế nên Lạc Vân Khanh không biết nhiều về những cấm kỵ khi dùng nội đan, chỉ hiểu được một điểm cơ bản nhất, đó chính là những yêu đan khác nhau sẽ chứa ngũ hành linh khí khác nhau, lúc dùng chỉ có thể chọn loại linh khí mà mình tu luyện, bằng không nhẹ thì hủy tu vi, nặng thì mất mạng.

Bởi Hàn Ngâm tu Ngũ hành linh khí, nên Lạc Vân Khanh nghĩ điểm này không đáng lo, không ngờ cô vẫn gặp nguy hiểm, hấn không khỏi liếc nhìn Giang Tĩnh Dạ, trong mắt ánh lên vẻ ngờ vực và dò hỏi.

Sắc mặt Giang Tĩnh Dạ vẫn bất động, lạnh lùng nói: “Cách dùng yêu đan tốt nhất là kèm với linh thảo luyện hóa thành đan hoàn, mỗi lần uống vài viên, rồi dùng linh khí trong cơ thể luyện hóa dần dần. Nhưng lúc này điều kiện có hạn, không thể luyện đan, tu vi cô ta thấp mà lại nuốt yêu đan cấp Túy Dưỡng, tất nhiên phải chịu khổ đôi chút.”

Lạc Vân Khanh chỉ hỏi một câu: “Làm sao để xoa dịu?”

Giang Tĩnh Dạ nhìn Hàn Ngâm một thoáng rồi đáp: “Nhịn được thì nhịn, nếu thật sự không thể tiếp nhận thì chẳng còn cách nào ngoài dẫn linh khí tinh thuần dư thừa trong đan điền ra ngoài, có điều làm vậy thì đúng là lãng phí!”

Cô ta lắc đầu vẻ tiếc hận, sau đó mới dùng cách thức của Tru Yêu môn, dạy cho Hàn Ngâm cách áp chế linh khí tán loạn trong đan điền, về phần áp chế không xong để lãng phí linh khí thì cũng chẳng còn cách nào khác, cô ta gọi tên hơn mười huyệt khiếu liên tiếp, bảo Hàn Ngâm lần lượt dẫn khí qua khiếu, đẩy nó ra ngoài cơ thể.

Hàn Ngâm là người từng lăn lộn hồng trần, nếu bảo sau khi trải qua một trận sinh tử khiến cô không còn bất kỳ sự đề phòng nào với Giang Tĩnh Dạ, thì điều đó tuyệt đối không thể. Nhưng cô cũng hiểu hiện tại nhân số phe mình đông hơn, trước đó Giang Tĩnh Dạ còn bị thương, nếu giờ trò hại cô thì bản thân cô ta giá nào cũng phải chôn cùng. Do đó cô không chần chừ chút nào, lập tức làm theo lời Giang Tĩnh Dạ dẫn linh khí qua khiếu từng bước một, nhưng cô không lãng phí của trời, mà chuyển hết linh khí qua cho Tào Hóa Kim Tiền.

Trên mình Tào Hóa Kim Tiền lập tức lóe lên một tia kim quang, nạp hết tất cả linh khí không sót một giọt.

Đương nhiên, những linh khí này không đủ để nó khôi phục lại như ban đầu, nhưng đối với nó vẫn rất bổ dưỡng, khiến nó cảm giác linh thức ngưng tụ lại nhiều hơn trước đây, cơn tức giận bất bình nghẹn ứ trong bụng vì bị ép nhận chủ cũng bị đánh tan, bắt đầu có chút thiện cảm với chủ nhân mới Hàn Ngâm, thế là nạp hết linh khí xong, nó bèn hừ lạnh một tiếng: “Nhóc tì Hàn Ngâm, coi như người thức thời!”

Linh khí dâng trào điên cuồng bên trong đan điền hơi lắng xuống, cuối cùng Hàn Ngâm cũng thở phào một hơi, mở mắt ra mỉm cười: “Tiền gia, ta có thể hiểu câu này của người thành cảm ơn không hả?”

Tào Hóa Kim Tiền bối rối, nhưng cũng may nó chưa tu thành hình người nên không ai nhìn thấy được tâm trạng biến hóa của nó, thành thử nó lại hừ thêm một tiếng, ậm ờ cho qua.

Tích Tích cũng thở phào nhẹ nhõm: “Hàn Ngâm, cô không sao chứ?”

Hàn Ngâm ngẩng lên nhìn ánh mắt ân cần của Tích Tích và Lạc Vân Khanh, lòng cảm thấy ấm áp, cười nói: “Không sao.”

Cô không muốn để họ lo lắng, vì trên thực tế cô cũng không thể nói rõ tình trạng này là tốt hay xấu, đây chính là linh khí thủy hành tinh thuần

trong nội đan của Hóa Xà, trừ một phần nhỏ được cô chuyển cho Tạo Hóa Kim Tiền ra, vẫn còn phần lớn đang trữ trong đan điền và huyết khiếu tứ chi bách hài của cô, chỉ có thể áp chế tạm thời chứ không tài nào luyện hóa.

Cũng may nguyên nhân ở đây là do tu vi của cô chưa đủ, phải đợi qua tu vi Cảm Ngộ, bắt đầu Tụ Linh, Ngưng Luyện, mới có thể luyện hóa dần dần những linh khí thủy hành tinh thuần này, để nó dung nhập vào viên khí châu trong đan điền, thế nên chỉ cần cơ thể không khó chịu thì cô cũng không lo lắng lắm.

Lạc Vân Khanh thấy cô đã rũ bỏ hết dáng vẻ yếu ớt ban nãy, ánh mắt còn sáng trong hơn trước đây rất nhiều, biết ngay nội đan Hóa Xà có ích cho cô, trong mắt hân vô thức ánh lên ý cười, nói với cô một câu: “Chúc mừng.”

Tích Tích cũng vội vàng chúc mừng cô.

Hàn Ngâm được phúc trong họa, tiết kiệm được mấy năm tu luyện, trong lòng cũng sung sướng miễn bàn, vội vàng nói tiếng cảm ơn với Giang Tĩnh Dạ.

Ánh mắt Giang Tĩnh Dạ nhìn về phía cô có vẻ quái dị, như thể pha lẫn đồ kỵ, ước ao, cảm khái và một vài tâm tình khó thể nói rõ, hết sức phức tạp, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng: “Không cần tạ ơn, bây giờ chúng ta không ai nợ ai.”

Hàn Ngâm nhướng mày, lập tức xít lại bên cạnh Tích Tích, nói về cảnh giác: “Cô lại muốn đối phó với Tích Tích à?”

Nếu vậy, cảm ơn thì cảm ơn, nhưng lúc cần liều mạng vẫn phải liều mạng.

Giang Tĩnh Dạ liếc qua Tích Tích: “Tạm thời chưa có ý định.”

Lạc Vân Khanh hỏi: “Cô muốn làm gì?”

“Các người muốn đi tìm tiên phủ do Tông chủ sáng lập Ngũ Hành tông để lại đúng chứ?” Giang Tĩnh Dạ nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Ta muốn đi chung với các người.”

Câu này khiến bọn Hàn Ngâm hơi bất ngờ.

Giang Tĩnh Dạ nói tiếp: “Các người yên tâm, ra khỏi dãy núi Xích Luyện này rồi, ta thề sẽ không hạ thủ với Liễu yêu này nữa, vả lại ta cũng chẳng cần Hồn Nguyên tâm pháp của Ngũ Hành tông.”

Hàn Ngâm hỏi: “Thế cô muốn cái gì?”

“Nói bây giờ vẫn còn sớm, ai biết trong tiên phủ có thứ gì chứ?” Giang Tĩnh Dạ vuốt sợi tóc lòa xòa bên má, nói: “Thế này đi, bất kể là pháp khí phù khí hay linh đan đạo thư gì, tới lúc đó các người cứ chia cho ta đôi chút là được rồi.”

Lạc Vân Khanh trầm ngâm, đáp: “Nếu trong tiên phủ trống không thì sao?”

Giang Tĩnh Dạ đáp: “Thế thì cứ coi như ta không may, đi một chuyến không công vậy.”

Yêu cầu này cũng không quá đáng, hơn nữa chưa biết trong tiên phủ còn thứ gì nguy hiểm hay không, nhiều hơn một người thì cũng an toàn hơn một chút.

Hàn Ngâm và Lạc Vân Khanh liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng ý.

Lúc Hàn Ngâm định đi thì mới phát hiện Thổ Linh trư nhà mình chẳng biết chuồn đâu mất rồi, gọi mấy tiếng vẫn không có động tĩnh, mãi tới khi

cô dùng linh thức dò xét mới nhận được một chút cảm ứng, điều này chứng tỏ con heo đó đã chạy tới nơi nào xa tít rồi...

Sao cô lại nhận cái loại linh thú sợ chết, bỏ chủ chạy lấy thân như nó hả!

Hàn Ngâm thật tình khóc không ra nước mắt, đợi một lát, tới khi Thổ Linh trư chạy về mới mang nó tới hồ Lạc Tinh.

Họ vẫn chưa đủ tu vi, không đối phó được với bầy cá bạc điên cuồng, nhưng Tạo Hóa Kim Tiền có thể luyện hóa bầy cá, mà hiện nay nó còn được xuất đầu lộ diện quang minh chính đại, Hàn Ngâm cũng chẳng cần che che giấu giấu nữa.

Sau khi bốn người chìm xuống lòng hồ, bên hồ Lạc Tinh lại trở về với sự yên tĩnh thường nhật.

Nửa canh giờ sau, trên bầu trời chợt bay vút tới một tia hồng sắc.

Mộ Thập Tam đã tản bộ tới ngoài ngàn dặm...

Trong dãy núi Xích Luyện có cấm chế, không thể ngự phi kiếm, nhưng cấm chế đó không ngăn được Xích Ly, chẳng qua hắn đã đến chậm một bước, bên hồ Lạc Tinh đã không còn bóng người từ lâu.

Hắn cười Xích Ly dạo qua một vòng, không phát hiện ra khí tức của Tô Tinh Trầm, biết ngay tên đó có lẽ đã bị thương khá nặng, hiện đã trốn tới nơi khác dưỡng thương, lòng nhất thời cảm thấy tiếc hận, nếu lúc đó là hắn ra tay trực diện chứ không phải hình nhân thế thân, thì hắn tuyệt đối không cho Tô Tinh Trầm nửa cơ hội thoát thân!

Đương nhiên, lúc này có nói thì cũng đã muộn, hắn trầm ngâm giây lát, ánh mắt bèn dời tới hồ Lạc Tinh.

Hàn Ngâm và Lạc Vân Khanh đang ở bên dưới....

Hắn vỗ vỗ thân thể Xích Ly, Xích Ly như hóa thân thành phi hồng, mang theo hắn nhanh chóng nhảy vào lòng hồ.

~ Hết chương 96 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Cái Chết Của Ca Ca Xa Lạ

Cái chết của ca ca xa lạ

Edit: Yunchan

Diện tích của hồ Lạc Tinh rất lớn, muốn tìm một tòa tiên phủ hư vô mờ ảo dưới đó hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng gì, cũng may Thổ Linh trư có thiên phú tìm vật cực nhạy bén, Hàn Ngâm ôm suy nghĩ méo mó có còn hơn không, thi thuật Thủy Tức lên người nó rồi để nó đi trước dẫn đường.

Dưới nước tĩnh mịch như màn đêm, dòng nước ngầm chảy xiết, tuy Tụ Quang thuật không chiếu sáng được quá xa, nhưng nhờ ánh vàng phát ra trên thân Tào Hóa Kim Tiên trong lúc luyện hóa cá bạc nên cũng có chút tác dụng chiếu sáng. Sau đó Hàn Ngâm lập tức học một hiệu mười, tung ra số lượng lớn cá phù quý, thứ nhất có thể nương theo ánh sáng tỏa ra từ bầy cá để thấy rõ được quang cảnh phía trước, thứ hai là để cá phù quý giúp Thổ Linh trư tìm tiên phủ.

Thời gian cứ trôi qua chậm chạp, chẳng biết đã ở dưới nước được bao lâu, tiên phủ đâu chẳng thấy, mà họ chỉ tìm thấy một phù trận. Đáng kinh ngạc nhất là phù trận này được khắc trên mai rùa, còn chủ của cái mai này là một con rùa nước to cỡ cái bàn tròn, nằm im lìm trong bùn, nó nó nó, nó còn sống...

Trong nước không thể nói chuyện với nhau, bốn người chỉ có thể trao đổi bằng ánh mắt phức tạp.

Tông chủ phái Ngũ Hành Tông này chẳng những là một thiên tài tuyệt thế, mà còn là một người điên tuyệt thế!

Đáy hồ tối đen như mực! Mà con rùa nước kia cũng đen thui thui lù, đã thế còn chôn sâu vào bùn hơn nửa người, nếu không phải cá phù quý phát hiện ra hơi thở sự sống, bu lại tấn công con rùa nước này, ép nó vùng vẫy đánh trả dẫn tới bại lộ hành tung, thì sợ là dù có đi sát qua người nó cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Bốn người ngây đờ ra một hồi, rồi bắt đầu kiểm tra phù trận khắc trên mai rùa, bấy giờ mới phát hiện con rùa này bị bốn sợi xích mảnh như sợi tóc khóa ở đáy hồ, sợi xích đâm xuyên qua bốn phía của mai rùa, xiên qua thân thể nó, cố định nó trong phạm vi ba bốn trượng. Còn phù trận trên mai rùa, trong đó chứa hơn mấy trăm ngàn đạo phù, những đạo phù này hoặc tồn tại đơn độc, hoặc là ghép lại thành tổ hợp tạo ra vài trận pháp. Nói chung trông rất chi chít, làm người nhìn hoa cả mắt.

Hàn Ngâm căng mắt ra nhìn, ráng lắm mới nhận ra một đạo Thủy Tức thuật và một đạo Tụ Linh trận trong số đó, ngoài ra cô chỉ có thể làm người mù, chờ những người khác nghiên cứu ra phù trận này rốt cuộc có công dụng gì.

Lạc Vân Khanh và Giang Tĩnh Dạ coi như là nhân sĩ tu tiên có thâm niên, nhưng tiếc là họ cũng không nhận ra phù trận này có tác dụng gì, cuối cùng phải nhờ Liễu yêu Tích Tích đọc nhiều sách nắm lấy tay Hàn Ngâm, viết trong lòng bàn tay cô hai chữ “Truyền Tống”.

Truyền Tống trận?

Đó là phù trận đã thất truyền rất lâu, Tích Tích chỉ nhìn được một nửa trận đồ không trọn vẹn, nên cô lại viết vào lòng bàn tay Hàn Ngâm bốn chữ

“Ta không chắc lắm”.

Chắc không sai đâu, không thì ai lại tốn thời gian bày phù trận dưới đáy hồ này chứ?

Hàn Ngâm nhìn kỹ phù trận thêm ba bốn lần, cố ghi nhớ trong lòng, sau đó giương mắt nhìn về hướng Lạc Vân Khanh, chờ chỉ thị tiếp theo.

Phàm là phù trận, đa số đều có một mắt trận, đó là mấu chốt để khởi động phù trận.

Lạc Vân Khanh ngẫm nghĩ một lát, rồi đẩy linh khí tới bàn tay, ấn lên mai rùa, thăm dò mắt trận từng tắc một. Khổ nỗi phù trận lại hoàn toàn không có phản ứng, mà lão rùa hình như bị nhốt ở đáy hồ quá nhiều năm nên đã mất đi sức sống từ lâu, chỉ cần không bị tấn công thì sẽ nằm im thín thít, hệt như một tảng đá đen bự chẳng bị vùi ở đáy hồ vậy.

Sau đó Giang Tĩnh Dạ cũng thử một lần, và cũng không thể khởi động được phù trận, bốn người bắt đầu rơi vào bế tắc.

Hàn Ngâm nhìn họ, sụp mắt suy nghĩ một hồi, sau đó cô điều động linh khí, đưa tay ra, đặt lên mai rùa.

Một tia sáng năm màu bắn lên trong nháy mắt, chiếu sáng mặt mũi của cả bốn người.

Quả nhiên...

Hàn Ngâm chỉ nghĩ tới thân phận của vị Tông chủ sáng lập Ngũ Hành tông, nghi phù trận này cần linh khí ngũ hành để khởi động, do đó mới làm thử một lần, không ngờ lại có tác dụng thật.

Gợn sóng quanh người cô chậm rãi xoáy lên trong hào quang ngũ sắc, tốc độ xoáy càng lúc càng nhanh, trong vòng xoáy dần xuất hiện một cánh

cửa được ngừng tụ từ vô số huyền phù.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, Lạc Vân Khanh xách kiếm bước chân vào trong huyền môn trước, bóng dáng của hắn lập tức biến mất bên trong cửa, ngay sau đó Giang Tĩnh Dạ và Tích Tích cũng vào theo, Hàn Ngâm đương nhiên là người bước vào cuối cùng, sau khi bóng cô tan biến hoàn toàn trong huyền môn, xoáy nước cũng từ từ lắng xuống.

Lúc này từ đằng xa một tia hồng sắc lao tới như bay.

Đó là Mộ Thập Tam được hào quang ngũ sắc dẫn tới, đáng tiếc vẫn chậm một bước, huyền môn đã sụp đổ tan biến, nếu hắn không ghìm Xích Ly lại trước huyền môn kịp lúc, thì sợ rằng nửa người Xích Ly đã tan biến hoàn toàn theo huyền môn.

Bên đầu kia của huyền môn, cảnh tượng mà nhóm Hàn Ngâm đối diện là ánh trắng vô biên.

Mây nhạt gió lành, thỉnh không trong ngần, chung quanh họ vô cùng trống trải, chỉ có một thảm cỏ trải dài ngút ngàn, toát lên một bầu không khí hết sức bình yên, nhưng không tĩnh mịch cô độc, vì chung quanh còn râm ran tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ.

Tích Tích quay đầu nhìn bốn phía: “Chỗ này là...”

Họ đã không còn ở dưới đáy hồ nữa, nhưng cũng chẳng biết mình đang ở nơi nào.

Giang Tĩnh Dạ thử ngự phi kiếm, ai dè lại thành công, cô ngậy người nói: “Hình như chúng ta đã ra khỏi dãy núi Xích Luyện.”

“Cũng chưa chắc.” Hàn Ngâm từng được diện kiến vườn linh động thiên, cô rất nghi đây là một thế giới động thiên khác, có điều đó chỉ là cảm

giác mà thôi, nếu hỏi cô dựa vào đâu để suy đoán thì chính cô cũng không nói được nguyên nhân.

Lạc Vân Khanh cũng ngự phi kiếm: “Mặc kệ ra sao, chúng ta cứ đi chung quanh xem thử rồi bàn tiếp.”

Hiện tại Hàn Ngâm đã đột phá qua tu vi Nhập Khiếu, có thể ngự kiếm phi hành, nhưng cô chưa luyện tập lần nào, sợ trong chốc lát không theo kịp những người khác lại bị lạc đàn, nghĩ ngợi một lát bèn bước về phía Giang Tĩnh Dạ, cười nói: “Cô đưa ta đi một đoạn nhé.”

Giang Tĩnh Dạ nhìn cô, rồi nhìn qua Tích Tích đã ngồi trên phi kiếm của Lạc Vân Khanh, môi nhếch lên một nụ cười trào phúng: “Ta đã nói tạm thời không có hứng ra tay với Liễu yêu, cô không cần phải đề phòng ta như thế.”

Da mặt Hàn Ngâm rất dày, bị người ta vạch trần ý đồ cũng không xấu hổ, chỉ cười tủm tỉm nói: “Nguyên văn của cô là trước khi ra khỏi dãy núi Xích Luyện cô sẽ không ra tay với Tích Tích, nhưng ai biết được bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Giang Tĩnh Dạ mím môi cầm bật, chờ Hàn Ngâm lên phi kiếm xong, một khắc sau cô ta lập tức ngự kiếm bay vút lên trời, lao nhanh tới trước.

Chưa kịp đề phòng nên Hàn Ngâm suýt té khỏi phi kiếm, vô thức kêu thét lên một tiếng, nhưng cô lập tức bình tĩnh lại, giang tay ôm chặt eo của Giang Tĩnh Dạ không chút do dự, hơn nữa chẳng cần vận hành, trên người cô cũng tự động phủ lên một tầng cương khí hộ thân, để cô khỏi lo lúc ngự kiếm phi hành bị gió quạt cho khó chịu.

Cô thì an toàn rồi, nhưng Giang Tĩnh Dạ lại không quen bị người ta ôm, lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi quát: “Người buông tay ra!”

Buông tay á, lỡ cô ta giở mảnh, bay lạng lách làm người ta ngã xuống dưới thì làm sao?

Hàn Ngâm trái lại còn ôm chặt hơn, chối phăng một hơi: “Chết cũng không buông!”

Giang Tĩnh Dạ hận tới ngứa răng: “Người vô liêm sỉ!”

Cô có phải nam nhân đâu, tự đừng mắng cô vô liêm sỉ?

Hàn Ngâm đáp lại câu mắng chửi của cô ta bằng cách dán mặt vào lưng người ta, cười hì hì, chọc điên tiếp: “Thơm quá à.”

Nếu như hiện tại không phải đang ở trên phi kiếm, thì e là Giang Tĩnh Dạ đã bùng nổ ngay lập tức! Nhưng dù đang ở trên phi kiếm, cô cũng rất muốn hất tay, đẩy mạnh Hàn Ngâm khỏi phi kiếm, thậm chí...

Cô không chỉ muốn mà đã nghiêm túc đưa tay ra hành động, nhưng vừa vươn tay ra thì sức nhớ tới chuyện muốn hỏi Hàn Ngâm, cô lại phải cố gắng rụt tay về.

Giang Tĩnh Dạ đuổi theo phi kiếm của Lạc Vân Khanh đằng trước, kiếm nén một lát, cuối cùng cũng dẫn được cơn tức xuống, bấy giờ mới lạnh lùng lên tiếng: “Các người là người của phái Cửu Huyền?”

Hàn Ngâm đáp băng quơ: “Ừ.”

Lúc Tạo Hóa Kim Tiền mắng người đã tiết lộ thân phận của họ luôn rồi, cô cũng chẳng mất công liều chết phủ nhận nữa.

Giang Tĩnh Dạ nghe câu trả lời của Hàn Ngâm xong thì chưa có phản ứng gì, vì câu tiếp theo mới là vấn đề mà cô muốn hỏi, nhưng lúc sắp mở miệng, cô lại khẩn trương hẳn lên, tim cũng bất giác đập nhanh hơn, vì sợ

Hàn Ngâm không muốn trả lời, hoặc sợ đáp án nhận được không như cô mong muốn...

Cô hít sâu hai hơi, làm dịu cảm xúc lại, lúc này mới cố giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mở miệng hỏi: “Pháp bảo cô dùng để giết Hóa Xà lúc này là gì thế?”

“Không phải pháp bảo, chỉ là phù khí thôi.” Nhắc tới chuyện này Hàn Ngâm lại buồn bực, lúc này cô đã bảo Tạo Hóa Kim Tiền lấy hình nhân thể thân ra cho cô xem, kết quả lại phát hiện trên phù khí chẳng có chút linh khí dao động nào, thậm chí hình dáng của người tí hon cũng không thể duy trì được nữa, biến về nguyên dạng của ngọc phù thể thân, trên ngọc phù còn có rất nhiều vết xước như sợi tóc, chắc là do chiêu trí mạng của Tô Tinh Trầm mà ra, khiến cô đau lòng muốn chết, không biết có chữa lành lại như ban đầu được không nữa.

Được rồi, thật ra vấn đề này cũng không phải thứ Giang Tĩnh Dạ quan tâm, cô không dẫn được cơn sốt ruột, không muốn hỏi quanh co nữa mà nói ngay ra vấn đề mình muốn biết nhất: “Là ai đưa cho cô?”

Cảm giác của Hàn Ngâm cực kỳ nhạy bén, lập tức nghe ra sự lo lắng khẩn trương trong giọng nói dồn dập của cô ta, hơi ngẩn ra một lúc, rồi lập tức cười toe toét, bắt đầu bịa bậy bịa bịa: “Một vị ca ca xa lạ tặng cho ta làm kỷ niệm.”

Giang Tĩnh Dạ hỏi ngay: “Bây giờ người đó đang ở đâu?”

Hàn Ngâm rũ mắt xuống, bịa tiếp: “Chết rồi!”

“Chết...” Tin này thực sự quá đả kích, đầu óc Giang Tĩnh Dạ quay cuồng, nhất thời tay chân lạnh buốt, khiến phi kiếm cũng run lên kịch liệt, thật lâu sau cô mới hoàn hồn lại, gắng hỏi cấp thiết: “Chết... chết thế nào?”

Rõ ràng kích động quá mức cho phép, dù Hàn Ngâm có gốc cũng nhìn ra chỗ bất ổn, nhưng cô vẫn giả ngu, làm bộ chẳng biết gì, chỉ nói tiếp bằng giọng tiếc hận: “Chuyện đó thì ta không biết, ta chỉ biết lúc gặp hắc, hắc đã bị thương nặng rồi, ta tốt bụng chăm sóc cho hắc hai ngày, sau đó hắc nói vết thương không thể lành nên muốn đi tìm một chỗ yên tĩnh chờ chết, trước khi đi để tỏ lòng cảm ơn đã tặng phù khí này cho ta.”

Cô chỉ tiện mồm chém gió chứ không nghiêm túc lắm, nếu vào lúc bình thường thì có lẽ Giang Tĩnh Dạ sẽ suy xét lại câu này nhiều lần, bán tín bán nghi, nhưng hiện tại lòng cô ta rất loạn, đâu còn quan tâm tới chuyện phân rõ thật hư, chỉ vội vã truy vấn: “Y đi hướng nào?”

“Làm sao ta biết được?” Hàn Ngâm nhướn mày: “Cô hỏi kỹ vậy, lẽ nào quên vị ca ca kia à? Là thân thích của hắc hay là có thù oán với hắc?”

Cô cũng khá kiên nhẫn, nói bóng gió để thăm dò mục đích Giang Tĩnh Dạ hỏi thăm Mộ Thập Tam, cô đánh một vòng lớn chủ yếu là để mình hỏi han một cách tự nhiên thôi, thế nhưng trong đầu cô vẫn âm thầm bái lạy Mộ Thập Tam: Xin lỗi Mộ sư thúc, để cẩn thận, ta không thể tiết lộ hành tung của ngài cho người còn chưa biết rõ là bạn hay thù, chẳng còn cách nào hơn là cho ngài giả chết một lần thôi!

Cùng lúc đó, “Ca ca xa lạ” mà Hàn Ngâm nhắc tới lại đang đảo quanh đối phó với phù trận trên người rùa nước, nhưng đối bao nhiêu cách vẫn không thể khởi động phù trận, cuối cùng hắc đã hơi mất kiên nhẫn, không có hứng thú bắt chước Ngũ hành linh khí gì đó, mà trực tiếp vươn tay ra đặt lên mai rùa, điều động linh khí hỏa hành tinh thuần hùng hậu bên trong đan điền, định dùng cách tảo bạo để phá phù trận này.

~ Hết chương 97 ~

Vâng, đi đôi với sự trở lại của nam chính là sự xuất hiện của nữ phụ 3, nhưng mọi người cứ yên tâm sư thúc nhà ta là kiểu “Bất biến giữ dòng đời

vạn biến”, có thêm chục ngàn nữ phụ nữa cũng chả xi nhê gì đâu (▽
)O

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đêm Không Yên Tĩnh

Đêm không yên tĩnh

Edit: Yunchan

Đối mặt với câu hỏi của Hàn Ngâm, Giang Tĩnh Dạ chọn cách im lặng.

Qua hồi lâu cô ta mới nói tiếp: “Phù khí kia dù sao cũng đã hư hại, chi bằng bán cho ta đi.”

Hàn Ngâm khẽ nhướng mày, từ chối thẳng thừng: “Không được!”

Giang Tĩnh Dạ nóng nảy: “Cũng đã hư rồi...”

“Hư rồi thì sửa lại là được mà, vả lại đồ kỷ niệm, sao lại bán bừa cho người khác được chứ.” Hàn Ngâm vừa nói vừa thăm dò: “Ta đang lấy làm lạ, cô biết rõ nó hư rồi thì còn mua làm gì?”

“Cô không cần quan tâm!” Giang Tĩnh Dạ hít sâu một hơi nói: “Hai mươi viên Dương linh thạch, người bán hay không?”

Hai mươi viên Dương linh thạch đối với Hàn Ngâm cũng là một tài sản không nhỏ, nhưng ở trong giới tu tiên nhiều lắm chỉ đủ mua mấy thứ như phù khí, linh dược hay linh quả này nọ, những thứ đó cô không cần, đương nhiên cũng không vừa mắt.

Cô đáp rất kiên quyết: “Không bán.”

Giang Tĩnh Dạ lên giọng: “Một viên nội đan của yêu thú tu vi Tụ Linh.”

Nội đan ngoài dùng để tăng tu vi ra, còn có thể chế được luyện khí, coi như cô ta đã cắt thịt chịu lỗ, vậy mà Hàn Ngâm vẫn cự tuyệt: “Cô không cần nói nữa, không bán chính là không bán.”

Nhưng Giang Tĩnh Dạ vẫn cương quyết không tin trên đời này không có thứ gì là không thể mua được, bèn thốt ra một câu xem thường: “Cô ra giá đi.”

Hàn Ngâm hơi cong môi nói: “Không ngờ cô lại tiền to thế mạnh như vậy, còn để ta ra giá! Được rồi, thấy cô thành tâm như thế, ta cũng không chào giá trên trời đâu, cô cứ mang gân rồng đuôi phượng tới đây, rồi nói cho ta biết mua phù khí này thì có ích lợi gì, sau đó ta sẽ bán ngay cho cô.”

Gân rồng đuôi phượng!

Thế này mà không chào giá trên trời?

Giang Tĩnh Dạ có cảm giác như bị trêu chọc, nhất thời nổi giận: “Rất nhiều pháp khí còn không đáng giá bằng gân rồng đuôi phượng!”

Hàn Ngâm bĩu môi: “Nhưng cô cũng thấy uy lực của phù khí này rồi đó, nó đánh chết được một con Hóa Xà tu vi Túc Dưỡng, cũng ngang tầm với một pháp bảo tấn công rồi.”

“Đúng!” Giang Tĩnh Dạ cười lạnh: “Nhưng bây giờ nó đã hư, còn chẳng đáng giá bằng một món phù khí!”

“Chẳng phải cô đã biết sớm rồi à?” Hàn Ngâm ra vẻ ngạc nhiên: “Cô biết phù khí này hư rồi, đâu đáng để mua, ta đã không bán vậy mà cô còn

bảo ta ra giá, ta ra giá xong, cô lại quay ngoắc bảo pháp khí này bị hư, rốt cuộc thì cô muốn sao đây, có thể nói toạc ra được không?”

Nếu so về đánh nhau, đoán chừng chỉ hai ba phát Hàn Ngâm đã bị Giang Tĩnh Dạ quật ngã chổng gọng, nhưng nếu so về đấu võ mồm, thì có mười Giang Tĩnh Dạ cũng chẳng phải đối thủ của Hàn Ngâm.

Giang Tĩnh Dạ ầm ức, cô rất muốn mua ngọc phù thể thân này, nhưng loại nguyên liệu hiếm như gân rồng đuôi phượng, đừng nói là đi mua, cho dù thấy cô cũng chưa thấy qua lần nào...

Cô còn định nói thêm, ai dè Hàn Ngâm bỗng nhiên nắm chặt tay cô, hét lên: “Cô nhìn bên kia kìa.”

Bên kia?

Giang Tĩnh Dạ nén cơn phản nộ xuống, không cầm lòng được đưa mắt nhìn qua, thấy Lạc Vân Khanh phía trước đã bay ngoặc qua phải, mà bên phải đó... Cô ngây ra một thoáng, bầu trời bên phải kia lơ lửng một áng mây, có thể nhìn thấy thấp thoáng trên áng mây đó màu xanh của núi rừng sông ngòi, cây cỏ đền đài, và cả những ngọn đèn thừa thớt li ti...

Đây là ảo ảnh sao?

Phù trận không phải là thứ bất biến, chỉ cần thay đổi sơ vài đạo phù hoặc trận pháp là có thể thay đổi tác dụng của phù trận, thế nên khi Mộ Thập Tam đặt tay lên mai rùa, không phải muốn phá hủy toàn bộ phù trận, mà là dùng linh lực xóa đi cấm chế chỉ có Ngũ hành linh khí mới có thể mở được phù trận.

Cũng như một cái ổ khóa, người có chìa khóa thì có thể mở khóa trực tiếp, đẩy cửa đi vào một cách dễ dàng, nhưng nếu người không có chìa khóa, thì trừ phá cửa ra vẫn còn một cách nữa chính là phá ổ khóa. Đương nhiên phá hủy cấm chế trên phù trận này, độ khó của nó khác xa với phá

một chiếc ổ khóa trên cánh cửa bình thường. Ngay khoảnh khắc xóa đi cấm chế, Mộ Thập Tam cần phải thêm vào một cấm chế khác gần giống thế ngay lập tức, bởi vì đòi hỏi tiên quyết khi bố trí phù trận chỉ có hai chữ...

Cân bằng!

Một khi sự cân bằng này bị phá hủy, toàn bộ phù trận sẽ đổ nát hoàn toàn.

Cũng may trước đây hắn đã làm chuyện này không ít lần, nghiêm túc mà nói tổ hợp phù chú và trận pháp trên ngọc phù thể thân cũng coi như là một phù trận tinh xảo bậc trung. Hơn nữa hắn đủ bình tĩnh và tỉnh táo, nhờ đó cấm chế trên phù trận dần bị linh khí hỏa hành tinh thuần hùng hậu của hắn ăn mòn từng chút một, ngay khi nó sắp đổ nát, trên người hắn lập tức bùng lên ngọn lửa vàng hùng hực, nhanh chóng hội tụ trên cánh tay phải của hắn, rồi hóa thành từng đạo huyễn phù phức tạp, biến mất trong lòng bàn tay phải.

Lão rùa ngàn năm vốn đang vùng vẫy vì phù trận ngũ hành linh khí sắp sụp đổ, lúc này lại chợt lắng xuống, tiếp tục nằm vùi trong bùn.

Đến đây Mộ Thập Tam mới thoáng thở dài một hơi, đẩy linh khí vào bàn tay, phù trận lập tức được khởi động, huyễn môn biến mất trước đó cũng xuất hiện lần nữa, khác chẳng là huyễn môn được tạo thành từ huyễn phù ngũ sắc đã biến thành màu lửa đơn sắc, còn lập lòe ánh vàng.

Phù trận được khởi động, hắn lại có chút chần chừ, nên vào hay không?

Hắn xin thề hắn thật tình chỉ ra ngoài tản bộ một chút thôi, nhân tiện tìm thử tên Tô Tinh Trầm hại hắn bị pháp thuật phản phệ thiếu chút nữa thổ huyết, thế nhưng lúc này sự thật đang bày ra trước mặt, với tu vi của Tô Tinh Trầm nhất định không phá được phù trận này, không thể lén vào tiên

phủ phục kích hai sư diệt của hắc được, thế thì như dự định ban đầu, đường như hắc nên trở về uống trà ăn bữa đêm mới đúng...

Chẳng qua như đã nói, phù trận này bố trí cực kỳ tinh xảo, hắc phải tốn bao nhiêu công sức mới phá hỏng được, trái lại đã khơi lên cơn hứng thú của hắc, có thể sự thật sẽ lệch ra ngoài dự đoán của hắc, nói không chừng Tông chủ Ngũ Hành tông phi thăng không mang theo toàn bộ bảo bối, còn để lại vài món trong tiên phủ, nếu không tại sao phải bày ra phù trận rườm rà như thế, còn dùng một con Hóa Xà để trông coi?

Ừm, nói tóm lại đã tiện đường thì vào xem thử cũng chẳng mất gì.

Thế là Mộ Thập Tam mang theo Xích Ly, bước chân vào trong huyền môn.

Con Hải Trãi(*) nằm bò trên mây lắc lắc cái đuôi nhàm chán của nó, sau lưng nó là cả một bầu trời đêm mênh mông sâu thăm thẳm, dưới bầu trời đêm có một tòa đại điện đồ sộ, một vòng trăng sáng đang treo im lìm trên góc mái hiên.

(*) Con vật trong truyền thuyết cổ, biết phân biệt phải trái, thấy người đánh nhau nó sẽ dùng sừng húc kẻ gian.

Chung quanh rất yên ắng, yên ắng tới mức nó lại lên cơn buồn ngủ, muốn đánh một giấc thật say.

Một ngàn năm nó đều vượt qua bằng giấc ngủ, nếu không phải vừa rồi bị phá rối, có lẽ nó phải ngủ thêm mấy trăm năm mới có thể thức dậy gân gân cốt chút đỉnh.

Nhưng mà, tối nay hình như đã định sẵn là không thái bình rồi.

Hải Trãi vừa hơi lim dim ngủ, đã mở choàng mắt ra cảnh giác.

Từ chân trời xa xôi xuất hiện một tia hồng sắc, lao tới thật nhanh, chỉ giây lát đã trở tới trước mặt nó, nó nhìn kỹ lại mới biết hóa ra là một con Xích Ly đã thành niên.

Xích Ly cũng như nó, trong huyết mạch mang theo hơi thở của thượng cổ hồng hoang, nếu nhất định phải mang ra so, thì nó có thể tự hào nói rằng cấp bậc của mình cao hơn Xích Ly chút xíu, nhưng vấn đề là người ta đã thành niên, còn nó chỉ ở tuổi vị thành niên...

Hải Trãi lập tức đề cao cảnh giác, thế nhưng khi nó nhìn thấy thiếu niên áo trắng nằm trên lưng của Xích Ly, thì “Khịt” mũi một tiếng, nằm về chỗ cũ.

Một con Xích Ly ký khế ước sinh mạng với một tên tu tiên!

Đúng là sa ngã, sa ngã quá!

Khế ước sinh mạng chia làm hai loại, một là đồng sinh cộng tử với đối phương, hai là cộng hưởng một nửa tính mạng với đối phương, mà khế ước sinh mạng giữa Xích Ly và thiếu niên kia rõ ràng là thuộc loại sau. Vì vậy dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng vô dụng, nó chỉ cần đập chết tên thiếu niên kia, sinh mạng của Xích Ly cũng sẽ bị chia ra phân nửa, đập chết thêm lần nữa, bọn họ có thể chết chung.

Hải Trãi híp mắt, quát lên ngạo mạn: “Hai người dám tự tiện xông vào cấm địa, còn không cấp tốc lui ra!”

Mộ Thập Tam đang muốn đánh một giấc ngắn, kết quả lại bị tiếng ầm ầm như sấm đánh thức, hắn đành phải trở mình ngồi dậy, đảo mắt quan sát núi rừng sông ngòi và cây cỏ đền đài trên mây, cộng thêm con Hải Trãi mình đầy lông xanh, hình thể to như trâu.

Hắn nhìn thoáng qua đã biết con Hải Trãi này còn ở tuổi vị thành niên, không thì đáng dấp đã chẳng nhỏ thế này, bèn cười lười nói: “Nhóc con,

người mới tới đây đi đâu rồi?”

Một tiếng nhóc con lập tức làm lông Hải Trãi dựng ngược, nó đứng lên gầm thét: “Nhân loại thấp kém! Sao người dám xưng hô với ta như vậy hả! Ta là...”

“Chẳng phải chỉ là một con Hải Trãi vị thành niên thôi sao?” Mộ Thập Tam cắt lời nó: “Nói mau, người đi đâu rồi?”

Chưa ai dám ăn nói với nó như thế! Chưa ai dám!

Trong cổ họng Hải Trãi phát ra tiếng gầm gừ đinh tai, uy áp vô hình cũng cấp tốc tỏa ra từ người nó, bầu trời đêm quang đặng một khắc trước, chốc lát sau đã phong vân biến sắc, hàng loạt đám mây đen khổng lồ chẳng biết từ đâu kéo tới ùn ùn, mây đen giăng kín trên đầu Mộ Thập Tam, hắn chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trong tầng mây nhá lên vô số tia chớp xanh, như muôn vàn con rắn nhỏ đang bò loạn xạ bên trong nó.

Thiên nhiên dị biến, thiên uy khó lường, khiến Hải Trãi tự tin có thể hù chết tên nhân loại hèn mọn không biết trời cao đất dày kia. Nhưng nào ngờ tên thiếu niên mà nó cho rằng sẽ nằm mọp lên lưng Xích Ly run lập cập, lúc này vẫn đang ngồi lười tại chỗ nhìn nó, thậm chí bên môi còn nở ra nụ cười mỉa mai: “Đừng giả vờ giả vịt nữa, chẳng phải loài Hải Trãi các người là pháp thú tuân thủ quy củ nhất trong trời đất ư? Ta một không phạm luật trời, hai không giết người như ngóe làm nhiều việc ác, ba không tấn công người trước, bốn không làm trái quy định của người, người dám dùng sét đánh ta sao?”

Bị... bị nói trúng rồi... chưa kể trong giọng của tên này còn có ý khiêu khích trắng trợn...

Uy áp của Hải Trãi lan ra gần mười trượng, mây đen sẫm chớp trên đầu nó cũng tụ lại ngày một nhiều, nhiều như nước sông sắp tràn bờ, thế mà một người một Ly nó muốn dọa vẫn thờ ơ ra đó.

“Đủ chưa?” Mộ Thập Tam khẽ nhếch mày: “Người vẫn chưa trưởng thành, muốn thi triển uy áp cỡ này chắc cũng trầy trụa lắm nhỉ?”

Hệt như bóng nước bị cây kim bén đâm cho một phát, Hải Trãi thoát cái xù xuống, nhưng nó không muốn mất khí tiết, vẫn gằm thét tiếp: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Chẳng phải đã nói rồi sao?” Mộ Thập Tam liếc xéo nói: “Người mới tới đâu?”

Hải Trãi gằm ra từ cổ họng: “Bị ta nuốt sống rồi!”

Nói xong, nó còn cố ý ợ một hơi vang dội.

Nhưng Mộ Thập Tam chỉ đánh giá hành động này của nó bằng bốn chữ: “Quả nhiên ấu trĩ!”

Hải Trãi xui lơ triệt để, nó muốn chọc cho thiếu niên này động thủ với nó, có vậy nó mới dùng sét đánh hấn được, nhưng người ta cứ không bị mắc lừa, cũng không xông vào đại diện mà nó bảo vệ, bởi vậy nó có muốn xé xác người ta ra cũng bị bản năng vô hình trói buộc, không thể xuống tay được.

Nó đành phải nằm lại đám mây, thấp giọng quát: “Người cũng nổi gót bọn chúng, xông vào điện sao?”

~ Hết chương 98 ~

Có ai không tin lòng dạ “Trong sáng” của sư thúc đâu mà sư thúc phải thề, kiêu quá trời kiêu hà (≡ ∪ ≡)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Người Khi Dễ Ta!

Người khi dễ ta!

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam đã sớm nghe nói loại linh thú Hải Trãi này làm việc gì cũng lè mề, thích định ra quy tắc này nọ cho người khác, bây giờ được diện kiến, quả thật chẳng sai, nên hắn cũng chẳng muốn nhiều lời với nó nữa, chỉ hỏi một câu: “Quy tắc gì?”

Hải Trãi không quen nói chuyện gọn lẹ như vậy, đờ ra một lúc rồi quát to: “Quy tắc gì?”

“Quy tắc vào điện.”

Ế! Thiếu niên này còn biết quy tắc vào điện nữa cơ đấy, coi như hắn thức thời!

Hải Trãi muốn tìm lại tỷ tôn nghiêm, nên lập tức ngạo mạn hắn lên, dài giọng gầm nhẹ: “Quy tắc vào điện đương nhiên là có, chẳng qua ta phải tuyên bố trước, ta ở đây là để canh giữ tòa Vân Trung điện này, không như con Xích Ly dưới chân người, sa đọa tới mức thần phục nhân loại thấp kém các người, ta...”

Nói tới đây, chẳng những Mộ Thập Tam, mà tới Xích Ly cũng hết chịu nổi với màn lải nhải như mụ già của nó, gằn giọng thét dài một tiếng, tỏ ý

cánh báo.

Thế nhưng Hải Trãi như chẳng nghe thấy gì, nó vẫn đang chìm đắm trong hồi ức ngàn năm trước của nó, lầm nhảm tự thuật từ thuở nó lọt lòng tới thời thơ ấu, rồi lúc nó vẫn còn vô tri, lỡ đánh cược một ván với Tông chủ Ngũ Hành tông tà ác vô sỉ kia thế nào, sau đó lại thua thê thảm ra sao, cuối cùng còn thờ dài bi ai: “Hai ngàn năm! Ôi, thua cuộc phải canh giữ Vân Trung điện cho hẵn hai ngàn năm, mãi tới khi ta thành tiên vẫn phải tìm linh thú khác thay mình mới được đi! Chuyện bi ai nhất trên đời này cùng lắm chỉ đến thế mà thôi...”

Kể tới đây, nó sực nhớ ra cái gì, trừng mắt quan sát Xích Ly sắp bị nó lải nhải tới phát bực trước mặt, sau đó dùng giọng điệu ban ơn của kẻ trên nói: “Ta thấy người cũng tạm chấp nhận đó, chi bằng người tới canh giữ điện thay ta đi, thế thì các người chẳng cần xông phá gì cho mất công, cứ việc vào thoải mái.”

Xích Ly trả lời nó bằng cách há mồm phun một cái, một quả cầu lửa hùng hực bay thẳng về phía nó. Nếu Mộ Thập Tam không trở tới kịp lúc, đánh quả cầu lửa đi nơi khác, thì có lẽ nhúm lông xanh trên người Hải Trãi đã bị cháy đen phân nửa rồi.

Hiện tại Mộ Thập Tam không muốn trở mặt với con Hải Trãi này, vì nếu đoán không sai, chỗ hẵn đang ở chính là bên trong động thiên, Hải Trãi trước mặt dù nhỏ tuổi nhưng cũng là linh thú mang theo huyết mạch hồng hoang, nếu họ phải đánh nhau ở đây thật, ngộ nhỡ động thiên này không thể chịu được sự dao động cuồng bạo của linh khí, thì sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Hắn cản lại quả cầu lửa xong thì lập tức cướp lời trước khi Hải Trãi bắt đầu màn huyền thiên bất tận của nó: “Nói nhảm xong rồi, bây giờ có thể nói tới quy tắc vào điện được chưa?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu thì không cho phép chất vấn.

Hải Trãi bị bản năng rằng buộc nên không tài nào tấn công hẳn, chỉ không cam lòng hươ hươ móng vuốt, lập tức có một trận đồ phát sáng bay tới, đáp nhẹ xuống trước mặt nó.

Nó thấp giọng gầm gừ: “Muốn vào điện chỉ có hai cách, xông qua trận đồ này, hoặc xông qua ta!”

Mộ Thập Tam khẽ nhướn mày: “Nói thế, những người lúc này đều xông qua trận đồ này?”

“Không sai!” Hải Trãi đặc ý: “Bọn chúng rất biết lượng sức mình, biết rõ không phải là đối thủ của ta...”

Nó còn chưa dứt lời, bên môi Mộ Thập Tam đã nở ra ý cười khó thể nhận ra, sau đó bàn tay ấn nhẹ lên lưng Xích Ly. Chỉ thấy Xích Ly chợt hóa thành một đạo phi hồng, trước khi Hải Trãi kịp phản ứng đã lướt thẳng qua đầu nó, đập nát cửa điện đang đóng chặt, rồi xông thẳng vào Vân Trung điện.

“Các người...” Hải Trãi sửng sốt, chốc lát sau đã giận tím mặt, trên đầu lại có hàng loạt đám mây đen tụ lại, sấm sét bò ngoằn ngoèo trong đám mây đen rồi chạm vào nhau phát ra tiếng “Đùng đùng” cực rõ, mắt thấy sẽ đánh xuống bất cứ lúc nào.

Lúc này Mộ Thập Tam đã nhảy khỏi lưng Xích Ly, đứng ở cửa điện vừa cười vừa liếc xéo nó: “Sao, người muốn lật lọng à?”

“Ta lật lọng khi nào?” Tiếng gầm thét của Hải Trãi hết như tiếng sấm, ngay cả chiếc sừng sáng loáng xanh đen trên đầu nó cũng xẹt ra tia sét đi đùng, nó lắc mạnh đầu bắn ra một tia sét hình vòng cung.

Lưỡi sét hình cung quét vệt về hướng Mộ Thập Tam, cùng lúc đó, Hải Trãi rống giận khàn cả giọng: “Rõ ràng là người không tuân theo quy củ! Ta phải trừng phạt các người!”

Một chiêu này thế đánh sắc bén, nhưng Hải Trãi này là thú nhỏ vị thành niên, tốc độ ra chiêu và sức mạnh cũng có hạn, nếu Mộ Thập Tam muốn tránh vẫn có thể thoát được mà không bị thương mấy may. Nhưng chẳng biết trong lòng hắn đang nghĩ gì mà lại đứng yên tại chỗ, mãi tới khi lôi điện sắp đánh lên người, mới nhìn thấy ánh lửa đỏ kim cháy bùng lên, vài đóa hỏa liên uốn lượn quanh người hắn, che lại chỗ hiểm.

Lôi điện và hỏa liên va chạm, hết như nước lạnh đổ vào chảo dầu sôi, nổ ra một vùng sao màu đỏ kim lấp lánh.

Ngực Mộ Thập Tam đau nhói, cổ họng xộc lên mùi máu tanh, nhưng lần này hắn không cố nuốt xuống mà phun thẳng máu ra, giọt máu bắn tung tóe lên vạt áo trắng thuần của hắn, đẹp rực rỡ như mai đỏ chớm nở trong nền tuyết.

“Hài lòng rồi chứ?” Hắn hít sâu hai hơi, lấy tay lau sạch vết máu ở bên mép, vẫn nhìn Hải Trãi mỉm cười.

Hải Trãi lại rất đổi kinh hoàng, bởi vì thực lực của thiếu niên này còn mạnh hơn dự đoán của nó, đỡ một đòn cuồng bạo của nó mà chỉ phun một ngụm máu, chứ không chết, cũng không trọng thương ngã quỵ! Như vậy nếu Xích Ly kia liên thủ với hắn, thì cái mạng nhỏ của nó cũng sẽ lâm nguy.

Ôm theo nỗi lo này, nó bất giác cào móng xuống thảm mây dưới chân, chiếc sừng trên đầu lại tụ sét, nó muốn tiên hạ thủ vi cường, dập thêm mấy chiêu, giết chết tên thiếu niên này một cách nhanh chóng.

Nào ngờ Mộ Thập Tam thấy bộ dạng này của nó thì lại bật cười giễu: “Đúng là được mở mang kiến thức! Hóa ra Hải Trãi cũng lật lọng hết như Cùng Kỳ, thờ ác khinh thiện!”

Tộc Hải Trãi một khi đã lập ra quy củ thì nhất định sẽ tuân thủ quy củ, là loại tôn thiện trừ ác tối cao, do đó cũng là tử địch trời sinh của tộc

Cùng Kỳ tính tình đối lập, Hải Trãi vị thành niên này vừa nghe hẳn nói khích thì sa sầm mặt, gầm lên, hung ác nói: “Người nói cái gì? Dám đánh đồng ta với bọn Cùng Kỳ gian tà nanh ác!”

“Chẳng phải người đã nói chỉ cần xông qua trận đồ này, hoặc xông qua người là có thể vào điện ư?” Mộ Thập Tam khẽ nhếch môi: “Vậy bây giờ người đang làm cái gì?”

Hải Trãi sừng sốt, cúi kinh nói: “Kiểu xông phá này không tính, phải đánh ngã ta bằng thực lực mới được tính!”

Mộ Thập Tam không nhân nhượng: “Trước đó người không nói rõ!”

“Không cần nói rõ cũng biết!” Hải Trãi quát: “Xông phá điện nào dễ dàng như vậy!”

Dễ sao? Nếu không có Xích Ly bay nhanh như điện mà chỉ ngự phi kiếm tầm thường, muốn xông qua nó cũng chẳng phải chuyện đơn giản gì, không thì bọn Lạc Vân Khanh cần gì chọn xông qua trận đồ kia!

Nhưng câu này Mộ Thập Tam không thốt ra lời, chỉ nhẫn nại nói tiếp: “Là người không nói rõ, không thể trách ta hiểu sai.”

Hải Trãi vẫn còn tranh luận: “Người...”

Mộ Thập Tam ngắt lời nó: “Sao nào, người sơ suất còn muốn vu vạ lên người khác sao?”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết! Người chẳng những không nói rõ ràng, sau lại vu khống ta hiểu sai, đã thế còn thừa dịp ta không chú ý làm ta bị thương nặng! Đây là phong cách hành sự của Hải Trãi các người ư? Ta thấy

còn chẳng bằng cả Cùng Kỳ! Ít nhất lúc Cùng Kỳ làm chuyện xấu cũng không che che giấu giấu, già mồm át lẽ phải!”

Bị thương nặng ở đâu? Chẳng phải hăn vẫn đang tràn đầy sức sống, tinh thần chẳng hư hao gì đó sao, và lại rớt cuộc là ai đang già mồm át lẽ phải hả...

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng một câu cự lại Hải Trãi cũng không nói nên lời, nghĩ lại hăn so sánh mình với Cùng Kỳ, còn nói mình chẳng bằng cả Cùng Kỳ, khiến lòng tự ái của nó bị tổn thương trầm trọng, càng nghĩ càng bi phần, khó nén nổi uất ức, cuối cùng nó nằm vật ra thảm mây, gào khóc: “Hu hu hu, người khi dễ ta!”

“Là người khi dễ ta mới đúng!” Mộ Thập Tam ngồi xuống bậc cửa, nhìn nó như cười như không: “Nói đi, vừa rồi người vô duyên vô cớ đánh ta trọng thương thổ huyết, món nợ này phải tính thế nào?”

Dù Hải Trãi có ngốc, lúc này cũng biết mình bị người ta mưu hại, nhưng nó quả thật đuối lý, không tài nào chối cãi được, càng nghĩ càng không biết làm sao, chỉ còn biết lẩn lộn tại chỗ, tiếp tục khóc rống ầm ỹ.

Cùng lúc đó, bên trong trận đồ bị Hải Trãi quên bém mắt vẫn đang nhốt nhóm Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm biết rõ mình đang bị nhốt trong trận đồ, khung cảnh trông hết sức chân thật với cửa hàng sầm uất và người đi đường tấp nập này, tất cả đều chỉ là huyền cảnh. Nhưng biết thì biết, cô vẫn không cách nào phá giải được huyền cảnh này, thậm chí không rõ phải làm sao để thoát khỏi trận đồ này.

Những người khác cũng mịt mờ không manh mối, chỉ có thể dạo quanh không mục đích trong huyền cảnh, chăm chú quan sát tất cả những thứ gặp phải, cố gắng tìm ra kẽ hở.

Đi suốt nửa ngày trời, Tích Tích là người nản lòng trước tiên: “Đi mãi thế này, có lẽ đi cả đời chúng ta cũng không ra khỏi trận đồ này đâu.”

Giang Tĩnh Dạ nhíu mày: “Hải Trãi hoàn toàn không nói rõ, mà tên của trận đồ này cũng thật lạ, gì mà trận thất tình lục dục? Thất tình không biết là để chúng ta trải nghiệm thất tình lục dục, hay là khám phá thất tình lục dục nữa.”

Hàn Ngâm rũ mắt đăm chiêu, không nói tiếng nào, cô đang nghĩ tới trải nghiệm của mình ở khách điểm Mộng Tử, dường như rất giống với tình cảnh trước mắt, vì cả hai đều không thể phân biệt ra nửa phần giả dối, chỗ khác duy nhất chính là giấc mơ sẽ có lúc tỉnh lại, còn bị vây khốn trong trận đồ này có lẽ sẽ vĩnh viễn không ra được.

Cô cắn môi, dùng sức nhéo cánh tay mình, rồi cười khổ nói: “Đau, không phải nằm mơ.”

“Dĩ nhiên không phải mơ.” Lạc Vân Khanh ngẩng đầu nhìn bầu trời nhá nhem, nói thản nhiên: “Trừ đau ra, muội còn có cảm giác đói và buồn ngủ, ta thấy đi tiếp thế này cũng chẳng phải cách, chi bằng tìm một chỗ ngủ tạm, rồi từ từ phá trận sau.”

“Ừ.” Tích Tích tán thành ngay lập tức: “Vả lại từ giờ phút này trở đi, bốn người chúng ta không nên tách ra dù chỉ một lát, lỡ tách ra rồi, biến người mệnh mông biết tìm nhau kiểu gì.”

Đề nghị này, Hàn Ngâm và Giang Tĩnh Dạ tất nhiên không phản đối, đáng mừng hơn là bất kể vàng bạc hay linh thạch mang theo trên người họ dường như đều có thể dùng được ở nơi này, do đó bốn người đi dọc con phố một lát, rồi nhân lúc trời chưa sụp tối tìm một căn khách điểm nghỉ lại.

~ Hết chương 99 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Thật Thật Giả Giả

Thật thật giả giả

Edit: Yunchan

Khách điểm không tên tuổi, nhưng tường xanh ngói trắng, nom cũng khá thơm tất sạch sẽ.

Bốn người thuê hai gian phòng, Lạc Vân Khanh ở một mình một phòng, ba người còn lại thì ở chung một phòng, nói nào ngay Tích Tích không cần ngủ, nên cũng không cảm thấy chen lấn chật chội.

Hàn Ngâm vào phòng, kiểm tra tất cả đồ đạc một vòng, không phát hiện ra chỗ nào bất thường, liền buồn bực ngã ngửa xuống giường lăn lộn: “Ta muốn ra ngoài, ta muốn ra ngoài...”

Tuy thế giới trong trận đồ này cho người ta cảm giác thật tới cỡ nào thì cũng chỉ là huyền cảnh, toàn bộ đều là giả hết!

Giang Tĩnh Dạ lại trấn tĩnh hơn cô rất nhiều, dựa vào cạnh bàn, nhón một quả anh đào trên đĩa lên ngắm nghía một lát, rồi thản nhiên nói: “Nếu ở đây không có gì khác với thế giới bên ngoài, vậy cho dù không ra được cũng chẳng có gì quan trọng, cứ coi như đời nhà tôi nơi xa lạ thôi.”

Tơ lòng vì một câu này mà siết chặt.

Hàn Ngâm bỗng nhiên bật dậy: “Không giống nhau!”

Giang Tĩnh Dạ hất cằm hỏi: “Có gì không giống chứ?”

Ở đây căn bản không có hồi ức của cô, cũng không có những người cô quan tâm...

Thế nhưng, ý nghĩ này Hàn Ngâm sẽ không nói ra.

Giang Tĩnh Dạ thấy cô im lặng thì cười khẩy nói: “Thật ra trên đời này cũng chẳng có thật giả tuyệt đối, biết đâu thế giới bên ngoài trận kia cũng là sự tồn tại giả tạo thì sao! Chúng ta hiện đang ở trong huyền cảnh của huyền cảnh, chỉ có bản thân cô là không biết mà thôi.”

Là thế sao...

Ánh mắt Hàn Ngâm bắt đầu mờ mịt, cô nhớ Mộ Thập Tam từng nói thiên ngoại hữu thiên, trên trời lại có trời. Nếu nói thế, huyền cảnh trong huyền cảnh cũng có thể tồn tại lắm chứ. Ví dụ như cô lúc này đang ở trong huyền cảnh, nếu như ngủ một giấc, mơ một giấc mơ như ở trong khách điểm Mộng Tử, thì sẽ hết như lời Giang Tĩnh Dạ nói, ở trong huyền cảnh của huyền cảnh.

Cứ suy tiếp theo cách đó, hiện thực mà cô ở trước kia chỉ là huyền cảnh, điều đó cũng rất có khả năng, vì chẳng có câu “Nhân sinh như giấc mộng” đó sao, nói không chừng một mai tỉnh mộng nhìn thấy tất cả đều tan biến, hồi ức cũng biến thành thứ ảo tưởng hư vô, chỉ còn sót lại buồn bã và thất vọng.

Kiểu sống “Giả tạo” như thế, rốt cuộc còn có ý nghĩa gì chứ?

Chết là điểm tận cùng của nỗi sợ, hay là cách duy nhất để thoát khỏi huyền cảnh?

Nếu từng tầng huyền cảnh đan vào nhau, mãi mãi không thể tìm ra được thế giới thật thì làm sao bây giờ?

Con người có đôi khi thích đi vào bế tắc, với một nghi vấn càng không tìm được đáp án, thì họ lại càng muốn vắt óc để suy cho ra đáp án, dưới tình huống ấy nếu để bản tâm lạc hướng trong nghi vấn, thì tâm ma rất dễ trỗi dậy.

Hiện tại Hàn Ngâm cũng đang bị vây trong cảnh nguy hiểm ấy, óc cô đảo quanh vô số nghi vấn không tìm được lời giải, dần dà cơn nóng nảy và bức rút bị đánh thức, lệ khí sinh ra trong tâm khiến linh khí bị áp chế bên trong đan điền cũng dâng lên điên cuồng mất kiểm soát, dồn lại không ngừng ở đầu ngón tay, khiến cô sinh ra một loại thôi thúc mãnh liệt muốn hủy diệt toàn bộ thế gian này!

Thế mà Giang Tĩnh Dạ vẫn đang than thở: “Có đôi khi ngẫm lại, thẳng tay hủy diệt hết mọi thứ trước mắt kể cả bản thân mình, nói không chừng có thể về lại với hiện thực, hoặc có thể được yên nghỉ vĩnh hằng cũng nên.”

Hàn Ngâm bỗng mở bừng mắt ra, đôi mắt vốn trong trẻo lúc này lại lóe lên cơn thèm khát giết chóc và miệt thị chúng sinh, trong lòng bàn tay cũng bức ra năm tia sáng huyền ảo, trong đó có hỏa liên, lưỡi băng, kiếm phong, lôi quang và hàng loạt pháp thuật biến ảo bất định, trong lòng cô vang lên một giọng nói dù nhỏ bé nhưng lại gay gắt như kim châm, nó xúi giục cô: Hủy diệt hết đi! Nhìn thử xem! Hủy diệt hết thật ra cũng chẳng khó như trong tưởng tượng đâu! Thế giới này, huyền cảnh trước mắt này thật ra chỉ như một tờ giấy mỏng manh, xé nhẹ một cái nó sẽ rách làm hai mảnh...

Tâm ma chợt ập tới, che mờ thần trí của cô, tất cả chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, khi Hàn Ngâm sắp sửa không kiềm chế được tâm ma mà xuống tay thật sự, thì đúng lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị ai đó gõ nhẹ ba tiếng.

Tiếng gõ cửa nhẹ vô cùng, lại như thế gõ vào tim cô, khiến cô như bị một thùng nước lạnh xối thẳng xuống đầu, cơn cău bực ngạt đầu thoáng

chốc bay hơi, tâm trí cũng thanh thản theo đó.

Mộ Thập Tam từng nói: Nhất niệm có thể thành tiên, nhất niệm cũng có thể nhập ma, trên đời này vốn vô sự, chỉ do con người tự chuốc ưu phiền, chỉ cần không thẹn với bản tâm, thì không cần phải suy nghĩ quá nhiều...

Thế thì chỉ cần không thẹn với bản tâm, dù thật hay giả thì có gì quan trọng đâu, cần gì phải cố chấp tìm cho ra đáp án?

Lúc này bản tâm của cô nói cho cô biết, cô muốn ra ngoài, cô muốn phá trận, cô muốn trở về thế giới ban đầu, chỉ cần nghĩ như vậy là đủ, về phần thế giới ban đầu đó là thật hay giả...

Hàn Ngâm mỉm cười, nếu là thật thì hay, còn nếu là giả, vậy chung quy sẽ có ngày thức tỉnh, như khi cô choàng tỉnh khỏi giấc mộng ở khách điểm Mộng Tử vậy, ôm mặt lăn lộn một bận, buồn vu vơ một bận, rồi cứ làm theo bản tâm, cần sống thế nào thì sống thế ấy, gặp chuyện vẫn an nhiên, có tổn thất gì đâu?

Tâm ma vừa qua, cảnh tượng trước mắt cũng rõ ràng trở lại.

Hàn Ngâm thấy Lạc Vân Khanh đẩy cửa bước vào, thấy Tích Tích nhìn cô với vẻ mặt kinh hoàng bối rối, thấy Giang Tĩnh Dạ bên cạnh Tích Tích đang cầm quả anh đào đỏ mọng.

“Lạc sư huynh, cảm ơn huynh.” Hàn Ngâm đứng lên, cười tủm tỉm nói: “Muội biết cách để phá trận pháp này rồi.”

“Sao?” Hiên nhiên Lạc Vân Khanh không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ cau mày nhìn cô.

Giang Tĩnh Dạ nhướn miêng nở nụ cười quyến rũ hiểm hoi: “Người nói ta ư? Không sai, ta là huyền linh trong trận này, nhưng chỉ khám phá ra

mỗi thân phận của ta, thì chưa đủ để phá được trận thất tình lục dục này đâu.”

Cô ta vừa thốt ra câu này, Tích Tích và Lạc Vân Khanh đều đột nhiên biến sắc, nhất là Tích Tích, vốn dĩ đang đứng sát bên cạnh cô ta, bây giờ lại cuống cuống chạy hai bước tới cạnh Hàn Ngâm.

“Thú vị.” Ý cười trong mắt Hàn Ngâm càng đậm hơn: “Ban đầu ta vẫn chưa chắc lắm, phải cảm ơn người đã xác nhận giúp ta.”

Giang Tĩnh Dạ do huyền linh hóa thân thu nộ cười lại: “Người có ý gì?”

Hàn Ngâm nhẹ giọng thì thầm: “Chỉ khám phá ra mỗi thân phận của người thì không phá được trận thất tình lục dục này, thế thì còn có thân phận ai đó chưa bị ta khám phá ra ư...”

Vừa dứt chữ cuối cùng, Hàn Ngâm nhanh chóng lách sang bên hai bước, thoát được chủ thủ của Tích Tích trong gang tấc.

Hàn Ngâm liếc về mặt luống cuống của Tích Tích và thanh chủ thủy lóe ra hàn quang trầm tĩnh trên tay cô ta, cười khẽ nói: “Là người! Cũng cảm ơn người đã tự bại lộ, thật ra ta cũng chưa chắc đâu, câu lúc này chỉ để nhử mồi thôi đó mà.”

Huyền linh hóa thân Tích Tích thấy thân phận của mình bị bại lộ hoàn toàn, vẻ luống cuống trên mặt lập tức biến mất sạch sẽ, thay vào đó là vẻ không cam lòng, cắn răng căm hận: “Có gì mà đắc ý, chẳng qua là vận khí người tốt, may mắn tránh được đòn sát thủ của ta mà thôi, nếu không dù người có nhử ra thân phận của ta, thì vẫn phải chết!”

“Đừng nên kiêu cơ cho sơ suất của mình.” Hàn Ngâm lắc lắc ngón trỏ cười nói: “Ta đâu tốt số tới cỡ đó, nếu không sớm hoài nghi thân phận của người, thì ta làm sao có thể cảnh giác né được đòn sát thủ của người?”

“Người —” Huyền linh hóa thân Tích Tích bỗng nhiên bình tĩnh lại: “Ta sơ sót ở đâu?”

Hàn Ngâm nhìn cô cười: “Tích Tích vốn sợ Giang Tĩnh Dạ, chẳng có việc gì cũng muốn đứng cách xa cô ta ba thước, vừa rồi người lại trái ngược hoàn toàn, dính chặt lấy cô ta, mãi tới khi thân phận cô ta bị vạch trần mới chạy về phía ta.”

Vì cô đang ở trong trận thất tình lục dục, huyền linh trong trận có thể nhân lúc cô không đề phòng nhìn lén suy nghĩ của cô một cách dễ dàng, từ đó biến hóa ra những người mà cô quen thuộc. Nhưng nhìn lén suy nghĩ không đồng nghĩa với việc biết rõ mọi chuyện của cô, có vài chi tiết vật vãn cô hoàn toàn không hề nghĩ tới, thành ra huyền linh sẽ không tài nào biết được, do đó sẽ lộ ra sơ hở hoặc ít hoặc nhiều.

Sau khi cô bị khơi ra tâm ma, trong đầu chỉ ngập đầy ý niệm giết chóc, nên đương nhiên huyền linh cũng không thể nhìn lén được suy nghĩ khác của cô, đợi tới khi cô bình tâm lại thì cũng đã thềm đề cao cảnh giác, dùng cách phân tâm để làm xáo trộn nhận biết của huyền linh, khiến nó không tài nào biết được ý đồ thật của cô.

Khó lòng phủ nhận, chiêu này rất hữu dụng.

Lúc này Hàn Ngâm vừa mỉm cười với huyền linh hóa thân Tích Tích, vừa chia hơn nửa tâm trí để nghĩ về mùi vị tuyệt hảo của Túy Sinh tửu trong Túy Sinh lâu, mà gần nửa tâm trí còn lại thì được cô chôn chặt trong óc, tính cách phá trận.

Loại tâm thần phân liệt(*) này đối với người bình thường thì khó như lên trời, nhưng đối với người tu tiên thì chỉ cần dựa theo tâm pháp tu luyện của bản thân để lọc tạp niệm, có thể khiến một thần đi về cõi tiên, một thần khác giữ lại trong đầu, căn bản chẳng tốn sức mấy.

(*) Phân chia tâm trí, xin đừng hiểu lầm .=

“Thì ra là thế.” Giọng Lạc Vân Khanh lạnh buốt như thanh kiếm trong bao của hấn, mắt nhìn chăm chăm vào hai huyền linh, nói: “Các người muốn tự biến mất, hay để ta tiễn các người?”

Hai huyền linh bị lật tẩy thân phận, biết bất kể thế nào cũng không thể mê hoặc Hàn Ngâm tiếp nữa, đành phải liếc mắt nhìn nhau, hóa thành hai tia sáng trắng chui nhanh ra ngoài cửa sổ.

“Trận pháp vẫn chưa phá được.” Hàn Ngâm nở nụ cười khổ: “Xem ra chỉ nhìn thấu huyền linh vẫn chẳng có ích lợi gì, còn phải làm gì đó khác nữa, nhưng muội không nghĩ ra được.”

Lạc Vân Khanh cau mày trầm ngâm một hồi, suy đoán: “Có lẽ chúng ta phải tìm được Tích Tích và Giang Tĩnh Dạ bị tách ra.”

“Sư huynh!” Hàn Ngâm nghe vậy, hai mắt bỗng sáng ngời, bất giác đưa tay kéo ống tay áo hấn: “Cũng là huynh thông minh nhất!”

Lạc Vân Khanh lườm cô với ánh mắt không vui: “Buông tay!”

“Không buông!” Hàn Ngâm chẳng những không buông, trái lại còn ôm chặt lấy cánh tay hấn.

Lạc Vân Khanh thật lòng có hơi tức giận: “Muội đúng là càng ngày càng không có phép tắc!”

Ánh mắt Hàn Ngâm lưu chuyển, giả bộ không nghe thấy câu này của hấn, chỉ cười nói: “Hồi nãy may mà sư huynh tới đúng lúc, nếu không muội đã bị huyền linh dụ tới tẩu hỏa nhập ma rồi.”

Đoạn cô hỏi tiếp: “Sư huynh tới tìm muội có chuyện gì thế?”

Lạc Vân Khanh đáp nhàn nhạt: “Cũng không có chuyện gì, chỉ muốn qua dặn muội một tiếng, bảo muội tạm thời không cần tu luyện, bằng

không sẽ dẫn động những linh khí thủy hành chưa luyện hóa trong cơ thể muội, rất có thể sẽ bị nội thương.”

Cảm giác được quan tâm này thật là dễ chịu...

Hàn Ngâm mang theo gương mặt ngọt ngào hạnh phúc, ôm cánh tay Lạc Vân Khanh nhắm mắt lại, đồng thời cũng để lỡ mất ý cười nanh ác lóe lên rồi vụt tắt trong mắt hắc, một khắc sau, cô chợt cảm thấy hậu tâm mình thắt lại, bị một thanh chủy thủ đâm phập qua tim.

“Hóa ra người cũng như họ, đều là giả.” Hàn Ngâm không mở mắt ngay mà vẫn ôm chặt cánh tay hắc, thở dài một hơi thật nhẹ.

Biến hóa giống tới mức này, tới hương mai lành lạnh trên người cũng giống y như đúc, thế nhưng vẫn là giả.

“Người ——” Lạc Vân Khanh vừa nghe thấy câu này, lập tức đẩy tay cô ra, lui về sau mấy bước đề cao cảnh giác.

Bấy giờ Hàn Ngâm mới mở mắt ra nhìn hắc, trên mặt không có nét thống khổ, mà lại hơi mỉm cười: “Ngại quá, ta lại thành công lần nữa rồi.”

Cô trở tay rút thanh chủy thủ đâm vào hậu tâm mình ra, chủy thủ phản chiếu ánh nền trong phòng, lóe lên hàn quang trầm tĩnh, trên đó không dính một giọt máu nào.

~ Hết chương 100 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Sao Ngài Lại Ở Đây?

Tại sao ngài lại ở đây?

Edit: Yunchan

Huyền linh hóa thân Lạc Vân Khanh bất ngờ tới gần cả người.

“Sao hử, lẽ nào người tưởng đã lừa được ta rồi á?” Hàn Ngâm cười, nhìn chăm chăm vào thanh chủ thủ trong tay, chẳng biết sao thanh chủ thủ kia bỗng nhiên tan ra thành đốm sáng, lọt qua khe hở ngón tay của cô như sao rơi, rồi biến mất hoàn toàn trong không khí.

Ánh mắt huyền linh nhìn cô lập tức trở nên phức tạp.

Hàn Ngâm chẳng thèm quan tâm, tâm niệm khê động, sau lưng cô đột nhiên xuất hiện một chiếc ghế, trên ghế còn lót đệm gấm êm ái, cô ngồi xuống một cách khoan khoái, đến đây mới cười nói: “Trận này bày trí thật là tài tình, suýt nữa đã bị các người lừa mất rồi.”

Việc đã đến nước này, trong lòng huyền linh chỉ còn một nghi vấn: “Ta để lộ sơ hở ở đâu?”

Hàn Ngâm dựa lưng vào ghế đáp: “Người chẳng lộ sơ hở gì hết, ta chỉ suy nghĩ vài chuyện thôi, nghĩ ngợi một chút, rồi bất cẩn nghĩ ra tám chín phần người cũng là đồ giả.”

Huyền linh hí mắt lại: “Người suy nghĩ chuyện gì?”

“À.” Hàn Ngâm trầm ngâm, đáp: “Thí dụ như ta nghĩ nếu bên cạnh ta đã có hai món đồ giả, thì tại sao người lại là đồ thật? Và lại, nếu như ta và người đều là thật, thế tại sao lúc trước hai huyễn linh kia chỉ đối phó với mình ta mà bỏ qua người.”

Huyễn linh hừ lạnh: “Sao người không nghĩ đó là vì gần quan được lộc? Hai tên kia ở cùng một phòng với người, đương nhiên phải xuống tay với người trước.”

“Đúng thế!” Hàn Ngâm hấp háy mắt: “Nhưng cục diện gần quan được lộc này là ai tạo ra nào? Ta vẫn chưa quên, là người đề nghị tìm chỗ nghỉ ngơi trước, biết rõ trong bốn người chúng ta chỉ có người là không tiện ở cùng một phòng với những người còn lại, cho nên ta vẫn không cảm lòng được mà nghi ngờ người thôi.”

Huyễn linh cũng không nhịn được nhắc nhở cô: “Thế nhưng người đừng quên, khi người sắp tẩu hỏa nhập ma, là ta đã cứu người! Nếu như ta muốn hại người, tại sao phải làm điều thừa thãi đó?”

“Vấn đề này ta cũng hỏi qua bản thân rồi.” Hàn Ngâm cười nói: “Nếu người là thật, vậy cứu ta đương nhiên chỉ vì đúng lúc mà thôi, nhưng nếu người là giả thì chắc chắn không phải đúng lúc, thế thì tại sao người phải làm vậy chứ?”

Huyễn linh nhìn cô chăm chăm, không đáp.

“Ngại ghê, ta là dạng lòng dạ nhỏ mọn, gặp chuyện gì cũng thích nghĩ theo hướng xấu trước, cho nên khả năng người là thật đã bị ta tạm thời dẹp qua một xó, ta chỉ một mực suy nghĩ nếu người là giả thì tại sao lại cứu ta thôi.”

Nói đoạn, Hàn Ngâm khoát tay, một chén trà thơm lập tức xuất hiện trong tay cô, cô nhấp nhẹ một hớp, sau đó mới nói tiếp: “Càng nghĩ ta càng thấy chỉ có một khả năng, đó chính là tẩu hỏa nhập ma ở đây có lẽ không

hại chết ta, thế nhưng cứu ta rồi lại có thể chiếm được lòng tin của ta, khiến ta không đề phòng người, cũng tiện cho người xuống tay với ta hơn.”

“Mặc dù người vẫn chưa chắc ta là giả!”

“Đúng!” Hàn Ngâm cười tủm tỉm nói tiếp: “Thế nhưng trận thất tình lục dục ở đây đã nhắc nhở ta, nó là một huyền trận, những thứ ở đây đều được biến hóa ra, thế thì ảo giác làm sao có thể giết người?”

Huyền linh mím môi, trong mắt lộ ra chút ảo não.

“Coi đi, người cũng biết rõ ảo giác không thể giết người, ảo giác chỉ có thể khiến những người sinh ra ảo giác tưởng rằng những thứ họ gặp phải là thật. Ví dụ như họ bị đâm một đao, nếu họ biết đây là ảo giác, trong lòng không sợ hãi cũng chẳng hoảng hốt, vậy họ sẽ không bị thương chút nào, nhưng nếu họ tin bản thân thật sự bị đâm, đang chảy máu sắp chết, thì lúc đó mới bị suy nghĩ của mình giết chết!”

Nói đến đây, Hàn Ngâm chợt sa vào một ký ức không vui, cô nhớ khi còn bé từng gặp một đám ăn mày tranh giành địa bàn, chúng bắt một người lạc đàn của phe đối thủ, trói hãm lại, bịt mắt, sau đó để một con rắn cỏ không độc cắn một phát thật nhẹ trên cánh tay hãm, chỉ chảy chút máu, thế nhưng đám ăn mày kia lại nói với hãm là hãm bị rắn kịch độc cắn, sẽ chết nhanh thôi. Sau đó vứt hãm vào bãi đất hoang rồi bỏ mặc, kết quả chưa đầy một khắc sau, hãm đã chết thật, lúc chết cả người còn nổi màu tím bầm, miệng sùi bọt mép, thất khiếu chảy máu, giống hệt với triệu chứng trúng độc.

Khi ấy cô còn chưa hiểu, tại sao nó rõ ràng chỉ là trò bịp, mà người nọ vẫn chết, hiện tại thì cô đã biết rồi, người đó tin mình bị rắn độc cắn, vì thế đã bị nỗi sợ hãi của mình giết chết! Với cùng một nguyên tắc đó, ảo giác cũng giết người bằng cách này.

“Các người cất công lập mưu vất vả thật.” Hàn Ngâm cười lạnh: “Để ta tin mình sẽ bị giết chết trong huyện trận này, còn cố ý bảo Tích Tích giả tới đâm ta một nhát, mục đích là để ra ám thị với ta, bất kể cô ta có phải Tích Tích thật hay không, chỉ cần ta bị đâm trúng thì đều sẽ chết! Đáng tiếc, ta lại không chịu tin.”

Nói rồi cô nhìn huyện linh trước mặt với vẻ khiêu khích: “Muốn giết chết ta ở đây, cách duy nhất chính là để ta tháo bỏ mọi đề phòng, tạm thời quên hết mọi thứ trước mắt đều là huyện cảnh, như vậy chỉ có người khiến ta thật sự tin tưởng mới có thể làm được chuyện này, mới có cơ hội giết chết ta, chỉ mỗi điểm ấy thôi, người nói xem ta có nên hoài nghi người là đồ giả đang lừa sự tin tưởng của ta không?”

Huyện linh nghiêng rằng: “Những thứ người nói chỉ là suy đoán!”

“Thế thì ta thử một tý cũng chả sao đúng không?” Hàn Ngâm cười gian xảo: “Ta cho người cơ hội giết ta, nếu người là sư huynh của ta thật, thì chắc chắn sẽ không xuống tay với ta, nhưng nếu người không phải, thì chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội hạ thủ tốt như thế. Nói tóm lại, bất kể thế nào ta cũng chẳng tổn thất gì, còn có thể thử được người là thật hay giả, thế tại sao ta không thử?”

Huyện linh không cam lòng: “Người không sợ ta thật sự là sư huynh của người, nhưng vì hoài nghi người là huyện linh, nên mượn cơ hội đánh chết người sao?”

“Huynh ấy không làm thế.” Hàn Ngâm đáp ngay chẳng cần suy nghĩ: “Xưa nay huynh ấy không phải là loại tà giết lầm một nghìn, cũng không bỏ sót một người. Chưa có bằng chứng vững chắc ta là huyện linh, thì huynh ấy sẽ không động thủ giết ta!”

Cô đáp rất ung dung tự tại, nhưng vẫn bị lời của huyện linh khơi lên nỗi lòng, không khỏi lo lắng cho Lạc Vân Khanh, không biết với cái tính

không chịu giết lầm này của hắn, có khi nào sẽ hại hắn chìm sâu vào trận thất tình lục dục này, không có cách nào phá trận, sâu tới mức chịu tổn thương hay không...

Hàn Ngâm chìm vào khổ não một lát, ngược mắt lên phát hiện huyễn linh vẫn đang ở trước mặt mình mà chưa đi, bỗng dưng càng phiền muộn thêm gấp bội, xua tay đuổi người: “Người đi được rồi đó, không thì đổi sang bộ dạng khác cho ta nhờ.”

Thật là, sư huynh ở ngay trước mặt, vậy mà lại là giả, ngấm lại đúng là phát ghét!

Huyễn linh đúng là rất nghe lời, lập tức biến hóa một cách nhanh chóng, nhưng cốt tủy không biến thành ai khác mà lại là Mộ Thập Tam, còn cúi người nhìn cô đưa tình, dùng một chất giọng trầm thấp vô cùng mê hoặc nói với cô: “Có muốn ở lại hay không? Ở đây người có thể làm bất cứ chuyện gì theo ý mình.”

Rõ ràng huyễn linh này vẫn chưa hết hy vọng, còn muốn huyễn hoặc cô.

Mặt Hàn Ngâm đỏ lên, chén trà trong tay đập thẳng ra ngoài, nghiến răng hét lên một câu: “Cút! Nếu không ta diệt người!”

Huyễn linh được sinh ra từ những người bị nhốt chết trong trận đồ, rồi bị trận đồ luyện hóa ba hồn bảy phách, hoàn toàn không tồn tại ở thể vật chất như Hàn Ngâm, thế nên Hàn Ngâm nói muốn diệt nó, tuyệt đối không phải đe dọa ra oai mà có thể làm thật. Nó chỉ liếc cô một cách không cam lòng, rồi toan bỏ chạy.

Không ngờ Hàn Ngâm lại gọi giật nó lại: “Chờ đã! Người dẫn ta đi tìm sư huynh ta với những người khác mau.”

Huyễn linh cười nhạt: “Không được!”

Hàn Ngâm ngậy ra: “Tại sao?”

Rõ ràng cô có thể như Đàm Niệm Tuyết trong vật dưỡng hồn, tưởng tượng, thao túng tất cả cơ mà.

Trong mắt huyền linh ánh lên vẻ hả hê: “Các người cùng tồn tại trong một trận đồ nhưng không có nghĩa là ở chung trong một huyền cảnh, người chỉ phá được huyền cảnh này để ra ngoài mà thôi, nhưng trong trận đồ này có ngàn vạn huyền cảnh, người bảo ta đưa người tới đâu để tìm người đây?”

Nói rồi bật cười, hóa thành luồng sáng trắng chui qua cửa sổ.

Hàn Ngâm ngẩn ra, ngẫm lại toàn bộ những thật thật ảo ảo vừa diễn ra một lần, không biết sao lòng lại run lên, sinh ra một thứ linh cảm vô cùng kỳ diệu. Nhưng loại linh cảm này tưởng như gần ngay trước mắt, lại dường như xa tận chân trời, bất kể cô suy xét rõ ràng tới đâu cũng cách nó một ranh giới, không thể nắm bắt được...

Cũng may đã phá được trận pháp, lúc này cô không nóng nảy, chỉ tĩnh tâm ngưng thần để cảm ngộ thứ linh cảm lờ lờ bất định như một thứ huyền cơ này, bất tri bất giác đã khoanh chân ngồi xuống theo cách tu luyện thông thường, nhắm mắt lại.

Chẳng biết rốt cuộc đã trôi qua bao lâu, dài đằng đằng như đã trải qua bao lần bãi bể nương dâu, nhưng cũng ngắn ngủi như chỉ mới qua một cái chớp mắt, mãi tới khi khí trên người cô đột nhiên biến đổi, đáy lòng cũng sinh ra một loại bình tĩnh tới cực hạn, cô mới khẽ thở ra một hơi thật dài, mở mắt ra.

Có quầng sáng lấp lánh lưu chuyển chập chờn trong mắt cô, nhưng chốc lát sau đã dần lui tắt, trở lại với sự trong vắt thường khi.

Cứ thế mà đi qua cảnh giới Cảm Ngộ...

Cô cứ ngỡ đâu cõi lòng phải trải qua một đợt biến hóa đại bi đại hỷ, nhưng lại chẳng có gì cả, cô chỉ bắt được một linh cảm kỳ diệu, rồi bỗng nhiên ngộ phá, dễ dàng thư thái như hít thở bình thường vậy.

Đương nhiên hiện tại cô vẫn chưa biết, lĩnh hội của mỗi người khi qua cảnh giới Cảm Ngộ là khác nhau, sở dĩ cô có thể nhanh chóng đột phá được cảnh giới mà người khác phải tôi luyện mấy năm cũng chưa chắc phá được, là nhờ từ nhỏ cô đã nhiều lần trải qua thế sự hồng trần, thế nên để vượt qua cảnh giới cũng chỉ thiếu một điểm giác ngộ.

Nói lại thì, bỗng nhiên đột phá cảnh giới Cảm Ngộ, nếu bảo cô chẳng có chút cảm nhận nào thì cũng không phải, có điều loại cảm nhận đó hết sức kỳ diệu, chỉ có thể hiểu, chứ không cách nào diễn tả bằng lời.

Hàn Ngâm tỉnh tọa tại chỗ hồi lâu, sau đó mới mỉm cười, đứng dậy khỏi ghế.

Cô nâng tay phác nhẹ qua không khí, trong hư vô nhất thời hiện ra một cánh cửa, đằng sau cánh cửa là bóng tối vô biên, cô nhắc gót, cất bước vào trong, ngay tích tắc đó cảnh tượng trước mắt lập tức biến đổi.

Cô quay lại một nơi nào đó bên trong đại điện, thứ nhìn thấy đầu tiên, chính là cái tên đang dựa nghiêng trên nhuyễn tháp, trong tay cầm một con cá nướng ăn đến là vui vẻ, Mộ Thập Tam.

Mộ... Mộ Thập Tam...

Hắn căn bản không thể nào ở đây!

Cõi lòng phẳng lặng lập tức cuộn sóng, trực giác mách với Hàn Ngâm rằng cô đã đi nhầm cửa, cơ bản chưa thoát khỏi trận đồ, chỉ bất cẩn chuyển tới một huyễn cảnh khác mà thôi. Thế là cô giơ tay khua loạn xạ lên khoảng không trước mặt, muốn bóc ra một cánh cửa xuyên không gian

khác. Tiếc là khua cả buổi, trừ ngón tay cảm giác được chút xíu sự dao động của không khí ra, thì chẳng có chuyện gì phát sinh nữa.

Lúc này giọng mang theo trêu chọc của Mộ Thập Tam vang lên: “Hàn sư điệt à, đã lâu không gặp, có thể thỉnh giáo một chút không, rốt cuộc người đang làm gì thế?”

Là... là Mộ Thập Tam thật...

Hàn Ngâm nhất thời quẫn trí, khóc không ra nước mắt, nhìn sang hẳn nói: “Mộ sư thúc... đúng lúc ta cũng muốn thỉnh giáo ngài một chút, tại... tại sao ngài lại ở đây...”

Mộ Thập Tam vứt bừa chiếc xương cá được gặm sạch bong đi, rồi ném cho cô bốn chữ: “Ra ngoài tản bộ.”

~ Hết chương 101 ~

Hức, cuối cùng thì tác giả độc ác đã man tâm đen như mực đã cho hai vợ chồng nhà người ta gặp lại nhau rồi, má ời con mừng rơi nước mắt (つ
π ~ πc)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Tự Mình Đa Tình!

Tự mình đa tình

Edit: Yunchan

Nhìn thấy Mộ Thập Tam, Hàn Ngâm không thể nói là vui nhiều hơn hay buồn nhiều hơn, nhưng có một chuyện cô rất rõ ràng...

Sao người này lại tản bộ tới ngoài ngàn dặm thế hả!

Huống chi từ Cửu Huyền đến đây phải vào dãy núi Xích Luyện nguy hiểm trùng trùng, rồi phải bơi qua hồ Lạc Tinh với đàn cá bạc biến thái, sau đó mở ra Truyền Tống trận thần bí khó tìm dưới đáy hồ, còn phải giải quyết con linh thú Hải Trãi mang theo huyết mạch hồng hoang đã sống hơn một nghìn năm bên ngoài Vân Trung điện nữa!

Ờ, linh thú Hải Trãi...

Hàn Ngâm đảo mắt qua, phát hiện con linh thú Hải Trãi kia đang nằm bẹp dưới chân Mộ Thập Tam vẩy đuôi như cún, thế tại sao lúc cô tới nó lại hất mặt lên trời, còn bùm bùm sấm sét hù dọa cô hả?

Cổ dẫn cơn bất mãn sôi sùng sục trong lòng xuống, đối với câu trả lời của Mộ Thập Tam, Hàn Ngâm vẫn nửa tin nửa ngờ, đoán rằng hẳn xuất hiện ở đây không chừng là có liên quan tới hình nhân thể thân bị phá hủy.

Thế thì...

Cô chống cằm, hơi đỏ mặt hỏi: “Mộ sư thúc, ngài lo lắng cho an nguy của ta nên cố ý chạy tới đây tìm ta sao?”

Mộ Thập Tam hơi sững ra giây lát, ngay sau đó quăng ra bốn chữ: “Tự mình đa tình!”

Muốn để đầu óc mình tỉnh táo thì nên đối diện với hiện thực phũ phàng, quả nhiên phải bỏ ra cái giá thật đắt...

Hàn Ngâm không biết xấu hổ hỏi thẳng ra như vậy, là để chắc chắn rằng bản thân đã thoát khỏi giấc mơ trong khách điểm Mộng Tử, lúc này cô thật sự đang sống, do đó câu trả lời của Mộ Thập Tam cũng hết như cô đã đoán trước. Thế nhưng tưởng tượng với chính tai nghe, hai thứ này chênh lệch quá lớn, lòng tự ái của cô vẫn bị tổn thương, chưa kể trái tim thiếu nữ bị vỡ thành mảnh vụn, còn đau hơn trong tưởng tượng biết bao nhiêu lần!

Cô lập tức nghiêng răng nghiêng lợi bật lại: “Ngài không thể nói khéo một chút sao?”

Mộ Thập Tam liếc xéo cô: “Đối với người cần phải nói khéo nữa sao?”

Suýt phun máu!

“Ta sai rồi!” Hàn Ngâm hậm hực nói: “Hóa ra sư thúc lo lắng cho an nguy của Lạc sư huynh nên cố tình chạy tới tìm Lạc sư huynh!”

Hàm nghĩa trong câu này cực kỳ thâm.

Mộ Thập Tam “Phập” một cái, cắn trúng lưỡi mình.

Hắn ôm một bên hàm, đau đớn nói: “Trêu người một chút thôi có cần độc miệng như vậy không... được rồi, ta thu lại lời lúc nãy, ta tới đây tìm người, vậy người hài lòng chưa...”

Đấu võ mồm với hân, Hàn Ngâm hiểm khi chiếm thế thượng phong, thế nên quyết không buông tha mà hỏi tới: “Tìm ta làm gì?”

Cơn đau ở lưỡi hơi dịu bớt, Mộ Thập Tam lại cười lười: “Xem người chết chưa, tranh thủ đi nhặt xác giúp người, nhân tiện gom thêm vài món bảo bối, ví như Tào Hóa Kim Tiền chẳng hạn.”

Phong thủy thay đổi luân phiên, mặt Hàn Ngâm lập tức đen sì.

Tào Hóa Kim Tiền cố sống cố chết lên tiếng: “Nhóc tì Hàn Ngâm, xin người hãy vì ta mà kiên cường sống sót.”

Câu này không xấu, nhưng cứ cho người ta cảm giác kỳ cục thế nào ấy?

“Câm miệng!” Hàn Ngâm cúi kính quát nó, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên, Mộ Thập Tam đã ngã nghiêng ngã ngửa, cười tới nỗi sắp lăn ra đất. Cô đành phải nói sang chuyện khác: “Mộ sư thúc, ngài tới đây lâu chưa, có tìm thấy Hồn Nguyên tâm pháp không?”

“Coi như số người may.” Mộ Thập Tam cũng rất dễ chịu, lấy quyển ngọc giản đặt trên bàn bên cạnh, hất tay vứt cho cô.

Thấy Hàn Ngâm mừng rỡ đón lấy ngọc giản, Hải Trãi đang im lặng ở bên lại không nhịn được nữa, gầm nhẹ một tiếng rồi đứng lên, hù Hàn Ngâm phải ôm ngọc giản, lùi ra sau hai bước.

Mộ Thập Tam liếc nó: “Thế nào, người có ý kiến gì?”

Hải Trãi cào móng trước, thấp giọng quát: “Ngọc giản không thể mang ra khỏi Vân Trung điện.”

“Ai nói ta muốn mang ra ngoài chứ?” Có chỗ dựa ở đây, Hàn Ngâm cũng mạnh dạn hơn: “Ta đọc ngay tại đây!”

Nói rồi cô ngồi ngay xuống đất, cầm ngọc giản lên, nhìn chăm chăm hết sức nghiêm túc, một lúc sau chợt ngẩng đầu lên, nhỏ giọng kêu: “Sự thúc.”

“Làm sao?”

“Trên ngọc giản không có chữ...”

“Còn nhớ cách người mở Truyền Tống trận không?”

“Nhớ.”

“Vậy còn ngần ra làm gì, cứ làm theo cách đó đi.”

Lòng bàn tay Hàn Ngâm chứa Ngũ hành linh khí, sau khi ấn lên ngọc giản, khẩu quyết của Hỗn Nguyên tâm pháp liền hiện ra.

Khẩu quyết không dài, chỉ lác đác vài trăm chữ, thế nhưng lời văn lại rất thâm ảo, cô đọc một lần vẫn chưa hiểu hết, chỉ biết đại khái rằng tâm pháp này dạy cách chuyển đổi qua lại Ngũ hành linh khí. Ví dụ như khi sử dụng pháp thuật hệ thủy, cô có thể chuyển toàn bộ tứ hành linh khí còn lại trong đan điền thành thủy hành linh khí, dùng nó để tăng uy lực của pháp thuật.

Đối với người tu tiên, pháp thuật chỉ là thứ để hộ mạng, do đó trong quá trình tu luyện nó chỉ chiếm vị trí phụ, nếu coi trọng quá mức sẽ lẫn lộn đầu đuôi. Trên nguyên tắc đó, nếu Hỗn Nguyên tâm pháp này chỉ giới hạn trong phạm vi pháp thuật, thì không đáng để Hàn Ngâm phải liều mạng đi tìm. Cái quý giá của nó, chính là ngoài dạy người ta cách chuyển đổi Ngũ hành linh khí ra, còn ghi chép rõ cách thức Tụ Linh và Ngưng Luyện, làm theo đó mới có thể Đan Thành trên lục phẩm, có thêm chút cơ hội để phi thăng thành tiên.

Đương nhiên, cụ thể có thể kết ra kim đan cấp mấy thì còn phải bao gồm những nhân tố khác, như là độ tinh thuần của linh khí Ngưng Luyện hoặc trình độ tôi luyện đạo tâm chẳng hạn, có khi còn phải hợp lại chút nhân phẩm, thế mới nói thứ gọi là tiên duyên này thực sự không thể đoán trước được.

Hỗn Nguyên tâm pháp quá quan trọng, Hàn Ngâm không dám khinh thường, cố gắng nhấm lại mấy lần, mãi tới khi chắc chắn đã khắc sâu từng câu từng chữ vào đầu, có thể đọc thuộc lâu lâu, cô mới thở ra một hơi thật nhẹ, đặt ngọc giản về chỗ cũ.

Lúc này Mộ Thập Tam đã ăn sạch hết đồng cá nướng, đã thế còn liếm môi như chưa thỏa mãn, hỏi cô: “Người có đói bụng không?”

Hàn Ngâm liếc hẳn: “Sư thúc có dạy bảo gì xin nói thẳng.”

Mộ Thập Tam cười khê: “Ra hồ cá hậu điện bắt mấy con cá để nướng.”

Biết ngay mà!

Hàn Ngâm đành phải nghe lời hẳn mò ra hậu điện, phát hiện quả nhiên ở đây có một hồ cá, có điều bên trong chỉ có cá vĩ ngư, hơn nữa vảy và cơ thể nó đều trong suốt như thủy tinh, rõ là chủng lạ quý hiếm, làm cô không khỏi động lòng trắc ẩn, chỉ bắt ba con, chứ không vớt tới tuyệt chủng.

Quay lại điện, mổ cá rồi nướng đương nhiên là việc của cô, Mộ Thập Tam chỉ dặn một câu, nói rằng vảy cá này trơn như mỡ, bảo cô đừng cạo mà cứ để nguyên nướng, có vậy thịt cá mới tỏa mùi thơm, đặc biệt tươi ngon.

Hàn Ngâm nhẫn nại làm y theo lệnh, nhưng lúc nướng vẫn không nén được, buột miệng hỏi hẳn: “Mộ sư thúc, rốt cuộc tu vi hiện tại của ngài là gì?”

Mộ Thập Tam hơi nhướng mày, trả lời như cũ: “Vừa đủ ngự kiếm.”

Lừa quỷ à!

Hàn Ngâm chẳng thềm tin: “Hình nhân thế thân ngài cho ta còn giết được một con Hóa Xà tu vi Túy Đường kia kìa.”

Mộ Thập Tam nằm lên nhuyễn tháp, lười biếng nói: “Không sai, Xích Ly làm phương tiện đi lại cho ta, từ trước tới nay ta cũng không ngự kiếm, trước đây có lần nhàn rỗi tới buồn chán mới luyện hai ba lần, miễn cưỡng có thể bay lên, chẳng phải là vừa đủ ngự kiếm sao?”

Hóa ra là vừa đủ kiểu này.

Hàn Ngâm hỏi tới: “Ta hỏi tu vi, là tu vi của ngài!”

Sắc mặt Mộ Thập Tam vẫn không thay đổi: “Năm trong tu vi có thể ngự kiếm.”

Quên đi! Hẳn không muốn nói thì đừng hòng hỏi, Hàn Ngâm đưa một con cá nướng xong qua, quay sang lo lắng cho nhóm Lạc Vân Khanh: “Lâu quá, tới giờ mà những người khác vẫn chưa ra khỏi trận, không biết có gặp việc gì ngoài ý muốn không nữa.”

Mộ Thập Tam chuyên tâm ăn cá, không tiếp một câu.

Hàn Ngâm đành phải hỏi thẳng: “Mộ sư thúc, ngài có cách nào phá trận đồ này, cứu họ ra không?”

“Không có.” Mộ Thập Tam đáp chẳng cần suy nghĩ.

“Coi như nể tình đồng môn đi.”

“Ta có thể ăn cá giúp họ.”

Thật ra trong lòng Hàn Ngâm cũng hiểu rõ, mặc dù là đồng môn, nhưng có một số việc cũng không thể làm thay, nhất là Lạc Vân Khanh, hẳn xuống núi để rèn luyện, trận thất tình lục dục này đối với hẳn là cách mài giũa tốt nhất, nhưng mà...

Óc cô lóe sáng, nói ngay: “Đúng rồi sư thúc, có người hỏi thăm ta về ngài đó.”

Mộ Thập Tam vẫn bình chân như vại.

“Ngài không muốn biết là ai à?”

“Người của Tru Yêu môn đó sao?” Mộ Thập Tam hừ lạnh: “Ta hoàn toàn không biết cô ta, mặc kệ cô ta sống hay chết! Người đừng hòng dụ ta cứu Lạc sư huynh của người!”

“Không biết?” Hàn Ngâm sừng sốt: “Làm sao lại không biết chứ, lúc ta nói ngài chết rồi, cô ta nhìn rất đau khổ mà...”

Còn chưa nói hết lời, hẳn đã liếc mắt nhìn cô như cười như không, nhất thời khiến cô cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Mộ Thập Tam khẽ cong khóe môi: “Người nói ta đã chết?”

Hồngбет, lờ miệng...

Hàn Ngâm lúng túng lui ra sau một bước: “Ờ... ta không biết tại sao cô ta hỏi thăm ngài, cho nên...”

Mộ Thập Tam gật đầu: “Cho nên mới nói ta chết.”

“Ta sai rồi.” Hàn ngâm rơi lệ đầy mặt: “Mộ sư thúc, ngài sống lâu trăm tuổi, làm sao chết sớm được chứ.”

“Người rửa ta chỉ có thể sống lâu trăm tuổi!” Mộ Thập Tam vẫn còn bất mãn.

Nếu lắng nghe chuyện này tiếp có khi cô sẽ bị hấn nói đến mức tự sát để tạ tội. Thế là đành phải chuyển từ phòng thủ sang tấn công, buồn bực nói: “Rốt cuộc ngài có giúp phá trận hay không hả?”

Mộ Thập Tam gác hai chân lên đầu Hải Trãi, sau đó ngã lên tháp: “Ta chết rồi.”

Hắn đâu có chết, rõ ràng là tự tìm chết!

Hàn Ngâm thấy rõ chiếc sừng trên đầu Hải Trãi nổi sét đùng đùng, có điều không biết tại sao lại không dám tấn công hắn cứ như đang cố kỵ điều gì.

“Sư thúc, nó...”

Mộ Thập Tam cười lười: “Nó đã thề, sẽ phục dịch ta trong một ngàn năm.”

Hải Trãi nghe vậy thì lập tức bi thương trời dậy, lại nằm bẹp xuống đất gào khóc ầm ỹ: “Hu hu hu, người bắt nạt ta!”

“Khóc cái gì? Người ta đánh cược với người một ván, người liền bán mạng cho người ta hai ngàn năm, ta bị người đả thương trầm trọng, người lại chỉ phục dịch cho ta một ngàn năm, còn chỉ giới hạn trong phạm vi động thiên này...” Mộ Thập Tam sờ cằm ra chiều suy tư: “Người bị bắt nạt ở đâu? Trái lại ta đột nhiên cảm thấy mình rất thiệt, ừm...”

Lại nữa rồi! Hấn lại tới nữa rồi!

Lúc trước cũng là bộ dạng này, sau đó hắn chỉ nói ba hoa mấy câu đã dụ được nó lập lời thề nặng...

Trong lòng Hải Trãi có dự cảm không lành, và quả nhiên chẳng sai, ngay sau đó Mộ Thập Tam đã ra quyết định: “Thế này đi, trận đồ là người trông coi đúng chứ? Người tặng nó cho ta, ta sẽ chịu thiệt một chút, không so đo với người nữa.”

Trận đồ đó là pháp bảo đã sinh ra linh tính, chỉ mấy trăm năm nữa là có thể sinh ra linh thức rồi!

Hải Trãi bị ghen ra một búng máu, suýt nữa là phun ra ngoài.

“Thế nào, người không muốn sao?” Mộ Thập Tam liếc nó như cười như không: “Ta luôn không thích ép buộc ai, nếu người không muốn thật, thì ta chỉ còn biết nghĩ ra cách đền bù khác mà thôi...”

Tổ tông ời, đừng nghĩ nữa!

Hải Trãi đã được lĩnh giáo rồi, thật ra yêu cầu ban đầu của hắn không phải bắt nó phục dịch một ngàn năm, mà là năm trăm năm, nhưng nó không muốn, sau đó bắt đầu cò kè mặc cả, cuối cùng chẳng biết thế nào, nói mãi nói mãi, chờ tới khi nó hoàn hồn lại, thì đã rơi vào tròng của hắn rồi...

Trăm bề không tình nguyện, cũng chẳng biết làm sao hơn.

Hải Trãi ôm tâm trạng bi tráng, lắc lắc cái sừng của mình, thế là tấm trận đồ đã bay nhẹ vào tay của Mộ Thập Tam.

“Xem ra người đã rút kinh nghiệm rồi nhỉ.” Mộ Thập Tam ôm tâm trạng tiếc hận vô tận, cầm trận đồ lau mỡ trên tay, rồi ném bừa cho Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm kinh ngạc: “Gì thế?”

“Chẳng phải người muốn cứu người sao?” Bên môi Mộ Thập Tam nhếch lên nụ cười chế giễu: “Luyện hóa trận đồ này, sau đó có thể biết bọn

họ ở bên trong có nguy hiểm hay không.”

Hàn Ngâm càng kinh ngạc hơn: “Mộ sư thúc, đây là pháp bảo, ngài... không muốn sao?”

Mộ Thập Tam hừ lạnh: “Quân tử vô tội, mang ngọc mắc tội, chỉ những người bị người ta truy đuổi ráo riết, mạng nhỏ sớm chiều khó bảo toàn mới cần thôi.”

Đây là đang nói cô, hơn nữa còn trúng ngay hồng tâm...

Tâm trạng Hàn Ngâm phức tạp, thực lòng không biết nên khóc hay nên cười, đành lạy hăn một lạy rồi nhận trận đồ thôi.

~ Hết chương 102 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Lời Thề Ác

Lời thề ác

Edit: Yunchan

Pháp bảo thể này, nếu không phải sinh ra linh thức rồi tự động nhận chủ, thì muốn ép luyện hóa hoàn toàn chẳng phải chuyện dễ dàng gì, lỡ sơ sẩy một bước, không phải bảo vật hủy thì chính là người vong. Nhưng cũng may trận đồ thất tình lục dục này vốn có chủ, Hải Trãi bị ép uống, đành phải giải bỏ các loại cấm chế bản thân thêm lên, sau đó đỏ mắt nhìn Hàn Ngâm luyện trận đồ thành của mình một cách dễ dàng.

Trận đồ được luyện hóa xong, Hàn Ngâm lập tức cảm giác được các loại biến hóa trong trận thất tình lục dục, đến vị trí của bọn Lạc Vân Khanh cũng biết rõ trong tâm.

Đương nhiên, huyền cảnh trong trận đồ lên tới ngàn vạn, nếu không ngưng thần chuyên tâm tra xét, thì cô cũng không biết lúc này họ đang đối mặt với loại thử thách nào, chỉ có thể cảm giác được họ đang trong tình cảnh nguy hiểm rình rập khắp nơi, nhưng may là tạm thời không nguy tới tính mạng.

Có cần âm thầm điều khiển huyền cảnh, rồi cứu người ra luôn không?

Suy nghĩ này chỉ đảo qua trong lòng giây lát, khi cô ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt như cười như không của Mộ Thập Tam, thì nó đã biến mất

tắm.

Hàn Ngâm đặt trận đồ sang bên, ngồi xuống đất, lòng bàn tay đốt lên hỏa liên, tiếp tục thông thả nướng cá.

Mộ Thập Tam lười biếng hỏi: “Thế nào, không cứu người à?”

“Lúc này ta vượt trận, chẳng phải sự phúc cũng khoan tay đứng nhìn sao?” Hàn Ngâm đáp thờ ơ: “Các loại huyền cảnh trong trận này đều do lòng người sinh ra, nếu không nguy hiểm tới tính mạng thì để họ tự vượt qua vẫn tốt hơn.”

Tự mình vượt qua mới có lợi, biết đâu Lạc Vân Khanh cũng như cô, thoát cái có thể vượt qua được cảnh giới Cẩm Ngộ vẫn chưa phá được thì sao. Còn về Tích Tích, cô ấy đã tới tu vi Đan Thành, nhưng cũng có thể tôi luyện chút tâm tính ở trong trận, sau này tu luyện không chừng còn nhanh chóng hơn.

Mộ Thập Tam rũ mắt xuống, ý cười bên môi càng thêm rõ nét: “Người nướng cá cũng không tệ, nhưng tiếc là ở đây không có rượu.”

Hàn Ngâm nhìn hẩn một cái, rồi lấy một vò Túy Sinh tửu trong túi Càn Khôn ra.

Mộ Thập Tam mở nắp vò, thấy sắc rượu đậm đặc như mật ong, hương khí say lòng người, bèn cất giọng khen: “Rượu ngon, nhưng không hợp để uống thả cửa.”

Hàn Ngâm ở bên cạnh đưa cho hẩn một cái chung bạch ngọc óng ánh.

Mộ Thập Tam vẫn chưa biết thế nào là đủ: “Có thêm chút hoa quả tươi thì tốt.”

Đâu chỉ hoa quả tươi, sơn trân hải vị, mứt hoa quả, đồ ăn vặt đều được Hàn Ngâm chất đầy ụ cả bàn. Cô đột nhiên có cảm giác bản thân rất có tiềm năng làm chậu bảo vật, nhưng cảm giác này chẳng có gì đáng để vui, vì toàn là người khác thỏa mãn, còn người bị vơ vét chính là cô.

Trong lúc Mộ Thập Tam thư thả uống rượu, Hàn Ngâm đứng lên dạo quanh tòa Vân Trung điện này. Cô phát hiện hình vẽ trên bốn bức tường là kể lại sự tích cả đời của Tông chủ sáng lập Ngũ Hành Tông. Từ bá tử bị cự tuyệt, được hai ba vị hảo tâm chỉ điểm thế nào, rồi chính bản thân lĩnh ngộ tu luyện, nhận môn đồ khai phái lập tông, cuối cùng phi thăng thành tiên ra sao. Cuộc đời của vị Thiên tài này quả nhiên là đầy sóng gió, không tầm thường chút nào.

Hàn Ngâm xem tới hứng thú, trước đây cô chỉ coi vị tiền bối tu tiên này là một người điên, bây giờ lại thấy tuy tư chất trời sinh của y không hợp để tu tiên, nhưng sau khi chịu hết sự cười nhạo và lãnh đạm của người đời, chẳng những không hận đời đi tới đường cùng, mà còn trở thành một đại tông chủ kinh tài tuyệt diệu. Đương nhiên thứ khiến cho cô thích thú nhất chính là bức họa vẽ lại khung cảnh khi vị tiền bối này thăng tiên, hơn vạn người ngược nhìn, ngắm theo y bắt đầu phát sáng kim quang, bay bồng lên trời.

Cô cười ha ha: “Đúng là một cái tát vang dội.”

Mộ Thập Tam nhướn mày: “Cái tát vang dội gì?”

“Những người đó đó.” Hàn Ngâm chỉ vào bức họa, nói: “Trong đám người nhìn y phi thăng, có không ít người đã cười nhạo y trước đây, nói y tu tiên vô vọng, không biết lúc họ mở mắt trừng trừng nhìn người từng bị mình cười nhạo phi thăng thành tiên, thì trong lòng sẽ có mùi vị gì.”

Mộ Thập Tam nhìn cô với vẻ thương hại: “Trong lòng họ có mùi vị gì thì ta không biết, nhưng nếu người xem tiếp thì bảo đảm trong lòng chẳng

còn mùi vị gì.”

Nghe thấy câu này, Hải Trãi “Hừ” một tiếng nặng nề, hất đầu đi.

Có ý gì?

Hàn Ngâm bỗng nhiên cảnh giác, vội vã xem tiếp, kết quả phát hiện trên bức họa cuối cùng, Tông chủ Ngũ Hành tông mỉm cười, đứng chếch sang bên, tay trái y cầm một quyển ngọc giản, tay phải chỉ chữ viết trên đó, như đang mời người ta đọc.

Cô nheo mắt lại nhìn kỹ quyển ngọc giản kia, phát hiện mình có thể đọc được hàng chữ chẳng lớn hơn hạt gạo bao nhiêu trên đó, vả lại đọc xong rồi trong lòng cô đúng là chẳng còn mùi vị gì sất.

Thôi xong, bị người mưu hại!

Thảo nào Truyền Tống trận chỉ là trận pháp một chiều, thảo nào Tông chủ Ngũ Hành tông lại tìm một con Hải Trãi chỉ thích lải nhải chứ không động thủ để canh giữ Vân Trung điện, thảo nào trong động thiên này không có bất kỳ cơ quan nào, thảo nào trận thất tình lục dục cũng không đơn thuần dồn người ta vào chỗ chết, vượt qua xong còn có lợi! Chưa hết, thảo nào bức họa trên điện lại tôn Ngũ Hành Tông chủ lên tới mức anh minh thần võ, khí phách ngút trời thế này! Trước đó cô chỉ tưởng vị tiền bối này hơi tự kỷ, bây giờ mới biết mục đích của y chính là muốn cho người ta nhìn thấy bức họa này, sinh ra lòng sùng kính với y, rồi tiến tới phong cảnh vô hạn như y!

Những thứ từng khiến cô sinh ra vô số nghi ngờ vụn vặt, hiện tại đều được giải đáp, nói trắng ra, đây là một cái bẫy khổng lồ! Tiên phủ động thiên này, không phải tồn tại như lăng mộ để người ta mò tới trộm bảo vật, mà là phải gánh vác sứ mệnh truyền thừa!

Tông chủ Ngũ Hành tông biết người có thể đồng tu Ngũ hành linh khí trên thế gian không nhiều lắm, bởi thế đã sớm liệu trước Ngũ Hành tông mà y một tay sáng lập rất có khả năng sẽ mai một sau mấy nghìn năm, thậm chí chỉ mấy trăm năm. Do đó đã để lại tiên phủ động thiên ở đây, mong muốn trong số những người xông vào tiên phủ, có thể chọn ra một người tiếp nhận vị trí Tông chủ Ngũ Hành tông, đem Hồn Nguyên tâm pháp mà y để lại phát dương quang đại.

Mà những người tu tiên xông vào tiên phủ này thì sao? Họ tự cho là đến tầm bảo, nhưng lại ngây thơ không biết bản thân đang trải qua sự tuyển chọn và khảo nghiệm.

Hóa Xà và cá bạc canh giữ ở hồ Lạc Tinh, dùng để sàng lọc những người tu vi không đủ, Truyền Tống trận một chiều ở đáy hồ, là để lọc ra người tu Ngũ hành linh khí, có thể tu luyện Hồn Nguyên tâm pháp, trận thất tình lục dục thì khỏi phải nói, là dùng để khảo nghiệm tâm tính, về phần Hải Trãi...

Hàn Ngâm quay người lại nhìn thẳng nó: “Nói cho ta biết làm sao ra ngoài!”

Hải Trãi nằm sấp dưới chân Mộ Thập Tam, đảo mắt nhìn cô: “Ngọc giản trong bức họa chẳng đã vết rõ rồi à? Người phải lập trọng thệ với Nghiêm Tử Ngọc trong bức họa, còn phải đập đầu ba cái, sau cùng bái kiến tổ sư, chấp chưởng Ngũ Hành tông, lúc đó ta mới nói cho người biết cách ra ngoài.”

Nghiêm Tử Ngọc chính là tục danh của vị Tông chủ sáng lập Ngũ Hành tông kia...

Hàn Ngâm nổi cáu: “Ta không thề lập lời thề ác kieu đó!”

Mộ Thập Tam cười khê: “E là việc này không phải do người muốn hay không đâu.”

Hàn Ngâm liếc xéo hẳn: “Sư thúc thích như thế, hay là ngài làm đi?”

Hải Trãi gầm nhẹ: “Hắn không được! Nhận quyền Tông chủ Ngũ Hành tông, phải tu Ngũ hành linh khí!”

“Thấy chứ, ta tình nguyện, nhưng nó không chịu.” Mộ Thập Tam rũ mắt, xoay xoay chung bạch ngọc trong tay một cách lười biếng: “Nghiêm Tử Ngọc đúng là tính toán chu đáo, nếu như người xông vào tiên phủ không tu Ngũ hành linh khí, cho dù qua được trận thất tình lục dục, cũng chỉ có thể bị giam đến chết ở đây, ta thấy để mọi người đều có đường sống, người nên lập thế bái tổ sư nhanh đi.”

“Lẽ nào không có cách khác sao?” Hàn Ngâm vẫn không cam lòng, giơ tay chỉ vào Hải Trãi nói: “Hay là chúng ta trói nó lại, nghiêm hình tra tấn, bắt nó khai cách ra ngoài!”

Trên chiếc sừng của Hải Trãi lập tức xẹt ra sấm sét đùng đùng, nó gầm thét: “Có gan thì thử coi!”

Nói giỡn hả, linh thú sống ngàn năm cô đâu xử được!

Hàn Ngâm lùi lại một bước, đen mặt nói: “Sư thúc...”

“Đừng gọi ta, ta cũng không có cách nào đâu.” Mộ Thập Tam cười khở: “Nếu ta đánh nhau với nó, thì tiên phủ động thiên này sẽ sụp đổ, đến lúc đó chúng ta một người cũng không thoát được, hơn nữa dù có tra khảo thì nó cũng sẽ không nói.”

Hải Trãi là loài linh thú giữ chữ tín bậc nhất, thiên tính dạy nó thà chết chứ không chịu khuất phục.

Hàn Ngâm nhướng mày: “Chẳng phải nó đồng ý để ngài sai bảo ngàn năm sao, ngài có thể hỏi nó.”

Hải Trãi hừ lạnh: “Lúc lập thệ ta đã nói trước, mệnh lệnh trái với ý nguyện của Nghiêm Tử Ngọc, ta sẽ không nghe.”

“Nghe thấy chưa.” Mộ Thập Tam nói vẻ bất đắc dĩ: “Người xem, thật ra nó rất hư, lúc này đồng ý giao ra trận thất tình lục dục, chẳng qua vì thấy cuối cùng người cũng tiếp quản vị trí Tông chủ Ngũ Hành tông, trận đồ kia thế nào cũng phải đưa cho người, bằng không nó đã chẳng đồng ý dễ dàng như vậy?”

Hàn Ngâm vẫn vắt nát óc để nghĩ cách: “Ta không ra nữa, ta ở đây tới khi tu thành tiên luôn! Có lẽ chờ tới khi ta tu thành tiên sẽ có năng lực đi ra ngoài?”

Mộ Thập Tam vẫn lắc đầu: “Không có khả năng!

“Tại sao?”

“Ở đây không có Ngũ hành linh mạch để người Tụ Linh, hơn nữa động thiên là nơi có thể dùng để tránh thiên kiếp, nếu không độ thiên kiếp, ta và người làm sao thành tiên?”

Hàn Ngâm nhất thời câm nín, cô muốn thu lại nhận xét ban này, bây giờ cô xin chắc chắn, Nghiêm Tử Ngọc không phải kinh tài tuyệt diễm, mà là một tên điên từ đầu tới chân!

Hải Trãi cười lạnh: “Người đừng từ chối chi thêm phiền, chấp nhận số phận đi cho rồi!”

Con linh thú chết bầm này cũng không phải đồ bình thường...

Trong lòng Hàn Ngâm thầm tưởng tượng dùng dao nhỏ đâm đâm đâm nó một ngàn lần.

“Đúng thế, người đừng từ chối nữa thì hơn.” Mộ Thập Tam cũng cười thâm ý: “Sau khi người tiếp quản Ngũ Hành tông, chẳng những tòa tiên phủ này là của người, mà cả nó cũng phải nghe lệnh người một ngàn năm, người nói xem, lúc đó nên xử nó thế nào đây?”

Câu này cực hợp ý Hàn Ngâm, khiến cơn uất ức trong lòng cô cũng tiêu hơn phân nửa, còn Hải Trãi thì run lên một cái, nằm lăn ra đất gào khóc tiếu: “Hu hu hu, người quá hèn hạ, ta không muốn sống nữa!”

“Vậy người tự sát nhanh nhanh một tý cho ta nhờ.” Hàn Ngâm cầm hận đá nó một cú, rồi đành phải lập lời thề trước bức họa của Nghiêm Tử Ngọc: “Tổ sư Ngũ Hành tông tại thượng, ta Hàn Ngâm ở đây lập trọng thệ, đời này kiếp này nhất định phải nhận được ba đệ tử thân truyền tu Ngũ hành linh khí, còn phải chịu trách nhiệm truyền cho họ Hồn Nguyên tâm pháp, đợi họ tu đến Đan Thành, đủ tư cách tiếp quản Ngũ Hành tông, bằng không phạt ta đời này không có hy vọng thành tiên!”

Cô càng nói càng nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu đệ tử thu nhận không nên thân, không tu được tới cảnh giới Đan Thành, hoặc không tuân theo tâm nguyện của tổ sư, không thu đủ ba đệ tử thân truyền, thì trước khi thọ tận, bất kể là lừa gạt dụ dỗ, hay bạo lực áp bức, cũng phải tìm được một linh thú cường đại đến trông coi tiên phủ động thiên ngàn năm, rồi giao lại Hồn Nguyên tâm pháp và trận đồ thất tình lục dục cho linh thú trông giữ, để đợi người đến sau, bằng không phạt sau khi ta chết, linh hồn chỉ có thể đầu thai vào đường súc sinh, đời đời làm trâu làm ngựa, không được giải thoát!”

Phát xong lời thề cực độc này, Hàn Ngâm lại đập đầu ba cái, sau đó không cầm lòng được, nhào vào lòng Mộ Thập Tam khóc toáng lên: “Mộ sư thúc, đây là lời thề thối gì chứ... ép người ta cả đời phải làm trâu làm ngựa cho tên chết dẫm Nghiêm Tử Ngọc đó, hơn nữa còn chẳng có chỗ trống nào cho người ta chui, quả là ác độc tột cùng! Ta... ta cũng không muốn sống nữa...”

Mộ Thập Tam khẽ run lên, sau đó đưa tay phủ lên tóc cô, cong môi cười khê: “Trước khi chết đừng quên trả trận đồ thất tình lục dục lại cho Hải Trãi, nếu không sau khi chết người phải vĩnh viễn nhập vào đường súc sinh...”

“Ngài còn nói! Ngài còn dám nói!” Hàn Ngâm khóc càng thương tâm hơn, chùi hết nước mắt nước mũi lên y phục của hắn, cuối cùng còn ngược cặp mắt đầm lệ lên nhìn hắn: “Ta là đệ tử Cửu Huyền, giữa đường lại nhảy sang Ngũ Hành tông, có khi nào bị trục xuất khỏi sư môn luôn không?”

Mộ Thập Tam bật cười: “Bây giờ người mới hỏi câu này, không phải hơi trễ sao?”

“Cũng hết cách rồi.” Hàn Ngâm gạt lệ: “Ngài xem, ta để mọi người thoát ra ngoài mà hy sinh lớn như thế, cho nên quay về lỡ chưởng môn muốn trục xuất ta, sư thúc nhất định phải biện hộ cho ta...”

Cô còn chưa dứt câu, trận đồ thất tình lục dục phía sau đột nhiên lóe sáng, bóng dáng Lạc Vân Khanh với sắc mặt tái nhợt hiện ra từ hư không.

~ Hết chương 103 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thói Quen Trong Mộng

Thói quen trong mộng

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm sống hơn mười năm, cô không tính kế người khác đã đỡ lẫn rồi, có khi nào lại bị người ta mưu hại tàn ác thế này đâu? Đả kích hơn chính là kẻ mưu hại cô còn là người của ngàn năm trước, cô chẳng những không có đường phản kháng, mà còn không có cơ hội báo thù!

Bi phần, ử rữ, thống khổ...

Lúc này cô đang chìm đắm trong tâm trạng tiêu cực của bản thân, nên hoàn toàn không để ý tới tình hình chung quanh, chỉ càng nghĩ càng thương tâm, lại dựa sát vào Mộ Thập Tam, khóc nức: “Loại chuyện này hình như là tối kỵ của môn phái... nếu chưởng môn với sư phụ không chịu tha thứ cho ta, thì ta biết làm sao bây giờ...”

Chuyện này sao...

Mộ Thập Tam không biết La Cẩn và Lệ Thanh Hàn sẽ có thái độ gì với chuyện này, thế nhưng hẳn biết Lạc Vân Khanh nhất định sẽ hiểu lầm. Bởi vì lúc Lạc Vân Khanh đi ra từ trận thất tình lục dục sắc mặt đã trắng bệch, lúc này nghe nửa đoạn hội thoại cực dễ khiến người ta liên tưởng này của Hàn Ngâm, sắc mặt lại càng tái xanh.

Cảm giác này, sao lại thú vị như vậy!

Mộ Thập Tam thừa nhận mình có một hứng thú tội ác, khoe môi cong lên không dần được, thật là muốn cười.

Hơn nữa không chỉ Lạc Vân Khanh, mà Giang Tĩnh Dạ của Tru Yêu môn cũng vừa phá trận ngay đúng lúc này, sau khi thấy hắc thì chợt ngẩn người, cả gương mặt toàn là khiếp sợ và vui sướng, nhưng sao hắc không nhớ là mình biết cô ta?

Thật là càng lúc càng thú vị...

Mộ Thập Tam rũ mắt nhìn Hàn Ngâm vẫn đang mù mờ không biết, còn kéo y phục hắc chùi nước mũi, ánh mắt dịu dàng như nước.

Xem ra mắt nhìn của hắc không sai chút nào, từ đầu đã nhìn ra cô nhóc này có tài gây họa trời sinh, mặc dù lơ mơ không biết, cũng có thể chọc ra một trận gà bay chó sủa.

Hoặc phải nói rằng, ở cạnh cô sẽ mãi mãi không buồn chán, có thể nhìn cô bắt nạt người khác, không thì sẽ liên thủ với cô bắt nạt người khác, lúc không có ai để bắt nạt thì cũng có thể lôi cô ra bắt nạt, vì phản ứng của cô sau khi bị bắt nạt, muốn giậm chân giận dữ nhưng lại bị lý trí kiềm nén, loại biểu cảm mâu thuẫn ẩn nhẫn này thật là dễ nhìn.

Quan trọng nhất là năng lực kháng đả kích của cô quá mạnh mẽ, da mặt còn đủ dày, dù cho bắt nạt chà đạp cô bao nhiêu lần thì cô vẫn tràn đầy sức sống, nghị lực vô hạn. Thỉnh thoảng có thể đánh trả lại một đòn, sau đó còn mặt dày mày dạn bám vào đó mà leo lên. Không như những người khác, một câu nói nặng, không phải khó chịu buồn bực thì chính là trưng ra bản mặt mẹ kế, không nữa thì chính là khóc lóc sụt sùi, hoảng hốt vô hạn, làm người nhìn phát phì.

Mộ Thập Tam chỉ liếc qua một thoáng rồi lập tức phớt lờ hai người vừa xông ra khỏi trận thất tình lục dục đang nhìn bọn họ chăm chăm, hần chỉ hỏi Hàn Ngâm: “Khóc xong chưa?”

“Chưa xong!” Hàn Ngâm vốn tính kiên cường trời sinh, từ nhỏ đến lớn dù có khổ hơn nữa cũng đều cắn răng vượt qua, cực ít khi yếu đuối thống khổ, cho nên trận khóc này, cũng như trút hết toàn bộ tủi thân uất ức dồn nén cả đời, làm lòng thật dễ chịu, hiếm khi được buông thả bản thân một lần, thế là cứ làm cho thả cửa: “Ngài đừng làm ồn, để ta khóc nghiêm túc một trận coi.”

Khóc nghiêm túc một trận...

Loại cảm giác khoe môi giật giật chỉ muốn phá lên cười thật to này, đến cùng là sao đây!

Mộ Thập Tam cố nén cười, nói: “Tốt nhất thì chờ lát nữa người hãy khóc tiếp.”

Hàn Ngâm thút thít: “Tại sao?”

Mộ Thập Tam có vẻ mừng tai vui họa, nói: “Bởi vì hình như có người muốn tìm người tính sổ.”

Có ý gì?

Hàn Ngâm khóc tới mức mờ mịt, chỉ quay gương mặt đã lem nhem nước mắt của mình lại theo bản năng, sau đó nhìn qua vành mắt sưng đỏ, thấy hai người với hai sắc mặt trắng bệch. Một người mặt như sương lạnh, trông có vẻ đang cố hết sức để kiềm chế tức giận, đây là của Lạc Vân Khanh. Người còn lại thì cắn chặt hàm, đang nhìn cô chăm chăm với vẻ phần hận, đây là của Giang Tĩnh Dạ.

“Các người...”

Thấy họ đi ra, Hàn Ngâm mừng rỡ chưa được một giây, ngay sau đó phát hiện ánh mắt hai vị này nhìn mình đều có chút bất thiện, cô mới hoàn hồn lại, ý thức được tay mình đang ôm chặt eo Mộ Thập Tam, còn Mộ Thập Tam, thì lại trưng ra cái dáng khoanh tay đứng nhìn, cứ như đang chuẩn bị đồ nhắm chờ cô hát tuồng.

May mà đầu óc cô nhanh nhạy, đối mặt với tình huống bất ngờ này cũng không bị loạn thần kinh, mà bình tĩnh lại rất nhanh, chẳng những cô không nhảy dựng lên, trái lại còn bổ nhào vào lòng Mộ Thập Tam lần nữa, vừa khóc vừa nói: “Ca ca xa lạ ơi, hóa ra huynh chưa có chết! Đây thật là... thật là tốt quá... ta còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại huynh nữa...”

Phản ứng này của cô thật sự là vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người!

Ba nét mặt với ba sắc thái khác nhau, trong lòng không hện mà cùng thầm than một tiếng...

Giả bộ như thật!

Nhưng mà tránh được nhất thời, chứ không tránh được cả đời, ba người đều không phải đồ ngốc, không ai nói tiếng nào, như muốn xem thử vở hài kịch này cô định hát tiếp thế nào, nhất là Mộ Thập Tam, giả vờ như không biết Hàn Ngâm đang lén lút nhéo hăn nhờ hăn giải vây.

Bọn chết dẫm này!

Hàn Ngâm nào có tuồng gì để diễn nữa, chỉ vừa khóc vừa mắng thăm trong lòng, cuối cùng chẳng còn lý do gì để làm lơ hai người còn lại mà ôm Mộ Thập Tam khóc tiếp nữa, cô đành phải đứng lên quay người lại, vừa lấy ống tay áo lau nước mắt, vừa kéo tay Giang Tĩnh Dạ, kêu lên ngọt lịm: “Giang tỷ tỷ, đây là vị ca ca xa lạ mà tỷ tìm ta hỏi thăm, ta không ngờ còn có thể gặp lại y, ờ... hình như tỷ quen y hả, vậy hai người cứ từ từ ôn chuyện nhé, ta...”

Cô liếc mắt nhìn Lạc Vân Khanh, nói với vẻ chột dạ: “Lạc sư huynh, Tích Tích vẫn chưa phá được trận, muội hơi lo cho cô ấy, huynh chờ muội xem thử tình hình của cô ấy trước đã...”

Ba mươi sáu kế, tẩu là thượng sách!

Nói rồi Hàn Ngâm giật phắt tấm trận đồ thất tình lục dục trên bàn, sau đó không sợ chết gõ lên sừng của con Hải Trãi nằm bên cạnh, giục nó: “Đi mau đi mau!”

Cô đã là Tông chủ Ngũ Hành tông, nên đương nhiên Hải Trãi cũng không thể cãi lại mệnh mệnh của cô, đành phải nhấc bốn vó đạp mây bay nhanh đi, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Ba người còn lại trên điện, giá nào cũng không ngờ được Hàn Ngâm lại vô sỉ tới trình độ này, bỏ lại cục diện rồi bởi mà chẳng thèm giải thích, trực tiếp cầm đầu bỏ chạy!

Trong đó Mộ Thập Tam là vừa bức mình vừa buồn cười nhất, vì cô đi lần này, người phải dọn dẹp cục diện rồi rắc lại biến thành hăn.

Hừ hừ, món nợ này, về rồi nhất định phải tìm cô tính kỹ một lần!

Oán thầm thì oán thầm, nhưng một khi Mộ thập Tam đã quyết định chuyện gì thì sẽ thẳng thắn dứt khoát chứ không dài dòng, do đó nhìn về phía Lạc Vân Khanh trước, ném cho hăn một câu: “Đi xem bức vẽ trên điện, lát nữa có việc muốn tìm người thương lượng.”

Lạc Vân Khanh khẽ gật đầu, mím môi làm theo lệnh.

Sau đó Mộ Thập Tam mới quan sát Giang Tĩnh Dạ từ trên xuống dưới, hỏi: “Nói đi, cô là ai, tại sao lại tìm Hàn Ngâm hỏi thăm ta?”

Tâm trạng của Giang Tĩnh Dạ có vẻ hết sức phức tạp, cắn môi một cái, rồi bước lên quỳ xuống: “Thập Tam công tử, công tử không nhớ ta thật sao?”

Một tiếng “Thập Tam công tử” thoáng chốc đã mở ra hồi ức xưa cũ niêm kín từ lâu của Mộ Thập Tam, nhưng dù mắt hấn trở nên sâu hơn, nhìn thật kỹ Giang Tĩnh Dạ đang quỳ gối trước mặt, thì vẫn không có chút ấn tượng gì với cô.

Trong khi đó, bên ngoài Vân Trung điện.

Hàn Ngâm nằm trên một thảm cỏ rộng, thở dốc liên hồi: “Nguy hiểm thật!”

Nếu cô không phản ứng nhanh, thì suýt chút nữa đã bị tóm rồi!

Tuy bị tóm cũng chẳng nguy tới tính mạng, nhưng lòng cô lại phải chịu tra tấn.

Ấy, không phải cô sợ đối mặt với Giang Tĩnh Dạ đâu, cô không nợ cô ta gì cả, lừa thì lừa, có gì ghê gớm đâu. Mà người cô không dám đối mặt chính là Lạc Vân Khanh, quả thực có thể tưởng tượng ra cặp mắt lạnh lùng của hắn, lúc nhìn cô sẽ lộ ra vẻ thất vọng cỡ nào...

“A, phiền quá, phiền quá đi, không muốn nghĩ nữa!” Hàn Ngâm che mặt lặn lộn trên cỏ, nhưng lát sau đã đỏ mặt ngời dậy.

Chẳng còn cách nào, cô vẫn không cầm lòng được hồi tưởng lại chuyện xảy ra lúc này, cố nhớ lại vì nguyên nhân gì mà lại khiến cô nhào vào lòng Mộ Thập Tam khóc thoải mái như thế.

Nghĩ ngợi hồi lâu, cô bỗng chợt dạ phát hiện, chính là do thói quen mà ra!

Nhưng không phải thói quen ngoài đời thật, mà là trong giấc mộng ở khách điểm Mộng Tử...

Ở trong mộng, cô và Mộ Thập Tam cùng vượt qua năm tháng, tuy chưa tới mức tình chàng ý thiếp, thế nhưng hai người đã cực kỳ tự nhiên thân thuộc. Lúc cô gặp chuyện vui, có thể cười thả cửa với hắn mà không hề kiêng nể, lúc cô tức giận, cũng có thể thoải mái nổi giận với hắn. Ở trước mặt hắn, cô sống rất thật với bản chất, hoàn toàn không có chút dối trá nào.

Thật thống khổ...

Sau khi tỉnh mộng, cô đã tự nói với mình vô số lần, đó chỉ là giả! Quên đi quên đi quên hết đi! Nhưng tới khi đối diện với hắn thật sự, dù đầu óc cô vẫn tỉnh táo, nhưng thói quen dưỡng thành trong mơ đã ăn sâu vào tiềm thức, nó chi phối từng cử chỉ của cô theo bản năng, làm ra những phản xạ “Quen thuộc”.

Chết người là không chỉ có thế!

Cô không thể đổ hết mọi tội lỗi lên cử chỉ vô tâm của mình được, vì sau khi khóc xong một trận, có một thoáng tỉnh táo, cô bối rối nhận ra hình như mình đã quá thân mật với hắn. Khi đó cô cũng muốn sửa chữa sai lầm của mình ngay lập tức, cách xa hắn nhanh nhanh. Nhưng hắn không cản cô, mà lòng cô thì lại không muốn. Thế nên cô cứ giả bộ không biết, giả bộ mơ hồ, giả bộ không nghĩ tới bất cứ thứ gì, chỉ miệt mài khóc trong lòng hắn, khóc mãi khóc mãi, tới khi cô thật sự quên hết mọi thứ, tới khi nhóm Lạc Vân Khanh xuất hiện.

“Toi rồi!” Hàn Ngâm rên lên một tiếng, rồi lại nằm ngửa ra trên cỏ lăn qua lăn lại.

Làm sao bây giờ!

Cô rất không muốn, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, cô thích hăn mất rồi...

Không chỉ ở trong mộng, mà ngay cả hiện thực cũng y hệt!

Cô thích hăn trong hiện thực, nên mới muốn mơ thấy hăn, bước vào trong mộng để thích hăn.

Cô thích hăn ở trong mộng, cho nên ở hiện thực cũng không thể quên được hăn, vẫn thích hăn như cũ.

Nguyên nhân kết quả bên trong có hơi hỗn loạn, hết như suy nghĩ của cô lúc này. Nhưng mặc dù là một đống hỗn loạn, trong đó vẫn có một ý niệm rất rõ ràng...

Bất kể thật hư, cảm giác mà hăn cho cô vẫn hoàn toàn giống nhau, động tâm, nhưng thân phận của hăn...

Hải Trãi bực mình đạp hai chân, lạnh mắt nhìn Hàn Ngâm cứ lẩn qua lẩn lại trong bụi cỏ, rốt cuộc hết nhịn nổi, lên tiếng hỏi cô: “Trên người người có rận à?”

“Sư tử gì(*)?” Hàn Ngâm lơ mơ ngồi dậy, tới khi nhìn thấy bộ lông xanh của nó mới tỉnh óc lại, xỉ nó một tiếng: “Người có rận mới cần lăn bậy trên đất! Ta thế này là đang suy nghĩ chuyện phiền lòng!”

(*) Sư tử đồng âm với Sắt tử (Con rận), nên Hàn Ngâm mới nghe lầm.

“Hừ!” Hải Trãi nghiêng đầu sang chỗ khác: “Nhân loại đúng là thích tự tìm phiền não!”

Tự tìm phiền não...

Bốn chữ này khiến Hàn Ngâm giật mình, vì cô sức nhớ tới câu nói kia của Mộ Thập Tam: Trên đời vốn vô sự, chỉ có con người tự chuốc ưu

phiền! Chỉ cần không thẹn với bản tâm, người muốn làm gì thì cứ làm, không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

Thế thì, thích hăn chính là xuất phát từ bản tâm, cũng đâu phải làm chuyện gì thương thiên hại lý, tại sao cô phải khổ não cả buổi trời thế này hả?

~ Hết chương 104 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Thế Gia Công Tử

Thế gia công tử

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm cứ gặp chuyện thì lại suy nghĩ nhiều, một là vì cô trời sinh lạnh lợi, hai là bị nghịch cảnh tôi luyện thành phản ứng bản năng, chứ thật ra suy nghĩ chân chính của cô cũng hết sức đơn giản thẳng thẳng, từ trước đến nay cô cũng không thích suy nghĩ nhiều những thứ vô dụng để tự tìm phiền não, do đó vừa nghĩ thông suốt xong, tâm trạng cô đã lập tức vui như nắng.

Về phần Mộ Thập Tam có chấp nhận tình cảm của cô hay không, có thích cô hay không, vấn đề này theo cô là hết sức dư thừa. Bởi vì cô vẫn cho rằng thích là chuyện của một người, hai bên yêu nhau mới là chuyện của hai người. Thế nên thái độ của Mộ Thập Tam thế nào, hoàn toàn không ảnh hưởng tới tình cảm của cô.

Đương nhiên cô không có khuynh hướng tự ngược bản thân, khi thích một người cũng sẽ mong được đáp lại, mong có thể biến chuyện của một người thành chuyện của hai người, trong trường hợp này, có thể dùng một câu mà Mộ Thập Tam từng nói để ví von: Nếu ta yêu một người, bất kể là lừa gạt hay dụ dỗ, ta nhất định phải khiến nàng cũng yêu ta!

Chẳng biết hẳn có hối hận khi lỡ nói câu này trước mặt cô không nhỉ...

Nghĩ rồi Hàn Ngâm lại cảm thấy buồn cười, nằm vật ra trong thảm cỏ mềm mại thơm ngát, duỗi duỗi lưng một cách thích thú, rồi tiện tay cầm trận đồ thất tình lục dục, cảm ứng thử huyệt cảnh mà Tích Tích đang ở.

Thật kỳ lạ...

Tích Tích bình yên vô sự, những nguy cơ tiềm ẩn quanh cô ấy hiện tại không còn sót lại chút nào, điều này chứng tỏ cô ấy cũng đã phá được trận pháp, vậy tại sao vẫn chưa ra được?

Trí tò mò bị khơi dậy, Hàn Ngâm bèn đưa tay quét nhẹ qua trận đồ thất tình lục dục, màn sương mù lơ lửng trên trận đồ liền bị thổi sạch, lộ ra vô số đốm sáng nhấp nháy bên dưới.

Những đốm sáng này đều là huyệt linh.

Dù biết trước sự tồn tại của pháp bảo này tương đối nghịch thiên, nhưng đến khi tận mắt trông thấy nhiều huyệt linh thế này, cô vẫn lấy làm kinh hãi, trước đây có bao nhiêu người bị nhốt chết trong trận này vậy hả!

May quá may quá, Nghiêm Tử Ngọc muốn chọn người tiếp quản Ngũ Hành tông, cho nên lúc cô vào trận đồ, Hải Trãi không khởi động trận pháp mà để mặc cô tự sinh tự diệt, không thì huyệt cảnh chông huyệt cảnh, đan xen bất tận, bản thân nghĩ rằng đã phá được trận, nhưng kỳ thực vẫn đang bên trong huyệt cảnh. Nếu không có pháp lực vô song và ý chí mạnh mẽ, thì sợ là chưa được bao lâu đã lạc hướng hoàn toàn.

Hàn Ngâm nghĩ đến đây mà lòng còn sợ hãi, bèn lấy Tạo Hóa Kim Tiền ra, gọi: “Tiền gia.”

Tạo Hóa Kim Tiền hừ lạnh: “Cảnh cáo ngươi, đừng có nhòm ngó tới quả Ngũ Hành, bằng không bốn đại gia căn chết ngươi!”

Đây rồi đây rồi, Hàn Ngâm an tâm rồi, xem ra cô đã thoát khỏi huyệt cảnh thật rồi, vì dù Huyệt linh có mô phỏng những người khác giống cỡ nào, nhưng muốn mô phỏng cái đồ pháp bảo kiêu ngạo, tính thối, lại bủn xỉn đáng ghét thế này thì chẳng dễ chút nào!

Về phần quả Ngũ Hành này nọ, lúc này cô thật lòng chưa nghĩ tới đâu, nhưng bây giờ đã bị nó chửi tỉnh rồi, thế là lập tức lộ ra cái mặt cười tà ác, lòng thầm nghĩ: Tiền gia, chúng ta chờ xem!

Khi cô gọi hồn về với trận đồ thất tình lục dục lần nữa, thì nhìn thấy ẩn nấp trong vô số huyệt linh đang dần tan biến, một bức tranh đang từ từ hiện ra, đó là...

Tàng Tích điện của núi Cửu Huyền.

Vào một buổi chiều xuân, sân đình vắng vẻ, hòa theo làn gió nhẹ là tơ liễu lất phất như mưa rơi.

Tích Tích ôm gối ngồi một mình trên bậc thang ngoài điện, đưa mắt nhìn về bóng người đang ngồi dựa vào gốc cây ngàn năm xa xa.

Người nọ cầm một quyển sách cũ, đọc chưa đầy hai hàng chữ sẽ dùng ngón tay lướt nhẹ qua trang sách, nhẹ nhàng phất bay tơ liễu đậu trên đó. Nhưng cây liễu y dựa vào lại như nghịch ngợm trời sinh, mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi qua là lại mượn lực rung rung hàng vạn hàng nghìn nhánh liễu mảnh như tơ, để tơ liễu cuốn bay đầy trời, rồi chậm rãi rơi lên người nọ, đầy đầu đầy thân, khiến tóc y chưa già mà đã bạc trắng.

Khung cảnh trước mắt không thay đổi, thời gian như đã dừng lại.

Hàn Ngâm biết rõ tất cả những thứ này đều là do Huyệt linh biến hóa theo niệm tưởng trong tâm của Tích Tích, ngơ ngẩn nhìn một hồi, sau đó không muốn quấy rầy Tích Tích nên định che trận đồ lại.

Đúng lúc này chợt có tiếng thở dài vang lên trầm thấp, nhẹ như tơ liễu bay.

Sau tiếng thở dài, Tích Tích lại thì thào độc thoại: “Rối tung lộn xộn như vậy, thật ra rất đáng ghét, vậy mà y vẫn có thể chịu được.”

Tơ liễu bay quá nhiều quả thật không dễ chịu lắm, sẽ làm mặt và gây cổ rất ngứa, hơn nữa hít thở cũng khó khăn.

Hàn Ngâm nhủ bụng nếu như cô ở trong đó, nhất định sẽ không chịu đựng nổi, lỡ như phiền tới cực hạn, không chừng còn đi tìm cây rìu, bửa sạch cành liễu đem nhóm lửa! Nhưng Ngô Cự Liễn lại là người lãnh đạm, toàn thân toát ra vẻ thanh thản thông dong, chẳng có chút dáng vẻ cáu kỉnh nào, khi ghép chung với tơ liễu càng khiến cho khung cảnh trước mắt đẹp như tranh vẽ.

Dù sao cũng không có chuyện gì, cứ để Tích Tích chơi đùa ở đó một lát đi.

Hàn Ngâm khẽ khàng che trận đồ lại, rồi ngồi trong bụi cỏ đến thất thần.

Cùng lúc đó, ở trong Vân Trung điện, Mộ Thập Tam bỗng nhiên vươn tay ra tóm được một con heo mập tròn vo đang trốn đằng sau nhụyễn tháp, lúc bị tóm nó còn trợn cặp mắt heo lấp lánh, đập bốn móng loạn xạ.

Hắn tiện tay ném con heo xuống đất, liếc xéo nó: “Trốn ở đây nghe trộm đủ rồi chứ? Nhanh đi kêu chủ nhân vô sỉ của ngươi về đi, chúng ta phải ra ngoài.”

Thổ Linh trư bị ném lăn quay hai vòng, đứng dậy ụt ịt bất mãn, sau đó mới lắc lắc cái mõng heo, chậm rãi đi ra ngoài điện.

Mộ Thập Tam nhìn bóng dáng nó dần dần biến mất, ánh mắt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ở một nơi xa xôi bên ngoài Vân Trung điện, Hàn Ngâm đang nằm lọt thỏm trong bụi cỏ lim dim ngủ, thì bị Thổ Linh trư ủa tỉnh.

“Cái gì! Hắn nói ta vô sỉ?” Vừa dò linh thức qua cô đã nhồm dậy ngay lập tức, đang muốn nổi đóa thì lại bị tin khác của Thổ Linh trư làm giật mình.

“Hả, Mộ sư thúc xuất thân thế gia, Giang Tĩnh Dạ kia là nha hoàn của nhà hắn trước kia sao?”

Hàn Ngâm ngửi được mùi tin đồn phổ phường cực kỳ quen thuộc trong đây, dường như nhờ đó cô có thể moi ra được chút thân thế của Mộ Thập Tam, thế là hai mắt cô vụt sáng, vội vã ngưng tụ linh thức tiến hành giao lưu trong im lặng với Thổ Linh trư.

Hóa ra Mộ Thập Tam xuất thân từ họ Diệp, thế gia ở Kỳ Nguyên...

Được rồi, thật ra Hàn Ngâm chẳng biết chút xíu gì về Diệp gia này cả, lai lịch thì càng khỏi phải bàn, đương nhiên Thổ Linh trư cũng mù tịt. Chỉ có thể thông qua đoạn đối thoại của Mộ Thập Tam và Giang Tĩnh Dạ để biết được Diệp gia truyền thừa mấy đời, con cháu thịnh vượng, trong nhà Mộ Thập Tam xếp thứ mười ba, mà nha hoàn tên Giang Tĩnh Dạ đó, thật ra tên thật là Chiêu Niệm, được chủ nhân ban tên là Diệp Tĩnh Giang.

Vì màn đối thoại vừa rồi đa phần là Giang Tĩnh Dạ nói, Mộ Thập Tam nghe, thế nên tin tức mà Thổ Linh trư báo lại cho Hàn Ngâm phần nhiều là lời của Giang Tĩnh Dạ.

Giang Tĩnh Dạ nói rằng cô vẫn nhớ rõ tám năm trước, Diệp gia có khách quý tới nhà, khi ấy cô chỉ mới chín tuổi, lại là thân nha hoàn thấp kém, nên dĩ nhiên không biết thân phận của vị khách quý kia, chỉ biết gia

chủ đón tiếp vị khách đó cực kỳ long trọng, khiến cho cô để lại ấn tượng khó phai.

Vị khách quý kia chỉ ở lại Diệp gia hai ngày, lúc gần đi cũng mang theo Mộ Thập Tam. Điều này làm cho Giang Tĩnh Dạ vô cùng mất mát, bởi vì cô vừa được chọn trúng, sắp sửa được đưa tới làm nha hoàn hầu cận của Mộ Thập Tam, đây cũng coi như là một vị trí tốt đẹp. Thế nhưng hẳn đi chuyển này thì vị trí kia cũng coi như mất đi. Cô để ý nghe ngóng chung quanh mới biết vị khách quý kia là một vị tiên sư, nhìn trúng tư chất tuyệt thế của Thập Tam công tử, nên đã đưa công tử đi tu tiên.

Chuyện tu tiên này, với một tiểu nha hoàn chín tuổi trải đời chưa lâu như cô thì hết sức mờ ảo hư vô, hoàn toàn thua xa vinh hoa phú quý trước mắt. Nhưng cả Diệp gia đều vui mừng thay cho Mộ Thập Tam, nói rằng đây là cơ duyên to lớn của hẳn, thế là cô đành phải chôn khổ sở vào đáy lòng.

Giang Tĩnh Dạ là nha hoàn sống ở Diệp gia, cha mẹ cũng là người hầu của Diệp gia, thấy cô sầu não ủ ê, mẹ cô bèn đi cầu xin Diệp phu nhân, cho cô đến nhà bà con xa ở quê ở mấy ngày, muốn cho cô vui sầu. Nhưng nào ngờ chuyển đi này, chính là vĩnh biệt.

Cô vẫn nhớ như in ngày đó, cô mới đến nhà bà con xa ở một đêm, sớm thức dậy tâm trạng vẫn vô cùng suy sụp, những đứa trẻ trong thôn gọi cô đi chơi, cô cũng chẳng buồn đi, chỉ kê một chiếc ghế rồi ngồi ở cửa buồn rầu. Đến gần xế trưa thì có người vào thôn chọn rau quả để đem vào thành bán, người đó còn mang theo một tin tức động trời, nói rằng mọi người trong thành đang khát nhau lắm, vào giờ Sửu tối qua chẳng hiểu sao cả Diệp gia chột bùng cháy bạch quang, phủ đệ sân viện đã bị san bằng trong im lặng, toàn gia trên dưới, đừng nói người, ngay cả gà chó cũng không trốn thoát!

Cô là người may mắn sống sót duy nhất, nghe thấy tin này mắt lập tức tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Sau đó cô tức tốc chạy về thành nhìn tận mắt, và quả nhiên là thế, nơi vốn là Diệp gia trước đây, chỉ còn lại một lớp tro tàn trắng phiêu đầy cộp, gió thổi qua cuốn bay như tuyết, rải trắng cả thành suốt mấy ngày liền.

Lớp tro trắng kia vừa nhìn đã biết là tàn dư do lửa thiêu, cả nhà và người đều bị đốt rụi, chuyện này về sau đã biến tướng thành lời đồn ác độc lan khắp cả thành, nói rằng Diệp gia bề ngoài là thư hương thế gia, nhưng bên trong lại làm đầy chuyện ác, thiên địa bất dung, cho nên mới gặp phải tai họa diệt gia.

Diệp gia đã mất, cha mẹ không còn, Giang Tĩnh Dạ chẳng có chỗ dung thân, may mà người bà con xa tốt bụng, nên đã giữ cô lại. Nhưng trong lòng cô vẫn khắc sâu chuyện này, vẫn còn băn khoăn vị Thập Tam công tử của Diệp gia vì đi tu tiên mà may mắn thoát khỏi kiếp nạn. Đợi khi đã lớn tuổi hơn, cô bèn tìm đủ mọi cách nghe ngóng nơi nào có thể tu tiên, trải qua trăm đắng ngàn cay mới bái nhập vào Tru Yêu môn, sau đó vừa tu luyện, vừa dò hỏi tung tích của Mộ Thập Tam khắp nơi, cô muốn tìm ra hắc đế cùng nhau điều tra xem thảm họa năm xưa cuối cùng là do thiên tai, hay nhân họa.

“Là thế này sao.” Hàn Ngâm biết được đại khái nguyên nhân hậu quả xong thì ngẩn ra thất thần, nhưng chẳng được bao lâu cô đã lên tiếng thắc mắc: “Chỉ thế thôi sao? Nếu chỉ muốn điều tra thảm họa năm đó, thì tự cô ta cũng tra được mà, tại sao vẫn nhớ tới Mộ sư thúc? Hơn nữa khi đó cô ta vẫn còn là trẻ con, lúc Mộ sư thúc bị sư tổ mang đi tu tiên tuổi cũng không lớn, đã nhiều năm trôi qua như vậy, vóc dáng này, dung mạo này, khẳng định đã không giống với trong ký ức nữa, tại sao cô ta vẫn nhận ra được?”

Thổ Linh trư đảo mắt heo, lắc lắc tai heo, ý là ta nào biết đâu.

“Người xem, Mộ sư thúc không nhớ rõ cô ta, phải để cô ta nhắc mới biết!” Hàn Ngâm nhéo cái đuôi heo, gặng hỏi không tha: “Ngẫm lại nhanh lên, có phải người nhớ sót cái gì quên nói với ta không hả!”

Đúng lúc này một giọng trầm thấp dễ nghe mang theo chút biếng nhác vang lên sau lưng cô: “Muốn biết, tại sao người không hỏi thẳng ta?”

Hàn Ngâm quay phắt đầu lại, nhìn thấy Mộ Thập Tam đang đứng ở đó lờ mờ mình, thế là lập tức nhào tới ôm lấy cánh tay hắn, xum xoe: “Ngài chịu nói cho ta biết sao? Vậy nói mau lên, mau lên!”

Quả nhiên là vô sỉ hết phần người ta...

Mộ Thập Tam hết cách: “Người có biết cái gì là nói móc không hả?”

Nếu là người bình thường, gặp phải tình huống đang nói lên sau lưng người ta, lại bị người ta bắt quả tang, thì ít nhiều cũng biết xấu hổ hay thẹn thùng, chứ có ai như cô, chẳng những không đỏ mặt mà còn quăn lấy người ta hỏi tới!

“Ta biết!” Hàn Ngâm còn gật đầu như thật, sau đó hồi hả giục hắn: “Cho ngài nói móc rồi đó, bây giờ ngài kể được chưa?”

Mộ Thập Tam:...

~ Hết chương 105 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lỗi Ra Hãm Hại

Lỗi ra hãm hại

Edit: Yun.chan

Hàn Ngâm đã quán người là giỏi đủ chiêu trò, để tránh phiền phức, Mộ Thập Tam sụp mắt ngẫm nghĩ một chút, dường như cũng không có gì không thể nói.

Nghĩ rồi hần cười khê: “Ngày xưa ta chỉ vô tình nói đỡ cho cô ta một câu, ta gần như quên mất rồi, nhưng không ngờ cô ta vẫn nhớ, lúc này cô ta cảm ơn ta, ta mới nhớ hình như có chuyện như vậy.”

Cũng nhờ đó hần mới tin thân phận mà Giang Tĩnh Dạ tự xưng, nếu không đột nhiên từ đâu trời ra một “Cổ nhân”, khiến trong lòng hần cũng có chút hoài nghi.

Hàn Ngâm không dẫn được cơn tò mò, truy hỏi ráo riết: “Ngài nói đỡ cho cô ta cái gì?”

Mộ Thập Tam liếc cô một cái rồi đáp: “Nha hoàn nhỏ tuổi trong thế gia đại tộc, những ai có dung mạo và giọng nói hay sẽ bị lựa chọn, đưa đi học múa luyện đàn, khi đó cô ta bị chọn nhưng lại khóc lóc giãy giụa không muốn đi, đúng lúc đó ta đi ngang qua nhìn thấy, bèn thuận miệng nói mình thiếu một nha hoàn để sai bảo, gọi người mang cô ta đến viện của ta.”

Hàn Ngâm chưa được trải nghiệm sự phú quý của thế gia vọng tộc bao giờ, nhưng có nghe mấy lời buôn chuyện ở đầu đường cuối ngõ, biết rằng những ca cơ vũ nữ được bồi dưỡng ra không phải bị chủ nhân dùng để tự tiêu khiển, để khách vui đùa, thì chính là bị đưa tới các nhà quan lớn quyền quý để kết giao, hơn phân nửa đều rơi vào kết cục phiêu linh bi thảm. Nghĩ rồi cô gật đầu tư lự, tiếp lời: “VẬY ngài cũng được coi là nửa ân nhân của cô ta rồi, nói thế, cô ta cảm kích ngài, mấy năm qua đi vẫn không quên được, cũng là điều dễ hiểu thôi.”

Khóe môi Mộ Thập Tam gật gật, ân nhân thì ân nhân, cái nửa ân nhân này cô lấy ở đâu ra vậy!

Hàn Ngâm vẫn đang lặng lẽ quan sát hắn, càng nhìn càng thấy hăn mi mục anh tuấn, phong tư trác tuyệt, nếu nói bạch y Cửu Huyền khoác lên người Lạc Vân Khanh là xuất trần thoát tục, thì khi mặc trên người hăn chính là tự do phóng khoáng, một lạnh lùng, một tỏa sáng, cho người ta cảm giác khác nhau nhưng lại xuất sắc giống nhau, người như vậy đích xác khiến người ta nhìn qua một lần là khó quên, chuyện đã qua nhiều năm, mà Giang Tĩnh Dạ còn nhớ được hăn, cũng chẳng phải là chuyện gì quá lạ lùng.

“Sư thúc.” Cô đột nhiên hỏi: “Chuyện nhà ngài, ngài...”

Nét mặt Mộ Thập Tam không nhìn ra được vẻ bi thương, hăn chỉ thản nhiên cắt lời cô: “Ta đã biết từ lâu rồi.”

Chuyện như vậy, rất khó chôn vùi trong thời gian ngắn, mấy năm trước, khi hăn vừa có thể xuống núi thì đã biết rồi.

Hàn Ngâm nhẹ giọng hỏi: “VẬY ngài có biết đó là do thiên tai hay nhân họa không?”

“Về sau.” Mộ Thập Tam lại không đối gạt cô.

Trông hăn dừng dừng như thế, Hàn Ngâm cũng hơi hiểu ra: “Ngài đã báo thù?”

“Không sai.” Ánh mắt hăn trở nên thâm thúy, không bàn chuyện này nữa mà chỉ nói một tiếng: “Đi thôi.”

Trong lòng Hàn Ngâm rất hiếu kỳ, là pháp lực của ai hùng mạnh đến vậy, có thể hủy diệt toàn bộ Diệp gia trong im lặng, và lại quan trọng nhất là, người đó lợi hại đến thế, làm sao Mộ Thập Tam lại tìm được hăn, báo gia thù? Chẳng qua hiếu kỳ thì hiếu kỳ, Mộ Thập Tam rõ ràng đã không muốn nói, cô cũng không trông mong hỏi được nguyên nhân. Dù sao đây cũng là vết thương chôn sâu trong lòng hăn, cô đâu phải người không có mắt, chỉ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà cửa vào vết sẹo của người khác.

Khi hai người trở lại Vân Trung điện, ánh mắt lạnh lùng của Lạc Vân Khanh đang nhìn chăm chăm vào bức họa cuối cùng, Giang Tĩnh Dạ đang ngồi một mình bên kia, vành mắt ửng đỏ trông như vừa mới khóc.

Mộ Thập Tam vào điện liền hỏi Lạc Vân Khanh: “Chuyện Hàn Ngâm tiếp quản Ngũ Hành tông, người nghĩ nên báo lại với chương môn thế nào?”

Rõ ràng Lạc Vân Khanh đã cân nhắc rất lâu, vừa được hỏi đã đáp ngay: “Báo lại sự thật.”

Vừa trông thấy Lạc Vân Khanh, Hàn Ngâm lại nhớ tới màn khóc lóc bị hăn bắt gặp lúc nãy, khiến cô hơi thiếu tự tin, bèn nhỏ giọng nói: “Không nói có được không? Dù sao người của Ngũ Hành tông đã chết hết từ lâu rồi, không nói cũng chẳng ai biết mà.”

Mộ Thập Tam cười khê: “Vậy người giải thích lai lịch của con Hải Trãi này thế nào đây?”

Hự, suýt quên bém nó.

Hàn Ngâm quét cặp mắt không có ý tốt qua Hải Trãi, lèm bèm: “Đã bảo nghe lệnh ta ngàn năm mà không thể sai bảo nó hết mức thì đúng là lỗ to.”

Nó đã tạo nghiệt gì, sao lại gặp phải toàn đồ lưu manh thế này!

Hải Trãi nội thương ghê gớm, chạy vào góc điện khóc hu hu, nhưng một giây sau đã bị Hàn Ngâm tóm đuôi lôi ra, hỏi nó cách ra khỏi tiên phủ động thiên này. Nó đành phải hậm hực phun ra một chiếc nhẫn ngũ hành, nói: “Đây là tín vật của Tông chủ Ngũ Hành tông, dùng nó có thể mở ra trận pháp giấu phía sau bức họa.”

Ặc, trên cái nhẫn này toàn là nước bọt của Hải Trãi.

Hàn Ngâm ghét bỏ dùng liên tù tù ba bốn đạo Địch Trần chú liên, sau đó mới nhận lấy, hành động này rõ ràng đã làm tổn thương nặng nề lòng tự trọng của Hải Trãi, nó trực tiếp nằm vật ra đất gào khóc lăn lộn.

“Đừng khóc nữa, điếc cả tai.”

Chẳng biết cô đang dở hay chỉ trích người ta, chỉ thuận miệng nói một câu rồi đi xem chiếc nhẫn ngũ hành kia. Chiếc nhẫn này được làm từ chất gỗ đặc biệt, tạo hình cũng khác xa bình thường, trên mặt nhẫn chia làm năm cạnh, trên cạnh cần năm viên linh thạch với năm màu xanh, đỏ, vàng, trắng và đen. Chưa kể toàn thân nó được khắc hoa văn cổ xưa, trên đường nét hoa văn còn lập lòe năm tia sáng cùng màu với năm viên liên thạch.

Mộ Thập Tam chỉ nhìn thoáng qua rồi nói: “Pháp khí thượng phẩm, vật liệu chế tạo chiếc nhẫn này có bảy phần là cát Tinh Thần, thứ khám trên đó chính là tinh túy chiết lọc ra từ linh thạch ngũ hành, xem ra lời thề độc kia của ngươi không tính là thiệt thòi đâu.”

Hắn nói tốt, thì chiếc nhẫn này nhất định không tồi.

Ánh mắt Hàn Ngâm nhìn nhẫn Ngũ Hành bỗng trở nên phức tạp, không biết là hài lòng hay đau lòng, nguyên nhân hài lòng, tất nhiên là do thó được của hời, nguyên nhân đau lòng cũng cực đơn giản, để có được chiếc nhẫn này, cô phải trả giá quá cao!

Nhóm ba người Mộ Thập Tam bèn chia nhau ra tìm trận pháp giấu trên bức họa, Hàn Ngâm thì dựa theo lời chỉ điểm của Hải Trãi, phá cấm chế trên nhẫn Ngũ Hành, luyện hóa nó thành của mình. Sau đó cô chợt nghe thấy Giang Tĩnh Dạ mắng một câu: “Tên điên!”

Ai điên?

Cô tò mò giương mắt nhìn, kết quả đen hết cả mặt. Hóa ra trận pháp đằng sau bức họa đã tìm được rồi, thế nhưng nó lại khổng lồ rồi rầm tới mức cô chỉ nhìn thoáng qua đã suýt té xỉu, thứ này hoàn toàn không cùng đẳng cấp với loại trận pháp cỡ nhỏ như Truyền Tống trận khắc trên mai rùa dưới đáy hồ Lạc Linh!

Trận pháp cỡ này, dù là người kiến thức hạn hẹp như cô cũng biết, nó không phải thứ dùng sức người có thể phá hỏng được, vả lại rất có khả năng lỡ tay làm đổ sập tất tần tật, tới lúc đó linh khí trong tiên phủ động thiên này cũng tan tác theo, tuyệt đối là chuyện liên quan tới mạng người.

Nghiêm Tử Ngọc ơi Nghiêm Tử Ngọc, ngài phải làm mọi chuyện ra thế này mới chịu sao?

Sau khi thấy trận pháp này, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, chỉ có ánh mắt Mộ Thập Tam lóe lên, còn có tâm trạng xoa cằm phát biểu một câu: “Không tồi, không uổng công tới đây lần này.”

Hàn Ngâm nhìn hắn hoang mang: “Mắt trận ở đâu?”

Cô hoàn toàn không tìm được, nhưng chuyện này cũng chẳng tính là quá mất mặt, những người khác cũng không tìm được y hết cô, tới Mộ Thập Tam cũng phải nhìn đăm đăm trận pháp, trầm ngâm một hồi mới chỉ ra được.

Nhẫn Ngũ Hành đẩy vào trong mắt trận, theo trận pháp đang từ từ khởi động, Hàn Ngâm cũng có thể cảm giác được linh khí Ngũ hành chung quanh đột nhiên trở nên loãng hơn, cứ như bị hút hết vào trong trận pháp kia vậy. Qua một hồi lâu, một cánh cửa được ngưng tụ từ vô số huyền phù mới hiện ra trước mắt họ.

Mộ Thập Tam nhìn chăm chăm huyền môn kia với ánh mắt không mấy tín nhiệm, gọi giật Giang Tĩnh Dạ đang muốn bước vào lại, sau đó thò tay ra, xách Thổ Linh trư đang nằm bò trên vai Hàn Ngâm lên: “Người đi vào dò đường trước đi.”

Giọng vừa dứt, tấm thân mập mạp của Thổ Linh trư đã vẽ ra một đường cong hoàn hảo trên không, rồi biến mất hoàn toàn bên trong huyền môn. Sau đó Hàn Ngâm lập tức cảm thấy nó dò linh thứ tới, trong đầu oang oang tiếng heo gào.

“Cứu mạng với, ta không muốn chết ——”

Âm cuối bị kéo dài tới vô hạn, sau đó biến mất bất thành linh.

Hàn Ngâm đen mặt dò linh thức qua, hỏi nó: “Sao rồi?”

Thật lâu sau Thổ Linh trư mới đáp lại cô một câu: “Khỏe.”

Sau đó Mộ Thập Tam hơi nhú mày, ánh mắt thâm trầm nhìn Giang Tĩnh Dạ và Lạc Vân Khanh nối gót nhau bước qua huyền môn, lúc này mới than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ theo sát phía sau.

Hàn Ngâm muốn gọi hần lại, hỏi hần rốt cuộc thấy lạ ở đâu, nhưng không kịp, đành phải một tay dắt Hải Trãi, một tay thu hồi nhẫn Ngũ hành, tranh thủ trước khi huyền môn biến mất hoàn toàn, chạy vào.

“Á —”

Vừa vào huyền môn, cô cũng không nhận được thét lên một tiếng.

Cảm giác hai mắt như bị bôi đen, huyệt chân té cắm đầu xuống vách núi này rốt cuộc là cái gì đây!

Sầm Nguyên, trấn Huyền Độ.

Đêm khuya thanh vắng, gió lạnh trăng mờ.

“Cốc, cốc cốc —”

Lâm lão đầu trong trấn đang gõ mõ cầm canh đi qua con phố vắng, thỉnh thoảng còn dùng chất giọng thô lương mà vang xa của mình để hô lên một tiếng: “Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.”

Hô mãi đến khi miệng khô ran, ông lão bèn dừng lại nốc một hơi rượu mạnh trong bình hồ lô, đang bị hơi rượu cay xè làm cho nhãn mặt nhúu mày hít hà, thì ông bỗng nhiên giật mình. Bởi vì nương theo ánh đèn lồng nhìn lên vũng bùn trước mặt, đột nhiên lại trời ra một con heo đen tròn vo chỉ lớn như quả dưa.

Lúc heo đen nhỏ nhìn thấy ông lão rõ ràng cũng nghệt ra, sau đó liếc ông lão một cái rồi quay ngoắc người, ngoe nguẩy xông bỏ đi.

Lâm lão đầu giật mình dụi dụi mắt, lúc nhìn lại thì heo đen nhỏ đã biến đâu mất tăm. Ông lão tưởng do mình say nên hoa mắt, trong lòng lăm lăm một hồi, rồi xốc lại can đảm đi tiếp.

“Cốc, cốc cốc —”

Lâm lão đầu dự định đi tới gốc cây khô trăm năm phía trước để nghỉ chân, nào ngờ chợt thấy trên cây khô nở ra mấy tia sáng chói lóa, ngay sau đó một thiếu niên áo trắng tay cầm trường kiếm, mặt như sương lạnh, mím chặt môi bước ra từ thân cây khô vừa bị xẻ ra tan nát.

Thụ, thụ yêu!

Cây già sinh ra thụ yêu!

Ông lão sợ tới mức lùi lại hai bước, ngồi bệt ngay ra đất.

Thiếu niên kia nhìn ông lão một cái, hơi cau mày, rồi quay đầu bỏ đi không nói một lời.

Quả tim bị xách lên tận cổ của Lâm lão đầu còn chưa rớt xuống, trên bầu trời xa xăm lại đột ngột xuất hiện một bóng người màu trắng, tưởng đâu người nọ sẽ té rớt xuống đất phun máu chết ngay tại chỗ, ai dè ngay lúc này trên người hắn chợt bắn lên một tia sáng đỏ, một cự long khổng lồ như lửa xuất hiện theo, quấy đuôi rồng bổ nhào xuống, đón vững người nọ trên lưng.

Không... không được...

Quá kinh khủng! Sắp bị hù chết rồi!

Lâm lão đầu lồm cồm bò dậy, bỏ chạy thực mạng. Nào ngờ mới chui vào một ngõ nhỏ lại nghe “Kẹt” một tiếng, cửa viện của một nhà bên đường bị mở ra, một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần giận dữ lao từ bên trong ra, suýt thì va vào ông lão.

“Hồ tiên tỷ tỷ, nàng đừng đi!” Đằng sau cửa viện lao ra một thư sinh chân trần, y phục xộc xệch, hắn kéo ống tay áo của cô gái kia lại, van vỉ: “Đừng đi, nàng leo lên giường tiểu sinh, chẳng phải vì một đêm xuân sao?”

“Hạ lưu!” Thiếu nữ cắn răng, trở tay giáng cho thư sinh kia một bạt tai, rồi phóng thật nhanh tới đầu ngõ.

Thư sinh che mặt, trong tay vẫn nắm chặt miếng vải xé ra từ ống tay áo của cô gái kia, vẻ mặt ảm ức cầu xin: “Biết sớm đã không sờ đuôi hồ ly của nàng rồi.”

Lâm lão đầu coi như không thấy, thở hỗn hển bỏ thư sinh kia lại, chạy sâu vào trong ngõ nhỏ.

Sắp chết rồi! Thế đạo này quá loạn! Thần thánh quỷ thần hồ yêu đều ra ngoài đạo đêm hết rồi!

Lão chạy mãi chạy mãi, chạy tới cuối ngõ mới nhớ ra đây là ngõ cụt, đằng trước không có đường ra, chỉ có một cái giếng.

Lâm lão đầu vừa định quay lưng chạy ngược lại, thì bỗng nhìn thấy dưới ánh trăng mờ tối có một đôi tay nhỏ bé thò ra từ miệng giếng, đôi tay kia quờ quạng giữa không trung một hồi, bám lên mép giếng, ngay sau đó có một người chậm rãi bò ra từ bên trong.

Cô ta cô ta, tóc tai bù xù.

Cô ta cô ta, mắt lóe hung quang.

Cô ta cô ta, trên tấm thân gầy guộc là bộ bạch y ướt nhẹp.

Cô ta cô ta...

Lâm lão đầu hụt hơi, ngã vật ra đất, bị dọa cho hôn mê triệt để.

~ Hết chương 106 ~

Đúng là băng nhóm phá làng phá xóm ==!

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tạo Hóa Trêu Người

Tạo hóa trêu người

Edit: Yunchan

Nanh rắn lục, kim ong mật, hai thứ này có đáng là gì, độc nhất chính là Nghiêm Tử Ngọc!

Giếng nước sâu hút, trên vách giếng mọc đầy rêu, trơn trượt rất khó leo, chưa kể hiện tại đã lập đông, ban đêm lạnh tê người, nước giếng càng rét buốt tới thấu xương. Thành ra sau khi Hàn Ngâm vượt qua bao gian nan hiểm trở, trăm đẳng ngàn cay leo được tới mép giếng, trong lòng đã oán hận ngút trời, hận tới nỗi muốn cắn nát răng.

Có làm hay không hả!

Có người bình thường nào lập lối ra Truyền Tống trận ở dưới giếng sâu không hả! Còn nữa còn nữa, cô đã biết trước con Thổ Linh trư chết bầm kia không phải là đồ heo biết thương chủ, nhưng không ngờ nó lại đồ đốn tới nông nỗi này, rõ ràng dò đường biết lối ra có chuyện, lại còn dám nói khỏe như không, để cho cô nhảy xuống hố mà không hề phòng bị tý nào!

Đáng giận, tuyệt đối không thể tha thứ!

Trong mắt Hàn Ngâm như bốc lên ngọn lửa hừng hực, định bụng bò ra ngoài giếng tìm con heo kia tính nợ lửa chủ trước, nào ngờ lại nghe một tiếng bịch vang lên, vừa nhìn qua, thấy bên cạnh giếng là một ông lão mặt mày xám ngoét miệng sùi bọt mép, hình như đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Hơn nửa đêm sao lại có một ông lão nằm co quắp bên cạnh giếng thế này, đừng nói gặp phải quỷ rồi nhé?

Hàn Ngâm hồn nhiên chưa phát hiện ra mình chính là nữ quỷ hù cho ông lão ngất xỉu, còn lo tức giận chửi bới: “Ông trời khốn kiếp, sao chuyện xui nào cũng đổ hết lên đầu ta thế hả!”

May mà bây giờ là đêm hôm khuya khoắt, vắng lặng không người, nếu không để ai bắt gặp cảnh tượng này, còn tưởng là cô làm gì ông lão, rồi trói cô lên quan.

Nhiều năm qua đã bồi dưỡng cho Hàn Ngâm thói quen xua cát tránh hung, nó xúi cô phải bò ra khỏi giếng rồi chạy cho nhanh. Nhưng đi được mấy bước cô lại thấy không ổn, nương theo ánh trăng nhìn xuống bộ bạch y dính đầy rêu trơn trên người mình, rồi ngoái đầu nhìn ông lão kia, cô đành phải chạy vòng trở lại, bóp mở hàm, bỏ vào miệng ông lão Ngọc Lộ đan và Bảo Tâm hoàn.

Luyện đan trong môn phái tu tiên đều dùng linh hoa linh thảo hơn trăm năm, mặc dù không phải tiên đan, nhưng trong mắt kẻ phàm tục cũng có thể sánh với tiên đan, cho nên Hàn Ngâm có hơi đau lòng. Cô nghĩ ngợi thêm một hồi, rồi giật giật khóe miệng, lấy trong túi Càn Khôn ra một nắm bạc vụn, nhét vào lòng ông lão.

Chắc, tặng bạc, loại chuyện này trước đây dù có nghĩ tới nát óc cô cũng không nghĩ tới, nhưng bây giờ lại ngại không đủ chỗ để, lấy ra tặng cho người ta như không.

Hàn Ngâm khẽ thở dài một hơi, rồi đứng dậy muốn đi.

“Giúp... giúp với...” Đúng lúc này trong giếng lại vọng lên tiếng khóc hu hu.

Hàn Ngâm sững sốt, đến đây mới nhớ ra hình như ban nãy leo giếng dưới chân có lót thứ gì đó, không thì cái giếng sâu thế này, chỉ với sức một mình cô thì đâu bò lên dễ dàng như vậy.

Cô bước tới cạnh giếng, nhìn xuống.

Quả nhiên Hải Trãi còn đang ở bên trong, chẳng biết con linh thú này nên gọi là thú trẻ em hay là thú bất tử nữa, cả thân thể đều bị ngâm dưới mực nước đen ngòm, chỉ có mỗi cái đầu một sừng là ngước lên thật cao, cặp mắt nhìn cô rưng rưng.

Hàn Ngâm chịu thua: “Người là linh thú mang huyết mạch hồng hoang mà không có sức leo giếng sao? Đừng giả bộ đáng thương nữa, tự bò ra nhanh lên.”

“Ra không được!” Hải Trãi gầm nhẹ, vừa khóc vừa nổi quạu.

Hàn Ngâm khó hiểu: “Sao không được?”

“Ket... kệt rồi...”

Hàn Ngâm:...

Lý do Hải Trãi không thể leo khỏi giếng thật ra rất ấu trĩ khôi hài!

Nó sợ dùng sức giãy dụa làm bể cái giếng có lẽ là có chủ này xong, lát nữa chủ cái giếng này lại mượn cớ, đòi nó phục dịch một ngàn năm để bồi thường.

Nhìn thử đi, hai tên chết giấm Nghiêm Tử Ngọc và Mộ Thập Tam đã hù Hải Trãi ngây thơ nhà người ta thành đồ ngớ ngẩn mất rồi!

Hàn Ngâm bỗng nhiên rất thông cảm với nó, chuẩn bị giang tay ra cứu vớt, nào ngờ nó lại nghẹn ngào bật ra từ cổ họng một câu: “Nếu người làm bể cái giếng là người thì không sao hết.”

“Khác nhau chỗ nào?”

“Bị bắt được thì người gặp xui không phải là ta.”

Chắc, cô xin rút lại câu vừa nãy, nó không phải bị hù thành ngốc, mà trời sinh đã bị ngốc rồi!

Hàn Ngâm hít ngược vào một hơi, rống vào mặt nó: “Người cứ ở đó ngâm nước lạnh đi, tốt nhất là vĩnh viễn đừng ra!”

Nói thì nói thế, nhưng nếu để Hải Trãi ở mãi trong giếng thì lợi cho nó quá. Cuối cùng cô vẫn xắn tay áo, nắm chặt lấy cái sừng trên đầu Hải Trãi, dùng sức nhổ nó ra như nhổ củ cải.

Trong lúc bận giải cứu cho Hải Trãi, thì đan dược đã phát huy công dụng, Lâm lão đầu thông thả cửa mình tỉnh lại, còn chưa kịp hồi tưởng lại chuyện gì, vừa mở mắt ra thấy cảnh này, thoát cái lại té xỉu.

Sau đó trên con đường tối tăm khuya khoắt vang lên một loạt tiếng rì rầm ngắt quãng.

“Người hù chết người, người người người, người phải bị trời phạt!”

“Câm miệng, ông ấy bị người hù chết!”

“Không phải ta, ta không có.”

“Chính là người, vừa xấu vừa mập vừa ấu trĩ vừa ngốc vừa lải nhải luôn mồm!”

“Hu hu hu, người khi dễ người.”

Ngoài trấn Huyền Độ, ở vùng hoang dã.

Một tiếng heo thét chói tai như ma âm, đâm vào tai người.

“Ồn quá!” Giang Tĩnh Dạ mất kiên nhẫn: “Hàn Ngâm, con heo nhà người xảy ra chuyện gì thế hả, bảo nó câm miệng lại nhanh lên!”

Lạc Vân Khanh đang ngồi xếp bằng cũng nhú mày, nhưng không nói gì.

“Ta cũng đâu biết làm sao?” Hàn Ngâm than thở: “Ta chỉ nhỏ nhẹ uy hiếp nó chút xíu thôi, bảo nó ba ngày không được ăn gì, vậy mà nó cứ kêu suốt một khắc liền, tới thờ cũng chả thềm thờ.”

“Bộp —” Một cái giầy bay vút qua, đập bộp vào đầu heo, đập tắt tạt âm chói tai này trong một nốt nhạc, thế nhưng chẳng được ích gì, tiếng tru tréo lại vang lên lần nữa.

Chủ nhân chiếc giầy vốn đang nằm ngửa trên đất nhắm mắt dưỡng thần, lúc này mở hé mắt ra, liếc heo, thả ra một câu nhàn nhạt: “Hình như có hơi đối.”

Một câu này còn có ích hơi bất cứ lời quát tháo nào, Thổ Linh trư lập tức như bị ai bóp cổ, tắt tiếng, ụi ụi chui vào đất, thoáng chốc đã mất dạng.

“Cảm tạ trời đất, cuối cùng cũng yên tĩnh.” Hàn Ngâm cũng nằm lăn ra đất, buồn bực nói: “Ta rơi xuống giếng, còn các người rơi ở đâu?”

Lạc Vân Khanh đáp: “Trong cây.”

Mộ Thập Tam cười khê: “Trên trời.”

“Vậy còn cô?” Hàn Ngâm liếc sang Giang Tĩnh Dạ đang một mực im lặng, chỉ chuyên tâm cầm kiểm tước cây gổ trong tay.

Giang Tĩnh Dạ hậm hực đáp: “Đừng hỏi!”

Cô mặt mũi nào mà nói ra chứ! Người xui xẻo nhất chính là cô đây, rơi đâu không rơi, lại rơi trúng giường thư sinh kia, đúng lúc tên đó đang đọc tiểu thuyết dâm điển hồ quái trước khi ngủ, kết quả bị cô đè một cái, thức tỉnh, ôm cô gọi hồ tiên tử tử, còn muốn sờ thử xem cô có đuôi hồ ly hay không...

Giang Tĩnh Dạ tái xanh mặt, tốc độ tước gỗ càng lúc càng nhanh hơn.

Mộ Thập Tam lại bật cười: “Bỗng nhiên có mục tiêu tu tiên.”

“Chính xác.” Hàn Ngâm giở giọng hung ác: “Chờ ta phi thăng lên tiên giới rồi, việc đầu tiên chính là lôi lão Nghiêm Tử Ngọc ra, nhổ râu lão, rồi treo ngược lên lấy roi quất! Cho nên...”

Hai mắt cô đảo qua, bỗng nhiên đổi sang bộ dạng đáng thương, nhìn Lạc Vân Khanh nói: “Sư huynh.”

Lạc Vân Khanh mím môi, không tiếp lời.

Hàn Ngâm không thể làm gì hơn là tự độc thoại: “Muội nhớ hình như ngũ hành linh mạch giành được cho sư môn lần trước ở cách đây không xa lắm?”

Lạc Vân Khanh rũ mắt nói: “Muội muốn làm gì?”

“Muội nghĩ tới nghĩ lui, thấy cần quý trọng thời gian, tu luyện chăm chỉ!” Hàn Ngâm ôm côi lòng đầy chờ mong nói: “Huynh xem, từ đây tới Cửu Huyền, trở về tốn không biết bao nhiêu thời gian, hay là chúng ta cứ Tự Linh trước, chờ năm ba năm sau tu thành rồi mới về bái kiến sư phụ, cho lão nhân gia một niềm vui bất ngờ có được không?”

Nói tới nói lui chính là cô không muốn quay về Cửu Huyền!

Đương nhiên, cô biết chương môn La Cẩn và sư phụ Lệ Thanh Hàn không vô lý như vậy, không đến mức đuổi thẳng cổ cô khỏi Cửu Huyền. Nhưng mà thế sự khó lường, ai biết Tổng Việt có làm to chuyện này lên không, có lấy đạo lý to tát gì đó ra để thuyết phục chương môn không chứ? Thành ra cô nghĩ nên về chậm chừng nào thì an toàn chừng đó, biết đâu chương môn thấy cô tu luyện thành công, mở lượng hải hà thì sao.

Lạc Vân Khanh nhìn cô nói: “Ngự kiếm quay lại không tốn bao nhiêu thời gian.”

Hàn Ngâm vội la lên: “Thuật ngự kiếm muội còn chưa luyện lần nào!”

Mộ Thập Tam cười khê: “Ta có thể đưa người đi.”

Câu này vốn dĩ Lạc Vân Khanh muốn nói, nhưng đã bị đoạt trước nên hăn đành phải mím môi im lặng.

“Tạ ơn sư thúc!” Hàn Ngâm phát câu: “Nếu sư thúc rảnh rồi như vậy, chi bằng theo ta đi Tụ Linh đi, vậy thì ta khỏi phải lo gặp Tô Tinh Trầm.”

Với đề nghị đi cùng này, Mộ Thập Tam có hơi bất ngờ, hăn ngáy ra một lát, sau đó môi cong lên một nụ cười: “Được lợi gì?”

Hàn Ngâm chỉ thuận miệng nói, chứ hoàn toàn không ôm hy vọng quá lớn Mộ Thập Tam sẽ theo cô đi Tụ Linh, do đó cũng tiện đà đáp luôn mà không chút suy nghĩ: “Ta còn vài vò Túy Sinh tửu.”

Mộ Thập Tam nhướng mày, chưa trả lời, đúng lúc này trong không trung chợt lướt qua một luồng sáng trắng, bay nhanh tới đây, khiến hăn ngồi dậy.

“Truyền Tẩn phù của Cửu Huyền?” Lạc Vân Khanh khê nhúu mày, Truyền Tẩn phù này có thể truyền tới phạm vi năm trăm dặm, nhưng để luyện được nó phải dùng không ít nguyên liệu quý hiếm, vì thế không phải

ai cũng làm được, kể cả bản thân hẳn, nếu không gặp chuyện quan trọng thì sẽ không dùng tới.

Hắn không nhìn lầm, tia sáng trắng đó chính là Truyền Tấn phù của Cửu Huyền, chỉ giây lát đã tới trước mặt họ.

Thân phận Mộ Thập Tam cao nhất ở đây, hẳn bèn khoát tay triệu hồi đạo phù tới tay, đọc lướt qua rồi nhìn Hàn Ngâm bật cười: “Xem ra vận khí của người không tệ, thành giao, về rồi nhớ mang rượu cho ta.”

Hàn Ngâm mừng hóm, nhưng vẫn khó hiểu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Thập Tam ném Truyền Tấn phù cho Lạc Vân Khanh, rồi lại gồi tay nằm xuống, nói: “Có người phát hiện ra hành tung của Tô Tinh Trầm trong Hỗn Độn Mê cốc, hình như hẳn bị trọng thương.”

Nếu trước đây nhận được tin tức này, có lẽ Lạc Vân Khanh sẽ ngượng kiếm chạy đi giúp đỡ đồng môn tìm Tô Tinh Trầm ngay lập tức, bất cứ giá nào cũng phải đoạt lại chí bảo Cửu Huyền. Nhưng vào giờ phút này, hẳn đã biết chí bảo Cửu Huyền thật ra đang ở trên người Hàn Ngâm, quan trọng nhất là Ngũ hành linh mạch mà Hàn Ngâm nhắc tới vừa rồi nằm ngay trong Hỗn Độn Mê cốc, trong lòng hẳn chẳng biết sao lại sinh ra một loại cảm giác dở khóc dở cười, nghĩ đôi khi tạo hóa thật trêu người!

Ví như Tô Tinh Trầm, để chiếm được Tọa Hóa Kim Tiền mà không tiếc phản bội Cửu Huyền, suốt ngày phải trốn tránh sự truy lùng của các đại tiên môn, nhưng kết quả thì sao? Kết quả Tô Tinh Trầm chỉ là cái vỏ bọc che chắn cho Hàn Ngâm.

Và ví như hẳn, vì cố hết sức để Hàn Ngâm không lún sâu vào vũng bùn, nên vừa rồi bất kể Mộ Thập Tam có đồng ý đi cùng với Hàn Ngâm hay không, hẳn cũng đã chuẩn bị xong lời phản đối, nhưng kết quả thì thế nào? Một đạo Truyền Tấn phù ập tới đã đập tắt hoàn toàn lý do phản đối

của hắn, cuối cùng chỉ có thể đi theo, cố gắng không cho hai người ở riêng với nhau.

Lạc Vân Khanh thầm than một tiếng, thu Truyền Tấn phù rồi đứng dậy nói với Giang Tĩnh Dạ: “Chuyện xảy ra đột ngột, chúng ta phải đi, Giang cô nương, đến đây cáo biệt.”

Giang Tĩnh Dạ nhìn Mộ Thập Tam, chần chừ một lát rồi cất giọng kiên định: “Công tử nhà ta ở đâu, ta ở đó.”

Không phải đâu!

Lúc mọi người còn chưa phản ứng gì, Hàn Ngâm đã tru tréo trong lòng trước tiên: Mộ Thập Tam! Người ta tu tiên, thu một đồ đệ cũng thôi đi, còn người tới nha hoàn cũng mang theo, đây là kiểu gây rối nào thế hả!

~ Hết chương 107 ~

Haizz, mọi người ời, sau mấy ngày thử đặt pass Yun thấy phiền phiền phiền cực độ luôn, có nhiều bạn không vào được wordpress, có nhiều bạn thì phải tốn thêm tiền vào mạng °.°. (° >_<) .°. còn Yun thì phải giải thích đủ thứ quy định cho các bạn, sau này còn phải cập nhật lại truyện trên wattpad nữa chứ, nghĩ thôi đã thấy chán chết đi được, đọc truyện với edit kiểu này thì Yun thà bỏ quách cho xong, mệt mỏi áp lực còn hơn bị chôm truyện nữa, đúng như Mộ sư thúc nói “Trên đời vốn vô sự, chỉ có con người tự chuốc lấy phiền“. Thôi thì các bạn cho Yun đăng truyện lại bình thường nhé, bỏ pass cho khỏe, xin lỗi các bạn đã cất công comment, vì cái tính vừa lười vừa sớm nắng chiều mưa của Yun mà các bạn bị làm phiền.... (͡° ͜° ͡°)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Rốt Cuộc Người Muốn Ôm Bao lâu?

Rốt cuộc người còn muốn ôm bao lâu?

Edit: Yunchan

Giang Tĩnh Dạ vừa thốt ra câu kia xong, ba ánh mắt đều đồng loạt phóng lên mặt Mộ Thập Tam.

Đương nhiên, ba người này đều ôm ấp suy nghĩ riêng.

Giang Tĩnh Dạ rất sợ Mộ Thập Tam lắc đầu, nói không thể.

Lạc Vân Khanh ở phe trung lập, nhưng hẳn phát hiện ánh mắt Giang Tĩnh Dạ nhìn về phía Mộ Thập Tam đầy nhu hòa không muốn rời xa, khác hoàn toàn khi nhìn những người khác. Như vậy nếu bốn người đi chung, chưa hẳn là không tốt, thế là hẳn lập tức nuốt câu “Chuyện nội bộ của môn phái Cửu Huyền, cô nương không tiện tham dự” vào.

Hàn Ngâm thì trái ngược hẳn với hai người họ, trong lòng cô có một giọng nói đang réo lên ầm ĩ: Đuổi đi! Đuổi đi đi!

Hiển nhiên, cô làm thế là lo trước tính sau thôi, cô sẽ không thừa nhận Giang Tĩnh Dạ gây cho cô cảm giác nguy hiểm đâu! Mặc dù người ta quen Mộ Thập Tam sớm hơn cô, dung mạo đáng đáp cũng đẹp hơn cô, tu vi còn cao hơn cô...

Hự, không ổn! Dừng ngay dừng ngay, sao càng nghĩ càng tự ti vậy hả?

Như vậy không được!

Cô phải tự tin nói với lòng, dù có cộng hết điểm mạnh của Giang Tĩnh Dạ lại cũng thua xa sở trường hạng nhất của cô, đó chính là —

Đủ vô sỉ!

Hàn Ngâm chà chà bần dưới chân, nói tóm lại sư thúc đâu có chủ, cô không ngại mặt dày lừa gạt dụ dỗ, đương nhiên, nếu có thể đập ngã, đánh ngất, rồi tha đi là hay nhất!

Mộ Thập Tam không biết Hàn Ngâm đang nghĩ đến chuyện đánh ngất hẳn rồi tha đi, nhưng thấy cô cặp mắt suy nghĩ, bên môi cong lên nụ cười như có như không, còn toát lên chút giảo hoạt, thì biết tổng cô đang nghĩ tới chuyện xấu. Hẳn nhìn cô một lát rồi mới chậm rãi nói: “Diệp gia đã mất từ lâu, ta và cô đều là người tu tiên, không cần nhắc lại danh phận chủ tớ trước đây nữa, cô nên quay về sư môn của mình đi.”

Vành mắt Giang Tĩnh Dạ lập tức đỏ lên: “Công tử đừng đuổi ta đi, ta đã thề phải điều tra ra chân tướng, báo thù cho Diệp gia và cha mẹ ta.”

“Không cần.” Mộ Thập Tam đứng dậy, phẩy nhẹ y phục: “Thù của Diệp gia, ta đã báo.”

Lời này vừa nói ra, có hai người giật mình kinh ngạc.

Hàn Ngâm mừng thầm cực không phúc hậu, hóa ra hẳn chưa nói với Giang Tĩnh Dạ, cô là người ngoài cuộc mà lại biết trước đó nhé.

Giang Tĩnh Dạ giật mình: “Đã báo thù? Vậy Diệp gia là do người hãm hại chứ không phải trời phạt?”

“Không sai.”

“Hung thủ là ai?”

Mộ Thập Tam rõ ràng không muốn nói: “Chuyện này cô không cần biết.”

Giang Tĩnh Dạ vẫn chưa từ bỏ: “Thế thì tại sao người đó phải hại cả nhà Diệp gia?”

Vấn đề này, chính bản thân hãn còn đang suy đoán, làm sao có thể nói đáp án?

Mộ Thập Tam lắc đầu: “Đừng hỏi nữa, cô đi đi.”

Giang Tĩnh Dạ thoáng chần chờ, nhưng vẫn quyết tâm nói: “Ta không đi.”

Hầy! Điều này quả là khiến Hàn Ngâm rầu thúi ruột, vì cô nhớ lần trước Tần Vô Ưu báỉ sư Cửu Huyền cũng cố chấp y như vậy!

Mộ Thập Tam cười khê: “Bọn ta đi thanh lý môn hộ, một đệ tử của Tru Yêu môn như cô đi theo làm gì?”

Phản ứng của Giang Tĩnh Dạ cũng chẳng chậm chút nào, cô đáp ngay: “Các người thanh lý môn hộ của các người, ta đi báo thù của ta! Tô Tĩnh Trầm suýt chút nữa hại chết ta, món nợ này tất nhiên phải tìm hãn tính toán.”

Thế đấy!

Đường không phải do hãn mở, hãn cũng chẳng buồn quan tâm ai muốn đi đâu.

Mộ Thập Tam nhướng mày, không nói gì, run tay thả Xích Ly ra.

Hàn Ngâm thấy sắp đi, bèn vội vã gọi Thổ Linh trư về, rồi lặng lẽ thu linh thú Hải Trãi có thể đăng vân vào trong trận đồ thất tình lục dục, nhân tiện nhìn thoáng qua, thấy Tích Tích đang chơi với huyền linh trong đó rất

vui vẻ, nên không quản Tích Tích nữa mà thu trận đồ vào, sau đó đi di chân tới gần Xích Ly.

Nào ngờ mới đi được nửa chừng, Lạc Vân Khanh đã gọi giật cô lại: “Ta ngự kiếm đưa muối đi.”

Sư huynh thật tốt bụng!

Nhưng mà...

Hàn Ngâm đang khóc không ra nước mắt thì chợt thấy cổ áo bị người ta xách lên, ngay sau đó cô bị ném lên lưng Xích Ly, bên tai vang lên tiếng Mộ Thập Tam nói với sư huynh mình: “Ngự kiếm mang theo người khá hao tổn linh khí, để ta đưa cô ấy đi thì tốt hơn.”

Giọng vừa lắng xuống, Xích Ly đã bay vút lên.

Bị bất ngờ, cơ thể Hàn Ngâm chợt trượt nhanh xuống, nếu cô không phản ứng thần tốc, bất chấp hoảng hốt ôm chặt bắp đùi của Xích Ly, thì suýt chút nữa đã té rớt xuống đất, cuối cùng phải để Mộ Thập Tam xách cô về, còn mắng cô một câu chẳng chút nể nang: “Ngốc!”

Trong khi đó Lạc Vân Khanh lại mở mắt trừng trừng nhìn Xích Ly hóa thành một tia sáng đỏ ở chân trời, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Mộ Thập Tam...

Lòng Lạc Vân Khanh chùng xuống, càng ngày hẫng càng không hiểu được vị sư thúc thâm tàng bất lộ này.

Sau khi Xích Ly bay lên không thì vừa nhanh vừa vững, còn êm hơn cả phi kiếm, nhưng Hàn Ngâm vẫn ôm chặt Mộ Thập Tam như bạch tuộc tám chân, dán thật sát lên người hẫng.

Mộ Thập Tam rũ mắt nhìn cô chăm chăm: “Rốt cuộc người còn muốn ôm bao lâu?”

Hàn Ngâm mặt dày đáp lại một câu: “Cao quá ta sợ.”

“Sợ...” Mộ Thập Tam đen mặt, cũng chẳng phải hăn mới mang cô cưỡi Ly lần đầu, sao đột trước không biết cô có tật xấu này chứ? Chẳng qua... thôi, cứ tùy cô đi...

Hàn Ngâm thấy hăn không xách mình ra, lại được đăng chân lân đăng đầu chui vào trong lòng hăn, sau đó! Sau đó cũng chỉ đến mức này thôi, mặc dù lang thang phố chợ nhiều năm, nhưng có một số việc cô vẫn còn lơ ngơ, hơn nữa ở tuổi cô thích một ai, bình thường đều rất đơn thuần, không pha lẫn tạp chất. Cô chỉ cảm thấy ở cùng với Mộ Thập Tam rất vui, không tự chủ được muốn dựa sát vào hăn, cũng như thu gom vàng bạc tài bảo vậy, cô cho rằng thứ mình thích và muốn có, phải nắm chặt trong tay mới không dễ bị người ta cướp mất.

Chẳng qua, dù giờ khắc này đã nắm chặt Mộ Thập Tam trong lòng bàn tay, nhưng tâm trạng cô vẫn có chút phiền muộn, vì ngay thời khắc bay lên, mắt cô đã vô tình chạm phải ánh mắt của Lạc Vân Khanh, thấy rõ vẻ không đồng tình trong mắt hăn. Thế nên trái tim vốn đang nhảy nhót bỗng trĩu nặng, thầm xin lỗi trong lòng: Lạc sư huynh, xin lỗi.

Biết hăn vì muốn tốt cho mình, nhưng suy cho cùng thế nào mới là tốt nhất thì chỉ có lòng cô hiểu rõ. Nếu cô đã hạ quyết tâm thì không muốn do dự nữa, như Mộ Thập Tam từng nói, sống chính là cảm thụ quá trình sống, gặp được những thứ tốt đẹp, mà tu tiên, là để có thể hưởng thụ chúng dài lâu hơn, để cho cô có những hồi ức mà khi nhớ lại sẽ vui mừng hoặc rơi lệ, thấy đời này đã sống không uổng phí.

Cô thích Mộ Thập Tam, cho dù kết quả của thứ tình cảm này ra sao, thì cô cũng trân trọng từng hồi ức mà cô có chung với hăn.

Phiền muộn của Hàn Ngâm thông thường chỉ thoáng qua trong chớp mắt, khi đã kiên tâm thì sẽ dần tốt hơn. Thế là bất tri bất giác cô đã ngẩng đầu lên từ trong lòng Mộ Thập Tam, nhìn lên bầu trời đêm bát ngát trên đầu, tưởng như rất gần, chỉ cần vươn tay ra là có thể hái xuống một ngôi sao lấp lánh.

Trong mắt cô ánh lên ý cười, ánh sao phản chiếu vào trong, đẹp đẽ rạng ngời, tôn lên vẻ mặt sung sướng mà lại đơn thuần của cô lúc này, càng làm cho người nhìn khó lòng dời mắt.

Mộ Thập Tam chợt thấy lòng rung động, vội vã bình ổn tâm tình, cố dút mắt đi, hừ nhẹ: “Người ngồi ngược như vậy không thấy chóng mặt sao?”

Xích Ly bay cực nhanh, đã bỏ lại Lạc Vân Khanh và Giang Tĩnh Dạ chẳng biết bao xa, Hàn Ngâm cũng thấy mây và sao lùi vùn vụt ra sau với tốc độ chóng mặt, do đó chôn mặt vào trong ngực hăn, nói: “Hình như có hơi hơi.”

“Vậy người ngồi đằng hoàng lại cho ta.” Lần này, Mộ Thập Tam gỡ cánh tay đang ôm chặt mình ra mà chẳng khách sáo chút nào, rồi xách cổ áo xoay người cô lại.

Xì, cô có phải Nha Nha đâu, cứ hờ ra là xách tới xách lui bừa bãi.

Hàn Ngâm vừa rửa thềm, vừa chỉnh lại một thế ngồi tương đối thoải mái, sau đó dựa lưng ra sau một cách hết sức tự nhiên.

Thân thể Mộ Thập Tam cứng đờ, giọng cũng trầm xuống: “Không có xương sao?”

Hàn Ngâm trả lời rất chi lưu manh: “Mệt quá đi, cho ta mượn dựa một chút có sao đâu.”

Lưu manh thì lưu manh, bây giờ cô chẳng còn tâm tư gì nữa, mà là mệt thật, chỉ nội trong thời gian ngắn mà cô vừa phải chạy bán mạng, vừa bị trọng thương, ngay sau đó còn phải xông phá hai cửa ải tu tiên, lại bị Nghiêm Tử Ngọc chinh cho một bài, thể xác lẫn tinh thần đều rã rời. Lúc này tựa trên người Mộ Thập Tam, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hần, chẳng những an tâm hơn, mà cơn mệt mỏi cũng trỗi dậy không cầm được, khiến mí mắt cô dần sụp xuống.

Mộ Thập Tam thấy cô như vậy cũng hết cách, đành phải để cho cô dựa vào, không ngờ trong lúc nhập nhèm mơ ngủ, cô bỗng nhiên mơ mơ màng màng hỏi một câu: “Mộ Thập Tam, tại sao ngài họ Mộ mà không phải họ Diệp?”

Được lắm, tới sư thúc cũng không thèm gọi nữa!

Ngay khoảnh khắc nghe cô hỏi câu này, Mộ Thập Tam chợt ngẩn ra, sau đó ánh mắt hần trở nên sâu hút, trầm ngâm một hồi mới nói: “Ta vốn cũng không phải là người của Diệp gia, đương nhiên không lấy họ Diệp.”

Nói xong, nhưng lại chẳng nhận được lời hồi đáp nào, hần cúi đầu nhìn xuống thì thấy hơn nửa người Hàn Ngâm đã ngã vào lòng mình, ngủ ngon lành, làm hần lại ngây ra lần nữa, sau đó lắc đầu, bên môi nở ra một nụ cười nhàn nhạt.

~ Hết chương 108 ~

JQ vắng tung tóe rồi bà con ơi (๑>๓<๑)ʔ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Noãn Ngọc Ôn Hương

Noãn ngọc ôn hương

Edit: Yu.nchan

Hỗn Độn Mê cốc cách trấn Huyền Độ nơi họ đặt chân chưa tới năm trăm dặm đường, cười ly đi, mặc dù bay chậm hơn cũng chỉ mất gần nửa canh giờ. Chẳng qua địa thế nơi này kỳ lạ, trong cốc quanh năm đều có sương mù bao phủ, cộng thêm đêm khuya tăm tối, nên để tìm ra Ngũ hành linh mạch, Mộ Thập Tam cũng phải mất một chút thời gian.

Từ khi về tay Cửu Huyền đến nay, Ngũ hành linh mạch này luôn có khoảng hai mươi đệ tử nội ngoại môn Cửu Huyền bảo vệ, thứ nhất là để tuyên bố nơi đây đã có chủ nhân, thứ hai cũng cần nhân thủ để chăm sóc và vun bón linh hoa linh thảo ở đây, vì thế Xích Ly vừa đáp xuống, đã có vài đệ tử lên đón.

Một nam một nữ dẫn đầu những đệ tử này, Mục Hi Thần đệ tử của Chu Lạc Ngọc và Nhạc Lê Yên đệ tử của Trầm Tư, cả hai đều nhận ra Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm nên bước lên hành lễ, khi thấy Mộ Thập Tam bế Hàn Ngâm từ Xích Ly xuống thì bất giác ngẩn người.

“Mộ sư thúc.” Nhạc Lê Yên lo lắng hỏi: “Hàn sư muội bị thương sao, đã uống đan dược chưa, có cần ta kiểm tra thương thế của muội ấy một chút không?”

Mục Hi Thần cũng vội vàng lấy vài bình đan dược từ trong túi Càn Khôn ra: “Đây là những thứ sư phụ ban cho trước khi xuống núi, sư thúc thấy loại nào dùng được thì mau cho Hàn sư muội uống vào đi.”

Mặc dù trước đó không lâu Hàn Ngâm quả thực đã bị thương rất nặng, nhưng lúc này Mộ Thập Tam cúi đầu, nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra một chút suy yếu nào trên đôi má hơi sáng và gương mặt ngủ say của cô, bèn tiện tay bỏ cô vào lòng Nhạc Lê Yên, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Ai phát hiện ra hành tung của Tô Tinh Trầm, ở đâu?”

Mục Hi Thần toan trả lời, nào ngờ đúng lúc này Hàn Ngâm lại bị ba chữ “Tô Tinh Trầm” làm giật mình tỉnh giấc, lơ ngơ lơ ngơ mở mắt ra, thấy Mộ Thập Tam đang ở ngay bên cạnh thì trái tim hoảng hốt mới bình tĩnh lại, vòng tay ôm lấy cổ hăn mà chẳng hề nghĩ ngợi gì, lại cực kỳ tự nhiên nhào về lòng hăn, miệng còn càu nhàu oán trách: “Cho ta xin đi, không có việc gì thì đừng nhắc tới Tô Tinh Trầm được không, dọa chết người mà...”

Nói tới giữa chừng, cô chợt thấy bầu không khí xung quanh im phăng phắc tới kỳ dị, nhất thời tỉnh táo hơn phân nửa, đảo mắt nhìn lại, thấy mọi người ở đây đều trưng ra vẻ mặt bị sét đánh tới ngây đơ. Đến đây cô mới nuốt ực nước bọt, bối rối phát hiện hình như mình lại làm theo thói quen không đúng lúc rồi.

Cử chỉ của Hàn Ngâm vô cùng tự nhiên nên càng lộ vẻ thân mật, khiến người ta không muốn hiểu lầm cũng khó. Các đệ tử Cửu Huyền thật tình đã bị dọa cho thất kinh, đầu óc mơ hồ, trong mắt hiện lên vô số dấu chấm hỏi to đùng, không biết nên kết luận mối quan hệ của hai người ra sao.

Trái lại đầu óc Mộ Thập Tam lại rất minh mẫn, nhưng loại tình huống này chẳng cần hăn đổ thêm dầu vào lửa hay giúp một tay thì cũng đã nát bét sẵn rồi, thế là hăn cứ ngoan ngoãn phối hợp, để mặc cho Hàn Ngâm ôm cổ mình, bên môi còn cong lên một nụ cười xem hài kịch.

Thế là sau một thoáng hóa đá, phong cách vô sỉ độc nhất vô nhị của Hàn Ngâm lại được phô diễn một cách điệu nghệ, cô cứ thả tay ra như không, trượt khỏi người Mộ Thập Tam, rồi thuận miệng nói: “Ngại ghê, ta lại bất cần ngủ quên.”

Sau đó cô chẳng giải thích câu nào, cứ thế mà đứng khoanh tay đầy tự nhiên phóng khoáng, hơi nâng cằm, nhìn trả lại tất cả những ánh mắt mang theo dấu chấm hỏi kia.

Chắc chắc! Không phải cô không muốn biện minh đâu, mà ở đây có gì cần giải thích sao? Cô chỉ ước gì ấn lên mặt Mộ Thập Tam một cái dấu, ghi rõ đây là vật sở hữu của Hàn Ngâm, khỏi cho ai ngấp nghé, vậy còn sợ hiểu lầm gì nữa.

Chưa kể lòng người rối rắm khó dò, cô càng giải thích thanh minh thì lại càng làm người ta bán tín bán nghi, tự sinh ra suy đoán của mình. Mà hiện tại cô không giải thích, không xấu hổ, mặt mày trong sáng vô tư, trái lại còn khiến họ thầm ngưỡng trong lòng, tự nhủ rằng hoài nghi vị tiểu sư muội đơn thuần này có quan hệ bất thường với Mộ sư thúc là do đầu óc của họ đen tối. Vì vậy khi đối diện với ánh mắt trong suốt của cô tất cả đều bại trận, lúng túng quay mặt đi.

Mục Hi Thầm vội ho nhẹ một tiếng, kéo câu chuyện về lại chủ đề ban đầu: “Hồi bẩm sư thúc, ngoại môn có một vị sư điệt tên là Lương Mạch, cách đây ba hôm thì đi hái thuốc một lần, thường thì sáng đi, tối sớm tối sẽ về. Nào ngờ hôm nay đến khuya còn chưa trở lại, ta nghĩ địa hình của Hỗn Độn Mê cốc này phức tạp đáng sợ, không yên tâm lắm nên dẫn người đi tìm chung quanh, kết quả...”

Nói rồi hần rũ mắt xuống than nhẹ một tiếng, khoát tay, hai đệ tử đằng sau bèn khiêng một người ra, người này sắc mặt trắng hếu, cặp mắt đen trợn tròn không chớp lấy một lần, hơn nữa toàn thân cứng còng, trông đúng là đã chết.

Hàn Ngâm sững người, Mộ Thập Tam cũng hơi nhú mi tâm.

Mục Hi Thần thở dài: “Lúc chúng ta tìm được hãn thì hãn đã ở trong tình trạng này, nằm trong một bụi cỏ rồi, chết không nhắm mắt.”

“Lương Mạch sư diệt rất tốt tính.” Nhạc Lê Yên cũng sầu não nói: “Đáng lẽ hãn tu luyện thành công, còn am hiểu luyện đan dược, qua thêm một năm là có thể bá nhập nội môn, không ngờ lại ra đi như vậy.”

Hàn Ngâm không biết người tên Lương Mạch này, thương tiếc một lát rồi hỏi: “Cái chết của hãn có liên quan gì tới Tô Tinh Trầm?”

Mục Hi Thần thoáng chần chừ, rồi bước tới vén vạt áo của Lương Mạch lên.

Hàn Ngâm còn chưa thấy rõ đã bị Mộ Thập Tam kéo ra sau lưng, che mất tầm nhìn. Cô vẫn chưa từ bỏ ý định, bèn thò đầu ra nhìn, nhưng chỉ nhìn lướt qua đã chủ động dời mắt sang chỗ khác.

Được rồi, cái chết của người này chắc chắn có liên quan tới Tô Tinh Trầm, vì toàn thân hãn trải rộng tơ đỏ, nơi tơ đỏ đi qua gân mạch đều đứt đoạn, da nứt thịt bong, vết thương trông cực kỳ đáng sợ.

Thủ pháp giết người này, nếu là trước đây thì cô nhất định không nhận ra, nhưng sau khi chứng kiến thủ đoạn Tô Tinh Trầm đối phó với Giang Tinh Dạ, bây giờ chỉ cần liếc mắt sơ qua, cô đã biết ngay tơ đỏ này được tạo thành thế nào.

“Tỏa Linh ti.” Mộ Thập Tam cũng biết: “Hãn bị đoạn mạch tận máu mà chết.”

“Sư thúc nói đúng.” Mục Hi Thần cười khố: “Lúc chúng ta tìm thấy hãn, quanh người hãn toàn là máu, túi Càn Khôn tùy thân thì bị lục lọi, những thứ bên trong bị ném đầy đất, chỉ thiếu vài bình đan dược.”

Nhạc Lê Yên nói tiếp: “Tô Tinh Trầm ẩn nấp rất lâu nhưng vẫn không lộ hành tung, cho thấy hãn rất thận trọng, bây giờ đột nhiên dùng Tỏa Linh ti giết người để bại lộ thân phận, ta đoán nếu không phải hãn có ý định khiêu khích thì chính là quá gấp nên sơ suất.”

“Đương nhiên là do quá gấp.” Hàn Ngâm trốn sau lưng Mộ Thập Tam, nói vọng ra: “Không thì với tu vi của hãn, muốn giết một đệ tử ngoại môn đâu cần dùng tới Tỏa Linh ti, vả lại xưa nay mục đích của hãn rất rõ ràng, mấy chuyện khiêu khích hại người không lợi mình này, hãn chẳng thèm làm đâu.”

Quan trọng nhất là cô biết Tô Tinh Trầm đã bị hình nhân thể thân đánh trọng thương, có lẽ hãn đã trốn tới nơi này, bị thương nặng đuối sức nên mới giết một đệ tử Cửu Huyền, cướp đan dược chữa thương.

Mục Hi Thần gật đầu nói: “Hàn sư muội nói đúng, chúng ta cũng nghĩ như vậy, do đó mới dùng Truyền Tấn phù thông báo với đồng môn trong phạm vi năm trăm dặm.”

Chẳng qua hãn không ngờ là sẽ gọi được Mộ Thập Tam tới đây, ý định ban đầu của hãn là lan rộng tin tức ra, mau chóng liên lạc với chưong môn La Cẩn, thỉnh chưong môn phái thêm người tới đây tìm kiếm Tô Tinh Trầm...

Trong lúc hãn đang trầm tư thì chợt nghe Mộ Thập Tam hỏi: “Các người phát hiện thi thể này ở đâu?”

Nhạc Lê Yên đáp: “Từ đây đi về hướng Tây ba mươi dặm...”

Còn chưa dứt lời, Mộ Thập Tam đã ngồi lên Xích Ly.

Hàn Ngâm thấy tình hình không ổn, lập tức nhào tới, ôm lấy bắp đùi của Xích Ly: “Đừng bỏ ta lại, ta cũng muốn đi.”

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới lời cô, xách cổ áo cô lên ném cô ra ngoài: “Người ở đây Tụ Linh đi.”

Tụ Linh!

Sao có thể!

Mục Hi Thần và Nhạc Lê Yên không biết tình hình của Hàn Ngâm, nên vừa nghe vậy thì giật nảy trong lòng, ánh mắt nhìn về phía cô trở nên cực kỳ quái dị. Hai người họ nhập môn cũng đã gần mười năm, dù có tư chất thiên phú nhưng cùng lắm chỉ mới qua tu vi Tụ Linh, đến thời kỳ Ngưng Luyện. Vậy mà cô mới nhập môn chưa được mấy năm đã bứt lên gần kịp, đây đây đây, đây quả thật không phải là người!

Hàn Ngâm mặc kệ họ nghĩ gì, bò dậy thật nhanh, lúc này đổi sang ôm bắp đùi Mộ Thập Tam: “Không được, ta không muốn đợi ở đây, lỡ sau khi ngài đi, Tô Tinh Trầm lên mò về thì làm sao bây giờ?”

Cô đã hạ quyết tâm rồi, cô nhất định phải bám chặt Mộ Thập Tam, chỉ khi ở cùng với hắn mới tuyệt đối an toàn.

Mộ Thập Tam khẽ nhướn mày: “Buông tay.”

“Sư thúc mang ta đi chung đi mà.” Hàn Ngâm mở to mắt, nhìn hắn vừa vô tội vừa đáng thương.

Nếu ban nãy chỉ là khiếp sợ bàng quan, thì lúc này Mục Hi Thần và Nhạc Lê Yên đã đen mặt triệt để, tiểu sư muội này có phải là quá “Ngây thơ trong sáng” rồi không, sao lại hoàn toàn không biết khoảng cách giữa nam nữ thế này.

Mộ Thập Tam nổi danh là sư thúc bao cở của Cửu Huyền, bất tài vô dụng, nên Mục Hi Thần không dám để hắn đi tìm Tô Tinh Trầm, bèn vội vàng can ngăn: “Du sư huynh đã dẫn theo không ít người đi tìm Tô Tinh

Trầm, có tin tức gì chắc chắn sẽ báo tin về, ta thấy chi bằng sư thúc và Hàn sư muội hãy ở lại đây chờ đi.”

Du Tịch Bình là thủ đồ của Tổng Việt, Hàn Ngâm hận nhà hận lây luôn quạ(*), lập tức từ chối thẳng: “Không cần, chúng ta tự đi tìm vẫn tốt hơn.”

(*) Nghĩa là hận nhà hận lây luôn con quạ đậu trên nóc nhà.

Nói xong cô không đợi Mộ Thập Tam tỏ thái độ, bò bò rồi bò lên lưng Xích Ly, ngồi sau lưng ôm chặt hông hân, nói: “Đi được rồi.”

Quá vô sỉ!

Đã không bỏ được thì Mộ Thập Tam sẽ không thừa lời nữa, ngự Xích Ly bay vút đi.

“Mộ sư thúc...” Nhạc Lê Yên cũng muốn ngăn, nhưng đã trễ một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Xích Ly đi thẳng về hướng tây. Mà lúc này trên bầu trời hướng Nam lại có hai đạo phi kiếm bay tới liên tiếp, chỉ chốc lát đã tới gần, cô nhận ra là Lạc Vân Khanh và một vị thiếu nữ lạ mặt, thế là đành phải bước lên nghênh đón.

Bờ môi khô nẻ bỗng nhiên mát lạnh, ngay sau đó có một dòng nước thơm ngọt lành lạnh chảy vào khoang miệng.

Tô Tinh Trầm đang khát tới cháy cổ, bèn nuốt xuống theo bản năng, cảm nhận nguồn suối sinh mạng đang chảy trôi qua cổ họng, làm dịu đi cơn khát của cơ thể, hòa vào tứ chi.

Vẫn chưa đủ, hân tham lam hút lấy, nhưng dòng nước hân khao khát đã không còn, chỉ có một chiếc lưỡi linh hoạt luồn vào miệng hân, mở khớp hàm hân, cuốn lấy lưỡi hân.

Cùng lúc đó, một đôi tay lạnh lạnh dò vào vạt áo hăn, dao động lúc nhanh lúc chậm trên từng tắc da thớ thịt của hăn, rồi từ từ trượt xuống.

Cơ thể Tô Tinh Trầm đang bị cơn nóng thiêu đốt, được một đôi tay như suối mát vỗ về nhẹ nhàng, khiến cơn nóng khát khó chịu giảm đi đôi chút, cả người đều khoan khoái dễ chịu, vì vậy trong đầu hoàn toàn không có ý định ngăn cản, mãi tới khi thần trí mê man bỗng nhiên có một giây tỉnh táo ngăn ngủi, hăn mới giật mình mở bừng mắt ra, đối diện với một đôi mắt đẹp mơ màng và đuôi mắt uốn lượn.

Lúc bốn mắt chạm nhau thời gian như dừng lại giây lát.

Ngay sau đó cặp mắt phượng hẹp dài của Tô Tinh Trầm hí lên, nhìn trừng trừng vào đôi mắt đẹp kia với vẻ cảnh giác: “Người là ai?”

Môi hai người dán sát vào nhau, giọng hăn vốn dĩ đã khàn đục vì khát, trong phút chốc lại càng trầm thấp hơn.

Trong đôi mắt đẹp khơi lên ý cười, giọng cũng nhỏ nhẹ như nỉ non, còn quyến rũ tới tận xương: “Cần gì phải hỏi ta là ai chứ, cứ tiếp tục thế này, coi như chàng vẫn chưa tỉnh lại, chẳng phải tốt quá ư...”

Lúc lên tiếng hơi thở của nữ tử phả ra như lan, quan trọng nhất là môi cô ta vẫn đang ma sát nhẹ nhàng trên môi hăn, cực mịn hoặc cảm dỗ, nếu là nam tử có định lực kém thì có lẽ đã kéo noãn ngọc ôn hương vào lòng từ lâu rồi.

Tô Tinh Trầm không tự xưng định lực của mình phi phạm, nhưng đối mặt với tình huống này, đối mặt với nữ tử không rõ lai lịch này, sự cảnh giác trong mắt hăn chỉ càng sâu hơn trước, nếu thân thể hăn hiện tại không khô nóng trầm trọng, đến nỗi muốn giơ tay lên cũng không có sức, thì có lẽ hăn đã đạp thẳng cô gái này ra đất từ sớm rồi.

Hiện tại hắn không có sức để cự quây, chỉ có thể rít ra một câu cảnh cáo lạnh như băng: “Tránh xa ta ra!”

Đôi mắt đẹp khẽ run, nữ tử kia rõ ràng rất bất ngờ, cô ta lập tức đứng thẳng người dậy, nhìn xuống hắn bằng cặp mắt mang theo ý cười châm chọc: “Đây là thái độ đối xử với ân nhân cứu mạng đấy sao.”

Bấy giờ Tô Tinh Trầm mới thấy rõ dáng dấp của nữ tử này, cô ta vận bộ váy sa đen hơi xuyên thấu, tôn lên làn da tinh khiết như tuyết trắng, mịn màng như ngọc, dung mạo và tư thái của cô ta cũng phong tình quyến rũ hết như đôi mắt, chỉ một nụ cười cũng đủ hấp hồn người.

Thế nhưng, lúc này hắn lại không có tâm trí để thưởng thức, quan sát cô gái này xong, rồi quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện mình bị nhốt trong một thạch thất, trừ giường đá hắn đang nằm và một hòn đá thô ráp đặt ngọn đèn bên giường ra, thì ở đây chẳng còn bất cứ đồ dùng nào.

Biết rõ nữ tử này sẽ không trả lời mình, nhưng hắn vẫn hỏi: “Ta đang ở đâu?”

~ Hết chương 109 ~

Hum qua một quá ngủ quên mất nên giờ Yun đền cho mọi người một chương nữa nè, đọc xong có ai nhận ra một JQ to đùng trong chương này hôn, rõ ràng tới nơi rồi sư thúc có thể gọi Tiểu Ngâm dậy, thậm chí với cái tính của ông thì đập luôn cũng dám lắm, zậy mà lại “Bế”, “Bế” đó, sợ vợ thức nên “Bế” nhẹ xuống đó, tới nước mấy người kia hiểu lầm là Tiểu Ngâm bị thương luôn, hớ hớ (¯▽¯) ㄟ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Huyết Án

Huyết án

Edit: Yunchan

Bóng tối trước khi ánh ban mai rọi xuống là sâu thẳm nhất, sương mù giăng phủ quanh năm trong Hỗn Động Mê cốc càng chắn mất tầm nhìn, mặc dù có Tụ Quang thuật soi sáng, nhưng Hàn Ngâm vẫn không thấy được khung cảnh bên ngoài ba thước, những âm thanh mà cô có thể nghe thấy, cũng chỉ có tiếng chim hót văng vẳng và tiếng giày vải dẫm lên lá cây mục nát ẩm ướt, phát ra tiếng vọng nặng nề.

Xuống Xích Ly mới đi chưa được bao lâu, Hàn Ngâm đã nhúu chặt mày, muốn tìm người trong tình trạng này, độ khó cũng chẳng thua mò kim đáy biển là bao đâu?

“Mộ sư thúc.” Cô kêu khẽ.

“Ừ?” Mộ Thập Tam đang đi đằng trước dừng chân lại.

Hàn Ngâm đuổi theo, nắm lấy tay hắn, sau đó mắt nhìn lảo liên chung quanh: “Không có gì hết.”

Mộ Thập Tam ngẩn ra, ngay sau đó bên môi đã cong lên nụ cười như có như không, trở tay đan vào, cầm chặt tay cô trong tay mình, rồi dẫn cô đi tiếp.

Chắc, thế đấy, may mà Hàn Ngâm vô sỉ sẵn rồi, thế mà mặt mũi cũng chẳng chịu được mà hơi nóng lên, cô cúi đầu nhìn xuống, cảm giác tim mình đang đập lên dữ dội, tới tiếng bước chân cũng không giấu được rộ ràng, băng qua một hồi mới thích ứng được, cảm nhận hơi ấm truyền qua từ bàn tay hắn, trong lòng cũng dâng lên chút rung động ngọt ngào.

Được rồi, giờ khắc này, kệ đường tối, kệ sương mù, kệ luôn đường xá nguy hiểm! Có tìm được Tô Tinh Trầm hay không cô cũng kệ tuốt, nghĩ thầm chỉ cần Mộ Thập Tam vẫn nắm tay cô, thì cô tình nguyện đi mãi trong cái nơi quỷ quái này.

Mới nghĩ tới đó, cô bỗng cảm thấy trước mắt sáng bừng lên. Thì ra Mộ Thập Tam đã thả đàn bướm giấy nhuộm Tinh Tinh thảo trước đây, cho chúng bay ra ngoài. Tầm nhìn của cả hai lập tức rộng hẳn ra, đó là chưa kể cảnh tượng mê ly mộng ảo với đàn hồ điệp dạ quang chấp chới trong sương mù, khiến những bóng cây liêu xiêu quái dị chung quanh cũng dễ nhìn hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc rằng tiệc vui chóng tàn, Hỗn Độn Mê cốc trải rộng sương mù là vì khí hậu ẩm ướt biến đổi đa dạng, hai người tìm đến khi sắc trời hơi mờ sáng, thì bầu trời trên đầu chợt nổ vang tiếng sấm chớp ầm ầm.

Mộ Thập Tam dừng bước, triệu hồi Xích Ly: “Về thôi.”

“Không tìm nữa sao?” Hàn Ngâm hỏi một câu thừa thãi, giọng vô cùng tiếc hận.

Thật ra lòng cô rất rõ, địa hình ở đây vốn đã rối rắm đáng sợ, bây giờ còn đổ mưa, về cơ bản không thể nào tìm tiếp được. Cũng chính vì thế mà Mộ Thập Tam không đáp lời cô, chỉ thẳng tay xách cô ném lên Xích Ly.

Xích Ly mới cười gió bay vút lên, hạt mưa nặng trĩu đã đổ xuống như trút, tiếp đó là một tia sét bổ thẳng xuống, sượt qua người họ, đánh cháy đen một cây đại thụ ngay bên cạnh, làm Hàn Ngâm giật bắn chui thẳng vào

lòng Mộ Thập Tam. Lần này cô chẳng giả vờ gì nữa, mà thật sự sợ hãi cảnh trời đất đổi sắc đang diễn ra trước mặt, bất giác thấy bản thân thật nhỏ bé, sinh ra một nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng.

Trái lại, Mộ Thập Tam lại không biến sắc, lúc ôm cô vào lòng còn thầm buồn cười, sợ bị sét đánh thế này, thì tương lai phải độ kiếp thế nào đây?

Thế nhưng hắn chẳng cười được bao lâu, khi quay lại chỗ Ngũ hành linh mạch mà phái Cửu Huyền trú đóng, Xích Ly vừa tiếp đất, cảnh tượng đập vào mắt hắn và Hàn Ngâm lại là máu tươi chảy xuôi trên đất theo cơn mưa xối xả.

Năm đệ tử Cửu Huyền đóng giữ ở đây, bao gồm Mục Hi Thần và Nhạc Lê Yên, tất cả đều nằm la liệt trên đất, trong khi dòng máu tươi vẫn đang chảy ra rùng rùng từ cơ thể họ, lẫn vào mùi nước mưa và bùn đất là hơi thở của máu, nồng đến mức dạ dày Hàn Ngâm quặn lên, phải nôn khan mấy lần mới dừng lại được.

Lúc này Mộ Thập Tam đã sa sầm mặt chạy tới kiểm tra, phát hiện trong đó có ba đệ tử ngoại môn vì tu vi kém nên đã tắt thở, chỉ còn Mục Hi Thần và Nhạc Lê Yên là còn giữ lại hơi thở thoi thóp, thân thể hơi co giật.

Hàn Ngâm hoàn hồn lại, lật đặt bước tới phụ khiêng hai người vào căn nhà gỗ được dựng tạm bên cạnh, sau đó quăng túi Càn Khôn cho Mộ Thập Tam để hắn tìm thuốc, còn mình thì vội dùng thuật khép miệng để trị thương cho hai người.

Cả hai không ai lên tiếng nhưng phối hợp rất ăn ý. Đương khẩn trương bận rộn, thì bên ngoài bỗng nhiên vang lên vài tiếng kêu hốt hoảng, một lát sau vài đệ tử Cửu Huyền đã bám theo Du Tịch Bình vọt vào đây.

Chẳng biết là do gần mực thì đen gần đèn thì sáng, hay do Tống Việt đã truyền thụ hết bí quyết chọc người ta ghét cho đồ đệ của mình, nói tóm

lại mấy đệ tử của ông ta ít nhiều gì cũng có điểm làm người ta khó ưa. Mà Du Tịch Bình là thủ đồ của ông ta, nên bí quyết này đã được hẩn luyện đến mức diệu nghệ.

Trong tình huống này rõ ràng hẩn có vô số vấn đề để hỏi, thế mà cứ phải dùng cái giọng hồ nghi, hỏi một câu ngoài lề nhất: “Tại sao các người lại ở đây?”

Mộ Thập Tam đang dứt thuốc cho hai người bị trọng thương, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của hẩn, chỉ phân công: “Khiêng ba đệ tử bên ngoài vào đây, rồi dắt người đi tuần tra xem còn ai ẩn nấp nữa không.”

Du Tịch Bình ném cho sư thúc bao cỏ này một ánh nhìn khinh thường, rõ ràng không muốn nghe theo chỉ thị của hẩn, nhưng lại không tiện phản bác trước mặt đông đảo đồng môn, bèn ở bên cạnh vung tay múa chân, soi mói hành vi của Hàn Ngâm.

Thế nhưng hiện tại tâm trạng Hàn Ngâm đang cực xấu, còn bận tới chóng mặt, hơi đâu để nghe hẩn om sòm bên tai, thế là lập tức ngoảnh mặt đuổi người với giọng không cho phép cãi lại: “Phiền mấy người ra ngoài hết giùm cho!”

“Người —” Du Tịch Bình biến sắc.

Hàn Ngâm liếc hẩn một cái sắc lẹm: “Sao hả, ta muốn bồi thuốc cho Nhạc sư tử, Du sinh huynh muốn ở lại xem à?”

Một câu đã đủ chặn họng hẩn ngay tại chỗ, hẩn đành phải vác bản mặt xám xịt theo những đồng môn khác ra ngoài.

Mộ Thập Tam tương đối thức thời, khế cong khéo môi, không đợi Hàn Ngâm đuổi đã vác Mục Hi Thần vào phòng khác bồi thuốc.

Đóng cửa lại, bây giờ Hàn Ngâm lại phát hiện, tuy tai được yên tĩnh nhưng lòng thì càng nặng trĩu hơn. Vì vết thương trên người bọn Mục Hi Thần rành rành là do Tỏa Linh ti gây ra, chẳng lẽ họ trúng phải kế diệu hồ ly sơn của Tô Tinh Trầm thật sao? Nhưng mà, Tô Tinh Trầm đang bị trọng thương, còn sức đâu để làm chuyện này chứ.

Không nghĩ ra, cô chỉ còn cách chờ Mục Hi Thần và Nhạc Lê Yên tỉnh lại rồi hỏi thôi. Nhưng họ bị thương quá nặng, cả hai đều thoi thóp chỉ còn lại một hơi thở, vả lại Huyết Ngọc Sinh Cơ mà Mộ Thập Tam đưa cho cô đã dùng hết rồi, cô có thể cứu sống hai người họ không, điều đó còn chưa biết chắc được.

Thay loại thuốc tốt nhất cho Nhạc Lê Yên xong, Hàn Ngâm rệu rã đẩy cửa phòng bước ra ngoài, thấy mưa đã tạnh, nhưng bầu trời vẫn nhuốm một màu xám xanh chập choạng.

Cánh rừng xa xa trong cốc đầy đặc sương mù, trong gió rét thấp thoáng vẻ lạnh lẽo tiêu điều, mùi máu tanh trong không khí đã không còn nồng nặc như ban nãy, nhưng vẫn còn nhìn thấy vệt máu loang lổ thấm ứ trên đất sau cơn mưa tầm tã.

Cô nhìn quanh quất, bên ngoài chẳng có một ai, bèn đi rào qua từng gian nhà gỗ một, định đi tìm Mộ Thập Tam. Không ngờ mới đi chưa bao xa, chợt nghe trong căn nhà gỗ phía trước vang lên tiếng quát tháo ầm ĩ: “Hắn rõ ràng đang che mắt chúng ta, muốn chúng ta hiểu lầm rằng hắn đang bị trọng thương rồi chia nhân thủ ra ngoài lòng kiếm hắn, lúc này hắn mới nhân cơ hội lên tới giết người!”

Giọng om sòm này là của Du Tịch Bình.

Hàn Ngâm bước tới đây cửa, còn chưa bước vào, đã thấy hắc động một tay lên bàn gỗ, nổi trận lôi đình: “Tô Tinh Trầm đúng là không còn tính

người, nữ dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để tàn sát đồng môn trước!”

Lúc này Mộ Thập Tam đang ngồi nghiêng trên ghế, nhắm hờ mắt lại, nói giọng lười biếng: “Không phải hử.”

Du Tịch Bình vô cùng tự tin với suy đoán của mình, nghe vậy thì rất không phục: “Sư thúc dựa vào đâu mà nói câu này?”

“Hửn bị trọng thương.”

“Ta chẳng đã nói, đó là do hửn muốn che mắt chúng ta, là giả sao! Toàn bộ đều là vở kịch hửn bày ra!” Mắt Du Tịch Bình lóe lên vẻ khinh bỉ: “Đã sờ sờ ra đó mà sư thúc còn không hiểu sao?”

Rốt cuộc là ai không hiểu đây!

Mộ Thập Tam nhếch môi, là chính hửn đả thương, đương nhiên hửn phải biết rõ Tô Tinh Trầm bị thương nặng cỡ nào hơn ai hết. Hơn nữa dù Tô Tinh Trầm không bị thương cũng không làm loại chuyện chẳng có bất kỳ lợi lộc gì này, vì nó chỉ tổ làm cho các đại tiên môn cảnh giác hửn hơn gấp bội, xem hửn là mối đại họa mà thôi.

Đương nhiên, dù có nói cho Du Tịch Bình nghe, có lẽ cũng chỉ như gió thoảng qua tai.

Mộ Thập Tam lười phân bua, chỉ lên tiếng đuổi người: “Ta muốn đi ngủ, các người ra ngoài đi.”

Không những đần mà còn lười! Trừ ăn ra chỉ biết ngủ! Thế mà loại người như vậy lại có vai vế cao hơn hửn, có thể dùng giọng ra lệnh để sai khiến hửn!

Sắc mặt Du Tịch Bình nhất thời sa sầm, nhưng hắn lén liếc qua Giang Tĩnh Dạ đang đứng bên cạnh Mộ Thập Tam, cố dằn cơn giận xuống, nói giọng ôn hòa: “Giang cô nương, ta đã cho người quét dọn một gian phòng, cô theo ta đi xem thử, nếu có thiếu thứ gì, chỉ cần cô nói một tiếng, ta sẽ sai người đi mua cho cô ngay lập tức.”

Giang Tĩnh Dạ lạnh lùng nói: “Đa tạ.”

Đa tạ thì đa tạ, nhưng lại hoàn toàn không có ý định đi theo hắn.

Mặt mũi Du Tịch Bình bị mất sạch, hắn xoay người thấy Hàn Ngâm đứng ở cạnh cửa càn bức bội hơn, thế nên lúc phất tay áo đi ra ngoài, còn hừ khê một tiếng: “Cái gói thuốc hoa nhìn được nhưng vô dụng!”

Hắn nói rất nhẹ, nhưng cả phòng đều nghe rất rõ, hơn nữa trong lòng mọi người đều biết hắn đang nói ai. Trong số đệ tử ở đây có hai ba người quan hệ tốt với hắn, bèn cười giễu thành tiếng, những người còn lại thì cúi đầu xuống, vờ như không nghe thấy.

Giang Tĩnh Dạ là người đầu tiên không kiềm chế được, giơ tay toan rút kiếm, lại bị cái liếc mắt của Mộ Thập Tam ngăn lại, cô chẳng thể làm gì hơn là nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Du Tịch Bình với ánh mắt sắc như kiếm, thâm lăng trì hắn trong đầu.

Trong lòng Hàn Ngâm cũng thầm mắng Du Tịch Bình là đồ đầu heo, nhưng cô lại nhìn hắn với vẻ mặt sùng bái, ánh mắt chan chứa chân thành: “Du sư huynh không hổ là đệ tử của Tổng sư bá, quả là trò giỏi hơn thầy!”

Nếu danh hiệu bao cỏ của Mộ Thập Tam ai ai trong Cửu Huyền đều biết, thì danh hiệu người người đều ghét của Tổng Việt cũng nổi như cồn, do đó cô vừa thốt ra câu này, đệ tử nào hơi thông minh chút xiu đều sụp mặt nín cười.

Vậy mà Du Tịch Bình lại bị ánh mắt sùng bái chân thành của cô lừa đẹp, nhất thời chưa ngấm kỹ lại, còn tưởng là cô đang khen mình anh minh thần võ, nhìn thấu được quỷ kế độc ác của Tô Tinh Trầm, thế là hân lập tức vênh mặt lên, lúc nhìn cô cũng vừa mắt hơn rất nhiều, còn cười đáp lại: “Thật không đảm đương nổi lời khen của Hàn sư muội, ta nào bằng được sư phụ, chỉ có thể cố gắng khiến lão nhân gia ngài không mất mặt mà thôi.”

Câu đáp lại này của hân, những người khác đều tự động chuyển nghĩa trong lòng, ghen cười đến muốn nội thương, tới Mộ Thập Tam cũng không nhịn được cười, chỉ riêng Giang Tĩnh Dạ không phải người Cửu Huyền, không biết Tổng Việt, nên không hiểu được bên trong có bí ẩn gì, chỉ đứng ngơ ngác một bên.

Mọi người lần lượt tản đi, rốt cuộc trong phòng cũng yên tĩnh lại.

Hàn Ngâm nhìn trái nhìn phải, chỉ nhìn thấy Mục Hi Thần đang hôn mê trên giường, ngạc nhiên hỏi: “Lạc sư huynh đâu, sao không ở đây.”

“Ta cho hân mượn Xích Ly, bảo hân về Cửu Huyền lấy thuốc cứu người, nhân tiện...” Mộ Thập Tam nhìn cô như đang xem kịch vui: “Hân nói muốn báo lại cho chương môn và sư phụ người chuyện Tạo Hóa Kim Tiền và Ngũ Hành Tông.”

Quả nhiên, Hàn Ngâm như bị sét đánh, nụ cười lập tức cứng đơ trên mặt.

~ Hết chương 110 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bát Quái Kinh Thiên

Bát quái kinh thiên

Edit: Yunchan

Đêm hôm đó khi Lạc Vân Khanh mang thuốc về cứu Mục Hi Thần và Nhạc Lê Yên, còn nhân tiện đưa cho Hàn Ngâm một bức thư do La chương môn tự tay viết.

Từ ánh mắt của hã, đương nhiên không nhìn ra trong thư viết gì.

Chết sớm siêu sinh sớm!

Hàn Ngâm cắn răng mở nhanh ra, đọc lướt qua với tốc độ tia chớp, ngay sau đó chợt kêu lên một tiếng “A” hưng phấn, nhắm thẳng người Lạc Vân Khanh mà bổ nhào tới, tốc độ nhanh tới nỗi sư huynh cô chỉ kịp biến sắc chứ không kịp né. Tiếc là cuối cùng cô không thực hiện được ý đồ, bởi vì cô đã bị sư thúc bên cạnh níu cổ áo, vớt thẳng ra ngoài.

“Đau... đau quá...” Cô ngồi bệt ra đất, oán giận không gì sánh nổi.

Mộ Thập Tam lườm cô không chút thương hại: “Học ở đâu cái thói xấu hờ ra là nhào lên người khác hả!”

Ặc...

Hàn Ngâm đỏ ửng mặt, hất đầu đi: “Xì!”

Nhưng thoáng cái cô đã lại cười toe toét: “Chương môn nói sẽ không trực xuất ta khỏi môn phái, nhưng thân là đệ tử Cửu Huyền lại mang danh Tông chủ Ngũ Hành tông dù sao cũng không tiện, nên ngài ấy muốn ta nhanh chóng thu đồ đệ, rồi truyền lại ngôi Tông chủ.”

Kết quả hoàn toàn nằm trong dự liệu, thật không biết cô lo lắng cái quái gì nữa.

Mộ Thập Tam nói thản nhiên: “Y còn nói Tạo Hóa Kim Tiền là chí bảo của Cửu Huyền, người không được truyền lại cho đệ tử Ngũ Hành tông, hơn nữa nếu mai sau người tu tiên không thành, trước khi thọ tận phải trao trả nó cho Cửu Huyền, đúng chứ?”

Nghe ra hệt như đang bảo quản Tạo Hóa Kim Tiền thay cho Cửu Huyền ấy, nhưng mà chỉ cần cô còn sống, Tạo Hóa Kim Tiền là pháp bảo của cô, vậy là đủ rồi, cô chẳng thèm quan tâm mình chết rồi thì bị ai lấy mất đâu! Vì vậy tâm trạng Hàn Ngâm vẫn phơi phới, gật đầu nói: “Đúng thế!”

Thấy cô chẳng chút để tâm, Mộ Thập Tam cũng cười theo, tiện thể liếc mắt nhìn sang Lạc Vân Khanh.

Vị sư diệt này của hắn cũng thật hiểu lòng người, biết rõ có một số việc càng nói sớm càng tốt, để lòng được nhẹ nhõm. Huống hồ chỉ cần Tạo Hóa Kim Tiền ở trong tay Hàn Ngâm, thì La Cẩn tuyệt đối sẽ không trực xuất Hàn Ngâm khỏi Cửu Huyền, chẳng qua...

Mộ Thập Tam thở dài trong lòng, hỏi tiếp: “Chương môn nói thế nào?”

Lạc Vân Khanh rũ mắt bẩm: “Chương môn nói nếu sư thúc ở đây, thì chuyện này xin làm phiền ngài sắp xếp, còn nữa... chương môn nói sư thúc hiếm khi ra sức vì môn phái, bởi vậy trước khi chưa bắt được Tô Tinh Trầm thì không cần gấp gáp quay lại.”

Hắn chỉ đi tản bộ mà thôi, sao chuyện bắt Tô Tinh Trầm lại biến thành chuyện của hắn?

Ngực Mộ Thập Tam nghẹn lại, tức giận mắng thầm: Lão hồ ly ra vẻ đạo mạo!

Hàn Ngâm ở bên cũng giành hỏi: “Sư phụ có nhân gì với muội không?”

Lạc Vân Khanh mấp máy môi, đoạn mới đáp: “Sư phụ bảo muội ở lại đây chuyên tâm Tu Linh, cẩn thận Tô Tinh Trầm, không cần để ý tới Du sư huynh.”

Thực ra khi Lê Thanh Hàn nghe Hàn Ngâm lấy được Tạo Hóa Kim Tiền, còn học được Hồn Nguyên tâm pháp, ban đầu rất vui mừng, sau đó chợt nhớ ra người đang trông giữ Ngũ Hành linh mạch hiện nay là Du Tịch Bình khó ưa ngang ngửa Tống Việt, liền bực mình vỗ bàn nói với hắn ngay tại chỗ: Nói cho sư muội người biết, nếu tên tiểu tử họ Du đó có bắt chẹt sinh sự gì, thì không cần nề mặt Tống sư bá người, cứ đập trước rồi báo sau, có vì sư làm chủ cho nó!

Nguyên văn thế này, nếu hắn nói ra thì đúng là dạy hư Hàn Ngâm. Hắn đành phải dùng cách diễn đạt khéo léo một chút. Trong lòng thì lại than phiền, tính tình vị sư phụ này của hắn vẫn bốc hỏa như thời tráng niên, già rồi mà không đứng đắn.

Về phần Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam...

Lạc Vân Khanh thầm nhủ hắn không có thói quen tin chuyện vô căn cứ, vì vậy không báo lại, nhưng cũng chẳng rõ làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

Nhà gỗ dựng ở Ngũ hành linh mạch này không nhiều lắm, nên đương nhiên cũng không thể ở thoải mái như ở Cửu Huyền. Ban đêm Hàn Ngâm

ngủ chung một phòng với Giang Tĩnh Dạ, không dẫn được lòng tò mò, cô bèn gặng hỏi chuyện khi Mộ Thập Tam còn ở Diệp gia. Tiếc rằng năm đó Giang Tĩnh Dạ chỉ là một tiểu nha hoàn, thân phận giới hạn, phạm vi hoạt động cũng có hạn, bình thường trừ nghe người ta bàn tán Thập Tam công tử còn nhỏ tuổi mà đã thông minh hơn người, đoán rằng vị trí chủ nhân của Diệp gia nhất định sẽ do hắn tiếp quản ra, thì những chuyện khác hoàn toàn không biết gì cả.

Lòng buồn chuyện không được thỏa mãn, Hàn Ngâm đành phải chuyển qua thu dọn đồ đạc mang theo trên người. Chỉ cần thứ gì có thể luyện khí thì cô đều thồn hết cho Tào Hóa Kim Tiên, hạ quyết tâm không để cho pháp bảo này ở không.

Làm xong, Hàn Ngâm lại lấy trận đồ thất tình lục dục ra kiểm tra Tích Tích, phát hiện Tích Tích đang tung tăng dạo phố trong huyễn cảnh, bèn bật cười, cười xong ngẫm lại thấy thế này cũng tốt, dù cô có rảnh hay không thì Tích Tích cũng có thể tự tiêu khiển trong trận đồ này.

Khi định nhét trận đồ vào, Hàn Ngâm sức nhớ tới Đàm Niệm Tuyết đang tu luyện trong đồ rửa bút dưỡng hồn, tự dưng đột phát ý tưởng, nhủ bụng Đàm Niệm Tuyết tu huyền thuật, thế thì để cho cô ta vào huyễn cảnh rèn luyện một lần, nhất định có lợi. Thế là cô hô một tiếng, rồi cũng thu đồ rửa bút dưỡng hồn vào trong trận đồ.

Lúc này Giang Tĩnh Dạ đang ngồi ngoài nhìn bỗng nhiên hừ lạnh: “Tà vật cô mang theo đúng là nhiều.”

Hàn Ngâm chẳng để bụng, chỉ ngáp một cái, đáp: “Lo chi là chính hay tà, chỉ cần xài được là đủ...”

Nói rồi cô ngã ngựa xuống giường đuổi người thích ý, chuẩn bị đánh một giấc thật ngon, ngày mai dậy sẽ bắt tay vào tu luyện Hỗn Nguyên tâm pháp, sau đó nỗ lực Tự Linh theo tâm pháp.

Giang Tĩnh Dạ lưỡng lự một lát, rốt cuộc vẫn không dẫn được hỏi thăm chuyện Mộ Thập Tam ở Cửu Huyền.

Hàn Ngâm nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Hắn là sư thúc của ta, ngày ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, nên được người ta tặng cho cái biệt danh là Cửu Huyền đệ nhất đàn...”

Nói tới giữa chừng, chính cô lại không nhịn được bật cười ha ha, lăn lộn hết cả giường.

Giang Tĩnh Dạ biết bụng dạ cô gian xảo, buồn bực nói: “Cô lừa ta!”

“Lừa cô làm gì?” Hàn Ngâm cười đã rồi, bèn ngồi dậy nghiêm mặt nói: “Hồi sáng cô cũng nghe thấy lời của Du sư huynh rồi đó thôi? Hắn nói sư thúc là cái gổi thêu hoa nhìn được nhưng xài không được đó!”

Nhắc lại chuyện này Giang Tĩnh Dạ vẫn tức càn hông, bật lại ngay lập tức: “Y không phải!”

“Đúng vậy, hắn không phải.” Hàn Ngâm nằm xuống ôm chăn, nói: “Nhưng không thể trách người ta hiểu lầm được, lúc hắn ở trong môn phái đích thị là cái dạng đó.”

Giang Tĩnh Dạ khó hiểu: “Biệt danh khó nghe như vậy mà y không ngại sao?”

Từ lâu Hàn Ngâm đã biết đạo lý tiền không để lộ rồi, chuyện này cũng hết vậy thôi, khi khôngng khi không khoe khoang làm gì, trái lại còn chọc cho người ta ghen ghét, do đó cô chậm rãi khép mắt lại, đáp qua quýt: “Có gì phải ngại? Cũng như có người chửi cô là heo, cô biết mình không phải heo là đủ rồi, lẽ nào còn phải đi gặp người đó chứng minh cô không phải heo à?”

Giang Tĩnh Dạ bị cô nói cho câm nín, sau đó tâm tư đột nhiên bị khuấy động, trầm ngâm nói: “Ta chợt nhớ ra một việc.”

“Việc gì cơ?”

“Ta từng nghe người ta xầm xì... nói Thập Tam công tử...” Giang Tĩnh Dạ ngập ngừng: “Nói y không phải là con ruột của Diệp lão gia...”

Á á! Tin động trời!

Hàn Ngâm giật bắn người, hỏi dồn: “Diệp phu nhân vụng trộm với ai à?”

Giang Tĩnh Dạ nghệt ra, mặt đỏ lên, mắng: “Cô nương mà lại nói lời khó nghe như thế sao.”

“Nếu không thì nói sao?” Hàn Ngâm khó xử: “Hình như thông gian còn khó nghe hơn.”

“Cô!” Giang Tĩnh Dạ bị cô chọc tức tới mức mày liễu dựng ngược.

Hàn Ngâm le lưỡi, chuyện này cũng đâu thể trách cô, cô nghe nhiều lời đồn ở phố phường nên thành thói quen rồi, vả lại nhất thời cũng không nghĩ ra được từ nào văn vẻ hàm súc để đánh giá chuyện này, đành phải giục: “Kệ nó đi, cô nói tiếp đi.”

Da mặt Giang Tĩnh Dạ quả thật không dày cui được như cô, chỉ mong sao thoát khỏi vấn đề này cho nhanh, nghe vậy bèn nói ngay: “Diệp phu nhân không phải mẹ của Thập Tam công tử, mẹ y là ngoại thất mà Diệp lão gia nuôi bên ngoài, nghe nói lúc y ba tuổi, Diệp lão gia mới đón hai mẹ con về Diệp gia, cho danh phận.”

“Thông...” Suýt chút nữa thì Hàn Ngâm lờ mồm, vội chữa lời: “Còn lời đồn không phải con ruột thì sao?”

Giang Tĩnh Dạ ngẫm nghĩ một chút: “Không biết.”

“A a, có ai làm người ta cụt hứng như cô không hả!”

“Ta không biết thật.” Giang Tĩnh Dạ bức bối nói: “Vì mới nghe được phân nửa đã bị người ta phát hiện, họ không chịu nói nữa thì làm sao ta đuổi theo hỏi được? Hơn nữa lúc đó ta vẫn còn nhỏ, có mấy lời nghe không hiểu, nên thật lòng không nhớ nổi.”

Cô vừa nói vừa ngẫm kỹ lại: “Có lẽ, là vì vẻ bề ngoài của Thập Tam công tử không giống Diệp lão gia.”

Hàn Ngâm không đồng tình: “Có khi hăn giống mẹ thì sao.”

“Cũng có thể.” Giang Tĩnh Dạ nhìn lại cô: “Ta không nhớ rõ dáng dấp của mẹ y thế nào.”

Hàn Ngâm cũng nhìn trả lại cô, một lát sau bỗng chôn mặt vào chăn giả khóc hu hu: “Đáng ghét! Ta không bao giờ nói chuyện với cô nữa đâu!”

Sương mù trong Hỗn Độn Mê cốc không gây ra tổn thương gì với người tu tiên, nhưng có thể khiến người bình thường chùn bước, bởi thế ở đây có rất ít người lai vãng, đệ tử Cửu Huyền cũng không thiết lập pháp thuật phòng hộ gì ở phụ cận.

Chẳng qua với tình hình này, dù không đề phòng người thường, cũng phải đề phòng Tô Tinh Trầm quay lại đánh lén. Thế nên khi thức dậy vào sáng hôm sau, Hàn Ngâm đã nhìn thấy các đệ tử Cửu Huyền tất bật bố trí pháp trận dưới sự hướng dẫn của Du Tịch Bình.

Mộ Thập Tam đâu à? Không biết hăn lòi ở đâu ra cái ghế dựa, ngồi bên ngoài ăn uống, phơi nắng, nằm ngủ, đối lập hoàn toàn với cảnh bận rộn mồ hôi mưa của đồng môn, rõ là nhàn hạ đến mức người ta phải giận sôi.

Hàn Ngâm xám xịt: “Sư thúc, ngài thế này thật thiếu đức độ.”

“Có gì mà thiếu đức độ?” Mộ Thập Tam thả vào miệng một quả nhân hạt thông, rồi nói với vẻ mặt vô tội: “Người khỏe mạnh thì lao động, người trí tuệ thì ưu phiền, còn người bao cớ thì trốn việc để uống rượu.”

Nói rồi hắn xòe tay ra trước mặt Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm hết cách, đành phải lấy một vò Túy Sinh tửu ra cho hắn, sau đó nhân cơ hội này thỉnh giáo những thắc mắc trên Hồn Nguyên tâm pháp và những chuyện cần chú ý lúc Tụ Linh, đợi nhớ hết rồi, cô đang định đi tu luyện, thì thấy Giang Tĩnh Dạ tựa cửa, ngửa mặt nhìn lên trời.

“Sao vậy?” Cô cũng ngửa mặt nhìn một tia sáng xanh đang lao vút tới từ phía chân trời.

Lát sau tia sáng xanh kia đã trờ tới trước mặt, hóa ra đó là một con Thanh Loan có vẻ ngoài như phượng, trên Thanh Loan có một người đang ngồi, Hàn Ngâm vừa thấy người này thì lập tức mở miệng oán giận: “Muội ấy tới đây làm gì!”

“Cô ta là ai?” Giang Tĩnh Dạ hỏi.

Hàn Ngâm hơi nhướng mày: “Là đồ nhi ngoan của Thập Tam công tử nhà cô, họ Tần tên Vô Ưu, bị người Cửu Huyền đặt biệt danh là cái bóng.”

Giang Tĩnh Dạ khó hiểu: “Cái bóng gì?”

Hàn Ngâm than thở: “Là cái bóng của Thập Tam công tử nhà cô đó!”

Cô còn chưa nói dứt câu, thì Thanh Loan đã tan thành đốm sáng rồi biến mất.

Tần Vô Ưu hạ xuống đất xong thì nhìn quanh quất, vừa thấy Mộ Thập Tam, sắc mặt cô đã sáng bừng lên, lập tức chạy tới trước mặt hắn hành lễ,

nói với giọng vô cùng ầm ức: “Sư phụ, hôm đó chẳng phải người nói chỉ đi tản bộ thôi sao, đồ nhi làm món gà muối mà người thích ăn, rốt cuộc gà để nguội lạnh mà vẫn không thấy người trở lại.”

Phụ lòng tốt của đồ đệ, nếu là sự phụ bình thường thì chắc sẽ thấy hổ thẹn, nhưng hiển nhiên Mộ Thập Tam không phải là loại bình thường, hẳn nghe vậy chỉ cười lười nói: “Ta đang cần đồ nhắm rượu, bây giờ người đi làm cũng không muộn.”

Tần Vô Ưu:...

~ Hết chương 111 ~

Sư thúc ghen rồi kìa ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Tụ Linh

Tụ Linh

Edit: Yuncha,n

Cô nàng đệ tử Tần Vô Ưu này cũng thật là đen đủi, sắp suy bại thành nha hoàn hầu cận thật rồi, nhưng những chuyện Mộ Thập Tam bảo cô ta làm đều do cô ta khăng khăng nhận lấy lúc bái sư, nếu cô ta đã không ngại, thì người khác cũng chẳng cần phải bất bình thay cô ta, thế nên Hàn Ngâm cứ tự nhiên mà quay lưng đi Tụ Linh thôi.

Tụ Linh là bước quan trọng nhất trước khi Đan thành, vì tu tiên có chín bước, ba bước đầu tiên là nền tảng trụ cột, sau cùng ai cũng có đủ khả năng đạt tới viên mãn, khác chẳng là ở thời gian ít hay nhiều. Nhưng Tụ Linh thì khác hẳn, nếu bước này không làm tốt, thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới mức độ tinh thâm của tu vi mai sau, và cả cấp bậc thành đan, thậm chí còn quyết định người đó có thể phi thăng thành tiên hay không.

Do đó, Hàn Ngâm trăm đắng ngàn cay tìm kiếm Hồn Nguyên tâm pháp, cũng là vì có thể Tụ Linh viên mãn.

Cô tu Ngũ hành linh khí, chỉ có phối hợp với Hồn Nguyên tâm pháp để Tụ Linh, thì cuối cùng mới có thể kết ra kim đan lục phẩm trở lên. Đương nhiên công đoạn lựa chọn linh mạch lúc Tụ Linh cũng hết sức quan trọng, bên trong linh mạch ẩn chứa càng nhiều Tiên Thiên Nguyên Linh càng tốt, bởi vì Tụ Linh cần làm liền mạch, không thể luyện tới giữa đường

lại chợt phát hiện ra Tiên Thiên Nguyên Linh không đủ dùng, rồi đi tìm một cái khác, như vậy chỉ tổ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cũng coi như Hàn Ngâm số đỏ, người bình thường toàn tu Đơn hành linh khí, căn bản không động tới Ngũ hành linh mạch để Tụ Linh, do đó linh mạch trong Hồn Độn Mê cốc này cực dồi dào Tiên Thiên Nguyên Linh Ngũ hành. Đừng nói cung ứng cho một mình cô Tụ Linh, mà dù có thêm tám người nữa thì vẫn còn dư. Thế là trong lòng cô thối lên bong bóng nhỏ hạnh phúc, nghĩ bụng nếu sau này phải thu đồ tử đồ tôn, thì chẳng cần tìm linh mạch ở đâu xa, cứ kéo hết qua đây tu luyện là được! Về phần linh mạch này thuộc quyền sở hữu của Cửu Huyền, chứ không phải của Ngũ Hành tông, sự thật này cô không quên, mà là hoàn toàn không nghĩ tới.

Phàm là linh mạch, đều có một mạch nhãn được hình thành tự nhiên, vườn linh của Cửu Huyền được xây ở gần mạch nhãn đó, nên Hàn Ngâm cứ lần theo đó mà đi, còn chưa kịp làm gì, Tào Hóa Kim Tiền trong ngực đã hú vang một tiếng, sau đó hóa thành một tia sáng vàng, xông thẳng vào mạch nhãn!

Hàn Ngâm thộn mặt ra, định đuổi theo theo phản xạ, nhưng khi đi tới thăm dò thử, thì phát hiện mạch nhãn này chỉ rộng tầm ba thước, tối hù chẳng nhìn được tới đáy. Cô ngưng thần cảm nhận, cũng chỉ nhận ra từng luồng Tiên Thiên Nguyên linh Ngũ hành ngưng tụ như thực chất lẫn vào trong linh khí đặc quánh, cô hoàn toàn không dám đâm đầu xuống như Tào Hóa Kim Tiền, đành phải ngồi xếp bằng ngay tại mạch nhãn thử vận dụng Hồn Nguyên tâm pháp.

Tác dụng của Hồn Nguyên tâm pháp là đánh tan Ngũ hành linh khí phân tách rõ rệt bên trong đan điền của cô về trạng thái hỗn độn tự nhiên, như vậy mới có thể luyện hóa dung hợp được Tiên Thiên Nguyên Linh Ngũ hành. Cô mới học, luyện tập cũng chỉ ban sơ, nên làm bước này khá mất thời gian. Sau mấy canh giờ, gian nan lắm mới luyện hóa hấp thụ được chút ít Nguyên Linh ở mạch nhãn, nhiều đó đã đủ khiến cô mệt tới vã mồ hôi.

Chẳng qua bỏ công vất vả, cuối cùng cũng không uống phí, cô phát hiện khi Tiên Thiên Nguyên linh Ngũ hành dung hợp xong, thì chút linh khí bé nhỏ được cất lọc ra từ nó rất tinh thuần, và quan trọng nhất là còn có linh tính hơn trước đây, vận chuyển linh hoạt thông suốt chứ hoàn toàn không ứ đọng.

Hàn Ngâm mừng rỡ, vội vàng muốn tu luyện tiếp, nào ngờ đúng lúc này một con hạc giấy bay tới, đập ngay vào mi tâm của cô. Cô bối rối, bèn mở con hạc giấy ra đọc, trên đó viết một câu của Mộ Thập Tam: Nguyên Linh ở sâu trong linh mạch càng nhiều linh tính hơn.

Ý là, bảo cô xuống dưới?

Hàn Ngâm ghé mắt nhìn thử mạch nhãn tối đen như vực sâu, rồi hồi tưởng lại cảm giác chật chội bức bối lúc rơi xuống giếng sau khi thoát khỏi tiên phủ động thiên trước đây. Nhưng loại chuyện này, Mộ Thập Tam không thể nào trêu chọc cô được, nếu đã nói thế thì nghe theo lời hăn nhất định sẽ có lợi, khó khăn là...

Xuống dưới kiểu gì đây?

Nhắm mắt lại nhảy thẳng xuống như Tào Hóa Kim Tiền, cô sợ chưa được gì mà mình đã té chết ngay tại chỗ, dù không té chết cũng chẳng biết leo lên cách nào, vì mạch nhãn này quá hẹp muốn ngự kiếm rất khó khăn, còn linh thú Hải Trãi thì ngoại hình quá khổ cũng chẳng thể đi xuống được. Cô ngẫm nghĩ một lát, hình như chỉ có cách đi tìm Mộ Thập Tam mượn Xích Ly thôi, vì Xích Ly có thể biến hóa thân hình.

Hàn Ngâm đang định biến ý tưởng thành hành động, thì bỗng thấy một con rắn đỏ bò ra từ trong bụi cỏ.

Ồ, con rắn này ngoại hình thật là kỳ, bên bụng thì mọc ra bốn cái móng vuốt, mà người thì lại teo như cây đũa, trông hơi giống thần lằn...

Khi con rắn đỏ bò tới trước mặt, Hàn Ngâm mới chậm lụt hiểu ra, đây hoàn toàn không phải là con rắn đỏ nào cả, mà chính là Xích Ly của Mộ Thập Tam.

Sư thúc tốt bụng quá đi!

Cô cảm động tới rớt nước mắt, nhưng khi giẫm lên Xích Ly để xuống mạch nhãn, cô lại đau khổ tới lệ rơi đầy mặt. Vì dù Xích Ly có biến hóa thân hình ra sao đi nữa, thì chiều dài và tỉ lệ cơ thể của nó vẫn không thay đổi, không thì nó đã biến thẳng từ dáng mỳ sợi thành cái bánh vuông rồi, chứ đâu tới nỗi này! Thành ra lúc giẫm lên bề mặt chưa đầy ba thước của nó, thì cũng giống như đang giẫm lên dây thừng mảnh vậy, cần phải hết sức cẩn thận, nếu không trượt chân một phát, cô chỉ còn nước đi tu quỹ thôi.

Tiên Thiên Nguyên Linh Ngũ hành ở sâu trong mạch nhãn, quả nhiên nhiều linh tính hơn như lời Mộ Thập Tam, thậm chí còn ngưng tụ ra một viên linh thể ngũ sắc có thể thấy được bằng mắt thường, nhưng trái lại để bắt được nó thì càng trắc trở hơn. Và lại cô cần phải trở lên mặt đất mới có thể bình tâm tĩnh khí luyện hóa từ từ, cứ leo lên trở xuống như thế hai ba lần, cô đã ngã vật ra đất không muốn nhúc nhích gì nữa.

Đây đúng là thử thách khả năng chịu đựng của cô tới cực hạn mà!

Ngay khi Hàn Ngâm bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc có nên dùng cách ngu nhất là tìm một sợi dây rồi treo mình lên không, thì tiếng hú dài cực phồn lại vang lên lần nữa, theo đó là một tia sáng vàng chói mắt lao ra từ mạch nhãn tối om, cô nhìn thấy Tào Hóa Kim Tiền đã mọc ra một đôi cánh vàng, nó cứ đập cánh phành phạch rồi bay tới trước mặt cô.

“Nhóc tì Hàn Ngâm!” Tào Hóa Kim Tiền dương dương đắc ý: “Còn không mau quỳ xuống đất bái lạy, xin đại gia ta tha cho người cái mạng nhỏ đi?”

Nghe cái giọng phách lối ngửa đòn này của nó, Hàn Ngâm vẫn gối đầu lên hai tay nằm yên trên mặt đất, tới mí mắt cũng lười nâng, chỉ thản nhiên nói: “Đừng nói một đôi cánh, người có tu thành hình người, thì cũng là pháp bảo đã nhận chủ thôi.”

Một câu đâm ngay vào chỗ đau của Tào Hóa Kim Tiền, nó lập tức nổi sùng: “Lẽ ra nếu người ngoan ngoãn đập đầu bái lạy ta, ta sẽ đưa cho người ít Nguyên Linh bắt được bên dưới, nhưng bây giờ người lại không thức thời thế này...”

Nó còn chưa nói xong, Hàn Ngâm đã sáng ngời hai mắt, cắt ngang lời nó: “Người bắt được Nguyên Linh bên dưới hả?”

Tào Hóa Kim Tiền sửng sốt, phát hiện mình nói hớ, nhưng không lắp liếm kịp nữa rồi, vì nó đã nghe thấy Hàn Ngâm dùng chất giọng nịnh nọt chảy nước, ngọt tới nỗi nó muốn nổi da gà, khẩn cầu: “Đưa cho ta có được không?”

Tào Hóa Kim Tiền cũng ứng phó rất thần tốc, nó lập tức hừ lạnh đáp: “Không được, ta luyện hóa hấp thụ hết rồi.”

“Không sao, người bắt thêm cho ta là được rồi!” Nói xong Hàn Ngâm tức tốc duỗi tay búng lên cái cánh nhỏ của nó, mạnh tới nỗi nó lộn nhào trên không, té cắm đầu về mạch nhĩn.

Mộ Thập Tam đã chỉ thì chỉ có chuẩn, Tào Hóa Kim Tiền bị ép giao cho Hàn Ngâm chừng mười viên Tiên Thiên Nguyên Linh Ngũ hành. Chúng đều khác xa với thứ mà Hàn Ngâm luyện hóa trước đó, vì tất cả đã ngưng tụ ra hình người ngũ sắc, một số còn đầy đủ mày râu, na ná ngũ quan. Mà điều càng khiến cho cô vui mừng hơn chính là linh khí cất lọc ra từ loại Nguyên Linh này, còn tinh thuần linh tính hơn trước đó.

Đương nhiên linh khí là thứ có càng nhiều càng tốt, nó quyết định cường độ pháp thuật và độ bền lâu khi thi pháp, cũng chính là cách gọi

thông tục của cấp độ tu vi. Nhưng khả năng dung nạp linh khí ở cơ thể mỗi người là có hạn, cho nên linh khí có tinh thuần hay không là cực kỳ quan trọng. Thậm chí quá trình Tụ Linh cũng có thể nói đơn giản là quá trình tinh lọc linh khí. Từ đó đủ thấy sau khi có được những Tiên Thiên Nguyên Linh Ngũ hành hình người đó, sẽ giúp tu vi của Hàn Ngâm tăng mạnh tới cỡ nào.

Khi đang trong quá trình Tụ Linh thì không thể nghỉ ngơi quá lâu, thế nên một khi đã tu luyện thì Hàn Ngâm hầu như không dừng lại, cũng hoàn toàn vô tri vô giác với mọi chuyện xung quanh, mãi tới hơn một tháng sau, linh khí trong cơ thể cô mới được luyện tụ hoàn toàn.

Thế nhưng, điều này không đồng nghĩa là quá trình Tụ Linh đã hoàn thành, vì sau khi linh khí được tinh lọc, đan điền bị căng phồng và huyết khiêu đều được dọn trống hơn phân nửa, có thể thu nạp được nhiều linh khí hơn, do đó cô lại bắt tay vào luyện hóa linh khí thủy hành thu nạp được từ nội đan của Hóa Xà trước đây, rồi bù thêm tứ hành linh khí khác, dùng Hỗn Nguyên tâm pháp đánh tan về hình thái hỗn độn, sau đó tiếp tục Tụ Linh.

Cứ trở qua trở lại như thế, tinh lọc rồi tinh lọc, mãi tới khi trong đan điền và huyết khiêu không tài nào dung nạp thêm một chút linh khí nào, thì hai tháng nữa đã lặng lẽ trôi qua.

Hôm nay Hàn Ngâm đã công thành viên mãn, ngưng thần nhìn vào bên trong, phát hiện linh khí ngũ sắc trong đan điền và huyết khiêu đã ngưng tụ vô cùng tinh thuần, chẳng khác nào thực chất. Cô lại thử vận hành Hỗn Nguyên tâm pháp, phát hiện linh khí ngũ sắc này có thể chuyển thành các loại đơn hành linh khí một cách hết sức tự nhiên, không khỏi mừng rỡ trong lòng, điều này cho thấy cô đã bước vào bước thứ năm của tu tiên, Ngưng Luyện.

Ngưng Luyện thì lại giống như ba bước trước, phải chậm rãi vững vàng chứ không thể nào dùng tiểu xảo, cũng như dao sắt mài kim vậy, cô

phải thông qua tâm pháp đem linh khí ngũ sắc đã cực kỳ tinh thuần, tiến thêm một bước ngưng luyện tinh thuần, cho đến khi những linh khí này có thể tụ thành một viên kim đan nguyên sơ bên trong đan điền.

Đây căn bản không phải chuyện có thể hoàn thành trong mấy năm, nhưng dù sao lúc Tụ Linh cô cũng đã được lợi, có Tạo Hóa Kim Tiền bắt hộ Tiên Thiên Nguyên Linh Ngũ hành ở chỗ sâu nhất của mạch nhãn, linh khí tôi luyện ra cũng tinh thuần hơn những người tu tiên khác rất nhiều, thế nên thời gian ngưng luyện này của cô, rõ ràng có thể rút ngắn hơn những người khác.

Càng Đan Thành sớm chừng nào, thì khả năng tu luyện thành tiên sẽ cao chừng đó, sao Hàn Ngâm lại không mở cở trong bụng cho được chứ? Cô cảm giác ba tháng này mình nỗ lực khổ cực quả thật không uổng phí. Thế là vừa trở mình bò dậy đã chạy như bay đi tìm Mộ Thập Tam và Lạc Vân Khanh, cho nên không chú ý thấy Tạo Hóa Kim Tiền lại len lén bay khỏi tay áo cô, xông vào mạch nhãn Ngũ hành linh mạch.

“Lạc sư huynh ——”

Lạc Vân Khanh ở gian phòng gần vườn linh nhất, nên Hàn Ngâm cũng đi tìm hẩn trước, thế nhưng khi đập cửa bước vào, cô lại phát hiện trong phòng vắng tanh, Lạc Vân Khanh hoàn toàn không ở đây.

Chắc là đi ra ngoài rồi.

Hàn Ngâm không để ý lắm, lại chạy đi tìm Mộ Thập Tam như một làn khói. Kết quả dạo hết một vòng vẫn không tìm được, cô không khỏi ngờ ngàng lại thất vọng, đúng lúc đó nhìn thấy Tần Vô Ưu đang cắp một cái rổ thức ăn đi tới, bèn chặn cô ta lại hỏi: “Sư phụ muội đâu rồi?”

Tần Vô Ưu nhìn cô một cái, rồi nói lãnh đạm: “Không biết.”

Nói xong cô ta không dừng lại mà lướt qua Hàn Ngâm, đi thẳng.

Hàn Ngâm ngớ ra, nhưng không đuổi theo Tần Vô Ưu hỏi tiếp mà tự chạy ra xa tìm. Ai dè vừa mới đi ngang qua một gốc cây dẻ, đầu chợt bị thứ gì đó đập cho một phát, đau tới nỗi cô hét lên thành tiếng, tới khi ngẩng mặt lên thì lại thấy Mộ Thập Tam đang nằm trên chạc cây, ngoắc ngón tay với cô, nói: “Lên đây.”

~ Hết chương 112 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Cảnh Trong Mơ Tái Hiện

Cảnh trong mơ tái hiện

Edit: Yunchan

Cây dẻ cao tới tám trượng, núp mình trong đó rồi hướng mắt nhìn qua cành lá rậm rạp chằng chịt, sẽ thu hết cả vùng Ngũ Hành linh mạch vào đáy mắt.

Hàn Ngâm ngồi trên cành cây to nhất, vừa hưởng thụ gió mát và ánh mặt trời, vừa thả chân xuống đong đưa lắc lư, cảm giác này hơi chóng mặt nhưng lại tự do tự tại, quả là nhẹ nhõm thích thú, khiến tâm trạng vốn phần chấn của cô càng phơi phơi hơn, bất giác híp mắt lại, thở phào một hơi.

“Lúc này người tìm ta ở dưới đó làm gì?” Mộ Thập Tam liếc nhìn cô, rồi thả một quả hạnh nhân vào miệng.

Phải rồi, suýt thì quên búng mắt.

Hàn Ngâm vội hỏi: “Lạc sư huynh đâu, trên đường tới đây ta không thấy huynh ấy, huynh ấy đi đâu rồi?”

“Không biết.” Mộ Thập Tam ném tiếp hai quả hạnh nhân vào miệng, cắn mạnh tới nỗi vang lên tiếng răng rắc: “Người đâu bảo ta trông chừng hẳn giúp người.”

“Xì!” Hàn Ngâm buồn bực: “Sao cái giọng của ngài giống y như đồ đệ ngài thế?”

Mộ Thập Tam không để ý tới cô nữa, nhắm hai mắt lại.

“Đừng ngủ.” Ngay sau đó Hàn Ngâm đã hớn hờ trở lại, đẩy hẳn nói: “Ta Tụ Linh thành công rồi!”

Mộ Thập Tam lười biếng “Ừ” một tiếng.

Hàn Ngâm bị tổn thương sâu sắc: “Ngài không thể bày tỏ chút vui mừng được à?”

“Cũng chẳng phải ta Tụ Linh thành công, ta vui làm gì?”

Câu này đúng là có thể đập chết người, Hàn Ngâm bị ghen tới nổi muốn tắt thở, nhưng may người ngồi ở đây là cô, nếu đổi lại người khác có lẽ đã mất hết mặt mũi, hờn dỗi bỏ chạy rồi. Còn cô ấy à, chỉ thở chậm lại một lúc, sau đó trên mặt lại tỏa nắng, xít xít lại cạnh hẳn nói: “Ta là sư diệt của ngài, đương nhiên ngài phải mừng cho ta rồi.”

Da mặt thật dày...

Mộ Thập Tam không mở mắt, chỉ cong môi nói: “Đừng nói sư diệt, đồ đệ cũng vô dụng thôi.”

Hàn Ngâm lờ tịt, coi như không nghe thấy mà tự quyết định luôn: “Phải rồi, gặp chuyện vui ngất trời cỡ này, ngài thân là trưởng bối, nói nào ngay cũng nên tặng ít quà mừng, pháp bảo này, pháp khí này, vân vân này, mấy thứ quý giá quá ta không cần đâu, chỉ cần nhiều nhiều linh đan hay diệu dược vào là đủ rồi.”

Cô tưởng linh đan diệu dược là đĩa đậu xào nói là có liền sao?

Mộ Thập Tam hậm hực mở mắt ra, nhưng còn chưa lên tiếng hàng mi dài đã run lên, đưa tay lên môi làm động tác im lặng với cô.

Bực thì bực nhưng Hàn Ngâm vẫn ngậm chặt miệng lại, liếc mắt nhìn xuống dưới tàng cây, thấy Du Tịch Bình và Tần Vô Ưu đang sóng vai đi tới.

Kỳ lạ, sao hai người này lại đi chung với nhau?

Cô nhanh nhẩu rút đôi chân đang đong đưa bên ngoài về, rồi lặng lẽ liếc Mộ Thập Tam, cười thầm trong lòng: Giờ mới phát hiện trốn ở trong cây cũng có chỗ hay, chẳng những mắt nhìn sáu hướng mà còn tai nghe tám phương.

Cây dẻ rất cao, khi đi bên dưới sẽ không vô cớ ngẩng đầu nhìn lên đây, do đó hai người bên dưới tàng cây vẫn chẳng hay biết gì, chỉ nghe thấy Du Tịch Bình nói: “Tần sư muội, có mấy lời ta có lòng tốt nên mới nói với muội, muội nghe xong cũng đừng phiền lòng.”

Tần Vô Ưu đáp nhàn nhạt: “Du sư huynh có gì muốn nói xin đừng ngại.”

“Ta đang bất bình thay cho muội, cha muội là chương môn của một phái, muội tội gì đến Cửu Huyền tu tiên lại chọn một sư phụ như thế, hằng ngày chẳng dạy được muội cái gì, chỉ coi muội là nha hoàn để sai khiến, đến nỗi ta đứng ngoài nhìn mà phải âm ức thay cho muội.” Du Tịch Bình quả là tốt bụng, còn lên tiếng đề nghị: “Theo ta thấy, cứ thế này mãi thật sự không phải là cách, trái lại còn làm lỡ việc tu luyện của muội, chi bằng ta về khẩn cầu sư phụ ta, muội cũng nhờ cha muội nói vài câu với chương môn, đổi sang bá sư phụ ta làm thầy?”

Hàn Ngâm nghe đến đó mà suýt chút nữa bật cười, lại dịch qua Mộ Thập Tam thêm chút nữa, làm khẩu hình với hân: “Có người đào góc tường nhà ngài kìa.”

Mộ Thập Tam mỉm cười, chẳng thèm để tâm chút nào.

Giọng Tần Vô Ưu chợt lạnh hắt đi: “Đa tạ Du sư huynh, nếu không có chuyện gì khác, thì ta phải trở về làm việc tiếp.”

Nói thế là đã từ chối khéo, vậy mà Du Tịch Bình còn đuổi theo cô, hỏi: “Sư muội khoan đi đã, muội có đồng ý lời đề nghị của ta không.”

Tần Vô Ưu nói mà chẳng buồn ngoái đầu: “Không muốn.”

Du Tịch Bình sững sờ, vô cùng khó hiểu: “Tại sao, sư phụ của muội chẳng những vô năng mà còn đối xử với muội không tốt...”

Tần Vô Ưu dừng chân lại: “Du sư huynh, xin hãy nói năng cẩn thận!”

Hai người kia trò chuyện bên dưới, Hàn Ngâm thật lòng không dẫn được cơn hiếu kỳ, bèn xít qua Mộ Thập Tam thêm chút nữa, tiện tay kéo hẳn ngồi dậy, rồi ghé vào tai hắt hỏi nhỏ: “Ta cứ muốn hỏi ngài mãi, tại sao muội ấy lại cố tình bái ngài làm thầy thế?”

Mộ Thập Tam không trả lời.

Cô vẫn hỏi tới: “Được rồi, ta đổi cách hỏi khác vậy, tại sao ngài đã nhận muội ấy làm đồ đệ, mà lại bỏ mặc không dạy dỗ gì?”

Mộ Thập Tam bị hơi thở phả ra của cô thổi trúng làm lơ tai ngứa ngáy, lại chệch mắt qua thấy cặp mắt trong veo mang theo vẻ hiếu kỳ tràn ngập của cô, tim bỗng run lên. Nhưng hắt vừa định đáp lời thì chợt thấy cơ thể sụp xuống, rồi “Rắc” một tiếng, cành cây dưới người gãy lìa. Hắt và Hàn Ngâm cùng rớt thẳng xuống dưới tàng cây.

“Á ——” Tình huống xảy ra bất ngờ khiến Hàn Ngâm kêu la thất thanh, lúc rớt xuống còn đè gãy rất nhiều cành cây, tiếng “Răng rắc” thì nhau vang lên liên tiếp.

Phản ứng của Mộ Thập Tam nhanh hơn cô một chút, song song với dùng Kinh Hồng thuật, còn nhanh chóng đưa tay ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình, đã thế còn giở giọng trêu chọc cô: “Người là heo à, nặng tới nỗi đè gãy cành cây.”

Nếu trong tình huống bình thường thì Hàn Ngâm đã vật lại, nhưng tình hình trước mắt rõ ràng chính là cảnh mơ tái hiện! Đầu óc cô hỗn loạn, không nghĩ ngợi gì mà bám dính lên người hắn như bạch tuộc, trong khi hai người bên dưới cứ trợn mắt há mồm nhìn hai người họ ôm nhau thật chặt, rơi xuống đất.

“Sư... sư phụ...” Tần Vô Ưu giật mình chết đứng.

Trình độ vô sỉ của Mộ Thập Tam dường như chẳng kém cạnh Hàn Ngâm, dù đang trong hoàn cảnh lúng túng mà vẻ mặt hắn vẫn bất biến, chỉ nhìn thoáng qua hai người người bên cạnh một cái, rồi lại quay qua khiển trách Hàn Ngâm: “Ngốc! Chẳng phải đã dạy người Kinh Hồng thuật rồi sao?”

Tinh thần Hàn Ngâm đang hoảng hốt nên chỉ trả lời theo phản xạ: “Không nhớ ra được...”

Mộ Thập Tam nhìn cô như cười như không: “Vậy người có thể nói lỏng tay ra được chưa?”

Cảnh trong mơ tái hiện hình như phải dừng lại ở đây rồi...

Chẳng biết Hàn Ngâm thấy nhẹ nhõm hay thấy thất vọng, chỉ tiu ngữu thả lỏng cánh tay đang ôm chặt cổ hắn ra.

“Các người...” Du Tịch Bình phản ứng chậm nhất, tới bây giờ mới giật mình hoàn hồn lại, há mồm hỏi: “Các người ở trên cây làm gì?”

Giọng hắn sặc mùi chất vấn, làm người nghe cực kỳ khó chịu.

Đúng lúc tâm trạng Hàn Ngâm đang sa sút, nên bật lại ngay mà chẳng nghĩ ngợi gì: “Sư huynh quản rộng quá nhỉ!”

Mộ Thập Tam còn sắc bén hơn cô: “Bảo người dẫn người đi bày trận, bày xong rồi nên có thời gian rảnh để đi tản bộ với đồ đệ của ta à?”

Đến đây Du Tịch Bình mới sức tỉnh ngộ, hiểu ra màn đối thoại của mình và Tần Vô Ưu vừa rồi có lẽ đã bị họ nghe thấy cả, thế là mặt đỏ lên, tìm đại cái cớ rồi bỏ đi một nước.

Tần Vô Ưu cup mắt nhìn chăm chăm mũi giày mình: “Sư phụ, người bảo đồ nhi chuẩn bị rượu và thức ăn, đồ nhi làm xong cả rồi.”

“Tốt lắm, người đi nghỉ ngơi đi.” Chưa dứt câu Mộ Thập Tam đã kéo Hàn Ngâm đi mất.

Dường như Tần Vô Ưu còn muốn nói gì đó, nhưng thấy tay hắn đang nắm tay Hàn Ngâm, cổ họng bỗng tắt nghẹn, chỉ căn môi đứng yên tại chỗ, cổ cầm làn nước mắt chực tràn mi.

Thấy đi cũng được xa rồi, Hàn Ngâm mới quay đầu nhìn lại, có hơi khó xử: “Nói thật lòng thì ta không thích đồ đệ của ngài đâu, nhưng ngài có chắc làm vậy là tốt cho muội ấy không?”

Mộ Thập Tam phản bác: “Ta lại đang khó hiểu đây, ta đối xử với cô ta như vậy, sao cô ta còn nhẫn nhục chịu đựng, không nhanh chân đổi sư phụ khác cho rồi.”

“Đừng có giả bộ!” Hàn Ngâm bóc mẽ hắn: “Ngài chắc chắn biết.”

Mộ Thập Tam đáp hết sức vô tội: “Ta không biết thật mà.”

“Quý mới tin!” Hàn Ngâm dừng bước lại, nói: “Nếu ngài không biết, thì tại sao lúc muội ấy bái sư hỏi ngài có nhớ chuyện năm năm trước

không, ngài lại cắt lời?”

Mộ Thập Tam bật cười, tỏ vẻ bất ngờ: “Trí nhớ của người cũng không tệ lắm.”

“Thì thế!” Hàn Ngâm kiêu ngạo: “Chưa tới mức nhớ nhanh như gió, nhưng đã thấy thì khó mà quên.”

“Vậy à...” Ý cười bên môi Mộ Thập Tam càng rõ hơn, nhìn sâu vào mắt cô, hỏi: “Thế thì ta lại tò mò, người để ý chuyện của ta làm gì? Tới những chi tiết nhỏ mà người khác không để ý người cũng phát hiện ra.”

Ánh mắt của hắn sâu hút, như có thể nhìn xoáy vào lòng người.

Tim Hàn Ngâm giật nảy, hoang mang rối loạn tránh né tầm mắt hắn.

Không thể nói! Tuyệt đối không thể nói!

Nếu nói ra, bị hắn cự tuyệt rồi thì không thể bám chết hắn được nữa...

Giữ vững tâm thái này, Hàn Ngâm đã hạ quyết tâm, trước khi dụ hắn nắm gọn trong tay mình thì tuyệt đối không thừa nhận mình thích hắn. Vì vậy cô bối rối một thoáng rồi bình tĩnh lại ngay, ôm lấy cánh tay hắn không chút xấu hổ, cười tủm tỉm nói: “Bởi vì ngài là sư thúc của ta, ta quan tâm ngài là phải thôi.”

Mộ Thập Tam vẫn cứ nhìn cô mỉm cười, lát sau mới dời ánh mắt đi, nói: “Năm năm trước, khi cô ta lên núi bắt linh thú rồi suýt bị linh thú giết chết, ta đã vô tình cứu cô ta, sau đó cô ta đã nhìn thấy ta độ kiếp.”

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Độ kiếp?”

Dầu sao tu vi của bản thân cũng chẳng giấu được cô nữa, Mộ Thập Tam cũng坦然 nhiên nói: “Chỉ là đản kiếp thôi, không phải thiên kiếp, người đừng hiểu lầm.”

Ai ngờ hần vừa giải thích xong, Hàn Ngâm lại thiếu chút nữa che mặt hét ầm lên: “Đan kiếp! Năm năm trước ngài đã độ đan kiếp!”

Loại nghịch thiên thể này, còn cho người tu tiên khác sống hay không hả!

Trách sao khi đó hần lại ngắt lời Tần Vô Ưu, bằng không để đệ tử Cửu Huyền biết người bị coi là lười nhát, vô dụng nhất như hần lại độ lôi kiếp kim đan từ năm năm trước, thì chỉ sợ bọn họ phải đi xếp hàng mua mỳ sợi thắt cô tự sát tập thể luôn mất!

Đừng nói những người khác, mà lòng tự tin của Hàn Ngâm cũng bị đả kích trầm trọng, cô những tưởng mình nhập môn hơn một năm mà tu tới tu vi Ngưng Luyện, thế là đã đặc ý lắm rồi, kết quả Mộ Thập Tam mới nhập môn ba năm đã tu tới Đan Thành!

Ngưng Luyện tới Đan Thành chỉ có một bước, nhưng thật ra lại chênh nhau tới mấy năm thậm chí là mấy chục năm! Cứ nhìn Tống Việt đã Ngưng Luyện chừng mười năm mà vẫn chưa kết ra được một viên nội đan thì biết ngay để vượt qua bước này phải gian nan cỡ nào.

Nhưng Hàn Ngâm vừa ngẫm lại, bỗng nhiên kêu lên: “Không đúng!”

“Thế nào?”

“Lúc ngài độ Đan Kiếp là bao nhiêu tuổi?”

Mộ Thập Tam ngẩn ra, rồi bật cười: “Mười ba.”

Chính hần cũng không phát hiện ra, như vậy là quá nhanh.

Hàn Ngâm ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải sau khi Đan Thành thì dung mạo không thay đổi nữa sao? Vậy bây giờ ngài chắc là...”

Nghĩ tới dáng dấp này của Mộ Thập Tam là mười ba tuổi, cô không chịu nổi “Phụt” một tiếng bật cười.

Mộ Thập Tam tức giận lườm cô: “Sau khi Đan Thành muốn lớn lên đương nhiên vẫn được, nhưng muốn cái lão hoàn đồng thì không thể, đó là năng lực sau khi tu thành tiên, cho nên...”

“Gì cơ?” Hàn Ngâm chờ hăn nói tiếp.

Mộ Thập Tam liếc cô, môi nhếch lên nụ cười tà ác: “Cho nên nếu người không tu đến Đan Thành nhanh nhanh, thì qua hai mươi năm nữa, người ta sẽ gọi người là thím.”

Thím...

Hàn Ngâm ghen thở, thiếu chút nữa bị hăn chọc tức tới ngất xỉu.

~ Hết chương 113 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Quá Không Biết Xấu Hổ!

Quá không biết xấu hổ!

Edit: Yunchan

Có ăn cái gì cũng không thể ăn thiệt!

Hàn Ngâm nheo mắt lại, đưa tay kề bên tai nói: “Ngài bảo người khác gọi ta là cái gì cơ? Ta không nghe rõ.”

Từ “Thím” vừa trượt tới đầu lưỡi, suýt thì nhảy ra ngoài, lại bị Mộ Thập Tam nuốt nhanh xuống.

Hắn cười lười, giơ ngón tay búng trán cô, nói: “Thật là giảo hoạt, thiếu chút nữa đã mắc lừa.”

Cử chỉ và giọng điệu đều vô cùng thân thiết, khiến tơ lòng Hàn Ngâm như bị gảy nhẹ, run lên một tiếng.

Cô vội vàng rũ mắt nhìn xuống giày mình, cười nói: “Trước đây ngài từng cứu muội ấy, nói không chừng muội ấy tới đây để báo ân ngài đó, ngài nên đối xử với muội ấy tốt hơn mới đúng.”

“Người chắc là mình không nói ngược chứ?” Mộ Thập Tam liếc xéo cô: “Cô ta tới báo ân, thì phải là cô ta đối xử tốt với ta mới đúng, còn ta, chẳng phải đang cho cô ta cơ hội này sao?”

Nói cũng phải...

Hàn Ngâm nhất thời cảm nín, nhưng chẳng qua cô hỏi chuyện Tần Vô Ưu chỉ đơn giản vì hiếu kỳ, nên cười một cái rồi cũng vứt chuyện này ra sau đầu.

Mộ Thập Tam cũng chẳng để tâm lắm, hắn thu đồ đệ này, chẳng qua là để tránh phiền phức. Bởi vì Tần Vô Ưu có thể cố chấp bỏ ra năm năm tìm một người năm đó không để lộ thân phận và danh tính như hắn, nếu hắn khẳng khẳng không nhận thì sẽ gây ra chuyện như trình môn lập tuyết(*), đưa tới sự bàn tán xầm xì của mọi người Cửu Huyền, rồi đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió.

(*) Câu Trình môn lập tuyết xuất phát từ sự tích: Dương Thời tự Trung Lập, người châu Nam Kiếm (nay thuộc Phúc Kiến) đậu Tiến sĩ năm Hi Ninh thứ 9 (năm 1076) đời Tống Thần Tông. Ông theo học Trình Hạo. Sau khi Trình Hạo qua đời, ông đến Lạc Dương theo học Trình Di, lúc bấy giờ đã hơn 40 tuổi.

Một ngày nọ, Dương Thời và Du Tạc đi thăm Trình Di. Gặp lúc Trình Di đang nhắm mắt tĩnh tọa. Hai ông cung kính đứng hầu ngoài cửa đợi đến khi thầy thức. Khi Trình Di thức dậy, bên ngoài tuyết đã rơi dày cả thước. (Theo Chuonghung)

Cây cao vượt rừng gió sẽ đập(*), đạo lý này hắn đã biết từ lâu, cho nên chỉ kiên trì khiêm tốn, quan trọng nhất là hắn thà tự do tự tại dưới ánh mắt khinh bỉ của người khác, chứ chẳng cần gò bó cần trọng dưới ánh mắt sùng kính của mọi người. Thế nên nhận đồ đệ thì nhận, hắn cũng chẳng tổn thất gì.

(*) Nguyên văn là Cây cao vượt rừng gió sẽ đập, chim bay vượt đàn chịu súng săn.

Như đã nói, mặc dù thu đồ đệ là bị ép buộc, nhưng hẳn lại chẳng nhỏ mọn mang thù, vốn nghĩ dù Tần Vô Ưu bái hẳn làm thầy xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần bản thân cô ta có lòng tu tiên kiên định, đến thỉnh giáo hẳn thì hẳn sẽ biết gì nói nấy. Nhưng hiện tại xem ra cô ta hoàn toàn không có tâm tư này, hàng ngày thứ nghĩ tới nhiều nhất chỉ là làm món ăn ngon tới lấy lòng hẳn. Hạng người có xuất thân tốt nhưng lại buông thả bản thân như thế, chẳng đáng để hẳn phí tâm khuyên cô ta cố gắng nỗ lực.

Hai người sóng vai bước đi, còn chưa tới trước nhà gỗ đã nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất cũng rung chuyển theo, ngay sau đó từ đằng xa bắn lên kim quang chói lòa rồi đột nhiên tắt ngấm.

“Chuyện... chuyện gì xảy ra...” Hàn Ngâm bị kim quang đâm tới đau mắt, màng tai cũng ong ong theo.

“Bên phía Ngũ hành linh mạch.” Ánh mắt Mộ Thập Tam sầm xuống, nắm tay kéo cô đi: “Qua đó xem.”

Dọc đường có rất nhiều đệ tử Cửu Huyền đổ xô tới từ bốn phương tám hướng, ai nấy đều hoang mang ra mặt, hỏi thăm nhau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai người họ chạy tới nơi phát ra tiếng nổ đầu tiên, sau đó Hàn Ngâm nhìn thấy một màn làm người ta há hốc.

Mạch nhãn của Ngũ hành linh mạch chẳng hiểu sao đã bị đục ra một cái lỗ to, còn lan tới một khoảng nhỏ của vườn linh bên cạnh, trong màn bụi bặm và đất đá bay mù trời, hiện ra thấp thoáng một bóng người cao lớn.

Được rồi, bóng người này thì chẳng có vấn đề gì, vấn đề là người này hình như không có mảnh vải che thân, cứ đứng trần như nhộng trước mặt mọi người ngay giữa ban ngày ban mặt...

Hàn Ngâm còn chưa kịp đen mặt thì đã bị Mộ Thập Tam đưa tay che kín mắt, sau đó cô nghe hắc hừ nhẹ: “Đừng xem, sẽ bị đau mắt hột.”

Đau mắt hột cái đầu!

Mặt Hàn Ngâm nóng lên, chối bay chối biến: “Bụi mịt mù, ta hoàn toàn chẳng thấy gì hết!”

Đây không phải hoàn toàn lừa lọc bản thân, mà là một phần sự thật...

Mộ Thập Tam hừ khê lần nữa: “Vậy là hay nhất!”

Nhưng chỉ một khắc sau, Hàn Ngâm đã bị người ta chỉ vào mũi vu oan.

“Người nhìn thấy! Chết tiệt, người lại dám nhìn lên, quá không biết xấu hổ!”

Vu khổng cô là một thiếu niên trạc mười sáu mười bảy tuổi, hắc có màu da cổ đồng sáng loáng sần chắc và một gương mặt xinh đẹp hơi trung tính, thứ nổi bật nhất trong ngũ quan chính là cặp mắt hạnh tròn xoe, đuôi mắt vút cao, đồng tử đen láy trong veo như ngọc lưu ly, sáng đến mức khiến người ta không tài nào nhìn thẳng.

Nhưng chính cặp mắt đó lại khiến Hàn Ngâm sinh ra một loại ham muốn hủy hoại trước nay chưa từng có.

Cô thầm muốn lấy tay chọt mù chúng, bởi vì ánh mắt đó thật tình quá đáng ghét! Chẳng những nhìn người từ trên cao xuống, mà còn đầy vẻ khinh khỉnh, phối với cái cằm hếch lên thật cao, trông ngạo mạn tới mức muốn đâm cho một phát.

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, mắng ngược lại hắc: “Câm miệng!”

Thiếu niên nào lọt tai lời cô nói, còn vênh mặt hếch cằm liếc cô: “Nhóc tì Hàn Ngâm, người thẳng thắn thừa nhận đi! Ta sẽ không cười nhạo người đâu, chỉ khinh bỉ người thôi!”

“Thừa nhận cái rắm!” Hàn Ngâm đã cáu lên thì cũng chẳng buồn giữ mồm giữ miệng: “Ai muốn nhìn người hả? Từ nhỏ tới lớn ta chưa từng thấy tên nào xấu ma chê quỷ hờn như người, liếc sơ qua cực xấu, liếc kỹ lại càng xấu hơn, thò tay đập bẹp là có thể treo lên cửa trừ tà ma, vo tròn rồi ném vào chuồng heo, heo còn phải gọi người là cha!”

Thổ Linh trư vô tội bị chỉ mặt đặt tên, lập tức nằm chống móng lên trời kêu ụt ịt phản đối.

Thiếu niên bị mắng cho phát cáu, buột miệng nói: “Heo không biết gọi cha!”

Hàn Ngâm hất cằm: “Không nghe Nha Nha đang kêu sao hả?”

Mộ Thập Tam hết kiềm nổi, phá lên cười thành tiếng.

Thiếu niên bị chửi tới lú lờ, cuối cùng không thể làm gì hơn là quay ngoắc mặt đi, ầm ức: “Tức chết ta!”

“Người tức sao?” Nếu đã mắng thì Hàn Ngâm phải mắng cho đã thì thôi: “Nói cho người biết, ta còn tức hơn người đây! Chưa nói với ta tiếng nào đã lén lút chạy đi tu luyện huyền hình! Bây giờ thì hay rồi, người hủy sập luôn cả Ngũ Hành linh mạch, thuốc trong vườn linh cũng bị héo hết sạch, còn ê mặt trần nhồng nhộng trước mặt cả đám người, dọa cho mấy nữ đệ tử phải hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ! Gây ra đồng bát nháo thế này, người dạy cho ta đi, ta nên dàn xếp sao đây hả!”

Không sai! Thiếu niên này chính là hình người do Tào Hóa Kim Tiền hóa ra, lúc này hấn mấp máy môi, không nói được một lời.

“Nói xem!” Hàn Ngâm quyết không bỏ qua: “Mới đó còn ra vẻ đại gia mà, sao giờ lại câm như hến thế hả?”

Tạo Hóa Kim Tiền:...

“Quên đi!” Hàn Ngâm liếc xéo hẳn: “Với cái đầu toàn đá cùi của người, ta cũng chẳng trông mong người có thể nghĩ ra cách giải quyết vấn đề, chi bằng thế này đi, ta dọn dẹp rắc rối giúp người, để báo đáp, người phải ngoan ngoãn giao cho ta ba quả Ngũ Hành!”

Tạo Hóa Kim Tiền quạu quọ: “Mơ đi!”

Hàn Ngâm cũng chẳng bực, bước lên mấy bước kéo cửa phòng ra, tiếng bàn tán âm ỹ nhất thời xô vào như thủy triều.

Ngẫm lại lúc này khi mình mới vừa hóa ra nhân thân, bộ dạng trần truồng đều bị người ta nhìn thấy hết, dù Tạo Hóa Kim Tiền không xấu hổ thì cũng bối rối, đâu chịu ra ngoài cho người ta nhòm ngó tiếp, đành vội xuống nước: “Một quả, cho người một quả.”

“Ba quả.” Hàn Ngâm không nhường một bước.

“Hai quả!” Tạo Hóa Kim Tiền sắp khóc tới nơi: “Trong vườn linh động thiên chỉ còn hai quả Ngũ Hành.”

Hàn Ngâm nghĩ ngợi một chút, dùng sức đóng ầm cửa lại, rồi quay mặt cười tủm tỉm: “Thành giao!”

Có hai quả Ngũ Hành này, ít nhất cô cũng gom được hai đồ đệ, bất kể ai tu tới Đan Thành trước thì cô cũng có thể hoàn thành được phân nửa nhiệm vụ mà Nghiêm Tử Ngọc để lại rồi.

Cất kỹ hai quả Ngũ Hành mà Tạo Hóa Kim Tiền bấm gan bấm ruột giao ra xong, Hàn Ngâm bèn len lén liếc qua Mộ Thập Tam, rồi moi hai vò

Túy Sinh tửu trong túi Càn Khôn ra, nhìn hần cười nịnh: “Mộ sư thúc, ngài xem việc này...”

Mộ Thập Tam thẳng thừng cắt ngang lời cô: “Nếu như nhớ không lầm, thì rượu này đã hứa tặng ta từ lâu rồi, người chỉ tạm thời bảo quản thay ta mà thôi, bây giờ người lấy rượu của ta để bảo ta làm việc giúp người, người không thấy quá mức vô sỉ sao?”

“Vô sỉ!” Hàn Ngâm có chết cũng không biết xấu hổ, thẳng thừng thừa nhận, còn nhìn hần ra bộ đáng thương: “Nhưng ta Tụ Linh thành công, sư thúc còn chưa tặng quà mừng cho ta, hay là dọn dẹp đồng rắc rối này giúp ta đi, coi như thay cho quà mừng nhé?”

Mộ Thập Tam tức quá hóa cười: “Được lắm! Được lắm!”

Hàn Ngâm cứ bám cây mà leo lên theo thói quen, vội vàng cười hỏi: “Vậy là sư thúc đồng ý rồi nhé?”

Mộ Thập Tam lườm cô: “Được rồi, cứ làm như người nói đi, coi như lễ cập kê của người, người đừng hòng tìm ta đòi quà!”

Cập... cập kê gì...

Bây giờ đến lượt Hàn Ngâm sững sốt: “Hôm nay là ngày mấy?”

Mộ Thập Tam khẽ nhếch môi: “Tiết triêu hoa.”

Sinh thần của cô! Sinh thần mười lăm tuổi của cô! Cả đời chỉ có một lần sinh thần cập kê!

Vậy là...

Cô ngoái đầu nhìn bàn rượu và thức ăn còn bốc hơi nóng trong phòng Mộ Thập Tam, lẽ nào cái này là chuẩn bị cho cô sao?

Lỗi nặng, lỗi nặng rồi!

Hàn Ngâm xúc động tới mức muốn rơi lệ lắm rồi, nhưng giờ muốn đổi ý cũng muộn rồi, vì Mộ Thập Tam đã mở cửa bước ra ngoài, chỉ nói với người ngoài cửa một câu đã dọn sạch được đồng rắc rối.

Hắn nói: “Các người hãy trở lại nắm bắt với chương môn ngọn nguồn sự tình, nói rằng Hàn Ngâm xung phong muốn đi theo ta tìm nã nghịch đồ Tô Tinh Trâm, chờ làm xong chuyện này, cô ấy sẽ đi tìm chương môn nhận tội.”

Xấu xa! Thật sự quá xấu xa!

Nghe xong câu này, Hàn Ngâm tới khóc cũng chẳng khóc nổi. Tạo Hóa Kim Tiền thì đứng bên ôm bụng cười rũ rượi trông hết sức hả dạ.

Cẩn rằng ghi hận, trong khi nét mặt cô lại tươi cười: “Tiền gia, chúc mừng người hóa ra hình người.”

Nói khách sáo vậy à...

Tạo Hóa Kim Tiền nhìn cô có hơi hết hồn: “Thành thật đi, người có âm mưu gì?”

Hàn Ngâm cứ cười: “Ta thấy người đã hóa ra hình người rồi, đương nhiên cũng cần đặt một cái tên người.”

“Bốn đại gia có tên, ta là...”

Hàn Ngâm chẳng thèm đếm xỉa tới lời hắn, chỉ chuyên tâm độc thoại: “Trên đồng tiền nào cũng có bốn chữ Chiêu tài tiến bảo, hay gọi người là Chiêu Tài nhé.”

Tạo Hóa Kim Tiền khịt mũi: “Khó nghe!”

“Vậy gọi Tiến Bảo là chuẩn nhất.”

“Càng khó nghe hơn!”

Hàn Ngâm vỗ tay cười khoái trá: “Cứ quyết định vậy đi, gọi người là Tài Bảo.”

Tạo Hóa Kim Tiền lập tức bùng nổ: “Ta không thích!”

“Ai quan tâm người có thích hay không.” Hàn Ngâm liếc hẳn: “Tên đặt ra là để người khác gọi, dù người không thích, cũng chả cản được ta gọi!”

Nói rồi cô gọi một hơi chừng mười tiếng “Tài Bảo”, làm Tạo Hóa Kim Tiền tức đến nổi miệng mồm co quắp mà chẳng làm gì được.

Báo thù xong, tâm trạng Hàn Ngâm hết sức dễ chịu, nhưng nhìn Mộ Thập Tam ngoài cửa bị Giang Tĩnh Dạ gọi lại nói chuyện, rồi ngoảnh sang nhìn bàn rượu và thức ăn, chẳng biết sao, cô lại chùng xuống, trong lòng bắt đầu lan ra một loại cảm giác mang tên chua xót, đột nhiên rất muốn tìm một chỗ không người để òa khóc một trận.

Bởi vì, hiện tại cô có người quan tâm che chở, có người cãi vã ầm ĩ, hiện thực này quá tốt đẹp, đẹp đến mức cô không dám chớp mắt, sợ tới khi mở ra thì lại phát hiện tất cả hiện thực này đơn giản chỉ là một giấc mơ.

~ Hết chương 114 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Khẩu Vị Quá Nặng

Khẩu vị quá nặng

Edit: Yunchan

Tất cả đệ tử Cửu Huyền đều bị Mộ Thập Tam xua về hết, trong đó người đi nhanh nhất là Du Tịch Bình vốn đã không phục Mộ Thập Tam, trái lại Mục Hi Thần và Nhạc Lê Yên thì đến hỏi có cần giúp đỡ lòng bắt Tô Tinh Trâm hay không.

Hơn một tháng trước thương thế của hai người họ đã đỡ hơn, thoát khỏi cảnh nguy hiểm tính mạng, thế nhưng rất khó khôi phục hoàn toàn, thậm chí cả tu vi cũng thụt lùi rất nhiều.

“Không cần, các người trở về dưỡng thương cho lành đi.” Mộ Thập Tam lấy một tờ giấy từ trong tay áo, đẩy qua cho họ: “Toa thuốc này các người cầm đi, không chừng sẽ có chút ích lợi.”

Nào chỉ có chút ích lợi!

Kinh lạc toàn thân đứt đoạn hơn nửa, nếu là người thường thì đã chẳng sống nổi, hai người họ là người tu tiên, gắng gượng vẫn sống được, nhưng suy cho cùng vẫn chưa đến cảnh giới Đan Thành, kinh lạc bị tổn hại sẽ khiến tu luyện sau này càng khó khăn gấp bội, hy vọng phi thăng thành tiên đời này đã trở nên hết sức xa vời. Nhưng với phương thuốc Mộ Thập Tam đưa cho, nếu điều chế đúng cách, thì sẽ có tác dụng chữa trị kinh lạc trở về

nguyên vẹn. Bởi thế sau khi Mục Hi Thần nhận lấy chỉ nhìn thoáng qua đã kích động vô cùng.

“Mộ sư thúc!” Bàn tay cầm toa thuốc của hắn run lên khe khẽ, không biết biểu đạt sự cảm kích trong lòng mình thế nào.

Phương thuốc, nhất là những phương thuốc giá trị, trong giới tu tiên đều là thứ được giữ bí mật chứ không truyền thụ, mặc dù thân thiết như đệ tử, cũng phải chọn người để dạy. Nhưng Mộ Thập Tam trên danh nghĩa chỉ là sư thúc của họ, cũng chẳng có giao tình riêng sâu đậm gì, vậy mà lại đưa cho họ một phương thuốc giá trị thế này!

Nhạc Lê Yên đứng bên cạnh nhìn lướt qua toa thuốc, sắc mặt cũng thay đổi, lập tức dập đầu lạy tạ.

Mộ Thập Tam lại lấy ống tay áo nâng cô lên, rồi cất giọng lười biếng: “Không cần phải vui mừng thế đâu, toa thuốc này là ít ngày trước ta suy nghĩ vẩn vơ rồi viết ra, còn chưa thử lần nào, nếu các người uống vào có gì không ổn, thì đến lúc đó đừng oán ta là được.”

Hắn thả ra một câu nhẹ bẫng, nói xong sắc mặt hai người cũng đổi theo.

Đây đây, đây cũng quá vô trách nhiệm mà!

Khóe miệng Mục Hi Thần co giật: “Sư thúc nói đùa...”

“Ai nói đùa với người? Ta chỉ đang nhắc nhở nghiêm túc thôi.” Nói thì nói thế, nhưng hắn lại giở ra vẻ mặt như cười như không còn mang theo hai phần khôi hài, làm người ta có nhìn cỡ nào cũng không nhìn được một chút nghiêm túc nào.

Không uống, thì sợ đan dược này có công hiệu thật, còn uống vào, lại sợ đền luôn cái mạng nhỏ.

Mục Hi Thần thật tình không đoán được rốt cuộc Mộ Thập Tam đang đùa giỡn hay nghiêm túc, không thể làm gì hơn là cười khổ rồi cất toa thuốc vào, định bụng trở về bấm lại với sư phụ rồi hãy quyết định uống hay không.

“Chúng ta về Cửu Huyền trước.” Hắc lên tiếng cáo từ: “Sư thúc bảo trọng.”

“Ừ.” Mộ Thập Tam nói thờ ơ: “Nếu các người có thể ngự kiếm, thì nhân tiện mang Tần Vô Ưu về luôn đi.”

Tần Vô Ưu ở bên cạnh nghe họ nói chuyện này giờ, nghe tới đây thì hoảng hốt ra mặt: “Sư phụ, đồ nhi không về!”

Mộ Thập Tam liếc mắt qua: “Tại sao?”

“Đồ nhi...” Tần Vô Ưu thấp đầu nói: “Sư phụ không ở đó, đồ nhi quay lại thì cũng không có gì để làm, chi bằng ở lại đây, sư phụ muốn ăn thứ gì, cứ sai bảo một tiếng, đồ nhi sẽ đi làm ngay.”

Mi tâm Mộ Thập Tam chau lại gần như khó thể nhận ra, hắc hạ giọng lạnh nhạt: “Không cần, người về đi.”

Tần Vô Ưu còn định nói thêm, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh lùng của hắc thì lòng đã chùng xuống, đành phải sụp mắt đáp: “Vâng.”

Lúc sắp đi, Nhạc Lê Yên lặng đi một lúc rồi do dự nhìn lại: “Mộ sư thúc, ta nhớ lại một chuyện, không biết có quan trọng lắm không.”

“Chuyện gì?”

“Sau khi ta và Mục sư huynh bị trọng thương tỉnh lại đã nói người đánh lén chúng ta là Tô Tinh Trầm đúng không?”

Mộ Thập Tam gật đầu: “Thì sao?”

Nhạc Lê Yên cân nhắc một lúc rồi nói tiếp: “Mấy hôm nay dưỡng thương, ta đã cố hồi tưởng lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, kỳ thực khi ấy trời rất tối, còn đổ mưa, ta không thấy rõ gương mặt người kia, chỉ thấy vóc dáng của hắc gần giống với Tô Tinh Trầm, lúc tấn công chúng ta còn dùng Tỏa Linh ti, nên trong ấn tượng cho rằng chắc chắn là hắc, nhưng bây giờ ngẫm lại từ đầu thì thấy không đúng lắm.”

“Chẳng phải có câu mắt thấy mới là thật ư?” Mộ Thập Tam cười tỏ vẻ hứng thú: “Sao người lại vô duyên vô cớ hoài nghi nhận định của mình?”

Vì mấy hôm nay Du Tịch Bình thường lén lấy chuyện này ra nói đùa với các đệ tử khác, dùng nó để cười nhạo Mộ Thập Tam ngu xuẩn vô dụng, nói hắc còn chẳng nhận ra được kế điệu hổ ly sơn của Tô Tinh Trầm, cho nên cô mới không dẫn được nghiệm lại đêm hôm đó, kết quả nghĩ kỹ lại mới thấy những chi tiết vụn vặt bị mình bỏ quên đều dần rõ ràng, khiến cô bất giác hoài nghi những thứ mà bản thân nhìn thấy.

Đương nhiên nguyên nhân này cô khó lòng nói ra, chỉ trả lời rằng: “Ta ngửi thấy mùi hương, không biết là son phấn hay huân hương, nó lẫn trong mùi mưa, rất nhạt, nhưng ta chắc chắn có ngửi thấy.”

Mục Hi Thần nhú mày tiếp lời: “Muội vừa nói thì ta cũng nhớ lại, đúng là có mùi hương, nhưng có lẽ là do người khác nhiễm lên người hắc, nó không thể chứng minh người ra tay không phải hắc.”

Nhạc Lê Yên cười bối rối: “Vì vậy muội mới do dự có nên nói hay không, dù sao đây chỉ là suy đoán lung tung của muội thôi, có lẽ không đúng đâu.”

“Suy đoán lung tung, biết đâu lại đoán trúng sự thật.” Mộ Thập Tam cười sâu xa: “Khéo thay ta cũng đang suy đoán lung tung, Tô Tinh Trầm bị thương nặng như vậy nhất định không có khả năng ngự kiếm, thế tại sao chúng ta không tìm thấy hắc?”

Cùng lúc đó Hàn Ngâm đã cảm động xong, sau khi đánh nhau một trận to với Tài Bảo đại gia trong phòng, cướp được một cái bánh mận cô chín tầng, vừa ăn vừa đi tới dự thính, nghe tới đó bèn phồng má, lúng búng nói: “Nếu không phải hăn tự chạy thoát, thì chính là được người ta cứu đi!”

Những người còn lại đều giật mình, khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra.

“Cũng có thể người đó không cứu hăn, mà là xẹt một đao cho hăn đi đời, rồi tha hăn đi chôn.” Hàn Ngâm chớp chớp mắt, lời tung ra không oanh tạc thì thôi, cô nuốt miếng bánh trong miệng xong rồi nói tiếp với giọng xót xa vô hạn: “So ra thì ta thích giả thiết này hơn, nếu Tô Tinh Trầm chết thật rồi thì quá tốt! Đáng tiếc tục ngữ nói người tốt đoán mệnh, người xấu sống dai, hăn xấu cỡ đó, dám chắc sẽ sống dai vạn năm như con rùa, không đi đời dễ thế đâu.”

Sống lâu vạn năm như con rùa...

Kiểu ví von này thật là thô lỗ quá mức, khiến những người ở đây đều xám xịt mặt mày, chỉ có Mộ Thập Tam là cong khoe môi buồn cười: “Ừm, nếu Tô Tinh Trầm bị trọng thương được cứu, thì tại sao người cứu hăn lại phải cải trang thành hăn để tới đây giết người?”

“Sư thúc đúng là không phúc hậu! Nếu ngài hỏi vậy, thì lại có nhiều khả năng hơn rồi!” Hàn Ngâm bẻ miếng bánh trong tay, suy luận tiếp: “Biết đâu người đó có thù oán với Cửu Huyền chúng ta, nên dùng cách này để giết người thì sao, vừa báo được thù, vừa chẳng phải lo bại lộ thân phận, để sau này bị người ta truy sát. Còn không nữa, thì cũng có thể lấy đó để che mắt, khiến mọi người nghĩ Tô Tinh Trầm không bị thương, mà nếu hăn không bị thương, thì đương nhiên chúng ta sẽ đoán rằng hăn giết người xong sẽ ngự kiếm bỏ chạy, từ đó không lúng lúng vùng vằng này nữa...”

Nói đến đây, cô bỗng nhiên im bặt, mở to mắt nhìn Mộ Thập Tam.

“Sự thật luôn chỉ có một.” Mộ Thập Tam cười khê: “Nói tiếp đi.”

“Sư thúc!” Hàn Ngâm kích động: “Chẳng phải sau khi xảy ra chuyện Du sư huynh đã dẫn người đi lục soát xung quanh, không phát hiện được gì thì sẽ không tìm kiếm nữa sao?”

“Các người đang nói cái quái gì thế!” Lúc này Tài Bảo đại gia đang gặm đồ trong tay, ngồi xuống bậc cửa: “Nghe chả hiểu gì.”

“Tô Tinh Trầm ở đây!” Hàn Ngâm làm lơ hăn, nắm lấy cổ tay Mộ Thập Tam nói tiếp: “Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, người cứu hăn nhất định đã giấu hăn ở gần đây! Cho nên mới phải cải trang thành hăn để đi giết người, khiến chúng ta tưởng là Tô Tinh Trầm không bị thương, đã cao chạy xa bay, còn họ thì có thể ẩn núp ở đây an toàn!”

Đoán thì đoán thế, nhưng trong đây còn rất nhiều chi tiết cần phải cân nhắc, thế là cô lại chuyển sang sâu muộn: “Nhưng ta đoán cũng chưa chắc đúng, vả lại đã qua hơn ba tháng rồi, dù lúc đó hăn có ở đây thật, thì bây giờ cũng chưa chắc.”

“Không tìm thì làm sao biết có hay không?” Mộ Thập Tam liếc sang: “Dù sao người cũng mới Tụ Linh xong, rất rảnh rồi, coi như không lãng phí mấy ngày rảnh đi.”

Ai nói cô rảnh? Cô đang chạy đua thời gian, phải tranh thủ tu thành kim đan ngay trong độ tuổi như hoa như ngọc, ở đâu ra thời gian rảnh!

Hàn Ngâm chep chep miệng, vừa định phản bác, bỗng nhiên nghe thấy mấy tiếng “Răng rắc” vang lên thanh thúy, đảo mắt nhìn qua thì nghệt cả người.

Thật ra chẳng riêng gì cô, mà những người khác không sa vào suy luận tới mức thất thần như cô đều phát hiện ra chỗ bất thường từ sớm, sững sốt còn nhanh hơn cô một bước, lúc này tất cả mọi người đều đang đổ dồn

mắt qua vị Tài Bảo đại gia, hiện đang ngồi ở bậc cửa nhai “Rắc rắc” cái giá cắm nển bằng đồng.

Hàn Ngâm chỉ liếc sơ qua cái giá cắm nển bằng đồng còn lại phân nửa mà đã đủ ê răng, sau đó cúi đầu nhìn nửa miếng bánh mân côi chín tầng còn dư trong tay mình, phản ứng đầu tiên là rơi lệ đầy mặt, thanh minh: “Ta không có ngược đãi hân...”

Chẳng cần giải thích thì người sáng suốt cũng nhìn ra, vị pháp bảo bất bình thường hóa thân thiếu niên có sở thích lập dị, đầu óc đơn giản, còn thích ăn mấy thứ không phải là thức ăn này, hân không thể nào là người bình thường được! Ấy cho nên mọi người đều lặng lẽ trao cho Hàn Ngâm ánh mắt đồng tình.

Chỉ có Tài Bảo đại gia là cứ thích chống đối Hàn Ngâm, nghe thấy câu này thì giận dữ lườm cô, hất hàm nói: “Ai nói người không ngược đãi ta hả? Vừa rồi còn cướp thức ăn với ta, tung một cước đạp ta té ra đất, còn lôi Tô Tinh Trầm ra dọa ta, làm hỏng khẩu vị của ta!”

“Nói bậy!” Hàn Ngâm phản bác: “Ta chỉ giành cái bánh chín tầng, ở trong còn nguyên một bàn đồ ăn, ai bảo người đi gặm giá cắm nển?”

Tài Bảo đại gia lại hất hàm cao hơn: “Ta nếm thử mà chả ngon lành gì! Người bắt ta ăn đồ khó nuốt, chính là ngược đãi ta.”

“...” Hàn Ngâm lau mồ hôi: “Vị của cái giá cắm nển này ngon không?”

“Cái thứ đồng thiết vứt đi này cũng chẳng phải là trân khoáng hiếm có gì, mùi vị chẳng ngon hơn là bao, nhưng cố gắng thì gặm tạm cũng được.” Tài Bảo đại gia còn hừ lạnh: “Ta thích ăn Tinh Thạch, Tinh Sa này nọ, Linh Ngọc, Huyền Kim cũng không tệ, nhớ kỹ hai bữa nữa phải chuẩn bị mấy cân để ta chén một bữa ngon nghe chưa.”

Như có một đàn quạ đen bay qua, những người đứng ở đây đều nhìn về phía Hàn Ngâm với ánh mắt đồng tình gấp bội: Pháp bảo này tốt thì tốt, nhưng kén chọn chẳng phải thường, khẩu vị còn quá nặng, ai nuôi thì chỉ có nghèo!

Hàn Ngâm lại lau mồ hôi, cười tự giễu: “Hay lắm! Xem ra một mai ta tu tiên không thành thì cũng không lo thiếu cơm ăn, cứ dắt người ra đường làm xiếc, gặm đồng sắt, uống vàng lỏng, bảo đảm được thưởng không ít tiền.”

“Dốc tố!” Tài Bảo đại gia chửi đồng: “Nghèo rớt mồng tơi, người lấy đâu ra đồng sắt với vàng lỏng cho ta ăn uống?”

Hàn Ngâm không biết nên vung tay đập chết hẳn, hay tung chân đập bay hẳn thì hả dạ hơn, những người còn lại thì hết nhin nổi cười phá lên, ngay cả Mộ Thập Tam cũng chẳng thềm nề tình, bật cười ra tiếng.

Chỉ có Tần Vô Ưu là không cười, cô ta nhìn trừng trừng chiếc bánh mân côi chín tầng trong tay Hàn Ngâm, lòng vô cùng uất ức...

Chỗ rượu và thức ăn đó là do cô hao hết tâm tư để làm cho Mộ Thập Tam, dù có phải vứt đi thì cũng không muốn bị Hàn Ngâm ăn hết!

~ Hết chương 115 ~

Sư thúc bị Conan nhập ~ (▽ ~)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

Nam nữ thụ thụ bất thân

Edit: Yunchan

Sau khi Tần Vô Ưu bắt đắ dĩ theo hai vị sư huynh sư tỷ đi rồi, ở Hồn Độn Mê cốc chỉ còn lại có ba người, đương nhiên Tài Bảo đại gia không được tính vào đó, vì hắ không phải là người.

Hàn Ngâm tộp hai ba cái đã nhồi hết bánh mắ cắ chín tắng vào miệng, rồi nhòm nhoàm hỏi: “Tiểu Giang Giang, cô có thấy Lạc sư huynh của ta đâu không?”

“Tiểu Giang Giang?” Giang Tĩnh Dạ lập lại ba chữ này với vẻ cực kỳ chán ghét: “Cô đừng gọi bừa có được không?”

Hàn Ngâm nhìn cô cười hì hì, làm lơ lời kháng nghị của cô.

Tuy cùng đóng bộ thân phận nha hoàn như Tần Vô Ưu, nhưng rõ ràng Hàn Ngâm vẫn thích cô nàng nha hoàn chính quy Giang Tĩnh Dạ này hơn, tất nhiên loại thích này được thành lập trên nền tảng Mộ Thập Tam không bị nhòm ngó, Tích Tích không bị đuổi giết.

Giang Tĩnh Dạ đành chịu: “Thập Tam công tử không nói cho cô biết sao?”

“Không có.” Hàn Ngâm sững sốt, đảo mắt nhìn sang Mộ Thập Tam, thấy hắn đang ngửa đầu ngó trời ra bộ chẳng nghe thấy gì, bèn đen mặt giục: “Nói mau, huynh ấy làm sao?”

“Công tử nói cho hắn biết một chỗ có thủy hành linh mạch, để hắn đi Tụ Linh.”

Không sai, Lạc Vân Khanh cũng tới lúc phải Tụ Linh rồi, đi làm việc đó cũng chẳng có gì lạ, lạ là tại sao Mộ Thập Tam không nói cho cô biết?

Hàn Ngâm đương khó hiểu, thì chợt nghe hắn lên tiếng: “Được rồi, ăn nhanh lên, ăn no rồi đi.”

Cái gọi là đi đó, hiển nhiên không phải là đi khỏi đây, mà là đi chung quanh tìm xem có nơi nào ẩn núp được mà lại bị họ bỏ sót hay không, và chỗ Mộ Thập Tam thấy khả nghi nhất, chính là mạch nhãn của Ngũ Hành linh mạch.

Hàn Ngâm đứng bên rìa cái hồ to do Tài Bảo đại gia đập thùng mà ngơ ra một lát, sau đó sực tỉnh ngộ, tức giận nói: “Sư thúc đúng là quá bất lương! Ngài lại lấy ta ra làm mồi nhử!”

“Có sao?” Mộ Thập Tam không thừa nhận.

“Tại sao không có!” Hàn Ngâm chỉ vào cây dẻ cao chọc trời ở đằng xa, giậm chân nói: “Còn nói không có, đang yên đang lành lại leo lên cây, bảo đảm không chỉ lén chuồn đi tìm yên tĩnh, mà rõ ràng đang âm thầm để ý tình hình bên này. Nếu Tô Tinh Trầm núp ở dưới thật, thì hắn có thể không nhìn được mà xuống tay với ta, tới lúc đó ngài chẳng cần tốn sức mấy cũng tóm được hắn!”

“Người suy nghĩ nhiều quá rồi, căn bản không có chuyện này.” Mộ Thập Tam hất cằm: “Ta trốn trên cây là để giám thị lúc Du Tịch Bình bày trận có lười biếng hay không, có nói xấu ta hay không.”

Được hắc nhắc nhở, Hàn Ngâm lại hướng mắt nhìn về phía xa, lát sau bèn cười lạnh: “Sư thúc khi dễ ta không hiểu pháp trận sao? Ta không hiểu nhiều, nhưng được cái trí nhớ tốt, đại trận đặc biệt ta vẫn nhớ được hai ba cái, mấy trận pháp mà ngài bảo Du sư huynh thiết lập, nhìn thì là trận pháp phòng ngự, nhưng nối lại với nhau thì là Vạn Tượng Khốn Ma trận đúng không?”

Mộ Thập Tam ném qua một câu: “Vạn Tượng Khốn Ma trận không thể phòng ngự sao?”

Có thể!

Nhưng Hàn Ngâm vẫn nhìn hắc chăm chăm, nhìn mãi nhìn mãi, không chớp mắt lấy một cái.

Người như Mộ Thập Tam bị cô trừng thế này cũng không thể chịu nổi, đành cười gượng đáp: “Được rồi, ta thừa nhận ta có nghĩ như vậy, nhưng lẽ nào người không muốn trừ Tô Tinh Trầm sao?”

Muốn! Nếu muốn, thì có bị biến thành mồi nhử cũng không sao, vì cô không đánh lại Tô Tinh Trầm, ngoài làm mồi nhử ra, thì cũng chỉ có thể làm mồi nhử! Chuyện này cũng chẳng mất thể diện lắm, thật ra còn rất nhàn, tới cái ngón tay cũng chẳng cần động, vì suy cho cùng Mộ Thập Tam sẽ không trơ mắt nhìn cô chết.

Cơn bực bội trong lòng Hàn Ngâm tan biến, cô chỉ dăm chiêu nói: “Nhưng Tô Tinh Trầm không xuống tay với ta, có lẽ hắc không ở dưới đâu.”

Mộ Thập Tam không tiếp lời, chỉ liếc cô: “Sao, không giận à?”

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Giận xong rồi.”

“Chỉ thế thôi?”

“Không thì sao?” Hàn Ngâm hừ lạnh: “Sư thúc còn định cho ta đá hai phát trút giận sao?”

Mộ Thập Tam cong môi: “Người đừng mơ!”

“Vậy ngài giả mù sa mưa hỏi ta làm gì?”

“Chọc cho người giận.”

“Ngài —”

Hàn Ngâm quả nhiên bị chọc giận, nhưng còn chưa kịp mắng, Tài Bảo đại gia ngồi bên cạnh đã giành mắng trước: “Hai người xong chưa hả? Muốn liếc mắt đưa tình thì cũng chờ xong chính sự đã. Đại gia ta đang nóng lòng muốn thấy Tô Tinh Trầm chết đây!”

Liếc mắt đưa tình!

Hàn Ngâm ngẩn ngơ, ngay sau đó không biết là mừng rỡ, bức mình hay là lúng túng, nói chung cô chỉ muốn đập chết tên Tài Bảo tuyệt đối không có mắt này. Còn Mộ Thập Tam chẳng biết nghĩ gì trong lòng, chỉ híp mắt nói: “Chờ Giang Tĩnh Dạ về đã.”

Trước đây khi hắc bảo Du Tịch Bình bày trận, vì nghĩ nơi đây có Ngũ Hành linh mạch nên chỉ bày một trận pháp tiếp dẫn đơn giản, chuyển linh khí của Ngũ Hành linh mạch tới là có thể khởi động và duy trì được trận pháp. Ai ngờ Tài Bảo đại gia lại đập cho một cước, phá sập cả Ngũ Hành linh mạch, thành ra muốn khởi động trận pháp còn phải hao tổn linh thạch, và việc mà Giang Tĩnh Dạ đang đi làm chính là nó.

Hàn Ngâm biết việc này thì ngứa răng lườm Tài Bảo, chửi thầm: Đồ phá của! Biến ra mỗi cái hình người mà cũng hút sạch linh khí của linh mạch! Hại cô sau này không tài nào mang đồ tử đồ tôn tới đây Tụ Linh!

Đương nhiên, linh mạch bị hủy cũng có vài chỗ tốt, họ có thể ngồi Xích Ly xuống dưới, trước khi xuống Hàn Ngâm còn hỏi Tài Bảo đôi câu, hỏi hắn lúc hấp thụ linh khí bên dưới có phát hiện ra điều gì bất thường hay không.

“Bạn tới bù đầu, ai mà rảnh đi để ý chuyện này?” Tài Bảo trả lời cực ngửa đòn: “Nếu biết sớm Tô Tinh Trầm có thể ở dưới, đại gia ta đã tra đầu vào chân chạy trốn lâu rồi!”

Hàn Ngâm chịu thua: “Người tu ra nhân thân rồi, tại sao phải sợ hăn nữa?”

Mặt Tài Bảo hơi đỏ lên, may mà màu da cổ đồng của hăn không thể nhìn ra, hăn căng mặt nói: “Sợ thì không sợ, nhưng ta là pháp bảo luyện khí, làm sao giống người được hả, suốt ngày làm chuyện lưu manh đánh nhau đấu pháp?”

Tên này vĩnh viễn sẽ không bỏ được cái miệng thối, rõ là phí phạm cái túi da đẹp. Hàn Ngâm dúm Thổ Linh trư vào lòng hăn, rồi quyết định không ngó ngang tới hăn nữa.

Hàn Ngâm không ngờ được, Ngũ Hành linh mạch lại thông sâu xuống lòng đất như vậy, càng đi xuống khí âm hàn càng nặng, mặc dù từ khi cô tu tiên thì đã không còn quá sợ lạnh, nhưng tới nơi lạnh thấu xương này thì vẫn run lập cập. Chưa kể càng đi xuống, cảm giác bị đè nén càng rõ hơn, bốn phía độc một màu tối tăm tĩnh lặng, làm cô cảm thấy như có loài quái thú ăn thịt người nào đó đang ẩn núp ở nơi mà cô không nhìn thấy, sẽ vồ ra tấn công họ bất cứ lúc nào.

“Sư... sư thúc...” Cô lạnh đến nỗi nói cũng run run: “Dưới lòng đất sâu như vậy, có thể tìm được người sao?”

Mộ Thập Tam đang điều khiển Xích Ly bay xuống chậm rãi, ven đường còn thường xuyên dùng Tụ Quang thuật để kiểm tra bốn vách tường,

khi nghe cô hỏi thì bất giác ngẩn người, đưa tay ra sau tìm kiếm, cầm lấy tay cô: “Lạnh lắm sao?”

Đương nhiên lạnh! Không riêng gì cô mà Giang Tĩnh Dạ cũng lạnh tới phát rét, nhưng tay của hắn lại rất ấm.

Nếu hắn đã chủ động truyền hơi ấm thì Hàn Ngâm cũng chẳng khách sáo làm gì, trực tiếp ôm lấy hông hắn, mặt dán vào lưng hắn, lúc này mới dịu lại đôi chút, chí ít thì không còn lạnh tới tê cóng như vừa rồi. Thế nhưng Mộ Thập Tam bị cô mặt dày ôm cho một cái, thân thể bỗng cứng đờ, trên mặt nở ra một nụ cười gượng.

Xích Ly mang theo ba người, Tài Bảo đại gia đã hóa về nguyên hình đồng tiền, vỗ đôi cánh nhỏ bay theo phía sau, trong bóng tối đặc quánh hắn không thấy rõ được tình hình trước mắt, chỉ biết nhìn chăm chăm vào chấm đỏ Xích Ly đằng trước nên không thấy được cảnh này, song Giang Tĩnh Dạ ngồi ở sau lưng Hàn Ngâm lại nhìn thấy rất rõ, cô không khỏi trợn mắt há mồm.

“Hàn Ngâm cô...”

Hàn Ngâm khó hiểu: “Sao cơ?”

Giang Tĩnh Dạ muốn toát mồ hôi lạnh đến nơi: “Cô... cô không biết nam... nam nữ thụ thụ bất thân sao...”

Câu này để thốt ra miệng thôi cô đã thấy bối rối vô cùng, thật tình không hiểu sao Hàn Ngâm có thể ôm Mộ Thập Tam tự nhiên như không, quan trọng là Mộ Thập Tam cũng chẳng có vẻ gì là phản đối!

Hàn Ngâm ngớ ra một thoáng rồi vỡ lẽ, da mặt dày khiến cô chẳng những không buông tay, mà trái lại còn ôm chặt eo Mộ Thập Tam hơn, giọng đáng thương: “Tiểu Giang Giang đừng hiểu lầm, ta chỉ quá lạnh, muốn sưởi ấm chút thôi.”

Đầu óc cô đúng là quá xấu, tuy miệng nói thế, nhưng lòng thì lại ước gì Giang Tĩnh Dạ hiểu lầm nhanh nhanh lên.

Chep chép! Sư thúc là người của cô, cô phải chiếm lấy!

Giang Tĩnh Dạ bàng hoàng ra mặt, rốt cuộc chẳng biết mình có hiểu lầm không mà chỉ cứng họng không biết nói gì. Đúng lúc này Mộ Thập Tam đột nhiên trầm giọng nói: “Ở trong đây!”

Một đóa hỏa liên nho nhỏ được phóng ra, tầm mắt Hàn Ngâm bất ngờ sáng tỏ, cô nhìn thấy trên vách tường bị nổ sập một nửa có một cái hố đủ để cho một người chui qua. Điều làm cô ngạc nhiên hơn chính là bên trong đó không chỉ là một cái hố bình thường, mà còn có một lối đi nối chệch xuống mặt đất. Càng đi vào trong, lối đi này càng rộng ra, đủ cho ba người có thể đi sóng vai, từ đó mà suy, nếu như mạch nhãn không bị nổ tung thì lối đi này nhất định rất bí mật, nằm lẫn bên trong Ngũ Hành Nguyên linh tồn tại như thực chất lại càng khó phát hiện ra hơn.

Mộ Thập Tam đi đằng trước, đưa tay sờ soạng vách động: “Nơi này là mạch đạo của linh mạch thiên nhiên, nhưng dường như phía trước bị ai đó cố tình mở rộng ra.”

Hàn Ngâm nghe mà hoang mang, Tô Tinh Trầm trốn ở cái nơi chim không ị phân này, đúng là khó phát hiện thật.

Ba người đi thêm một đoạn, nào ngờ phía trước lại phân ra hai ngã.

Hàn Ngâm nghệt ra: “Đi bên nào?”

Giang Tĩnh Dạ đề nghị: “Chi bằng chúng ta chia nhau ra đi?”

Mộ Thập Tam chậm rãi lắc đầu: “Chưa rõ tình hình, các người nên theo chân ta thì hơn.”

Hắn chọn bừa một hướng bên phải, nhưng lần này chưa đi được bao xa, trước mặt lại có ba ngã rẽ, hắn chọn ngay hướng bên phải không chút do dự, mấy lần như thế, số ngã rẽ gặp phải đã thành bảy tám cái.

Tình huống này đủ làm cho người ta súp đổ, thế nhưng chẳng hiểu sao Hàn Ngâm lại có cảm giác khoái chí kỳ quặc, nín lặng nửa ngày, chờ tới khi ngã rẽ trước mặt lên thành mười cái, cô bỗng hết kiềm nôi, ôm bụng cười lăn: “Sư... sư thúc số ngài đen quá thế!”

Mộ Thập Tam lười biếng liếc cô: “Không thì người dẫn đường đi?”

Dẫn thì dẫn!

Hàn Ngâm không tin mình cũng xúi quẩy như hắn. Nhưng tới khi thò chân vào cô mới biết nơi này là một cái mê cung bán thiên nhiên, dù đi thế nào chẳng nữa, số ngã rẽ mãi mãi không dưới mười cái, cuối cùng cô cũng chịu thua, xụi lơ ngồi bệt ra đất, ăn vạ không đi nữa.

Giang Tĩnh Dạ ở bên cạnh cười nhạt: “Giờ thì hay rồi, lạc đường triệt để, đừng nói tìm người, tới ra cũng chẳng biết đi lối nào!”

Hàn Ngâm đau khổ ra mặt: “Tiểu Giang Giang, hay là cô dẫn đường đi?”

Sao câu này nghe quen tai vậy hả!

Khóe miệng Giang Tĩnh Dạ co rút: “Đừng hòng ta nhảy vào hố nữa!”

“Mộ sư thúc.” Hàn Ngâm đành phải làm bộ đáng thương nhìn qua Mộ Thập Tam: “Ta sai rồi, ta không bao giờ cười ngài số đen nữa.”

Mộ Thập Tam nhìn cô cẩu kính, đoạn bỏ tay vào túi Càn Khôn tìm kiếm, sau đó chợt thấy hơn trăm đốm sáng màu u lam xanh biếc rơi xuống

mặt đất, hóa thành một bầy chuột phù quý chạy tủa ra bốn phương tám hướng.

Sau đó —

Giang Tĩnh Dạ che mặt hét toáng lên: “Con chuột!”

~ Hết chương 116 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Làm Khoản Giao Dịch Thì Sao?

Làm khoản giao dịch thì sao?

Edit: Yunchan

Chuột phù quý số lượng đông đúc, chạy loạn xạ một hồi đã tìm được con đường chính xác, tụ lại thành bầy đi trước dẫn đường.

Mới đi được một đoạn, trong không gian tĩnh lặng bỗng vang tới một tiếng “Đinh”.

Tiếng vang nhẹ bằng, phảng phất như hư vô, mà cũng như có linh tính, mang theo một sức mạnh hấp hồn, khiến tơ lòng bỗng chốc rung lên.

Mộ Thập Tam biến sắc, xua bầy chuột phù quý tấn công về hướng âm thanh. Nào ngờ trong bóng tối đằng trước bỗng lóe lên hào quang như ráng chiều cầm tú, ngay sau đó h lẫn và bầy chuột phù quý hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc.

“Đinh đang đinh đang”, lại mấy tiếng vang lên, vắng vắng trong mạch đạo mãi không thôi.

Hàn Ngâm chỉ cảm thấy tâm thần chao đảo, không thể khống chế bản thân.

Giang Tĩnh Dạ cũng như cô, ánh mắt cũng ngẩn ngơ theo.

Mộ Thập Tam thấy tình thế không ổn, nhanh chóng dặn dò hai người: “Bị tai lại!”

Nhưng vô ích thôi, âm thanh “Đinh đàng” kia cứ như dội thẳng vào lòng người, cho dù bị tai lại thì tâm thần vẫn chao đảo. Hơn nữa loại tiết tấu này lúc trầm lúc bổng, lúc khoan lúc nhặt, cứ như một loại tà âm, khiến Hàn Ngâm và Giang Tĩnh Dạ chẳng mấy chốc đã mặt đỏ tới mang tai, ánh mắt mơ màng.

Tu vi của Mộ Thập Tam cao thâm hơn hai người, nhưng đòn tấn công này tới quá đột ngột, hẳn cũng phải ngưng thần mới có thể địch lại sức tấn công của nó, ngay sau đó vung tay lên đánh ra hai đóa hỏa liên.

Ngay giây phút hỏa liên bùng sáng, trong bóng tối đằng trước tức thì có hàng loạt lưỡi băng lạnh cóng lao vút tới, mạch đạo rất hẹp, ba người muốn tránh cũng không thể tránh.

Mộ Thập Tam bật cười khẽ, trước mặt lập tức nhô lên một bức tường lửa cao mấy trượng, hàng loạt lưỡi băng kia đập vào đều bốc hơi ngay tức khắc. Nhưng không biết có phải đối phương nghĩ rằng tà âm kia không đối phó được hẳn chăng, mà lúc này nhịp điệu “Đinh đàng” chợt biến đổi, vừa gấp vừa dồn dập, cùng lúc đó hẳn cũng cảm giác được sau lưng có sát ý bức tới. Hẳn tức tốc nghiêng người tránh mà không kịp nghĩ ngợi gì, nhìn thấy ánh mắt Giang Tĩnh Dạ lóe lên lệ khí, trường kiếm sượt qua ống tay áo hẳn, đâm vào không khí.

Hàn Ngâm không tấn công hẳn như Giang Tĩnh Dạ, nhưng hai mắt nhắm chặt, sắc mặt đỏ gay, trông đáng vẻ rõ ràng đang chống chọi ác liệt với sự xâm lược của âm thanh kia, muốn giành lại quyền kiểm soát tâm trí. Có điều tình hình không ổn lắm, dường như sẽ bị đánh bại bất cứ lúc nào.

Thủ đoạn khống chế tâm trí người này quá hiểm độc, điểm đáng sợ của nó là Mộ Thập Tam không thể xuống tay đối phó với Hàn Ngâm và

Giang Tĩnh Dạ, ngay cả đánh ngất hai người cũng không được, vì làm thế chỉ tổ khiến tâm trí của họ bị ăn mòn, có thể khiến họ mất hoàn toàn khả năng phòng ngự, bị vây khốn, mặc cho người ta điều khiển.

Tiếng “Đinh đang” càng thúc bách hơn, mang theo ý giục giã, Hàn Ngâm cũng không khống chế được nữa, mở bừng mắt ra, ánh mắt nhìn về Mộ Thập Tam lóe lên sát ý bức người.

Nhưng cô còn chưa kịp hành động, quanh thân Mộ Thập Tam đã xoáy lên mấy đạo huyền phù, cuối cùng tụ lại một chỗ, hóa thành một con Hỏa long, đánh ập vào bóng tối.

Tiếng “Đinh Đang” hớp hồn chợt tắt ngấm, hào quang như ráng mây cầm tú lúc tiêu diệt chuột phù quý lại sáng lên lần nữa, lần này có thể thấy rõ, thứ kia chính là một chiếc khăn gấm vuông cần vô số linh bảo châu ngọc trông hết như một tấm màn trời, nó vồ lên Hỏa long, mắt thấy sẽ gói gọn Hỏa long bên trong mình. Không ngờ Hỏa long lại nhẹ nhàng quẫy đuôi, lao chênh lên, chỉ nghe “Ầm” một tiếng rền vang, vô số đá vụn hòa vào đốm lửa bay xuống lả tả như mưa, đỉnh mạch đạo bị Hỏa long đục ra một cái lỗ lớn, ánh mắt trời chói lòa thoáng chốc đã thay thế cho bóng tối vô biên, mọi thứ trước mắt đều trở nên sáng tỏ.

Khi thần chí Hàn Ngâm tỉnh táo lại thì phát hiện cơ thể mình bám đầy bụi đất và đã được Mộ Thập Tam mang ra khỏi mạch đạo, thấy lại bầu trời, mà Tài Bảo đại gia đang vỗ đôi cánh nhỏ của nó chui tọt vào trong ống tay áo của cô.

Cách đó không xa, có hai bóng người một đen một trắng muốn bỏ chạy nhưng lại bị Vạn Tượng Khốn Ma trận chặn mất lối đi, bóng đen nắm bắt tình hình cực nhanh, tức tốc quay người lại đấu tay đôi với Mộ Thập Tam.

Tốc độ quá nhanh, Hàn Ngâm hoàn toàn không thấy rõ họ đang đấu pháp thế nào, chỉ nghe thấy tiếng “Đinh đang” hồn xiêu phách lạc lại vang lên lần nữa. Nếu chẳng phải lúc này cô đã ở nơi trống trải thoáng đãng, uy lực của âm thanh kia cũng giảm bớt mấy phần, thì e rằng tâm trí cô đã bị khống chế lần nữa. Nhưng dù thế cô vẫn bị khuấy động tới mức tâm phiền ý loạn, đầu cũng nhức bưng bưng, cứ như có vô số cây châm nhỏ đang đâm phập vào, khiến cô có một loại thôi thúc muốn bẻ đầu mình xuống cho xong. Vì vậy cô vội vã khoanh chân ngồi xuống đất, vận tâm pháp chống chọi.

Thời cơ tốt như thế Tô Tinh Trầm đâu dễ bỏ lỡ, hần run tay lên, Tỏa Linh ti trong suốt dài mảnh lập tức quần trên đầu ngón tay.

“Cẩn thận!” Tiếng hét cấp bách của Mộ Thập Tam vang lên.

Hàn Ngâm cũng nhìn thấy, một tia sáng nhạt lóe lên dưới ánh mặt trời, Tỏa Linh ti im hơi lặng tiếng quần tới người cô, cô gấp rút điều khiển phi kiếm xoắn lại, nào ngờ phi kiếm vừa chạm vào Tỏa Linh ti đã bị gãy làm đôi, lúc này tiếng “Đinh đang” càng thêm dồn dập, khuấy đảo đầu óc cô tới mê loạn, khiến cô không biết phải tiếp tục ứng phó thế nào.

Đúng lúc này Mộ Thập Tam tung ra hai con hỏa long liên tiếp, tạm ngăn hắc y nhân đang quần đấu với hần lại, rồi tức tốc bay vút tới bên cạnh Hàn Ngâm, một tay kéo cô vào lòng, tay còn lại vồ tới bắt trực tiếp Tỏa Linh ti, quần nó trên bàn tay mình.

Tô Tinh Trầm thấy tình thế này thì bật cười lạnh, vận linh lực, nhanh chóng thu hồi Tỏa Linh ti, toan bẻ gãy cả bàn tay của Mộ Thập Tam. Thế nhưng trên lòng bàn tay Mộ Thập Tam bỗng bùng lên ngọn lửa hừng hực, đốt dọc theo Tỏa Linh ti, thoắt cái đã lan tới trước mặt Tô Tinh Trầm, khiến hần chỉ còn cách vứt bỏ Tỏa Linh ti, rút phi kiếm đeo bên hông ra.

Đến đây một bàn tay mảnh dẻ chợt đưa qua, ấn thanh kiếm trong tay Tô Tinh Trầm xuống, sau đó một giọng nói quyến rũ tới tận xương vang lên: “Mộ Thập Tam, ta và người ngày nay không oán, ngày xưa không thù, tu vi dường như cũng chẳng hơn nhau là mấy, có đấu tiếp cũng chẳng ý nghĩa gì, chi bằng dừng tay tại đây nhé?”

Hàn Ngâm hơi hoàn hồn lại thì nhìn ngay về hướng âm thanh, thấy người vừa lên tiếng là một nữ tử nhan sắc tuyệt diễm, phong tình vạn chủng, trên mắt cá chân của cô ta đeo một chiếc chuông màu tím bạc, cách ăn mặc lộ liễu hết như Đàm Niệm Tuyết, nhưng màu sa đen lại tôn lên vẻ huyền bí trưởng thành. Cô gái này xinh đẹp hơn Đàm Niệm Tuyết rất nhiều, chỉ với một cái nhú mày hay một nụ cười nhẹ cũng có thể hấp hồn người, bốn chữ Mị Cốt Thiên Thành, dùng để hình dung cô ta thì chẳng có gì hợp hơn.

Nữ tử nghiêng thành như thế, tới Hàn Ngâm nhìn cũng thấy kinh diễm, vậy mà Mộ Thập Tam chỉ cười lười biếng, nhắc mắt nói: “Thật ư?”

Qua trận đấu nhanh vừa rồi, hắc đã áng chừng được tu vi của nữ tử hắc y này nằm ở giữa Túy Dương sơ kỳ tới trung kỳ, thật ra không phải là đối thủ của hắc. Vấn đề là cô ta có hai món pháp khí, nhất là chuông Nhiếp Hồn có thể khống chế tâm trí của Hàn Ngâm và Giang Tĩnh Dạ, cũng có thể nhiễu loạn tâm trí hắc, khiến hắc khó thể vẹn toàn. Nhưng đây không phải là chuyện khó giải quyết, chỉ cần hủy chuông Nhiếp Hồn của cô ta là đủ giành thế thượng phong.

“Không phải sao?” Nữ tử hắc y nhìn xoáy vào Hàn Ngâm, rồi nhoẻn miệng cười nhẹ, tiếng cười cũng như chuông Nhiếp Hồn kia, khiến lòng người thoáng dao động: “Được thôi, ta thừa nhận tu vi của người cao hơn ta một bậc, nhưng nếu ta đã dốc toàn lực hủy diệt thứ gì đó, thì người có bảo vệ được không?”

Ý ám chỉ của câu này rành rành ra đó, khiến Hàn Ngâm lập tức cảm thấy tính mạng lâm nguy, âm thầm thò tay vào ngực, cầm chặt trận đồ thất tình lục dục mà lúc này cô chưa có cơ hội dùng tới, định bụng vừa có biến động nhỏ thì lập tức gọi Hải Trãi và Liễu yêu Tích Tích trong trận đồ ra, rồi dùng trận đồ nhất nữ tử này vào.

Nghe thấy lời uy hiếp của nữ tử hắc y, ánh mắt Mộ Thập Tam chợt trầm xuống, nhìn thẳng vào cô ta, nói: “Người đã nắm chắc như vậy thì cứ việc thử, vừa hay dạo gần đây ta đang túng thiếu, lột da hồ ly ngàn năm đem bán, có lẽ cũng đổi được kha khá linh thạch.”

Năm chữ da hồ ly ngàn năm, khiến nữ tử hắc y biến sắc: “Người ——”

“Khăn Vân Cẩm, chuông Nhiếp Hồn, độc Câu Tình.” Mộ Thập Tam nhếch mép: “Thế nào, thân phận của người rất khó đoán sao?”

Hắn vừa nói ra thì Hàn Ngâm cũng sức nhớ: “Cô ta chính là Mị Linh Hồ yêu hạ độc Câu Tình cho Nguyên Nhất chân nhân?”

“Ngoài cô ta ra thì còn ai vào đây nữa?” Mộ Thập Tam cho ra câu trả lời chắc chắn: “Một yêu quái chẳng liên quan gì lấy đâu ra lòng tốt đi cứu một người tu tiên, dù cho hắn đã phản bội môn phái.”

Nói đoạn hắn thu lại ý cười, chuyển sang lạnh nhạt: “Còn nói gì mà ngày nay không oán, ngày xưa không thù? Vậy người cải trang Tô Tinh Trầm, giết đệ tử của phái Cửu Huyền, chuyện này phải nói thế nào đây?”

Nữ tử hắc y này chính là Mị Linh Hồ yêu, tự là Thượng Triều Vân, cô ta bị Mộ Thập Tam bóc trần thân phận còn chưa phản ứng gì, tay cầm chuôi kiếm của Tô Tinh Trầm đã siết lại, hắn lạnh giọng nói: “Giết chúng!”

Chẳng biết Thượng Triều Vân có trù tính gì mà lại không muốn động thủ tiếp với Mộ Thập Tam, thế nên bàn tay đang ấn lên thanh kiếm lại dùng sức thêm chút nữa, cười quyến rũ: “Nếu đã bị người đoán ra thân phận,

không nhận thì đúng là không phóng khoáng lắm, nhưng giết mấy tên đệ tử Cửu Huyền kia âu cũng vì ta bị ép phải che giấu hành tung. Tục ngữ có câu oan gia nên giải không nên kết, hay là chúng ta làm một khoản giao dịch, xóa bỏ ân oán giữa hai bên?”

Mộ Thập Tam buồn cười: “Giết người trước rồi giảng hòa sau?”

Sóng mắt của Thượng Triều Vân đong đưa như nước: “Người nghe điều kiện giao dịch trước rồi hãy quyết định cũng được mà?”

Mộ Thập Tam liếc cô ta: “Đừng nói với ta là người muốn dùng thuốc giải độc Câu Tình để đổi mạng mình.”

“Ta biết lúc này người không trúng độc Câu Tình.” Thượng Triều Vân nhìn hằm như quả trách: “Có cần phải chế nhạo ta thế không hả?”

Một câu thốt ra đến là du dương trầm bổng, trêu chọc hồn người, Giang Tĩnh Dạ đứng bên nhìn cũng phải đỏ mặt lúng túng, lên tiếng mắng: “Yêu nữ! Có chuyện gì thì nói nhanh đi!”

Thượng Triều Vân vuốt vuốt tóc mai, mỉm cười với cô: “Sao nào, ta chỉ nói với hằm dằm câu mà người đã ghen rồi à?”

Sắc mặt Giang Tĩnh Dạ đột nhiên trắng bệch, tức đến mức run bần bật.

“Lão thái bà không thấy ê mặt à?” Hàn Ngâm hết nhịn nổi, tiếp lời mắng luôn: “Sống hơn một ngàn năm, cười lên nếp nhăn trên mắt cũng đủ kẹp chết ruồi, tới lão rùa còn phải gọi bằng bà bà, thế mà còn chẳng biết xấu hổ nói tiểu cô nương nhà người ta ăn giấm chua của người.”

Mộ Thập Tam buồn cười, rũ mắt cười phá lên.

Mặt Thượng Triều Vân tái xanh trong thoáng chốc, nhưng ngay lập tức cô ta đã lấy lại nụ cười quyến rũ: “Tiểu nha đầu này miệng độc thật

đấy.”

“Quá khen quá khen.” Hàn Ngâm cười tủm tỉm: “Có độc hơn cũng chẳng xuyên thủng được cái mặt đóng bụi ngàn năm của người!”

Khả năng kiềm chế của Thượng Triều Vân dù tốt đến đâu, bị nói thế cũng không nhịn được, cô ta bước lên một bước, chiếc chuông tím bạc trên cổ chân bèn kêu lên một tiếng “Đình đang”.

Hàn Ngâm rung động tâm thần, quyết định phải tiên hạ thủ vi cường, vung tay lôi trận đồ thất tình lục dục ra, run trận đồ kéo con Hải Trãi đang ngủ mê mệt ra trước, rồi run thêm cái nữa, Tích Tích đang chơi đùa với Huyền linh bên trong cũng ngã lăn ra ngoài, cuối cùng là đồ rửa bút dưỡng hồn.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà Đàm Niệm Tuyết đã thu được khá nhiều ích lợi bên trong trận đồ, thoát ra thêm một hồn một phách, cho nên càng trung thành một lòng với Hàn Ngâm hơn. Lúc này thấy Hàn Ngâm gọi mình, lập tức điểm mũi chân thoát ra khỏi đồ rửa bút, thoáng chốc đã hóa thành hình người, không nói không rằng, nhanh chóng phóng một cái mị nhãn như tơ về phía Tô Tinh Trầm, khiến mắt phượng của Tô Tinh Trầm trầm xuống, chuôi kiếm trong tay lại siết chặt thêm một phần.

~ Hết chương 117 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Người Nên Chết Sớm

Người nên chết sớm

Edit: Yunchan

Linh thú ngàn năm, Liễu yêu ngàn năm, một đường hồn xem ra cũng xấp xỉ Tụ Linh, cộng thêm một trận đồ pháp bảo tỏa sáng bảy màu hư hư thực thực, bấy nhiêu thứ gộp lại, trận đánh này hình như hơi huyen náo quá mức tưởng tượng rồi...

Khóe miệng Thượng Triều Vân hơi co rút, thật tình rất muốn hỏi Hàn Ngâm, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ hả!

Linh thú khó thuần, pháp bảo hiểm thế, do đó khi đấu pháp người tu tiên phần lớn đều dựa vào thực lực, ngay cả yêu tu ngàn năm như Thượng Triều Vân cũng chỉ có hai món pháp khí thượng phẩm để hỗ trợ tấn công phòng thủ. Giá nào cô ta cũng không ngờ được một tiểu cô nương vừa qua Tụ Linh, mà gia tài lại hùng hậu như vậy, còn trút hết ra như không tiếc của.

Như đã nói, thực lực của người tu tiên sẽ ảnh hưởng tới công năng của pháp bảo, nếu chỉ đối địch với một mình Hàn Ngâm, thì thứ duy nhất mà cô ta băn khoăn chính là làm cách nào để chiếm những linh thú và pháp bảo này về làm của riêng. Nhưng không khéo là, bên cạnh còn có một Mộ Thập Tam canh giữ, tới Mộ Thập Tam cô ta còn đánh không lại, thì làm sao dám vọng tưởng tới những thứ khác được chứ?

Nghĩ tới đây, Thượng Triều Vân không chế cảm xúc, bật cười: “Tiểu nha đầu thật là xấu tính, sư phụ người không dạy người ư, tu tiên tối kỵ nhất là chém giết theo cảm tính, nếu bất cẩn liều luôn cả mạng, thì người còn tu thành tiên thế nào đây?”

“Hồ ly bà bà nói chí lý.” Hàn Ngâm cũng mỉm cười ngọt ngào, đáp lại cô ta: “Cho nên nguyên tắc của ta là, người không động ta thì ta không chạm người, nếu người động ta... ta không đánh lại thì bỏ chạy, còn đánh lại thì phải nhổ cỏ tận gốc, tuyệt đối không buông tha!”

Nói xong cô cũng chẳng quan tâm những người khác phản ứng gì, điều động linh khí rồi vươn tay đặt lên trận đồ thất tình lục dục.

Chỉ thấy một luồng sương mù màu tím nhạt bốc lên từ trận đồ, bị cơn gió thổi qua làm lan rộng ra, nơi sương mù đi qua, cảnh sắc ở đó đều tức khắc biến đổi.

Trận đồ này quả nhiên là pháp bảo!

Thượng Triều Vân sống hơn ngàn năm nên đương nhiên phải có chút mắt nhìn, vừa thấy tình hình này thì tim lập tức chùng xuống.

Nếu huyễn cảnh này bao quanh cô và Mộ Thập Tam, tiểu nha đầu Hàn Ngâm kia nhất định sẽ không ngừng thao túng huyễn cảnh, khiến khung cảnh chung quanh cô biến đổi khôn lường, làm cô hoàn toàn không phân biệt được thật giả, đến lúc đó rất có khả năng Mộ Thập Tam đứng ngay sò sò trước mặt, mà cô còn tưởng là mình nhìn thấy một tảng đá hay một thân cây.

Cái gì gọi là trông gà hóa cuốc, chính đây chứ còn đâu, quan trọng nhất là dưới tình huống này, cô hoàn toàn không có cửa thắng!

“Chờ đã —” Thượng Triều Vân quay ngoắc lại với vẻ thông dong ban nãy, thay vào đó là vẻ cuống quýt, vừa vội vã lùi ra sau vừa kêu lên:

“Ta còn chưa nói điều kiện giao dịch!”

Đằng sau màn sương mù bay tới tiếng cười của Hàn Ngâm: “Chờ bắt được người rồi nghe tiếp cũng không muộn!”

Cô muốn tranh thủ giành thế chủ động trước khi Thượng Triều Vân dùng chuông Nhiếp Hồn khống chế cô, khi đó ốc còn không mang nổi mình ốc, mà cô cũng tương đối an toàn.

“Mộ Thập Tam!” Thượng Triều Vân lại quát lên: “Người không muốn biết thân thế của mình sao?”

Lời này vừa thốt ra, chẳng những Mộ Thập Tam đã cuốn lên huyền phù màu đỏ kim quanh thân hơi ngẩn ra, mà Hàn Ngâm cũng hãm lại thế lan tràn của sương mù theo phản xạ, tới ánh mắt của Tô Tinh Trầm cũng lóe lên.

Chỉ có Giang Tĩnh Dạ là oán hận quát: “Lão yêu bà! Công tử là người của Diệp gia, người bớt ăn nói bừa bãi đi!”

Thượng Triều Vân thấy màn sương mù dừng lại thì thở hắt ra một hơi, sau đó hé môi cười, vuốt tóc mai nói với giọng mỉa mai: “Người không tin lời ta cũng phải thôi, dù sao trước đây ta hoàn toàn chẳng quen biết hã, ngay tới tên của hã cũng là nghe được từ Tô tiểu hữu gần đây, chẳng qua...”

Cô cố tình dừng ở đây, chờ đối phương đặt câu hỏi, nhưng Mộ Thập Tam lại sa sầm mặt không nói một lời, còn Giang Tĩnh Dạ thì nhớ rõ thân phận mình, không tiện ra mặt truy cứu vấn đề nhạy cảm dường như có ẩn tình này thay Mộ Thập Tam.

Còn Hàn Ngâm ấy à, cô thì đang đồng cảm với Tô Tinh Trầm. Cô căm hã, sợ hã, nhưng đồng thời cũng khá bội phục hã, vì cái loại ác tới mức khiến cô và Tài Bảo đại gia mới nghe tên đã sợ hết hồn như hã, cũng rất khó tìm. Vậy mà cô không ngờ hã lại thu mình, lệ thuộc vào Thượng

Triêu Vân, bị Thượng Triêu Vân dùng giọng nói mập mờ để gọi tiểu hữu tiểu hữu.

Cuối cùng, người đặt câu hỏi lại là Tích Tích bị Hàn Ngâm lôi ra khỏi trận đồ, sau khi ngơ ngác một hồi, lúc này cô đang ngồi bên cạnh Hải Trãi, chống hai tay lên má, nói với vẻ hiếu kỳ: “Chẳng qua cái gì, người nói cho hết đi chứ.”

Thượng Triêu Vân nói khoan thai: “Khi mới nhìn thấy hãn, ta phát hiện hãn rất giống một người, rồi nghĩ tới tuổi của hãn và sư thừa, việc này có khi đúng tới bảy tám phần cũng nên.”

Giọng Mộ Thập Tam trở lạnh: “Đây là điều kiện giao dịch của người?”

“Không sai!” Thượng Triêu Vân dường như rất tự tin với lợi thế mà mình nắm trong tay, cười càng quyến rũ hơn: “Ta dám cá người vẫn chưa biết việc này, nếu không bây giờ người đã phản bội Cửu Huyền rồi, đâu thể nào ngoan ngoãn làm việc bán mạng cho tiểu tử La Cẩn kia?”

Cô nói úp úp mở mở như thế là muốn dụ dỗ Mộ Thập Tam xin cô giải đáp, do đó dừng lại rất đúng thời điểm, chuyển sang quanh co: “Người yên tâm, yêu cầu của ta không quá đáng lắm đâu, chỉ cần người đồng ý thả chúng ta đi, thì ta sẽ nói cho người biết thân thế của người.”

“Yêu cầu của người đúng là không quá đáng.” Sắc mặt Mộ Thập Tam bỗng dịu lại, bên môi còn nhếch lên nụ cười nhạt: “Chẳng qua ta quên nói cho người biết, từ trước đến nay chỉ có ta bức bách đàn áp người khác, chứ chưa tới lượt ai bức bách ta!”

Hãn vừa dứt câu, huyền phù màu đỏ kim quanh thân đã bùng cháy mạnh mẽ, hóa thành vô số du long, chỉ chực phóng ra.

Phản ứng của Hàn Ngâm cũng không chậm, lập tức điều khiển sương mù cuốn phẳng về phía Thượng Triều Vân.

Diễn biến hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của Thượng Triều Vân, cô ta sửng ra một thoáng rồi quát lên gấp gáp: “Mộ Thập Tam! Mọi thứ ta nói đều là thật, hơn nữa người biết việc này sợ rằng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, người diệt ta rồi, có khả năng cả đời này cũng đừng hòng biết được thân thể của mình!”

Thật ra cô ta không cần phải nhấn mạnh điều này, trải nghiệm của bản thân khiến hãn đã hiềm nghi thân thể của mình từ lâu, nên vừa nghe thì đã biết có lẽ cô ta nói thật. Nhưng tin tức mà cô ta lộ ra còn nhiều hơn cô ta tưởng tượng, khiến suy đoán mơ hồ trước đây của hãn thoáng chốc đã trở nên chân thực, và quan trọng nhất là mục tiêu và phương hướng hãn điều tra, chúng khiến hãn không tới mức hoang mang, nhưng lại không biết làm sao để tìm ra đáp án.

Đương nhiên hãn sẽ không ngừng tay, chỉ mỉm cười nói: “Chuyện người biết thì sớm muộn gì ta cũng biết, không cần người phải nói!”

“Nhưng mà...” Thượng Triều Vân còn định nói thêm, nhưng màn sương mù màu tím nhạt đã ập tới trước mặt cô ta, nhanh hơn chính là vô số hỏa long tụ thành từ linh lực, xông tới nghiêng trời lệch đất, đã gần tới mức y phục của cô ta sắp bị thiêu cháy tới nơi.

Đã biết rõ chiêu này đáng sợ bao nhiêu, nên cô ta cuống quýt tung khăn Vân Cẩm ra, đây là pháp khí được cô ta luyện nhiều năm, nước lửa bất xâm, có thể chống lại tất cả pháp thuật và đao kiếm. Tiếc ở chỗ khăn Vân Cẩm đã là pháp khí thì đều có giới hạn chống đỡ công kích, một khi công kích của đối phương hùng mạnh tới mức vượt qua giới hạn, thì pháp khí có khả năng sẽ bị phá tan triệt để. Thế nên cô ta không dám khinh thường, còn khua chuông Nhiếp Hồn liên tục, cố gắng khống chế tâm trí

của Hàn Ngâm và Giang Tĩnh Dạ, muốn dùng hai người tấn công Mộ Thập Tam để cứu vớt tình thế, giành lại nước cờ.

Ngoài ra, cô ta còn dùng pháp lực truyền âm nhập mật, giục Tô Tinh Trầm: “Phải nghĩ cách bắt được tiểu nha đầu Hàn Ngâm kia, có cô ta làm con tin, chúng ta mới có hy vọng chạy thoát!”

Tô Tinh Trầm trả lời: “Được.”

Nhưng hần còn chưa dứt lời, Thượng Triều Vân đã cảm thấy lưng nhói lên, sau đó cô cúi đầu, nhìn vào một sợi Tỏa Linh ti đang nhuộm đỏ máu mình, nó thừa dịp cô vận hết linh lực toàn thân để chống đỡ công kích của Mộ Thập Tam, trên người hoàn toàn không phòng ngự mà đâm xuyên tim, đâm thẳng tới trước ngực cô!

“Người ——” Tới một câu hoàn chỉnh cô còn chưa kịp thốt lên, Tỏa Linh ti đã rút phụt ra, máu tươi tức thì phụt ra xối xả từ một cái lỗ đen nhỏ như sợi tóc, mà thân thể cô thì bị kéo ngửa ra sau.

Tô Tinh Trầm đứng phía sau đỡ lấy cơ thể cô, rồi cúi xuống thả ra một câu thật nhẹ bên tai: “Người nên chết sớm đi.”

Dứt lời, hần đẩy mạnh cô tới trước mà chẳng chút lưu tình, sau đó cô nhìn thấy khăn Vân Cẩm mất đi sự điều khiển của cô đã bị Mộ Thập Tam giáng cho một đòn, bị xé toạc thành muôn vàn mảnh nhỏ, rơi lả tả lên mặt và trên người cô như hồ điệp, rồi gần như cùng lúc đó màn sương màu tím nhạt cũng ập tới, nhấn chìm cô bên trong.

Mị Linh hồ thiên về tu luyện, nhưng từ trước tới nay không phải là tộc có thân thể mạnh mẽ, dù đã tu tới cảnh giới Túy Dưỡng, thân thể có thể chịu đựng thương tổn gấp mấy lần con người và yêu thú thông thường, nhưng lại chẳng thể chống đỡ được một nhát đâm xuyên tim.

Hồ yêu chẳng phải cỏ cây, muốn sống, phải có tim.

Thượng Triều Vân còn chưa kịp tiếc nuôi hay hối hận gì, cứ thế tắt thở trong nỗi sợ cùng cực và đầu óc trống rỗng.

Và ngay lúc đó cũng có một người khiếp sợ y như vậy, người đó chính là Hàn Ngâm. Cô là người thao túng trận đồ thất tình lục dục, cho nên có thể nhìn xuyên qua màn sương mù dày đặc như thực chất, thấy rõ màn giết người bất ngờ của Tô Tinh Trầm, thấy máu tươi phun ra như bão táp từ người Thượng Triều Vân, thấy trong mắt Tô Tinh Trầm đầy rẫy sự khinh miệt và xem thường, đưa tay hất mạnh Thượng Triều Vân...

Chờ cô hoàn hồn lại thì đã thấy Tô Tinh Trầm chạy vào mạch đạo Ngũ Hành bị nổ tung, tốc độ như tên bắn, trong tích tắc đã biến mất tăm, cô lật đật dừng huyền vụ lại, cuống cuồng nói: “Mộ Thập Tam, đuổi theo mau lên!”

Tâm nhìn của Mộ Thập Tam bị sương mù che lấp, hắn không thấy được tình hình trước mặt, nhưng vẫn có thể cảm ứng được khí tức của Thượng Triều Vân và Tô Tinh Trầm, do đó chẳng cần cô giục, ngay khi phát hiện khí tức của Thượng Triều Vân biến mất đột ngột, và Tô Tinh Trầm bắt đầu chạy trốn thì hắn đã đuổi theo rồi.

Nhưng dù có phản ứng nhanh hơn nữa thì hắn vẫn cách mạch đạo Ngũ hành một đoạn, chưa kể trước đó hắn đang trong trạng thái ngưng thần thi pháp, muốn áp chế nguồn linh khí đang dâng trào như nước thủy triều cũng mất chút sức lực, cho nên hắn vẫn chậm hơn Tô Tinh Trầm đã có mưu tính trước một bước. Tới khi hắn chạy đến mạch đạo, thì phát hiện Tô Tinh Trầm đã khuất dạng trong mê cung bán thiên nhiên rồi rầm.

Lòng Mộ Thập Tam chùng xuống.

Nếu mạch đạo Ngũ hành này là một ngõ cụt, thì Tô Tinh Trầm đã không chạy trốn vào đây. Nhưng nếu mạch đạo Ngũ hành này không phải

ngõ cụt, thì tại sao trước đó Thượng Triều Vân không dẫn hãn đào tẩu từ nơi này?

Đáp án dường như chỉ có một...

Tô Tinh Trầm đã chuẩn bị sẵn một con đường thoát mà ngay cả Thượng Triều Vân cũng không biết.

Không có thời gian xua chuột phù quý tìm đường, Mộ Thập Tam gấp rút điều động linh khí bên trong đan điền, bức ra quanh mình hơn mười đạo huyễn phù màu đỏ kim, huyễn phù xoáy vào nhau hóa thành một quả cầu lửa sáng rực nóng cháy hết như mặt trời, rồi trực tiếp đánh ầm xuống mạch đạo Ngũ hành đã sụp đổ hơn phân nửa.

~ Hết chương 118 ~

Không biết các bạn thì sao, chứ Yun là đã đoán ra chút xiu thân thể của Thập Tam sư thúc rồi đó nha ~ ๑•۞•๑

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Không Ai Được Giúp

Không ai được giúp

Edit: Yunchan

Bên ngoài mạch đạo Ngũ hành.

Hàn Ngâm nhìn mây đen sấm chớp trên đầu dần tản đi, phần nộ chữa vào mũi Hải Trãi.

“Tại người hết, người đã đề phòng từ trước, tại sao lúc Tô Tinh Trầm chạy thoát không lấy sét đánh hấn hả?”

Hải Trãi nằm ườn ra đất, gầm nhẹ: “Hấn không tấn công ta, cũng không tấn công người, tại sao ta phải đánh hấn trước.”

Á á á! Gặp nhiều loại ngu, nhưng chưa thấy ai ngu cỡ này!

“Làm ơn đi, người là linh thú, chứ không phải chính nhân quân tử hay cổ giả trong sách, cũng không phải Phật tổ cắt thịt nuôi ưng! Phải chờ tới khi người ta cầm đao chém tới cổ người thì người mới nhớ ra là phải phản kháng sao?”

Rõ thật là! Cô càng nói càng tức, ở trong mắt người khác cô tiền to thể mạnh, linh thú hết con này tới con nọ, pháp bảo cũng hết món này tới món kia. Nhưng thực thể chỉ có mình cô rõ, trừ trận đồ thất tình lục dục còn

chưa sinh ra linh thức của mình có thể xài được ra, thì mấy thứ khác toàn là vứt đi! Vứt đi hết!

Thổ Linh trư một bụng hư hỏng, Tài Bảo đại gia keo kiệt cao ngạo mà còn sợ chết, quan trọng nhất là cả hai tên này đã không có sức tấn công mạnh mẽ gì, còn thuộc về loại ăn bơ làm biếng. Tới khi cô vất vả lắm mới vợ được một con Hải Trãi mạnh mẽ ngốc ngơ, nghĩ bụng đã có đồ bảo hộ an toàn tí chút, kết quả tên ngốc này lại thuộc dạng khác, đó là làm kiếng trưng chơi.

Hàn Ngâm bĩu môi khinh bỉ: “Thảo nào đã bị Nghiêm Tử Ngọc lừa một vố, mà còn để Mộ sư thúc chặt chém thêm một lần! Ta thấy, đời này người không có hy vọng lấy lại tự do đâu!”

Hải Trãi nghe vậy thì gầm nhẹ hai tiếng, nghe vào tai như tiếng sấm nổ.

Hàn Ngâm đã hơi nguôi giận, nhưng miệng thì vẫn chưa chịu dừng: “Sao hả, nói oan người à, người không phục à?”

Nào ngờ, câu này vừa thốt ra, Hải Trãi càng nghĩ càng xót xa trong lòng, nằm dính xuống đất, gào khóc: “Người xấu! Tất cả các người đều là người xấu! Hu hu hu, sao số ta lại khổ thế này, cả đời đều bị hủy trong tay các người!”

Hự...

Màn khóc la này của nó, chẳng những Hàn Ngâm quên cả giận, mà tới Giang Tĩnh Dạ và Tích Tích cũng hai mặt nhìn nhau, xám xịt.

Hàn Ngâm thò tay chọc chọc vào cái sừng trên trán nó, bất đắc dĩ nói: “Nè, người không sợ ê mặt à? Sống hơn một ngàn năm còn khóc nè.”

Hải Trãi không thềm đếm xia tới cô, cứ nằm lỳ ra đất khóc lóc kể lể nỗi đau thương của mình, chẳng những khiến phong vân biến sắc, sấm chớp âm âm, mà thậm chí mặt đất cũng rung chuyển dữ dội...

Ấy, nhầm! Mặt đất rung chuyển không liên quan tới trận khóc của nó đâu!

Hàn Ngâm tỉnh hồn, phát hiện trong Ngũ hành linh mạch cách đó không xa chột bùng cháy ánh sáng màu đỏ kim, ngay sau đó là một trận đất đá sạt lở, đất rung cát sụp, đó là chưa kể cơn sóng nhiệt ngập trời khiến không khí trở nên méo mó và có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đang tấp thẳng về phía cô.

Giang Tĩnh Dạ nhú chặt mày nói: “Động đất!”

Chẳng còn gì để bàn cãi, mặt đất trước mặt như bị ai đó dùng chiếc rìu khổng lồ bổ mạnh xuống, khiến chúng nứt ra thành khe hở, hơn nữa khe hở đó còn đang lan nhanh với tốc độ chóng mặt về hướng chân của hai người. Hàn Ngâm cuống cuống dùng trận đồ thất tình lục dục thu Mị Linh hồ đã chết vào, sau đó bổ nhào lên lưng Hải Trãi, vừa đưa tay kéo Tích Tích, vừa gấp giọng giục Hải Trãi: “Đừng khóc nữa, đi mau đi mau!”

Cùng lúc đó, Giang Tĩnh Dạ cũng vội vàng ngự kiếm bay lên.

Hải Trãi nấc một tiếng, rồi đành đạp mây bay lên, một lát sau, nơi mà họ vừa đặt chân liền sụp xuống, tung lên màn cát bụi đầy trời.

Vậy là Ngũ Hành linh mạch đã bị hủy diệt hoàn toàn!

Hàn Ngâm buồn bực kéo ống tay áo bịt miệng mũi: “Té ra Mộ Thập Tam cũng là phần tử phá hoại ư bạo lực, mức độ hung tàn sắp vượt qua cả Tô Tinh Trầm...”

Cô còn chưa nói dứt câu đã bị Tích Tích đằng sau thò tay chọt nhẹ một cái, lòng cô chọt chùng xuống, có dự cảm không lành, vội vã đổi sang giọng ngưỡng mộ vô hạn: “Tích Tích à, cô thấy rồi chứ? Sư thúc nhà ta thật là trên trời hiếm có, dưới đất khó tìm, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, anh minh thần võ, tài giỏi hơn người...”

Cô đang vất nát óc để tìm từ, thì chọt nghe đằng sau vang lên một tiếng hừ lạnh trầm thấp êm tai: “Thế nào, hết chữ rồi sao?”

Hàn Ngâm ngoái đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Mộ Thập Tam phất phơ tay áo ngồi trên lưng Xích Ly của hắc, nhìn cô chăm chăm như cười như không. Thế là cô cố nặn ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lấy hai tay che mắt, la lên bối rối: “Á á á! Lời trong lòng của ta bị ngài nghe hết rồi, làm người ta thẹn thùng quá đi mất!”

Chiêu này, lực sát thương quá lớn...

May mà tim Mộ Thập Tam rất khỏe, thế mà suýt chút nữa cũng rớt thẳng từ Xích Ly xuống.

Cái mặt đau khổ của Tích Tích run run, nổi da gà toàn thân.

Giang Tình Dạ bay cách đó không xa nghe thấy câu này thì cũng ghen tới nội thương, cổ nuốt một ngụm máu xuống mới quát cô im miệng: “Hàn Ngâm, người thôi ngay cho ta!”

Hàn Ngâm bĩu môi, vừa định hỏi Mộ Thập Tam về chuyện truy lùng Tô Tình Trầm, thì thấy sắc mặt hắc trầm xuống, điều khiển Xích Ly lách qua phải rồi bay thẳng tới trước.

Cô hơi ngạc nhiên, lập tức giục Hải Trãi đuổi nhanh theo, chưa bay xa lắm đã nhìn thấy bên kia chân trời chớp lóe ánh sáng pháp thuật.

Tới khi chạy đến gần, cô thấy Xích Ly dừng lại trên không trung bất động, rồi nhìn xuống hai bóng người đang đánh nhau khốc liệt bên dưới, quan sát kỹ một hồi mới phân biệt được, một người trong số đó là Tô Tinh Trầm vừa giở trò với họ, mà người còn lại là Lạc Vân Khanh ra ngoài Tự Linh.

Tình hình rất rõ ràng, nhất định là Lạc Vân Khanh Tự Linh xong gấp rút trở về, dọc đường tình cờ gặp phải Tô Tinh Trầm đang lén chạy trốn, do đó đã ra tay chặn hãm lại. Giờ phút này hai người đang đấu tay đôi, trong ánh kiếm hòa theo ánh sáng của pháp thuật, từng chiêu đều nhắm thẳng vào chỗ hiểm của đối phương, nhìn vào hết sức nguy hiểm.

Hàn Ngâm sốt ruột: “Sư thúc, ngài giúp một tay đi, Lạc sư huynh không phải đối thủ của Tô Tinh Trầm!”

Mộ Thập Tam liếc cô, vẫn thong dong nói: “Gấp cái gì, nhìn kỹ rồi hãy nói.”

Bây giờ không phải lúc xem trò vui đâu!

Hàn Ngâm càng sốt ruột hơn, cô biết rõ Tô Tinh Trầm ra tay tàn nhẫn cỡ nào, chưa kể tu vi của hắn cao hơn Lạc Vân Khanh rất nhiều, rất có khả năng họ chỉ dừng lại một lát, Lạc Vân Khanh đã bị Tô Tinh Trầm đánh chết rồi.

“Được rồi, ngài không đi thì ta đi!”

Hàn Ngâm trong cơn lo lắng cũng quên bém mất sự sợ hãi với Tô Tinh Trầm, lấy trận đồ thất tình lục dục ra rồi giục Hải Trãi áp sát. Nào ngờ hồng ảnh bên cạnh khẽ động, Mộ Thập Tam điều khiển Xích Ly chặn ngay trước mặt Hải Trãi, duỗi tay xách cô lên, ấn cô ngồi vào trước người mình, trầm giọng nói: “Ngồi yên, không được lộn xộn.”

“Sư thúc, ngài làm gì vậy?” Hàn Ngâm khó hiểu vô cùng, ra sức vùng vẫy: “Khó khăn lắm mới chặn được Tô Tinh Trầm, tại sao không xuống liên thủ bắt hắn?”

Vấn đề này Giang Tĩnh Dạ và Tích Tích cũng muốn biết, cả hai đều nhìn về phía Mộ Thập Tam, nhưng hắn còn chưa trả lời thì Lạc Vân Khanh bên dưới đã lạnh giọng quát: “Không ai được giúp!”

Giọng hắn đầy cương quyết và không cho phép chất vấn, nhưng đầu sao tu vi vẫn kém hơn Tô Tinh Trầm một đoạn, vừa chia trí quát một câu, linh khí bên trong đan điền bỗng nghẽn lại, Tô Tinh Trầm nhân cơ hội này tấn công dồn dập khiến hắn lùi lại liên tiếp, trong thoáng chốc nguy hiểm trùng trùng.

“Lạc sư huynh ——” Hàn Ngâm căng thẳng, gồng mình siết lấy tay Mộ Thập Tam, mãi tới khi trông thấy Lạc Vân Khanh gắng gượng dựng lên một màn băng, lấy lại sức đánh trả, lúc này cô mới thở hắt ra một hơi.

Mộ Thập Tam hừ khê: “Khẩn trương cái gì? Người không nhìn ra tiểu tử Tô Tinh Trầm kia đang bị thương sao, hơn nữa Lạc sư huynh của người có vẻ cũng chẳng phải phế vật như người nghĩ!”

Tô Tinh Trầm bị thương?

Hàn Ngâm khựng lại, định thần nhìn xuống, quả nhiên phát hiện tuy Tô Tinh Trầm ra tay tàn nhẫn, nhưng lại không được nhanh gọn sắc bén như mọi khi, hơn nữa bước chân còn loạng choạng, sắc mặt cũng trắng bệch như giấy, có lẽ là vết thương cũ tái phát, hoặc lúc chạy trốn trong mạch đạo bị dư chấn pháp thuật của Mộ Thập Tam làm bị thương.

Tuy thế, cô vẫn không thể yên tâm được, thấp giọng nói thầm: “Lạc sư huynh thật là ngốc, với cái loại như Tô Tinh Trầm thì còn nói đạo nghĩa gì nữa, cứ xông lên đánh hội đồng hắn một trận mới đúng lý.”

Mộ Thập Tam nhìn tình hình trận chiến bên dưới, rồi thản nhiên nói: “Có một số việc người không hiểu.”

Hàn Ngâm không đồng tình: “Vậy ngài giải thích cho ta nghe chẳng phải xong rồi sao.”

Mộ Thập Tam suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Đại ý là, có một số việc người chỉ muốn tự giải quyết, chứ không muốn mượn tay người khác.”

Kiểu giải thích này cũng tối nghĩa quá rồi!

Hàn Ngâm đen mặt nói: “Ta không hiểu, ngài nói rõ hơn tý đi.”

Mộ Thập Tam lười giải thích: “Không hiểu thì thôi.”

Hàn Ngâm phồng má nhìn hăn trừng trừng, rồi lại nhìn thoáng qua cuộc chiến bên dưới, ngấm kỹ lại chốc lát mới nhẹ giọng nói: “Lạc sư huynh đang tự trách sao?”

Mộ Thập Tam liếc nhìn cô có vẻ bất ngờ.

Giọng Hàn Ngâm càng thấp hơn: “Ta không biết trước đây hai người họ thân thiết cỡ nào, nhưng với tính tình của Lạc sư huynh, có lẽ sẽ cảm thấy nếu huynh ấy phát hiện ra mưu đồ của Tô Tinh Trầm sớm hơn, khuyên bảo ngăn cản hăn sớm hơn, thậm chí vạch trần hăn, thì mọi chuyện đã không đi tới bước đường này?”

Mộ Thập Tam hơi nhướng mày, vẫn giữ im lặng.

“Tô Tinh Trầm càng làm nhiều chuyện xấu, giết càng nhiều người, thì Lạc sư huynh sẽ càng tự trách nhiều hơn, cảm giác mình có trách nhiệm, có nghĩa vụ ngăn chặn những chuyện đáng lẽ không nên xảy ra này, đúng không?” Hàn Ngâm thở dài: “Huynh ấy ngốc thật, thật ra việc này chẳng liên quan tới huynh ấy chút nào, huynh ấy hoàn toàn không cần chịu trách

nhệm với những việc mà Tô Tinh Trầm làm ra, chưa kể dù giết được Tô Tinh Trầm rồi, thì lòng huynh ấy chỉ càng khổ sở hơn thôi.”

Mộ Thập Tam hướng mắt nhìn màn sương mù lượn lờ phía xa xa, nói nhàn nhạt: “Chính vì biết sẽ khổ sở nên hãn mới làm vậy, đó là sự trừng phạt mà hãn muốn dành cho chính mình, nỗi đau này hãn phải vác trên vai suốt đời, nếu như có thể tu thành trường sinh, thì sẽ phải vác trên vai cả thương hải tang điền. Chẳng qua đây là sự lựa chọn của hãn, cũng là tâm kiếp hãn phải vượt qua, người cứ để hãn tự xử lý nó đi, đau khổ xong thì cũng bỏ lại trần ai, suy cho cùng còn tốt hơn tiếc nuôi và dẫn vật vĩnh viễn.”

Hàn Ngâm im lặng, sụp mắt suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cắn răng nói: “Không được! Lỡ huynh ấy bị Tô Tinh Trầm giết thì làm sao bây giờ? Người chết rồi thì cái gì cũng hết! Tới khổ cũng không biết được! Xuống dưới giúp một tay đi sư thúc! Nhanh lên...”

Chẳng biết có phải do cái miệng quạ hại cái thân hay không, mà cô còn chưa nói dứt câu, đã nhìn thấy phi kiếm của Tô Tinh Trầm phóng thẳng tới trước ngực Lạc Vân Khanh như sao băng, còn Lạc Vân Khanh lại không tránh không né, phi kiếm trong tay cũng đột nhiên bay vút ra, đâm thẳng vào yết hầu của Tô Tinh Trầm.

Tim Hàn Ngâm thắt lại, lập tức dùng Khinh Hồng thuật nhào xuống khỏi Xích Ly.

Hai người này rõ ràng là đang muốn đồng quy vô tận, cô không muốn Lạc Vân Khanh chết, dù sau khi nhúng tay giúp đỡ, hãn trách cô, mắng cô, hận cô, cô cũng không quan tâm! Thứ cô sợ là người chết rồi thì mọi chuyện đều mất hết, sợ sau này Lạc Vân Khanh sẽ không còn trách cô, mắng cô, ghét cô được nữa!

Thế nhưng, tốc độ ra chiêu của hai người quá khủng khiếp, cô có thể hỗ trợ kịp lúc sao...

~ Hết chương 119 ~

Vâng, có đồng bọn mà làm gì khi số lượng thì đông mà chất lượng như con số không... Tiểu ngâm bi ai quá mà (ˊ ` □ ') ˋ ———

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Quá Khứ

Quá khứ

Edit: Yunchan

Đứng nhìn thì đứng nhìn, nhưng không tới mức trơ mắt nhìn Lạc Vân Khanh đi tìm chết thật.

Mộ Thập Tam đã thầm niết chặt đầu ngón tay, bắt ra một đóa hỏa liên màu vàng tinh khiết, ngay khoảnh khắc Hàn Ngâm thả người xuống, hắt suýt chút nữa đã bắn hỏa liên ra, nhưng đó là suýt chút nữa, tới khi hắt nhìn thấy mũi kiếm của Tô Tinh Trầm, hai mắt bèn híp lại, đóa hỏa liên ở đầu ngón tay cũng tắt ngấm trong nháy mắt.

Lúc Hàn Ngâm còn lơ lửng giữa không trung đã vội vàng mở trận đồ thất tình lục dục ra. Nhưng cô có nhanh hơn nữa thì cũng đã chậm một bước, khi ngón chân vừa tiếp đất, thì cũng đúng lúc nhìn thấy phi kiếm của Tô Tinh Trầm đâm tới ngực Lạc Vân Khanh.

“Lạc sư huynh ——”

Cô chỉ kịp hét lên một tiếng, rồi cũng phải trơ mắt nhìn thanh kiếm bén nhọn đâm rách y phục của Lạc Vân Khanh, cắm sâu vào ngực hắt, làn máu đỏ đã nhanh chóng thấm ướt cả bộ y phục trắng tinh.

Không...

Tim Hàn Ngâm chết lặng, trên đời này người có thể khiến cô thật lòng thật dạ quan tâm chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà Lạc Vân Khanh chính là một trong số đó, cô không muốn từ nay về sau, không bao giờ tìm được bóng hắt trong biển người mênh mông nữa.

Hai chân nhũn ra, lúc sắp ngã quy xuống đất thì được Tích Tích và Giang Tĩnh Dạ đuổi theo đỡ kịp, kéo cô lui vội ra sau mấy bước, lúc này cô mới để ý thấy Lạc Vân Khanh không ngã xuống đất ngay, thậm chí tay cầm kiếm của hã còn hết sức trầm ổn mạnh mẽ, mũi kiếm gí sát vào giữa yết hầu của Tô Tinh Trầm.

“Huynh thua rồi.” Giọng Lạc Vân Khanh lạnh lẽo mà lại hết sức rõ ràng.

Cảm tạ trời đất!

Một câu này, khiến cơ thể như bị rút cạn sức lực của Hàn Ngâm hồi sinh lại, cô không rảnh nghĩ ngợi những chuyện khác, trong lòng cô chỉ lặp đi lặp lại một suy nghĩ, nếu không ngã xuống, nếu còn nói chuyện được, vậy là hã sẽ không chết nữa đúng không...

Nét mặt Tô Tinh Trầm lại rất lạnh nhạt, hoàn toàn không có phản ứng hoảng loạn và chán nản của kẻ thua trận khi sống chết chỉ cách nhau một ranh giới mỏng manh, hã chỉ nhìn Lạc Vân Khanh với ánh mắt lạnh lùng: “Người động thủ đi.”

Chỉ cần đẩy mạnh mũi kiếm tới trước, thì tất cả bụi trần đều lắng xuống.

Cánh tay cầm kiếm của Lạc Vân Khanh vẫn trầm ổn và mạnh mẽ, nhưng chẳng hiểu sao, hã đột nhiên cảm thấy thanh kiếm này nặng vượt cả thiên quân, dù dồn hết sức cũng không thể đẩy tới trước nửa tấc.

Không thể đâm xuống, hẳn không thể nào nhìn vào cặp mắt phượng hờ hững của Tô Tinh Trầm mà đâm xuống được.

Sự giằng xé bị đè chặt trong lòng, ngàn lời vạn chữ chỉ ghép thành một câu: “Tại sao?”

Tô Tinh Trầm không trả lời.

“Ta hỏi huynh tại sao!” Giọng Lạc Vân Khanh bỗng nhiên vút cao, vẫn lạnh lùng như trước, nhưng lại mang theo sự run rẩy dù cố gắng vẫn không thể kiềm nén.

Trong cặp mắt phượng dài mảnh của Tô Tinh Trầm ánh lên vẻ trào phúng, như muốn nói câu hỏi này của Lạc Vân Khanh thật ấu trĩ, chẳng đáng trả lời, hẳn chỉ quát trả: “Bớt nói nhảm đi, muốn động thủ thì nhanh lên.”

Lạc Vân Khanh nhìn hẳn chăm chăm: “Ta báỉ nhập Cửu Huyền, người đầu tiên dạy bảo ta chính là huynh!”

Tô Tinh Trầm không quan tâm tới hẳn.

“Huynh dạy cho ta rất nhiều đạo lý, cũng dạy ta tu tiên không có đường tắt, ngoài tư chất ra thì chỉ có nỗ lực, những thứ đó huynh quên hết rồi sao?”

Chuyện xa xôi như vậy...

Không có được câu trả lời, giọng Lạc Vân Khanh càng dồn dập hơn: “Lời đánh cược với ta lúc huynh được chọn làm đệ tử nội môn, cũng quên rồi sao?”

Tô Tinh Trầm vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, nhìn vào gương mặt quen thuộc với hẳn hơn bất cứ ai phía đối diện, mấy năm trước, gương mặt này vẫn

chưa có đường nét rõ rệt và vẻ mặt lạnh lùng kiên định như bây giờ.

Khi ấy Lạc Vân Khanh vừa bái nhập Cửu Huyền, trên mặt còn mang theo nét hồn nhiên của trẻ con, ánh mắt cũng có vẻ hoang mang, đó là dáng vẻ của một đứa trẻ chưa thích nghi được với hoàn cảnh mới, và hoang mang với tương lai chưa định trước. Cũng chẳng biết khi ấy tiểu tử này nghĩ gì trong đầu, mà trong bao nhiêu đệ tử ngoại môn như thế lại chọn hắn để làm thân, như một cái bóng lặng lẽ, lẻo đẻo theo chân hắn tu luyện.

Hắn nhớ mang máng khi đó mình đã hỏi rằng, tại sao Lạc Vân Khanh lại muốn theo hắn, câu trả lời hắn nhận được lại là những người khác quá ồn ào! Làm hắn thấy thật buồn cười, buồn cười hơn là tiểu tử này lại có chút ngờ nghệch, không nhận ra rằng hắn yên lặng, hắn lầm lì ít nói, ngoài tính cách vốn có ra thì còn một nguyên nhân khác lớn hơn, đó là hắn bị mọi người bài xích, không ai muốn để tâm tới hắn.

Đương nhiên, hắn cũng đã nghe nói xuất thân của Lạc Vân Khanh rất cao quý, không vương cũng hậu, còn là con trai độc nhất trong nhà. Tuy không biết người như thế tại sao lại đến Cửu Huyền tu tiên, nhưng trước khi lên núi được cưng chiều bảo bọc là điều chắc chắn, không nhìn ra được những đấu đá ngầm ngấm ngấm này cũng là thường thôi, cho nên hắn có thể giải thích được sự ngờ nghệch của Lạc Vân Khanh. Chẳng qua thành thật mà nói, hắn coi thường loại người đó tới tận xương, thậm chí còn nghĩ chẳng cần tới ba tháng, Lạc Vân Khanh sẽ không chịu khổ nổi mà kêu cha gọi mẹ, lăn xuống núi về nhà.

Đáng tiếc là, hắn đã đoán sai.

Lạc Vân Khanh thích nghi với cuộc sống trên núi rất nhanh, thích nghi với sự tu luyện kham khổ không ai sánh bằng, hơn nữa còn chưa từng than thở, chưa từng oán trách, lúc nào cũng làm việc ung dung điềm tĩnh, thỉnh thoảng còn tìm hắn trò chuyện, khi tu luyện gặp khó khăn thì sẽ thỉnh giáo hắn, lúc rảnh rỗi cũng sẽ mang theo bàn cờ, bảo hắn tìm một chỗ yên tĩnh

đánh một ván, kết thúc ván cờ không kể thắng bại, chỉ tự tách ra, tự tu luyện, không quấy rầy lẫn nhau.

Hắn không thể nói rõ, ban đầu khi hắn chỉ bảo Lạc Vân Khanh đã ôm theo tâm trạng gì, làm lấy lệ là chắc chắn có, mang theo lòng dạ bất lương chờ chế nhạo cũng chắc chắn có. Nhưng hắn dần phát hiện ra có một bằng hữu im lặng thật ra cũng chẳng tới nỗi nào, ít nhất hắn không nhìn thấy trong đôi mắt trong veo của Lạc Vân Khanh ẩn giấu bất cứ mưu toan và toan tính nào, hắn không cần dồn hết tâm trí để đề cao cảnh giác, cảm giác rất thư thái.

Lời đánh cược kia, đã được ước định trong tình huống đó, xem ai sẽ tu thành tiên trước ai.

Trong tiềm thức, hắn đã xem Lạc Vân Khanh là lương hữu cùng vượt qua mưa gió, trở thành một đối thủ đáng để hắn tôn trọng và đối xử nghiêm túc, cho tới khi hắn lấy trộm Tọa Hóa Kim Tiền phản bội lại môn phái, còn giết vài đồng môn truy bắt hắn...

Lẽ ra hắn có thể chạy thoát không để lại dấu vết, thế nhưng Lạc Vân Khanh lại dựa vào sự hiểu biết với hắn thuở xưa, không bị những trò che mắt gạt gẫm mà hắn giăng ra dọc đường lừa phỉnh, đuổi theo tới tận nơi, còn nỗ lực khuyên hắn quay về nhận tội, sửa đổi làm lại từ đầu.

Ấu trĩ! Chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra!

Lấy trộm Tọa Hóa Kim Tiền hoàn toàn không phải do hắn nhất thời nông nổi, mà từ khi được chọn vào nội môn, được mang đi gặp pháp bảo ấy, rồi lại bị từ chối nhận chủ, từ đó về sau hắn đã hạ quyết tâm. Thế nên hắn đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết để lập ra một kế hoạch trộm bảo vô cùng chặt chẽ, còn khắc khổ tu luyện không quản ngày đêm. Vì chỉ cần tu vi hắn cao thâm hơn một chút, thì sau khi ra tay trộm bảo xong, khả năng trốn thoát thành công sẽ cao hơn một chút.

Mọi chuyện đã đi tới nước này, hắn còn hạ sát tàn nhẫn không ít đồng môn, làm sao có thể dừng tay giữa chừng? Thế nên lúc đó câu trả lời của hắn chính là xuống tay tặng cho Lạc Vân Khanh một nhát kiếm.

Tô Tinh Trầm neho cặp mắt phượng hẹp dài lại, nhưng nhát kiếm đó không phải để lấy mạng Lạc Vân Khanh, mà là để chặt đứt tình bằng hữu giữa hai người họ. Từ đó về sau hai người họ không còn là đồng môn tu tiên tình như thủ túc, mà là như nước với lửa, là kẻ địch gặp đầu giết đó.

Không có cơ hội hòa giải!

Những việc hắn làm ra đều là thứ mà Lạc Vân Khanh không thể tiếp nhận, mà rất nhiều suy nghĩ của Lạc Vân Khanh cũng khiến hắn hoàn toàn không đồng tình. Một khi suy nghĩ của cả hai đã không còn chung điệu, sự cân bằng bị phá vỡ, thì chứng tỏ hai người đã không thể về lại như xưa.

Không phải người chết thì ta chết, điều đó đã thành số mệnh!

Tô Tinh Trầm buông mắt nhìn thanh kiếm bén nhọn tỏa ra hàn quang trầm tĩnh đang gí sát yết hầu mình, hừ khẽ một tiếng khinh thường: “Chuyện người nói ta đã quên từ sớm rồi.”

Ngực Lạc Vân Khanh nghẹn lại, tay siết chặt, mũi kiếm đâm rách da Tô Tinh Trầm: “Tại sao! Một lòng tu tiên không tốt sao, tại sao phải lấy trộm chí bảo Cửu Huyền, rơi vào kết cục như bây giờ, lẽ nào trong lòng huynh không thấy hối hận chút nào sao?”

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Lạc Vân Khanh sẽ không hiểu được thứ hắn mong muốn, sẽ không hiểu được mục đích tu tiên của hắn chính là đạt tới sức mạnh cường đại, chứ không phải là thứ trường sinh bất tử nực cười kia! Hắn khát vọng vượt qua trời đất, đứng trên mây cao ngạo ngễ nhìn xuống chúng sinh, hắn khát vọng được tiêu diêu tự tại, không gò bó khép nép, cũng chẳng muốn gò ép bản thân phải thỏa hiệp với bất cứ ai, với bất cứ chuyện gì!

Nhân sinh đầy rẫy bất đắc dĩ, hắn chỉ cầu được sống tự do thống khoái một lần.

Người cản hắn chết, hoặc chính hắn chết!

Như Mị Linh hồ không biết điều kia, nếu cô ta thông minh hơn, chỉ dùng ân cứu mạng để yêu cầu hắn, thì có lẽ hắn sẽ đồng ý làm giúp cô ta vài chuyện, không tới mức hạ thủ giết chết cô ta. Nhưng cô ta cực kỳ ngu xuẩn, lại muốn khống chế hắn hoàn toàn! Âm thầm hạ độc Câu Tình với hắn chưa đủ, còn cải trang hắn đi giết đệ tử Cửu Huyền, cho rằng làm vậy có thể dồn hắn tới đường cùng, phải xuống nước lệ thuộc vào cô ta, bán mạng cho cô ta!

Nực cười, nếu hắn phải sống với cảnh ngộ đó, thì chẳng thà chết quách cho xong!

“Có gì để hối hận chứ? Chẳng qua chỉ xui xẻo một chút mà thôi.” Ánh mắt Tô Tinh Trầm lóe lên như kiếm, sáng rực bức người: “Ta làm việc chưa bao giờ hối hận! Nhưng còn người, nếu không giết ta ngay bây giờ, thì sau này nhất định sẽ hối hận!”

Lạc Vân Khanh mím môi, bàn tay cầm kiếm hết thả ra rồi siết chặt, rõ ràng nội tâm đang cực kỳ mâu thuẫn.

Tô Tinh Trầm hất hàm đầy ngạo nghễ: “Người còn chờ gì nữa?”

Không xuống tay được! Hắn không xuống tay được! Dù có nghĩ tới hàng ngàn hàng vạn lần, cơ hội giết Tô Tinh Trầm đã tới ngay trước mắt, nhưng hắn vẫn không xuống tay được!

Nhóm Hàn Ngâm đứng bên cạnh nhìn hắn đấu tranh với chính mình, đã nhìn tới mức cổ họng tắt nghẹn, khổ sở thay cho hắn.

Mộ Thập Tam cũng thầm thở dài một tiếng, nhẹ lắc đầu.

Tình hình này không thể giằng co mãi.

Và người mất kiên nhẫn trước lại là Tô Tinh Trầm, hần cười lạnh: “Lạc Vân Khanh, rốt cuộc ngươi đang do dự cái gì? Cứ lẽ mà lẽ mề, thật sự khiến ta coi thường ngươi!”

Ánh mắt hai người lại chạm nhau một lần nữa.

Một người là đấu tranh giằng xé, còn một người là quyết tâm đoạn tuyệt.

“Ta...” Lạc Vân Khanh nắm chặt chuôi kiếm, muốn nói áp giải hần về Cửu Huyền cho chương môn xử trí.

Thế nhưng Tô Tinh Trầm đã nhanh hơn hần một bước, khi hần vừa bật ra một chữ, thì Tô Tinh Trầm đã đẩy mạnh yết hầu mình tới mũi kiếm của hần...

Chết dưới kiếm của hần, còn dễ chịu hơn chết trong tay người khác!

Lưỡi kiếm sắc bén đâm toạc cổ họng, mạnh mẽ như bão táp.

Lạc Vân Khanh chỉ kịp cảm thấy tay mình trĩu xuống, ngay sau đó đã bị máu tươi phun ra từ cổ họng Tô Tinh Trầm thấm ướt.

Mắt hần nóng lên, nhìn xuyên qua màn máu loãng, trước mắt là cả một vùng trời đỏ thẫm, mà trong màu đỏ gay gắt đó, thứ còn rõ ràng duy nhất chính là cặp mắt phượng sâu thẳm của Tô Tinh Trầm, thậm chí trong ánh mắt còn lấp ló ý cười, như khi hần mới vào Cửu Huyền, đuổi theo sau Tô Tinh Trầm gọi hai tiếng sư huynh, Tô Tinh Trầm sẽ ngoái đầu lại, nhìn hần bằng ánh mắt như thế.

~ Hết chương 120 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Sao Sa

Sao sa

Edit: Yunchan

“Sư huynh ——”

Lạc Vân Khanh kêu lên một tiếng thật khẽ, giọng nói luôn lạnh lùng nhạt nhẽo giờ đây lại trở nên khàn khàn, mang theo cảm giác dù biết rõ là vô vọng nhưng vẫn muốn thử, hy vọng có thể nghe được câu trả lời mà hẳn quen thuộc.

Nhưng, Tô Tinh Trầm sẽ không đáp lại nữa.

Ánh sáng trong đôi mắt phượng dần tối xuống, như một ngọn đèn đã cạn dầu, đột nhiên phụt tắt.

“Sư huynh!”

Lạc Vân Khanh quỳ sụp xuống đất với gương mặt đầm đầy máu tươi, trong tiếng thét gào là sự dồn nén tới tột cùng, ghen ngào mà lại bi thương vô hạn.

Nhưng người trước mặt vẫn hoàn toàn không đáp lại, không còn mím cười nhíu mày rồi hờ hững quay lưng đi nữa. Hắn vẫn nằm yên ở đó, sắc mặt đã trắng bệch gần như trong suốt, toát ra vẻ yếu đuối mà bình thường sẽ không bao giờ xuất hiện. Nhưng bờ môi góc cạnh vẫn còn mím chặt,

quật cường và kiên định trước sau không đổi, và cả cơ thể đang gồng lên thật chặt toát lên vẻ uy hiếp đáng sợ, tất cả đều đọng lại thành vĩnh hằng.

Tại sao! Tại sao ngay cả chết, hắn cũng phải chết quyết tuyệt như vậy, không cho người khác bất cứ cơ hội ngăn cản nào!

Lạc Vân Khanh bị vùi sâu vào nỗi đau khôn cùng, không gọi, cũng không khóc nữa, mà chỉ quỳ mãi ở đó, im lặng nhìn Tô Tinh Trầm, dường như muốn ghi khắc dáng vẻ của hắn vào sâu trong lòng, trọn đời không quên.

Kỳ thực không nhìn cũng chẳng quên được...

Lạc Vân Khanh mãi nhớ như in ngày mình mới vào Cửu Huyền, nhìn thấy Tô Tinh Trầm trong đám đông, khi đó hắn cũng thế này, đứng đó với cơ thể căng chặt, mím môi, trong ánh mắt xa cách toát lên vẻ mĩa mai, đối lập hoàn toàn với những đồng môn huyên náo bên cạnh hắn.

Tô Tinh Trầm luôn cho hắn cảm giác như trên vai có một gánh nặng vô hình đè nặng, cần phải cố đứng thẳng mới không bị đè cho cong lưng, tư thế đó rất cứng cỏi mà cũng rất mệt mỏi. Nhưng nhìn quen rồi, hắn lại cảm thấy vị sư huynh này có thể mãi mãi sừng sững cao lớn như thế, sẽ không bị bất cứ thứ gì hay bất cứ kẻ nào áp đảo, nhưng hiện tại...

Hắn không tin, vị sư huynh này của hắn cứ thế mà ngã xuống!

Hàn Ngâm cũng không tin, mãi tới khi Tô Tinh Trầm ngã xuống trước cô một trượng, cô vẫn chưa tin người này sẽ chết đi như vậy! Mỗi lần bị hắn truy sát là một lần vật lộn với sống chết, là một cơn ác mộng dài đằng đẳng không có hồi kết. Thế mà bây giờ lại đột nhiên bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, tận mắt nhìn thấy hắn chết trước mặt mình, cô lại khó lòng tiếp nhận.

Nhưng bất kể cô có tin hay không, tiếp nhận hay không, thì sự thật vẫn là Tô Tinh Trầm đã chết. Hiện tại cô lại đâm ra lo lắng cho Lạc Vân Khanh, thanh kiếm đâm trúng hấn còn chưa được rút ra, vết thương của hấn cần được xử lý ngay, nhưng hấn cứ quỳ ở đó với dáng vẻ cô độc, như tự dựng lên một bức tường ngăn vô hình không muốn bị bất cứ ai quấy rầy, khiến cô vô cùng do dự, không biết có nên bước lên quấy rầy hấn hay không.

Tích Tích cũng nhận ra Lạc Vân Khanh đang đau lòng tuyệt vọng, nhưng cô lại không bắn khoản tới nhiều thứ như vậy, chỉ bước tới với vẻ mặt đồng cảm, nhẹ giọng nói: “Lạc tiên trưởng, ta biết ngài đang rất khó chịu, nhưng sư huynh ngài đã đi rồi, ngài nên xử lý vết thương của mình thì tốt hơn, sau đó chúng ta cùng nhau an táng cho y có được không?”

Cứ như mắt diếc tai ngơ, Lạc Vân Khanh chẳng có bất kỳ phản ứng nào, hấn chỉ một lòng hồi tưởng lại giọng nói đáng diệu, ngôn hành cử chỉ trước đây của Tô Tinh Trầm, để có thể tạm thời thôi miên bản thân, không nghĩ tới cái chết của Tô Tinh Trầm nữa, mà vờ như Tô Tinh Trầm vẫn còn sống.

Sao, có thể nào đã chết...

Mặc dù hấn cũng nghĩ tới, sẽ có ngày vị sư huynh này phải bỏ mạng dưới kiếm, nhưng trong tiềm thức hấn vẫn cảm thấy đây là chuyện không thể xảy ra, dù vừa rồi có chĩa kiếm vào yết hầu của Tô Tinh Trầm, hấn cũng không tài nào hạ thủ, còn muốn giữ lại mạng của Tô Tinh Trầm, muốn dẫn Tô Tinh Trầm về Cửu Huyền, hy vọng Tô Tinh Trầm sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, hy vọng họ có thể quay lại như trước đây.

Hy vọng quá nhiều khiến lòng hấn rối bời, thế nên hấn đã quên mất, vị sư huynh này của hấn kiêu ngạo tới mức nào, có thể chấp nhận người ngoài sợ hãi mình, thống hận mình, thóa mạ mình, nhưng không tài nào chấp nhận được sự đồng tình, thương hại và cười nhạo của kẻ khác. Một người

tới đứng cũng không thể thả lỏng bản thân, thì làm sao có thể bằng lòng trở thành tù nhân bị giam cầm, mặc cho người ta định đoạt!

Hắn tình nguyện chết thảm, cũng không muốn kéo dài hơi tàn!

Ngực Lạc Vân Khanh đau nhói, đó là phản ứng của cơ thể khi thanh lợi kiếm bị rút ra, nhưng chút đau đớn ấy cũng chẳng tài nào kéo hẳn ra khỏi cơn đau lòng tuyệt vọng. Hắn vẫn quỳ ở đó như đã chết lặng, mãi tới khi một giọng rất nhẹ vang lên bên tai: “Lạc sư huynh, huynh há miệng ra uống viên thuốc này có được không?”

Hàn Ngâm rất lo lắng, cô sợ Lạc Vân Khanh hoàn toàn phớt lờ cô, nhưng bất ngờ là hắn lại rất nghe lời ngậm thuốc vào miệng, nuốt xuống, hơn nữa cũng không chống cự với hành động bôi thuốc cầm máu của Tích Tích.

Cô thở phào một hơi, may quá may quá, sư huynh đại nhân anh minh đại nghĩa, mặc dù sa vào nỗi đau to lớn, cũng không khiến họ phải khó xử theo.

Trên thực tế thì, hiện tại Lạc Vân Khanh không có dư sức để suy nghĩ xem có làm khó người khác hay không, hắn ngoan ngoãn uống thuốc trị thương, chẳng qua là không cho phép bản thân chết mà thôi. Vì cái mạng này thật ra là do Tô Tinh Trầm giữ lại, hắn đã mất đi cái quyền khinh rẻ giẫm đạp nó rồi.

Không sai! Mạng của hắn chính là do Tô Tinh Trầm cho! Trận tỷ thí vừa rồi, người thua thật sự, chính là hắn!

Tu vi của Tô Tinh Trầm cao hơn hắn, kinh nghiệm chiến đấu cũng dày dặn hơn hắn, mặc dù bị thương cũng không thể nào thua dưới tay hắn được! Sự thật là vị sư huynh này của hắn biết Mộ Thập Tam đang ở đây, tuyệt đối không có đường thoát thân, cho nên mới dựng lên một vở kịch y như thật, trông có vẻ tàn nhẫn, từng chiêu xuất thủ đều nhắm vào chỗ hiểm của hắn,

nhưng thật ra đã tính toán hết cả, muốn bắt lấy thời cơ nguy cấp nhất để vờ bị thương nặng, thua dưới tay hắc, không để hắc gánh trách nhiệm, không để hắc hiểu rõ, sau đó chết dưới kiếm của hắc!

Vả lại đâu chỉ một lần này, ngay cả lần hắc còn mạng để gặp được Hàn Ngâm, có lẽ cũng vì Tô Tinh Trầm hạ thủ lưu tình, bằng không hắc đã chẳng may mắn như vậy, chỉ trọng thương hôn mê mà thôi.

Những việc này hắc đều hiểu được! Dù Tô Tinh Trầm có cẩn thận tới đâu, không muốn để hắc phát hiện tới đâu, thì trong lòng hắc vẫn rất rõ, cho nên một nhát kiếm vừa rồi hắc mới không thể đâm xuống được.

Có đôi khi âu sầu cũng là một thứ có thể truyền nhiễm, nhìn Lạc Vân cúi đầu quỳ mãi ở đó, trầm mặc ẩn nhẫn, khiến tâm trạng của những người còn lại cũng sa sút theo, nhưng không biết nên khuyên bảo thế nào, chỉ có thể ở bên cạnh im lặng cùng hắc.

Vàng dương dần lặn xuống, sương mù trong Hỗn Độn Mê cốc cũng càng lúc càng dày hơn, ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy một vùng tối tăm tĩnh mịch, cứ như tất cả vì sao trên bầu trời đêm đều đã sa xuống.

Trong rừng cây chỉ bay lác đác hơn mười con bướm giấy dạ quang, đủ sáng để thấy được cảnh vật tờ mờ.

Hàn Ngâm đã ngồi tới tê rần hai chân, đưa mắt nhìn về phía Lạc Vân Khanh cách đó không xa lần nữa, hắc vẫn đang quỳ ở đó, hình như đã quỳ thành tượng đá, khiến lòng cô không khỏi thở dài một hơi.

Cũng chẳng thể trách hắc khó vượt qua như vậy, Tô Tinh Trầm lúc cần nhẫn thì cực nhẫn, lúc cần độc thì cực độc, lúc cần chết cũng chết tới đứt khoát gọn lẹ, chẳng tỏ ra chút mềm yếu do dự nào. Người như vậy, nếu là bằng hữu thì tuyệt đối sẽ khiến người ta cảm thấy may mắn, suốt đời khó quên, vì ngay cả người coi Tô Tinh Trầm là tử địch như cô, hiện tại cũng không cầm được mà phải bội phục hắc.

Hàn Ngâm đứng lên hoạt động gân cốt, đi tới gốc cây đại thụ mà Mộ Thập Tam đang dựa lưng nhắm mắt dưỡng thần, ngồi xuống bên cạnh rồi khễ đẩy hăn, nói: “Sư thúc.”

Mộ Thập Tam lười mở mắt, chỉ “Ừm” một tiếng.

Hàn Ngâm nhẹ giọng hỏi: “Nếu biết sớm tô Tinh Trầm thà chết cũng không chịu khuất phục, thì ngài có thể nhắm một mắt mở một mắt, thả hăn đi không?”

“Không.” Mộ Thập Tam đáp chẳng cần suy nghĩ.

“Tại sao?” Hàn Ngâm tự nhận là lòng dạ sắt đá cũng không nhịn được nổi lên lòng trắc ẩn, thầm nghĩ nếu cô gặp phải tình huống này, chỉ cần có thể khiến Lạc Vân Khanh dừng khó xử như vậy, nói không chừng cô sẽ tha cho Tô Tinh Trầm.

Mộ Thập Tam lười biếng nói: “Không giết hăn thì chẳng phải sẽ có người kêu cứu mạng cứu mạng suốt ngày sao?”

Hàn Ngâm quần bách, người này, là ám chỉ cô đó hả!

Mộ Thập Tam bồi thêm: “Vả lại chẳng những ta mà cả Lạc Vân Khanh cũng sẽ không thả hăn đi, đây là kết cục tất yếu, biết rõ bản thân sẽ khổ sở, nhưng có một số việc không làm không được.”

Làm người xấu như Tô Tinh Trầm, người gặp người hận, kết cục khó thoát khỏi bị kịch. Làm người tốt cũng chẳng hơn gì, hy sinh bản thân vì người khác, kết cục vẫn là bị kịch.

Hàn Ngâm bất đắc dĩ: “Làm người thật là khó, người tốt người xấu đều không làm được.”

“Cứ thay đổi theo hoàn cảnh, lúc tốt lúc xấu là được rồi.”

“Là sao?”

“Thế này, ví như ta đi tản bộ, thấy người gặp nguy hiểm, ra tay cứu người đối với ta chẳng có hại gì, thế thì cứ tiện tay cứu thôi, nhưng nếu vì cứu người mà liên lụy tới mạng mình, thì ta nên tra đầu vào chân chạy trước cho lành.”

“Mộ Thập Tam!” Hàn Ngâm tức giận phồng má: “Ngài đây là thấy chết mà không cứu?”

Mộ Thập Tam mở mắt ra, khẽ cong khóe môi: “Không sai!”

“Sao có thể như vậy.” Hàn Ngâm bị tổn thương sâu sắc: “Nếu ngài gặp nguy hiểm, dù liên lụy mạng mình thì ta cũng sẽ cứu ngài.”

Như lúc này dừng cảm quên mình nhảy xuống cứu Lạc sư huynh của cô sao?

Chẳng có gì lạ!

Mộ Thập Tam hừ nhẹ: “Nghĩ là người không có năng lực cứu ta.”

Tuy hẳn nói ra sự thật, nhưng Hàn Ngâm vẫn thương tâm vô cùng, nào có ai như hẳn chứ! Cứu hẳn là nể mặt hẳn lắm rồi, còn chọn chọn lựa lựa! Ước nhất là rõ ràng bị hẳn chê, nhưng cô nghiêm túc suy nghĩ lại, phát hiện nếu hẳn gặp phải nguy hiểm, thì cô vẫn sẽ không màng tính mạng mà cứu hẳn, ai bảo cô thích hẳn chứ!

Chẳng lẽ, đây là bi kịch yêu đơn phương sao?

Hàn Ngâm nhìn Mộ Thập Tam, bặm môi im thin thít, nước mắt lưng tròng.

Mộ Thập Tam bị cô nhìn đến đen mặt: “Thôi giả bộ đáng thương đi.”

Vành mắt Hàn Ngâm đỏ bừng lên, trong mắt cũng giăng phủ hơi nước, như thể chỉ chớp mắt một cái thì nước mắt sẽ rơi xuống.

Mộ Thập Tam càng đen mặt hơn, quay mặt đi không nhìn cô nữa.

Hàn Ngâm bèn cup mắt xuống, nước mắt rơi ào ào không dứt, chỉ chốc lát đã thấm ướt y phục cô.

Đúng lúc này bỗng có một con bướm giấy dạ quang bay tới bên cạnh cô, Mộ Thập Tam thoáng nhìn qua khóe mắt, thấy bờ má nhòe lệ của cô dưới ánh sáng chập chờn lại toát ra vẻ tội nghiệp đáng yêu mà bình thường không có, khiến hắn bất lực: “Không thì người cầu xin ta đi, ta có thể suy tính một chút, có nên bỏ mạng mà cứu người hay không.”

Vai Hàn Ngâm khẽ run lên, nước mắt càng rơi dữ hơn.

“Được rồi.” Mộ Thập Tam tức giận nói: “Bất kể ra sao cũng cứu người được chưa, xin người đừng khóc nữa.”

Lúc này Hàn Ngâm mới nín khóc mỉm cười, kéo ống tay áo hắt chùi nước mắt, trong lòng có chút đắc ý nho nhỏ, nếu biết sớm pháp thuật hệ thủy dùng để giả khóc tiện lợi thế này, thì lần trước ở trước mặt Tống Việt, cô đã chẳng cần nặn nước mắt làm gì cho khổ.

~ Hết chương 121 ~

Hức... (つ ㄥ ㄣ ㄣ ㄣ)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Kinh Hi

Kinh hi

Edit: Yunchan

Sáng sớm hôm sau, khi rừng cây còn đang chìm trong ánh sáng tờ mờ, thì tiếng chim hót đã vang lên riu rít.

Rèm mi Hàn Ngâm khẽ run lên, trở tằm thân còn đang mơ màng ngái ngủ, thò tay kéo chăn theo thói quen, ôm chặt, rồi định vùi vào ngủ tiếp, ai dè lại bị một bàn tay bóp mặt, nhéo mạnh hai cái: “Đứng dậy!”

“Đau! Đau quá, thả tay ra!” Hàn Ngâm phúi cái tay kia ra.

“Ta còn đau hơn, đứng dậy mau, chân ta tê cứng hết rồi đây.”

Lúc này Hàn Ngâm mới tỉnh táo lại, phát hiện mình đang gối lên đùi Mộ Thập Tam, hai tay còn ôm chặt hông hắn, tư thế cực kỳ ám muội, chọc cho người ta suy nghĩ viễn vông.

Hự —

Ngượng ngùng thẹn thùng là cái trò gì? Cô căn bản không quen chúng!

Cảm giác đầu tiên của cô là ảo não, ôm được sư thúc rồi mà lại ngủ quên mất! Suy nghĩ thứ hai là chi bằng giả bộ ôm ngủ thêm tý nữa! Suy

nghĩ thứ ba là...

Còn chưa kịp nghĩ, đã bị Mộ Thập Tam vạch mặt: “Không được giả bộ ngủ, thức rồi thì đứng lên.”

Được thôi!

Hàn Ngâm ngồi dậy đuổi người như chẳng có chuyện gì, đã vậy còn mở miệng than phiền: “Sư thúc, tay chân ngài cứng quá, gối vào làm cổ ta mỏi nhừ.”

Cái gì là kẻ xấu cáo trạng trước? Cái gì là đã được lợi còn lên mặt?

Là đây chứ còn đâu!

Hắn bị hại tới nỗi cả đêm mất ngủ! Biết sớm cô vong ân phụ nghĩa, không tim không phổi thế này, tối qua lúc cô mới ngủ quên hắn đã đập bay cô rồi!

Mộ Thập Tam hừ khê một tiếng, đứng lên, lúc ánh mắt nhìn về phía xa, thấy Lạc Vân Khanh vẫn đang quỳ ở đó không nhúc nhích, hắn bỗng dưng rất muốn hỏi đầu gối của tên đó làm bằng thứ gì mà cứng như vậy. Ai ngờ mới thốt ra một chữ “Lạc”, Hàn Ngâm đã nhảy chồm lên chạy ào về bên đó, thế là loại xúc động muốn đập người của hắn lại càng mãnh liệt hơn.

Buổi sớm đầu xuân mang theo hơi lạnh, trong rừng lại đầy đặc sương mù, Hàn Ngâm chạy qua, nhìn thấy mái tóc đen nhánh của Lạc Vân Khanh đã bị sương sớm làm thấm ướt, hơn nữa sắc mặt cũng sắp tái nhợt như Tô Tinh Trầm đang nằm dưới đất.

“Lạc sư huynh.” Hàn Ngâm muốn thử khuyên bảo, nhưng mới gọi một tiếng, đã thấy hắn loạng choạng đứng lên, nên vội vàng chạy lại đỡ hắn.

Lạc Vân Khanh im lặng một lát, rồi đẩy tay cô ra: “Các người về trước đi.”

“Không.” Hàn Ngâm nói vội: “Bọn muội giúp huynh chôn cất Tô... sư huynh, sau đó về chung.”

Nói thật thì tuy cô rất ghét Tô Tinh Trầm, nhưng ban đầu nếu không gặp phải Tô Tinh Trầm, có lẽ cô sẽ không gặp được Lạc Vân Khanh, càng không có được những cuộc tao ngộ sau này, nói không chừng bây giờ cô còn đang lang thang đầu đường xó chợ. Vừa nghĩ tới đây lòng cô đã lắng xuống, người đã chết thì mọi ân oán đúng sai đều bay theo gió, gọi hân một tiếng sư huynh cũng phải lẽ.

Lạc Vân Khanh mím chặt đôi môi hơi khô nứt, lắc đầu.

“Huynh đừng như vậy.” Hàn Ngâm đau khổ nói: “Huynh như vậy bội muội sẽ rất lo lắng.”

“Ta không sao.” Lạc Vân Khanh bỏ phi kiếm của Tô Tinh Trầm vào túi Càn Khôn: “Ta sẽ đưa y đi chôn cất.”

Hàn Ngâm ngăn người: “Đưa đi đâu?”

“Vu Nguyên, trấn Vạn An.” Ánh mắt bình lặng của Lạc Vân Khanh nhìn về nơi xa xôi: “Trước đây y đã từng nói, nếu có một ngày y chết đi, thì hãy đem chôn y trong núi Hoài Ngọc ngoài trấn, nơi đó rất yên tĩnh, y thích.”

Sự bình tĩnh của dân nén thống khổ, có đôi khi còn đau hơn cả rơi lệ, Hàn Ngâm bị một câu lạnh nhạt của hân làm xót xa, trầm mặc một lát rồi nói: “Bọn muội đi chung với huynh.”

“Không cần.” Lạc Vân Khanh cúi người ôm lấy Tô Tinh Trầm, rũ mắt nói: “Mình ta đi được rồi.”

Hàn Ngâm thấy hãn ngự phi kiếm muốn đi, vội vã cản lại: “Huynh đang bị thương...”

Nói được giữa chừng đã câm bật, bởi vì khi đối diện với ánh mắt của Lạc Vân Khanh, cô nhận ra sự bình tĩnh nhưng cũng cố chấp bên trong đó.

Lúc này Mộ Thập Tam đã bước tới, hất tay ném một bình sứ vào lòng hãn: “Thuốc này người mang đi đi.”

Lạc Vân Khanh đón lấy bình sứ nhét vào trong ngực, nhìn hai người họ một cái, rồi ngự kiếm đi mất.

Hàn Ngâm ngửa đầu nhìn theo: “Huynh ấy không sao chứ?”

Đương nhiên không sao, Tô Tinh Trầm đã giữ lại mạng cho hãn, sao hãn lại coi nhẹ được chứ.

Mộ Thập Tam dựa nghiêng lên thân cây khô, nhìn cô cười như không cười: “Lo thì người cứ đuổi theo đi.”

“Được!” Hàn Ngâm lập tức tán thành: “Chúng ta len lén theo huynh ấy là được rồi, đừng để huynh ấy phát hiện ra.”

“Chúng ta?” Mộ Thập Tam hơi nhướng mày: “Là người đi một mình, ta đây không thèm đi.”

Thoắt cái trong mắt Hàn Ngâm đã bốc lên một làn hơi nước, nhìn hãn làm bộ đáng thương.

Giả vờ giống thật!

Khóe môi Mộ Thập Tam cong lên: “Chiêu này vô dụng rồi.”

Chắc, sự thúc dục là thông minh khó lừa, hơn nữa hãn nói không đi thì chắc là không đi thật, huống chi Lạc Vân Khanh đã bay khuất dạng, cô

cũng chẳng biết đuổi theo thế nào, nên đành phải thôi.

Nhìn quanh quất, không thấy những người khác đâu, Hàn Ngâm ngạc nhiên hỏi: “Tích Tích với Giang Tĩnh Dạ đâu?”

Mộ Thập Tam còn chưa trả lời, chợt nghe cách đó không xa vang lên tiếng cây cỏ sột soạt, ngay sau đó Tích Tích và Giang Tĩnh Dạ đã khiêng một người về, nhìn thấy họ, Tích Tích bèn kêu lên: “Lại đây xem thử người này bị làm sao đi, lúc chúng ta gặp ông ấy thì ông ấy đã nằm trên đất bất tỉnh rồi.”

Hàn Ngâm nhanh chân chạy lại, thấy hai cô đang khiêng một người áo quần tả tơi, tóc tai và chòm râu trắng xóa rồi bời, trên người hoàn toàn không có linh khí dao động, mà chỉ bốc ra mùi hôi thối khó ngửi, bèn khó hiểu hỏi: “Ông ấy là người thường?”

Tích Tích đặt người nọ nằm xuống đất, vuốt vuốt tóc nói: “Đúng vậy, nhìn như hành khất, có lẽ là lạc đường tới đây, vừa đói vừa mệt nên té xỉu.”

Giang Tĩnh Dạ tiếp lời: “Ta lại thấy giống với trúng độc chương hơn, hai người có đan dược thanh uế giải độc không, cho ông ta uống thử hai viên xem.”

“Để ta tìm thử.” Hàn Ngâm cúi đầu lục lợi túi Càn Khôn, nhưng Mộ Thập Tam đưa cho cả một túi to, cô thật tình không biết cái nào là thanh uế giải độc, lục hết cả buổi, cuối cùng Mộ Thập Tam hết nhìn nổi, đành phải tìm giúp cô.

Lúc dứt đan dược cho ông lão, Tích Tích gạt chòm râu của ông ra, Hàn Ngâm đứng bên nhìn bỗng nhiên kêu “Á” một tiếng thất thanh.

Mộ Thập Tam liếc cô: “Có gì không ổn?”

Hàn Ngâm không buồn trả lời mà tức tốc thi Dịch Trần chú lên người ông lão, sau đó đưa tay đẩy hết chỗ râu rôi bời của ông sang hai bên, một gương mặt mà cô hết sức quen thuộc lập tức lộ ra, làm cô kích động tới mức đầu ngón tay phát run: “Sở... Sở phu tử! Là ông ấy! Là ông ấy thật!”

Cô cứ tưởng Sở phu tử bị Ma môn bắt đi đã dữ nhiều lành ít, có lẽ đời này không còn cơ hội gặp lại ông nữa, nào ngờ bây giờ lại đột nhiên trông thấy, tất nhiên là cảm xúc dâng trào, vừa mừng vừa sợ.

Mộ Thập Tam khẽ nhướn mày, không nói không rằng.

Giang Tĩnh Dạ chẳng hiểu mô tê gì: “Sở phu tử nào?”

Hàn Ngâm không giải thích, chỉ lật đật dứt thuốc cho Sở phu tử, Tích Tích biết đôi chút nội tình bèn kể lại sơ lược thân phận của ông cho Giang Tĩnh Dạ. Nhưng nói ra lại có chỗ khó hiểu, rõ ràng Sở phu tử bị người của Ma môn bắt đi, tại sao lại bất tỉnh trong Hồn Động Mê cốc?

Mộ Thập Tam hỏi: “Lúc này các người có phát hiện ra dấu vết của Ma tu quanh đây không?”

Tích Tích lắc đầu đáp: “Chúng ta định đi tìm ít đồ thôn dã về nấu canh cho Lạc tiên trưởng, nhưng không tìm được thứ gì mà lại phát hiện ra Sở phu tử, nên không để ý động tĩnh chung quanh.”

Nói rồi cô quay đầu tìm kiếm Lạc Vân Khanh, ngạc nhiên hỏi: “Lạc tiên trưởng đâu, sao ngài ấy không ở đây?”

Mộ Thập Tam thuận miệng đáp lại, rồi giục Hàn Ngâm: “Ở đây sương mù quá dày, người thường không chịu nổi, nên mang ông ấy rời khỏi đây thì tốt hơn.”

Nếu như lúc mới gặp Sở phu tử, Hàn Ngâm nửa mừng nửa lo, sau khi dứt thuốc thấy ông không tỉnh lại thì lòng càng lo âu hơn. Cô cũng sợ biết

đâu Sở phu tử may mắn chạy trốn, quanh đây còn có Ma tu đang đuổi bắt ông cũng nên, bởi thế để tránh phiền phức, cô lập tức nghe lời Mộ Thập Tam, đưa Sở phu tử lên Xích Ly, dự định rời khỏi đây.

Trước khi đi, thấy Giang Tĩnh Dạ cũng muốn ngự kiếm theo, Mộ Thập Tam bèn nói với cô: “Bọn ta phải về Cửu Huyền, cô đi theo không tiện lắm, tốt hơn nên quay về Tru Yêu môn của cô đi.”

Giang Tĩnh Dạ sụp mắt nói: “Ta không lên núi với mọi người, chỉ tìm một chỗ ở dưới núi thôi.”

Mộ Thập Tam khẽ nhún mày: “Ta đã nói rồi, bây giờ cô không phải là nha hoàn của ta, hà tất phải vậy?”

Giang Tĩnh Dạ tự có lý do của mình: “Công tử cũng biết quy tắc của Tru Yêu môn bọn ta rồi đấy, các đệ tử quanh năm đều tự tu luyện bên ngoài, nếu ta quay về sư phụ sẽ trách ta lười biếng, chẳng bằng tu luyện ngay dưới chân núi Cửu Huyền, lỡ công tử nhớ ra có chuyện gì muốn ta làm, thì cũng tiện gọi tới.”

Thấy cô cứ khẳng khẳng không nghe, Mộ Thập Tam cân nhắc một hồi rồi nói: “Đã thế, người hãy đi làm giúp ta một chuyện.”

Giang Tĩnh Dạ vui vẻ nói: “Chuyện gì, xin công tử cứ việc sai bảo.”

Mộ Thập Tam nói thản nhiên: “Đi điều tra những tin đồn trước đây của giới tu tiên, xem thử Cửu Huyền có kẻ thù nào hay không, hoặc tam tử tứ tử của Cửu Huyền, họ có từng gây thù chuốc oán với môn phái nào hay không.”

Giang Tĩnh Dạ sững sờ, không giải thích được.

Hàn Ngâm vừa leo lên Xích Ly ngồi vững xong, nghe thấy câu này thì vội hỏi: “Sư thúc tin lời Hồ Ly kia nói thật sao? Lỡ lúc đó cô ta muốn thoát

thân, thuận miệng nói dối để dụ ngài thì làm sao?”

“Điều tra thử cũng không mất gì, biết đâu có thể tìm ra chút đầu mối.”

Nói thì nói vậy, nhưng Mộ Thập Tam nghĩ lời của Thượng Triều Vân là thật. Có điều trước đây hắn chưa từng nghĩ theo hướng này, luôn cho rằng sư phụ Giang Cầm Sinh của hắn mất bao công sức để đưa hắn về Cửu Huyền nhận làm đệ tử, là vì coi trọng tư chất tu tiên của hắn, chứ không liên quan tới thân phận của hắn, những mưu tính nhỏ trong đó âu chỉ để che mắt, muốn hắn danh chính ngôn thuận bước vào Cửu Huyền, che giấu mục đích thật sự của mình, khiến những người khác không phát hiện ra mà thôi. Vì thế bất kể sau này hắn điều tra thế nào cũng mịt mù không manh mối, mãi tới khi câu nói của Thượng Triều Vân chỉ ra cho hắn rõ, khiến hắn đang lặn mò trong bóng tối chợt nhìn thấy một tia sáng.

Nghĩ tới lời của Thượng Triều Vân, khóe môi Mộ Thập Tam lại nhếch lên, dặn dò Giang Tĩnh Dạ thêm một câu: “Không cần điều tra những chuyện quá xa, chỉ cần trong hai ba năm lại đây là được, nhân tiện điều tra xem trong những kẻ địch của Cửu Huyền, có người nào tướng mạo giống với ta không, chẳng qua việc này rất khó điều tra.”

Quả thật rất khó, vì dù bị trên dưới Cửu Huyền nhìn chăm chăm bao nhiêu năm nay mà vẫn chẳng có ai hoài nghi thân phận của hắn, điều này đã đủ nói lên độ khó của nó.

Lúc này Giang Tĩnh Dạ cũng bừng tỉnh, cúi đầu nói: “Ta sẽ dốc toàn lực.”

“Tiểu Giang Giang.” Hàn Ngâm vẫy tay với cô, nói cho cô biết địa chỉ của Hồ Khả ở thành Thiên Thù, sau đó cười nói: “Làm xong chuyện rồi cô hãy tới đó chờ chúng ta, chỉ cần nói tên là được rồi, hắn sẽ sắp xếp chỗ ở cho cô.”

Mộ Thập Tam liếc xéo cô: “Chúng ta?”

Hắn điều tra thân thế của hắn, có liên quan gì tới cô sao!

Hàn Ngâm mặt đầy sẵn nên chẳng thấy có gì bất ổn ở đây, còn cười tủm tỉm nói: “Sư thúc có việc, sư điệt bỏ công! Nhiều người thì điều tra cũng tiện hơn, ngài không cần phải cảm tạ ta đâu mà.”

Âm mưu nhìn lên mà còn nói khẳng khái hùng hồn thế đấy!

Mộ Thập Tam nghiêng răng: “Ta sẽ cảm tạ người thật nồng hậu!”

Rõ ràng là một câu nói móc, nhưng phải tội da mặt Hàn Ngâm đã luyện tới một độ dày không tưởng, còn thản nhiên chấp nhận: “Vậy ta giao phó Sở phu tử cho sư thúc đó, giúp một tay cứu ông ấy tỉnh lại nhanh lên.”

Mộ Thập Tam:...

~ Hết chương 122 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Lời Đồn

Lời đồn

Edit: Yunchan

Núi Cửu Huyền, Tập Hạc phong.

Xích Ly xoay hai vòng trên đỉnh núi, rồi đáp xuống bên ngoài Tương Ly điện.

Tần Vô Ưu tất tả chạy tới, thấy Mộ Thập Tam bế một người trong lòng, sải bước đi tới trước mặt mình, thế là cô vội mừng rỡ nghênh đón: “Sư phụ...”

Mộ Thập Tam gật đầu, nhắm thẳng tới đan phòng.

Lúc Tích Tích rời khỏi Hỗn Độn Mê cốc cũng đã trốn vào trong trận đồ thất tình lục dục, bởi vậy nhìn thoáng qua, đi theo sau hắn lúc này chỉ có mỗi Hàn Ngâm, Tần Vô Ưu bèn rảo nhanh tới bên cạnh Mộ Thập Tam, hỏi han: “Sư phụ, vị lão bá này bị thương sao, có nặng lắm không? Trong phòng đồ nhi có vài loại thuốc trị thương rất linh nghiệm mang ra từ Lưu Tiên môn, nếu dùng được thì để đồ nhi đi lấy.”

“Không cần.” Mộ Thập Tam dừng ở cửa đan phòng: “Người đi tu luyện đi.

Nói xong hắn cùng Hàn Ngâm bước vào trong đan phòng, rồi đóng kín cửa lại.

Tần Vô Ưu đứng thờ ra ở trước cửa, mặt sầm xuống.

Đúng lúc này cửa phòng bỗng kêu lên đánh “Kẹt.”, hé ra một khe hở nhỏ, cặp mắt lém lỉnh của Hàn Ngâm lộ ra, nhìn cô cười tủm tỉm: “Tần sư muội, làm phiền muội đi nấu một nồi cháo được không?”

Không được chút nào!

Tần Vô Ưu mất hồi lâu mới hờ hững gạt đầu, quay lưng xuống bếp vo gạo nấu cháo. Chẳng qua cô không đứng đây chờ cháo chín, mà lặng lẽ vòng ra ngoài, nhân lúc thái dương còn chưa lên cao, tới rừng trúc ngoài chỗ ở của Vân Sơ Tâm để thu gom sương sớm đọng trên lá trúc.

Đây là chuyện Tần Vô Ưu làm thường ngày, hứng sương sớm để pha trà cho Mộ Thập Tam dùng, bởi thế Vân Sơ Tâm vừa nghe động tĩnh đã mở rộng cửa bước ra, hỏi cô một câu: “Mộ sư thúc về rồi sao?”

Tần Vô Ưu ấp úng muốn nói lại thôi.

Vân Sơ Tâm cau mày hỏi tiếp: “Lạc Vân Khanh với Hàn Ngâm tiểu nha đầu đầu, có phải cũng về chung hay không?”

Tần Vô Ưu chỉ đáp: “Muội không thấy Lạc sư huynh.”

Vân Sơ Tâm chững lại, sắc mặt có vẻ khó coi, sau đó cất bước đi thẳng: “Ta đi tìm Hàn Ngâm.”

Tần Vô Ưu không đuổi theo, chỉ nhìn theo bóng lưng Vân Sơ Tâm một lát, rồi mỉm cười, quay lưng tiếp tục hứng sương sớm.

Có lẽ vì cơ thể suy kiệt mà độc lại quá sâu, cho nên đan dược trước đó không có hiệu nghiệm. Hiện tại đưa vào đan phòng của Tương Ly điện, có

Mộ Thập Tam dùng linh khí rút độc chướng cho Sở phu tử, Hàn Ngâm còn bắt Tài Bảo đại gia hái một quả Cam Lộ có thể thanh độc tinh thần trong vườn linh động thiên, cẩn thận dứt cho Sở phu tử, đến đây mới thấy ông cựa mình tỉnh lại.

Khi nhìn thấy cô, Sở phu tử như còn đang trong mộng, vẻ mặt hoang mang hoảng hốt.

Hàn Ngâm gấp giọng nói: “Phu tử, là con, Hàn Ngâm đây.”

Cô đang định hỏi xem Sở phu tử thoát khỏi tay Ma môn bằng cách nào, thì chợt nghe Vân Sơ Tâm lớn giọng la hét bên ngoài: “Hàn Ngâm, muội ra đây cho ta!”

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam liếc nhau, còn chưa kịp lên tiếng trả lời, cửa đan phòng đã bị đẩy ra đánh ầm, Vân Sơ Tâm xông vào, thấy hai người họ thì “Hừ” một tiếng, sau đó bước lên cầm chặt cổ tay Hàn Ngâm, nói: “Đi, ta có việc muốn hỏi muội.”

“Đừng kéo đừng kéo.” Hàn Ngâm bị kéo tới lão đảo, vội hỏi: “Chuyện gì mà gấp thế?”

Vân Sơ Tâm vẫn cứ kéo cô đi: “Ra ngoài nói!”

Hàn Ngâm ngoái đầu nhìn Sở phu tử, bất đắc dĩ vùng tay ra: “Hay là nói ở đây đi.”

“Ở đây?” Vân Sơ Tâm cười lạnh: “Bây giờ muội đúng là không giấu giếm sự thúc chuyện gì nhỉ.”

Lời này dường như còn muốn ám chỉ gì đó.

Hàn Ngâm thộn mặt ra: “Sư tử có ý gì, chuyện tử muốn hỏi, sư thúc không thể nghe sao?”

Vân Sơ Tâm nhìn thoáng qua Mộ Thập Tam với ánh mắt phức tạp, rồi kêu lên: “Nói tóm lại việc này là do hai người gây ra, y nghe cũng chẳng sao.”

Hàn Ngâm bị cô nói tới ù ù cạc cạc, đưa tay chọc chọc Mộ Thập Tam, nhỏ giọng hỏi: “Nhớ không lầm, thì hình như mấy tháng qua chúng ta luôn ở Hỗn Độn Mê cốc thì phải?”

Mộ Thập Tam cong môi đáp: “Không sai.”

Hàn Ngâm chớp chớp mắt, nói tiếp: “Hai chúng ta gây ra chuyện gì mà mình không biết, còn sư phụ ở trên núi xa tí lại biết thế?”

“Người hỏi ta làm gì?” Mộ Thập Tam nâng cằm nói: “Thà hỏi cô ta còn nhanh hơn.”

“Sư tỷ.” Hàn Ngâm mỉm cười: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Vân Sơ Tâm thấy hai người nói đùa với nhau cực tự nhiên, sắc mặt đã khó coi lắm rồi, bây giờ còn bị Hàn Ngâm hỏi cho một câu, giọng cũng trở nên khó nghe hơn: “Còn giả bộ hồ đồ! Chuyện của hai người, đồng môn đang đồn ầm lên kia kìa, các người không biết họ nói khó nghe bao nhiêu đâu!”

Hàn Ngâm ngớ ngàng: “Đồn cái gì?”

“Muội còn dám nói không biết?” Giọng Vân Sơ Tâm mang theo châm chọc: “Mọi người đang đồn, lúc muội và sư thúc ở Hỗn Độn Mê cốc không đếm xỉa tới thân phận, lén lút ôm ấp thân mật, chuyện đại nghịch bất đạo, trái luân thường nào cũng làm ra được.”

Vừa nghe xong câu này, dù Hàn Ngâm là người tính tình phóng khoáng thì cũng không tránh khỏi đỏ ửng mặt, cũng may nhìn qua khá giống tức ghen vì giận.

Đến đây Hàn Ngâm mới vỡ lẽ, hóa ra là việc này! Đúng là vượt ngoài dự đoán, nhưng ngẫm lại cũng có lý. Không cần hỏi cũng biết người lan ra tin đồn khó nghe này chỉ nằm trong số những người ở Hồn Độn Mê cốc, và lại còn là người không ưa cô hoặc Mộ Thập Tam. Chẳng qua nghiêm túc mà nói, cô thật lòng rất muốn làm chuyện đại nghịch bất đạo, trái luân thường này, nhưng tiếc là không có cơ hội thôi.

Vân Sơ Tâm thấy cô nghe xong tin đồn này, chẳng những không lo sợ bất an mà trái lại còn lộ ra vẻ mặt tiếc hận, thì càng tức tối sắp ngất: “Vẻ mặt đó của muội là sao!”

Vẻ mặt này kỳ lắm sao?

Hàn Ngâm hoang mang, đưa tay lên sờ sờ mặt mình.

Mộ Thập Tam thấy vậy thì bật cười ra tiếng, đoạn phất tay áo nói: “Hỏi xong chưa? Người đi ra được rồi.”

Có thể nào Vân Sơ Tâm cũng không ngờ được hăn lại đuổi người thẳng thừng như vậy, cô chờ ra một lúc, rồi lập tức nổi cáu: “Chuyện đã lớn tới cỡ này, lẽ nào sư thúc không có nửa câu giải thích sao?!”

“Không bằng không chứng, người nói ta làm chuyện phi pháp, lẽ nào ta phải giải thích mình không làm chuyện phi pháp ư?” Mộ Thập Tam cười trào phúng: “Chưa kể dù việc này là thật hay giả thì liên quan gì tới người, ta cần phải giải thích với người sao?”

Vân Sơ Tâm bị hăn hỏi tới á khẩu, đành phải chuyển tầm ngẫm sang Hàn Ngâm, lạnh giọng nói: “Sư muội! Đây là chuyện lớn liên quan tới thanh danh của muội, muội cũng không giải thích câu nào sao?”

“Sư tỷ muốn muội giải thích sao đây?” Hàn Ngâm cười bất lực: “Muội nói không có thì tỷ sẽ tin sao? Dù tỷ tin, thì những đồng môn khác, muội

cũng không thể nào tìm tới từng người để giải thích được, mà dù giải thích thì chưa chắc họ đã tin.”

Vân Sơ Tâm còn định nói thêm, chợt nghe Mộ Thập Tam lên tiếng thúc giục: “Đủ rồi, người đi nhanh lên, ta còn có việc!”

Hắn nói có việc, điều đó không giống như mượn cớ.

Vân Sơ Tâm tới đây vội vàng nên không quan sát kỹ, bây giờ mới phát hiện bên trong đan phòng có một người khác, có nhiều lời cổ kị không thể thốt ra miệng, cô đành phải cắn môi, quay lưng bước ra, chỉ hực hặc ném lại một câu: “Chuyện này tạm thời sư phụ chưa biết, nhưng tốt nhất là sư muội nên chuẩn bị trước đi, ngộ nhờ lão nhân gia có truy vấn thì muội vẫn còn biết đường mà ăn nói!”

Vân Sơ Tâm nhắc tới Lệ Thanh Hàn, Hàn Ngâm lại trở nên sầu muộn, nhưng ngấm lại giây lát cô bèn vứt cái sầu này ra sau đầu. Lệ Thanh Hàn có biết hay không, khi nào biết, đó chẳng phải chuyện mà cô có thể kiểm soát được. Chuyện quan trọng trước mắt là phải chăm sóc cho Sở phu tử.

Chẳng biết có phải do nhìn ra tâm sự của cô hay không, Mộ Thập Tam bỗng thờ ơ nói ra một câu: “Nếu sư phụ gọi người tới hỏi chuyện, thì ta sẽ đi chung với người.”

“A! Sư thúc là người tốt!” Hàn Ngâm ôm chầm lấy cánh tay hắn, dựa sát vào với vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Mộ Thập Tam cười khẽ: “Ta đi tìm huynh ấy cáo trạng, nói người động tay động chân với ta.”

Hàn Ngâm suýt hộc máu, lật đật thả tay ra đứng cách xa hắn ba thước, nhưng khi hắn bắt đầu hỏi tình trạng cơ thể của Sở phu tử, giải thích một số chuyện thì cô vẫn không dẫn lòng được, chốc chốc lại lén liếc hắn qua khóe mắt, tâm trạng hết sức phức tạp.

Sự thúc đại nhân quá cao thâm khó lường!

Cô hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của hắn, cũng không biết rõ suy nghĩ thật của hắn khi nghe thấy lời đồn đó. Thế nhưng lúc hai người ở chung cô có thể cảm giác được, hắn dung túng cô hơn những người khác một chút, điều này có chứng tỏ hắn cũng thích cô chút xíu không?

Chỉ nghĩ thế thôi mà tim đã đập rộn cả lên, đang bận thả hồn lên mây, thì trán cô đã bị hắn búng nhẹ một cái: “Hoàn hồn!”

Hàn Ngâm che trán: “Làm chi?”

Mộ Thập Tam cười xấu xa: “Chuyện Sở Mộ Tuyết, người tự nói với Sở phu tử đi.”

Hàn Ngâm ngược mắt lên, đối diện với cặp mắt vẫn đục đọng đầy chờ mong của Sở phu tử, sự vui mừng trong lòng thoát cái đã bay biến sạch, cô thầm kêu khổ trong lòng: Sự thúc quá nham hiểm, ném thẳng chuyện khó xử này cho cô, hỏi cô làm sao mở miệng đây?

Nín ghen hồi lâu cô mới nặn ra được một câu: “Phu tử có đói bụng không, hay là ăn gì đó trước, rồi con sẽ kể cho người nghe từ từ nhé?”

Sở phu tử bị người trong Ma môn bắt đi, nhưng nhất định chưa ai nói cho ông biết chuyện của Sở Mộ Tuyết, vì vậy đến giờ ông vẫn hoàn toàn chưa biết gì. Có điều về khó xử của Hàn Ngâm không qua khỏi mắt ông, ông là một người thông minh, nên đã hiểu ra ngay nữ nhi của mình nhất định đã dữ nhiều lành ít, ngực đau thắt, ông nhắm đôi mắt cay cay lại, nói với giọng run run: “Đã nhiều năm qua rồi, lão phu cũng đã chuẩn bị từ lâu, chẳng trông mong gì hơn, chỉ muốn biết rõ thôi, con, cứ nói đi...”

Vừa dứt lời ông đã quay mặt đi, tuy đã cố che giấu, nhưng Hàn Ngâm vẫn nhìn thấy giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt ông, lòng thầm than một

tiếng, cô cũng quay mặt đi không nhìn ông nữa, thấp giọng kể lại đầu đuôi ngọn ngành chuyện mà mình điều tra được.

Mộ Thập Tam im lặng đứng bên một lát, sau đó lặng lẽ bước ra ngoài, hướng mắt nhìn sắc núi mênh mông bên ngoài điện hồi lâu, rồi cất bước đi xuống bếp.

Cháo đã nấu xong, đặt sang bên chõ nguội, Tần Vô Ưu quay sang dùng lò than nhỏ nấu sừng sớm mà cô gom góp được trên lá trúc, đúng lúc này cô thấy trước mặt mình xuất hiện một chiếc bóng, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy chủ nhân chiếc bóng là Mộ Thập Tam, nụ cười trên mặt cô bỗng rạng rỡ hẳn lên, reo lên với giọng mừng rỡ bất ngờ: “Sư phụ muốn uống trà sao, chõ một lát là xong ngay.”

Mộ Thập Tam không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô với vẻ mặt hờ hững.

Tần Vô Ưu chợt cảm thấy gì đó không ổn, tim chùng xuống, nụ cười trên môi cũng lụi tắt theo, cổ lên tiếng hỏi: “Sư phụ... có gì sai sao...”

Mộ Thập Tam lại nhìn cô thêm chốc lát, nhìn tới nỗi sắc mặt cô trở nên khó coi, lúc này mới quay người đi nói: “Ta không thích có người lén táy máy tay chân sau lưng ta, càng không thích bị người ta tính kế, điểm này, người hãy nhớ cho rõ.”

Ngực Tần Vô Ưu nghẹn lại, hốt hoảng muốn biện bạch, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã thấy hẳn bước thẳng ra ngoài, chỉ để lại cho cô một bóng lưng ngày một xa và tay áo bay bay.

~ Hết chương 123 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Cảnh Cáo Nghiêm Trọng

Cảnh cáo nghiêm trọng

Edit: Yunchan

Điện đình trống vắng, tiếng sáo từ đâu vang lên đứt quãng.

Lúc Hàn Ngâm bước ra khỏi đan phòng thì trời đã ngã hoàng hôn, cô bước đi lần theo tiếng sáo, thấy Mộ Thập Tam đang lười biếng ngồi dựa nghiêng trên lan can hành lang, mắt khép hờ, thổi cây sáo trúc trong tay.

Cô không lên tiếng, chỉ im lặng ngồi xuống đối diện hẳn, thấy phía xa bên kia ngọn núi đang mọc lên ánh trăng đầu hôm.

Cây sáo trúc chợt rời khỏi môi, Mộ Thập Tam nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi?”

Hàn Ngâm xoắn xoắn sợi tơ của ngọc bội bên hông, thở dài nói: “Ta khuyên cả buổi phu tử mới chịu húp một chén cháo, ánh mắt chẳng có thần thái gì, không biết qua mấy tháng nữa phu tử có khá hơn chút nào không.”

Mộ Thập Tam không đáp, lại kê cây sáo trúc lên môi thổi nhẹ.

Hàn Ngâm nói tiếp: “Phu tử kể sau khi ông ấy bị bắt thì bị nhốt suốt trong một nơi yên tĩnh tối tăm, không thấy ánh mặt trời, làm cho ông rơi vào trạng thái nửa điên nửa tỉnh, phu tử không biết mình bị nhốt bao lâu, cho tới một ngày được người ta cứu ra.”

Tiếng sáo dừng lại.

Mộ Thập Tam trầm ngâm: “Để luyện Dẫn Hồn đẳng cần mất khá nhiều thời gian, giam giữ ông ấy cũng bình thường, chẳng qua người cứu ông ấy... lẽ nào là Thượng Triều Vân?”

Bằng không, một ông lão bình thường như Sở phu tử, muốn chạy thoát khỏi tay Ma môn, quả là chuyện khó thể tưởng tượng nổi.

“Có hơi bất ngờ.” Hàn Ngâm cười khố: “Ban đầu ta còn thắc mắc Thượng Triều Vân cứu Tô Tinh Trầm thì có thể đưa hắn tới nơi khác dưỡng thương, đâu cần phải ẩn núp bên dưới Ngũ hành linh mạch làm gì, nhưng sau khi nghe phu tử kể ta mới vỡ lẽ, người cô ta trốn tránh không phải chúng ta, mà là người của Ma môn.”

“Hồ ly chính là hồ ly, quả nhiên quỷ quyệt...” Mộ Thập Tam cười tự giễu: “Ngộ nhờ hành tung của cô ta bại lộ, thì chúng ta sẽ trở thành người gác cửa cho cô ta.”

Chính xác! Lỡ người của Ma môn truy theo dấu vết tìm tới chỗ Thượng Triều Vân, thì đệ tử Cửu Huyền chẳng hay biết gì sẽ phải đánh trận đầu thay cho cô ta, tranh thủ thời gian cho cô ta chạy trốn.

Hàn Ngâm tiếp lời: “Phu tử nói ông ấy không biết Thượng Triều Vân, cũng không biết tại sao cô ta lại cứu mình. Thế nhưng đối với ông cũng chẳng có gì khác biệt, Thượng Triều Vân không thả ông đi, mà giam cầm ông dưới Ngũ Hành linh mạch, khác chẳng là đối đãi tốt hơn mà thôi. Để lại cho ông một ngọn đèn trong thạch thất, có thức ăn đầy đủ, thỉnh thoảng Thượng Triều Vân còn tìm ông nói chuyện phiếm, hỏi chuyện Sở Mộ Tuyết...”

Mộ Thập Tam nâng mắt lên: “Sở Mộ Tuyết?”

“Phải.” Hàn Ngâm nhìn sang: “Sư thúc có suy đoán gì sao?”

“Cũng không chắc lắm.” Mộ Thập Tam lắc đầu như đang suy nghĩ điều gì: “Ta chỉ đoán cô ta cứu Sở phu tử là để ngăn cản Ma môn phục sinh Sở Mộ Tuyết, về phần làm việc này do xuất phát từ ân oán cá nhân, hay là có liên quan tới Nguyên Nhất chân nhân thì khó mà nói được. Lúc người về gặp sư phụ, nhân tiện hỏi thăm thử xem, huynh ấy nhập môn sớm hơn ta, chuyện biết được cũng nhiều hơn.”

Hàn Ngâm gật đầu: “Có lẽ Thượng Triều Vân ngại phu tử gây phiền phức cho mình nên lúc chạy trốn không mang theo ông. Phu tử nói trước khi gặp chúng ta, thạch thất nhất ông đột nhiên sụp xuống, một cơn sóng nhiệt suất chút nữa đã hong khô ông, ông vật lộn bò ra khỏi đồng đất đá, chạy trốn một mạch tới Hỗn Độn Mê cốc thì hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại thì đã ở chỗ này.”

Mắt Mộ Thập Tam ánh lên ý cười áy náy: “Việc này cũng phải trách ta, khi đó ta nóng lòng đuổi theo Tô Tinh Trầm, mà lại không ngờ dưới Ngũ Hành linh mạch còn người, nên ra tay khá nặng.”

Hàn Ngâm lại thấy may mắn: “May mà ngài ra tay khá nặng đánh sập thạch thất, bằng không Thượng Triều Vân với Tô Tinh Trầm đều chết hết, không còn ai biết phu tử bị giam ở bên trong, vậy chẳng phải ông sẽ bị chết đói sao?”

Nói đoạn cô sức nhớ tới cái gì, bèn lôi trận đồ thất tình lục dục ra giữ giữ, giữ tới khi một cái xác hồ ly cứng ngắc lẫn ra mới ngừng, sau đó đen mặt nói: “Cái này, làm sao bây giờ?”

Nếu là hồ ly tầm thường, với tính háms lợi trời sinh thấy nhận nhỗ lông của cô thì đã nhanh tay lột da nó ra rồi, nhưng con Mị Linh hồ trước mắt này từng sống sờ sờ trước mặt cô trong hình dáng con người bằng xương bằng thịt, cô bị ám ảnh trong lòng nên không dám hạ thủ.

Mộ Thập Tam bật cười, lấy chuông Nhiếp Hồn và nội đan Mị Linh Hồ ra giúp cô. Thế nhưng hắc không đưa cho cô ngay, vì với tu vi hiện tại của cô, căn bản không thể phá được cấm chế trên chuông Nhiếp Hồn, vẫn cần hắc làm thay. Còn về nội đan, thật ra cả hai người đều không cần dùng tới, nhưng hắc chưa quên Hàn Ngâm từng thề độc phải dạy ra ba đồ đệ Ngũ Hành môn tới tu vi Đan Thành, thế thì cứ giữ lại nội đan này, biết đâu sau này sẽ cần tới.

“Da của Mị Linh hồ có thể luyện ra đồ phòng hộ, người...” Hắc nhìn qua cô với ánh mắt dò hỏi.

“Miễn miễn.” Hàn Ngâm quay mặt đi: “Ta không muốn đắp lên người cái da hồ ly này đâu, cứ thấy mình mất tự nhiên, chúng ta nên tìm một nơi chôn cất cô ta ổn thỏa thì hơn.”

Mộ Thập Tam rũ mắt cười, hắc cũng có ý này. Xét cho cùng Thượng Triêu Vân là hồ ly đã tu thành hình người ngàn năm, nếu nghiêm túc tính ra, thì miễn cưỡng cũng có thể xưng là tiền bối tu tiên. Lấy pháp khí và nội đan của cô ta còn có thể biện minh là không muốn phí của trời, nhưng tới da cô ta cũng lột thì đúng là hơi quá đáng. Vả lại xưa nay hắc không tán thành hành động cướp đoạt nội đan của yêu thú để tư lợi cho bản thân, bởi vậy chuyện Giang Tĩnh Dạ ở Tru Yêu môn, hắc thật sự không có thiện cảm gì. Chẳng qua hắc đã chẳng còn là Thập Tam công tử của Diệp gia nữa, Giang Tĩnh Dạ cũng không còn là nha hoàn của hắc, cô ta vào môn phái nào thì hắc cũng chẳng thể xen vào.

Hắc vào điện lấy ra một cái tráp bạch ngọc, bỏ di thể của Thượng Triêu Vân vào, sau đó đi cùng với Hàn Ngâm, tìm một nơi yên tĩnh xinh đẹp trên Tập Hạc phong chôn cất, thấy trời đã tối, hắc bèn chia tay với Hàn Ngâm ở sườn núi, rồi ai về nhà nấy.

Hàn Ngâm không về nghỉ ngay mà tới Bất Cư điện, bẩm báo lại cho Lệ Thanh Hàn những chuyện gặp phải khi xuống núi, không giấu diếm thứ

gì. Chỉ có tu vi của Mộ Thập Tam là cô thấy không tiện nói thật nên vụng về cho qua, đổ hết mọi công lao dồn ép Thượng Triều Vân, ngăn chặn Tô Tinh Trầm lên người linh thú Hải Trãi và trận đồ thất tình lục dục có được từ tiên phủ động thiên.

Cũng may lần trước Lạc Vân Khanh gấp rút về núi lấy thuốc, nên chỉ kể sơ qua chuyện tìm kiếm hồ Lạc Tinh và đánh chết Hóa Xà, chứ chưa kịp nói kỹ. Lệ Thanh Hàn nghe xong cũng không nghi ngờ gì, có điều khi nghe tin Tô Tinh Trầm chết, y lại thở ra một hơi thật dài, dăm chiêu hồi lâu mới nói: “Tô Tinh Trầm là người nổi trội trong bát đại đệ tử(*), chẳng ai ngờ được hắn lại đi sai đường, Lý sư bá của người biết được tin này có lẽ sẽ phải đau lòng.”

(*) Đồi đệ tử thứ tám.

Hàn Ngâm không đồng tình với lời này lắm, Lý Biệt Hạc là người thận trọng, khi cô mới vào Cửu Huyền đã thấy được điều này, với chuyện của Tô Tinh Trầm y lại đặc biệt im lặng để tránh tị hiềm, thậm chí tới thương cảm cũng chưa thấy y lộ ra nửa phần. Đương nhiên, nó không sai, nhưng khi đem so sánh với sự đau lòng của Lạc Vân Khanh vốn có tính hướng nội, thì chẳng biết sao cô lại cảm thấy vị sư phụ Lý Biệt Hạc này lại có chút bạc tình. Chẳng qua người tu tiên nên cố gắng tuyệt tình tuyệt dục...

Ý nghĩ này vừa ngoi lên đã bị cô gạt phăng đi. Cô càng ngày càng thiên về quan điểm của Mộ Thập Tam, nếu tu tiên tu đến nỗi mất luôn thất tình lục dục, lời nói và việc làm phải dè dặt từng ly từng tý, vậy rốt cuộc tu tiên còn lý thú gì nữa?

Chắc, trời cao phù hộ, xin sư thúc giá nào cũng đừng sai, có vậy hai người họ mới không rơi vào cảnh tu tiên không thành vì chưa dứt tình tuyệt dục. Nhưng nói lại thì, có hắn làm bạn, lỡ mai không tu thành tiên thì hình như cũng không phải là chuyện đáng thất vọng lắm.

Cô sụp mắt mím cười, nhân lúc Lệ Thanh Hàn trầm mặc suy tư, bèn mở miệng hỏi một câu bất ngờ: “Sư phụ, người có biết tại sao Thượng Triều Vân muốn cứu Sở phu tử không?”

Lệ Thanh Hàn đáp lơ đãng: “Đại khái là do chưa hết ân oán thôi.”

“Ân oán gì ạ?”

“Nguyên Nhất chân nhân và cô ta từng có một đoạn duyên...” Lệ Thanh Hàn nói đến giữa chừng thì sức phát hiện ra mình lỡ lời, vội dừng lại, phần nộ quát Hàn Ngâm: “Ân oán đời trước, người hỏi kỹ như vậy làm gì!”

Chỉ với một câu buột miệng đó của y, Hàn Ngâm đã có thể đoán ra được phần nào, nhưng dựa vào thái độ thăm dò nghiêm túc, cô vẫn không sợ chết hỏi tới: “Do Thượng Triều Vân khó quên được tình cảm đó, nên mới dùng độc Câu Tình để thử lòng Nguyên Nhất chân nhân, không ngờ rằng người Nguyên Nhất chân nhân yêu thật lòng lại là Sở Mộ Tuyết sao?”

Lệ Thanh hàn tiếp tục thối râu tròng mắt, ảo não tới nỗi không nói nên lời.

Hàn Ngâm vẫn suy đoán tiếp: “Vì thế Thượng Triều Vân mới oán hận Sở Mộ Tuyết, không muốn thấy cô ta phục sinh, nên mới cứu Sở phu tử ra sao?”

Lệ Thanh Hàn lấy lại tinh thần, vỗ bàn đánh rầm: “Chuyện của Sở Mộ Tuyết, sao người lại điều tra ra?”

Hiện Hàn Ngâm đã là đệ tử nội môn, còn là chủ của Tạo Hóa Kim Tiền, nên cô biết rõ mình sẽ không bị đuổi khỏi môn phái vì chút sai lầm nhỏ, do đó gan cũng to ra, chẳng những không hoảng hốt mà trái lại còn trề môi than phiền: “Xem đi! Sư phụ biết rõ chuyện này, vậy mà lần trước lại lừa đệ tử là mình không biết, bảo đệ tử không nên điều tra.”

Sắc mặt Lê Thanh Hàn thoát trắng thoát xanh, cuối cùng quát vào mặt cô: “Được rồi! Nếu việc này người đã biết rõ mồn một, vậy bây giờ người có nên giải thích cho ta rõ không, giữa người và Mộ Thập Tam xảy ra chuyện gì? Đã có vết xe đổ mà còn muốn giẫm lên đó sao?”

“Hả —” Hàn Ngâm ngờ ngàng ra mặt, lòng thì thầm kêu khổ không thôi. Không thể nào, Vân Sơ Tâm nói y vẫn chưa nghe thấy tin đồn này mà, sao đột nhiên lại nhắc tới cô và Mộ Thập Tam.

Lê Thanh Hàn quả thật chưa nghe thấy, nếu biết thì với tính tình nóng nảy của y, ngay từ lúc Hàn Ngâm bước vào điện y đã đánh gãy chân cô luôn rồi, nhưng dù không hay biết gì thì khi nghĩ tới chuyện này y vẫn tức giận: “Mộ Thập Tam luôn lười biếng không ra gì, bây giờ lại đột nhiên bôn ba thiên lý vì người, có thể thấy trong đó có mờ ám! Nói, hai người đã xảy ra chuyện gì!”

Tiếng gầm rít của y vang tới nỗi trong điện dội lại từng đợt hồi âm, Hàn Ngâm cũng giật bản mình, thế nhưng đạo cao một thước ma cao một trượng, bàn về gian xảo lưu manh thì không ai sánh bằng cô. Chỉ thấy cô méo miệng ăm ức, trong mắt ầng ậng nước: “Sư phụ đúng là không nói lý.”

Lê Thanh Hàn tức quá hóa cười: “Ta không nói lý?”

“Đúng vậy, đồng môn tương trợ, thiên kinh địa nghĩa, tôn trưởng dìu dắt tiểu bối là lẽ dĩ nhiên, sao sư phụ có thể nói chuyện đó là mờ ám được chứ?” Hàn Ngâm khóc thì khóc, nhưng bắt bẻ người ta vẫn cực nghiêm túc: “Lẽ nào sư phụ nghĩ đệ tử gặp nạn, Mộ sư thúc biết rõ lại ngồi yên bỏ mặc cho đệ tử tự sinh tự diệt, đó mới là thẳng thẳng vô tư, hành vi quang minh chính đại sao?”

Lê Thanh Hàn bị cô bẻ lại tới cứng họng, tuy trong lòng vẫn thấy có rất nhiều chỗ không hợp lý, nhưng tâm tư của y vốn không kín kẽ, cũng chẳng có tài ăn nói, lúc này còn bị cô khóc tới rối trí, đành phải nhường

một bước, nói: “Mà thôi! Chuyện lần này ta không truy cứu nữa, nhưng người hãy nhớ cho rõ, sau này phải cách xa hẵn như cũ, nếu để ta biết người lại đi tìm hẵn, thì ta sẽ đánh gãy hai chân người!”

Thôi xong, cảnh cáo nghiêm trọng!

Sau khi Hàn Ngâm ra khỏi Bất Cư điện thì lòng trĩu nặng phiền muộn, không biết rốt cuộc thì sư phụ cô kết thù gì với Mộ Thập Tam, sao cứ phải nhay cảm với chuyện cô tiếp cận Mộ Thập Tam vậy chứ! Chẳng qua cô quen tìm vui trong đau khổ, cũng chẳng phiền lòng được bao lâu, về tới tiểu viện mình bèn viết ngay một tờ giấy nhắn: Mộ sư thúc, sư phụ ta nói nếu ta tìm ngài nữa thì người sẽ đánh gãy hai chân ta, thành ra sau này ngài tìm ta đi.

Viết xong, chờ mực khô rồi cô bèn gấp thành hạc giấy thả bay đi, sau đó ngả đầu xuống gối ngủ khò. Về phần Mộ Thập Tam tới tìm cô có bị Lê Thanh Hàn đánh gãy hai chân hay không, việc này chẳng liên quan gì tới cô hết.

~ Hết chương 124 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Thả Điều

Thả điều

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm từ nhỏ đã lang thang vất vưởng, tới khi vào Cửu Huyền mới dần sinh ra cảm giác có nhà để về, vì vậy sau khi phiêu bạt bên ngoài một thời gian, thể xác và tinh thần đều rũ rượi, khi quay về núi thì lập tức cảm thấy an tâm vô cùng, ngủ một đêm ngon giấc không mộng mị gì mãi tới bình minh. Nhưng không phải tự thức giấc, mà là bị Phương Dữ đập tỉnh.

“Tỉnh dậy, tỉnh dậy.” Phương Dữ nhéo mũi cô kêu í ới: “Đồ vô lương tâm! Về rồi mà không đi tìm ta, phải để ta mò tới cửa gặp muội!”

Hàn Ngâm mơ mơ màng màng phúi phúi tay hăn, dụi mắt ngồi dậy, cô hoàn toàn không có cơ hội mở miệng, chỉ ngồi chờ ra nghe hăn nói liếng thoảng, hỏi tại sao Lạc Vân Khanh không về cùng cô, rồi giục cô kể những chuyện lý thú gặp được khi xuống núi, sau cùng còn ra vẻ thần bí xít tới trước mặt cô, nhỏ giọng hỏi tin đồn về cô và Mộ Thập Tam trong môn phái là thật hay là dốt.

Đụng phải tên sư huynh thích buôn chuyện kiểu này, Hàn Ngâm thật lòng bó tay, đành phải phúi bỏ ý định đánh thêm một giấc, ôm đầu gối tán dốt với hăn. Đương nhiên mấy vấn đề nhạy cảm cô không đại mà nói thẳng, chỉ chơi trò mèo vờn chuột với Phương Dữ, cho hăn lơ mơ.

Tán chuyện linh tinh một trận, tới khi hai người tạm biệt thì cũng đã tới xế trưa, nghe Hàn Ngâm nói muốn tới tìm chương môn thỉnh tội, Phương Dữ mới miễng cưỡng dừng chủ đề đang nói lại như chưa thỏa mãn: “Ta đi chung với muội, chờ muội ra rồi, ta sẽ dẫn muội đi chơi.”

Hàn Ngâm hiếu kỳ: “Chơi gì thế?”

Phương Dữ cười thần bí, khóa miệng không nói, chỉ giục cô đi nhanh lên.

Chuyện tiếp quản Ngũ Hành tông, lần trước Lạc Vân Khanh đã bắt lại thay cô, do đó Hàn Ngâm tới tìm La Cẩn chẳng qua là để thỉnh tội chuyện Ngũ Hành linh mạch bị Tạo Hóa Kim Tiền hủy sập, đồng thời còn báo lại chuyện Thượng Triều Vân và Tô Tinh Trầm.

La Cẩn là một chương môn độ lượng, không trách cứ cô chuyện Ngũ Hành linh mạch, chỉ hỏi kỹ tình hình của Tạo Hóa Kim Tiền, dặn cô hãy trông nom pháp bảo này thật chu đáo, lúc nhắc tới Tô Tinh Trầm, thì lại biểu lộ chút thương cảm và tiếc hận.

“Đứa trẻ Tinh Trầm này thua người ở tính cô độc ngạo thế, gặp chuyện gì cũng cố chấp tới cực đoan, không như Lạc sư huynh của người, tính tình mềm mỏng, sau khi tôi luyện nhất định sẽ trở thành bảo vật.”

Tục ngữ có câu người nói vô tâm người nghe có ý.

Hàn Ngâm nhạy bén nhận ra được ý gì đó từ lời y nói, đôi mắt đang buông xuống vụt sáng lên.

La Cẩn nói thêm vài câu khích lệ cổ vũ, rồi phất tay để cô ra về.

Trước khi đi, Hàn Ngâm chần chờ một lát, rồi ngoái đầu lại hỏi một câu: “Chương môn, đệ tử có một chuyện hiếu kỳ muốn hỏi, nếu chúng đệ tử dẫn Tô sư huynh về đây, chương môn sẽ xử lý hãn thế nào?”

La Cẩn không trách cô hỏi nhiều, ánh mắt chỉ chuyển sang thâm trầm, lát sau mới đáp: “Hắn đã gây ra lỗi lớn, chẳng những giết đồng môn, mà một đệ tử Lưu Tiên môn cũng chết dưới tay hắn, làm hai người nữa trọng thương, ta là trưởng môn Cửu Huyền, dầu sao cũng phải cho ra một phán xét công bằng.”

Giọng điệu của y đượm vẻ thương tiếc.

Hàn Ngâm vừa nghe đã hiểu, nếu Tô Tinh Trầm quay về môn phái, chắc chắn phải đối mặt với sự trừng phạt nghiêm khắc, dù có may mắn giữ được mạng thì cũng không giữ được tu vi và tự do. Một người như hắn sẽ không bằng lòng kéo dài hơi tàn như thế, nên thà chết dưới kiếm của Lạc Vân Khanh còn hơn.

Bi thảm thì bi thảm, nhưng tất cả cũng do hắn gieo gió gặt bão.

Hàn Ngâm thầm thở dài một tiếng, cáo lui.

Bên ngoài Phương Dữ đã chờ cô tới sốt ruột, vừa thấy cô bước ra là kéo cô đi ngay.

“Rốt cuộc là đi đâu?”

“Tụ Tiên phong.”

Hàn Ngâm càng lơ ngơ hơn, Tụ Tiên phong là nơi cao nhất trong số những ngọn núi ở Cửu Huyền, bình thường chẳng ai lai vãng, chỉ khi nào môn phái có đại sự hoặc mở tiệc đón khách quý thì mọi người Cửu Huyền mới tụ tập trên đỉnh núi, hơn nữa cô nhớ là từng nghe người ta nói, chỗ đó là cấm địa.

Cô thắc mắc hỏi, Phương Dữ lại phản bác: “Chỗ đó trống trải thoáng đãng, chỉ có mấy tòa điện vũ, có gì để cấm chứ, trước đây không cho người

lai vãng là vì ở đó phong ấn chí bảo Cửu Huyền, bây giờ chí bảo bị muội nhét vào túi rồi, còn cấm gì mà cấm?”

Hắn nói xong thì cốc vào đầu một phát, tháo túi Càn Khôn đeo bên hông xuống, cười hềnh hếch: “Khéo ghê, ta còn ngại sức chứa của nó có hạn đây, sư muội giúp một tay, luyện thêm cho ta vài tầng đi.”

Tạo Hóa Kim Tiền kiếm được lợi từ Ngũ hành linh mạch nên tu vi cũng tăng lên nhiều, bây giờ có luyện túi Càn Khôn lên mấy tầng cũng chẳng phải việc gì khó, nhưng với cái tính đanh đá của hắn thì chịu làm mới là lạ? Vừa bị Hàn Ngâm lôi ra, hô biến thành một thiếu niên tao nhã xong, hắn đã há mồm mắng xa xả: “Từ nhỏ đã thấy người không phải đồ tốt đẹp gì, bây giờ còn dám có mưu đồ xấu với bốn đại gia, nói cho người biết, không có cửa đâu!”

Phương Dữ buồn cười, ngó sang Hàn Ngâm: “Tên này bây giờ tướng tá nửa người nửa ngợm mà miệng mồm vẫn thối như trước đây, sao sư muội nhìn được thế?”

Hắn rất ít khi độc mồm, nhưng vì năm xưa bị Tài Bảo đại gia này mắng oan nên tới nay vẫn còn ghi hận trong lòng.

Hàn Ngâm không nói không rằng, kiễng chân dùng sức nhét túi Càn Khôn vào miệng Tài Bảo đại gia, nhìn hắn hậm hực nuốt trọng xuống, lúc này mới cười ranh mãnh: “Bí quyết ấy à, chính là đừng nói nhảm với hắn!”

Tài Bảo đại gia lại bắt đầu chửi nhảm: “Nhóc tì Hàn Ngâm xấu xa, nha đầu xấu xí ăn cây táo rào cây sung...”

Hàn Ngâm liếc nhìn Phương Dữ: “Còn một bí quyết nữa, chính là coi như hắn không tồn tại.”

Hung dữ như Tài Bảo, gặp phải Hàn Ngâm cũng phải xếp giáp quy hàng, bởi vì bất kể chửi mắng thế nào thì mặt cô cũng trơ trơ làm lơ, trái lại

còn chọc cho Phương Dữ ôm bụng cười ngặt nghẽo, trút hết một bụng ức dồn nén mấy năm qua.

Tụ Tiên phong ít người lui tới, hai người đi suốt cả con đường vẫn chẳng gặp một bóng người nào. Nhưng khi leo lên tới đỉnh núi, Hàn Ngâm mới biết hóa ra Phương Dữ đã hẹn trước với đồng môn, người đang ngồi chờ nghe thấy tiếng bước chân của họ, bèn cất giọng mà chẳng buồn quay đầu lại: “Sao lại trễ thế hả, ta đang định đi đây.”

Phương Dữ không giải thích, chỉ nói: “Ta có dẫn sư muội theo.”

Người nọ quay phắt đầu lại, vừa thấy Hàn Ngâm đã đứng dậy kêu lên: “Hàn sư tỷ.”

Nếu cô nhớ không lầm, thì thiếu niên mặt mày thanh tú đối diện này chính là người được nhận vào nội môn cùng lúc với Tần Vô Ưu, sau đó báỉ Trầm Tư làm thầy, Hiên Viên Dạ. Hàn Ngâm không ấn tượng với hắn lắm, nhưng hắn là cháu trai của chương môn Toàn Cơ phái, ngôn hành và cử chỉ toát ra phong cách quý phái tự nhiên, thái độ thông dong dễ làm người ta sinh thiện cảm.

Hàn Ngâm cười hỏi: “Rốt cuộc các người hẹn chuyện gì thế?”

Hiên Viên Dạ cười, đưa vật cầm trong tay cho cô nhìn, rồi dời mắt nhìn thoáng qua Tài Bảo đại gia đang vác theo cái mặt cẩu kinh đứng sau lưng cô, mặc dù hắn không biết, nhưng từng nghe đồn Hàn Ngâm thu phục được Tào Hóa Kim Tiên, chỉ nhìn linh quang rực rỡ tỏa ra lộ liễu trên người Tài Bảo là đoán được ngay thân phận, bèn mỉm cười coi như chào hỏi.

“Con diều!” Hàn Ngâm thích thú ra mặt: “Hai người tới đây thả diều sao? Thích quá!”

Ai dè Phương Dữ lại nói: “Không phải!”

Hàn Ngâm ngẩn ra, thắc mắc: “Sao lại không phải? Lúc trước muội chưa từng chơi nhưng có thấy người khác chơi, có điều con điều hai người làm hình như hơi to quá.”

Nào chỉ hơi to, con điều này quả thực còn bự con hơn cô, nếu thả lên thì chắc phải mất sức lắm.

Phương Dữ cười đắc ý: “Chúng ta không phải thả điều, mà là thả người.”

Thả người...

Loáng cái Hàn Ngâm đã hiểu ra, chẳng những không cụt hứng, trái lại càng hưng phấn hơn, gấp giọng giục hai người họ thả cô lên nhanh nhanh.

Cái gọi là thả người ở đây, chính là người bị thả phải giang thẳng hai tay cho người ta cột chặt lên thân điều, sau đó đứng ở chỗ cao nhất của đỉnh núi, nhắm mắt lại tung người nhảy vào không trung.

Gió núi táp qua bên tai, cô mở to mắt nhìn cả vùng núi non xanh biếc đang trải ra trước mắt, gió nâng cánh điều chao liệng, cảm giác này thật là bay bổng tự do, hoàn toàn khác xa ngự kiếm phi hành hay cưỡi linh thú, khiến cô có ảo giác mình đã mọc thêm đôi cánh.

Khi sự kích thích và hứng thú lên tới tột độ, cô bèn cất tiếng reo lên phấn khích, tiếng reo kia cũng như được chấp thêm đôi cánh, bay vút qua núi đồi, khiến Phương Dữ và Hiên Viên Dạ trên đỉnh núi cũng hưng phấn khó kiềm nén, bắt đầu tranh nhau lượt tiếp theo.

Con điều mang theo Hàn Ngâm bay đi rất xa, cô dùng Khinh Hồng thuật đáp đất an toàn, sau đó gọi Hải Trãi ra, cười về đỉnh núi.

“Chơi vui thật!” Phương Dữ xông tới trước: “Bây giờ tới lượt ta.”

“Gì hả!” Hiên Viên Dạ không nghe: “Vừa rồi huynh oản tù tì thua, tới phiên ta mới đúng!”

Phương Dữ đẩy hẳn ra: “Người thua chơi trước, ta không nói cho đệ biết à?”

“Huynh thật quá vô lại!”

Hai người ầm ĩ loạn xạ, Tài Bảo đại gia bên cạnh vốn ghét Tự Tiên phong, bụng dạ còn đang hậm hực, thấy cảnh này mới phẫn chấn lên, xáp tới giật giây cứ như sợ thiên họa chưa đủ loạn: “Hay là các người đánh nhau một trận đi, người nào thắng thì bay trước, ta làm chứng cho.”

Hàn Ngâm còn vô sỉ hơn cả Tài Bảo, cô đứng trên đỉnh núi cao nhìn xuống, thả lại một câu: “Hai người cứ đánh nhau thông thả đi, muội chơi thêm lần nữa!”

Nói xong cô tung người nhảy xuống, tốc độ nhanh tới mức hai người kia hoàn toàn không cản kịp. Chẳng qua lần này lại vui quá hóa buồn, một cơn gió to bất ngờ ập tới, cứ như một cánh tay vô hình quật mạnh vào người cô, nện thẳng cô lên vách đá.

Con điều bị đập hư, còn Hàn Ngâm thì bị kịch, trượt nhanh xuống vách đá như con điều đứt dây, cũng may Phương Dữ phản ứng mau lẹ, ngự kiếm đuổi gấp theo, đón lấy rồi mang cô về lại đỉnh núi.

Ban đầu Hiên Viên Dạ còn buồn rầu vì con điều mình mất hai ngày mới làm xong mà chưa kịp chơi đã hỏng. Nhưng khi thấy Hàn Ngâm tóc tai bù xù, mặt mày mình mẩy còn lấm lem vài chỗ, trông đáng vẻ hết sức thương thì lại không nhịn được bật cười ra tiếng, hòa với Phương Dữ cười ầm lên. Tài Bảo đại gia lại càng làm lỗ hơn, cười tới nổi lăn ra đất, kết quả nấc lên một cái, phun ra thanh kiếm gãy, đó là phi kiếm bị Tỏa Linh ti chặt gãy của Hàn Ngâm, nhét vào cho hẳn luyện mới lại, thế là hẳn lại nhặt kiếm lên, nhai “Rau rầu” như nhai củ cải.

Thấy cảnh này, Phương Dữ và Hiên Viên Dạ lập tức ngừng cười, nhìn hằm đên mặt.

“Nhìn cái gì? Có gì hay mà nhìn!” Tài Bảo đại gia gặm tới chuôi kiếm thì cúi đầu nhìn xuống, phát hiện chất liệu gỗ này không ngon lắm, bèn tiện tay ném vèo ra sau đầu...

Không ngờ đúng lúc Chu Tình Nhi dẫn theo hai sư muội có quan hệ tốt lên đây, bị “Ám khí” vừa nhanh vừa chuẩn nện ngay vào trán, đau tới độ suýt ngã vật xuống, cô ta ngược mắt lên nhìn thấy Hàn Ngâm thì cơn phẫn nộ trong lòng càng trào lên gấp bội, ôm trán hỏi: “Lúc này ai mới ngự kiếm ở đây? Mau theo ta đi gặp sư phụ chịu phạt!”

Trong núi Cửu Huyền không được ngự kiếm, dù muốn luyện tập phi kiếm thì cũng phải tới sân thử kiếm ở Liễm Vụ phong. Đương nhiên thỉnh thoảng phạm quy một hai lần, còn ở nơi trống trải không người thì thật ra cũng không có gì to tát lắm. Chu Tình Nhi cũng chẳng phải người không nói tình nghĩa như thế, cô đứng bên dưới thấy có người ngự kiếm, nên chỉ định chạy lên cảnh cáo một tiếng thôi. Thế nhưng nếu người phạm lỗi là Hàn Ngâm, thì đây lại là chuyện khác.

~ Hết chương 125 ~

Thưa các bạn, sau mấy ngày nguyệt trang mẹ đẻ, bắt đầu từ chap này Tảo ma ma sẽ tiếp tục lên mặt mẹ kế, còn ngược đãi con cái và độc giả thế nào thì vài chap sau sẽ rõ ٩(̎▽̎)٩ ͡͡͡

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Phiền Cũng Là Một Loại Cảm Xúc

Phiền cũng là một loại cảm xúc

Edit: Yunchan

Chu Tình Nhi tra hỏi, Phương Dữ và Hiên Viên Dạ đương nhiên không ngoan ngoãn nhận sai, miệng mồm liếng thoáng phân bua cho mình, nhưng mặc kệ họ cãi thế nào thì Chu Tình Nhi cũng chẳng lọt tai, ánh mắt cô chỉ lia dọc trên người Hàn Ngâm, nhớ sư huynh Du Tịch Bình lúc về đây từng nói, Hàn ngâm đã tu tới cảnh giới Ngưng Luyện.

Nhập môn chỉ có hai năm đã tu tới Ngưng Luyện!

Chu Tình Nhi nghĩ việc này quả là khó thể tin được, vì tư chất của cô thường được sư phụ Tổng Việc khen ngợi, nhưng nhập môn hai năm cùng lắm chỉ tu tới Nhập Khiếu, có cơ hội vào nội môn mà thôi.

Bong bóng chua trong ngực thì nhau nổi lên, Chu Tình Nhi muốn lấy lại sự cân bằng tâm lý cho mình, nên cô nhận định Hàn Ngâm tu luyện nhanh như vậy, nguyên nhân là do đồng tu Ngũ hành linh khí. Thế nhưng người người đều biết, Hỗn Nguyên tâm pháp đã thất truyền từ lâu, do đó dù Hàn Ngâm có tu nhanh hơn nữa cũng không kết ra được kim đan thượng phẩm, đời này chẳng còn hy vọng thành tiên.

Đương nhiên, suy nghĩ này của cô được thiết lập trên cơ sở mù tịt tình hình, căn bản không biết những chuyện mà La Cẩn đã nghiêm lệnh không

cho truyền ra ngoài. Thế là cô cảm thấy lòng dịu lại, vẫn nhìn Hàn Ngâm với ánh mắt vô cùng khinh miệt như trước đây: “Đi với ta một chuyến.”

Hàn Ngâm đang bận sửa sang lại dung nhan, nghe vậy thì ngược mắt hỏi lại: “Ta?”

“Ta thấy người ở trên phi kiếm.” Bên môi Chu Tình Nhi nhếch lên nụ cười châm chọc: “Sao nào, ngự kiếm được rồi nên muốn khoe khoang cho người ta thấy sao?”

Cô vừa nói vừa nhìn qua Phương Dữ và Hiên Viên Dạ với ánh mắt đầy thâm ý, cất giọng cảm khái: “Đúng là người xuất thân phổ phường, thủ đoạn đa dạng, chơi đùa luân phiên, mới về núi đã lôi kéo thêm hai người, thật không biết nếu Mộ sư thúc ở đây thì có đau lòng không nữa.”

Tin đồn quả thực lan đi với tốc độ chóng mặt, hai nữ đệ tử bên cạnh Chu Tình Nhi nghe thấy câu này bèn nhìn nhau cười cợt, ánh mắt liếc qua Hàn Ngâm còn mang theo khinh bỉ hèn mọn.

“Chu sư tỷ đừng nói chuyện quá đáng! Thân là đệ tử nội môn khơi mào tin đồn đã là không đúng, tỷ còn thêm thắt đặt điều để nói xấu bọn ta, lẽ nào không thấy thẹn với lòng sao?” Hiên Viên Dạ giận dữ tranh luận, nhìn nét mặt của hắn rõ ràng cũng đã nghe thấy lời đồn, chỉ không tin mà thôi.

“Nói xấu các người? Ta lại không nghĩ vậy đâu.” Chu Tình Nhi bật cười: “Không thì chúng ta cứ mời một sư thúc sư bá nào đó tới đây, để người quyết định, xem thử đến cùng là ai đúng ai sai?”

“Muội đây là có ý đồ bất lương!” Phương Dữ phóng khoáng cười mở như ánh mặt trời cũng nhận ra dụng ý của cô. Bởi vì ai đúng ai sai căn bản không quan trọng, quan trọng là, hiện tại lời đồn này chỉ truyền đi trong đám đệ tử, chưa tới tai bề trên, nếu họ đại đột mang theo Hàn Ngâm chạy

đi nói lý lẽ, vậy chẳng khác nào Hàn Ngâm tự vạch áo cho người xem lưng, tuyệt đối không tốt.

“Phương sư huynh nói vậy không đúng rồi, ta làm thế là cho các người một cơ hội phân trần, nào có ý định bất lương?” Chu Tình Nhi giễu cợt: “Nếu các người thấy chột dạ, không muốn đi cũng chẳng sao, cứ bảo Hàn Ngâm đi theo ta thôi, cô ta có gan ngự kiếm ở đây, thì phải có gan chịu phạt.”

Chuyện nhỏ này dù bị phạt cũng không nặng, mấu chốt ở đây là Chu Tình Nhi cố tình truy cứu, mà còn chĩa mũi dùi vào mỗi Hàn Ngâm, làm người nhìn phát tức. Phương Dữ và Hiên Viên Dạ không nuốt trôi cơn tức này, lại nhào lên tranh chấp với cô ta.

Hàn Ngâm thấy cứ cãi tiếp cũng chẳng được gì, vội vã ngăn họ lại: “Chu sư tỷ, muốn ngự kiếm phi hành thì trước tiên phải có phi kiếm, nếu tỷ có thể tìm ra một thanh phi kiếm trên người ta, thì ta sẽ nhận sai, lập tức theo tỷ đi lãnh phạt mà không phản đối một câu, nhưng nếu tỷ không tìm ra, thì phiền tỷ xin lỗi ta.”

Thấy Hàn Ngâm bình tĩnh như vậy, chắc chắn trên người không có phi kiếm. Chu Tình Nhi trong phút chốc không tìm ra cách, bất giác rũ mắt xuống suy tính. Nhưng có lẽ ông trời muốn giúp cô, cô vừa rũ mắt xuống, đã nhìn thấy chuôi kiếm mà Tài Bảo đại gia ném tới dưới chân mình, lập tức mỉm cười, cúi người nhặt chuôi kiếm lên, hươ hươ trước mặt Hàn Ngâm: “Hàn sư muội, chẳng phải đây là Ngũ Hành kiếm chương môn ban cho người lần trước sao? Bây giờ người quả nhiên đã tiên to thế mạnh, để trốn bị phạt mà tới thanh kiếm này cũng hủy được, tiếc là hủy không tận gốc, còn bỏ sót một cái chuôi.”

Có lẽ cô ta cảm giác chữ “Chuôi”(*) này dùng rất đúng chỗ, một lời mà hai nghĩa, thế là mặt hiện lên vẻ đắc ý, quay đầu hỏi hai nữ đệ tử bên

cạnh: “Lúc này hai muội cũng nhìn thấy pháp bảo của cô ta hủy kiếm đúng chứ?”

(*) Chuôi còn có nghĩa là nhược điểm.

Hai nữ đệ tử nhìn thoáng qua Tài Bảo đại gia, rồi gật đầu.

Chu Tình Nhi ngắm nghía chuôi kiếm như mèo bắt được chuột, cười nói: “Nhân chứng vật chứng đầy đủ, người còn gì để chối nữa?”

Đúng là hết chối thật, vì dù Hàn Ngâm có nói cho cô ta biết Ngũ Hành kiếm đã bị gãy từ trước, cô ta cũng có thể bẻ lại thành tận mắt nhìn thấy nó còn nguyên lành. Hàn Ngâm nhìn cô ta, trong mắt mang theo vẻ đăm chiêu.

Chu Tình Nhi thấy cô á khẩu không nói được gì, thì lại nhìn sang hai người kia đầy khiêu khích: “Các người thì sao, còn gì muốn nói không?”

Phương Dữ bước lên một bước: “Người ngự kiếm là ta, ta theo muội nhận phạt.”

Chu Tình Nhi phớt lờ: “Phương sư huynh không cần ôm lỗi lầm của cô ta vào người, dù ôm thì người ta cũng chẳng cảm kích đâu, trong lòng người ta đã có sự thúc rồi!”

Câu này nghe ra rất chua ngoa, đáng tiếc Hàn Ngâm lại chẳng xấu hổ hay buồn bã gì, vẻ mặt vẫn trầm ngâm, chỉ hơi nhíu mày.

Chu Tình Nhi cầm chuôi kiếm, quay người đi: “Được rồi, nếu không còn gì để nói thì đi theo ta.”

Nào ngờ Tài Bảo đại gia này giờ bặt nhai kỹ nuốt gọn Ngũ Hành kiếm, lúc này bỗng la ầm lên: “Ta có chuyện muốn nói!”

Chu Tình Nhi có hơi bất ngờ, quay đầu lại quan sát hẩn một cách nghiêm túc, thấy hẩn hóa ra hình người lại có dáng dấp tuần tú, trái ngược

hoàn toàn với hình tượng ngựa đôn của hân trong ấn tượng của cô, lòng cô thầm lấy làm lạ, nhưng miệng lại nói: “Người nói đi.”

Tài Bảo đại gia làm bộ làm tịch hăng hăng giọng, vẻ mặt nghiêm nghị như muốn tranh luận đầy lý lẽ với Chu Tình Nhi, khiến Phương Dữ và Hiên Viên Dạ đều dỏng tai lên, muốn biết vị gia này có cao kiến gì. Nhưng nào ngờ Tài Bảo đại gia vừa ra vẻ xong, khóe môi nhếch lên nụ cười đắc ý, rồi há mồm phun ra hai chữ: “Rắm thối!”

“Cái gì?” Chu Tình Nhi tái mặt, nhất thời không phản ứng kịp.

Tài Bảo đại gia vốn tốt tính, bèn lặp lại lần nữa: “Ta nói người là đồ rắm thối!”

“Người dám chửi ta!” Sắc mặt Chu Tình Nhi thoát cái chuyển từ xanh sang trắng.

“Đồ dân!” Tài Bảo đại gia hất cằm đầy ngạo mạn: “Chửi người thì sao hả, cũng đâu phải lần đầu, chẳng lẽ người muốn tìm sư phụ người tố cáo ta à?”

Đương nhiên không thể tố cáo.

Lần trước cô bị mắng tới máu chó xối đầu, tức tới phát khóc, vậy mà sư phụ Tống Việt của cô chỉ có thể đứng bên nhìn chứ chẳng biết làm sao, ai bảo Tạo Hóa Kim Tiền là pháp bảo chứ? Chẳng phải như pháp bảo hạ phẩm, bởi thế người bị chửi chỉ còn cách tự nhận mình xui xẻo, cả đời cũng đừng mong đòi được lẽ phải.

Chu Tình Nhi tức tới nổi muốn rút kiếm. Phương Dữ và Hiên Viên Dạ thì sao à, đầu tiên là bật cười lăn lộn, sau đó ngấm lại, phát hiện Tài Bảo đại gia thật là cao kiến, màn huyền thuyên một thôi một hồi của Chu Tình Nhi vừa rồi, chẳng phải chỉ có hai chữ “Rắm thối” mới khái quát được chuẩn nhất sao? Vì vậy cười càng dữ hơn, tới nỗi gập hết cả lưng.

“Người muốn bảo vệ cho chủ nhân người, nên cố tình gây khó dễ cho ta đúng không?!” Chu Tình Nhi cố giữ lại chút lý trí, bắt đầu chụp mũ lên đầu Tài Bảo đại gia, chỉ cần hần đáp một tiếng “Đúng”, thế là Hàn Ngâm lại gánh thêm một tội sỉ nhục đồng môn, ỷ vào bảo vật mà phách lối.

Với chỉ số thông minh của Tài Bảo, dám chắc hẳn sẽ không nhận ra được cái bẫy ngôn từ này, cũng may hẳn hoàn toàn không có ý định bảo vệ cho Hàn Ngâm, nên chỉ phất tay nói: “Ta nhìn người gai mắt, không chửi thì khó ở! Về phần nhóc tì này, ta cần gì bảo vệ cô ta. Người thích thì cứ mang đi, tốt nhất là phạt nặng vào, phạt cho cô ta chết luôn cũng chả sao.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều hai mặt nhìn nhau, chả trách người ta rỉ tai nhau Tạo Hóa Kim Tiền cực khó ư, pháp bảo loại này có lẽ chỉ mình Hàn Ngâm chịu nổi thôi. Chẳng qua tới nước này, cả Hàn Ngâm cũng trút tiếng thở dài: “Ôi —”

Lòng Chu Tình Nhi dễ chịu đôi chút, cố tình cười trên nỗi đau của người khác, cất giọng chế nhạo cô: “Đáng đời!”

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới cô ta, chỉ lo thở dài, còn ngẩng đầu ngó trời cao một cách hết sức ưu thương, lẩm bẩm trong miệng: “Cũng không biết Lạc sư huynh sẽ thế nào đây, huynh ấy bị thương nặng như thế, thiếu chút nữa đã chết rồi, vậy mà vẫn còn cật mạnh, chết cũng không muốn về cùng chúng ta... Ôi...”

Câu này thốt ra nhẹ vô cùng, nhưng ba chữ “Lạc sư huynh” vẫn lọt vào tai Chu Tình Nhi rõ mồn một, vẻ mặt cô ta khẩn trương hẳn lên, buột miệng thốt lên mà chẳng buồn nghĩ ngợi: “Lạc sư huynh làm sao?”

Chep, xem ra cô ta vẫn chưa biết!

Hàn Ngâm càng tỏ vẻ ưu thương hơn, nhưng miệng vẫn ngậm tăm, một chữ cũng chẳng đáp.

Chu Tình Nhi không đành như vậy, biết Hàn Ngâm nhắc tới Lạc sư huynh lúc này là để nhắm vào mình, vốn không muốn để ý, nhưng nét mặt đau buồn sâu sắc của Hàn Ngâm lại không giống giả vờ, hơn nữa Lạc Vân Khanh chính xác là không về chung với họ, nghĩ tới đây lòng cô bất giác thắt lại, giọng nói cũng dồn dập hơn: “Nói mau, Lạc sư huynh làm sao?”

Lúc này Hàn Ngâm mới liếc mắt qua: “Tỷ bảo ta nói thì ta nói à? Ta đây chẳng thèm nói!”

Nói rồi cô bước về hướng con đường xuống núi, ngoắc ngón tay mà không quay đầu lại: “Tài Bảo đuổi theo.”

Tài Bảo đại gia bị lộ tên tục giữa ban ngày ban mặt, ước tới há mồm mắng: “Chết dẫm!”

Mắng thì mắng, nhưng vẫn phải đi theo cô, thế là hẩn chuyển sang vừa đi vừa chửi.

“Người quay lại đây!” Chu Tình Nhi phát nóng: “Người nói chuyện Lạc sư huynh cho rõ ràng mau!”

Bước chân của Hàn Ngâm càng phoir phoir hơn: “Không rảnh đâu sư tỷ ơi, ta phải tìm Tổng sư bá nhận lỗi nữa, nói không chừng còn bị phạt tới Tẩy Tâm nhai suy ngẫm dăm ba ngày, nếu sư tỷ muốn biết, thì dăm ba ngày nữa hãy tới tìm ta nhé.”

Dăm ba ngày sau! Đồ ăn hoa cúc đều lạnh tanh hết rồi, nếu Lạc Vân Khanh có nguy hiểm tới tính mạng thật thì cũng chết mất đất rồi.

Chu Tình Nhi vút thể diện qua một bên, đuổi theo: “Chỉ cần muội nói rõ ràng, thì chuyện muội ngự kiểm coi như chưa từng có.”

Cuối cùng Hàn Ngâm cũng ngừng bước, nhưng không quay đầu lại: “Ta ngự kiểm sao?”

“Không có không có, muội không làm gì cả, chỉ ở đây ngắm phong cảnh thôi.” Chu Tình Nhi bỗng nhiên thông minh hẳn ra, còn kéo tay cô, trả chuôi kiếm lại cho cô, giọng nịnh nọt: “Chỗ của tỷ có cất ít nguyên liệu luyện khí, sau này sư muội muốn luyện lại Ngũ Hành kiếm, nếu thiếu cái gì thì cứ việc tới chỗ tỷ chọn.”

Hàn Ngâm xoay người lại, hỏi: “Có thật không?”

Chu Tình Nhi gật đầu thành tâm: “Thật thật, muội muốn gì thì cứ lấy, đâu gì hiện tại tỷ cũng chưa đủ khả năng luyện khí.”

Chịu nhượng bộ tới nước này, xem ra Chu Tình Nhi thích Lạc Vân Khanh không phải chỉ chút xíu thôi đâu. Chẳng qua Hàn Ngâm vẫn chưa muốn tha, còn giả vờ giả vệt gập ngón tay gõ cằm nói: “Nhưng ta ghét nhất là bị người ta vu oan, rõ ràng chuyện mình không làm, người khác lại vu cho ta làm, ta tức giận lắm.”

Vứt thể diện một lần hay hai lần cũng là vứt, Chu Tình Nhi dứt khoát bỏ luôn xấu hổ, cắn răng nói: “Sư muội, tỷ sai rồi, tỷ xin lỗi muội, xin muội tha thứ cho tỷ lần này.”

Chu Tình Nhi lúc nào cũng kiêu căng hợm hĩnh, mà bây giờ lại chịu khép nép nhận lỗi, đây quả là kỳ tích có thể so với mặt trời mọc đằng Tây, bọn Phương Dữ đứng ở bên nhìn mà suýt rớt cằm, khi ánh mắt quay lại với Hàn Ngâm thì đã mang theo vẻ phục sát đất.

Hàn Ngâm đòi lại được thể diện, đã vậy còn kiếm được lời, nên chẳng ngốc mà làm cái trò đuổi tận giết tuyệt, vì vậy bèn mỉm cười kể lại chuyện Lạc Vân Khanh bị thương, còn nói cho Chu Tình Nhi biết hướng đi của hẳn.

Chu Tình Nhi nghe xong thì cảm ơn rồi rút, lập tức phóng xuống núi như một trận gió, đến nỗi hai cô bạn bên cạnh cũng không gọi kịp một tiếng, thoát cái đã biến mất tăm mất tích.

Đến đây Phương Dữ mới hoàn hồn lại, cất giọng bất mãn: “Muội nói cho cô ta biết thật sao? Muội không biết Lạc sư huynh thấy cô ta phiền à?”

Hàn Ngâm nhìn theo hướng Chu Tình Nhi chạy đi, mỉm cười đáp: “Vậy rất tốt mà.”

Ý gì đây?

Phương Dữ không hiểu, Hàn Ngâm cũng không giải thích. Trong lòng cô vẫn đang lo lắng cho Lạc Vân Khanh, nhưng đã bị đuổi về thì không tiện đi nữa, chỉ bằng cứ thuận nước giong thuyền, lờ Chu Tình Nhi tới trông nom hẳn, mà cô cũng yên tâm hơn. Dù sao phiền cũng là một loại cảm xúc, dù Lạc Vân Khanh thấy Chu Tình Nhi sẽ phiền lòng, nhưng vẫn tốt hơn để hẳn gặm nhấm nỗi đau một mình, không phải sao.

~ Hết chương 126 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Không Gặp Quân Tử

Không gặp quân tử

Edit: Yunchan

Ánh mặt trời ngã về tây.

Hàn Ngâm trở về từ Tụ Tiên phong, vừa vào cửa đã đi tìm con heo đang ngủ khò trên giường.

“Dậy dậy, có ai tới tìm ta không?”

Thổ Linh trư nhìn cô lơ mơ, lắc đầu, rồi sụp mắt lại ngủ tiếp.

Hàn Ngâm chưa từ bỏ ý định, nhéo lỗ tai nó: “Mộ Thập Tam chưa tới sao?”

Thổ Linh trư liếc cô đầy căm kình, vùng khỏi tay cô, kêu ụt ịt mấy tiếng rồi lăn vào góc giường ngáy tiếp.

Hàn Ngâm ngồi tiu nghỉu ở mép giường, Tài Bảo đại gia bên cạnh thì có vẻ hả hê lắm: “Rõ quá rồi, người ta không muốn gặp người, ở ngoài bị người mặt dày quần lầy nên đành phải chịu, về rồi thì tất nhiên phải trốn người càng xa càng tốt.”

“Câm miệng!”

Tài Bảo nào chịu nghe, tiếp tục lải nhải: “Kiểu như người, một không dịu dàng, hai không chăm sóc, ba không hiền ngoan, bốn không thực nữ, năm không xinh đẹp, căn bản không có nam nhân nào thích người được đâu, huống chi người lại thăm mến sư thúc người.”

“Chắc chắc, thôi thì bỏ qua thân phận của hã đi, chỉ xét về bản thân hã thôi đã không đơn giản rồi, bề ngoài hay nội tại đều nổi bật siêu việt, ta khuyên người tốt nhất là nên từ bỏ hy vọng đi, con cóc đừng mong ăn thịt thiên nga.”

Xem đi, hã ở bên cạnh Hàn Ngâm lâu rồi, có vài việc dù cô muốn giấu cũng chẳng giấu được, hã biết tởm hết.

Hàn Ngâm cắn răng nói: “Ít nhất ta còn có một ưu điểm.”

“Thật sao?” Tài Bảo đại gia khoanh tay, ánh mắt nhìn cô ra chiều nghiền ngẫm, tỏ ý nghi ngờ lời cô nói một cách trắng trợn.

“Phải!” Hàn Ngâm nhón chân lên thụi vào mắt trái hã một cú: “Ưu điểm của ta chính là đối với mấy tên khiêu khích thiếu đòn, tuyệt đối không nường tay!”

Tài Bảo ôm mắt, la lên thất thanh: “Lưu manh!”

Đích thị là cô xuất thân từ lưu manh phố phường còn gì! Nếu mới đó cô còn bị Tài Bảo đại gia công kích tới mức sinh ra cảm giác thất bại, thì bây giờ cô đã hoàn toàn tỉnh rụi, ngồi vào trước cửa sổ, viết một bức thư, rồi ném cho Tài Bảo nói: “Đưa hộ ta bức thư này được không?”

“Cho Mộ Thập Tam?” Tài Bảo bĩu môi: “Ta không đi!”

“Không phải.” Hàn Ngâm lắc đầu: “Ta muốn người đưa thư cho Hồ Khản.”

Nói với Hồ Khả một tiếng, cô về rồi, nhẩn hẩn lúc Giang Tĩnh Dạ tìm tới thì nói với cô một tiếng, nhân tiện để ý giúp cô xem trong thành Thiên Thù có đứa trẻ nào thích hợp tu tiên hay không, cô muốn thu đồ đệ.

Đương nhiên, Hồ Khả thì không có cách nào phân biệt được một người có tư chất tu tiên hay không, thế nên cô không bảo hẩn làm chuyện này, cô chỉ cần Hồ Khả viết ra một danh sách cho cô, những đứa trẻ trong danh sách chỉ cần đủ thông minh, phẩm hạnh đoan chính, tâm trí kiên định là đủ rồi, sau đó tự cô sẽ lọc ra từ từ.

Tài Bảo hếch cằm lên thật cao: “Người bắt pháp bảo thân phận cao quý như ta làm chân chạy việc đưa tin cho người đó à?”

Hàn Ngâm nhìn hẩn: “Người có thể đi chơi một chuyến, sáng mai về.”

“Thành giao.” Tài Bảo nuốt tọng bức thư xuống, hóa ra nguyên hình rồi đập đôi cánh vàng nhỏ bay đi.

Hàn Ngâm cũng không lo hẩn sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc, bởi vì đừng nhìn bộ dáng kiêu căng thiếu đòn, chửi người ta té tát, đắc tội với bao nhiêu người của hẩn mà lầm. Trên thực tế, hẩn là đồ chết nhất, chỉ bắt nạt người nào có thể bắt nạt thôi, còn gặp phải loại hung ác không đắc tội nổi như Mộ Thập Tam và Tô Tinh Trầm, hẩn cụp đuôi chạy còn nhanh hơn bất cứ ai.

Tài Bảo đại gia đi rồi, trong phòng yên ắng hơn rất nhiều.

Hàn Ngâm nhìn con Thổ Linh trư đang ngủ say mê mết ở góc giường, hết cách đành bắt tay vào tu luyện. Giai đoạn Ngưng Luyện này, tạm thời không cần hấp thụ linh khí trời đất nữa, cô chỉ cần tinh lọc lại linh khí trong cơ thể theo tâm pháp là được. Chẳng qua phương thức tu luyện khác nhau, nhưng quá trình lại dài dằng dặc như nhau, chờ tới khi cô tuần hòa mấy vòng chu thiên xong, khi mở mắt ra lần nữa thì đã tới nửa đêm.

Thổ Linh trư chẳng biết đã đi tản bộ ở đâu, trong phòng chỉ có một mình cô, cô nhìn ra bóng đêm sâu thẳm bên ngoài cửa sổ, Mộ Thập Tam không tới tìm cô thật, không biết là quá bận, hay vì thấy đã về núi, cô cũng khỏe mạnh rồi, nên hai người không cần phải gặp lại nữa.

Ngồi suy nghĩ lung tung không phải là phong cách của Hàn Ngâm, thế là cô lại viết một tờ giấy: Sở phu tử có tốt hơn chút nào không?

Hạc giấy mất hút trong bóng đêm, cô chống má chờ, nhưng chờ lâu thật lâu, Mộ Thập Tam mới trả lại một chữ “Tốt”, ngoài ra, chẳng còn gì.

“Quá đáng!” Hàn Ngâm xé nát tờ giấy, buồn bã đập đầu vào cạnh bàn.

Cô đã bắt đầu nhớ cuộc sống dưới núi rồi, mặc dù xảy ra nhiều chuyện linh tinh, còn không an toàn, nhưng được cái lúc muốn đi tìm Mộ Thập Tam thì cứ việc đi tìm, chứ không phải ngồi bó gối ở đây lo lắng.

Có lẽ vì đêm qua ngủ quá nhiều, mà bây giờ cô hoàn toàn không buồn ngủ chút nào, ngồi một mình tới phát chán, cô bèn lấy ngọc phù thể thân bị Tô Tinh Trầm làm hư ra xem. Trên ngọc phù vẫn còn vết xước như sợi tóc, cô thử dò linh khí vào, thấy có vài loại bùa vẫn có thể vận hành hoàn hảo, còn vài loại thì bị vết xước cắt ngang, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Không biết bù vào vết xước này rồi có sửa lại được phù chú hoàn chỉnh như ban đầu không, ngọc phù thể thân này có biến thân thành Mộ Thập Tam tí hon lần nữa không nhỉ.

Ý niệm này vừa nhá lên trong óc, Hàn Ngâm đã không tài nào xóa đi được. Cô là người muốn làm là làm ngay, mặc kệ có bao nhiêu cơ hội thành công, cũng không quan tâm công trình sửa chữa này sẽ lớn lao cỡ nào, cô chỉ biết cứ ngồi lì ở đây thì chẳng làm nổi chuyện gì. Nhưng trước khi hành động, cô còn hai chuyện phải làm, đầu tiên là phải tìm nguyên liệu thích hợp để bù vào chỗ xước, hai là cô phải hiểu rõ trận pháp và phù chú

khắc trên ngọc phù, nếu không hai mắt mù mờ lại chẳng biết hạ thủ thế nào.

Chuyện vật liệu sửa chữa thì cứ chờ Tài Bảo đại gia về rồi hỏi hẵn là được. Về phần phù chú và trận pháp, cô cảm thấy mình nên tới Tàng Tịch điện lật thử mấy quyển sách viết về ngọc phù thì chắc ăn hơn, nhân tiện còn có thể đọc thêm mấy quyển sách về luyện khí.

Đã hạ quyết tâm trong lòng, cô lại bắt đầu tu luyện tiếp, mãi tới khi trời hừng sáng, cô mới đứng dậy chạy tới Tàng Tịch điện.

Đi tới ngoài điện, cô nghĩ ngợi một chút, rồi gọi Tích Tích trong trận đồ thất tình lục dục ra: “Ta đi vào điện tìm sách đọc, nếu cô muốn gặp Ngô trưởng lão nói chuyện, thì tự đi nhé.”

Tích Tích vừa vui mừng lại lo lắng: “Cô không sợ có người phát hiện ra ta sao?”

Tiểu nhân đặc chí, câu này quả là có lý, hôm nay Hàn Ngâm đã có chút liều lĩnh, bèn cười tủm tỉm nói: “Không ai phát hiện ra thì hay nhất, nhưng có người phát hiện cũng không có gì quan trọng, chẳng qua chỉ mỗi miệng chút thôi mà.”

Vì trước đây Tích Tích ẩn thân trong vườn linh động thiên của Tạo Hóa Kim Tiền, cô không biết giải thích với người ta tại sao Tạo Hóa Kim Tiền lại ở trong tay mình. Nhưng bây giờ thì hết rồi, Tạo Hóa Kim Tiền đã ra ngoài ánh sáng, nguồn gốc của trận đồ thất tình lục dục cũng quang minh chính đại, nếu có ai bối móc thân phận của Tích Tích, thì cô cứ việc nói Tích Tích đã được cô thu phục, thế là vạn sự đều đại cát.

Sách trong Tàng Tịch điện nhiều vô kể, mặc dù là pháp môn luyện khí, nhưng ở các quyển sách khác nhau lại ghi chép khác nhau, trong phút chốc Hàn Ngâm không đọc được nhiều sách như vậy, bèn lựa hết ra, định mượn về đọc, không ngờ vừa bước ra cửa đã dờ ra một thoáng.

Dưới tàng liễu mới trồng trong đình, Tích Tích và Cựu Liễu cư sĩ cùng ngồi trên đất, pha trà đánh cờ, hai người đều yên lặng, hết sức chuyên tâm. Khung cảnh này tĩnh lặng mà lại tuyệt đẹp như tranh vẽ, cô không thể không biết xấu hổ mà bước ra quấy rầy được, đành phải vẫy tay gọi đệ tử tạp dịch, bảo hắn nói với Tích Tích một tiếng, rằng cô về trước, Tích Tích có thể ở lại đây ít hôm.

Hàn Ngâm quay lại tiểu viện một mình, thấy Tài Bảo đại gia đã về, đang gác chân nằm trên giường của cô, miệng còn lẩm bẩm: “Làm người thật tốt.”

“Làm người đương nhiên tốt, mọc ra hai cái chân có thể chạy loanh quanh.” Cô chớp thời cơ giáo dục: “Nè, sau này người phải ngoan ngoãn nghe lời, gặp chuyện thì bớt cãi nhai, ta sẽ đồng ý thả người ra ngoài chơi thường xuyên.”

Tài Bảo đại gia trả lời: “Hừ!”

Không phải hắn không có hứng thú với đề nghị của cô, mà căn bản là hắn không khớp được cái miệng mình, bắt hắn không cãi nhai, vậy chẳng khác nào bắt hắn ghen chết!

Giáo dục bất thành, Hàn Ngâm quay sang hỏi hắn: “Hồ Khả nói gì?”

Tài Bảo đại gia ngượng ngùng ra mặt: “Hắn nói sau này người muốn đưa tin cho hắn nữa, thì tốt nhất là chọn một người bình thường chút, dùng cách xuất hiện bình thường chút.”

Hàn Ngâm nhin người: “Người dùng cách bất bình thường để hiện ra trước mặt hắn à?”

“Quả là gà bay chó sủa!” Tài Bảo đại gia lại vênh mặt lên: “Người không nghe thấy đâu, tiếng hét của hắn chói tai tới mức chọc thẳng lên trời, cuối cùng còn bị hù tới suýt tè ra quần.”

Cái tên này, vẫn nhát gan y chang trước.

Hàn Ngâm xám xịt mặt mày, nhưng thứ khiến cho cô sụp đổ nhất chính là, Tài Bảo đại gia nói một thôi một hồi xong, còn đặc biệt há miệng ra, há miệng cũng thôi đi, đã thế còn nôn ọe, nôn ọe ra đồ xong thì cũng chưa có gì đáng kể, mấu chốt là một câu hắt ném ra sau khi nôn xong.

Hắn nói: “Hồ Khả bảo ta mang thứ này về cho người ăn.”

Cố ý! Hắn tuyệt đối cố ý! Vì chữ “Ăn” đó hắn nghiêng răng rất chặt, rõ ràng là đang muốn nhấn mạnh!

Hàn Ngâm nhìn chằm chằm đồng bánh ngọt, trái cây khô và mứt hỏa quả hắt nôn ra trên giường, dạ dày muốn quặn lên.

Xét cho cùng thì Tài Bảo đại gia là pháp bảo, hắn nuốt đồ vào rồi nôn ra, kỳ thật cũng như cô ném đồ vào túi Càn Khôn, chẳng có gì là mất hết. Nhưng biết là một chuyện, nhưng ám ảnh tâm lý lại là chuyện khác, nói tóm lại Hàn Ngâm tuyệt đối không thể ăn cái đồng này.

Như đã nói, nếu so về độ vô sỉ thì Hàn Ngâm vẫn cao hơn một bậc, cô buồn nôn một hồi bèn nghĩ ra một cách nhất cử lưỡng tiện, đi tới trước bàn, nhắc bút viết một tờ giấy: Mộ sư thúc, Hồ Khả tặng ta rất nhiều đồ ngon, ngài muốn nếm thử không?

“Chiêu này quá vô sỉ, quá không biết xấu hổ!”

Trong tiếng mắng chửi xối xả của Tài Bảo đại gia, Hàn Ngâm vẫn bình tĩnh thả hạc giấy bay đi, sau đó mới đập lại hắn một câu: “Sư thúc có tới đâu, còn xấu hổ làm gì?”

Tài Bảo đại gia bị đánh bại, cầm đầu lên giường, nặn ra một câu: “Xem như người lợi hại!”

Đáng tiếc chiêu dụ dỗ này không dụ được Mộ Thập Tam đến, thậm chí hắc còn không hồi đáp, chỉ sai Tần Vô Ưu tới lấy đồ.

Hàn Ngâm hỏi: “Sư phụ muội đang làm gì vậy?”

“Không biết.” Tần Vô Ưu đáp lại cộc lốc với vẻ mặt lạnh tanh, cứ đi một nước mà không quay đầu lại.

Tài Bảo trông có vẻ hả hê: “Xem đi, hắc rõ ràng đang trốn người.”

Hàn Ngâm mỉm cười, nhìn theo bóng lưng của Tần Vô Ưu, không tức giận cũng không ngã lòng.

Dù sao vẫn còn sớm, hôm nay Mộ Thập Tam không tới thì vẫn còn ngày mai, ngày mai không tới thì còn ngày kia, nếu không được nữa thì cô cứ liều mạng bỏ hai cái chân, đi qua tìm hắc không được sao!

Cô quay người lại, cầm ngọc phù thể thân lắc lắc trước mặt Tài Bảo, cười xấu xa: “Người nói nhiều ghê, xem ra là nhàn tới phát chán rồi, nên tìm chút chuyện đứng đắn cho người làm thôi.”

~ Hết chương 127 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Mời

Mời

Edit: Yunchan

Thời gian trên núi trôi qua vắng lặng, nhưng có việc để làm thì một ngày lại trôi qua thật nhanh.

Hàn Ngâm bận tu luyện, bận nhớ phù, học trận pháp, nghiên cứu pháp môn luyện khí, còn phải mang theo Thổ Linh trư tới sạp giao dịch Cửu Huyền để tìm nguyên liệu tu bổ ngọc phù thể thân và luyện lại phi kiếm. Thi thoảng rảnh rồi, còn chưa kịp lấy lại hơi, Phương Dữ đã tìm tới cửa, kéo cô và Hiên Viên Dạ đi chơi đủ thứ trò thú vị khó thể tưởng tượng nổi, có lúc sẽ bất cẩn chọc tới Tống Việt và đệ tử của ông ta, lại làm nên một trận gà bay chó sủa. Thế là hơn nửa tháng cứ thế qua đi từ lúc nào không hay.

Lạc Vân Khanh chưa về, nhưng Chu Tình Nhi đã truyền cho Hàn Ngâm một bức thư, nói Lạc Vân Khanh muốn ở lại trấn Vạn An nghỉ ngơi một thời gian, cô ta sẽ chăm sóc hẳn, bảo Hàn Ngâm cứ yên tâm.

Đương nhiên bức thư này không chỉ đơn giản là báo bình an, mà còn có ngụ ý khác, cũng may Hàn Ngâm không thêm để tâm, cô chỉ cần biết Lạc Vân Khanh mạnh khỏe, có thể yên lòng triệt để là được. Thậm chí còn nghĩ trước mắt hẳn không trở lại là hay nhất, vì tin Tô Tinh Trầm chết còn

đang xôn xao trong môn phái, chúng đệ tử Cửu Huyền khi rảnh rỗi là lại thích bàn tán đôi câu, nếu hẵn nghe thấy sẽ càng đau lòng thêm mà thôi.

Trên cơ bản mà nói, Hàn Ngâm bận thì bận thật, nhưng mọi chuyện vẫn coi như suôn sẻ, thứ duy nhất khiến cho cô nửa đêm tỉnh mộng lại thấy buồn vô cớ, có lẽ là Mộ Thập Tam. Đã trở về lâu rồi, nhưng hẵn lại hoàn toàn không lộ diện, dù cô lần quần suốt ngày ở gần Tương Ly điện, không có việc gì cũng phóng hạc giấy qua quấy rối, hẵn cũng hoàn toàn thờ ơ.

“Đúng là quá đáng!”

Hôm nay Hàn Ngâm nằm trên nóc nhà suy nghĩ về sự liên hệ giữa trận đồ và các vì sao, ai dè nhìn một lát, đảo mắt qua, trông thấy chiếc bóng đen thăm thẳm của Tương Ly điện ở bên kia đỉnh núi, thì cơn tức lại đột nhiên bùng lên.

Bên dưới nóc nhà, Tài Bảo đại gia nằm dựa lên chiếc ghế mây, luyện hóa nguyên liệu luyện khí trong bụng, nghe thấy câu này bèn phun ra một câu đáng đánh: “Thôi tự mình đa tình đi, Mộ Thập Tam chưa từng nói hẵn thích người, không tới gặp người đó là lẽ thường, có gì quá đáng?”

Hàn Ngâm đáp trả lại câu này của hẵn bằng một cú phang “Giầy”, “Bốp” một tiếng trúng ngay đầu hẵn.

Tài Bảo đại gia còn chưa kịp mắng chửi, đã cảm thấy trên đầu vang lên tiếng gió, vừa ngước mắt lên, phát hiện Hàn Ngâm lấy thân làm ám khí, rớt thẳng xuống đầu hẵn với thế thái sơn áp đỉnh, hẵn muốn tránh cũng không thể tránh, đành phải giang tay ôm cứng cô lại.

Hàn Ngâm thừa cơ đập một cái cốp lên đầu hẵn, sau đó nhảy xuống đất tìm giày, vừa xỏ vào vừa nói: “Đi thôi.”

Tài Bảo ôm đầu sừng sốt: “Trời tối rồi, người còn muốn đi đâu chơi nữa?”

Hàn Ngâm cười hì hì: “Đột nhập Tương Ly điện ban đêm!”

Tài Bảo thuận miệng nói: “Hai chân khó giữ.”

“Câm miệng!”

“Không có cửa đâu.”

Hai người họ hùng hùng hổ hổ ra khỏi tiểu viện. Hàn Ngâm triệu hồi Thổ Linh trư, bảo nó tới Bất Cư điện giám thị Lệ Thanh Hàn, hễ có động tĩnh gì thì lập tức dò linh thức tới thông báo với cô. Về phần Tài Bảo đại gia thì sao à, hẳn cũng có chuyện để làm, đó là bị phái đi dụ Tần Vô Ưu ra ngoài, còn chuyện dụ thể nào thì hẳn tự nghĩ cách, không thì tên hắn sẽ từ Tài Bảo biến thành Đồ Đần.

Vạn sự chuẩn bị xong, Hàn Ngâm mới rón rén chạy vào Tương Ly điện tìm Mộ Thập Tam.

Kế hoạch không sai, quá trình thuận lợi, vấn đề duy nhất chính là...

Mộ Thập Tam không ở đây!

Hàn Ngâm đảo quanh trong điện hai vòng cũng không tìm thấy hắn. đành phải từ bỏ hy vọng, quay sang tìm Sở phu tử.

Sức khỏe của Sở phu tử rất tốt, nhưng tinh thần lại không ổn lắm. Ông có vẻ không muốn nói chuyện, chỉ nói là muốn về thôn Phượng Tuyền. Cũng may phu tử còn chưa biết Ma môn bắt mình đi là để phục sinh Sở Mộ Tuyết, bởi vậy Hàn Ngâm lấy chuyện Ma môn đang tiếp tục truy lùng ông, quay về bây giờ không an toàn để khuyên bảo, nên phu tử cũng tạm thời không cố chấp nữa.

Lúc rời khỏi Tương Ly điện, trong lòng Hàn Ngâm vô cùng bức bối, không rõ vì sao Mộ Thập Tam không có ở đây, vì lúc chạng vạng cô còn

phóng hạc giấy quấy rầy hắn, tuy hắn không tới gặp cô nhưng vẫn trả lại một câu cơ mà.

Trăm mối như tơ, trăm điều khó giải, cô thất thế quay về tiểu viện của mình, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người lướt qua bên ngoài viện, còn tưởng là Mộ Thập Tam, cô đang định vui mừng, nào ngờ khi bóng người đó đi tới trước mặt, cô nương theo ánh sao nhìn lại thì hóa ra là Hiên Viên Dạ thường đi đây đi đó với cô mỗi ngày.

Hiên Viên Dạ là đệ tử của Trầm Tư, thuộc nhánh của Nguyên Nhất chân nhân, ở trên Minh Loan phong.

Hàn Ngâm có hơi bất ngờ: “Trễ vậy rồi, sao đệ lại ở đây?”

Hiên Viên Dạ cúi đầu cười cười: “Ta tới tìm tỷ.”

“Có chuyện gì sao?”

“Mười bảy tháng này là thọ thần trăm tuổi của tổ phụ ta, ông ấy đưa thư tới, bảo ta quay về giúp chuẩn bị tiệc chúc thọ, ta muốn mời tỷ đi chung, nhiều người cũng náo nhiệt hơn, vả lại ở Toàn Cơ phái rừng mây biển mộng, cảnh sắc rất đẹp, tỷ có thể tới đó dạo chơi.”

“Mời ta sao?” Ý nghĩ đầu tiên của Hàn Ngâm là sầu muộn, đi chúc thọ đâu thể đi tay không, hơn nữa tổ phụ hắn là chương môn của Toàn Cơ phái, hạ lễ không thể quá bủn xỉn. Đừng xem bây giờ cô pháp bảo đầy người mà lầm, thật ra muốn tìm thứ gì đó nghiêm túc để tặng người khác thì thật tình không có đâu.

Hiên Viên Dạ thấy cô do dự, vội nói thêm: “Mời tỷ, còn mời cả Phương Dĩ sư huynh nữa, huynh ấy nói muốn đi.”

Hàn Ngâm kiếm cớ từ chối: “Đệ biết đó, gần đây ta đang bận tu bổ ngọc phù thể thân...”

Hiên Viên Dạ cười ngắt lời cô: “Nhưng không tìm được Ngũ Linh Thiên ngọc và cỏ Dung Ngọc.”

Trong câu này hình như có ngụ ý khác.

Hàn Ngâm ngược mặt lên nhìn hăn, chờ hăn nói tiếp.

“Hai thứ này ở Toàn Cơ phái đều có đủ, về rồi ta có thể tìm tổ phụ xin cho tử.” Ánh mắt Hiên Viên Dạ ôn hòa: “Như vậy, tử có đi không?”

Ngũ Linh Thiên Ngọc và cỏ Dung Ngọc đều không phải là nguyên liệu dễ tìm, nếu tử cô đi, sợ là tám năm tới mười năm cũng chưa chắc tìm được, cơ hội tốt như vậy cô nào chịu bỏ qua, bèn đáp ngay không cần suy nghĩ: “Đi!”

Huống chi, Mộ Thập Tam cũng chẳng thêm gặp cô, cô ở Cửu Huyền cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng bằng đi ra ngoài giải sầu một chút.

Hiên Viên Dạ thấy thái độ của cô trước sau tương phản quá lớn, khiến người ta buồn cười: “Được rồi, tử thu xếp một chút rồi đi nghỉ sớm đi, sáng mai, ta và Phương sư huynh sẽ tới tìm tử.”

Nói xong hăn định đi, lại bị Hàn Ngâm gọi giật lại: “Chờ đã, chờ đã.”

“Sao, tử muốn đổi ý?”

“Không có không có.” Hàn Ngâm nhỏ giọng hỏi thăm: “Ta chỉ muốn hỏi đệ, tổ phụ của đệ thích gì thôi.”

Hiên Viên Dạ sững ra, rồi lập tức bật cười sang sảng: “Ta mời tử đi chơi, chứ không phải mời đi tặng lễ. Hơn nữa tới ngày đó, chương môn và các vị sư thúc sư bá có lẽ cũng tới, một phần đại lễ của Cửu Huyền môn phái là không thể thiếu, tử không cần phải tốn công đâu.”

“Không được.” Hàn Ngâm cũng biết chút đạo lý đối nhân xử thế, lắc đầu cười: “Thân là tiểu bối, không tặng trọng lễ cũng chẳng sao, nhưng để tỏ tâm ý thì phải cần.”

Mới gặp mặt lần đầu, cô lại tới Toàn Cơ phái ăn chùa uống chùa chừng mười ngày, còn muốn xin người ta Ngũ Linh Thiên Ngọc và cở Dung Ngọc, quan trọng nhất là cô được Hiên Viên Dạ mời tới, đi tay không thì rõ là làm hấn mất mặt.

“...” Hiên Viên Dạ cúi đầu nghĩ ngợi chốc lát: “Tổ phụ cũng không có sở thích gì đặc biệt, nhưng lúc rảnh rỗi thì thích uống hai chung rượu.”

A ha! Cái này thì đơn giản!

Hàn Ngâm mừng rỡ ra mặt, trong túi Càn Khôn của cô còn cất vài vò Túy Sinh Tửu, tuy rượu này đã mang họ Mộ không phải họ Hàn, nhưng họ Mộ không thềm gặp cô, để không cũng phí! Có điều chỉ tặng hai vò Túy Sinh tửu thì chưa thành tâm lắm. Sau khi nói từ biệt với Hiên Viên Dạ xong, Hàn Ngâm bèn để Tài Bảo mang một tráp kim ngân cho Hồ Khả, bảo hấn mua hộ vài loại rượu ngon ngay trong đêm, nếu có đồ uống rượu thì cũng tiện thể mua thêm hai ba bộ.

Đương nhiên, rượu và đồ uống rượu của giới phàm tục có lẽ không quý giá tinh xảo như giới tu tiên, Hàn Ngâm cũng không mong chờ có thể dựa vào mấy thứ này để lấy lòng ai, chỉ cần tặng thứ mới mẻ là đủ rồi, cũng coi như cô đã tận tâm.

Hồ Khả không có duyên tu tiên, nhưng làm những chuyện này thì rất thành thạo, cộng thêm kim ngân mà Hàn Ngâm đưa, có tiền là có thể sai biểu quỷ ma. Thế nên sáng hôm sau, Tài Bảo đã đem về chừng mười vò rượu ngon và bốn bộ đồ uống rượu. Khổ nỗi từ nhỏ Hồ Khả đã chẳng đọc qua sách vở gì, suốt ngày chỉ lẩn vào trong đồng bài bạc, mắt nhìn hoàn toàn không thể trông cậy được. Bốn năm bộ đồ uống rượu này không phải

vàng cần ngọc, thì chính là ngọc cần vàng, đặt ở trên bàn là vàng chói chói, ngọc lấp lánh, sáng tới mức mắt Hàn Ngâm muốn nổ đom đóm.

Mấy bộ đồ uống rượu này mà đem ra, thế nào cũng bị người ta cười vào mặt là đồ nhà giàu mới nổi!

Hàn Ngâm nghĩ tới nghệt mặt ra, đột nhiên cảm thấy không tặng còn tốt hơn. Nào ngờ đúng lúc này Thổ Linh trư lại ngoe nguẩy trở về, vừa thấy kim khí ngọc khí này thì mắt bỗng hau háu, nhảy uych lên bàn, chui tọt vào trong chén rượu vàng xa xỉ to cỡ quả đấm lớn, nằm lỳ ra đó không đi nữa.

“Làm gì thế hả, người đào vàng suốt ngày còn chưa thấy đủ sao?”

Hàn Ngâm liếc xéo nó, mãi tới khi Thổ Linh trư dò linh thức qua, cô mới biết con heo này coi trọng cái chén rượu vàng chói này, muốn lấy làm chén đựng đồ ăn!

Thổ Linh trư với chén rượu vàng, quá xứng!

Một người một heo này đều có mắt đồ nhìn thảm hại!

Hàn Ngâm bưng trán, nhưng không có sức khinh bỉ nó, vì bản thân cô cũng thích vàng, đương nhiên đó là trước khi tu tiên, giờ thì cô lại thích linh thạch với pháp bảo hơn, nói chung càng đáng giá càng tốt, nếu xét cho kỹ thì mắt nhìn cũng chẳng nhiều nhận hơn hai tên này là bao.

“Còn một bộ đây.” Lúc này Tài Bảo đại gia đột nhiên cất giọng.

Hàn Ngâm sàu đời: “Cần bảo thạch chứ gì? Miễn đi!”

Bảo đảm cũng tám lạng nửa cân với đồng vàng chói chang kia.

Nhưng Tài Bảo không để ý tới cô, lúc lấy bộ chén rượu kia ra, cô lại hơi kinh ngạc.

Đó là bốn cái chung làm bằng sừng tê giác, trắng thuần đơn giản, còn toát lên vẻ phong nhã cổ xưa, chưa kể chất men trắng trên nó lại sáng bóng ấm nóng, trơn nhẵn trong suốt, điểm thêm hoa văn tự nhiên của sừng tê giá, trông càng độc đáo hơn so với con người điêu khắc.

Trình độ thưởng thức của Hàn Ngâm có hạn, không biết nên nói nó tốt hay không tốt, cô chỉ biết sau khi mắt bị kim quang đâm cho một hồi, khi nhìn qua chiếc chung làm bằng sừng tê giác này thì cảm thấy thật dễ chịu. Có lẽ từ khi tu tiên mắt nhìn của cô cũng thay đổi theo, không còn thích những thứ điêu khắc quá cầu kỳ, mà lại thích những thứ tự nhiên hơn.

“Đây là Hồ Khả mua à?” Cô tỏ vẻ hoài nghi.

Tài Bảo đại gia nhíu mày: “Vợ hần lén đưa.”

Hàn Ngâm ngơ ngác: “Tại sao phải lén?”

Tài Bảo đáp: “Vì Hồ Khả nói cái chung này quá xấu, không đẹp để chói mắt tí nào, nhìn y như vừa lượm ra trong đồng phế thải, đâu tặng người nổi.”

Hàn Ngâm nuốt một ngụm máu xuống: “Quá tốt!”

Cô không rõ lắm rốt cuộc là vàng hay sừng tê giác đáng giá hơn, nhưng cô biết người tu tiên đều coi vàng là tục vật, thế nên có đánh chết cô cũng không ê mặt tặng người ta đồng đồ uống rượu chói chang kia đâu!

~ Hết chương 128 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Trên Mây

Trên mây

Edit: Yunchan

Toàn Cơ phái quả thật là rừng mây biển mộng, vấn đề là sao không ai nói cho cô biết, chỗ ở của trưởng lão với chương môn trong phái là nằm trên mây hả?

Một khắc trước Hàn Ngâm còn đang chìm đắm trong màu biển xanh thăm trong ngần như bảo thạch, một khắc sau đã nhìn thấy lầu các đình đài ẩn trong đám mây đậu trên mặt biển, khiến cho cô kinh ngạc hết sức.

Thế mà Hiên Viên Dạ còn đứng trên phi kiếm của hắc, chỉ vào mây nói: “Là chỗ này, chúng ta đến rồi.”

Mắt Hàn Ngâm đờ ra, lăm bầm một mình: “Làm phiền ai đó đánh cho ta tỉnh đi, nói cho ta biết ta đang nằm mơ đi.”

Cầu được ước thấy, Tài Bảo đại gia đang phi hành sau lưng cô bỗng nhiên hóa ra một cái tay, nện lên đầu cô một cái bốp, còn lời ít ý nhiều: “Đập!”

Đập cái đầu người!

“Chỉ nói chơi chút thôi, người lại dám động tay động chân thật!” Hàn Ngâm thò tay ra chộp lấy Tài Bảo đại gia, bóp chặt, sau đó nhét vào túi Càn

Khôn: “Tài không để lộ, người ngoan ngoãn núp đi cho ta.”

Hiên Viên Dạ không nhìn được, rũ mắt cười.

Phương Dữ cũng cười tươi rói: “Vân Trung điện của Toàn Cơ phái là tòa điện nước tiếng, đáng tiếc ngày thường không thể thấy được.”

Hàn Ngâm ngạc nhiên: “Sao thế?”

Hiên Viên Dạ giải thích: “Ngày thường toàn bộ Vân Trung điện đều ẩn trong trận pháp, nếu không để cho người phạm tục trông thấy thì lại đổ xô tới dâng hương cúng bái. Mấy hôm nay bận đưa đón tân khách, sợ khách tới không tìm được nên mới mở trận pháp, chẳng qua vùng biển này đã bố trí mê chương, người phạm tục tạm thời không thể tiếp cận được.”

Trong lúc nói chuyện ba người đã bay tới gần mây.

Hàn Ngâm cúi đầu nhìn tầng mây xấp trông như thể chỉ giẫm lên một phát sẽ tan ra ngay, bèn nói với giọng chưa an tâm lắm: “Hai người đảm bảo đây không phải là ảo ảnh chứ?”

Hiên Viên Dạ gật đầu nói: “Thật ra đám mây này là một món pháp bảo, ban đầu là pháp khí phi hành mà tổ sư Toàn Cơ phái sáng tạo ra, chỉ rộng một tấc vuông, về sau truyền qua nhiều đời chương môn, ai cũng tế luyện thêm, còn thêm phòng ốc đèn điện trên nó, dần dà đã biến thành bộ dạng hôm nay.”

Nghe hẳn cam đoan xong, Hàn Ngâm mới thận trọng thò một chân xuống từ trên người Hải Trãi, giẫm thử lên đám mây. Phát hiện nơi mình đặt chân mềm mại êm ái, hết như đang giẫm lên tấm thảm dày chắc, đến đây cô mới vững dạ, thò cả hai chân xuống, đi tới đi lui mấy bước, còn nhảy nhảy hai cái.

“Hay quá!” Cô vỗ tay cười rộ lên: “Nếu là pháp bảo phi hành, thì mây có thể bay đúng không?”

“Đúng vậy.” Hiên Viên Dạ bước lên trước dẫn đường: “Nhưng không bay được nhanh.”

“Vậy là quá tốt rồi.” Hàn Ngâm hăm mộ hết sức: “Nửa môn phái đều ở trên mây, nếu sau này Toàn Cơ phái gặp phải địch thủ mạnh nào đó, lúc chạy trốn cũng chẳng cần phải dọn nhà.”

Câu này thật ra không ổn lắm, nhưng Hàn Ngâm và Hiên Viên Dạ đã biết nhau khá rõ, thành ra người nói vô tâm, người nghe cũng vô tâm nốt, chỉ cười một cái rồi thôi.

Tới cửa làm khách đương nhiên phải bái kiến chủ nhân trước.

Đây không phải lần đầu Hàn Ngâm nhìn thấy chương môn Toàn Cơ phái, nhưng trong lòng vẫn hơi thán phục, cô thật sự không tin nổi người nam tử nom chỉ ba mươi tuổi, vẻ ngoài thần thanh khí爽, ôn văn nho nhã giống như Hiên Viên Dạ này, lại là một ông lão sắp qua trăm tuổi. Chẳng qua trong lòng cô cảm khái nhưng lại không biểu hiện ra nét mặt, vẫn cung kính bái kiến Hiên Viên Huyền.

Tính tình Hiên Viên Huyền khiêm tốn, cũng không bày ra dáng vẻ tôn trưởng để làm khó đám tiểu bối bọn họ, chỉ vui mừng khi thấy cháu trai trở về. Do đó trong lúc trò chuyện trên mặt y luôn giữ nụ cười ôn hòa, khiến Hàn Ngâm và Phương Dữ cũng thoải mái hơn, nhân lúc y vui vẻ bèn dâng lên hạ lễ mà mình mang tới.

Phương Dữ hoàn toàn chẳng có ý tưởng gì mới, lần trước Lạc Vân Khanh bị phạt ở Tẩy Tâm nhai, hễ đi thăm đã tặng một chậu hoa. Lần này chương môn Toàn Cơ phái mừng thọ, hễ vẫn tặng một chậu hoa, cũng may hễ còn biết ngượng, không lấy ra hoa cỏ tầm thường, mà chọn giống Mặc Tâm Lan quý hiếm.

Quà tặng của Hàn Ngâm dĩ nhiên là mười vò rượu và một bộ chung làm bằng sành tê giác, khiến cơn hứng khởi của Hiên Viên Huyền trỗi dậy, lôi kéo họ bàn về rượu, mãi tới khi có trưởng lão trong phái tới đây thăm hỏi, y mới dừng đề tài lại, bảo Hiên Viên Dạ tiếp đãi họ thật chu đáo, còn điệu giọng dặn dò họ đôi câu, bảo họ ở lại đây đừng khách sáo, cứ thoải mái như ở nhà.

Ra khỏi chỗ ở của Hiên Viên Huyền, thì chợt thấy một đứa trẻ khôi ngô cột tóc đuôi sam hướng lên trời, nom chỉ chừng sáu bảy tuổi đi tới gần, vừa nhìn thấy họ thì hớn hở ra mặt, nhào vào lòng Hiên Viên Dạ gọi ca ca, còn nói liếng thoảng: “Mẫu thân nói mấy hôm nữa ca ca sẽ về, đệ hết trông rồi ngóng vẫn không thấy ca ca đâu hết, còn tưởng mẫu thân lừa đệ!”

Hiên Viên Dạ chưa lên tiếng, Phương Dữ đã tóm cái bím tóc chống lên trời của đứa bé, kéo kéo rồi nói: “Đây là đệ đệ của đệ à? Nhìn giống đệ thật.”

Đứa bé kia dường như không thích bị người ta kéo tóc, liếc Phương Dữ một cái, rồi xụ mặt xuống: “Ca ca, đây là bằng hữu của huynh à? Sao lớn đầu rồi mà gặp người còn động tay động chân, chả có tí quy củ nào!”

Phương Dữ vốn đang cười hì hì nghịch tóc người ta, vừa nghe thấy câu này nụ cười đã cứng ngắc trên môi, thả tay ra ngay tắp lự.

Hàn Ngâm cười nắc nẻ, vị sư huynh này của cô đúng là tùy tiện không câu nệ lễ thường, nói cách khác là người dễ làm thân, có lúc khó tránh khỏi làm người ta bối rối.

Thấy Phương Dữ lúng túng, Hiên Viên Dạ bèn nói: “Tiểu Túc, Phương Dữ ca ca muốn chơi với đệ, sao đệ lại nói vậy? Còn không xin lỗi mau.”

Hiên Viên Túc bẹp bẹp miệng, rõ ràng không tình nguyện.

Phương Dữ chen vào: “Không cần không cần, không cần xin lỗi.”

Hiên Viên Dạ không bỏ qua, đánh mặt quát: “Tiểu Túc!”

“Xin... xin lỗi!” Hiên Viên Túc bị ép xin lỗi, nhưng sau đó còn bồi thêm một câu: “Đệ nói vậy cũng là muốn chơi với huynh, huynh đừng để bụng!”

Kiểu xin lỗi này chẳng thành ý chút nào, may mà Phương Dữ không để bụng thật, Hiên Viên Dạ cũng cười đành chịu, cho qua chuyện này.

Có lẽ vì lâu rồi không gặp huynh trưởng nên thấy nhớ, hay vì tuổi còn nhỏ ở trong Tòa Cơ phái không có bạn chơi cùng nên rất cô đơn, mà Hiên Viên Túc cứ lôi kéo Hiên Viên Dạ nói tíu tít liên tục. Không nói sư huynh này đã qua tu vi Nhập Khiếu, thì cũng nói sư tỷ kia gần đây luyện ra được phù khí thú vị gì, trên cái mặt nhỏ toát ra vẻ hâm mộ dào dạt.

Phương Dữ muốn làm thân với nó, bèn giở giọng nịnh nọt: “Không cần phải ước, chờ tới khi đệ bằng tuổi họ, nhất định tu vi còn cao hơn họ.”

Mới nói một câu mà Hiên Viên Túc đã sầm mặt xuống, nhìn Phương Dữ chăm chú một lát, rồi bữu môi nói: “Huynh đúng là quá đáng ghét!”

Dứt lời, lần này nó bỏ mặc luôn huynh trưởng, co giò chạy đi một nước, chớp mắt đã biến mất tăm.

Phương Dữ sờ sờ đầu hết sức vô tội: “Ta nói sai cái gì nữa sao?”

Hàn Ngâm cũng không biết Phương Dữ nói sai ở đâu, sao lại chọc cho con nhà người ta phản cảm ghê thế.

Hiên Viên Dạ thì lại khẽ thở dài một hơi: “Phương sư huynh đừng thấy lạ, thể chất trời sinh của nó âm hàn hơn người thường, vậy mà chỉ có

thể thu nạp linh khí hỏa hành, do đó khi tu luyện sẽ giằng xé như ở trong băng hỏa lưỡng trọng thiên, vô cùng đau đớn.”

“Vậy là nó không thể nào tu luyện được.” Phương Dữ sức hiểu ra: “Vậy câu lúc nãy của ta, chẳng phải là đâm vào tim nó sao?”

Hiên Viên Dạ gật đầu, rồi thở dài một hơi.

Hàn Ngâm cũng có chút đồng tình với Hiên Viên Túc. Nếu là đứa trẻ bình thường, gia cảnh sung túc thì không tu luyện cũng chẳng sao, chỉ cần không gặp phải biến cố lớn, áo cơm không lo, cứ vượt qua cả đời trong bình an vui vẻ là đủ mãn nguyện rồi. Nhưng vấn đề là Hiên Viên Túc xuất thân từ thế gia tu tiên, tổ phụ còn đường đường là chương môn một phái, sư huynh sư tỷ bên cạnh, thậm chí ca ca ruột thịt cũng có thể tu luyện, vậy mà nó lại không thể. Cảm giác khiếm khuyết này nếu tưởng tượng ra thì sẽ đau khổ tới mức độ nào đây.

Lòng cô khẽ động, quay sang hỏi Hiên Viên Dạ: “Nó không thể tu luyện, vậy bình thường làm những gì?”

“Tính nó hiếu thắng trời sinh.” Hiên Viên Dạ cười khổ: “Trừ việc không thể tu luyện ra, những người trong môn phái học cái gì thì nó cũng muốn học cái đó, nhưng như hai người biết đó, Toàn Cơ phái chuyên về luyện khí, trên người nó không có chút linh khí nào, dù học pháp môn luyện khí cũng chẳng dùng được.”

Phương Dữ cười ngượng ngùng: “Ta có nên đi xin lỗi nó không đây?”

“Người không biết không có tội, huynh đâu cần phải xin lỗi.” Hiên Viên Dạ bật cười: “Chẳng qua lúc ta còn ở Toàn Cơ phái, nó còn quẩn quýt lấy ta, bảo ta luyện giúp nó mấy món đồ chơi mà nó đột nhiên nghĩ ra, bây giờ ta đã báỉ nhập Cửu Huyền, cũng chẳng còn ai chơi chung với nó nữa. Mấy ngày nay rảnh rỗi, hai người đến chơi với nó một chút cho nó đỡ buồn

là được rồi. Có điều tính nó rất cổ quái, nếu nó làm lơ hai người, nói gì đó đắc tội, thì xin hai người hãy thứ lỗi, đừng chấp nhặt với nó.”

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, Hiên Viên Dạ cũng nhân tiện sắp xếp chỗ ở cho hai người.

Hàn Ngâm không yêu cầu gì hơn, chỉ cần được ở trên mây thế này là quá tốt rồi, bởi vậy cô chọn một gian nhà nhỏ ở sát rìa mây, chỉ cần đẩy cửa ra là có thể nhìn thấy mây mù và biển xanh, trước nhà còn trồng vài cây tùng trúc, phủ rợp bóng râm.

Phương Dư cũng chẳng kén chọn, chọn ngay một gian nhà bên cạnh Hàn Ngâm cho tiện. Hai người sắp xếp xong bèn giục Hiên Viên Dạ đi làm việc của mình, vì trên đường tới đây, họ có nhìn thấy vài đệ tử Toàn Cơ phái chào hỏi hân hoan, ngấm lại hân hoan khi về nhà, đầu sao cũng nên bớt thời gian ở bên cha mẹ, gặp lại bạn cũ.

Sau khi Hiên Viên Dạ đi rồi, Hàn Ngâm bèn đảo mắt quan sát gian nhà mình ở, thấy nơi này bày biện rất nhiều đồ đạc, tất cả đều được chế tác từ sản vật của biển, ngay cả chiếc giường cô ngủ cũng là một chiếc vỏ trai được mài nhẵn thành hình nửa phiến quạt. Đẩy song cửa sổ ra, hơi thở mang theo mùi mặn mặn và hơi tanh hòa theo cơn gió biển mát lành lùa vào phòng, mang theo cả tiếng sóng biển vỗ rì rào, xem ra ban đêm cô có thể gối lên sóng biển mà đánh một giấc say.

“Chỗ này đẹp thật.” Hàn Ngâm nằm nhoài lên bệ cửa sổ, đưa mắt ngắm cảnh biển ở xa xa, thở dài mãn nguyện, cảm thấy chuyến đi này chẳng tệ chút nào.

Phương Dữ ham chơi, không có hứng thú gì với cảnh mây nước, nên lên tiếng giục cô: “Nghĩ mau lên, chúng ta chơi cái gì thì hay?”

Hàn Ngâm buồn cười: “Sư huynh đừng quên lời sư phụ dặn trước khi xuống núi, nói huynh đừng gây thêm phiền phức! Bây giờ mọi người bên

ngoài ai cũng bận tối mắt, chúng ta lại chẳng quen sinh hoạt ở đây, muội thấy chi bằng nghỉ trước một đêm, ngày mai chờ Hiên Viên sư đệ tới, hỏi đệ ấy có gì hay để chơi không.”

“Không được.” Phương Dữ phản đối: “Khó khăn lắm mới được xuống núi một chuyến, không chơi cho đã thì sao được.”

“...” Hàn Ngâm nhìn mặt biển xanh biếc sâu thẳm bên dưới mây, bỗng nhiên đề nghị: “Hay là chúng ta câu cá đi?”

“Câu cá?” Phương Dữ tán thành ngay lập tức: “Trò này hay! Chơi trò này đi!”

Hắn ở trên núi Cửu Huyền không có cơ hội để câu cá, dù muốn câu cũng chỉ có thể thả câu ở cái ao nhỏ trước tiểu viện của mình, quả thật chẳng có gì thú vị. Hôm nay có cơ hội ngồi trên mây hưởng thụ niềm vui thả câu, sao hắn lại không phấn khích cho được?

Phấn khích thì phấn khích, nhưng khi hắn thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì lại đâm ra sầu muộn: “Không được rồi sư muội ời, chỗ này cách mặt biển tới mười trượng, còn câu kéo gì! Hơn nữa chúng ta cũng không có cần câu với mồi.”

Hàn Ngâm kéo cửa bước ra ngoài: “Ra ngoài tìm thử, nếu không có, thì chúng ta cứ nhảy xuống biển bắt cá là xong.”

~ Hết chương 129 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Dạy Hư Trẻ Con

Dạy hư trẻ con

Edit: Yunchan

Những đám mây trên biển đều lơ lửng ở rất thấp, màu xanh biếc trong veo của biển pha với màu trắng ngần tinh khôi của mây, tạo nên một gam màu nhẹ khiến người ta dễ chịu.

Hàn Ngâm ngồi trên phi kiếm của Phương Dữ thả câu, nhưng hứng thú của cô không đặt trên cần câu mà lại thả tận trên mây, ảo tưởng mình đưa tay xé một góc mây, rồi nằm vào đó trôi đi bênh bồng.

“Mắc câu mắc câu rồi!”

Phương Dữ bên cạnh bỗng nhiên la lên hưng phấn, dùng sức kéo cái cần câu của hần. Nhưng chẳng biết lưỡi câu của hần mắc vào thứ gì mà kéo cỡ nào cũng không lên nổi, cuối cùng bất cần tuột cần câu, hần mất thăng bằng, cắm đầu xuống dưới, Hàn Ngâm không kịp kéo hần lại, thế là “Ùm” một tiếng, hần rơi thẳng xuống biển.

Biết rõ không nên, nhưng khi thấy Phương Dữ đập nước ngập lặn, Hàn Ngâm vẫn không nhịn được cười ha ha. Khổ nỗi đời có câu cười người hôm trước hôm sau người cười, tiếng cười của cô thoáng cái đã biến thành tiếng hét, vì phi kiếm mất đi sự điều khiển của Phương Dữ nên rơi thẳng xuống từ giữa không trung, cô cũng rút tùm xuống biển theo.

Chưa kịp đề phòng đã gặp phải chuyện này, cảm giác đúng là nát bét. Hàn Ngâm cảm thấy miệng mũi mình ướt đầy nước biển mặn chát, sặc tới mức nước mắt nước mũi chảy ra ào ào. Đã thế lần này lại đến lượt cô bị người ta cười nhạo, một tiếng cười trẻ con vang xuống từ không trung: “Hai người đúng là ngốc!”

Hàn Ngâm ho sặc một trận, ngược mắt lên thì thấy Hiên Viên Túc giẫm chân trần trên một đóa bạch vân bay tới trước mặt mình, tới nơi còn chưa chịu ngừng cười, chỉ quỳ một chân ở trên mây đưa tay xuống cho cô.

Ý là muốn kéo cô lên sao?

Đương nhiên Hàn Ngâm không khách sáo, chống một tay lên đám mây, tay còn lại nắm chặt nó, sau đó vận sức...

Hiên Viên Túc “Ừm” một tiếng, rơi xuống nước, Hàn Ngâm thì lấy đà bay lên mây.

“Người, đáng giận!” Hiên Viên Túc uống một ngụm nước rồi tức tốc chui đầu ra khỏi mặt biển, cái mặt nhỏ nhắn lại, xem ra là đang tức lắm.

Hàn Ngâm nằm sấp trên mây, nhìn xuống với ánh mắt đầy vô tội: “Xin lỗi, ta không cố ý.”

Cô thật lòng không cố ý trêu nó đâu, chỉ muốn xem nó xử thế ra sao, xử lý tình huống bất ngờ thế nào thôi.

Hiên Viên Túc lại chẳng nghĩ tới điều này, nghe cô nói vậy thì mặt càng căng hơn: “Không ai dạy người nói dối là xấu sao?”

Ờ? Cái giọng này nghe y chang Lạc Vân Khanh!

Hàn Ngâm thấy thích, bèn chọc nó tiếp: “Ai bảo ta nói dối? Đệ còn nhỏ nên không kéo nổi ta, rơi ngược xuống nước cũng đâu phải lỗi của ta.”

Hiên Viên Túc nổi cáu: “Đừng giả bộ! Nếu người không cố ý thì đã kéo ta lên từ lâu rồi, sao còn đứng đó mà nhìn!”

Đứa trẻ này còn nhỏ tuổi mà giọng điệu y như bề trên, thú vị ghê cơ.

Lần này Hàn Ngâm ôm bụng cười thật, sau đó vội vàng duỗi tay kéo nó lên. Ai ngờ nó lại không cảm kích, chẳng biết làm cách nào, áng mây đột nhiên lật ngược lên, Hàn Ngâm nhất thời không kịp đề phòng, bị hất rơi vào biển lần nữa, uống no một bụng nước.

...

Bên bờ biển nhóm lên một đồng lửa cháy lách tách, trên lửa nướng một xiên cá đã được mổ sạch, tỏa ra không khí mùi hương tanh mặn.

Phương Dữ nhặt củi khô về, hít hít mũi khen tấm tắc: “Thơm quá!”

Đáng lẽ Hàn Ngâm muốn đi hái ít tía tô và rau thơm, nhưng bây giờ lại ngồi ỳ ra không chịu đi, nhìn trừng trừng xiên cá, sốt ruột hỏi: “Ăn được chưa?”

Hiên Viên Túc nhú mày liếc hai người họ, rồi càu nhàu trong miệng: “Không ngờ ca ca lại mang về một đám ăn mày.”

Đây là nói dối, vì nó vẫn còn tức chuyện vừa rồi. Tiếc là da mặt Hàn Ngâm quá dày, miệng lưỡi lại lanh lợi, ba hoa vài câu đã dụ được nó dẫn họ đi bắt cá, cuối cùng nó còn chê họ mổ cá vụng nên ngốc nghếch nhận luôn việc về mình. Chuyện đã tới nước này, ngoài cảm râm mấy câu ra thì nó cũng chẳng làm được gì nữa.

Hàn Ngâm thấy nó vui buồn gì đều lộ hết ra mặt, sinh động đến mức làm cô bật cười khoái chí: “Đừng xấu tính thế có được không, có ai ăn chùa của đệ đâu.”

Dứt câu cô liền lục túi Càn Khôn lấy ra vài thứ, nào là nôi niêu chén bát, chân giò hun khói, thịt muối vân vân. Thứ làm Hiên Viên Túc mở to mắt nhất chính là một đồng rau dưa hoa quả, đương nhiên rau dưa hoa quả bình thường thì chẳng có gì để ngạc nhiên. Hiếm là ở chỗ đồ Hàn Ngâm lấy ra đều trong veo như nước, còn dính giọt sương, trông như mới hái xuống từ trên cây, đã thế còn không phân biệt mùa, cần thức gì là có ngay thức đó. Ngoài ra còn đầy ụ kẹo bánh, mứt hoa quả, đồ ăn vặt, rực rỡ muôn màu y như cái tiệm tạp hóa.

“Nè, mấy thứ này đều mời đệ ăn hết!” Nói rồi Hàn Ngâm nhặt một cây củ cải, khoan khoái nằm ngả ra bãi cát mềm, cắn rắc một miếng to.

Trẻ con có giả ông cụ non tới đâu cũng không tài nào chống lại nổi sự mê hoặc của đồ ăn vặt, huống hồ Hiên Viên Túc sống trong Vân Trung điện quanh năm suốt tháng, chưa từng đi qua hồng trần thế tục, người tu tiên lại không coi trọng ăn uống, một ngày ba bữa nó toàn ăn đồ chay nhạt nhẽo. Thế nên khi thấy đồng sơn tra đông lạnh, mơ hoa điêu với mùi mật thơm nức mũi, và bánh đậu với nhân bánh sắp chảy cả ra ngoài, thì mắt nó đã nhìn đăm đăm, chẳng qua trong phút chốc chưa bỏ được thể diện để động thủ mà thôi.

“Đừng khách sáo mà, muốn ăn gì thì cứ lấy đi.” Hàn Ngâm nói tới đây, Thổ Linh trư đã hết chịu nổi bèn chui ra khỏi trận đồ thất tình lục dục, không ụt ịt chào hỏi ai tiếng nào đã tọt non phân nửa cây củ cải trong tay cô, nuốt ực vào, sau đó còn liếm cái mỏ heo cứ như chưa đã thèm, cặp mắt đậu quét hau háu qua đồng đồ ăn, cái mình tròn lẳng gồng lên, chuẩn cái dáng vận sức chuẩn bị nhào tới.

Hiên Viên Túc vừa nhìn thấy ý đồ bất lương của con heo thì lập tức quỳnh lên, không kịp để ý tới mặt mũi, tức tốc giang tay ra quơ lấy đồng đồ ăn vặt, cùng lúc đó Thổ Linh trư cũng “Éc” một tiếng, phi qua —

Tiếc là, con heo có vẻ không may mắn lắm, thân thể còn đang chơi với giữa trời đã bị Hàn Ngâm nhéo cái đuôi heo ngắn ngủn, dùng sức kéo rút bịch xuống bãi cát. Sau đó Hàn Ngâm nhét nửa cây củ cải trong tay vào cái mỏ heo của nó, rồi tự nhặt cho mình một con cá nướng, xong xuôi mới quay sang nói với nó: “Người mập quá rồi, ăn chay đi.”

Thổ Linh trư hít hít mùi thơm đầy cám dỗ của đủ loại đồ ăn, rưng rưng gặm cây củ cải, trong cặp mắt đậu lóe lên vẻ căm phẫn.

Lúc này Phương Dữ mới lặng lẽ áp sát tới, rỉ tai với Hàn Ngâm: “Làm như vậy không tốt lắm đâu.”

“Có gì không tốt?”

Phương Dữ liếc qua Hiên Viên Túc: “Dạy hư trẻ con! Người tu tiên không thể nặng ăn uống...”

Hắn còn chưa dứt lời, Hàn Ngâm đã đào trong đồng lửa ra một quả trứng rùa biển, bóc sạch vỏ rồi dâng tới trước mặt hắn.

Phương Dữ im bật, vấn đề có dạy hư hay không, chờ ăn no rồi bàn tiếp. Hơn nữa Hiên Viên Túc căn bản không thể tu luyện, bị dạy hư cũng chẳng sao.

Tục ngữ nói cấm người miệng mềm, bắt người tay ngắn, Hiên Viên Túc có thích xì mặt tới đâu đi nữa, ăn xong đồng đồ ăn ngon lành hiếm lạ của Hàn Ngâm rồi, lúc quay lại nhìn cô vẻ mặt nó cũng ôn hòa hơn, chưa kể nó cũng rất tò mò chuyện Hiên Viên Dạ ở Cửu Huyền. Hỏi đông hỏi tây, còn trò chuyện với Hàn Ngâm vô cùng thích thú. Trái lại Phương Dữ bị vớt qua một bên thì thấy chả có gì thú vị, ăn no uống say rồi thì tự vác thân đi ra biển chơi.

Lúc này Hàn Ngâm mới ngửa mặt chỉ chỉ áng mây trên đầu họ, hỏi: “Đây là pháp khí à?”

Hiên Viên Túc “Ừ” một tiếng, biết rõ cô hỏi vậy là có dụng ý nhưng nó lại không cúi kính như với Phương Dĩ, sắc mặt nó vẫn rất bình tĩnh, chỉ có ánh mắt là hơi buồn bã: “Tổ phụ luyện cho ta, ta không thể tu luyện, không có linh khí để điều khiển, nên ông mới luyện hồn một con giao long vào bên trong nó.”

Pháp bảo có thể sinh ra linh thức của mình cực hiếm, do đó cũng có người luyện hóa hồn của linh thú vào trong pháp khí, để nó có thêm linh tính. Loại thủ xảo luyện khí này Hàn Ngâm từng thấy trong sách, nhưng phương thức luyện hóa cụ thể thì lại là bí mật bất truyền của một vài môn phái, nên trong sách không viết rõ.

Cô cũng không hỏi kỹ, chỉ nói: “Đệ muốn tu luyện lắm sao?”

Hiên Viên Túc có vẻ ủ rũ: “Đương nhiên.”

“Nhưng mà...” Hàn Ngâm nhìn nó với ánh mắt sáng quắc: “Tại sao đệ lại muốn tu luyện? Là vì những người bên cạnh đều tu tiên, nên đệ cảm thấy nếu mình không thể tu luyện, thì giống như bị họ cô lập phải không?”

Từ nhỏ tới giờ chưa ai hỏi Hiên Viên Túc vấn đề này, họ chỉ biết nó không thể tu luyện, sợ nó đau lòng nên chưa bao giờ nói ra lời, bởi vậy nó sững sốt một lát mới lắc đầu nói: “Cũng không phải, ta chỉ thích luyện khí thôi. Không tu luyện thì sao luyện khí chứ? Hơn nữa ta nghĩ không tu luyện được sẽ không tránh khỏi sinh lão bệnh tử, khi đại nạn tới, cha mẹ, tổ phụ và ca ca ta, chẳng phải sẽ rất đau lòng sao?”

Thích luyện khí, không muốn vì sinh lão bệnh tử mà khiến người nhà đau lòng...

Lý do muốn tu luyện của Hiên Viên Túc rất đơn giản thuần khiết, cũng như mục tiêu ban đầu của Hàn Ngâm, chỉ hy vọng có thể ăn no mặc ấm, không phải sầu lo vì mưu sinh nữa. Chẳng qua nó may mắn hơn cô, dù tu luyện được hay không, bên cạnh cũng có nhiều người thân che chở.

Hàn Ngâm mãi nghĩ tới thất thần, Hiên Viên Túc nói gì đó cô cũng không nghe rõ, tới khi nó đẩy cô một cái thì cô mới hoàn hồn lại.

Hiên Viên Túc chỉ vào miếng ngọc bội đang phát sáng mờ mờ bên hông, nói: “Mẫu thân ta tìm ta, tỷ có muốn đi chung với ta về gặp mẫu thân không?”

Hình như không cần thiết lắm.

Nhưng Hàn Ngâm ngẫm lại, cảm thấy tới chỗ người ta mà lại không đi gặp chủ nhà một lần thì đúng là hơi thái quá, bèn vui vẻ gật đầu, thu dọn đồ đạc rồi đi gọi Phương Dữ.

Phương Dữ đang nghịch nước rất vui, vả lại hăn cũng không phải là người ưa khép nép, vừa nghe phải gặp trưởng bối thì đã nhát cáy, đáp ngay là không muốn đi. Hàn Ngâm không quan tâm hăn nữa, ngồi lên áng mây của Hiên Viên Túc, cùng trở về Vân Trung điện với nó.

Mạnh Vi Vân, mẹ ruột của huynh đệ Hiên Viên, nghe đâu là đệ tử quan môn của Hiên Viên Huyền, là thanh mai trúc mã với Hiên Viên Lăng. Sau khi lớn lên hai người cứ tự nhiên mà kết thành tiên lữ. Có điều nguyên nhân cộng kết lương duyên của giới tu tiên rất nhiều, hơn nữa chuyện tình ái cũng rất lạnh nhạt, giữa hai người có chân tình hay không chẳng ai có thể nghiên cứu kỹ. Hàn Ngâm chỉ biết Mạnh Vi Vân nom độ chừng ba mươi tuổi, dung mạo hiền từ, ăn nói dịu dàng, song giữa chân mày và khóe mắt ẩn giấu vẻ kiên nghị, có lẽ là một người ngoài mềm trong cứng.

Lần đầu sơ kiến, Hàn Ngâm và Mạnh Vi Vân chỉ nói dăm ba câu xã giao, rồi nói vài chuyện tu luyện của Hiên Viên Dạ ở Cửu Huyền mà thôi, nếu không có Hiên Viên Túc ở bên cạnh chen vào nói đùa, thì Hàn Ngâm quả thực có hơi áp lực. Ngay khi cô bấm ngón tay tính toán, định qua ba tuần trà thì xin phép cáo lui, thì đúng lúc này Hiên Viên Dạ bỗng hốt hải chạy tới, vẻ mặt đầy thấp thỏm lo lắng.

Mạnh Vi Vân thấy hắc tới cũng bất ngờ, cười nói: “Không phải con đang nói chuyện với phụ thân sao, có chuyện gì mà lại hốt hoảng chạy tới đây?”

Hiên Viên Dạ liếc trộm qua Hàn Ngâm, thấy vẻ mặt cô tươi tươi, dường như vừa rồi trò chuyện với mẫu thân rất vui vẻ, lúc này mới an tâm lại, khôi phục vẻ tao nhã mọi khi, mỉm cười trả lời: “Không có chuyện gì, con đến là muốn hỏi mẫu thân một tiếng, thiệp mời đưa tới các môn phái đã đủ chưa, nếu thiếu người, thì con sẽ đi đưa giúp một tay.”

Mạnh Vi Vân nghe vậy thì hơi ngẩn ra, nhìn hắc rồi lại nhìn sang Hàn Ngâm, ánh mắt có vẻ hiểu ra phần nào.

~ Hết chương 130 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đạp Nguyệt Mà Đến

Đạp nguyệt mà đến

Edit: Yunchan

Mấy ngày sau đó, Hàn Ngâm ở trong Toàn Cơ phái rất thoải mái.

Thứ nhất nơi này xa lạ không ai quen biết cô, không như ở Cửu Huyền, đi đến đâu cũng có người lén lút chỉ trỏ, xì xào bàn tán, cũng bớt được rất nhiều thị phi. Thứ hai Hiên Viên Dạ cũng coi như tận tình chủ nhà, bận tối mắt cũng không quên bớt thời gian mang cô và Phương Dữ đi dạo chơi quanh Toàn Cơ phái, hơn nữa hẳn quả thật giữ lời, chưa đầy hai ngày đã tìm Hiên Viên Huyền xin được Ngũ Linh Thiên Ngọc và cỏ Dung Ngọc cho cô.

Có hai loại nguyên liệu này rồi, ngày sửa được ngọc phù thể thân cũng đã ở trong tầm tay, chưa kể cô có pháp bảo Tạo Hóa Kim Tiên, về cơ bản, chẳng cần mất công cô tự ra tay, cứ ném hết nguyên liệu và ngọc phù thể thân vào miệng Tài Bảo, qua một ngày rồi lấy ra là đã sửa chữa hoàn chỉnh, có điều phù lục bị hư hại trên ngọc phù vẫn cần cô dùng linh khí khắc lại từ từ.

Công đoạn này mất rất nhiều thời gian và kiên nhẫn, mỗi lần cô ngồi xuống bàn là hết cả buổi trời. Lúc nhàm chán cũng có thể ra ngoài trêu Hiên Viên Túc, cậu nhóc này mới chọc vào là nổ, thú vị cực kỳ. Chẳng qua hai người đã hơi thân, trên người cô lại có bao nhiêu là đồ ngon, chẳng mấy

chốc đã dễ được nó hết giận. Thậm chí cô còn phát hiện ra trong cái tính ông cụ non của cậu nhóc này còn pha thêm chút láu cá, có khi còn làm bộ nổi sùng, lừa cô lấy đồ ăn.

Không tồi không tồi, theo cô, làm người quá nghiêm trang sẽ mất đi rất nhiều thú vui, thỉnh thoảng giở vài chiêu chơi xấu nho nhỏ cũng chẳng có gì to tát, thế nên cô cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem có nên thu Hiên Viên Túc làm đồ đệ hay không.

Thu đồ đệ, có một vài chỗ hơi khó xử.

Cô biết công dụng của quả Ngũ Hành là khiến cho cơ thể người có thể thu nạp linh khí ngũ hành, nhưng không dám chắc nó có tác dụng trong mọi trường hợp hay không, sợ không được như mong muốn, cuối cùng lại làm cho Hiên Viên Túc thất vọng. Chưa kể Tọa Hóa Kim Tiền đã ra ngoài ánh sáng, nhưng vườn linh động thiên thì vẫn chưa, chương môn La Cẩn và sư phụ cô vẫn nghĩ nó bị Tô Tinh Trầm cướp đi. Hiện tại Tô Tinh Trầm đã bỏ mình, lúc cô bấm báo lên cũng không nói đã tìm được vườn linh động thiên, bây giờ lại ngang nhiên lấy quả Ngũ Hành ra, chẳng phải là tự vả vào miệng mình à?

Mặt khác, cô cứ thấy thu Hiên Viên Túc xong, bồi phận đã loạn nay càng loạn hơn.

Tài Bảo đại gia biết được nỗi khổ não của cô thì cười vào mặt cô: “Thế thì trong tiệc chúc thọ người cứ việc phôi nhẫn của Tông chủ Ngũ Hành Tông ra, Hiên Viên Huyền sẽ gọi người một tiếng Tông chủ. Nào là Tông chủ đại giá quang lâm, lão phu vinh hạnh chịu không xiết, sau đó xếp cho người ngồi ở ghế đầu với La Cẩn. Sư phụ Lệ Thanh Hàn của người vai vế còn thấp hơn người, cha mẹ Hiên Viên Dạ còn phải đi qua hành lễ tiểu bồi với người. Còn Hiên Viên Túc á hử, cứ quỳ xuống đất dập đầu, hô sư phụ đại nhân tại thượng, xin nhận một lay của tiểu đồ, vị sư đệ chính quy

Hiên Viên Dạ của người cũng chỉ có thể ngóng thẳng cổ, đứng ngốc bên cạnh mà nhìn.”

Hắn nói xong thì lặn ra cười hô hô.

Đó chỉ là lúng túng khi cô lấy thân phận Tông chủ Ngũ Hành Tông phơi bày trước mặt mọi người thôi, nếu còn thêm cả thân phận đệ tử Cửu Huyền nữa thì đúng là quá loạn. Hàn Ngâm rồi trí kéo chiếc nhẫn Ngũ Hành đeo trên cổ ra, trút tiếng thở dài.

Cái nhẫn này thật là phiền, thật dễ đưa tới rắc rối, cho nên cô không dám đeo trên tay cho mọi người thấy. Cũng may phiền thì phiền, nó vẫn có chút tác dụng, cô phát hiện nhẫn ngũ hành này có tác dụng phòng ngự, có thể hóa ra một tấm lá chắn ngũ hành kết lại thành thực chất, so với lá chắn mà cô tự thi triển ra lại có khả năng chịu đựng và hút thương tổn nhiều hơn. Nếu gặp phải tình huống nguy cấp, có thể lấy nó ra cứu mạng.

“Chuyện thu đồ đệ để bàn sau đi.” Hàn Ngâm nhét nhẫn Ngũ Hành vào trong vạt áo, quyết định tùy duyên, không cưỡng cầu nữa. Nếu thời cơ chín mùi, có thể nhận được Hiên Viên Túc là chuyện tốt, không thì cũng chẳng có gì đáng tiếc, chỉ tại cô với nó vô duyên thôi.

“Mà nè.” Hàn Ngâm liếc xéo Tài Bảo còn đang cười lẩn lộn: “Phi kiểm ta bảo người luyện đâu, người luyện xong chưa?”

Tài Bảo thoát cái cảm giác như bị ai bóp cổ, vẻ mặt cũng có hơi khó coi.

Hàn Ngâm không buông tha: “Gần đây Nha Nha đào không ít huyền tinh trần khoáng cho người, người đừng nói với ta là người chưa luyện đấy nhé.”

Tài Bảo đại gia nhìn láo liên, nói lảng đi: “Túi Càn Khôn của Phương Dữ khó luyện ghê nơi!”

“Túi Càn Khôn đó hai mươi ngày trước người đã luyện xong rồi!”

“Ta còn sửa ngọc phù thể thân cho người nữa.”

“Chỉ tốn có nửa ngày!” Hàn Ngâm đỡ trán nói: “Đừng kiếm cố nữa, khai thật đi, người có luyện chưa?”

Tài Bảo thấy trốn không thoát, đành phải phun ra một đồng mảnh vụn sáng lấp lánh.

Hàn Ngâm bước tới nhìn vào, những mảnh vụn này có hình dạng như nguyệt nha đủ loại kích cỡ, còn tỏa ra kiếm khí sắc bén, lướt ngón tay qua là đủ xước một đường rỉ máu, dùng chúng để làm ám khí là dư sức.

Cô híp mắt lại: “Đây là phi kiếm?”

“Coi là vậy đi!” Tài Bảo có chết cũng kiêu căng tới cùng: “Bổn đại gia ghét nhất là thấy người ta cầm phi kiếm, quá tục, binh khí này rất tốt nhé, có thể tấn công, có thể phòng thủ, còn có thể bắn, mấy chuyện phi kiếm làm được nó đều làm được tốt, còn có phong cách độc đáo, không giống bình thường, số lượng lại nhiều...”

Hắn càng nói giọng càng nhỏ, vì thấy sắc mặt Hàn Ngâm đã đen sì, cuối cùng không thể làm gì hơn là khai thật: “Được rồi được rồi, không cần nhìn ta chòng chọc như vậy đâu, ta thừa nhận ta luyện nát rồi có được chưa, nguyên liệu của kiếm này luyện hai lần rồi không thể luyện nữa, người xài tạm đi.”

“Không thể nào chấp nhận được!”

Một thanh phi kiếm lạnh lặn lại nát bấy ra thế này, Hàn Ngâm khóc không ra nước mắt. Thật ra không phải cô chung tình với kiếm, mà là nó tiện mang theo, hơn nữa dùng kiếm quyết Cửu Huyền điều khiển một thanh phi kiếm, kiếm thể mới đủ sắc bén. Nếu đổi thành mảnh vụn Nguyệt Nha,

lẽ nào lúc đụng phải kẻ thù cô còn phải lục từng mảnh từng mảnh ra, sau đó luống cuống tay chân, bắt chước mấy chiêu tạp kỹ mãi nghệ hoa cả mắt ngoài đường sao.

Trong lòng Tài Bảo biết lần này mình sai rồi, kêu ngạo gì đó loáng cái đều mất hết, cất giọng đầu hàng: “Được rồi được rồi, ta sẽ mài thử giúp người, coi có ghép lại thành binh khí được không.”

Nói xong hắn nuốt ực hết đồng mảnh vụn vào bụng, sau đó trầm mặc lâu thật lâu, tới khi nhổ ra, mảnh vụn đã ghép lại thành một chiếc vòng hoàn hảo, hắn lập tức phồng mũi cười rộ lên: “Xem đi, Nhật Nguyệt luân! Có thể dùng để ngự không phi hành, lúc lâm trận đánh địch thì rã nó ra, chẳng những có thể tấn công địch, mà còn có thể quán quanh người hộ thể!”

“Đúng đúng, thời khắc mấu chốt còn có thể dùng làm ám khí!” Hàn Ngâm bất đắc dĩ bỏ binh khí này vào tay thử, thấy dùng kiếm quyết Cửu Huyền điều khiển không tính là quá khó khăn, hơn nữa còn có thể rã thành nguyệt nha vờn quanh người để hộ thể. Chẳng qua cô vẫn chưa dùng nó thành thạo, cần luyện nhiều hơn, kéo tới lúc nguy cấp lại lóng ngóng.

Không hài lòng cũng chẳng còn cách nào khác, bao nhiêu huyền tinh trân khoáng trong tay cô đều đập lên thanh kiếm này cả rồi, bây giờ muốn luyện thêm thanh khác cũng không được. Cô cũng chẳng thể nào coi lời khách sáo lần trước của Chu Tình Nhi là thật, rồi chạy đi cướp nguyên liệu luyện khí của người ta. Vì dù Chu Tình Nhi có rộng rãi làm tròn lời hứa, thì Tống Việt và Du Tịch Bình cũng sẽ lăm mồm, mượn việc này để chế nhạo sự phụ cô và cô, chẳng lợi đường nào.

Hàn Ngâm thu Tài Bảo đại gia vào xong bèn ra ngoài luyện tập binh khí kỳ lạ này, nhưng trong chốc lát muốn thu phóng tự nhiên hình như rất khó, trái lại còn cắt cho cả người cô đầy vết xước rướm máu, mấy cái cây

ngoài nhà cũng gặp họa lây, bị cô tước gọt tới nỗi cành lá chia lìa, rơi rụng đầy đất.

Hiên Viên Túc cười đám mây nhỏ của nó bay tới từ lúc nào chẳng hay, trôi lơ lửng ở cách mặt đất ba thước, chống cằm im lặng nhìn cô, lát sau không nhịn được bèn lên tiếng: “Hàn tử tỷ, tỷ có thù với bản thân sao?”

Đây là cười nhạo à?

Hàn Ngâm cúi đầu nhìn thương tích trên người mình, có hơi ủ rũ: “Ta cũng đâu muốn, nhưng tại binh khí này không tiện tay lắm.”

Hiên Viên Túc lại lớn giọng nói: “Không tiện tay thì đổi đi, có cần ta dẫn tỷ tới Tàng Kiếm thất của phụ thân ta chọn một cái không?”

Hàn Ngâm khó xử: “Cám ơn, nhưng không cần đâu.”

Binh khí dùng của mình vẫn tốt hơn, hơn nữa cô chiếm lợi cũng có nguyên tắc, làm thịt chín không làm thịt sống! Nếu như câu này là Mộ Thập Tam nói với cô, cô tuyệt đối không từ chối, nhưng Mộ Thập Tam...

Cô cố gắng dời suy nghĩ của mình đi, lau mồ hôi rồi nói với Hiên Viên Túc: “Đệ đừng đứng ở đây, bằng không đao kiếm không có mắt, có làm đệ bị thương thì ta cũng bỏ mặc.”

Hiên Viên Túc nhìn thứ binh khí trong tay cô, bữu môi nói: “Thế đây là đao, hay là kiếm!”

Lại bị cười lần hai!

Hàn Ngâm triệt để mất bình tĩnh: “Hiên Viên Túc, ta cảnh cáo đệ tránh xa ta ra!”

Hiên Viên Túc cười đám mây của nó, cười ha ha bỏ đi một nước.

Hàn Ngâm bực mình một lúc rồi tiếp tục luyện binh khí của mình. Tính cô luôn bướng bỉnh, đã xác định việc gì thì phải làm cho bằng được, với lại chẳng phải chỉ bị cắt hai ba đường thôi sao, về rồi lấy thuốc bôi là lành ngay, còn dễ hơn là lừa gạt sư thúc.

Cô luyện mãi tới khi trăng sao giăng đầy trời, cảm thấy bản thân có chút tiến bộ, không bị binh khí làm tổn thương nữa mới ngừng tay, sau đó ngự không bay tới con suối trong ngọn núi gần bên, tắm táp sạch sẽ rồi xử lý vết thương, xong xuôi mới thay một bộ đồ mới bay về.

Mới đến trước nhà, cô còn đang do dự có nên đi tìm Phương Dữ hay không, nhắc hăn ngày một là mười bảy, đúng vào thọ thần của Hiên Viên Huyền, bảo hăn ngày mai đừng đi chơi đâu, về sớm nghỉ ngơi. Nào ngờ đúng lúc này chợt nghe sau lưng có người gọi mình: “Tiểu Ngâm.”

Những người khác đều gọi cả tên lẫn họ của cô, nếu không thì là sư tỷ sư muội, chỉ có Hiên Viên Dạ, lúc trước gọi cô là sư tỷ, nhưng sau khi tới Toàn Cơ phái thì luôn gọi cô là Tiểu Ngâm. Cũng may Hàn Ngâm nhập môn sớm hơn hăn, nhưng tuổi lại nhỏ hơn hăn, thế nên hăn có gọi như thế cũng không quá phận.

Hàn Ngâm xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Hiên Viên Dạ đập ánh trăng bước đến, bèn cười nói: “Khéo ghê, ta cũng mới vừa về, nếu đệ tới sớm một chút là không tìm thấy ta rồi.”

Hiên Viên Dạ mỉm cười, không nói mình đã chờ ở đây hơn nửa canh giờ, chỉ đưa cái hộp gỗ khắc hoa trong tay cho cô.

“Đây là gì thế?” Hàn Ngâm ngơ ngác nhận lấy: “Là đồ ăn sao?”

Hiên Viên Dạ lắc đầu buồn cười: “Nghe tiểu Túc nói tỷ bị thương, nên ta mang ít thuốc tới cho tỷ, tỷ thử xem, đây là Ngưng Ngọc Sương của Toàn Cơ phái, so ra có lẽ kém hơn Huyết Ngọc Sinh Cơ của Cửu Huyền, nhưng hiệu quả cũng không tệ lắm.”

Ban đầu Hàn Ngâm nghe là thuốc trị thương đã muốn trở tay trả hộp gỗ lại cho hắc, nhưng nghe tới về sau thì tay lại rút về. Không tồi không tồi, vừa hay Huyết Ngọc Sinh Cơ mà Mộ Thập Tam cho đã dùng hết rồi, cô cũng cần chuẩn bị ít linh dược trên người để ngừa bất trắc. Thế là nở nụ cười tươi rói, nhận lấy: “Cám ơn, lại để đệ nhọc lòng rồi.”

Hiên Viên Dạ tặng thuốc xong nhưng không có ý định cáo từ, mà nhìn cô với ánh mắt dò hỏi, nói: “Đi dạo quanh đây một lát nhé?”

Đêm vẫn chưa khuya, dù sao về phòng cũng không ngủ được, đúng lúc Hàn Ngâm cũng muốn ngắm sao trên biển, nhân tiện muốn dò thử ý của Hiên Viên Dạ, xem hắc có cách nào lấy được quả Ngũ Hành không, nếu có, thì có lẽ cô có thể quang minh chính đại thu Hiên Viên Túc làm đồ đệ. Thế nên cô cũng không từ chối, nói được rồi sóng vai bước đi cùng hắc.

~ Hết chương 131 ~

Hí hí, có gian tình, Tiểu Ngâm nhà ta cũng có giá lắm chứ đùa à ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Bắt Nạt

Bắt nạt

Edit: Yunchan

Màn đêm trên biển sâu hút thăm thẳm, gió cũng se se, trăng và sao lấp lánh bên trong lòng trời.

Hàn Ngâm chọn một tảng đá ngầm ngồi xuống, nhìn về nơi tiếp giáp giữa biển và trời phía đằng xa.

Hiên Viên Dạ đứng tần ngần giây lát, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, chỉ cách cô có nửa thước.

Hai người nhất thời rơi vào im lặng, không ai lên tiếng.

Một lát sau, Hàn Ngâm bỗng bật cười: “Ta nhớ bình thường đệ đâu im lặng thế này, hay mấy hôm nay mệt tới thăm rồi, muốn ra ngoài hứng gió biển, không muốn nói chuyện sao?”

Muốn nói chứ, hơn nữa còn muốn nói rất nhiều, nhưng sau khi nhìn thấy cô, bỗng nhiên cảm thấy mở lời thật khó khăn, cần phải chuẩn bị một chút.

Hiên Viên Dạ cười khổ não.

Hắn không nói lời nào, Hàn Ngâm bèn thành thật khơi chuyện chẳng chút khách sáo: “Đệ có biết quả Ngũ Hành không?”

“Biết.” Câu này khiến tâm trạng đang căng thẳng của Hiên Viên Dạ thoáng thả lỏng, hắn đáp ngay: “Ta luôn muốn hỏi tỷ, nghe nói tỷ tu Ngũ hành linh khí, có phải vì ăn quả Ngũ Hành?”

Hàn Ngâm chỉ cười chứ không trả lời vấn đề của hắn: “VẬY mọi người không nghĩ tới chuyện cho Tiểu Túc ăn thử quả Ngũ Hành xem sao à, biết đâu nó có thể tu luyện.”

“Cách này chúng ta đã nghĩ tới.” Hiên Viên Dạ buồn bã nói: “Tổ phụ còn phái người bỏ bao công sức để tìm được một quả Ngũ Hành, nhưng vẫn chưa cho Tiểu Túc ăn.”

Nghe có quả Ngũ Hành, Hàn Ngâm mừng rỡ trong lòng, nhưng vẫn khó hiểu: “Tại sao không cho nó ăn?”

Hiên Viên Dạ chỉ đáp bốn chữ: “Hỗn Nguyên tâm pháp.”

Ánh mắt hắn nhìn Hàn Ngâm đầy phức tạp, cô là người tu Ngũ hành linh khí, nên cũng biết rõ hơn ai hết không có Hỗn Nguyên tâm pháp, dù tu tới Đan Thành cũng chỉ thọ không quá trăm năm, không thể thành tiên.

Vừa nghĩ tới điều này, ngực hắn đã thắt lại.

Tất nhiên hắn xuất thân từ tu tiên thế gia, biết rõ tu tiên không phải chuyện dễ dàng. Mặc dù tu linh khí đơn hành, trong trăm người có hai ba người phi thăng thành tiên là đã khá lắm rồi, những người còn lại cùng lắm chỉ kéo dài thọ mệnh trăm năm, cuối cùng vẫn chết già. Tu tiên và trường sinh, hai chuyện này từ trước đến nay không thể đánh đồng, nhưng có hy vọng còn hơn là vô vọng. Chỉ khi nào đối diện với tương lai mà mình chưa biết thì mới có động lực để cố gắng, còn đã biết trước, thì chỉ tổ làm tinh thần sa sút.

“Tu Ngũ hành linh khí đã định trước là không thể thành tiên, Tiểu Túc còn nhỏ, chờ vài năm nữa rồi tu luyện vẫn còn kịp.” Hiên Viên Dạ rầu rĩ: “Tổ phụ còn muốn thử cách khác, hiện tại đang tìm dược liệu để điều chế Bồ Nguyên đan.”

“Bồ Nguyên đan?”

“Sau khi ăn Bồ Nguyên đan có thể thay đổi thể chất của con người, nhưng dược liệu quý hiếm khó tìm, chưa tập hợp đủ, hơn nữa ít nhất phải luyện trên năm năm, lò giữ ngày đêm không thể tắt, khả năng luyện thành không quá lớn.”

Vậy sao!

Hàn Ngâm chống cằm cân nhắc xem có nên thu Hiên Viên Túc làm đồ đệ hay không, cô thấy đứa trẻ này không tồi, nhưng lại có xuất thân không tầm thường, nếu có cách khác để tu luyện thì chưa chắc đã chịu bái cô làm thầy, dù sao chính cô cũng mới vào Cửu Huyền có hai năm, tu vi cũng không tính là cao, nhìn sao cũng không có tư cách thu đồ đệ. Nếu như vừa mở miệng đã bị người ta cho là đồ bịp bợm, cự tuyệt ngay tại chỗ, cảm giác này rất là sâu!

Hiên Viên Dạ chợt nói: “Một lò Bồ Nguyên đan nhất định không chỉ có một viên, nếu có thể luyện thành, sau này ta sẽ tìm tổ phụ xin một viên.”

Hàn Ngâm đang suy tư chuyện khác, lơ đãng hỏi: “Xin làm gì cơ?”

Hiên Viên Dạ nhìn cô với ánh mắt sáng rực: “Nghe nói chỗ Chu sư bá có Tán Linh đan, tỷ nên ăn Tán Linh đan trước, rồi thêm Bồ Nguyên đan, có thể tu luyện lại lần nữa.”

Hàn Ngâm ngớ ra giây lát, nhất thời không hiểu kịp tại sao mình phải mất công ăn đan này rồi uống đan kia để luyện lại lần nữa. Sau đó mới nhớ ra chuyện mình tìm được Hỗn Nguyên tâm pháp, ngoài một số ít người ra

thì trên dưới Cửu Huyền không ai biết nữa, nghĩ tới đây chợt bật cười: “Đa tạ ý tốt của đệ, nhưng ta không cần Bồ Nguyên đan đâu.”

Hiên Viên Dạ có hơi bối rối: “Tỷ không nỡ tàn mất tu vi sao?”

Hàn Ngâm cười tinh nghịch: “Tu luyện gian nan, đương nhiên không nỡ.”

Hiên Viên Dạ cố thuyết phục: “Tỷ mới vào Cửu Huyền hai năm đã tu tới Ngưng Luyện, ngộ tính cực cao, dù tu luyện lại lần nữa cũng mất cùng lắm là ba bốn năm thôi, còn có hy vọng thành tiên nhiều hơn.”

Hàn Ngâm thấy bộ dạng nghiêm túc khuyên bảo này của hãn thật là làm người ta muốn trêu, bèn buột miệng trêu chọc hãn: “Hiên Viên sư huynh quá khen quá khen, thật ra ngộ tính của muội cực kém, chỉ có số là đỏ thôi, không gánh nổi lời khen của huynh đâu.”

Một câu gọi đùa “Hiên Viên sư huynh” làm mặt Hiên Viên Dạ nóng lên, tuy trời tối đen không thể nhìn thấy nhưng hãn vẫn mất tự nhiên quay mặt đi. Khổ nỗi Hàn Ngâm ngồi rất gần, tránh được ánh mắt cô nhưng lại không thoát được mùi hương tỏa ra thoang thoảng trên người cô sau khi tắm, lòng lại khẩn trương lần nữa, khiến hãn có loại xúc động muốn thổ lộ hết nỗi lòng.

Hàn Ngâm không biết hãn đang suy nghĩ gì, nhưng thấy hãn thật lòng suy nghĩ cho mình thì không trêu hãn nữa, mà thử thăm dò: “Nếu Tiểu Túc có thể tu luyện, Hiên Viên chương môn sẽ để nó vào môn phái khác sao?”

Giờ phút này tâm tư của Hiên Viên Dạ hoàn toàn không đặt lên việc đó, lơ đãng đáp lại: “Có lẽ không, Tiểu Túc không giống ta, trời sinh đã thích luyện khí, vừa hay Toàn Cơ phái lại chuyên về luyện khí, nó ở lại đây vẫn tốt hơn tới môn phái khác.”

Hàn Ngâm nghe vậy thì hơi thất vọng, nhưng ngẫm lại cũng đúng. Nếu Hiên Viên Túc thích luyện khí, ở lại Toàn Cơ phái là lựa chọn tốt nhất, không bàn tới thứ khác, chỉ nói riêng về nguyên liệu luyện khí thôi cũng tìm được dễ dàng, xem ra chuyện cô muốn thu đồ đệ hoàn toàn là suy nghĩ một phía rồi.

Nghĩ tới đây, cô lại càng cảm tên điên Nghiêm Tử Ngọc đào hố cho người ta nhảy hơn gấp bội. Ba đồ đệ, còn phải bồi dưỡng tới Đan Thành, chuyện vừa khổ vừa khó này phải ngâm tới năm nào tháng nào mới xong đây hả!

Hai người theo đuổi những suy nghĩ khác nhau, nhất thời không ai nói chuyện, chỉ có tiếng sóng biển vỗ rì rào đánh vào bờ cát từng đợt.

“Tiểu Ngâm, ta có một câu muốn nói với tỷ.” Rốt cuộc Hiên Viên Dạ cũng hạ quyết tâm mở lời, đây là mục đích thật sự hãn mời Hàn Ngâm tới Toàn Cơ phái làm khách, thời gian cứ trôi qua vùn vụt, nếu không nói, hãn sợ là sau này khó tìm được cơ hội nào thích hợp.

“Đệ nói đi.” Hàn Ngâm không để tâm lắm, cúi người sờ sờ mảnh vỏ sò dưới chân, thấy nó xinh xắn lấp lánh, bèn nhủ thầm có nên nhặt một ít về khâu thành mấy cái vòng tay không.

Cô càng ung dung tự nhiên thì Hiên Viên Dạ lại càng khẩn trương hơn, tim đập cũng dồn dập theo, trong lòng bàn tay đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, điểm chết người là hãn lại không thốt được ra lời. Không phải lo lắng sau khi bày tỏ sẽ bị cự tuyệt, vì bị cự tuyệt rồi vẫn có thể tiếp tục cố gắng, hãn chỉ lo lỡ như chọc cho Hàn Ngâm đổi, sau này giữ khoảng cách với hãn, cắt đứt quan hệ, vậy chẳng khác nào đòi mạng hãn.

Hàn Ngâm đợi một hồi vẫn không thấy hãn lên tiếng, bèn liếc hãn với vẻ kỳ quái: “Có chuyện gì thì nói đi, sao ấp a ấ� ứng thế.”

Nếu không nói thì sẽ bị khinh thường.

Rốt cuộc Hiên Viên Dạ hạ quyết tâm, bật thốt lên: “Thật ra ta...”

Lời vừa ra khỏi miệng đã bị một giọng lười biếng cắt phăng: “Thật ra hần muốn nói trời không còn sớm, xin người đừng ngồi ở đây nữa, nên trở về tắm rửa rồi ngủ đi.”

Cái giọng này... cái giọng này...

Hàn Ngâm thoát cái cứng đờ, hoài nghi có phải mình bị ảo thính hay không. Nhưng tới khi ngoảnh đầu qua, đập vào mắt cô là một đôi mắt cực kỳ quen thuộc, trong con người mang theo ý cười lười nhác thờ ơ, còn ẩn giấu một loại cảm xúc khó thể nhận ra, dưới ánh sao càng thêm sâu thẳm khó lường.

Mộ Thập Tam ngồi trên lưng Xích Ly, nhìn xuống từ trên cao, hơi cúi người nói: “Thế nào, mới một tháng không gặp mà đã không nhận ra sao?”

Nhận ra! Có hóa thành tro cũng nhận ra!

Đáng giận, hóa ra hần còn biết mình làm lơ cô một tháng!

Hàn Ngâm gọi hồn về từ trong vui mừng và bất ngờ tốt độ, thềm cắn răng, quyết định tạm nhận.

Hiên Viên Dạ bị người ta cắt ngang lời bày tỏ không chút nề tình, trong lòng kêu than dậy đất một hồi cũng hoàn hồn lại: “Mộ sư thúc...”

Mộ Thập Tam hơi đảo mắt qua, liếc hần: “Chẳng phải nói muốn về ngủ sao, tại sao người còn chưa đi?”

Ai nói muốn về ngủ?!

Rõ ràng là y tự quyết định!

Hiên Viên Dạ bị đánh phủ đầu, nhưng lại không tiện chống đối Mộ Thập Tam, đành phải giả vờ không nghe thấy, dờ khóc dờ cười nói: “Sao không thấy chương môn và các sư bá khác, chỉ có một mình sư thúc tới thôi ư?”

Vốn dĩ hắn cũng không tin lời đồn đang xôn xao Cửu Huyền đạo gần đây, bởi vậy hoàn toàn không nhớ ra, chỉ nghĩ Mộ Thập Tam tới đây chúc thọ nhưng tới không đúng lúc, tình cờ phá hoại lời tỏ tình của hắn, nên trong lòng chỉ thầm kêu không may mà thôi.

Mộ Thập Tam ghét hắn hỏi mấy câu thừa thãi: “Người về xem thì biết.”

Hiên Viên Dạ câm nín, xem ra đồng môn nói không ngoa, vị sư thúc này quả nhiên không thể ở gần.

Hắn đành phải đảo mắt nhìn qua Hàn Ngâm, dùng ánh mắt hỏi cô có muốn về hay không. Nào ngờ Mộ Thập Tam đã giành trước, đưa tay cho Hàn Ngâm, nói: “Lên đây.”

Hiên Viên Dạ sửng sốt, vội ngăn lại: “Ta và Tiểu Ngâm đi chung...”

Còn chưa nói dứt câu đã bị Mộ Thập Tam đảo mắt qua, cắt ngang lần hai: “Tự về đi!”

Sư thúc quả là ngang ngược!

Hiên Viên Dạ còn chưa kịp lý luận với hắn, đã thấy hắn kéo Hàn Ngâm lên Xích Ly, sau đó Xích Ly hóa thành một đạo phi hồng, biến mất trong màn đêm sâu hút.

Trên Xích Ly, bầu trời đêm bát ngát.

Thấy bây giờ chỉ còn lại hai người, phiền muộn dồn nén suốt một tháng qua lập tức được Hàn Ngâm trút hết ra ngoài.

Cô cười khẩy: “Hóa ra sư thúc vẫn còn sống à!”

Mộ Thập Tam cười khê: “Ngại quá, vẫn đang làm hại nhân gian.”

Hàn Ngâm nghiêng răng mắng: “Người tốt đoán mệnh, kẻ xấu sống dai, cổ nhân nói cấm sai!”

Mộ Thập Tam đáp thản nhiên: “Cần gì phải mắng người quanh co, chẳng bằng người cứ nói thẳng ra, người tu tiên toàn là kẻ xấu.”

Người này vẫn thích bắt nạt người ta như trước...

Hàn Ngâm tổn hơi thừa lời lý sự thật lâu, muốn khẩu chiến với hãn một trận để phát tiết tâm trạng, đâu ngờ mới đấu hai câu đã bại trận, sức chiến đấu bị đánh tan tác khiến cô suy tụt chút nữa rơi lệ đầm đìa, đành phải duỗi ngón tay lên người Xích Ly, hung hăng đâm, đâm!

Đâm chưa được hai cái, tay đã bị hãn nắm chặt.

Tim Hàn Ngâm đập rộn lên, lắc lắc cổ tay muốn giãy ra, nào ngờ tay kia của hãn cũng vòng qua eo cô, còn vô lại gác cằm lên vai cô, nhẹ giọng cười: “Ngồi ngoan, đừng nhúc nhích, nếu ngã từ đây xuống, không chừng người khác sẽ tưởng là đôi ta tự sát vì tình.”

Hoàn toàn hết cách!

Hàn Ngâm đành phải giả vờ như không có gì xảy ra, rũ mắt nói: “Rốt cuộc tháng trước ngài làm gì thế?”

“Ừm.” Mộ Thập Tam lười biếng nói: “Luyện một lò đan, sau đó phát gốc trong Tương Ly điện.”

Câu này làm cơn giận vừa nguôi lại bùng lên lần nữa, Hàn Ngâm cắn răng gằn từng chữ: “Mộ Thập Tam, muốn gạt người cũng phiền ngài bịa ra lý do nào đáng tin chút đi!”

~ Hết chương 132 ~

Tung bông, sư thúc được mẹ kể thả ra roài, chuẩn bị ăn đường nào anh em ơi, chẹp chẹp ~ (^ ⇨ ^)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Vô Cùng Thân Thiết

Vô cùng thân thiết

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm hơi nghiêng mặt qua, ánh sao in vào mắt phát ra tia sáng lập lòe, trông bộ dạng rõ là bị chọc cho điên tiết.

Mộ Thập Tam lại thích nhất là thấy dáng vẻ tức giận của cô, hẳn chẳng có lấy tí xấu hổ nào mà còn cười lười, thân nhiên nói: “Ta lừa người thế nào?”

Hàn Ngâm hừ lạnh: “Ngài nói luyện đan, chứng cứ đâu!”

Đây đúng là cố ý làm khó dễ, vì dù hẳn luyện đan thật cũng chưa chắc mang theo người.

Mộ Thập Tam biết tổng ý đồ của cô, đáp: “Cảm phiền.”

“Cảm phiền gì!”

“Đan dược ở trong ngực.” Ý là muốn thấy thì tự lấy.

Hự, thò tay vào ngực, sờ qua sờ lại?

Cử chỉ này hình như hơi thân mật quá trớn, còn làm cho người ta suy nghĩ viễn vông!

Hàn Ngâm tiến thoái lưỡng nan chốc lát, sau đó bèn hừ giọng: “Đừng tưởng làm vậy là làm khó được ta, chẳng phải chỉ soát người thôi sao, cũng không phải chưa soát bao giờ!”

Cô nghiêng người, tay trái mò vào trong vạt áo hăn giở trò không chút khách sáo, kết quả moi ra được một viên châu đưa tin, cô nhìn thoáng qua, bỏ vào rồi lục tiếp.

Mộ Thập Tam nâng cằm, nét mặt vẫn tự nhiên, chỉ rừ mắt hỏi một câu băng quơ: “Người từng soát người ai nữa?”

Hàn Ngâm đang bận nên cũng thuận miệng đáp mà chẳng suy nghĩ gì: “Lạc sư huynh, ta lột sạch huynh ấy.”

“Lột sạch?” Ánh mắt Mộ Thập Tam lóe lên, giọng điệu có vẻ bất thiện.

“Đúng, chẳng những lột y phục, mà tới trâm cài tóc, ngọc bội, túi Càn Khôn cũng lột tất tần tật.” Hàn Ngâm vẫn chưa tỉnh ngộ, vẫn lải nhải liên miên: “Không thì ngài nghĩ làm sao ta tới được Cửu Huyền? Nếu chỉ tình cờ gặp nhau trên đường, thì Lạc sư huynh tới liếc cũng chẳng thèm liếc tới ta.”

Mộ Thập Tam chợt hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu gặp Hàn Ngâm, mình mẩy cô lấm lem bùn đất, trên gương mặt cười ngọt ngào là một nỗi không che giấu được, còn mang theo chút giảo hoạt cảnh giác, như một đứa trẻ lạc đường ở bên ngoài rất lâu, nắm chặt lấy tay Lạc Vân Khanh mà chẳng dám thả lỏng mấy may. Nhưng cặp mắt len lén ngược lên nhìn người, lại trong trẻo như ngôi sao mai sáng nhất trên bầu trời trước khi ánh bình minh lộ dạng, cứ nhìn hẩn chằm chằm như thế, trong mắt ánh lên vẻ sợ hãi, si mê và hiếu kỳ.

Mọi khi gặp phải ánh mắt như thế, hăn sẽ nhếch mép cười trào phúng, quay lưng bỏ đi ngay lập tức. Nhưng hôm đó bất ngờ là, hăn bỗng đứng lại

nhìn cô lâu hơn, có lẽ vì cô còn nhỏ tuổi, trong ánh mắt không có dự niệm muốn vồ lấy hân, chỉ đơn thuần là thưởng thức ca tụng, nên không làm hân thấy khó chịu.

Lần thứ hai gặp cô, lúc này hân mới phát hiện tuổi cô hình như không nhỏ như vậy, cũng coi như là thiếu nữ tuổi dậy thì, chẳng qua có lẽ vì đã hơi thích nghi với hoàn cảnh, khiến bản tính lóc chóc lém lỉnh của cô lộ ra, cả cái tính lưu manh vô lại cũng bộc lộ ra một cách vô cùng điêu luyện.

Thật kỳ lạ, hân vẫn không thấy đáng ghét, thậm chí còn thấy tiểu sư diệt này có vẻ đáng yêu, biết điều thức thời, đối đáp trôi chảy, còn dễ nhìn hơn những người có chuyện thì nghiêm trang, không có chuyện cũng nghiêm trang trong phái. Hơn nữa tính tình cô được giãn được, cứng cỏi nghị lực, da mặt cũng dày, có trêu thế nào cũng không sao. Đặc biệt là lúc bám người, cái nghị lực nếu không chiều theo quyết không buông tha đó làm người ta có hơi bất lực.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, khiến thần sắc Mộ Thập Tam trở nên khó lường.

Lúc này Hàn Ngâm đã lục ra được một lọ đan hoàn màu son to cỡ hạt đậu, đổ ra lòng bàn tay, cúi đầu nghiên cứu: “Là cái này sao, có ích lợi gì thế?”

Mộ Thập Tam nhìn lướt qua: “Nội đan Mị Linh hồ đã luyện hóa, tặng cho người.”

Chẳng biết do bản tính trời sinh hay là phản xạ có điều kiện, nói tóm lại vừa nghe có đồ xịn, trên môi Hàn Ngâm lập tức cong lên nụ cười ngọt ngào, miệng cũng ngọt theo: “Sư thúc thật là tốt!”

Nhưng vừa dứt câu cô đã ngẩn ngơ, ngẫm lại thấy không hợp lý!

“Mộ Thập Tam!” Nụ cười ngọt ngào loáng cái biến mất, cô nhét trả đan hoàn lại cho hắn, sừng sộ nói: “Đừng tưởng chỉ một lọ đan dược là mua chuộc được ta!”

Mộ Thập Tam cười ha hả: “Vậy ta sửa lại ngọc phù thể thân cho người nhé?”

“Không cần!” Hàn Ngâm có hơi động tâm, nhưng cuối cùng vẫn chống cự lại sự mê hoặc.

Cô không bị tính tham bảo vật của mình đánh bại, chỉ cố chấp moi cho ra chân tướng, giận tái mặt nói: “Ngài nói mình phát ngọc, chứng cứ đâu?”

Mộ Thập Tam cười nói: “Phát ngọc thì lấy đâu ra chứng cứ?”

“Không có chứng cứ thì rõ là đang gạt người, huống chi nếu ngài ở Tương Ly điện thật, thì mấy ngày trước ta đi tìm ngài, sao vòng hết hai vòng trong điện cũng không tìm thấy?” Hàn Ngâm cười lạnh: “Đừng giấu nữa, rốt cuộc ngài đi đâu?”

“Người muốn biết?”

“Đương nhiên!” Thật ra cô chỉ muốn biết hắn bận nên không đếm xỉa tới cô, hay căn bản là không thèm ngó ngang tới cô thôi.

Ánh mắt Mộ Thập Tam bỗng trở nên thâm trầm, nụ cười cũng không có ý tốt, kề sát tới mặt cô, thấp giọng nói: “Nếu người muốn biết, vậy chỉ bằng nói cho ta biết trước, tại sao người lại lột sạch Lạc Vân Khanh.”

Hự!

Lúc này Hàn Ngâm mới tỉnh hồn lại, phát hiện trong lúc bất cẩn đã tự đào hố chôn mình. Thế nhưng cô lại không thấy hắn hỏi điều này có gì là quái lạ, vì cô cũng đặt nghi vấn về hành tung của hắn y như vậy, cứ như

đây là điều đương nhiên phải biết. Cô chỉ bối rối vì năm đó lúc cô gặp Lạc Vân Khanh đã làm ra chuyện hơi vô sỉ, nói ra đúng là hủy hoại hình tượng rục rở của bản thân.

Thấy cô khó xử, bây giờ lại đến lượt Mộ Thập Tam cười lạnh: “Nói nhanh đi, ta đang chờ ngươi đây!”

Hàn Ngâm đành phải quay mặt lại, cặp mắt nói lí nhí: “Bán lấy tiền.”

Ánh mắt Mộ Thập Tam có vẻ quái dị: “Tên kia có thể đáng mấy đồng?”

Nếu không phải tay hăn còn đang ôm eo cô, Hàn Ngâm nghĩ có lẽ mình đã té lộn cổ khỏi Xích Ly từ lâu rồi, đến đây cô chẳng kịp để ý tới hình tượng gì nữa, vừa bực mình vừa buồn cười đáp: “Mộ sư thúc, ngài cố tình đó à? Không phải bán Lạc sư huynh, mà là lột đồ trên người huynh ấy đem đi bán!”

Mộ Thập Tam xoay mặt đi muốn nhin cười, nhưng cuối cùng vẫn không cầm được, cười phá lên.

Thật là, mắc cười tới vậy sao!

Hàn Ngâm lúng túng, vội chuyển đề tài: “Được rồi, ta nói cho ngài biết hết rồi, bây giờ tới lượt ngài!”

Mộ Thập Tam cười đã một trận mới nói: “Ta không đi đâu mà ở ngay trong Tương Ly điện.”

Lần này Hàn Ngâm phát cáu thật: “Còn lừa ta!”

Mộ Thập Tam lắc đầu nói: “Ngươi không tìm được ta vì ta đang ở trong mật thất.”

Hàn Ngâm ngẩn ra: “Mật thất?”

“Ừ.” Ánh mắt Mộ Thập Tam trầm xuống: “Ngay bên dưới lò luyện đan, ta cũng mới phát hiện đây thôi.”

Lò luyện đan cực nặng nên bình thường không ai di chuyển, vả lại còn rất dễ thấy, nhìn mỗi ngày sẽ tập thành thói quen, cũng dần sinh ra điểm mù trong lòng, hoàn toàn không nghĩ được bên dưới nó có cất giấu thứ gì mờ ám.

Đạo lý này Hàn Ngâm hiểu rõ, do đó gấp giọng hỏi: “Sao sư thúc phát hiện được?”

Mộ Thập Tam liếc cô, chẳng lẽ phải nói cho cô biết, vì mình tò mò nội đan Mị Linh hồ trộn chung với dược liệu khác, khi thành đan sẽ có tác dụng gì, vì vậy trong lúc thí nghiệm đã bất cẩn làm nổ tung cả lò luyện đan sao?

Không! Tuyệt đối không thể nói!

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Hỏi kỹ chuyện này làm gì?”

Hàn Ngâm nhướn mày, được rồi, thế thì hỏi trọng điểm: “Trong mật thất có cái gì?”

“Bí mật.” Mộ Thập Tam lời ít ý nhiều.

Đây chẳng phải là nói thừa sao!

Hàn Ngâm buồn bực, nhưng khi cô ngoái đầu lại nhìn trộm sắc mặt hắn, thì bật thốt lên: “Lẽ nào có liên quan tới thân thể của ngài sao?”

Mộ Thập Tam nhướn mày, không đáp.

Hàn Ngâm dè dặt ướm lời: “Ta bất cẩn đoán trúng rồi sao?”

“Có một chút, ta vốn chưa xác định, có điều...” Mộ Thập Tam nói tới giữa chừng thì ngừng lại, dường như không muốn thêm nữa.

Đáng tiếc Hàn Ngâm vốn lanh lợi, chuyện Mộ Thập Tam giấu cô không nhiều lắm, chỉ cần liên tưởng đôi chút là có thể đoán được đầu mối, bèn cất giọng hỏi hăn: “Bên Hồ Khản có tin tức rồi đúng không, những gì Giang Tĩnh Dạ điều tra được có liên quan tới thứ ngài phát hiện trong mật thất đúng không?”

Mộ Thập Tam gật đầu đành chịu.

Hàn Ngâm không quần lấy hăn gặng hỏi tới cùng, mà im lặng lại, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, chỉ cần không phải hăn cố tình phớt lờ cô, ghét nhìn thấy cô là tốt rồi!

Nghĩ rồi, cô thẳng thân xoay người ngồi đối diện với Mộ Thập Tam, sau đó vòng hai tay ôm lấy eo hăn, vừa mặt dày sàm sỡ vừa giở giọng lưu manh: “Nếu ngài muốn khóc thì ta không ngại đưa vai cho ngài mượn tạm đâu.”

Mộ Thập Tam nhất thời đen mặt, nhìn cô dở khóc dở cười một hồi, sau đó giơ tay lên xoa nhẹ tóc cô.

Hàn Ngâm thấy hăn không đẩy mình ra, bèn cười khi đắc chí trong lòng, mừng rỡ vì càng ngày càng chiếm tiện nghi của sư thúc nhiều hơn, chỉ cần hăn có thể xem chuyện tiếp cận cô thành một loại thói quen, như thói quen của cô trong mộng, vậy là ngày lừa gạt sư thúc thành công sắp tới tay rồi.

Có lẽ vì đề tài trò chuyện thay đổi nên bầu không khí cũng thay đổi, cử chỉ của hai người lúc này vô cùng thân mật, trong lòng chỉ còn lại ấm áp mà không có bất kỳ suy nghĩ gì khác.

Yên lặng một hồi, Mộ Thập Tam đột nhiên cười khê: “Sao người không hỏi?”

“Chẳng phải ngài không muốn nói sao?” Hàn Ngâm ngồi thẳng người dậy, cười tủm tỉm: “VẬY chờ khi nào ngài muốn nói thì nói cho ta biết là được rồi.”

Mộ Thập Tam nhướn mày châm biếm: “Hoặc là trở về, len lén chạy tới chỗ Hồ Khả hỏi Giang Tĩnh Dạ?”

Ặc, trúng tim đen...

Hàn Ngâm quỳnh lên: “Ngài không vạch trần ta thì sẽ chết sao!”

“Lòng tốt không được báo đáp!” Mộ Thập Tam hừ nhẹ: “Ta chỉ muốn nói cho người biết chiêu này vô dụng, vì ta đã đuổi Giang Tĩnh Dạ đi rồi, người có tới tìm Hồ Khả thì cũng toi công.”

Không phải đâu!

Hàn Ngâm bực mình ngược mặt lên: “Sư thúc không phúc hậu!”

Mộ Thập Tam nhìn vào mắt cô, trên mặt toàn là khiêu khích đắc ý.

Đắc ý gì hả, có giỏi thì cả đời cũng đừng để cô biết!

Hàn Ngâm không cam lòng tỏ ra yếu thế, cũng nhìn lại hãnh khiêu khích. Không ngờ ánh mắt vốn đường hoàng ngay thẳng của Mộ Thập Tam dần trở nên mơ màng, nếu nói lúc trước là ánh mắt trời rục rỡ, thì lúc này chính là mặt hồ phủ sương mờ, bên trong mang theo một loại mê hoặc dịu dàng, khiến ánh mắt cô cũng dần mềm lại.

Bầu không khí giữa hai người bỗng nhiên đậm chất ái muội, vậy mà Mộ Thập Tam còn hơi cong bờ môi, nở ra một nụ cười vô cùng mê hoặc, sau đó đưa tay lên, nhẹ nhàng vén lọn tóc mai lòa xòa của cô ra sau tai.

Cử chỉ vô cùng thân thiết này khiến mặt Hàn Ngâm đỏ lên, điều làm cho cô luống cuống hơn chính là, Mộ Thập Tam vén tóc cho cô xong, ngón

tay thon gầy lại dừng ở đó không rút lại, khẽ khàng đặt ra sau đầu cô, gương mặt vô cùng tuấn tú của hắn từ từ áp sát tới mặt cô.

Đây đây đây là...

Hàn Ngâm căng thẳng tới mức sắp ngẹt thở, ý định lừa gạt sư thúc đã bị ném lên chín tầng mây từ đời nào, giờ khắc này, vẻ mặt cô lại hoang mang e lệ, trông giống như sắp bị người ta lừa gạt hơn.

Nhưng Hàn Ngâm suy cho cùng vẫn là Hàn Ngâm, có đôi khi sẽ làm ra vài chuyện mà người bình thường không thể làm. Khi cô khẩn trương tới đỉnh điểm, đầu óc mơ hồ, một câu nói không cần qua trạm kiểm soát của tư duy, khiêu chiến bản tính vô sỉ cực hạn của cô bỗng nhiên trôi tuột ra...

“Mộ sư thúc, ngài muốn hôn ta sao?”

Tay Mộ Thập Tam cứng đờ, đôi môi dừng lại cách môi cô chỉ trong gang tấc, sau đó thoáng nhấc mắt, nhìn thấy đôi mắt luống cuống phủ sương của cô như mắt nai con đang hoảng sợ.

Ban đầu hình như, có lẽ là muốn hôn cô, nhưng lại bị cô vô tình chen ngang mất...

Ánh mắt Mộ Thập Tam rối rắm phức tạp, cuối cùng căng ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc: “Người có thể không nói chuyện không?”

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 133 ~

Lần này mà để hụt kiss scene là tui cắn Tiểu Ngâm chết luôn vì cái tội hỏi ngu cho coi, hiu hiu, chờ lâu quá mà, tui khổ quá mà ㄹ(͡° ͜ʖ ͡°)ㄹ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Không Cho Nói

Không cho nói

Edit: Yunchan

Sau cơn khó thở vì không cho nói, Hàn Ngâm chợt hồi hận tới phát khóc.

Đừng nói là vượt mất cơ hội tốt, chỉ riêng câu đó thôi cũng đủ làm cái mặt dày cui của cô đỏ rần, khiến cô chỉ muốn mua miếng đậu hủ đâm đầu vào tự sát cho xong. Thế là sau cơn xúc động, cô thầm nhủ đã lỡ lật bình thì lật cho nốt, bèn thốt ra thêm một câu kinh người khiến bọn ngụỵ đạo sĩ phải chỉ vào sống lưng cô mà mắng hạ lưu vô sỉ.

Cô nói: “Đến lượt ta hôn ngài được không?”

Bị đánh bất ngờ, Mộ Thập Tam lại ngẩn ngơ lần hai, ánh mắt lóe lên, sau đó càng thêm sâu hút không thấy đáy.

Không phản đối nghĩa là đồng ý!

Hàn Ngâm sợ mình mất đi dũng khí, cũng sợ Mộ Thập Tam lên tiếng kháng nghị, nên hoàn toàn không cho hẳn đủ thời gian để phản ứng đã táo bạo quyết định luôn giùm hẳn, hạ quyết tâm, nhắm mắt lại —

Ờ, cảm giác hình như sai sai!

Cô mở hé mắt ra, phát hiện kết quả bá vương ngạnh thượng cung(*) của mình là môi dán bên khoe môi Mộ Thập Tam, hơn nữa hai tay còn chống lên lưng Xích Ly, thân thể và cổ cô đều rướn hết lên trước, tư thế trông hết sức bất nhã!

(*) Dùng thay cho từ cường gian ^^!.

Tính sai! Tính sai trầm trọng!

Sau khi nghe thấy tiếng cười muộn của Mộ Thập Tam, mặt cô liền nóng tới cháy rụi, biết rõ lần này mình đã sát phạt phong cảnh triệt để, đánh bay hết bầu không khí.

Ủ rử, ảo não, bối rồi chết đi được!

“Ta...”

Cô vừa định mở miệng nói gì đó để đánh trống lảng, thì đã bị Mộ Thập Tam đưa tay ra kéo, ôm nghiêng vào lòng, để cô chỉ còn cách gối đầu lên cánh tay hắn, tim đập dồn dập ngược mặt lên nhìn hắn.

Với tư thế này, ánh trăng và ánh sao đều hắt vào trong mắt cô, lẫn vào đó là ánh nước mờ lung, hóa thành cơn sóng lẫn tẩn hớp lấy hồn người, tạo thành sự đối lập mãnh liệt với cặp mắt sâu thẳm tối tăm, còn ẩn chứa nguy hiểm của hắn.

Trong mắt Mộ Thập Tam lướt qua ý cười, ánh mắt nóng bỏng rơi trên môi cô, sau đó hoàn toàn không cho cô cơ hội phản đối, thuận thế cúi gương mặt tuần tú của hắn xuống.

“Lần này, không cho phép nàng nói chuyện...” Giọng hắn trầm thấp hệt như tiếng thì thầm nỉ non, còn mang theo sức quyến rũ hút hồn người, trong lúc cô còn đang thất thần, dư âm của nó đã biến mất trên môi cô.

Hai người đều là kẻ không chuyên, lúc đầu hôn vô cùng trúc trắc, chỉ có môi chạm môi mà thôi. Mềm nhẹ như hạt sương đậu trên lá sen, nhưng nhiệt độ nóng rực trên môi hần đang miết lấy hô hấp của cô, hơi thở của cô như trêu chọc, khiến hần muốn đòi hỏi nhiều hơn, muốn hôn cô sâu hơn.

Có một số việc dường như có thể tự thông suốt.

Mộ Thập Tam chẳng mấy chốc đã trở nên thành thạo, cực kỳ dịu dàng mà lại ngang ngược hôn mút cánh môi cô, đầu lưỡi còn nhẹ nhàng vẽ lướt qua viền môi, dụ cô trở tay ôm chặt hần, đáp lại trong vô thức.

Hai người đều đã quên hết chuyện đời hỗn loạn, chỉ toàn tâm toàn ý cảm nhận nhịp tim và hơi thở của nhau, một sự ăn ý dần sinh sôi rồi mọc lan ra lúc hai người ôm hôn, những lời chưa nói đã trở nên không quan trọng nữa, vì cả hai đều hiểu rõ.

Thời gian trong lúc tình cảm nảy mầm trôi qua cực nhanh, nụ hôn như chỉ thoáng qua chớp mắt, tâm thần mê man của Hàn Ngâm bỗng nhiên cảm giác được hơi thở của Mộ Thập Tam nghẽn lại, cơ thể bỗng dừng gồng lên, cứ như muốn tách ra nhưng lại lưu luyến không rời.

Cứ chần chừ giằng co như thế trong giây lát, một tia sáng phi kiếm đã gấp rút lướt tới, ngay sau đó một giọng lạnh lùng mang theo phần nộ vang lên phá không: “Hàn Ngâm!”

Bị quát tên, hai mắt đang khép hờ của Hàn Ngâm chợt mở bừng ra, huyết sắc trên hai gò má cũng bị rút sạch trong thoáng chốc, nhưng cô lại quên mất tay mình còn đang ôm chặt Mộ Thập Tam.

Mộ Thập Tam lại không hoảng hốt như cô, có điều ánh mắt chưa trở lại thanh minh lóe lên tia tức giận, hàng mi dài khẽ run lên, cất giọng quát lớn mà chẳng buồn quay đầu lại: “Lui ra!”

Giọng hắn đã hơi khàn vì động tình nên càng trầm thấp hơi thường lệ, còn mang theo uy thế của lôi đình, không cho phép bất cứ ai chất vấn.

Nếu đổi lại người khác, sợ rằng đầu óc còn chưa hiểu chuyện gì thì thân thể đã tuân lệnh hắn theo bản năng. Nhưng người nọ lại cực kỳ cố chấp, tâm trí lại kiên định, do đó chỉ ngăn người chốc lát, sau khi thu hết tình hình vào đáy mắt, bèn lãnh đạm nói: “Mộ sư thúc, chuyện này ta tuyệt đối không thể làm như không thấy, ngài nhất định phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng!”

Mộ Thập Tam còn chưa lên tiếng, Hàn Ngâm vừa giật mình tỉnh lại đã vội la lên trước: “Lạc sư huynh, việc này...”

“Câm miệng, ta không hỏi muội!” Lạc Vân Khanh hoàn toàn không nhìn cô, đôi mắt lạnh lẽo trầm tĩnh chỉ nhìn xoáy vào Mộ Thập Tam.

Hàn Ngâm lập tức im bặt.

Cặp mày dài của Mộ Thập Tam hơi nhướng lên: “Lạc sư điệt muốn phạm thượng sao?”

Lạc Vân Khanh đáp trả gay gắt: “Chẳng lẽ Mộ sư thúc muốn dùng thân phận để đe người sao?”

Trong lúc hai người giằng co, Hàn Ngâm chợt thấy bầu không khí chung quanh thoáng đông lại, sau đó loại uy áp phảng phất như đến từ nơi sâu nhất của trời cao, mang theo hơi thở của hồng hoang mà có lần cô đã được trải nghiệm bỗng dè xuống trong thoáng chốc.

Ngực Lạc Vân Khanh rét lạnh, ánh mắt sắc bén chợt yếu đi phút chốc, trên trán còn rịn ra mồ hôi lạnh lấm tấm. Không phải vì hắn khiếp đảm, chẳng qua khi đối mặt với luồng áp lực vô hình mà lại quá mức to lớn này, hắn chỉ sinh ra lòng tôn kính theo bản năng, nhưng lập tức đã chống cự lại chỉ với ý chí kiên cường.

Uy áp biến mất trong chớp mắt, hãn còn chưa kịp thở phào, đã nghe Mộ Thập Tam bật cười ngạo mạn: “Đương nhiên ta không muốn dùng thân phận đề người, ta chỉ lười mỗi miệng, người lui xuống đi, việc này chờ về Cửu Huyền, ta sẽ đi tìm chương môn nói chuyện.”

Lạc Vân Khanh không hiểu rõ Mộ Thập Tam, nhưng quen Mộ Thập Tam một thời gian, biết tính tình hãn nhìn thì tùy tiện, nhưng cũng là người nói một không hai, nếu đã lười giải thích thì sẽ tuyệt đối không hé răng, nếu cứ ép buộc khiến hãn phiền lòng, rất có khả năng sẽ đánh người hấp hối trước, rồi cười Xích Ly bỏ đi nghênh ngang, tới lúc đó phải đi đâu để tìm hãn và Hàn Ngâm đây?

Suy nghĩ thấu đáo xong, Lạc Vân Khanh bèn lạnh lùng mở miệng: “Hàn Ngâm, theo ta về.”

“Không được!” Đương nhiên Mộ Thập Tam không đồng ý.

Nhưng hãn không cho phép, Lạc Vân Khanh cũng cứng đầu không đi, bởi vì không yên lòng để Hàn Ngâm ở lại đây với hãn. Thế là bầu không khí vừa dịu xuống đã trở nên giương cung bạt kiếm một lần nữa.

Ta xin huynh, ta van ngài! Hai vị ngàn vạn lần đừng đánh nhau, bằng không người nào tử thương, ta cũng muốn thắt cổ tự vẫn.

Hàn Ngâm ở bên cạnh căng thẳng tới chết khiếp, mặc dù muốn ở lại với Mộ Thập Tam, không muốn về, nhưng cũng không dám trơ mắt nhìn tình thế tiếp tục chuyển xấu, thế là đành phải trưng ra vẻ mặt đau khổ, nói: “Ồ, sư thúc, trời không còn sớm nữa, ta cũng hơi mệt rồi, ta thấy ta nên về cùng với Lạc sư huynh thì tốt hơn, nếu hai người có gì muốn nói, thì để hôm khác thông thả tán gẫu nhé.”

Lời này vừa thốt ra, Mộ Thập Tam và Lạc Vân Khanh đều quay mặt đi kêu rên trong lòng.

Mộ Thập Tam vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ bụng Hàn Ngâm nói ra câu này mà không sợ đau lưỡi, hẳn đang tán gẫu với Lạc Vân Khanh sao? Hẳn đây không có hứng thú! Nếu biết tên này sẽ tìm tới, thì hẳn đã không để Xích Ly bay chậm rãi gần Toàn Cơ phái, mà đã cách nơi này càng xa càng tốt rồi, không nữa thì cứ thẳng tay bắt cóc cô đi, không quay lại nữa.

Lạc Vân Khanh thì ngoài cơn tức giận đã pha thêm hai phần bất đắc dĩ. Cái gì gọi là trời không còn sớm? Rõ ràng đã khuya lắm rồi! Nếu hẳn không nghe nói Mộ Thập Tam mang Hàn Ngâm đi từ chỗ Hiên Viên Dạ, lại thấy đã trễ thế này mà cô còn chưa trở về, thì sao lại tìm tới đây? Lòng đã thấp thỏm bất an, sau đó còn thấy họ thật sự làm ra chuyện không nên làm. Điều làm hẳn tức giận nhất là ngoài chột dạ và hoảng hốt ra, Hàn Ngâm lại chẳng có lấy chút tình ngộ hay xấu hổ nào. Bây giờ còn nói được một câu nhẹ nhàng, cứ như cô chỉ đi tản bộ cùng Mộ Thập Tam, chứ chưa làm bất cứ thứ gì!

Hàn Ngâm cũng không phải đồ ngốc, vừa nói xong, mắt ngó thấy cơn phẫn nộ của hai người đang có xu hướng dờ dãi bàn lên người mình, lập tức sửa lời: “Được rồi được rồi, nếu hai người chưa tán gẫu xong thì cứ tiếp tục đi, ta về ngủ trước, ta mệt sắp chết rồi, mắt cũng không mở nổi nữa.”

Cô nghĩ việc này đều do mình mà ra, nếu cô chuồn sớm, dám chắc hai người này sẽ không đánh nhau. Do đó còn chưa dứt lời đã gọi Hải Trãi ra, muốn thoát khỏi lòng Mộ Thập Tam bỏ chạy. Ai ngờ Mộ Thập Tam vẫn ôm cứng eo cô không buông tay, mặt đen sì hệt như cô nợ hẳn mười vạn viên Dương linh thạch, còn hủy sạch mười bảy mười tám món pháp bảo của hẳn vậy.

“Sư thúc, nhắc tay lên một tí được không?” Hàn Ngâm vừa nhỏ nhẹ thương lượng với hẳn, vừa đẩy đẩy tay hẳn, còn ngược mặt nhìn hẳn làm bộ đáng thương, mắt chứa chan khẩn cầu.

Làm sao Mộ Thập Tam lại không biết địa vị của Lạc Vân Khanh trong lòng cô chứ? Cũng vì biết nên mới đành mặt, cực không vui khi để cô về với Lạc Vân Khanh. Nhưng như đã nói, hắn cũng biết tính Lạc Vân Khanh rất cố chấp, ngay cả không muốn đối địch với Tô Tinh Trầm cũng liều mình ngăn cản, không làm việc thiên tư. Thế nên nếu hắn không để Hàn Ngâm đi, sợ rằng tên này sẽ giăng co tới cùng với hắn thật, hắn e ngại Hàn Ngâm nên không thể nặng tay, có chuyện gì Hàn Ngâm không cần chết hắn mới là lạ!

Thật là quá mức phiền muộn!

Xem ra phong thủy đối đời chẳng sai chút nào, hắn vừa mới đập tan âm mưu bất chính của tên tiểu tử Hiên Viên Dạ xong, chưa gì báo ứng đã tới ngay trước mắt!

Mộ Thập Tam liếc qua Lạc Vân Khanh đang mím chặt môi, sắc mặt mười phần ảm đạm, rồi lại rũ mắt nhìn Hàn Ngâm, tức giận mắng khê: “Ngốc!”

Hàn Ngâm cười khổ, cô đâu có ngốc? Làm sao không biết hắn khẳng khẳng muốn giữ cô lại bên cạnh là vì che chở cho cô, không muốn cho ai làm khó cô chứ? Nhưng tình thế không cho phép, chính cô tự chọn đối mặt với khó khăn, thế thì đã rồi cũng khó lòng trốn tránh, chỉ còn cách thẳng thắn đối diện thôi.

Cô sụp mặt nói: “Không sao đâu.”

Mộ Thập Tam hiểu ý của cô, ở đây là Toàn Cơ phái, nếu có chuyện gì cũng phải chờ qua mấy ngày này, về Cửu Huyền mới có thể bộc phát, do đó khê lắc đầu, nói lỏng cánh tay đang ôm eo cô, nói: “Ngọc phù thể thân đâu?”

Hàn Ngâm lấy nó từ túi Càn Khôn ra rồi đưa cho hắn.

Mộ Thập Tam cất vào trong lòng: “Ta sẽ sửa lại nó cho nàng.”

Hàn Ngâm thuận miệng đáp một câu “Tạ ơn sư thúc”, nói xong thấy hần nhướng mày cười thì luống cuống tay chân, lật đặt leo lên lưng Hải Trãi như bạch tuộc tám chân.

May mà Lạc Vân Khanh hành sự có chừng mực, hơn nữa còn rất nhẫn nại, nếu đối lại người khác, đang lửa giận ngút trời mà lại thấy hai người ăn ý liếc mắt đưa tình, bộ dạng chia tay bịn rịn như sắp xa nhau nghìn trùng thiên lý, e là đã mất kiểm chế từ lâu rồi. Tuy nhiên, dù là thế hần cũng đã nhẫn tới cực hạn, lúc Mộ Thập Tam gọi với theo một câu “Chờ đã”, hần đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, mặt như sương lạnh, hỏi: “Sư thúc còn muốn gì nữa?!”

Mộ Thập Tam mỉm cười, xem như không nghe thấy, chỉ nhìn Hàn Ngâm nói: “Ngày mai ta tới tìm nàng.”

Vừa dứt lời, hần không dừng lại giây nào, ngựa Xích Ly đi mất, chỉ chớp mắt đã không còn bóng dáng.

~ Hết chương 134 ~

Sột sột Đánh dấu nè đánh dấu nè, đánh dấu ngày hai anh chị ôm ôm ~ hun hun nè! Má ơi, có nên làm luôn cái lễ cho nó hoành tráng hôn o(*////▽////*)q

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Song Tu

Song tu

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam đi rồi, trong lòng Hàn Ngâm thấp thỏm vô cùng, nhìn ngó đảo dác, cuối cùng không biết làm sao, đành phải nhìn Lạc Vân Khanh cười lấy lòng.

“Lạc sư huynh, mới đây Chu sư tỷ còn nhắn tin về nói huynh ở lại trấn Vạn An một thời gian, sao lại đột nhiên trở về?”

Cô chỉ đơn giản là kiểm chuyện để nói thôi, nhưng Lạc Vân Khanh nghe xong sắc mặt càng lạnh đi trông thấy.

Không trở lại, không ai trông nom cô, cô lại được nước không kiêng nể gì, tùy hứng làm bậy sao?

Vừa thấy sắc mặt lạnh băng của hẳn, Hàn Ngâm thiếu chút nữa đã bị sặc nước bọt, vỗ trán một cái, lẩm bẩm: “A, muội biết rồi, nhất định do Chu sư tỷ hỏi han ân cần, chăm sóc cho sư huynh quá tốt, nên sư huynh thấy áy náy trong lòng, vội vàng chạy về đây đúng không.”

Mặc dù cô đoán cũng gần đúng với sự thực, nhưng mặt Lạc Vân Khanh vẫn đông cứng như huyền băng vạn năm.

Trong đầu cô, toàn chứa những thứ tình ái vô nghĩa này sao?!

Hàn Ngâm cup mắt chột dạ, không dám nhìn hăn nữa, nhưng sợ bầu không khí bị đóng băng, nên vẫn nói huyên thuyên luôn miệng, hầu như kể hết tất tần tật mọi chuyện của mình trong một tháng nay, chuyện gì nói được đều nói tất. Tiếc là có vẻ không ích lợi gì, bầu không khí vẫn nặng trịch, dồn ép làm lòng cô cũng nặng trĩu theo.

Thú thật, cô thà để Lạc Vân Khanh chửi mắng cô, còn đỡ hơn hăn làm mặt lạnh với cô, ít nhiều gì lòng cô vẫn thanh thản hơn.

“Đi.” Lạc Vân Khanh ngự kiếm xoay người.

“Ờ.” Hàn Ngâm lồm lũi theo sau, nhưng chưa kịp thở phào đã nghe hăn bồi thêm: “Đêm nay muội ở lại chỗ ta, ngày mai không được đi gặp Mộ sư thúc! Từ nay về sau cũng phải theo ta, không được tự tiện rời nửa bước!”

Có một số việc dù lòng cô biết rõ nhưng vẫn lún sâu vào, chứng tỏ có nói gì thêm cũng vô ích, thôi thì cứ dứt khoát thẳng thừng, quăn quật cô! Huống hồ chuyện Tô Tinh Trầm hăn đã chậm chân một lần, không nhanh chóng phát hiện, không cứu chữa kịp thời, thế thì với Hàn Ngâm, hăn tuyệt đối không thể lặp lại sai lầm!

Hàn Ngâm nghe vậy, suýt chút nữa đã bật ngựa khỏi Hải Trãi: “Sư huynh, như vậy không tốt lắm đâu?”

Lạc Vân Khanh bay ở phía trước, hoàn toàn không đếm xỉa tới cô.

Hàn Ngâm đuổi theo: “Người khác sẽ hiểu lầm, muội không muốn làm liên lụy anh danh một đời của sư huynh!”

Đáng tiếc dù miệng lưỡi cô có lươn lẹo hơn nữa, Lạc Vân Khanh vẫn chỉ nhận định một việc...

Cô muốn gặp gỡ Mộ Thập Tam!

Bởi vậy chỉ ném cho một câu mà chẳng buồn ngoái đầu lại: “Thân ngay thẳng không sợ bóng lệch đường, hiểu lầm thì hiểu lầm.”

“Không được đâu, sư huynh!” Hàn Ngâm muốn khóc tới nơi.

Lạc Vân Khanh hiếm khi không biết phải trái như bây giờ, giận tái mặt quát: “Chuyện này không do muội quyết định!”

Hàn Ngâm có chết cũng không biết xấu hổ, nói toạc ra: “Tương lai muội còn phải thành thân, không muốn người ngoài hiểu lầm!”

Lạc Vân Khanh sửa lời cô: “Là song tu.”

Song tu không giống thành thân trong giới phàm tục lắm, mục đích của nó không phải là để sinh con dưỡng cái, kéo dài hương hỏa, mà là nghĩa như tên, hai người cùng tu tiên, có thể nghiên cứu và thảo luận với nhau, bù đắp những gì bản thân thiếu sót. Hơn nữa một khi gặp phải nguy hiểm hoặc phải độ thiên kiếp, cũng có người ở bên cạnh tương trợ, có thể xem nó là một con đường khác của tu tiên.

Chẳng qua phương thức này lại có chỗ thiếu sót hơn độc tu, có khi sẽ khó tránh khỏi nhi nữ tình trường, lỡ như sinh hạ hài tử thì sẽ có thêm nhiều điều băn khoăn, dễ rối loạn tâm thanh tĩnh. Thế nên rất nhiều người song tu, nếu không phải giữa đôi bên đã thâm sinh tình, thì lúc chọn bạn sẽ đi ngược đường, cố tránh xảy ra vướng mắc tình cảm quá phận, chỉ cần song phương cùng chí hướng, không chán ghét nhau là đủ. Thường được mang danh là tiên lữ, nhưng cũng tương kính như tân, không có thực.

Lạc Vân Khanh hạ kiếm quang xuống nơi mình ở, lúc đẩy cửa căn nhà trúc ra mới ngoái đầu liếc qua Hàn Ngâm, thấy mặt cô tiu nghỉu ử ử, chân mày hăn bỗng hơi nhíu lại, thầm nhủ tính tình cô hoạt bát bay nhảy, có lẽ không chịu nổi sự cô đơn thanh tĩnh, nên có người làm bạn tu luyện thì thích hợp hơn.

Hắn trầm mặc một hồi rồi nói: “Nếu muội muốn song tu, thì cùng lắm ta song tu với muội.”

Một câu này làm Hàn Ngâm hoảng tới nỗi trợn to mắt, nhìn hắn thất kinh, lát sau mới tỉnh hồn lại, cười gượng nói: “Sư huynh, huynh nói giống với muội!”

Lạc Vân Khanh hơi nhướng mày, cứ nhìn cô như thế, không nói gì.

Từ ánh mắt trong vắt vô ngần của hắn, Hàn Ngâm nhìn ra được sự nghiêm túc tuyệt đối. Nhưng cô không tự luyện cho rằng vị sư huynh này yêu thương muốn chiếm hữu mình! Có lẽ hắn chỉ nghĩ rằng, đây là phương pháp hiệu quả nhất để ngăn cô và Mộ Thập Tam tiếp tục dây dưa mờ ám, còn có thể danh chính ngôn thuận ở chung với cô không rời nửa khắc, quản chặt cô, mà không cần phải lo tới ánh mắt xoi mói của người ngoài thôi.

“Sư huynh.” Hàn Ngâm nhất thời dở khóc dở cười: “Huynh không cần phải hy sinh vì muội như vậy đâu.”

Lạc Vân Khanh không phủ nhận mà gật đầu ngầm thừa nhận: “Chỉ cần sau này muội không gặp riêng Mộ sư thúc nữa là đủ rồi.”

Hàn Ngâm thật muốn khóc: “Muội có thể phản đối không?”

“Không thể.” Thái độ của Lạc Vân Khanh cực kỳ cương quyết: “Muội và y tuyệt đối không thể nào, người bên ngoài không cho phép hai người làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, muội nên quên y mà chuyên tâm tu luyện đi.”

Từ trong lời nói của hắn, Hàn Ngâm nghe ra được một tia hy vọng mong manh: “Người bên ngoài? Sư huynh, còn huynh thì sao, huynh cũng thấy như vậy là đại nghịch bất đạo, trời đất bất dung sao?”

Hắn ư? Thật ra hắn không nhìn việc này bằng ánh mắt khác thường, vì hai người yêu nhau dù sao cũng chẳng phải việc thương thiên hại lý. Tuy hắn cáu giận, nhưng là giận vì Hàn Ngâm không chịu chuyên tâm tu luyện, không nghe lời hắn cảnh cáo ba lần bốn lượt, cố chấp tới gần người không nên tới, ôm tình kiếp vào mình. Còn tức Mộ Thập Tam hành sự không chừng mực, biết rõ yêu mến Hàn Ngâm sẽ không có kết quả tốt, nhưng lại không kiềm chế bản thân, dụ dỗ Hàn Ngâm!

“Tất nhiên ta cũng có cái nhìn như người bên ngoài.” Hắn hừ lạnh một tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Ngoài ra, ta nhắc nhở muội một câu, nếu Mộ sư thúc thật lòng thật dạ với muội, thì nên phát hồ tình chi lễ(*), không kéo muội vào vũng nước đục, khiến muội dẫn thân vào cảnh tiến thoái lưỡng nan như hiện tại, chỉ đi sai một bước sẽ thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục!”

(*) “Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong ái tình ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức ràng buộc giới hạn con người ta không nên đi vượt quá lằn ranh đó.” (Theo Linh Lan)

Nói xong hắn không nhìn Hàn Ngâm nữa mà bước thẳng vào trong nhà trúc.

Hàn Ngâm đứng lặng đi trong bóng đêm, ngơ ngác trong chốc lát.

Liệu Mộ Thập Tam có không lo lắng cho cô, khư khư cố chấp kéo cô vào nơi vạn kiếp bất phục thật không?

Không!

Suy nghĩ này chỉ vừa ngoi lên trong đầu, đã bị cô bóp chết ngay lập tức!

Chuyện phát hồ tình chi lễ đó, chỉ có người hướng nội như Lạc Vân Khanh mới làm, mà cô và Mộ Thập Tam là kiểu người thích ai thì sẽ biểu

hiện ra, sẽ tranh thủ thời gian ở bên nhau, không cần phải buồn rầu ủ ê, ôm nỗi đau thầm kín, cũng tuyệt đối không vì tiền đồ trắc trở trùng trùng mà thay lòng! Vì yêu nhau là chuyện của hai người, cho dù vạn kiếp bất phục cũng là hai người tay trong tay bước tới!

“Lạc sư huynh!” Hàn Ngâm không nhịn nổi, đánh liều dù vong ân phụ nghĩa cũng đuổi theo tuyên bố: “Muội không muốn song tu với huynh!”

Lạc Vân Khanh đã đốt đèn lên, ngồi ở trước bàn cầm một quyển sách, nghe vậy thì đáp mà không ngẩng đầu: “Không muốn song tu cũng được, ngày mai ta sẽ chuyển lời lại cho Mộ sư thúc giùm muội.”

Hàn Ngâm phát nóng, nhấn mạnh lần nữa: “Muội nói là không muốn song tu với huynh!”

Cuối cùng Lạc Vân Khanh cũng liếc mắt nhìn cô: “Mộ sư thúc thì có thể?”

Hự, Hàn Ngâm cắn môi ngậm thừa nhận.

“Muội đừng hòng!” Lạc Vân Khanh quả nhiên lạnh mặt mắng cô: “Ngủ đi! Ngày mai sư phụ và chương môn sẽ tới, nếu muội không muốn để họ biết việc này thì an phận chút cho ta, không được rời căn phòng này nửa bước!”

Nói tới đây, hắc cũng thầm thấy may mắn, may mà hôm nay chỉ có vài đệ tử nội môn tới đây tặng lễ trước, chương môn và những người khác sẽ tới sau. Nếu không việc này bị làm to lên, đến tai sư phụ và chương môn, thì dù Hàn Ngâm có Tào Hóa Kim Tiền làm chỗ dựa, không bị đuổi khỏi Cửu Huyền, thì cũng phải bị phạt giam mấy mươi năm, cho tới khi cô nghiêm túc tỉnh ngộ, hồi tâm chuyển ý mới thôi.

Hàn Ngâm còn định nói thêm: “Sư huynh, huynh không thể...”

Lạc Vân Khanh biết rõ cô quẩn người rất lợi hại, hơn nữa người bình thường đối mặt với loại tư tình nhi nữ này, ít nhiều đều e lệ khó mở lời. Thế mà da mặt cô thật dày, còn có thể坦然 nhiên tranh chấp với hãnh như mình chẳng làm gì sai, ồn tới mức đầu hãnh phát đau, quyết định không nói lý với cô nữa, chuyển sang mắng: “Câm miệng!”

“Huynh không phân phải trái!”

“Sư muội muốn theo ta tới trước mặt sư phụ phân rõ phải trái sao?”

Hàn Ngâm bị sặc, không thể làm gì hơn là hậm hực bước tới chiếc giường trúc sau lưng, nằm vật xuống, nhìn chăm chăm vào mái nhà trúc, kẻ hở rộng tới mức có thể nhìn thấy ánh trăng lọt vào trong, hai mắt chuyển động, một lát sau, cô lôi giấy mực trong túi Càn Khôn ra, chẳng cần tới nước mài, cứ cầm thỏi mực khô viết nguệch ngoạc trên giấy...

Sư huynh không phân phải trái!

Viết xong, còn vẽ thêm một cái mặt quỷ, cô thầm muốn len lén dán lên lưng Lạc Vân Khanh, nhưng tay vừa thò ra, cô nhớ lại ân tình của Lạc Vân Khanh với mình thường ngày, đành thở dài, rút tay về.

Nói sao đi nữa, cô biết Lạc Vân Khanh muốn tốt cho mình, mặc dù thứ hãnh cho là tốt, theo cô lại chẳng tốt tý nào.

Cơn uất ức ứ đầy trong ngực tới phát tức, Hàn Ngâm không dán tờ giấy nhỏ lên nữa mà chuyển sang sinh sự: “Sư huynh, muội khát nước!”

“Khát thì uống.”

“Lười đứng dậy, huynh rót cho muội đi!”

Lạc Vân Khanh hơi nhượng mảy, biết cô đang làm mình làm mẩy nên cũng chiều ý cô, rót cho cô một chén nước.

Một lát sau, Hàn Ngâm lại kêu la: “Muội đói bụng.”

Lạc Vân Khanh đưa qua Ích Cốc hoàn.

“Muội không muốn ăn cái này, muội muốn ăn cá nướng!”

Lạc Vân Khanh đứng dậy mở cửa, Hàn Ngâm sừng sốt, đang định lặng lẽ chuồn êm ra ngoài, nào ngờ hẫng về rất nhanh, hai tay trống không. Thế nhưng chẳng bao lâu sau đã có đệ tử đãi khách của Toàn Cơ phái đến, mang theo hai con cá nướng.

Vừa thăm xỉ vả vừa gặm sạch cá nướng, Hàn Ngâm còn nói muốn ăn điểm tâm, ăn điểm tâm xong lại đòi hoa quả. Nói tóm lại là thi triển hết mức biệt tài quấy rối. Thế mà mặt Lạc Vân Khanh vẫn cứ lạnh như tiền, thỏa mãn cô mọi thứ trong khi chân mày chẳng thèm nhú lấy một lần. Cuối cùng chính cô lại thấy mệt, từ bỏ hy vọng nhắm mắt đi ngủ.

Cảnh trong mơ hỗn loạn, khiến người ta lúc vui lúc buồn, thật giống với tâm trạng của cô lúc này. Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bỗng nghe có người gõ cửa, mơ màng như tỉnh như mơ, cô chỉ ôm chần trở mình, lăm bắm trong miệng: “Sư huynh đi mở cửa kìa.”

Lạc Vân Khanh khoanh chân tĩnh tọa bên cạnh, nghe thấy tiếng gõ cửa bèn mở mắt ra, ánh mắt trầm xuống, có điều người đứng ngoài cửa không phải Mộ Thập Tam, mà là Chu Tình Nhi đang mang theo vẻ mặt hồ nghi.

Cửa vừa mở ra cô đã hướng mắt vào trong nhìn xung quanh: “Nghe người ta nói tối qua Hàn Ngâm ở chỗ huynh...”

Nói tới giữa chừng, ánh mắt cô va phải ánh mắt Hàn Ngâm, đương nhiên cũng nhìn thấy xiêm y xộc xệch và mái tóc rối bời vì trần trọc của Hàn Ngâm, sắc mặt nhất thời tái đi.

“Chào buổi sáng, sư tỷ.” Hàn Ngâm mới tỉnh táo lại đã định giở trò tinh quái, muốn cho Lạc Vân Khanh rối loạn, khiến hấn không rảnh quan tâm tới mình, thế là cô nhìn Chu Tình Nhi cười tủm tỉm, nói: “Sư tỷ tới thật đúng lúc, ta đang muốn nói với tỷ đây, tối qua sư huynh nói huynh ấy muốn song tu với ta.”

Song tu, ngoài na ná với cưới gả ở giới phàm tục ra, còn có tính mạng song tu và một tầng nghĩa khác không thể nói ra. Nhưng Hàn Ngâm không biết, còn Lạc Vân Khanh lại có tâm tư thuần lương, hai người không sinh ra bất cứ suy nghĩ lệch lạc nào, khi nói đến việc này đương nhiên cũng không có mùi ái muội, trong tiềm thức đều nghĩ hai bên song tu, cùng lắm là cách sống chung thân mật hơn giữa sư huynh và sư muội, tỷ như ở cùng nhau, không hơn, trên bản chất không có gì khác biệt.

Nhưng Chu Tình Nhi lại không rõ nguyên nhân, chỉ thấy Hàn Ngâm nằm trên giường của Lạc Vân Khanh, còn nghe thêm hai chữ mẫu chốt “Tối qua” và “Song tu”, bỗng nhiên sinh ra suy nghĩ khác.

Mới sớm ra đã nghe phải một tin rúng động, khiến Chu Tình Nhi suýt chút nữa nôn ra máu, chưa kịp xác nhận là mình có nghĩ sai hay không thì mắt đã nhòe lệ, mắng Lạc Vân Khanh một tiếng: “Vô liêm sỉ!”

Mắng xong, cô lau nước mắt quay lưng chạy đi.

Sao lại phản ứng mạnh dữ vậy chứ, tới vô liêm sỉ cũng mắng được?

Hàn Ngâm quá đổi kinh ngạc, chân mày xoắn lại, nặn óc suy nghĩ chốc lát đã hơi giác ngộ, thế là mặt đỏ bừng, nhảy chồm lên định chạy ra ngoài: “Chết tiệt, muội nói sai rồi! Muội phải đi tìm tỷ ấy giải thích.”

Ai dè vừa chạy ra tới cửa, cô đã bị Lạc Vân Khanh thần sắc khó lường xách ngược trở lại.

Hàn Ngâm khó hiểu: “Sư huynh...”

Lạc Vân Khanh sầm mặt: “Ta chẳng đã nói, không cho muội bước ra khỏi căn nhà này nửa bước sao.”

“Nhưng mà...” Hàn Ngâm thật muốn đâm đầu vào tường cho xong: “Muội đùa quá trớn làm tỷ ấy hiểu lầm...”

Lạc Vân Khanh ném cô về giường, rồi trở tay đóng cửa lại: “Vậy hãy để cho cô ta hiểu lầm tiếp đi.”

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 135 ~

Có ai hiểu lầm cái tiêu đề hôn (≡ ∪ ≡)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Lừa Đảo

Lừa đảo

Edit: Yunchan

Ánh ban mai trong lành sáng sủa, vượt qua bầu trời, lọt vào căn nhà trúc thưa.

Hàn Ngâm ngồi ở mép giường trúc, cầm cây lược gỗ chải đầu, tâm trí có hơi ngẩn ngơ.

Cô đang hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, tiện thể lòng hiếu kỳ cũng trỗi dậy, bắt đầu suy ngẫm xem chuyện song tu mà Chu Tình Nhi hiếu lắm này, rốt cuộc là tu thể nào.

Phải phải, cô xuất thân từ phố phường, không thể nào thuần khiết như bạch liên hoa, cũng đoán được loại song tu này nhất định có liên quan tới chuyện nam nữ. Nhưng vấn đề là chuyện nam nữ cô chỉ có khái niệm mơ hồ, cụ thể ra sao cô thật tình không nói được. Chỉ hiếu mang máng đây là chuyện xấu hổ, không phải thứ có thể nói năng bừa bãi, đặc biệt là không thể hỏi sư huynh hoặc sư thúc. Thành ra cô lại phát rầu, hối hận vì đã không mang theo Tích Tích, bằng không chỉ cần hỏi Tích Tích là có ngay đáp án.

Lạc Vân Khanh ngồi đọc sách ở bên cạnh, đương lúc nghỉ tay lấy một tách trà, mắt nhìn sang thì thấy gương mặt ngẩn ngơ của cô, mi tâm khê

chau lại, lập tức đặt sách xuống, nói: “Qua đây.”

“Hở?” Hàn Ngâm nhìn hăn, ánh mắt mờ mịt.

Lạc Vân Khanh rũ mắt mài mực: “Qua đây sao chép bản kinh văn này.”

Hàn Ngâm xi mặt bước tới nhìn vào cuốn sách, ba chữ “Thanh Tĩnh kinh” đập ngay vào mắt.

Sư huynh quá độc! Chẳng những cấm cửa không cho ra ngoài nửa bước, mà còn không cho người ta cơ hội suy nghĩ vãn vơ!

Hàn Ngâm rửa thầm trong lòng, cầm bút chấm mực với bản mặt bị người ta ép uống, nằm bò trước bàn chép từng chữ một, chép liên tục ba lần mà Lạc Vân Khanh vẫn chưa cho dừng, cô liền sinh ra một loại xúc động muốn ném bút, nhưng nghĩ lại vẫn không dám, đành phải nhìn lên hăn, lí nhí nói: “Sư huynh.”

“Ừ?”

“Nhìn huynh gầy đi nhiều ghê, cầm nhọn ra.”

Lạc Vân Khanh:...

Hàn Ngâm lên tiếng đề nghị với côi lòng dào dạt chờ mong: “Muội đi bắt cá, nấu một chén canh cá tươi cho huynh nhé?”

Lạc Vân Khanh nhếch môi: “Câm miệng, chép kinh!”

Hàn Ngâm:...

Cũng may chép thêm hai lần kinh nữa đã có người tới gõ cửa. Hàn Ngâm kích động ra mặt, tức tốc quăng bút định đi mở cửa.

“Ngồi xuống.” Lạc Vân Khanh quát nhẹ một tiếng hết sức hợp thời.

Hàn Ngâm liền cảm thấy hai chân nặng trĩu, đành phải xụ mặt ngồi về chỗ.

Ánh mắt Lạc Vân Khanh bắn qua: “Ngớ ra đó làm gì, chép tiếp!”

Đáng ghét!

Hàn Ngâm tiu nghỉu cầm bút lên, nhưng nghe thấy tiếng cửa mở vẫn cầm lòng không đặt căn đầu bút nhìn lên. Sau đó lại thất vọng phát hiện người gõ cửa không phải Mộ Thập Tam, mà là Hiên Viên Dạ với nét mặt u buồn.

Ợ, hửn tới đây làm chi?

Hàn Ngâm đoán không ra, vì sư huynh bất lương đã chặn sư đệ u buồn ở ngoài cửa, còn trở tay đóng cả cửa lại, hai người họ đứng ở ngoài thấp giọng nói gì đó, cô hoàn toàn không nghe thấy, đành phải ầm ừc quay đầu lại, chuẩn bị chép kinh tiếp.

Nhưng mà, vị trong miệng hình như có gì đó kỳ kỳ, cô liếm môi thì nếm ra được mùi đắng đắng của mực, giật mình, nhìn lại cây bút đang cầm ngược trong tay, nhất thời muốn khóc.

Đang định đứng dậy tìm nước rửa mặt, khóe mắt Hàn Ngâm nhìn thoáng qua cạnh cửa, bỗng nhìn thấy một bóng lam lắc la lắc lư. Cô định thần lại, thấy một người tí hon đang rón rén chui vào trong khe cửa, linh nhanh vào sau cánh cửa rồi vỗ vỗ ngực, làm bộ lau lau cái trán căn bản chả có tý mồ hôi nào, còn thở hắt ra một hơi.

Hình nhân thế thân đây mà!

Cô phải mất mấy ngày mới sửa được một đạo bùa trên đó, không ngờ Mộ Thập Tam chỉ cần một đêm đã hoàn thiện nó rồi.

Hàn Ngâm vừa mừng vừa kinh, ngồi xồm xuống đất.

Hình nhân thể thân ngược mắt nhìn thấy cô, cặp mắt trong trẻo to cỡ hạt đậu ngập đầy ý cười, kêu lên một tiếng cực kỳ lạnh lốt: “Mẹ!”

Sặc! Cách gọi thật là gian ác!

Hàn Ngâm thiếu chút nữa đã té sấp mặt xuống đất, nhưng sợ Lạc Vân Khanh sẽ trở vào bất cứ lúc nào, nên không so đo chuyện này mà chỉ lên tiếng hỏi nó: “Mộ Thập Tam, ngài ở đâu?”

Lúc hình nhân thể thân không có ai điều khiển thì chỉ biết lặp đi lặp lại mấy câu cố định, bây giờ dám gọi mẹ, nhất định là Mộ Thập Tam đang ở gần đây thao túng nó. Nhưng cái tên này quả là không dùng lời đập chết người thì không tha, còn mượn miệng của hình nhân thể thân giáng thêm một câu: “Cha đang ở ngoài chờ mẹ.”

“Sư thúc, ngài được lắm!” Lần này cảm Hàn Ngâm rớt thẳng xuống đất thật.

Đùa xong hình nhân thể thân mới nghiêm chỉnh lại: “Ta yểm hộ cho nàng, hành động nhanh một chút.”

Yểm hộ?

Hàn Ngâm còn chưa kịp hiểu gì, đã thấy trên người hình nhân thể thân tỏa ra ánh sáng đỏ kim, giữa các loại bùa chú biến ảo, nó hóa thân thành dáng dấp của Mộ Thập Tam, mỉm cười nhìn cô.

“Ngài —”

Trong lúc Hàn Ngâm còn đang ngờ vực, cửa trúc bỗng kêu “Kẹt” một tiếng, Lạc Vân Khanh đã tiễn Hiên Viên Dạ trở về, vừa nhác thấy hình nhân thể thân hóa thân Mộ Thập Tam thì nét mặt hẩn lập tức tối sầm lại, nhìn bên trong phòng, mọi thứ đều hoàn hảo, tới song cửa sổ đóng chặt cũng không có dấu vết bị cạy mở, giọng hẩn lập tức lạnh đi trông thấy: “Mộ sư thúc, ngài vào đây bằng cách nào!”

“Chuyện đó à!” Hình nhân thể thân đưa tay khoác vai Lạc Vân Khanh như kiểu bạn thân lâu năm, rồi kéo Lạc Vân Khanh ra ngoài cửa: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện, đừng dọa sư muội của người.”

Hàn Ngâm dần mặt ra, mở to mắt nhìn hình nhân thể thân kéo Lạc Vân Khanh ra ngoài, chôn chân tại chỗ không biết mình nên làm gì tiếp theo, phá cửa sổ hay phá nóc nhà, cách này thì không ổn, Lạc Vân Khanh nhất định sẽ phát hiện ra, lúc đó lại lâm vào bế tắc.

Ngay khi cô đang lóng ngóng chẳng biết xoay sở cách nào, bỗng nhiên nghe dưới chân vang lên tiếng sột soạt, cúi đầu xuống, thấy mặt đất dưới chân đang sụp xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ở đây không phải Vân Trung điện, mà là chỗ ở của Toàn Cơ phái cách bờ biển chừng mười mấy dặm, nhà trúc được xây trong núi, dưới chân đương nhiên là đất. Chẳng mấy chốc Hàn Ngâm đã nhìn thấy cái đầu của Thổ Linh trư ló ra trong đất, cặp mắt heo ngáp đầy phần nộ, nó dò linh thức tới, bây giờ cô mới biết Mộ Thập Tam bắt được nó lúc nó đang thích thú lăn trong bùn, ép uống nó đào một cái hầm, để cho Hàn Ngâm đi qua.

Mộ Thập Tam đã làm tới mức này thì còn gì để nói? Hàn Ngâm khề thở dài một hơi, rồi chui vào trong đường hầm, Thổ Linh trư bò theo sau lưng cô lấp đất lại, phục hồi hiện trường về nguyên trạng.

Tuy bất mãn Lạc Vân Khanh giam lỏng mình, nhưng tới khi lén trốn ra ngoài thật, Hàn Ngâm vẫn thấy hơi hổ thẹn trong lòng, cảm thấy hình

như mình có lỗi với Lạc Vân Khanh. Chẳng qua có lỗi thì cũng đành thôi, lúc này lòng cô rất trống trải, chỉ nóng lòng muốn gặp mặt Mộ Thập Tam, tìm hân bàn cách ứng phó với đủ loại trở ngại và phiền phức sắp tới.

Đường hầm không xa, đi chẳng bao lâu đã tới cuối đường, Hàn Ngâm đang muốn leo lên thì chợt thấy một bàn tay thon gầy đưa tới trước mặt mình, cô bèn giơ tay ra nắm chặt. Trong phút chốc đã được mang ra khỏi đường hầm, đặt chân vào trong rừng trúc rậm rạp, mà trước mặt cô là Mộ Thập Tam đang đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, ánh mắt nhìn cô cũng tỏa ra ý cười sáng rực kim quang.

“Mộ ——” Hàn Ngâm ngẩn ngơ trong phút chốc, hai từ “Sự thúc” vừa đảo quanh trên đầu lưỡi, đã bị ngón tay hân chặn lại trên môi.

“Nàng bị Lạc Vân Khanh phạt viết chữ sao? Mặt mày lem luốc, tóc cũng không chải, còn dính đầy bùn.” Đầu ngón tay của Mộ Thập Tam vuốt nhẹ trên môi cô chùi đi vết mực cứng đầu, trong khi mặt hân ngày một đỏ bừng, trong lòng cũng động tình, tiện tay nâng cằm cô lên, chớp thời cơ trước khi cô kịp phản ứng, cúi đầu mỗ nhẹ lên môi cô một cái.

Chỉ chốc lát đã tách ra.

Mộ Thập Tam mỉm cười nhìn vào mắt cô, nghiêm túc đánh giá: “Mùi mực.”

Hai người đứng rất gần, Hàn Ngâm có thể ngửi thấy mùi trầm hương tỏa ra thoang thoảng trên người hân, lẫn vào mùi thơm ngát của nắng và sương sớm đọng trên lá trúc, dễ ngửi vô cùng, khác xa mùi bùn đất và mùi mực bắn trên người mình, làm mặt cô bất giác đỏ lên.

Mộ Thập Tam lại chẳng thèm để ý, hân cứ như đã hôn tới nghiện, hôn lên môi cô một lần nữa, lần này đầu lưỡi còn miết qua liếm nhẹ trên môi cô, rồi thấp giọng thì thầm: “Có hơi đắng...”

Hắn đang muốn hôn sâu hơn, Hàn Ngâm đã tránh mặt đi, đưa tay kéo nhẹ ống tay áo hắn.

“Hửm?” Chưa được thỏa mãn, Mộ Thập Tam lại cố chấp mồm nhẹ lên môi cô một cái, rồi mới miễn cưỡng buông cô ra, rũ mắt xuống nhìn theo ánh mắt lúng túng của cô, phát hiện Thổ Linh trư đã hoàn thành công tác đang đứng ngay dưới chân hắn, ngửa cao cái đầu heo, mở to cặp mắt heo tròn xoe trong veo, chẳng chớp lấy một cái, tập trung tinh thần quan sát nhất cử nhất động của hai người.

Đây đây đây!

Người phóng khoáng như Mộ Thập Tam cũng khó tránh được dở khóc dở cười, đây có được coi là chủ nào tớ nấy không? Chủ tớ đều cùng một giuộc giết chết phong cảnh như nhau, hơn nữa công lực của con heo này rõ ràng còn cao thâm hơn một bậc.

Giọng hắn đầy hăm hực, mắng khê con heo: “Nhắm mắt! Trốn ra xa, nếu không ta quay người!”

Trong mắt Thổ Linh trư đong đầy phẫn hận, ụt ịt hai tiếng, nhắm tịt mắt hục hặc bỏ đi, dọc đường còn đâm phải gốc trúc mấy lần. Nhưng sau khi đi tới một bụi trúc um tùm, nó tự cho là sẽ không bị phát hiện, thế là lại len lén ló cái đầu heo ra, mở to mắt ngó về bên này.

Hai người nhìn heo, rồi quay sang nhìn nhau, cười khố.

Mộ Thập Tam quay mặt đi, hừ khê: “Sớm muộn gì cũng có ngày ta làm thịt con heo không biết điều này.”

Hàn Ngâm biết hắn đang nói lấy nên chỉ mỉm cười, nhưng ánh mắt nhìn về phía hắn vẫn mang theo vẻ buồn rầu và dọ hỏi.

“Nàng đang lo lắng sao?” Mộ Thập Tam cầm một lọn tóc xõa ra trên vai cô, quấn ở đầu ngón tay.

“Ừ.” Hàn Ngâm thấp giọng nói: “Chương môn với sư phụ ta...”

Hai người đã biết nhau đủ lâu, có mấy lời chẳng cần nói rõ cả hai đều ngầm hiểu.

Ánh mắt Mộ Thập Tam sâu thẳm: “Nàng không cần phải xen vào, tất cả đã có ta.”

Nói thì nói vậy, nhưng bản thân Hàn Ngâm cũng hiểu rõ, hình như trừ phản bội Cửu Huyền ra, chuyện của hai người khó có cách nào giải quyết song toàn. Cô vẫn đang lo rầu, vì sư phụ và sư huynh cô, còn cả La chương môn, mọi người đều đối xử tốt với cô, Cửu Huyền còn là nơi đầu tiên cho cô cảm giác là nhà, nếu không phải tất yếu, cô thật lòng không muốn phản bội môn phái, cũng không muốn Mộ Thập Tam vì cô mà phản bội môn phái.

“Nghĩ quá nhiều không giống nàng đâu.” Mộ Thập Tam thấy Hàn Ngâm vẫn dè dặt tâm sự thì cười khẽ, nâng ngón tay xoa mi tâm đang cau lại của cô.

Cũng đúng! Chẳng phải đã chuẩn bị sẵn tâm lý, quét sạch mọi chướng ngại, lừa sư thúc đại nhân vào tay rồi sao? Bây giờ giấc mơ đã thành sự thật, nếu vạn kiếp bất phục cũng là hai người nắm tay bước tới, cô nên tranh thủ vui vẻ mới đúng, cần gì phải mặt ủ mày ê rầu rĩ không vui!

Hàn Ngâm bật cười: “Cùng lắm thì phản bội môn phái xong, lại mặt dày xin về thôi.”

Mộ Thập Tam phì cười ra tiếng, xì mặt với hắc cả buổi hóa ra là đang lo việc này. Hắc thả lọn tóc đang quấn trên tay ra, đưa một vật bé xíu tới

trước mặt cô: “Chi bằng nàng hãy lo trước, nếu lát nữa Lạc sư huynh của nàng tìm tới thì làm sao bây giờ.”

“Gì thế?” Hàn Ngâm trợn mắt nhìn con sâu nhỏ màu băng lam to cỡ hạt đậu xanh trên ngón tay hẳn, đột nhiên biến sắc: “Đây là Linh Tê trùng!”

“Chúc mừng nàng đáp đúng!” Mộ Thập Tam nở nụ cười khổ, không ngờ Lạc Vân Khanh luôn cứng nhắc cũng biết xài thủ đoạn, lặng lẽ thả Linh Tê trùng lần theo dấu vết của Hàn Ngâm, lúc này Linh Tê trùng đổi màu, cho thấy Lạc Vân Khanh đã phát hiện ra điều bất thường, sắp đuổi tới đây, bây giờ có bóp chết con Linh Tê trùng thì cũng không kịp nữa rồi.

~ Hết chương 136 ~

Chẹp chẹp, ngọt quá, ngọt quá, ngọt ê răng luôn rồi nà ~ (≧▽≦)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Cung Hỉ Cung Hỉ

Cung hỉ cung hỉ

Edit: Yunchan

Khi Lạc Vân Khanh đuổi theo Linh Tê trùng tới nơi, thì cảnh tượng lọt vào mắt là Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đang vây bắt Thổ Linh trư.

Mộ Thập Tam nói: “Khắc lên mặt nó chữ không được nhìn lên!”

Hàn Ngâm phản đối: “Khắc lên mặt xấu lắm, thà vẽ lên móng nó câu trung thành báo chủ còn hơn.”

Thổ Linh trư lạnh run, tru lên éc éc.

Mộ Thập Tam chẳng nói năng gì đã xách ngược nó lên, sau đó nở ra nụ cười quái dị, chẳng biết lôi ở đây ra một cây tăm, nói: “Năm sắp xuống không được nhúc nhích, bằng không tự gánh hậu quả!”

Thổ Linh trư bị đè bẹp dí trên đất, kêu la thảm thiết tới lạc giọng.

“Điếc tai quá!” Hàn Ngâm vô lương tâm, bịt kín lỗ tai lại.

Mộ Thập Tam cầm cây tăm đâm lên móng heo: “Lần sau còn dám nhìn lên không?”

Thổ Linh trư thấy móng đau đau, tưởng là hấn xuống tay thật rồi, sợ tới thét chói tai, lắc đầu nguầy nguậy, rồi lại thét chói tai.

Hàn Ngâm bèn lấy nửa cây củ cải ra, trấn an nó: “Ăn củ cải nè, ăn vào là hết đau, đừng tru tréo điếc tai nữa.”

Lạc Vân Khanh đứng bên nhìn mà mép giần giật: “Các người...”

“A!” Hàn Ngâm quay đầu lại, thẳng thốt ra mặt: “Lạc sư huynh!”

Miệng cô nói, nhưng tay vẫn không quên chọc lén cây củ cải trong tay vào mình Thổ Linh trư. Thổ Linh trư nhận được ám hiệu, bèn nhảy phốc ra khỏi tay Mộ Thập Tam như chạy trốn, nhào thẳng vào lòng Lạc Vân Khanh, miệng vẫn không ngừng kêu rú.

Lạc Vân Khanh chỉ nghĩ con heo này đang cầu cứu mình, tiện tay đón lấy, mặt trầm xuống, nhìn Hàn Ngâm với ánh mắt lạnh lùng: “Ta đã nói, không cho phép muội ra khỏi phòng nửa bước.”

Giọng hấn bị át mất trong tiếng heo tru tréo, nghe ra thật là hỗn tạp, nhưng hấn vừa dứt lời, Thổ Linh trư cũng ngậm miệng theo.

Hàn Ngâm mở to đôi mắt lơ mơ nhìn hấn: “Sư huynh nói gì thế, muội không nghe rõ.”

“Ta nói...”

Hấn vừa mở miệng, Thổ Linh trư liền thét lên theo, hấn im tiếng, Thổ Linh trư bèn yên ắng lại, cứ thế hai ba lần, người ngốc cũng biết con heo này đang cố tình chống đối hấn. Quá rõ ràng, lúc này Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam bắt nạt Thổ Linh trư cũng chỉ là diễn trò thôi.

Trong mắt Lạc Vân Khanh loan ra màu tức giận, khi Thổ Linh trư há mồm la lần nữa, hấn lập tức vỗ nhẹ lên đầu nó, ánh sáng lam lóe lên, bốn

phía nhất thời im ắng lại, chỉ có cặp mắt heo đang trừng hăn là lóe lên óan hăn.

Qua một trận đình tai nhức óc thì yên tĩnh càng đáng quý hơn, hăn cũng chẳng còn lòng dạ nào để trách cứ Hàn Ngâm, bế heo quay người đi: “Theo ta về.”

Bất ngờ là Hàn Ngâm lại không phản kháng lời thôi, mà ngoan ngoãn đi theo hăn về.

Bởi vậy, Lạc Vân Khanh lại thấy tình hình có vẻ bất thường, đảo mắt nhìn sang, Mộ Thập Tam đang dựa nghiêng trên thân trúc, hoàn toàn không có ý ngăn cản, cười lười nhìn họ đi xa.

Lạc Vân Khanh căng óc, không biết vị sư thúc này đang có ý đồ quỷ quái gì.

Hàn Ngâm thấy trên mặt hăn mang theo vẻ cảnh giác kèm thêm rối rắm, trong lòng cũng thầm buồn cười, tiểu bạch thỏ thuần khiết sao đoán được suy nghĩ của hồ ly gian xảo chứ?

Hai người nối gót nhau trở lại nhà trúc.

Bị lật tẩy thân phận, hình nhân thế thân trở lại hình dáng bé nhỏ ngồi ở trên bàn, hai chân thòng xuống bàn lắc la lắc lư, tay phải còn chống má, trông bộ dạng như đang chán muốn chết. Thấy họ bước vào, nó liếc Lạc Vân Khanh một cái trước, sau đó mới quay sang Hàn Ngâm, gọi một tiếng “Mẹ” ngọt lịm.

Lạc Vân Khanh:...

Hàn Ngâm:...

Lạc Vân Khanh trầm mặc hồi lâu mới dần được cơn xúc động xuống: “Bắt con hình nhân này lại, nếu không ta tịch thu.”

Hàn Ngâm buộc lòng phải cầm hình nhân thể thân bỏ vào túi Càn Khôn, nhưng thế vẫn chưa xong, Lạc Vân Khanh còn chưa kịp lấy lại hơi, cửa trúc đã bị gõ vang, sau đó “Kẹt” một tiếng mở ra, cái người không mời mà tới này, chẳng phải Mộ Thập Tam âm hồn bất tán thì còn ai vào đây nữa?

Dây dưa lằng nhằng tới nước này, Lạc Vân Khanh quả thật chẳng còn sức để tức, hắn chỉ im lặng một lát, rồi nói: “Sư thúc đừng quá đáng.”

Mộ Thập Tam cười khê: “Người không thấy là ta đã rất nhượng bộ rồi ư?”

“Hàn Ngâm...”

“Ta biết, người không cho nàng ra khỏi cửa nửa bước, vậy ta sang đây gặp nàng lẽ nào không được sao? Người quản được nàng, nhưng không quản được ta.”

Cơn tức của Lạc Vân Khanh trỗi dậy, nhưng chưa kịp nói gì, đã nghe Mộ Thập Tam bồi thêm: “Ta khuyên người nên tiết kiệm sức đi, đấu khẩu nhất định không đấu lại ta, muốn động thủ ta sẽ tiếp người bất cứ lúc nào. Dù người có dẫn nàng tới nơi khác thì ta cũng có thể tìm tới. Người xem, lựa chọn tốt nhất của người bây giờ là giao chuyện chia rẽ hai ta cho đám lão đầu kia, chẳng phải ngày mai họ đã tới rồi sao?”

Lòng chùng xuống, Lạc Vân Khanh không tài nào phủ nhận Mộ Thập Tam đang nói sự thật, hiện tại bất kể động khẩu hay động thủ, hắn đều không thể tiến bước tôn ôn thần này, nếu cứ giằng co tiếp thì cũng không phá vỡ được cục diện bế tắc.

Vốn đã rất đau đầu, vậy mà Hàn Ngâm vẫn không bớt việc cho, đứng bên nhiệt tình nhìn hai người họ tranh chấp chưa đủ, còn thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt đầy thâm ý với Mộ Thập Tam, khiến hần cảm thấy bất lực khôn kể. Vì dù hần có cách đề phòng Mộ Thập Tam, nhưng cũng không ngăn cản được Hàn Ngâm, chuyện vừa rồi là ví dụ điển hình nhất. Mộ Thập Tam chẳng cần phải nói gì, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, cô đã tự chạy theo.

Có lẽ, từ đầu đã không nên đưa cô lên núi.

Lạc Vân Khanh sinh ra cảm giác hối hận tột cùng. Nhưng khi hồi tưởng lại, sự thật là Hàn Ngâm vẫn rất cố gắng tu luyện, ngoài thích người không nên thích ra, cô không làm chuyện gì sai cả. Do đó tâm trạng tiêu cực này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, hần cố dẫn phiền não trong lòng xuống, hừ lạnh một tiếng rồi ngồi vào bàn, nhắc bút chép “Thanh Tĩnh kinh”.

Thay vì cứ nơm nớp đề phòng Mộ Thập Tam tung ra gian mưu quỷ kế bắt cóc Hàn Ngâm, thì thà đặt hai người dưới mắt mình, có người bên cạnh, có lẽ hai người họ sẽ không đến mức quá phận, được hay không cũng vượt qua hôm nay rồi hãy bàn tiếp.

Rốt cuộc sư huynh đã chịu nhường một bước, Hàn Ngâm mừng hóm, còn Mộ Thập Tam chỉ nhoẻn miệng cười, nằm trong dự liệu.

Hai người quả đúng như Lạc Vân Khanh dự đoán, hoàn toàn không làm trò thân mật quá mức trước mặt người ngoài, nhưng nghĩ cũng biết loại người lười chảy thây như Mộ Thập Tam không thể nào ngồi nói chuyện tử tế với Hàn Ngâm, mà là một người nằm nghiêng, một người nằm sấp, cả hai đều làm tổ trên giường trúc. Chốc thì Mộ Thập Tam dạy Hàn Ngâm chơi cờ, chốc thì Hàn Ngâm xin Mộ Thập Tam dạy pháp thuật, hoặc hai người chẳng làm gì cả, chỉ nằm ở đó thì thầm to nhỏ, bắt đầu chế tạo tạp

âm, đủ loại ồn ào hỗn loạn, cuối cùng đập tan giới hạn nhẫn nại của Lạc Vân Khanh.

“Hai người một vừa hai phải thôi!” Lạc Vân Khanh hiềm khi gắt gỏng, phiền tới mức muốn ném bút như hiện tại.

“Sư huynh, Lạc sư huynh!” Đúng lúc này, cửa trúc bị đẩy bật ra, Phương Dữ chạy vọt vào, không thềm nhìn ngó trong phòng còn ai nữa, chỉ nhìn chòng chọc vào Lạc Vân Khanh, bám lấy hấn hỏi dồn: “Nghe nói huynh định song tu liền càn với sư muội, chuyện này có thật không?”

Hệt như hòn đá nhỏ ném tồm vào hồ sâu, một câu của Phương Dữ gõ vào lòng mỗi người khơi lên gợn sóng, nhưng sau cơn rung động chính là chết lặng, bầu không khí trong nhà trúc như đông cứng lại, một thứ tĩnh lặng khác thường lan ra với tốc độ đáng sợ.

Hự —

Lúc này Phương Dữ mới phát hiện Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cũng ở đây, nhưng hấn không biết chuyện giữa hai người, chỉ cảm thấy bầu không khí quái dị vượt xa bình thường, hấn có lòng muốn nói gì đó để làm dịu lại, nhưng vừa chạm phải ánh mắt bén ngót như dao của Mộ Thập Tam, lập tức liếm môi không biết nói gì, thậm chí không dám lên tiếng, chỉ dờn khỏi tầm ngắm của Mộ Thập Tam, vì nó làm hấn cảm thấy bị chèn ép tới ngộp thở, tay chân luống cuống.

“Lạc Vân Khanh!” Ý cười lười biếng đã tắt ngấm trong mắt Mộ Thập Tam từ lâu, thay vào đó là vẻ lạnh lẽo tột độ đầy đe dọa: “Chuyện này, ngươi có nên giải thích một câu cho ta không?!”

Quý mới biết là ai đồn, hơn nữa còn đồn tới tai tên sư huynh đầu ngo Phương Dữ này nữa! Nhưng người tới đây sáng nay ngoài Chu Tình Nhi ra cũng chỉ có Hiên Viên Dạ, phỏng chừng chính là một trong hai người này.

Hàn Ngâm hoàn hồn lại, bối rối tới nỗi muốn che mặt, liếng thoảng giải thích thay Lạc Vân Khanh: “Không có chuyện này, sư huynh chỉ nói đùa thôi...”

“Ta không nói đùa.” Lạc Vân Khanh bình tình khác thường: “Ta đang định khi nào về môn phái sẽ xin sự chấp thuận của sư phụ và chương môn.”

“Tốt tốt! Cung hỉ cung hỉ!” Phương Dữ thiếu não vừa nghe thấy câu này đã tức tốc quên sạch bầu không khí quái dị hiện tại, còn hơn hờ nói với Hàn Ngâm: “Đây là hỉ sự, sao sư muội lại xấu hổ? Lạc sư huynh là người siêu tốt, sư phụ yêu thương hai người, nhất định sẽ không gạt bỏ chuyện tốt này đâu, chương môn cũng sẽ không phản đối, tương lai hai người song tu liền càn...”

Hàn Ngâm đau khổ ra mặt, nháy mắt lia lịa với hắc hắc như bị rút gân. Vậy mà hắc hắc vẫn tươi hơn hớn chuyển tầm ngắm sang Lạc Vân Khanh. Thế là thật bất hạnh, còn chưa kịp nhìn thấy tương lai song tu tươi đẹp của Hàn Ngâm và Lạc Vân Khanh, hắc hắc đã bị Mộ Thập Tam thộp cổ áo, ném mạnh ra ngoài cửa, té lộn cù mèo.

Phương Dữ không hiểu nổi tại sao mình lại bị quăng ra, bèn bò lên, nói với giọng hết sức ảm ức: “Sư thúc bị gì thế, đây rõ ràng là chuyện tốt...”

Đáp lại hắc hắc là ánh mắt mang theo sương tuyết lạnh băng khiến người nhìn phát run của Mộ Thập Tam, sau đó cửa trúc chợt đóng “Ầm” một tiếng cực lớn trước mặt hắc hắc.

Phương Dữ nhìn chằm chằm cửa trúc mà ngơ ngác ra mặt, còn đang phân vân có nên đẩy cửa vào lại hay không, chợt nghe bên trong vọng ra âm thanh hỗn loạn, chẳng những có tiếng đấm đá bình bịch, mà còn có tiếng khuyên can thất thổ của Hàn Ngâm.

“Ta xin hai người, đừng đánh nhau!”

Dường như chẳng ai để ý tới cô, tiếng bàn ghế gãy đổ vang lên liên tiếp, sau đó Phương Dữ nhìn thấy con Thổ Linh trư tiếc mạng như vàng rón rén đào lỗ trốn thoát khỏi nhà trúc, hờ hững liếc hẳn rồi lắc lư cái mông heo bỏ đi.

Sư thúc với sư huynh đánh nhau, chuyện ngàn năm khó gặp!

Phương Dữ càng chẳng hiểu mô tê gì, hoàn toàn không biết tại sao lại náo loạn tới mức này.

Đáng mừng là nghe tiếng động này, có vẻ hai vị bên trong không dùng pháp thuật, mà là thương căng chân hạ căng tay, so quyền cước thật.

Phương Dữ lau mồ hôi trán, may quá may quá, nếu không thể diện môn phái đã bị ném bỏ mất rồi, nói không chừng còn hủy luôn nửa đỉnh núi của Toàn Cơ phái người ta...

Mới nghĩ tới đây, nhà trúc đã nổ tan ra thành ngàn mảnh nhỏ hệt như miếng đậu hũ nát, sau đó hẳn phát hiện bên trong đã đánh nhau xong, Mộ Thập Tam đen mặt, Lạc Vân Khanh sừng mắt, bộ dạng đỉnh đặc của cả hai đã biến đi chẳng nào chẳng biết, còn Hàn Ngâm ấy hả, đang đứng giữa hai người, nhìn trái ngó phải, mặt mày nhăn nhúm.

“Hài lòng chưa? Hai người...”

Hàn Ngâm đang muốn mắng mỏ, nhưng vừa mới thốt ra tiếng đã bị Mộ Thập Tam ôm mạnh vào lòng, ngang ngược cúi đầu hôn. Thế là cô chỉ còn biết mở trừng mắt, không ừ hử được gì nữa.

Không khí đông cứng lần hai, bốn bề lặng ngắt như tờ.

Mộ Thập Tam hôn Hàn Ngâm xong thì hất mặt lên, nhìn Lạc Vân Khanh khiêu khích: “Đánh người là vì gai mắt người lâu rồi, còn những

chuyện khác, người cứ tự nhiên, nói tóm lại kết quả ta nói ra mới được tính!”

Nói xong hẳn chẳng coi ai ra gì ngang nhiên mang Hàn Ngâm còn đang trong trạng thái hồn về mây xanh đi mất.

Lạc Vân Khanh đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt trầm sâu. Phương Dữ vẫn đang khiếp đảm tới mất khả năng ngôn ngữ, miệng khép mở mở khép, mấy lần như thế mới nặn ra được một câu: “Sư huynh, làm phiền huynh nhéo tỉnh ta đi.”

~ Hết chương 137 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy

Chơi với lửa có ngày chết cháy

Edit: Yunchan

Phương Dữ đã qua cơn giật mình, hiện tại đang rơi vào trạng thái nửa hưng phấn nửa bồn loạn, Lạc Vân Khanh bị hấn bao vây, đặt vô số câu hỏi liên tiếp đến nỗi tâm phiền ý loạn, cuối cùng phải lấy thân phận sư huynh bắt hấn ra ngoài tự biện một lý do để ứng phó với những đệ tử Toàn Cơ phái đang đổ xô tới đây nhòm ngó, còn bản thân thì lánh tới nơi vắng vẻ yên tĩnh.

Trong lòng, có hơi loạn.

Vì một số nguyên nhân mà Lạc Vân Khanh vẫn có cái nhìn thiếu thiện cảm với Mộ Thập Tam, cho nên càng phản đối Hàn Ngâm dẫn thân vào cuộc tình này. Thế nhưng vừa rồi khi hai người đánh nhau, hấn đã nhìn ra được chút tâm ý của Mộ Thập Tam, và càng biết rõ Hàn Ngâm đã lún sâu vào đó, muốn quay đầu lại thật khó, khiến hấn bắt đầu phân vân với quyết định của mình.

Hấn, nhớ tới Tô Tinh Trầm.

Nếu khi đó hấn không khăng khăng áp giải Tô Tinh Trầm về Cửu Huyền, thì liệu giờ phút này vị sư huynh ấy có còn trên nhân gian không? Đương nhiên, hấn không hối hận, nhưng chuyện của Hàn Ngâm và chuyện

của Tô Tinh Trầm không thể đánh đồng, người trước chỉ tự trầm mê, người sau lại sát hại mạng người. Hãn không hối hận vì đã ngăn cản Tô Tinh Trầm, nhưng lại do dự có nên ép Hàn Ngâm vào đường cùng trước khi những người khác ép cô vào đường cùng hay không.

Lạc Vân Khanh dừng chân ngược nhìn áng mây trôi phía chân trời, thầm thở dài trong lòng, hãn cứ tưởng rằng mọi chuyện còn có cơ vận hồi, nhưng mà...

Mộ Thập Tam mang Hàn Ngâm đi, trong nhất thời cả hai cũng không có nơi nào đặc biệt muốn tới, nên chỉ đi dạo trong núi Lang Gia của Toàn Cơ phái.

Ngọn núi này bình thường khá hoang vắng, chọn bừa một chỗ phong cảnh hữu tình cũng đủ để họ tiêu phí nửa ngày phù sinh. Có điều hiện tại sắp tới thọ thần của Hiên Viên Huyền nên người qua kẻ lại không ngớt, hai người đi được một lúc, phát hiện quanh đây chẳng những có đệ tử của Toàn Cơ phái túc trực đón khách, mà đệ tử của các đại tiên môn và thế tộc tu tiên cũng đến đây tặng lễ rất nhiều. Đâu đâu cũng đầy người là người, muốn tìm một nơi yên tĩnh tuyệt đối cũng khó. Thường thì chỉ mới ngồi xuống, chưa được bao lâu đã có người đi ngang, có vài người còn dừng lại chào hỏi họ, mượn cơ để làm quen, thật là có hơi phiền.

Hàn Ngâm xụ mặt sầu não: “Cười tới nổi mặt cứng sắp rớt luôn rồi.”

Mộ Thập Tam ra bộ nghiêm chỉnh: “Mặt căng lên, không cười là được, như vậy họ muốn nói nhảm cũng bớt lại.”

Hàn Ngâm nhăn nhó nhìn ngọc bội đen bên hông hãn: “Bối phận của ngài cao nên đương nhiên dễ rồi, có căng mặt, người ta cũng nghĩ là trưởng bối uy nghiêm. Ta thì khác, gặp ai cũng phải gọi sư huynh sư tỷ, mặt căng chẳng khác nào ra vẻ cao quý lãnh diễm coi thường người khác.”

Mộ Thập Tam nhin cười, ánh mắt nhìn cô giả vờ nghiêm túc: “Yên tâm, dù nàng căng mặt thì cũng không cao quý lãnh diễm nổi, trái lại cứ như đi giành đồ ăn với người ta nhưng không giành lại, đâm ra hờn dỗi.”

Một câu làm Hàn Ngâm tắt nghẹn, đáng ghét! Tốt xấu gì cô cũng tới tuổi cập kê, chưa kể đã tu tiên hai năm, dù sao cũng phải sinh ra chút xú khí chất thiếu nữ, chứ có trẻ con như hân nói đâu?

Cô lập tức ưỡn ngực lên theo bản năng, kết quả làm cho Mộ Thập Tam hết nhin nổi quay mặt đi bật cười.

Hàn Ngâm đỏ mặt, thấp giọng càu nhàu: “Có gì mà cười?”

Mộ Thập Tam nhìn lảng đi, chuyển sang đề tài chẳng liên quan gì: “Hai năm nữa nàng tu tới Đan Thành là vừa.”

Hàn Ngâm kinh ngạc, nhất thời không hiểu được ý của hân, đi tới trước một đoạn nữa mới sức vỡ lẽ, vừa then thùng vừa lúng túng, lên giọng nổi cáu với hân: “Mộ Thập Tam, đồ khó ưa!”

“Được rồi, ta rất khó ưa.” Mộ Thập Tam tìm được nơi trống trải bèn gọi Xích Ly ra, mỉm cười hỏi cô: “Vậy nàng có muốn theo ta tìm một nơi yên tĩnh, tránh những người khác không đây?”

Hàn Ngâm hơi nghiêng đầu nhìn vết máu đọng trên mặt hân, đó là vết thương lúc hân đánh nhau với Lạc Vân Khanh, cô thầm thở dài một hơi rồi nhào lên lưng Xích Ly, nói: “Tất nhiên muốn!”

Khó khăn lắm mới có cơ hội ở bên nhau, đương nhiên phải quý trọng, nếu không lỡ như ngày mai chuyện của hai người tới tai chưởng môn và sư phụ, lần kế được ở bên nhau không biết là bao giờ đâu.

Xích Ly ngự không bay vút lên, khiến mấy người gần đó ngẩng đầu nhìn theo, Lạc Vân Khanh ở đằng xa nhìn thấy đạo hồng ảnh này, chân mày

hơi chau lại.

Vừa bay khỏi núi Lang Gia, Hàn ngâm đã chẳng thèm kiêng nể gì nữa, ngồi nghiêng người, vòng tay ôm lấy hông của Mộ Thập Tam, áp mặt lên ngực hắn, nghe nhịp tim của hắn hòa cùng nhịp tim mình.

Mộ Thập Tam rũ mắt cười, nhớ lại lần đầu tiên cô ôm hắn, hắn phải dựa vào ý chí cực mạnh mới khắc chế được cơn xúc động ôm lại cô, nhưng giờ khắc này thì không cần phải kiềm chế bản thân nữa rồi.

Hắn ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô rồi nói: “Muốn đi đâu?”

Hàn Ngâm nghĩ ngợi một lát: “Đâu cũng được.”

Đi đâu cũng được, chỉ cần có hắn ở bên.

Cô nói đi đâu cũng được, nên Mộ Thập Tam cũng tùy tiện, mặc cho Xích Ly bay lung tung một hồi, sau đó nhìn thấy một sơn cốc nhỏ phong cảnh tú lệ, có khe suối và cây cỏ núi rừng nhưng không có người ở, thế là cho Xích Ly đáp xuống.

Hai người chẳng có chuyện gì phải làm, tới sơn cốc này cùng lắm là tranh thủ thời gian, nằm ườn trên thảm cỏ phơi nắng, cả hai tâm ý tương thông nên không nhắc tới bất cứ đề tài gì có thể phá hỏng bầu không khí, chỉ tán gẫu câu được câu chẳng, thậm chí là đấu khẩu tranh nhau phần thắng, chỉ bấy nhiêu đã thấy rất thích thú.

Thấy bụng hơi đói, hai người bèn đi vào suối bắt ít tôm cá, rồi ngắt vài quả dại và rau dại trong núi, còn săn vài con thú rừng, nhặt củi chẻ tre, nhóm lửa nấu thức ăn.

Ăn uống no nê xong, ngày vẫn trôi qua chậm rãi, hai người nằm lết thỏm trong bụi hoa dại, chẳng biết sao Mộ Thập Tam lại hỏi chuyện trước

khi cô vào Cửu Huyền, Hàn Ngâm thấy chẳng có gì để giấu giếm, bèn kể hết tất tần tật mọi chuyện lúc cô còn lang thang đây đó.

Chẳng biết vì dạo gần đây cô đã không còn đa sầu đa cảm, hay do cảm giác hạnh phúc ngọt ngào lúc này, nói tóm lại khi nhắc tới quá khứ đấu tranh để mưu sinh, trong lòng cô lại chẳng có cảm giác đau khổ hay thương thân, có chăng là nhẹ nhõm vì đã thoát ra khỏi cảnh gian khổ, bỗng nhiên giật mình tỉnh ngộ, hóa ra cho dù tình cảnh có gian nan kham khổ ra sao, chỉ cần khẽ cắn môi bước qua chông gai, thì phía trước có thể là một con đường bằng phẳng.

Không khí sau giờ ngọ ngát hương thơm ấm áp, ong bướm bay chập chờn cũng đã mỏi rũ rời, nói mãi nói mãi, mí mắt Hàn Ngâm cũng dần sụp xuống, lời phát ra cũng ngày một mơ hồ, cuối cùng ngủ quên mất từ lúc nào không hay.

Mộ Thập Tam nằm bên cạnh còn đang chờ cô nói tiếp, chờ hoài chờ mãi vẫn không có phần sau, bèn ngoảnh mặt nhìn sang, phát hiện cô đã ôm cánh tay hăn điềm nhiên đi vào giấc mộng, bên môi nở ra nụ cười nhàn nhạt.

Mộ Thập Tam cười nhẹ, ngón tay xoa lên mái tóc đen dày của cô, trượt dần xuống, chạm vào làn da mịn màng trong trẻo trên cổ, rồi lại vuốt ngược lên bờ má ửng hồng vì say ngủ, cuối cùng dừng lại trên cánh môi ướm át tỏa ra màu sắc mê người của cô.

Yêu nàng từ bao giờ?

Chính hăn cũng không thể nói rõ, chỉ biết từ phút ban đầu gặp gỡ đã thấy nàng thú vị, tính cách lại đáng yêu, khiến hăn âm thầm để ý, về sau ở bên cạnh nàng lâu, dần dà sự tồn tại của nàng đã trở thành thói quen, thậm chí khi không trông thấy nàng sẽ cảm thấy cô đơn trống trải, cứ như đã thiếu mất thứ gì.

Còn thật sự động tâm, có lẽ là trong khoảnh khắc nàng mỉm cười sau cơn hờn dỗi, hay trong tích tắc hai người nhìn thấy nhau giữa đám đông, cũng có thể chỉ với một câu nói bỗng nhiên khuấy động tiếng lòng, một lần lơ đãng chạm vào tay nhau...

Trên đời này không phải bất cứ chuyện gì cũng có câu trả lời chính xác, yêu là thứ đặc biệt như thế, nó thuộc về cảm giác lửng lơ bất định, có khi chỉ là một chi tiết nhỏ vô cùng đã đủ khuấy chọc tiếng lòng rung động, yêu thương và quyến luyến ngày một dâng ngập đáy lòng, khi nó đã mọc lan như cỏ dại, thì cũng ập ủ thành si mê lưu luyến.

Đầu ngón tay của Mộ Thập Tam lướt thật nhẹ trên môi Hàn Ngâm.

Thật ra hắn đã yêu thương nàng từ rất sớm, cho nên mới dung túng cử chỉ và lời nói ngày một càn rỡ của nàng, thậm chí vui sướng vì nàng dần tin tưởng và quyến luyến hắn một cách mãnh liệt, chỉ khổ vì không thể nói gì, cũng không thể làm gì, bởi vì thời cơ chưa tới.

Thân phận của hắn và nàng, là một thứ chướng ngại.

Hắn luôn làm theo ý mình, nhưng có một số việc vẫn hết sức thận trọng, chưa kể một đời một kiếp của người tu tiên có thể dài đến bất tận, trước khi chưa hoàn toàn xác định lòng mình, hắn chỉ biết lựa chọn im lặng, không muốn vì một cơn xúc động mà làm ra chuyện vô trách nhiệm với bản thân và với nàng. Song một khi đã biết rõ mình không thể mất nàng dù bất cứ giá nào, thì hắn sẽ ra tay dứt khoát, tuyệt đối không do dự.

Chỉ với điểm này thôi, hai người họ quả thật rất giống nhau. Cũng vì nguyên nhân này, nàng mới có thể vừa mặt dày quẫn quýt hắn, vừa vờ như không có việc gì, coi như hai bên chỉ có quan hệ sư đệ đệ tương đối thân mật nhưng lại vô cùng trong sáng, đánh chết cũng không chịu thừa nhận nàng thích hắn trước khi hắn xác định được lòng mình. Nếu hắn không tra ra được thân thế của mình, nghĩ thấu đáo vài chuyện, còn phát hiện bên cạnh

nàng bỗng trời ra một tên phá rồi đáng chết Hiên Viên Dạ, khiến hấn hoàn toàn hiểu rõ lòng mình, thì có lẽ tình cảm của họ còn phải giằng co thêm một quãng thời gian nữa.

Ánh dương quang ngày càng chói chang, hương hoa trong không khí lại càng thêm sức nức, tình cảm dịu dàng trong lòng Mộ Thập Tam cũng dâng lên nồng nàn, ánh mắt nhìn Hàn Ngâm dần phủ kín sương mờ, cuối cùng không kiềm chế được, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên đôi mắt đang nhắm chặt của cô.

Hàn Ngâm đang ngủ nhưng cơ thể vẫn giữ lại ý thức, chẳng biết có phải vì bị hôn làm mắt phát ngứa hay không mà cô lại hơi né đi. Nhưng Mộ Thập Tam vẫn hôn dọc xuống, cuối cùng phủ lên môi cô, ngậm cánh môi cô mút vào dịu dàng, khiến cô hơi tỉnh lại, mở mắt trao cho hấn nụ cười mơ màng, vòng tay qua ôm cổ hấn.

Giữa hai người thoáng chốc đã không còn bất cứ khoảng cách nào, thân thể dán sát vào nhau thật chặt, Mộ Thập Tam có thể ngửi được rất rõ hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ người cô, dụ dỗ hấn nhẹ nhàng mở khớp hàm cô ra, dây dưa cùng môi lưỡi.

“Sư thúc...” Hàn Ngâm đã hơi tỉnh lại, gò má ửng hồng, sóng mắt như nước, gọi hấn một tiếng mơ hồ.

“Hửm?” Dường như Mộ Thập Tam có hơi bất mãn, lực hôn càng mạnh thêm, hơn nữa còn dần trượt xuống, hôn tới cổ cô.

Lúc này Hàn Ngâm đã tỉnh táo triệt để, lật đật đổi giọng: “Thập Tam thúc.”

Mộ Thập Tam hơi khựng lại, trong giọng nói khàn khàn mang theo chút hậm hực: “Nàng cố tình?”

“Không có.” Tình cảm mạnh nha trời dậy trong lòng khiến Hàn Ngâm có chút mất tự nhiên, cô quay mặt đi cười nói: “Ta cố ý.”

Mộ Thập Tam hừ một tiếng, cắn khễ lên cổ cô.

Trong đau đau còn có loại ngứa ngáy kỳ lạ, Hàn Ngâm không nhịn được vừa cười vừa né, cuối cùng đành phải khấn cầu: “Thập Tam công tử!”

Đúng là khiêu khích!

Không để ý tới cô nữa, hắn vẫn cứ hôn ngẫu nhiên, cứ như muốn chìm đắm thật sâu vào cổ cô.

Hàn Ngâm bắt đầu không chống đỡ nổi, khễ đẩy đẩy hắn: “Mộ Thập Tam...”

Mộ Thập Tam hơi chống người dậy, nhìn cô.

Khoảng cách quá gần, Hàn Ngâm như nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, trong đó bùng lên một ngọn lửa nóng bỏng khiến cô tạm quên đi tất cả, linh hồn muốn tan chảy vào nó. Cô không nói gì thêm, ma xui quỷ khiến ngứa mặt lên, kề sát vào gương mặt tuần tú của hắn, hôn lên môi hắn.

Sự tự chủ của Mộ Thập Tam suyt chút nữa đã hoàn toàn sụp đổ trong khoảnh khắc này, cánh tay đang ôm cô cũng siết chặt lại.

Chết tiệt, hình như vừa đùa với lửa!

~ Hết chương 138 ~

Hự, lẽ nào H tới nhanh dữ zậy *Xịt máu mũi*

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Chúng Ta Tiếp Tục Đi

Chúng ta tiếp tục đi

Edit: Yunchan

Phóng hỏa thì dễ nhưng muốn dập tắt lại rất khó.

Mộ Thập Tam phải vận hết toàn bộ lý trí của bản thân mới tạm dằn nén được ngọn lửa sắp thiêu rụi hẳn thành tro, tức tốc đứng bật dậy.

Hàn Ngâm vẫn còn trong trạng thái mất hồn, ánh mắt sóng sánh mơ màng, nhìn bóng lưng hắt hỏi: “Ngài đi đâu...”

Đương nhiên là đi “Dập lửa”!

Mộ Thập Tam bật cười khẽ, đáp bằng giọng trầm thấp: “Lát nữa quay lại.”

Bất kể ra sao, hiện tại cũng phải cách cô nàng Hàn Ngâm này xa một chút, tuy nàng chẳng hiểu gì, không tới mức chủ động. Nhưng nguy hiểm cũng ở chỗ nàng chẳng hiểu gì, không có đáng vẽ kịch cỡm muốn nghênh còn cự, chưa từng có vẻ nũng nịu e lệ, khi tình lên say nồng, mọi hành động đều xuất phát từ nội tâm, xuất phát từ tự nhiên, trái lại càng dụ dỗ hẳn tới thần hồn điên đảo, khiến hắt gần như mất kiểm soát hoàn toàn.

Nếu cứ ở cạnh nàng tiếp, thì hắt nhất định sẽ ăn nàng sạch sẽ!

Một nén hương sau, Mộ Thập Tam “Dập lửa” trở về, thấy ánh mắt của Hàn Ngâm đã lấy lại vẻ trong veo mọi khi, cô nằm trên mặt đất, nhìn đắm đắm một gốc hoa dại màu tím, nét mặt như đang suy nghĩ điều gì.

“Đang nghĩ gì?” Mộ Thập Tam mang theo cơ thể tỏa ra hơi nước mát mẻ ẩm ướt, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hàn Ngâm đảo mắt nhìn qua hắn, thấy mái tóc búi trên đầu hắn còn âm ẩm, trên mặt vẫn đọng nước chưa khô, đón ánh mặt trời phát ra hào quang lấp lánh, còn có giọt nước lăn dài theo gò má đường nét rõ ràng của hắn, trượt xuống hầu kết, rồi mất hút trong cổ áo.

Sư thúc quá đẹp trai!

Cảm thán xong, chẳng biết sao cô chợt nhớ tới lần vô ý xông nhầm vào lúc hắn tắm. Thân hình săn chắc quyến rũ của Mộ Thập Tam như hiện ra trước mắt, khiến cô sinh ra một loại thôi thúc muốn nhào tới, lột hết toàn bộ xiêm y trên người hắn, có điều lột hết rồi thì làm sao nữa? Cô không biết, nhưng ngờ ngợ rằng nó có liên quan tới song tu mà Chu Tình Nhi hiểu lầm.

Mộ Thập Tam vốn chỉ thuận miệng hỏi, nhưng thấy cô không lên tiếng, hắn lại cảm thấy kỳ lạ. Liếc mắt nhìn sang, đối diện với ánh mắt suy tư chọc chết người của cô, ngọn lửa tà ác trong đáy lòng hắn lại bùng lên lần nữa.

Ánh mắt nóng rực của hắn cũng khiến Hàn Ngâm hoảng thần, nhìn hắn cười ngẩn ngơ: “Mộ Thập Tam, ngài đẹp ghê.”

Cái này...

Khóe miệng Mộ Thập Tam giãn giãn, nhin cười, giở ra giọng trang nghiêm: “Cảm tạ, nàng cũng xinh.”

Hàn Ngâm vẫn chưa hết, tiếp tục giáng thêm một câu sát thủ: “Lúc không mặc xiêm y cũng rất đẹp.”

...

Nhờ tinh thần cứng cỏi kiên cường mà Mộ Thập Tam mới không bị Hàn Ngâm đánh ngã ngay tại chỗ, nhưng tâm trạng lại hết sức phức tạp, ánh mắt cũng sâu thêm: “Nàng đang trêu ghẹo ta sao?”

Hàn Ngâm:...

Cho dù lời đó có xấu hổ cỡ nào, có khó mở miệng cỡ nào, nhưng chỉ cần có thể bất chấp hết thốt ra lời, thì câu tiếp theo cũng dễ bật ra khỏi miệng hệt như nước chảy mây trôi, thậm chí nói xong còn cảm thấy chả có gì to tát.

Đây là bí quyết luyện da mặt của Hàn Ngâm, chẳng những áp dụng cho ngôn ngữ, mà còn áp dụng cho hành động cụ thể. Thế là cô chỉ cứng họng giây lát đã bắt đầu vùng dậy, dọa người không biết mệt mỏi: “Thật ra ta muốn biết, nếu lúc này ngài tiếp tục nữa, thì sẽ làm gì?”

Chắc, lòng hiếu kỳ hại chết người, cô cũng vút luôn mặt mũi rồi!

Trong mắt Mộ Thập Tam chột nhóm lên hai ngọn lửa, đáp: “Nàng rất muốn biết sao?”

Hàn Ngâm bị ánh mắt của hãn hơ nóng tới nổi đỏ ửng mặt, quay mặt đi nói: “Ừ... ừ...”

“Sau này nàng sẽ biết.” Ngọn lửa trong mắt Mộ Thập Tam càng cháy lên dữ dội, sau khi ném lại một câu sâu xa bằng chất giọng trầm thấp thì không ngồi yên được nữa, đứng dậy muốn đi: “Ta đi một lát sẽ về.”

Hàn Ngâm khẽ căn môi, suýt thì bật cười thành tiếng: “Bây giờ không thể biết là vì ngài chưa cưới ta sao?”

Cô vẫn chưa quen dùng thuật ngữ của tu tiên giới.

Bước chân của Mộ Thập Tam hơi khựng lại: “... Không trúng nhưng cũng không khác mấy.”

“Bởi vậy ngài mới cuống cuồng muốn chạy trốn à?”

Mộ Thập Tam ho nhẹ: “Ta chỉ muốn đi rửa mặt.”

“Thế à...” Hàn Ngâm sụp mắt, ngắt đóa hoa đại màu tím trước mặt, nhẹ giọng nói: “Thật ra ta không ngại đâu.”

...

Mộ Thập Tam cảm thấy mình đã không tài nào diễn tả được nữa, quả thật không tài nào khống chế được sự thôi thúc điên cuồng trong lòng nữa, thật sự rất muốn quay lại ôm ghì cô vào lòng ngay lập tức. Nhưng chút lý trí còn sót lại mách bảo với hăn rằng, thời cơ chưa tới!

Đương nhiên, hăn không chú trọng hình thức cưới gả, nhưng trở ngại thật sự còn chưa tới, hăn không muốn giữa hai người có những ràng buộc nào khác, chỉ thuần túy thích nhau là đủ rồi. Có lẽ hăn không muốn ảnh hưởng tới sự phán đoán và lựa chọn của Hàn Ngâm, muốn để lại cho cô một cơ hội đổi ý, để đến khi cô đối mặt với trở ngại thật sự, tâm trí sẽ thanh thản, không phải gánh vác bất cứ suy nghĩ thừa thãi nào, vô tư lựa chọn, có muốn ở bên cạnh hăn hay không.

Bởi vì cuộc đời của người tu tiên có thể dài đằng dặc, hai người ở bên nhau là không có điểm tận cùng, hăn và cô đều cần chuẩn bị tâm lý nắm tay nhau đi tới địa lão thiên hoang. Hiện tại hăn đã chuẩn bị xong, nhưng lại không rõ lắm Hàn Ngâm có biết thứ cô sắp phải đối mặt thật sự là gì

không, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa. Thế nên hấn mới cho cô thời gian để thích ứng và hiểu rõ.

Trong đáy lòng, vẫn có một giọng nói vang lên thì thầm...

Lỡ như lúc đó nàng hối hận thì sao?

Mộ Thập Tam lập tức đè chặt giọng nói này xuống mà không chút do dự, hung hăng nghiền nát nó.

Hấn cho Hàn Ngâm cơ hội đổi ý và thời gian để suy nghĩ, nhưng không thật sự dùng nó để cho cô đổi ý, mà để cô suy nghĩ kỹ càng, biết rằng hai người ở bên nhau, cần phải lấy cả sinh mạng và cuộc đời dài bất tận để thề hẹn với nhau.

Hiếm khi có cơ hội thấy Mộ Thập Tam đấu tranh chật vật như thế, khiến Hàn Ngâm sinh ra một loại ảo giác mình đã đùa giỡn hấn thành công. Hàn Ngâm thật lòng không nhịn nổi, vùi đầu vào trong khuỷu tay cười ngặt nghẽo, trong lòng cũng kéo ra từng sợi tơ ngọt lịm, vì cô có thể cảm nhận được rõ ràng tình cảm và sự phóng túng của hấn đối với mình.

Sư thúc, không phải là người có thể đùa giỡn tùy tiện đâu!

Hàn Ngâm mừng hơi sớm, trên thực tế dù sư thúc để mặc cho cô đùa giỡn, nhưng cũng có cách để phản công.

Mộ Thập Tam nghe cô cười thì xoay người lại, đôi mắt sâu hút như đốt lửa nhẹ nhàng đảo qua người cô, rồi bỗng nhiên lên tiếng: “Ta đổi ý, hay là chúng ta làm tiếp chuyện vừa rồi đi.”

Hự —

Tiếng cười của Hàn Ngâm tắt ngấm, cô ngược mắt lên, nhìn nụ cười nhạt có thể dụ người tới thất thần trên mặt hấn, mà tay hấn đã khoát bên

hông, cởi vạt áo.

Sư thúc, đang cởi áo tháo thắt lưng...

Mới đó Hàn Ngâm còn xúc động muốn lột xiêm y hăn, mà giờ phút này khi thấy hăn cởi xiêm y thật, chẳng hiểu sao cô lại khẩn trương cao độ, trực giác mách cho cô rằng cứ khiêu khích hăn tiếp là một hành động rất không sáng suốt, thậm chí dưới ánh mắt sáng quắc của hăn, cô cũng không dám đứng ở chỗ cũ mở rộng tầm mắt, mà nhảy phốc lên như thỏ, quỳnh quáng chạy ra xa, vừa chạy vừa la: “Quên... Quên đi... để lần sau bàn tiếp...”

Mộ Thập Tam nhìn bóng lưng chạy thục mạng của cô mà bật cười khê, nhưng tình cảm và dục vọng mãnh liệt thiêu đốt trong mắt hăn vẫn chưa tan. Hăn đành phải quay lưng đi về hướng ngược lại, trong lòng có chút phiền muộn: Tại sao hăn lại là thuộc hỏa, nếu là ngũ hành thì tốt rồi, không thì thủy hành cũng được, như vậy vào thời khắc mấu chốt, hăn có thể xối lên đầu một trận mưa băng, không cần phải chạy tới khe suối tìm nước dập lửa ba lần bốn lượt, quá phiền!

Hai người tiêu phí cả một ngày trong sơn cốc nhỏ vô danh này, khi đêm xuống thì nằm sổng vai trên cỏ ngắm trời sao. Hàn Ngâm đi cửa sau vào Cửu Huyền, từng cố gắng đọc không ít sách. Nhưng khổ nỗi thời gian quá ngắn, nên kiến thức trong bụng vẫn lộn xộn như cỏ mọc hoang. Vậy mà Mộ Thập Tam vẫn kiên nhẫn dạy cô nhận biết khá nhiều vị trí sao, còn dạy ít kiến thức xem tinh tượng đơn giản cho cô biết.

Khả năng tiếp thu của Hàn Ngâm rất cao, chẳng mấy đã bật cười rộ: “Rõ là một bàn cờ khổng lồ, phút chốc đã có thể thiên biến vạn hóa.”

Mộ Thập Tam mỉm cười, phải, cũng vì vậy nên trước đây hăn thích nằm trên nóc Tương Ly điện ban đêm để xem tinh tượng, đoán ra quy luật thiên đạo trong sự biến đổi muôn hình vạn trạng của cái vì sao. Song hăn

chưa bao giờ coi trọng chuyện đọc ra cát hung họa phúc ẩn sau những tình tượng này. Bởi vì với một bàn cờ nhỏ nhỏ, chỉ cần thay đổi một con cờ là có thể sinh ra bao nhiêu nước đi biến hóa, huống hồ bàn cờ trời lấy sao làm quân cờ này? Những thứ cát hung họa phúc có thể suy diễn được kia, thật ra mỗi giờ mỗi khắc đều có thể vận động thay đổi, mặc dù có tận hết sức người cũng chỉ đoán ra được đường nét mơ hồ. Chuyện đại thể còn chưa chắc tiên đoán chính xác, thì bàn chi tới họa phúc nhỏ nhoi của một con người. Ai tin thì rõ là đồ ngốc.

Trong sơn cốc ban đêm, hương hoa cỏ không sức nức như khoảng thời gian sau giờ Ngọ, mà hương hoa dịu dịu hòa vào cơn gió đêm se lạnh lại khiến người ta cảm thấy thật trong lành. Trong khung cảnh yên bình đó, Hàn Ngâm vừa ngước mắt nhìn lên trời sao bát ngát, vừa nghe Mộ Thập Tam nhỏ giọng thì thầm bên tai, chẳng biết sao lại cảm thấy vô cùng bình an hạnh phúc, mọi phiền não sâu lo chôn giấu trong lòng cũng bay đi mất hút như hạt bụi bé nhỏ.

Nếu cứ nằm bên cạnh nhau thế này đến địa lão thiên hoang thì tốt biết mấy.

Hàn Ngâm khẽ thở ra một hơi an tâm, rồi khép mắt lại.

Một giấc ngủ vô cùng bình an, đến khi cô mở mắt ra lần nữa thì mặt trời đã leo lên mấy sào. Mộ Thập Tam bên cạnh xem ra đã tỉnh từ lâu, nhưng hoàn toàn không có ý định kêu cô dậy, chỉ gối tay, nghiêng người cầm một lọn tóc của cô rồi quẩn trên đầu ngón tay.

“Thảm rồi!” Hàn Ngâm vừa thức giấc ngó thấy sắc trời liền quỳnh lên: “Hôm nay là ngày thọ thần của Hiên Viên chương môn, chắc bây giờ chương môn với sư phụ ta đều đến hết rồi.”

Cô đứng dậy, kéo Mộ Thập Tam: “Đi mau đi mau, chúng ta trễ rồi.”

Mộ Thập Tam cười lười: “Nếu trẻ rồi thì càng không cần chạy cho nhanh, dù sao cũng trẻ.”

Hình như cũng không sai lắm...

Hàn Ngâm ngơ ngác một hồi, sau đó đã tỉnh rụi như không: “VẬY TỪ TỪ TỚI CŨNG ĐƯỢC.”

Thế là cô quả thật thông thả chải đầu rửa mặt, thông thả nhóm lửa pha trà ăn uống, thông thả thi Dịch Trần chú lên bộ xiêm ý dính đầy bùn đất và lá cây, sau đó mới nhẹ nhàng khoan khoái leo lên Xích Ly của Mộ Thập Tam.

Hai người bay về núi Lang Gia, đảo quanh một vòng mới phát hiện hôm nay trên núi chẳng có mấy ai, suy ra tiệc chúc thọ có lẽ được tổ chức trên Vân Trung điện, thế là cả hai bèn bay tới đó. Có điều Hàn Ngâm cứ tưởng giờ này trước Vân Trung điện có rất đông người ở các tiên môn, khắp nơi đều là phi kiếm qua lại lữ lượt, nên sẽ không ai chú ý tới họ. Nhưng cô lại quên mất rằng ngoại hình của Xích Ly rất bắt mắt, lẫn vào vô số tia sáng phi kiếm thì càng dễ thấy hơn. Thế nên vừa đáp xuống mây, cô đã nhận ra có mười bảy mươi tám ánh mắt đang chăm chú nhìn mình và Mộ Thập Tam.

~ Hết chương 139 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Tiêu Điểm

Tiêu điểm

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm không phải là người thích chơi trội, bây giờ lại đột nhiên biến thành tiêu điểm chú ý của mọi người, tuy có hơi khó chịu, nhưng chẳng mấy chốc cô đã thích ứng được, bèn đưa mắt nhìn đáp lại họ. Có vài người chạm phải ánh mắt cô thì tránh đi, có vài người thì gật đầu mỉm cười coi như chào hỏi, sau đó cô chợt nhận ra một vấn đề.

Phần lớn người tu tiên đều có ngoại hình xuất chúng, chọn bừa một người trong số đó, không phải thiếu nữ duyên dáng thì cũng là tiểu ca thanh tú, lớn tuổi chút thì cũng là mỹ phụ tư sắc tuyệt trần hay đại thúc khí độ bất phàm, rất khó tìm thấy người nào lạc quẻ.

Học đủ thi thư hào quang tự có, câu này đúng là chí lý. Hàn Ngâm đã tận mắt chứng kiến quá trình chọn đệ tử ngoại môn của Cửu Huyền, nên biết phần lớn người tu tiên đều thông thạo đủ loại cầm kỳ thi họa, chưa kể ai nấy đều học văn uyên thâm, bằng không sao nghiên cứu được đồng điển tịch lời văn tối nghĩa, tìm hiểu thiên đạo khó lường chứ?

Chưa hết, phải có tiền thì mới được đọc sách, điều này chứng tỏ gia cảnh của những người này đều không tệ lắm. Vì từ tấm bé đã được nuôi lớn bằng cẩm y ngọc thực, sau khi tu tiên không ăn khói lửa nhân gia, nên càng

có phong thái thoát tục. Như vậy so ra, hai năm trước cô còn xanh xao vàng vọt, dốt đặc cán mai, quả thật là gà lạc giữa bầy hạc mà.

Tự ti gì chứ, có thể làm cơm ăn sao?

Đáp án là không, thế nên Hàn Ngâm đã lập tức dẫn xuống cơm bi ai còn chưa kịp ngoi đầu dậy, không có cha mẹ như người ta, nhưng cô có sự thúc hơn người đây!

Mắt cô đảo qua nhìn sự thúc đại nhân, thấy hăn đang rũ mắt thu hồi Xích Ly vào trong tay áo, đứng ở đó với dáng người cao ráo ngọc thụ lâm phong, bộ bạch y khẽ phất phơ theo gió, trầm trầm hương, ngọc bội đen, giày gấm trắng, từ đầu tới chân toát lên màu giản đơn thanh nhàn, lúc giờ tay nhấc chân còn thoải mái thông dong.

Hàn Ngâm thầm thở dài một hơi thỏa mãn, quả nhiên sự thúc lúc nào cũng đẹp nhất, hơn nữa tu vi còn sâu không lường được!

Cô kiên quyết không thừa nhận đó là do tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Bởi vì những người đứng gần đó, nhìn cô thì ít, còn nhìn Mộ Thập Tam thì nhiều. Thậm chí còn có hai ba nữ đệ tử môn khác kể tai nhau xì xào bàn tán. Hàn Ngâm đứng ở cuối gió, thỉnh thoảng có vài từ đứt quãng nương theo gió thổi nhẹ tới, lọt vào tai cô, khiến cô phát hiện hóa ra những người này đang xầm xì liệu Mộ Thập Tam có nhìn được nhưng xài không được như trong lời đồn hay không, làm cô bắt đầu bực mình.

Cũng may cơn buồn bực chỉ thoáng qua chớp mắt, toàn là những người xa lạ, chỉ cần cô và Mộ Thập Tam biết sự thật không như họ đoán là đủ rồi, ngoài ra chẳng cần biết họ nghĩ gì.

“Ngăn ra làm gì, đi thôi.” Mộ Thập Tam nắm tay cô một cách vô cùng tự nhiên.

Lần này Hàn Ngâm thật sự ngây người rồi, đây là không coi ai ra gì trong truyền thuyết sao? Hẳn không thèm che giấu kiểu này, là định công khai quan hệ của hai người ngay tại đây luôn sao?

Mộ Thập Tam liếc cô: “Có vấn đề gì à?”

Hàn Ngâm thấy ý cười trong đáy mắt hắn, bèn hít sâu một hơi: “Không có gì.”

Chẳng những không có vấn đề, mà cô còn đan chặt tay mình vào tay hắn, suy cho cùng quan hệ của hai người sớm muộn gì cũng bị vạch trần, muốn trốn tránh cũng không khỏi, thay vì che che giấu giấu, thì thà tự nhiên đường hoàng còn hơn. Vì cô có niềm tin vững chắc, chuyện cô và Mộ Thập Tam lưỡng tình tương duyệt không phải là lỗi lầm!

Hai người cứ nắm tay nhau tự nhiên như vậy, khiến ánh mắt đổ dồn về phía họ mỗi lúc một nhiều hơn. Chẳng qua trừ vài người có vẻ sững sốt ra, những người còn lại đều không có phản ứng gì quá lớn. Vì Mộ Thập Tam cực hiếm khi xuất đầu lộ diện, có nhiều người tuy nghe danh bao cỏ của hắn đã lâu, nhưng tạng mặt lại chẳng có mấy ai, còn Hàn Ngâm vừa nhập môn chưa bao lâu, nên cũng chẳng có ai biết.

Phần đông khi nhìn thấy họ thì hai mắt đều sáng ngời, nếu có đồng bạn bên cạnh thì nhân tiện hỏi một câu, cặp đôi này là đệ tử tiểu bối của nhà nào, trông rất xứng đôi, cả hai đều vô cùng xuất sắc. Có vài người biết thân phận của Mộ Thập Tam hoặc biết quy tắc của Cửu Huyền, nhìn thấy ngọc bội trắng đeo bên hông Hàn Ngâm và ngọc bội đen bên hông Mộ Thập Tam, bèn hiểu ra hai người họ là quan hệ sư thúc điệt. Thế nhưng không ai suy nghĩ lệch lạc, chỉ cảm thấy trong tình huống long trọng thế này, trường bối chăm nom tiểu bối là chuyện thường gặp, không có gì phải ngạc nhiên.

Thế là hai người cứ tay trong tay bước tới trước mắt bao nhiêu người.

Lúc này Phương Dữ đang đứng dưới tàng cây hớn hở tán dóc với mấy đệ tử môn khác, trong số đó có người nhìn thấy Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm, bèn nâng cằm hỏi có phải họ là người của Cửu Huyền hay không. Phương Dữ vừa ngoái đầu lại, quả tim nhỏ đã nhảy lên đánh thót, bỏ lại nhóm bạn mới kết giao, luống cuống xông tới: “Sư muội, sư muội!”

“Phương sư huynh.” Hàn Ngâm cười tươi rói.

Phương Dữ nhìn cô, rồi co đầu rút cổ nhìn qua Mộ Thập Tam, nói với vẻ mặt đau khổ: “Hai vị thế này là sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao! Chưởng môn với sư phụ sư bá đều tới hết rồi, họ hỏi hai người ở đâu, may mà Lạc sư huynh che giấu giùm cho, ta xin hai người đó, hai người dù sao cũng bớt bớt lại giùm ta với!”

Hàn Ngâm thấy thái độ của hân đối với mình vẫn không thay đổi, ánh mắt lấp lánh cảm động, nói: “Phương sư huynh...”

Còn chưa nói hết câu, cô chợt thấy sắc mặt Phương Dữ tái mét, ngay sau đó có tiếng quát khê vang lên sau lưng: “Nghiệt đồ!”

Đây là giọng của Lệ Thanh Hàn!

Hàn Ngâm tin chắc bản thân không sai, thế nhưng khi đối mặt với vị sư phụ từng nghiêm khắc cảnh cáo nếu cô còn chạy đi gặp Mộ Thập Tam thì sẽ đánh gãy hai chân cô, cô vẫn hơi sợ theo bản năng.

“Sư... Sư phụ...” Hai chân Hàn Ngâm như muốn nhũn ra, may mà lúc xoay người lại, Mộ Thập Tam dùng sức nắm chặt tay cô, tiếp thêm cho cô can đảm và sức mạnh, vì thế dù trong miệng cô đắng ngắt, nhưng trên mặt vẫn giả vờ như chẳng có việc gì, nhìn Lệ Thanh Hàn nặn ra một nụ cười khả ái: “Người tới rồi ạ.”

Sớm ra Lệ Thanh Hàn đã tới Toàn Cơ phái, không thấy Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, lòng đã nơm nớp bất an, do đó mặc kệ Lạc Vân Khanh nói

gì y cũng không tin, thường xuyên để mắt tới tình hình chung quanh, chờ hai người họ trở về. Lúc này đã chờ được, y mới biết dự cảm không lành của mình đã trở thành sự thật, nhìn hai người họ tay trong tay mà mắt y muốn phun lửa.

Với tính tình của y thì không tài nào nhẫn nhịn chịu đựng, lúc cơn tức bộc phát thì hệt như núi lửa phun trào.

Phương Dữ thân làm đệ tử, dĩ nhiên hiểu rõ bản tính này của y nhất, trong lòng kêu khổ dậy trời dậy đất, vội vã chen ngang: “Sư phụ, chương môn của các đại tiên môn khác chắc đã tới gần đủ rồi đó ạ?”

Đây là để nhắc nhở Lệ Thanh Hàn, bây giờ họ đang ở Toàn Cơ phái, hơn nữa còn tới để chúc thọ Hiên Viên Huyền, dù có chuyện gì đi nữa thì cũng không thể quấy phá ở địa bàn của người khác được!

Lệ Thanh Hàn cũng biết rõ điều đó, nhưng cục tức nghẹn ở cổ chẳng tài nào nuốt trôi, đến mức lồng ngực y phập phồng kịch liệt, ngay cả cổ cũng đã nổi gân xanh âm ỉ, càng miễn bàn tới bàn tay đang nắm chặt chuôi phi kiếm. Trong lòng y đang giằng xé, nên dứt khoát chém một nhát đánh chết nghiệt đồ trước mặt để trút cơn giận trong lòng, hay nên lấy đại cục làm trọng, nhẫn nại chờ quay về Cửu Huyền mới xử.

Lúc này Mộ Thập Tam lên tiếng: “Lệ sư huynh...”

Lệ Thanh Hàn căn bản không muốn nghe: “Câm miệng! Ta không có loại sư đệ như ngươi!”

Nét mặt Mộ Thập Tam bất biến, nói tiếp câu nói còn dang dở: “Sư huynh có tức giận gì thì cứ trút lên đệ là được.”

“Nào dám nào dám.” Lệ Thanh Hàn cười lạnh: “Ta không quản được ngươi, chỉ quản được đồ đệ mình!”

Nói rồi y quay lưng đi: “Nghịch đồ, đi theo ta!”

Lệ Thanh Hàn định tìm một nơi vắng vẻ để xử lý Hàn Ngâm, nhưng đi mấy bước vẫn không nghe thấy Mộ Thập Tam lên tiếng ngăn cản, Phương Dữ cũng im lặng không xin xỏ. Y cảm thấy có gì đó không đúng, bèn dừng bước ngoái đầu lại, phát hiện mình đi trước, Mộ Thập Tam dắt Hàn Ngâm tiếp bước theo sau. Cả hai như bất chấp nước sôi lửa bỏng, vẫn muốn nắm tay nhau bước tới.

Còn Phương Dữ, chẳng biết hẩn lấy từ đâu ra một cục than đen, đang cúi đầu hí hoáy viết lên giấy, có lẽ đang truyền tin cho Lạc Vân Khanh, bảo hẩn chạy tới xin phụ một tay.

Lệ Thanh Hàn đã tức tới nổi mắt, nào nhớ nổi thứ gì khác, lập tức rút phăng phi kiếm trong bao ra.

Mộ Thập Tam cấp tốc kéo Hàn Ngâm ra sau lưng, chắn trước mặt cô.

“Sư phụ!” Phương Dữ phát hoảng, chung quanh đã có người để ý tới động tĩnh bất thường bên này, Lệ Thanh Hàn vừa rút kiếm thì lại càng đông người bu về hướng này nhòm ngó, trong tình huống này nếu thật sự đánh nhau, thì sự tình sẽ huyền não tới mức không cứu vãn được nữa.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Ngay khoảnh khắc giương cung bạt kiếm này, chẳng biết Tống Việt từ đâu bước tới, theo sau ông ta là thủ đồ Du Tịch Bình.

Hàn Ngâm và Phương Dữ luôn thấy hai người này đáng ghét, nhưng giờ này thấy họ xuất hiện thì lại thở phào một hơi, thấy họ dễ thương chết đi được.

Quả nhiên, Du Tịch Bình liếc xéo phi kiếm đã tuốt khỏi vỏ của Lệ Thanh Hàn, hỏi: “Lệ sư thúc, ngài muốn làm gì?”

Tống Việt không biết chuyện gì, nhưng thấy tình hình trước mắt thì vẫn liếc qua Hàn Ngâm và Phương Dữ với ánh mắt khinh miệt, giở giọng gây hấn: “Hai vị sư điệt này chẳng phải đều là đồ đệ tâm đắc của sư đệ ư? Sao nào, chúng làm ra chuyện gì ngỗ ngược, chọc cho sư đệ nổi giận à?”

Lệ Thanh Hàn không đội trời chung với ông ta, quay mặt qua quát: “Người bớt lo chuyện bao đồng đi!”

“Bớt lo chuyện bao đồng?” Tống Việt lập tức đanh mặt mắng: “Đây là chuyện bao đồng sao? Người rút đao múa kiếm trong thọ thần của Hiên Viên chưởng môn là muốn làm gì? Chung quanh có nhiều người như vậy, thể diện của Cửu Huyền cũng bị người bôi đen hết, người còn không mau thu kiếm lại!”

Lệ Thành Hàn rút kiếm trong cơn kích động, chính bản thân cũng thấy không ổn, nhưng sao có thể cam lòng ngoan ngoãn làm theo lời Tống Việt? Đương nhiên y không đếm xỉa tới Tống Việt, tình hình cứ nằm trong thế giằng co như vậy.

Hàn Ngâm biết mình làm trái kỳ vọng của Lệ Thanh Hàn, lòng ôm hổ thẹn, nhưng người chạy tới nhòm ngó ngày một nhiều hơn, cứ thế này mãi thì sẽ phá tung tiệc chúc thọ của Hiên Viên Huyền mất. Cô đành bất chấp hết, mở miệng nói: “Tống sư bá nói gì vậy ạ? Sư phụ ta thấy phi kiếm bị cùn, nên bảo ta và Phương sư huynh đi tìm cục đá mài dao về mài, sư bá có mang theo không? Nếu có thì cho mượn dùng tý.”

Cô nói vậy là để giải vây cho Lệ Thanh Hàn, nhưng cũng đập ngã hết mọi người đứng xem không rõ chân tướng chung quanh —

Dùng đá mài dao để mài phi kiếm!

Quá mới lạ, câu chuyện cười nhạt thếch này, cả đời chưa nghe qua lần nào!

Phương Dữ co quắp khoe miệng, Mộ Thập Tam rũ mắt buồn cười, Tống Việt và Du Tịch Bình thì càng khỏi phải nói, mặt mày ngổn ngang, và đương nhiên sắc mặt thối nhất, khó coi hết như tảng đá nằm trong hố xí, là của Lê Thanh Hàn.

Biến lão tử thành đồ ngu sao!

Lê Thanh Hàn dồn khí xuống đan điền, đang định găm thét với Hàn Ngâm, thì chợt nghe một giọng tao nhã nhưng vô cùng vang dội vọng tới từ đằng xa.

“Các vị! Lão phu Hiên Viên Huyền, hôm nay tiện thần làm phiền các vị đại giá, lão phu thật sự không gì vinh hạnh hơn.”

Trái tim đang thắt chặt của Hàn Ngâm hơi nới lỏng, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, tạm vượt qua một ải.

Mộ Thập Tam thì thừa dịp mọi người đều bị Hiên Viên Huyền thu hút sự chú ý, ghé vào bên tai cô, lặng lẽ cười nói: “Vị tiên tử đây, xin cho hỏi mài một thanh phi kiếm mất bao nhiêu tiền?”

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 140 ~

Câu cuối quá thâm (≥﹂≤)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Tiệc Rượu

Tiệc rượu

Edit: Yunchan

Đại phái tu tiên trên Cửu Nguyên cộng tại tất cả cũng chưa đầy mười đầu ngón tay, song đó chỉ là đại môn phái mà thôi, bao gồm Cửu Huyền, Toàn Cơ, Lưu Tiên và Thiên Phù, không thể coi là nhiều. Thế nhưng các tiểu phái không tu tiên theo con đường chính thống như Tru Yêu môn lại rải rác như sao trời, nhiều không đếm xuể, đó là chưa kể các thế tộc tu tiên truyền thừa qua nhiều đời không tài nào thống kê hết. Thế nên dù không phải tất cả môn phái đều có giao hảo với Toàn Cơ phái, nhưng số người đến chúc thọ hôm nay vẫn đông nghịt.

Dĩ nhiên trong chính điện không thể chứa được nhiều người như thế, do đó tiệc rượu được tổ chức ở nơi trống trải bên ngoài điện, bàn ghế được xếp dọc theo hướng hoa cỏ cây cối, tạo thành thế vòng cung mờ ảo, còn khoảng sân trống ở trung tâm là dành cho các tiết mục tiêu khiển.

Nhìn thì có vẻ tùy ý, nhưng thật ra là để tránh sắp xếp thứ tự chủ khách quá rõ ràng, điều này cho thấy Toàn Cơ phái khá là dụng tâm. Chẳng qua ghế ngồi vẫn có hạn, các đệ tử bối phận thấp trong các đại môn phái như Hàn Ngâm chỉ có thể đứng hầu phía sau sư tôn của mình, không có chỗ ngồi.

Vì vậy, Mộ Thập Tam ngồi, Hàn Ngâm đứng, Mộ Thập Tam được hưởng lộc ăn, trước mặt bày ê hề toàn là cao lương mỹ vị, linh quả trà thơm, còn có một bình rượu ngọc, mà Hàn Ngâm chỉ có thể dùng ánh mắt ưu buồn nhìn chăm chăm cái gáy bần của Lệ Thanh Hàn trước mặt...

Cách đó không xa, Hiên Viên Dạ chốc chốc lại liếc nhìn qua bên này, nét mặt còn u buồn hơn cả cô. Trong khi Chu Tình Nhi đứng sau lưng Tống Việt, hai mắt đã sừng mọng như quả đào, sắc mặt cũng chẳng đẹp hơn cô là bao. Đường nhiên bản mặt băng sơn của Lạc Vân Khanh càng lạnh hơn bình thường, toàn thân tỏa hơi thở tiêu điều rờn rợn. Người xưa nay luôn cười nói luôn mồm như Phương Dữ cũng ỉu xiu. Chỉ có mấy đệ tử nội môn chẳng có quan hệ gì với Hàn Ngâm, cũng chưa hay biết gì là vẫn giữ nguyên dáng vẻ bình thường.

So với những môn phái khác, không khí của bên Cửu Huyền rõ ràng là áp lực hơn rất nhiều, chương môn La Cẩn cũng nhận ra có gì đó không đúng, ngoái đầu đảo mắt hai vòng, cất giọng hỏi: “Có chuyện gì mà ta không biết ư?”

“Không có!”

Hàn Ngâm đáp lại một câu chắc nịch, sau đó mới ngờ ngàng phát hiện những người còn lại hoàn toàn không hé răng, mà mọi ánh mắt đều đổ dồn hết lên người cô, nhất là Lệ Thanh Hàn, ánh mắt kia trông hề như ám khí, bay vút lên người cô. Hàn Ngâm biết mình vừa bất cẩn làm ra chuyện ngu ngốc, hơi bối rối một thoáng, tiện đà trừng mắt nhìn đầu vai đang run run vì nhin cười của Mộ Thập Tam.

Ánh mắt La Cẩn nhìn cô trong ôn hòa pha thêm chút khó lường, nhưng không nói gì nữa mà quay đầu lại, dời sự chú ý tới khoảng sân trống ở trung tâm. Chẳng biết Hiên Viên Huyền tính toán gì mà lại cho người bê chín vò rượu ra, xếp dài ở giữa sân, khiến mọi người bên dưới xôn xao nghị luận.

Hiên Viên Huyền nhìn quanh, mỉm cười thi lễ: “Các vị đều biết lão phu thích rượu, lần này tặng không ít rượu ngon quý hiếm, lão phu vui sướng không biết lấy gì cảm tạ. đành lấy vài vò mỹ tửu năm mươi năm ra đây, kính các vị một vòng, coi như để tỏ lòng biết ơn.”

Tất cả mọi người đều biết Hiên Viên Hiên có biệt tài nếm rượu cực thần sâu, loại rượu có thể được y cất giữ năm mươi năm, còn lấy ra đãi khách vào giờ phút này, dù không phải quỳnh tương ngọc dịch, thì cũng xấp xỉ quỳnh tương ngọc dịch, thế nên ai nấy đều trầm trồ khen tặng.

Hiên Viên Huyền hơi nghiêng mặt qua, khẽ gật đầu ra hiệu, lập tức có một đệ tử mở giấy niêm phong vò rượu, lát sau, một mùi rượu kỳ lạ, nồng nặc mà lại khác hẳn bình thường tỏa ra theo gió, khiến tất cả mọi người đều suy đoán, đây rốt cuộc là loại mỹ tửu gì, sao hương thơm lại khác thường như vậy.

Đệ tử Toàn Cơ phái không vội chia rượu, mà đem vò rượu chuyển luân phiên qua ghế ngồi, để mọi người nhìn một vòng. Khi chuyển tới bên Cửu Huyền, Hàn Ngâm bèn kiễng chân ngó thử, thấy chất rượu trong vò không phải tầm thường, mà là sền sệt như mỡ đặc, tỏa ra màu tím óng ánh, mùi thơm tinh khiết nức mũi. Cô chỉ bị hương rượu xông lên đã thấy lâng lâng, trong lòng thầm thắc mắc, không biết loại rượu này vào miệng sẽ ra sao.

Loại rượu kỳ lạ này chuyển qua một vòng rồi về lại tay Hiên Viên Huyền. Lúc này có hai đệ tử Toàn Cơ phái vác một vại rượu cực to cao chừng một thân người đến, Hiên Viên Huyền đích thân rót chất rượu sền sệt kia vào vại lớn, sau đó vài đệ tử lần lượt đổ mười vò rượu nhạt vào trong, tiếp theo có một người cầm mảnh đao trúc dài hơn trượng để khuấy đều. Qua một lát lại đổ thêm mười vò rượu nhạt vào, đến đây mới có người múc rượu ra khỏi vại, chuyển tới chỗ ngồi của các môn phái.

Uống mỗi vò rượu thôi mà đã khó khăn tới mức này sao!

Hàn Ngâm kinh ngạc, không cầm được lòng hiếu kỳ bèn nhìn vào loại rượu mới pha này, thấy màu tím trong veo khi rót vào chung rượu sứ trắng trông hết như một mảnh thủy tinh óng ánh, mùi rượu sao á, đã nhạt hơn lúc này khá nhiều rồi, nhưng lại phả ra một mùi thơm ngọt lạnh, ngấm vào ruột gan.

Hai mắt cô sáng lên, nhìn hau háu vào chung rượu, thật là muốn uống quá đi!

Nhưng không cần nghĩ cũng biết, lúc này Lê Thanh Hàn hận không thể vứt cô vào mật lao của Cửu Huyền nhốt lại, lý nào lại cho cô uống rượu? Thế là y cầm chung rượu lên, bữu môi nốc cạn một hơi, sau đó cau mày nhăm nháp lại dư vị, đoạn lên tiếng khen: “Quả nhiên rượu ngon, các người cũng nếm thử đi.”

Hàn Ngâm biết thân biết phận, hiếu từ “Các người” mà sư phụ nói tuyệt đối không có mình trong đó. Vì vậy cô chỉ đành đứng chôn chân tại chỗ mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim. Mãi tới khi khóe mắt thoáng thấy vật gì đó nhấp nháy, cô mới ngược mắt lên, kinh ngạc phát hiện trước mặt là một con hồ điệp to chừng nửa lòng bàn tay đang bay về phía mình.

Tháng ba hương xuân rạng rỡ, vốn là mùa ong bận rộn bướm chập chờn, có hồ điệp bay qua bay lại trước mắt cũng chẳng lạ lùng gì, lạ chẳng là hồ điệp này trừ hai cánh bình thường ra, thân thể lại là hình người!

Hàn Ngâm phải chớp mắt mấy cái liền mới tin chắc là mình không nhìn lầm. Thứ trước mắt này đích thật là hồ điệp hình người, chẳng những thân thể duyên dáng phủ lụa mỏng, mà tới diện mạo ngũ quan cũng hoàn chỉnh, còn mọc ra bốn cái tay với hai cái chân. Giữa cánh tay đang ôm một cái chung ngọc lưu ly to cỡ ngón cái, trong chung còn sóng sánh ánh tím, tỏa ra hương rượu thoang thoảng, rõ ràng trong đó đựng loại rượu mà mọi người trong bữa tiệc đang uống.

Con hồ điệp này...

Tầm mắt của Hàn Ngâm thoáng dời qua phía Mộ Thập Tam, thấy hân hờn nghiêng mặt, khóe môi cong nhẹ. Lòng cô biết ngay là chuyện gì xảy ra, vội thừa dịp không ai để ý, thò tay về phía hồ điệp, hồ điệp bèn bỏ chung ngọc lưu ly nhỏ lại, vỗ cánh bay về chỗ Mộ Thập Tam.

Lệ Thanh Hàn không mọc mắt sau đầu, nên Hàn Ngâm cũng to gan cầm chung ngọc lưu ly nhỏ xíu kia kê lên môi. Ngay sau đó kinh hỉ ra mặt, bởi vì chẳng những nếm được chất rượu thanh thuần như sương mai mùa thu, mà còn phát hiện chung ngọc này trông thì nhỏ xíu, nhưng rượu đựng bên trong lại nhiều tới bất ngờ, làm cô phải uống mấy hơi mới cạn, ánh mắt đã nhuộm men say.

Uống hết rồi, cô bèn rũ mắt ngắm nghía chiếc chung ngọc lưu ly trong tay, đoán thầm có lẽ Mộ Thập Tam dùng pháp quyết luyện túi Càn Khôn để luyện chung ngọc lưu ly này, còn con hồ điệp đang bay về phía cô nhận lại cái chung không kia, mười phần là do huyền thuật biến thành.

Hàn Ngâm cười trộm, đúng là nhọc công hân sáng tạo, chẳng qua cách này quả nhiên rất bí mật, có người thấy hồ điệp lượn quanh cô nhưng không nghĩ ngợi gì.

Liếc mắt qua Mộ Thập Tam, thấy hân đã thu hồi chung ngọc lưu ly, cô bèn chuyển hướng chú ý sang tình hình trên sân.

Lúc này mọi người đã thưởng qua loại rượu kia, ai nấy đều khen tấm tắc, có người không dẫn được lòng tò mò còn hỏi thăm Hiên Viên Huyền tên rượu là gì, Hiên Viên Huyền thì chỉ mỉm cười đầy thâm ý, đáp: “Cái này không thể nói mà muốn đổ các vị, có vị nào ở đây biết được tên rượu thì cứ viết ra, lão phu sẽ tặng một phần lễ vật, coi như nhân đây kết giao người có chung sở thích Đỗ Khang(*), mai sau có dịp rảnh rỗi, xin mời đồng ẩm rượu.”

(*) Đỗ Khang, người phát minh ra phương pháp ủ rượu.

Người tu tiên dù không tham lễ vật, nhưng lại ôm tâm tư kết giao bằng hữu, huống chi hôm nay là mừng thọ của Hiên Viên Huyền, y đã lên tiếng đề nghị, tất nhiên mọi người đều hào hứng nghe theo, thế là lập tức có người hơi hiểu biết về rượu, viết giấy thả hạc qua.

Hàn Ngâm không có biệt tài đoán tên rượu, nhưng lại cực tò mò Hiên Viên Huyền định lấy thứ gì ra làm phần thưởng, nên bèn giơ tay ngoắc ngoắc Hiên Viên Dạ đứng cách đó không xa, đợi hẵn qua đây thì thấp giọng hỏi.

Hôm nay Hiên Viên Dạ có hơi quái lạ, mặt nặng cứ như đeo chì, đứng chôn chân tại chỗ gục đầu ủ rũ, mãi tới khi Hàn Ngâm gọi thì hẵn mới lộ ra được ý cười yếu ớt, bán đứng tổ phụ nhà mình: “Chỉ có ít trân thạch, linh hoa dị thảo, mấy thứ đồ chơi nhỏ thôi, không đáng gì. Nhưng tổ phụ của ta thích rượu, ông nói nếu có người đoán đúng toàn bộ tên chín vò rượu, thì ông sẽ xem đó là tri kỉ thuở bình sinh của mình, thêm vào đó còn tặng một phần đại lễ.”

Nếu nói Hiên Viên Huyền thích rượu, thì thứ Hàn Ngâm thích chính là tài vật, vừa nghe hai chữ “Đại lễ” mắt cô đã sáng rực lên, nhanh nhẩu kéo Hiên Viên Dạ tới chỗ xa xa, nhìn hẵn bằng ánh mắt sáng quắc: “Vây đệ nói lén cho ta biết tên gọi mấy loại rượu đó đi, chúng ta hợp tác kiếm phần thưởng được không?”

Lôi kéo tôn nhi tính kế với tổ phụ, chuyện vô sỉ cỡ này cũng chỉ có Hàn Ngâm mới làm được, đã thế còn mặt không đỏ tim không đập nhanh, mím cười tươi rói.

Phải tội Hàn Ngâm thì vô sỉ, mà người khác lại rất ngây thơ.

Hiên Viên Dạ nhìn cặp mắt trong veo sáng ngời như sao của Hàn Ngâm, tim bất giác đập lên điên cuồng mất kiểm soát, lòng bàn tay cũng ứa

mồ hôi, bây giờ đừng nói bảo hẩn hợp tác làm bữa, lừa tổ phụ hẩn vài món lễ vật không to tát lắm, mà dù bảo hẩn vào kho tàng bí mật của tổ phụ trộm hai món bảo vật thì hẩn cũng làm!

Nhưng như đã nói, hẩn cũng có chỗ khó của mình, dù muốn moi tìm móc phổi để lấy lòng Hàn Ngâm tới đâu thì cũng đành đau khổ trả lời: “Ta không biết.”

Lần đầu tiên trong đời hẩn hối hận tới mức muốn nhảy xuống biển, sớm biết có ngày hôm nay, trước đây lúc tổ phụ lôi kéo hẩn uống rượu, hẩn đã không thấy phiền mà chạy trốn rồi. Không thì, hôm qua lúc theo tổ phụ vào hầm rượu hẩn cứ nói bóng gió hỏi thăm là xong rồi! Chứ không tới nước bị hỏi chỉ có thể đáp không biết như hiện tại.

“Vậy à.” Hàn Ngâm có hơi thất vọng, nhưng không để bụng mà vẫn cười nói: “Thế thì cũng hết cách rồi, ta đốt đặc về rượu, muốn đoán bừa cũng đoán không trúng.”

Hiên Viên Dạ không biết phải nói gì, chỉ có thể gật đầu qua quýt.

Trong lòng hẩn chôn giấu một vấn đề muốn hỏi Hàn Ngâm, nhưng sợ hỏi ra cô sẽ giận nên cứ chần chừ do dự mãi, đợi tới khi hẩn lấy được dũng khí, muốn giả vờ lơ đãng hỏi một câu thì đã bị cô lôi về: “Đi thôi, quay lại nghe thử tên rượu lúc này, coi như học thêm kiến thức đi.”

Hiên Viên Dạ:...

~ Hết chương 141 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Say Bí Tỉ

Say bí tỉ

Edit: Yunchan

Hiên Viên Huyền mở hơn mười con hạc giấy liền, nhưng chẳng ai đoán đúng, trong lòng cũng thất vọng phần nào, nhưng y không biểu hiện ra mặt, chỉ nhìn quanh bốn phía, cố tình câu giờ, chờ mong những con hạc giấy khác bay tới.

Lúc này Hàn Ngâm đã kéo Hiên Viên Dạ quay lại phía sau Lệ Thanh Hàn, thấy chưa có ai đoán đúng, cô cũng thất vọng ra mặt: “Như vậy cũng không biết phần thưởng là cái gì nữa.”

Hiên Viên Dạ vừa nghe đã mừng rỡ: “Cái này ta biết, phần thưởng của trận này là...”

Hắn còn chưa nói hết câu, ánh mắt của Lệ Thanh Hàn đã hung hăng phóng tới.

Đương nhiên, người Lệ Thanh Hàn trừng thật ra là Hàn Ngâm, nhưng làm sao Hiên Viên Dạ biết được? Hắn cứ tưởng vị sư bá này không thích hắn nói chuyện với Hàn Ngâm, nên vội ngậm miệng lại, rồi liếc qua Lạc Vân Khanh đang nhìn hắn như suy nghĩ điều gì, lòng hắn lại càng chát chúa hơn.

Bên này so nét mặt, bên kia Mộ Thập Tam lại cười khẽ, ngay sau đó nhấc bút vẽ vài nét, rồi phóng hạt giấy đi.

Hiên Viên Huyền thấy hạt giấy bay tới hai mắt liền vụt sáng, tới khi mở ra, đập vào mắt là nét bút tài hoa phóng khoáng, trên đó viết hai chữ “Rừng Minh”.

Y mừng rỡ trong lòng, vội nhìn về hướng người thả hạt, thấy chỗ ngồi của Cửu Huyền có một vị thiếu niên bạch y tuấn tú đang nâng chén cười lười biếng với mình, sau đó ngửa đầu uống cạn. Y cũng bật cười sang sảng, tiếp thiếu niên kia một chén rượu, rồi mở tờ giấy trong tay ra cho mọi người xem: “Mộ tiên trưởng học sâu hiểu rộng, đây chính là rượu Rừng Minh của Phù Dư quốc, hương rượu ngấm tận xương. Song khi uống còn phải pha thêm thanh tửu hai mươi năm và thanh tửu mới ủ, nếu không uống vào sẽ say mấy ngày không tỉnh lại.”

Lời này vừa thốt ra, bên dưới chợt rộ lên tiếng tán dương bình luận. Chỉ có vài đệ tử Cửu Huyền biết danh Mộ Thập Tam là đen mặt, âm thầm xỉ vả sư thúc nhà mình làm mất thể diện, chẳng trách tu tiên không tu tới đâu, hóa ra vì tâm tư đều đổ hết vào ăn uống. Dù bây giờ có nhận được lời khen tặng thì cũng chẳng kiếm được vinh dự gì cho môn phái, trái lại còn khiến người ta nghĩ đệ tử Cửu Huyền họ toàn là một đám quần là áo lượt!

Trên thực tế họ nghĩ cũng không sai. Một số người từng nghe nói Mộ Thập Tam mang danh bao cớ thì trên mặt đều nở ra ý cười sâu xa, chẳng qua Mộ Thập Tam vẫn hờ hững như không, còn Hàn Ngâm thì mừng hóm, chờ xem phần thưởng thắng được là gì.

Dầu sao Hiên Viên Huyền cũng là chương môn một phái, xuống tay đương nhiên không thể keo kiệt, thế là y nhanh chóng bảo đệ tử mang tới mười hai viên ngọc thạch hình giọt nước dài nửa tấc. Sắc ngọc đỏ như lửa, nom khá giống với ngọc bội đỏ của trưởng lão Cửu Huyền, nhưng nhìn kỹ

lại thì bất đồng, những viên ngọc thạch này nhìn thì như ngưng tụ xuyên thấu, nhưng bên trên lại phủ một tầng ánh sáng đỏ mờ mờ.

Chỉ cần là người có thẩm mỹ quan bình thường thì đều sẽ thích những thứ xinh đẹp.

Hai mắt Hàn Ngâm lại sáng lên, trong cơn kích động cô cũng vút luôn ánh mắt giết người của Lệ Thanh Hàn qua một xó, gặng hỏi Hiên Viên Dạ: “Mấy viên đá xinh đẹp đó là gì thế?”

Hiên Viên Dạ nhìn Lệ Thanh Hàn cảnh giác, rồi dùng giọng cực nhỏ, nhỏ đến mức gần như thì thầm để trả lời cô: “Đó là Hỏa ngọc phát sáng của Phù Dư quốc, ban đêm có thể soi sáng hơn mười bước. Mười hai viên Hỏa ngọc chồng lên nhau có thể đốt đỉnh đồng, vào đông đặt trong phòng sẽ ấm áp như mùa xuân.”

Hàn Ngâm gật đầu ra vẻ suy tư: “Hình như xài tốt hơn Dạ Minh châu.”

Hiên Viên Dạ bật cười: “Đương nhiên tốt hơn Dạ Minh châu, đây là linh thạch hệ hỏa, dùng để khảm vào binh khí hoặc luyện pháp khí đều được cả.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Hiên Viên Huyền đã cho mở vò rượu thứ hai, lần này không cần vất vả pha rượu, mà các đệ tử Toàn Cơ phái trực tiếp châm rượu cho từng người trên bàn tiệc.

Mộ Thập Tam lắc lắc chén rượu, rũ mắt nhìn dịch thể màu đỏ tươi trong trẻo tỏa ra hương mật trong chén, còn chưa uống đã thốt ra một câu: “Hiên Viên Dạ, người cắt ra xa cho ta.”

Hiên Viên Dạ đứng sóng vai với Hàn Ngâm nói nói cười cười, trong lòng đang vui vẻ ngọt ngào, thành linh bị Mộ Thập Tam mắng một câu như

vậy thì hoang mang ra mặt, không biết mình đã đắc tội gì với vị tiểu sư thúc này, bèn ầm ức nói: “Tại sao?”

“Ở đây có ai không biết người là tôn nhi của Hiên Viên chương môn? Ta đoán rượu, người lại đứng cạnh ta, dù đoán đúng thì người khác cũng tưởng người nói cho ta biết, tại sao vô duyên vô cớ ta lại bị tiểu tử người liên lụy chứ?”

Lý do của Mộ Thập Tam vô cùng chính đáng, tới Lệ Thanh Hàn cũng không soi ra được lỗi sai, nên đương nhiên Hiên Viên Dạ cũng không thể phân bua.

Hàn Ngâm không biết tâm tư của Hiên Viên Dạ, chưa kể cô cũng là người đen tối, bụng dạ toàn ý xấu, mới đó còn ngoi lên ý đồ làm bậy, nếu Mộ Thập Tam không cùng phe với cô, dám chắc cô cũng sẽ hoài nghi có phải Hiên Viên Dạ tiết lộ đáp án hay không. Bởi thế cô chỉ cảm thấy sư thúc anh minh, suy nghĩ chu toàn, nên cũng nhanh tay đuổi người: “Vậy đệ đứng xa ra nhanh nhanh lên, càng xa càng tốt.”

Lúc này Hiên Viên Dạ thật muốn khóc ngay tại chỗ, nhưng dù không cam lòng tới đâu cũng đành phải đứng ra xa, ầm ức nhìn Hàn Ngâm.

Đuổi được tên đáng ghét đi rồi, tâm trạng Mộ Thập Tam bỗng tốt hẳn lên, vừa ung dung thả hồ điệp mang rượu cho Hàn Ngâm, vừa viết tên rượu thả cho Hiên Viên Huyền.

Loại rượu lần này là Mai Hoa Trụ của Lâm Ấp, có điều hai chữ hoa mai trong tên thật ra chẳng liên quan gì tới cây mai, mà nó làm ra từ quả của cây Dương Mai(*). Trên núi Lâm Ấp mọc đầy quả Dương Mai lớn như chung rượu, lúc còn xanh thì cực chua, đến khi đỏ lại ngọt lịm như mật, rượu ủ ra từ quả Dương Mai cực kỳ đắt tiền, vì màu rượu tươi đẹp như hoa mai đỏ, nên được đặt cho cái mỹ danh là Mai Hoa Trụ.

(*) Dương Mai hay còn gọi là dâu rượu hoặc thanh mai đỏ.

Rượu trái cây vào miệng thơm ngọt, Hàn Ngâm uống hết một chung mà còn thòm thèm, bèn hướng cặp mắt chờ mong về phía Mộ Thập Tam, khiến hần mỉm cười, lặng lẽ tuần thêm cho cô một chung nữa. Cô uống tới nổi gò má hơi choáng, ngà ngà say, lá gan cũng to lên, hóng hớt quay qua hỏi Lạc Vân Khanh hạt châu đen như nước sơn nhưng lại phát sáng như ánh trăng đó là thứ gì.

Lạc Vân Khanh lạnh mặt nhìn Hàn Ngâm một cái, có vẻ muốn mặc kệ cô, nhưng trời sinh hần không có tính che che giấu giấu, lại thấy vẻ mặt chờ mong của cô, nên vẫn bất đắc dĩ nói cho cô biết: “Đó là Chiêu Lương châu, là linh châu hệ thủy, có thể tránh nắng nóng, sinh ra từ con trai đen trong âm tuyền dưới núi hàn, nhưng loại trai này thường cư trú ở gần Ngũ sơn, rất khó tìm, hơn nữa ngàn năm mới sinh một hạt châu, hạt châu càng sinh ra càng nhỏ, hạt châu mà Hiên Viên chương môn tặng có đường kính chừng ba tấc...”

Câu tiếp theo hần không nói được nữa, vì hai mắt Hàn Ngâm đã sáng rực lấp lánh, rõ là đã tính đến bước dùng hạt châu đó vào đâu rồi. Đương nhiên, tính tham tài của Hàn Ngâm hần biết rõ, điều đó không làm hần đến mức phiền muộn, thứ làm hần buồn bực thật sự chính là cô hoàn toàn không có tâm hồi cải, đã xem mọi thứ của Mộ Thập Tam thành của mình luôn rồi.

Quả nhiên, Lạc Vân Khanh không nhìn lầm Hàn Ngâm tý nào, lát sau cô đã giở giọng buồn phiền, than: “Hạt châu lớn quá cũng không tiện, khảm vào đâu đó thì khỏi cần nghĩ đi, còn treo trên đầu hay đeo bên hông ấy hả, chẹp, hạt châu to còn hơn nắm tay nhìn khó coi chết được, nhưng lúc đánh nhau lấy ra đập người hình như có thể suy nghĩ lại.”

Nghe thấy câu này, không riêng gì Lạc Vân Khanh đen mặt, mà Lê Thanh Hàn cũng hết nhịn nổi, quay đầu lại lớn tiếng răn đe: “Rốt cuộc người có để sự phụ ta đây vào mắt không hả?!”

Hàn Ngâm oan ức, đối đáp trôi chảy: “Sư phụ, đệ tử luôn để người trong lòng mà.”

...

Mộ Thập Tam thầm nhin cười.

Lệ Thanh Hàn thì thấy mình có khả năng bị Hàn Ngâm làm tức chết, lại thấy sắc mặt cô ửng đỏ, mắt hơi say, rõ ràng là đã uống rượu. Thế là ánh mắt ngập tràn lửa giận chuyển sang Lạc Vân Khanh, bắt đầu giận chó đánh mèo: “Ai bảo người cho nó uống rượu!”

Lạc Vân Khanh cúi đầu cười khố.

Hàn Ngâm vội vã kêu oan cho hẳn: “Lạc sư huynh không cho đệ tử uống rượu.”

“Vậy chính là người!” Lệ Thanh Hàn trừng sang Phương Dữ: “Sư huynh muội các người cấu kết với nhau làm việc xấu, đều cùng một giuộc như nhau! Chờ về núi, toàn bộ tới Tây Tâm nhai suy ngẫm hết cho ta!”

Đang đứng bên xem náo nhiệt, sao chớp mắt cái đã bị lửa bén tới thân thể này?

Phương Dữ vô tội thoáng cái cứng họng, không biết nên nhận sai hay là thanh minh cho mình, vẻ mặt rất chi là đặc sắc.

Còn Hàn Ngâm ấy à, hiện đã hơi say nhưng vẫn chưa có ngốc, bình tĩnh ngẫm lại, giờ phút này nói gì sai đó, vì sư phụ thấy cô là đã tức, nên muốn gom cho cô nhiều tội, trở về xử cho cô một trận nhớ đời! Do đó cứ ngậm chặt miệng, không thêm ừ hử gì nữa là hay nhất. Không thì Phương Dữ xui xẻo còn chưa đủ, tới chuyện Mộ Thập Tam cho cô uống rượu cũng bại lộ luôn một thể, vậy chẳng khác nào tự dâng roi cho sư phụ đánh sao?

Lệ Thanh Hàn chưa nổi điên xong, quát tiếp: “Đi ra xa, úp mặt vào cái cây kia cho ta!”

Hàn Ngâm chẳng thể làm gì hơn là quay người đi xa, ngoan ngoãn nghiên cứu vỏ cây từng trăm năm trước mặt mình. Chẳng qua cô ngoài mặt thì nghe lời, nhưng chuyện mờ ám thì vẫn không thôi được, hai tai vẫn dựng thẳng lên nghe tiếng huyền não trên sân, bởi cách xa đám đông, nên cô uống rượu Mộ Thập Tam đưa tới một cách đường hoàng mà chẳng thêm kiêng nể gì nữa.

Uống nhiều loại rượu dễ say hơn uống một loại rất nhiều, huống chi Hiên Viên Huyền toàn lấy ra rượu ngon năm mươi năm trở lên. Mùi vị của chín loại rượu khác nhau, nhưng giống nhau ở chỗ khi rượu trôi qua cuống họng đều lành lạnh trơn tuột. Tỉu lượng của Hàn Ngâm không tính là quá tốt, nên đã gần như say mềm, cảm thấy thân thể nhẹ bẫng như sắp bay lên, hơn nữa còn muốn cười mà chẳng có lý do gì. Mặc dù đầu óc vẫn coi như minh mẫn, biết mình đang ở phương nào, đang làm chuyện gì, có thể suy nghĩ. Nhưng lại có một loại vui vẻ sinh ra tự tận đáy lòng, loại cảm giác mà cô chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ lạ, thể xác và tinh thần đều nhẹ nhàng bay bổng, áp lực và buồn bã chôn sâu trong lòng trở nên không quan trọng nữa, thậm chí cô còn sinh ra cảm giác không sợ hãi bất cứ thứ gì, dù bảo cô chạy tới ôm hôn Mộ Thập Tam trước mặt mọi người ngay lúc này, cô cũng thấy chẳng có gì to tát. Đương nhiên, không sợ thì không sợ, cô vẫn chưa đến mức thực thi đâu. Ví như bình thường cô có đủ sức để nghiền chết một con kiến, nhưng cô sẽ không nghiền chết nó thật vậy.

Chắc, được rồi, cô thừa nhận, cô thật lòng rất muốn chạy tới hôn Mộ Thập Tam một cái, chẳng qua lý trí vẫn còn ở đây, cô biết sau khi tỉnh lại mình nhất định sẽ hối hận, hơn nữa đứng ở đây thể nghiệm cảm giác nhẹ bẫng này cũng tốt chán. Thế là cô cứ tiếp tục úp mặt vào cây cười hì hì, hì hì.

Thi thoảng, có một hai đệ tử phái khác đi ngang qua đây, nhìn cô với ánh mắt quái gở, khi đi ra xa sẽ rỉ tai nhau xầm xì.

“Sư huynh, cô nương kia ở môn phái nào thế?”

Người bị hỏi ngoảnh đầu nhìn lại, trả lời chắc nịch: “Cửu Huyền.”

“VẬY Ạ, HÌNH NHƯ ĐÀU ÓC HƠI BẤT BÌNH THƯỜNG, KHÔNG THÌ CƯỜI KHÚC KHÍCH VỚI CÁI CÂY LÀM GÌ?”

“XUYT, ĐỪNG NÓI BẬY, CÂU NÀY ĐỂ NGƯỜI KHÁC NGHE THẤY THÌ PHIỀN. BIẾT ĐÂU... BIẾT ĐÂU CÔ TA CHỈ ĐANG LUYỆN MỘT LOẠI PHÁP THUẬT KỲ QUÁI NÀO ĐÓ THÌ SAO...”

Màn đối thoại này tình cờ lọt vào tai Hiên Viên Dạ đứng ở đằng xa.

Hắn nhìn về phía Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 142 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Đệ Dễ Lừa Ghê

Đệ dễ lừa ghê

Edit: Yunchan

Hiên Viên Dạ liếc mắt đo cự ly giữa Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam —

Ừm, chừng ba bốn trượng, chắc là an toàn rồi?

Hắn chỉ chần chừ giây lát, sau đó bước tới: “Tiểu Ngâm uống say rồi sao?”

Trong cơn say không cảm giác được thời gian, nên phản ứng của Hàn Ngâm cũng chậm hơn bình thường rất nhiều, cô đảo mắt qua nhìn hắn ngỡ ngác hồi lâu, mới cười hì hì nói: “Không có, ta tỉnh lắm, ta biết đệ là Hiên Viên Dạ.”

Cô nói chuyện rất rõ ràng, nhưng ánh mắt lại say mơ màng, Hiên Viên Dạ không tin cô chưa say, bèn đỡ lấy cô nói: “Đừng đứng ở đây hứng gió lạnh, để ta dẫn tỷ đi tìm chỗ nghỉ, kéo lại say hơn bây giờ.”

“Không được.” Hàn Ngâm từ chối rất thẳng thừng: “Sư phụ phạt ta úp mặt vào cây!”

Hiên Viên Dạ ngập ngừng: “Là vì Lạc sư huynh sao?”

Câu này hắn đã muốn hỏi từ lâu rồi!

Đêm hôm trước Lạc Vân Khanh ra ngoài tìm Hàn Ngâm về rồi đưa cô tới chỗ mình ngay, hôm sau hăn tìm tới lại bị Lạc Vân Khanh đuổi đi, không cho hăn gặp Hàn Ngâm. Sau đó hăn loáng thoáng nghe được lời đồn song tu, còn thấy Chu Tình Nhi khóc tới đỏ mắt, khi ấy trong lòng hăn như bị một hòn đá đè chặt, nặng tới khó thở.

Hàn Ngâm hơi nghiêng đầu nhìn hăn: “Có liên quan gì tới Lạc sư huynh?”

Không phải sao?

Hiên Viên Dạ còn đang lưỡng lự, rồi ngược mắt thấy cô say đến mức lim dim đôi mắt, mỉm cười ngây ngô, lộ ra vẻ thơ ngây đáng yêu mà lúc tỉnh không có, làm tim hăn run lên, lòng nhộn nhạo, thầm nghĩ tục ngữ có câu khi say nói thật lòng, đây chẳng phải là cơ hội để thử tâm ý của cô tốt nhất sao? Chưa kể nói lúc này, có khả năng sau khi tỉnh lại cô sẽ quên mất, không cần phải lo xấu hổ.

Nghĩ đến đây, hăn bèn ướm lời trước: “Tiểu Ngâm, tỷ có... thích Lạc sư huynh không?”

Ai ngờ Hàn Ngâm khi say lại suy nghĩ chẳng giống ai, nhìn hăn với ánh mắt hết sức kỳ quái, hỏi: “Sao đệ cứ hỏi Lạc sư huynh hoài thế, chẳng lẽ đệ thích huynh ấy à?”

Hiên Viên Dạ:...

Quá đáng, sao hăn lại thích một nam nhân được hả!

Hàn Ngâm nào biết tâm tư của hăn, nên nói năng cũng chẳng kiêng nể ai, còn cười hì hì nói: “Đệ hết cơ hội rồi, ta nghĩ Lạc sư huynh thích Tô sư huynh.”

Sấm sét giữa trời quang!

Hiên Viên Dạ đen sì mặt: “Tỷ say thật rồi.”

“Không có, ta biết đệ là Hiên Viên Dạ mà, cứ yên tâm, ta không nói với ai chuyện đệ thích Lạc sư huynh đâu.”

Muốn tỏ tình lại bị hiểu lầm thành thích tình địch, trên đời này còn ai bi thảm hơn hẳn không?

Thiếu chút nữa Hiên Viên Dạ đã chạy ra ngoài khóc thất thanh.

Hàn Ngâm thì cứ cười khì khì: “Sắc mặt khó coi ghê, lẽ nào đệ tưởng ta nghiêm túc à?”

“Tiểu Ngâm...”

“Đương nhiên là ta đang nói giỡn với đệ!” Hàn Ngâm nhìn hẳn với ánh mắt thông cảm vô hạn: “Đệ dễ lừa ghê.”

Hiên Viên Dạ:...

Say rượu nói thật, câu này là ai nói hả?!

Lúc này hẳn thật tình muốn đào người đó ra khỏi quan tài, lấy roi quất vào thi thể một trăm lần, một trăm lần!

Hàn Ngâm đẩy đẩy hẳn: “Đệ đừng xê xê ra, ta không say nhưng hình như uống hơi nhiều rồi, bây giờ không khớp được cái miệng mình đâu. Nhìn bộ dạng ngốc ngốc của đệ làm người ta rất muốn trêu, ta sợ lát nữa lại trêu đệ tới phát khóc, chờ ta tỉnh rượu đệ lại tới tìm ta đòi nợ thì chết.”

Hiên Viên Dạ:...

Hàn Ngâm đẩy tiếp: “Đi đi, còn ngốc ra đó làm chi?”

Ba lần bốn lượt tỏ tình đều bị cản trở đủ kiểu, Hiên Viên Dạ đáng thương đã dồn nén tới quá sức chịu đựng, bây giờ nhìn khuôn mặt nhuộm men say của cô, mi mắt long lanh quở trách hẳn, trong lòng liền nổi dậy cơn xúc động không thể kiềm chế, bèn nắm chặt lấy tay cô, nói: “Tiểu Ngâm, thật ra ta...”

Còn chưa nói hết lời, đằng xa bỗng rộ lên tiếng xô xao bàn tán, thu hút toàn bộ sự chú ý của Hàn Ngâm. Có điều trước đó cô không để ý tình hình bên kia, không biết tại sao họ lại đột nhiên reo lên hưng phấn, chỉ nghe thấy mấy từ then chốt, “Đuôi phượng”, “Hiếm thế” các loại.

Hàn Ngâm giãy tay ra, nhón chân rướn cổ ngó qua bên đó: “Họ đang nói gì thế?”

Hiên Viên Dạ sầm sập nhìn theo: “Hình như Mộ sư thúc đoán được hết tên chín loại rượu, nên tổ phụ tặng cho y đuôi phượng.”

“Đuôi phượng?” Hàn Ngâm kinh ngạc, nhất thời chưa hiểu lắm.

“Chính là lông đuôi của Phượng Hoàng, mấy năm trước có người phát hiện ra một con phượng hoàng trong rừng Ngô Đồng gần núi Lang Gia, tiếc là không bắt được, chỉ nhặt được ít lông đuôi rơi xuống thôi.”

“Là cái đuôi phượng đó sao!” Hàn Ngâm say rượu nên cơn háo hức cũng tới chậm theo: “Có gân rồng không?”

Đuôi phượng rơi xuống là nhặt được ngay, còn gân rồng thì phải giết rồng rồi mới rút gân được có biết không.

Hiên Viên Dạ: “... Không có.”

“Vậy đệ biết ở đâu có rồng không?”

Hiên Viên Dạ:...

Hắn nhớ rõ là mình đang tỏ tình, sao trọng tâm câu chuyện lại đột nhiên chuyển sang hướng kỳ khôi thế này?

“Khoan nói chuyện rỗng đã.” Hiên Viên Dạ cố kéo đề tài về lại quỹ đạo: “Ta muốn nói cho tỷ biết, thật ra ta thích...”

“Nếu muốn biết ở đâu có rỗng thì hỏi ta là được rồi.” Một giọng trầm trầm chen vào ngang xương, cùng lúc đó, Hiên Viên Dạ chưa thổ lộ xong bỗng thấy cổ áo thít lại, bị xách thẳng lên, ném mạnh qua bên.

Hiên Viên Dạ ngã nhào trên đất, ngược mắt nhìn lên mới biết người vừa ném hắn đi, ngoài Mộ Thập Tam ra thì còn ai vào đây nữa?

Chuyện gì xảy ra với vị sư thúc này vậy hả!

Đây không phải là lần đầu cắt ngang lời tỏ tình của hắn, quả thật làm hắn nghi ngờ hành động này là cố ý!

Hiên Viên Dạ dù tốt tính mấy cũng không nhịn nổi, tức giận nói: “Sư thúc có ý gì?”

Mộ Thập Tam hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của hắn, hạ lệnh: “Mang canh giải rượu tới đây.”

Dĩ nhiên Hiên Viên Dạ không cam lòng, còn định nói thêm, đã bị ánh mắt lạnh nhạt của Mộ Thập Tam quét qua.

Không thể diễn tả được đây là loại ánh mắt gì, không sắc bén cũng chẳng băng hàn, thế nhưng lại tỏa ra áp lực vô hình, làm cho lòng người thắt lại, sinh ra sợ hãi vô cớ.

Hiên Viên Dạ không dám cãi lại, đành phải nghe lời, nhưng mới đi chưa được vài bước, hắn đã thấy bầu không khí bữa tiệc có vẻ khác lạ, tiếng cười nói huyên náo đã tắt ngấm, thay vào đó là sự yên lặng kỳ dị.

Hắn nhìn kỹ lại, phát hiện tất cả mọi người đều nhìn về một hướng duy nhất, bèn hướng mắt nhìn theo với vẻ khó hiểu, thấy phía chân trời bỗng thẳng lên chín tia sáng đỏ, lòng không khỏi rét lạnh.

Đó là Cửu Diễm phù của tiên môn!

Trước đây khi thiên hạ còn chưa thái bình, tam môn Tiên Yêu Ma hãy còn hỗn chiến, tiên môn đã thống nhất dùng một loại tín hiệu cầu cứu khẩn cấp, bất cứ môn phái nào nhìn thấy, chỉ cần bản thân không rơi vào nguy hiểm, thì đều phải tới cứu giúp.

Nhưng từ khi Ma chủ qua đời, người của Ma môn bận tranh quyền nội đấu, Yêu môn không thể đơn độc chống lại tiên môn, nên cũng ẩn mình. Từ đó thiên hạ đã lập lại thái bình gần hai mươi năm, loại Cửu diễm tiên môn phù này hẳn chỉ nghe nói, chứ chưa tận mắt thấy lần nào.

Vào giờ phút này, ai đang dùng Cửu Diễm phù để cầu cứu?

Chẳng những Hiên Viên Dạ, mà mọi người ở đây đều hoài nghi trong lòng, cho nên ngay sau đó đã có hơn mười đạo phi kiếm phóng vút lên, đệ tử của các môn phái đều đồng loạt ra ngoài điều tra tình hình.

Tất nhiên Mộ Thập Tam cũng đã từng nghe về loại Tiên môn Cửu Diễm phù này, và cũng nhìn về phía chân trời như Hiên Viên Dạ, đoán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mãi tới khi nhận thấy có một đôi tay đang sờ soạng trong ngực hắn chẳng chút kiêng kỵ.

Đương nhiên không còn ai khác.

Hắn ấn đôi tay kia lên ngực, nhìn chủ nhân của nó mà buồn cười: “Nàng đang tìm gì?”

Hàn Ngâm ứng đối hết sức trợn trêu: “Đuôi phượng, Hỏa ngọc, Chiêu Lương châu, Lô Công mặc... bất chấp, cái gì ngài kiếm về ta đều muốn

tất.”

Cô nàng này say rượu, hình như còn lưu manh hơn bình thường...

Mộ Thập Tam nhìn lướt qua Lê Thanh Hàn đang bị Tiên môn Cửu Diễm phù thu hút sự chú ý ở đằng xa, trêu cô: “Nàng không nói mà lấy thế này, không sợ sư phụ nàng nhìn thấy sẽ mắng sao?”

Rượu vào thì gan cũng to ra, huống chi lợn chết thì sợ gì nước sôi, thế là Hàn Ngâm cười hì hì nói: “Dù gì cũng đen rồi, cứ thu hồi vốn trước rồi tính tiếp. Nhanh lên nhanh lên, giao đuôi phượng ra đây!”

Ý cười trong mắt Mộ Thập Tam đậm thêm: “Cho nàng, ta được lợi gì?”

Lúc này Hàn Ngâm không kiêng kỵ ai, cũng chẳng đáp lại hắc, giãy một tay bị hắc giữ ra, vòng qua cổ hắc, rồi cấp tốc nhón chân lên, hôn chụt vào môi hắc một cái.

Động tác của cô cực nhanh, Mộ Thập Tam còn chưa cảm giác được gì thì nụ hôn đã kết thúc, bàn tay ôm cổ hắc cũng đã xòe ra trước mặt hắc: “Có thể cho ta chưa?”

Nhìn gò má hồng hồng như thoa son và đôi môi dụ người của Hàn Ngâm khi say, ánh mắt Mộ Thập Tam bỗng sâu thẳm như đầm vực: “Hình như chưa đủ.”

Hắc đưa tay kéo, đè nghiêng cô ra sau thân cây, rồi cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Nụ hôn lần này không hề dịu dàng, mà cuồng nhiệt và phóng túng, đầu óc Hàn Ngâm vốn đã lơ lửng trên mây, bây giờ bị hắc hôn tàn bạo như thế, mọi thứ đều quên sạch từ lâu, hai tay cũng vô thức vòng qua hông hắc, để cả hai cơ thể ôm siết vào nhau.

Khi lửa tình bùng lên nồng cháy, dù chỉ trốn ánh mắt người khác vụng trộm trong chốc lát, trong lòng cũng ngọt ngào và sung sướng vô tận.

Hai người quyến luyến buông nhau ra, thế nhưng sự thật chứng minh làm chuyện xấu thể nào cũng bị báo ứng. Mộ Thập Tam vô sỉ cắt ngang lời tỏ tình của Hiên Viên Dạ hai lần, trong chốn u minh dường như cũng muốn trả đũa hần một lần.

Hiên Viên Dạ đứng rất gần họ, còn thường xuyên để mắt tới Hàn Ngâm, do đó khi dứt ra khỏi màn nghị luận của mọi người, quay đầu lại, hần mới phát hiện hai người phía sau đã biến mất, lòng thầm khó hiểu nên quay gót trở lại, nào ngờ lại nhìn thấy hai người đang ôm nhau phía sau thân cây.

“Các người...”

Hần như bị sét đánh, đứng chết đĩnh ngay tại chỗ. Nhưng điều này đã giúp hần hiểu ra rất nhiều chuyện, ví như tại sao vị tiểu sư thúc này lần nào cũng cắt ngang lời tỏ tình của hần, còn luôn quát tháo hần bất chấp lý lẽ, lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt khó coi với hần. Hóa ra, sau tất cả, tình địch của hần không phải Lạc Vân Khanh, mà là vị tiểu sư thúc này!

Thế nhưng, làm sao có thể!

Mộ Thập Tam là sư thúc của Hàn Ngâm kia mà!

Bối phận sờ sờ ra trước mắt, sao hai người họ có thể...

“Chưa nghe câu phi lễ chớ nhìn sao?” Mộ Thập Tam bị quấy rầy nên cực kỳ oán hận, ánh mắt lia về phía Hiên Viên Dạ cũng tối tăm tột độ.

Thế nhưng lần này, Hiên Viên Dạ bị lún sâu vào nỗi hoang mang khiếp sợ và đau lòng không cam, cho nên không bị ánh mắt của Mộ Thập Tam đẩy lùi.

“Các người...” Hãn vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh, không tài nào biểu đạt được tâm trạng rối bời của mình lúc này, cuối cùng dờn mắt sang Hàn Ngâm, muốn tìm ra đáp án trên nét mặt của cô, để làm rõ đến cùng thì hai người lường tình tương duyệt, hay tên khốn Mộ Thập Tam thừa dịp cô say rượu, sàm sỡ cô.

Hàn Ngâm cũng chệch đầu qua nhìn hãn: “Đệ còn muốn hỏi ta có thích Lạc sư huynh không à?”

Hiên Viên Dạ:...

~ Hết chương 143 ~

“Muốn tỏ tình lại bị hiểu lầm thành thích tình địch.”

Vâng, thưa Hiên Viên sư huynh, Yun biết một người còn bi ai hơn huynh gấp mấy lần đó huynh à (￣.￣)O

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Địch Bạn Khó Phân

Địch bạn khó phân

Edit: Yunchan

Hiên Viên Dạ bị đả kích quá mức trầm trọng, trong phút chốc tâm trí rối loạn không biết phải đối mặt thế nào với chuyện này, chỉ đứng chôn chân tại chỗ run lên bần bật.

Đúng lúc này, bên kia chân trời có vài đạo phi kiếm hạ xuống đột ngột, lại kéo tới hàng loạt tiếng náo loạn ầm ĩ.

Mộ Thập Tam liếc qua Hiên Viên Dạ, rồi nắm tay Hàn Ngâm nói: “Đi qua xem thử.”

Theo hẩn đoán thì trong tình huống khá hỗn loạn này sẽ không ai chú ý tới họ.

Về phần Hàn Ngâm, dù sao cô vẫn đang say, chỉ cần ở cùng với Mộ Thập Tam thì chuyện khác có ra sao cũng mặc, vì vậy chỉ cười với Hiên Viên Dạ một cái rồi ngoan ngoãn để Mộ Thập Tam dắt đi. Có điều tay cô vẫn chẳng để không mà vẫn cứng đầu thò vào lòng Mộ Thập Tam, bị hẩn đẩy ra, rồi tháo chiếc túi Càn Khôn bên hông xuống ném cho cô.

“Phải mở cách nào đây!” Hàn Ngâm mò mẫm cả buổi cũng không giải được cấm chế trên túi Càn Khôn của hẩn.

Mộ Thập Tam cũng hơi say, nhưng chưa tới mức hồn nhiên không quan tâm thế sự như Hàn Ngâm, vừa dắt cô hòa vào đám đông, vừa cười đáp: “Nàng cứ giữ trước đi.”

Câu này thật là dễ nghe.

Nghĩ cũng biết trong túi Càn Khôn của Mộ Thập Tam nhất định cất rất nhiều đồ ngon, Hàn Ngâm phờn chí ôm chặt nó vào ngực, nhưng cô vẫn tò mò đoán thử, bên trong sẽ có gì nhỉ?

Lúc này ở giữa vòng người chẳng những có vài đệ tử môn phái quay về báo tin, mà còn nằm một tên Ma môn mặt vàng như nến, bị thương nặng.

Bảo hãn là người của Ma môn, là vì trang phục trên người hãn khác với tiên môn, trên cổ áo, ống tay áo và góc áo đều thêu họa tiết hình xương khô, chưa kể trên mi tâm còn xăm một ấn ký hình ngọn lửa nho nhỏ. Vũ khí của hãn cũng không phải kiếm như người tiên môn thường dùng, mà là một thanh đao bản rộng tạo hình kỳ dị. Rãnh máu trên thân đao rất sâu nhưng vẫn nhuộm đầy máu, có lẽ vừa trải qua một trận quyết tử.

Thấy người này, Hàn Ngâm mới rề rề hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Mộ Thập Tam siết chặt tay cô, lắc đầu. Hãn cũng không biết.

Lúc này chương môn phái Thiên Đỉnh thông hiểu về luyện đan đang bắt mạch cho người này, một đệ tử Toàn Cơ phái bên cạnh lên tiếng bẩm báo với Hiên Viên Huyền: “Lúc chúng đệ tử chạy tới thì người này đã giết hai tên ma tu, bị thương nặng, Trần sư huynh đã dẫn những người khác đi tra xét chung quanh, xem thử còn dấu vết của ai hay không...”

Như muốn xác minh lời hãn, một đạo Truyền Tấn phù đã bay lướt tới từ đằng xa hết như sao băng.

Hiên Viên Huyền đưa tay đón lấy Truyền Tấn phù, đọc xong nét mặt trầm xuống: “Ở gần đây có dấu vết của ma tu, các vị, các vị thấy nên làm sao mới phải?”

Chưởng môn các phái nghe vậy thì đều rơi vào đăm chiêu.

Người cất lời trước là Tông Chủ tính tình nóng nảy của Thanh Tỉnh tông, Hạ Sát: “Chuyện này có gì để thương lượng đâu, vùng biển Vân Vụ nằm trong phạm vi thể lực của Toàn Cơ phái, nếu ma tu dám tới đây dương oai, thì rõ là cố tình muốn gây sự, nhân lúc này chúng ta tập hợp đông đủ, cứ phái ra vài người giết sạch bọn ma tu tới gây sự là xong.”

“Theo ta thì nên bàn bạc kỹ hơn.” Chưởng môn phái Liên Hoa Ngôn Ánh Sương tiếp lời: “Chúng ta và Ma môn đã gần mười năm không động chạm, tuy gần đây chúng có chút rục rịch, nhưng không gây ra chuyện gì lớn. Bây giờ lại đặc biệt chọn thọ thần của chưởng môn Hiên Viên Huyền để chạy tới khiêu khích, trong đây nhất định có âm mưu.”

Chưởng môn phái Quy Chân, Lục Hàn Thu nhìn vào người còn đang hôn mê chưa tỉnh, lên tiếng góp ý: “Người vừa cứu về này, có lẽ là người của Ma môn Viêm Hỏa đường, ta thấy tốt nhất là nên chờ hãn tỉnh lại, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, biết đâu hiện tại Ma môn bọn chúng đang nội đấu, không liên quan mấy tới Tiên môn, chúng ta cũng chẳng tội gì nhúng tay vào vũng nước đục này, để tránh Tiên Ma nổi dậy chiến tranh lần hai, khiến sinh linh đồ thán.”

...

Chưởng môn các phái tranh luận loạn cả lên, trong phút chốc không thể đưa ra kết luận cuối cùng.

La Cẩn lắng nghe hồi lâu, rốt cuộc lên tiếng chen vào: “Nếu Ma môn có ý đồ khơi lên chiến loạn, thì chúng ta có hành sự thận trọng cũng vô dụng, hơn nữa nào có cái lý bị người xâm phạm lại không đánh trả? Ta thấy

việc cấp bách hiện tại là phái người đi truy bắt ma tu ở quanh đây, còn những chuyện khác, chờ cứu tỉnh người rồi bàn tiếp.”

“La chương môn nói phải.” Hiên Viên Huyền gật đầu nói: “Có điều lúc truy bắt ma tu, nên bắt sống đem về là hay nhất, bắt sống không được mới hạ sát, nếu bọn chúng tháo chạy cũng không cần đuổi theo, để tránh sa vào bẫy.”

Ý kiến của hai người hợp tình hợp lý, chương môn các phái cũng không phản đối, ai nấy đều bận sắp xếp người truy bắt.

Bên phía Cửu Huyền, La Cẩn phái Lý Biệt Hạc và Trầm Tư đi truy bắt Ma môn, vừa hay Lệ Thanh Hàn thích nhất là đánh nhau, vả lại hôm nay còn bị Hàn Ngâm làm cho tức càn hông chưa có chỗ phát tiết, nên tự xin đi theo. Thế là, Lạc Vân Khanh lo cho sư phụ cũng đi cùng, chỉ để lại Phương Dữ bị ra lệnh phải trông chặt Hàn Ngâm.

Sau khi mọi người đi rồi, La Cẩn ngẫm lại vẫn còn lo lắng, bèn phóng một đạo Truyền Tấn phù về cho Chu Lạc Ngọc, bảo y dẫn theo đệ tử tuần tra chung quanh Cửu Huyền, đề cao cảnh giác, tăng thêm phòng bị.

Phương Dữ bị bỏ lại cũng ghi nhớ lệnh của sư phụ, ngó quanh quất trong đám đông một hồi mới tìm thấy Hàn Ngâm, sau đó chạy lại đứng trước mặt cô, nhìn xuống đôi bàn tay đang nắm chặt của cô và Mộ Thập Tam mà phát ngốc ra, ngẫm nghĩ xem nên nói sao mới phải.

Hàn Ngâm chưa tỉnh rượu nên cũng nhìn hẩn lơ nga lơ ngơ, môi nở ra nụ cười mơ màng.

Mộ Thập Tam hơi nhướng mày: “Có việc gì?”

Đến đây Phương Dữ mới ngược mắt lên nhìn Hàn Ngâm, rồi ngoảnh sang ánh mắt khó lường của Mộ Thập Tam, lắc đầu nguầy nguậy: “Không có việc gì! Hoàn toàn không có việc gì!”

Mắt Mộ Thập Tam lướt qua ý cười: “Vậy sao người còn chưa đi?”

“Đi!” Phương Dữ quay ngoắt người đi: “Ta không nhìn thấy hai người, ta chả biết gì hết.”

Xì, hắn đâu phải đồ ngốc! Vị tiểu sư thúc này đủ sức chọc cho sư phụ hắn tức chết, tới sư huynh hắn còn không đối phó nổi, thế thì hắn tội gì phải lao đầu vào tìm chết, thà làm bộ như không thấy gì hết còn hơn, chẳng những an toàn mà còn bớt việc.

Mộ Thập Tam nhìn bóng lưng Phương Dữ chạy xa, bật cười: “Tên Phương Dữ này có vẻ không tệ.”

“Tất nhiên.” Hàn Ngâm đang say nên hoàn toàn không ý thức được nguy cơ, cười hì hì nói: “Lúc mới vào Cửu Huyền ta chẳng biết gì hết, tới tâm pháp cũng do Phương sư huynh dạy từng chút một cho ta, huynh ấy còn thường xuyên tặng cho ta mấy món đồ chơi tốt ời là tốt, a, ta nhớ ra rồi, Thổ Linh trư cũng là huynh ấy bắt tặng cho ta, nhưng ai dè lại bị ngài chôm...”

Cô huyền thuyên lái nhải, ngữ điệu càng lúc càng vui.

Sắc mặt Mộ Thập Tam dần tối xuống, liếc xéo Hàn Ngâm: “Hắn tốt như vậy thật sao?”

“Đúng đúng.” Bây giờ Hàn Ngâm có bị hấn bán cũng thay hấn đếm tiền, về cơ bản, chẳng để ý tới sự không vui ẩn náu trong mắt hấn.

Mộ Thập Tam hừ một tiếng, phui phui trong lòng, để Phương Dữ từ xó xỉnh có thể tiện tay chiếu cổ, hất thẳng xuống vị trí dù có chết cũng không cứu!

Sau một trận rối loạn, sự chú ý của mọi người mới quay lại với tên ma tu vẫn chưa tỉnh.

Hiên Viên Huyền hỏi: “Vệ chương môn, thương thế của người này thế nào, còn sống được hay không?”

Chương môn phái Thiên Đỉnh, Vệ Minh rũ mắt băng bó vết thương cho người nọ, đáp nhàn nhạt: “Đã cho hắn uống đan dược, tạm thời có thể giữ lại tính mạng, nhưng có sống được hay không thì khó nói.”

Hạ Sát sốt ruột chen vào: “Đến cùng thì tên này là địch hay bạn? Nếu là địch thì cứ bổ thẳng hắn một đao là xong chuyện, cần gì phải tốn sức cứu mạng hắn!”

“Hạ chương môn, ngài thật lỗ mãng.” Chương môn Lưu Tiên môn Tần Phái nhíu mày nói: “Dù là địch thì giữ lại mạng sống cũng tốt, biết đâu có thể hỏi được tin gì từ hắn thì sao.”

“Người này nhất định có lai lịch nào đó, các người đừng quên hắn dùng Tiên môn Cửu Diễm phù để cầu cứu.” Ngôn Ánh Sương đề xuất: “Ta thấy nên lục soát người hắn thử, may ra có thể tìm được gì đó.”

Mọi người ngẫm thấy có lý, bèn phái một đệ tử tới lục soát. Thế nhưng trừ soát được ít đan dược, linh thạch và vài thứ vụn vặt không quan trọng ra thì chẳng thu hoạch được gì. Chỉ có Lục Hàn Thu khi nhìn thấy trên tay người này đeo một chiếc nhẫn hàn ngọc, nhìn chăm chăm nó hồi lâu, sắc mặt dần trở nên quái lạ.

La Cẩn nhảy bén phát hiện: “Lục chương môn, có gì không ổn ư?”

Hầu kết của Lục Hàn thu giàn giụa: “Chiếc nhẫn này...”

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên chiếc nhẫn hàn ngọc. Nhưng ngoài nhận ra chiếc nhẫn này làm từ loại hàn ngọc vạn năm, giá trị xa xỉ ra, thì không nhìn ra điểm bất thường nào khác.

Vệ Minh tiện tay rút chiếc nhẫn ra khỏi tay người nọ, rồi đưa cho Lục Hàn Thu xem: “Lục chương môn nhận ra chiếc nhẫn này sao?”

Lục Hàn Thu nhìn chiếc nhẫn hàn ngọc, sau đó nhìn qua vết hằn sâu do đeo nhẫn trên ngón tay người nọ, gật đầu đáp: “Đây là vật của Chúc Vân, sư đệ ta.”

Y vừa nói ra câu này, bầu không khí chung quanh đột nhiên chùng xuống.

Giữa các tiên môn thường có trao đổi tin tức qua lại, thế nên rất nhiều người ở đây đều nhớ rõ vị sư đệ kia của Lục Hàn Thu đã mất tích hơn hai mươi năm trước. Tất nhiên, mất tích chỉ là một lời giải thích khéo léo, khi ấy tam môn Tiên Yêu Ma thường xảy ra xung đột, những đệ tử tiên môn mất tích, phần đông đều bị Yêu Ma hạ độc thủ, chỉ không tìm thấy thi thể mà thôi.

Hiên Viên Huyền hỏi dồn: “Lục chương môn không nhận làm chứ?”

“Không thể.” Lục Hàn Thu lật chiếc nhẫn lên, để mọi người nương theo ánh sáng nhìn thấy họa tiết hình mây khắc bên trong thành nhẫn: “Ta nhớ rất rõ, chiếc nhẫn này là tiểu pháp khí mà sư phụ tặng cho sư đệ vào ngày bái sư, sau khi đệ ấy nhận được đã khắc đám mây này lên nó, còn mang tới cho ta xem, nói rằng để lại ký hiệu ngầm sẽ không sợ bị trộm hay thất lạc. Khi đó ta còn nghĩ đệ ấy quá trẻ con, nói đệ ấy không chuyên tâm tu luyện, phí thời gian làm loại chuyện vô bổ này.”

Y nói xong, không khí lại lắng xuống, tất cả mọi người đều nhìn về phía ma tu đang hôn mê, thấy hãn trạc ba tới bốn mươi tuổi, đường nét khuôn mặt sắc cạnh, ngũ quan không đẹp, nhưng lại khoác lên mình loại khí phách trong sáng kiên nghị.

Tần Phái lắc đầu: “Ta đã gặp sư đệ Chúc Vân của ngài, rất nho nhã thanh tú, khác xa người này.”

Ánh mắt Lục Hàn Thu buồn bã, im lặng nhìn đăm đăm ma tu, cố gắng tìm ra chút bóng dáng của Chúc Vân trên mặt hắn, đáng tiếc là chẳng được gì. Như vậy nếu loại trừ khả năng ma tu này là Chúc Vân, thì chỉ còn một khả năng...

Ma tu này giết Chúc Vân rồi đoạt đồ, nếu nhẫn hàn ngọc là đồ cướp được, thì dĩ nhiên Cửu Diễm phù cũng thế.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lục Hàn Thu lạnh đi trông thấy, rút phi kiếm bên hông toan giết người này để báo thù cho sư đệ.

Những tiên môn còn lại tuy cũng căm thù Ma môn tới tận xương tủy, nhưng không xúc động như y, họ vẫn đang ngóng trông Ma tu này tỉnh lại để hỏi cho ra chuyện của Ma môn, do đó ai nấy đều ngăn cản y, khuyên y hãy khoan hạ thủ.

~ Hết chương 144 ~

Dạo này Yun đang ghiền WC quá, ăn dặm nằm đề coi hết trận này tới trận kia làm không tập trung vô edit được, sợ có khi không thể đăng bài, nên Yun muốn nói trước để khi nào các bạn không thấy Yun đâu thì cũng đừng lo nha, không phải Yun bị bắt cóc đâu mà đang mê chai thoai ~ (▽ ~), đợi qua mùa này rồi Yun sẽ đăng đều lại ha, iu mọi người ^^

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Thân Phận

Thân phận

Edit: Yunchan

Bên phía trường môn và chưởng lão bàn tán sôi nổi, bên này Hàn Ngâm nghe một câu rớt ba câu. Trong lúc mơ mơ màng màng cái hiểu cái không, cảm thấy trong óc như có một con ruồi đang kêu vo ve, làm mí mắt cô sụp xuống, đầu cũng bất tri bất giác dựa lên vai Mộ Thập Tam, lim dim buồn ngủ.

Mộ Thập Tam rũ mắt nhìn cô: “Buồn ngủ lắm sao?”

Hàn Ngâm lười nói chuyện, đầu lại gục xuống thêm chút nữa, trọng lượng cơ thể đều dựa hết lên người hắn.

Mộ Thập Tam hướng mắt nhìn xung quanh, thấy Nhạc Lê Yên đứng ở cách đó không xa, bèn gọi cô tới: “Hàn Ngâm say rồi, người tìm một chỗ gần đây rồi mang nàng đi ngủ một giấc đi.”

Lần trước Nhạc Lê Yên được hắn cho phương thuốc, đan dược luyện ra từ nó uống vào rất hữu hiệu, trong lòng cô vô cùng cảm kích vị sư thúc này, cho nên hắn nói gì thì nghe đó, không dị nghị một câu. Về phần lời nói và cử chỉ thân mật giữa hắn và Hàn Ngâm thì từ lúc ở Hỗn Độn Mê cốc cô đã cảm thấy đôi chút, thậm chí còn nhìn nhiều thành quen, bây giờ cũng chẳng thấy có chỗ nào kỳ lạ, chỉ vâng một tiếng rồi mang Hàn Ngâm đi.

Hai người vừa đi, tình hình trước mắt đã có chuyển biến.

Để tạm giữ mạng cho Ma tu và tra hỏi vài chuyện, Vệ Minh phải bỏ ra một viên Cổ Nguyên đan cất kỹ không muốn dùng, rồi thi thêm linh châm, sau cùng mới cứu tỉnh hắc được. Nhưng hắc vừa mở mắt, thần trí còn chưa tỉnh táo, Lục Hàn Thu đã kề kiếm lên cổ họng hắc, lạnh giọng nói: “Nói, lần này Ma môn các người có âm mưu gì!”

Ma tu ngơ ngác nhìn chăm chăm Lục Hàn thu một lát, không nói tiếng nào.

“Nói mau!” Tay Lục Hàn Thu ấn tới, mũi kiếm cửa rách da cổ hắc, như thể nếu hắc không khai sẽ đâm một nhát cho hắc châu trời.

“Lục sư huynh...” Rốt cuộc Ma tu cũng mở miệng, giọng khản đặc: “Nhiều năm không gặp, biệt lai vô dạng...”

Một tiếng gọi Lục sư huynh, khiến chung quanh đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Tay cầm kiếm của Lục Hàn Thu bất giác run lên, cổ nhìn chăm chăm vào gương mặt xa lạ này, như muốn nhìn ra huyền cơ từ đó.

Ánh mắt Ma tu không né tránh, chỉ ráng sức nhấc tay lên sờ sờ mặt mình, cổ căng ra một nụ cười khổ: “Bộ dạng của đệ bây giờ, sư huynh... có lẽ đã không nhận ra nữa...”

Lục Hàn Thu gằn từng chữ: “Người là ai!”

“Chúc Vân.”

Chỉ hai từ đơn giản thoát ra từ miệng Ma tu lại có sức mạnh khiến kẻ khác rung động. Tuy mọi người đều đã có dự cảm trong lòng nhưng vẫn vô cùng bất ngờ, và đương nhiên người phản ứng mạnh nhất chính là Lục Hàn

Thu, bàn tay cầm kiếm của y run lên dữ dội, song vẫn cố trấn tĩnh, quát: “Có chứng cứ gì?”

“Nhẫn hàn ngọc...” Lúc Ma tu định giơ tay lên thì sức phát hiện trên ngón tay trống không.

“Người nói thứ này à?” Lục Hàn Thu xòe bàn tay trái đang nắm chặt ra, nằm trong đó là chiếc nhẫn hàn ngọc, y lạnh mặt nói: “Ta đang định hỏi người, chiếc nhẫn này từ đâu người có!”

“Lúc báỉ sư, sư phụ ban cho...” Có lẽ do bị thương nặng nên đuối sức, khiến hắn phải thở hổn hển chốc lát mới nói tiếp được: “Đệ còn khắc bên trong chiếc nhẫn một đám mây...”

Cảm xúc của Lục Hàn Thu lên xuống dữ dội, run giọng hỏi: “Nếu người là Chúc Vân thì tại sao lại biến thành bộ dạng này? Còn nữa, những năm gần đây tại sao lại bất vô âm tín? Chẳng lẽ đã quên ân tình sư môn, đầu phục Ma môn?”

Hỏi đến cuối, giọng y chậm lại rồi chuyển sang nghiêm khắc, ánh mắt nhìn Chúc Vân cũng lạnh lẽo hẳn lên, rõ ràng là đang cảnh cáo Chúc Vân, nếu không có lời giải thích hợp lý thì y sẽ thanh lý môn hộ.

Nụ cười của Chúc Vân càng thêm chất đắng: “Thật sự thì đệ đã đầu nhập Ma môn.”

Mọi người rộ lên bàn tán, tay cầm kiếm của Lục Hàn Thu cũng siết lại: “Người ——”

Chúc Vân thở gấp nói: “Sư huynh có từng nghe tới Chuyển Dung đan chưa?”

“Chuyển Dung đan, nghĩa như tên, sau khi uống vào có thể thay đổi hoàn toàn dung mạo và vóc dáng.” Vệ Minh có nghiên cứu chuyên sâu về

đan dược, bèn lên tiếng chen ngang: “Dung mạo của người thay đổi triệt để là vì uống Chuyển Dung đan sao?”

Chúc Vân đáp: “Không sai.”

Vệ Minh nhìn hẩn hoài nghi: “Vậy người có biết tại sao rất ít người uống loại đan dược này mặc dù nó không khó tìm chứ?”

“Biết.” Chúc Vân trả lời: “Sau khi uống vào... sẽ phải chịu đau đớn quần quai, người bình thường khó lòng chịu được... nhưng nếu muốn trà trộn vào Ma môn mà không bị chúng phát hiện, thì chỉ còn cách này...”

Lục Hàn Thu ngẩn ra: “Người nói là...”

“Sư huynh.” Chúc Vân cười khố: “Đệ không quên ân tình sư môn, mà vì phụng mệnh thầy mới trà trộn vào Ma môn.”

Thanh kiếm trong tay Lục Hàn Thu rơi “Keng” xuống đất.

Trong lúc hai sư huynh đệ ôm nhau thổn thức, vài đệ tử khác của phái Quy Chân cũng chạy tới, gặp lại Chúc Vân. Trong khi những người còn lại, mỗi người là một nét mặt khác nhau, chẳng qua phần nhiều là cảm khái, chỉ có Mộ Thập Tam là hơi nhú mày, trầm ngâm.

Phó Viễn Kiều, chương môn đời trước của phái Quy Chân, ba năm trước đã tu thành chân tiên, trước khi phi thăng đã truyền chức chương môn lại cho thủ đồ Lục Hàn Thu, vậy tại sao không nói cho Lục Hàn Thu chuyện cài đồ đệ vào Ma môn làm nội ứng?

Nghi vấn này, rõ ràng không chỉ mình hẩn có.

La Cẩn và Hiên Viên Huyền liếc mắt nhìn nhau và cũng lên tiếng hỏi, chẳng qua câu trả lời của Chúc Vân cũng coi như hợp lý: “Sư phụ nói trà trộn vào Ma môn cực kỳ nguy hiểm, càng nhiều người biết việc này thì đệ

càng nguy hiểm, do đó sư phụ dặn đệ, nếu không có đại sự thì không cần truyền tin về... người cũng sẽ giữ bí mật thân phận cho đệ, không để những người khác biết...”

Lục Hàn Thu hỏi: “Vậy chuyện đệ ra ngoài làm nhiệm vụ rồi bỗng nhiên mất tích, bật vô âm tín, cũng do một tay sư phụ an bài sao?”

“Không sai.” Chúc Vân thở dốc: “Thật ra lúc sư phụ thu đệ nhập môn đã có dự định này... sợ đến lúc đó đệ bị phát hiện, nên chưa từng dạy đệ tu luyện tâm pháp bản môn, mà bảo đệ âm thầm tu bí tịch Ma môn, nếu sư huynh không tin... thì cứ phá hủy nhẫn hàn ngọc, trong đó có một bức thư sư phụ để lại...”

Hắn vừa nói xong, Lục Hàn Thu đã ảo não: “Đã có thư, sao đệ không chịu nói sớm!”

“Nghe nói sư phụ đã tu thành chân tiên.” Vành mắt Chúc Vân hơi đỏ lên: “Chưa chắc đời này đệ còn cơ hội nhìn thấy người nữa... nhẫn hàn ngọc này, chính là vật duy nhất sư phụ để lại cho đệ...”

Lục Hàn Thu đang muốn hủy nhẫn lấy thư, nghe đến đây, biết Chúc Vân không nỡ hủy chiếc nhẫn này nên tay khựng lại, dăm chiêu một hồi rồi trả nhẫn hàn ngọc lại cho hắn: “Vi huynh tin lời đệ, nhưng nếu đệ đã ẩn náu trong Ma môn hơn hai mươi năm, sao hôm nay lại đột nhiên bại lộ thân phận, đến nước bị Ma tu khác truy sát?”

“Đệ... đệ biết được một tin chấn động...” Chúc Vân vừa muốn nói, bỗng nhiên ho lên sặc sụa, sắc mặt trắng bệch như giấy, còn nôn ra một ngụm máu tươi.

Dầu gì ở đây toàn tề tụ chưởng môn và nhân vật đầu não của các đại môn phái, trên người họ ít nhiều cũng mang theo linh đan diệu dược có thể bảo mệnh, vừa rồi không lấy ra là vì không muốn lãng phí đan dược quý hiếm cho một Ma tu chưa rõ là bạn hay thù. Bây giờ đã làm rõ thân phận

Chúc Vân, còn nghe hắc nói tới chuyện quan trọng, cho nên mọi người không tiếc đan dược nữa mà lấy hết ra, để Vệ Minh chọn hai ba loại đan dược đúng bệnh, cho Chúc Vân uống vào rồi vận khí điều dưỡng, lát sau hắc nôn ra thêm hai ngụm máu bầm, sắc mặt mới khá lên đôi chút.

Tính mạng đã không còn nguy ngập, Chúc Vân không dám nấn ná thêm, vội vàng nói ra mọi chuyện.

Năm xưa Phó Viễn Kiều phái hắc lên vào Ma môn là để thám thính tin tức, thế nhưng mấy năm đầu hắc vào trong Ma môn chưa có địa vị gì nên không nghe ngóng được tin quan trọng, đành chuyên tâm tu luyện, không liên lạc với sư môn. Sau này, khi vào được Ma môn Viêm Hỏa đường, có thể tiếp xúc với một số tin tình báo hữu dụng, thì Ma chủ lại bất ngờ bị tiên môn liên thủ, bao vây diệt trừ. Cũng vì thế mà thế lực trong Ma môn bị chia năm xẻ bảy, các trưởng lão và đường chủ phân đường đều bận tranh quyền đoạt vị, nội đấu liên miên.

Chẳng qua nội đấu thì nội đấu, nhưng Ma tu cũng sợ bị Tiên môn nhân cơ hội này diệt gọn, vì vậy chúng đã chủ động cách xa đại lục Cửu Nguyên, lánh đến vùng man hoang, tạm thời đình chiến với Tiên môn. Dưới tình hình này, một mật thám như hắc muốn truyền tin ra ngoài mà không để ai biết, chuyện đó gần như không thể, cho nên hắc đành phải tiếp tục ẩn náu.

Mãi đến mấy hôm trước, hắc dò thám được một tin trọng đại, sau vài lần cân nhắc, cảm thấy nhất định phải thông báo với sư môn, bèn nói đối với đường chủ, mượn cớ về lại đại lục Cửu Nguyên.

Hắc hành động rất cẩn thận, khổ nỗi Ma môn đang nội đấu, các thế lực phân chia đều đang âm thầm giám thị và cảnh giác lẫn nhau, nên hắc vẫn bị lén theo dõi, tới mật thư hắc truyền về phái Quy Chân cũng bị chặn lại. Tuy trong thư dùng mật ngữ của phái Quy Chân, người ngoài không thể nào hiểu được, nhưng chỉ mỗi việc lén liên lạc với Tiên môn đã là đại tội thông

đồng với kẻ thù. Mấy tên Ma tu theo dõi hắc không buồn che giấu hành tung nữa mà trắng trợn cản đường hắc, hỏi hắc viết gì trong thư.

Và tất nhiên hắc không chịu nói, mấy tên Ma tu kia liền muốn bắt hắc về Ma môn.

Nghĩ thôi cũng biết, quay về Ma môn chỉ có một con đường chết. Dọc đường hắc phải dùng kế để tẩu thoát, sau đó nghe tin hôm nay là thọ thần của chương môn Toàn Cơ Phái Hiên Viên Huyền, đoán rằng sẽ có nhiều người ở các môn phái tới chúc thọ, nên mới bay tới biển Vân Vụ.

Mấy tên Ma tu kia vẫn truy đuổi hắc ráo riết suốt cả quãng đường, đến bước đường cùng hắc bị chặn lại, đành phải dùng Tiên môn Cửu Diễm phù mà năm xưa sư phụ Phó Viễn Kiều giao cho để cầu cứu.

...

Chúc Vân kể rõ mọi chuyện xong thì đồng thời cũng xóa bỏ hoàn toàn sự hoài nghi của một số người về thân phận của hắc.

Hiên Viên Huyền giục: “Chẳng hay Chúc tiên trưởng dò thám được tin tức trọng đại gì từ Ma môn?”

Chúc Vân đảo mắt nhìn qua đám đông, có vẻ chần chừ.

Chuyện cơ mật thật ra không hợp rêu rao trước mặt đông người, nhưng ở đây đều là những người có chút thân phận trong tiên môn, chuyện đã nói tới nước này, nếu như giấu diếm thì nhất định sẽ đắc tội với rất nhiều người, dễ sinh ra những suy đoán không hay. Huống chi tin tức này không chỉ liên quan tới mỗi phái Quy Chân, dù hắc có nói riêng với Lục Hàn Thu, thì sau này cũng phải công bố ra ngoài...

Chỉ cần đoán một chút là hiểu được suy nghĩ của hắc, Lục Hàn Thu bèn giục: “Sư đệ, ở đây không có người ngoài, có gì đệ cứ nói đừng ngại.”

Chúc Vân gật đầu, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Người của Ma môn vốn cho rằng khi Ma chủ chết, con trai mới ra đời của hắn cũng đã chết theo, nhưng Hoa trưởng lão chẳng biết tìm ở đâu ra nguồn tin rằng đứa bé kia vẫn còn ở nhân thế, nên muốn nghênh đón về Ma môn, tôn làm Ma chủ.”

Bốn phía rộ lên nhốn nháo.

Mọi người ở đây đều biết, năm xưa Ma chủ do bát đại tiên môn liên thủ diệt trừ, thế nên khi Chúc Vân nói ra lời này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía tám vị chưởng môn, tám vị chưởng môn cũng nở ra nụ cười khổ, hướng mắt nhìn nhau, cảm thấy sự tình vô cùng nan giải.

~ Hết chương 145 ~

Đại khẩu chiến bắt đầu ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Gió Xuân Thổi Qua Vạn Vạt Đâm Chồi

Gió xuân thổi qua vạn vạt đâm chồi

Edit: Yunchan

Danh không chính, tất ngôn không thuận.

Ma môn nội đấu nhiều năm đã mất đi sức mạnh để chống lại Tiên môn, và cũng vì cái chết của Ma chủ đời trước Mặc Ly mà trở thành răn mất đầu, không có người kế vị danh chính ngôn thuận, từ đó suy ra tin tức này của Chúc Vân có ý nghĩ ra sao, mọi người ở đây đều hiểu rõ.

Nhất định phải ngăn cản hành động của Ma môn, bằng không thái bình mấy chục năm qua sẽ bị lật đổ.

Nhưng vấn đề ở đây là —

“Làm sao có thể xảy ra chuyện này!”

“Chẳng phải kế hoạch năm đó rất chu đáo, đã diệt cỏ tận gốc rồi ư?”

“Một đứa trẻ sơ sinh thì có bản lĩnh gì chứ? Ma chủ chết rồi mà nó còn sống nổi!”

Ngoài bát đại môn phái đích thân vây công năm đó ra, những tiên môn còn lại vẫn luôn cho rằng khi Ma chủ chết, đứa con vừa ra đời của hắn cũng đã chết theo. Bởi vậy đợt tranh luận này vừa trôi dạt, mọi nghi vấn đều tập

trung vào chuyện đứa trẻ kia sống hay chết, họ đều muốn biết hiện tại đứa trẻ kia có còn sống thật không, hay do trưởng lão Ma môn muốn lập ra một thể thân, giả mạo là đứa trẻ kia còn sống.

Mộ Thập Tam rũ mắt dự thính hồi lâu, lúc này cũng nâng mắt lên, tầm mắt của hắn lướt qua gương mặt của tám vị trưởng môn, cuối cùng đối diện với ánh mắt mang theo chút lo lắng thâm lắng của La Căn.

Tầm mắt La Căn chạm phải ánh mắt hắn thì dời đi ngay lập tức, thế nhưng lòng vẫn chùng xuống, biết rằng có một số việc, hắn đã biết...

Đúng lúc này Hiên Viên Huyền trầm giọng nói: “Các vị, xin hãy yên lặng một chút.”

“Hiên Viên trưởng môn, ngài hãy nói thẳng cho mọi người biết đi, rốt cuộc đứa trẻ đó đã chết chưa.”

“Đúng thế, đây mới là vấn đề mấu chốt!”

Hiên Viên Huyền nhìn thoáng qua bảy vị trưởng môn còn lại, ngập ngừng một lát rồi chậm giọng nói: “Chưa chết.”

Một câu này như hòn đá ném vào mặt nước, khơi dậy ngàn đợt sóng trào.

“Ồ đồ! Vậy chẳng phải là diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi qua lại nảy mầm sao!”

“Đứa trẻ đó bây giờ đang ở đâu?”

“Chúng ta phải ra tay trước Ma môn, diệt trừ đứa trẻ đó mới được!”

Đủ loại ý kiến ập tới như nước thủy triều, khiến tám vị trưởng môn nhất thời khó lòng ngăn nổi. Chúc Vân càng không chen vào, chỉ ở bên vận khí điều dưỡng thương thế.

Cũng may trận bàn tán này cũng như gió mạnh mưa rào, tới nhanh mà đi càng nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã lắng xuống, mọi người lại hướng mắt về tám vị chương môn yêu cầu họ kể lại chuyện năm đó, rồi mới tính được bước tiếp theo.

Sự kiện năm đó, nói thật ra thì chẳng vẻ vang gì cho cam, nhưng nếu giằng co với nhau quang minh chính đại thì làm sao có cơ hội diệt trừ Ma chủ?

Hiên Viên Huyền bị thúc ép, đành phải kể lại sự tình: “Lúc đó chúng ta nhận được tin, thê tử của Ma chủ sắp sinh...”

Y liếc mắt nhìn sang La Căn, rồi dần chìm vào hồi ức.

Có rất ít người biết, thê tử của Ma chủ thật ra là người của Tiên môn, từng là đệ tử thân truyền của Nguyên Nhất chân nhân thuộc tam tử Cửu Huyền tiếng tăm vang xa, Sở Mộ Tuyết.

Kế hoạch diệt trừ Ma chủ được bát đại môn phái lập ra trên cơ sở thân phận của Sở Mộ Tuyết. Bởi vì phương thức tu luyện của hai môn Tiên Ma khác nhau, Tiên môn hấp thụ linh khí trời đất, mà Ma môn chuyên hấp thụ sát khí của trời đất. Điều đó cho thấy, Sở Mộ Tuyết xuất thân từ Tiên môn, khi ở trong Ma môn nồng nặc sát khí sẽ rất khó chịu.

Loại khó chịu này, khi cô hoài thai lại càng dữ dội hơn, khó lòng chịu được. Do đó Ma chủ đã âm thầm chọn một nơi dồi dào linh khí trên Cửu Nguyên đại lục để cho cô cư trú tạm thời.

Là chỗ ở tạm, chưa kể còn nằm ngoài phạm vi thể lực của Ma môn, thế nên nơi đó phòng ngự rất mỏng manh. Khi bát đại môn phái dò la ra nơi này, các chương môn đã thương nghị với nhau, tất cả đều nhất trí đây là cơ hội tốt để diệt trừ Ma chủ. Nhưng họ không đánh rần động cỏ, chỉ âm thầm mai phục gần đó, đợi thời cơ chín mùi để một phát tất trúng.

Nếu nói thời cơ chín mùi, đương nhiên chính là khi Sở Mộ Tuyết sắp sinh, chẳng những có thể khiến Ma chủ phân tâm lúc đả đấu, mà còn bảo đảm hẳn không thể dặt thê tử chạy thoát.

Kế hoạch này khá hoàn hảo, để giảm bớt nguy hiểm khi tiến hành và không cho Ma chủ sớm phát giác, bát đại môn phái cũng không mang theo nhiều nhân thủ, trừ chưởng môn ra, mỗi môn phái chỉ dẫn theo hai ba người có tu vi tối cao. Nhân số ít nhất là Cửu Huyền, La Căn không thông báo cho Nguyên Nhất chân nhân, chỉ dẫn theo sư đệ của mình là Giang Cầm Sinh.

“Thật ra kế hoạch này rất suôn sẻ.” Hiên Viên Huyền nhú mày.

Quả thật nếu muốn tìm ra khuyết điểm trong kế hoạch này, thì đó chính là sự kiên cường của Sở Mộ Tuyết. Lúc sinh con để không khiến trượng phu đang liều mình trong vòng vây mai phục phải phân tâm, mà đã cắn răng không rên la một tiếng. Chẳng qua việc này cũng không có gì đáng kể, cô ở đó, dù không nói một lời thì cũng đủ gây ảnh hưởng cho Ma chủ. Chưa kể trẻ con mới sinh ra sẽ khóc, khi tiếng con khóc vừa vang lên, Ma chủ rõ ràng đã thất thố, làm lộ ra sơ hở, ngay sau đó liền trọng thương.

Lúc Hiên Viên Huyền tự thuật hoàn toàn không nói ra tên và môn phái của Sở Mộ Tuyết, chỉ úp mở rằng đó là một nữ đệ tử phản bội tiên môn. Nhưng chính y vẫn còn nhớ rõ, thân là đệ tử Cửu Huyền, nhưng khi ấy Sở Mộ Tuyết hoàn toàn không cầu xin La Căn, có lẽ vì biết dù cầu xin cũng vô ích. Tiên môn phải vất vả lắm mới có cơ hội diệt trừ Ma chủ, không thể nào buông tha dễ dàng thế được.

“Nữ nhân kia sinh con xong, câu để lại sau cùng là bảo Ma chủ mang con đi.” Giọng Hiên Viên Huyền có chút thốn thức: “Sau đó cô ta tự sát.”

Nguyên nhân Sở Mộ Tuyết tự sát, mọi người ở đây đều có thể đoán ra, nên ai nấy đều không khỏi ghen ngào. La Căn thì liếc qua Mộ Thập Tam

với vẻ lo lắng, thấy hần rũ mắt lắng nghe chăm chú, thần sắc trên mặt rất hờ hững, dường như chẳng buồn cũng chẳng vui.

Không thể đoán ra suy nghĩ của Mộ Thập Tam vào giờ khắc này, sự lo lắng của La Cẩn càng tăng thêm, khổ nỗi không thể nào nói ra.

Trong lúc đó lời kể của Hiên Viên Huyền vẫn không gián đoạn, tiên môn đã cất công lập ra một kế hoạch tỉ mỉ như vậy, đương nhiên không thể nào để cho Ma chủ chạy thoát. Chưa kể tình cảm của Ma chủ đối với Sở Mộ Tuyết dường như rất sâu đậm, sau khi cô chết hần liền trở nên điên cuồng, cơ bản không có ý định bỏ chạy, mà quyết tâm liều mạng.

Tục ngữ có câu người nhát gan sợ người to gan, người to gan sợ kẻ liều mạng. Tuy Tiên môn người đông thế mạnh, nhưng cũng không chịu nổi Ma chủ đã quyết lòng liều chết. Cuối cùng khi giết được Ma chủ, thì họ cũng đã thương vong trầm trọng.

“Trận chiến này vô cùng khốc liệt.” Trên mặt Hiên Viên Huyền hiện ra vẻ xấu hổ: “Hôm đó đi hai mươi tám người, bên Ma môn trừ Ma chủ ra thì chỉ có hai trưởng lão và tám ma vệ, coi như tiên môn đã đông hơn gấp đôi, đã thế còn đánh lén, vậy mà vẫn có năm người chết trong tay trưởng lão và ma vệ, còn tám người chết dưới tay Ma chủ. Sau trận đánh ai ai cũng bị thương, hơn nữa còn bị thương nặng.”

Có người nóng ruột nghe đến đó bèn hỏi dồn: “Còn đứa trẻ kia thì sao, các người xử lý nó thế nào?”

Hiên Viên Huyền cúi đầu im lặng.

Giờ phút này trong số các chương môn của bát đại môn phái có mặt ở đây, chỉ có Lục Hàn Thu là chương môn mới nhậm chức, không tham dự vào trận đánh kia. Nhưng việc này sư phụ Phó Viễn Kiều đã kể lại nên y cũng biết, bèn tiếp lời: “Sư phụ ta nói nó là đứa trẻ vô tội mới ra đời, nên họ không hạ thủ.”

“Lúc ấy ta nói cần diệt cỏ tận gốc, giữ lại sớm muộn gì cũng biến thành tai họa, cũng chính là sư phụ ngài, còn các ngài nữa —” Hạ Sát đưa tay chỉ một vòng, lôi hết năm người Hiên Viên Huyền, La Cẩn, Ngôn Ánh Sương, Vệ Minh, Tang Dịch vào: “Nhân từ nương tay không hạ thủ, kết quả số ít phải nghe theo số đông, hết cách, đành phải giữ lại mạng của đứa bé kia.”

“Sát nghiệt quá nặng!” Chương môn phái Thiên Thù, Tang Dịch lắc đầu thở dài.

Tần Phái không đồng tình: “Chúng ta hàng yêu trừ ma, dù giết đứa bé đó cũng là thay trời hành đạo, không thể coi là thủ đoạn độc ác.”

Nhìn gương mặt nghiêm nghị của y, Mộ Thập Tam chợt bật cười thành tiếng.

Tần Phái vốn hơi cáu giận, nhưng thấy hần cười, nói nào ngay nữ nhi mình cũng bái hần làm thầy nên không tiện đắc tội, đành lúng túng nói: “Mộ tiên trưởng cười cái gì, chẳng lẽ ta nói sai?”

Trong nụ cười của Mộ Thập Tam mang theo khinh miệt: “Tần chương môn muốn giết một đứa trẻ vô tội, cần gì phải dát vàng lên mặt mình, nói gì mà thay trời hành đạo? Chi bằng như chương môn Hiên Viên Huyền đây, dùng thủ đoạn hèn hạ thì thừa nhận bản thân đê tiện, trái lại còn không mất phong thái bộc trực thẳng thẳng.”

Tần Phái đầu gì cũng là chương môn một phái, bị hần nói như thế thì còn gì là thể diện, lập tức phản bác: “Biết rõ đứa trẻ kia mai sau ắt thành tai họa, để tránh làm hại chúng sinh, đồ thần sinh linh, trừ khử sớm thì sao không phải là thay trời hành đạo?”

“Thế thì cũng muốn thỉnh giáo Tần chương môn.” Mộ Thập Tam không khoan nhượng: “Đứa trẻ kia hiện đã làm hại mấy người, đồ thần sinh linh ở đâu?”

Tần Phái ghen hờn, sau đó gấp giọng nói: “Chẳng phải lúc này Ma môn muốn đón hắc về tôn làm Ma chủ sao? Chỉ là chuyện sớm muộn thôi!”

“Không ngờ Lưu tiên môn còn tính toán như thần, tới chuyện người khác có bằng lòng làm Ma chủ hay không cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.”

“Chuyện này cần gì tính toán? Ai mà không muốn một bước lên trời! Lẽ nào Ma chủ không làm, mà muốn làm một phàm phu tục tử vất vả mưu sinh sao?”

Ý cười trong mắt Mộ Thập Tam càng đậm hơn: “Tần chương môn, ta có thể nói đây là suy bụng ta ra bụng người hay không?”

Câu suy bụng ta ra bụng người dùng ở đây quả khiến người ta nghĩ mà thấm, đến đây Tần Phái mới nhận ra mình bị hắc lôi vào tròng, nhưng lại không tiện mở miệng phân bua mình không nghĩ vậy, làm thế chỉ tổ càng chửi càng đen thêm, Tần Phái không thể làm gì hơn là im bặt, ghen tới mức sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hết sức khó coi.

“Người nói ít lại đi!” La Cẩn giả vờ nổi giận, trách Mộ Thập Tam một câu: “Đứa trẻ đó chúng ta đã bàn bạc với nhau, bế nó tới một nông hộ không thể sinh con. Hơn nữa mỗi người ở đây đều thi lên người nó Khuy Tung thuật, chỉ cần nó ra ngoài phạm vi nông gia trăm dặm thì chúng ta sẽ biết ngay. Ngoài ra, cách nửa năm chúng ta đều thay phiên nhau tới đó âm thầm điều tra một lần, hai tháng trước chúng ta vừa tới, đứa trẻ đó đã cưới vợ, kế thừa gia nghiệp, đừng nói không biết Tiên môn Ma môn là gì, sợ rằng lúc này trong bụng vợ hắc đã mang thai, không thể nào bị đón về Ma môn làm Ma chủ.”

Chuyện y nói bảy vị chương môn ở đây đều hết sức rõ ràng, nên không ai dị nghị gì cả.

“Nói thì nói vậy.” Ngôn Ánh Sương vẫn còn hơi lo ngại: “Chỉ sợ trưởng lão Ma môn Hoa Lộng Ảnh định diễn tuồng Cầm thiên tử lệnh chư

hầu(*), bắt đứa trẻ kia về làm con rồi, nếu vậy thì cũng hơi khó giải quyết.”

(*) Lợi dụng thiên tử để bắt các chư hầu thần phục.

Người có suy nghĩ này hiển nhiên không chỉ mình y, trên sân lập tức xông xao lẫn lộn, có ý kiến bắt đứa trẻ kia giết trước là êm chuyện, còn có ý kiến mang đứa trẻ kia về tiên môn giam lỏng. Bên nào cũng cho là mình phải, tranh luận mãi không xong.

La Cẩn lại vô thức nhìn về phía Mộ Thập Tam, thấy hắc vẫn giữ nét mặt khó lường thì trong lòng y càng phiền não hơn, thầm mắng sư phụ Giang Cầm Sinh đã quy tiên của hắc mười bảy mươi tám lần, còn không ngừng vượt râu trầm ngâm, thiếu chút nữa đã nhỡ mất ba bốn cọng.

Lúc này Chúc Vân ngồi tĩnh tọa điều tức bên cạnh đột nhiên mở mắt ra, nhìn thoáng qua những người đang tranh chấp không ngừng, rồi ngoảnh sang Lục Hàn Thu, nét mặt muốn nói lại thôi.

Lục Hàn Thu giật mình: “Sư đệ, có phải đệ còn biết gì đó mà chưa nói hết không?”

Chúc Vân do dự một lát, rồi gật đầu chậm rãi.

“Nói mau nói mau!” Hạ Sát tính tình nóng nảy, chưa gì đã lên tiếng giục: “Chuyện quan trọng thế này mà người nói có phân nửa, đúng là làm người ta nóng hơn cả đại cô nương lên kiệu hoa!”

Chúc Vân thoáng bối rối một chút, rồi lên tiếng: “Tin tức ta nghe được có hơi không khớp với lời của các vị chưong môn.”

Hắc còn chưa nói hết câu, lòng La Cẩn chột chùng xuống, biết sự tình đã bắt đầu trở xấu.

~ Hết chương 146 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Vạch Trần

Vạch trần

Edit: Yunchan

“Cốt nhục của Ma chủ lưu lạc trong Tiên môn.”

Tin tức Chúc Vân nói ra khiến mọi người đều câm bặt, bầu không khí rơi vào trầm mặc, nhất là chương môn của bát đại môn phái, tất cả đều cau chặt mày.

“Không thể nào!” Hạ Sát lên tiếng đầu tiên.

Tần Phái cũng nói: “Khuy Tung thuật không thể bị lỗi.”

“Không còn nghi ngờ gì nữa.” La Cẩn kết luận: “Tin tức người lấy được là giả, chẳng biết Hoa Lộng Ảnh có ý gì mà lại tìm sai người.”

Các chương môn khác đều tỏ ý tán thành, nhưng Chúc Vân lại nói: “Hình như Hoa Lộng Ảnh biết gì đó thật chứ không phải đoán mò vô căn cứ, bằng không dù có tìm được người về thì các trưởng lão và đường chủ khác cũng sẽ không thừa nhận, huống hồ...”

Hắn nói tới đây lại ngập ngừng, ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, như có lời khó nói.

Lục Hàn Thu giục: “Có gì đệ cứ nói đi.”

Lúc này Chúc Vân mới tiếp lời: “Thường thì có quan hệ huyết thống tướng mạo sẽ tương tự, bề ngoài sẽ rất giống nhau...”

Mọi người lại sôi sục.

“Người biết hẳn là ai sao?” Hạ Sát kích động nắm chặt tay Chúc Vân.

Chúc Vân cười khổ: “Vốn chỉ biết môn phái mà hẳn ở, nhưng gương mặt đó... ta chỉ liếc sơ qua đã nhận ra...”

Ánh mắt La Cẩn tối xuống.

Thần sắc của Ngôn Ánh Sương cũng khẽ động, liếc xéo hẳn: “Người đã thấy mặt Ma chủ Mặc Ly rồi à?”

Khi nghe câu hỏi này thì tới Lục Hàn Thu cũng ngẩn người, một lần nữa nhìn thẳng vào vị sư đệ hai mươi năm không gặp, chưa kể bề ngoài còn thay đổi hoàn toàn, vì y từng nghe sư phụ nói, Ma chủ Mặc Ly luôn đeo mặt nạ hắc kim, không ai nhìn thấy được tướng mạo của hẳn.

Đương nhiên lúc chưởng môn của bát đại môn phái liên thủ đối địch với Mặc Ly, sau khi hẳn chết từng muốn gỡ mặt nạ hắc kim của hẳn ra để nhìn chân diện mục của vị Ma chủ này. Nào ngờ Mặc Ly luyện ma công cực kỳ đặc biệt, sau khi chết cơ thể chẳng mấy chốc đã hóa thành máu đen, trong máu còn chứa kịch độc có tính ăn mòn, làm tan chảy toàn bộ pháp bảo trang bị, và cả mặt nạ hắc kim cũng thế.

Điều này rõ là một điểm khả nghi, nếu Chúc Vân không cho ra được câu trả lời hợp lý thì thân phận của hẳn sẽ bị hoài nghi lần nữa, nói không chừng hẳn tới đây để đục nước béo cò, muốn lừa bịp để hỏi ra tung tích của con trai Ma chủ cũng nên.

Đối mặt với nghi vấn, Chúc Vân vẫn thản nhiên như không: “Ngôn chưởng môn có điều chưa biết, Minh Vương Diện Cự mà Ma chủ dùng để

che mặt là một món pháp bảo cần dùng huyết khí để bồi dưỡng nên bình thường không tháo xuống, ngoài trường lão thân tín ra thì không có ai nhìn thấy gương mặt thật của hắn. Thế nhưng sau khi hắn thành thân với Sở cô nương thì mặt nạ lại tháo xuống thường xuyên, cho nên chúng ta đều thấy cả.”

Hắn vừa giải thích xong, mọi người đều bình thường lại, ánh mắt của Lục Hàn Thu cũng dịu xuống.

Đúng thế, ai từng nhìn thấy chiếc mặt nạ hắc kim đó đều biết, trên mặt nạ tỏa ra oán khí vô cùng cường đại, có sức mạnh làm lòng người hoang mang sợ hãi, kẻ nào muốn đeo thứ đáng sợ như vậy đi nói chuyện yêu đương thì rõ là đầu óc có bệnh.

Gỡ bỏ điểm khả nghi xong, Hạ Sát lại giục hắn: “Đừng lè mề nữa, nói mau, người đó là ai!”

Chúc Vân nhìn La Cẩn do dự.

“La chương môn?” Hạ Sát kêu lên: “Mắt của tiểu tử này bị lệch rồi! La chương môn sắp trăm tuổi đầu tới nơi, người tìm bậy cho y một người cha, y không liều mạng với người mới là lạ!”

Cái người thô lỗ này ở đâu ra thế, nói năng bừa bãi!

Chúc Vân nghe hắn nói xong thì suýt nữa hôn mê, dở khóc dở cười nói: “Dĩ nhiên không phải La chương môn.”

Hạ Sát hừ lạnh: “Thế người nhìn y làm gì?”

Chúc Vân cười khổ, thì lễ với La Cẩn: “La Chương môn, thật có lỗi, người đó là đệ tử của phái Cửu Huyền.”

Cửu Huyền là đại phái tiên môn rất có uy tín, hẳn vừa nói xong câu này, mọi người chột xôn xao ầm cả lên, còn đồng loạt lùi ra sau mấy bước để đệ tử Cửu Huyền đứng tách khỏi đám đông.

Các đệ tử Cửu Huyền còn đang đoán xem người đó là ai, không ngờ bản thân lại đột nhiên biến thành đối tượng tình nghi, bao gồm cả Hiên Viên Dạ trong đó. Tất cả đều bị vô số ánh mắt soi mói quét dọc từ đầu tới chân làm nổi da gà khắp người, lòng thầm kêu khổ, chỉ có Mộ Thập Tam là mặt không đổi sắc, vẫn thản nhiên như trước.

Tống Việt vênh mặt hất hàm đã quen, có khi nào bị đối xử thế này đâu, thế là ông ta lập tức trừng mắt nhìn về phía Chúc Vân, quát: “Tiểu tử ngươi có thù oán với Cửu Huyền chúng ta nên muốn châm ngòi nói xấu, phá hoại danh dự của Cửu Huyền chúng ta đúng không! Theo ta thấy, ngươi mới là kẻ khả nghi nhất ở đây...”

Còn chưa chửi xong, ông ta đã bị La Cẩn liếc mắt chặn lại, đành phải hậm hực ngậm miệng.

Lúc này nét mặt La Cẩn đành lại, nói với giọng chắc nịch: “Sự thể trọng đại, Chúc tiên trưởng hoàn toàn không có bằng chứng hay nhân chứng, mọi người một lòng muốn ngăn cản âm mưu của Ma môn nên mới để người nhận người ở đây, chỉ ra rồi cũng phải kiểm chứng cân nhắc lại cho cẩn thận, chứ nào có cái lý người nói ai thì chính là người đó, như vậy Chúc tiên trưởng có thấy thỏa đáng chăng? Vả lại chỉ ra người là xong, vì sao không nói thẳng tên người mà lại chỉ tên Cửu Huyền, để những tiên môn khác sinh lòng hiềm khích với Cửu Huyền, mai sau sẽ xa lánh Cửu Huyền?”

Lời chỉ trích của y hợp tình hợp lý, trong lời lẽ còn không đánh mất phong độ của chương môn, nói đến mức mọi người nghiêm mặt, Chúc Vân nhể nhại mồ hôi.

“Đúng thế!” Hạ Sát vỗ bình bịch lên vai Chúc Vân: “Tiểu tử người đúng là kỳ lạ, chỉ cần hai ba câu là xong chuyện, vậy mà người cứ ấp a ấp úng cả buổi trời, còn gì là tin chấn động nữa hả! Đúng là người lè mề, nếu lúc này bọn ta không cứu tỉnh thì chắc bây giờ người đã đi đời nhà ma rồi, có tin chấn động hơn thì cũng xuống hoàng tuyền chung một chuyến với người!”

Chúc Vân bị hấn đập tới suýt học máu, đau khổ kể sao cho xiết.

“Nói đi!” Hạ Sát hoàn toàn chẳng quan tâm hấn đang trọng thương, còn nện thêm một phát vào ót hấn: “Còn ghen hoài không nói, muốn mang theo xuống địa phủ kể cho quỷ nghe à?”

Hạ Sát lừng danh là người không câu nệ tiểu tiết, tính tình thô bạo hấp tấp, nên Lục Hàn Thu cũng hết cách với hành vi gần như mưu sát này của hấn, để Chúc Vân không bị hấn đập chết, y đành phải lên tiếng giục Chúc Vân: “Nói mau, còn chờ gì nữa.”

Chúc Vân khổ tâm, nhưng không dám rề rà thêm, đành ngược mắt đảo qua đám đông, ánh mắt dừng lại trên người Mộ Thập Tam, rồi nói: “Mộ tiên trưởng, đặc tội.”

Xung quanh lại lặng ngắt lần nữa, Mộ Thập Tam lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Thế mà Mộ Thập Tam lại chẳng ngại ngùng, thản nhiên bước tới hai bước, nghiêng người nói: “Làm phiền các người nhìn cho rõ, trở về đừng đồn bậy là ta mặt xanh nanh vàng, ba đầu sáu tay. À, còn nữa, ta ăn uống cũng như người thường thôi, thích món ngon rượu ngon, không có hứng với thịt tươi máu tanh đâu.”

Biết là không nên, nhưng hấn vừa nói xong trong đám đông vẫn rộ lên một tràng cười to, chỉ có La Cẩn là mặt trầm như nước, mà đệ tử Cửu Huyền, nhất là Hiên Viên Dạ và Mục Hi Thần thì sợ tới nỗi mặt đại ra.

Mọi người cười xong thì quan sát kỹ lại, thấy Mộ Thập Tam ngũ quan tuấn tú, tóc đen bạch y, đứng ở nơi đó toát lên tiên tư lâm phong, đừng nói là lệ khí sát khí, mà tới tực khí hỏa khí cũng chẳng nhiễm nửa phần, càng chẳng có gì là đáng sợ.

Đầu tiên là xôn xao bàn tán, sau đó đã bắt đầu có tiếng kêu la phản đối

“Chỉ làm người rồi!”

“Họ Chúc kia, người không biết gì nên chỉ đại một người đó à?”

“Ta thấy chả đúng tý nào!”

“Chúng ta chưa ai thấy Ma chủ Mặc Ly bao giờ, làm sao biết giống hay không chứ?”

“Chúng cứ đâu! Chuyện này nhất định phải có chứng cứ xác thực!”

“Ta thấy, việc này cần phải bàn kỹ hơn rồi.”

Tiếng chất vấn rộ lên bốn phía. Suy cho cùng thì người tu tiên, ít ai có đầu óc đần độn, huống chi ở đây tập trung toàn là người có vai vế trong các đại tiên môn, dù ngốc thì cũng có giới hạn, dưới tình huống không có bằng chứng thì chẳng ai lại đi tin dễ dàng thế được.

“Chuyện này thật huyền não!” Hiên Viên Huyền cười khở, nhìn về phía bảy vị chưong môn còn lại: “Các vị thấy sao?”

“Ta không biết.” Tần Phái lắc đầu: “Trên người đứa trẻ kia có lưu lại Khuy Tung thuật của chúng ta, nhiều năm qua vẫn yên ổn không xảy ra sự cố, bây giờ lại đột nhiên nói đó là giả, chỉ ra một người thật, chuyện này...”

Hạ Sát nôn nóng: “Chi bằng chúng ta đi xác nhận Khuy Tung thuật trên người đứa trẻ kia có bị ai động tay động chân không?”

“Tuyệt đối không thể.” Ngôn Ánh Sương lập tức phản đối: “Trừ phi từ nay về sau ngài phải giam lỏng đứa trẻ kia, trông nom từng giây từng phút, nếu không sẽ bại lộ hành tung của hãn, trùng kế của Ma môn?”

Nói tới nói lui thì họ vẫn còn hoài nghi Chúc Vân, lời hãn nói ra họ không thể nào tin tưởng tuyệt đối. Mà người tin tưởng duy nhất là Lục Hàn Thu thì lại không đích thân tham dự vào trận đánh diệt trừ Ma chủ năm xưa, nên không nói nên lời, vả lại cũng cần tránh hiềm nghi, do đó y chỉ đứng bên trầm mặc, không góp lời.

“Thế này không được, thế kia cũng không được!” Hạ Sát hết nhین nổi, thò tay ra xách Chúc Vân tới trước mặt mình, rống: “Người còn chứng cứ gì nữa thì lấy đại ra đi!”

Sao thời buổi này nói dóc thì tin, còn nói thật lại chả ai tin thế?

Chúc Vân khổ không thể tả, may mà lúc này các đệ tử được phái đi bắt sống hai gã Ma tu đã về tới, hãn chỉ chờ mỗi giây phút này, lập tức thờ phào nhẹ nhõm: “Họ cũng từng gặp qua Ma chủ, có thể làm chứng...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Sát đã bỏ hãn lại phi ra ngoài, xách hai tên Ma tu đang gục đầu ủ rũ tới, chỉ vào Mộ Thập Tam hỏi: “Nhìn kỹ cho ta, hãn giống ai!”

Hai Ma tu vừa mới liếc mắt nhìn qua thì keng một tiếng, một thanh kiếm lóe hàn quang đã chĩa tới trước mặt họ, Hạ Sát giờ giọng hung ác: “Tên nào trả lời trước thì được miễn chết. Tên còn lại, giết không tha!”

Xưa nay chưa thấy ai nóng nảy tới mức này, làm hai tên Ma tu nghệt cả người.

Hạ Sát nào bình tĩnh đợi, mở miệng bắt đầu đếm: “Mười, chín, tám, bảy...”

Hắn đếm liền mấy số, khi tới gần số một, một tên Ma tu trong số đó vội hét lên: “Ta biết, ta biết!”

“Ta cũng biết!” Tên Ma tu còn lại cũng hét theo: “Hắn rất giống Ma chủ đã qua đời mấy chục năm trước của bọn ta!”

Hạ Sát không nói không rằng, xách kiếm chém một nhát, tên kêu trước biết nhưng lại không nói rõ, cổ lập tức phun máu, mở trừng mắt nhìn Hạ Sát rồi ngã ỵch xuống. Tên Ma tu còn lại thấy Hạ Sát nói là làm, bản thân suýt chút nữa đã thành vong hồn dưới kiếm của hắn, cũng kinh sợ không ngớt, nhìn hắn chăm chăm không nói nên lời.

Những người khác trong tiên môn cũng khiếp sợ y như vậy, thứ nhất là không ngờ Hạ Sát sẽ khai sát giới trong thọ thần của Hiên Viên Huyền, thứ hai là thân phận của Mộ Thập Tam được chứng thực làm họ nhất thời chưa hoàn hồn lại.

Tang Dịch lắc đầu liên tục: “Hạ chương môn ngài...”

Hạ Sát chỉ nhất thời nóng lòng, sau khi giết người cũng sức tỉnh lại. Hôm nay là đại thọ của Hiên Viên Huyền, hắn vấy máu ở đây đúng là điềm xấu, vì vậy đành quay qua cười ngượng với Hiên Viên Huyền, nhận lỗi: “Ta nhất thời gấp gáp, Hiên Viên chương môn chớ trách.”

Người tu tiên không quá coi trọng thứ gì, hơn nữa trong lòng Hiên Viên Huyền lúc này đang nổi sóng lớn nên nào có tâm tư để tính toán với hắn việc này, y chỉ vội gật đầu, gọi người khiêng thi thể đi, một tên Ma tu còn lại vào, sau đó chuyển sự chú ý lên Mộ Thập Tam.

La Cẩn không ngờ được Chúc Vân còn có chiêu này, hiện tại cũng nhúu chặt mày, cúi đầu im lặng.

Mộ Thập Tam đứng tại chỗ đưa mắt nhìn quanh, thấy tất cả đều đang nhìn mình chăm chăm ngẫm tạo thành thế bao vây thì không khỏi mỉm

cười.

Hắn biết thân phận của mình có thể giấu được nhất thời nhưng khó giấu được cả đời, việc này không ngoài dự liệu, chẳng có gì lạ. Thế nhưng không có lý gì mà mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của Ma môn cả.

Nên nhớ, thứ hắn ghét nhất, chính là bị người khác âm thầm tính kế!

~ Hết chương 147 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Có qua có lại mới toại lòng nhau

Edit: Yunchan

Trong bầu không khí yên lặng xen lẫn tiếng xầm xì bàn tán, những người mới truy bắt Ma tu trở lại không biết xảy ra chuyện gì, hiện đang lặng lẽ hỏi đồng môn, chờ hỏi rõ ra, họ cũng đứng lặng đi, trong đó người có cảm giác phức tạp nhất chính là Lệ Thanh Hàn và Lạc Vân Khanh.

Lạc Vân Khanh đau đầu là vì chuyện này chưa qua chuyện khác đã tới, hơn nữa còn có dự cảm chuyện Hàn Ngâm chẳng những không thể giải quyết viên mãn, mà còn nát bét hơn.

Về phần Lệ Thanh Hàn, tuy đã có sẵn hiềm khích với vị sư đệ Mộ Thập Tam này, nhưng không muốn trở mặt nhìn hăn thân bại danh liệt. Quan trọng nhất là, nếu hăn thật sự là con trai của Ma chủ Mặc Ly, thì sư phụ Giang Cầm Sinh đặc cách đưa hăn về làm đệ tử, mang về môn phái dốc lòng dạy dỗ, đóng vai trò gì trong chuyện này, liệu có biết rõ mọi chuyện hay không?

Trực giác mách bảo Lệ Thanh Hàn rằng Giang Cầm Sinh nhất định biết rõ, vì y cũng tham gia trận chiến kia, trong số những người giám sát Mộ Thập Tam cũng có y, trừ phi y lén lút...

Đáy nước này thật quá sâu!

Lệ Thanh Hàn không dám nghĩ thêm nữa, nhưng chuyện mà y có thể nghĩ tới thì những người khác cũng vậy. Ánh mắt của vài vị chưởng môn đã nhìn về phía La Cẩn, rõ ràng đang muốn đòi y một lời giải thích hợp lý.

La Cẩn thấy vô cùng áp lực, nếu chuyện này không giải thích êm xuôi, thì thanh danh của phái Cửu Huyền mất hết chưa tính, mà ngay cả địa vị trong tiên môn cũng sẽ tuột dốc không phanh, nhất định khi đó di tới đâu cũng bị ngờ vực xa lánh.

Chi bằng, y cứ nhận hết mọi chuyện về mình, cần nghiêm phạt gì cũng một mình gánh chịu.

Nghĩ rồi La Cẩn tiến lên một bước, ánh mắt đảo qua mọi người Cửu Huyền, vừa định an bài người tiếp quản vị trí chưởng môn, nào ngờ đúng lúc này Mộ Thập Tam bỗng lên tiếng trước: “Chuyện này các người không cần làm khó La chưởng môn, y không biết.”

Đây là lần đầu tiên Mộ Thập Tam lên tiếng sau khi bị chứng minh thân phận, nào ngờ lại không phải biện bạch cho mình mà là thanh minh cho La Cẩn. Mọi người trầm mặc, đứng tại chỗ tiếp tục bối rối, còn đệ tử Cửu Huyền thì cảm xúc ngổn ngang trăm mối, hoàn toàn không biết làm sao.

Hạ Sát bật thốt lên: “Y không biết chuyện, lẽ nào người biết?”

Thần sắc Mộ Thập Tam như thường: “Mới biết mấy hôm trước.”

Chúc Vân cười lạnh: “Mộ tiên trưởng, người không thấy câu này của mình giấu đầu lòi đuôi sao? La Cẩn thân là chưởng môn Cửu Huyền, có chuyện gì trong môn phái mà giấu được y chứ? Huống chi chuyện bí ẩn tới nỗi y không biết được thì Mộ tiên trưởng biết được từ đâu?”

Hắn thốt ra một câu lại khơi dậy làn sóng xôn xao ầm ĩ.

Mộ Thập Tam liếc nhìn Chúc Vân, rồi bất ngờ dịch chuyển, tốc độ nhanh tới nỗi mọi người chỉ nhìn thấy một tia sáng trắng lướt qua, không ai kịp ngăn cản, thậm chí còn chưa kịp phản ứng gì thì hắn đã khóa chỗ hiểm của Chúc Vân, xách Chúc Vân tới trước người mình.

“Người ——” Chúc Vân đã đề phòng trước, nhưng theo tình báo hắn thu được thì Mộ Thập Tam có bề ngoài đẹp mã nhưng bên trong lại là một cái gổi thêu hoa dần dần, làm sao hắn ngờ được một cái gổi thêu hoa lại ra tay nhanh gọn như thế.

“Mộ Thập Tam!” Lục Hàn Thu cũng nóng lòng, rút trường kiếm bên hông ra: “Nếu người muốn giết người diệt khẩu thì đã quá muộn rồi!”

Mộ Thập Tam liếc sang: “Đừng đánh đồng ta với loại ngu xuẩn như ngươi, hắn đáng để ta diệt khẩu sao? Hơn nữa tốt nhất là các người nên làm rõ một việc, thân phận này vì ta lười giấu nên mới nhận thôi, nếu không hắn hoàn toàn không có cơ hội diễn màn xiếc này đâu.”

Lục Hàn Thu đâu ngờ giờ phút này mà hắn còn ngang ngược lớn lối nhường này, nên ghen tới đỏ cả mặt.

Chúc Vân cho rằng Mộ Thập Tam muốn lấy mình làm con tin, tạm thời không dám ra tay giết mình, do đó kêu lên anh dũng: “Không cần lo tới an nguy của ta, nhanh bắt hắn lại...”

Hắn còn chưa nói xong, thì “Bốp” một tiếng, Mộ Thập Tam đã đập một miếng cao da chó lên miệng hắn.

Cả thế giới nhất thời yên tĩnh.

“Vốn dĩ cũng chẳng ai lo tới an nguy của ngươi.” Mộ Thập Tam nhìn lướt qua những người đã rút ra binh khí, rồi quét qua chiếc nhẫn hàn ngọc trên ngón tay Chúc Vân, sau đó ném hắn xuống dưới chân như đồ rác rưởi.

“U姆 ưm...” Chúc Vân muốn giỡn dựa, đáng tiếc hắ đã bị Mộ Thập Tam dùng phước thuật trói gô lại, hoàn toàn không thể cựa cựa.

Những người định tiến lên thấy hành động bất ngờ của Mộ Thập Tam thì cũng đứng tần ngần tại chỗ.

Ngôn Ánh Sương trầm giọng: “Mộ Thập Tam, rốt cuộc người muốn làm gì?”

Mộ Thập Tam cười khẽ: “Ngại hắ ờn quá thôi, chưa kể có qua có lại mới toại lòng nhau, hắ thích vạch trần thân phận như thế, đương nhiên ta cũng phải đáp lễ.”

Nói rồi hắ nghiêng nhẹ chiếc nhẫn hàn ngọc trong tay, chiếc nhẫn bẽn chắc liền bể ra mấy khúc, dù nhìn kiểu gì thì bên trong cũng đặc ruột, không giấu bất cứ bức thư nào.

Mọi người trố mắt, Mộ Thập Tam lười nói, chỉ ném thẳng chiếc nhẫn vỡ tới chỗ Lục Hàn Thu. Sau khi Lục Hàn Thu nhận lấy quan sát hồi lâu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, khó coi khôn tả, tiếng bàn tán của mọi người cũng rộ lên đến điếc tai.

“Tại sao lại lừa ta trong chiếc nhẫn hàn ngọc này có giấu thư?” Giọng Lục Hàn Thu cực kỳ thất vọng.

Đương nhiên Chúc Vân không nói được, chỉ có thể mở to mắt bất lực.

“Vấn đề này, chi bằng để ta đáp thay hắ?” Ánh mắt Mộ Thập Tam nhìn Chúc Vân ra chiều suy ngẫm: “Ta đoán có lẽ hắ sẽ nói rằng, hắ thật sự là Chúc Vân, sợ người không tin nên mới vẽ rắn thêm chân, không có ác ý, hơn nữa trọng điểm không nằm ở thân phận hắ, mà ở chỗ hắ mang tin tức tới, bất kể hắ có phải Chúc Vân hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới chân tướng mà hắ vạch trần, hắ chỉ tới để nhắc nhở các người, không nên đường hồ di họa.”

Lục Hàn Thu lạnh lùng: “Có phải vậy không?”

Chúc Vân đành phải gật đầu, dùng ánh mắt để cầu xin vị sư huynh này tha thứ.

Một khắc sau, trước mặt hắn chợt đổ xuống một chiếc bóng, Mộ Thập Tam cúi người xắn ống tay áo hắn lên.

Đối với loại người làm việc không theo khuôn phép thế này, trong lòng Chúc Vân chỉ có vô số dấu chấm hỏi liên tiếp, hoàn toàn không đoán được Mộ Thập Tam muốn làm gì nên chỉ tỏ hoảng sợ hơn mà thôi.

“Người muốn làm gì nữa?” Hạ Sát đột nhiên cảm thấy tiểu tử Mộ Thập Tam thật thú vị, phong cách làm việc không dài dòng lê thê, rất hợp với sở thích của hắn. Hơn nữa ở đây tụ tập nhiều cao thủ tiên môn như vậy, hắn cũng chẳng sợ Mộ Thập Tam giở trò rồi thừa cơ chạy trốn, bèn ôm theo tâm trạng xem hài kịch, hỏi hộ Chúc Vân một câu.

“Ta không có thói quen làm việc dang dở, nếu đã bóc trần thân phận của hắn thì phải bóc cho sạch sẽ gọn gàng, không để lại chút nghi vấn nào nữa.” Mộ Thập Tam liếc qua Hạ Sát: “Mượn kiếm dùng một lát.”

Một thanh phi kiếm dùng vừa tay phải trải qua mấy chục năm tế luyện, đâu dễ cho ai mượn, nói chi người cho mượn xét theo phương diện nào đó còn là kẻ tử địch.

Hạ Sát có hào sảng hơn nữa cũng do dự: “Không thể cho người mượn kiếm được, người muốn làm gì thì cứ nói ta biết, ta làm thay người.”

“Vậy là hay nhất, ta cũng chẳng muốn bắn tay.” Mộ Thập Tam chẳng hề cố chấp, nâng cằm nhìn Chúc Vân với vẻ xấu xa: “Ta nghe nói người từng uống Chuyển Dung đan, khớp xương của họ sẽ biến thành màu hoàng kim, khác với người bình thường, hay là chúng ta lột thịt róc xương kiểm chứng thử xem.”

Quả nhiên không hổ là con trai của Ma chủ, hành sự nham hiểm, tàn ác đẫm máu. Câu này chẳng những khiến Chúc Vân sợ tới hồn bay phách tán, mà những người đứng xem cũng dâng trào cảm xúc, có vài người còn sinh ra sát tâm, nghĩ tên Mộ Thập Tam này không thể giữ lại, Vệ Minh cũng nhìn hẩn lâu hơn, chân mày nhíu lại.

Mộ Thập Tam chỉ đảo mắt qua đã hiểu rõ những người này đang nghĩ gì trong lòng, biết mà còn hỏi: “Sao nào, không muốn xác nhận thân phận của hẩn à?”

“Tiên môn tuyệt đối không cho phép gian tế tồn tại, thân phận của hẩn đương nhiên phải xác nhận!” Lục Hàn Thu lên tiếng trước: “Nhưng cách này của người quá sức tàn nhẫn!”

“Thấy ta tàn nhẫn sao, vậy các người có cách nào bớt tàn nhẫn không, lại đây giúp một tay.”

Mọi người im phăng phắc.

“Ngoài ra.” Mộ Thập Tam liếc Lục Hàn Thu: “Sư phụ của người thu nhầm người làm đồ đệ mất rồi.”

“Người nói cái gì!” Lục Hàn Thu nổi giận.

“Nếu không thu nhầm, thì thầy trò ở cạnh nhau nhiều năm như vậy, sao người không biết gì về thái độ làm người của sư phụ mình? Nếu y không tin người tuyệt đối thì đã không truyền chức chưởng môn cho người, còn kể lại cho người biết chuyện bí mật diệt trừ Ma chủ năm xưa rồi, nhưng đã tin thì tại sao còn giấu người chuyện Chúc Vân?”

Lục Hàn Thu câm bặt.

Mộ Thập Tam nhìn mọi người với ánh mắt ngạo nghễ: “Còn ai có ý kiến không?”

Tất cả đều giữ im lặng.

“Nếu đã vậy.” Mộ Thập Tam giở giọng chế nhạo: “Sau này đừng lấy lý do hành sự tàn nhẫn làm cái cớ đã trừ khử ta quang minh chính đại, bởi vì ta chỉ hành sự tàn nhẫn mà thôi, còn các người chẳng những hành sự tàn nhẫn, mà còn dối trá.”

Hắn không phải là loại người kiêu căng ngạo nghễ ra mặt, bây giờ lại mượn chửi mắng để đắc tội tất cả mọi người ở đây, khiến La Cân nhú chặt mày, không biết đến cùng thì hắn đang có ý định gì.

Cũng may ở đây có một người không quá nhạy cảm nên không bị hắn đắc tội, Hạ Sát sốt ruột nói: “Động thủ được chưa?”

Mộ Thập Tam khoanh tay bàng quan: “Tùy người.”

Hạ Sát không nói không rằng, phi kiếm lướt qua không trung vẽ thành một tia sáng bạc, chém thật nhanh xuống cánh tay Chúc Vân.

Chúc Vân sợ tới nỗi mặt cắt không còn giọt máu, nét mặt đã gần đến mức điên cuồng, thế nhưng hét không ra tiếng, nhích cũng nhích chẳng xong, chỉ còn biết mở to mắt tới nỗi vành mắt muốn nứt ra, nhìn thanh kiếm kia chém xuống cánh tay mình —

“Keng“.

Một tiếng vang nhỏ.

Phi kiếm bị đập trúng trật ra một khoảng, chém lên mặt đất tóe lửa, gạch đá trải trên đất cũng nứt ra một đường lớn, đá vụn đều hóa thành bột phấn.

Rất hiển nhiên, một đòn này của Hạ Sát đã dồn hết toàn lực, thế nên khi nhìn thấy thứ đánh trật phi kiếm của mình là một viên Nguyệt linh

thạch bé xiu, sắc mặt hắc còn khó coi hơn cả Chúc Vân. Chúc Vân sống sót qua tai họa, thế nhưng tim vẫn đập nhanh tới nỗi suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, rõ ràng đang tưởng tượng nếu một kiếm kia bổ vào người mình thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Bầu không khí rơi vào im ắng trong chốc lát.

Hạ Sát ngẩng phắt đầu lên rống Mộ Thập Tam: “Người có ý gì!”

Mộ Thập Tam không để ý tới hắc, lộ miếng cao da chó ra khỏi miệng Chúc Vân, rồi vỗ vỗ mặt hắc hỏi: “Tự người khai, hay là làm lại?”

Chúc Vân nhìn Mộ Thập Tam mà chưa hết hoảng hồn, nhưng trong lòng vẫn giữ lại chút niềm tin, nhủ bụng có lẽ Mộ Thập Tam cũng không xác định được hắc có phải Chúc Vân thật hay không, sợ giết hắc xong, phát hiện hắc là Chúc Vân thì khó lòng ăn nói với phái Quy Chân, nên chỉ chơi trò sấm lớn mưa nhỏ để hù dọa hắc thôi. Thế là hắc lấy lại can đảm, bật ra một chữ kiên quyết: “Không!”

“Người chắc chứ?” Mộ Thập Tam cười ôn nhiên, rồi đột nhiên cúi xuống nói bên tai hắc hai câu.

Chúc Vân như hóa đá, sắc mặt càng tệ hơn.

Lục Hàn Thu hỏi: “Người nói với hắc cái gì?”

Mộ Thập Tam phớt lờ y, cũng chẳng chờ Chúc Vân cân nhắc xong đã lập tức lui sang bên, nói với Hạ Sát: “Được rồi, động thủ đi, lần này nhớ phải nhẹ nhàng chút, ta bảo người lóc da bóc xương, chứ không bảo người cắt tay hắc, người dùng sức như thế làm gì.”

Hạ Sát bị sắc không nói được gì, phì một tiếng rồi nhắc phi kiếm của mình lên.

Đáng tiếc, còn chưa ra tay, Chúc Vân đã kêu thét lên thất thanh: “Ta nhận tội! Ta nhận tội hết!”

Sát khí mới bùng lên của Hạ Sát bị chặn đứng lần hai, đến mức hãn suýt hộc máu, nhìn Chúc Vân mắg: “Ta nhớ!”

Mọi người:...

~ Hết chương 148 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Mỗi Người Một Toán Tính

Mỗi người một toán tính

Edit: Yunchan

Chúc Vân nói thú tội, là thú tội sạch sẽ rồi ráo không bỏ quên một chi tiết nhỏ nào.

Hắn khóc lóc kể lể với mọi người, miêu tả lại hoàn cảnh hai mươi năm trước của mình, rồi sư môn làm nhiệm vụ chạm phải Ma tu thế nào, một thân một mình không địch lại số đông nên bị bắt ra sao, bị đánh đập tra khảo và bị ép phải đầu phục Ma môn thế nào. Cuối cùng ôm chầm lấy đùi của Lục Hàn Thu, bảo mình lấy lý do được sư môn phái đi làm nội ứng là để dắt vàng lên mặt, nhưng mình thật sự là Chúc Vân, lúc nào cũng thân ở Tào doanh lòng ở Hán, muốn về tiên môn nhưng lại sợ tiên môn không tiếp nhận, cho nên phải đợi có cơ hội lập công chuộc tội thì mới dám quay về.

Hắn kể khá nhiều chuyện cũ mà người ngoài không biết để chứng minh thân phận của mình, khiến Lục Hàn Thu trừng mắt mâu thuẫn, không biết nên tin hắn hay không.

Mộ Thập Tam nhìn hắn cười nhạt: “Còn Chuyển Dung đan thì sao?”

Lời bịa chuyện chực tới bên mép thì bị ánh mắt lười nhác nhưng cứ như hiểu rõ tất cả của Mộ Thập Tam chặn đứng, hắn quyết định đã hèn thì hèn tới cùng, tiếp tục ôm đùi Lục Hàn Thu khóc sục sùi: “Sư huynh, đệ sai

rồi, kỳ thực... đệ rất sợ chết, Chuyển Dung đan là đệ tự uống, sợ bị... người của tiên môn nhận ra, biết đệ đầu phục Ma môn rồi tru diệt đệ...”

Mắt Lục Hàn Thu lại trừng to hơn, do dự có nên tung một cước đập chết tên sư đệ mất mặt này không.

Hiên Viên Huyền cũng lạnh mặt nói: “Đừng diễn tuồng bi kịch của người ở đây, nói mau, rốt cuộc Ma môn có âm mưu gì!”

Chúc Vân liếc trộm Mộ Thập Tam, thấy vẻ mặt hẩn như cười như không sâu hiểm khó dò, đành phải thở dài chấp nhận số phận, khai thật: “Mật trưởng lão phái ta tới.”

Thần sắc Tang Dịch khẽ động: “Mật Hạo Nhi?”

Chúc Vân gật đầu, gục mặt nói: “Ma môn có bốn vị trưởng lão, hai người đã chết chung với Ma chủ năm đó, chỉ còn lại Hoa trưởng lão và Mật trưởng lão. Tục ngữ nói một núi không thể có hai hổ...”

Nói tới giữa chừng thì hẩn sức nhớ ra Mật Hạo Nhi là nữ nhân, trầm mặt một lát rồi đành bỏ qua câu này, nói tiếp: “Nói tóm lại Ma môn nội đấu, thật ra là do hai trưởng lão này không ai phục ai. Hai bên tranh đấu gay gắt, nhưng Hoa trưởng lão đã khống chế được tam đường là Huyền Thủy, Thanh Mộc và Tây Kim, thế lực mạnh hơn Mật trưởng lão rất nhiều. Lần này tìm đến...”

Hắn định nói hai chữ “Thiếu chủ”, coi như vô tình đâm cho Mộ Thập Tam một nhát, nhưng tới khi liếc mắt nhìn qua, thấy Mộ Thập Tam đang nhìn chăm chăm cái gáy cổ mình với nụ cười không tốt lành gì, chẳng hiểu sao lại thấy cổ họng lạnh toát, vội sửa lời: “Hoa trưởng lão muốn nghênh đón Mộ tiên trưởng về tôn làm Ma chủ, như vậy Hoa trưởng lão sẽ lập công, Mật trưởng lão cảm thấy tương lai sau này của mình khó mà yên lành được, nên quyết định không làm thì thôi, đã làm thì làm cho tới, phái ta đến

vạch trần thân phận của Mộ tiên trưởng trước, rồi nhân cơ hội ly gián tiên môn...”

“Đủ rồi!” Hắc còn chưa nói hết câu đã bị Lục Hàn Thu đập thẳng ra.

“Sư huynh...” Chúc Vân học ra một ngụm máu tươi.

“Đừng gọi ta là sư huynh!” Lục Hàn Thu tuốt kiếm: “Quy Chân phái chúng ta không có thứ mất mặt như ngươi!”

“Lục chương môn.” Chúc Vân đổi cách xưng hô: “Nể tình... nể tình lúc xưa...”

Lục Hàn Thu nhớ tới thủ đoạn của hắc trước đó thì càng căm hận hơn: “Câm miệng, loại người như ngươi cũng xứng nói chuyện tình nghĩa lúc xưa với ta sao?”

Quy Chân phái ở trên đài diễn tiết mục thanh lý môn hộ, có người ủng hộ, có người khuyên Lục Hàn Thu đao hạ lưu nhân, âm ỉ loạn cả lên, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người. Trong khi đó Mộ Thập Tam lại bình thản chọn một chiếc ghế, ngồi nghiêng trên đó, rũ mắt bàng quan.

Lục Hàn Thu phần nộ thật hay giả, để giữ thể diện cho môn phái hay có tính toán gì khác, hắc không có hứng tìm hiểu. Trên đời này không có bí mật gì là không thể bị lộ trần, thế nên thân phận Chúc Vân là thật hay giả, hắc cũng không kết luận. Hắc chỉ cảm thấy tên Chúc Vân này vô cùng quỷ quyệt, còn trơn tuột hơn cả cá chạch, thảo nào lại được phái tới làm nhiệm vụ này.

Không sai, hắc tin chắc Chúc Vân được người ta phái tới, thế nhưng người nào phái tới, vấn đề này cũng đáng để truy cứu.

Nói dễ hiểu hơn là, Ma môn muốn vạch trần thân phận của hắc, chẳng qua chỉ có hai mục đích. Thứ nhất, có người không hy vọng hắc quay lại

tiếp nhận vị trí Ma chủ, do đó mượn đao giết người. Thứ hai, trái lại, có người muốn hăn trở lại tiếp nhận vị trí Ma chủ, nhưng lại sợ hăn cảm rể quá sâu ở tiên môn, cho nên phải khiến hăn khó sống ở tiên môn trước đã.

Xét hai giả thiết này thì cái sau có khả năng lớn hơn, không thì Ma môn chỉ cần thả ra chút tin tức, công khai rộng rãi thân phận của hăn là đủ, cần gì phải lên kế hoạch chi tiết, nhắm đúng vào ngày thọ thần của Hiên Viên Huyền, còn hi sinh Chúc Vân và vài tên Ma tu khác chứ? Thế quá phiền phức. Nói cách khác, nếu là cái trước, Ma môn cũng chẳng cần vạch trần thân phận của hăn làm gì, chỉ cần phái vài người âm thầm truy sát hăn là đạt được mục đích, cũng chẳng phải đeo lên lưng cái ác danh thí chúa.

Bên môi Mộ Thập Tam nhếch lên một nụ cười trào phúng. Nếu mọi chuyện đúng như suy đoán, thì bàn tay đen đứng sau hậu trường phải là Hoa Lộng Ảnh mới đúng! Phái Chúc Vân tới vạch trần thân phận của hăn, vừa lấy lòng hăn vừa lén đâm cho Mật Hạt Nhi một nhát, quả là một hòn đá ném bay mấy con nọ, không hổ là trưởng lão của Ma môn, thật thủ đoạn làm sao.

Cùng lúc đó, trong một khe núi nhỏ ở gần biển Vân Vụ, Hoa Lộng Ảnh chấp tay sau lưng nhìn sắc trời đang dần âm u, mí mắt phải bỗng nhiên giật lên.

Hăn lập tức nhíu mày, đoán xem cảm giác bất an vừa thoáng qua trong lòng là gì, lát sau mới lên tiếng: “Bên phía Tần Thộ có tin tức gì chưa?”

“Chưa có.” Ma vệ tâm phúc đứng bên bước nhanh tới: “Có khả năng hăn đã bị khám phá ra mục đích, đang bị người của tiên môn tra khảo.”

Hoa Lộng Ảnh chẳng mấy lo lắng, Tần Thộ bị khám phá ra mục đích, đó mới là lúc vở diễn mở màn.

Hăn khẳng định câu chuyện nửa thật nửa giả kia đã đủ để che mắt bọn tiên môn, vì tin tức đưa tới cửa quá dễ dàng sẽ làm cho người ta khó lòng

tin tưởng, thế nhưng với tin tức phải vất vả tra khảo mới có được, nghe vào còn hợp tình hợp lý, chỉ có vài điểm mấu chốt là bị chỉnh sửa, thì sẽ khiến bọn chúng tin tưởng tuyệt đối. Huống chi Tần Thộ còn thuộc nằm lòng tất cả mọi chuyện mà Chúc Vân khai ra sau khi uống Thổ Chân tán hai mươi năm trước, thật thật giả giả, hoàn toàn có thể khiến bọn tiên môn đó đau đầu nhức óc.

Nhưng mà, nếu bên Tần Thộ đã không đáng lo thì nỗi bất an trong lòng hẳn hiện tại là do đâu?

Hoa Lộng Ảnh rũ mắt phất ống tay áo: “Tình hình bên phía Mật trưởng lão thế nào?”

“Nửa canh giờ trước có phi thư truyền tới, Mật trưởng lão hoàn toàn không biết gì về kế hoạch của chúng ta, còn đang lờn lộn điều tra xem là ai giết bầy nam sủng của ả.”

“Toàn thân Hạt tử đều là độc.” Hoa Lộng Ảnh cười khinh miệt: “Dù không ai giết thay cô ta, thì bầy nam sủng của cô ta cũng chẳng sống được bao lâu.”

Có lẽ, vì hẳn quá mức cẩn thận nên mới cảm thấy bất an chẳng! Mọi thứ đều đang diễn ra theo kế hoạch, hẳn chỉ cần đợi thời cơ đục nước béo cò là đủ, vì có La Cẩn ở đó nên tiên môn không thể nào giết Mộ Thập Tam ngay lập tức được, hẳn có rất nhiều cơ hội để động thủ.

Hoa Lộng Ảnh quay đầu chỉ thị: “Trông kỹ mười mấy tên đệ tử tiên môn đó đi, lần hành động này có thành công hay không là trông cậy hết vào chúng.”

Ma vệ đáp một tiếng, rồi vút đi.

Khí hậu gần biến thay đổi thất thường, dù là xế trưa mà bầu trời quang đãng mới đó lại dần chuyển sang âm u, tối tăm như sắp chìm vào hoàng

hôn.

Lúc này Lục Hàn Thu đã được mọi người khuyên nhủ, Chúc Vân cũng bị Hiên Viên Huyền sai người nhốt lại tạm thời, thế là sự chú ý của mọi người dần quay lại với Mộ Thập Tam, nhưng tất cả đều dờ khóc dờ cười phát hiện, người này chẳng có tí ý thức nguy hiểm gì cả, lúc nào rồi mà còn ngồi ở đó nhắm mắt dưỡng thần, bình thản cứ như hắn mới là kẻ thống trị ở đây.

Trên thực tế cũng không khác mấy, cục diện mà họ đối mặt hiện nay đều do hắn mà ra, thậm chí còn chưa biết phải bắt hắn bằng cách nào, người đủ sức khiến mọi người hoang mang luống cuống như thế, không gọi là kẻ thống trị thì là gì?

Hạ Sát nhìn hắn chòng chọc hồi lâu, thấy hắn vẫn hờ hững thì tức tới mức cười phá lên, quát: “Tiểu tử họ Mộ, ngươi có biết chút phép tắc nào không hả! Mấy trưởng bối bọn ta còn đứng đây mà ngươi lại ngồi chễm chệ ở đó, sư phụ ngươi dạy ngươi thế nào hả!”

Mộ Thập Tam hơi liếc mắt: “Sư phụ ta chết sớm.”

Câu này chặn cứng họng Hạ Sát, dĩ nhiên hắn biết Giang Cầm Sinh chết sớm, thế nhưng tiên môn coi nặng tôn sư trọng đạo, mà Mộ Thập Tam lại nói ra câu này với vẻ hết sức dửng dưng, nghe vào tai chẳng có tý tôn trọng nào, trái lại còn mang theo chút khinh miệt.

Lệ Thanh Hàn bên cạnh không kiềm chế được nữa, trợn mắt quát: “Mộ Thập Tam! Ngươi đúng là lòng lang dạ sói! Lúc sư phụ còn sống đối xử với người ra sao, tất cả đệ tử Cửu Huyền đều rõ như ban ngày, không có người thì có người được như hôm nay không? Bây giờ người đã về cõi tiên, không hy vọng người tưởng nhớ gì, nhưng thân làm đệ tử, khi nhắc tới người lại chẳng có lấy chút tôn kính nào là sao hả? Ta vốn không tin người

là con trai của Ma chủ, nhưng bây giờ xem ra không sai chút nào. Ma môn, thậm chí những kẻ dính dáng với Ma môn, toàn bộ đều không tốt đẹp gì!”

Mọi người ở đây đều từng bị Mộ Thập Tam đắc tội nên đã oán thầm hằn từ lâu, lúc này nghe sư huynh hằn mắng hằn nặng lời như vậy thì ai nấy đều hả hê trong lòng, thi nhau chỉ trích hằn, có bao nhiêu lời nhiếc móc khó nghe đều tuôn hết ra. Nếu bây giờ có người ngoài ở đây, nghe thấy trận chửi mắng này, nhất định sẽ tin ngay Mộ Thập Tam là một tên khốn tội ác tà trời, chỉ có La Cẩn đoán được đôi chút nội tình là cúi đầu cười khổ.

Có tránh cũng không khỏi, suy cho cùng Cửu Huyền vẫn cần một người bước ra nhận toàn bộ trách nhiệm. La Cẩn thầm nghĩ Giang Cầm Sinh đã chết nên muốn bảo vệ thanh danh của y, hơn nữa bản thân mình cũng có trách nhiệm, đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu người chết quả là vô nhân đạo và còn khó lòng phục chúng, do đó mới muốn tự đứng ra gánh chịu tất cả. Nhưng không ngờ Mộ Thập Tam lại có tính toán khác.

Quả nhiên, Mộ Thập Tam hoàn toàn dừng dừng với lời chửi mắng của đám đông, thậm chí bên mép còn nhếch lên nụ cười mỉm, cứ như họ mắng càng độc thì hắn nghe lại càng vui tai vậy. Mãi tới khi đám đông chửi mệt, âm thanh dần lắng xuống, hắn mới thốt ra một câu không hù chết người không đền mạng: “Ta không tôn kính lão thất phu Giang Cầm Sinh đó thì sao?”

Mọi người:...

Mộ Thập Tam thường thức vẻ mặt khiếp sợ của mọi người, rồi tiếp tục thốt ra lời chấn động: “Lúc này chửi ta chắc các người cũng giữ lại ít sức đúng chứ, bây giờ chửi nghĩa đều cạn rồi nên ta muốn nói cho các người biết thêm một điều, ta đâu chỉ không tôn kính Giang Cầm Sinh, mà thậm chí cái chết của lão cũng có liên quan tới ta, thế các người còn từ nào để chửi ta tiếp không?”

Mọi người:...

Đuôi mắt của Lệ Thanh Hàn muốn nứt ra: “Mộ Thập Tam, người nói có thật không!”

Mộ Thập Tam liếc y: “Lệ sư huynh, mấy năm nay lòng huynh có nghi ngờ khúc mắt với ta, chẳng phải vì thấy cái chết của lão thất phu kia rất kỳ quặc, nghi ngờ ta làm chuyện bất chính ư? Sao hôm nay ta thẳng thắn thừa nhận thì huynh lại hỏi ta nói thật hay đùa?”

Lệ Thanh Hàn vừa nghe câu này thì trong đầu nổ vang, cảm hận sôi trào, cắn chặt răng không nói thêm lời nào nữa, rút phi kiếm đâm thẳng về phía Mộ Thập Tam.

~ Hết chương 149 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Ẩn Tình

Ẩn tình

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam ngồi yên ở đó, rũ mắt không động đậy.

Phi kiếm đâm tới cách mặt hắn ba tấc, bên cạnh lập tức có bốn năm thanh phi kiếm bay tới chặn lại, choang một tiếng, phi kiếm của Lệ Thanh Hàn đã bị hất văng xuống đất.

“Các ngài —” Y tức giận quay sang nhìn mấy vị cường môn ra tay cản mình.

Hiên Viên Huyền nói: “Lệ tiên trưởng, người bình tĩnh lại đi, trong chuyện này có khá nhiều điểm đáng ngờ, chúng ta nên hỏi cho rõ trước rồi hãy quyết định.”

“Phải!” Ngôn Ánh Sương thêm vào: “Người làm chuyện xấu ta đã gặp rất nhiều, nhưng chúng biết mình làm chuyện xấu xa nên phần lớn đều che che giấu giấu, không để mình bị lật tẩy. Còn kẻ nói thẳng ra trước mặt mọi người không hề kiêng nể thế này, không phải người tàn nhẫn thâm độc trời sinh, thì chính là có nỗi khổ khác, chúng ta nên nghe hắn giải thích thì hơn.”

“Chẳng có nỗi khổ nào cả.” Mộ Thập Tam bật cười: “Ta chỉ ăn miếng trả miếng thôi.”

Lệ Thanh Hàn chỉ vào Mộ Thập Tam, tức đến mức không nói nên lời. Có điều trong lòng cũng biết mình vừa ra tay quá lỗ mãng, hơn nữa trong việc này có quá nhiều nghi vấn, bản thân y cũng muốn biết nguyên nhân, nên đành phải kiềm chế cơn xúc động muốn giết người của mình lại, nhẫn nhịn.

“Ăn miếng trả miếng?” Hạ Sát hiệu kỳ hỏi: “Giang Cầm Sinh làm gì người?”

Mộ Thập Tam chỉ đáp hai chữ: “Đoạt xá.”

Đoạt xá!

Mọi người ồ lên.

Mục tiêu theo đuổi của người tu tiên là trường sinh, song không phải ai cũng có ngộ tính thiên phú và tế ngộ thượng cấp, hơn nữa thể trạng khác nhau, độ tuổi bắt đầu tu tiên khác nhau, tiến cảnh cũng khác nhau, do đó hơn phân nửa người tu tiên đều gặp phải một vấn đề —

Đó là, nhờ chưa tu thành tiên mà tuổi thọ đã tận thì phải làm sao!

Tìm kiếm linh dược tăng tuổi thọ, điều chế Ích Thọ đan, đó đều là những cách chính đạo. Nhưng linh dược khó tìm, không phải muốn tìm là được, đan hoàn cũng khó luyện, hiệu quả của Ích Thọ đan còn vô cùng có hạn. Thế nên có vài người tâm thuật bất chính sẽ nghĩ tới cách tà môn để kéo dài tính mạng của mình, và đoạt xá chính là một trong số đó.

Đoạt xá, nghĩ như tên, cướp đoạt cơ thể người khác, tục xưng là quỷ nhập hồn hoặc mượn xác hoàn hồn. Tất cả đều có cùng một nghĩa với đoạt xá, nhưng cũng có chút bất đồng, ít nhất là bất đồng với người tu tiên.

Người tu tiên đoạt xá, xuất phát từ mục đích kéo dài tuổi thọ và tiếp tục tu luyện nên họ đều chọn những cơ thể trẻ hơn và có tư chất bậc cao, kèm theo một điều kiện vô cùng quan trọng là, người bị chọn phải tu thông huyết khiếu toàn thân, có thể mới thuận tiện cho người đoạt xá sau khi chiếm thân thể của người được chọn, có thể dốc hết sức để dời theo cả tu vi của bản thân.

Tu vi có thể dốc sức chuyển dời, nhưng không có nghĩa là dời trọn vẹn.

Thể trạng và ngũ hành của mỗi người khác nhau, nên khi đoạt xá sẽ gặp phải những tình huống khác nhau, những thứ ấy sẽ gây nên sự tổn thất cho tu vi vốn có của người đoạt xá. Sau khi đoạt xá thành công, tu vi rớt xuống một cấp đó là điều chắc chắn, rớt xuống hai ba cấp cũng có khối người, chẳng qua dù rớt kiểu nào cũng không thể xuống dưới Nhập Khiếu. Và quan trọng nhất là họ đã có kinh nghiệm tu luyện một lần, sau khi đoạt xá tốc độ trùng tu sẽ nhanh hơn. Cách này còn đáng tin hơn để linh thức bất diệt, chuyển thể tu lại lần nữa.

Đương nhiên, ở trên là những ích lợi của người đoạt xá. Song với người được chọn, hành vi này lại cực đoan và tàn ác vô cùng. Bởi vì thứ đoạt đi chính là cơ thể sống, hơn nữa trong quá trình sẽ nuốt chửng luôn cả nguyên thần và hồn phách của người bị đoạt, cũng tựa như hồn phi phách tán, tan biến vĩnh viễn. Ấy cho nên đoạt xá luôn là thứ mà tiên môn chính đạo khinh thường.

Nó không riêng gì vấn đề đạo đức chính tà, mà còn liên quan đến truyền thừa của toàn tiên môn.

Vì muốn trường sinh tiêu dao mà tìm đến tu tiên, kết quả vào môn phái lại phát hiện, những tôn trưởng và đồng môn bên cạnh chỉ nuôi dưỡng mình để làm thể thân đoạt xá, trường sinh đâu chẳng thấy trái lại còn có nguy cơ bị hồn phi phách tán, ngày nào cũng phải sống trong thấp thỏm lo

âu và học hặc với nhau, cứ thế mãi, còn ai bằng lòng tu tiên nữa? Còn ai có thể thành tiên được chứ?

Câu trả lời sờ sờ ra đó, cho nên tiên môn nghiêm cấm hình thức này, một khi phát hiện có người thâm âm mưu đoạt xá, nhẹ thì hủy tu vi trục xuất khỏi môn phái, nặng thì lấy mạng diệt hồn.

Trước sự trừng phạt nghiêm khắc ấy, đương nhiên trong tiên môn rất ít xảy ra chuyện đoạt xá, bởi vì dù thành công thì sau đó còn phải che giấu tính tình và thói quen hành sự của mình, sống trong thân phận của người khác cũng rất khó, nếu bất cẩn để người khác nhận ra điều bất thường, thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Sau một khoảng im lặng, Lê Thanh Hàn là người hoàn hồn lại trước tiên, tức giận quát: “Không thể nào! Sư phụ tuyệt đối không phải người như vậy!”

Tam tử Cửu Huyền tiếng tăm vang dội trong tiên môn, Giang Cầm Sinh còn là một vị tiên phong đạo cốt, có thể nào cũng không tưởng tượng nổi y sẽ làm ra chuyện này, vì vậy phần đông đều hòa theo Lê Thanh Hàn chất vấn Mộ Thập Tam.

“Các người nghĩ chết thì không thể đối chứng đúng không?” Mộ Thập Tam cười, hỏi Lê Thanh Hàn: “Sư huynh không thấy lạ ư, vì sao sau khi sư phụ mang ta lên núi, lại không đưa ta vào ngoại môn rèn luyện vài năm mà lại trực tiếp thu ta làm đệ tử nội môn? Còn nữa, vì sao vào hôm đầu tiên ta lên núi, sư phụ lại mượn cố Tương Ly điện không ở được nhiều người, bảo huynh dời ra ngoài? Ngoài ra, ban đầu khi huynh còn đối xử với ta như sư đệ, muốn tiếp cận ta, trò chuyện với ta, vì sao lúc nào sư phụ cũng xuất hiện đúng lúc, tìm đủ loại lý do để đưa huynh đi. Sau cùng thậm chí còn lấy lý do huynh không nên quấy rầy ta tu luyện để cấm huynh ra vào Tương Ly điện?”

Lệ Thanh Hàn nhìn hẩn chăm chăm: “Người muốn nói gì thì nói thẳng đi!”

“Được thôi!” Mộ Thập Tam gật đầu: “Nói thẳng ra, là vì lão không muốn để ta quen biết với bất cứ ai, có vậy khi đoạt xá, lão cũng chẳng cần lo nguy trang ta không giống, bị người ngoài hoài nghi vạch trần!”

Chung quanh lại rơi vào im ắng, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng sang Lệ Thanh Hàn.

Lệ Thanh Hàn rất muốn nói Mộ Thập Tam lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhưng trên thực tế những năm đó hành động của Giang Cầm Sinh rất quái lạ, làm y nghĩ mãi không ra, y chẳng thể làm gì hơn là căn rằng cố cãi: “Người chỉ đang suy đoán, không có bằng chứng rõ ràng!”

Mộ Thập Tam cười nhạt: “Sư huynh không thấy bằng chứng quá nhiều sao? Xích Ly là do sư phụ bắt, vì sao lão không thu làm linh thú của mình, cũng không truyền cho trưởng đồ là huynh, mà lại truyền cho ta? Còn Tương Ly điện, ba tháng trước khi lão chết, có phải lão đã nói với huynh là truyền lại toàn bộ mọi thứ trong Tương Ly điện cho ta không? Thậm chí ta có thể nói cho huynh biết, lão còn truyền cả Trảm Phách kiếm cho ta. Lẽ nào sư huynh vẫn nghĩ lão chỉ thiên vị thôi ư?”

Nếu không phải thiên vị, thì rõ ràng Giang Cầm Sinh đang giúp bản thân chiếm được mọi thứ một cách đường hoàng công khai sau khi đoạt xá!

Sắc mặt Lệ Thanh Hàn trắng bệch ra, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bên cạnh y, Lạc Vân Khanh từ trước đã nhận ra cách sư phụ mình đối xử với Mộ Thập Tam có chỗ bất thường, từ đó cũng hoài nghi cái chết của Giang Cầm Sinh có liên quan tới Mộ Thập Tam, lúc này cũng mím môi im lặng.

Chương môn La Cẩn thì cúi đầu xấu hổ, việc này ban đầu y cũng không biết, mãi tới khi Giang Cầm Sinh chết bất đắc kỳ tử, y điều tra nguyên nhân cái chết của vị sư đệ này mới phát hiện ra đầu mối, ngay sau

đó đã âm thầm điều tra lai lịch của Mộ Thập Tam, tới khi đoán được thân phận bị che giấu của Mộ Thập Tam thì mới hiểu ra tất cả.

Sau đó, y vẫn không phơi bày chuyện này, mà nói dối rằng Giang Cầm Sinh chết vì thọ tận, tất cả đều vì lo lắng cho thanh danh của Cửu Huyền và Giang Cầm Sinh. Từ đó về sau y vẫn luôn dung túng cho sự lười biếng của Mộ Thập Tam, mặc cho Mộ Thập Tam muốn làm gì thì làm. Một phần là vì hổ thẹn với Mộ Thập Tam, một phần còn xuất phát từ lòng riêng. Suy cho cùng y vẫn khá kiêng kỵ thân phận thật của Mộ Thập Tam, nên thà thấy Mộ Thập Tam phóng túng bản thân, lười biếng chậm lụt, còn hơn thấy Mộ Thập Tam khắc khổ tu luyện.

Mộ Thập Tam quét mắt nhìn qua những nét mặt khác nhau nhưng lại chung một vẻ kinh ngạc, nhếch môi ra chiều hài lòng: “Nếu các người thấy lời ta nói chưa đủ bằng chứng, thì đừng ngại ngẫm lại thân phận của ta xem. Nếu ta là con trai của Ma chủ Mặc Ly, thì làm sao ta lại được Giang Cầm Sinh mang về Cửu Huyền, thu làm đệ tử? Đừng nói với ta là lão không biết, vì năm xưa chính lão đã đích thân tham dự.”

Những người từng tham gia đợt vây quét Ma chủ năm xưa đều cúi đầu hồi tưởng lại chuyện cũ, sau đó quay qua nhìn nhau.

Hạ Sát lên tiếng trước tiên: “Ta nhớ lúc đó chúng ta bế đứa trẻ đều luống cuống tay chân, không biết phải làm gì.”

Tang Dịch lắc đầu: “Đứa trẻ đó cứ khóc mãi, ta đoán là nó đói bụng nên định cho nó vài viên Ích Cốc đan, nhưng Giang Cầm Sinh nói trẻ con mới sinh không hợp với đan dược này, nên mang tới thôn lân cận tìm người cho nó ăn.”

Tần Phái hừ giọng: “Hình như chỉ có mỗi cơ hội này để hấn đánh tráo đứa bé.”

“Chẳng ai ngờ được hãn lại tính kế với một đứa bé.” Hiên Viên Huyền cũng thở dài: “Huống hồ trẻ con sơ sinh đều na ná nhau, khi đó chúng ta đều bị trọng thương, bận uống thuốc điều tức, chỉ lướt vội qua đứa bé đó một chút, dù hãn có đánh tráo thì chúng ta cũng không nhận ra được.”

Ngôn Ánh Sương cười khố: “Nếu ta nhớ không lầm, khi đó người đầu tiên nói đứa trẻ vô tội không được hạ sát cũng chính là hãn, xem ra hãn đã có ý định này từ sớm, lừa lọc tất cả chúng ta.”

Vệ Minh tiếp lời: “Bây giờ nhớ lại, lúc đó hãn bị thương cũng không nhẹ, vậy mà không vội chữa thương cho mình mà lại chăm cho đứa trẻ trước, chạy đôn chạy đáo tới nỗi làm ta thâm xấu hổ trong lòng, cảm giác mình không tốt bụng được như hãn, có thể không màng đến thân phận của đứa trẻ.”

Đối với thân thể, trừ một phần nhỏ chứng cứ chắc chắn đang nằm trong tay ra thì Mộ Thập Tam không biết bất cứ chi tiết cụ thể nào. Bây giờ hãn chỉ im lặng, rũ mắt nghe họ nói, sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ tịch liêu hiem hoi.

La Cẩn trầm mặc hồi lâu, hướng mắt nhìn bốn phía rồi mới thở dài nói: “Việc này ta phải gánh trách nhiệm giám sát lơ là, ta mới là người đáng phải xấu hổ.”

Bầu không khí nhất thời rơi vào gượng gạo, những người mới đó còn chửi mắng Mộ Thập Tam, trong lòng ít nhiều cũng thấy ngượng ngùng, có vài người tính tình chính trực thậm chí còn hận không thể tát cho mình hai cái, tự trách mình nhanh mồm nhanh miệng.

Tình huống này Mộ Thập Tam đã liệu trước, không thì hãn cũng chẳng cần giả vờ cuồng ngạo đắc tội với nhiều người, khiến họ tức giận đến mất lý trí chỉ đợi cơ hội là chửi rửa mắng nhiếc hãn. Lúc này chân tướng đã bị vạch trần, những nhân sĩ tiên môn xưa nay luôn tự cho mình là chính

nghĩa đều thấy mình mất đi đạo đức chí cao, thế nên ai nấy đều đuối lý, ngậm chặt miệng.

Thế nhưng, Mộ Thập Tam cũng chẳng thấy có gì hay để đặc ý, nhìn quanh một vòng, trái lại còn có chút mất hứng, lười nói thêm gì nữa, chỉ tháo ngọc bội bên hông xuống, ném về hướng La Căn.

La Căn đón lấy ngọc bội, nắm chặt trong lòng bàn tay, ánh mắt buồn bã.

Hành động này của hai người có ý nghĩa gì, mọi người ở đây đều biết rõ, lúc này mới sự tình ra, mọi chuyện vẫn chưa xong!

Có người cố tìm ra lý lẽ để vật lại, vứt bỏ thể diện lên tiếng: “Không đúng! Ta vẫn nghi ngươi đang nói dối!”

~ Hết chương 150 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chương Môn Nhiều Như Cầu

Chương môn nhiều như cầu

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam nhướng mày nhìn sang, thấy người vừa lên tiếng rất lạ mặt, có lẽ là một chương môn tiểu phái, bèn mỉm cười chờ hẵn nói tiếp.

Lâm Trường Sinh thấy một câu nói của mình đã thu hút được sự quan tâm của mọi người thì cảm thấy thật lâng lâng, cười khẩy nói tiếp: “Xin hỏi lúc Giang chân nhân mất, Mộ tiên trưởng nhập môn được mấy năm rồi?”

Mộ Thập Tam lập tức hiểu ra dụng ý của hẵn, thản nhiên nói: “Bốn năm.”

Ai nấy đều biết điều kiện tiên quyết khi đoạt xá là người bị đoạt xá phải tu thông toàn bộ huyết khiếu, Lâm Trường Sinh liền vỗ tay khen ngợi: “Mộ tiên trưởng quả nhiên tư chất tuyệt thế, mới bốn năm mà đã có thể tu thông toàn bộ huyết khiếu, có điều...”

Hẵn chợt quay ngoắc thái độ: “Theo ta được biết, lúc Giang chân nhân mất đã tới tu vi Túy Dưỡng, nếu y muốn đoạt xá thì với tu vi ít ỏi của người làm sao chống đỡ được?”

Câu này đã hỏi tới điểm mấu chốt, lập tức có người nhao nhao lên phụ họa.

Mộ Thập Tam chờ hẵn hỏi xong mới nhàn nhạt ném ra một câu: “Tu vi Đan Thành có đủ không?”

Mọi người câm bặt.

Đan Thành là đã hình thần vững chắc, bước một chân vào cửa tiên, chỉ cần bảo nguyên quy nhất thì ngoại tà khó xâm. Muốn đoạt xá trong tình huống đó, trừ phi bị đánh bất ngờ, nhân lúc đối thương tâm thần đại động để ra tay, không thì khả năng thất bại rất cao, trái lại còn hại tới tính mạng.

Lâm Trường Sinh câm nín hồi lâu, bỗng nhiên ngửa đầu cười toáng lên: “Bốn năm mà tu tới Đan Thành! Một tiên trưởng khi dễ những người ở đây chưa từng tu luyện sao? Thứ cho ta vô lễ nói thẳng, dù ngươi là kỳ tài vạn năm có một cũng không thể!”

Chính xác là không thể, cho dù có tố ngộ hay uống được linh đan diệu dược đi nữa, vì tầng Ngưng Luyện chậm rãi là giai đoạn không thể vòng đường tắt, nhanh nhất cũng phải tốn hơn ba bốn năm, thậm chí là vài chục năm cũng chưa biết chừng.

Tiếng ồn ào lại rộ lên lần nữa.

Mộ Thập Tam chẳng buồn nói cho họ biết, khi hẵn mới bắt tay vào tu luyện đã phát hiện bên trong đan điền dồi dào linh khí, hơn nữa ba trăm sáu mươi lăm huyết khiếu đều được đả thông. Ba năm đầu hẵn ở Cửu Huyền đã vào giai đoạn Ngưng Luyện chậm rãi, đầu năm thứ tư mới tới Đan Thành.

Đương nhiên, trước khi biết thân thế của mình, hẵn không rõ tại sao lại như thế, chỉ nghĩ tư chất của bản thân khác hẵn mọi người, bây giờ ngẫm lại, rất có thể trước khi chết mẫu thân đã truyền hết công lực và đả thông huyết khiếu cho hẵn.

Chuyện này có tính hai mặt, có thể cho hẵn thành tựu, cũng có thể đưa tới nguy hiểm cho hẵn.

Điều đáng mừng là trước khi tu luyện hẳn hoàn toàn không dùng tới linh khí, thậm chí còn không biết sự tồn tại của nó. Từ nhỏ đến lớn, Giang Cầm Sinh luôn đổi chỗ gửi nuôi hẳn, mỗi nơi thường là năm ba năm, hai người không thường tiếp xúc, nên Giang Cầm Sinh cũng không phát hiện ra bí mật này của hẳn. Chờ sau này lớn hơn, bản năng của hẳn mách bảo rằng Giang Cầm Sinh không có ý tốt với mình, thế là hẳn thầm tính toán, che giấu tu vi của mình mọi lúc mọi nơi, nhờ đó mới khiến Giang Cầm Sinh đoán sai thực lực của hẳn, dẫn tới đoạt xá thất bại.

Thấy hẳn trầm ngâm không đáp, nhiều người lại la ầm lên.

“Mộ Thập Tam, ta thấy ngươi chỉ có tài nói dối thôi, đại danh gối thêu hoa của người tưởng bọn ta không biết sao?”

“Ai mới bốn năm tu tới Đan Thành, tên lão tử đây viết ngược!”

Bao nhiêu lời chế giễu ập tới dồn dập, khiến các đệ tử Cửu Huyền căng mặt buồn bực.

Trong số họ có không ít người coi thường Mộ Thập Tam, nhưng tốt xấu gì Mộ Thập Tam cũng là đệ tử Cửu Huyền, giấu cột hẳn chẳng khác nào đang nhắm vào Cửu Huyền, khiến họ trỗi lên cảm giác cùng chung mối thù, chỉ tiếc quy củ của Cửu Huyền xưa nay luôn nghiêm ngặt, họ không tiện chửi bậy với chương môn của những môn phái khác, nên chỉ còn biết căm giận bất mãn trong lòng.

Mộ Thập Tam cười, nhìn mây đen trên trời càng lúc càng thấp, còn chưa kịp nói gì, chợt nghe trong tiếng xôn xao nhốn nháo vang lên một giọng trong trẻo êm tai, không vang dội, nhưng lại rõ ràng từng chữ: “Ai lật bình dấm chua ở đây thế? Chua tới nỗi xông chết người rồi!”

Tiếng huyền não thoát cái lắng xuống, rất nhiều người quay đầu tìm người vừa lên tiếng, thấy một thiếu nữ bạch y ôm con heo đen nhỏ, cười tủm tỉm dạt đám đông bước ra.

“Đệ tử Cửu Huyền.”

“Sao lại là Cửu Huyền.”

Tiếng bàn tán lại rồi thành một nùi.

Lệ Thanh Hàn đang chìm trong đau khổ và hỗn loạn, bây giờ còn nhìn thấy đũa đồ đệ chuyên gây chuyện của mình, trong phút chốc không nhớ nổi phải làm cái gì.

Lạc Vân Khanh thì tỉnh táo, nhưng cũng vì tỉnh táo, hắn mới biết nếu bây giờ Hàn Ngâm sa vào vũng nước đục này, muốn lôi cô ra sẽ rất khó. Hắn bất giác ngoái đầu nhìn La Cẩn, nhưng La Cẩn đang cúi đầu không biết suy nghĩ điều gì, dường như không để ý tới sự xuất hiện của Hàn Ngâm.

Mộ Thập Tam vẫn luôn ung dung bình thản rồi cuộc cũng thấy hơi đau đầu, mặc kệ xuất phát từ suy nghĩ gì, hắn cũng không hy vọng Hàn Ngâm dấy vào chuyện này, bởi vì hắn đang đối địch với toàn bộ tiên môn, mọi người sẽ biến cô thành mục tiêu để nhắm vào.

Nhưng mà, hắn chỉ chạm vào ánh mắt cô giữa đám đông, đã nhìn thấy sự kiên định đáng tin trong mắt cô, khiến hắn mỉm cười bất đắc dĩ, không thể diễn tả được cảm xúc trong lòng, chỉ có thể buông rũ mi mắt.

Lâm Trường Sinh liếc Hàn Ngâm: “Người nói vậy là ý gì?”

Hàn Ngâm không coi ai ra gì, bước thong thả tới cạnh Mộ Thập Tam, rồi đưa mắt nhìn mọi người chung quanh: “Ta nói các người chưa ới là chưa! Chuyện mình không làm được, mà cứ chắc mẫm là người khác cũng không làm được, đây rồi cuộc là loại dấm chua gì thế!”

Một câu phát ra kinh người, khiến cô thu hoạch được vô số ánh mắt phẫn hận, còn tặng kèm thêm tiếng chửi rủa chỉ trích.

“Bọn ta chưa thế nào hả? Bốn năm tu tới Đan Thành, là con người không ai làm được.”

“Cửu Huyền các người đúng là cùng một giuộc!”

“Đưa ra bằng chứng đi, bằng không chúng ta sẽ coi hăn đang nói dối!”

Lâm Trường Sinh cười lạnh: “Tiểu cô nương, người nên lui xuống nhanh đi, ở đây không tới lượt người nói chuyện đâu.”

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới những người khác, chỉ xử hăn trước: “Tới lượt của người thì cũng tới lượt của ta!”

“Cửu Huyền các người dạy đệ tử không xem tôn trưởng ra gì hết sao?”
Lâm Trường Sinh phản nộ: “Dầu gì ta cũng là chương môn, người lấy gì ra so với ta?”

Mộ Thập Tam bật cười, cô nàng Hàn Ngâm chờ chính là câu này, không phải hăn đang tự chui đầu vào tròng của cô sao?

Quả nhiên, Hàn Ngâm lập tức hất cằm ra vẻ ngạo mạn, thậm chí tới hai tay cũng làm bộ làm tịch chấp ra sau lưng, nghiêm trang hỏi: “Thế nào, thân phận Tông chủ có thấp hơn người phân nào không?”

Thân phận Tông chủ đương nhiên không thể thấp hơn chương môn phân nào, nhưng mấu chốt là cô phải là Tông chủ mới được!

“Được! Được lắm!” Lâm Trường Sinh tức đến phát run, không quan tâm có đắc tội với ai hay không, quay sang chấp tay với La Căn: “La chương môn, Cửu Huyền các người đúng là nhân tài lớp lớp. Một tên suốt ngày hết ăn lại nằm chỉ cần bốn năm đã tu tới Đan Thành, biến mọi người thành kẻ ngu si. Giờ lại thêm một con nhóc chưa dứt sữa mở mồm ra đã thành Tông chủ, đủ tư cách ngồi ngang hàng với những lão gia bọn ta. Ta thấy chưa đầy hai năm, Cửu Huyền các người tới gà chó đều thăng thiên

được hết, tới lúc đó xin hãy chiếu cố những môn phái không tiền đồ, làm mất mặt tiên môn bọn ta nhiều hơn!”

Câu này hết sức châm chọc, La Cẩn nở nụ cười khổ, chỉ lắc đầu chứ không đáp lại lời nào.

Chương môn như y đúng là lao tâm lao lực quá độ! Cửu Huyền bây giờ có quá nhiều lỗi để người ta bắt chẹt, y cần nén giận, cố gắng để chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Thế mà đệ tử lại không phối hợp, Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm đều không hẹn mà cố ý lên giọng, đắc tội với tất cả mọi người ở đây. Nực cười hơn là cả hai đều thích câu cá, chỉ quăng ra một câu kinh người rồi chờ người khác nối đuôi nhau mắc câu. Kết quả chẳng cần nghĩ cũng biết, những người mắc câu này thế nào cũng bị họ quất cho bẽ mặt. Lúc này y nên im lặng là vàng, bởi vì dù nói cái gì đều bị người ta biến thành làm bộ làm tịch, xuyên tạc rồi ghi hận trong lòng.

Suy đoán của y quả không sai, thậm chí Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm còn chê câu không đủ sức, trực tiếp quăng lưới hốt cho nhiều.

Một người ngồi ngả nghiêng trên ghế, cười lười biếng: “Quá khen quá khen, tư chất quá tốt cũng chẳng biết làm sao, ta cũng đâu muốn.”

Một người khịt mũi: “Lại lật thêm hai bình, chưa tới nỗi rằng muốn ê luôn.”

Hai người này kẻ tung người hứng, quả thật đã chọc cho toàn bộ tiên môn điên tiết.

Hạ Sát định không so đo với tiểu cô nương, lúc này cũng hết nhịn nổi, rống lên: “Nha đầu kia, người cho rằng chương môn nhiều như cầu, Tông chủ đi đây đây, tự phong đại một người là có sao hả!”

Mộ Thập Tam cười khê: “Hạ chương môn tội gì phải tự mắng mình.”

Hàn Ngâm nhìn quanh một lượt: “Tông chủ nhiều hay không ta không biết, về phần chương môn á hả, nếu trời có rơi mưa đá, trong mười người có thể đập trúng hai ba chương môn cũng chưa biết chừng.”

Hạ Sát bị họ bẻ tới suýt tắt thở, nín một hồi mới mắng nổi một câu: “Ta nhớ!”

Những người khác cũng bắt đầu xông xáo, lại bắt đầu móc ngoáy châm chọc họ.

Hiên Viên Huyền là người sáng suốt, y không biết Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm nói thật hay đùa, nhưng y nhận ra mọi người tiên môn đang bị hai người dắt mũi kéo đi, y không khỏi lắc đầu, chen vào hai câu để lấy lại quyền kiểm soát tình hình, không muốn quần chúng quá mức xúc động phần nộ, nhưng trong thoáng chốc chẳng ai để ý tới y.

Còn Lâm Trường Sinh thì cứ như muốn tử chiến với Hàn Ngâm tới cùng, hăn cười khẩy không ngừng, nói: “Bớt nói nhảm đi, người đã là Tông chủ, vậy cho ta thỉnh giáo một chút, Tông phái người chấp chương là gì, đệ tử môn phái ở đâu!”

“Cái này sao ——” Hàn Ngâm bắt đầu dăm chiêu.

Lâm Trường Sinh giờ giọng miệt thị: “Thế nào, ghen hòng rồi à?”

“Cũng chưa tới mức đó.” Hàn Ngâm khẽ mỉm cười đáp: “Ta chỉ muốn biết, người luôn mồm châm chọc chửi mắng làm tổn thương ta cả buổi trời, nếu như ta có thể đưa ra bằng chứng xác thực, thì người định xin lỗi ta kiểu nào?”

Lâm Trường Sinh có vẻ đã bị cơn giận làm mê muội đầu óc, nói luôn mà chẳng cần suy nghĩ: “Nếu người có thể đưa ra bằng chứng xác thực, thì ta sẽ đập đầu với người ba cái ngay trước mặt mọi người!”

Nói đến đây, Hàn Ngâm lại chen ngang: “Không thích! Chỉ cần không biết xấu hổ thì đập đầu dễ như chơi, ta vẫn thích bồi thường thực tế cơ.”

Lâm Trường Sinh nhìn cô nghiêng rằng nghiêng lợi, cuối cùng lấy năm đạo phù ra, nói giọng lãnh đạm: “Mọi người ở đây làm chứng, nếu người có bản lĩnh, thì cứ việc lấy năm đạo phù bình hộ thân ta tế luyện ba mươi năm này đi!”

Hàn Ngâm hơi nhướn mày, cô không rõ lắm phù bình hộ thân này dở hay thế nào, nên vẫn còn do dự. Mộ Thập Tam lại nhờ đó mà nhận ra thân phận cụ thể của Lâm Trường Sinh, cười khê nói: “Năm đạo phù bình hộ thân! Thật là mạnh tay, Hàn Ngâm, còn không mau cảm ơn Lâm chưởng môn đi?”

Nghe hẳn nói thế, Hàn Ngâm biết ngay món này không tệ, lập tức cười tủm tỉm cảm ơn Lâm Trường Sinh như thật.

Lâm Trường Sinh thấy hai người họ đã xem phù bình hộ thân của mình là đồ trong túi mình, cơn giận trong lòng bốc lên ngàn ngút, trầm giọng quát: “Đừng câu giờ! Người không lấy ra được chứng cứ xác thực, ta sẽ không tha cho người đâu!”

Mọi người nhao lên phụ họa, ai nấy đều thúc giục liên thanh.

Hàn Ngâm nhìn bốn phía, cười tủm tỉm rồi nói ra ba chữ: “Ngũ Hành tông.”

Mọi người sửng sốt, phản ứng đầu tiên chính là —

Con bà nó, quả nhiên bị chơi khăm!

~ Hết chương 151 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tát Vào Mặt

Tát vào mặt

Edit: Yunchan

Tại sao lại dần như vậy!

Biết rõ con nhóc này miệng mồm dối trá, nói chuyện cũng phóng đại tới nỗi không thể tin, nhưng vẫn bị khích tướng đấu khẩu với cô cả buổi trời, tức đến nỗi suýt nôn ra máu!

Lúc Lâm Trường Sinh nghe thấy ba chữ “Ngũ Hành tông”, suy nghĩ này đã lóe lên trong đầu. Hẳn hồi hận khôn xiết, nhưng lửa giận bốc lên ngùn ngụt nào dễ dần xuống như vậy, cho dù hẳn nắm chắc tâm pháp bản môn, nhiều lần tĩnh khí ngưng thần, vậy mà lúc này vẫn ghen tới mức lực phủ ngũ tạng đau âm ỉ, răng cắn chặt tới nỗi muốn bể nát.

Thế mà Hàn Ngâm vẫn còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, nghiêm trang chấp tay sau lưng nói: “Truyền vị cho ta là tổ sư sáng lập Ngũ Hành tông Nghiêm Tử Ngọc, nếu nghiêm túc bàn về bối phận, thì các người còn là vãn bối của ta, phải tới gặp ta dập đầu thỉnh an đấy nhé, chẳng qua con người ta không thích so đo mấy thứ lễ nghi rườm rà này, các vị chưong môn và tông chủ ở đây đều lớn tuổi hơn ta, ta sẽ coi như huê, chúng ta ngang hàng nhau.”

Từng gặp nhiều loại không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ tới nông nổi này. Mọi người lập tức xông vào ồn ào, mặc dù có nhiều người kiềm chế rất tốt, không muốn mở miệng đả thương người, cũng bị cảm xúc của những người khác lây nhiễm, lắc đầu cảm thán không ngừng.

Kể ra, người giữ im lặng tuyệt đối ở đây có lẽ chỉ có mỗi phái Cửu Huyền. Nhóm La Căn hiểu rõ trong lòng, số còn lại như Hiên Viên Dạ, Chu Tình Nhi không biết chuyện, thì có đủ vẻ mặt khác nhau, hoặc lo lắng hoặc nghi ngờ. Ngoài ra, Hiên Viên Huyền cũng trầm mặc, sau khi nghe ba chữ “Ngũ Hành tông” thì lòng khê động, trở nên đắm chiêu như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Trường Sinh siết chặt quyền phù trong tay, thà im lặng tức giận còn hơn là tổn nước bọt với Hàn Ngâm nữa.

“Tiểu nha đầu người đừng can quấy.” Tang Dịch lắc đầu nói: “Ngàn năm trước, sau khi Nghiêm Tông chủ phi thăng chẳng bao lâu, Ngũ Hành tông đã xuống dốc, không còn truyền thừa. Hơn nữa người truyền lại tông ấy đều tu ngũ hành linh khí, không có ngoại lệ. Ta thấy người đừng nên ăn nói lung tung nữa, mau lui xuống đi, đừng làm cho La chương môn khó xử thêm nữa.”

Tới thời điểm này, dù Hàn Ngâm muốn lui thì người khác cũng không cho, bao nhiêu tiếng la ó đòi cô dập đầu nhận lỗi với Lâm Trường Sinh, thậm chí có vài người còn yêu cầu La Căn khai trừ cô khỏi Cửu Huyền, bởi vì tiên môn không cần loại đệ tử vô lương vô phẩm vô hạnh này.

Mộ Thập Tam ngồi tại chỗ đưa mắt nhìn, nét mặt lười nhác thích ý.

Hàn Ngâm thì học thói ngạo mạn của Tài Bảo đại gia, hất hàm nhìn mọi người: “Câu lúc này của ta chả sai tí nào, xem ra các người thật tình cho rằng chuyện mình không làm được, thì người khác cũng không làm được!”

Nói rồi cô kéo chiếc nhẫn Ngũ Hành giấu trong cổ áo ra, dâng lên cho Hiên Viên Huyền bên cạnh bằng hai tay, nói: “Đây là tín vật của Tông chủ Ngũ Hành tông, làm phiền Hiên Viên chương môn giám định.”

Không ngờ cô có thể đưa ra bằng chứng thật, xung quanh nhất thời lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung lên Hiên Viên Huyền, muốn nghe xem y nói thế nào.

Hiên Viên Huyền ngẩn ra một lát, rồi nhận nhẫn cúi đầu nhìn, nét mặt dần biến hóa, rồi rầm khôn kể.

Y trầm ngâm khá lâu, Hạ Sát cũng chẳng đủ nhẫn nại để chờ, cứ giục y liên thanh: “Rốt cuộc có phải là thật hay không?”

Hiên Viên Huyền nhìn qua Hàn Ngâm với ánh mắt thâm ý, lắc đầu cười khổ: “Quả thật thì ta có nghiên cứu qua môn phái Ngũ Hành tông này, nhưng dù sao nó cũng đã chôn vùi ngàn năm, những ghi chép có liên quan trong sách cũng không nhiều lắm. Chưa kể phần lớn ghi chép đều khá mơ hồ, đôi chỗ còn mâu thuẫn... ta chỉ có thể nói chiếc nhẫn này nhìn khá giống với ghi chép trong sách, và còn là pháp khí thượng phẩm, về phần có thật hay không thì ta chẳng có cách xác minh nào khác nữa.”

Câu này khiến cho tiếng nghị luận nổi lên, mặc dù không thể chứng minh chiếc nhẫn này chính là tín vật của Tông chủ Ngũ Hành tông, nhưng một tiểu nha đầu trông có vẻ nhập môn chưa bao lâu lại mang theo pháp khí thượng phẩm trên người, chẳng khác nào tên khất cái đeo trên lưng vạn lượng hoàng kim, thế nên mọi người vẫn rất hoang mang bàng hoàng.

Sắc mặt Lâm Trường Sinh cũng khá xấu, nên nhớ hẳn đường đường là chương môn một phái, tốt xấu gì cũng đã cao tuổi, vậy mà chẳng moi ra được món pháp khí thượng phẩm nào giống thế, song đó không phải trọng điểm, trọng điểm là trong lòng hẳn cũng vọng lên tiếng thì thầm, trên nhẫn

cần tinh túy của linh thạch ngũ hành, nếu chủ nhân của nó không tu ngũ hành linh khí, thì chẳng lý gì lại lãng phí tinh túy linh thạch như vậy.

Chẳng qua, nghĩ thầm thì nghĩ, hắn vẫn lên tiếng nói một câu chính nghĩa: “Ở đây chưa ai từng thấy tín vật của Tông chủ Ngũ Hành tông, đừng nói người đưa ra pháp khí thượng phẩm, dù là pháp bảo thì cũng vô ích thôi!”

“Lâm chương môn nói chí lý!” Hàn Ngâm lại chẳng nóng nảy, nhét nhẫn Ngũ Hành vào, rồi giữ trận đồ thất tình lục dục ra.

Mọi người không biết trận đồ này, nhưng thấy dưới màn sương mù dày đặc che phủ trong trận đồ, ẩn hiện núi non đồng cỏ và đình đài lầu các, sau đó một tia thần quang lướt qua, một con linh thú một sừng tám vó như dê, tướng mạo na ná kỳ lân, khoác lên bộ lông xanh, chột nhảy ra trước mắt mọi người.

Sự thật chứng minh trong tiên môn vẫn có nhiều người thông thái học rộng hiểu nhiều, vì ngay sau đó đã có người kêu lên ngỡ ngàng —

“Hải Trãi!”

“Linh thú Hải Trãi!”

Không thể trách họ kinh ngạc như thế, mặc dù Hải Trãi không hiểm và mạnh như thần thú long phượng, nhưng cũng thuộc linh thú cấp hai như Xích Ly, không phải loại mà bình thường có thể thấy được, và dù có gặp thì cũng không phải là loại có thể dễ dàng phục tùng. Mấu chốt nhất là, Hải Trãi trời sinh tính tình chính nghĩa, nó chỉ làm bạn với người lương thiện, thích hơi thở trong sạch đoan chính tỏa ra trên người họ, còn đối với hạng gian ác thì căm thù đến tận xương tủy, và lại còn phân biệt được thị phi phải trái, vậy thì...

Mọi người im lặng tập thể, nhìn Hải Trãi, rồi nhìn qua Hàn Ngâm, cứ như nhìn kiểu nào cũng thấy cô không thể lương thiện hơn được nữa.

“Xem ra mọi người đều biết Hải Trãi.” Hàn Ngâm nhìn mọi người với ánh mắt sắc bén, cười tủm tỉm nói: “Như vậy cũng biết nó trời sinh không nói dối rồi.”

Không sai!

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây là sự thật, mọi người không thể phản bác.

Hàn Ngâm bèn lắc lắc nhìn Ngũ Hành trước mặt Hải Trãi: “Làm phiền người nói cho họ biết, đây là cái gì.”

Hải Trãi cất giọng miễn cưỡng: “Tín vật của Tông chủ Ngũ Hành tông.”

Mọi người:...

Hàn Ngâm hỏi tiếp: “Hiện tại Tông chủ của Ngũ Hành tông là ai nào?”

Hải Trãi khinh bỉ: “Không phải người sao!”

Mọi người:...

Hàn Ngâm cười nói: “Vị trí Tông chủ của ta là do Nghiêm Tử Ngọc truyền cho hả?”

Hải Trãi suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói thế cũng không sai.”

Mọi người:...

Bốn phía lại im phăng phắc, hầu như tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng.

Hàn Ngâm nghiêng đầu ngó sang Tang Dịch, cười mỉm chi: “Vị chưởng môn này mới nói Ngũ Hành tông chỉ nhận người tu Ngũ hành linh khí đúng không?”

Cô vừa nói vừa nâng lòng bàn tay lên, hóa ra lưỡi băng và hỏa liên, các loại pháp thuật ngũ hành.

Tang Dịch gật đầu chậm chạp: “Người tu ngũ hành linh khí.”

Hàn Ngâm chuyển sang Lâm Trường Sinh: “Bây giờ Lâm chưởng môn còn nghi ngờ gì về thân phận Tông chủ Ngũ Hành tông của ta không?”

Sắc mặt Lâm Trường Sinh tái mét, hừ giọng nói: “Người rõ ràng là đệ tử Cửu Huyền, có thể nào lập sơn môn khác!”

“Mọi người ở đây đều làm chứng rồi nhé.” Hàn Ngâm xòe tay ra trước mặt hắc không chút khách sáo, nói: “Chỉ cần ta có thể đưa ra được bằng chứng chứng minh thân phận tông chủ của mình, thì người sẽ đưa phù binh hộ thân cho ta, những chuyện khác không liên quan tới người, người cũng chẳng có quyền hỏi tới.”

Năm đạo binh phù hộ thân tế luyện ba mươi năm, mỗi đạo phù binh xuất ra, đều tương đương với thực lực tu vi Ngưng Luyện...

Lâm Trường Sinh tức tối cùng cực, không nỡ giao binh phù hộ thân ra, nhưng hắc nhìn bốn phía, thấy ánh mắt mọi người đều đang đổ dồn lên mình, nếu không giao ra, thì hôm nay uy tín của hắc phải đi quét rác, thanh danh cũng bị sói gặm sạch sẽ. Hắc đành phải bấm bụng ném binh phù hộ thân vào tay Hàn Ngâm, nói cho cô cách sử dụng và tế luyện.

Hàn Ngâm hơn hở nhét năm đạo binh phù hộ thân vào, nhưng vẫn chưa có ý định bỏ qua cho những người khác, cười tủm tỉm lia mắt qua từng người một, bắt đầu lên giọng: “Các vị, chửi ta thích lắm đúng không?”

Mọi người xấu hổ ra mặt, hết lời chống đỡ.

“Sao không ai nói câu nào thế?” Hàn Ngâm thương thức nét mặt của họ: “Chẳng phải mới đó ai nấy đều lòng đầy căm phẫn, nói ta vô phẩm vô hạnh vô đức, nên bị đuổi khỏi môn phái sao?”

Mọi người càng nói không ra lời hơn, tình hình này hết như lúc chửi Mộ Thập Tam thí sư bại hoại, lại bị hấn dùng hai chữ “Đoạt xá” để chặn họng vậy.

Vào thời điểm này, thân là chủ môn Cửu Huyền, La Cẩn hẳn là nên bước ra dàn xếp, răn dạy Hàn Ngâm vài câu, rồi bắt một cái thang cho mọi người leo xuống, cho mọi chuyện trôi qua. Nhưng y lại không làm thế mà vẫn tiếp tục giữ im lặng, vì lúc này Hàn Ngâm lấy thân phận Tông chủ Ngũ Hành tông, tại sao y phải nhắc nhở mọi người rằng cô còn là đệ tử Cửu Huyền, khiến mọi người quay qua thù hận Cửu Huyền chứ?

Cuối cùng vẫn nhờ Hiên Viên Huyền bước ra làm người hòa giải, khuyên nhủ đôi bên, nói vài câu xã giao rồi chuyển về đề tài chính: “Các vị nên gác lại những chuyện khác, giải quyết chính sự vẫn quan trọng hơn.”

Cái gọi là chính sự đó, dĩ nhiên là chuyện Mộ Thập Tam, mọi người thở dài một hơi, nhưng khi dời mắt sang hấn thì suýt chút nữa bị hấn làm nghẹn chết lần hai.

Hấn nói: “Thế nào, các người lại muốn ta tự chứng minh sao? Nếu ta đưa ra bằng chứng xác thực, thì các người định đập đầu ba cái bồi thường, hai là tặng ít binh phù hộ thân gì đó để bồi thường cho ta đây?”

Mọi người:...

Tục ngữ có câu ngã một lần khôn ra một tí, họ bị ăn thiệt ở chỗ Hàn Ngâm, mặc dù bây giờ bị Mộ Thập Tam giáng cho một câu khiến lòng phát giận, nhưng vẫn không dám giẫm lên vết xe đổ để bản thân rơi vào cảnh đuối lý. Chỉ có Lâm Trường Sinh là mặt mũi đều đã mất sạch, còn mặt toi năm đạo binh phù hộ thân, đang điên tiết trong người, giờ còn nghe hăn nói giọng chế nhạo như thế, bèn lật bình thì lật tới cùng, quát: “Mộ Thập Tam! Xưa nay chính tà không đội trời chung, mặc kệ người có thể chứng minh Giang chân nhân đoạt xá hay không, thì cũng không thể thay đổi được sự thật người là con trai của Ma chủ!”

Hàn Ngâm nghe tới đây thì lòng chùng xuống. Lúc này cô say rượu, ngủ ngon lành chẳng nghe được gì, nhưng chẳng biết Thổ Linh trư tìm đâu ra viên đan giải rượu, tha đến rồi ủ cho cô tỉnh lại, sau đó kể lại tóm lược sự tình cho cô. Tỷ như thân phận thật của Mộ Thập Tam, và cả trận chiến tiên môn vây quét Ma chủ Mặc Ly năm xưa, vân vân, bởi vậy ánh mắt cô nhìn về phía Mộ Thập Tam lúc này mang theo chút đau buồn thầm lặng.

Lâm Trường Sinh nói không sai, xưa nay chính tà không đội trời chung, không đề cập tới những chuyện khác, mà chỉ riêng thân phận của Mộ Thập Tam thôi cũng đủ trở thành cái cớ để người khác công kích hăn rồi.

~ Hết chương 152 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Đánh Võ Mồm

Đánh võ mồm

Edit: Yunchan

Ánh mắt hai người giao nhau.

Mộ Thập Tam mỉm cười, ý bảo Hàn Ngâm yên tâm, sau đó đảo qua mọi người, nói: “Chứng minh ta không thí sư bại hoại, điều đó chẳng quan hệ gì tới các người thật ư?”

Lâm Trường Sinh vẫn chưa sáng mắt, còn được đà đáp luôn: “Đương nhiên!”

Nhưng nhóm Ngôn Ánh Sương đầu óc sâu xa thì cau chặt mày.

Đương nhiên là có quan hệ!

Đây là một lý do chính đáng để bắt Mộ Thập Tam bó tay chịu trời, sau đó quang minh chính đại trừ khử hẳn để chấm dứt hậu hoạn!

Hiển nhiên Mộ Thập Tam cũng biết rõ điểm ấy, hẳn nở nụ cười mỉa mai, hỏi: “Thế thì xin thỉnh giáo, các người định xử lý ta thế nào? Nhốt vào đại lao xích lại, hay thẳng tay nhổ cỏ tận gốc?”

Ánh mắt hẳn bình lặng, giọng điệu thản nhiên, cứ như đang bàn chuyện của người khác, thế nhưng câu hỏi lại vô cùng sắc bén, hỏi xoáy

vào vấn đề mấu chốt, còn khiến mọi người sức tỉnh ra đường như mình đã bỏ lỡ thứ gì, sau đó nhìn nhau hậm hực, trong lòng cân đo đong đếm, suy tính thiệt hơn.

Hàn Ngâm biết rõ chiêu tiên hạ thủ vi cường, chưa đợi những người khác lựa chọn, cô đã quay qua lật mặt với Mộ Thập Tam, hừ lạnh tranh nói trước: “Mộ Thập Tam! Ta là người vì lý bất vị thân, mặc dù trước đây ngài là sư thúc của ta, nhưng ta vẫn phải nói cho ngài biết, ngài nói vậy là quá đê tiện!”

Mọi người ngỡ ngàng ra mặt, chẳng hiểu nổi tiểu nha đầu mới đó còn phụ Mộ Thập Tam chọc điên họ tới suýt hộc máu, bây giờ trong bình hồ lô bán thuốc gì.

Họ không hiểu, nhưng Mộ Thập Tam đã hiểu ngay lập tức, hãnh nhin cười rồi cũng lạnh mặt đáp: “Thế nào, ta nói sai gì sao?”

“Câu nào cũng sai, sai toàn bộ!” Hàn Ngâm căng mặt nói: “Ngài dựa vào đâu mà hỏi chúng ta muốn nhốt ngài vào đại lao hay nhốt cỏ tận gốc!”

Mộ Thập Tam trả lời: “Chẳng phải người đã nghe thấy rồi ư? Ta là con trai của Ma chủ, xưa nay chính tà không đội trời chung.”

“Ngài xem ngài xem, ta đã nói ngài đê tiện mà!” Hàn Ngâm bực ra mặt: “Ngài định mắng bọn ta chỉ nhìn nhân thân mà bất phân chính tà trá hình chứ gì! Cố tình lôi tiên môn bọn ta vào chỗ bất nhân bất nghĩa, cho thiên hạ chế nhạo bọn ta là lấy danh nghĩa trừ yêu diệt ma để đi lam sát kẻ vô tội, bất phân đen trắng đó à!”

Rốt cuộc là ai đang mắng ai trá hình đây hả, chưa kể còn mắng tới nước hết đường chối!

Bấy giờ mọi người mới tỉnh hồn lại, tức tới càn hông.

Hạ Sát câu bằng quát: “Tiểu nha đầu, người đang chỉ chó mắng mèo đó hả!”

“Làm gì có.” Hàn Ngâm chối bay: “Ta chỉ đang trình bày sự thật với hã, bảo hã đừng làm bại hoại thanh thanh của tiên môn thôi mà, bởi vì tiên môn chúng ta căn bản không thể làm ra bất cứ chuyện gì trái với nhân nghĩa đạo đức được.”

“Đủ rồi!” Lâm Trường Sinh hét lên: “Đừng kể xướng người họa nữa, chỉ cần hã là con của Ma chủ thì không có gì là thuần khiết vô tội hết!”

Đôi khi, nếu ví nhân nghĩa đạo đức chỉ là một chiếc mặt nạ đỉnh đạc, thì khi bóc xuống, đằng sau nó có thể là một bộ mặt dữ tợn tà ác.

Câu nói của Lâm Trường Sinh đã bóc trần được lớp mặt nạ của khá nhiều người, lớn tiếng hùa theo hã.

“Đúng vậy! Cha nào con nấy!”

“Ma chủ Mặc Ly hành sự tàn nhẫn, không việc ác nào không làm, trên người con trai của hã có chảy dòng máu của hã, tất nhiên cũng y như hã, dù hiện tại chưa làm chuyện ác, nhưng tương lai nhất định sẽ làm!”

“Đừng quên tiên môn chúng ta là người giết cha mẹ hã! Tục ngữ nói thù cha mẹ không đội trời chung, dù chúng ta tha cho hã thì hã cũng không tha cho chúng ta, để tránh sau này sinh linh đồ thán, bây giờ nên tiên hạ thủ vi cường!”

Mộ Thập Tam nghe với thái độ thờ ơ, bên môi nhếch lên ý cười nhạo báng. Hải Trãi bên cạnh hã cũng cúi kinh lắc lắc chiếc sừng trên đầu nó, xẹt ra một chuỗi tia sét đì đùng, sau đó định chui vào trận đồ thất tình lục dục trong tay Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm biết mà còn hỏi: “Người khó chịu à?”

“Nói thừa!” Hải Trãi thấp giọng gầm gừ: “Nghe cả đồng lời dối trá vô sỉ cỡ này, ta dễ chịu được sao? Lẹ lên! Cho ta trốn nhờ vào trận đồ một tý, không thì coi chừng ta xông lên cắn chết bọn chúng bây giờ!”

Hải Trãi có thể phân rõ thị phi trắng đen, vừa xen vào một tiếng đã lập tức xóa tan tiếng ồn ào khắp bốn bề, mọi người nhìn nhau, nét mặt ai cũng hết sức xấu hổ.

Hàn Ngâm thì lại mở cờ trong bụng, không ngờ con Hải Trãi chính trực tới bảo thủ này cũng có chỗ xài được, dĩ nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội này, cười tủm tỉm nhìn mọi người: “Sao các người không nói tiếp thế?”

Mọi người:...

Lâm Trường Sinh hừ lạnh: “Hải Trãi có mỹ danh là công bằng chính trực, nhưng bây giờ nó là linh thú của người, đương nhiên phải làm việc theo ý đồ của người, lời nói ra chưa chắc đáng tin! Trừ phi người bảo nó nói cho rõ ràng, rốt cuộc lời của chúng ta dối trá vô sỉ ở đâu, nếu nói ra được thì chúng ta mới tâm phục khẩu phục!”

“Chuyện này còn cần nó nói sao?” Hàn Ngâm lười giải thích Hải Trãi không phải là linh thú của cô, thu nó vào trong trận đồ thất tình lục dục xong, rồi cất giọng: “Chi bằng để ta nói rõ ra cho các người nghe nhé! Nếu suy theo những lời vô sỉ của các người, thì con của cường đạo sinh ra tất là cường đạo, con của kẻ trộm sinh ra tất là kẻ trộm. Thế tại sao các người không đi hỏi những quan huyện tri phủ ở giới phàm tục, hỏi thử xem tại sao phá án xong rồi, họ lại không bắt hết cả nhà tội phạm vào đại lao nhất luôn một thể, vì dù hiện tại họ không làm chuyện ác thì tương lai nhất định sẽ làm đi!”

Mọi người:...

“Chưa hết!” Giọng Hàn Ngâm càng vang dội hơn: “Các người còn biết mình đã giết cha mẹ người ta! Được thôi, dù cha mẹ Mộ Thập Tam làm

những chuyện ác, trừng phạt là đúng tội, nhưng chuyện một con ngựa thuộc về một con ngựa, rốt cuộc hấn phạm lỗi gì? Chẳng phải chỉ không tốt số sinh ra trong chính phái như các người thôi sao. Nhưng tốt xấu gì trước hôm nay mọi người đều là đệ tử tiên môn, vậy mà bây giờ các người còn đuổi giết hấn không tha, tới tội danh cũng chẳng thêm tùm, xé rách mặt đay hấn vào chỗ chết cho nhanh.”

Mọi người:...

Hàn Ngâm liếc nhìn chung quanh bằng nửa con mắt: “Còn nữa, các người đừng nên tự dát vàng lên mặt làm gì! Nói gì mà để tránh sinh linh đồ thán phải tiên hạ thủ vi cường, trên thực tế các người đang ý vào số đông, muốn lấy nhiều bắt nạt ít, ý mạnh hiếp yếu! Sao hả, người, còn người nữa, trừng mắt với ta làm gì, ta nói oan các người sao? Nếu nói oan, thì làm phiền các người đứng ra đấu tay đôi với ta đi.”

Một nhanh, hai nhiều, ba phủ đầu, đây chính là bí quyết cãi nhau mà Hàn Ngâm tổng kết ra.

Nhanh chính là tốc độ nói, nhiều chính là chữ phải nhiều, phủ đầu chính là lấy khí thế áp đảo đối phương triệt để. Có thể thấy, một tràng dài chữ nghĩa tuôn ra thao thao bất tuyệt, kèm theo khí thế hùng hực này đã đạt được hiệu quả gì.

Tất cả mọi người ngây ra hồi lâu mới hiểu được cô đang mắng cái gì, đang định phản bác thì bỗng thấy cô lấy vòng Nhật Nguyệt hình thức kỳ quặc ra, sau đó lôi thêm năm đạo binh phù hộ thân do Lâm Trường Sinh đưa, rải bùa thành binh. Nhân tiện còn xách Tài Bảo đại gia ra áp trận, tiếp đó nhét chuông Nhiếp Hồn vào miệng Thổ Linh trư đang nằm bò bên chân. Sau khi chuẩn bị tươm tất rồi, cô mới ngạo mạn nhìn thẳng vào hai đệ tử tiên môn vừa trừng mắt với mình lúc nãy, nói: “Hai người còn câu kéo gì nữa, chẳng phải thấy không phục nên muốn đấu tay đôi à? Thế thì ra đây lệ lệ lên, ta không có thì giờ để phí phạm với mấy người đâu!”

Bà cô ơi, đây là đấu tay đôi sao? Đây là đánh hội đồng thì có!

Khoan hãy bàn tới Tài Bảo đại gia và Thổ Linh trư, chỉ riêng năm tên phù binh tu vi Ngưng Luyện thôi cũng đủ dạy cho hai đệ tử tiên môn chỉ tới tu vi Ngưng Luyện một bài học nhớ đời rồi. Huống chi họ vẫn chưa quên, trong tay Hàn Ngâm còn một tấm trận đồ chưa biết công dụng, trong trận đồ còn cất một con linh thú Hải Trãi. Với trận thế này, có khi tới trưởng lão tu vi Túy Dưỡng cô cũng có thể đấu một trận cũng chưa biết chừng.

Hai đệ tử tiên môn xui xẻo liếc nhìn nhau với bản mặt đưa đám, họ chỉ trông mỗi một cái thôi mà, sao còn chưa hiểu gì đã bị xách ra ngoài đánh nhau rồi?

Những người khác thấy Hàn Ngâm bày trận lớn cỡ này thì cũng há hốc mồm ngớ ra, chóng mặt hoa mắt một hồi, tới khi hoàn hồn lại thì chỉ muốn đâm đầu vào tường chết quách cho xong! Đây là thế loại nào thế này! Tuổi cùng lắm chỉ mới mười lăm mười sáu, thế mà tu vi trông như đã tới Ngưng Luyện, hơn nữa còn là Tông chủ của Ngũ Hành tông, trên người mang theo hai con linh thú với vài món pháp khí chưa tính, thậm chí tới pháp bảo cũng có nốt! Dem ra so với cô, sao lại thấy mình thê thảm không gì sánh được thế này, tu nửa đời người mà tiên đều tu lên mình cầu!

Tình hình trên sân lúc này vừa quái đản vừa hài hước, Mộ Thập Tam ngồi đó thu hết mọi thứ vào tầm mắt, thật lòng không nhịn được phải cúi đầu bật cười. Trình độ vô sỉ của cô nàng Hàn Ngâm quả nhiên đã tới tầm thiên hạ vô địch. Những đệ tử tiên môn la ó đòi giết hắn trước đó thật ra cũng rất vô sỉ, nhưng họ còn cần mặt mũi, còn muốn khoác lên mình cái danh chính trực, hạng đạo đức giả đã vô sỉ còn ra vẻ đạo mạo đó đúng là chẳng luyện tới nơi tới chốn, không như cô nàng Hàn Ngâm, gì mà mặt mũi, gì mà danh nghĩa, tới thời khắc mấu chốt đều vứt hết.

Lần này, hai đệ tử tiên môn rõ là đã bị Hàn Ngâm dọa cho một vố, vậy mà Hàn Ngâm vẫn luôn mồm giục: “Hai người có thấy ngại không hả, đã

bảo là đấu tay đôi, bây giờ lại rúc ở đó chờ ta ba mời bốn thỉnh còn chưa chịu bước ra?”

Trong hai đệ tử tiên môn kia, cuối cùng cũng có một người lên tiếng: “Chưa... chưa từng nói muốn đấu tay đôi với người...”

“Vậy lúc ta nói chuyện các người trờng ta làm gì?” Hàn Ngâm có lý thì quyết không buông tha: “Sư phụ các người không dạy các người à, trong mắt các người còn có tôn trờng không hả?”

Đây đúng là trờng mắt tất báo, trả lại hết mấy câu mắng mỗ lúc này cho họ, nói tới nỗi hai đệ tử tiên môn kia suýt òa khóc, những người còn lại cũng đen sì mặt, không biết nên làm sao với cô bây giờ. Đương nhiên cũng có người muốn mắng cô, nhưng lời chực tới bên mép thì chợt suy nghĩ lại, thấy mình cỡ nào cũng không phải là đối thủ của cô, biết đâu lúc đó mắng người không mắng được mà còn bị chửi ngược lại, thế là đành cố nén, giận mà không dám nói gì.

Lâm Trờng Sinh đã thành bại tướng dưới tay Hàn Ngâm, bây giờ thấy phù binh hộ thân mình cất công luyện ba mươi năm đang vây quanh cô mà tức tới ứa gan, hẵn đã hết lời để nói, không đấu lại Hàn Ngâm thì quay qua trút lên đầu La Cẩn: “La chửơng môn, rốt cuộc ngài có quản đệ tử môn hạ hay không? Các đại môn phái chúng ta đang bàn chính sự, cô ả chõ mồm vào làm loạn là sao đây?”

Tuy lúc này La Cẩn vẫn còn hồ thẹn về hành vi của sư đệ Giang Cầm Sinh, nhưng dầu sao y cũng đường đường là chửơng môn đại phái, mất gì cũng không thể mất khí thế Cửu Huyền, thiệt gì cũng không thể thiệt tới lợi ích của Cửu Huyền. Chưa kể y thấy rõ Lâm Trờng Sinh đang gai mắt Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, do đó khi thấy lâm Trờng Sinh ném củ khoai lang nóng bỏng tay vào mình, y liền thấy trở lại không chút khách sáo.

“Lâm chương môn, chuyện này có liên quan quá lớn tới Cửu Huyền chúng ta, nên mạn phép cho ta tránh hiềm nghi, không đưa ra ý kiến. Về phần Hàn Ngâm, tuy cô ấy xuất thân Cửu Huyền, nhưng chúng ta đã thương thảo với nhau từ trước, lúc cô ấy đảm đương vị trí Ngũ Hành tông chủ thì không tính là đệ tử của Cửu Huyền, chờ tới khi cô ấy nhường lại vị trí tông chủ, thì ta mới quản được.”

Một câu thốt ra làm Lâm Trường Sinh trố mắt nhìn, nhưng chẳng soi được lỗi nào trong đó.

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam nhìn nhau, thầm vui mừng. Nhất là Hàn Ngâm, cô cứ lo sau khi tình cảm của cô và Mộ Thập Tam bại lộ La Cẩn sẽ trục xuất cô khỏi môn phái, bây giờ tuy chưa công khai, nhưng cô lên tiếng giúp đỡ Mộ Thập Tam như vậy, không tin trong lòng La Cẩn không có suy đoán gì. Với tình hình này mà y còn thản nhiên với cô như vậy, cho thấy sự tình còn có cơ cứu vãn, sao cô lại không vui được chứ?

~ Hết chương 153 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Ý Mạnh Hiếp Yếu

Ý mạnh hiếp yếu

Edit: Yunchan

Tình hình nhất thời rơi vào thế giằng co.

Thân phận của Hàn Ngâm rất khó xử, nếu cô là đệ tử Cửu Huyền thì mọi người có thể dùng một câu chường môn nghị sự đầu tới lượt cô chen mồm để bắt bí. Nhưng hiện nay lão hồ ly La Cẩn đã thả trôi, tiểu hồ ly Hàn Ngâm cũng bê thân phận Tông chủ Ngũ Hành tông ra để dè người, đối với tiên môn luôn chú ý tới danh chính ngôn thuận như họ, thì làm sao để cô nàng này câm miệng quả là một vấn đề nan giải.

Mọi người nhìn nhau cả buổi, cuối cùng Ngôn Ánh Sương phải lên tiếng cố kéo câu chuyện về lại quỹ đạo: “Mộ tiên trưởng có trong sạch hay không tạm thời chưa bàn tới, nguy cơ trước mắt là Ma môn muốn đón hãn về tôn làm Ma chủ. Chúng ta nhất định phải ngăn việc này lại, nếu không một mai Ma môn có chủ, nội đấu chấm dứt sẽ đồng lòng đấu với ngoại địch, tới lúc đó sự an nguy của đệ tử tiên môn chúng ta sẽ đáng lo.”

“Ngôn chường môn nói không sai!” Lập tức có người phụ họa: “Nếu Mộ tiên trưởng thân là đệ tử tiên môn, thì đương nhiên phải dốc một phần sức lực vì an nguy của tiên môn, đừng nói hy sinh, chỉ cần Mộ tiên trưởng chịu chủ động tới nơi trọng địa của tiên môn bế quan, để Ma môn không tài nào tới cướp người, thì thiên hạ này cũng sẽ sóng êm biển lặng.”

“Phải! Đó là cách vẹn cả đôi đường! Mộ tiên trưởng bế quan, cũng có thể chuyên tâm tu luyện mà chẳng cần quan tâm tới thế sự, nói không chừng qua vài chục năm nữa là có thể phi thăng thành tiên, chẳng những có ích với tiên môn, mà còn có lợi cho Mộ tiên trưởng.”

Thật ra thì chuyện mà mọi người muốn làm nhất chính là giết Mộ Thập Tam đoạn tuyệt hậu hoạn, nhưng bị Hàn Ngâm nói tới nước này nên chẳng còn ai dám dính vào cái danh trừ yêu diệt ma, không phân rõ trắng đen, lạm sát kẻ vô tội kia nữa. Sau khi trung hòa ý kiến, bèn khởi xướng lên màn nghị luận mới, hơn nữa còn nói tới mức đồng dục thanh cao, nếu để người không biết chân tướng nghe thấy, có khi sẽ nghĩ là họ thật lòng suy nghĩ cho Mộ Thập Tam, Mộ Thập Tam nên cảm động tới rơi nước mắt, dập đầu cảm tạ mới đúng.

Hàn Ngâm nghe mà cười khẩy, ai lên tiếng, cô sẽ nhìn chăm chăm vào người đó, ánh mắt trong suốt mang theo mĩa mai đảo qua mặt từng người, khiến họ rùng mình, giảm bớt âm lượng.

Lâm Trường Sinh cũng muốn phụ họa đôi câu, ai ngờ vừa há miệng thì bị ánh mắt này của cô quét tới, hẩn lập tức bùng nổ: “Hàn tông chủ! Người có gì thì nói toạc ra đi, cười khẩy kiểu đó là ý gì?”

Hàn Ngâm nhướn mày: “Người muốn ta nói thật à?”

Lâm Trường Sinh bỗng thấy mình quá kích động, để cô nói, chẳng thà để cô cười khẩy còn hơn!

Đáng tiếc lời thốt ra khỏi miệng như nước đổ đi khó lòng hốt lại, Hàn Ngâm cũng không khách sáo với hẩn, tiếp lời luôn: “Ta thấy mấy người thật vô sỉ hết nước nói!”

Chung quanh lắng xuống, Ngôn Ánh Sương nhú mày nói: “Hàn tông chủ, xin chú ý thân phận và lời lẽ của mình! Nếu người thấy ý kiến của

chúng ta không thích hợp thì bàn luận là được, cần gì phải lên tiếng đả thương người.”

“Ta chẳng lên tiếng đả thương ai, chỉ tại trừ hai chữ vô sỉ này ra thì không còn từ nào để diễn tả được ý kiến tồi của các người thôi.” Hàn Ngâm phớt lờ tiếng nhao nhao muốn điếc tai, lên giọng nói tiếp: “Ta biết các người không phục, muốn mắng ta thì xin nhịn đỡ một lát, đợi ta nói xong, thấy sai ở đâu thì cứ mắng thỏa thích.”

Nói rồi cô giơ ngón trỏ lên: “Vô sỉ thứ nhất, các người có nghĩ tới suy nghĩ của Mộ Thập Tam chưa, các người nghĩ hắn là người chết à? Hay vì đã quen tự quyết định, nên xem việc định đoạt số phận thay hắn là đương nhiên, cơ bản chẳng cần hỏi ý kiến của hắn?”

“Vô sỉ thứ hai.” Cô giơ tiếp ngón giữa: “Lúc này các người còn luôn miệng bảo hắn là con trai của Ma chủ, hoàn toàn không đề cập tới thân phận đệ tử tiên môn của hắn, đó chẳng phải là muốn mượn cớ để đẩy hắn vào chỗ chết sao? Bây giờ đường đó bị kẹt, các người mới lách qua đường khác, thừa nhận thân phận đệ tử tiên môn của hắn, muốn hắn hy sinh bản thân, thành toàn cho những người mới giây trước còn muốn hại hắn, dựa vào đâu hả? Không phải là dựa vào ý thế hiếp người như ta đã nói trước đó sao! Bởi vì dù hắn có muốn hay không thì các người cũng lấy ưu thế người đông thế mạnh, dùng bạo lực để ép hắn đồng ý!”

Lâm Trường Sinh cự lại: “Chúng ta không đòi hắn hy sinh bản thân, chỉ bảo hắn bế quan, đây là vẹn cả đôi đường...”

Hàn Ngâm quát: “Câm miệng!”

“Người ——”

“Ta nói người câm miệng! Người nghe mà không hiểu sao? Đương nhiên, người muốn nói tiếp cũng được, chỉ sợ nói càng nhiều thì càng sai nhiều, lát nữa ta chửi lại người, muốn độ lượng cũng không độ lượng nổi,

tới lúc đó người có muốn đào cái hố chui vào trốn cho bớt ngột thì cũng trễ rồi.”

Lâm Trường Sinh bị cô chặn họng suýt chút nữa tắt thở vì ức.

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới hần nữa, nói tiếp: “Vô sỉ thứ ba, chính là các người tự cho là đúng! Các người nghĩ mở một đường lui là đã rất độ lượng với Mộ Thập Tam, nên hần nhất định phải làm theo lời các người sao? Ta nói cho các người biết, nằm mơ đi! Bế quan gì đó hả, nói thì dễ nghe, nhưng trên thực tế chẳng khác nào giam lỏng! Ta đang thắc mắc, đường đường là tiên môn, sao lại không thể hành sự quang minh lỗi lạc, mà chỉ biết dùng thủ đoạn bàng môn tà đạo thế này?”

Ngôn Ánh Sương trầm mặt nói: “Tiên môn không cổ hủ như vậy, đối phó với Ma môn, dù dùng thủ đoạn gì cũng không quá đáng!”

Hàn Ngâm nhìn y cười: “Không sai! Nếu ngài nói thế thì đương nhiên cũng có thể, nhưng thủ đoạn cũng chia cao minh và thấp kém. Chính Ngôn chương môn vừa nói, một mai Ma môn có chủ, nội đấu chấm dứt thì sẽ đồng lòng đấu với kẻ thù. Nhìn đi, ngay cả Ma môn cũng biết đồng lòng đấu với kẻ thù, tại sao tiên môn lại tự tổn thương mình? Giam lỏng đệ tử của mình mà gọi là đối phó với Ma môn sao? Ta thấy đó chẳng qua là tỏ ra yếu thế, hèn nhát thôi. Nếu các người có năng lực thật, thì nên dùng tinh thần và sức lực đối phó với Mộ Thập Tam để đối phó với Ma môn kia kìa. Chúng tới một cặp thì giết một cặp, chúng tới một bày thì giết một bày. Giết tới khi chúng không tài nào thi triển âm mưu quỷ kế, nhìn thấy tiên môn là phải đi đường vòng, đây mới gọi là chính đạo đường hoàng!”

Cô thốt ra một tràng lời lẽ khí phách, đập tới nỗi mọi người tiên môn phải đen hết mặt mày.

Hạ Sát là người bất chấp thể diện, bị màn tranh luận này làm cho đau hết cả đầu, bèn quát lên: “Dài dòng làm gì! Vô sỉ cũng được, bàng môn tà

đạo cũng được, giết hẵn xong là hết chuyện! Không phải ai cũng đủ kiên nhẫn đề phòng hãn có cầu kết với Ma môn hay không, có báo thù giết cha mẹ hay không mỗi ngày, hưởng hồ thiếu số phúc từng đa số, tất cả mọi người đều tán thành, người phản đối thì được tích sự gì!”

Đây rõ ràng là ý mạnh hiếp yếu, bất chấp lý lẽ, thế nhưng lại nói lên tiếng lòng của phần đông người ở đây, khơi lên hàng loạt tiếng tán thành.

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, rung mình, sức nhớ lại câu mà Mộ Thập Tam từng nói với mình trước đây: Quy tắc, là do kẻ mạnh đặt ra, cái gọi là thần tiên đó, biết đâu chỉ là một đám có sức mạnh như con người trong trời đất thì sao, nếu trời đất đã không hủy diệt được họ, vậy họ lại vượt qua kiếp số luân hồi, tồn tại cùng trời đất. Về phần tiên ma khác biệt, nó chỉ thay đổi theo bản tâm, nhất niệm có thể thành tiên, nhất niệm cũng có thể nhập ma.

Trước đây cô đã thấy câu này có lý, nhưng chưa không hiểu được nó thấu đáo. Hôm nay rơi vào cảnh ngộ mới bừng tỉnh giấc, hóa ra Mộ Thập Tam đã khám phá ra chân tướng từ lâu. Bất luận là tu tiên hay tu ma, thứ tu thật sự chỉ có sức mạnh, những thứ khác, ví như khác biệt chính tà, lý lẽ thị phi, tất cả đều phải bám vào sức mạnh mới có thể tồn tại. Như thiên địa lưỡng nghi, không có âm dương trắng đen tuyệt đối, chỉ có hỗn độn. Nếu có sức mạnh to lớn như đại thần viễn cổ khai thiên lập địa, có thể vung búa lớn bổ xuống, chỉ trời tức là trời, chỉ đất tức là đất, tất cả đều trở thành đương nhiên, không ai được xía vào.

Khi Hàn Ngâm tỉnh ngộ, linh khí bên trong đan điền bốc lên, trong mắt cũng lưu chuyển hào quang mờ ảo, cô chậm rãi nhìn lướt qua bốn phía, nhớ kỹ từng nét mặt khác nhau kia, có chính khí nghiêm nghị, có thành tâm áy náy, cuối cùng quay về với Mộ Thập Tam đang ngồi nghiêng trên ghế, thốt ra một câu thật lòng: “Ta sai rồi.”

Cô vừa nói xong câu này, mọi người không kinh hỉ, mà là kinh nghi, thầm nghĩ tiểu nha đầu này chắc chắn không có khả năng nhận sai, đây nhất

định là lời châm chọc, bên trong bảo đảm có gài sẵn cái bẫy nào đó. Thế nên chẳng ai chịu nhảy vào hố, đều ngậm chặt miệng thần hồn nát thần tính.

Chỉ có Hạ Sát là không nghĩ tới điều đó, vung tay lên một cách đĩnh đạc, nói: “Biết sai rồi thì lui nhanh xuống đi, đừng cản trở chúng ta thanh lý môn hộ.”

“Ai nói ta muốn lui xuống!” Hàn Ngâm đi tới cạnh Mộ Thập Tam, rung binh khí trong tay leng keng: “Ta sai ở chỗ không nên ôm ảo tưởng, nói lý với những người bất chấp đạo lý như các người, thật quá uổng phí nước bọt! Tục ngữ có câu quân tử động khẩu bất động thủ, nhưng đối với các người, ta thấy chỉ có thể động thủ bất động khẩu, bây giờ ai muốn thanh lý môn hộ, không cần nhiều lời nữa, lên hết đi!”

Khi cô nói ra câu này là đã chuẩn bị xong tâm lý đập nồi dìm thuyền, quyết tâm đồng sinh cộng tử với Mộ Thập Tam!

Người tu tiên coi trọng nhất là tính mạng, không thể dễ dàng đồng sinh cộng tử với ai. Trước đó mọi người chỉ nghĩ Hàn Ngâm có quan hệ thân thiết với Mộ Thập Tam nên mới nói đỡ cho hắn mấy câu, nhưng lúc này ai nấy đều kinh ngạc, nhìn Hàn Ngâm rồi nhìn sang Mộ Thập Tam, bỗng nhiên vỡ lẽ, rồi lại liên tưởng tới thân phận sư chất của hai người, trong mắt liền lóe lên vẻ khinh miệt.

“Lẽ nào các người đã nảy sinh tư tình?” Ngôn Ánh Sương nhú mày: “Tiểu cô nương trải đời chưa sâu nên bị che mờ mắt, về tình có thể lượng thứ. Thế nhưng, Mộ Thập Tam, người không thể không biết trở ngại trong đó, có thể thấy người đã sớm cất giấu tâm tư bất lương, nếu chúng ta trừ khử người thì cũng không tính là then với lương tâm!”

Lâm Trường Sinh cũng giở giọng miệt thị: “Sư chất mến nhau, đây đúng là không bằng cầm thú, các người có thấy then với lòng chút nào

không hả!”

Hắn vừa dứt lời, những người khác còn chưa kịp hòa theo, Mộ Thập Tam đã động thân. Mọi người chỉ nhìn thấy một bóng trắng nhoáng qua trước mắt, sau đó chợt nghe thấy hai tiếng chan chát đinh tai. Lâm Trường Sinh hoàn toàn không tránh kịp, má trái và má phải đã bị trúng hai cái bạt tai trời giáng, làm hắn chóng mặt hoa mắt, đứng không vững, lão đảo ngã ra sau mấy bước.

Vô cùng nhục nhã!

Tất cả mọi người đều hoa cả mắt, không biết nên phản ứng thế nào, cứ đứng trơ ra đó mà nhìn.

Lâm Trường Sinh hoàn hồn lại sau cơn sửng sốt, xấu hổ và tức giận trào lên, ánh mắt nhìn Mộ Thập Tam sắp phun ra lửa tới nơi: “Sao hả! Các người làm ra chuyện xấu, mà không cho người khác nói...”

Lời còn chưa dứt, mặt hắn lại bị tát thêm hai cái nảy lửa. Có điều lần này người động thủ không phải Mộ Thập Tam, mà là Hàn Ngâm. Đường nhiên theo lẽ thường, với tu vi của cô thì không thể đánh Lâm Trường Sinh dễ thế được, nhưng lúc này Lâm Trường Sinh đã tức tới rồi trí, cái bạt tai tới ngay trước mắt mà cũng không chịu né, tất nhiên là lợi cho cô rồi.

Hàn Ngâm đánh người xong còn cười mím chi: “Sao không cho người khác nói, chẳng phải người vừa nói đó còn gì? Nhưng người nói thì cứ nói, chúng ta đánh thì cứ đánh. Ta thấy người vẫn chưa già tới mức lần thân mà, sao lại quên mất câu ta mới nói rồi chứ? Đối với quân tử thì động khẩu bất động thủ, nhưng đối với các người, chỉ có thể động thủ bất động khẩu!”

Lâm Trường Sinh giận điên lên toan rút kiếm, nhưng kiếm còn chưa kịp rút đã bị Mộ Thập Tam đoạt vào tay dễ như bỡn, sau đó kéo Hàn Ngâm ra sau lưng che chắn, hoàn toàn phớt lờ Lâm Trường Sinh, chỉ cầm kiếm

nhìn chung quanh, cất giọng ngạo nghễ: “Các người muốn đánh luân phiên, hay tiến lên một lúc?”

~ Hết chương 154 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Hồn Chiến

Hồn chiến

Edit: Yunchan

Ma môn hành sự không từ thủ đoạn, chỉ hòng đạt được mục đích, thế nên thị phi trắng đen không nghĩa lý gì với chúng. Chỉ có tiên môn, xem trọng danh chính ngôn thuận, lẽ thẳng khí hùng, mới có sự cố chấp đặc biệt với thị phi phải trái.

Lúc này đại bộ phận cảm thấy nên trừ ma vệ đạo, muốn giết Mộ Thập Tam cho nhanh. Nhưng vẫn có một số ít người, như Hiên Viên Huyền, Tang Dịch, Vệ Minh và La Căn, nghĩ hiệp người như vậy thật là then với lòng.

Thế nhưng La Căn có liên đới quá sâu vào chuyện này, không thể hành động theo ý nguyện của bản thân, mà còn phải lo cho thanh danh và lợi ích của Cửu Huyền. Do đó y chỉ có thể giữ im lặng để tránh tị hiềm, không bước ra tương trợ. Còn Hiên Viên Huyền, Tang Dịch và Vệ Minh thì đang do dự, chỉ sợ lần này giúp Mộ Thập Tam, về sau nếu hấn thật sự làm ra việc gây họa cho tiên môn thì chẳng khác nào cứu một hại trăm, chẳng bằng không cứu.

Lựa chọn quá khó khăn, trong khi tình thế lại hết sức căng thẳng.

Hạ Sát nóng lòng động thủ, còn cực tự tin với tu vi của mình, bèn rút kiếm ra nói với Mộ Thập Tam: “Đấu với các người chẳng cần nhiều người làm gì, lại đây, hai chúng ta đánh một trận trước.”

Đương nhiên Hàn Ngâm sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội thu lợi nào, lên tiếng hỏi ngay: “Nếu người thua thì sao?”

Cô hy vọng Hạ Sát tự phụ một tý, đáp lại một câu thua thì để cho các người đi. Đáng tiếc tính Hạ Sát thô bạo thì thô bạo, nhưng chỉ số thông minh vẫn chưa tệ tới nỗi đó. Huống chi sống chết của Mộ Thập Tam có liên quan tới toàn bộ tiên môn, chứ không phải do một mình hắn làm chủ. Thế là hắn đáp lại một câu cực kỳ gian manh: “Thua thì thua, còn làm sao nữa?”

Vô si!

Người tiên môn thua thì lui xuống nghỉ dưỡng sức một hiệp, khỏe xong thì lên đài đấu tiếp, cứ đà này, dù Mộ Thập Tam có là Đại La Kim Tiên cũng không chịu nổi!

Hàn Ngâm rửa thầm trong lòng, biết giờ phút này công bằng gì đó đều vô nghĩa, nhưng cô không bỏ qua, vẫn muốn tranh thủ quyền lợi lớn nhất có thể cho mình và Mộ Thập Tam, bởi thế hừ lạnh nói: “Hạ chương môn rõ là đang ép chúng ta xuống tay tàn nhẫn đây mà, nếu lát nữa có tử thương, thì hãy trách người tử thương tu vi chẳng ra gì, đừng cần ngược lại nói chúng ta tàn sát tiên môn gì đó nhé!”

Mộ Thập Tam còn thẳng thắn hơn: “Tu vi thấp kém thì rút xa một chút, đừng hại ta sau này kiếp khó qua.”

Hai người này đúng là chơi xấu!

Trước đó Hàn Ngâm đã dàn ra một hàng pháp bảo và linh khí, lời lẽ còn mang ý uy hiếp, làm mấy đệ tử bối phận thấp đã nảy lên suy nghĩ đứng xem chứ không động thủ để giữ cái mạng con của mình, chuẩn bị lui ra sau.

Nhưng ngay sau đó Mộ Thập Tam lại giáng cho một câu, ghìm chân họ lại, dù có người chịu thừa nhận tu vi của mình thấp kém thì cũng không thể ngoan ngoãn rút đi trước mặt bao nhiêu người thế được. Do đó hơn phân nửa đều bị vây trong thế tiến thoái lưỡng nan, trong lòng thấp thỏm nhưng vẫn cố bước lên đài để giữ thể diện, thành ra khí thế cũng yếu đi ba phần.

Chơi xấu hơn chính là hai người họ vừa nói xong đã động thủ ngay. Mộ Thập Tam liếc lên mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, chờ nghe tiếng chuông Nhiếp Hồn bên phía Hàn Ngâm vang lên, thừa dịp mọi người thần hồn dao động, lập tức vỗ vào phi kiếm trong lòng bàn tay.

Chỉ kịp thấy một tia lửa màu đỏ kim sáng lên, phi kiếm kia đã bắn về phía chủ của nó Lâm Trường Sinh, tốc độ nhanh tới nỗi không cho ai thời gian tránh né. Lâm Trường Sinh mở tròng mắt, cơn khiếp đảm vừa trỗi dậy, phi kiếm đã đâm phập vào ngực, máu nóng phụt ra, bắn đầy lên mặt và thân của mười mấy người gần đó. Tuy nhiên thế kiếm vẫn chưa hết, lôi giật Lâm Trường Sinh ra sau hơn nửa trượng, mũi kiếm còn đâm tiếp vào cánh tay phải của một người phía sau hẳn.

Ngay sau đó, năm tên phù binh vây quanh Hàn Ngâm cũng vọt lên theo, mục tiêu chính là Lâm Trường Sinh bị trọng thương và đệ tử đen đui bị vạ lây sau lưng hẳn. Mấy ánh đao xẹt qua, sau đó hai người không kêu được một tiếng, sinh mạng đã bị tước đoạt một cách không thương tiếc.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, sau đó chính là sự yên tĩnh tới chết lặng. Ai nấy đều nhìn chăm chăm vào Mộ Thập Tam, trong ánh mắt tràn ngập sự khiếp sợ khó tin.

Phi kiếm không phải như kiếm thường.

Mỗi một thanh đều mang theo linh tính và nhiều tầng cấm chế do nguyên chủ bảo dưỡng và tế luyện quanh năm suốt tháng. Trừ phi cấm chế bị phá, linh tính trên thân kiếm bị đánh tan triệt để, không thì người khác

tuyệt đối không thể dùng tiện tay, và bất cứ giá nào phi kiếm cũng không thể cản trả lại chủ. Thế nhưng, vấn đề nằm ở chỗ, Mộ Thập Tam đoạt kiếm từ tay Lâm Trường Sinh, sau đó lại dùng chính thanh kiếm này để giết chết Lâm Trường Sinh, toàn bộ diễn biến chưa đầy một nén hương. Làm sao hắn có thể phá được cấm chế, đánh tan linh tính trên thân kiếm mà mặt mày vẫn bình thản không gợn sóng thế chứ?

Nên nhớ rằng đầu gì Lâm Trường Sinh cũng là chưởng môn một phái, tu chừng năm mươi năm, ít nhiều gì tu vi cũng tới Đan Thành, muốn đoạt kiếm và giết hắn dễ dàng như vậy, thì tu vi của Mộ Thập Tam...

Là thật!

Hắn nói lúc mình bị Giang Cầm Sinh đoạt xá đã tới tu vi Đan Thành, chuyện khó tin này lại là sự thật!

Mọi người chưa tỉnh hồn lại, Hạ Sát đã quát: “Mộ Thập Tam! Đã nói hai chúng ta đánh nhau một trận trước, sao người không tuân theo quy tắc, quay qua hạ thủ với Lâm chưởng môn trước hả!”

Mộ Thập Tam liếc sang hắn, lười biếng đáp: “Ta đồng ý với người rồi sao?”

Bấy giờ Hạ Sát mới nhớ ra vừa rồi hắn nói với Hàn Ngâm, Mộ Thập Tam hoàn toàn không ừ hử tiếng nào. Thế là hắn nhất thời câm nín.

Hàn Ngâm cũng lạnh nhạt nói: “Người làm chưởng môn lâu quá nên quen thói vênh mặt hất hàm sai khiến rồi à, có ai nói quy tắc là do người định ra đâu?”

Cô vừa dứt lời đã giữ trận đồ thất tình lục ra, triệu hồi Hải Trãi hộ thân, bắt đầu vận hành trận đồ. Đồng thời Mộ Thập Tam bên cạnh cô cũng thoát qua đông đảo chưởng môn và trưởng lão như quỷ mỵ, lao vụt qua

đám đông như chốn không người, trong chốc lát đã dùng hỏa liên đánh chết thêm ba bốn người.

Hạ Sát quát lên phần nộ, tia sét lóe lên trên mũi kiếm, đuổi theo Mộ Thập Tam phóng ra một đòn. Có mấy vị cường môn và trưởng lão khác cũng vận hành phi kiếm, chia ra tấn công Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, muốn dùng tốc độ nhanh nhất để hai người bỏ mạng dưới kiếm, tránh cho có thêm đệ tử tiên môn bị tử thương.

Nhưng lúc này điểm yếu của số đông lập tức xuất hiện, Mộ Thập Tam băng xuyên qua đám đông, phi kiếm của Hạ Sát có linh hoạt hơn nữa thì cũng là vật ngoài thân, khi lộn vòng trên không trung sẽ làm ngộ thương đệ tử phe mình, khiến lòng hân sinh ra do dự, không dám dốc toàn lực.

Còn bên phía Hàn Ngâm, Hải Trãi tốt xấu gì cũng là linh thú ngàn năm, chẳng những chống đỡ được đòn tấn công của mấy đạo phi kiếm, thậm chí còn dư sức phản công. Chưa kể năm tên phù binh tu vi Ngưng Luyện cũng chẳng phải dễ trêu, tâm niệm đồng nhất, nên lúc ra đòn cũng dốc toàn lực bủa vây một người duy nhất, hơn nữa tuyệt đối không đánh đeo bám, mà là đánh trúng thì thoái lui cấp tốc, không trúng cũng cấp tốc thoái lui, lao vào trong đám đông, chuyển sang tập kích những người khác.

Cứ thế, thắng bại không thể định được trong phút chốc, nhưng Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam vẫn dựa vào sự linh hoạt và nhạy bén để chiếm thế thượng phong, người bị hành chính là các đệ tử tiên môn. Tu vi vốn đã kém, còn bị chuông Nhiếp Hồn dao động tâm thần, phản ứng càng chậm thêm ba phần, hiện tại giống như rau dưa bị người ta băm xắt, đừng nói là đánh trả mà tới sức để giữ mạng cũng không còn. Chỉ có đệ tử Cửu Huyền là sớm được La Cẩn ra lệnh lùi lại thật xa, không lọt vào vòng vây.

“Dừng tay! Tất cả dừng tay!” Mắt thấy cứ phân vân tiếp thì mỗi họa tương lai sẽ biến thành sự thật ngay hôm nay. Hiên Viên Huyền lập tức cất

giọng quát: “Muốn đánh cũng không thể đấu pháp như vậy, hãy nghe ta nói một câu!”

Đáng tiếc, tình hình trên sân đã rối beng hỗn loạn, bây giờ y có muốn ngăn trận ác đấu này thì cũng đã trễ. Trừ các đệ tử Toàn Cơ phái nghe thấy tiếng quát của chưởng môn, lập tức dừng tay lùi ra xa, số còn lại thì hoàn toàn không rảnh rỗi để nghe câu cảnh báo đó của y.

Và cũng như thế, hai vị chưởng môn Tang Dịch và Vệ Minh cũng chỉ còn cách quát đệ tử của mình lùi về, sau đó đành phải trơ mắt nhìn trận ác đấu này tiếp tục diễn ra, không biết có nên tiến lên vây đánh Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam hay không.

Suy cho cùng tiên môn người đông thế mạnh, tuy bị Mộ Thập Tam giáng đòn phủ đầu đánh chết Lâm Trường Sinh làm rối loạn một hồi, còn bị lấn lướt chốc lát, nhưng sau cơn hoảng loạn họ vẫn tổ chức phản công rất nhanh.

Phàm là đệ tử của đại môn phái tham dự hỗn chiến thì đều biết chỉ dựa vào sức một người thì không thể nào tấn công phòng ngự, do đó tất cả các môn phái đều nhanh chóng tụ lại, bày ra trận pháp hộ môn thường xuyên diễn luyện. Mười mấy người, thậm chí là mấy chục người đều tiến thoái đồng nhất, cùng công cùng thủ, lập tức làm chậm lại tốc độ đả thương của Mộ Thập Tam. Chưa kể đệ tử của Toàn Cơ phái, Thiên Phù môn và Thiên Đỉnh phái đã lùi xuống hết, khoảng trống trên sân đã dư ra đáng kể, những chưởng môn và trưởng lão tu vi cao thâm cũng có nhiều không gian để truy kích Mộ Thập Tam hơn, bớt đi sự e ngại ngộ thương người phe mình.

Chẳng mấy chốc tình thế đã đảo ngược, tiên môn bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Nhất là phía Hàn Ngâm, cô đứng tại chỗ vận hành trận đồ, cơ bản không thể né tránh, nên đã trở thành mục tiêu sống của vô số kiếm quang,

phù khí, pháp khí và pháp thuật đếm không hết. Dù cho Hải Trãi tận sức chống đỡ, Tài Bảo đại gia nuốt vội một số phi kiếm và pháp khí cấp hơi thấp không nghĩ dù một giây, nhưng vẫn chống đỡ rất khổ cực.

Mộ Thập Tam thấy tình hình không ổn, khẩn cấp trở về bên cạnh Hàn Ngâm, kéo cô ra sau lưng mình, nhưng với tình trạng này, hẳn cũng rơi vào thế bị động. Tấn công mới là sự phòng thủ tốt nhất, câu này quả là chân lý, lúc này hai người công ít thủ nhiều, thoáng lơ là một chốc sẽ rơi vào kết cục vạn kiếm xuyên tâm, vạn pháp hủy thân. Vả lại dù có thể phòng thủ tạm thời, một lúc sau thể lực và tinh lực tiêu hóa quá độ, cũng sẽ kiệt sức mà chết.

Ai sáng suốt cũng nhìn ra được điểm này, cho nên thế tấn công của tiên môn đã chuyển từ sắc bén sang bình thản. Không có ai tiến lên đánh áp sát, thậm chí để tránh phi kiếm và pháp khí bị Tài Bảo đại gia nuốt mất, họ chỉ dùng pháp thuật để tấn công. Có thể tưởng tượng ra hơn mấy trăm ngàn người sử dụng pháp thuật sẽ thành hiệu quả gì, dù chỉ là một tiểu pháp thuật đơn giản nhất thì cũng có thể che lấp bầu trời. Nhìn lại từ xa, chỗ đứng của Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm đã không còn nhìn thấy bóng người, chỉ có hào quang pháp thuật chớp lên rực rỡ, ánh sáng đã hoàn toàn đẩy lùi bầu trời u tối.

Bức màn lửa màu đỏ kim dựng trước hai người đã dần trở nên ảm đạm, Mộ Thập Tam vung tay áo, gọi Xích Ly ra, giục Hàn Ngâm: “Nàng ngồi lên Xích Ly, khởi động lá chắn phòng hộ trên nhãn ngũ hành đi trước đi, họ muốn đối phó với ta, sẽ không đuổi theo nàng đâu.”

“Không!” Hàn Ngâm vận hành trận đồ thất tình lục dục để nuốt chửng pháp thuật, gần như đã hao hết linh khí bên trong đan điền, nhưng sự bướng bỉnh và quật cường của cô cũng bị kích thích triệt để, cô thà nắm tay cùng chết oanh oanh liệt liệt với Mộ Thập Tam chứ không muốn bỏ mặc hẳn bỏ chạy một mình. Đó không chỉ vì tình cảm của cô với Mộ Thập Tam sâu đậm, không có hẳn thì cô không muốn sống, mà còn vì cô đã nếm đủ mùi

mười mấy năm bị ruồng bỏ, đã thề sau này nếu có một người không rời không bỏ mình, cô nhất định cũng báo đáp lại người đó như thế.

Mộ Thập Tam định nói thêm, nhưng đúng lúc này bức tường lửa dựng trước người họ đã bị dập tắt hoàn toàn. Dù hãn đã dựng lên một tầng khác trong nháy mắt, nhưng vẫn có rất nhiều pháp thuật đánh tới trước mặt Hàn Ngâm. Ngay khi hãn lao qua muốn đỡ những đòn pháp thuật kia cho Hàn Ngâm, thì trước mắt bỗng nhiên bật ra một đạo cờ linh, cuốn hết toàn bộ pháp thuật này, ngay sau đó hãn chợt nghe Hàn Ngâm kêu lên với giọng rồi rầm ——

“Sự phụ!”

Lệ Thanh Hàn hừ giọng, dựng một tấm lưới sét trước người, sau đó vung tay xách Hàn Ngâm đã gần kiệt sức ném lên Xích Ly, quát một tiếng không cho phép chống đối: “Đi!”

~ Hết chương 155 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Tình Thế Biến Hóa

Tình thế biến hóa

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm bị ném lên Xích Ly, còn chưa kịp nhảy xuống đã nhìn thấy con Thổ Linh trư nhát gan sợ chết của mình ngậm chuông Nhiếp Hồn, ụt ịt cào móng muốn leo lên Xích Ly, kết quả Xích Ly không nhìn thấy nó, còn tưởng là bên tiên môn thả linh thú hay pháp khí gì đó để đối phó nó, do đó đập một đập, Thổ Linh trư lập tức dùng tư thế chống bốn vó thường ngày của nó, bay ra ngoài với một đường cong tuyệt đẹp.

“Nha Nha!”

Nếu đổi lại một trường hợp khác, thấy Thổ Linh trư bị sút ra ngoài một cách vô tình như vậy, nói không chừng Hàn Ngâm sẽ ôm bụng cười lăn. Nhưng bây giờ tại đây cô lại không cười nổi, vì Thổ Linh trư vừa khéo bay ra ngoài màn lửa của Mộ Thập Tam, cô hoảng tới nỗi toan giục Xích Ly đến cứu, thế nhưng Xích Ly lắc đầu xoay người chậm chạp, mắt thấy sẽ không cứu kịp.

Cảm tạ trời đất!

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, một bức màn nước màu xanh nhạt óng ánh đã che trước người Thổ Linh trư, chặn lại mấy đạo pháp

thuật tấn công trí mạng. Ngay sau đó có người tung chân đá một phát, Thổ Linh trư sắp té xuống đất lại bắn ngược lên không trung.

Thổ Linh trư bị dọa tới nỗi quả tim nhỏ lẫn lông lốc, đang muốn thét chói tai thì cái mông bỗng đau nhói, bị người ta xem như trái cầu, đá vào lòng Hàn Ngâm.

“Lạc sư huynh!” Hàn Ngâm đón được Thổ Linh trư xong, trái tim bị bóp chặt cũng thả ra, nhưng nhìn sang bóng trắng quen thuộc kia, lòng lại dâng lên cảm xúc phức tạp.

Lạc Vân Khanh không trả lời, cứu Thổ Linh trư xong, rồi thi một thuật khép miệng lên người Mộ Thập Tam, sau đó Phương Dữ và Hiên Viên Dạ cũng lao tới, chống đỡ một phần nhỏ công kích thay họ.

Lúc này tình hình chợt thay đổi, thấy đệ tử Cửu Huyền phản chiến tương trợ Mộ Thập Tam, những môn phái khác đều tạm dừng tấn công. Thế nhưng tiếng chửi rủa phần nộ lại vang lên ngay sau đó.

“Cửu Huyền các người muốn nổi giáo cho giặc sao?”

“Được lắm! Xem ra thân phận của Mộ Thập Tam các người đã biết từ sớm rồi! Nói không chừng năm xưa là cố tình nuôi mầm họa, giữ lại tới hôm nay để làm khó dễ tiên môn!”

“Ta đã nói trong chuyện này ắt có chỗ kỳ quặc rồi mà! La chương môn nức tiếng là sáng suốt thận trọng, đâu thể nào mù tịt chuyện sư đệ mình làm ra, ta thấy Cửu Huyền các người có lẽ đã thầm phản bội tiên môn từ lâu, ngấm ngầm đồng lõa với Ma môn!”

“La chương môn, đi ra nói một lời đi. Việc này ngài nên cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng!”

Nếu họ không chửi, có lẽ La Cẩn sẽ lấy đại cục làm trọng, quát nhóm Lệ Thanh Hàn về, những đệ tử Cửu Huyền tuy có dẫn đo trong lòng, nhưng trước mắt có rất nhiều cố kỵ, nên vẫn sẽ tiếp tục giữ thái độ bàng quan trung lập, không tham dự vào trận ác chiến này. Nhưng họ đã chửi, mà còn chửi quá khó nghe, bức nhất chính là ụp lên đầu Cửu Huyền và La Cẩn rất nhiều tội danh.

Rõ ràng chẳng làm gì mà lại bị đổ thừa là chuyện làm người ta ức biết bao nhiêu, rồi người ta sẽ sinh ra suy nghĩ mình không làm mà họ dám chửi, vậy chi bằng làm luôn cho xong, dù bị chửi cũng đỡ thấy oan. Thế là trong tiếng chửi rửa chí chóa, đệ tử Cửu Huyền lại nối đuôi nhau chạy về hướng Mộ Thập Tam.

Người bước ra đầu tiên là Trầm Tư, cô là một nữ tử tính tình dịu dàng, nhưng lại là người ngoài mềm trong cứng, cực kỳ hiếu thắng. Huống chi đồ đệ Hiên Viên Dạ đã tham dự vào, nếu cô quát mắng Hiên Viên Dạ trước mắt bao nhiêu người, thì chứng tỏ mình tán thành với hành vi và lời nói của tiên môn sao, do đó tất nhiên phải làm ngược lại.

Nối gót theo cô là Tống Việt với bộ mặt quạu quọ. Không sai, ông ta có hiềm khích với Lệ Thanh Hàn, cũng chẳng vừa mắt với Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm, hơn nữa việc này của Mộ Thập Tam chẳng khác gì với việc ông ta truy sát Liễu yêu Tích Tích, ông ta cũng có suy nghĩ như người tiên môn, đó chính là không phải tộc ta, lòng khác tất nhiên phải diệt. Nhưng bất kể ông ta ghét Lệ Thanh Hàn ra sao, trong lòng thấy Mộ Thập Tam đáng chết cỡ nào, thì cũng không thể chịu được Cửu Huyền bị người ta mặc sức lăng mạ.

Lý Biệt Hạt là người thận trọng và chừng chặc nhất trong thất đại đệ tử Cửu Huyền, y trầm ngâm giây lát, vẫn đứng bên cạnh La Cẩn không động đậy. Thế nhưng lửa bát đại đệ tử còn trẻ nên tính cũng bốc đồng, thấy sư phụ và các sư bá đều đứng ra giảng co với nhiều người tiên môn như

vậy, nhiệt huyết liền sôi trào, tất cả đều đồng lòng cầm binh khí nổi gót theo.

Chu Tình Nhi nhìn La Cẩn, rồi nhìn qua sư phụ và Hàn Ngâm, cuối cùng ánh mắt rơi lên mặt Lạc Vân Khanh, thầm thở dài một tiếng rồi cũng bước ra.

Chỉ trong giây lát mà hơn phân nửa đệ tử Cửu Huyền có mặt ở đây đã chọn giúp Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm, người trong tiên môn ngạc nhiên vô cùng, tiếng chửi rủa dần lắng xuống, thay vào đó là tiếng nghị luận khe khẽ.

Hạ Sát dựng ngược râu tóc, tức giận quét mắt qua nhóm Lệ Thanh Hàn, lớn tiếng chất vấn: “Các người có ý gì hả?”

Tính tình Lệ Thanh Hàn cũng chẳng dễ chịu gì cho cam, trợn mắt chửi tục lại: “Các người muốn giết đồ đệ của ta, mẹ nó còn hỏi ta cứu người có ý gì hả?!”

Tống Việt thì giọng thách thức: “Xưa nay đệ tử Cửu Huyền không mặc cho ai khi dễ chửi rủa mà còn rúc trong góc coi như mắt diếc tai ngơ! Muốn chúng ta mặc kệ việc này cũng dễ thôi, vừa rồi ai chửi Cửu Huyền chúng ta đồng lõa với Ma môn? Ai nói chúng ta cố tình nuôi tên Mộ Thập Tam này làm mầm họa cho tiên môn? Còn mấy tên chửi bậy lung tung nữa, toàn bộ đứng hết ra đây, xin lỗi chúng ta ngay trước mặt mọi người!”

Đây rõ là chuyện không thể, vì vừa rồi trong mười người có ít nhất sáu bảy người chửi mắng Cửu Huyền, chưa kể đã mắng thì trong lòng họ cũng tự cho là đúng, có ai muốn thừa nhận bản thân chửi sai đâu? Vì vậy câu này của Tống Việt chỉ đưa tới tiếng xầm xì.

Trầm Tư thờ ơ lạnh nhạt, đợi cho bốn phía im ắng lại mới lên tiếng: “Các vị đều là người tiên môn, nên biết khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và Ma môn chính là không ỷ mạnh hiếp yếu, không lạm sát kẻ vô tội. Thế thì

ta xin hỏi ngược lại một câu, vừa rồi các người đang làm gì, như vậy có khác nào với Ma môn chứ, sau này khi trăm yêu trừ ma tự xưng mình là thay trời hành đạo, thương sinh linh cứu vớt thiên hạ, trong lòng không thấy chút xấu hổ nào ư?”

Xung quanh im phăng phắc, giọng lạnh lạnh của cô cứ vang vang bên tai mỗi người.

Kỳ thật lời này cũng tương tự như lời vừa rồi của Hàn ngâm, thế nhưng tuổi Hàn Ngâm còn nhỏ, còn mới vào tiên môn chưa bao lâu, nói dễ hiểu hơn chính là cô không có bất kỳ lai lịch và uy danh nào, thế nên dù nói bất cứ thứ gì thì mọi người chỉ coi cô là càn quấy, soi mói ngụy biện để bênh vực Mộ Thập Tam, về cơ bản, chẳng ai nghe lọt tai.

Nhưng hiện tại, cũng với một câu tương tự thế, nhưng lại được thốt ra từ một Trầm Tư có danh tiếng và đạo tâm tốt đẹp, nên hiệu quả lại hoàn toàn trái ngược, cho dù có tiếp nhận hay không, thì ít nhất mọi người trong tiên môn cũng chịu tĩnh tâm lại nghe cô nói, tuy vẫn có hơn phân nửa cố chấp phản đối, nhưng số còn lại vẫn sinh ra chút hối hận.

Lục Hàn Thu hừ nhẹ: “Trầm tiên trưởng nói không sai, chẳng qua có vài việc ta cũng muốn hỏi cho rõ, họ tội tội thật sao?”

Trầm Tư đáp không chút do dự: “Đương nhiên.”

“Vậy những đệ tử tiên môn bị hãm hạ thủ vừa rồi thì sao?” Lục Hàn Thu không nhượng bộ: “Ta biết, có lẽ người sẽ nói là họ bị ép buộc, để tự vệ nên mới bất đắc dĩ động thủ. Thế nhưng cô hãy nhìn kỹ lại xem, những người tử thương đều là những đệ tử tu vi thấp trong tiên môn, hơn nữa còn không động thủ với họ, cái này mà gọi là tự vệ sao? Ta thấy chỉ có thể gọi là tính hung tàn trời sinh!”

“Ngài nói thế là đang ngụy biện.” Mắt thấy không còn cách nào để Cửu Huyền thoát khỏi trận thị phi này, rốt cuộc La Cẩn vẫn phải thở dài

một tiếng bước lên, y chậm rãi đi tới trước mặt Lục Hàn Thu, nói: “Không sai, họ động thủ trước, còn sát thương không ít đệ tử tu vi thấp, thế nhưng tình thế lúc này ngài không thấy ư? Phải chờ tới khi kiếm kề tới cổ mới trả đũa, đó mới gọi là tự vệ sao?”

Y vừa nói vừa nhìn bốn phía: “Chưa kể lời các người nói còn sai lầm, chớ quên, chúng ta đều là chưởng môn, có một số việc đệ tử môn hạ không rõ lắm, nhưng chúng ta lại biết rõ.”

Ánh mắt La Cẩn đảo qua mặt từng người: “Các vị tự vấn lòng thử xem, đến đây chúc thọ Hiên Viên chưởng môn, tại sao phải mang theo nhiều đệ tử tu vi thấp như vậy? Tất nhiên, để cho họ được mở mang tầm mắt, có thêm kiến thức, kết bạn với một số đệ tử môn phái là một trong số những mục đích, nhưng còn một lý do quan trọng khác. Đó chính là những đệ tử các phái mang tới, vừa khéo kết thành một đại trận hộ phái nội truyền độc môn.”

Y vừa nói xong câu này, các đệ tử vốn không nghĩ tới chuyện này mới bừng tỉnh ra, trong lòng thầm cân nhắc, quả đúng là có chuyện đó, hơn nữa họ đều rất rõ, một đại trận hộ phái đơn độc cũng đủ bao vây từ ba tới năm cao thủ Túc Dương, huống chi ở đây có nhiều môn phái như vậy, đủ kết thành mười mấy đại trận hộ phái. Thiên la địa võng như vậy, đừng nói Mộ Thập Tam, dù là Đại La Kim Tiên cũng đừng hòng chạy thoát.

Cứ thế, mọi người rất dễ đưa ra kết luận, hóa ra lúc này không phải Mộ Thập Tam ôm ý niệm tàn sát tiên môn giết một người lợi một người, mà đang giữ lại một đường lui cho mình. Thảo nào hãn cử dao động trong đám đông, Đông giết một, Tây đả thương một, ra tay lúng lờ mà không theo quy luật, cuối cùng không môn phái nào lập ra được đại trận hộ phái, chỉ dùng trận pháp hộ phái uy lực nhỏ hơn để thay thế.

Ánh mắt La Cẩn trầm xuống: “Hãn không lạm sát kẻ vô tội, mà chỉ không muốn tiên môn lập thành đại trận hộ phái để vây khốn hãn. Nếu

không tại sao vừa rồi hẳn có thể cầm cự với các người lâu như vậy? Ta không đề cập tới lý do các người giết hẳn chính đáng hay không, chỉ nói các người đã chiếm ưu thế số đông, còn ngoài mặt tìm hẳn khiêu chiến đơn độc, bên trong lại tìm cách dùng đại trận hộ pháp để vây khốn hẳn, như vậy mà gọi là quang minh lỗi lạc sao?”

Câu này của y khiến mặt mọi người tối sầm xuống, nhất là những trưởng lão và cường môn ra tay lúc này, sắc mặt ai cũng khó coi. Đương nhiên, họ cũng rất muốn nói một câu, vừa rồi không muốn dùng đại trận hộ pháp để đối phó với Mộ Thập Tam. Nhưng lời tới bên mép lại không thốt ra nổi, bởi vì họ thật sự có ý định này, dù chỉ là đề phòng bất trắc, sợ Mộ Thập Tam đào tẩu.

Hiên Viên Huyền lắc đầu, đi tới bên La Cẩn. Sau đó đệ tử Toàn Cơ phái cũng rầm rập nối gót theo, ngay sau đó Tang Dịch và Vệ Minh liếc mắt nhìn nhau, cũng hạ quyết định, lựa chọn ủng hộ Cửu Huyền.

Thế lực tiên môn nghiêm nhiên chia thành hai luồng ý kiến bất đồng, rơi vào thế giằng co.

Tần Phái nhú chặt mày: “ Các người...”

Y còn chưa dứt lời thì chợt thấy phương xa có một tia sáng xanh lướt tới, chốc lát sau đã thấy một con thanh loan đáp xuống đất, rồi hóa thành đốm sáng biến mất. Mà thiếu nữ được thanh loan đưa tới, chẳng phải ai khác mà chính là nữ nhi đã bá nhập Cửu Huyền, nhận Mộ Thập Tam làm thầy, Tần Vô Ưu.

Tần Vô Ưu vừa đáp xuống đất đã chạy ngay về hướng Mộ Thập Tam, gọi: “ Sư phụ.”

Chẳng cần đoán cũng biết, có lẽ tin tức ở đây đã truyền về Cửu Huyền, Tần Vô Ưu nghe được tin liền tức tốc chạy tới, đến giờ khắc này Tần Phái còn nói được gì nữa chứ? Y hậm hực ngậm chặt miệng, hừ nhẹ

một tiếng, mang theo đệ tử môn hạ lui sang bên, quyết định không theo phe nào, xem tình hình trước rồi hẵng hay.

~ Hết chương 156 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Từ Nay Gặp Lại Như Người Xa Lạ

Từ nay gặp lại như người xa lạ

Edit: Yunchan

Có đôi khi một chuyện rất đơn giản, nhưng vì quá nhiều người chen vào mà trở nên phức tạp.

Những người khác nhau có cách nghĩ và lập trường khác nhau, chưa kể liên quan tới các loại lợi ích và quan hệ, những thứ ấy sẽ thành chất xúc tác khiến cục diện thay đổi trong chớp mắt.

Mộ Thập Tam đã nhìn thấu được điều ấy từ lâu, cũng nắm rõ được bản tính của những người này, biết họ sẽ phản ứng ra sao, thế nên hẳn chẳng buồn nghe họ tranh chấp, chỉ lặng lẽ kéo Hàn Ngâm sang bên, đút cho cô vài loại thuốc, rồi tranh thủ thời gian chữa thương cho mình, cố hết sức để lấy lại thể thực và linh lực bị tiêu hao quá độ.

Hắn biết đối với hắn, trận ác chiến vừa rồi chỉ là vở diễn mở màn, còn nguy hiểm thực sự hiện vẫn chưa tới.

Tài Bảo đại gia thấy bộ dạng mệt mỏi của họ, khịt mũi hừ lạnh, rồi lấy hai linh quả từ vườn linh động thiên ra, bất đắc dĩ chia cho cả hai: “Nè, cho các người cái này.”

Mặt trời mọc đằng tây à?

Hàn Ngâm nhìn chăm chăm vị thần giữ của này với vẻ hồ nghi, nhận linh quả rồi hỏi: “Đây là cái gì?”

“Quả Sinh Hóa.” Trả lời là Mộ Thập Tam, hắc cười khế nói: “Ăn vào có thể nhanh chóng hồi phục thể lực và linh lực, còn có tác dụng chữa thương, có điều ăn sống thì không hiệu quả bằng luyện thành đan dược, chẳng qua đúng lúc ta đang khát.”

Nói rồi hắc ăn hai ba miếng đã sạch trơn linh quả màu tím to cỡ quả trứng gà.

Nếu có ích như vậy thì Hàn Ngâm cũng không khách sáo, ăn sạch theo.

Tài Bảo đại gia đem linh quả tặng người, nhưng khi thấy họ ăn thì vẫn không cảm được đáy lòng đau đớn, họ ăn ở bên kia, còn hắc thì hét ở bên này: “Năm mươi năm bị ăn hết! Một trăm năm bị ăn hết! Các người là hai tên phá của, phải ăn sạch trong một hơi sao?”

Lời ca thán của hắc đối lại cái liếc xéo của Mộ Thập Tam: “Còn không, lấy ra đi.”

Cuối cùng Tài Bảo đại gia đã hiểu tại sao Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm có thể ghép thành một đôi, bởi vì hai kẻ này đều cực kỳ vô sỉ!

“Người tưởng quả Sinh Hóa là rau cải bán đầy ngoài đường hả!” Tài Bảo đại gia nổi cáu: “Hết rồi!”

Mộ Thập Tam vội vàng hấp thu linh hiệu ẩn chứa trong quả Sinh Hóa, chờ linh khí trong đan điền vận chuyển qua một vòng, tinh thần sáng láng trở lại mới nhìn Tài Bảo nói: “Người nghĩ ta chẳng hiểu gì như Hàn Ngâm sao? Quả Sinh Hóa hai trăm năm chín một lần, một cây kết ra sáu quả, chúng ta ăn hai quả, còn lại bốn quả.”

Tài Bảo đại gia ghen hòng là vì nói dối bị lật tẩy. Còn Hàn Ngâm ghen hòng là vì tại sao lại phải lòi cô ra so!

“Không lấy của người nhiều đâu, lấy thêm hai quả thôi.” Mộ Thập Tam giục: “Nhanh lên, bằng không chúng ta chết, người sẽ tiếp tục bị tranh qua đoạt lại, vĩnh viễn không có ngày yên ổn.”

Bị người ta uy hiếp tới nước này, Tài Bảo đại gia có không cam lòng tới đâu cũng đành lấy ra thêm hai quả Sinh Hóa, chia ra cho Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm.

Mộ Thập Tam nhận linh quả xong thì lại trở về với dáng vẻ lười biếng thờ ơ, vừa nghe bên tiên môn tranh chấp câu được câu chẳng, vừa thấp giọng đấu khẩu với Hàn Ngâm về chuyện cô không hiểu cái gì, không hiểu ở đâu. Tài Bảo đại gia thì ngoảnh mặt làm thinh, thấy hai người này đúng là bất bình thường!

Khi đối mặt với nguy hiểm cực lớn, sắp sửa sinh ly tử biệt, các đôi tình lữ thông thường không nắm tay nhau nước mắt đầm đìa, nói dăm ba câu thâm tình chân thành, đủ làm người ta buồn nôn tới chết, thì ít nhất cũng hẹn gặp nhau bên cầu Nại Hà, bên đá Tam Sinh. Nhưng hai người này thì sao, còn thanh thản tán gẫu đề tài nhàm chán thiếu dinh dưỡng này, tới tý bi thương cũng chả có, quả là làm người ta khó hiểu.

Hắn thật tình không nhịn được, hỏi: “Các người chưa quên mạng mình còn nằm trong tay người khác chứ?”

Hai người trăm miệng một lời: “Chưa.”

Tài Bảo đại gia bức bối: “Vậy các người không nhanh ôm đầu khóc rống đi, còn trơ ra như không thể mà coi được à?”

Hàn Ngâm liếc nhìn Mộ Thập Tam, cười càng tươi hơn: “Ta không thích khóc cho những người không liên quan thấy, hơn nữa nếu đã định

trước không chạy khỏi kiếp nạn này, thì ta cũng không muốn chàng nhớ bộ dạng khóc rống của ta, xấu chết được.”

Mộ Thập Tam không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Hàn Ngâm, tiện tay vén sợi tóc rối của cô ra sau tai.

Có thời gian ôm đầu khóc lóc, thì chi bằng dùng để ghi khắc nụ cười của nhau còn hơn, huống chi có vài loại bi thương chẳng cần biểu hiện ra ngoài, cũng như rất nhiều lời không cần phải nói, họ cũng hiểu rõ được tấm lòng của đối phương.

Lúc hai người nhìn nhau, Mộ Thập Tam lơ đãng ngược mắt lên, tình cờ chạm phải ánh mắt sâu thẳm của Lạc Vân Khanh.

Hắn mím chặt môi, nét mặt vẫn đăm đăm cố hữu, nhưng không biết vì chuyện hăn lo lắng hôm nay đã trở thành sự thực, có ngăn cản hay phản đối cũng vô dụng, hay vì sau khi hiểu ra sự thật đằng sau cái chết của Giang Cầm Sinh, nên đã thay đổi ấn tượng với Mộ Thập Tam. Nói chung sự cảnh giác và bất mãn trong mắt hăn đã biến mất, chỉ nhìn thật sâu vào Mộ Thập Tam một lúc rồi quay mặt đi.

Mộ Thập Tam đã đọc ra ngụ ý trong cái nhìn của Lạc Vân Khanh, rũ mắt cười nhạt.

Đúng lúc này, chim thanh loan vượt ngàn dặm tới đây, sau khi Tần Vô Ưu tiếp đất kêu một tiếng sư phụ, sự chú ý của mọi người đều chuyển hết sang hăn, thế là hăn lại thành tiêu điểm chú ý của mọi người lần nữa.

Ý cười bên môi biến mất, Mộ Thập Tam nhìn bầu trời xa xa, rồi nhẹ giọng nói: “Để lại Hải Trãi, nàng cười Xích Ly đi trước đi.”

Đã nói cô không thể nào bỏ hăn lại rồi mà.

Hàn Ngâm hơi nhú mào, nhưng còn chưa kịp nói gì, đã nghe hản bồi thêm: “Nàng biết chờ ta ở đâu mà.”

Đây là...

Cô không có cơ hội hỏi thêm, Mộ Thập Tam nói xong câu này, bàn tay đang nắm tay cô siết lại thật chặt, sau đó buông ra đi tới trước mặt Tần Vô Ưu.

“Sư phụ bị thương sao?” Thấy cả người hản đầm máu, tim Tần Vô Ưu thắt lại, lo lắng hiện hết lên nét mặt, cuống cuống tìm thuốc trị thương trong túi Càn Khôn của mình.

Mộ Thập Tam nhìn cô nói: “Sau này người không cần gọi ta là sư phụ nữa, đi báỉ mình sư khác đi.”

Câu này lọt vào tai như sét đánh ngang trời.

Đôi tay Tần Vô Ưu run lên, bình thuốc vừa tìm ra rớt xoảng xuống đất, cô ngược lên nhìn hản với ánh mắt không thể tin, muôn vàn cảm xúc chỉ hóa thành một câu ghen ngào như sắp bật khóc: “Vì sao?”

Bốn bề tĩnh lặng.

Có khá nhiều người ở đây đã biết mối quan hệ giữa Tần Vô Ưu và Tần Phái, còn những người không biết, thấy cô vừa tới Tần Phái đã đột nhiên thay đổi lập trường, giữ thế trung lập, thì cũng có thể đoán được đôi điều. Do đó ai nấy đều nhìn Mộ Thập Tam khó hiểu, tại sao trước tình thế nguy cấp này, hản lại nói ra câu đó, lẽ nào không sợ đắc tội Tần Phái, khiến tình cảnh của mình càng nguy khốn hơn sao?

Chính xác thì suy nghĩ của Mộ Thập Tam rất khó đoán, hản không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, mà quay sang nói với La Cẩn: “La chương môn, ân tình viện trợ của Cửu Huyền vừa rồi, ta xin cảm tạ, nghĩa xửa của các vị

ta cũng nhận tấm lòng. Nhưng hôm nay ta đã không còn là đệ tử Cửu Huyền, cũng không còn bất cứ quan hệ gì với các người. Chuyện một người hãy để một người gánh vác, các người không cần phải nhúng tay vào nữa.”

Hắn vừa đắc tội với Lưu Tiên môn, tích tắc sau đã vạch rõ ranh giới với Cửu Huyền. Đây rõ là muốn đuổi sạch những người giúp đỡ hắn!

Mọi người càng hoang mang khó hiểu hơn, tròng khô mắt nhìn, bắt đầu hoài nghi có phải trận ác chiến vừa rồi đập trúng vào đầu hắn không. Nếu không thì sao lại làm ra cái chuyện trái với lẽ thường thế này chứ.

Vất vả lắm mới buông bỏ được hiềm khích lúc trước, cố gắng tha thứ cho hắn, nhưng bây giờ Lệ Thanh Hàn lại không nhận được nổi trận lôi đình: “Mộ Thập Tam, ngươi có ý gì?”

Tống Việt cũng mắng: “Thứ lòng lang dạ sói như ngươi, chẳng biết phân biệt tốt xấu sao?”

Mộ Thập Tam vẫn không giải thích, chỉ cười.

Trong khi đó La Cẩn lại lờ mờ đoán được chút tâm ý của hắn, biết hắn không muốn mình là nguyên nhân khiến Cửu Huyền đắc tội với đông đảo nhân sĩ tiên môn, thế nên sớm vạch rõ ranh giới, sau này hai bên không ai xâm phạm ai. Nghĩ rồi y lắc đầu cười khổ, bắt đầu hối hận vì trước đây đã lưu tâm đề phòng hắn, sớm biết hắn là người minh bạch trong sáng như vậy, thì đã làm rõ thân thế của hắn từ đầu, sau đó tìm ra cách đối phó vẹn toàn, vậy thì đã không đi đến bước đường này.

Tiếc là có hối hận cũng vô ích, La Cẩn đành vung tay lên, mang theo mọi người Cửu Huyền lui sang bên.

Mộ Thập Tam thấy thế, bèn quay qua thi lễ với nhóm Hiên Viên Huyền, không nói gì, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng. Hiên Viên Huyền nhìn hắn

với vẻ mặt phức tạp một hồi, rồi cũng cùng Tang Dịch và Vệ Minh, lui qua một bên.

Lúc này bên cạnh hắn, chỉ còn Hàn Ngâm đang tựa vào Xích Ly. Cô cũng không hiểu tại sao hắn phải làm vậy, nhưng cô không hỏi, vì cô biết hắn có suy tính của riêng mình.

Mộ Thập Tam hướng mắt nhìn những nhân sĩ tiên môn chung quanh, lướt qua từng gương mặt một.

Thân thể của hắn bị giấu nhem nhiều năm như vậy, bây giờ đã tới lúc cần có một kết thúc, hơn nữa hắn tu tiên là cầu tiêu dao, cầu như cá bơi trên biển rộng, chim sải cánh bay trên bầu trời tự tại, chỉ có thoát khỏi mọi gút mắc ân oán thuở xưa, thì tâm trạng mới có thể nhẹ nhõm.

“Có vài lời, ta không ngại nói rõ ràng tại đây.” Tay áo hắn tung bay trong gió, giọng âm vang bốn phía: “Ta không quan tâm các người đối xử với thân thể của ta ra sao, phỏng đoán tâm tư của ta thế nào, tất cả đều là chuyện của các người, ta không đủ sức thao túng. Thế nhưng ta muốn tuyên bố một lời, hôm nay ta rời khỏi tiên môn, sau này sẽ không còn liên quan gì tới tiên môn nữa, trước đây có ân oán gì, với ta tất cả đều xóa bỏ. Ta không tìm các người báo thù phụ mẫu, các người cũng đừng tìm tới ta nói chuyện ân tạo hóa. Từ nay gặp lại như người xa lạ, hai bên không còn liên quan tới nhau!”

Hắn vừa dứt lời, bầu không khí yên tĩnh bỗng sục sôi trở lại, có đủ loại nghi vấn, hò hét loạn xạ, bát nháo chẳng nghe rõ được gì, mất hồi lâu mới lắng xuống, lúc này Lục Thu Hàn cất giọng hừ lạnh: “Nói nhẹ nhỉ, hôm nay người giết nhiều đệ tử tiên môn như vậy, lẽ nào cứ bỏ qua không tính?”

Mộ Thập Tam nhìn hắn ngạo nghễ: “Đó là ân oán trong lòng các người, có liên quan gì tới ta chứ? Ta đã nói rõ tại đây, từ khắc này trở đi, có ai muốn giết ta, nghĩ kỹ rồi thì cứ tới. Có điều động thủ thì động thủ, chớ

nói những thứ ân oán vô nghĩa đó với ta. Thay trời hành đạo ư, chỉ cần có bản lĩnh, thì các người cứ việc lấy mạng ta, nếu không có bản lĩnh, bị ta giết cũng đừng oán hận.”

Lại có người la lên: “Mộ Thập Tam, người rời khỏi tiên môn là đã hạ quyết tâm đầu nhập vào Ma môn rồi đúng không?”

Mộ Thập Tam đáp thẳng thừng: “Người quản được sao?”

Hạ Sát cắn răng rút kiếm: “Vậy thì tốt, bây giờ giết người để tránh hậu hoạn!”

Nụ cười bên môi Mộ Thập Tam bỗng trở nên quái dị: “Hạ chương môn, người chắc chứ?”

Chuyện sờ sờ ra đó! Lẽ nào một mình hắn còn có tài phá vòng vây à?

Hạ Sát không biết trong bình hồ lô của Mộ Thập Tam bán thuốc gì, ngây ra một lát. Rồi đột nhiên thấy Mộ Thập Tam ngẩng mặt nhìn trời, Hạ Sát cũng bất giác hướng mắt nhìn theo, bấy giờ mới phát hiện bầu trời âm u có gì đó rất bất thường, từng đám mây đen cuồn cuộn chồng lên nhau, cứ như sẽ sập xuống bất cứ lúc nào. Thế nhưng đầu kia chân trời vẫn tỏa ra ánh nắng chiều đỏ rực, rõ ràng mấy trăm dặm ngoài kia vẫn quang đãng sáng sủa, chỉ có trời là sắp tới hoàng hôn.

Vậy đây là...

Hạ Sát mở to mắt nhìn, quả thật không tài nào tin được. Thế nhưng trên bầu trời bỗng nhiên xẹt qua một tia chớp, xé toạc lớp lớp mây đen, để lộ bầu trời đỏ sẫm như máu, còn chớp lóe vô số tia sét như mũi tên bén nhọn, tất cả đã chứng minh suy đoán của hắn.

Đây là Thiên kiếp!

~ Hết chương 157 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Thăng Tiên Kiếp

Thăng tiên kiếp

Edit: Yunchan

Trong quá trình tu tiên có hai lần trời giáng kiếp số.

Lần đầu là khi linh khí trong cơ thể tụ dưỡng tới cảnh giới, sắp thai nghén kết thành đan, đây được gọi là đan kiếp, nếu vượt qua bình an thì có thể kết thành kim đan.

Lần sau là khi kim đan thanh lọc thất khiếu, sinh ra hỗn độn nguyên thần, đây được gọi là thăng tiên kiếp. Song nó chỉ là tên gọi, chứ không đồng nghĩa độ xong thăng tiên kiếp sẽ phi thăng thành tiên ngay lập tức, mà cần phải tu qua một cảnh giới Tọa Vong. Chẳng qua độ xong kiếp nạn này là đúc thành kim thân, tạo thành nguyên thần sơ khai, thọ nguyên cũng kéo dài tới ngàn năm, dù không phải chân tiên thì cũng đã gần với bán tiên. Do đó kiếp nạn này mới kèm theo hai chữ “Thăng tiên”.

Đương nhiên, theo lẽ thường thiếu niên tuổi đôi mươi như Mộ Thập Tam tu đến đan kiếp đã coi là tiên duyên thâm hậu, thiên tư xuất chúng, nếu muốn tu tới thăng tiên kiếp thì hoàn toàn không có khả năng! Nhưng qua trận ác chiến vừa rồi mọi người đều thấy rõ, tu vi của hắn nhất định trên Đan Thành, hôm nay lại độ kiếp thêm lần nữa, trừ thăng tiên kiếp ra thì còn kiếp nào nữa đây? Chưa kể phạm vi ảnh hưởng của đan kiếp rất nhỏ, trong

khi thăng tiên kiếp có thể bao trùm trăm dặm, cùng là độ kiếp như nhau, nhưng uy lực của chúng lại hoàn toàn khác nhau.

Theo đó cho thấy, đan kiếp dễ độ, khả năng thành công cao, nhưng thăng tiên kiếp thì khó, cần xét theo phẩm cấp kim đan tu thành, Đan Thành dưới lục phẩm tuyệt đối thất bại, Đan Thành tứ phẩm và ngũ phẩm khả năng thành công cũng rất xa vời, chỉ có Đan Thành tam phẩm trở lên thì mới nắm chắc được cơ hội độ kiếp bình an. Không thì sao người đời lại nói tu tiên gian nan chứ? Quả thật đâu đâu cũng là chông gai, đi sai một bước thì sẽ bỏ mình, uổng công khổ cực một đời.

Tổng hợp những nguyên nhân trên, nếu thăng tiên kiếp khó độ như thế, những người có kim đan cấp thấp, không chắc chắn độ kiếp thành công, thì sẽ không chế tu vi của mình, dù có năng lực cũng không tình nguyện thanh lọc toàn bộ kim đan thất khiếu, như vậy có thể tránh khỏi kiếp số giáng xuống, kéo dài cho tới khi thọ tận, chẳng nào cũng chết thì mới đánh liều độ kiếp thử một lần.

Điều đó đồng nghĩa, dưới tình huống đã đủ tu vi để thanh lọc toàn bộ kim đan thất khiếu, thời gian phát động thăng tiên kiếp có thể không chế được!

Hạ Sát nhìn Mộ Thập Tam với ánh mắt hãi hùng hồi lâu, mới bật ra tiếng: “Thăng tiên kiếp! Người đã thanh lọc toàn bộ kim đan thất khiếu!”

Ai có mắt đều thấy được điều đó, Mộ Thập Tam mỉm cười, không đáp lại.

Ngôn Ánh Sương cũng bừng tỉnh: “... Vậy lúc này người cố ý kéo dài thời gian, là để thanh lọc kim đan thất khiếu...”

Thảo nào!

Cái loại khiến người giết hãn chỉ muốn động thủ chứ không động khẩu như hãn, lại đi giúp đỡ tiên môn bóc trần thân phận của mình, còn nhẫn nại giải thích chuyện Giang Cầm Sinh. Bây giờ nhìn lại mới thấy tất cả đều là âm mưu! Từ đầu tới cuối, người nắm toàn bộ thế cục trong tay vẫn là hãn, làm mọi người bất tri bất giác trúng kế hãn mà còn lơ mơ không biết!

“Không sai.” Mộ Thập Tam nhìn lồi điện tự lại ngày một nhiều trên bầu trời, đáp thản nhiên: “Thanh lọc ra kim đan thất khiếu rất dễ, nhưng muốn giấu diếm các người trước khi thăng tiên kiếp phát động, thì có chút khó khăn.”

Ngôn Ánh Sương cắn răng: “Vây trận ác chiến vừa rồi cũng là âm mưu của người!”

Không thì sẽ có một hai người phát hiện trời sinh dị tượng, bọn họ có thể dốc toàn lực giết hãn ngay tại chỗ trước khi thăng tiên kiếp phát động hoàn toàn.

Mộ Thập Tam nghe vậy bèn dời mắt lên mặt y, bật cười chế giễu: “Cái gì gọi là âm mưu, lẽ nào lúc đó các người không có lòng giết ta sao? Chẳng qua muốn biến ta thành con cá trong chậu không có đường thoát, muốn bảo đảm sự an toàn của bản thân, từ từ mài mòn sức ta tới chết mà thôi.”

Ngôn Ánh Sương nhất thời câm nín, những người khác thì vẫn đang trong cơn khiếp đảm, chưa lấy lại tinh thần.

Khoan nói tới những tiên bối đã thành tiên, hiện nay số người có thể vượt qua thăng tiên kiếp, đi vào cảnh giới Tọa Vong trên đời chưa đầy năm ba người. Tới chương môn bát đại môn phái tập trung ở đây, hơn phân nửa cũng chỉ mới tới tu vi Túy Dưỡng sơ trung kỳ, dù có người có thể thanh lọc toàn bộ kim đan thất khiếu, cũng không dám độ kiếp tùy tiện, mà bận bịu sưu tầm linh đan diệu dược, tới khi nắm chắc được bảy tám phần mới dám đánh cược một trận.

Như vậy so ra, Mộ Thập Tam trong lúc bận rộn vừa thanh lọc toàn bộ kim đan thất khiếu, vừa dùng sức chém giết liễu chết với mọi người trước khi độ kiếp, có thể thấy hành động này mạo hiểm tới nhường nào. Thế nhưng hắn vẫn vô cùng thông dong, quét mắt qua mọi người, cất giọng chậm rãi: “Còn chưa đi sao, hay các người muốn ở lại đây chờ sét đánh?”

Bầu trời trên đầu họ đã nháo nhác hàng đàn chim chóc bay đi lánh nạn, hết như đã tới ngày diệt vong, sắc trời đã hoàn toàn biến thành màu máu đáng sợ, giữa hàng lớp mây đen cuộn cuộn rạch qua lồi điện tím xanh lam trắng, đủ loại màu sắc giao thoa đan thành một chiếc lưới sét che trời. Chốc chốc lại xẹt ra vài tia chớp sáng, đánh vào đền đài hoặc cỏ cây, hủy tan chúng thành khói bụi.

Những tia sét mảnh như răn đỏ trông thì không đáng sợ như cự lôi đan kiếp, nhưng mọi người ở đây đều biết, chúng không phải là sét thông thường, mà là lôi tâm uy lực vô cùng, thứ bổ xuống không chỉ là thân thể của người độ kiếp, mà có cả nguyên thần và hồn phách. Người tu vi không đủ chưa đánh hai phát đã chết, xui xẻo hơn thì tới hồn phách cũng mất nốt.

Sắc mặt mọi người vô cùng khó coi, đứng tần ngần tại chỗ, muốn rời khỏi song lại sợ hãi vượt qua thăng tiên kiếp thành công, mai sau sẽ càng khó đối phó hơn.

Hàn Ngâm cũng đứng giữa hai lựa chọn khó khăn như họ, nhưng cô biết nếu bây giờ không đi, chốc nữa muốn đi cũng không có cơ hội. Hơn nữa cô ở lại đây, trừ khiến Mộ Thập Tam phân tâm ra thì chẳng giúp ích được gì cho hắn. Bởi thế cô quay qua thi lễ với mọi người Cửu Huyền, nhìn Mộ Thập Tam chốc lát rồi leo lên Xích Ly, bay thoát đi.

Tốc độ của Xích Ly nhanh khó gì sánh được, mọi người chỉ kịp thấy một đạo xích hồng mất hút vào đàn chim chóc đông nghịt hỗn loạn, tới khi muốn đuổi theo thì đã chậm rồi.

Nhìn Hàn Ngâm đi xa, gánh nặng trong lòng Mộ Thập Tam lập tức được tháo bỏ, sau khi không còn lo lắng thì tinh thần cũng thông dong hơn, còn có tâm trạng nhận lỗi với Hiên Viên Huyền: “Hiên Viên chương môn, quấy rối thọ thần của ngài, còn mượn chỗ của ngài độ kiếp, thật có lỗi.”

Hiên Viên Huyền nhìn hắn chẳng biết làm sao, sau đó thấp giọng căn dặn đệ tử môn hạ gấp rút mang những thứ quan trọng rút khỏi đây. Bên La Cẩn cũng hạ lệnh cho đệ tử lập tức phi kiếm rời khỏi. Chỉ có Hạ Sát là vẫn không cam lòng, còn ở lại bàn bạc với Lục Hàn Thu, có nên bảo đệ tử môn hạ đi trước, chỉ để lại mấy chương môn đã tới tu vi Túy Dưỡng, liệu mình chịu vài đợt sét đánh để giết Mộ Thập Tam trước rồi bàn tiếp.

Ý tưởng này của hắn cũng khá có lý: “Lúc chúng ta chịu sét đánh thì hắn cũng phải chịu, ta không tin mấy người chúng ta hợp sức giết một mình hắn mà lại không đối phó được!”

Lục Hàn Thu hơi dao động, nhưng khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đáng sợ như địa ngục thì tim bỗng đập nhanh, còn đang chần chờ thì bỗng nghe Mộ Thập Tam bật cười khê: “Ta đang lo độ kiếp một mình quá chán, chi bằng các người cứ xông hết vào đây, ngộ nhờ ta không vượt qua được kiếp số này, có toàn bộ tiên môn chôn cùng ta cũng coi như đáng giá.”

Hạ Sát cười nhạo: “Giết người xong thì thăng tiên kiếp cũng tan ngay, chúng ta chẳng chết được.”

Mộ Thập Tam liếc hắn: “Hạ chương môn nói không sai, nhưng nếu các người bị sét đánh gần chết, trên đường về lại gặp phải mai phục của bọn Ma môn Hoa Lộng Ảnh, vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hắn vừa thốt ra câu này, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Hạ Sát phì nhổ hắn: “Bớt ăn nói bừa bãi ở đây đi! Tên Hoa Lộng Ảnh đó có khi còn không biết Mật Hạt Nhi đang đâm sau lưng hắn!”

Làm sao Hoa Lộng Ảnh lại không biết, nói không chừng còn cài vài tên mật thám vào trong tiên môn, hiện tại đã nắm rõ tình hình như lòng bàn tay rồi ấy chứ. Nếu không thì làm sao giải thích được sự thật Hoa Lộng Ảnh đã quăng lưới tóm được cả mẻ cá mà lại lề mề chưa thu lại? Mộ Thập Tam nghi hắn đã đổi ý giữa chừng, chuyển từ cứu người lấy lòng sang chờ họ đấu tới khi một mất một còn, rồi ngồi yên hưởng lợi. Dù sao với Hoa Lộng Ảnh mà nói, thỉnh một con rối khó thao túng về làm Ma chủ, còn chẳng bằng tiêu diệt tiên môn lập đại công, thu phục nhân tâm để chính mình lên ngôi Ma chủ.

Hiện tại Mộ Thập Tam đối địch với tiên môn, nhưng hắn nghĩ tình xưa vẫn không muốn trơ mắt nhìn tiên môn sụp đổ, cũng không muốn làm lá chắn cho Hoa Lộng Ảnh, do đó mới nhắc khéo bọn Hạ Sát một câu. Đương nhiên nếu họ không tin, muốn tự đâm đầu vào chỗ chết, thì hắn cũng hết cách. Thế nên hắn không nói thêm gì nữa mà chỉ mỉm cười, thản nhiên lấy ra một nắm linh thạch đã nhét sẵn vào trong ngực, bắt đầu bày trận pháp đơn giản để chuẩn bị độ kiếp.

Thấy thái độ này của hắn, Hạ Sát cực kỳ phẫn nộ khinh bỉ, trong ngực lại cực khó chịu. Nhưng khó chịu thì khó chịu, hắn vẫn lập tức thay đổi ý định, toan rút lui, bởi vì thuyền dùng cẩn thận có thể dùng tới vạn năm, hơn nữa lôi điện của thăng tiên kiếp đánh lên người không dễ chịu gì cho cam, trong lòng hắn cũng hơi e sợ, ngấm lại sau này có rất nhiều cơ hội trừ khử Mộ Thập Tam, giả như trừ không được, thì cùng lắm là cẩn rằng nhìn tới khi tên này phi thăng, coi như giải quyết được một mầm tai họa, không gây ra phiền phức lớn nào nữa.

“Hừ!” Hắn nghĩ thầm, ngự phi kiếm: “Chúng ta đi!”

Người khẳng khẳng muốn diệt cỏ tận gốc như Hạ Sát mà cũng bỏ đi, đương nhiên những người còn lại sẽ không cố chấp nữa. Ai nấy đều tất bật dẫn đệ tử môn hạ thoát khỏi phạm vi thiên kiếp. Có vài chương môn và tộc trưởng thế gia có tính cảnh giác trời sinh hoặc thế yếu lực mỏng nên muốn

kết bạn đồng hành, chỉ sợ lời của Mộ Thập Tam thành sấm ngữ, khiến bọn họ xui xẻo đụng phải mai phục của Ma môn.

Mới đó trên sân còn tập trung mấy trăm ngàn người, lúc này ngự kiếm bay đi tập thể lập tức tạo nên kỳ cảnh, bầu trời che rợp kiếm quang, phủ kín hơn phân nửa bầu trời đỏ sẫm.

Dĩ nhiên đi bây giờ đã hơi trễ, thi thoảng sẽ có hai ba người đen đuôi bị vài tia lôi tâm xẹt ra từ lưới sét đánh trúng, loạng choạng rơi xuống từ giữa không trung, tuy có đồng môn cứu giúp, nhưng loại cảm giác mà thân thể lẫn linh hồn co giật, đau tới sống không bằng chết này, nhất định sẽ in sâu trong lòng họ, sau này đừng nói nhắc tới lôi kiếp, dù chỉ thấy mưa giông sấm sét bình thường thôi cũng làm họ hãi hùng tới chết.

Mộ Thập Tam không cảm được nhếch môi cười, nhưng theo sau đó là tiếng than nhẹ. Thăng tiên kiếp không dễ độ, chẳng những để chỉ uy lực của nó, mà thời gian ba ngày ba đêm kéo dài liên tục cũng đủ biến thành cơn ác mộng khiến người tu tiên nhắc tới phải biến sắc. Nghe nói có vài người rõ ràng có hy vọng độ kiếp thành công, thế nhưng tâm trí thiếu kiên định, cầm cự qua hai ngày đã không chịu nổi sự đau đớn quằn quại mà tự sát.

Đương nhiên, trên đời này không có vấn đề gì là không có hướng giải quyết. Nếu như có thể tề tựu trên trăm loại linh dược quý hiếm, luyện được độ kiếp hoàn có thể làm tê liệt đau đớn, thì lôi tâm đánh vào thân sẽ giảm bớt đau đớn đáng kể.

Khéo thay, hẳn có món đồ chơi này!

Mộ Thập Tam mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một bình sứ chế từ huyền ngọc ngàn năm, trong bình có hai viên đan dược hình vuông lục sắc. Hắn nhặt một viên bỏ vào miệng, viên còn lại cất vào ngực, giữ lại cho sau này Hàn Ngâm dùng độ kiếp. Xem ra, Giang Cầm Sinh cũng làm

được một chuyện tốt, bên trong Tương Ly điện giấu khá nhiều thứ hay ho, độ kiếp hoàn này chính là một trong số đó.

“Độ kiếp hoàn này hình như là ta luyện ra.” Đúng lúc này một giọng cảm khái vang lên: “Cũng may mà Giang Cầm Sinh tập hợp được nhiều linh dược quý hiếm, có điều hăn tính hết được mọi thứ, nhưng lại không tính được mình không có mạng thành tiên.”

Mộ Thập Tam ngược mắt nhìn lên, Vệ Minh đứng một mình trong sân, nhìn hăn với ánh mắt pha chút ưu thương.

“Vệ chương môn.” Hăn bật cười: “Ngài muốn ở lại độ kiếp theo ta à?”

Vệ Minh cười khổ đáp: “Miễn đi, ta chỉ có một viên độ kiếp hoàn do năm đó Giang Cầm Sinh làm quà tạ ơn, không phí của tới mức đập hư nó đâu.”

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Chương môn ở lại là có lời muốn nói?”

Vệ Minh khẽ gật đầu: “Ta chỉ muốn hỏi người một câu, trước đó người nói với Chúc Vân câu gì mà khiến hăn phải thú nhận âm mưu?”

“Cái này ư.” Mộ Thập Tam tức cười: “Ta cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ nói cho hăn biết là ta nói dối.”

“Nói dối chuyện ăn Chuyển Dung đan vào, khớp xương sẽ biến thành màu hoàng kim sao?”

“Không sai.”

“Cho nên bất luận hăn có ăn không, một nhát kiếm kia của Hạ Sát cũng sẽ khiến hăn bị định tội, thay vì nhận tội sau khi ăn quả đắng, thì chi bằng thú nhận thẳng thắn còn hơn?”

Mắt Mộ Thập Tam lóe lên: “Có lẽ ý định ban đầu của hãn là muốn nhận tội, có điều bị ép khai ra sau khi nếm chút vị đắng sẽ dễ tin hơn chăng.”

Vệ Minh ngấn ra, cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát mới bật cười: “Thừa giáo!”

Kỳ thật ăn Chuyển Dung đan vào sẽ không khiến khớp xương đổi màu, người chuyên về luyện dược như y biết rõ điểm này, trong lòng mới thắc mắc, muốn tìm Mộ Thập Tam hỏi cho rõ ràng, sợ mình bỏ qua một phương thuốc khác. Lúc này giải tỏa xong nghi vấn, tâm trạng y cũng thoải mái hơn, không nói thêm lời nào, ôm quyền với Mộ Thập Tam rồi phi kiếm vút đi.

Mộ Thập Tam đưa mắt nhìn về hướng chân trời nơi Vệ Minh biến mất, lát sau một tiếng nổ long trời lở đất vang lên trên đầu hãn, ngay sau đó tấm lưới sét đi đùng như rơi xuống cùng một lúc, cấp tốc chụp lên người hãn.

~ Hết chương 158 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Ma Cao Một Trượng

Ma cao một trượng

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm bay ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của thiên kiếp mà lòng rối bời như tơ, cô biết rõ Mộ Thập Tam sẽ không tự tìm đường chết, thế nhưng độ kiếp là thứ không có định số, chuẩn bị chu đáo hơn cũng có xác suất thất bại, huống chi hãn ứng kiếp trong trạng thái sức lực hao tổn, không ở đỉnh cao phong độ, cho nên nguy hiểm càng tăng thêm mấy phần.

Có điều lo lắng cũng chẳng giúp được gì, hiện nay thứ duy nhất mà cô có thể làm được chính là đi tới địa điểm ước hẹn với hãn, kiên nhẫn chờ hãn độ kiếp trở về.

Hãn sẽ trở về, đây là việc không cho phép thương lượng, cũng tuyệt đối không có ngoại ý muốn!

Hàn Ngâm căn nhắc giữ vững niềm tin này, ép bản thân vượt lo lắng sang bên, chuyện cô cần làm còn rất nhiều, không thể để buồn lo vô cớ làm rối loạn.

Mộ Thập Tam nói: Nàng biết tới đâu chờ ta mà.

Phải, cô biết, vì nơi hai người từng đi qua mà người ngoài không biết, chỉ có sơn cốc nhỏ vô danh họ mới rời khỏi sáng nay thôi, vừa hay nó nằm

ngoài phạm vi thiên kiếp. Cô nhìn quanh quất một hồi, nhận ra không có ai theo dõi, bèn điều khiển Xích Ly đổi hướng, bay tới sơn cốc nhỏ kia.

Một lần nữa chạm chân lên bùn đất của sơn cốc vô danh này, Hàn Ngâm khẽ thở dài một hơi.

Nơi này cũng như trước khi họ đi khỏi, cũng suối chảy róc rách, cũng hương hoa thơm ngào ngạt, chỉ thiếu mất hình bóng của Mộ Thập Tam, cũng không còn bầu không khí ngọt ngào ấm áp, chỉ còn sự yên tĩnh khiến lòng người hốt hoảng.

Hàn Ngâm đứng lặng hồi lâu mới bắt đầu sục sạo khắp sơn cốc, nhưng không tìm được sơn động thiên nhiên mà cô cần, đành phải chọn một vách núi mọc đầy dây leo, sau đó dùng đầu ngón chân đá đá chân vách núi, ra lệnh cho Thổ Linh trư: “Từ đây, đào chếch xuống cho ta!”

Đào cái đầu! Trải qua một trận đại chiến thót tim thót gan xong, bây giờ Thổ Linh trư chỉ muốn ngủ cho đã thôi, chưa kể nó dựa vào khứu giác nhạy bén là biết tổng ở đây chẳng có linh thạch hay linh khoáng gì ráo, nó không hiểu nổi Hàn Ngâm hạ lệnh này là ý gì, chỉ liếc cô một cái, rồi bất động giả chết.

Nếu là heo, thì không thể trông cậy đầu óc nó thông minh ra được.

Hàn Ngâm không giải thích thêm, ném cây củ cải cho nó, quay người nói: “Ta muốn đào một cái hố sâu rộng ba trượng, đào xong trước hừng đông thì được thưởng đồ ăn ngon, ăn tới no căng mới thôi. Còn đào không xong hả, người cứ chờ ba tháng gặm củ cải đi.”

Một câu này còn có ích hơn bất cứ lời giải thích lê thê nào, Thổ Linh trư lập tức gồng mình lên, tợp vài cái đã gặm sạch cây củ cải, sau đó tung ra hết tài năng cắm đầu vào đào hầm. Chẳng qua bụng nó toàn suy nghĩ xấu, ra sức làm việc nhưng vẫn rửa thầm, ác ý tưởng tượng mình đang đào mộ phần cho Hàn Ngâm.

May mà Hàn Ngâm không có thói quen rình suy nghĩ của linh thú, giao việc cho Thổ Linh trư xong thì ngửa mặt nhìn bầu trời đỏ sẫm và tia sét chông chát phía đằng xa tới nghệt người, không thì Thổ Linh trư có khả năng phải gặm củ cải tròn một năm.

Đầu óc của Hàn Ngâm sáng suốt vô cùng, cô không theo đuổi sự lo lắng vất vả lắm mới dẫn xuống được lại đang dâng lên lần nữa, khi nhìn thấy trên bầu trời lướt qua kiếm quang ngang dọc, lôi quang đằng xa cũng bắt đầu nổ mạnh, cô chỉ cần rằng thu hồi tầm mắt, quan sát thật kỹ khung cảnh quanh mình.

Nơi cô đặt chân là một góc hẻo lánh trong sơn cốc nhỏ, cây cỏ sinh sôi rất tươi tốt, che lấp đi phân nửa cơ thể cô, nơi Thổ Linh trư đào đất càng bị ngăn trở kín kẽ hơn, không tới gần thì chắc chắn không nhìn thấy.

Đây chính là điều cô mong muốn, một nơi an toàn có thể cho cô và Mộ Thập Tam nấu mình. Vì sau khi trải qua trận chiến vừa rồi, cô biết rõ mình và Mộ Thập Tam đã biến thành đối tượng diệt trừ của một phận tiên môn, mà rơi vào tay Ma môn cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì cho cam, có thể nói họ đang ở trong tình thế nguy hiểm cực độ, tạm thời ẩn núp chính là lựa chọn sáng suốt nhất hiện tại.

Nhất là lúc này Mộ Thập Tam đang độ kiếp, dù hẳn có thể sống qua thiên kiếp thì thể lực và linh lực cũng sẽ tiêu hao cực lớn, không hợp trốn đông trốn tây để tránh truy sát, do đó tìm một nơi để hẳn hồi phục nguyên khí là hết sức quan trọng.

Đương nhiên chỉ đào một cái hố dưới chân vách núi thôi vẫn chưa đủ, Hàn Ngâm bèn gọi Tào Hóa Kim Tiên ra: “Đem linh thạch giao hết ra đây cho ta.”

Tài Bảo đại gia làm bộ làm tịch: “Linh thạch nào, người giao linh thạch cho ta bao giờ?”

“Đừng có giả ngu.” Hàn Ngâm than thầm, sao linh thú với pháp bảo của cô đều khó ưa thế này hả, không có lấy một tên nghe lời?

Cô xòe tay ra nói: “Lúc này tiên môn ác chiến, người nuốt không ít phi kiếm với phù khí pháp khí cấp thấp, mấy thứ đó không có tác dụng gì lớn, nhưng nguyên liệu rải ra lại khá nhiều, nhất là linh thạch, hầu như trên mỗi thanh phi kiếm đều khảm hai viên, đừng nói với ta người không có.”

Tài Bảo đại gia bị cô nói trúng tim đen, đành phải hừ một cái hậm hực, bất đắc dĩ nôn ra cho cô một nắm linh thạch to nhỏ có đủ.

Hàn Ngâm nhận linh thạch, sau đó dựa vào trí nhớ và địa hình chung quanh để bày ra trận pháp ẩn nấp và phòng ngự đơn giản. Dĩ nhiên cô không quên đạo lý thỏ khôn có ba hang, nên đã tìm thêm hai nơi ẩn nấp thích hợp ở gần đó, đánh dấu xong thì chờ lát nữa gọi Thổ Linh trư tới đào. Nếu có dư thời gian, còn có thể bảo nó đào một lối đi nối liền ba chỗ này, như vậy lỡ lối ra bị chặn mất thì cũng không tới mức bó tay chịu trôi.

Tới khi làm xong mọi thứ thì trời đã sụp tối, nhưng bên hướng biển Vân Vụ, bầu trời vẫn đỏ như nhò máu, lôi điện tích tụ ở đó chẳng những không có dấu hiệu yếu đi, trái lại còn nổ ra dữ tợn hơn, điều này chứng tỏ uy lực của thiên kiếp đang tăng lên từng tầng, nó khiến đáy lòng thoáng yên ổn của cô lại bị che phủ một tầng mây đen.

Năng suất làm việc của Thổ Linh trư còn nhanh hơn cô tưởng tượng, hiện tại nó đã đào ra được một cái hố sâu ba trượng dưới chân vách núi. Cô thò người vào kiểm tra thử, thấy chỗ này đã đủ rộng, bèn cho Thổ Linh trư ít thức ăn, bảo nó nghỉ dưỡng sức một lát, còn cô thì lấy giấy và bút mực từ túi Càn Khôn ra, quyết định viết một bức thư cho nhóm Lệ Thanh Hàn.

Khi sắp đặt bút viết, cô lại phân vân, cảm giác như có ngàn lời muốn gửi gắm vào con chữ, nhưng tới khi định viết lại cảm thấy không có bất cứ từ ngữ nào có thể diễn tả được cõi lòng phức tạp của mình lúc này.

Đối với La Cẩn, cô đã rước lấy phiền phức lớn cho Cửu Huyền, đối với Lê Thanh Hàn, cô cãi lệnh sư, đối với Lạc Vân Khanh, cô phụ kỳ vọng của hắn. Nhưng dù cô có lỗi với họ, cuối cùng họ vẫn chìa tay ra giúp đỡ cô.

Hàn Ngâm ngồi thờ ra lâu thật lâu, cuối cùng quyết định từ bỏ, lúc này có nói gì cũng vô ích, cô nên cất giấu sự hồ thẹn này vào lòng, chờ ngày gặp lại đích thân nói thì tốt hơn.

Cô hy vọng có thể nhanh chóng giao lại vị trí Tông chủ Ngũ Hành tông, rồi lại được La Cẩn xếp vào môn tường của Cửu Huyền, dù chỉ một cái tên, không thể trở về thì cô cũng mãn nguyện. Cô biết bản tính của Lê Thanh Hàn hiếu thắng, cách báo đáp vị sư phụ này tốt nhất chính là nỗ lực tu tiên, không để cho y mất mặt, ít nhất không được thua kém đệ tử của Tổng Việt, để tránh cho vị sư bá này mang sự bất tài của cô ra để cười nhạo y.

Về phần Lạc Vân Khanh...

Hàn Ngâm rất rõ, từ giây phút hắn dắt tay cô bước lên núi Cửu Huyền tới nay, hắn luôn cố hết sức trải ra một con đường bằng phẳng dưới chân cô mà không cần bất cứ sự báo đáp nào, hắn muốn cô sống đường đường chính chính, vui vẻ bình an, cho dù tu tiên không thành thì cũng không lầm đường lạc lối như Tô Tinh Trầm.

Cô thầm thở dài một hơi, đức hạnh của bản thân ra sao chính cô hiểu nhất. Cô không thích đau khổ ử dột tự tìm phiền não, chỉ cần Mộ Thập Tam có thể vượt qua kiếp nạn này thì cô nhất định sẽ sống vui vẻ bình an. Thế nhưng đời này cô chưa từng hy vọng mình có thể biến thành người quang minh chính trực, ngẩng đầu cúi đầu không thẹn với trời đất như sư huynh. Cô chỉ có thể cố hết sức bớt lừa gạt, bớt dối trá, bỏ đi thói xấu bị luyện thành từ nhỏ, đương nhiên điều kiện tiên quyết đối phương phải là người tốt...

Nghĩ tới đây, mặt cô bỗng hơi nóng lên vì xấu hổ, cảm thấy mình lại dở hơi xấu, bởi vì chỉ mới dự định làm người chính trực theo kỳ vọng của Lạc Vân Khanh thôi, mà cô đã ra điều kiện bớt một thêm hai! Được rồi được rồi, người không đụng ta, ta không chạm người. Nếu sau này người khác không trêu vào cô, thì cô sẽ không dở hơi trêu xấu với họ là được chứ gì. Nếu người ta chọc tới cô, không quá đáng lắm thì cô sẽ nhin, thế được chưa?

Cả ngày mệt mỏi gần như đã rút cạn sức lực của cô, bây giờ suy tư tâm sự, làm tâm trạng cô thoáng thả lỏng. Hàn Ngâm cảm thấy mí mắt có hơi cay cay nặng nặng, thật buồn ngủ. Đây là chuyện tốt, lúc ngủ thời gian trôi qua sẽ nhanh hơn, cô không cần phải thấp thỏm vì Mộ Thập Tam nữa, vả lại cô cũng cần nghỉ ngơi cho lại sức, kéo sau này xảy ra chuyện bất ngờ thì cô lại không có sức để ứng phó.

Cô cố chống lại cơn buồn ngủ, hay là viết một chữ “An” lên giấy, truyền cho Hiên Viên Dạ. Cô biết Hiên Viên Dạ nhận được thư sẽ nói cho Phương Dữ, Phương Dữ sẽ kể cho Lạc Vân Khanh, Lạc Vân Khanh sẽ báo cho Lệ Thanh Hàn...

Còn chưa nghĩ hết, Tụ Quang thuật trong lòng bàn tay cô đã tắt phụt, cơ thể lệch đi, ngã ra đất chìm vào giấc ngủ say. Chẳng biết khi ngủ cô có nằm mơ hay không, và nếu có mơ thì e rằng cũng là ác mộng, vì ngay khoảnh khắc cô mất đi ý thức, Thổ Linh trư đang nhai đồ ăn chớp chép cũng lăn ra đất theo.

Tài Bảo đại gia hóa thân thành đồng vàng trong ngực cô bấy giờ mới phát hiện ra điều bất ổn, nhưng đương nhiên ông tướng này sẽ không nhảy ra làm anh hùng cứu chúa khi chưa biết rõ tình hình, về phần sống chết của Thổ Linh trư thì càng chả liên quan gì tới hắn. Thế là hắn thu lại ánh sáng, dán chặt vào người Hàn Ngâm, không ừ hử tiếng nào, giả bộ như bản thân là một đồng vàng thật.

Kỳ quái là bốn phía đều như thường, qua hồi lâu cũng chẳng có động tĩnh gì. Tài Bảo đại gia chờ hoài chờ mãi, cuối cùng hết nhịn nổi bèn nhảy ra ngoài điều tra thử, đúng lúc này chợt nghe bên ngoài vọng vào tiếng cây cỏ loạt soạt, hình như có người đang lướt tới đây xem xét, sau đó mới vang lên tiếng nói chuyện: “Hoa trưởng lão, đệ tử tiên môn này đã trúng nhện độc Mê Hương, bất tỉnh nhân sự.”

Hoa trưởng lão! Nhện Mê Hương!

Vừa nghe thấy câu này, Tài Bảo đại gia lập tức kêu khổ thấu trời. Nhóc tì Hàn Ngâm này ra cửa không tra hoàng lịch à, sao mới chạy trốn khỏi tay Tiên môn đã bị Ma môn tóm được rồi hả! Hơn nữa Ma môn cũng quá ác độc, lại dùng nhện Mê Hương để đối phó cô. Đó là loại nhện độc hiểm thấy sống trong Điệp Huyết cốc như chuột Phệ Cốt Toàn Tâm. Nó không tính là linh thú, hình thể lại cực kỳ nhỏ bé, chẳng lớn hơn con kiến bao nhiêu, nên rất khó bị phát hiện. Nhưng loại nhện độc này nhỏ thì nhỏ, tơ nó nhả ra lại mang theo cự độc, chỉ cần một sợi tơ dính lên da là có thể khiến kẻ đó ngủ say tới chết, bất kể bên ngoài kích thích thế nào, dù dao cắt hỏa thiêu cũng sẽ không tỉnh dậy.

Dĩ nhiên quả quyết dày có móng tay nhọn, nhện độc Mê Hương cũng không phải hoàn toàn không giải được, nhựa tiết ra từ cổ Phản Hồn trong Điệp Huyết cốc có thể giải độc. Nhưng bây giờ đã rơi vào tay địch, cách xa ngàn dặm như thế, ai có thể lấy được nhựa cổ Phản Hồn để giải độc cho Hàn Ngâm đây!

Tài Bảo đại gia sâu não khôn kế, cảm giác mạng mình thật là đen, theo hai người chủ nhân đều đen ời là đen. Không có số ần cư thế ngoại bế quan tu luyện rồi phi thăng thành tiên, trái lại người này còn dính nhiều thị phi hơn người kia, làm hắn cũng không được sống yên, lúc nào cũng phải nơm nớp đề phòng, không biết một khắc sau sẽ rơi vào tay ai nữa.

~ Hết chương 159 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Sự Dịu Dàng Biến Thái

Sự dịu dàng biến thái

Edit: Yunchan

Lúc Hàn Ngâm chìm vào giấc ngủ là đêm tối, khi thức giấc, vẫn là đêm tối.

Cô mở mắt ra thấy bầu trời đêm sâu hút, rải đầy trong lòng nó là ánh sao lấp lánh như bảo thạch, khiến cô chờ ra một thoáng, tới khi tỉnh táo lại mới nhớ ra mình và Thổ Linh trư ngủ trong động, tìm phút chốc chùng xuống, tức tốc trở người ngồi dậy, lúc này cô mới phát hiện mình đang nằm trên nhuyễn tháp.

Không sai, chính là nhuyễn tháp, một chiếc nhuyễn tháp đặt trong vùng hoang dã.

Trên tháp lót tấm đệm gấm thật dày, chạm vào mềm mại như tơ, còn phả ra mùi hương thơm ngát.

Bấy nhiêu vẫn chưa đủ kỳ dị, thứ kỳ dị hơn chính là ở cách tháp nửa trượng còn kê một chiếc bàn kiểu dáng trang nhã, trên bàn đặt điểm tâm và trà cụ tinh xảo, có cả một ngọn đèn dạ minh châu khắc hoa, một thanh niên tuấn tú đang ngồi bên bàn, cầm chén trà mỉm cười nhìn cô, ánh mắt hân như sắc núi sau cơn mưa, phủ đầy hơi nước dịu dàng.

Hàn Ngâm sững ra giây lát, sau đó hốt hải ngược mắt nhìn lên bầu trời xa xăm, thấy thiên kiếp vẫn đang tiếp diễn thì biết mình không bị chuyển đi nơi khác mà vẫn đang ở trong sơn cốc nhỏ vô danh, có điều tâm trạng cô vẫn chưa thư giãn được, vì ngay sau đó cô nhận ra xiêm y trên người mình đã bị thay, pháp bảo và túi Càn Khôn này nọ đều biến mất tất tần tật, tới Xích Ly giấu tạm trong ống tay áo cũng chẳng thấy tăm hơi. Đáng sợ hơn là toàn thân cô rũ rượi đuối sức, linh khí bên trong đan điền chẳng biết xảy ra chuyện gì mà lại không vận hành được chút nào!

Gặp phải tình cảnh này, tới người luôn bình tĩnh xử lý mọi việc như Hàn Ngâm sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Thanh niên kia thu hết mọi hành động của cô vào tầm mắt, nụ cười trên môi càng dịu dàng hơn: “Sao mới đó đã tỉnh rồi? Ngủ thêm một lát đi, trời vẫn chưa sáng đâu.”

Giọng của hắn hết như nụ cười trên môi, ấm áp như nắng. Nếu bây giờ Hàn Ngâm mất trí nhớ, nói không chừng sẽ nghĩ hắn là bằng hữu đang quan tâm mình cũng nên, tiếc là Hàn Ngâm không mất trí nhớ, sau một hồi nằm bất tỉnh hình cô cũng dần bình tĩnh lại, tuy biết thẳng nhãi trước mặt mình này chẳng phải hiền lành gì, nhưng trên mặt cô vẫn mỉm cười: “Không cần, ta tỉnh ngủ rồi.”

Cô vừa nói vừa đi tới cạnh bàn ngồi xuống, tiện tay nhắc ấm trà lên rót cho mình một chén, rồi nhón bánh trong hộp điểm tâm, ăn miếng bánh uống miếng nước, điệu bộ tự nhiên cứ như cô mới là chủ nhân ở đây vậy.

Thanh niên kia nhìn cô chăm chăm có vẻ rất hứng thú: “Những món điểm tâm này mùi vị thế nào?”

“Chả ngon lành gì.” Hàn Ngâm hoàn toàn không có tính tự giác ăn đồ người miệng mềm, còn phê bình với giọng ghét bỏ: “Bánh hạch đào chưa

đủ xộp, còn chưa cạo sạch vỏ, làm nhai cứ nghe cồm cộp, hải đường tô thì ngọt tới phát ngấy, cứ như đang ăn đường.”

Cô thế này là đang rắp tâm đâm chọt, nói quàng nói xiêng thôi, chứ thật ra cũng không khó ăn tới nỗi đó.

“Thế thì thật vô lễ với khách quý.” Thanh niên kia đã không giận thì chớ, trong mắt còn hiện lên vẻ áy náy dịu dàng, đoạn giơ tay lên vỗ nhẹ hai cái.

Trong giây lát, một tiếng kêu thảm thiết xé toạc bóng đêm tĩnh lặng, ngay sau đó một bóng người lướt tới trong đêm tối, đưa một chiếc đĩa lên bàn họ.

Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, trên đĩa máu me đầm đìa, một đôi tay trắng nõn nằm im lìm ở giữa đĩa.

Biến thái!

Hàn Ngâm chỉ nhìn lướt qua, dạ dày đã quặn lên.

Thanh niên kia vẫn giữ nét mặt thản nhiên, còn mỉm cười, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: “Đầu bếp tạm thời từ chối không đáng tin, ngay cả món điểm tâm đơn giản cũng không làm nổi, chúng tôi có giữ lại tay cô ta cũng vô dụng, chi bằng chặt bỏ để tạ tội với quý khách.”

Đây mà là xin lỗi sao, là uy hiếp trắng trợn mới đúng!

Hàn Ngâm lập tức hiểu ra ngụ ý của hắn, đó là cảnh cáo cô nên ngoan ngoãn một chút, đừng nên cố ý khiêu khích mượn cớ sinh sự, nếu không hắn không ngại giết vài người để lập uy, hơn nữa còn muốn cô nhớ kỹ, những người này chết là tại cô!

Hiểu ra điều này, trong lòng cô nhất thời bùng lên cơn phẫn nộ.

Quả thật, Hàn Ngâm sẽ không tự dẫn vật mình vì sự không hay không biết của bản thân và sự tàn nhẫn của kẻ khác, nghĩ mình có lỗi bao nhiêu với người bị chặt tay. Nhưng thái độ coi thường mạng người và cường thế không có phép làm trái ý của đối phương lại khiến cô căm ghét cùng cực. Cô rất muốn ném chén trà trong tay vào bản mặt cười dịu dàng của tên biến thái này, rồi quăng hẳn xuống đất dùng đế giày chà đạp, sau đó tát cho mấy chục cái bạt tai.

Và sự thật là, cô đã ném chén trà, tuy tay chân mất sức không ném trúng mục tiêu, nhưng chuyện này hoàn toàn không cản được cô đập bàn chửi bậy: “Hoa Lộng Ảnh, người đường đường là một vị trưởng lão của Ma môn, sao lại keo kiệt bủn xỉn tới mức độ này hả, ăn hai miếng điểm tâm của người, người đã chặt một đôi tay đặt trước mặt ta phá hỏng khẩu vị của ta, bây giờ ta ngứa mắt người, vậy người có nên tự tôi mình ra chém đầu hay không hả!”

Cô đoán không sai, người thanh niên có nụ cười dịu dàng này chính là trưởng lão Ma môn Hoa Lộng Ảnh. Thật ra chuyện này rất dễ suy luận, người tiên môn dù có đáng tởm hơn nữa cũng không tàn nhẫn tới mức này, mà cô lại biết một vị trưởng lão Ma môn khác tên là Mật Hạt có cùng giới tính với mình, từ đó suy ra người trước mắt này trừ Hoa Lộng Ảnh ra thì chẳng còn ai vào đây nữa.

Bị đoán trúng thân phận chẳng có gì ngạc nhiên, thứ khiến Hoa Lộng Ảnh bất ngờ là cô đang trong tình thế bất lợi, đối mặt với sự uy hiếp như vậy mà vẫn dám ném chén trà vào hắn!

Hắn giơ tay cản ma vệ lướt tới sau lưng Hàn Ngâm kê đao lên cổ, nhìn vào tay cô, mỉm cười: “Không hổ là người khẩu chiến với tiên môn, khiến mấy tên lão gia ra vẻ đạo mạo bị mắng tới á khẩu. Nhưng người nên biết rõ ta khác với bọn chúng, chẳng lẽ người không sợ ta cho người chặt tay người, khoét mắt người, rút lưỡi người, cho người sống không bằng chết hay sao?”

Sợ! Rất sợ!

Nhưng không có nghĩa là cô sẽ răm rắp nghe lời, huống chi nếu không nắm chắc bảy tám phần, biết hẳn không làm vậy, thì cô đã không trở mặt với hắn ngay lập tức. Bây giờ chén đã ném, người cũng đã mắng, hiểm khi nào được làm hảo hán thế này, dĩ nhiên cô phải cứng cỏi tới cùng, nhìn hắn khinh miệt, quát: “Cứ tự nhiên!”

Người có khát vọng muốn nắm mọi thứ trong tay như Hoa Lộng Ảnh lại bị mạo phạm tới quyền uy tuyệt đối, làm hắn híp mắt lại, có một thoáng thật sự nổi lên sát tâm. Nhưng chẳng mấy chốc hắn đã bật cười, đưa mắt ra hiệu với ma vệ, ma vệ lập tức thu đao lại, gom chiếc đĩa đựng tay người và mảnh vỡ chén trà trên đất lui xuống.

“Hà tất phải nói dối để thử giới hạn của ta chứ.” Giọng Hoa Lộng Ảnh dịu dàng như nước: “Người biết ta không nỡ mà, dù có muôn ngàn cách khiến người ta sống không bằng chết, nhưng ta cũng chỉ dùng với người khác, chứ nỡ nào làm người bị thương.”

“Đủ rồi, có vài chuyện ta với người đều biết rõ, tốt nhất thì người nên nói trắng ra đi, đừng có giả bộ thâm tình ngoài mặt, lòng dạ thì ác tâm âm thầm uy hiếp ta.” Hàn Ngâm quyết định nói thẳng vào chủ đề chính: “Ta không quan tâm tới sống chết của những người ta không quen biết, đừng nói người chém một đôi tay, dù giết hết chúng sinh thiên hạ, thì ta cũng chẳng thêm nhieu mày râu, chỉ bằng người nói thẳng cho ta biết, người làm gì linh thú của ta rồi hả!”

Cô không cảm ứng được bất cứ suy nghĩ gì của Thổ Linh trụ, nên có hơi lo lắng.

“Người nói con heo này sao?” Hoa Lộng Ảnh cười mỉm, bắt con heo đen nhỏ còn đang ngủ say như chết dưới chân, quăng bịch lên bàn: “Ta

đang nghĩ xem nên hầm canh hay làm thịt kho tàu, chỉ bằng người quyết định thay ta đi?”

Tên biến thái này có khát vọng thao túng quá mạnh mẽ, nói câu nào cũng chẳng thoát nổi uy hiếp.

Hàn Ngâm kệ xác hăn, chỉ hỏi: “Xích Ly đâu?”

“Con cá chạch nhỏ đó à.” Hoa Lộng Ảnh tỏ ra tiếc hận: “Đúng là trơn như cá chạch, ta còn chưa kịp làm gì thì nó đã bay khỏi tay áo người, bỏ người chạy thoát mất rồi.”

Hàn Ngâm biết tốc độ của Xích Ly, nếu như nó tìm được cơ hội đào tẩu thì quả thật không dễ bắt lại. Cô thầm thở phào một hơi, không hỏi tiếp pháp bảo, pháp khí và túi Càn Khôn của mình ở đâu, vì có hỏi Hoa Lộng Ảnh cũng không trả lại cho cô. Cô chỉ thò tay đẩy đẩy Thổ Linh trư, sau đó chuyển sang néo, nhưng làm cách nào cũng không đánh thức được nó.

Ánh mắt Hoa Lộng Ảnh mang theo vẻ thương thức: “Đừng phí sức, nó trúng độc của nhện Mệ Hương, không có thuốc giải thì dù có mổ sống nó cũng không tỉnh lại đâu.”

“Người cũng dùng thứ đó để đối phó ta sao?” Hàn Ngâm nhướn mày: “Vậy là, người đã cho ta uống thuốc giải?”

“Không sai.” Hoa Lộng Ảnh châm trà, đáp: “Người từng ăn linh quả tị độc nào đó đúng chứ, nếu không dù ta có đút thuốc giải cho người, thì cũng phải tới hừng đông người mới tỉnh lại được.”

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới câu hỏi của hăn, chỉ nhìn hăn chăm chăm nói: “Làm sao người tìm được ta, còn hạ độc mà ta không hay không biết?”

Vấn đề này cô nghĩ cỡ nào cũng không ra, vì rõ ràng cô làm việc rất cẩn thận, không phát hiện bị ai theo dõi, sơn sọc này cô cũng đã lục soát mấy lần, không thấy dấu chân người. Huống hồ muốn hạ độc cô thì ít nhất cũng phải tới gần cô trước, nhưng từ đầu tới cuối cô đều không cảm giác được chung quanh có sự dao động linh khí nào, Xích Ly có tu vi cao hơn cô bảo đảm cũng không nhận ra, không thì nó đã cảnh báo cho cô rồi.

Hoa Lộng Ảnh cười cười: “Không thấy chuyện người hỏi quá cơ mật ư, nếu nói cho người biết rồi, lần tới ta phải đối phó với người thế nào đây?”

Quá tò mò!

Hàn Ngâm nhìn hắn không chớp mắt lấy một lần, muốn lần ra chút manh mối từ mắt hắn, nhưng chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì. Hoa Lộng Ảnh cũng không tránh né ánh mắt của cô, còn nhìn lại cô với ánh mắt nhu tình, nếu ai không biết nhìn thấy, còn tưởng hai người họ đang tình chàng ý thiếp cũng nên!

Đúng lúc này một cơn gió đêm mang theo mùi hoa thối thốc tới, ban đầu Hàn Ngâm không để ý, sau đó chợt nhận ra trong gió phảng phất một mùi hương thanh nhã ngọt ngào rất khác thường, dễ chịu tới mức khiến người ta không cầm lòng được phải hít vào thật sâu. Cô kiểm tra hướng gió, rồi đột nhiên bừng tỉnh, đây không phải mùi hoa thiên nhiên, mà là khí tức tỏa ra từ người Hoa Lộng Ảnh, rất nhạt, nhưng hương hoa tự nhiên hoàn toàn không lẫn át được nó.

Tiếng lòng của Hàn Ngâm như bị gảy nhẹ, cô cười ngẩn ngơ, nhẹ giọng hỏi: “Hoa Lộng Ảnh, trên người người ướp hương gì thế? Dễ chịu thật.”

Ánh mắt Hoa Lộng Ảnh lóe lên, rồi hắn bỗng mỉm cười, cất giọng trêu chọc cô: “Trước nay ta không huân hương, nếu người thấy mùi hương của

ta dễ chịu, thì chi bằng bỏ Mộ Thập Tam đi theo ta, ta nhất định sẽ đối xử với người thật tốt, hẳn có thể làm cho người thứ gì thì ta cũng làm được cho người thứ đó.”

“Thật sao?” Nụ cười trên mặt Hàn Ngâm vụt tắt, cô lạnh lùng nói: “Một người tới tim còn không có thì lấy gì để cho ta? Thôi làm bộ làm tịch đi, người chỉ có thể trêu ong ghẹo bướm thôi, chút tài vật này mà đòi lừa gạt ai!”

Bốn chữ “Trêu ong ghẹo bướm” này cô nghiêng rất chặt, phát ra cực rõ ràng.

Hoa Lộng Ảnh sức nhận ra cô vừa moi ra được thủ đoạn lần theo dấu vết của mình, sâu trong đáy mắt dịu dàng lóe lên sát ý lạnh lẽo tới khôn cùng, nhưng sát ý này chỉ thoáng qua tích tắc, ngay sau đó hẳn lại mỉm cười: “Hợp tác với ta đi, người là người thông minh, biết ta sẽ không để người thua thiệt. Chỉ cần người và Mộ Thập Tam đồng ý quy thuận ta thì tương lai người và tài nguyên của Ma môn đều có thể mặc cho người sai khiến và sử dụng, người vẫn có thể cùng tu tiên với Mộ Thập Tam, không ai có thể chia rẽ các người, chúng ta làm theo nhu cầu, không ai xâm phạm ai, thế nào?”

~ Hết chương 160 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Không Cho Phép Phản Bội

Không cho phép phản bội

Edit: Yunchan

Ma môn đã là rắn mất đầu rất lâu rồi.

Điều đó không phải ám chỉ hai trưởng lão hiện tại không có năng lực tiếp nhận ngôi Ma chủ, mà vì họ có sở trường và cũng có khuyết điểm, tổng hợp lại thực lực ngang nhau, không thể trở hết tài năng để đánh bại đối thủ. Thế nên mới tạo thành cục diện giằng co như hiện tại.

Ví như Hoa Lộng Ảnh, ưu thế của hắn là bày mưu tính kế, hành sự quyết đoán, nhưng lại có tính tàn nhẫn trời sinh, dùng thủ đoạn vô cùng thâm độc. Thường thì một khắc trước còn mỉm cười hiền hòa, nhưng một khắc sau đã bắt người sống không bằng chết, ấy cho nên hắn có uy tín nhưng lại khó đắc nhân tâm.

So ra, Mật Hạt Nhi có tính phóng khoáng trời sinh lại nhận được nhiều sự hoan nghênh hơn hắn. Phải tội cô ta cũng có khuyết điểm rất lớn, đó chính là thích mỹ sắc, trông thấy nam tử vẻ ngoài đoan chính thì sẽ đùa giỡn đôi câu, còn nếu đối phương tuần tú thì bi kịch rồi, cô sẽ lấy sắc đẹp và quyền lực để dụ dỗ, thêm vào chút thâm tình. Nếu đối phương không dao động, cô sẽ lộ ra mặt bá đạo của mình, không nói không rằng đập cho bất tỉnh, rồi tha luôn lên giường.

Thủ đoạn đáng sợ này của Mật Hạp Nhi nếu chỉ dùng để đối phó với tiên môn thì chẳng còn gì tốt hơn, nhưng đáng là cô thường xuyên bị sắc làm mê muội đầu óc tới nỗi không phân biệt được địch ta, khiến cho những Ma tu có tướng mạo xuất chúng mà có lòng tự trọng không muốn làm nam sủng của cô ta cảm thấy bất an. Có một khoảng thời gian thậm chí còn thịnh hành trào lưu che mặt xuất môn, vì sợ lọt vào mắt của Mật Hạp Nhi.

Thế nhưng, người tu ma cũng như tu tiên, hơn phân nửa đều có cốt cách thanh kỳ, khí chất xuất chúng, tướng mạo chẳng kém cạnh gì người tu tiên, thế mới thấy người gai mắt Mật Hạp Nhi cũng chẳng phải số ít.

Tổng hợp hai nguyên nhân trên, hai vị trưởng lão này kiềm chế lẫn nhau, gió đông gió tây chèn ép nhau bao nhiêu năm trời. Mọi người Ma môn đứng ngoài nhìn vào, bao gồm cả người trong cuộc là Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạp Nhi, tất cả đều đã hết hy vọng chọn một trong hai người này làm Ma chủ từ lâu.

Chỉ riêng kể này, tìm một Ma chủ khác đứng ra mới có thể thay đổi được thế cục giằng co.

Đây là cách nhìn chung mà Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạp Nhi hiếm khi đạt được, thế nhưng tiêu dao tự tại bao nhiêu năm như vậy, hai người họ cũng không cam lòng nâng đỡ hay thần phục một Ma chủ nào, nên đành phải nghĩ cách khác.

Hoặc phải nói, Mật Hạp Nhi không có dã tâm quá lớn, luôn sống mơ màng được chẳng hay chớ. Chỉ có Hoa Lộng Ảnh là thâm suy tính trong lòng...

Bồi dưỡng một tên Ma chủ làm con rối nói gì nghe nấy.

Đáng tiếc dù là con rối cũng chẳng dễ tìm. Tuy những năm gần đây Ma môn xuất hiện dăm ba nhân tài mới nổi, nhưng hai phe giằng co thì họ cũng có phe cánh, người chọn hẵn thì Mật Hạp Nhi gây khó dễ, người bên

Mật Hạt Nhi thì hẳn bị ngốc mới nâng đỡ cho đối thủ. Huống chi dù chọn được cũng chẳng ích gì, uy tín và danh vọng đâu dễ gây dựng, khó khăn mọi bề, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hẳn nghĩ tới chuyện phục sinh Sở Mộ Tuyết.

Trước đây Ma chủ yêu thương Sở Mộ Tuyết cỡ nào, mọi người Ma môn đều thấy rất rõ. Đương nhiên không phải không có người phản đối, nhưng để mang tạm danh nghĩa Ma chủ trong tình cảnh không còn sự lựa chọn nào khác này thì vẫn có thể tạm chấp nhận được. Hơn nữa Sở Mộ Tuyết là đệ tử tiên môn, nếu cô ta làm Ma chủ, thì đó sẽ là một đòn đả kích trầm trọng cho tiên môn, vào nhiều năm sau còn có thể mượn việc này để sỉ nhục tiên môn.

Sự tính toán của Hoa Lộng Ảnh không sai, sai chẳng là bị phá bình, kẻ phá phách đó chẳng phải ai khác chính là Mật Hạt Nhi.

Từ sở thích của Mật Hạt Nhi có thể đoán ra, năm xưa cô ta luôn thêm thường si mê mỹ sắc của Ma chủ, nhưng chiêu dụ dỗ sở trường lại hoàn toàn không có tác dụng với Ma chủ, cô ta cố chấp bao nhiêu năm mà vẫn sống chết không đả thủ, cuối cùng còn bị Sở Mộ Tuyết vung đao cướp sắc.

Có thể thấy trong lòng cô ta thù hận Sở Mộ Tuyết đến mức nào, nhưng cô ta không thể hiện ra, khiến mọi người cho rằng cô ta đã từ bỏ ảo tưởng với Ma chủ sau khi Ma chủ thành thân, tới Hoa Lộng Ảnh cũng cho rằng cô ta đã tuyệt vọng. Cuối cùng thì hẳn lại đoán sai, hoặc phải nói là dù Mật Hạt Nhi từ bỏ, nhưng cũng không muốn thấy Ma chủ đã chết mà Sở Mộ Tuyết vẫn có thể phục sinh.

Chẳng qua không muốn thì không muốn, trong chuyện này, cô ta không tìm ra lý do phản đối chính đáng, thế nên mới lén tiết lộ tin tức cho khuê hữu Thượng Triêu Vân của mình.

Về phần Thượng Triều Vân và Mật Hạt Nhi có thứ gì hợp nhau, thì đó chính là thích buôn chuyện. Thôi thì chuyện đó khoan hãy đề cập tới, mấu chốt là cả hai đều không muốn gặp lại Sở Mộ Tuyết, không hy vọng cô phục sinh. Do đó với sự nội ứng của Mật Hạt Nhi, Thượng Triều Vân đã phá hoại kế hoạch phục sinh, cứu Sở phu tử ra ngoài, giấu đi.

Hoa Lộng Ảnh rũ mắt ngăm nghía sâu chuông màu tím bạc trong tay, bên môi nhếch lên một nụ cười vui sướng.

Cuối cùng hẳn đã biết Thượng Triều Vân tìm mãi không thấy đang ở đâu rồi.

Hàn Ngâm không biết nội tình phức tạp bên trong, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm chuông Nhiếp Hồn của cô cũng cực kỳ phức tạp.

Khốn kiếp, đó là pháp khí của cô mà!

Cướp thì cướp đi, có cần phải lôi ra ngăm nghía khoe mẽ, còn cười hả hê trước mặt cô không?!

Trong lòng cô mắng chửi Hoa Lộng Ảnh tới máu chó xối đầu, kết quả Hoa Lộng Ảnh như cảm ứng được cơn tức của cô, ngược lên thu hết vẻ cau kỉnh của cô vào tầm mắt, rồi mỉm cười dịu dàng: “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Hắn ném chuông Nhiếp Hồn lên bàn, tăng thêm một điều khoản đầy cám dỗ: “Hợp tác với ta người sẽ không chịu thiệt, ngoài những lợi ích ta nói lúc nãy ra, những thứ lục soát được trên người người, bao gồm cả linh thú của người nữa, ta có thể trả lại toàn bộ cho người.”

Hàn Ngâm khẽ nhướn mày, nhìn chòng chọc vào chuông Nhiếp Hồn đang gần trong gang tấc: “Nói trước nghe thử, người muốn ta làm chuyện gì.”

Hoa Lộng Ảnh cười: “Ta không quanh co với người làm gì, nói đơn giản thôi. Như người đã biết, ta muốn phò trợ Mộ Thập Tam lên ngôi Ma chủ, mà người cần hợp tác với ta khuyên hãn đồng ý, sau này gặp chuyện gì thì thối hơi bên gối nói vài câu giúp ta, chỉ dễ thế thôi. Tất nhiên, trước đó người còn phải làm một chuyện.”

Nói rồi hãn lấy một bình sứ trong ngực ra, trút vào lòng bàn tay một viên đan dược màu đỏ, sau đó duỗi ngón tay cầm đan dược tới nói: “Đưa cái này cho hãn uống.”

Hàn Ngâm đã đoán được tính toán của Hoa Lộng Ảnh, nhưng vẫn bị bốn chữ “Thối hơi bên gối” làm tức giận. Hãn nói dễ nghe thật, muốn hợp tác với cô, muốn phò trợ Mộ Thập Tam lên ngôi Ma chủ cái quái gì! Sự thật là muốn cô phản bội Mộ Thập Tam, làm nội ứng cho hãn, biến Mộ Thập Tam thành con rối để thao túng thì đúng hơn!

Cô thầm nghĩ rằng, hỏi tình rụi: “Đây là thuốc gì?”

Hoa Lộng Ảnh bỏ thuốc vào bình, nhét vào trong ngực, rồi cười đáp: “Chuyện này người không cần biết.”

Hàn Ngâm vẫn thử thăm dò, hừ nhẹ tiếp lời: “Người không nói ta cũng biết, linh khí toàn thân ta không sử dụng được, nhất định cũng bị người nhét vào thứ thuốc này! Ta nói thật, người làm thế là quá ngu, thân là Ma chủ mà chẳng có tý năng lực tự vệ nào, gió thối là gục, thử hỏi kẻ nào chịu phục?”

Hoa Lộng Ảnh nhìn cô đầy nhu tình, thế nhưng vẫn không bị mắc lừa, chỉ nói: “Đây không phải là chuyện người cần quan tâm, người chỉ cần nói cho ta biết, người có đồng ý hợp tác với ta hay không.”

Biết địch biết ta mới trăm trận trăm thắng.

Hàn Ngâm lần nữa, cố nghĩ cách moi tin tiếp, cô liếc xéo hẳn nói: “Sao ta cứ thấy người đang lừa ta nhỉ?”

Hoa Lộng Ảnh nhếch mày: “Nói thế là sao?”

“Vì ta thấy người hoàn toàn không cần phải hợp tác với ta.” Hàn Ngâm chất vấn: “Người xem, người có tài trêu ong ghẹo bướm, hành tung của Mộ Thập Tam khó lòng giấu được người, người còn có nhện độc Mê Hương siêu lợi hại, chỉ hai thứ đó thôi người đã đủ đối phó với hẳn như với ta, về cơ bản chẳng cần ta làm trung gian chi cho mất công. Mặt khác, dù không dùng âm mưu quỷ kế, hẳn độ thăng thiên kiếp xong cũng sẽ mệt lả, đừng nói với ta Ma môn các người chưa bao giờ làm mấy chuyện dễ tiện như lợi dụng người ta gặp khó khăn để gây khó dễ.”

Cô mượn cơ hội rửa xả Hoa Lộng Ảnh một trận, vậy mà Hoa Lộng Ảnh vẫn giữ rít nụ cười dịu dàng để che giấu cảm xúc thật của mình, có tức hay không thì cô không biết, chỉ nghe hẳn nói: “Gì mà trêu ong ghẹo bướm, tên của nó là Phong Diệp thuật. Người đoán không sai, nhưng loại pháp thuật này có chút hạn chế, vả lại người tu tiên trên Đan Thành quanh thân có linh khí hộ thể, tư nhện Mê Hương mới bắn tới đã bị đẩy bật ra, hoàn toàn không thể đối phó với Mộ Thập Tam. Còn chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thật ra ta rất thích làm. Tiếc là tu vi của hẳn quá cao, ta không nắm chắc được mười phần. Chưa kể nếu người chịu hợp tác thì việc này có thể giải quyết dễ dàng hơn, ta cũng chẳng cần tử thương nhân thủ, tương lai cũng có thêm trợ thủ giúp sức, tại sao lại không làm?”

“Giỏi thật, người tính đúng là kỹ.” Hàn Ngâm cười mỉm chi: “Coi bộ ta không còn lựa chọn nào khác rồi.”

“Người đồng ý là hay nhất.” Hoa Lộng Ảnh nhìn cô cười: “Ngoài ra, để đề phòng người đổi ý giữa chừng hoặc sau này nuốt lời, chúng ta còn phải ký một bản linh khế.”

Linh khế!

Đó là một loại pháp thuật tà ác độc quyền của Ma môn, lúc ký kết cần sát thương mạng người, sau đó lấy máu và hồn phách của người hy sinh để lập khế ước. Hiệu quả miễn bàn, nó giống y chang tiên thệ mà cô bị Nghiêm Tử Ngọc ép thề, chắc chắn linh nghiệm! Nhưng tiên thệ không có hiệu lực ngay lập tức, mà phải tới khi độ kiếp hoặc sau khi bỏ mình mới thành hiện thực. Trong khi linh khế, một khi vi phạm sẽ ứng nghiệm ngay tức thì, tới thời gian để chạy cũng không chữa.

Có thể thấy, lúc Hoa Lộng Ánh nói ra câu đó, Hàn Ngâm thất vọng bao nhiêu. Cô đâu phải người nói gì làm đó, vốn định giả vờ đồng ý trước, lừa lấy được viên được hoàn kia xong, rồi nghĩ cách hủy nó. Vì cô đã để ý thấy, trong bình sứ lúc này chỉ có một viên, có lẽ điều chế không dễ, là loại hàng siêu quý, mà dù có duy nhất một viên hay không thì hủy của chẳng lỗ gì. Nhưng không ngờ Hoa Lộng Ánh tính kỹ như vậy, không chữa cho cô khe hở nào để chui.

Chẳng còn sự lựa chọn nào khác, Hàn Ngâm không có tâm trạng nghe hăn nói hết, tự châm trà cho mình, rồi trả lời: “Ta không đồng ý.”

Ý cười trong mắt Hoa Lộng Ánh chuyển đậm: “Người không suy nghĩ thêm sao?”

Hàn Ngâm dừng dừng, nhấp một hớp trà: “Không có gì để suy nghĩ thêm, người đã biết quan hệ của ta với hăn, thì nên biết ta tuyệt đối sẽ không phản bội hăn.”

“Thật là làm người ta cảm động.” Trong nụ cười của Hoa Lộng Ánh mang theo vẻ bồn chột, nhưng giọng hăn vẫn dịu dàng: “Trước khi thiên kiếp kết thúc, người có thể đổi ý bất cứ lúc nào.”

Hàn Ngâm nhìn bóng hăn biến mất trong bóng đêm mênh mang, rồi sụp mắt nhìn xuống chuông Nhiếp Hồn và Thổ Linh trư trên bàn, nắm chặt

chén trà trong tay.

Linh lực bị phong bế, cô không thể sử dụng chuông Nhiếp Hồn, không có thuốc giải, có giết thì Thổ Linh trư cũng không tỉnh lại.

Hàn Ngâm không ngây thơ cho rằng Hoa Lộng Ảnh đã quên mang chúng đi, hẳn đang cố ý, cố ý để lại những thứ này, để nhắc cô từng giờ từng khắc, chỉ cần cô đổi ý là có thể lấy lại chúng một lần nữa. Tiếc là, trên đời này không có bất cứ thứ gì quan trọng hơn Mộ Thập Tam, dù cô có vứt hết mọi thứ trên thế gian này, bao gồm cả mạng mình, thì cũng sẽ không vứt bỏ hẳn.

Tuy nhiên, trong lòng cô rất sáng suốt, cô biết dù mình không đồng ý hợp tác, Hoa Lộng Ảnh cũng có thể bắt cô làm con tin để uy hiếp Mộ Thập Tam, ép hẳn uống dược hoàn, mặc cho người ta thao túng, hiệu quả cũng như lấy Thổ Linh trư ra để uy hiếp cô. Thế nhưng đó là chuyện xảy ra sau khi Mộ Thập Tam độ thăng tiên kiếp xong, cô vẫn còn ba ngày để thử xoay chuyển tình thế.

Nói tóm lại bất luận cô làm gì, trước khi dùng cô uy hiếp Mộ Thập Tam thì Hoa Lộng Ảnh cũng sẽ nhin, không dám giết cô.

Hàn Ngâm nhìn lồi quang chớp tắt trên bầu trời phương xa, bên môi cong lên một nụ cười.

~ Hết chương 161 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Chơi Xấu

Chơi xấu

Edit: Yunchan

Trời vừa tảng sáng, Hàn Ngâm đã ngồi bên con suối nhỏ, cầm lược chải mái tóc rối lòa xòa bên vai, hai chân ngâm trong dòng nước lạnh, vẻ mặt đầy mãn nguyện.

Khung cảnh trong sơn cốc vô danh này thật đẹp, cơn gió sớm mang theo hơi lạnh thổi vào mặt thật dễ chịu, nếu có ngày cô và Mộ Thập Tam có thể rời xa những rắc rối hỗn loạn, dựng một căn nhà tranh ở đây, khai khẩn một mẫu đất trồng rau, đun thuốc, luyện khí, sớm dậy tối nghỉ, trôi qua những ngày đơn giản như vậy cũng chẳng tệ chút nào. Đương nhiên nếu muốn khuấy động một chút cũng có thể đi dạo khắp nơi, tới phố phường hồng trần hưởng chút sầm uất, hoặc là tới thâm sơn cùng cốc để tìm ít trân khoáng linh thảo...

Cách đó không xa, Hoa Lộng Ảnh đứng trong bóng râm, nhìn cảnh tượng đẹp như tranh vẽ này mà chân mày hơi nhíu lại.

Cái vẻ nhàn nhã không có chút tự giác của con tin này là sao đây hả? Đáng lý ra cô phải như mười mấy tên đệ tử tiên Ma môn bị hãm bắt về để chuẩn bị uy hiếp tiên môn, hằng ngày không khóc lóc khổ não thì cũng nghiêng răng chửi bới hãm mới đúng, như vậy hãm mới có cảm giác như nắm

trong tay tất cả, có được sự sáng khoái và thông dong khi tùy ý phán xét sống chết của con người.

Nhưng cô không thể, thậm chí trên nét mặt còn không thể hiện quá nhiều sầu bi và lo lắng. Nếu không phải ban đêm đã nói với cô một lần, biết tâm ý kiên định của cô với Mộ Thập Tam, thì hẳn sẽ nghi rằng có phải mình đã bắt sai người hoặc trúng bẫy rập gì rồi không.

Kinh nghiệm tranh đấu nhiều năm ở Ma môn nói cho hẳn biết, bất thường tức có trá. Nhưng cân nhắc đắn đo thật kỹ, hẳn vẫn không tìm thấy sơ hở nào trong kế hoạch của mình.

Họa Lộng Ảnh cười nhạt, có lẽ do hẳn quá lo lắng thôi. Tiểu nha đầu này không có món đồ nào trên người, linh lực còn bị hẳn hạ thuốc phong bế, chắc hẳn không chơi được trò gì. Lúc này thứ hẳn nên băn khoăn nhất chính là Mộ Thập Tam, dù kế hoạch có hoàn hảo cỡ nào thì cũng chỉ là dự liệu, có tiến hành thuận lợi hay không còn chưa biết được.

Quả thật, tính toán ban đầu của hẳn không phải thế này, hẳn không có ý định đắc tội với Mộ Thập Tam, mà muốn dùng chút quỷ kế để lột trần thân phận của Mộ Thập Tam, đẩy Mộ Thập Tam tới cảnh bị tiên môn đuổi giết, sau đó dẫn người tới cứu viện lấy lòng, để Mộ Thập Tam ôm lòng cảm kích, những chuyện sau đó sẽ xuôi chèo mát mái.

Kế hoạch này cũng rất hoàn hảo, nhưng lúc tiến hành lại xuất hiện biến số.

Căn cứ theo nguồn tin không đáng tin cậy, Hoa Lộng Ảnh cứ tưởng rằng Mộ Thập Tam là một người lười nhác, rất dễ thao túng. Nhưng bất ngờ là tu vi của Mộ Thập Tam lại khác xa với những gì hẳn thể hiện ra thường ngày, vô cùng khó lường, chưa kể cách thức hành động cũng cao thâm đến khó dò. Điều không ổn nhất chính là Mộ Thập Tam dường như không có suy nghĩ muốn báo thù cho Ma chủ Mặc Ly và Sở Mộ Tuyết. Thế thì lúc

cứu hần, nếu hần nói tiếng cảm ơn xong rồi quay ngoắc người bỏ đi, hoặc khám phá ra ván cờ này rồi cản trả lại thì sao đây?

Đây tuyệt đối không phải là một người chủ dễ qua mặt và thao túng như trong tưởng tượng!

Hoa Lộng Ảnh chưa bao giờ làm việc gì mà mình không chắc chắn, cũng không muốn con rối đâu chẳng thấy, trái lại còn đắc tội với một tôn ôn thần tới chính mình còn không địch lại. Khi đó hần ở bên ngoài cuộc tranh đấu, nên cũng phát hiện ra thắng tiên kiếp sớm hơn người của tiên môn. Ngay lúc đó hần đã thay đổi kế hoạch, tạm thời khoan tay đứng nhìn, mong Mộ Thập Tam mượn thiên kiếp để đấu một mất một còn với tiên môn, càng chết nhiều chương môn càng tốt. Sau đó hần sẽ dẫn người đi hạ gục từng môn phái một, sau khi lập được chiến công hiển hách thì ngôi vị Ma chủ cũng nằm trong lòng bàn tay.

Dĩ nhiên kế hoạch này cuối cùng cũng không thành công. Hần đành phải chuyển sang Hàn Ngâm, vì tình lữ là đối tượng dễ bức bách đối phương nhất. Hần không đối phó được Mộ Thập Tam, thì đối phó Hàn Ngâm cũng chẳng khác gì. Thế nên hần bèn dùng Phong Điệp thuật để lần theo dấu vết của Hàn Ngâm, khám phá ra tiểu trận pháp mà cô bày bố, cuối cùng dùng nhện Mê Hương để hạ độc cô.

Phong Điệp thuật của Ma môn là một thứ tài lẻ không được ưa chuộng, có thể chuyển hóa sát khí của bản thân thành mùi thơm lạ lùng để điều khiển ong bướm theo ý mình.

Sở dĩ nói loại pháp thuật này là tài lẻ không được ưa chuộng, vì ong bướm không hề có sức chiến đấu, hơn nữa thi pháp còn phụ thuộc rất nhiều vào môi trường chung quanh, lúc lâm địch muốn thi pháp thuật mà chỉ đưa tới vài con ong bướm, thì chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao? Trái lại, dù số lượng nhiều cũng vô dụng, đối thủ chỉ phất ống tay áo, linh khí ập tới, những con ong bướm này sẽ bay tan tác. Do đó trừ những trường hợp

cá biệt trong Ma môn, như nữ ma tu thích đổi sang bạch y bông bênh, thu hút ong bướm tới bay lượn quanh mình để nguy trang tiên tử thuần khiết là học chút ít ra, thì phần lớn đều khinh thường.

Hoa Lộng Ảnh học, nhưng hắc cũng tự sáng tạo ra một cách dùng khác.

Hắc mất rất nhiều thời gian để nghĩ cách đưa linh thức của bản thân bám vào người ong bướm, thao túng như đoạt xá nhưng không giết chết những con ong bướm này ngay lập tức. Thậm chí hắc còn thử phân tách linh thức cho nó bám vào một đám ong bướm, dự định xua chúng tới bốn phương tám hướng để thám thính, điều tra và lần theo dấu vết.

Có thể thấy pháp thuật này rất hữu dụng. Lúc truy tung Hàn Ngâm, một con ong mật bị linh thức của hắc bám vào thân đã lặng lẽ núp trong tay áo cô, thu hết nhất cử nhất động của cô vào tầm mắt, và để khi hạ độc không cho cô nhận ra có người tới gần, ngay cả nhện Mê Hương cũng bị ong bướm dẫn đi. Chuẩn bị kỹ càng như thế cô không trúng chiêu mới là lạ.

Chẳng qua như đã nói, Phong Diệp thuật này của hắc có rất nhiều hạn chế.

Hạn chế một, trừ khi những con ong bướm này bám vào thân, bằng không dù bay cực lực tới chết cũng chẳng tài nào vượt qua núi non vạn dặm. Do đó nếu không có mục tiêu từ trước và bản thân hắc cũng phải đợi ở ngọn núi lân cận, thì chẳng thể nào truy tìm dấu vết.

Hạn chế hai, ong bướm quá yếu, không thể nào xông phá lá chắn phòng hộ của các đại tiên môn, thậm chí là gia tộc tu tiên. Lần này nếu Toàn Cơ phái không mở cửa đón khách rộng rãi, tạm thời dừng vận hành trận pháp phòng hộ, thì hắc cũng chẳng tài nào trà trộn vào đó, giấu vào trong tay áo Hàn Ngâm trước được.

Hạn chế ba, cũng do ong bướm quá yếu đuối nên linh thức không thể nào bám lên đó trong thời gian dài. Hơn nữa đối với hắc, điều khiến ong bướm cũng tiêu hao tinh lực và pháp lực vô cùng. Trừ khi nhàn rỗi buồn chán hoặc có việc khẩn cấp, còn lại hắc không hay dùng tới nó.

Giờ đây sự sống chết của Hàn Ngâm đã bị hắc nắm trong tay hoàn toàn, chỉ cần Mộ Thập Tam bị ép uống hồng hoàn, tính mạng cũng sẽ cầm chắc trong tay hắc, mặc cho hắc thao túng, hơn nữa hắc cũng không sợ Mộ Thập Tam làm phản, vì hắc có thể đưa Mộ Thập Tam vào chỗ chết một cách dễ dàng!

Hoa Lộng Ảnh càng nghĩ càng hưng phấn, gương mặt nhả nhận tuần tú trở nên méo mó kỳ dị, hắc thật sự nóng lòng muốn thăng tiên kiếp kết thúc nhanh lên, sau đó có thể nhìn Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm giằng xé giữa hai lựa chọn, cuối cùng phải cắn răng thỏa hiệp, ngoan ngoãn nghe lời hắc. Từ đó về sau, hắc chính là chúa tể thật sự của Ma môn!

Hàn Ngâm biết rõ mình đang nằm dưới sự giám sát của Ma môn từng giờ từng khắc, nhưng hiện tại linh lực đã bị phong cấm nên cô không biết Hoa Lộng Ảnh đang ở cách đó không xa, rửa mặt xong thì vỗ tay hai cái.

Ma vệ toan bước ra thì bị Hoa Lộng Ảnh cản lại, tự hắc đi ra khỏi bóng râm, mỉm cười hỏi cô có dặn dò gì.

Hàn Ngâm nói tỉnh bơ: “Ta đói bụng.”

Hoa Lộng Ảnh đưa tới một lọ Ích Cốc hoàn.

Hàn Ngâm khịt mũi không thèm lấy: “Ta muốn ăn tôm hùm lúa mạch của Trương gia trong thành Thiên Thù, canh bao tử tơ vàng của tửu quán Lưu gia, bánh bao phong đường ở đầu phố Phúc Mậu, thịt gà không xương hầm với sốt cay cộng thêm sủi cảo thịt cua nổi tiếng nhất thành Lâm Uyên, Ngọc Lộ Đoàn trong thành Lương An, Tiểu Thiên tô, bánh chưng Hàm Hương, thịt quay Kim Linh...”

Cô xô ra vanh vách một loạt cái tên như đang đọc vè, chưa tới mấy cái chớp mắt đã liệt kê ra bốn mươi loại thức ăn, hơn nữa còn trải dài suốt ngàn dặm từ trời nam tới biển bắc, bất chấp mùa màng và hoàn cảnh, chỉ cần từng ăn từng nghe, hoặc muốn ăn mà chưa được nếm thử thì đều kể hết ra một hơi.

Hoa Lộng Ảnh nhìn cô trừng trừng hồi lâu: “Nhiều đồ như vậy, người nuốt trôi à?”

Hàn Ngâm đáp hết sức trôi chảy: “Ăn không trôi thì cắn một miếng vứt một miếng. Người yên tâm, ta chưa sống đủ mà, dù muốn chết, thì cắn lưỡi nè, đập đầu vào cây nè, bóp cổ nè, thứ nào mà không chết được? Tuyệt đối không nghĩ quẩn tới nỗi dùng chiêu chết no này đâu.”

Giọng Hoa Lộng Ảnh càng dịu dàng hơn: “Người đang lấy cái chết ra để hù dọa ta sao?”

Hàn Ngâm nhướn mày: “Người suy nghĩ nhiều quá hay không hiểu nổi lời ta thế? Ta nói là ta chưa sống đủ, nên đại gì mà đi chọc giận người để người chinh tới sống không bằng chết chứ.”

“Không muốn chọc giận ta?” Hoa Lộng Ảnh mỉm cười: “Vậy bây giờ người đang làm gì?”

“Chẳng phải người đã nói rồi sao, chỉ cần hợp tác với người thì người tuyệt đối sẽ không bạc đãi ta, ta chỉ muốn trải nghiệm thử mùi vị được ưu đãi thôi mà. Nếu người hùa hạ chu đáo, nói không chừng ta sẽ đổi ý, muốn hợp tác với người thì sao.” Hàn Ngâm giờ giọng khiêu khích: “Sao nào, không thể à?”

Hoa Lộng Ảnh lườm cô: “Sao ta lại cảm thấy người không có ý định hợp tác với ta, mà chỉ đang đùa bỡn ta nhỉ?”

“Đùa bốn người chỗ nào!” Hàn Ngâm nói đồng giọng: “Dù ta không chịu hợp tác với người, thì chẳng phải người cũng đã tính sẵn cách bắt ta và Mộ Thập Tam về Ma môn cùng người sao? Thế thì người nên biết, ta và Mộ Thập Tam đều có sở thích ăn ngon, mai này phải tới Ma môn hoang vắng đến chim còn không đẻ trứng nổi, hành động chẳng được tự do, thì nhất định phải sai người mua đồ ăn hộ rồi. Nếu tới chuyện này mà người cũng chẳng làm nổi thì tuyệt vọng sớm đi, ta sẽ khuyên Mộ Thập Tam tự tử chung với ta, kiểu sống không bằng chết muốn ăn chả được ăn đó thì sống làm chi nữa.”

Trên đời này thứ dễ thao túng nhất là sinh tử, mà khó thao túng nhất cũng là sinh tử.

Hàn Ngâm rõ ràng đang uy hiếp trắng trợn, dùng mạng sống của mình vào Mộ Thập Tam ra làm lợi thế.

Dù Hoa Lộng Ảnh biết rõ cô đang giở trò vô lại chơi xấu mình, nhưng sự quyết tuyệt và tàn nhẫn mà cô và Mộ Thập Tam thể hiện khi bị tiên môn vây công, hẳn cũng nhìn thấy. Ngộ nhờ khơi dậy bản tính của cô, khiến cô liều lĩnh kéo Mộ Thập Tam chết chung, thì hẳn quả thật không có cách gì để ứng phó, vì hẳn không thể trói họ lên người mình từng giờ từng khắc, trông nom họ không rời mắt được. Hoặc hai người này ngoài mặt thì nghe theo, nhưng sau khi về Ma môn lại không màng tới sống chết làm cho hẳn ngọt nhạt, mặc dù hẳn có thể thao túng sinh tử của họ cũng vô ích, vì họ muốn chết, giết họ, thì chẳng khác nào thực hiện mong muốn của họ, khiến kế hoạch của hẳn chết non.

Đương nhiên Hàn Ngâm cũng hiểu rõ muốn sống thì khó, mà muốn chết lại rất dễ dàng, bèn cười lạnh nói: “Còn suy nghĩ gì nữa, cho người đi mua đi chứ! Ta muốn ăn nóng, lạnh chẳng cần!”

Nụ cười trên mặt Hoa Lộng Ảnh thoát cái cứng đờ, nhưng người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, hẳn quyết định tạm thời nhẫn nhịn, nói tóm lại

hầu hạ tiểu nha đầu này cũng chẳng phải chuyện quá khó khăn, thế là hắc cốt giọng dịu dàng: “VẬY người kể lại tên món ăn lần nữa đi.”

Sự thật là, không phải ai cũng có trí nhớ tốt như Hàn Ngâm.

Cuối cùng Hàn Ngâm phải nhắc đi nhắc lại tới ba bốn lần Hoa Lộ Ảnh mới nhớ hết, sau đó gọi vài ma vệ chia nhau đi mua, hơn nữa còn ra giới hạn nội trong một canh giờ nhất định phải mang về.

Hoa Lộ Ảnh chịu nhịn làm Hàn Ngâm phấn khởi hết sức.

Chỉ sợ hắc cốt không chịu nhượng bộ thôi, nếu chịu rồi thì kế hoạch của cô đã thành công bước đầu, hành cho bọn ma vệ này mệt rũ rời, không rảnh quan tâm tới thứ khác, về phần bước tiếp theo...

Hàn Ngâm trầm ngâm nhìn dòng suối chảy xiết, hy vọng chỗ Mật Hạt Nhi đừng xảy ra tình huống ngoài ý muốn nào.

~ Hết chương 162 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Sinh Sôi Không Dứt

Sinh sôi không dứt

Edit: Yunchan

Ngàn dặm, đối với người tu tiên và tu ma không tính là quá xa xôi, nếu bay thông thả, một hai ngày vừa đi vừa về chẳng phải là việc khó khăn gì. Nhưng nếu muốn vừa đi vừa về trong một canh giờ thì nhất định phải có tu vi tương đối, chưa kể việc này còn cực kỳ hao tổn pháp lực. Thế nên khi thái dương vừa trở giấc, đã xuất hiện một cảnh tượng như sau.

Dưới một cây hoa bầy ê hề đủ loại thức ăn, Thổ Linh trư nằm ngủ mê mệt bên cạnh.

Hàn Ngâm thì nằm ở đó chọn chọn lựa lựa với điệu bộ hết sức bất lương, cầm một miếng không muốn ăn nữa thì ném cho Thổ Linh trư, thầm nói xấu nó không có lộc ăn, chẳng biết lúc tỉnh lại có phát sầu tới chết không nữa.

Trong núi có rất nhiều chim muông, không ít con bị mùi thức ăn dụ tới gần gốc cây, đậu trên đầu cành hót ríu ra ríu rít, có vài con to gan còn thử mò tới gần Thổ Linh trư, rụt rè mổ thức ăn bên cạnh nó, Thổ Linh trư đang ngủ mê man đương nhiên không có bất cứ phản ứng nào, Hàn Ngâm cũng chỉ nhìn rồi cười tủm tỉm. Đám chim chóc thấy không có nguy hiểm rình rập, một con rồi hai con kéo nhau bu tới, thích thú hưởng thụ bữa tiệc thịnh soạn.

Trong bóng râm dưới tàng cây xa xa, năm sáu ma vệ ngồi một lả ở đó, Hoa Lộng Ảnh nhìn họ với thần sắc khó lường chốc lát, rồi ném bình đan được qua: “Hồi phục nhanh lên.”

Hắn biết, tiểu nha đầu Hàn Ngâm này không dễ đối phó, tất cả chỉ mới bắt đầu thôi!

Quả nhiên, chẳng yên được bao lâu Hàn Ngâm lại vỗ tay gọi người tới: “Ta khát, muốn uống nước ô mai ướp lạnh ở thành An Giang, nhất định phải là loại được đun từ nước suối mát trong núi Thập Tuyền ngoài thành, nếu tiện đường thì mua thêm một chén đậu khấu luôn nhé.”

Hai chữ “Tiện đường” này làm Hoa Lộng Ảnh tức xì khói, nhưng hắn vẫn cố nhịn, phát tay phái người đi mua.

Một nén hương sau, Hàn Ngâm lại réo tiếp: “Ngày dài quá chẳng có gì chơi hết, ai đi một chuyến giúp ta với, tới phố tìm ít thoại bản truyền kỳ về xem đi.”

Hoa Lộng Ảnh chiều ý cô, khổ nỗi cô chỉ liếc qua bìa thoại bản chốc lát đã phàn nàn: “Thoại bản này tục quá, đổi qua kinh sử hay hơn.”

Đổi cho cô xong, cô vừa lật hai trang đã oán giận phê bình: “Khô như ngói! Đọc buồn ngủ rú cả mắt!”

Nếu lúc trước để cô ngủ luôn thì tốt biết bao!

Bây giờ Hoa Lộng Ảnh thật lòng hối hận vì đã cho cô uống thuốc giải quá sớm, nhưng trên đời không có hai chữ hối hận, bây giờ hắn có muốn dùng nhện Mê Hương để đối phó cô cũng chẳng kịp nữa rồi, vì con nhện nhỏ kia còn chưa kịp chạy, đã bị con heo mập kia ngã bịch xuống đất đè chết mất rồi!

Đương nhiên, hắc cũng có thể dùng cách khác. Tỷ như Mật Hạt Nhi, nên một gậy cho Hàn Ngâm ngất xỉu. Nhưng làm vậy chẳng những ngầm nhận thua, mà trong lòng còn cực kỳ không cam.

Hắc là người nắm trong tay quyền lực tối thượng, không tin một người có thể hô mưa gọi gió ở Ma môn như mình mà tới một tiểu nha đầu nhỏ nhít cũng không đối phó được. Vì vậy hắc sẽ đấu cứng với cô, hễ cô đặt ra điều kiện gì thì đều thỏa mãn cho cô hết. Thứ nhất có thể phơi bày cho cô thấy thực lực tuyệt đối của mình, dù xử lý bất cứ chuyện gì cũng không tổn nhiều sức. Thứ hai hắc cũng không tin da mặt Hàn Ngâm dày tới mức đó, đùa giỡn hai ba lần không thành công, bị bẽ mặt nhiều lần như vậy, còn không biết xấu hổ mà tiếp tục thể hiện sự nông cạn ấu trĩ của mình ư!

Hắc quyết định nhin, hòa nhã nói: “Nếu thấy đồng kinh sử này quá chán thì người có thể ngủ.”

Ai ngờ Hàn Ngâm ngược mắt nhìn hắc giây lát, rồi giọng xem thường: “Hoa trưởng lão thấy tốn bạc nên đau lòng sao, cơm trưa còn chưa được ăn, đói bụng làm sao ta đi ngủ?”

Đói —— Bụng!!!!

Rốt cuộc Hoa Lộng Ảnh cũng quá sức chịu đựng, chỉ vào đồng thức ăn chưa đụng tới lấy một lần dưới gốc cây, chất vấn cô: “Đói bụng sao người không ăn đi?!”

“Ngại quá.” Hàn Ngâm cười khi: “Ta không ăn được món nào quá bữa, ăn vào là bị nôn mửa.”

Hoa Lộng Ảnh hít sâu một hơi: “Đừng tưởng là ta không tra được quá khứ của người! Trước đây lúc người còn lang thang đầu đường xó chợ, đừng nói là đồ ăn quá bữa, dù có qua đêm cũng ăn ngon như mật, sao tu tiên xong lại làm giá thể hả!”

“Trước khác nay khác mà.” Hàn Ngâm có thiếu gì cũng chẳng thiếu mồm mép trơn tru, cười nói: “Chắc Hoa trưởng lão chưa nghe được chuyện này rồi, ta tu tiên vì không muốn sống như trước nữa, nếu không có bất kỳ thay đổi nào thì mất công tu tiên làm chi?”

Nụ cười trên mặt Hoa Lộng Ảnh rốt cuộc cũng phát lạnh, còn mang theo ý châm chọc: “Tiên môn các người chẳng phải coi trọng thanh tâm quả dục, tự nhiên vô tranh sao, chẳng lẽ đó chỉ là lý do chính đáng để che đậy ham muốn hưởng thụ, xa hoa trụy lạc sao? Cũng phải thôi, nhìn tiên môn hôm nay đi, tới lâu các cũng xây dựng như thiên cung, đệ tử môn hạ thu nhận vô số, ra khỏi cửa thì xếp hàng khoe mẽ, có khác gì với đế vương của giới phàm tục đâu, nào còn gốc tích của khổ tu lánh thế, tôi luyện tâm chí nữa!”

Câu nhạo báng này của hắn vô cùng sắc bén, nếu là một người hiểu lý lẽ thì dám chắc đã bị hắn nói cho câm nín, thế nhưng Hàn Ngâm là ai chứ? Bỏ qua Mộ Thập Tam không tính, những người khác không bị cô làm nghẹn chết đã đỡ lắm rồi, đâu tới lượt chặn họng ngược lại cô.

Thế là Hàn Ngâm chẳng cần suy nghĩ mà mở miệng vật lại ngay: “Hoa trưởng lão nên tu ma đạo của mình cho giỏi, bớt nhúng tay nhúng chân vào tiên môn mà mình mù tịt đi! Thanh tâm quả dục, tự nhiên vô tranh, đó là khiến người ta không bị quyền thế danh lợi hư ảo làm ô uế bản tâm, sa vào tranh đấu và mưu cầu không từ thủ đoạn. Không thì thành tiên chính là dục vọng lớn nhất, thoát khỏi luân hồi trường sinh bất tử mới làm trái với lẽ tự nhiên!”

Hoa Lộng Ảnh ngẩn ra, mở miệng muốn nói.

Hàn Ngâm không cho hắn cơ hội chen vào, nói liền một mạch: “Với lại ai nói cho người biết khổ tu lánh thế mới tôi luyện được tâm chí? Thân ở trong xa hoa an lạc nhưng không trầm mê vào xa hoa an lạc cũng là một loại thử thách, không phải sao? Như ta nói ở trong vụn bụi hoa, mà không

dính một chiếc lá mới là cảnh giới cao nhất! Lánh thế lánh thế, nói trắng ra chính là chui vào trong thâm sơn cùng cốc lẩn tránh hồng trần, chẳng phải đối mặt với bất cứ sự mê hoặc nào, kiểu tránh né đó là làm trái với bản ý tôi luyện. Người ở trong hang hổ vẫn nói nói cười cười, so với kẻ hoảng hốt thoát ra khỏi hang hổ mới dám lấy lại hơi, thử hỏi ai hay hơn?”

Hoa Lộng Ảnh chợt hiểu ra mình bị cô cuốn vào, nói mãi nói mãi tới lạc đề! Sau đó hần phát hiện mình phạm vào một sai lầm nghiêm trọng, đó là ngu xuẩn đi tranh luận nghiêm túc với Hàn Ngâm! Nên nhớ cô đang cố tình gây sự, nó cũng đồng nghĩa với việc muốn gán tội cho người thì sợ gì không tìm ra lý do. Hiểu đơn giản hơn, chính là dù nói bất cứ thứ gì trước mặt cô, cô đều có thể nói quanh nói co cho người chóng mặt nhức đầu, cuối cùng chứng minh người sai!

Điều làm cho người ta cảm nhất là, mỗi lần Hàn Ngâm lên tiếng nhất định sẽ thao thao bất tuyệt, nghe một câu thì rất có lý, nhưng nối vào nhau thì lại trăm ngàn sơ hở. Nhưng người không cách nào phản bác cô được, bởi vì cô nói vừa nhanh vừa gấp, người cơ bản không chen mồm vào được giây nào. Chờ cô nói xong, tới khi người có thể phản bác rồi thì lại bị cô nói tới choáng, quên mất mình phải phản bác cái gì.

Đương nhiên, vẫn còn người có năng lực, không choáng không quên, tiếp tục bẻ lại Hàn Ngâm. Chẳng qua kết quả cũng chẳng khác nhau là mấy, cuối cùng vẫn sẽ chóng mặt hoa mắt á khẩu câm miệng, khác chẳng là sớm hay muộn mà thôi.

Hoa Lộng Ảnh thông nào được điểm này thì không cố cãi cọ vô vị với Hàn Ngâm nữa, hần hít sâu một hơi vào lại chủ đề chính: “Buổi trưa người muốn ăn thứ gì?”

Hàn Ngâm cong môi nở ra một nụ cười rạng rỡ, nhưng trong lòng lại thầm than. Đúng là thắng mà chẳng thích gì!

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua một ngày. Vào đêm, một trăm ma vệ Hoa Lộng Ảnh dẫn theo đã có gần một nửa năm co quắp. Dù họ đều nỗ lực điều tức không ngừng không nghỉ, nhưng tốc độ hồi phục vẫn rất chậm, bởi vì sơn cốc này phong cảnh tú lệ, dồi dào linh khí, trái lại sát khí thì vô cùng thiếu thốn.

Đây chẳng phải là vấn đề mới mẻ gì, trên thực tế Ma môn đánh nhau với tiên môn, cuối cùng không thể diệt hết được đối thủ cũng vì nguyên nhân này. Bất kể là Ma môn tới xâm phạm tiên môn, hay tiên môn đi tiêu diệt Ma môn, thiếu ưu thế địa lợi cũng không thể thủ thắng.

Hoa Lộng Ảnh cũng không còn cách nào khác, hẩn nhìn thiên kiếp vẫn chưa kết thúc phía xa xa, thầm cân nhắc trong lòng, số nhân thủ còn lại đủ để Hàn Ngâm hành thêm một ngày, như vậy đêm mai phái người quay lại Ma môn triệu tập thêm nhân thủ hẩn cũng dư sức.

Hẩn mưu tính chu đáo, nắm chắc thời cơ như thế, không phải xuất phát từ lòng tự tin và bình tĩnh, mà vì sợ gây nên động tĩnh quá lớn, bị Mật Hạt Nhi phát hiện ra âm mưu quá sớm, để cô ta nhúng tay vào can thiệp, thì đến lúc đó hẩn sẽ lại xoi hỏng bống không.

Trong lúc Hoa Lộng Ảnh bận suy tính chuyện tương lai, thì Hàn Ngâm nằm trên nhuyễn tháp, nhìn trời sao trên đầu mà cũng rồi bởi tâm sự. Có điều cô không nghĩ nhiều tới chuyện sắp đặt âm mưu, mà cô chỉ đang lo cho Mộ Thập Tam. Thiên kiếp chưa tan biến chứng tỏ hẩn đang chống đỡ rất khổ cực, còn tới một ngày rưỡi, đối với cả hai người họ đều là sự hành hạ đáng sợ.

Cô muốn nhắm mắt lại, ép bản thân ngủ một giấc, tỉnh táo rồi ngày mai mới có thể tiếp tục hành tên Hoa Lộng Ảnh kia!

Bất kể thế nhân đang sống trong đau khổ hay hạnh phúc, thời gian vẫn cứ trôi đi như muôn thuở, miệt mài sải bước trên con đường của nó, ánh

trắng lặn xuống, mặt trời mọc lên, ngày lại qua ngày.

Vào sáng ngày thứ ba, ma vệ Hoa Lộng Ảnh phái về triệu tập thêm nhân thủ đã đi được một đêm. Hàn Ngâm thì cứ như chẳng hay chẳng biết, vẫn thức dậy khi trời chưa tỏ, chạy tới bên dòng suối nhỏ rửa mặt chải đầu, tâm trạng của cô dường như rất tốt, sai bảo Hoa Lộng Ảnh và đám ma vệ của hắn càng táo tợn hơn.

Hoa Lộng Ảnh nghĩ thế nào cũng thấy có chỗ bất ổn, bèn đi tới nơi Hàn Ngâm rửa mặt chải đầu đứng yên hồi lâu. Song trước mặt hắn chỉ có dòng suối chảy xiết cùng đá cuội và đàn cá lội có thể đếm được rõ ràng qua mặt nước trong leo lẻo. Hắn thật sự không nhìn ra được huyền cơ gì, đành phải đoán rằng tâm trạng Hàn Ngâm tốt lên là vì chàng vạng có thể gặp lại Mộ Thập Tam. Hắn cười lạnh trong lòng, mong chờ được thấy cảnh cô và Mộ Thập Tam nhìn nhau khóc lóc sụt sướt.

Nhưng thực tế thì đợi tới sau giờ Ngọ, người phải khổ tới khóc sụt sướt không phải Hàn Ngâm, mà là hắn! Bởi vì uy thế của thăng tiên kiếp đã dần giảm xuống, nhưng nhân thủ hắn triệu tập lý ra phải về vào giữa trưa, vậy mà bây giờ vẫn chưa xuất hiện!

Nhất định đã xảy ra biến cố gì đó!

Hoa Lộng Ảnh bắt đầu đứng ngồi không yên, chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại trước mặt Hàn Ngâm.

Đã tới thời khắc quan trọng, ngoài mặt Hàn Ngâm vẫn bình tĩnh như không, nhưng trong lòng có hơi thấp thỏm, còn bị hắn đảo qua đảo lại tới phát bực, bèn mở miệng than phiền: “Mắt sắp hoa rồi đây, người có thể thôi đảo qua đảo lại trước mặt ta được không hả?”

Cô chỉ thuận miệng nói thôi, chứ không có ý chọc hắn nổi điên. Nhưng Hoa Lộng Ảnh bỗng nhiên quay ngoắc lại với vẻ dịu dàng thâm

tình, thay vào đó là ánh mắt hung ác ngập đầy sát khí làm cô giật thót, có ảo giác như đang đối mặt với Tô Tinh Trầm một lần nữa.

Cũng may loại ảo giác này chỉ thoáng qua tích tắc, cô bình tĩnh lại rất nhanh, nghe Hoa Lộng Ảnh lớn giọng mắng mình: “Đều tại người!”

Dĩ nhiên Hàn Ngâm biết hẳn có ý gì, tâm trạng càng tốt hơn nữa, cười tủm tỉm đáp: “Mặc dù ta không biết người đang bức ta chuyện gì, nhưng ta vẫn có thể nhắc người một chuyện.”

Hoa Lộng Ảnh nhìn cô trừng trừng.

Hàn Ngâm lẩm bẩm: “Nếu người muốn giết ta cho hả giận, thì bây giờ còn kịp đó.”

Hoa Lộng Ảnh:...

~ Hết chương 163 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Núi Xanh Còn Đỏ

Núi xanh còn đỏ

Edit: Yunchan

Không kịp nữa rồi, tất cả đã như tên lên cung, không bắn không được.

Mắt thấy bầu trời xa xăm dần rút đi màu đỏ sẫm, lôi điện cũng thưa dần và mất đi uy lực, Hoa Lộng Ảnh lại có vẻ lạnh lùng trầm tĩnh được ăn cả ngã về không.

Nói sao đi nữa, hãn vẫn đang chiếm thế thượng phong.

Nghe nói lúc lôi tâm thăng tiên kiếp bổ xuống chẳng những uy lực khủng khiếp, mà còn khiến người ta đau thấu xương tủy. Cơn đau này sẽ dai dẳng một quãng thời gian rất dài, cần tiêu hao linh lực để chống chọi. Dưới tình huống đó, một trăm ma vệ hãn mang theo tuy tổn hao một ít nguyên khí thì cũng mạnh hơn một Mộ Thập Tam mới vượt qua thăng tiên kiếp chỉ còn một hơi sức sống, nói chi trong tay hãn còn có con tin Hàn Ngâm. Có vẻ lúc trước hãn quá hưng phấn khẩn trương, nên mới tự làm bản thân bất an nôn nóng. Trên thực tế không cần phải như thế, Mộ Thập Tam không có khả năng để chơi trò gì cả!

Hoa Lộng Ảnh nhếch mép, ánh mắt quay lại với vẻ dịu dàng.

Hắn ngồi vào ghế một cách thản nhiên, tay cầm bình châm trà rất vững chãi, đoạn hắn đẩy chén đến trước mặt Hàn Ngâm, dịu giọng hỏi cô: “Gặp được Mộ Thập Tam, người rất vui sao?”

Hàn Ngâm nhìn đám ma vệ thoáng cái đã lướt tới chung quanh mình, bày trận pháp chuẩn bị ngăn địch, ánh mắt cô lóe lên, thế nhưng tay bưng chén vẫn rất chắc chắn, thậm chí còn mỉm cười: “Nhờ phúc của người, chẳng những có thể nhìn thấy chàng mà sau này còn có thể mặc áo chỉ cần giang tay, cơm tới chỉ cần há mồm.”

Câu này lọt vào tai ma vệ, khiến khóe miệng họ co giật.

Màu mắt Hoa Lộng Ảnh sậm lại, cười khê: “Người không cần phải cảm ơn ta.”

Quý mới cảm ơn người!

Hàn Ngâm bữu môi xoay mặt đi, nét mặt chán ghét, trong khi bên môi lại hiện lên nụ cười như có như không.

Trên bầu trời đằng xa chẳng mấy chốc đã mây tan lôi diệt, hiện lên hào quang lấp lánh, lót dưới nó là màu trời xanh tím, lam khói, vàng sẫm, đỏ thắm và bích lục. Huyền ảo mê ly như tất cả màu sắc được trộn lẫn vào nhau trong bảng pha màu.

Chốc lát sau, một tia linh quang bắn thẳng lên chín tầng mây, trong trời đất hiện lên một cảnh tượng kỳ ảo lung linh, với mây lành và quang sáng lấp lánh.

Sắc mặt Hàn Ngâm rạng rỡ hẳn lên, cô biết Mộ Thập Tam đã vượt qua thăng tiên kiếp bình an, trái tim luôn lơ lửng trong lòng cuối cùng đã rơi về lồng ngực một cách vững vàng.

Trên đời có một câu rất hay...

Giữ được núi xanh, sợ gì thiếu củi đốt.

Chỉ cần hai người họ đều sống bình an thì chuyện xui xẻo nhất thời không có gì quan trọng, vì luôn có cơ hội xoay chuyển tình thế đổ cái xui cho kẻ khác!

Hoa Lộng Ảnh nhìn thoáng qua nét mặt vui mừng của cô mà vô cùng khinh bỉ, nhưng bây giờ hắn không muốn phân tâm nên không nói gì, chỉ ngắm nghía bình sứ trong tay với ánh mắt tư lự, trong lòng tưởng tượng cảnh Mộ Thập Tam nuốt Xích Huyết Bích Nguyệt đan này vô số lần.

Phải, viên Xích Huyết Bích Nguyệt đan này, bên trong nó có chứa một con Bích Nguyệt ma trùng.

Trùng này không độc, là loài lưỡng tính, và có một tập tính hết sức kỳ lạ. Bình thường nó sẽ ngủ đông, chỉ tới đêm trăng tròn mới tỉnh dậy để ăn uống, bất kể bên cạnh có vật gì, chỉ cần gặm được thì nó đều xơi tái. Song nó ưa nhất chính là máu của người hoặc thú, hơn nữa còn phải chui vào trong huyết mạch của người hoặc thú mới đẻ trứng được.

Bích Nguyệt có thể sinh được vạn trứng nội trong một đêm. Người hoặc thú bị nó ký sinh trong một tháng chẳng có bất thường gì, cũng không có cảm giác khó chịu nào. Nhưng vừa tới đêm trăng tròn, trứng trùng được ấp nở trong máu, ấu trùng sẽ phá trứng thoát ra, uống máu, cắn tim xé phổi, ngẫu nhiên tới kỳ sạch mới tuôn ra khỏi thân ký chủ như dòng suối, tỏa ra các nơi tìm chỗ ngủ đông, lặp lại một chu kỳ tuần hoàn mới.

Đây là loại ma trùng tà ác tột cùng, may mà chỉ sinh trưởng ở vùng có sát khí nồng nặc nhất, hơn nữa tập tính một tháng ăn một lần khiến chúng không sinh sôi nảy nở lan tràn như cỏ dại. Nhưng dù vậy, sự tồn tại của nó vẫn là nỗi ám ảnh của mọi người. Ma môn mỗi khi nhắc tới, vì bị Bích Nguyệt ký thể là một trong những hình pháp tàn khốc và đẫm máu nhất trên thế gian này.

Hoa Lộng Ảnh tàn nhẫn trời sinh, đương nhiên rất hứng thú với loại ma trùng này. Hẳn tốn không ít thời gian, hy sinh không biết bao nhiêu mạng người mới tìm được loại được vật khắc chế Bích Nguyệt, sau đó luyện một con thành cỗ, giấu trong đan hoàn. Người uống đan hoàn này vào từ đó trở đi chỉ có thể nghe theo lệnh hắn, bằng không hậu quả sẽ không tài nào tưởng tượng nổi.

Đáng tiếc cái giá luyện loại cỗ này quá lớn, chưa kể tỷ lệ thành công quá nhỏ, nên trong tay hắn chỉ có một viên, không thì hắn đã nghĩ hết mọi cách để nhét cho Mật Hạt Nhi một viên, để xem cô ta trúng chiêu rồi còn dám dùng ánh mắt dung tục để nhìn hắn nữa không!

Hoa Lộng Ảnh siết chặt bình sứ trong tay, đợi thêm giây lát, bắt đầu nhúu mày mất kiên nhẫn: “Sao còn chưa tới!”

Giữ vững nguyên tắc tận dụng hết mọi thời cơ để làm rối óc Hoa Lộng Ảnh, Hàn Ngâm cũng bắt đầu mặt ủ mày ê, nhấp nha nhấp nhồm.

Cô u buồn nói: “Mộ Thập Tam không biết ta ở đâu, chắc còn đang chờ ta ở chỗ độ kiếp rồi.”

“Đừng hòng gạt ta, người nghĩ ta không biết sao? Các người đã hẹn gặp nhau ở chỗ này từ trước.” Hoa Lộng Ảnh hừ nhẹ: “Huống hồ dù hắn không biết, con cá chạch kia cũng sẽ nói cho hắn biết, không thì tại sao ta lại cho nó trốn dễ như vậy chứ.”

Tên này làm việc quả nhiên chu đáo, hơn nữa còn đủ ác!

“A, vậy tại sao chàng vẫn chưa tới nữa?” Hàn Ngâm cực kỳ phối hợp, hoảng hốt ra mặt, trong mắt còn nhanh chóng ánh lên lệ quang: “Có khi nào chàng độ kiếp xong thân thể quá suy yếu, ngắt xiủ luôn rồi không?”

Hoa Lộng Ảnh nhúu mày liếc Hàn Ngâm, trong khi hắn vẫn còn trầm ngâm thì cô đã khóc toáng lên: “Ta biết rồi! Nhất định là đám tiên môn đó

không chịu tha cho chàng, xếp đặt mai phục ở gần đó, chàng độ kiếp xong thì hạ độc thủ mất rồi!”

Chết tiệt, khả năng này có thể xảy ra!

Ban đầu hãn tính toán rất kỹ càng, định hai hôm nay sẽ dẫn ma vệ đi lục soát quanh khu vực tiên kiếp, nếu phát hiện ra tiên môn mai phục, thì sẽ dùng chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng để trừ khử bọn chúng. Nhưng mấy hôm nay bị Hàn Ngâm đòi hết thứ này tới thứ nọ, khiến hãn rối trí mà quên băng mất chuyện này.

Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh âm tình bất định.

Hàn Ngâm thì khóc càng dữ hơn: “Người nhanh nhanh đi cứu chàng đi, cố gắng chắc còn cứu kịp đó!”

Hoa Lộng Ảnh liếc xéo cô, dường như đang đoán xem cô có đang che mắt mình, hòng thừa nước đục thả câu mà chớp thời cơ bỏ trốn hay không.

Hàn Ngâm tất nhiên biết nỗi lo của hãn, thút thít nói: “Xin người nhanh lên đi mà! Coi như người không đi, thì cũng phải người đi xem thử được mà.”

Câu này đã làm dao động Hoa Lộng Ảnh. Hãn thầm tính toán, trong tay hãn có con tin, không sợ phát sinh biến cố, như vậy phải năm mười ma vệ đi thăm dò cũng không sao. Nếu Mộ Thập Tam đã bất tỉnh thì hay nhất, cứ việc trói gô Mộ Thập Tam lại, còn nếu Mộ Thập Tam bị tiên môn vây đánh, thì vừa hay có thể lợi dụng đôi bên lưỡng bại câu thương để trục lợi.

Nghĩ rồi hãn gật đầu, thấp giọng phái đám ma vệ đi kiểm tra, còn dặn dò: “Nếu tiên môn có quá nhiều người thì các người hãy nghĩ cách bảo vệ tính mạng của Mộ Thập Tam, sau đó cử người về bẩm báo ngay lập tức.”

Năm mươi ma vệ đáp một tiếng, rồi đi về hướng biển Vân Vụ. Hoa Lộng Ảnh gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nôn nóng trong lòng.

Thật hy vọng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhân thủ Ma môn hẳn phải người về triệu tập nên tới nhanh lên thì hơn, bằng không với một trăm tên ma vệ này, quả thật không đủ dùng.

Bên cạnh hẳn, Hàn Ngâm vừa thút thít gạt lệ, vừa dùng khước mắt nhìn lướt qua số ma vệ còn lại. Phát hiện khi nhân số bị chia đôi, trận pháp chúng bày ra cũng thay đổi, nhất định uy lực nhỏ hơn trước rất nhiều, thấy thế cô thầm đắc ý trong lòng.

Hoa Lộng Ảnh, mặc xác người có gian manh như quỷ, chốc nữa cũng phải cho người ném thử nước rửa chân của lão nương!

Đáng thương cho Hoa Lộng Ảnh, tới giờ hẳn vẫn chưa biết, đối phó với loại người như Hàn Ngâm mà dùng gian manh thì cuối cùng thế nào cũng báo ứng lên đầu. Chỉ có loại vừa độc vừa ác, thẳng tay giết chóc như Tô Tinh Trầm, khiến Hàn Ngâm hoàn toàn không có cơ hội giở ra âm mưu quỷ kế nào, thì mới bắt được thóp cô. Đây cũng là lý do tại sao cô có gan chinh toàn bộ tiên môn, cũng dám đối nghịch với người thống trị một nửa Ma môn như Hoa Lộng Ảnh, mà lại sợ run mỗi mình Tô Tinh Trầm.

Một khắc sau khi Hoa Lộng Ảnh phái ma vệ đi thăm dò tình hình, bên kia chân trời cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng xanh yếu ớt. Nhưng tia sáng xanh này tới rất nhanh, chớp mắt đã tới trước mặt hẳn. Hẳn định thần nhìn lại, chẳng phải ai khác mà chính là Mộ Thập Tam đang cười Hải Trãi tới đây!

Hải Trãi là linh thú thuộc hệ lôi, chẳng những không sợ thiên lôi, mà còn có thể hấp thu uy lực của lôi kiếp để tăng tu vi của bản thân. Do đó Mộ Thập Tam độ kiếp mới để lại Hải Trãi, đổi Xích Ly cho Hàn Ngâm.

Nom dáng vẻ bề ngỗ kiêu ngạo của Hải Trãi, rõ ràng tu vi đã tăng lên nhiều, trong lòng Hoa Lộng Ảnh lướt qua một nỗi bất an chớp nhoáng, nhưng ngay sau đó hắn đã nhìn thấy sắc mặt Mộ Thập Tam tái nhợt, ngồi trên lưng Hải Trãi mà lão đảo muốn ngã, ngay cả cương khí hộ thân tự khởi động lúc phi hành cũng nhạt tới mức có thể biến mất bất cứ lúc nào, lúc này tâm trạng hắn bỗng vui sướng hẳn lên.

Xem ra Mộ Thập Tam hiện tại quả nhiên rất yếu, đến trể như thế, có khả năng vì tới cương khí hộ thân cũng không dựng lên nổi.

Hàn Ngâm vốn đang khóc thút thít vô cùng thực nữ, vừa nhác thấy Mộ Thập Tam đã kích động tới mất kiểm soát, khóc òa lên chạy nhào về hướng Hải Trãi dừng chân, tiếc là còn chưa chạy được hai bước thì đã bị Hoa Lộng Ảnh giữ cổ tay, kéo giật về.

“Đồ khốn! Người buông ra!” Hàn Ngâm như đã mất lý trí, vừa khóc vừa làm chuyện tổn công, chân đá tay đấm Hoa Lộng Ảnh, nhưng cô mất đi linh khí quả thật không hề có sức tấn công nào đáng kể, đương nhiên càng không thể nào tổn thương được Hoa Lộng Ảnh, trái lại còn khiến Hoa Lộng Ảnh đạt được sự thỏa mãn tâm lý.

Hắn nhìn Hàn Ngâm hai ngày nay để làm gì chứ? Chẳng phải vì chờ đợi giây phút này sao? Thậm chí hắn còn mong Hàn Ngâm khóc lóc quấy đạp càng vất vả càng tốt, bởi vì hắn rõ ràng bắt được một tia đau lòng cùng phần nộ lướt qua mắt Mộ Thập Tam.

Đây chính là hiệu quả hắn muốn!

Hoa Lộng Ảnh bẻ ngoặt tay Hàn Ngâm ra sau một cách thô bạo, khóa cô trong lòng, nét mặt lại mang theo nụ cười dịu dàng như nước, nhìn Mộ Thập Tam vừa nháy khỏi Hải Trãi đã lập tức loạng choạng trên đất, trông bộ dạng có vẻ vô cùng chật vật, cất giọng: “Thuộc hạ Hoa Lộng Ảnh, chúc

mừng thiếu chủ bình an vượt qua thăng tiên kiếp, về sau phi thăng tiên giới chỉ ở trong tầm tay.”

Trong tình huống này, Mộ Thập Tam đâu còn tâm trạng để khua môi múa mép với hắc, chống một tay trên đất cố gắng đứng lên, hừ muện một tiếng trong ngực, nhìn Hoa Lộng Ảnh giận dữ: “Buông nàng ra!”

Hoa Lộng Ảnh mở cờ trong bụng, nụ cười trên mặt càng thêm dịu dàng mãn nguyện: “Thiếu chủ đã nói, thuộc hạ nào dám không tuân, thế nhưng thuộc hạ biết thiếu chủ độ kiếp, nên đã trăm đắng ngàn cay xin một viên linh dược trị thương thế gian hiểm có cho thiếu chủ, thiếu chủ nên uống trước thì hay hơn, đừng cô phụ tâm ý của thuộc hạ.”

Nói rồi hắc lấy bình sứ đã trở nên ấm nóng vì mãi cầm trong tay chơi đùa, đặt nhẹ lên mép bàn.

“Đừng!” Hàn Ngâm quát lên: “Đừng bị hắc lừa, đừng uống!”

Hoa Lộng Ảnh rũ mắt liếc cô, ý cười càng rõ nét, vừa định nói ra cái câu bên ngoài là cung kính nhưng bên trong lại ngầm uy hiếp đã chuẩn bị sẵn, thì chợt nghe Hàn Ngâm hét lên vô cùng thê lương: “Mộ Thập Tam, đừng ——”

Lúc này bọn ma vệ chung quanh đã dạt ra một con đường, Mộ Thập Tam đi tập tễnh tới cạnh bàn, dùng bàn tay run run cầm bình sứ kia lên.

“Không được uống!” Hàn Ngâm hoàn toàn không đoái hoài tới an nguy của bản thân, giãy dụa càng dữ dội hơn, nhưng thế nào cũng không thoát khỏi vòng kiềm kẹp của Hoa Lộng Ảnh, cô khóc đến mức suy sụp: “Xin chàng, đừng...”

Còn chưa nói dứt lời, miệng cô đã bị Hoa Lộng Ảnh bịt chặt, không thét được một lời. Bốn bề chìm vào im ắng, chỉ còn tiếng nước nở nghẹn ngào tột cùng bị ai quanh quẩn trong không khí.

~ Hết chương 164 ~

Ui cha, sao cái đoạn cuối Yun hông thấy nó bị kịch xú nào mà giống đang coi... hài kịch zậy ta, hông lẽ tâm lý Yun nó có... vấn đề (- _-|||)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Biến Cố

Biến cố

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam cầm bình sứ trong tay, đưa mắt nhìn Hàn Ngâm giây lát, tới khi chuyển sang Hoa Lộng Ảnh thì sâu trong đáy mắt tối tăm đã bùng lên ngọn lửa giận hừng hực, tôn lên sắc mặt trắng bệch của hắn, trông mỏng manh hết như sứ ngọc.

Hoa Lộng Ảnh không bị ánh mắt này của hắn hù dọa, mỉm cười nhìn đáp lại hắn: “Ta khuyên thiếu chủ nên...”

Mới nói được lời dạo đầu, Mộ Thập Tam đã dùng bàn tay run run của mình mở nắp bình, trút ra một viên thuốc đỏ, ném vào miệng nuốt ực xuống mà chẳng buồn liếc lấy một cái, sau đó ánh mắt sắc bén cùng cực của hắn quét về Hoa Lộng Ảnh một lần nữa: “Cho nàng thuốc giải!”

Không sai, với ánh mắt của hắn không thể nào không nhìn ra Hàn Ngâm đang bị phong bế linh khí. Nhưng hắn uống thuốc quá nhanh gọn, chẳng có lấy chút phân vân nào, điều này khiến cõi lòng mừng như điên của Hoa Lộng Ảnh lẫn vào chút hoang mang.

Dễ vậy sao?

Chuyện này quá dễ, chẳng cần tốn quá nhiều sức.

Hàng loạt từ ngữ chuẩn bị sẵn hoàn toàn không có cơ hội thốt ra lời, kế hoạch vốn phải tiến hành trên mấy ngày, lấy đày đọa Hàn Ngâm từ từ để dồn ép Mộ Thập Tam uống thuốc cũng chẳng có đất dụng võ. Tới lúc đứng nhìn hai người họ đau thương thống khổ cũng chẳng có nốt, điều này làm Hoa Lộng Ảnh hụt hẫng sâu sắc, sau cơn hụt hẫng là một loại cảm giác khó thể diễn tả, có chút lạ lùng, nhưng lại không biết rốt cuộc là lạ ở đâu.

Nghĩ thôi cũng biết, Hàn Ngâm nhất định không cho hẳn thời gian để cân nhắc kỹ hơn.

“Mộ Thập Tam, tại sao chàng lại ngốc như vậy!” Hàn Ngâm ngồi bệt ra đất khóc nức lên, giọng nức nở thở than: “Chàng không cần phải lo cho ta, chỉ cần có chàng ở đây, hẳn sẽ không dám giết ta đâu.”

Hoa Lộng Ảnh rũ mắt nhìn cô cười: “Người còn may mắn lắm! Nếu hẳn tàn nhẫn quyết tâm bỏ mặc người, bây giờ có lẽ ta sẽ không làm gì người, nhưng về Ma môn thì chưa chắc đâu, ta sẽ từ từ, cho người nếm hình phạt tàn khốc của Ma môn, rồi lại dùng linh dược cứu sống người.”

Nói rồi hẳn khẽ thở dài một tiếng ra vẻ tiếc nuối. Cuối cùng cũng nói được một câu uy hiếp, cảm giác nắm mọi thứ trong tay đang dần trở lại, bất an phảng phất trong lòng cũng đã biến mất một cách nhanh chóng.

Nhưng hẳn còn chưa kịp ngậy ngất, ngay sau đó Mộ Thập Tam đã nổi loạn. Thừa dịp bọn ma vệ lơ lửng phòng bị vì cho rằng đại sự đã định, Mộ Thập Tam xuất thủ cực thần tốc, nện mạnh một chưởng mang theo ngọn lửa ánh kim lên ngực của một tên ma vệ. Ma vệ không có lấy một giây để vùng vẫy đã bị đánh bật ra xa như điều đứt dây, ngã ụch xuống đất, sau đó toàn thân bùng lên ngọn lửa hình hoa sen, thổ huyết không ngừng, mắt thấy không thể sống sót.

Bốn bề lặng ngắt như tờ, bọn ma vệ lập tức đề cao cảnh giác, nhìn trừng trừng Mộ Thập Tam, siết chặt binh khí trong tay.

Đương nhiên, Mộ Thập Tam bị trọng thương còn cố sức ra đòn mạnh, chính hăn cũng hự lên một tiếng, dường như muốn nôn ra máu nhưng lại gắng gượng nuốt xuống. Qua một lúc mới lên tiếng, giọng trầm thấp nhưng rõ ràng từng chữ: “Thuốc giải, đừng để ta lặp lại lần nữa!”

Hoa Lộng Ảnh liếc qua tên ma vệ đã bị thiêu rụi thành tro, trong lòng chẳng biết là mừng hay lo, nhưng bị Mộ Thập Tam quát tháo ra lệnh khiến hăn cực kỳ khó chịu. Có điều, hăn biết đây là thời điểm nhạy cảm, nếu mình không đưa ra thuốc giải, Mộ Thập Tam tiếp tục ra tay giết người là chuyện nhỏ, lỡ như bị dồn tới mức đồng quy vô tận thì rõ là chuyện lớn. Thế nên hăn quyết định áp dụng chiến lược bao dung, cười khẽ một tiếng rồi đưa thuốc giải cho Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm uống thuốc xong, trong đan điền lập tức dâng lên cảm giác lành lạnh, cô biết đây là dấu hiệu cho thấy được lực đang phát huy tác dụng. Thế là cô vội vã khoanh chân tĩnh tọa. Một nén hương sau, cô thấy linh khí trong cơ thể vận hành không còn trở ngại nữa mới cười trộm một tiếng, đứng dậy ngồi lên ghế, đưa tay vén lọn tóc rối do mãi khóc lúc nãy ra sau tai.

“Vậy thì ——” Hoa Lộng Ảnh cười rất chi là dịu dàng, kéo ghế cho Mộ Thập Tam: “Mời thiếu chủ an tọa, ta thấy có vài việc nên nói rõ với ngài trước.”

Hăn chuẩn bị miêu tả tỉ mỉ tác dụng của Xích Huyết Bích Nguyệt đan, để cho Mộ Thập Tam biết rõ thứ thuốc hăn uống vào đáng sợ bao nhiêu, mượn nó để đe dọa Mộ Thập Tam sau này không nên trái lệnh, đừng bắt phân chủ tớ như vừa rồi nữa.

Mộ Thập Tam hự một tiếng, gương mặt tái nhợt đánh lại, ngồi vào ghế.

Hàn Ngâm nhìn vẻ hả hê của Hoa Lộng Ảnh, cũng mỉm cười dịu dàng theo: “Hoa trưởng lão, ta cũng có chuyện muốn nói với người, không biết người có muốn nghe hay không.”

Dù mới đó cô khóc rất nhập tâm, vành mắt còn hơi sưng đỏ, nhưng nụ cười này vẫn xinh xắn lém lỉnh, toát lên vẻ tự tin ung dung khó thể diễn tả bằng lời.

Hoa Lộng Ảnh kinh ngạc, ánh mắt hẩn cứng lại trong thoáng chốc, nhưng sau đó chợt nhớ ra tiểu nha đầu này rất quỷ kế đa đoan, có lẽ lúc này đang phô trương thanh thế, muốn cầu thắng trong bại thôi. Do đó hẩn vừa trấn an bản thân rằng ván đã đóng thuyền không thể xảy ra biến cố gì, vừa liếc cô với ánh mắt hồ nghi, muốn tìm ra chút bất an trên nét mặt cô.

Tiếc là Hàn Ngâm vẫn tỉnh bơ, chẳng có chút bất an nào hiện lên nét mặt, cô xách bình trà lên châm vào chén, rồi thông thả nói: “Hoa trưởng lão không cần khẩn trương, ta không muốn mạng của người đâu, ta chỉ muốn nói Ma môn các người nội đấu bao nhiêu lâu nay, cũng tới lúc chọn ra một vị Ma chủ rồi.”

Ngụ ý trong câu này quá phức tạp, Hoa Lộng Ảnh quả thật chẳng biết nên hiểu từ đâu, chỉ có thể lặng thinh nhìn cô chăm chăm.

“Mật Hạt Nhi thì sao? Ta thấy cô ta rất hợp làm Ma chủ.” Hàn Ngâm rót đầy chén trà rồi đẩy tới trước mặt hẩn, nói: “Chỉ cần người chịu ngoan ngoãn thần phục cô ta đầu tiên, thì những người khác chắc không có ý kiến gì đâu.”

Trong lòng Hoa Lộng Ảnh như nổi lên sóng dữ, chốc thì muốn vỗ bàn cười to, chốc thì muốn đưa tay bóp cổ cô, bắt cô nói huých toẹt ra, sự thôi thúc này khiến sắc mặt hẩn biến hóa xoành xoạch khó lường.

Trên thực tế bất cứ ai ở vào vị trí của hẩn lúc này cũng đều rất khó phán đoán, hẩn cấp tốc ngấm lại xem kế hoạch của mình có vấn đề gì,

ngoại trừ Mộ Thập Tam uống thuốc rất dứt khoát ra thì chẳng còn bất cứ điểm gì nằm ngoài dự liệu của hắn nữa. Nghĩ rồi hắn bình tĩnh lại, cười khê đáp: “Được rồi, ta biết trong lòng người rất khó chịu, nhưng đừng nên thốt ra mấy lời giận dữ non nớt này nữa thì hơn. Sau này ta sẽ đền bù cho người, xây cho người một Ma cung, điều thêm một trăm ma vệ mặc cho người sai bảo, trừ vài cấm địa trong Ma môn ra, những chỗ còn lại người có thể mặc sức tới lui, như vậy đã đủ chưa.”

Hàn Ngâm lười, chẳng muốn tốn sức tán dóc đề tài thiếu muối này với hắn, tóm lấy ấm trà trên bàn, nói: “Chả thêm!”

“Hàn Ngâm, người đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Hoa Lộng Ảnh nhìn tới giới hạn, đứng bật dậy: “Đừng tưởng ta cho người thuốc giải rồi là người có quyền phách lối! Chỉ với chút tu vi kém cỏi của người, chọn đại một ma vệ ở đây cũng đủ hạ gục người. Ta khuyên người nên an phận đi thì hơn, bằng không...”

“Bằng không người định làm gì?”

Ngay lúc này sau lưng hắn bỗng vang lên một giọng trầm thấp lười biếng, êm tai cuốn hút.

Sao có thể!

Đây là giọng của Mộ Thập Tam, nhưng Mộ Thập Tam đang ngồi sờ sờ trước mặt hắn, thế thì sau lưng hắn là ai?

Hoa Lộng Ảnh chỉ hóa đá trong chốc lát, sau đó chậm rãi quay đầu lại với vẻ không dám tin. Kết quả đập vào mắt là Xích Ly đang chơi vơi giữa không trung, mà Mộ Thập Tam đang ngồi nghiêng trên lưng nó một cách lười biếng, nhìn xuống hắn bằng ánh mắt vô cùng ngạo nghễ.

Đã tới mức này, dù hắn có ngốc tới mấy cũng nhận ra ngay mình bị lừa, Mộ Thập Tam vừa uống Xích Huyết Bích Nguyệt đan của hắn nhất

định là giả! Lúc này hắn cũng nhớ ra từng soát được một hình nhân thể thân trên người Hàn Ngâm, nhưng làm sao hình nhân thể thân có thể giống như tạc thể này? Hơn nữa rõ ràng hắn đã ném những thứ đó vào trung túi Quy Tàng, đặt phong cấm...

Tốt xấu gì Hoa Lộng Ảnh cũng là trưởng lão Ma môn, cả đời đã trải qua bao phen nguy hiểm, năng lực ứng biến đã được tôi rèn tới mức cực nhạy. Dưới hai tầng áp lực, đả kích trí mạng và kinh hoàng cực độ hắn vẫn gạt phăng những thứ khó hiểu đi rất nhanh, bình tĩnh lại, thứ hắn phải làm lúc này chính là bắt Hàn Ngâm làm con tin!

Đây là giải pháp thông minh nhất, có thể khiến Mộ Thập Tam sợ ném chuột vỡ đồ, chưa kể sự thực chứng minh đây là chiêu dễ thực thi nhất. Do đó hắn khẩn cấp quay đầu, trong tay đã dồn lực sát ma, muốn đánh trọng thương Hàn Ngâm trong một đòn, sau đó dùng làm con tin.

Hiển nhiên, tính toán này của hắn không sai vào đâu cả. Về mặt tu vi Hàn Ngâm hoàn toàn không phải đối thủ của hắn. Nhưng chuyện hắn nghĩ tới được, lẽ nào Hàn Ngâm không nghĩ ra sao? Ngay chớp mắt hắn quay đầu nhìn Mộ Thập Tam, Hàn Ngâm đã dán chặt miệng vào ghế, mang cả người lẫn ghế chạy ra xa tít, sợ chết trốn sau lưng Hải Trãi.

Cuộc đời Hải Trãi hận nhất là ma tà, nó đã kiềm chế tới mức cào mặt đất bằng phẳng dưới móng thành bùn. Bây giờ vừa thấy thời cơ chín mùi, không cần nhìn nữa, trên chiếc sừng lập tức xẹt ra từng tia sấm sét, phóng tới hướng Hoa Lộng Ảnh, đánh bay hắn ra xa, bộ áo bào sắc nước cháy đen chưa tính, ngay tới tóc cũng bốc khói.

Cùng lúc đó, hình nhân thể thân cũng động thủ, thân hình biến hóa ma mị, đánh bật mấy tên ma vệ đứng gần Hàn Ngâm nhất, sau đó đứng bảo vệ bên cạnh Hàn Ngâm, ngưng thần cảnh giác.

Bọn ma vệ vừa thấy tình thế bất lợi, lập tức thay đổi trận pháp, chuyển tới vây ráp hình nhân thể thân. Trong khi đó Mộ Thập Tam nhìn từ trên cao xuống, ném một đạo Thiên Liên sát xuống đầu chúng, trận pháp lập tức hóa thành chiếc ao vàng nở rộ ngàn đóa hoa sen đỏ như lửa bỏng, bốc cháy ngàn ngút.

Nhiều đó vẫn chưa là gì, lúc này ở phía chân trời xa xôi lại kéo tới màn mây đen với khí thể che trời lấp đất. Khi tới gần, Hàn Ngâm mới thấy rõ đó là năm trăm ma vệ thiết giáp đằng đằng sát khí. Dẫn đầu là một nữ ma tướng, vận áo giáp đen bó sát người, cười trên lưng ma thú Kim Nghê, mái tóc đen dài chẳng buộc lên mà tung bay phấp phới phía sau đầu, tôn lên gương mặt thanh tú và thần thái cuồng dã thích giết chóc của cô ta, hệt như con báo đen đang quyết tâm truy sát con mồi.

Hàn Ngâm không nhìn lầm, cô gái này quả thật đang đuổi theo con mồi. Sau khi bay tới gần, cô ta hoàn toàn không nói một lời nào, cũng chẳng dừng lại chờ năm trăm ma vệ sau lưng mình, mà dẫn đầu xông vào trận pháp đang rực cháy hỏa liên trước tiên, vung chiếc Cự Phủ Luân cao tầm nửa người một cách sáng khoái, nơi nó lướt qua ré lên tiếng kêu thảm thiết không ngừng, máu tanh bắn ra tung tóe vô cùng kích thích. Trong tích tắc năm mươi ma vệ bị Mộ Thập Tam tiêu diệt hơn phân nửa, đã bị cô chém tới mức chỉ còn lại vài tên nằm gục trên đất co giật.

Nhưng cô gái này như chưa đã nghiền, găm phập chiến phủ nặng trĩu trên mặt đất, rồi thè lưỡi liếm máu dính trên mép, sau đó quét nhìn bốn phía với ánh mắt thèm khát, như còn đang tìm kiếm con mồi.

Dĩ nhiên ở đây chẳng còn ai để cô giết nữa, cuối cùng ánh mắt thất vọng của cô khóa chặt lên người Hoa Lộng Ảnh đang ác đấu với Hải Trãi, trong mắt bùng lên khát vọng tột độ.

Rét quá! Loại sát khí lạnh liệt này đúng là quá khiếp!

Quả tim nhỏ của Hàn Ngâm run bắn lên, cố nén cơn nôn mửa, gắng gượng dứt mắt khỏi đồng tử thi ngôn ngang như địa ngục.

Chết tiệt, cái tên Mật Hạt Nhi này là ai đặt hả, rõ là lừa chết người!

Cô tưởng sẽ là mẫu người âm nhu độc ác, chứ không tài nào ngờ được lại là kiểu thích giết chóc điên cuồng cỡ này. Xem ra sát khí mà Ma môn tu có vấn đề cực lớn, chẳng tìm nổi một người bình thường nào, mà toàn là kiểu biến thái ăn sâu vào xương tủy thể này thôi.

~ Hết chương 165 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Ma Môn Kỳ Hoa

Ma môn kỳ hoa

Edit: Yunchan

Thật ra Hoa Lộng Ảnh đã tới tu vi Huyết Anh, tương đương với tu vi Túy Dưỡng của tiên môn, đánh nhau với một bé Hải Trãi nhi đồng lẽ ra phải chiếm thế thượng phong. Có điều Hải Trãi thuộc hệ lôi, chính là khắc tinh của ma tà trong thiên hạ, còn nhờ lôi điện của thăng tiên kiếp mà tăng lên một cảnh giới, chẳng những linh hội được sức mạnh của lôi tâm, mà còn chịu ảnh hưởng của vài nhân tố thiên thời địa lợi nhân hòa, thế nên lúc này Hoa Lộng Ảnh lại bị Hải Trãi đánh dồn ép tới mức chỉ còn biết chống đỡ né tránh, vô cùng chật vật.

Thế cũng chưa phải là gay go nhất, thứ tệ nhất chính là Mật Hạt Nhi bên cạnh đang dùng ánh mắt khiến người ta sờn tóc gáy để nhìn hằm, với hiểu biết của hằm về cô, hằm biết rõ giờ này khắc này cô đang nghĩ tới hai chuyện —

Giết hằm, hoặc đánh một gậy cho hằm bất tỉnh rồi tha lên giường!

Quả nhiên hằm đoán chẳng sai vào đâu!

Mật Hạt Nhi đang nghĩ tới về trước. Vì lúc này bản tính giết chóc trỗi dậy, trong mắt cô chỉ nhìn thấy độc một màu máu kích thích, nó mãnh liệt tới nỗi che mờ đi mỹ sắc khiến cô thèm thuồng của Hoa Lộng Ảnh. Thế là

cán rìu trong tay cô hết siết chặt rồi thả lỏng, thả lỏng rồi siết chặt, cuối cùng vẫn không kiềm chế được, hét lên một tiếng tàn bạo, xách rìu chiến lên, vung ra một đạo hắc quang, bổ mạnh về hướng Hoa Lộng Ảnh.

Hoa Lộng Ảnh biết nữ nhân này nhìn thấy máu sẽ man dại tới mức nào, nên hẳn không đỡ chiêu này của cô, mà lướt người qua tránh chiêu một cách khó khăn.

Tục ngữ có câu cừu nhân gặp lại hận đỏ mắt, hai người này minh tranh ám đấu bao lâu nay, một người nằm mơ cũng muốn diệt trừ đối phương, một người bị giết gần mười nam sủng khiến cơn điên bùng lên tột độ. Do đó vừa giao thủ thì một vòng đại chiến mới có nguy cơ sẽ mở màn.

Tiểu một nỗi Hải Trãi ngây thơ nhà ta hàng ngày chẳng học được chút xíu tinh hoa vô sỉ nào của Hàn Ngâm, gặp tình huống này lại chẳng chịu tranh thủ đục nước béo cò, mà còn quan tâm tới công bằng này nọ, bổ cho Hoa Lộng Ảnh một tia sét xong, thì sau đó nhất định phải bổ luôn cho Mật Hạt Nhi một tia cho công bằng. Kết quả hai người đánh nhau lại biến thành nhân thú hỗn chiến.

Đúng lúc này, “Đinh” một tiếng, Hàn Ngâm đỡ trán, lắc lắc chiếc chuông Nhiếp Hồn trong tay mình một cách tiếc hận: “Các người làm ơn đừng đánh nữa, tới đây uống chén trà nghỉ xả hơi, rồi nghe ta nói hai câu trước được không?”

Chuông Nhiếp Hồn có tác dụng quấy nhiễu tâm trí, đương nhiên cũng có tác dụng thanh tâm.

Sự nôn nóng của Hoa Lộng Ảnh được xoa dịu, trong mắt bất giác lướt qua một tia vui vẻ. Mật Hạt Nhi thì hơi chau mày, ánh mắt cũng thanh minh hơn. Cuối cùng hai người đều hừ nhẹ một tiếng tự động dừng tay, lý do ngừng tay thì đều giống nhau.

Lúc này Mộ Thập Tam cũng đã xuống Xích Ly, đi tới bên cạnh Hàn Ngâm, mỉm cười với cô, sau đó tự kéo một cái ghế ngồi xuống, bưng chén trà lên lười biếng nhấp một hớp.

Ánh nhìn mang theo chút cái kinh của Mật Hạt Nhi chĩa thẳng vào chuông Nhiếp Hồng trong tay Hàn Ngâm, sắc mặt dần trở nên khó coi, cuối cùng cô ta vỗ bàn chất vấn: “Người giết Thượng Triều Vân?”

Tài quan sát sắc mặt của Hàn Ngâm coi như cũng tới nơi tới chốn, dù chẳng biết gì nhưng vẫn nhìn ra nét mặt của Mật Hạt Nhi không phải là vui vẻ, cô chẳng đại gì mà thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ cười tủm tỉm hỏi ngược lại: “Mật trưởng lão nghĩ ta có bản lĩnh giết Thượng Triều Vân à?”

Mật Hạt Nhi bị câu hỏi của cô làm sửng sốt, định thần quan sát cô kỹ hơn, tuy không biết tu vi của cô cụ thể tới đâu, nhưng có thể nhìn ra là chưa kết thành kim đan, bởi vậy Mật Hạt Nhi cũng dần bình tĩnh lại, gật đầu đánh rụp nói: “Người không có bản lĩnh đó.”

“Cô ta nói cái gì thì người tin cái đó sao?” Hoa Lộng Ảnh ở bên nghe thấy bèn bật cười: “Cô ta không đủ tu vi để giết Thượng Triều Vân, còn vị bên cạnh cô ta, lẽ nào không có?”

Hoa Lộng Ảnh muốn chớp mọi thời cơ để ly gián, cố xoay chuyển tình hình.

Quả nhiên, vừa nghe thấy lời hắt ánh mắt Mật Hạt Nhi nhìn về phía Mộ Thập Tam liền trở nên phức tạp, đương nhiên tâm trạng cũng phức tạp hết như thế.

Mộ Thập Tam chẳng quan tâm mấy, chỉ nở nụ cười lười, trong ánh mắt lưu chuyển hào quang: “Đừng nói Thượng Triều Vân không phải ta giết, dù là ta giết, thì đã sao?”

Hắn cười kiêu này khiến ánh mắt Mật Hạt Nhi nhìn hắn càng bất ổn hơn, bên trong còn toát lên vẻ si mê.

Hoa Lộng Ảnh biết rõ sở thích của cô, bèn chêm vào một câu: “Chắc người cũng biết hắn là ai nhỉ? Về ngoài của hắn giống Ma chủ tới bảy phần, nói không chừng có thể bù đắp tâm nguyện của người...”

Hắn đương nói dở thì chợt thấy ánh mắt lạnh lạnh như cười như không của Mộ Thập Tam đảo tới, chẳng biết sao trong lòng lại lạnh toát. Ngẫm lại giây lát đành câm miệng, vì dù hắn có xúi giục thành công, thì trước khi Mộ Thập Tam và Mật Hạt Nhi trở mặt với nhau cũng có thể xử hắn trước. Huống hồ ở đây còn có một cô nàng Hàn Ngâm đang nhìn hắn cười lạnh. Hắn đã thua thiệt dưới tay cô, biết cô đã ra tay thì chẳng nhân từ gì hơn Mộ Thập Tam, thôi thì nên an phận cho lành.

Hoa Lộng Ảnh là người cầm lên được thì bỏ xuống được, lập tức nâng chén trà lên cười hiền hòa: “Không nhắc tới chuyện cũ nữa, uống trà uống trà.”

Đe dọa Hoa Lộng Ảnh xong, Mộ Thập Tam quay qua cười lười với Mật Hạt Nhi, nhưng lời lẽ thốt ra lại chẳng rung động lòng người như nụ cười của hắn: “Người muốn làm Ma chủ, đầu tót Hoa Lộng Ảnh làm bề tôi dưới váy mình, hay muốn ta khoét mắt người đưa cho Hoa Lộng Ảnh?”

Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh thoát cái trắng bệch, nước trà ngậm trong miệng suýt thì phun ra.

So ra, sắc mặt Mật Hạt Nhi tốt hơn Hoa Lộng Ảnh đôi chút, nhưng cũng bị khơi lên muôn vàn suy nghĩ. Rất hiển nhiên, Mộ Thập Tam không phải đang ra oai đe dọa cô, dù phía sau cô có năm trăm ma vệ áp trận, nhưng nếu hắn và Hoa Lộng Ảnh liên thủ thì muốn khoét mắt cô cũng chẳng khó khăn mấy. Do đó cô tạm dằn cơn thèm muốn Mộ Thập Tam

xuống, liếc xéo qua Hoa Lộng Ảnh, thành công biến sắc mặt Hoa Lộng Ảnh từ trắng sang xanh.

Lợi và hại sờ sờ ra đó, Mật Hạt Nhi cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch, dẫn khát vọng trong lòng xuống, sau đó hừ lạnh: “Chuyện Thượng Triều Vân cứ bỏ qua thể thôi sao?”

Hàn Ngâm cười tủm tỉm: “Người cũng có thể báo thù cho cô ta, sau đó xuống Cửu Tuyền chung với cô ta luôn.”

Hàn Ngâm không phải người lỗ mãng, dù cô có bất mãn với Mật Hạt Nhi tới đâu thì cũng không cật mạnh khiêu khích, bây giờ dám nói ra câu này, chứng tỏ đã chắc ăn có thể đối phó với Mật Hạt Nhi.

Ai ngờ Mật Hạt Nhi lại phản ứng vượt ngoài dự đoán của mọi người, cô ta sục mắt suy nghĩ giây lát, rồi gật đầu nói: “Không sai, cô ta đã chết, dù báo thù thì cũng chẳng sống lại được, huống chi nữ nhân bồi nữ nhân thì có thú vị gì đâu? Về rồi cứ cách dăm ba ngày ta sẽ giết mấy mỹ nam, để họ xuống Cửu Tuyền bồi cô ta là được, chắc cô ta sẽ thông cảm cho tấm lòng không báo thù của ta thôi.”

Ma môn quả nhiên nở kỳ hoa!

Dù suy nghĩ của Hàn Ngâm không theo lẽ thường, nhưng nghe câu này xong vẫn phải câm nín. Đương nhiên Hoa Lộng Ảnh càng cuộn trào sóng lòng, khóe miệng co giật. Chẳng qua lúc này hẳn không dám trở mặt, chỉ còn biết vất nát óc suy tư, xem có cách nào để thoát hiểm không.

“Được rồi!” Tư duy của Mật Hạt Nhi xưa nay luôn đơn giản thẳng thắn, đã quyết định xong thì cũng vứt chuyện Thượng Triều Vân qua một xó, nhìn Hoa Lộng Ảnh với ánh mắt không tốt lành gì: “Người có thể bắt đầu rồi đó.”

Đây đúng là một câu chẳng đầu chẳng đuôi!

Hoa Lộng Ảnh ngần ra, cố nén cơn buồn nôn khi bị cô nhìn chăm chăm xuống, hậm hực nói: “Bắt đầu cái gì?”

Mật Hạt Nhi dương dương đắc ý: “Lập linh khế, ra lệnh cho thủ hạ tôn ta làm Ma chủ, từ nay trở đi phải thần phục ta, không sinh tâm phản bội, không làm việc phản trắc, ta bắt người đi đông người sẽ không dám đi tây, ta bắt người cởi quần áo người không được nói không chịu, ta bắt người nằm thì người không được bước xuống giường!”

Hai câu đầu nghe ra còn có khuôn có dạng, nhưng tới mấy câu sau thì đã lệch khuôn triệt để!

Mọi người đều thộn mặt ra, sau đó một trận gió đêm thổi thốc qua, ngoài tiếng lá cây xào xạc ra thì chẳng còn bất cứ âm thanh nào khác, năm trăm ma vệ đứng sau lưng họ ba trượng cũng hóa đá sạch sẽ.

Lồng ngực Hoa Lộng Ảnh phập phồng kịch liệt, gân xanh trên cổ cũng nổi gồ lên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, phối với bụi bặm và máu me bám lên lúc khổ chiến, khiến nét mặt hằn dờn tợn vô cùng. Thế nhưng hắn vẫn chẳng nặn ra nổi một câu phản đối, vì hắn hiểu rõ cảnh ngộ của mình hiện tại, lời cô nói rất có thể sẽ biến thành sự thật.

Mộ Thập Tam nhìn hắn với ánh mắt thông cảm, nhưng lời thốt ra lại đổ thêm dầu vào lửa: “Đừng từ chối, người nên nghe lời thì hơn.”

“Đúng đúng! Người theo ngay đi!” Hàn Ngâm không kiềm được, bật cười ha ha.

Cô phát hiện! Chỉ cần Mật Hạt Nhi không ngấp nghé Mộ Thập Tam của cô, thì nhìn Hoa Lộng Ảnh bị trêu ghẹo đúng là một chuyện vui ời là vui.

Rõ là không thể nhịn được nữa!

Hoa Lộng Ảnh lật bàn: “Các người đừng nên quá phận!”

Mộ Thập Tam nhìn đồng bát đĩa rơi nát bầy trên đất với vẻ mặt dừng dừng, đoạn liếc xéo Hoa Lộng Ảnh: “Tới nước này rồi người còn sự lựa chọn nào khác sao?”

Hoa Lộng Ảnh đã hoàn toàn mất lý trí, xé phăng lớp ngực trang tao nhũ của mình xuống, rống cổ gào thét với Mộ Thập Tam: “Các người dựa vào đâu mà giúp cô ta! Chuyện ai làm ma chủ chẳng hề hấn gì tới các người, nếu cô ta cho các người lợi ích gì thì ta cũng cho được. Dựa vào đâu lại giúp cô ta đối phó ta?!”

Quả nhiên cơn thịnh nộ sẽ kéo tuột chỉ số thông minh của người ta xuống.

Mộ Thập Tam nhìn trả lại hần, gằn từng chữ: “Chỉ dựa vào thủ đoạn của người đã chạm tới giới hạn của ta. Kẻ dám động tới Hàn Ngâm, chỉ có chết hoặc sống không bằng chết!”

Câu này hần không chỉ nói cho Hoa Lộng Ảnh nghe, mà còn muốn cảnh cáo Mật Hạt Nhi. Đương nhiên hần sẽ không giết Hoa Lộng Ảnh bây giờ, trừ muốn lấy gậy ông đập lưng ông ra thì còn một nguyên nhân khác, đó là cần giữ Hoa Lộng Ảnh lại để kiềm chế Mật Hạt Nhi. Điểm này, Hàn Ngâm và hần rất ăn ý nhau, ban nãy ngăn hai người này tử chiến cũng vì sự thật không phải như Hoa Lộng Ảnh nói.

Ai làm Ma chủ, đối với họ rất quan trọng! Bởi vì họ muốn sống yên tĩnh, không muốn một nhọc đầu nhau không ngừng nghỉ với tiên môn. Việc này cũng như Hoa Lộng Ảnh có thể kiềm chế Mật Hạt Nhi, kiểm soát được Ma môn thì cũng có thể kiềm chế được tiên môn. Chưa kể Mật Hạt Nhi không có dã tâm quá lớn, không có tham vọng diệt hết tiên môn, duy ma độc tôn như Hoa Lộng Ảnh. Nếu cô ta lên làm Ma chủ thì hai giới tiên ma sẽ có mấy chục năm, thậm chí là hơn mấy trăm năm giữ vững cục diện hòa

bình tương đối, đó cũng chính là sự cân bằng mà Mộ Thập Tam mong muốn.

Hoa Lộng Ảnh bị Mộ Thập Tam nói tới á khẩu, thế nhưng hắn không cam lòng!

Phải! Bất cứ giá nào cũng không cam lòng, vì hắn không nghĩ ra tại sao bản thân lại đi tới bước đường bất lực thế này, không nghĩ ra tại sao kế hoạch của hắn kín kẽ không sai sót, mà giữa đường lại xuất hiện nhiều biến số như vậy!

“Nói cho ta biết!” Hoa Lộng Ảnh thoáng bình tĩnh lại, ngồi về ghế: “Rốt cuộc làm sao các người thiết kế được mọi thứ? Ngọc phù thể thân, rõ ràng ta đã phong cấm rồi cất vào túi Quy Tàng. Hơn nữa Mộ Thập Tam người đang độ kiếp, Hàn Ngâm bị ta bỏ thuốc phong bế linh lực, cơ bản không thể làm bất cứ chuyện gì dưới mắt ta!”

Nói rồi hắn nghiêng răng tức giận: “Bắt ta lập linh khế cũng được, nhưng ta phải biết mình thua ở đâu!”

~ Hết chương 166 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Lập Thệ

Lập thệ

Edit: Yunchan

Xét về tình, yêu cầu của Hoa Lộng Ảnh không thể coi là quá đáng. Thế nhưng, hắn đã quên khuấy mất đạo lý không nên đắc tội với tiểu nhân và nữ nhân. Khổ thay cả hai thứ đó Hàn Ngâm đều có đủ, thành ra báo ứng cũng ập xuống đầu hắn nhanh tới chóng mặt.

Hàn Ngâm nhìn hắn cười mập mờ: “Không thấy chuyện người hỏi quá cơ mật ư, nếu nói cho người biết rồi, lần tới ta phải đối phó với người thế nào đây?”

Câu này cực quen tai!

Hoa Lộng Ảnh sức nhớ lại hai ngày trước, Hàn Ngâm hỏi hắn làm sao tìm được cô, làm sao hạ độc mà cô chẳng hay biết gì, khi đó hắn đã trả lời cô nguyên văn thế này. Không ngờ có ngày hắn lại bị cô đáp trả lại nguyên xi không thêm bớt một chữ.

Hắn tức tới nghiến răng: “Người đúng là trùng mắt tất báo!”

Hàn Ngâm cười hì hì: “Chưa tính là may cho người rồi đó.”

Đấu khẩu với cô là chuyện đàn độn nhất trên đời!

Hoa Lộng Ảnh chấp nhận đối diện với hiện thực, giọng xìu xuống: “Phải làm sao thì người mới chịu nói?”

Con người của Hàn Ngâm xoay tít hết như hai viên thủy tinh đen láy, lia từ mặt hắc sang mặt Mật Hạt Nhi.

Mật Hạt Nhi có một gương mặt thanh tú không son phấn, nếu như cô ta chỉ ngồi yên đó không nói năng gì, cứ đứng đần đolan trang như thế, thì trông cũng có vẻ thông minh hàm súc như tiểu gia bích ngọc.

Hàn Ngâm nhìn Mật Hạt Nhi hồi lâu, rồi hỏi một câu ngoài dự đoán của mọi người: “Cô thích Mặc Ly à?”

Mật Hạt Nhi kinh ngạc, hơi nheo mắt lại.

Hoa Lộng Ảnh chợt giở giọng châm chọc: “Mọi người của Ma môn đều biết, chỉ cần là người có tướng mạo xuất chúng thì cô ta đều thích. Ma chủ Mặc Ly đặc biệt với cô ta hơn đôi chút là vì cô ta chưa bao giờ đắc thủ, cho nên mới nhớ mãi không quên.”

Mật Hạt Nhi chỉ có bản tính hào sảng, gặp chuyện thì giải quyết theo bản năng, không thích suy tính nhiều mà thôi, chứ không phải là khờ thật, bởi vậy thì thoảng cũng nhảy bén tới đáng ngạc nhiên. Ví như bây giờ, nghe hắc nói thế, chiếc đùi phải thon thon được bọc giầy chiến liền đập nhẹ lên ghế tựa của hắc, còn nghiêng người tới trước nhìn hắc với ánh mắt cứng chiều: “Với người ta cũng chưa lần nào đắc thủ, nên cũng nhớ thương rất lâu rồi.”

Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh thoát cái xanh mét.

Thật ra chỉ xét vẻ bề ngoài, bị Mật Hạt Nhi đánh bất tỉnh rồi tha lên giường cũng được xem là một diễm phúc. Song, thứ làm người ta sợ hãi tới bất an chính là điệu bộ cường thế này của cô, đây là thứ mà phần lớn nam

nhân không thể nhìn được, nhất là đối với người có tham vọng nắm mọi thứ trong tay cực mạnh như hắn.

Tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được mùi vị bị người ta cưỡng ép đây ngã!

Hoa Lộng Ảnh quay mặt đi với vẻ chán ghét: “Người mơ đi! Cô ta không nói cho ta biết, thì đừng hòng ta lập linh khế gì đó với người!”

“A, tốt quá!” Hàn Ngâm vỗ tay bật cười: “Hay chúng ta lập tiên thệ trước đi.”

Kiểu tư duy chẳng đầu chẳng đuôi này của Hàn Ngâm khiến Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạt Nhi ù ù cạc cạc.

Mật Hạt Nhi liếc xéo cô tỏ vẻ hoài nghi: “Lập tiên thệ gì?”

Hoa Lộng Ảnh thì chẳng thèm vòng vo chi, lập tức vạch trần cô một cách vô tình: “Người muốn giở thêm trò gì nữa hả!”

“Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, ta chỉ muốn đảm bảo lợi ích cho đôi bên thôi mà.” Hàn Ngâm cười khì nhìn Hoa Lộng Ảnh: “Người làm trước đi, lập một lời thề nặng, nếu ta nói cho người biết nguyên nhân người thua, mà người lại đổi ý không chịu lập linh khế thần phục Mật Hạt Nhi, thì mai sau độ ma kiếp sẽ bị sét đánh thành tro, sau khi chết hồn phách sẽ nhập vào đường súc sinh vĩnh viễn, đời đời làm trâu làm ngựa, không được giải thoát.”

Đây chẳng phải là lời thề độc mà cô bị Nghiêm Tử Ngọc bắt thề sao?

Mộ Thập Tam nghe xong thì rũ mắt xuống bật cười.

“Thề nặng kiểu này ta thích.” Mật Hạt Nhi cũng cười phá lên, trong chớp nhoáng đã coi Hàn Ngâm là tri kỷ.

Người xui xẻo là Hoa Lộng Ảnh, nhưng hắn cũng biết thời thế, đã tới nước này rồi, trừ khi chết, bằng không hắn chỉ còn nước mặc cho người ta chi phối. Mà chết đối với ma tu là chuyện vô cùng đáng sợ, vì bàn tay họ đã dính bao nhiêu là máu tanh, chết đi rồi bị tính toán tội lỗi, chưa biết phải luân hồi qua mấy kiếp mới có thể lấy lại hình người.

Đã không có dũng khí tự sát thì Hoa Lộng Ảnh cũng chẳng còn đường nào khác ngoài làm theo ý cô, lập lời thề nặng. Hắn không dám giở mánh khóe trong lời thề, bởi vì Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đều là hạng khó trêu, hắn sợ giở mánh không thành, ngược lại còn bị họ chỉnh cho thảm hơn.

Hoa Lộng Ảnh lập thệ xong, Hàn Ngâm bèn gật đầu hài lòng, nhìn về phía Mật Hạt Nhi với ánh mắt không có ý tốt. Đáng thương cho Mật Hạt Nhi còn đang bận vui mừng vì sắp đạt thành tâm nguyện, hoàn toàn không biết mình đã bị gài bẫy.

Hàn Ngâm gọi ngọt xớt: “Hạt tử tử tử, để cho công bằng, tử cũng lập một lời thề nặng nhé.”

Mật Hạt Nhi đáp đầy khí phách: “Người nói chí lý!”

Hàn Ngâm hít vào một hơi, nói thần tốc: “Thề là, sau này không được nổi lòng mơ ước với Mộ Thập Tam, không được đến gần chàng trong vòng ba thước, không được táy máy tay chân với chàng, càng không được dùng ánh mắt và ngôn ngữ để đùa giỡn chàng. Bằng không mai sau độ ma kiếp sẽ bị sét đánh thành tro, sau khi chết hồn phách sẽ nhập vào đường súc sinh vĩnh viễn, đời đời làm trâu làm ngựa, không được giải thoát!”

Quả nhiên báo ứng tới thật nhanh!

Bây giờ tới phiên Hoa Lộng Ảnh mỉm cười hả hê, còn nụ cười của Mật Hạt Nhi lại cứng ngắc, sau khi nhìn thấy ánh mắt đưa tình của Mộ Thập Tam dành cho Hàn Ngâm, thì càng phiên muộn tới suýt hộc máu.

Thế mà Hàn Ngâm còn rất quan tâm, lên tiếng trấn an cô: “Đừng nôn nóng, cô cứ từ từ mà nghĩ, dù gì phải cam tâm tình nguyện thì mới được mà.”

Mặt lợi và hại trong đây ai ai cũng đều thấy rõ. Một là Hoa Lộng Ảnh gần ngay trước mắt, vỗ một phát là vào tay. Một là Mộ Thập Tam như hoa trong gương trắng trong nước, có thể ngắm nhưng không thể sờ.

Tuy Mật Hạt Nhi thấy Mộ Thập Tam đẹp mắt hơn, nhưng thứ nhất, tướng mạo của Mộ Thập Tam khá giống với Ma chủ Mặc Ly, người khiến cô nếm trải cảm giác thất bại tới nỗi tạo thành ám ảnh tâm lý. Thứ hai thực lực của Mộ Thập Tam cũng làm lòng cô kiêng dè. Cuối cùng cô thầm gáy bàn tính trong lòng, ngắm thấy chọn Hoa Lộng Ảnh còn được tặng kèm ngôi vị Ma chủ, miễn cưỡng cũng có thể bù đắp được tiếc nuối không chiếm được Mộ Thập Tam. Nghĩ thấu đáo xong cô liền hậm hực lập thệ theo yêu cầu của Hàn Ngâm.

Mật Hạt Nhi vừa thề xong, chút hy vọng cuối cùng muốn thừa cơ trục lợi của Hoa Lộng Ảnh cũng tan thành mây khói. Hắn đành phải chán chường trừng mắt giáo huấn của Hàn Ngâm, hừ lạnh nói: “Người không cần lập thệ sao?”

Hàn Ngâm cười gian: “Thề thốt làm chi? Ta sẽ nói hết chân tướng cho người biết ngay bây giờ, thề thốt làm gì cho thêm phiền?”

Hoa Lộng Ảnh đành nhú mày giục cô: “Nói mau lên!”

Nào ngờ Hàn Ngâm lại xòe tay ra với hắn trước: “Mấy thứ bị người lấy đi đâu, người đem ra đây rồi ta mới nói được.”

Những món đồ đó chẳng có tác dụng gì lắm với Hoa Lộng Ảnh. Mặc dù không cam lòng, nhưng sau một hồi đắn đo hắn vẫn lấy túi Quy Tàng của mình ra. Đến đây mới phát hiện phong ấn hắn thiết lập ba ngày

trước vẫn còn nằm nghiêm chỉnh ở đây, thế thì tại sao ngọc phù thể thân lại chạy vào tay Hàn Ngâm một cách lạ lùng như thế.

“Túi Quy Tàng.” Lúc này Mộ Thập Tam bỗng dừng lên tiếng: “Đây là một trong thất bảo của Ma môn, có thể chuyển hết linh khí trên phù khí và pháp khí tiên môn thành tà sát đan, đúng chứ?”

Không ngờ Mộ Thập Tam lại hiểu về Ma môn quá rõ, Hoa Lộng Ảnh vừa giải phong ấn, vừa nhìn Mộ Thập Tam thật sâu, đáp: “Không sai.”

Hàn Ngâm không hiểu gì, bèn chen vào: “Tà sát đan, có ích lợi gì?”

Mộ Thập Tam mỉm cười thâm ý: “Là đan được ngưng tụ từ nguyên khí tà sát thuần túy, không thể dùng để tăng tu vi, nhưng có thể luyện khí.”

Có rất nhiều pháp khí để luyện thành phải mất rất nhiều thời gian, quanh năm suốt tháng, có một số pháp khí thượng phẩm còn cần hy sinh tu vi của người luyện khí. Trong khi tà sát đan có thể luyện trực tiếp vào trong pháp khí, giúp người luyện khí không cần hao tổn tu vi mà vẫn có thể thành công. Đương nhiên, pháp khí luyện ra từ nó quá nửa có tác dụng thâm độc nham hiểm, cũng chính là tà khí mà Ma môn thích nhất.

Hàn Ngâm thông suốt, bèn bữu môi nói: “Té ra là hàng nhái kém chất lượng của Tào Hóa Kim Tiền.”

Câu này của Hàn Ngâm sặc mùi khinh bỉ, nhưng sự thật đúng là thế, Tào Hóa Kim Tiền có thể nuốt trọn tất tần tật, từ nguyên liệu đến linh khí, thứ nào cũng không lãng phí, rồi trực tiếp luyện ra khí cụ. Còn túi Quy Tàng lại chẳng thể luyện khí trực tiếp được như nó, chỉ có thể cung cấp nguyên khí tà sát cần trong lúc luyện khí. Hai món này so ra, rõ ràng pháp bảo Tào Hóa Kim Tiền cao hơn một bậc.

Con đường tu luyện của người Ma môn khác với tiên môn, trừ pháp bảo đã sinh ra linh thức có thể tự nhận chủ ra, thì dù họ có đoạt pháp khí

hay phù khí gì của tiên môn, lúc dùng cũng chẳng tiện tay, quả đúng với câu châm ngôn bỏ thì thương vương thì tội, ăn thì vô vị bỏ thì tiếc. Nhưng túi Quy Tàng này có thể “Biến của vứt đi thành bảo vật”, thế nên Hoa Lộc Ảnh rất chi là yêu quý nó, bây giờ lại bị Hàn Ngâm tạt cho một câu chế nhạo, khiến hãn ê mặt vô cùng tận.

Càng đổ thêm dầu vào lửa chính là Mật Hạp Nhi còn ngửa đầu cười ha ha, cười tới mức ngực hãn phát tức, tốc độ giải phong ấn càng mau hơn. Trong lòng hung tợn chờ mong, chốc nữa được nhìn thấy bộ dạng không cười nổi của Hàn Ngâm khi nhìn thấy pháp khí của mình bị hút rỗng linh lực!

Nhưng mà thực tế thì người cười không nổi chính là hãn! Vừa mở túi Quy Tàng ra, hãn liền phát hiện hơn trăm viên tà sát đan cất bên trong, chuẩn bị để luyện một món pháp khí đã không cánh mà bay, trong túi chỉ còn lại hai cái túi Càn Khôn, một tấm trận đồ thất tình lục dục, một chiếc nhẫn Ngũ Hành, chẳng những ngọc phù thể thân biến mất, mà tới Tọa Hóa Kim Tiền cũng biệt dạng.

“Sao có thể?!” Hoa Lộc Ảnh thấy nhất định gần đây mình vác trên lưng chữ đen, nếu không tại sao chuyện gì cũng trắc trở, chuyện gì cũng xảy ra tình huống ngoài ý muốn thế này!

Cặp mắt Hàn Ngâm sáng rực như sao: “Trả đồ trong túi cho ta.”

Hoa Lộc Ảnh còn đang lưỡng lự, lúc này Mật Hạp Nhi tò mò chẳng kém gì hãn, không nhịn được bèn giật lấy túi Quy Tàng, đổ hết đồ bên trong ra.

Hàn Ngâm hớn hờ nhào tới, vơ hai chiếc túi Càn Khôn và nhẫn Ngũ Hành nhét vào lòng với tốc độ tia chớp, sau đó mới nhặt trận đồ thất tình lục dục lên xem xét hồi lâu, thấy pháp bảo không có hư hao gì thì mới yên tâm, cười tủm tỉm ngồi về ghế mình, cũng phớt lờ luôn ánh mắt muốn giết

người của Hoa Lộng Ảnh, đoạn cô thông thả lấy ra một cái đồ rửa bút màu thiên thanh trong túi.

Người Ma môn quả nhiên khá nhạy cảm với những thứ tà môn, đồ rửa bút này vừa lấy ra đã thu hút tầm mắt của Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạt Nhi ngay lập tức, chẳng qua trong phút chốc họ chưa nhận ra nó là gì.

“Trên đó có một dòng khí âm lệ hung sát.” Hoa Lộng Ảnh trầm giọng hỏi: “Đây là thứ gì?”

Trả lời hẳn không phải Hàn Ngâm, mà là Đàm Niệm Tuyết hiện thân trong đồ rửa bút. Cô vẫn ngồi trên xích đu như cũ, mỉm cười lả lơi gợi tình với Hoa Lộng Ảnh: “Hoa công tử, chàng thân là trưởng lão Ma môn mà lại không nhận ra nô gia sao?”

Mắt Hoa Lộng Ảnh lóe lên, rít qua kẽ răng hai chữ: “Dưỡng hồn!”

Hẳn nhất thời không nhận ra, vì dưỡng hồn là tiểu thuật kém cỏi của bọn thuật sĩ tà đạo, hơn nữa mỗi thứ là một hình thái, chất liệu cũng không nhất thiết là đồ sứ, vàng bạc đồng thiết, nói chung chỉ cần trộn vào đó tro cốt và ba hồn bảy vía của người sống thì đều được cả.

Đàm Niệm Tuyết cười ngân vang như chuông bạc: “Không sai, nô gia chính là dưỡng hồn.”

Hoa Lộng Ảnh nào để tâm tới cô, ánh mắt lướt thật nhanh về phía Hàn Ngâm, cười khẩy mỉa mai: “Lẽ nào người định nói cho ta biết, ta thua trong tay ả dưỡng hồn này sao?”

Hàn Ngâm mỉm cười, nét mặt chẳng có vẻ gì là xấu hổ, ôm đồ rửa bút gật đầu đánh rụp.

~ Hết chương 167 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Giải Thích Khó Hiểu

Giải thích khó hiểu

Edit: Yunchan

Hoa Lộng Ảnh nghĩ câu múa rìu qua mắt thợ chính là khắc họa sắc nét nhất loại người như Hàn Ngâm. Thế nhưng hắn vừa nếm mùi thất bại ngoài dự liệu, sự kiêu kỳ đối với Hàn Ngâm cũng nhiều hơn, cảm thấy trình độ tà môn của tiểu nha đầu chẳng thua kém bất cứ tà thuật tà khí nào của Ma môn, do đó không dám lên tiếng phản bác cô.

Hắn chỉ có thể cười khinh bỉ, nói: “Thỉnh giáo!”

Giọng sắc mùi mĩ mai.

Hàn Ngâm chẳng thêm để bụng, nhưng Đàm Niệm Tuyết thì không bằng lòng bị coi khinh, cô ta oán giận tặng cho Hoa Lộng Ảnh một cái liếc xéo: “Hoa công tử nghĩ bản lĩnh của nô gia chẳng ra gì, coi thường nô gia ư?”

Hoa Lộng Ảnh cười đến là dịu dàng: “Đây là tự người nói.”

Đàm Niệm Tuyết buồn bực đáp: “Nếu nô gia có gì đắc tội, xin công tử chớ trách.”

Nói rồi cô ta vung cánh tay thon thon như ngọc lên, trong đồ rửa bút liền hóa thành mùa xuân tháng ba với nắng ấm rạng rỡ, hàng vạn nụ hoa

đào nở rộ, đẹp dễ mê hoặc, từ đâu có cơn gió mát thổi vờn qua, xua cho cánh hoa rơi rụng lá tả như màn mưa đỏ rợp trời, quả là khung cảnh xuân tình kiều diễm.

Đây chỉ là huyền thuật tầm thường, có gì kỳ lạ chứ?

Trong mắt Hoa Lộng Ảnh hiện lên ý cười khinh miệt, nhưng rất nhanh sau đó hắn nhìn thấy cánh hoa đào trong huyền cảnh bỗng bay ra khỏi đồ rửa bút, có vài cánh còn rơi lên áo hắn. Hắn dùng tay gấp lên, nụ cười trên mặt loáng cái cứng đờ, tới khi chớp mũi người được mùi hương thoang thoảng thấm tận tâm can, thì hắn không còn cười nổi nữa.

Hắn đảo mắt nhìn chung quanh, đáng lý bây giờ phải là ban đêm trăng mọc, vậy mà bất tri bất giác đã vật đổi sao dời, một vầng dương ấm áp rực rỡ đang nhô lên phía chân trời, rừng đào với hàng vạn nụ hoa trải dài trước mắt. Rồi đột nhiên một cơn gió thổi lửa tới đưa theo tiếng đùa cợt vắng vắng, nghe rất quen. Hắn xoay người nhìn sang, nhất thời sắc mặt tái xanh, biết ngay hai chữ “Đắc tội” của Đàm Niệm Tuyết có nghĩa là gì.

Hàn Ngâm cũng nhìn thấy, bên dưới cây đào có một đôi nam nữ đang kề sát nhau, nam nằm dưới, gối lên thảm hoa dày cộp, xiêm y xốc xếch, cặp mắt tuần tú mê hoặc. Nữ thì nằm trên người nam nhân với một loại tư thế vô cùng cường thế, dùng đầu ngón tay nâng nhẹ cằm nam nhân lên, trêu đùa: “Mỹ nhân, gọi tiếng gia đi nào.”

Mỹ nhân...

Hoa mỹ nhân...

Không sai, đôi nam nữ nằm bên dưới gốc đào kia, có gương mặt giống Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạt Nhi như đúc, thậm chí cả giọng nói cũng giống hệt, chẳng nghe ra chút khác biệt nào.

Hàn Ngâm đang hứng thú xem màn hoạt sắc sinh hương trước mắt thì đột nhiên bị Mộ Thập Tam xách qua, lấy tay áo che tầm mắt cô lại. Mộ Thập Tam nghiêm túc cho rằng, hình ảnh này không phù hợp với thiếu nữ! Đương nhiên nguyên nhân thật sự không thể nói cho người ngoài biết, vì hẳn không có lòng tin với nhân phẩm của Hàn Ngâm, chỉ sợ dạy hư cô rồi, sau này cô cũng dùng chiêu này với hẳn thì biết làm sao đây? Thôi thì nên phòng ngừa trước cho chắc ăn.

Lúc Hoa Lộng Ảnh nhìn thấy cảnh tượng dưới tàng hoa đào, dù tức đó nhưng vẫn nhịn được. Nhưng tới khi đảo mắt nhìn thấy Mật Hạt Nhi đang khoanh tay liếc nhìn hẳn với tư thế bề nghệ, trên mặt còn mang theo vẻ nóng lòng muốn thử, tới đây hẳn đã không nhịn được nữa, da đầu tê dại, quát chói tai về phía Đàm Niệm Tuyết: “Đủ rồi!”

Đàm Niệm Tuyết cười rộ lên như chuông bạc: “Hoa công tử, chàng còn thẹn thùng thế ư.”

Thẹn thùng! Cô ta dám dùng từ thẹn thùng này để hình dung hẳn!

Hẳn rõ ràng đang tức giận có được không hả? Anh danh một đời đều bị hủy hết trong tay một ả dưỡng hồn!

Mặt Hoa Lộng Ảnh đen sì, toàn thân bùng lên sát ý mãnh liệt. Có điều Đàm Niệm Tuyết là loại gian manh, vừa thấy tình hình trở xấu đã tức tốc thu huyền cảnh về, không nói không rằng ẩn mình vào đồ rửa bút, biến mất tăm.

Tốc độ của Hàn Ngâm cũng không chậm chạp gì, nhanh nhẩu bỏ đồ rửa bút vào trong trận đồ thất tình lục dục, sau đó chấp tay sau lưng nhìn Hoa Lộng Ảnh, nói như chẳng có chuyện gì: “Hoa trưởng lão, biết người thua ở đâu chưa?”

Vì e dè Mộ Thập Tam bên cạnh nên Hoa Lộng Ảnh không dám xuống tay với cô, sát khí trên người nhất thời đông lại.

Dĩ nhiên hẳn rõ mình thua ở đâu!

Huyễn thuật của dưỡng hồn này quá mức cường đại, có thể hóa ra huyễn cảnh chân thực tới mức này. Cứ thế hồi tưởng lại, hẳn bèn tỉnh ngộ. Tạo Hóa Kim Tiền và ngọc phù thể thân hẳn tịch thu khi đó đều là hàng giả! Tất cả đều là hàng giả do dưỡng hồn huyễn hóa ra! Hẳn thua ở chỗ quá sơ ý, soát lấy đồ trên người Hàn Ngâm xong thì không kiểm tra kỹ lại, cứ ném hết vào trong túi Quy Tàng.

Tuy nhiên, điều này cũng không thể hoàn toàn trách hẳn. Pháp khí tiên môn chẳng có ích lợi gì với hẳn, nên lúc nào hẳn cũng ném thẳng vào túi để ngưng hóa thành tà sát đan. Còn loại pháp bảo đã sinh ra linh thức của mình như Tạo Hóa Kim Tiền, trừ khi chủ động nhận hẳn làm chủ, không thì hẳn cũng chẳng làm gì được. Bởi vì pháp bảo bị xóa đi linh thức sẽ giảm một cấp, chẳng khác gì với những pháp khí tiên môn khác, kết quả vẫn trở thành nguyên liệu để ngưng hóa tà sát đan.

Hoa Lộng Ảnh ảo não khôn kể.

Đây đúng là sai một bước, thua cả ván cờ!

Chẳng qua, hẳn vẫn còn chỗ nghi ngờ: “Một dưỡng hồn bé mọn, làm sao hóa ra được huyễn cảnh chân thực bậc này?”

Hàn Ngâm vỗ vỗ trận đồ thất tình lục dục trong tay, cười tủm tỉm phổ cập kiến thức: “Vì dưỡng hồn nhà ta được rèn luyện bởi trận đồ thất tình lục dục này đây, người có muốn vào đó tham quan một chuyến không? Huyễn cảnh trong trận đồ này còn thật hơn cả thật, nói không chừng người có thể nhất thống Ma môn, hiệu lệnh thiên hạ trong đó á.”

Đừng thấy lúc này cô tự tin như thế mà lầm, thật ra trong lòng vẫn thầm thấy may mắn. Trước đây cô ném Đàm Niệm Tuyết vào trận đồ thất tình lục dục rèn luyện xong thì không ngó ngang tới nữa, cơ bản không biết tu vi của Đàm Niệm Tuyết đã tiến bộ vượt bậc thế này, còn luyện hóa

không ít huyền linh trong trận đồ, nạp cho mình sử dụng, ở thời khắc quan trọng còn giúp cô một tay. Cho nên khi cô phát hiện mình bị Hoa Lộng Ảnh bắt giữ, trên người chẳng còn của cải gì thì vẫn phiên não một hồi.

Mãi tới khi cô nói chuyện với Hoa Lộng Ảnh xong, Tào Hóa Kim Tiền bỗng từ đâu xông ra, lén lút nhảy nhót trong lòng bàn tay cô, hình nhân thể thân thì ôm chân cô bò lên, lúc ấy trước mắt cô mới mở ra một con đường sống.

Hoa Lộng Ảnh nhìn thấy dáng cười của cô thì cơn tức trong ngực càng bùng cháy hơn, ngấm lại từ đầu, bèn tức giận hỏi cô: “Vậy người làm cái quỷ gì bên dòng suối? Ta cứ cảm thấy rất kỳ quái!”

“Bên dòng suối á hả.” Ánh mắt Hàn Ngâm lóe lên: “Người không thấy nó là chỗ rất hợp để ẩn núp sao?”

Khi ấy khắp núi đều rải đầy ma vệ của Hoa Lộng Ảnh, Tào Hóa Kim Tiền muốn ra ngoài liên lạc với Mật Hạt Nhi thay cô, đương nhiên chảy xuôi dòng là an toàn nhất rồi. Vì dòng suối cạn như vậy, không giấu được người, bọn ma vệ sẽ không kiểm tra kỹ, đôi cánh nhỏ của Tài Bảo đại gia vừa hay có thể dùng để đập nước, bơi rồi bơi luôn ra ngoài.

“Hơn nữa quên nói cho người biết.” Mộ Thập Tam cũng mỉm cười chen lời: “Trên ngọc phù thể thân có một luồng linh thức của ta, nhờ tiếng suối lẫn át, ta và nàng trò chuyện sẽ không bị ai phát hiện ra.”

Nói rồi hẩn quay sang Hàn Ngâm, hai người nhìn nhau mỉm cười, ăn ý không thể tả.

Nhất thời không xét kỹ mà lại sinh ra nhiều lỗ hổng như vậy, Hoa Lộng Ảnh quả thật thất bại tới mức nội thương, hẩn đảo đôi mắt lạnh nhìn qua Mật Hạt Nhi, hỏi: “Chúng cho người lợi lộc gì mà người lại giúp chúng đối phó ta?”

Biết nhiều chuyện như vậy, hắc đương nhiên cũng thông suốt, số ma vệ mà hắc phái về triệu tập nhân thủ, có lẽ đã bị Mật Hạt Nhi chặn giết giữa đường. Cộng thêm năm mươi ma vệ điều đi kiểm tra tình trạng của Mộ Thập Tam sau khi độ kiếp, nhất định cũng đã bị cô giết sạch không còn một tên. Bằng không lúc cô xuất hiện tâm trạng đã không phấn khởi tới mức đó, nét mặt khát máu như chưa được giết chóc thỏa thuê.

Mật Hạt Nhi một châm lấy huyết: “Đối phó với người còn cần người khác cho lợi lộc gì à?”

Hoa Lộng Ảnh:...

Mật Hạt Nhi lại căn răng, quét dọc hắc với ánh mắt bất thiện: “Huống chi ta vừa nghe thấy hành tung và âm mưu của người, là biết ngay người giết nam sủng của ta!”

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh: “Lại là nam sủng! Người có thể đừng há mồm là nói tới đám nam sủng đó của người không hả!”

“Không được!” Mật Hạt Nhi cười tà ác: “Vì người chẳng mấy chốc sẽ nhập hội.”

Hoa Lộng Ảnh:...

“Nhưng ta cũng hơi không cam lòng.” Mật Hạt Nhi nói tiếp, ánh mắt ngập đầy sát khí lia qua Hàn Ngâm: “Người dám sai pháp bảo của người đùa giỡn ta!”

Hàn Ngâm ngơ ngác: “Đùa giỡn cô?”

Lần này cô không giả vờ, mà là không biết thật. Vì cô chỉ nói Tài Bảo đại gia ứng biến theo hoàn cảnh, đến giờ vị gia này còn chưa về, cô đang lo cho hắc, nào biết hắc làm ra chuyện gì chứ.

“Người không biết thật hay giả bộ không biết thế?” Mật Hạng Nhi thả ra một câu kinh hồn: “Hắn vừa tới gặp ta, ta đã coi trọng hắn rồi.”

Coi... coi trọng Tài Bảo đại gia...

Nếu ai khác nói coi trọng Tài Bảo đại gia, thì đó nhất định là kiểu coi trọng như Tô Tinh Trầm, Hàn Ngâm bảo đảm sẽ không suy nghĩ viển vông. Nhưng xét thấy pháp bảo pháp khí của tiên môn chẳng có lợi gì mấy với người Ma môn, sở thích của Mật Hạng Nhi lại khác với người thường, từ đó suy ra, Mật Hạng Nhi nói coi trọng, thì chỉ có coi trọng mỹ sắc của Tài Bảo đại gia thôi. Nghĩ tới đây Hàn Ngâm liền xám xịt mặt mày, cảm giác trên đầu có đàn quạ đen đang kêu quang quác.

Được rồi, cô thừa nhận Tài Bảo đại giá hóa thành hình người cũng là thiếu niên tuần tú, nhưng bản chất hắn vẫn là pháp bảo!

Đầu này Hàn Ngâm còn đang bàng hoàng ngơ ngác, đầu kia Mật Hạng Nhi vẫn đang bất mãn kể tội: “Ta bị hắn lừa, hắn nói chỉ cần ta lập lời thề độc dẫn người đối phó với Hoa Lộng Ảnh, thì hắn sẽ bồi ta ** một lần.”

Nghe đến đó, trong lòng Hàn Ngâm mặc niệm ba lần: Ta không quen cái tên đó...

Mộ Thập Tam cũng bị đánh bại trước khẩu vị buồn nôn của Tào Hóa Kim Tiền, khóe miệng hơi gằn gặt. Còn Hoa Lộng Ảnh thì càng khỏi phải bàn, hắn bắt đầu hoài nghi những thứ bên cạnh Hàn Ngâm, chỉ cần biết thờ hay nói chuyện, bất chấp là pháp bảo hay linh thú thì đều là thứ xấu xa!

“Kết quả thì sao?” Hoa Lộng Ảnh rất thích nghe chuyện xui xẻo của Mật Hạng Nhi, bèn lên tiếng giục.

Mật Hạng Nhi xách rìu lên vung mạnh: “Ta thề độc xong thì đè hắn xuống, lúc muốn cởi áo tháo thắt lưng cho hắn mới phát hiện đó không phải là hắn, mà do một ngọn huyễn thảo hóa thân ra!”

Nét mặt Hoa Lộng Ảnh quái dị, nhắc nhở cô: “Hóa thân và chân thân, kỳ thật không khác nhau mấy...”

“Câm miệng!” Mật Hạt Nhi cho rằng hắc đang chọc ngoáy mình, tức đến nổi suýt bỏ rìu vào mặt hắc, hét lên sục sôi: “Cũng vì không khác nhau mấy nên ta mới nói mình bị lừa dối! Hóa thân lẫn một vòng liền biến thành một đồng tiền, cứng tới nỗi khuỷu tay lão nương tới giờ còn bầm tím!”

“Phụt ha ha ha ha ——”

Hàn Ngâm cười tới nổi co quắp trên ghế, nếu không có Mộ Thập Tam đỡ lại thì cô đã lăn luôn ra đất. Hoa Lộng Ảnh cũng ngửa mặt lên trời cười phá lên, cơn ác khí ứ đầy trong ngực cuối cùng cũng vơi đi chút ít.

~ Hết chương 168 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Ghen Tuông Ẩn Sâu

Ghen tuông ẩn sâu

Edit: Yunchan

Chuyện xúi quẩy mình gặp phải lọt vào mắt người khác lại thành trò hề, Mật Hạt Nhi đã phiền muộn lắm rồi. Vậy mà Hàn Ngâm còn đáng hận, pháp bảo của cô gài bẫy người ta, cô lại chẳng áy náy băn khoăn gì, vẫn vỗ tay cười khoái chí cho được.

Mật Hạt Nhi bổ pháp rìu chiến xuống đất, mắng: “Các người có chút xíu lòng thông cảm nào hay không hả!”

“Có!” Hàn Ngâm vừa cười ngật nghèo vừa che mặt làm bộ tang thương: “Ta thật thông cảm cho Tào Hóa Kim Tiền, hắn bứt ruột lấy ra một ngọn huyền thảo, dám chắc hắn đang đau đớn như bị moi tim móc phổi đây.”

Lối tư duy của Mật Hạt Nhi cũng chẳng phải thường, nghe câu này xong thì lại nguôi giận, vì dù không bị lừa thề độc thì cô cũng muốn đi trị Hoa Lộng Ảnh. Kể ra, cô bị bầm mỗi cái khuỷu tay còn đỡ bị đất hơn Tào Hóa Kim Tiền bị mất đứt một ngọn cỏ hóa thân.

Lấy lại sự cân bằng tâm lý xong, sát khí trên người Mật Hạt Nhi bèn biết mất, nhưng vẫn quăng cho Hàn Ngâm một câu khinh bỉ: “Người tiên môn các người một khi vô sỉ thì không có giới hạn!”

Hàn Ngâm còn chưa tiếp lời, Hoa Lộng Ảnh đã lệ nóng quanh tròn, kích động chen ngang: “Hạt tử, ta quen biết người hơn bốn mươi năm, chỉ có câu này của người là đánh sâu vào lòng ta!”

Hắn dốc gan dốc ruột thốt ra một câu, ai dè Mật Hạt Nhi nghe thấy lại đột nhiên biến sắc, siết chặt nắm tay đấm mạnh một phát, mắt phải của hắn đã bầm đen.

“Người... người làm cái gì đó hả?” Hoa Lộng Ảnh bị đau lập tức bịt kín mắt phải lại, không rõ mình sai ở đâu.

“Đánh người!” Mật Hạt Nhi không nói gì khác, tấn thêm một cú lên mắt trái của hắn, sau đó mới gầm lên: “Người chán sống rồi hả! Dám để lộ tuổi thật của lão nương, hỏi sau này lão nương làm sao lừa thiếu niên nữa hả!”

Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh xấu xí cực kỳ, sao hắn lại bất cẩn phạm phải loại kiêng kỵ này chứ. Ngay khi hắn hít vào một hơi muốn rống trả, thì bên cạnh bỗng vang lên một tiếng ạch. Lần này Hàn Ngâm thật sự lăn ra đất, tới Mộ Thập Tam cũng không cứu kịp.

Trên đất là bùn mềm nên đương nhiên té không đau, cô bám ghế leo lên, thở dốc nói: “Xin các người, nhanh nhanh bãi đường thành thân đi!”

Câu này lập tức khiến hai trưởng lão Ma môn đen mặt.

Mật Hạt Nhi kêu lên: “Không cần thành thân, động phòng thì được.”

Hoa Lộng Ảnh quay mặt đi chán ghét: “Nữ tặc cương thường đều không có, chỉ có háo sắc đệ nhất thiên hạ!”

Mật Hạt Nhi giận tái mặt: “Người muốn chết!”

Hoa Lộng Ảnh rút ra một thanh ảnh nhận tẩm độc: “Chỉ bằng người?”

Hai người này nặng xì một lát rồi động thủ thật, võ lực của Hoa Lộng Ảnh rõ ràng thấp hơn Mật Hạt Nhi, cũng chẳng có khí thế uy mãnh đằng đằng sát khí như cô. Song hẳn khá là xảo quyệt, thường xuyên nhắm vào sơ hở hoặc để lại đường hậu, do đó hai người này đánh nhau lại ngang sức.

Hàn Ngâm càng xem càng tấm tắc: “Đây mới là chân ái!”

Khóe miệng Mộ Thập Tam gằn gặt: “Nàng nói vậy là sao?”

Hàn Ngâm dẫu môi: “Giữa hai người họ không có thù giết cha, hận đoạt thể, đấu đá với nhau mấy chục năm như vậy, đâu phải là chuyện người bình thường có thể làm được? Ta thấy trên đời này chả còn ai hiểu hai người họ bằng họ hiểu nhau hết.”

Hai người đang bận đánh nhau không hện mà cùng run bắn lên, bị cơn buồn nôn phá hỏng.

Thế mà Mộ Thập Tam còn nhìn hai người họ, gật đầu đầy thâm sâu: “Nói cũng phải.”

Hoa Lộng Ảnh không kiềm chế được nữa, nhảy ra khỏi vòng chiến trước tiên, quát to: “Dừng tay! Không đánh nữa!”

Hai tên tiên môn này đúng là bụng đầy ý xấu, dả thương người không cần đao thương! Hẳn thà lập linh khế nhanh gọn, sau đó quay về Ma môn của mình, cách xa hai tai họa này càng xa càng tốt, nếu không sớm muộn gì cũng bị họ chọc cho ghen chết.

Mật Hạt Nhi vừa mới nổi hứng giết chóc thì đối phương lại đột nhiên thôi đấu, khiến cô cau mày hết sức khó chịu. Ngay sau đó còn nhìn thấy Hoa Lộng Ảnh chạy về phía năm trăm ma vệ mà cô mang tới, tiện tay bắt ra một tên cắt cổ lập khế, cơn khó chịu của cô càng bạo phát dữ dội hơn, rìu chiến rời tay bay vút ra ngoài: “Đó là người của ta!”

Hoa Lộng Ảnh bắt tên ma vệ kia, lách mình thoát khỏi nhát chém của rìu, cười lạnh nói: “Giết cũng đã giết rồi, nếu người còn om sòm nữa thì ta sẽ giết thêm một người!”

Mật Hạt Nhi hết cách, đành phải ra lệnh: “Lát nữa mang hắc đi chôn, rồi tra xem hắc có người thân hay không, nếu có thì mang trọng kim cho họ coi như là tiền an ủi.”

“Vâng!” Bốn trăm chín mươi chín ma vệ trả lời đồng loạt. Tuy nét mặt họ không cảm xúc, nhưng tiếng hô đáp vẫn rung chuyển núi rừng, khiến chim chóc và dã thú gần đó bỏ chạy tán loạn.

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam liếc mắt nhìn nhau, có hơi bất ngờ. Không ngờ Mật Hạt Nhi giết người thì khát máu điên cuồng, nhưng đối với thủ hạ lại quý trọng như vậy, trái ngược với sự tàn nhẫn ngoan độc của Hoa Lộng Ảnh. Xem ra cô có thể cân sức với Hoa Lộng Ảnh bao nhiêu năm qua, không phải không có nguyên nhân.

Hoa Lộng Ảnh lấy được máu và hồn của ma vệ rồi, bèn bắt tay vào lập kế, rốt cuộc hắc đã có cơ hội giở ra chút tâm cơ, lúc lập kế vừa nhanh vừa vội, chỉ nói hiệu lệnh thủ hạ tôn Mật Hạt Nhi làm Ma chủ, từ nay về sau thần phục cô, không nổi tâm làm phản, không làm việc phản bội. Còn yêu cầu háo sắc của Mật Hạt Nhi thì hắc giả vờ quên đi, không nói lấy một chữ.

Đương nhiên Mật Hạt Nhi không chịu bỏ qua: “Người giở trò lừa bịp!”

Việc đã tới nước này, Hoa Lộng Ảnh cũng chẳng cần chối nữa, tâm trạng bình tĩnh lại, khôi phục vẻ ôn văn nho nhã thường khi, liếc mắt nhìn cô, cười nói: “Mật chủ muốn ta lập kế lại ư?”

Mật Hạt Nhi hung tợn: “Tuyệt đối muốn!”

Ánh mắt Hoa Lộng Ảnh quét qua bốn trăm chín mươi chín ma vệ còn lại, giả vờ đăm chiêu: “Vậy lần này nên giết người nào đây nhỉ?”

Tới đây Mật Hạt Nhi đành chịu thua hẳn, bực bội phất tay: “Quên đi, nói tóm lại người không thể phản bội ta, ta bắt người nằm ngửa xuống người cũng không thể không theo.”

“Sai rồi.” Hoa Lộng Ảnh mỉm cười đáp: “Đã bảo lúc rảnh rồi đọc nhiều sách vào mà người không nghe, không theo người, không đồng nghĩa với phản bội người, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Mật Hạt Nhi thộn mặt ra, ức tới nỗi muốn ra tay đánh hấn lần nữa. Ai ngờ lần này hoa Lộng Ảnh lại bất động, vênh mặt đứng nguyên tại chỗ, cứ như muốn nói người muốn thì cứ đánh, làm cô không tiện động thủ. Vì giết hấn bây giờ, không phải giết đối thủ tranh giành vị trí Ma chủ với mình, mà là giết một thuộc hạ đặc lực. Làm cô ức tới nỗi bỏ một đạo pháp thuật xuống đất, đánh nứt ra một cái hố sâu hoắm.

Có điều tính tình cô rất dễ chịu, trong lòng chẳng ức được bao lâu đã dịu xuống, ngẫm lại còn thấy đắc ý. Bây giờ cô đã hơn xưa, quay về đã lên chức Ma chủ, không cần phải đề phòng hoa Lộng Ảnh mọi lúc mọi nơi, hay không tới gần hấn được như trước đây nữa, thế thì hấn không theo thì có gì quan trọng đâu? Cô cứ hét gọi hấn tới gần, nhân lúc hấn không chú ý thì nện một gậy cho hấn bất tỉnh là vạn sự đại cát!

Cô suy nghĩ hồi lâu, sự phấn khích đều lộ cả ra mặt. Hoa Lộng Ảnh liếc mắt một cái, rồi lại liếc thêm cái nữa, cảm giác da đầu tê rần, tim run bần bật.

Mộ Thập Tam cười khẽ một tiếng, cất giọng lười biếng đuổi người: “Được rồi, ta không có thời gian nhìn hai người mất đi mà lại, liếc mắt đưa tình đâu. Các người có thể đi được rồi, nhưng hãy nhớ kỹ sau này tay

nên bớt nhuộm máu tanh đi, nếu không tương lai ma kiếp khó khăn thì cũng do các người tự gây ra.”

“Sao, thiếu chủ tính kế ta xong, bây giờ tới giá cũng không muốn trả sao?” Hoa Lộng Ảnh rũ bỏ dáng vẻ uể oải, đứng chấp tay sau lưng, nói với vẻ giễu cợt: “Trên đời này nào có chuyện hời như vậy!”

Ý cười trong mắt Mộ Thập Tam đậm thêm: “Người muốn thế nào?”

“Thế nào à?” Hoa Lộng Ảnh phất nhẹ ống tay áo, quay sang thông thả nói với Mật Hạt Nhi: “Mật chủ, bây giờ chính là cơ hội tốt, hai chúng ta liên thủ, có thêm năm trăm ma vệ trợ trận...”

“Bốn trăm chín mươi chín ma vệ.” Hàn Ngâm nghiêm túc sửa sai cho hắn.

Hoa Lộng Ảnh co giật khóe miệng, trừng Hàn Ngâm. Vừa định tiếp tục thuyết phục Mật hạt Nhi hợp tác với hắn diệt trừ Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, thì chợt thấy Mộ Thập Tam búng tay, một đạo kim quang bắn nhanh tới trước mặt Mật Hạt Nhi.

Mật Hạt Nhi tưởng hắn ra tay đánh lén, giận tái mặt toan phản kích, nhưng định thần nhìn rõ lại, phát hiện kim quang này là một viên đan dược, trong lòng thấy hơi kỳ quặc, vội vã bắt lấy, khó hiểu hỏi: “Đây là gì?”

“Thuốc giải.” Mộ Thập Tam mỉm cười: “Chẳng qua một viên chỉ đủ giữ mạng người nửa năm, nửa năm sau người còn mạng để giữ hay không, thì phải xem cách xử sự của người sau này.”

Mật Hạt Nhi biến sắc: “Người hạ độc ta?”

Mộ Thập Tam nhàn nhã hỏi ngược lại: “Người nói xem?”

Tay Mật Hạt Nhi gồng lên, suýt chút nữa đã bóp nát đan dược, hăm hăm nói: “Lúc nào? Sao ta chưa từng cảm giác được!”

Hàn Ngâm cười phớt đáp: “Là lúc uống trà đó.”

Mật Hạt Nhi hơi cúi đầu nghĩ ngợi giây lát, nhớ lại mình quả thật đã uống trà Hàn Ngâm rót, sắc mặt càng xấu tợn, siết chặt năm đấm giáng một quyền lên mặt Hoa Lộng Ảnh.

Hoa Lộng Ảnh bị đánh đau, suýt thì nhảy dựng lên: “Đánh ta nữa làm chi!”

Mật Hạt Nhi quở mắng hăn đầy lý lẽ: “Đều tại ngươi hết! Khi không lại học bộ phong nhã, bày trà cụ trên bàn bắt chước người ta uống trà! Bây giờ thì hay rồi, mạng nhỏ nằm gọn trong tay người ta, ngươi vừa lòng chưa?”

Hoa Lộng Ảnh bị cô nói tới cảm nín, nhưng có trời chứng giám lúc hăn chuẩn bị trà hoàn toàn không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này. Hăn chỉ nghĩ tới việc có thể không đánh mà thu phục được Mộ Thập Tam, thuận lợi lên làm Ma chủ thôi...

Bỏ đi, lúc này nói cũng có ích gì! Muốn trách thì phải trách Mật Hạt Nhi thiếu đầu óc, dễ dàng bị người ta lừa như vậy, còn hăn uống trà, là vì khi ấy bất ngờ ập tới dồn dập, khiến tâm trí hăn bấn loạn, hoàn toàn không đề phòng Hàn Ngâm động tay động chân trong trà.

Nghĩ rồi Hoa Lộng Ảnh buồn bực nói: “Ta cũng trúng độc?”

Mộ Thập Tam phản vấn: “Ngươi cũng uống trà sao?”

Nói thừa!

Mặt Hoa Lộng Ảnh đen thui: “Thuốc giải của ta đâu?”

Mộ Thập Tam có tai mà như điếc, ngoảnh mặt qua nhìn Hàn Ngâm: “Đường như lúc này ta nghe ai đó nói muốn cho chúng ta trả giá thì phải.”

Hàn Ngâm nín cười phụ diễn với hắn: “Ta cũng nghe thấy nữa.”

“Loại người như vậy có nên cứu hay không?”

“Cổ nhân dạy: Thả hổ về rừng, hiểm họa khôn lường.”

“Vậy cho hắn chết đi nhé.”

“Chính xác!”

Hai người này kẻ tung người hứng, thẳng tay ném Hoa Lộng Ảnh qua một xó, làm hắn tức tới suýt cắn nát răng mà chẳng thể làm gì. Cuối cùng cũng nhờ Mật Hạt Nhi thông tình đạt lý, thò chân đá vào vào khuỷu gối của hắn một phát, làm hắn quỵ một gối xuống theo phản xạ.

Mật Hạt Nhi không nhìn hắn mà chỉ nhìn Mộ Thập Tam, ra lệnh: “Còn không mau nhận lỗi với thiếu chủ!”

Hoa Lộng Ảnh rất muốn cự lại một chữ “Không” đầy khí phách, nhưng rồi cuộc hắn vẫn không có gan để chết, đành phải dịu giọng nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ nhất thời quý mê tâm khiếu, nói ra lời ngu xuẩn, đắc tội với thiếu chủ. Cầu thiếu chủ nể tình thuộc hạ theo phò tá Mặc chủ nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, hãy bỏ qua cho thuộc hạ một lần. Thuộc hạ xin đảm bảo từ nay về sau chuyện này sẽ không xảy ra nữa, nếu không mai sau độ kiếp sẽ bị sét đánh thành tro, sau khi chết hồn phách sẽ vào đường súc sinh vĩnh viễn, đời đời làm trâu làm ngựa, không được giải thoát!”

Hắn quỳnh lên, bèn buột miệng thốt ra nguyên xi câu Hàn Ngâm bắt hắn thề, lúc này mới gọi lên được nụ cười mỉm của Mộ Thập Tam: “Bỏ qua

cho người cũng được thôi, nhưng người phải trả lời cho ta một vấn đề trước đã.”

Hoa Lộng Ảnh nghe giọng hần có vẻ dịu lại, vội cười làm lành: “Thiếu chủ đã hỏi, tất nhiên thuộc hạ sẽ biết gì nói nấy.”

Sắc mặt Mộ Thập Tam đột ngột trầm xuống, giọng lạnh lùng: “Lúc Hàn Ngâm bị người bắt giữ, là ai lục soát người nàng, thay xiêm y cho nàng?!”

...

Hoa Lộng Ảnh hóa đá, khóc không ra nước mắt.

Hần còn tưởng Mộ Thập Tam sẽ hỏi gì đó quan trọng hơn, như chuyện cơ mật liên quan tới Ma môn chẳng hạn. Nào ngờ làm loạn cả buổi lại ngậm một hơi dấm chua, nói quanh nói co một hồi mới phun ra ngoài!

~ Hết chương 169 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của

Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của

Edit: Yunchan

Nghe câu hỏi của Mộ Thập Tam xong, mặt Hàn Ngâm bỗng đỏ lên, vừa thấy lúng túng vừa thấy lòng ngọt lịm, cô không tự chủ được đưa tay qua, đan tay mình vào tay hắn.

Trái ngược với vẻ e lệ thuần khiết của Hàn Ngâm, lúc Hoa Lộng Ảnh nhìn vào ánh mắt mang theo áp lực cực đại của Mộ Thập Tam, phản ứng duy nhất ngoài toát mồ hôi lạnh ra thì chỉ có toát mồ hôi lạnh. Hắn sợ mình vừa nói ra một câu, thì đầu cũng rơi xuống đất theo. Nhưng không trả lời thì không được, người ra tay không để lại đường sống như Mộ Thập Tam, nếu đã hạ độc thì tuyệt đối không phải loại độc tầm thường.

So với bị độc được giày vò tới chết, thì rơi đầu nghe có vẻ dễ chịu hơn, thế là Hoa Lộng Ảnh quyết định chọn cái sau, hắn cố chống lại áp lực, sụp mắt nói: “Là... là ta lục soát, rồi sai người thay xiêm y cho cô ta...”

“Hửm?” Đôi mày dài của Mộ Thập Tam nhướng lên, nhìn hắn với vẻ mặt khó lường hơn.

Hoa Lộng Ảnh hít vào một hơi chặt vật, kiên trì nói tiếp: “Ta xin thề... ta chỉ soát người, còn người thay y phục cho cô ta là một nữ đệ tử tiên môn, ta... ta tuyệt đối không khinh lờn cô ta...”

Hắn không nói dối, thứ nhất hắn không có sở thích lập dị như Mật Hạt Nhi. Thứ hai thân là trưởng lão Ma môn hắn từng gặp không ít những cô gái tuyệt sắc, mặc dù tướng mạo Hàn Ngâm cũng khá thanh tú, nhưng đầu gối tuổi vẫn còn nhỏ, chưa kể hắn còn bị vây trong niềm hân hoan cực độ vì kế hoạch sắp thành công, làm gì còn tâm tư tấy máy tay chân với cô chứ.

Nói lui lại một bước, dù hắn có tâm tư đó thì cũng sẽ không làm vậy khi chưa biết rõ quan hệ của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, đó là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời, sẽ làm kế hoạch của hắn phá sản.

Mộ Thập Tam không nói lời nào, vẫn nhìn hắn với vẻ mặt khó lường, dường như đang nghiền ngẫm xem lời hắn nói là thật hay giả.

Lúc này Hàn Ngâm đột nhiên hỏi chen vào: “Nữ đệ tử tiên môn đó có phải là người bị người chém gãy hai tay không?”

Hoa Lộng Ảnh thầm kêu khổ trong lòng, nhưng không dám nói dối, đành phải khổ sở nói: “Đúng là cô ta.”

“Giờ cô ấy ở đâu?” Hàn Ngâm gặng hỏi.

Hoa Lộng Ảnh không dám nhìn cô: “Đã... đã chết, không phải ta giết, là cô ta tự bạo linh lực tự sát...”

“Hừ!” Ánh mắt Hàn Ngâm trở nên sắc bén: “Bị người chém gãy hai tay biến thành phế nhân, ai còn sống nổi!”

Hoa Lộng Ảnh mấp máy môi, cuối cùng chẳng nói được gì. Xưa nay hắn giết người hay đả thương người chỉ dựa vào tâm trạng của mình, hoàn toàn chẳng có lý do gì to tát, nên tất nhiên cũng không thể thanh minh cho mình.

Hắn vừa rơi vào trầm mặc, bốn phía cũng yên tĩnh lại.

Một lát sau, Mộ Thập Tam mới cất giọng lạnh nhạt: “Bồi thường.”

Hoa Lộng Ảnh sững sốt, ngược đôi mắt mang theo nghi hoặc lên, như không hiểu hẳn đang nói gì.

“Người khiến Hàn Ngâm hốt hoảng sợ hãi, khiến ta thấp thỏm lo lắng. Hai chúng ta đều bị tổn thương thể xác và tinh thần trầm trọng.” Mộ Thập Tam nhàn nhã thông dong: “Lẽ nào người không nên bồi thường một chút thay cho lời xin lỗi sao?”

Xảo... xảo trá! Quá xảo trá! Quá vô sỉ!

Quan trọng nhất là Hàn Ngâm vẫn tung tăng vui vẻ, còn Mộ

Thập Tam thì vẫn nhàn nhã như thường, đâu có vẻ gì là bị tổn thương trầm trọng! Trên thực tế người bị tổn thương trầm trọng chính là hẳn đây này! Bây giờ hẳn còn phải quỳ một gối trước mặt hai người họ đây này!

Hoa Lộng Ảnh giật giật mép muốn chống đối, nhưng trong lòng vẫn thở dài một hơi: “Không biết thiếu chủ muốn bồi thường cái gì?”

Mộ Thập Tam không đáp, chỉ cười lười nhìn sang Hàn Ngâm, rõ ràng muốn giao vấn đề này cho cô.

Xảo trá, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bỏ đá xuống giếng là chuyện mà Hàn Ngâm thích làm nhất. Hai mắt cô lập tức sáng bừng, tính toán kỹ càng: “Tà khí Ma môn chúng ta không xài được, không cần! Đan dược Ma môn có lẽ cũng mang theo tà tính, không cần luôn! Công pháp Ma môn sẽ biến người luyện thành biến thái, không cần nốt!”

Cô nói ra một lèo những thứ không cần xong, nụ cười trên mặt bỗng chuyển sang gian manh: “Gân rỗng gì đó, Ma môn các người có không?”

Gân rồng! Đây là thứ siêu quý hiếm trong quý hiếm, mặc dù giá trị kém pháp bảo đã sinh ra linh thức như Tạo Hóa Kim Tiền, nhưng cũng không thể đo lường được!

Hoa Lộng Ảnh mắng xối xả trong lòng, nhưng hẳn thật lòng không tìm được từ nào để miêu tả chính xác lòng tham không đáy của Hàn Ngâm, đành phải xài lại hai chữ “Vô sỉ”.

Thực tế thì Hàn Ngâm không dễ thỏa mãn như vậy, cô còn đang miệt mài đếm đầu ngón tay: “Một vùng lớn dãy núi Xích Luyện mà Ma môn các người chiếm cứ, chắc là có không ít linh dược với linh mỏ quý hiếm. Yên tâm, ta không đòi nhiều đâu. Thế này nhé, những linh dược không tìm được ở tiên môn, người cho ta ba trăm cân, linh khoáng ba ngàn cân, ừm, cấp bậc của linh dược và linh khoáng không được thấp hơn cấp năm.”

Hoa Lộng Ảnh quá sức chịu đựng, liền quên bém mọi cố kỵ, hét lên thất thanh: “Người vừa vừa phải phải thôi! Từ bao giờ mà mấy loại linh dược đó cũng có thể tính theo cân hả!”

Cũng khó tránh hẳn phát nổ, linh khoáng này nọ, bởi vì trọng lượng nặng nên tính theo cân cũng chẳng sao. Nhưng linh dược một gốc khó cầu mà cô cũng tính theo cân nốt, hơn nữa còn đòi ba trăm cân!

Càng nghĩ càng thấy quá đáng, Hoa Lộng Ảnh rống cổ quát tiếp: “Đừng nói có nhiều linh dược linh khoáng như vậy, gân rồng cũng không có!”

“Ôi chao?” Hàn Ngâm hất cằm ra vẻ khinh bỉ: “Không thể nào, Ma môn to thế kia, truyền thừa ngàn vạn năm, mà lại nghèo tới nỗi gân rồng cũng không có?”

Những thứ cô muốn đều là loại tiêu hao, cho dù có cũng sẽ bị dùng hết! Huống chi rồng là loại ngàn năm khó gặp, dù gặp được thì người chưa phi thăng như họ cũng không có sức giết rồng rút gân.

Hoa Lộng Ảnh cả giận nói: “Ma môn chúng ta đúng là nghèo tới mức cả gân rồng cũng không có, vậy lẽ nào tiên môn của các người có sao?”

“Tất nhiên không có.” Hàn Ngâm chẳng những không hổ thẹn, mà còn nói đầy đồng dục hùng hồn khiến người ta tức chết: “Dù có cũng không tới được tay ta, không thì ta còn nhờ người tìm làm gì?”

Hoa Lộng Ảnh rũ mắt bất lực, hẳn không muốn cãi thêm nữa, cứ chết đại đi cho rảnh.

Lúc này Mật Hạt Nhi im lặng đứng nhìn nãy giờ lại bất giờ lên tiếng: “Gân rồng ta có, nhưng người muốn nhiều linh dược linh khoáng quá, thế này đi, một trăm cân linh dược, một nghìn cân linh khoáng, chúng ta sẽ cố hết sức để thu thập.”

Mật Hạt Nhi vừa nói xong câu này, chẳng những Hoa Lộng Ảnh kinh ngạc nhìn sang, mà tới Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cũng có chút bất ngờ. Bởi vì Hàn Ngâm cũng tự thấy mình đòi hỏi quá đáng, có điều cô ôm suy nghĩ người to gan chết no, người nhát gan chết đói, nên vẫn mặt dày hét giá thật cao, sau đó cứ từ từ mà giảm giá. Ai dè Mật Hạt Nhi lại khí phách như thế, đồng ý cực dứt khoát, tuy là dứt khoát vung búa chém đôi giá ban đầu.

“Người điên rồi!” Hoa Lộng Ảnh nhìn Mật Hạt Nhi không dám tin: “Người lấy đâu ra gân rồng?”

Mật Hạt Nhi nhướn mày: “Người quên áo giáp Mặc chủ ban thưởng cho ta tên gì rồi à?”

Nét mặt Hoa Lộng Ảnh trở nên quái đản, gian nan bật ra ba chữ: “Long gân giáp...”

“Không sai!” Mật Hạt Nhi mỉm cười: “Nguyên liệu chế tạo áo giáp này có ba phần là gân rồng, vì bản thân gân rồng rất bền chắc, có tác dụng

phòng ngự cực tốt, thấy thấy hủy cái áo giáp đi, gân rồng bên trong chắc có thể dùng cho việc khác.”

Nghe đến đó thần sắc Mộ Thập Tam khẽ động: “Long gân giáp, một trong thất bảo của Ma môn?”

Đáp án đương nhiên là đúng. Khi Mặc Ly còn sống, tứ bảo trong thất bảo Ma môn nằm trong tay bốn vị trưởng lão dưới trướng hãn. Theo thứ tự là Long gân giáp, túi Quy Tàng, cờ Huyết Sát và kính Huyền Âm. Tam bảo còn lại nằm trong tay Mặc Ly, lần lượt là mặt nạ Tu La, cung Nam Minh Ly Hỏa và huyết ngọc Chu Tước.

Vì khi Mật Hạt Nhi đánh nhau không thích trốn ra xa để tung pháp thuật, mà thích dựa vào tu vi của mình để chém giết áp sát. Thế nên trước đây Mặc Ly mới ban Long gân giáp có thể hộ thân cho cô. Còn túi Quy Tàng dĩ nhiên là ban cho người thích khám phá các loại pháp thuật ít được dùng tới, đồng thời luyện chúng thành tà khí như Hoa Lộng Ảnh.

“Không được!” Bỗng nhiên Hoa Lộng Ảnh đứng bật dậy: “Thất bảo Ma môn thất lạc tứ tán. Hiện tại chỉ còn Long gân giáp và túi Quy Tàng, không thể đưa ra ngoài nữa!”

Mật Hạt Nhi hừ giọng: “Trưởng lão ma môn chết hết chỉ còn mỗi người, chẳng phải còn quý giá hơn thất bảo sao?”

Được lắm! Cô còn chưa chính thức leo lên ngôi Ma chủ mà đã không thèm coi mình là trưởng lão nữa rồi.

Hoa Lộng Ảnh chán nản vô cùng, có điều bây giờ hãn không có thời gian để tính toán chuyện này. Hãn không muốn thiếu nợ Mật Hạt Nhi, bởi vậy vẫn phản đối: “Người không cần làm vậy để cứu ta, ta sẽ không cảm kích đâu.”

“Ai cần người cảm kích!” Mật Hạt Nhi lườm hăn chẳng chút kiêng dè: “Chẳng qua ta có linh khế rồi, người tuyệt đối không có khả năng phản bội ta, mà phải thay ta xử lý chuyện vật hăng ngày, nếu không chuyện gì cũng cũng tự ta làm, thì còn thời gian đâu để ta hoan ái với nam sủng?”

...

Nếu mới đó Hàn Ngâm còn đang xem hài kịch tới thích chí, bây giờ nghe thấy một câu trắng trợn của Mật Hạt Nhi thì liền lúng túng tập hai. Hoa Lộng Ảnh càng khỏi phải nói, tức tới nổi một phật giáng thế, hai phật thăng thiên, hung ác quát: “Tùy người!”

Hoa Lộng Ảnh không phản đối nữa, Mật Hạt Nhi cũng thẳng thắn hỏi: “Thiếu chủ, bồi thường như vậy chắc là đủ rồi?”

Mộ Thập Tam rũ mắt chẳng biết suy nghĩ điều gì, tâm trạng dường như có hơi lắng xuống, chỉ phất tay nói: “Đừng hỏi ta, người hỏi Hàn Ngâm đi, nàng định đoạt.”

Ánh mắt Hàn Ngâm dạo qua nét mặt của ba người một vòng, cuối cùng cười tủm tỉm nói: “Ta không cần gân rồng nữa.”

Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạt Nhi nghe vậy bỗng nghệt ra, trong lòng khó hiểu hết sức, tiểu nha đầu vô sỉ này đột nhiên đổi tính à!

Dĩ nhiên Hàn Ngâm đổi tính là chuyện bất khả thi, cô bồi thêm ngay sau đó: “Ta không phải người thu gom phế liệu, cầm vài món đồ cũ lâu năm là đuổi đi dễ dàng. Gân rồng trên Long gân giáp của cô dù hủy đi vẫn xài được, nhưng không biết đã dính bao nhiêu máu tanh lệ khí, món đồ đó ta không cần! Thế này đi, cô về tìm ít gân giao long đưa cho ta, cộng thêm một trăm năm mươi cân linh dược và một ngàn rưỡi cân linh khoáng. Ta không cần gấp, nên cứ để ở chỗ cô đi, lúc nào cần sẽ nhắn tin cho cô.”

Giao long dĩ nhiên không thể sánh với rồng, chỉ cần không phải dị chủng thượng cổ như Xích Ly, thì muốn tìm cũng không tới nỗi khó. Còn số linh dược và linh khoáng kia thì vẫn dư thời gian để chuẩn bị, kể ra cũng không thành vấn đề. Vả lại như Hàn Ngâm nói, chỉ cần không dưới cấp năm là được, chứ đâu quy định là hàng hiếm cấp một cấp hai.

Mật Hạt Nhi cân nhắc giây lát, rồi đáp ứng hết sức sảng khoái: “Được, ta đồng ý, cầu thiếu chủ ban thuốc!”

Cô sảng khoái như thế, đương nhiên Mộ Thập Tam cũng không dài dòng, lập tức bắn một viên đan dược màu vàng cho Hoa Lộng Ảnh, nhìn hắn và Mật Hạt Nhi uống xong mới lười biếng nói: “Các người nên vận khí điều tức một lát, để dược lực tan ra hoàn toàn.”

Độc là do Mộ Thập Tam hạ, hiển nhiên dược tính cũng chỉ có hắn hiểu rõ nhất. Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạt Nhi không dị nghị câu nào, lập tức ngồi xếp bằng, làm theo lời hắn.

Hàn Ngâm ngồi bên cạnh Mộ Thập Tam, chống cằm nhìn họ cười tủm tỉm, trong khi lòng thì chỉ muốn mặc niệm cho cả hai.

Chậc, Mộ sư thúc xấu quá đi!

~ Hết chương 170 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Lại Trúng Chiêu

Lại trúng chiêu

Edit: Yunchan

Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh kể ra cũng đã tới tu vi Huyết Anh, lúc vận công pháp, pháp lực trong cơ thể sẽ dâng lên ào ạt. Ban đầu Hàn Ngâm vẫn chưa thấy có gì bất ổn, nhưng về sau áp lực dồn tới, khiến ngực cô bắt đầu khó chịu, sắc mặt cũng dần tái nhợt.

Tu vi của Hàn Ngâm vẫn còn quá thấp, chưa ngừng tụ thành kim đan, sát khí cường đại trên người ma tu sẽ gây ảnh hưởng tới cô. Tới tận giờ này được đích thân trải nghiệm, cô mới hiểu rõ thực lực của đối thủ, trong lòng thầm lấy làm may, bàn tay cầm tay Mộ Thập Tam cũng bất giác siết chặt lại.

Quả thật rất may mắn, nếu Hoa Lộng Ảnh không lấy cô làm con tin, không dám động tới cô, thì với một người mất hết pháp bảo pháp khí, yếu ớt chẳng khác nào con kiến như cô, có thể bị hấn bóp chết một cách dễ dàng.

Sau này phải cố gắng tu luyện, nâng cấp tu vi!

Hàn Ngâm cắn chặt môi, thầm hạ quyết tâm.

Hiện tại cô đã biết tại sao trước đây có được trận đồ thất tình lục dục, Mộ Thập Tam lại sang tay cho cô dễ dàng như vậy. Bởi vì hắc sắc suốt hơn cô, biết mục đích cuối cùng của tu luyện là nâng cao thực lực của bản thân, phi thăng thành tiên, các loại pháp bảo pháp khí hỗ trợ tuy tốt, nhưng chỉ có thể dùng để hộ thân, quá ỷ lại vào chúng sẽ lơ là tu luyện, trái lại sẽ tạo thành trở ngại. Cho nên từ giờ trở đi, cô phải nhắc nhở bản thân từng giây từng phút, giá nào cũng không được lẩn lộn đầu đuôi, chỉ có nỗ lực đạt tới cảnh giới như Mộ Thập Tam, mới có thể bày mưu tính kế dựa vào thực lực của chính mình, không để người ta mặc sức uy hiếp tính mạng của mình nữa.

Cảm giác được sự bất thường của Hàn Ngâm, Mộ Thập Tam đảo mắt nhìn sang, phát hiện ánh mắt cô nhìn Mật Hạt Nhi và Mộ Thập Tam mang theo quyết tâm và kiên định, hắc sắc liền đoán ra suy nghĩ của cô, bèn nhẹ giọng cười nói: “Cũng không cần gấp như vậy, trên đời này có câu dục tốc bất đạt. Hơn nữa có vài giai đoạn tu luyện không thể nhanh được mà cần bỏ thời gian dày công. Nàng nhập môn mới hai năm đã đến tu vi Ngưng Luyện là đã rất nhanh rồi, nếu thúc ép thì căn cơ sẽ không vững, trái lại còn có hại.”

Hắc sắc vừa nói vừa độ một ít linh khí của mình cho cô, sắc mặt Hàn Ngâm dần khá hơn, tâm trạng cũng bình ổn lại, cúi đầu thở dài một tiếng: “Ta biết, nhưng lần này chúng ta thắng thật ra là do may mắn, ta không muốn có lần sau nữa, không muốn liên lụy tới chàng nữa.”

“Nàng lo lắng việc này sao?” Mộ Thập Tam nhướn mày, bật cười: “Thật ra ta rất muốn nàng liên lụy đến ta.”

“Hả?” Hàn Ngâm nhìn hắc sắc ngờ ngàng.

“Nếu không làm sao có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, để nàng bội phục ta sát đất, sau cùng phải lấy thân báo đáp?”

Hàn Ngâm im lặng lườm hăn, nhưng trong lòng lại thấy ngọt lịm.

Mộ Thập Tam mỉm cười, rũ mắt chơi đùa ngón tay cô. Sự thật là hăn rất nghiêm túc, chuyện lần này là hăn liên lụy cô mới đúng. Nhưng hăn đã thề với lòng, tuyệt đối không có lần sau, tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào thừa cơ lợi dụng nữa! Cho nên đôi khi dùng chút thủ đoạn để bảo đảm an toàn cho cô và cho bản thân là điều cần thiết. Như hăn đã nói, kẻ nào dám động vào cô chỉ có chết hoặc sống không bằng chết, đó tuyệt đối không phải nói suông!

Hăn dời mắt nhìn sang sắc mặt đã hơi thay đổi vì thống khổ của Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh, thần sắc khó lường.

Giờ đây hai vị trưởng lão Ma môn đã phát hiện ra chỗ kỳ lạ, rõ ràng họ đã uống đan dược của Mộ Thập Tam, dược lực tan ra trái lại càng khiến cho bụng họ đau như dao cắt. Ban đầu họ còn tưởng là phản ứng bình thường sau khi dược lực phát huy tác dụng, vì có vài loại độc dược rất đáng sợ, khi giải độc thân thể sẽ xuất hiện triệu chứng khó chịu, chẳng có gì lạ cả. Nhưng triệu chứng này càng ngày càng nghiêm trọng, sau cùng chỉ cần điều động pháp lực thì đan điền sẽ đau như dao cắt, toàn thân cũng bỏng rát như bị nướng trên lửa đỏ, đến nước này rồi họ có trì độn hơn nữa cũng biết sự tình không ổn!

“Mộ Thập Tam!” Hoa Lộng Ảnh mở bừng mắt ra, trong mắt bùng lên sát ý cực độ: “Rốt cuộc ngươi cho bọn ta uống thứ gì?”

Mộ Thập Tam đáp rất bình tĩnh, cũng rất thành thật: “Độc dược.”

“Lúc này ngươi không hạ độc trong trà?!” Hoa Lộng Ảnh như nghe thấy tiếng thần kinh mình đứt phụt, không cách nào tỉnh táo được nữa. Hăn ngàn tính vạn toán, nhưng giá nào cũng không tính được mình lại mắc lừa Mộ Thập Tam ba lần bốn lượt, mà thứ làm hăn không thể chấp nhận nhất là, độc dược này do chính hăn từ bỏ tôn nghiêm để cầu xin!

“Đương nhiên không có.” Người trả lời là Hàn Ngâm, cô nói với vẻ tiếc hận: “Lúc đó ta cũng muốn hạ độc lắm, đáng tiếc túi Càn Khôn ở trong tay người, ta đâu có độc để hạ?”

Hoa Lộng Ảnh bị giáng thêm một đòn nặng, là chính tay hãn giao độc được cho Hàn Ngâm!

Mộ Thập Tam mỉm cười: “Người không phát hiện nàng mang theo hai túi Càn Khôn là rất kỳ quái sao? Bởi vì một chiếc khác là của ta, ta chẳng có tài tiên tri, làm sao tính được sau này cần dùng độc để đối phó người mà thủ sẵn độc được trên người chứ?”

Quả thật hãn không tính được, chỉ có linh thạch và độ kiếp hoàn dùng để bày trận lúc độ kiếp là hãn luôn mang theo người, để có thể phát động thăng tiên kiếp bất cứ lúc nào. Theo một nghĩa nào đó thì nó cũng coi như là một cách phòng thân.

“Á ——” Hoa Lộng Ảnh hoàn toàn sụp đổ, ngửa mặt lên trời thét rống lên.

Trên đời này còn ai ngu xuẩn, nực cười như hãn nữa không? Nhưng hãn cũng chẳng biết làm sao! Mộ Thập Tam thật thật giả giả, hãn thật tình không đoán được bộ mặt nào của Mộ Thập Tam là thật bộ mặt nào là giả nữa rồi. Có lẽ từ sâu trong nội tâm, hãn đã sớm thất bại đến mất tự tin, ít nhất lúc đối mặt với hai kẻ khốn kiếp Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm thì hãn chẳng còn tí tự tin nào, kéo theo sức phán đoán mà hãn luôn kiêu ngạo cũng mất nốt.

Chưa kể mưu tính của họ quá mức tài tình, lúc nói hãn trúng độc, chính xác là hãn đã uống trà mà không chút đề phòng, chi tiết này rất khóp. Trước khi cho hãn uống thuốc giải họ còn tìm mọi cách làm khó dễ, chẳng khác nào gây cho hãn tâm lý, ám chỉ rằng họ thật sự chẳng sợ hãi gì. Nếu

họ cho thuốc giải quá dễ dàng, hẳn sẽ nghi ngờ trong thuốc giải này có phục sẵn cái bẫy nào đó.

Khi Hoa Lộng Ảnh tan vỡ tới tận cùng, liền tiện tay nhấc rìu chiến của Mật Hạt Nhi lên muốn chém Mộ Thập Tam. Thế nhưng Mật Hạt Nhi đã nắm chặt cán rìu ngay thời khắc then chốt, kéo hẳn lại.

“Đừng cản ta!” Hoa Lộng Ảnh quay đầu quát cô.

Đối lập với sự điên tiết sụp đổ của hẳn, Mật Hạt Nhi lại rất bình tĩnh, không để ý tới hẳn mà chỉ hỏi Mộ Thập Tam: “Thiếu chủ có điều kiện gì?”

Mắt Mộ Thập Tam ánh lên vẻ tán thưởng. Quả nhiên hẳn không nhìn lầm người, Mật Hạt Nhi có sự quyết đoán mà Hoa Lộng Ảnh còn thiếu, dù sao đã gặp trắc trở, thay vì vùng vẫy trong đau đớn thì chẳng thà坦然 nhiên tiếp nhận, cũng tiết kiệm được chút sức lực.

Hẳn nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: “Lập linh khế, từ nay về sau, các người không được hạ thủ với chúng ta hay bất cứ đệ tử nào của Cửu Huyền và Ngũ Hành tông. Ngoài ra sau này ta có chuyện muốn làm phiền các người, tốt nhất khi các người nhận được hiệu lệnh thì hãy đi làm ngay lập tức, đừng hòng kéo dài thời gian hoặc lén táy máy tay chân. Nếu làm trễ nãi chuyện của ta, ta sẽ khiến các người thê thảm gấp trăm lần hiện tại!”

Sắc mặt Mật Hạt Nhi cũng tái đi phút chốc, bởi vì yêu cầu của Mộ Thập Tam chẳng khác gì đặt toàn bộ Ma môn trong lòng bàn tay hẳn, dù cô leo lên ngôi Ma chủ, nhưng kỳ thực chỉ là con rối của hẳn mà thôi.

Mộ Thập Tam như nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười nhạt nói: “Người yên tâm, ta không có hứng thú với Ma môn của người, sau này cũng sẽ không can thiệp vào sự vụ của Ma môn, nếu không ta chỉ cần giết các người, lấy thân phận của mình làm Ma chủ, như vậy chẳng phải tốt hơn ư?”

Đến đây Mật Hạt Nhi mới hít sâu một hơi, đáp: “Được!”

Mật Hạt Nhi đồng ý, nhưng Hoa Lộng Ảnh thì không nuốt trôi cơn tức này, quát về phía Mộ Thập Tam: “Người che chở cho tiên môn như thế, rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ người không biết năm xưa Mặc chủ và mẹ người đã chết dưới âm mưu quỷ kế của chúng, hơn nữa còn chết rất thê thảm sao?! Thân làm con, người không báo thù huyết hận cho họ, trái lại còn bao che cho hung thủ, quả thật người còn không tim không phổi hơn Ma môn bọn ta!”

Hàn Ngâm nghe hăn mắng như vậy, không khỏi có chút bận tâm, bèn đảo mắt nhìn sang Mộ Thập Tam.

Nhưng nét mặt Mộ Thập Tam vẫn điềm nhiên như cũ, chỉ có ánh mắt là chuyển sang sâu thẳm: “Ta không báo thù cho họ, nguyên nhất rất đơn giản, đó là vì các người.”

Hoa Lộng Ảnh ngẩn ra.

Mộ Thập Tam nói tiếp: “Thân là trưởng lão Ma môn, quả nhiên người cũng chẳng đơn giản, tới thời điểm này rồi còn muốn lợi dụng ta để gây họa cho tiên môn, cho Ma môn các người ngư ông đắc lợi. Đáng tiếc, ta không thích bị người khác lợi dụng, người không cần phải phí tâm tính kể nữa.”

Tất nhiên, lý do hăn không báo thù cho cha mẹ, không chỉ vì sợ thế cân bằng giữa hai môn tiên ma bị lật đổ, mà còn vì hăn đã suy nghĩ thấu đáo về mối thù này.

Nếu năm xưa hăn có được tu vi như hôm nay, thì nhất định sẽ dùng mọi cách để bảo vệ cha mẹ mình an toàn. Nhưng sự thật là cha mẹ hăn chết đúng vào ngày hăn sinh ra, hăn hoàn toàn bất lực. Bây giờ chuyện đã trôi qua bao nhiêu năm, hài cốt của họ cũng đã thành tro từ lâu, hăn còn chấp nhất với mối thù năm xưa thì có ích lợi gì? Chỉ tổ làm hai tay mình dính

đầy máu tanh, bị giam trong vòng tuần hoàn oan oan tương báo, vĩnh viễn không được giải thoát, làm trái với tâm nguyện muốn hănh sống tốt của mẹ.

Hơn nữa dù muốn báo thù, hănh cũng phải chọn lựa đối tượng, hạng như Giang Cầm Sinh chết không đáng tiếc. Nhưng người như La Cầm và Hiên Viên Huyền thì hănh sẽ không động thủ, bởi vì cha hănh không tính là người vô tội. Thân là Ma chủ, tay ông nhuộm máu tanh tuyệt đối chẳng thua kém gì Hoa Lộng Ảnh và Mật Hạt Nhi.

Như đã nói, đây không phải vì hănh phân biệt hai phe chính tà, mà bởi vì từ lâu chính tà đã không còn vạch rõ ranh giới, ví như giết người, giết chính là giết, bất kể xuất phát từ mục đích gì thì vẫn là giết chóc. Hănh chỉ hành động theo bản tâm của mình như xưa nay mà thôi. Hiện tại hănh nghĩ báo thù cho một việc đã xảy ra cách đây hai mươi năm là vô nghĩa, hơn nữa còn làm Ma môn thừa cơ vùng dậy, gây họa cho nhiều người vô tội hơn nữa, cho nên hănh không có ý định báo thù.

Dĩ nhiên những người của tiên môn đó muốn để mãi trong lòng, không buông tha tiếp tục đuổi giết hănh, thì hănh cũng chẳng ngại giết chết mấy người, coi như huyết tể cho cha mẹ hănh. Suy cho cùng nguyên tắc xử thế của hănh và Hàn Ngâm đều như nhau. Người không chạm ta, ta không chạm người, nhưng người đã chạm lên đầu ta, thì ta tuyệt đối sẽ không khoan tay chịu chết. Giết được thì giết, giết không được thì cùng lắm là chết, chỉ đơn giản thế thôi.

Từ lúc Mộ Thập Tam tìm hiểu ra thân thế của mình đã suy nghĩ rất kỹ, lúc này lòng đã tự do thấu suốt, không thể vì mấy lời khích bác của Hoa Lộng Ảnh mà thay đổi được.

Nghĩ rồi, ánh mắt hănh lưu chuyển, khẽ mỉm cười: “Độc của các người một nén hương sau sẽ phát tác triệt để, có muốn lập linh khế theo yêu cầu của ta không, là tự các người suy nghĩ.”

Hoa Lộng Ảnh khích tướng không thành, trong lòng càng phiền muộn gấp bội, sau đó dời mắt nhìn sang Mật Hạt Nhi, thấy cô chậm rãi gật đầu thì hẳn đành thở dài nhủ bụng.

Hình như, chỉ còn cách thỏa hiệp thôi.

~ Hết chương 171 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Huyết Ngọc Chu Tước

Huyết ngọc Chu Tước

Edit: Yunchan

Sau khi lập linh khế xong, Mộ Thập Tam không làm khó dễ họ nữa, mà cho thuốc giải thật.

Hoa Lộng Ảnh vận công làm tan được lực giải độc cho mình, phun ra một ngụm máu đen xong đã muốn đi ngay lập tức.

Giờ khắc này hắn đã hoàn toàn bị người ta khống chế, dù lòng đầy oán giận thì cũng chẳng có sức để báo thù cho bản thân. Nói lại thì, dù có năng lực báo thù thì hắn cũng tuyệt vọng vứt bỏ, vì mỗi lần hắn muốn hiện thực hóa suy nghĩ thành hành động, cuối cùng đều bị hai tai họa này đả kích một cách không thương tiếc, kết quả người xui xẻo vẫn là hắn. Vậy hắn cần gì phải giẫm lên vết xe đổ, cứng đầu tự ngược mình.

Mật Hạt Nhi thoáng hơn hắn, nhưng gặp tình cảnh này vẫn không tài nào thoải mái cho được, lờm Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm thật hung dữ, buồn bực hồi lâu mới thở dài nói: “Thiếu chủ thật thủ đoạn, Hạt Tử tự nhận không bằng, nhưng hy vọng thiếu chủ nể tình Mặc chủ, sau này ít gây phiền phức cho Ma môn.”

Mộ Thập Tam mỉm cười: “Đã biết.”

Biết thì biết, về phần có gây phiền phức cho Ma môn thật hay không, hắn cũng chẳng hứa trước.

Mật Hạt Nhi hiểu rõ có nói thêm cũng vô ích, bèn hiệu lệnh đám ma vệ định đi.

Đúng lúc này Hàn Ngâm chợt gọi giật Hoa Lộng Ảnh lại: “Hoa trưởng lão, chờ đã.”

Thân thể Hoa Lộng Ảnh cứng lại, ánh mắt nhìn cô hừng hực lệ khí, nói giọng cảnh giác: “Người còn chuyện gì nữa?”

Hàn Ngâm cười nói: “Người không cần căng thẳng vậy đâu, chẳng qua ta nghĩ nếu người đã lập ra cái bẫy kín đáo như vậy, thì có lẽ không chỉ đối phó với bọn ta mà còn đối phó với tiên môn. Cho nên người nói thẳng ra đi, trừ nữ đệ tử tự bạo linh khí đó ra, trong tay người còn bao nhiêu con tin tiên môn nữa.”

Nét mặt Hoa Lộng Ảnh phức tạp, lưỡng lự giây lát rồi đáp: “Chúng ở trong sơn cốc này, bị ta nhốt trong kết giới trận.”

Hắn khai nhanh gọn như vậy chẳng phải tình nguyện gì cho cam, mà vì biết nếu Hàn Ngâm đã đoán được, thì trước sau gì cũng ép hắn nói ra, thay vì bị hành thê thảm rồi mới nói thì thà nói toạc ra luôn cho yên chuyện.

Thấy hắn đã học khôn ra, Hàn Ngâm bèn gật đầu hài lòng, vung tay lên, lập tức có hơn mười viên hắc hoàn bay nhanh về phía hắn.

“Đây là...” Hoa Lộng Ảnh cảm giác được hơi thở sát khí quen thuộc, lập tức bắt lấy những viên hắc hoàn này, cúi đầu nhìn thử. Quả nhiên là tà sát đan kết xuất ra trong túi Quy Tàng của hắn, tuy số lượng thiếu đi phân nửa, nhưng có còn hơn không. Cuối cùng hắn cũng thấy mình được an ủi phần nào.

Tuy lòng vẫn khó hiểu, nhưng hắc cũng không hỏi thêm nữa, nhét tà sát đan vào lòng, rồi cùng với Mật Hạt Nhi dẫn số ma vệ còn sót lại chạy khỏi đây thật nhanh.

Không sai, chính là chạy!

Hắc đã thề với lòng, nếu có thể, tốt nhất cả đời này cũng đừng gặp lại hai tai họa này!

Họ vừa đi, trong sơn cốc nhỏ đã trở lại với sự yên tĩnh trước kia.

Tay Mộ Thập Tam lập tức vòng qua eo Hàn Ngâm, kéo cô vào lòng mình, cười khẽ bên tai cô: “Không tồi, ngay cả chiêu cho người ta một cái tát rồi thưởng cho một viên đường, nàng cũng học được rồi.”

Hàn Ngâm cười. Trong trận đồ thất tình lục dục vốn ẩn chứa các loại khí tức trong trời đất, khí tà sát cũng là một loại trong số đó. Huống hồ bản thân trận đồ này cũng là pháp bảo, nên túi Quy Tàng của Hoa Lộng Ảnh không thể luyện hóa được nó, trái lại còn bị hấp thu không ít tà sát đan bên trong. Còn chuyện cô trả lại số tà sát đan còn dư cho Hoa Lộng Ảnh, đó là vì cô sợ trận đồ thất tình lục dục hấp thu quá nhiều khí tà sát sẽ gây ảnh hưởng xấu tới huyền linh bên trong, cho nên cứ dứt khoát thuận nước giong thuyền thôi.

Chẳng qua những thứ này đều không quan trọng nữa, quan trọng là tất cả trần ai đã qua, cô và Mộ Thập Tam vẫn ở bên nhau bình yên vô sự. Hắc vượt qua thăng tiên kiếp thành công, còn cô tìm được đường sống trong chỗ chết từ tay Hoa Lộng Ảnh.

Hàn Ngâm chôn mặt vào lòng hắc, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắc, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của hắc, thở dài một hơi thỏa mãn. Đến giờ phút này cô mới chính thức thả lỏng, không cần phải tính toán từng ly từng tý, không cần phải che giấu cảm xúc của mình, cũng không cần phải lo lắng cho an nguy của hắc và bản thân nữa.

Hai người lẳng lặng ôm nhau thật lâu, cả hai đều không muốn tách ra, mãi đến khi gió đêm đưa tới mùi máu tanh nồng nặc.

Chân mày Hàn Ngâm lập tức nhíu lại, sắc mặt cũng tái đi đôi chút.

Mùi máu tanh này là tàn dư từ trận giết chóc tàn khốc của Mật Hạp Nhi lúc nãy. Khi đó cô đang trong tình trạng căng thẳng, thấy buồn nôn thì chỉ việc lơ đi, nhưng lúc này khi tâm trạng đã thư giãn hoàn toàn, hồi tưởng lại mấy ngày qua, cảm giác khó chịu liền ập tới.

Phải, trước đây cô đã nhìn thấy người chết. Nhưng những người đó phần đông đều chết vì đói rét, không ai bị giết như cách của Mật Hạp Nhi, máu me văng khắp nơi, tay chân cụt bay tứ tán.

Mộ Thập Tam cảm giác được sự xúc động của cô, ôm chặt cô một chút, sau đó buông tay ra nói: “Nàng ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi xử lý những thi thể đó.”

Hàn Ngâm gật đầu, khoanh chân ngồi xuống vận chuyển linh khí trong cơ thể. Sau một vòng chu thiên, cơn bức bối trong ngực đã giảm đi rất nhiều. Tới khi mở mắt ra, cô phát hiện Mộ Thập Tam đã về, đang ngồi bên cạnh nhìn mình, trong khi đằng xa bập bùng ánh lửa màu đỏ kim, cuộn khói đen dày đặc bốc lên ngùn ngụt.

Thình thoảng có ngọn gió đêm mang theo mùi cháy khét bay tới, làm người ta ho sặc sụa.

Mộ Thập Tam đưa tay tới trước mặt Hàn Ngâm nói: “Mùi không dễ ngửi lắm, chúng ta đi tìm những đệ tử tiên môn bị Hoa Lộng Ảnh bắt giam trước đi.”

“Ừ.” Hàn Ngâm kéo tay hân mượn thế đứng lên, lúc xoay người định đi thì liếc mắt nhìn lại với vẻ không yên lòng: “Chúng ta đi rồi, lửa cháy lan ra thì làm sao bây giờ?”

Mộ Thập Tam cười: “Không sao, ta đã bày bên ngoài một tiểu trận khốn hỏa, lửa không cháy lan ra được đâu.”

Bấy giờ Hàn Ngâm mới an tâm, nhưng phát hiện ngọn lửa này nhìn từ xa không giống với bình thường, trông nó cứ như mặt trời rực cháy, trong màu đỏ sẫm còn óng ánh vàng, bèn lên tiếng hỏi: “Mộ Thập Tam, tại sao pháp thuật hệ hỏa của chàng không giống người khác gì hết vậy, do tu vi của chàng cao, nên ngọn lửa cũng tinh thuần hơn hay sao?”

Mắt Mộ Thập Tam phản chiếu ánh lửa: “Không phải, ngay khi bắt đầu tu luyện thì ngọn lửa của ta đã có màu này, sức tổn thương hình như cũng mạnh hơn người khác rất nhiều, dùng để luyện đan cũng có tác dụng thần kỳ. Chính ta cũng không rõ nguyên nhân của nó, trước đây ta có hỏi qua Giang Cầm Sinh, lão nói là do lão cho ta uống linh dược đưa tới biến đổi, nhưng hiện nay...”

Ánh mắt hần sâu hút: “Nếu đoán không sai, thì đây là sự biến đổi do huyết ngọc Chu Tước, một trong thất bảo của Ma môn.”

Hàn Ngâm ngạc nhiên: “Huyết ngọc Chu Tước?”

Mộ Thập Tam đưa tay chỉnh lại tóc cho Hàn Ngâm: “Trong thất bảo Ma môn chỉ có Long gân giáp, cung Nam Minh Ly Hỏa và huyết ngọc Chu Tước là mang theo hơi thở linh khí. Sau khi ta phát hiện ra thân thể của mình thì từng tra qua tư liệu của Ma môn. Huyết ngọc Chu Tước có lẽ được ngưng tụ thành từ máu của thần điêu Chu Tước, tỏa ánh sáng đỏ kim, mang nó trên người có thể giúp năng lực khống hỏa tăng tiến vượt bậc, đồng thời cũng có tác dụng tránh lửa. Có lẽ cha ta luôn dùng nó chung với với cung Nam Minh Ly Hỏa, nhưng ta đoán sau đó cha đã tặng huyết ngọc này cho mẹ ta.”

Hàn Ngâm lập tức hiểu ra: “Mẹ chàng đã dung hợp huyết ngọc Chu Tước này vào cơ thể chàng sao?”

Mộ Thập Tam cười có chút buồn bã: “Ta đoán là vậy.”

Mặc dù đoán, nhưng cũng là sự suy đoán hợp lý nhất. Nếu không làm sao giải thích được nguyên nhân ngọn lửa của hắc khác với mọi người? Chỉ có mang theo khí tức của thần điều Chu Tước, nên ngọn lửa của hắc mới rực rỡ như vậy. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao năm đó hắc thu phục được Xích Ly, không thì bậc linh thú như Xích Ly, dù bị Giang Cầm Sinh chế ngự, cũng không dễ dàng nhận hắc làm chủ như vậy.

Nghe hắc nhắc tới mẹ, Hàn Ngâm chợt nhớ tới chuyện Ma môn muốn hồi sinh Sở Mộ Tuyết trước kia, bèn nhíu mày hỏi hắc: “Ma môn, nếu muốn hồi sinh mẹ chàng...”

“Không đâu.” Mộ Thập Tam lắc đầu nói: “Họ đã không cần làm vậy nữa, chưa kể dù ta muốn mẹ sống lại thì cũng là hồn phách sống lại thật sự, chứ không phải dùng một ít tà pháp chế tạo ra một người căn bản không phải là bà. Kiểu hồi sinh như vậy, hoàn toàn không có ý nghĩa.”

Hai người vừa trò chuyện vừa tìm kiếm dọc đường.

Hàn Ngâm ôm cánh tay hắc, treo nửa người lên người hắc, bắt đầu bấm ngón tay đếm đếm: “Mẹ chàng là Sở Mộ Tuyết, thế thì Sở phu tử chính là ngoại tổ phụ của chàng, cũng chính là phu tử dạy ta học chữ, cũng coi như là sư phụ của ta, vậy chẳng phải bối phận của chàng thấp hơn ta một bậc sao? Chắc chắc chắc, rốt cuộc cũng được hoàn vốn rồi, cháu trai ngoan, mau gọi một tiếng cô cô nghe nào.”

Tuy biết cô muốn nói đùa để chọc cho mình thôi buồn bã, nhưng Mộ Thập Tam vẫn cực tức giận, búng tay lên trán cô: “Cô cô cái gì, đừng quên ta là sư thúc của nàng!”

“Sư thúc ——” Hàn Ngâm ôm trán, bất mãn nói: “Chàng rời khỏi Cửu Huyền rồi, đừng hòng lấy thân phận mốc meo cũ mềm này ra đe người, nên

nhớ ta còn là tông chủ Ngũ Hành tông! Luận bối phận tiên môn, còn cao hơn ch....”

Hàn Ngâm còn chưa nói dứt câu, Mộ Thập Tam lật người qua, hôn mạnh lên môi cô, đồng thời nuốt trọn toàn bộ ngôn ngữ của cô.

Tim Hàn Ngâm bỗng nhiên đập rộn lên, hồn bay lên trời, vô thức nhón chân lên hôn đáp lại.

Ánh trăng mờ ảo mờ lung, cả mặt đất thênh thang trải rộng một tầng sương mù, gió đưa hương đêm.

Nụ hôn nồng cháy tới mức có thể thiêu bỏng người chẳng biết kéo dài bao lâu, mãi tới khi Hàn Ngâm dần không thở nổi, Mộ Thập Tam mới quyến luyến buông cô ra.

Trong mắt hắc sắc sáng hào quang, rực rỡ tới mức không ai có thể nhìn gần, ánh mắt đó rơi trên cánh môi bị hôn tới đỏ bừng ướt át của Hàn Ngâm, hắc cười khế nói: “Còn muốn tiếp tục so bối phận không?”

Ý tứ rất rõ ràng, nếu so tiếp, hắc không ngại đổi cho cô một thân phận nữa.

Nhịp tim của Hàn Ngâm tới giờ khắc này vẫn chưa đập lại bình thường được, đã thế còn bị ánh mắt sáng quắc của hắc nhìn gần như vậy, khiến mặt cô nóng rần lên, quay ngoắc người kéo hắc đi: “Đi cứu người trước đi, còn Thổ Linh trư nữa, chốc nữa còn phải tới Diệp Huyết cốc tìm cỏ Phản Hồn để giải độc cho nó, tên Tài Bảo kia cũng chả biết chạy đâu mất rồi, có gặp nguy hiểm gì không, còn phải đi tìm nữa. Chậc chậc, sao nhiều việc thế này, bận quá đi bận quá đi!”

Đánh trống lảng vựng quá đi mất, Mộ Thập Tam bật cười khế, nhưng không nói gì nữa, chỉ mặc cho cô kéo hắc đi, cơn buồn bã trong lòng cũng dần tan biến, thay vào đó là cảm giác ấm áp vui sướng sinh sôi nảy nở.

Nói sao đi nữa, ông trời coi như đối xử với hãn không tệ, chẳng những để hãn sống sót, mà còn cho Hàn Ngâm đến bên hãn, làm bạn với hãn trọn đời. Từ nay về sau, bất kể xảy ra chuyện gì, hai người cũng nắm tay đồng hành, cùng nhau vượt qua mưa gió, vĩnh viễn không còn cô đơn nữa.

~ Hết chương 172 ~

Vì ba ngày tới Yun bận việc gia đình nên thứ bảy mới quay lại được, xin lỗi các chị em nha TT_TT

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Hủy Trận

Hủy trận

Edit: Yunchan

Gần trận pháp sẽ có dao động bất thường của linh khí, nhờ đó Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam tìm được chỗ tốt những đệ tử tiên môn rất nhanh. Hai người phát hiện bản lĩnh của Hoa Lộng Ảnh chẳng nhỏ chút nào, bắt sống gần bốn mươi đệ tử tiên môn, hơn nữa nhìn dáng vẻ uể oải đó thì biết họ nhất định bị phong cấm linh lực.

“Đây là trận pháp Ma môn.” Mộ Thập Tam dừng bước: “Không quá phức tạp, nhưng muốn phá giải cũng phải tốn không ít thời gian.”

Hàn Ngâm cau mày, vừa định lên tiếng thì những đệ tử tiên môn này đã chửi ầm lên.

“Đồ phản bội!”

“Bại hoại tiên môn!”

“Cửu Huyền đào tạo ra loại đệ tử như các người, đúng là môn phái bất hạnh.”

“Sự chất yêu nhau, làm loạn nhân luân, không bằng heo chó!”

“Đáng tiếc ta đường đường là đệ tử tiên môn, lại phải chết trong tay đôi cầu nam nữ bán thiu các người!”

“Nổi giáo cho giặc, các người căn bản không xứng tu tiên.”

Hóa ra những đệ tử tiên môn này, trừ một phần nhỏ đã bị Hoa Lộng Ảnh bắt về từ trước ra thì hơn nửa còn lại là bị lạc đàn vì hốt hoảng chạy trốn lúc Mộ Thập Tam sắp độ thăng tiên kiếp, rồi bị Ma môn đánh bắt. Bởi vậy có khá nhiều người nhận ra hai người họ, chưa kể nhìn thấy bộ y phục Ma môn Hàn Ngâm đang mặc trên người thì cho rằng hai người đã thông đồng với Ma môn. Thậm chí có người còn cho rằng Mộ Thập Tam đã tiếp quản Ma môn, cố tình tới đây để xử lý với họ, nên không khống chế được cảm xúc của mình.

Đây có coi là chó cắn Lã Động Tân(*) không hả?

(*) Không biết người có lòng tốt.

Nghe hàng loạt tiếng chửi rủa độc ác xối xuống đầu, Hàn Ngâm thật tình có hơi dờ khóc dờ cười, cũng có hơi tức giận. Nhưng cô chỉ tiện thể cứu người, chứ chẳng muốn bán lòng tốt cho ai. Huống chi có bán cũng vô ích, người ta còn tưởng cô đặt bẫy, mà cô thì lười tốn nước miếng giải thích.

Tất nhiên Mộ Thập Tam cũng không giải thích gì, nhưng nào có cái lý bị chửi không công, vả lại chửi hần còn chưa đủ, còn lôi cả Hàn Ngâm vào, khiến lòng hần nổi lên nộ khí.

Tội chết có thể miễn, nhưng trừng phạt chút ít thì nhất định phải có!

Hần hờ hững liếc qua những đệ tử tiên môn này, rồi đưa tay kéo Hàn Ngâm ra sau lưng, ngay sau đó trong lòng bàn tay hần cuộn lên ngọn lửa màu đỏ kim lách tách, trong nháy mắt linh khí hỏa hành nóng rực dâng lên bồng bạc, tỏa ra ánh sáng và nhiệt độ có thể thiêu đốt cả trời đất, hóa thành

ngàn vạn đóa hỏa liên lấp lánh huyền ảo, từng đóa thi nhau nổ rộ trên trận pháp, chiếu sáng nửa bầu trời đen nhánh.

Thiên Liên Sát!

Nổ rộ tuyệt mỹ tỏa ra hơi thở tử vong.

Hắn không muốn phá trận từ từ, mà dùng cách mạnh mẽ bá đạo để hủy trận. Dùng thiên liên đánh tới để tiêu hao sát khí duy trì trận pháp, sát khí kiệt quệ, trận pháp sẽ sụp đổ. Đương nhiên, hứng chịu đợt xung kích khủng khiếp tạo ra khi linh khí và sát khí va chạm, những đệ tử tiên môn này nhất định phải chịu chút đau đớn.

Lực xung kích này có thể dự kiến được.

Hàn Ngâm đã được hắn che chắn, nhưng linh khí bạo phát dữ dội trên người hắn vẫn khiến cô lao đảo lúi lắt mấy bước. Sau đó trước mắt tối sầm lại, cô nhìn thấy hàng vạn luồng sát khí đen kịt cuốn ra từ trận pháp, nghênh đón hỏa liên màu đỏ kim.

Sáng và tối va chạm, nóng và lạnh giao thoa. Khi hai loại sức mạnh hoàn toàn đối lập này đập vào nhau, dù không nổ ra âm thanh rung chuyển trời đất, nhưng không khí dường như đông cứng lại, khiến Hàn Ngâm cảm giác có một loại sức mạnh thiên quân dồn nén, chẳng những lực phủ ngũ tạng đau âm ỉ, mà tới hô hấp cũng khó khăn. Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể sử dụng pháp thuật dựng một lá chắn trước người, sau đó Mộ Thập Tam cầm chặt tay cô, truyền chút linh khí qua, cô mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Hàn Ngâm đã thế, thì đừng nói chi tới những đệ tử tiên môn bị nhốt trong trận. Tu vi của họ không cao, phần đông là ở giữa Cẩm Ngộ và Ngưng Luyện, Đan Thành chỉ có hai người, vả lại còn bị phong cấm linh khí. Bởi thế ngay khoảnh khắc đợt xung kích nóng rực bá đạo bức ra khi sát khí và thiên liên va chạm, có phân nửa đã lập tức hôn mê, nửa còn lại cố chống chọi giữ cho thần chí tỉnh táo, nhưng cũng bị nội thương không nhẹ.

Tình hình này hoàn toàn nằm trong dự liệu của Mộ Thập Tam, hắn biết sức lực của đệ tử tiên môn khác với người thường, hôn mê nhưng không nguy hiểm tới tính mạng. Thế nên vẫn thản nhiên nhìn hỏa liên của mình bị sát khí áp chế, tới khi sắp tắt mới cường ép nó bùng lên lần nữa.

Hàn Ngâm hít sâu mấy hơi, ép linh khí trào lên trong đan điền xuống, sau đó cũng nhìn ra được chút cách thức bên trong, cười khẽ nói: “Hình như Hoa Lộng Ảnh dùng không ít sát khí đan trong trận pháp này.”

Mộ Thập Tam gật đầu: “Trận pháp hắn bày bố cũng không tệ lắm.”

Không thể phủ nhận, một trưởng lão Ma môn như Hoa Lộng Ảnh xét cho cùng vẫn có đôi chút bản lĩnh, tiện tay bày một tiểu trận mà uy lực của nó đã không tồi. Điều này khiến hắn thầm thấy may mắn, may mà Hoa Lộng Ảnh không bỏ ra nhiều thời gian và sức lực để bày đại trận, bằng không hắn và Hàn Ngâm muốn thoát thân bình yên thì còn phải tốn không ít công sức.

Tới khi uy thế của hỏa liên trên trận pháp dần tan vỡ, Mộ Thập Tam mới bắt đầu cứu người. Song cái gọi là cứu chính là xách từng đệ tử tiên môn lên, ném ra khỏi trận pháp.

Hàn Ngâm lo vòng ngoài, một tay một người, bóp mở hàm đút cho một cây cỏ tinh thần. Loại linh thảo này không quá hiếm, chỉ thuộc cấp năm, nhưng hiệu dụng thì không tệ lắm, có thể thanh tâm tĩnh thần, còn có chút tác dụng ức chế thương thế. Đương nhiên nó không đủ để giải độc, linh khí bị Hoa Lộng Ảnh hạ độc phong cấm nhất định phải trở về môn phái của họ mới có thể từ từ hóa giải.

Đến giờ phút này, những đệ tử tiên môn được cứu, trừ những người còn hôn mê ra, còn lại đều nhìn về phía Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam với ánh mắt hết sức phức tạp. Họ nhận ra hai người này quả thật không có ác ý với họ, tuy cách phá trận và cứu người chẳng chút hiền lành, có lẽ phải nói

là bạo lực, nhưng kết quả này là do họ tự chuốc lấy, nên lúc này chẳng ai thốt nổi một câu oán trách.

“Hàn... Hàn sư tỷ...”

Đương lúc Hàn Ngâm bóp cằm, dứt linh thảo, cứu người cứu tới quáng mắt, thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu như thế. Cô ngạc nhiên ngược mắt nhìn quanh, phát hiện trong bụi cỏ cách đó không xa đang nằm một bé trai nho nhỏ, chính là Hiên Viên Túc.

“Tiểu Túc, sao đệ lại ở đây?” Hàn Ngâm hốt hải chạy tới đỡ Hiên Viên Túc dậy, phát hiện sắc mặt của nó cực xấu, rõ là đã bị thương khá nặng. Cô không hỏi han gì nữa, lật đặt lấy Ngọc Lộ đan linh dược trị thương Cửu Huyền trong túi Càn Khôn ra, không màng số lượng mà dứt một hơi nửa bình cho Hiên Viên Túc.

Hàn Ngâm khẩn trương như vậy là vì biết đứa bé này không thể tu luyện, thân thể nhất định yếu ớt hơn những đệ tử tiên môn khác, cô rất sợ nó bị trọng thương không chữa được, để xảy ra án mạng, thì sau này làm sao ăn nói với Hiên Viên Dạ đây.

Chính xác thì Hiên Viên Túc bị thương khá nặng, vừa rồi lên tiếng gọi cô đã vắt kiệt sức, bây giờ được dứt Ngọc Lộ đan, dược lực phát huy công hiệu, nó ho ra hai ngụm máu bầm rồi lập tức lệch đầu đi hôn mê.

Hàn Ngâm bị nó dọa cho quỳnh lên, vội dò hơi thở của nó, kêu lên cuống cuống: “Mộ Thập Tam, mau lại đây cứu người đi!”

Từ lúc Mộ Thập Tam nghe Hiên Viên Túc gọi Hàn Ngâm thì đã đi qua rồi, thấy tình hình này thì lập tức đưa ngón tay bắt mạch cổ tay của Hiên Viên Túc, ngưng thần chẩn đoán một hồi rồi nói: “Nàng yên tâm, thương thế kia Ngọc Lộ đan có thể trị được, không đáng ngại.”

Nói không đáng ngại, nhưng hắc thấy đáng vẻ cuống quýt của Hàn Ngâm thì vẫn khoanh chân ngồi xuống, đỡ Hiên Viên Túc trước người, dùng linh khí để thúc đẩy được lực của Ngọc Lộ đan cho nó.

“Tiểu sư đệ!” Lúc này trong trận pháp chợt nhào ra một đệ tử Toàn Cơ phái, trông thương thể có vẻ không nặng, nhưng vô cùng yếu ớt. Khi hắc lao tới trước mặt Hiên Viên Túc thì chân đã nhũn ra, ngã ụỵch xuống đất.

Hàn Ngâm cũng có chút thiện cảm với đệ tử Toàn Cơ phái, vội vã dìu hắc dậy.

Tuy Hiên Viên Túc hôn mê, nhưng nhờ có linh khí của Mộ Thập Tam đưa vào trong cơ thể khiến nó thấy dễ chịu hơn nên trở mình tỉnh lại, khi nghe thấy tiếng gọi bèn cố mở mắt nhìn qua: “Tạ sư huynh... đệ... không sao...”

Tạ Nhuận Dương thấy nó có thể nói chuyện mới thở phào một hơi, nhận cỗ tỉnh thần mà Hàn Ngâm đưa, ngậm vào miệng, sau đó hỏi cô: “Hàn tông chủ, có đồ ăn hay không? Chúng ta đã nhịn đói tròn ba ngày rồi, thức ăn và nước uống đều không có.”

Nhịn đói suốt ba ngày!

Hoa Lộng Ảnh quá ác!

Song, nói tới đồ ăn thì không làm khó được Hàn Ngâm. Tuy Tạo Hóa Kim Tiền không ở đây, không thể lấy thực phẩm dự trữ ở chỗ hắc, nhưng trong túi Càn Khôn của cô cũng chứa khá nhiều thức ăn, nếu không đủ thì còn có mấy bình Ích Cốc hoàn.

Hiện tại những đệ tử tiên môn này người thì ngất người thì bị thương còn Hàn Ngâm thì đã hết giận, cũng chẳng hơi đâu mà làm khó họ, cho nên có bao nhiêu thức ăn cô đều lấy hết ra, còn cầm túi nước tới dòng suối nhỏ

để lấy ít nước về, sau đó an vị bên cạnh Mộ Thập Tam, nhìn những người này ăn ngấu nghiến.

Tạ Nhuận Dương tốt xấu gì cũng là đệ tử đại phái, rơi xuống cảnh nhếch nhác này nhưng vẫn giữ được phong thái. Hắn uống mấy ngụm nước, ăn vài thứ đồ dần cơn đói, tới khi dần hồi sức bèn thuật lại quá trình mình và Hiên Viên Túc bị Ma môn bắt.

Chuyện là lúc Mộ Thập Tam sắp độ thăng tiên kiếp, tất cả đệ tử trong Toàn Cơ phái đều tất bật thu dọn đồ đạc. Do hắn đã tới cảnh giới Đan Thành, tu vi không quá tệ, nên Hiên Viên Huyền đã phái hắn dẫn Hiên Viên Túc không hề có tu vi đi trước.

Hai người họ cũng chẳng biết đi đâu, ban đầu thì chạy theo những đệ tử môn phái khác, nhưng sau khi thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của thăng tiên kiếp, hắn bèn dừng lại chờ các đệ tử Toàn Cơ phái đằng sau chạy tới, hợp nhau lại rồi bàn tiếp. Nào ngờ vừa tách khỏi đám đông, họ đã bị mười tên ma vệ chẳng biết từ đâu trời ra bao vây.

Tạ Nhuận Dương cười khố: “Ta vốn định liều mạng với chúng, dầu có chết cũng không muốn rơi vào tay Ma môn. Thế nhưng tiểu Túc không có tu vi, ta không thể bỏ nó lại được, nên không chống cự mà đành bó tay chịu trói.”

Nói rồi hắn bèn cảm tạ ân cứu mạng của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam.

Hàn Ngâm vội cản hắn: “Không có gì phải tạ ơn hết, chỉ tiện tay cứu người thôi, nếu biết sớm hai người ở đây...”

Lúc này tiếng kêu của Hiên Viên Túc bị tiếng chửi mắng của những đệ tử tiên môn khác át mất, bằng không cô sẽ cản Mộ Thập Tam dùng cách bạo lực để hủy trận. May mà Hiên Viên Túc không còn đáng ngại nữa, coi như cô cũng thở phào được một hơi.

Những đệ tử tiên môn khác nhìn thấy cảnh này, nhận ra Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam tạm thời không dính dáng gì tới Ma môn, có vài người biết ơn bèn bước tới nói tạ ơn, vì bất kể họ bị bắt vì nguyên nhân gì, thì sự thật vẫn là hai người đã cứu họ. Nhưng có vài người vẫn không bỏ được thể diện, hoặc cho rằng Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cứu họ vì có mục đích khác, đều cúi đầu ăn thức ăn, phớt lờ cho qua.

Hàn Ngâm không quan tâm họ phản ứng ra sao, cảm ơn thì cô sẽ đáp lễ, không cảm ơn thì cô cũng mặc kệ. Đến khi những đệ tử tiên môn này dần hồi sức, có thể đi lại bình thường, thì cô chỉ giữ lại mỗi Hiên Viên Túc và Tạ Nhuận Dương, còn những người khác đều đuổi đi hết.

Đương nhiên những đệ tử tiên môn này không thể nào ngự kiếm, cũng biết rõ Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam không có khả năng đưa họ về, vì làm vậy chả khác nào đưa đầu tới cửa. Thế nên họ không nói không rằng, dìu nhau bước tập tễnh ra khỏi sơn cốc.

Nhất định quanh đây có người đang tìm kiếm họ, chỉ cần gặp được thì họ sẽ thoát hiểm an toàn, được đưa trở về môn phái.

~ Hết chương 173 ~

Sorry mọi người, có nhiều chuyện phát sinh nên Yun quay lại trễ, nhưng mọi người yên tâm, giờ Yun sẽ chạy suốt mỗi ngày một chương cho tới hết lun, việc vọc gì xong hết chơn rồi =)))

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Tâm Khế

Tâm khế

Edit: Yunchan

Ngọn lửa liếm vào cành khô, phát ra tiếng lách tách.

Nồi cháo cá gác trên lửa đã sôi lục đục, hơi nóng hầm hập mang theo mùi thơm nức mũi tỏa ra khắp nơi.

Hiên Viên Túc đã hơi khỏe lại, ngồi bên cạnh trừng cặp mắt tròn xoe mà thèm tới rệu nước miếng: “Thơm quá, ăn được rồi chưa?”

Hàn Ngâm cười khì, múc một chén cháo, rắc lên ít rau thơm đại rồi đưa cho nó: “Nóng lắm, đệ húp từ từ thôi.”

Hiên Viên Túc gật đầu, nhận lấy chén cháo thổi phù phù, biết rõ còn nóng nhưng vẫn bị mùi thơm dụ dỗ tới nỗi cầm lòng khôngặng, nhấp thử một hớp, kết quả bị bỏng tới hít hà, hốc mắt rưng rưng, vậy mà vẫn tiếc không nỡ nhổ cháo ra.

Hàn Ngâm bị nó chọc cho phì cười, nhận lại chén cháo, điều động linh khí bên trong đan điền, trên tay liền kết một lớp sương lạnh, dùng để hạ nhiệt chén cháo là đúng điệu.

Hiên Viên Túc hâm mộ hết sức: “Nếu đệ cũng tu luyện được thì hay rồi.”

Nhìn gương mặt trẻ con và cặp mắt trong trẻo phản chiếu ánh lửa của nó. Hàn Ngâm chợt động tâm, nổi lên tâm tư muốn thu nó làm đồ đệ một lần nữa. Nhưng cô biết nếu đề cập chuyện này vào ba bốn ngày trước thì có lẽ còn khả năng, hôm nay thì hoàn toàn không thể. Thế là cô đành phải dẫn suy nghĩ này xuống.

Trong khi đó Tạ Nhuận Dương đã điều động linh khí trong cơ thể lần thứ ba. Nhưng chẳng biết Hoa Lộng Ảnh hạ loại độc gì, hết sức cứng đầu, dù làm cách nào hãn cũng không ngưng tụ được một luồng linh khí, đành phải thôi, quay sang hỏi với giọng lo lắng: “Những đệ tử tiên môn kia lúc này chắc đã ra khỏi cốc, Hàn tông chủ và Mộ tiên trưởng không đổi nơi dừng chân sao?”

Hãn hỏi là vì lo sau này người tiên môn biết được tung tích của họ rồi đuổi tới đây.

“Không sao.” Mộ Thập Tam dựa vào cây nhắm mắt dưỡng thần, cười lười nói: “Lúc ta độ thăng tiên kiếp, có vài chương môn tiên môn chưa từ bỏ ý định vẫn ở lại mai phục bên cạnh. Đáng tiếc số họ không may, đụng phải sát thần Ma môn Mật Hạt Nhi nên bị thua thiệt không nhỏ. Có lẽ lúc này đã như chim sợ cành cong, không chừng còn nghĩ những đệ tử tiên môn bị thả về là cái bẫy của ta và mật Hạt Nhi lập ra, không dám tùy tiện tới quấy nhiễu đâu. Huống chi chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, biết đâu họ cũng đoán ta sẽ đổi chỗ dừng chân, chưa chắc sẽ tìm đến.”

Nói rồi hãn mở mắt ra, ánh mắt phản chiếu ánh lửa đảo qua đây, Tạ Nhuận Dương lập tức có ảo giác như bị nhìn thấu tất cả, dù lòng hãn thẳng thắn vô tư không có ác ý gì mà cũng phải co rúm lại. Sau đó sức nhớ ra người trước mặt này độ tuổi không lớn hơn mình, mà đã độ thăng tiên kiếp, đạt tới tu vi Tọa Vong, khiến hãn sinh ra cảm giác kính phục và cảm thán trong vô thức.

Mộ Thập Tam cười nhạt: “Người đang tò mò hiện nay ta có quan hệ gì với Ma môn à?”

Tạ Nhuận Dương chần chừ một chút rồi gật đầu.

“Ta và Ma môn vĩnh viễn chỉ có quan hệ tính kế và bị tính kế.” Mộ Thập Tam đáp thản nhiên: “Người có thể trở về nói với Hiên Viên chương môn, nể tình tiên môn bồi dưỡng ngày xưa, nếu tiên môn không phạm ta, thì ta sẽ không tới tìm tiên môn gây phiền phức. Nhưng nếu tiên môn chưa từ bỏ ý định diệt trừ ta, thì ta cũng không ngại mượn thế lực Ma môn để đáp lễ.”

Dù tiên đạo kỵ giết chóc, hắc cũng không thích giết người, nhưng đầu sao người tu tiên cũng cần phải sống mới tu tiếp được. Hắc sẽ không lấy tính mạng của mình và Hàn Ngâm ra để mạo hiểm, nói nhân đạo với kẻ muốn giết mình. Quan trọng là tiên đạo mà hắc giác ngộ xưa nay không giống với người khác. Không câu nệ hình thức, chỉ cần bản tâm không bị cơn khát máu giết chóc che mờ, thì đó chính là tu tiên đạo. Còn chuyện hàng yêu phục ma đối với hắc cũng coi như dính vào máu tanh, phạm vào sát giới.

Tạ Nhuận Dương thấy ánh mắt của Mộ Thập Tam thanh minh, biết Mộ Thập Tam không phải đang dọa dẫm, bèn vội đáp ứng. Nhưng hắc vẫn thấy hiếu kỳ, không hiểu người mặc kệ quy củ, không kiêng kỵ gì như Mộ Thập Tam, tại sao lại không sa vào ma đạo, toàn thân vẫn toát ra tiên khí xuất trần. Thế là hắc thử hỏi vài nghi vấn trong quá trình tu luyện trước đây, nghĩ biết đâu có thể tìm được giải đáp từ Mộ Thập Tam.

Tâm trạng Mộ Thập Tam hiện tại coi như không tệ, bèn thuận miệng chỉ điểm hắc đôi câu. Nhưng chỉ với mấy câu ít ỏi đã khiến cho hắc xúc động, cúi đầu rơi vào suy tư.

Trong khi đó Hàn Ngâm và Hiên Viên Túc vừa nghe vừa tiêu diệt non nửa nồi cháo cá. Mộ Thập Tam đảo mắt nhìn sang, giơ tay gõ đánh cốc lên trán Hiên Viên Túc: “Đủ rồi, người không thể ăn nữa.”

Hiên Viên Túc bị đau, định nhảy chồm lên kháng nghị, nhưng cảm giác được hăn nhắc nhở vì muốn tốt cho mình, đành phải rưng rưng nước mắt nhẫn nhịn. Ai ngờ đảo mắt đã thấy hăn cướp cái chén trong tay hàn Ngâm.

“Chén đó ta ăn rồi!” Hàn Ngâm đâu dễ bắt nạt, lập tức kêu lên.

Mộ Thập Tam không đếm xỉa tới cô, thẳng tay cướp luôn cả nồi: “Còn lại đều là của ta.”

Khi Tạ Nhuận Dương lấy lại tinh thần, cảnh tượng lọt vào mắt chính là Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam vì một chén cháo cuối cùng mà thiếu chút nữa xảy ra ẩu đả. Hiên Viên Túc ở bên cạnh há hốc mồm, hăn cũng thộn mặt ra.

“Hai vị.” Hăn tốt bụng nhắc nhở: “Nếu không đủ ăn, thì nấu thêm một nồi là được mà.”

Ai ngờ hai người lúc này lại cùng chung mối thù, đồng thanh hỏi vặn lại hăn: “Người đi nấu sao?”

Tạ Nhuận Dương:...

Hình tượng ời hình tượng, sụp đổ tan tành!

Một tiên trưởng tu vi Độ Kiếp, một Tông chủ Ngũ Hành tông, tuy tuổi của cả hai không lớn, nhưng lúc đứng đắn thì cũng có vài phần bí hiểm. Có ai ngờ được lúc họ tranh đồ ăn lại chẳng khác gì với thiếu niên thiếu nữ tầm thường thế này chứ!

Đã thế Mộ Thập Tam còn phất tay đuổi người: “Được rồi, các người ăn uống no nê rồi thì đi đi.”

Hàn Ngâm có chút không nỡ, tóm bím tóc nhổng lên trời của Hiên Viên Túc, nói: “Bảo Xích Ly đưa họ về nhé.”

Mộ Thập Tam đồng ý, tiện tay triệu hồi Xích Ly ra căn dặn vài câu, bảo nó phi hành chậm chút, vì Tạ Nhuận Dương và Hiên Viên Túc hiện tại không chịu được luồng khí lưu lạnh thấu xương khi bay nhanh trên cao.

Tạ Nhuận Dương sợ người trong Toàn Cơ phải lo lắng cho họ, một lòng muốn về nhà nên không từ chối, sau nhiều lần nói cảm ơn, bèn bế Hiên Viên Túc ngồi lên Xích Ly.

Hiên Viên Túc ngồi lọt thỏm trong lòng Tạ Nhuận Dương, cặp mắt đen lúng liếng nhìn lại Hàn Ngâm: “Hàn tử tử, lúc nào rảnh tử nhất định phải tới Toàn Cơ phải chơi với đệ.”

Nó vừa nói ra câu này, Tạ Nhuận Dương liền nở nụ cười khổ, biết thân phận của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam bây giờ rất bất tiện, không hợp qua lại với Toàn Cơ phải. Nhưng trong lòng hắn cũng biết ơn cứu mạng của hai người, nên không ngăn lời mời của Hiên Viên Túc.

Hàn Ngâm gật đầu nghiêm trang: “Được!”

Mãi đến khi đưa mắt nhìn Xích Ly đi xa rồi, Hàn Ngâm mới nói nốt nửa câu sau: “Nếu tổ phụ của đệ không tính sổ với bọn ta, bắt bọn ta bồi thường tổn thất trong Vân Trung điện thì được.”

Mộ Thập Tam nghe vậy thì bật cười sặc sụa. Quả thật có thể tưởng tượng ra bộ dạng đau lòng quẫn quai của Hiên Viên Huyền. Vì dưới sự oanh tạc dồn dập của thằng tiên kiếp ba ngày ba đêm, Vân Trung điện đã sập thành đồng phế tích từ lâu. Những thứ khác chẳng kể làm gì, chỉ riêng

số rượu ngon cất kỹ bị hủy sạch, đã đủ khiến Hiên Viên Huyền oán hận cả đời.

Tiến người đi xong, Hàn Ngâm không kiêng dè gì nữa, quay người lại ôm lấy Mộ Thập Tam, nói: “Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Tâm thần Mộ Thập Tam rung động, cúi thấp đầu nhìn cô cười: “Có lẽ Hiên Viên Huyền không có ý định dẫn người đến làm khó chúng ta, chờ Xích Ly về rồi, chúng ta tới Điệp Huyết cốc tìm cớ phản hồn cứu tỉnh con heo ngủ của nàng trước nhé.”

Hàn Ngâm còn hơi lo: “Tài Bảo vẫn chưa về.”

Mộ Thập Tam cười khê: “Thế càng tốt.”

“Hả?” Hàn Ngâm không hiểu ngược mặt lên nhìn hăn.

Hăn lại bất ngờ cúi đầu hôn lên môi cô: “Như vậy sẽ không ai tới quấy rầy chúng ta.”

Trong đêm tối yên ắng, gió mang theo hơi lạnh se sắt, giọng trầm thấp êm ái của hăn gây nhẹ bên tai hệt như lời thì thầm, bấy nhiêu đã đủ khiến Hàn Ngâm ngẩn ngơ, đã vậy còn ngửi thấy mùi trầm hương tỏa ra thoang thoảng trên người hăn, làm tâm hồn cô xao động, không cầm lòng được bèn vươn nhẹ đầu lưỡi, hôn đáp lại hăn.

Cánh tay đang ôm cô của Mộ Thập Tam bỗng nhiên siết chặt, nụ hôn bất tri bất giác càng thêm sâu.

Giờ phút này, giữa hai người họ đã không còn bất cứ trở ngại nào. Cần lựa chọn, cần tâm ý kiên định, từ lúc Hàn Ngâm đứng bên cạnh hăn không chút do dự, không màng thân bại danh liệt, không màng tới con mắt của thế tục, không màng tới tiền đồ long đong, giúp đỡ hăn đánh trả lại tiên môn, thì cô đã xác định rồi.

Mộ Thập Tam không nói lời đường mật, chỉ đem tất cả tình yêu kiên định và sâu nặng chất đầy trong tim, hóa thành nụ hôn dịu dàng triền miên, thổ lộ với cô trong im lặng.

Hàn Ngâm đáp lại hân cũng kiên định như thế. Cô biết hai người họ sẽ ở bên nhau mãi mãi, bất kể trời đất có hoang tàn sụp đổ, bất kể sinh tử hay họa phúc, suốt đời bầu bạn, không xa không rời.

Tay đan trong tay, bên nhau trọn đời.

Đồng lửa cháy lách tách bên cạnh dần lịm tắt, nhưng ấm áp trong lòng cả hai đều không lụi tàn.

Hai người ngồi kề vai nhau dưới tàng cây, Hàn Ngâm dựa vào vai Mộ Thập Tam, ngược nhìn bầu trời trải đầy sao phía xa xôi, nhẹ giọng hỏi: “Ta từng lén đoán thân phận của chàng, nhưng đoán kiểu nào cũng không ngờ được nó lại ly kỳ tới mức này, cuộc sống trước đây của chàng, chắc là còn khổ cực hơn cả ta?”

Mộ Thập Tam không phải người mang lòng oán giận, thích chuốc khổ vào thân, nghe vậy thì cười nói: “Cũng tạm, bây giờ ta ngẫm lại, thấy Giang Cầm Sinh cũng khá đen đủi. Lão nơm nớp lo sợ chừng mười năm, vất vả toan tính, che đậy thân phận cho ta, tìm gia đình thích hợp để gửi nuôi ta, sau này còn phải giết người diệt khẩu, rồi đặc cách thu ta làm đệ tử quan môn trong lời dị nghị của mọi người, còn chỉ dạy ta tu luyện, dùng các loại linh dược để bồi dưỡng thể chất của ta. Kết quả lúc đoạt xá lại bị ta phản phệ, rơi vào bước đường hồn phách cũng không bảo toàn, không biết lúc đó lão có hối hận đã làm sai từ đầu hay không.”

Hắn nói như thế, cũng đồng nghĩa chút cảm hận cuối cùng đối với Giang Cầm sinh đã hết. Vị sư phụ ôm lòng bất chính với hắn đó, kỳ thực cũng được coi là ân nhân đã cứu vớt và đào tạo hắn. Hôm nay mọi ân oán

thị phi đã tan thành mây khói theo cái chết của Giang Cầm Sinh, hẳn cũng chẳng cần phải bận lòng mãi không quên nữa.

Trên đời này, thứ quan trọng nhất không phải quá khứ, mà là hiện tại.

Mộ Thập Tam dời mắt ngắm Hàn Ngâm, trong lúc ánh mắt lưu chuyển, đầu ngón tay đã ngưng tụ một giọt máu màu đỏ kim, ẩn nhẹ xuống mi tâm cô.

Trong lúc Hàn Ngâm còn đang ngẩn người kinh ngạc, giọt máu đã hóa ra mấy đạo phù màu đỏ kim, nhanh chóng chìm vào mi tâm rồi biến mất. Dù cô giơ tay lên sờ sờ, cũng không thấy có gì bất thường.

Cô khó hiểu hỏi: “Đây là...”

“Tâm khế.” Mộ Thập Tam mỉm cười.

Tâm khế là một loại khế ước linh hồn, chỉ cần hồn phách bất diệt, tâm khế sẽ tồn tại vĩnh viễn, dù có một ngày cô không tu thành tiên, sau khi chết tiếp tục chuyển thế, chuyển thế tiếp tục trọng sinh, tâm khế này cũng có thể giúp hẳn tìm lại cô dù cách thiên sơn vạn thủy, mãi mãi không bao giờ đi lướt qua cô.

Đương nhiên, hễ lập khế ước thì đều phải bỏ ra một cái giá, và cái giá của tâm khế này chính là nếu cô chết, hẳn cũng không thể sống một mình.

Không thể sinh cùng năm cùng tháng, nhưng nguyện chết cùng tháng cùng năm.

~ Hết chương 174 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Nhân Như Thu Thủy Ngọc Vi Thần

Nhân như thu thủy ngọc vi thần

Edit: Yunchan

Mặc dù nhập môn chưa bao lâu, nhưng lúc chạy việc vặt trong Tàng Tịch điện Hàn Ngâm cũng đọc được không ít sách, biết tâm kế đại diện cho thứ gì. Vừa nghe Mộ Thập Tam nói như vậy, trong mắt lập tức giăng phủ một làn hơi nước.

“Mộ Thập Tam, đồ ngốc này!”

Cô định cố nén khóc, nhưng trong lòng quá kích động, hoàn toàn không tài nào ức chế, nước mắt cứ thế mà rơi ra như mưa, trong nháy mắt đã làm ướt xiêm y.

“Ngu ngốc! Chàng không biết ta sẽ liên lụy chàng sao?”

Cô giơ tay lên che miệng, sợ tiếng nước nở cũng bật ra theo đó.

Lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển, mãi mãi không tài nào so sánh với sự chân thành của tâm kế. Nếu nói cô không vui không cảm động thì đó là giả, chính cô biết rõ tu vi của mình so với Mộ Thập Tam là khoảng cách giữa trời và vực, hắn đã bước một chân qua tiên môn, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì thành tiên đã là chuyện hiển nhiên. Còn cô ngay cả Đan Thành còn chưa tu đến, muốn thành tiên còn phải bước qua

năm bước nữa, ngộ nhờ cô tu không thành, thọ tận chết đi, lẽ nào hăn cũng phải chết chung với cô luôn sao!

Mộ Thập Tam nhìn Hàn Ngâm rơi nước mắt như mưa, trong ánh mắt chợt hiện lên một tia đau lòng, hăn lập tức mỉm cười, vòng tay ôm cô vào lòng, cất giọng bất đắc dĩ: “Măng đủ chưa?”

Đương nhiên chưa đủ!

Nhưng nằm trong ngực hăn, cảm thụ nhịp tim trầm ổn và hơi ấm của cơ thể hăn, đi đôi với cảm giác an toàn là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, khiến Hàn Ngâm khóc càng dữ hơn, nghẹn ngào không nói nên lời.

Nhiều năm trôi qua, cô luôn nỗ lực để sống, vì biết không có ai để nương tựa, nên cô chưa bao giờ tự than thân trách phận, không oán trời trách người, không cam chịu trầm luân, dùng vẻ ngoài tươi cười để cheo chống bản thân vượt qua từng năm tháng kham khổ. Nhưng điều đó không đồng nghĩa rằng cô không biết đau. Thật ra cô cũng từng bàng hoàng, từng đau buồn, từng luống cuống, từng tuyệt vọng. Những cảm xúc tiêu cực đó đều chôn sâu ở đáy lòng, kết thành quả đắng không thể chạm vào. Hôm nay quả đắng đó lại bị hăn hái xuống nhẹ nhàng, bóp tan thành nước mắt, để nó trào ra.

Giờ khắc này, trong lòng cô dâng đầy mùi vị ngọt ngào chua xót, mâu thuẫn rối rắm không thể diễn tả bằng lời.

Trước khi gặp hăn, cô quả thật chưa từng hy vọng xa vời, rằng trên đời này có một người có thể yêu mình đến mức vượt qua thân phận, vượt qua sinh tử, đời đời kiếp kiếp. Trên thực tế dù đã gặp được hăn, cô cũng không hy vọng xa vời, chỉ cần hai người họ có thể yêu nhau, dắt tay nhau đi hết kiếp này, không xa không rời, thì cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Kết quả hăn lại cho cô một lời thề hẹn vượt ngoài dự liệu, dùng thái độ ngang ngược cường thế, vào lúc cô không kịp đề phòng để hung hăng khắc

cô lên linh hồn hẳn, đồng thời cũng hung hăng khắc hẳn lên linh hồn cô.

Không! Dĩ nhiên không phải cô không muốn. Cô chỉ hoài nghi mình có đáng để hẳn trả cái giá lớn như thế không. Cô rất sợ liên lụy hẳn, sợ bản thân biến thành kiếp số khó thoát trong vận mệnh của hẳn.

Mộ Thập Tam, chàng đúng là đồ ngốc đệ nhất thiên hạ, ngốc hết thuốc chữa!

Hàn Ngâm siết chặt y phục của hẳn, bị một loại cảm xúc yêu tới cực điểm mà cũng hận tới cực điểm xúi giục, vừa khóc vừa bám vào vai hẳn, cắn phập một phát.

May mà Mộ Thập Tam đã vội thu linh khí hộ thể lại, bằng không phát cắn này có thể đả thương ngược lại cô. Nhưng không có linh khí hộ thể, đương nhiên hẳn sẽ đau, hẳn hừ một tiếng nói: “Hàn Ngâm, ta nhớ nàng đâu phải cầm tinh con cọp.”

Xì! Muốn chửi cô là cọp cái trá hình sao!

Hàn Ngâm còn đang khóc, nhưng khóe miệng vẫn cong lên không cầm được, vừa khóc vừa cười kiểu này thật là quá sức chật vật, làm cô cảm hận cắn cắn răng, ngoạm thêm một phát lên vai hẳn.

Mộ Thập Tam hơi cau mày lại, thấp giọng phàn nàn: “Thật là, được đăng chân lân đăng đầu.”

Hàn Ngâm đáp lại bằng cách vừa khóc vừa cắn tiếp, có điều lực đã nhẹ đi rất nhiều, còn nhân tiện kéo y phục của hẳn để chùi nước mắt.

Nhuyễn ngọc ôn hương đã ôm trọn trong lòng, nào dừng được vành tai chạm tóc mai, huống hồ lúc Hàn Ngâm tấ tức cơ thể sẽ run lên khe khẽ, mà hai người lại quá gần nhau, mùi hương tự nhiên như lan tỏa ra trên người cô không giây phút nào là không dụ dỗ tâm thần hẳn. Ánh mắt Mộ

Thập Tam dần trầm sâu, nơi tận cùng của đáy mắt như nhóm lên ngọn lửa nóng rực.

Hắn cúi thấp mặt xuống, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, giọng trầm thấp khàn khàn mang theo ý cười: “Còn cần nữa thì tự gánh lấy hậu quả.”

Dù một số chuyện Hàn Ngâm chỉ có kiến thức nửa vời, nhưng sự uy hiếp nguy hiểm giấu trong câu này, Hàn Ngâm vẫn nghe ra được. Cơ thể cô cứng lại, hai má dần ửng đỏ, quả thật không dám cần nữa.

Nhưng cơn nức nở không phải nói ngừng là ngừng được. Mộ Thập Tam vẫn cảm giác được sự run rẩy của cô dù đã cố hết sức kiềm chế, làm tim hắn cũng không chịu đựng được, run khẽ, bị một loại thương tiếc nồng đậm và yêu thương khắc sâu vào tận xương tủy lấp đầy, chặt tới nỗi không tìm được một kẽ hở nào.

Hắn ôm siết lấy cô lâu thật lâu, sau đó đưa tay dịu dàng nâng cằm cô lên, vừa dùng ngón cái lau nước mắt cho cô, vừa khẽ cau mày nói: “Khóc quá xấu.”

Hàn Ngâm lại có chút dờ khóc dờ cười.

Mộ Thập Tam tiếp tục đả kích cô không chút lưu tình: “Bộ dạng muốn khóc không chịu khóc, muốn cười không chịu cười còn xấu hơn.”

“Mộ Thập Tam!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác yêu hận giằng xé lại kéo tới lần hai.

Nhìn đáng vẻ như con mèo bị chọc cho xù lông, phòng mang trợn mắt muốn bổ nhào lên của cô, Mộ Thập Tam chợt bật cười thành tiếng, không dẫn lòng được bèn trưng ra thái độ khiêu khích, mồm nhẹ lên đôi môi đỏ hồng của cô một cái, rồi dùng giọng khiêu khích hết như thế, khẽ hỏi cô: “Thế nào?”

Con mèo đang phát cú hệt như tên đã lên cung, sẽ vươn móng sắc ra cào bất cứ lúc nào. Đương nhiên Hàn Ngâm không có móng sắc, nhưng cô có răng, lập tức táp lên môi hắn theo phản xạ.

Đáng tiếc, Mộ Thập Tam chột cách ra, làm cô cắn hụt vào khoảng không.

Tất cả đều xuất phát từ bản năng, thật ra chính cô còn chưa kịp suy nghĩ gì. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, phát cắn này đã cho Mộ Thập Tam một cái cơ danh chính ngôn thuận. Ý cười trong mắt hắn đậm sâu, cắn bản không cho cô cơ hội tỉnh táo lại, cúi thấp mặt xuống lần nữa, chính xác, hung hãn ngậm cắn lên môi cô.

Tim Hàn Ngâm bỗng nhiên thót lên, bàn tay đang nín lấy y phục hắn siết chặt lại, sau một khắc tất cả lý trí và tư duy đều bị thiêu rụi trong nụ hôn cuồng nhiệt càn quấy, nóng bỏng như lửa của hắn.

Tim đập gấp gáp, hô hấp dồn dập, chẳng biết từ khi nào, Mộ Thập Tam đã đè lên người cô, chân cô quấn chặt lấy chân hắn, hai người dây dưa thành một tư thế vô cùng ái muội.

Tới khi một loại cảm giác lâng lâng bay bổng, gần như nghẹt thở lại mang theo khoái ý lan tràn, Mộ Thập Tam mới lưu luyến nâng khẽ mặt lên, hơi nới lỏng vòng tay đang ôm chặt Hàn Ngâm.

Mặt cả hai gần nhau chỉ trong gang tấc.

Hắn có thể thấy rõ trong mắt cô phản chiếu ánh sao lấp lánh, cô cũng có thể thấy rõ tình cảm nồng cháy ẩn núp trong đáy mắt sâu thẳm của hắn.

Hàn Ngâm khẽ mấp máy môi, lời chưa thoát ra miệng, đã bị hắn ấn ngón tay lên chặn lại.

Đây ý là không cho cô nói chuyện sao!

Đương nhiên Hàn Ngâm không quên lần đầu hai người hôn nhau, cô căng thẳng đến mức thốt ra câu giết chết phong cảnh. Cô bực tới ngứa răng, thật muốn cắn vào tay hắn một cái. Nhưng cô còn chưa kịp hóa ý đồ thành hành động thì đã nhìn thấy trong mắt hắn xao động ý cười dịu dàng, như gió mát thổi qua mặt hồ phủ sương mù, tạo nên gợn sóng rung động. Mê ly say lòng người, mê hặc tới câu hồn.

Giờ phút này, Hàn Ngâm chỉ cảm thấy trăng sao lu mờ, trời đất thất sắc, sáng bừng trước mắt chỉ có dung nhan tuần tú mang theo nụ cười dịu dàng của hắn. Quả thật nhân như thu thủy ngọc vi thần(*), khiến người ta khó lòng rời mắt.

(*) Câu để hình dung người phong thần tuần lãng, khí chất bất phàm.

Không rời mắt được là hay nhất!

Đầu ngón tay Mộ Thập Tam miết nhẹ lên môi cô, sau đó dời lên mép tóc.

Trâm tết tóc bị rút ra, mái tóc đen nhánh xõa ra đất, vạt áo bên hông bị rút đi, vạt áo hơi mở rộng, để lộ tiết y tuyết trắng bên trong.

Động tác của Mộ Thập Tam cấp tốc mà kiên định, nhanh đến mức Hàn Ngâm không kịp ngăn cản. Hắn chột cúi người đè xuống, hôn lên môi cô lần nữa, ngay sau đó một bàn tay mạnh mẽ linh hoạt đã dò vào trong lớp áo ngoài của cô. Mặc dù vẫn cách một lớp tiết y, nhưng cô vẫn cảm giác được nhiệt độ bỏng rát trên tay hắn.

Như dự cảm được điều gì, Hàn Ngâm khẩn trương hắn lên, thân thể căng cứng, không biết làm sao.

Mộ Thập Tam hôn tới vành tai cô, giọng phát ra khàn đục trầm thấp: “Ta không ngại nàng ôm ta.”

Hắn nói thì rất dễ, thật ra bản thân hắn cũng là lần đầu tiên, cũng khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi, nhưng điều này không ngăn được bàn tay hắn luồn vào trong tiết y của cô, làm tiếp chuyện hắn muốn làm.

Tiếp là đầu ngón tay vừa chạm vào làn da non mềm của cô thì đã cứng lại, trong đáy mắt sâu hút hiện lên cơn tức giận tột độ.

Tưởng như phải vắt kiệt toàn bộ sức mạnh ý chí, Mộ Thập Tam mới rút được bàn tay chưa kịp càn rỡ của mình về, sau đó hắn cột vạt áo lại giúp Hàn Ngâm, tốc độ nhanh hơn gấp ba lần lúc cười.

Dù vậy, hắn cũng chỉ kịp chỉnh sơ lại xiêm y xốc xếch của Hàn Ngâm, vừa chạm vào ánh mắt nghi hoặc giăng sương mù của cô, phía chân trời đã có một đạo hồng quang bay vút tới, chốc lát sau đã đến gần họ.

“Hàn tỷ tỷ! Hàn tỷ tỷ, ta tới nữa đây!” Từ xa, tiếng kêu non nớt của Hiên Viên Túc vang lên hớn hở.

Ánh mắt Hàn Ngâm sáng tỏ, nhưng thần sắc vẫn còn hơi ngẩn ngơ, nở ra nụ cười khổ không biết là may mắn hay mất mát.

Mộ Thập Tam càng oán hận hơn, rất muốn đập một chưởng cho tên nhóc phá hỏng chuyện tốt của hắn bất tỉnh, rồi ném tới chân trời góc biển.

Hiên Viên Túc đáng thương, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, sau khi nhảy xuống Xích Ly thì chạy ngay tới gần họ. Kết quả lại nhìn thấy bản mặt muốn nổi điên của Mộ Thập Tam, đương nhiên tư thế hắn đè lên người Hàn Ngâm cũng rơi vào mắt Hiên Viên Túc.

Hiên Viên Túc trừng mắt nhìn, không hiểu: “Các người đang làm gì thế?”

Mộ Thập Tam phải cố hết sức khống chế cảm xúc mới không quát trả nó một chữ “Cút!”. Có điều trong lòng hẳn đã đầy thẳng thẳng nhóc Hiên Viên Túc này vào diện đáng căm đáng hận, cách vòng tròn thấy chết không cứu của Hiên Viên Dạ chỉ một phen.

Thế mà khi Hiên Viên Túc thấy rõ bộ dạng của Hàn Ngâm, còn hít vào một hơi hét to lên như chưa đủ phiền: “Hàn tử tử, tử khóc à? Sao mắt sưng khó coi quá vậy?”

Nó vừa nói vừa nhìn lén qua bản mặt khó người của Mộ Thập Tam, ý tứ rất rõ ràng, hoài nghi Mộ Thập Tam đang bắt nạt Hàn Ngâm, là đầu sỏ chọc cho cô khóc. Nhưng trên người Mộ Thập Tam lúc này đang phát ra hàn ý khiếp người, nên nó không dám.

Nhưng trời mới biết đồng ngôn vô kỵ của nó cũng chọc lây sang Hàn Ngâm, cô vén mái tóc rối tung lên thật nhanh, liếc Mộ Thập Tam đã bắt đầu ghen cười, rồi cắn răng bật ra một câu giấu đầu lòi đuôi: “Ai nói ta khóc, ta cắn bản không có khóc!”

Dù Hiên Viên Túc có thông minh hơn nữa thì chung quy vẫn còn nhỏ, nó hoàn toàn không biết cô đang bức chuyện gì, ngây thơ hỏi lại một câu: “Không khóc? Chẳng lẽ bị ong chích? A, đừng lo, lần này ra ngoài tổ phụ cho ta rất nhiều thuốc, để ta tìm thử xem, chắc có thuốc mỡ thoa ngoài da tiêu sưng.”

Hàn Ngâm cũng phải cố hết sức khống chế cảm xúc mới không quát trả nó một chữ “Cút!”. Cô oán hận nhìn nó lui cui tìm thuốc mỡ, nước mắt lưng tròng nói: “Làm phiền đệ nói cho ta biết, rốt cuộc đệ quay lại làm gì?”

Câu trả lời của Hiên Viên Túc có chết cô cũng không nghĩ tới.

Nó hơi nghiêng mặt, liếc mắt nhìn cô, nói như lẽ đương nhiên: “Bái sư!”

~ Hết chương 175 ~

Mém xí là có H coi, tức chết tổ sư nhà Mộ sư thúc 𐄂(̄▽̄)𐄂 ==

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Không Cắt Được Cái Đuôi

Không cắt được cái đuôi

Edit: Yunchan

Hiên Viên Túc chỉ chừng sáu tuổi, nhưng nhờ xuất thân từ đại phái tu tiên nên khi thu lại vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc lên thì vẫn vô cùng nề nếp.

Nó vừa thốt ra câu báai sư xong, liền quay sang chỉnh trang y phục, nghiêm túc chỉnh tề báai lạy Hàn Ngâm còn đang ngẩn ngơ. Tiếc là đầu gối còn chưa kịp chạm đất đã bị một lực mạnh xốc lên, làm nó chới với ngã lùì bốn năm bước mới đỏ mặt lấy lại được thăng bằng.

“Không được!” Người ngăn cản nó là Mộ Thập Tam đang tối tăm mày mặt.

Lòng Mộ Thập Tam ngập đầy lửa giận, cực hoài nghi hai huynh đệ nhà Hiên Viên này là do ông trời cố tình phái xuống để chơi hăn. Hiên Viên Dạ còn chưa tính, hiện tại cách khá xa nên hăn cũng nhắm mắt làm ngơ. Nhưng tên nhãi ranh trước mắt này, chưa báai sư đã rất đáng hận, nếu báai sư rồi thì còn tới mức nào? Suốt ngày lẻo đẻo một cái đuôi sau mông, hăn đâu còn cơ hội ở riêng với Hàn Ngâm nữa!

Hiên Viên Túc bị hăn ngăn cản, không hiểu ra sao, rụt rè liếc liếc hăn, rồi nói với giọng bất đắc dĩ: “Tại sao không được chứ, chẳng lẽ Mộ tiên trưởng cũng muốn thu ta làm đồ đệ?”

Hự...

Lạnh quá!

Vậy mà Hiên Viên Túc còn tốt bụng an ủi hẳn, nghiêm túc nói: “Xin lỗi Mộ tiên trưởng, ta cũng rất muốn bái ngài làm thầy, nhưng thể chất của ta khác với người thường, có thể thu nạp linh khí hỏa hành, nhưng thân thể không chịu nổi. Tổ phụ nói ta nên bái Hàn tử tử làm thầy, tu luyện ngũ hành linh khí là hay nhất.”

Mộ Thập Tam hiếm khi đen mặt không nói được gì như bây giờ.

Hàn Ngâm thấy vẻ mặt như bị sét đánh còn cổ nhin của Mộ Thập Tam, không đành được bật cười ta tiếng.

Trước mặt là một đứa trẻ còn chưa mấy hiểu chuyện, kể ra cũng không nên so đo với nó. Mộ Thập Tam tức giận nhìn Hiên Viên Túc một hồi, rồi bỗng nhiên hơi rũ mắt, nở nụ cười nhạt.

“Tiểu Túc.”

“Gì cơ?”

“Vân Trung điện của Toàn Cơ phái các người vẫn còn chứ?”

Nhắc tới chuyện này, Hiên Viên Túc liền buồn bực: “Thằng tiên kiếp người độ đúng là lợi hại, bỏ Vân Trung điện thành đồng đổ nát, chẳng còn sót cái gì.”

Không còn thì càng tốt.

Nụ cười của Mộ Thập Tam càng ôn hòa hơn: “Chuyện trước khi ta độ kiếp người cũng nhìn thấy chứ?”

Hiên Viên Túc mím chặt môi, gật đầu.

“Thế thì người nên biết, ta có quan hệ không ít với Ma môn, không phải là người tốt lành gì.” Giọng Mộ Thập Tam chân thành, tiến hành tẩy não nó: “Người đi theo bọn ta sẽ rất nguy hiểm, đệ tử tiên môn sẽ đòi chém đòi giết người. Toàn Cơ phái cũng sẽ bị người liên lụy, bị thế nhân xỉ vả là môn phái vô sỉ cấu kết với Ma môn, cho nên người nên về nhanh đi.”

Hóa ra thân thể còn dùng được theo cách này.

Hàn Ngâm buồn cười nhưng không lên tiếng, chỉ nhân tiện khinh bỉ Mộ Thập Tam trong lòng, nở bất lương với trẻ con thế đấy.

Nhưng Hiên Viên Túc là dạng mềm cứng đều không ăn, lắc đầu kiên định mà chẳng cần suy nghĩ: “Ta không về, tổ phụ bảo ta tới bái sư, lời của tổ phụ chưa bao giờ sai.”

Khóe miệng Mộ Thập Tam giãn giãn: “Đó là vì tổ phụ của người già rồi nên hồ đồ, yên tâm đưa tôn nhi của mình vào hang cọp.”

Hàn Ngâm nước mắt lưng tròng, có cần chửi chó mắng mèo, chửi xéo cô là cọp thế không.

Hiên Viên Túc cực kỳ hiếu thảo, nghe vậy bèn siết chặt quả đấm nhỏ nổi giận: “Tổ phụ ta không phải già hồ đồ! Tổ phụ ta nói, nếu các người muốn hại ta, thì đã không cứu ta, còn cho ta về Toàn Cơ phái bình yên vô sự. Tổ phụ còn nói, người sành rượu đều không phải người xấu. Cha ta cũng hỏi tổ phụ, nếu chương môn và đệ tử phái khác chỉ trích Toàn Cơ phái thì làm sao. Tổ phụ nói là...”

Nhìn nó ngập ngừng, Mộ Thập Tam càng hứng thú hỏi tới: “Nói gì?”

Hiên Viên Túc hơi lúng túng, cái mặt nhỏ căng lên, bất đắc dĩ nói: “Tổ phụ nói cha ta lấy một quyển sổ nhỏ ghi lại toàn bộ, sau này không qua lại với những người đó nữa.”

Lúc này chẳng những Hàn Ngâm bật cười lăn lộn, mà Mộ Thập Tam cũng có chút buồn cười. Chẳng qua cười thì cười, trong lòng hắn cũng hiểu rõ, Hiên Viên Huyền nói rất nhẹ nhàng, nhưng áp lực phải đối mặt trên thực tế lại rất lớn. Hơn nữa mặc dù vị chưởng môn này hành động như vậy hơn phân nửa là vì muốn tôn nhi tu thành tài, nhưng ngoài ra còn xem hắn là bạn tri kỷ ẩm rượu để gửi gắm niềm tin, khiến hắn không tiện ngăn cản Hiên Viên Túc bá sự.

Mộ Thập Tam hơi trầm ngâm, đảo mắt nhìn sang Hàn Ngâm: “Làm sao đây?”

Hàn Ngâm gật đầu: “Chúng ta coi như cũng nhận ân tình của Hiên Viên chưởng môn, còn quấy rầy tiệc chúc thọ của y... chưa kể nhóc tiểu Túc chỉ có theo ta tu ngũ hành linh khí thì mới dễ dàng chút...”

“Đúng đúng!” Hiên Viên Túc cấp tốc lấy ra quả Ngũ Hành: “Tổ phụ nói ta ăn cái này vào là có thể theo Hàn tử tử tu luyện ngũ hành linh khí.”

Hai mắt nó tỏa sáng, đong đầy ước ao và cầu khẩn, cúi đầu lạy một lần nữa: “Hàn tử tử thu ta làm đồ đệ đi, sau này ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, không để Ngũ Hành tông của tử mất mặt đâu.”

Có mất mặt hay không Hàn Ngâm chẳng quan tâm, cô chỉ quan tâm có thể hoàn thành nhiệm vụ Nghiêm Tử Ngọc giao cho không thôi. Vì Mộ Thập Tam đã lập tâm khế, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì người xui xẻo không chỉ một mình cô. Nhưng cô tin Hiên Viên Túc sẽ không làm mình thất vọng.

Nhìn Hiên Viên Túc quỳ trước mặt, Hàn Ngâm bỗng cảm thấy vai mình gánh nặng trọng trách, ánh mắt cũng trở nên thâm trầm, cuối cùng khẽ thở dài: “Đứng lên đi, ta nhận ngươi làm đồ đệ, nhưng có vài chuyện ngươi phải nhớ rõ, nỗ lực tu luyện, nhiều hơn chính là vì bản thân ngươi,

bởi vậy nếu sau này người lười biếng ham chơi, thì lỗi đầu không phải do ta và Ngũ Hành tông, mà là ở người.”

Hiên Viên Túc thấy cô quay ngoắc lại với vẻ tươi cười ngày xưa, nghiêm nghị chính sắc hẳn lên. Ban đầu nó thấy không quen lắm, nhưng cô nói rất có lý, làm nó bỗng dưng trỗi dậy lòng kính trọng. Giờ khắc này, nó không dám xem cô như người bằng vai phải lứa có thể đối xử tùy tiện nữa, mà cung kính đứng dậy, cúi đầu đáp: “Sư phụ, đệ tử xin ghi nhớ.”

Một bé trai tóc trái đào, một thiếu nữ mới cập kê, cả hai đều căng mặt, nghiêm trang bái sư nhận đồ, cảnh tượng này lọt vào mắt làm Mộ Thập Tam bật cười. Nhưng ngay sau đó hẳn sức nhớ ra sau này Hiên Viên Túc sẽ theo họ, lòng liền bất mãn khó chịu, cũng đành mặt nói chen vào: “Ăn quả ngũ hành vào rồi nghỉ một lát, trời vừa sáng chúng ta sẽ đi.”

Hiên Viên Túc chớp chớp mắt đáp: “Dạ, sư công(*).”

(*) Tướng công của sư phụ.

Sư... sư công...

Trong mắt Mộ Thập Tam hiện lên ý cười.

Trong khi Hàn Ngâm lại co giật khóe miệng, xì mặt xuống lúng túng: “Ai cho người gọi vậy hả...”

Hiên Viên Túc tỏ vẻ chán nản: “Ca ca nói sư phụ thích Mộ tiên trưởng, vậy sau này các người sẽ kết bạn song tu, Mộ tiên trưởng không phải sư công của ta thì là gì? Chỉ khổ cho ca ca ta, huynh ấy thật đáng thương, vì chuyện này mà huynh ấy khổ sở tới chết đi sống lại, mẹ ta nói huynh ấy cứ thất hồn lạc phách kiểu đó, nói không chừng sẽ trở ngại tu luyện tiến cảnh.”

Được lắm, tiểu tử thôi, làm loạn cả buổi thì ra là muốn bất bình thay cho Hiên Viên Dạ!

Hàn Ngâm còn đang chờ mặt ra, Mộ Thập Tam đã nhìn xoáy vào Hiên Viên Túc, nhìn tới nổi da đầu nó tê dại, cảm giác áp lực cực lớn, cuối cùng run bắn một cái, ấp úng nói: “Sư... sư phụ ta đi nghỉ đây...”

Vừa dứt câu, nó liền nhanh chân bỏ chạy, chớp mắt cái đã biến mất trong bóng đêm sâu.

Đến đây Hàn Ngâm mới hoàn hồn lại, ngơ ngác nói: “Nó nói gì vậy?”

Mộ Thập Tam đáp tình bơ: “Nó nói Hiên Viên Dạ yêu thầm ta.”

Hàn Ngâm như bị sét đánh, nét mặt thê thảm tới không nổi nhìn. Nhưng người xui xẻo nhất chính là Hiên Viên Dạ vô tội, không đâu lại bị Mộ Thập Tam vô sỉ tính kế, bị thẳng chân đá ra khỏi vòng tình chiến, thế mà vẫn chẳng hay biết gì, tới cơ hội moi tim mình chứng cũng không có.

Bóng đêm đã sâu, đoán chừng còn hai canh giờ nữa sẽ trở sáng.

Hàn Ngâm chờ một lát rồi chạy đi xem Hiên Viên Túc, thấy nó ăn quả Ngũ Hàng xong đã ngủ rồi, bèn lấy một cái chăn mỏng trong túi Càn Khôn ra, đắp lên người nó. Sau đó gọi Hải Trãi ra trông chừng bên cạnh, rồi mới quay về bên cạnh Mộ Thập Tam.

Lúc này Mộ Thập Tam đang lười biếng dựa vào dưới tàng cây, nhắm mắt nhìn tình không xa xa.

Hàn Ngâm ngồi xuống bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi: “Tâm kế có giải được không?”

Mộ Thập Tam vòng tay qua ôm cô vào ngực, khẽ mỉm cười đáp: “Không giải được.”

Hàn Ngâm buồn bực: “Ta còn chưa tu được tới Đan Thành, không muốn liên lụy chàng.”

Vừa dứt lời, trán cô đã nhói lên, bị Mộ Thập Tam búng cho một cái.

Hàn Ngâm ôm trán bất mãn: “Chàng làm gì thế!”

Mộ Thập Tam lườm cô: “Nàng căn bản không có cơ hội liên lụy ta.”

Hàn Ngâm nghệt ra, còn chưa hiểu gì đã nghe hắc cười xấu xa: “Tu luyện, không được lười, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

Khi trời vừa tảng sáng, Hiên Viên Túc đã bị Hải Trãi đánh thức.

Nó vừa dụi đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ vừa đi tới bên con suối. Nhìn thấy Hàn Ngâm đang ngồi xoa tóc trên một tảng đá lớn cạnh suối, quanh người cô lượn lờ màn sương sớm mỏng manh, mà phía sau là Mộ Thập Tam đang mỉm cười nhàn nhạt, cầm lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho cô.

Tuổi nó còn quá nhỏ nên chưa hiểu lắm về ái tình, chỉ cảm thấy cảnh tết tóc bên suối này hết như tranh vẽ, trông cũng vui vui mắt.

Đương lúc ngẩn ngơ, Hàn Ngâm đảo mắt nhìn thấy nó, bèn quay lại vẫy vẫy tay.

Hiên Viên Túc lật đật chạy tới hành lễ: “Đệ tử thỉnh an sư phụ.”

Cảm giác, không thích ứng lắm!

Lệ Thanh Hàn luôn không câu nệ lễ nghi, cũng chẳng thường xuyên quản thúc đệ tử, do đó Hàn Ngâm vào Cửu Huyền hai năm, mà số lần thỉnh an sư phụ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bây giờ chính cô thu đồ đệ, còn là một đứa bé năm sáu tuổi, mà lại nề nếp quy củ đứng trước mặt cô thế này, làm cô thấy hơi dị dị.

Tỉnh trí lại, Hàn Ngâm dẫn sự không thoả mái xuống, truyền lại khẩu quyết tu luyện Nạp Khí và Nhập Khiếu ghi trên Hồn Nguyên tâm pháp cho Hiên Viên Túc, dặn nó học thuộc lĩnh ngộ, rồi tu luyện dần dần.

Điều làm người ta vui mừng chính là Hiên Viên Túc thông minh trời sinh, trí nhớ cũng không tồi, khẩu quyết phức tạp như thế mà chỉ nói ba bốn lần nó đã thuộc nằm lòng, còn có thể học một hiệu mười đặt ngược lại câu hỏi, thậm chí có vài câu hỏi Hàn Ngâm không trả lời được, nếu không có Mộ Thập Tam ở bên giải thích thay thì mặt mũi của vị sư phụ như cô đã mất hết rồi.

Truyền khẩu quyết tu luyện xong, ba người ăn vài thứ đơn giản rồi sửa soạn tới Điệp Huyết cốc để tìm cỏ phản hồn cứu tỉnh Thổ Linh trư.

Lúc này phiên phức tới!

Nét mặt Mộ Thập Tam khó lường, hỏi: “Hai con linh thú, ba người, cười thế nào?”

Hàn Ngâm không nghĩ nhiều: “Đương nhiên là ta với tiểu Túc ngồi Hải Trãi, tiện thể truyền thêm cho nó chút khẩu quyết tâm pháp luôn.”

Cô vừa nói xong, trên mặt Mộ Thập Tam liền viết đầy ba chữ “Cực mất hứng”.

Bây giờ Hiên Viên Túc đã có kinh nghiệm nhìn sắc mặt, nhanh nhẩu gọi đám mây nhỏ của nó ra, giẫm lên: “Ta có pháp khí phi hành.”

Không sai! Đám mây nhỏ của nó là pháp khí tốt, tốc độ phi hành bắt kịp phi kiếm. Nhưng có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Xích Ly và Hải Trãi, sao Hàn Ngâm chịu để nó ngồi mây bay một mình chứ? Thế là vẫn khẳng khẳng muốn nó cười chung Hải Trãi với mình.

Kết quả cửa thành cháy, vạ lây Xích Ly.

Mộ Thập Tam xách mỗi tay một người, không nói không rằng ném hết lên lưng Xích Ly, sau đó chính hắn cũng ngồi lên. Xích Ly số khổ đành phải liếc mắt trừng Hải Trãi, chấp nhận số phận mang theo ba người ngựa không lớt đi.

~ Hết chương 176 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Điệp Huyết Cốc

Điệp Huyết cốc

Edit: Yunchan

Điệp Huyết cốc.

Cốc như tên, thổ nhưỡng nuôi dưỡng vạn vật nơi đây đều độc một màu đỏ tanh gai mắt, trông như tụ máu, phả ra hơi thở chết chóc ma quái. Đối lập hoàn toàn với nó chính là thực vật sinh trưởng ở đây rợp màu xanh, tươi tốt rậm rạp tới mức không có đường thông hành, nguồn sống dồi dào vô hạn.

“Chênh lệch quá lớn.” Lúc Hàn Ngâm đặt chân vào cốc, người được trong không khí mùi cây cỏ ẩm ướt pha lẫn với vị rỉ sắt xưa mãi không đi, làm cô nhú mày.

Mộ Thập Tam đưa tay xách Hiên Viên Túc muốn vọt tới ngắt một quả dại đỏ sẫm đang xa tới bên cạnh mình, lên giọng cảnh cáo nó: “Bám theo ta, không được cách xa ta ba bước, không được hái lá ngắt quả lung tung, cũng không được hét lớn cười to.”

Hiên Viên Túc đạp cặp chân ngắn của nó một cách đáng thương, giãy ra khỏi tay Mộ thập Tam, mặt mày ảm ức.

“Không phục?” Mộ Thập Tam nâng cầm lên, chỉ vào quả đại đồ sẫm kia, hỏi nó: “Người biết đây là thứ gì chứ?”

Hiên Viên Túc sống ở ven biển từ nhỏ, dù từng tiếp xúc qua núi rừng, nhưng môi trường cũng hoàn toàn khác xa ở đây. Nó trờng mắt hồi lâu, trờng mãi cũng không ra, đành phải lắc đầu nói: “Không biết.”

Mộ Thập Tam cười: “Quả Tiêu Hồn.”

Hàn Ngâm ngơ ngác, cái tên thật là hương diễm. Song câu giải thích sau đó của Mộ Thập Tam lại chẳng hương diễm chút nào, hần nhìn Hiên Viên Túc với ánh mắt không có ý tốt: “Quả này vừa vào miệng, chỉ cần cắn nhẹ một miếng, cam đoan tới hự người cũng không hự được một tiếng, hồn tiêu phách tán ngay lập tức. Người có muốn thử một chút không?”

Hóa ra là tiêu kiểu này!

Cái mặt nhỏ của Hiên Viên Túc trắng bệch ra, nín chặt vạt áo mình, lui về sau một bước: “Không... không cần...”

Đúng lúc này, trong bụi cỏ trước mặt họ bỗng nhiên nháy phốc lên tia sáng đỏ xanh, một con ếch toàn thân xanh biếc như thúy ngọc, trên mình trải đầy đốm đỏ như hồng ngọc, tộp một hơi nuốt trọn quả tiêu hồn vào bụng, sau đó kêu “Ôp ôp”, nhảy vào bụi cỏ biến mất.

Hiên Viên Túc như nhìn thấy quỷ, chỉ tay qua, run giọng hỏi: “Không phải ăn vào hồn tiêu phách tán liền sao, con ếch đó... sao nó không tiêu...”

Mộ Thập Tam nói giọng khinh bỉ: “Ai nói với người nó là ếch, người từng gặp con ếch nào màu sắc lòe loẹt quái dị, còn ăn trái cây như nó rồi sao?”

Hiên Viên Túc cứng họng một hồi, đành phải khiêm tốn học hỏi: “Xin sư công chỉ bảo, nó là cái gì?”

Lúc này Mộ Thập Tam mới gạt đầu hài lòng, đáp: “Đó là thiềm thử, tục xưng là cóc.”

“Phụt ——” Hàn Ngâm hết nhin nổi, phì cười ra tiếng.

Mộ Thập Tam lơ đãng nắm chặt tay cô, rồi mới rũ mắt cười nói: “Xích Đan Bích thiềm thử cũng là độc vật, thích ăn các loại quả độc trùng độc, nọc độc trên người nó dính vào da người sẽ phát tác, còn độc hơn Kiến Huyết Phong Hầu(*). Cũng may nó nhát gan bẩm sinh, bình thường sẽ không chủ động tấn công con người, chưa kể mật thiềm thử có thể giải được phần lớn độc, có thể dùng để luyện thành giải độc đan đa năng ngàn vàng khó cầu.”

(*) Kiến huyết phong hầu tên khoa học là *Antiaris toxicaria*, một cây họ gỗ chứ ko phải gai, nhưng nhựa cây lại là thứ rất độc, ở đây là chỉ cây gai mang độc tính của cây này. (Theo Huyết Gia Trang)

Hiên Viên Túc nghe mà u buồn ra mặt: “Ở đây độc vật nhiều như vậy, chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

“Đâu chỉ nguy hiểm, phải nói là từng bước kinh tâm. Bằng không nó đã chẳng có tên là Điệp Huyết.” Mộ Thập Tam kéo nó tới gần: “Cho nên người không được đi cách ta quá xa.”

Lúc này chẳng những Hiên Viên Túc ngoan ngoãn nghe lời, mà tới Hàn Ngâm cũng bất tri bất giác nhích sát lại Mộ Thập Tam. Cô phải thừa nhận rằng, Điệp Huyết cốc này còn nguy hiểm hơn dãy núi Xích Luyện mà cô với Lạc Vân Khanh từng đi qua.

Quanh thân Mộ Thập Tam tỏa ra một màn linh khí hỏa hành như thực chất, bao phủ cả ba người bên trong. Sau đó mới đi sâu vào trong Điệp Huyết cốc.

Có lẽ khí phát ra trên người hẳn quá mức nguy hiểm, nên dọc đường đi không có bất cứ dã thú hay độc vật nào chủ động tấn công hẳn, trái lại vừa nhác thấy hẳn đã chạy trốn xa tít mù. Không có thứ gì quấy rầy, nên dọc đường đi hẳn thông thả giảng giải cho Hàn Ngâm và Hiên Viên túc nghe những giống quý hiếm bắt gặp trên đường, thỉnh thoảng cũng dừng lại hái ít dược liệu, hoặc bắt ít độc trùng.

Hiên Viên Túc nghe tới say sưa, sợ hãi trong lòng cũng tan nhanh như chưa từng có. Thêm vào đó, tu vi của Mộ Thập Tam rất cao thâm, kiến thức rộng rãi, đi bên cạnh hẳn sẽ sinh ra loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có, đồng thời cũng trỗi dậy sự kính phục từ tận đáy lòng. Thế nên lúc nghỉ chân sau giờ ngộ, nó nghiêm trang cảm khái một câu: “Sư công, ngài biết thật nhiều thứ, như vậy ta đã yên tâm giao phó sự phụ cho ngài rồi.”

Mộ Thập Tam vừa nghe thấy câu này, sắc mặt lập tức đen sì.

Hàn Ngâm đang uống nước, nghe vậy thì phun thẳng ra, sắc cả buổi mới dịu lại, cười mắng nó: “Thôi quan tâm chuyện người không nên quản đi.”

Hiên Viên Túc bí xị: “Ờ...”

Âm cuối kéo dài lê thê, rõ là không cam tâm.

Lúc này nét mặt Mộ Thập Tam khẽ động, nhìn xa xa phía bên phải.

Hàn Ngâm giật mình: “Sao thế?”

Mộ Thập Tam bình thản lại: “Có người đi về hướng này, tu vi bậc trung.”

Nói rồi hẳn thu linh khí quanh thân lại, lấy một chiếc bình ngọc lưu ly trong túi Càn Khôn ra, đưa cho Hàn Ngâm nói: “Khắp hương thảo lộ,

không thể giải độc, nhưng độc vật rất sợ mùi của nó, dùng để tị độc là tốt nhất.”

Hàn Ngâm hiểu ý hăn, vội đổ thảo lộ trong suốt không màu ra, thoa một ít lên người mình và Hiên Viên Túc. Vừa làm xong đã nghe thấy tiếng cây cỏ vang lên sột soạt, ngay sau đó có mấy người bất ngờ vọt ra từ trong bụi rậm.

Một béo, hai gầy, tổng cộng ba người.

Người béo nom trạc bốn mươi tuổi, tạng người không cao, áo choàng lưới màu lục sắc bó sát trên người hăn, trông cứ như sẽ đứt phứt bất cứ lúc nào. Mặt mày hăn bóng láng bóng lưỡng, nọng mỡ dưới cằm chổng lên bốn năm ngón, chen chúc tới phát ngộp. Tướng mạo chẳng tới nỗi nào, nhưng cứ có vẻ khờ khờ ngốc ngốc.

Hai người gầy tuổi tác không đều, người mặc thường bào xanh đen nom chừng năm mươi tuổi, trên mặt có một vết sẹo dài, nét mặt hung hãn bặm trợn. Người mặc bạch y tuổi tầm ba mươi, dung mạo tuấn mỹ, khí chất nổi bật nhất trong ba người, toát ra sự cao quý không nhiễm tục khí.

Hàn Ngâm trông thấy họ cũng hơi kinh ngạc.

Ba người này, một người như nhà giàu mới nổi ngồi không hưởng phúc, một người như thổ phỉ cướp của giết người, người còn lại thì như quý công tử thư hương thế gia. Cô nhìn trái nhìn phải, nhìn sao cũng thấy loại hình chọi nhau chan chát, chẳng hiểu sao lại kết thành nhóm, còn xuất hiện trong Diệp Huyết cốc ít người lai vãng này nữa.

Trong lúc cô ngây ra, ba người kia cũng thoáng sửng sờ, rõ ràng không đoán được sẽ thấy người ở đây, còn là một đôi thiếu niên thiếu nữ trẻ tuổi, dắt theo một nhóc con bé choắt miệng còn hôi sữa.

Tán tu.

Ánh mắt Mộ Thập Tam nhạy bén, lập tức nhận ra thân phận của ba người này, bèn viết vào lòng bàn tay Hàn Ngâm hai chữ.

Còn ba người kia thì trong phút chốc không đoán ra thân phận của họ. Nhưng cặp mắt hí của người béo lại sáng ngời lên trước tiên, đến gần hai bước, đánh giá họ từ trên xuống dưới, cuối cùng cười phá lên, khen liên thanh: “Không tồi! Không tồi!”

Hàn Ngâm thấy hần cười đến nổi mỡ béo trên người cuộn lên như sóng trào, rung động lòng người, thì nhất thời thộn mặt ra, chẳng qua cô luôn khá thận trọng, hiện tại vẫn đang đánh giá tu vi của ba người này nên tạm thời không lên tiếng. Nhưng Hiên Viên Túc nào dẫn lòng được, bĩu môi nói: “Thức béo bự, có gì hay mà cười?”

Cặp mắt hí của người béo lại sáng lên, không đếm xỉa tới nó, chỉ quay đầu nói với hai đồng bạn của mình: “Chu huynh, chẳng phải hai ngày trước huynh còn nói muốn thu một đồ đệ sao? Ta thấy ba người này tư chất không tệ, hay là chúng ta chia đều rồi mang về dạy dỗ, thế nào?”

Cái đồ hồn nhiên này ở đâu ra thế!

Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm nhìn nhau, có chút buồn cười.

Người hần gọi Chu huynh chính là hán tử có vết sẹo dài trên mặt, mắt sáng như đuốc quét qua nhóm Mộ Thập Tam, đoạn giơ tay lên chỉ vào Hiên Viên Túc nói: “Ta muốn tiểu tử này, tuổi còn nhỏ, dễ dạy hơn.”

“Không được!” Mỡ trên mặt béo run lên: “Ta cũng vừa mắt tiểu tử này, nhìn hết như ta, thông minh lanh lợi! Hay huynh chọn tiểu cô nương kia đi, nhìn cũng xinh đó.”

Hần vừa nói xong câu này, Hiên Viên Túc cũng hết chỗ nói, ngó trái ngó phải, ngó sao cũng chẳng tìm thấy thức béo này thông minh chỗ nào.

Cũng may trong ba vị tán tu vẫn còn một người tương đối bình thường. Nam tử tuần mỹ tuy thấy nhóm Mộ Thập Tam còn nhỏ tuổi, không để họ trong lòng, song nơi đây là Điệp Huyết cốc, người bình thường rất ít khi lui tới, vì vậy hần thềm phỏng đoán một hồi rồi cười khẽ nói: “Đông Phương Vân, huynh muốn thu đồ đệ cũng phải hỏi lai lịch xuất thân của người ta trước, rồi hỏi xem người ta có đồng ý hay không, nào có chuyện tự quyết định thu người ta làm đồ đệ chứ?”

Đông Phương Vân chính là người béo kia, hần nghe vậy thì ghệt mặt ra, sau đó cười phá lên: “Không sai không sai!”

Hần quay lại với nhóm Mộ Thập Tam, hất cái cằm bốn ngón mỡ lên: “Ba người họ gì tên gì, xuất thân lai lịch thế nào, nói nhanh nhanh chút đi!”

Trước đây khi Hàn Ngâm còn lang thang đã gặp qua đủ loại người tam giới cửu lưu, chưa kể bây giờ còn có Mộ Thập Tam ở bên nên gan cũng to ra, thấy thúc béo này chất phác tới thú vị, bèn nổi lòng đùa dai, hỏi ngược lại: “Ba vị đại thúc, các vị muốn thu bọn ta làm đồ đệ, vậy nói tên sơn môn ra nghe trước đi. Cảnh báo trước nhé, mắt bản cô nương cao lắm đó, nếu mấy thúc không có lai lịch long trời lở đất gì, thì xin mời đi nhanh cho, tìm cao đồ khác giùm.”

Cô chỉ nói đùa linh tinh, nào ngờ câu này lại đi vào lòng Đông Phương Vân, hần vui tới mức thịt mỡ trên người lại lắc la lắc lư, vuốt cằm nói: “Phải phải, tiểu cô nương này cũng rất thông minh, biết chọn mập lựa gầy, tìm cho mình một sư phụ cao minh!”

Nói xong hần dương dương đắc ý vỗ vỗ ngực mình nói: “Tiểu cô nương nghe cho rõ đây, ta họ kếp Đông Phương, tên một chữ Vân, là tán tu gần Điệp Huyết cốc này, đã tới tu vi Ngưng Luyện, sắp kết thành kim đan, phi thăng chẳng chóng thì chầy!”

Đông Phương Vân chỉ vào hán tử mặt thẹo và nam tử tuấn mỹ nói: “Vị này họ Chu, vị này họ Trương, coi như láng giềng của ta, tu vi cũng ngang ta, sắp tu tới Đan Thành. Sao nào, lai lịch của chúng ta không coi là long trời lở đất, nhưng cũng dư sức thu ba người làm đồ đệ chứ?”

Hắn vừa dứt lời, bốn phía liền lặng ngắt như tờ.

Hàn Ngâm và Hiên Viên Túc đều mở to mắt ra nhìn họ, Mộ Thập Tam thì không lộ liễu như hai người, nhưng trong mắt cũng mang theo ý cười, ánh mắt dao động trên người cả ba.

Đối với tán tu mà nói, tu vi của ba người này coi như không tệ.

Đông Phương Vân đang hất cằm, chờ họ reo lên hớn hở đập đầu bái sư, kết quả ai cũng ngồi yên bất động. Mỡ phì trên mặt hắn nhăn lại một chút, cặp mắt hí liếc liếc xuống, trong lòng bắt đầu thấp thỏm, nhủ bụng, lẽ nào mình dát vàng lên mặt, nói sắp phi thăng thành tiên bị người ta nhìn thấu sao?

Trương Vấn Hàn, người có dung mạo tuấn mỹ cũng nhú mi tâm, bắt đầu nghi ngờ ba người này là đệ tử của tiên môn nào đó. Nếu vậy, mặc dù tuổi tác còn nhỏ, tu vi không cao, nhưng kiến thức nhất định không ít, thế thì câu vừa rồi của Đông Phương Vân có thể nói là lỗ mãng.

Nhưng nghi ngờ vẫn chỉ là nghi ngờ, ánh mắt của hắn đảo qua Hiên Viên Túc, cảm giác suy đoán này không có căn cứ lắm. Vì càng là đệ tử tiên môn, thì càng biết Diệp Huyết cốc này nguy hiểm cỡ nào, trường bối tiên môn nhà ai lại không có mắt thả rông một đứa trẻ sáu bảy tuổi tới đây chứ?

Nhìn nét mặt họ biến ảo kỳ diệu, Hàn Ngâm thầm buồn cười trong lòng, ghé vào tai Hiên Viên Túc thì thầm hai câu. Hiên Viên Túc liền đứng lên, cực đông dặc, cực ngậy thơ trong sáng, hỏi ra một câu đập tan toàn bộ nghi ngờ trong lòng họ.

Nó hỏi: “Ba vị đại thúc ơi, tán tu là vật gì thế?”

~ Hết chương 177 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tán Tu Không Phải Đồ Vật

Tán tu không phải đồ vật

Edit: Yunchan

Thì ra chả hiểu gì.

Không hiểu nên mới không reo lên mừng rỡ, không ca ngợi khen tặng, không sùng bái kính nể, chứ không phải vì thân phận của hắn không đủ tư cách làm rung động lòng người!

Đông Phương Vân lập tức nhẹ lòng, còn có cảm giác mở cờ trong bụng.

Nhật được bảo vật rồi!

Nên nhớ rằng nhân tài tu tiên có tư chất xuất sắc, ở trong giới tu tiên cũng coi như là thiên tài địa bảo, đối với tán tu như họ lại càng đặc biệt hơn. Vì họ không có nhiều tài nguyên và tinh lực để lãng phí, một người thu được vài đệ tử đã là cực hạn. Đương nhiên nếu chọn tốt, thì sau mười mấy năm khổ công bồi dưỡng sẽ không phải ảo não ngộ ra đệ tử của mình là đồ bất tài không đỡ nổi.

Nhưng song song đó, họ chọn người thì người cũng chọn họ. Đầu tu tiên như nhau, người có tư chất xuất sắc đều muốn bái nhập những đại phái tu tiên đã có ngàn vạn năm truyền thừa, sở hữu tài nguyên phong phú, tận

hết sức lực bồi dưỡng đệ tử, cơ hội thành tiên khá cao. Còn những tán tu vốn đã kém cỏi từ trong trứng nước, không có thành tựu gì như họ thì căn bản không thêm ngó ngang tới.

Bởi vậy vừa rồi Đông Phương Vân mới bất an, sợ ba người nhìn có tư chất tốt này đã bá sư rồi. Cho tới khi Hiên Viên Túc hỏi câu tán tu là vật gì, thật là ngây thơ trong sáng, đến đây trái tim thấp thỏm của hắn mới về lại lồng ngực.

Con người là thế, một khi vui mừng thì rất dễ mất hình tượng, lúc này tâm trạng Đông Phương Vân như bay lên mây, cười đến nổi mồ trên mặt run lắc điên cuồng, hắn bắt đầu ngốc hóa, ôm cái bụng béo của mình, thốt ra một câu đầy kiêu ngạo hào hùng —

“Tán tu không phải đồ vật!”

Sáu chữ, hệt như vàng ngọc đánh nhau, hiên ngang khí phách, lập tức đưa tới ánh mắt của tất cả mọi người.

Mắt Hiên Viên Túc mở lớn hơn, lớn hơn, cuối cùng thật lòng không nhìn nổi, bật ngửa vào lòng Hàn Ngâm, hòa theo cô cười lăn cười bò. Vui quá hóa buồn chính là chưa cười được hai tiếng nó đã bị Mộ Thập Tam vung tay xách cổ áo, ném bịch xuống đất. Nhưng dù vậy, nó vẫn cười không dừng được, lăn ra cả mình bùn.

Lần này, hai đồng bạn của Đông Phương Vân cảm thấy mất mặt sâu sắc. Khóe miệng Trương Vấn Hàn co quắp, nhìn trời câm nín. Mà Chu Trạch Nguyên thì thẳng tay thụi một phát lên vai Đông Phương Vân: “Đồ béo chết, người mới không phải đồ vật!”

Đông Phương Vân vừa thốt ra câu này cũng thấy sai sai, làm cho bộ mặt béo bự vốn đã núc ních càng thêm chảy xệ. Nhưng hắn không muốn tin Hiên Viên Túc đào hố dụ mình nhảy mà chỉ nghĩ bản thân bất cần nói sai, lúc này lòng ngập đầy ảo não, lúng túng chùi mồ hôi, quỳnh quáng nhận

lỗi: “Lỡ lời, lỡ lời, Chu sư huynh chớ trách. Các người đương nhiên là đồ vật, là đồ v...”

Bốn phía chợt lặng ngắt tới quái dị, một giây sau tiếng cười ngắt lại xông thẳng lên trời, làm chim chóc trong rừng bay tán loạn.

Tới khi trận cười ầm ĩ lắng xuống, Đông Phương Vân rụt đầu lại không dám ho he thêm tiếng nào, rầu rầu nghe Trương Vấn Hàn nói thao thao, giảng giải tỉ mỉ tu tiên là gì, tán tu là gì, Ngưng Luyện và Đan Thành là gì.

Nếu đây là ba người thường chưa từng tu tiên, nghe màn diễn thuyết này của hắn có lẽ sẽ như nghe tiên âm, như mê như say. Nhưng tiếc rằng, đây là kiến thức thông thường của nhóm Mộ Thập Tam, tới Hiên Viên Túc cũng có thể đọc làu làu, chưa kể Trương Vấn Hàn nói cũng không ít lỗi sai, nghe mãi tới khi họ buồn ngủ, cuối cùng Mộ Thập Tam phải cắt ngang lời hắn: “Chúng ta không muốn báỉ sư, chỉ muốn hỏi một câu, nếu ba vị tiên sư ở gần Điệp Huyết cốc này, chắc cũng biết ở đâu có cỏ phản hồn?”

Nhện Mê Hương hiếm thấy, cỏ phản hồn cũng hiếm y như thế, mặc dù đã tới Điệp Huyết cốc hai lần, nhưng Mộ Thập Tam cũng chưa từng thấy qua. Thế nên dứt khoát hỏi thẳng, cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm.

Trương Vấn Hàn bị hắn chặn ngang, sắc mặt bèn trầm xuống: “Làm sao các ngươi biết cỏ phản hồn?”

Đã nói tới nước này, nếu như khai ra mình đã sớm báỉ sư, ba người trước mắt có lẽ sẽ thấy bị đùa bỡn, huống hồ lai lịch mà cả ba tự xưng chẳng biết là thật hay giả. Dưới tình huống này, Hàn Ngâm càng không muốn tiết lộ thân phận phe mình, bởi vậy chỉ cười tủm tỉm thuận miệng nói dối: “Trước đây chúng ta có gặp một lão thần tiên, được tặng một quyển tàn thư ghi chép khá nhiều phương thuốc, cỏ phản hồn chính là đọc được từ trong quyển sách đó.”

Nếu là người khác thì chưa chắc đã tin một cách dễ dàng, nhưng dòng tán tu, dựa vào vận may từ trên trời rơi xuống, hơn phân nửa đều do tiên duyên xảo hợp, không thì vô tình ăn trúng vật tiên linh khai mở linh khiếu, hoặc gặp phải kỳ nhân thế ngoại thuận miệng truyền thụ chút ít, nhờ đó mới bước lên con đường tu tiên. Thế nên khi Trương Vấn Hàn nghe câu này thì nửa tin nửa ngờ, sắc mặt cũng dịu lại đôi chút.

Hắn cố tình hỏi thăm: “Cỏ phản hồn có thể luyện thuốc gì?”

Hàn Ngâm nào biết đâu, do đó cô chỉ cười lắc đầu: “Chuyện này không thể nói cho người biết.”

Ánh mắt Trương Vấn Hàn lóe lên, sắc mặt lại trầm xuống.

Đông Phương Vân nhìn qua nhìn lại, thấy chuyện thu đồ đệ có thể sẽ đi tong, lập tức lên tiếng giảng hòa: “Ấy, không nói chuyện này nữa, hay là bàn tiếp chuyện bái sư đi. Thấy các người cũng là người kỳ duyên thiên bẩm, nhất định nên đi con đường tu tiên này, tới sớm không bằng tới đúng lúc, thôi thì nên bái chúng ta làm thầy đi, bảo đảm tương lai các người phi thăng thành tiên, trọn đời tiêu dao.”

Xì!

Hàn Ngâm không nhịn được thầm xỉ vả trong lòng, thúc béo xệ này thật quá bất lương, để dụ người ta bái sư mà nở gở ra chiêu nói bậy!

Nên nhớ rằng tiên môn đại phái, có tâm pháp tu tiên chính đạo truyền thừa mấy đời, còn chọn lọc đệ tử gắt gao, thế mà trong mười người cũng chỉ có hai ba người tu thành tiên.

Về phần tán tu, rất ít người có được tâm pháp tu tiên hoàn chỉnh, thứ có được chẳng qua là nhiều năm khổ tu hoặc chút ít kinh nghiệm trao đổi, hơn nữa những kinh nghiệm này thường có nhầm lẫn, dựa vào đó tu luyện để đạt đến Đan Thành, kéo dài trăm năm thọ mệnh đã tốt lắm rồi. Nếu

muốn thành tiên, quả thật xác suất còn nhỏ hơn đi trên đường bị vàng nện trúng.

Hàn Ngâm lắc đầu, vừa định từ chối thì chợt nghe Chu Trạch Nguyên lớn tiếng quát: “Không bái sư, đừng hòng biết ở đâu có cỏ phản hồn!”

Lời lẽ của hắn lúc nào cũng ngắn gọn súc tích, Đông Phương Vân vội lên tiếng giải thích thay hắn: “Điệp Huyết cốc này nguy cơ tứ phía, không thể xông bừa, các người còn sống được tới giờ này là số may lắm rồi. Nếu đi sâu hơn nữa, độc vật vô số, bất cần một chút là mất mạng ngay, ta thấy các người nên bái sư nhanh lên đi, bái xong ta sẽ đưa bọn người đi tìm cỏ phản hồn.”

Hàn Ngâm ngơ ngác, ở đâu ra chuyện ép người bái sư kiểu này thế! Xem ra họ thu đồ đệ nhất định là có nguyên nhân khác, nếu không cần gì phải sốt sắng như vậy, cố sống cố chết không tha.

“Đi thôi.” Mộ Thập Tam một tay ôm Hàn Ngâm, một tay nắm Hiên Viên Túc.

Đông Phương Vân xoa xoa tay, cái mặt phì giần giật, chưa nghĩ ra phải làm sao.

“Một người cũng không được đi!” Chu Trạch Nguyên trước khi tu tiên đúng là đạo phi, nên hành sự thẳng thắn hơn hai người còn lại, trở tay rút thanh đao trên lưng xuống, muốn chặn đường bằng bạo lực.

Ánh mắt Mộ Thập Tam tối xuống, vừa định xuất thủ, tay Trương Văn Hàn đã gác lên cổ tay Chu Trạch Nguyên, lắc đầu nói: “Chu huynh đừng lỗ mắng.”

Hắn kéo Chu Trạch Nguyên sang bên, thấp giọng rỉ tai đôi câu, lúc này Chu Trạch Nguyên mới gật đầu bất đắc dĩ: “Được, vậy nghe lời người.”

Họ không ngăn cản nhóm Mộ Thập Tam nữa, chỉ lạnh mắt nhìn theo.

Hàn Ngâm không đoán sai, mục đích họ thu đồ đệ không đơn giản như vậy, ít nhất là không chỉ bồi dưỡng đệ tử để truyền thừa y bát.

Ví dụ như Đông Phương Vân, vừa béo vừa lười, muốn lừa một cu li đến phụ trồng thuốc luyện đan, chế phù luyện khí, mua đồ làm chân chạy việc. Chẳng qua những việc này quá nửa là không dễ làm, do đó hẳn muốn nhận đệ tử tư chất xuất sắc, làm ít mà công to.

Còn Trương Vấn Hàn ấy à, hẳn chê hai lán giềng của mình quá thô tục, không để ý tới họ, nhưng ở nơi hoang vắng này lại quá buồn tẻ, và quan trọng nhất là hẳn có hứng thú với nam. Hẳn luôn muốn tìm một đệ tử tuấn tú bồi dưỡng bên cạnh, nên vừa rồi liếc mắt đã nhìn trúng Mộ Thập Tam.

Hai người này, một người có ý đồ không thuần khiết, một người có tâm tư hèn mọn ti tiện, nhưng chưa tới mức tàn độc. Trong số họ người có mục đích thu đồ đệ xấu xa nhất chính là Chu Trạch Nguyên. Hẳn lớn tuổi nhất trong ba người, tư chất cũng kém cỏi nhất, tự biết đời này tu cùng lắm là đến Đan Thành, khó tiến thêm được nữa. Do đó trong đầu bèn manh nha ý niệm đoạt xá, nhìn trúng Hiên Viên Túc nhỏ tuổi nhất, chứ không phải thân nữ nhi như Hàn Ngâm.

Chẳng biết có nên nói là họ may mắn hay không, Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm đoán mục đích thu đồ đệ của họ nhất định bất lương, nhưng không biết bất lương tới nông nỗi này. Bằng không Đông Phương Vân thì có thể bỏ qua, nhưng Trương Vấn Hàn và Chu Trạch Nguyên thì tuyệt đối sẽ bị đánh cho rụng hết răng!

Tất nhiên, hiện tại họ vẫn chưa nhìn ra tu vi của Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm, nên vẫn khẳng khái muốn thu đồ.

Trương Vấn Hàn cản Chu Trạch Nguyên cũng chẳng phải tốt bụng gì cho cam, hẳn chỉ tính đường vòng, muốn theo dõi nhóm Mộ Thập Tam trước, đợi họ gặp phải nguy hiểm thì ra tay cứu giúp, cho họ cảm động tới rơi nước mắt rồi cam tâm tình nguyện báai sư.

Mưu tính này chẳng bao lâu đã bị Mộ Thập Tam nhận ra, hẳn nhếch môi nói: “Ba người kia còn chưa từ bỏ, vẫn đang bám theo.”

Hiên Viên Túc cau mày, nghiêm trang suy tính: “Làm sao bây giờ?”

Hàn Ngâm thò tay lắc lắc bím tóc nhõng lên trời của nó, cười khê: “Người không phạm ta, ta không phạm người, họ muốn theo thì cứ để họ theo, nói tóm lại chúng ta chỉ đi tìm cở phản hồn, không làm chuyện bí ẩn nào khác, nhưng nếu họ có hành vi bất chính...”

Hiên Viên Túc hỏi tới: “Thì sao?”

Hàn Ngâm quay sang Mộ Thập Tam, cười duyên: “Đả thủ có sẵn đây rồi, chúng ta chỉ cần reo hò cổ vũ thôi.”

Mộ Thập Tam nhướng hàng mày dài, ánh mắt lưu chuyển: “Được, nhưng phải báo trước, ta muốn thu thù lao.”

Mặt Hàn Ngâm đỏ lên, xì một tiếng xoay mặt đi.

Hiên Viên Túc chẳng hiểu phong tình là gì, dẫu môi nói: “Thu thù lao cái gì? Sư công quá kém, bảo vệ ta với sư phụ mà còn muốn thu thù lao.”

Nụ cười của Mộ Thập Tam cứng lại, rít qua kẽ răng một chữ: “Cút!”

Nhãi con này quá đáng ghét, giết chết phong cảnh thành quen, cứ thế này mãi thế nào cũng bị nó làm phiền tới chết, xem ra sau này nhất định phải thường xuyên tìm cở bắt nó đi diện bích!

Hiên Viên Túc nào biết mình bị tính kế, nhưng nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Mộ Thập Tam nhắm thẳng vào mình, trong lòng nó vẫn thấy rờn rợn, lập tức khôn ngoan mím cười với hắn, sau đó ngậm chặt miệng, không dám ho he nửa chữ.

Bọn họ cãi nhau suốt cả quãng đường, nói cười rôm rả, trong khi ba tán tu lén lút bám theo sau lưng lại có chút không ổn.

Mỡ béo trên mặt Đông Phương Vân giật giật: “Trương huynh, họ đi hướng này, không hay lắm!”

Chu Trạch Nguyên cũng cảm hận nói: “Như vậy theo chúng cả quãng đường chẳng phải công toi sao, hơn nữa lỡ bị chúng làm hỏng chuyện thì khóc cũng không có chỗ để khóc đâu. Theo ta thấy nên chặn đường chúng cho xong, ta không tin ba tên nhãi ranh này lọt vào tay chúng ta rồi mà vẫn nhảy ra ngoài được.”

Trương Vấn Hàn bước chậm lại, ánh mắt thâm trầm: “Các huynh gấp làm gì, thế chẳng phải đúng lúc sao? Để họ gặp nạn, chúng ta cũng tiện đường.”

~ Hết chương 178 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Bị Tập Kích

Bị tập kích

Edit: Yunchan

Càng đi tới cảnh vật chung quanh càng âm u tĩnh mịch, độc vật thừa dần, lâu lâu có thể bắt gặp vài loại linh hoa linh thảo cấp thấp, mặc dù số năm sinh trưởng không cao, còn là những loài thường gặp nhất, chỉ luyện được đan dược có ít hiệu dụng, nhưng độ tập trung dày đặc của nó vẫn khiến Mộ Thập Tam hơi kinh ngạc.

Điệp Huyết cốc này vô cùng sâu rộng, hắn đã tới hai lần, mỗi lần tới đều cười Xích Ly đáp xuống ngẫu nhiên, nên hoàn toàn chưa đi hết nó, mà khu vực trước mắt này, rõ ràng chính là một trong những khu mà hắn chưa đi qua.

Không riêng gì hắn, mà tới Hàn Ngâm cũng nhận ra, nhẹ giọng “A” một tiếng, nói: “Chỗ này thật dồi dào linh khí.”

Hai người nhìn nhau, trong lòng nảy sinh chút mong chờ.

Nơi dồi dào linh khí, địa thế phong thủy thường đặc thù, khả năng có tiên thú linh cầm định cư, linh khoáng ngầm cũng nhiều hơn nơi khác, thích hợp để tu luyện, trồng nuôi linh dược. Chưa kể bây giờ họ đang ở trong Diệp Huyết cốc hung hiểm ít người lai vãng, biết đâu có thể thu hoạch được thứ gì đó ngoài dự liệu cũng nên.

Hiên Viên Túc hiện chưa có tu vi, cảm giác không nhạy bằng họ, nhưng nhờ bản thân biết khá nhiều thường thức tu tiên nên cũng nhanh nhẩu lên tiếng thể hiện sự hiểu biết của bản thân, hớn hờ nói: “Ta cá phía trước là một nhánh linh mạch.”

Không có thưởng, đánh cuộc thắng cũng chẳng lợi lộc gì, thế nên hai vị nhân sĩ háms lợi vô lương Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam rất ăn ý ngậm chặt miệng, một nhìn trái, một ngó phải, lờ tịt nó triệt để.

Hiên Viên Túc bẹp miệng, phiền muộn.

Mộ Thập Tam im lặng một hồi mới cười nói: “Cũng đừng ôm hy vọng quá lớn.”

Hàn Ngâm ngẩn ra, lập tức tỉnh ngộ.

Chính xác, đất đai trù phú thường đi đôi với sự khai thác khổng lồ, ba tán tu bám theo sau lưng họ có lẽ đã phát hiện ra nơi đây từ lâu, vơ vét cạn kiệt linh dược và linh khoáng có giá trị ở đây rồi. Không thì tại sao ba người đó không vượt lên họ để đi kiểm tra trước chứ?

Hơi thất vọng đôi chút, nhưng Hàn Ngâm cũng bình thường lại rất nhanh, cười khẽ nói: “Thế cũng không sao, dù gì chúng ta chỉ đi tìm cỏ phản hồn thôi mà. Hy vọng đằng trước có loại linh thảo này là được rồi, cứu tỉnh Nha Nha xong thì sợ gì không tìm ra linh khoáng.”

Họ đoán đúng một thứ, chính là ba tán tu bám theo sau họ quả thật đã phát hiện ra bảo địa này từ lâu, nhưng hiện tại, nét mặt ba tên này chẳng những không thả lỏng, trái lại còn có vẻ kỳ lạ.

“Không đúng!” Mặt mờ của Đông Phương Vân lắc lư: “Đi qua đoạn đường này, sao không có độc vật tấn công chúng?”

Trương Văn Hàn mân mê miếng ngọc bội trong tay, trầm ngâm nói: “Không chừng trên người họ mang theo vật tị độc nào đó, giống như noãn ngọc tị độc của ta đây cũng nên.”

Đông Phương Vân nghe vậy, cặp mắt hí lập tức sáng bừng: “Vậy chẳng phải chúng ta giàu to rồi à!”

“Giàu cái rắm!” Chu Trạch Nguyên phỉ nhổ hắt: “Món đồ chơi xoàng đó mà cũng lọt vào mắt được? Ta thấy nên động thủ nhanh lên đi, chẳng lẽ muốn chờ chúng phát hiện ra thứ kia thật sao? Nếu phát hiện ra, chúng ta cũng chưa chắc cứu được chúng, tới lúc đó đồ đệ biến thành thi thể thì làm sao đây hả?”

Hắn đã sốt ruột lắm rồi, hiếm khi chớp được cơ hội tốt thế này, bây giờ bồi dưỡng một tên đệ tử, đợi tu thông linh khiếu toàn thân, hắn cũng vừa tới Đan Thành, lập tức có thể đoạt xá tu tiếp, còn dễ hơn bỏ sức đi tìm một người thích hợp khác rất nhiều.

Trương Văn Hàn nhìn hắn một cái, còn đang phân vân, bỗng nhiên đằng trước vọng tới tiếng thét chói tai.

“Á ——”

Tiếng này vừa lắng, tiếng kia lại vang lên, nghe cực kỳ đáng sợ, cứ như đụng phải nguy hiểm khủng khiếp nào đó, vả lại tiếng thét non nớt đó, chẳng phải của ai khác ngoài Hiên Viên Túc mà Chu Trạch Nguyên nhìn trúng.

“Khốn!” Chu Trạch Nguyên mắng một tiếng, không bàn bạc gì nữa, tức tốc rút đao ra lách mình đuổi lên trước.

Đến nước này rồi, Trương Văn Hàn muốn do dự cũng chẳng được nữa, hắn và Đông Phương Vân liếc nhau, nối đuôi vọt ra theo.

Ba người này dụng tâm hiểm ác, ham muốn thu đồ đệ bành trướng, do đó trong lòng cũng nóng như lửa đốt, ba chân bốn cẳng chạy hộc tốc tới trước mặt Hiên Viên Túc, sợ trễ một bước đứa trẻ này sẽ chết toi.

Nhưng cảnh tượng đập vào mắt lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của họ. Hiên Viên Túc đứng ở đó chẳng bị thương chút nào, hoàn toàn chẳng bị ác thú hung hãn nào tấn công, mà chỉ đang bụm mặt gào rú. Bên cạnh nó là Mộ Thập Tam với vẻ mặt lười biếng và Hàn Ngâm đang ngồi uống nước. Người nào người nấy đều ung dung thảnh thơi, khi thấy họ xuất hiện thì hướng mắt qua, ý cười bên môi thì vẫn chưa thu lại.

Ba người chẳng hiểu mô tê gì, lơ mơ chẳng biết tình huống này là sao, cuối cùng phải nhờ cặp mắt hí của Đông Phương Vân, nhỏ thì nhỏ nhưng rất linh hoạt có thần, đảo qua xung quanh một lượt, phát hiện trong bụi cỏ dưới chân Hiên Viên Túc đang nằm chổng chơ một con nhện chết to cỡ nắp nồi, tứ chi mọc đầy lông êm như nhung, điểm trên tấm thân đen sì là đốm trắng lố chỗ.

Chết tiệt! Gây rối cả buổi, té ra nhóc con này sợ nhện!

Trong Điệp Huyết cốc có thể nhìn thấy nhện ở bất cứ đâu, những con hình thể lớn thì lại không có độc, nên ba người cũng không để ý tới, bây giờ chỉ còn biết quay sang nhìn nhau, cảm giác thật cạn lời.

Chu Trạch Nguyên thở phào nhẹ nhõm, mắng: “Khốn!”

Họ vừa xuất hiện, Hiên Viên Túc liền khống chế được tiếng la hét, nhưng cơn hoảng hồn còn chưa nguôi bớt, lật đật vác cái mặt nhỏ trắng bệch trốn ra sau lưng Hàn Ngâm.

Làm sao được, nó không sợ trời không sợ đất mà chỉ sợ nhện. Vì năm nó ba tuổi, được Hiên Viên Dạ dẫn vào núi Lang Gia chơi, kết quả chẳng biết Hiên Viên Dạ nổi lộn sợi dây thần kinh nào, hay vì rảnh rỗi nên sinh nông nổi, mà lại dụ nó chơi trốn tìm, hại nó trượt chân rơi vào ổ nhện, làm

nó bị ám ảnh cả đời. Thế nên lúc này nó đi tới, phát hiện dưới chân không ổn, vừa nhìn xuống đã thấy ngay một con nhện chết, mình mấy còn lồm đồm sờn da gà, làm nó buột miệng hét ầm lên.

Ánh mắt Mộ Thập Tam nhìn về phía ba tán tu ánh lên vẻ trào phúng: “Ba vị tiên sư thật là nhiệt tình, theo chúng ta suốt như thế, là sợ chúng ta gặp phải nguy hiểm rồi xảy ra bất trắc gì hay sao?”

Đông Phương Vân vẫn muốn giấu giếm theo bản năng: “Ai... ai theo các người, chúng ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi... sao nào, đường này các người đi được, chúng ta lại không đi được à?”

Chu Trạch Nguyên mắng hằn: “Béo chết, bám theo chúng thì còn dài dòng cái khi gì!”

Trương Vãn Hàn nhìn xoáy vào Mộ Thập Tam với ánh mắt bất thiện: “Nói thật ra, chúng ta coi trọng ba người, việc thu đồ đệ đã xác định rồi! Tự các người chọn đi, biết điều ngoan ngoãn bái sư, hay là ép chúng ta động thủ.”

Giọng điệu của hằn sắc mùi uy hiếp, nghe ra hết sức ngang ngạnh, chọc cho Hàn Ngâm bật cười: “Đã nói sớm rồi, mắt của bản cô nương cao lắm, nếu muốn làm sư phụ ta, các người nên về tu thêm một ngàn năm đi!”

Hàn Ngâm vốn chẳng phải người chính trực thuần lương, vả lại xưa nay luôn không xem thường đối thủ, thấy ba người này nói chuyện ngang ngược như thế, đánh nhau là chuyện không thể tránh khỏi, cho nên cô vừa nói chuyện, vừa len lén luồn tay vào ngực, định lấy binh phù hộ thân trong túi Càn Khôn ra.

Đã đánh nhanh thì phải đánh hết sức, tiên hạ thủ vi cường!

Nhưng binh phù hộ thân của cô còn chưa có đất dùng, tình hình trước mắt đã thay đổi. Từ đằng xa đột nhiên vọng tới tiếng ma sát dồn dập, tựa

như có vô số chiếc móng đang đập lên lá cây, lao thật nhanh về hướng này.

Chu Trạch Nguyên cấp tốc quay đầu nhìn quanh.

Mỡ phì trên mặt Đông Phương Vân run lấy bầy, kinh hãi nói: “Đây... đây là cái gì?”

Trương Vấn Hàn phân biệt phương hướng, phát hiện nơi phát ra âm thanh là chỗ mà họ để ý nhất, buột miệng quát: “Không ổn!”

Tiếng quát vừa dứt, trong bụi cỏ lập tức có vô số con nhện bò ra thật nhanh, có lớn cỡ bánh xe, có nhỏ như hạt đậu, muôn hồng nghìn tía sắc sỡ đủ màu, hết như ngã nhào vào thùng thuốc nhuộm, tạo thành một dòng chảy màu sắc hỗn tạp trào về phía này.

Con... con nhện...

Còn nhiều nhện cỡ này!

Trong khi những người khác còn đang đờ đẫn kinh ngạc, Hiên Viên Túc đã ré lên lần hai, tức tốc gọi mây pháp khí của nó ra với vận tốc ánh sáng, sau đó nhảy phốc lên.

May là nó sợ thì sợ, nhưng coi như vẫn có lương tâm. Leo lên pháp khí xong, tay trái còn kéo Hàn Ngâm, tay phải lôi Mộ Thập Tam, khẩn cấp thúc giục: “Sư phụ Sư công nhanh lên... lên nhanh lên, nhện đông lắm...”

Tuy Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam có cách đối phó với đàn nhện này, nhưng cũng bị số lượng đông đảo của chúng làm chấn động, da gà khắp người đều dựng hết cả lên, do đó nhìn nhau một giây, rồi ngồi nhanh lên pháp khí của Hiên Viên Túc.

Chắc, chẳng phải trước mắt đã có sẵn người đối phó với đàn nhện này rồi sao, họ cứ lười biếng núp một bên quan sát tình hình trước đã, lỡ đâu

trong đàn nhện này có vài con mang độc, bị chích một phát thì tiêu đời.

Hai người vừa ngồi lên pháp khí, Hiên Viên Túc liền thở hắt ra một hơi, tức tốc điều khiển mây bay cách mặt đất hai trượng, ước chừng đàn nhện không thể nào nhảy tới được mới neo mây lại, nghen ngào nói: “Chúng ta bay đi chỗ khác tìm cỏ phản hồn được không, ở đây đáng sợ quá.”

Chẳng ai đáp lại nó, bởi vì tầm mắt của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đã bị tình hình bên dưới thu hút.

Hàn Ngâm nhìn đàn nhện bên dưới, chúng vẫn đang trào ra ùn ùn từ nơi họ bay lên, nối dài ra xa, bao trùm cả phạm vi mười trượng, dường như cả Diệp Huyết cốc là một ổ nhện khổng lồ, ít nhất cũng đến trăm vạn con, nhiều tới nỗi khóe miệng cô co rúm, da đầu tê rần.

Hướng quan sát của Mộ Thập Tam lại không giống cô, hẩn cất giọng kinh ngạc: “Âm Dương Lưỡng Ngư.”

Hàn Ngâm sửng sốt: “Gì cơ?”

Mộ Thập Tam đưa tay chỉ ra xa: “Thấy đầm nước bên kia chứ?”

Hàn Ngâm nhìn theo hướng chỉ, thấy đầm nước hẩn nói một nửa là màu xanh mát lạnh, nửa còn lại bốc sương trắng, quả nhiên rất giống với Âm Dương Lưỡng Ngư, chỉ thiếu hai mắt. Hơn nữa nhìn kỹ lại còn nhận ra, nơi nhện tập trung nhiều nhất chính là gần đầm nước đó, chắc hẳn tình huống dị thường này có liên quan chặt chẽ với đầm nước đó.

Cô định thần lại, nói: “Bên đó là bảo địa hội tụ linh khí, sao đột nhiên lại thu hút nhiều nhện tới như vậy?”

Mộ Thập Tam còn đang trầm ngâm, bên dưới họ đã bùng lên ánh lửa.

Hóa ra ba tán tu không phản ứng nhanh được như họ, thấy đàn nhện bò tới lũ lượt thì chết lặng đi khá lâu, khó khăn lắm mới hoàn hồn được thì lại bị đám mây pháp khí Hiên Viên Túc gọi ra làm sững sờ lần hai. Hậu quả là làm lỡ mất thời cơ bỏ chạy tốt nhất, bị lũ nhện bao vây hoàn toàn. Hiện tại muốn ngừng công kích để ngự không thoát thân cũng chẳng còn kịp nữa, đành phải kê lưng vào nhau, dùng pháp thuật hộ thân vừa đánh vừa lui.

Thân rơi vào hiểm cảnh, giờ phút này sắc mặt ba người đều hết sức khó coi, nhất là Chu Trạch Nguyên, vừa ra sức mở đường máu trong bầy nhện đông nghìn nghịt, vừa không dẫn được hết lên phần nộ: “Khốn kiếp! Lão tử lại nhìn lầm, bị ba nhãi ranh đùa bỡn!”

Khóe miệng Đông Phương Vân co quắp, mặt như đưa đám: “Không thể trách huynh nhìn lầm được, ta cũng không nhìn ra trên người họ có linh khí dao động!”

Họ đoán không ra là lẽ dĩ nhiên.

Tu vi của Mộ Thập Tam thâm hậu hơn họ rất nhiều, chỉ cần hẩn cố tình thu liễm, thì quanh thân sẽ không có bất cứ sự dao động linh khí nào. Còn Hàn Ngâm tu vi cũng xấp xỉ họ, nhưng đừng quên trên người cô có châu tránh tà có thể thu lại khí tức, trước đây tới Mộ Thập Tam còn bị qua mặt, bây giờ bị họ phát hiện ra mới là lạ! Về phần Hiên Viên Túc, tiểu tử này chả có tí tu vi nào, đương nhiên chẳng cần giấu diếm gì.

Ấy cho nên, lúc này Trương Vãn Hàn xanh mặt, tranh thủ lúc rảnh rồi liếc lên trời, nghiêng răng rít lên: “Các huynh không phát hiện sao, lúc đứa bé kia sử dụng pháp khí, trên người cũng không có linh khí dao động.”

Hai người còn lại giật mình, lập tức hiểu ý hẩn.

Không sai!

Chưa chắc là họ nhìn lầm, có thể ba ranh con này quả thực không có chút tu vi nào, chỉ có món pháp khí phi hành tuyệt phẩm sử dụng được mà không cần linh khí thôi!

Nghĩ tới đây, mắt của ba người đồng thời sáng lên, lướt qua một tia tham lam.

~ Hết chương 179 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Kẻ Vui Người Buồn

Kẻ vui người buồn

Edit: Yunchan

Khó thể trách ba tán tu này võ đoán, không nghĩ tới tu vi của Mộ Thập Tam cao hơn họ.

Thứ nhất, họ là dạng phúc duyên thâm hậu trong dòng tán tu, chứ thật ra nền móng tu luyện không vững chắc, cuối cùng kết thành kim đan cấp mấy, có phi thăng thành tiên được hay không còn chưa biết được. Mà đó là họ tự học hỏi tu luyện, còn nếu ở trong tiên môn đại phái thì cũng chỉ có thể lẹt đẹt ở đẳng sau, kém không để đâu cho hết.

Thứ hai, đệ tử xuất thân từ tiên môn đại phái, ở tuổi đôi mươi có thể tu đến Tụ Linh là tài lắm rồi, muốn tu đến Đan Thành, ít nhất cũng phải hai mươi lăm tuổi trở lên. Nhưng đó là người xuất chúng kinh tài, ngộ tính cực cao, lúc tu luyện không bị kẹt ở một cửa ải nào quá lâu.

Gộp hai nguyên nhân trên lại, hỏi sao họ có thể ngờ được mình lại đến tới nông nổi này, đụng trúng một kẻ khác loài mới đôi mươi đã tu tới Tọa Vong, cách phi thăng chẳng còn xa mấy, không dám nói tương lai không có, thế nhưng rất có khả năng là xưa nay chưa từng thấy.

Ngoài ra, bên cạnh Mộ Thập Tam còn có hai người nhỏ tuổi hơn hẳn là Hàn Ngâm và Hiên Viên Túc đã che mờ mắt họ. Nhất là Hiên Viên Túc,

dù tu từ trong bụng mẹ thì cũng không thể nào có tu vi cao hơn họ. Điểm này, họ sẵn sàng dùng đầu ra đánh cược. Thành thử trong tình trạng bị tư duy quán tính bủa vây như thế, họ đã nhanh gọn đặt ba ranh con này vào nhóm dễ bắt nạt.

Nhưng dù ba ranh con này có dễ bắt nạt hơn nữa, họ cũng phải ứng phó nguy cơ hiện tại trước, sau đó mới có dư sức đi đối phó với ranh con sau.

Nghĩ đến đây, trong lòng ba tán tu này bỗng phủ lên một bóng ma chết chóc tối tăm. Vì biến nhện đông nghịt trước mắt họ, trừ một bộ phận có độc e ngại noãn ngọc tị độc trên người Trương Văn Hàn, lần nữa không dám tiến lên ra, thì những con không có độc đều xô tới ùn ùn, gây cho họ áp lực giết mãi không hết.

“Cứ thế này mãi không được!” Trương Văn Hàn hạ quyết tâm: “Hai vị có món áp đáy hòm nào thì đừng keo kiệt nữa, lấy ra dùng nhanh lên. Chúng ta phải chớp cơ hội bay lên, nếu cứ mãi sức thế này, một khi linh lực cạn kiệt, chúng ta sẽ chết ở chỗ này!”

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên nghe vậy thì rung mình. Quả thật họ có bốn lá bùa cấp năm uy lực cực đại mà họ phải bỏ ra số tiền lớn mới mua được, loại bùa đó cần người tu tiên trên Đan Thành mới luyện ra được, còn thêm mấy món phù khí thượng phẩm và pháp khí trung phẩm, nhưng họ chỉ nhìn nhau, hoàn toàn không có ý định dùng tới. Vì bùa dùng một lá sẽ mất hẳn một lá, phù khí dùng một lần sẽ hao tổn một lần. Mà pháp khí, tuy không thuộc dạng tiêu hao, nhưng thế tấn công của lũ nhện trước mắt quá khủng khiếp, pháp khí của họ cũng chẳng phải thượng phẩm, rất có khả năng vừa rời tay đã bị hủy diệt ngay, hỏi họ làm sao bỏ được?

Chu Trạch Nguyên vừa giết nhện vừa cười lạnh: “Trương huynh đừng bảo mình không có.”

Đông Phương Vân cũng hòa theo: “Phải phải, chúng ta đều biết Trương huynh là một tài chủ, trước đây lúc phát hiện Âm Dương Lưỡng Ngự, Trương huynh còn gom được không ít linh dược linh khoáng mà.”

Trương Vấn Hàn nghe vậy thì giận dữ, thầm mắng hai người này là kẻ xảo quyệt. Trước đây Âm Dương Lưỡng Ngự là do ba người họ cùng phát hiện, số linh dược linh khoáng thu hoạch được cũng chia đều cho cả ba người. Bây giờ họ lại quay ngoắc thái độ, coi như chẳng được lợi lộc gì!

Cơn tức này sao hắn có thể nhịn được, định liều mạng tiếp tục bào sức với họ, chưa tới thời điểm cực kỳ nguy cấp, thì hắn sẽ không tung đồ bảo mệnh ra.

Đáng tiếc tính thì rất hay, nhưng thực tế lại thường trái ý người.

Trương Vấn Hàn vừa hạ ngoan tâm, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, không kịp nghĩ thêm điều gì, lập tức vung tay vỗ linh phù hỏa thuần ra.

Linh phù có thể thi triển trong nháy mắt, hơn nữa phẩm cấp càng cao, pháp thuật cất chứa trên đó có uy lực càng lớn, còn không bị giới hạn tu vi và ngũ hành của người sử dụng.

Một bức tường lửa hùng hực lập tức dựng lên tạo thành lá chắn phòng hộ, vây kín ba người bên trong. Lũ nhện đang xông tới bị ép phải lui ra ba thước, chỉ những con ngang bướng chưa có linh tính là ngốc nghếch lao đầu vào lửa tự thiêu. Đương nhiên cả những con giăng tơ nhện trên người cũng bị bức màn lửa nuốt chửng.

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên nghệt ra, thắc mắc tại sao mới nói dăm ba câu đã thuyết phục được Trương Vấn Hàn gian xảo xưa nay. Nhưng dù khó hiểu họ cũng không dám dừng lại, cuống cuồng lấy phù khí phi hành ra, loạn choạng ngự không bay lên.

Phải, chính là phù khí phi hành đơn sơ.

Họ không có linh khoáng hiểm, cũng không có năng lực chế tạo ra phi kiếm hay pháp khí phi hành nào. Dù bây giờ chỉ là phù khí phi hành, nhưng cũng phải tốn công tốn sức mới thu vào tay được. Họ không hay sử dụng là vì linh lực bổ sung trên phù khí sẽ thất thoát từ từ qua quá trình sử dụng, nói tóm lại vẫn không thoát khỏi ba chữ không nở bỏ. Đây cũng là lý do vì sao nhìn thấy đám mây pháp khí của Hiên Viên Túc, họ lại khiếp đảm tới mức đó, tiện thể nổi lên lòng tham.

Như đã nói, vì linh phù hỏa thuần là do Trương Vấn Hàn sử dụng, nên pháp thuật phóng thích ra cũng do hấn thao túng. Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên vừa bay lên thoát khỏi phạm vi lá chắn, thì lập tức trên cổ, trên mặt, mu bàn tay của hai người đồng thời tê rần, trong lòng có dự cảm không lành nên hốt hải ngẩng đầu lên, tới đây cả hai đều kêu khổ dậy trời.

Nói đi! Làm sao Trương Vấn Hàn lại đột nhiên đổi tính, rộng rãi vô tư tới nỗi đó!

Hóa ra hấn dùng linh phù hỏa thuần kia là vì bị ép tới đường cùng. Vì ngoài bao vây tứ phía ra, đàn nhện còn bò lên thân cây quanh người họ, lặng lẽ đánh vòng qua công kích. Nếu hấn không dùng lá chắn lửa, thì nhất định sẽ được cái này mất cái nọ, bảo vệ được thân thể, nhưng không che chở được diện mạo.

Khổ nỗi trước đó Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên không nhận ra, lúc này đã thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của lá chắn lửa chẳng thể quay đầu lại, trong cơn hoảng hốt cả hai không còn lòng dạ nào để keo kiệt nữa, giữ mạng quan trọng hơn.

Một người run tay đánh ra lôi quang phù, trước mắt nhất thời lóe lên tia sáng trắng xanh hết như rồng, túa ra bốn phía, đánh cho đàn nhện leo lên nhánh cây, núp mình trong lá co quắp, bốc ra làn khói trắng nhờ nhờ, rơi rào rào xuống như mưa. Người còn lại thì run tay thi phong độn thuật, toàn

thân tức tốc được một luồng gió mát bao lấy, cơ thể nhẹ hẫng đi, ngự phù khí phi hành chạy thoát ra xa hết như gió cuốn, trong phút chốc đã thoát khỏi phạm vi nguy hiểm.

Trương Vãn Hàn trông thấy hết diễn biến, bên mép nhếch lên một nụ cười âm trầm, thừa dịp lá chắn hộ thân chưa tan biến, thông dong lấy phù khí phi hành của mình ra, thoát hiểm.

“Trương huynh, Trương huynh mau cứu mạng!” Đông Phương Vân bị nhện độc đốt vào mắt, uống hai viên thuốc giải độc cũng không có tác dụng, lúc này cái mặt mập đã sưng to hết như đầu heo, còn nổi lên màu tím đen, tới đầu lưỡi cũng phình to hơn ba phần.

Chu Trạch Nguyên cũng chẳng đỡ hơn hẳn là bao, trên người bị sưng đen nhiều chỗ, có dấu hiệu sắp bị độc khí công tâm. Hắn cũng hối hả cầu cứu Trương Vãn Hàn, vì miếng noãn ngọc tị độc trên người Trương Vãn Hàn là dị bảo trời sinh, chẳng những có tác dụng tránh độc, mà đặt lên vết thương điều động linh lực, còn có thể hút nọc độc ra, hiệu quả còn tốt hơn thuốc giải độc mấy lần.

Trương Vãn Hàn cười lạnh, trả đũa: “Hai vị là tài chủ kia mà, còn ta thì chẳng phải mở thiện đường, muốn ta cứu các người, dù gì cũng phải có lợi ích gì đó chứ.”

Sống chết ngay trước mắt, có tiếc của cũng phải giữ mạng trước tiên. Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên bèn lật đặt lấy hai tờ linh phù mang theo người ra, tiếp tục khẩn cầu hắn cứu chữa.

Trong mắt Trương Vãn Hàn lướt qua tia nhìn tính toán: “Linh phù thì có gì hay đâu, một hai tờ ta nhìn chẳng vừa mắt, chi bằng các huynh đáp ứng ta một điều kiện.”

Đông Phương Vân ồ ồ thúc giục: “Người nói đi nói đi.”

“Bắt được ba ranh con kia rồi, ta muốn pháp khí của chúng!” Trương Văn Hàn giở ra công phu sư tử ngoạm: “Còn nữa, các huynh phải thề độc, giúp ta lấy được bảo bối trong đầm Âm Dương Lưỡng Ngư, sau này không được sinh lòng hãm hại ta với bất cứ giá nào.”

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên vừa nghe điều kiện này, lòng cũng chết lặng theo.

Trương Văn Hàn biết họ sốt ruột hơn mình nên không hối, vừa lạnh mắt nhìn chăm chăm nhóm Mộ Thập Tam không biết sao lại không đào tẩu mà đã bay tới vùng trời trên đầm Âm Dương Lưỡng Ngư, vừa ung dung nói: “Ta biết điều kiện này quá ngặt nghèo, không gấp đâu, các huynh cứ suy nghĩ thông thả.”

Sắp chết tới nơi, còn suy nghĩ thông thả cái khi gì!

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên nhìn vẻ mặt hả hê của hắc hắc, lòng thật muốn nhào lên liều mạng với hắc hắc. Khổ nỗi lúc này họ có tâm và vô lực, chỉ còn biết cắn răng hận thầm mà thôi. Cuối cùng chẳng còn cách nào, để giữ mạng chỉ còn nước nghe theo sắp xếp của hắc hắc, nuốt lệ đồng ý, phát lời thề độc.

Bấy giờ Trương Văn Hàn mới lấy miếng noãn ngọc tị độc của mình ra, trị độc cho họ. Thật ra hắc hắc cũng chẳng cam lòng mấy, rất muốn thấy chết không cứu. Nhưng hắc hắc cũng tính toán lại, biết đàn nhện xuất hiện đột ngột này nhất định có liên quan tới bảo bối Âm Dương Lưỡng Ngư. Nếu thấy chết không cứu, chẳng còn ai hỗ trợ, thì hắc hắc cũng không có bao nhiêu cơ hội đạt được bảo bối, nghĩ thế nên hắc hắc mới miễn cưỡng ra tay cứu người.

Bên này ba tên tán tu lục đục với nhau, hãm hại lẫn nhau, kẻ vui người buồn. Bên kia, Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm lại chẳng buồn liếc họ lấy một cái, chỉ nhàn nhã tay nắm tay, vai sóng vai ngồi trên đám mây. Hàn Ngâm

còn thả hai chân ra ngoài mây, đông đa đông đưa, nhìn xuống đầm Âm Dương Lưỡng Ngư bị đàn nhện vây quanh.

Hiên Viên Túc đứng sau lưng hai người ra chiều dăm chiêu, lâu lâu mới liếc trộm xuống dưới một cái, vậy mà sắc mặt vẫn trắng bệch ra, luýnh quính dờn mắt về, thấp giọng oán trách: “Mấy con nhện đó có gì đẹp mà coi!”

Hàn Ngâm cười hì hì: “Con nhện thì không đẹp, nhưng sen Tịnh Đế hai màu mọc bên dưới đầm nước thì rất đẹp.”

Hiên Viên Túc chần chừ một chút, lấy hai tay che mắt, rón rén nhìn lén qua kẽ hở ngón tay. Nó không có thị lực tốt như Hàn Ngâm, chỉ có thể thấy lờ mờ ở giữa đầm nước tỏa ra hào quang màu trắng hồng, bèn dẫu môi nói: “Không thấy rõ lắm.”

Mộ Thập Tam cười gian manh: “Con nhện trong suốt như phi thúy bên kia người thấy được chứ?”

Vừa nghe hai chữ “Con nhện”, Hiên Viên Túc đã rùng mình một phát, giọng mang nức nở: “Sư công đừng hù ta nữa!”

Mộ Thập Tam nhướng đôi mày dài, buồn cười đánh giá tiếp con nhện phi thúy to cỡ chiếc bàn tròn: “Ta chưa từng thấy loại sen Tịnh Đế hai màu, có lẽ nó là linh hoa cấp thiên tài địa bảo, hai bông hoa đều nở rộ cùng một lúc, cho nên mới thu hút được loài nhện chúa tu vi mấy trăm năm trông chừng ở đây.”

Hàn Ngâm nhìn đàn nhện lúc nhúc bên dưới, tay chống cằm, thở dài tiếc rẻ: “Không biết Tài Bảo chạy đâu mất rồi, nếu có hãm ở đây thì tốt biết bao nhiêu, nhiều nhện thể này luyện thành phù quý, dùng tới bảo đảm tăng bồng.”

Cô vừa dứt lời thì thoáng đảo mắt nhìn về phía xa xa, thấy ba tán tu đang cưỡi phù khí phi hành bay lảo đảo về phía này, đột nhiên cười rộ lên, thò tay đẩy đẩy Mộ Thập Tam: “Mấy người kia chưa từ bỏ ý định, lên tới rồi kìa.”

~ Hết chương 180 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Chọc Tới Sát Tinh

Chọc tới sát tinh

Edit: Yunchan

Trương Vãn Hàn giải độc cho hai đồng bạn, uống ít đan dược rồi điều tức sơ qua, sau đó sợ nhóm Mộ Thập Tam đào tẩu nên ba chân bốn cẳng đuổi theo. Khi hần tới gần nhìn rõ bạch vân dưới chân Hiên Viên Túc, trong sợi mây lưu chuyển quang sáng bạc mờ mờ, mười phần linh tính, rõ là món pháp khí phi hành thượng phẩm không thể thượng phẩm hơn. Tim hần đập rộn lên, ánh mắt lóe lên sự tham lam và tàn bạo, đoạn hít sâu một hơi.

“Cút!”

Hần còn chưa kịp mở miệng, tiếng quát lười biếng đã vang lên, giọng tuy nhẹ nhưng mang theo sự đe dọa không cho phép chất vấn. Nó khiến tâm thần hần bỗng nhiên chùng xuống, sinh ra cảm giác thấp kém, ngoan ngoãn vâng lời theo bản năng.

Phù khí phi hành dưới chân Trương Vãn Hàn khựng lại giây lát. Tới khi hần hoàn hồn lại thì rất đổi kinh ngạc, phát hiện Mộ Thập Tam lên tiếng nhưng hoàn toàn không liếc hần lấy một lần, mắt vẫn đang quan sát tình hình Âm Dương Lưỡng Ngư bên dưới, đường nét khuôn mặt nhìn nghiêng sáng ngời, tuấn tú thoát tục, tư thái xuất trần.

Tâm thần hấn rúng động, đến khi nhìn thấy Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm đang tay trong tay, dáng vẻ vô cùng thân mật, trong mắt hấn chợt bùng lên dục niệm và đổ kỵ tội cùng.

Số hấn đúng là đen.

Nếu hấn chỉ hò hét đòi thu đồ đệ, thì cùng lắm Mộ Thập Tam chỉ thấy hấn phiền, đập hấn ra xa mà thôi, không đến mức ra tay giết hấn vì chút mạo phạm nho nhỏ đó. Nhưng giờ khắc này ánh mắt hấn đã tiết lộ tâm tư trần trụi của mình, vả lại đen ở chỗ còn bị Hàn Ngâm bắt gặp.

Hàn Ngâm lẫn lút phố phường nhiều năm, có vài việc dù chưa được thấy nhưng cũng từng nghe qua, sau một thoáng ngơ ngác, cô lập tức giận tím mặt.

Chết tiệt!

Dám ôm lòng dạ xấu xa với Mộ Thập Tam!

Cô không ừ hử tiếng nào, vung tay tung ra hai đạo binh phù hộ thân. Hai tia sáng chớp lên giữa không trung, hóa ra hai phù binh lực lưỡng khái giáp chỉnh tề, trong tay cầm cự kiếm, bổ thẳng về phía Trương Vãn Hàn.

Trương Vãn Hàn thấy trên hai đạo binh phù này dồi dào linh khí, rõ ràng không cùng một loại với phù khí, tim thót lên, mắt cũng sáng lên theo. Dù tình hình trước mắt rất nguy cấp, dù hấn đã bắt đầu hoài nghi lai lịch xuất thân của nhóm Mộ Thập Tam, nhưng vẫn bị binh phù hộ thân khơi dậy lòng tham mãnh liệt. Hấn chưa kịp nghĩ kỹ càng, hai thanh cự kiếm đã chém tới trước mặt với thanh thế lôi đình.

Quá nhanh!

Hấn rùng mình, không dám chệnh mảng nữa. Binh khí Linh Phong Phiến trong tay phải hóa thành một quầng sáng vòng cung màu xanh nhạt,

bắn ra ngoài tiếp chiêu. Song song đó, tay trái lén móc ra linh phù thổ thuẩn, đề phòng bất trắc.

Không ngờ hai phù binh ngày còn lợi hại hơn hẳn tưởng tượng. Quầng sáng nhật hình cung vừa va phải hai thanh cự kiếm đã bị chém tan một cách dễ dàng, sau đó hòa theo kiếm khí tăng mạnh, chém thẳng lên người hắc. Nếu hắc không phản ứng cực nhanh, tung ra linh phù thổ thuẩn, thì sợ rằng đã bị song kiếm bén ngót này chém làm ba.

May là thế, nhưng sau khi gồng sức chống đỡ song kiếm, hắc vẫn bị lực mạnh đập phải làm bay ngược ra ba thước. Hào quang vàng nhật của lá chắn trên người hắc nhấp nháy mấy lần mới ổn định lại, nhưng cũng đã tối đi đáng kể, rõ ràng chỉ chút nữa thôi là vượt qua giới hạn chịu đựng.

Mới giao thủ một trận nhỏ mà tóc gáy trên người Trương Văn Hàn đã dựng hết cả lên. Trong lòng kinh nghi bất định, vì hắc đã thử ra thực lực của hai tên phù binh này, chúng có tu vi Ngưng Luyện, hơn nữa chỉ cao chứ không thấp hơn hắc.

Hắc nào biết binh phù hộ thân này chính là vật mà chương môn Lâm Trường sinh tế luyện hơn ba mươi năm, trông bề ngoài chỉ là một phù khí nho nhỏ, nhưng uy lực lại chẳng thua gì pháp khí, hỏi sao hắc không ngạc nhiên cho được? Phút chốc trong lòng đã nảy sinh ý muốn thoái lui.

Đáng tiếc, hắc hiểu ra hơi chậm, bây giờ có muốn lui cũng chẳng còn đường lui nữa.

Hai tên phù binh bắt đầu truy kích đợt hai. Bị mất binh khí Trương Văn Hàn đã đau lòng muốn chết, đâu còn dám đỡ đòn, chỉ còn biết điều khiển pháp khí phi hành né tránh qua lại, cuống cuồng giục đồng bạn: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì, đừng quên lời thề độc, động thủ mau!”

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên cũng nhìn đến choáng váng từ sớm, đứng thộn ra đó, miệng người này há còn to hơn người kia. Lúc

này bị Trương Vãn Hàn lên tiếng thúc giục, dù không cam lòng, nhưng vẫn cố gắng bước lên giúp đỡ. Lòng thầm hy vọng ba nhãi con này trừ hai đạo binh phù ra, đừng có thêm bất cứ bảo bối lợi hại nào nữa.

Đối lập với bộ dạng kinh hoàng của họ, Hàn Ngâm lại hứng thú ngồi xem ba người này đại chiến với phù binh, cười tủm tỉm nói: “Hóa ra không phải nói khoác mà là tới Ngưng Luyện thật.”

Rốt cuộc sự chú ý của Hiên Viên Túc đã dứt khỏi đàn nhện, nhìn chăm chăm vào trận đánh nhau ở cách đó không xa, nắm chặt quả đấm nhỏ, mắt ánh lên vẻ hưng phấn, chỉ thiếu nhảy cẫng lên reo hò.

Mộ Thập Tam nhìn lướt qua theo hai người, cười nói: “Họ tu tập công pháp giống nhau, lúc Tụ Linh chọn linh mạch cũng không tốt, nàng chỉ cần dùng kiếm cũng đối phó được ba người họ.”

Cùng là Ngưng Luyện như nhau, nhưng căn cơ kiến tạo thể nào thì sẽ ảnh hưởng tới thực lực chân chính thể đó, có đôi khi sẽ chênh nhau như trời với vực.

Biết mình mạnh hơn họ là đủ rồi, Hàn Ngâm cũng chẳng hơi đâu nhúng tay vào đánh nhau. Quan sát một hồi, thấy họ lấy ba địch hai, miễn cưỡng chiếm thế thượng phong, mắt cô chợt ánh lên ý cười gian, vung tay lên, phóng ra một binh phù hộ thân nữa.

Lần trước cô dùng binh phù hộ thân này là ở trong trận đại chiến tiên môn, đối địch với toàn là cao thủ, nhân số còn đông hơn gấp mấy ngàn lần, do đó chưa thể hiện được uy lực gì đã bị đánh về phù hình. Lần này thì khác, gặp được đối thủ thực lực tương đương, cô muốn xem thử ba tán tu này có thể chịu đựng được mấy đạo binh phù.

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên mới vừa trúng độc, tìm được đường sống trong chỗ chết, thể lực và tinh lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, bây giờ liên thủ với Trương Vãn Hàn đối địch với hai tên phù binh,

cũng chỉ có thể miễn cưỡng chiếm được thể thượng phong. Vừa thấy Hàn Ngâm nhẹ nhàng gọn gàng quăng ra thêm một đạo binh phù hộ thân, sắc mặt nhất thời đại biến, bứt ra muốn bỏ của chạy lấy người.

Tiếc là phù khí phi hành của họ đúng là thối nát, phù binh giảm lên ráng mây linh hóa còn bay nhanh hơn chúng, thoát cái đã đuổi kịp, quần đấu thêm trận nữa, ép họ phải tung ra hết bản lĩnh, vắt kiệt từng giọt linh khí trong cơ thể để đỡ đòn.

Nhưng thế vẫn chưa xong. Hồi lâu sau, Hàn Ngâm run tay vẫy ra thêm một đạo binh phù hộ thân, ba tán tu chỉ còn biết tiêu hao linh phù mang theo người, vả lại bất kể là phù khí hay pháp khí, chỉ cần có thể dùng được thì họ đều dùng tất. Trong lòng thì gào thét, tới đây đã hết chưa!

Đông Phương Vân đổ mồ hôi như mưa, giọng mang nức nở: “Đây đúng là lật thuyền trong mương... ba... ba người này đâu phải ranh con dễ bắt nạt, mà chính là sát tinh! Biết sớm thế này, ta... ta thà xuống dưới giết nhện còn hơn...”

Chu Trạch Nguyên cắn chặt răng, cẩu bằng nạt: “Cũng do người tự chuốc lấy!”

“Ta... ta...” Đông Phương Vân bị nạt oan, thịt mỡ trên mặt nhăn nhúm lại, đang định chửi ầm lên thì lại bất ngờ gặp phải nguy hiểm vì phân tâm, tóc bị cự kiếm của phù binh lột hơn phân nửa, lộ ra da đầu máu me đầm đìa. Hắn khiếp đảm tới mức hồn phách bay đi phân nửa, không dám hé răng thêm tiếng nào.

Lúc này trong mắt Trương Vấn Hàn lóe lên sát khí ngoan độc, quát lên gấp rút: “Ta cầm chân những phù binh này, các người đi giết tiểu nha đầu kia nhanh lên!”

Đã sắp chết tới nơi, hắn quyết định bất cứ giá nào cũng phải đánh cuộc một ván, đánh cược nhóm Mộ Thập Tam chỉ có phù khí lợi hại, nhưng tu vi

bản thân thì chẳng ra gì. Như vậy chiến lược tốt nhất chính là vây Ngụy cứu Triệu(*). Chỉ cần giết chết Hàn Ngâm đang điều khiển binh phù hộ thân, thì sợ gì những phù binh này không tan thành mây khói?

(*) Vây Ngụy cứu Triệu: Tránh chỗ mạnh, đánh vào chỗ yếu; lấy công làm thủ: kiểm chế lực lượng chủ yếu của đối thủ.

Chu Trạch Nguyên vô cùng kinh ngạc: “Người làm được?”

Hắn hỏi thế không phải vì lo lắng cho Trương Vãn Hàn, mà ba người hợp sức đã đánh tới cật lực, bất cần một tý là đi đời nhà ma, vậy thử hỏi một mình Trương Vãn Hàn làm sao địch lại bốn tên phù binh?

“Không được cũng phải được!” Trương Vãn Hàn rít lên, lật tay, một đạo linh phù chọt nổ ra trong lòng bàn tay.

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên liếc qua khóe mắt, thấy linh phù kia tỏa ra ánh sáng hừng hực, lập tức nửa mừng nửa lo.

“Linh phù cấp... cấp ba...”

“Người lấy ở đâu ra?”

Linh phù cấp ba phải đến tu vi Túy Dưỡng mới luyện ra được, lúc luyện phù cần tốn hao hai năm tu vi, tỷ lệ thành công còn rất nhỏ, và quan trọng nhất là hầu như tán tu không có ai tu tới cảnh giới Túy Dưỡng, dù tu đến cũng không thiếu thốn linh thạch đến nỗi phải tốn hao tu vi để luyện ra linh phù này đem bán. Mà ở tiên môn loại bùa này phần lớn là do trưởng bối chế tạo ra, khi nào tiểu bối ra ngoài chấp hành nhiệm vụ cực nguy hiểm mới ban tặng, nếu không dùng thì quay về phải hoàn trả lại, cho nên đừng mong mua được bên ngoài.

Lòng Trương Vãn Hàn đau như dao cắt, linh phù này là do hắn lấy linh khoáng hiếm bên bờ Âm Dương Lưỡng Ngư, may mắn lắm với trao

đổi được. Người nọ chịu đổi bùa này, đại khái là đúng lúc cần linh khoáng để túy luyện pháp bảo bản mệnh, bằng không lá bùa này còn lâu mới tới tay hắn! Đương nhiên, hiện tại hắn không có thời gian để giải thích vấn đề này, chỉ đành cắn răng lấy bùa ra sử dụng. Toàn thân lập tức được ba luồng kim quang kiên cố che chắn chặt chẽ, quanh thân còn hóa ra vô số tiểu kiếm ánh vàng chập chờn bất định, gặp phải công kích sẽ phóng ra tự động ngăn địch.

Sắc mặt Đông Phương Vân lại biến đổi: “Đây... đây hình như là kiếm thuật Kim hành...”

Mục đích họ mua linh phù là dùng để bảo mệnh, cho nên phần nhiều là mua thuật lá chắn, định dự trữ khi nào đánh không lại thì bỏ chạy, điều này chẳng có gì là lạ. Đông Phương Vân biến sắc là vì uy lực của thuật lá chắn kiếm này. Cự kiếm của hai tên phù binh còn chưa bổ tới trước người Trương Văn hàn, tiểu kiếm ánh vàng đã bay vút ra chống đỡ, còn có thể phân ra một bộ phận để phản kích.

Trương Văn Hàn thấy Đông Phương Vân còn mãi dài dòng, sắc mặt xấu đi trông thấy, vừa dẫn dụ bốn tên phù binh tấn công mình, vừa quát mắng: “Còn chưa đi mau!”

Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên nhìn nhau, không có lựa chọn nào khác, hạ quyết tâm, càn quét về phía Hàn Ngâm.

Trương Văn Hàn lập tức chia trí để quan sát tình hình bên kia. Đương nhiên hắn không tốt tính như thế, định bụng chờ đồng bạn đi thăm dò thử, một khi phát hiện ra tình huống bất ổn, không giết được Hàn Ngâm, hắn sẽ nhân lúc lá chắn kiếm còn tại thân để quay lưng bỏ chạy.

Chẳng qua dù hắn không tốt tính, nhưng vẫn hy vọng đồng bạn đánh chết Hàn Ngâm thành công. Dầu gì, đánh cầm chân một lát cũng được, để hắn nắm chắc được hai phần cơ hội chạy thoát.

Nhủ thâm là thế. Nhưng một khắc sau, đồng tử hắc đột nhiên phóng đại, sắc mặt cũng biến thành tro trắng trong phút chốc. Vì hắc hoàn toàn không thấy nhóm Mộ Thập Tam xuất thủ, Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên khó khăn lắm mới tiếp cận được Hàn Ngâm lại bắn ngược ra ngoài, ngay sau đó một luồng uy áp tới với khí thế nghiêng trời lệch đất, hùng mạnh tới mức gần như sắp phá hủy cả linh hồn hắc, khiến lòng hắc tràn ngập sợ hãi mà không sinh ra được chút ý phản kháng nào, thậm chí cả mí mắt cũng không thể chớp lấy một cái.

Đây là một loại khiếp sợ vô hình, mọc lan ra từ chỗ sâu trong linh hồn, lá chắn kiếm hộ thân của hắc căn bản không có khả năng chống đỡ. Chỉ trong tích tắc, mồ hôi hắc đã ước đẫm toàn thân, không tài nào chịu nổi luồng uy áp này nữa, trước mắt tối sầm, bất tỉnh, người cũng rơi khỏi pháp khí phi hành, ngã thẳng xuống mặt đất.

~ Hết chương 181 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Sen Tịnh Đế Âm Dương

Sen Tịnh Đế Âm Dương

Edit: Yunchan

“Uỳnh”

Một tiếng nổ rền vang, trên mặt đất cách đó không xa bùng lên kim quang trong phút chốc, đồng thời bị đục ra một cái hố cạn, bụi đất tung lên mù mịt.

Té xuống từ độ cao bốn năm trượng, hình như đau lắm thì phải.

Khóe miệng Hàn Ngâm hơi co giật: “Tên đó không té chết chứ?”

Trong mắt Mộ Thập Tam hiện lên ý cười tà ác: “Đạo linh phù cấp ba hãn dùng sau đó không tồi, chắc không chết được đâu, có điều nhện dưới đó rất nhiều, lát nữa có chết hay không cũng chưa biết được.”

Quả như Mộ Thập Tam nói, lúc Trương Văn Hàn té xuống mặt đất, bị cường lực đập tới nỗi làm tỉnh lại giây lát. Nhưng hãn vừa mở mắt, thấy hào quang kiếm thuần hộ thân đã trở nên nhợt nhạt, vây kín bên ngoài là lớp lớp đàn nhện dữ tợn, làm hãn sợ tới mức chệch đầu đi, bất tỉnh triệt để.

Khi trời dần tới hoàng hôn, hãn mới tỉnh lại.

Mặc dù khắp người đều đau đớn dữ dội, nhưng mí mắt hắn vẫn nặng tới nỗi không mở ra được, cảm giác vẫn còn hơi mơ hồ, chẳng biết rốt cuộc là mình còn sống hay đã chết.

Cũng may ngay sau đó có tiếng trò chuyện văng tới, hắn cố vực dậy tinh thần, lắng nghe thật kỹ.

“Hiên Viên Túc! Ta cảnh cáo ngươi lần nữa, đừng có nhòm ngó tới binh phù hộ thân của ta!”

“Sư phụ, người đúng là tham tài bủn xỉn, lúc ta bái sư người chưa từng tặng lễ gặp mặt, giờ chỉ xin hai đạo binh phù hộ thân, người cũng giữ rịt không cho cứ như lâm đại địch.”

“Ta có nói muốn thu đồ đệ bao giờ đâu? Cầu bái sư là người nhé, không cho người quà cũng sai chỗ nào đâu! Hơn nữa, lúc người đi bái sư tổ phụ người lén nhét cho người bao nhiêu là đồ tốt, còn ta chỉ có mấy đạo binh phù hộ thân để dành cho sư đệ sư muội người thôi, người còn không biết xấu hổ mà tìm ta đòi quà?”

“Sư đệ sư muội ở nơi nào?”

“Sau này sẽ có!”

“Vậy cứ chờ có rồi tính tiếp, giờ cho ta mượn chơi hai bữa đi.”

“Mơ đi!”

Chẳng cần đoán cũng biết, màn cải cọ này là của đứa bé và thiếu nữ trong nhóm ba tên nhãi ranh kia. Trương Văn Hàn mới đầu còn lấy làm may vì mình chưa chết, nhưng sau đó ngẫm lại, trong lòng chợt phát khổ, cơn sợ hãi cũng theo đó ập tới.

Đông Phương Vân nói không sai, đây mà là ba tên nhãi ranh cái quái gì, phải nói là ba tên sát tinh mới đúng! Nhất là cô gái kia, đã nhận đồ đệ, sợ rằng tuổi tác chưa chắc nhỏ như vẻ bề ngoài, có khi đã là lão thái bà trăm tuổi, luyện được tà môn cải lão hoàn đồng nào đó không chừng. Lai lịch xuất thân của ba người này nhất định bất phàm, tuyệt đối không phải là nhân vật mà hắn có thể trêu vào...

Hắn nằm ở đó run sợ khiếp đảm, ăn năn sám hối, khiến thân thể run lên khe khẽ, Mộ Thập Tam chỉ chớp mắt đã phát hiện ra, cười khê nói: “Nếu tỉnh rồi thì đừng giả vờ nữa, đứng lên.”

Trương Vãn Hàn giật bắn mình, biết có tránh cỡ nào cũng không thoát, không quan tâm tới thương thế trên người nữa, lập cập đứng lên dập đầu xin tha: “Ba vị tiên trưởng, bọn ta có mắt không trông đắc tội ba vị, khẩn cầu các vị đại nhân đại lượng...”

Nói đến giữa chừng, hắn bỗng nhiên câm bặt. Vì hắn phát hiện mình còn đang ở giữa không trung, đỡ dưới thân hắn không phải là phù khí phi hành của hắn, mà thứ tỏa ra kim sắc còn dát vảy cứng này chính là...

Hắn lặng lẽ sờ sờ, rồi đánh bạo liếc nhìn sang. Kết quả đập vào mắt chính là cặp mắt to tướng của Xích Ly đang quay đầu lại trừng mình, da đầu hắn lập tức dựng lên, thiếu chút nữa đã lăn quay khỏi người Xích Ly.

Á... Á không! Đây là linh thú... nếu như đoán không lầm, còn là linh thú cấp ba trở lên...

Trương Vãn Hàn bị khủng hoảng tới mức nửa đầu trống rỗng, chỉ mãi miết suy nghĩ, ba sát tinh trước mắt này rốt cuộc lai lịch ra sao. Nên nhớ rằng linh thú cấp ba trở lên, dù là chương môn hay trưởng lão tiên môn cũng chưa chắc có được, thế thì rốt cuộc hắn đã đắc tội với nhân vật nào đây!

Nếu lúc trước hắn còn ôm hy vọng chớp thời cơ bỏ chạy, thì hiện tại hắn hoàn toàn không le lói chút hy vọng nào nữa, chỉ run cầm cập tiếp tục dập đầu xin tha.

Mộ Thập Tam thấy hắn quá ồn, bèn búng ngón tay đánh tách, dùng bình âm thuật để chặn giọng hắn lại, sau đó thản nhiên nói: “Ta không có thời gian nghe người dài dòng, giữ lại mạng người là có chuyện muốn hỏi, tốt nhất là người nên trả lời thành thật, còn phải ngắn gọn, nếu như nói thêm một lời thừa thãi nào, thì người có thể chết được rồi.”

Hắn vừa nói vừa tiện tay giải bình âm thuật. Trong mắt Trương Vãn Hàn ngập đầy kinh sợ, nhưng bất kể thế nào cũng không dám nói thêm một chữ.

Đến đây Mộ Thập Tam mới cười thỏa mãn: “Đằm Âm Dương Lưỡng Ngư bên dưới các người phát hiện từ khi nào?”

Trương Vãn Hàn không dám liếc hắn lấy một cái, cúi đầu đáp run run: “Mười năm trước... còn thu hoạch được không ít linh dược linh khoáng từ nơi này...”

Thảo nào trông tư chất và tâm pháp tu luyện của ba tán tu này không tốt lắm mà có thể đạt tới tu vi Ngưng Luyện, xem ra là được lợi từ đó.

Mộ Thập Tam khẽ gật đầu nói: “Vậy các người hắn có chút nghiên cứu về linh dược?”

Tới thời điểm này, Trương Vãn Hàn nào còn dám khoe khoang bừa bãi nữa, đáp trung thực: “Một chút.”

Hàn Ngâm ở bên hỏi tiếp: “Lần này các người tới là vì hoa sen Tịnh Đế song sắc trong đầm đã nở, rốt cuộc nó là linh hoa gì, có ích lợi gì?”

Miệng Trương Vãn Hàn đắng chát, hắn biết hôm nay linh hoa đã hoàn toàn vô duyên với mình, để giữ tính mạng hắn đành phải khai thật: “Đó là linh hoa cấp thiên tài địa bảo trong truyền thuyết, sen Tịnh Đế Âm Dương. Có người nói hơn một nghìn năm mới nở hoa, có thể sinh tử nhân, nhục bạch cốt(*), ngủ một lần cũng có thể sống lâu thêm mười năm, nếu luyện thành tiên đan, còn có thể kéo dài ngàn năm tuổi thọ.”

(*) Cải tử hoàn sinh.

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam nghe xong chẳng có vẻ gì là kinh hỉ, chỉ liếc mắt nhìn nhau, không tin!

Dĩ nhiên, không phải họ nghi ngờ Trương Vãn Hàn cố tình nói dối, mà không tin sen Tịnh Đế Âm Dương này có thần hiệu như vậy. Khoan đề cập tới những thứ khác, chỉ kể riêng quả Thọ Nguyên trong vườn linh động thiên của Hàn Ngâm thôi, năm trăm năm kết quả, ăn vào cùng lắm cũng chỉ kéo dài năm mươi năm tuổi thọ. Nếu linh hoa ngàn năm có công dụng kéo dài tuổi thọ thật, thì thêm trăm năm đã là tốt lắm rồi.

Trong tu tiên giới lời đồn thất thiệt rất nhiều, họ cũng không đi sâu tính toán, chỉ hỏi thêm Trương Vãn Hàn vài vấn đề liên quan, hắn cũng trả lời rậm rập.

Hóa ra đầm Âm Dương Lưỡng Ngư này là nguồn suối Âm Dương trời sinh hiếm có, linh khí cũng như linh mạch đều rất dồi dào, tự nhiên cũng sinh ra ra không ít linh hoa linh thảo.

Mười năm trước, ba tán tu này nhờ có noãn ngọc tị độc mới tình cờ phát hiện ra nó trong lúc tìm trùng độc. Khi đó họ vui mừng quá đỗi, vợ vét toàn bộ linh hoa linh thảo ở đây. Nhưng hiểu biết của họ hạn hẹp, không biết linh hoa linh thảo không thể hái bừa bãi, cũng không biết cách bảo tồn. Thế nên sau khi mang về mới tiếc rẻ phát hiện phần lớn linh hoa linh thảo hái về đều mất hiệu dụng. Họ không dám trì hoãn, giữ lại vài loại bản thân

nhận ra để luyện thuốc, số còn lại thì mau chóng tìm cách bán đi đổi linh thạch.

Nhắc lại việc này, tới nay Trương Vãn Hàn còn đau lòng khôn xiết: “Nếm được quả ngọt một lần thì muốn ăn thêm lần nữa. Từ đó ba chúng ta mới trỗi dậy lòng nghiên cứu linh dược, cũng dùng mọi cách sưu tầm tin tức có liên quan về đầm Âm Dương Lưỡng Ngư trong giới tán tu. Thế nhưng chẳng có thu hoạch gì nhiều, sau đó ngẫm lại, nơi tốt như vậy lẽ nào trước nay không ai phát hiện. Thế nên trong lúc thu gom linh khoáng chúng ta cũng lưu ý gấp bội. Quả nhiên tìm được ở gần đây một động phủ cực kín đáo.”

Mộ Thập Tam nhướng mày hỏi: “Các người vào được chứ?”

Trương Vãn Hàn không tính là dốt đặc, ngờ ra giấy lát bèn vỡ lẽ: “Động phủ chẳng biết đã có bao nhiêu tuổi đời, trận pháp phòng ngự bày ra đại thể đều mất hiệu lực qua năm tháng. Nhưng dù vậy bọn ta cũng phải cực khổ lắm mới xông vào được. Kết quả trong đó trống hoác chẳng có thứ gì hữu dụng, chúng ta chỉ tìm được hai quyển ngọc giản, một quyển là địa đồ giản lược của Diệp Huyết cốc này, quyển còn lại vẽ các loại linh hoa linh thảo phân bố quanh đầm Âm Dương Lưỡng Ngư. Trên đó ghi chép cặn kẽ dược hiệu phương thuốc và phương thức nuôi trồng. Nhưng nó chẳng có tác dụng gì với bọn ta, vì số linh hoa linh thảo đó đã bị chúng ta phá hỏng từ lâu rồi.”

Hàn Ngâm hỏi tới: “Trên đó cũng ghi về sen Tịnh Đế Âm Dương sao?”

Trương Vãn Hàn cười khổ đáp: “Đúng vậy, lúc đầu bọn ta còn thấy kỳ quái, vì không phát hiện trên đầm này có linh hoa nào. Sau đó mới biết khi sen Tịnh Đế Âm Dương này chưa nở hoa sẽ luôn ẩn sâu dưới đáy đầm, cho tới khi hé nụ mới trỗi lên mặt đầm. Bọn ta định xuống đầm tìm lần nữa, nhưng đầm nước này nửa lạnh nửa nóng, với tu vi của bọn ta căn bản

không chịu đựng nổi. Và lại trên ngọc giản kia chỉ giải thích sơ lược về loại linh hoa này, chứ không chép cách điều chế nó. Đến đây chúng ta cũng hết hy vọng, chỉ tận dụng linh khí ở đây để nuôi dưỡng ít linh dược luyện đan.”

Hắn liếc đôi môi khô ran rồi nói tiếp: “Cho tới mấy ngày trước, chúng ta tới đây hái thuốc, nhìn thấy sen Tịnh Đế hé nụ trời lên từ trong nước thì mừng rỡ như điên. Dù chưa biết hái linh hoa này rồi phải cất giữ thế nào, cũng không biết luyện thành đan ra sao, nhưng vẫn không cam lòng bỏ đi. Cuối cùng chúng ta thương lượng với nhau, dự định ra ngoài tìm một chiếc hộp bạch ngọc thượng hạng, vì trên ngọc giản có đề cập tới, hộp bạch ngọc có thể thu giấu linh khí, thích hợp để đựng phần lớn linh hoa linh thảo. Nhưng nào ngờ lúc quay lại, chúng ta...”

Trương Văn Hàn len lén ngược mắt lên nhìn nét mặt họ, có ý định lướt qua chuyện mà mình đã gặp phải, chỉ khổ sở nói tiếp: “Chúng ta không ngờ ở đây lại tụ tập nhiều nhện như vậy.”

Cặp mắt trong trẻo của Hiên Viên Túc xoay tít, lập tức đánh mặt lại, nghiêm giọng hỏi hắn: “Ta thấy ngươi không nói thật! Nếu là linh hoa ngàn năm, các người không sợ người ta nhìn thấy rồi hái mất sao, lẽ nào cứ bỏ đi hết thế thôi à?”

Nó hỏi thế cũng là chuyện thường tình, nhưng nét mặt Trương Văn Hàn lập tức trở nên lúng túng vì câu hỏi này.

Hàn Ngâm đã ngộ ra, ở bên cười ha ha: “Ngươi không phát hiện vừa rồi họ hục hặc với nhau à, điều đó chứng tỏ bình thường họ cũng đề phòng lẫn nhau, đương nhiên để lại người nào cũng thấy lo, sợ vừa quay lưng đi thì người ở lại đã hái hoa bỏ chạy, cho nên mới đi hết một lượt.”

Trương Văn Hàn bị cô bóc trần tâm tư sâu kín của ba người phe mình thì càng xấu hổ hơn, đành phải hàm hồ nói tiếp: “Chúng ta sống ở Điệp

Huyết cốc này nhiều năm, trước nay chưa thấy ai lai vãng, hơn nữa linh đàm này ở chỗ bí mật...”

Tới đây hần muốn giải thích thêm, cố chứng minh bản thân thật ra rất thuần lương, cầu xin ba sát tình trước mắt tha mạng cho mình. Nào ngờ Hàn Ngâm bỗng nhiên kinh ngạc ra mặt, giơ tay lên chặn lời hần, tiếp theo giữ ra một tấm trận đồ linh khí bức người, chưa đợi hần hiểu ra chuyện gì, một tia sáng trắng đã đánh lên người hần.

Trương Vấn Hàn giật bắn mình hoảng hốt, tưởng rằng Hàn Ngâm đã hỏi xong nên muốn lấy mạng mình, vừa định vùng vẫy một chút thì lại cảm thấy trời đất quay cuồng, bị một sức mạnh cực lớn không tài nào chống cự kéo vào trong trận đồ. Tới khi mở mắt ra, hần đã ở trong một căn phòng xa lạ, Đông Phương Vân và Chu Trạch Nguyên cũng đang mặt ủ mày chau ngồi trước mặt hần.

~ Hết chương 182 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Đoạt Bảo

Đoạt bảo

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm kinh ngạc là vì thấy đàn nhện luôn khá bình tĩnh bên dưới bỗng nhiên xôn xao hẳn lên. Lúc này trời đã sụp tối, nghĩ cũng biết sự biến hóa của đàn nhện có liên quan tới linh hoa ngàn năm trong đầm Âm Dương Lưỡng Ngự. Vì vậy cô không kịp nói nhiều, lập tức thu Trương Văn Hàn vào trong trận đồ thất tình lục dục.

Hiên Viên Túc bên cạnh rạng rỡ mặt mày, kéo ống tay áo Hàn Ngâm reo lên: “Sư phụ nhìn kia, hình như bông hoa kia sắp nở!”

Hàn Ngâm nhìn lướt qua bên dưới, thấy trên sen Tịnh Đế bỗng nhiên bắn ra hai luồng linh quang đỏ và trắng rực rỡ, trong thoáng chốc đã át đi ánh trăng mờ lung chiếu rọi lên màn sương mù trên đầm.

Thế cũng chưa tính là kỳ lạ, thứ kỳ lạ hơn chính là ánh trăng như sinh ra linh thức, ngưng tụ thành dải sáng bạch sắc, lượn lờ vây quanh sen Tịnh Đế Âm Dương, chẳng bao lâu đã bị thôn tính. Lúc này nụ hoa ngậm chặt mới hé mở, bung ra hai cánh hoa sen, đỏ trong sáng, trắng thanh linh, màu bất đồng.

Trong gió đêm se lạnh, một mùi hương thơm ngát tỏa ra thoang thoảng, nhàn nhạt xa xăm. Linh khí quanh đầm Âm Dương Lưỡng Ngự

cũng càng thêm đặc quánh, mà bóng đêm cũng càng thêm thâm trầm, dường như tất cả ánh sáng đều đổ dồn vào đóa sen Tịnh Đế Âm Dương này.

Mộ Thập Tam cười nhẹ: “Có chút thú vị.”

Hắn vừa dứt câu, lập tức có mấy đạo linh quang phóng tới thần tốc từ bốn phương tám hướng, nhanh thì ngay lập tức đã tới gần, chậm thì cũng đang liều mạng tăng tốc.

Tim Hàn Ngâm chùng xuống: “Có người tới.”

Không sai, linh hoa ngàn năm hiện thế, ít nhiều sẽ gây nên chút động tĩnh. Vài người tu tiên gần đó có tu vi cao thâm có lẽ sẽ cảm ứng được phần nào, bay đến tranh đoạt cũng chẳng phải chuyện lạ lùng gì.

Trong lúc Mộ Thập Tam trầm ngâm, linh thức đã dò tới những người tu tiên này, môi lập tức mỉm cười, trở lại với dáng vẻ bình thường như chẳng có việc gì.

Diễn biến xảy ra chớp nhoáng, chẳng bao lâu đạo linh quang đầu tiên đã vọt tới đầm Âm Dương Lưỡng Ngư. Hàn Ngâm hiếu kỳ nhìn thử, người này là một mỹ nữ tuyệt sắc, tiên tư thanh nhàn tuyệt điểm. Cô ta ngồi nghiêng trên thân một con hồng tước đào dạt linh khí, đoán chừng tu vi phải trên Đan Thành.

Cô gái này họ Liễu, tên Nguyệt Mâu, là người kinh tài tuyệt điểm ngàn năm khó gặp của tu tiên thế gia họ Liễu ở phụ cận, chưa đầy hai mươi bảy tuổi đã kết thành kim đan, hiện tại đã tu tới Túy Dưỡng sơ kỳ, thế nên trời sinh cao ngạo, mục hạ vô trần.

Khi cô ta tới đây nhìn thấy bên đầm đã có người, vốn muốn quay lưng bỏ đi. Nhưng khi tầm mắt đảo qua đóa sen Tịnh Đế Âm Dương, sau một thoáng sững sờ ánh mắt liền trở nên nóng rực, môi khẽ mấp máy, không

chào hỏi câu nào mà vào thẳng chủ đề: “Linh hoa này ta muốn có, không biết ba vị tiên hữu cần gì mới bằng lòng trao đổi.”

Ồ! Linh hoa mà muốn có là đổi được liền thế sao?

Hàn Ngâm bật cười, biết đổi phương cũng như ba tên tán tu, không coi họ ra gì, không ra tay cướp mà dùng đồ trao đổi là đã rất nể mặt rồi. Nhưng với bản tính nhận bay qua cũng muốn nhổ lông, có lợi nhất định phải tranh thủ của Hàn Ngâm, sao chịu để vật sắp tới tay lọt ra ngoài?

Thế là Hàn Ngâm đáp ngay: “Được, trên người tỷ tỷ có pháp bảo gì không? Đổi pháp bảo là được rồi.”

Linh hoa ngàn năm đổi pháp bảo, không lỗi!

Liễu Nguyệt Mâu nghe vậy nét mặt lạnh đi trông thấy, nhưng vẫn kiềm nén nói: “Khẩu khí của tiên hữu thật lớn, một gốc hoa ngàn năm đã muốn đổi pháp bảo? Thiên hạ nào có chuyện hời như thế! Ta thấy chi bằng đưa cho các người ba món pháp khí là đủ rồi, cũng coi như đền bù công lao tìm được linh hoa này.”

Nói rồi cô ta đưa tay lướt qua đai lưng, giữa không trung nhất thời sáng lên ba đạo linh quang, ba món pháp khí lập tức trôi lơ lửng trên bầu trời trước mặt.

Mắt Hàn Ngâm sáng như đuốc, dù không nhìn ra ba món pháp khí này có tác dụng gì, nhưng có thể phân biệt được chất lượng, khóe miệng lập tức cong lên, cười nói: “Không tồi không tồi, một món pháp khí thượng phẩm, hai món pháp khí trung phẩm, rất đáng giá! Đáng tiếc, chỉ những thứ này mà muốn đổi linh hoa ngàn năm á? Mượn câu lúc này của tỷ tỷ thì thiên hạ nào có chuyện hời như thế!”

Liễu Nguyệt Mâu bị cô nói đến bực mình, nhưng may mà khả năng kiềm chế tốt, vẫn còn cố gắng thuyết phục: “Linh hoa ngàn năm này vốn là

vật vô chủ, kẻ nào mạnh thì đạt được...”

“Nói rất hay!” Hàn Ngâm cắt ngang lời cô ta, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt: “Cuối cùng cô cũng nói được một câu chí lý, nếu tự tin mình là kẻ mạnh thì đừng nói nhiều nữa, chờ tới khi linh hoa nở rộ thì chúng ta đánh nhau một trận cũng không muộn mà?”

Liễu Nguyệt Mâu kinh ngạc, nhìn họ rồi nhìn về phía linh quang đang bay tới từ xa, trong lòng đảo qua vô số suy nghĩ, cuối cùng thu pháp khí lại, hừ lạnh một tiếng rồi ngồi trên chim hồng tước nhắm mắt tĩnh tọa như bên cạnh chẳng có ai.

Hiên Viên Túc nhìn cảnh tượng này thì không giải thích được, ngạc nhiên nói: “Sư phụ, sao lại để mặc cô ta đợi ở đây.”

Mộ Thập Tam thì biết tổng, gác tay làm gối nằm lên mây, cười nói: “Sư phụ của người bụng đầy ý xấu, người đừng học nàng.”

“Chẳng phải học chàng thì càng hỏng hơn à?” Hàn Ngâm lườm hằn oán trách, lập tức đánh mặt nói với Hiên Viên Túc: “Ở đây linh khí dồi dào như vậy, người còn không mau nhân cơ hội bắt tay tu luyện đi?”

“Nhưng đóa hoa này...”

Mộ Thập Tam khép mắt cười nói: “Xem đà này, đóa hoa đó phải mất mấy ngày mới nở rộ, cứ từ từ chờ xem.”

Hiên Viên Túc đâu đoán được hai tên xấu xa đầy bụng này đang suy nghĩ gì, may mà nó cũng nóng lòng tu luyện, không muốn bỏ qua cơ duyên tốt thế này, bèn nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống theo cách dạy của Hàn Ngâm, cố gắng khai thông linh khí trong trời đất.

Dĩ nhiên Hàn Ngâm không có ý định tốt đẹp gì, cô thấy tu vi của Liễu Nguyệt Mâu rất cao, hơn nữa dường như có lai lịch không tầm thường, nên

định bụng nói khích cho lòng tự mãn của cô ta đại phát, ở đây làm đả thủ thay cho họ.

Tất nhiên không phải đánh thật, mà dựng lên với tác dụng như thần giữ cửa. Vì cô không biết Liễu Nguyệt Mâu, nhưng những người tu tiên ở phụ cận chạy tới đây thăm dò hẳn là nhận ra được, có lẽ không muốn tùy tiện đắc tội cô ta. Thế thì có cô ta ở đây, những người tu tiên chạy tới đây muốn nói lời vô ích thì cũng phải nói với cô ta trước, chẳng phải là tiết kiệm được nhiều thời gian hơn sao?

Thực tế quả nhiên là thế, những người chạy tới sau nhìn thấy Liễu Nguyệt Mâu ở đây đều ngạc nhiên ra mặt. Có người sắc mặt đại biến lập tức biết khó mà lui, cũng có người hàn huyên với cô ta đôi câu, ngại vì giao tình mà không có ý định tranh đoạt với cô ta, hoặc nợ ân tình nên đành miễn cưỡng thoái lui. Đương nhiên cũng có vài người nhìn chòng chọc không muốn bỏ đi, nhưng những người này nhìn Liễu Nguyệt Mâu, rồi nhìn qua bọn Hàn Ngâm, cuối cùng không ai dám mạo muội động thủ, đành tản ra vùng lân cận tìm nơi để chờ đợi.

Thoắt cái đã ba ngày qua đi, người tu tiên đổ xô tới đây kể ra cũng chừng một trăm, nhưng vì các loại nguyên nhân nên họ bỏ đi còn nhanh hơn lúc tới. Thành ra đến khi mười tám cánh hoa sen Tịnh Đế Âm Dương đều nở rộ, bên bờ Âm Dương Lưỡng Ngư chỉ còn lại mười hai người.

Ngoài bọn Mộ Thập Tam và Liễu Nguyệt Mâu ra, trong tám người còn lại chỉ có một nam tử trung niên là Túy Dương sơ kỳ, độc tự vi doanh. Bảy người còn lại phần đông là Đan Thành, không biết có phải đã bàn bạc với nhau trước hay không mà rất tự giác kết thành đồng minh, cùng tiến cùng thoái.

Hàn Ngâm biết Mộ Thập Tam sẽ không để mình gặp nguy hiểm, để đối phó những người này dám chắc hẳn đã nghĩ ra ý định xấu từ lâu, hôm nay hẳn vẫn còn thông dong nhân nhĩ thế này, có thể thấy là đã tính toán

trước cả rồi. Cô đâu quản những người này làm gì, trong ba ngày này ngoại trừ nói đùa với Mộ Thập Tam và Hiên Viên Túc ra thì chính là tĩnh tâm khổ tu.

Đêm hôm nay, sau ba ngày hấp thụ ánh trăng rớt cuộc sen Tịnh Đế Âm Dương cũng nở rộ, trên thân sen cao vút thanh nhã che phủ một tầng sương thanh linh thấp thoáng, có hào quang lưu chuyển mơ hồ, càng thiêng liêng bất phàm. Trong phạm vi trăm dặm bên đầm cũng vẫn vút mùi hương thơm ngát của nó, khiến người ta không cầm lòng được muốn hít vào một hơi thật sâu.

Sau đó thì sao à! Sau đó thì Hàn Ngâm hoàn toàn hoa cả mắt. Chẳng biết là ai ra tay trước, nói tóm lại từ trên trời xuống dưới đất, đàn nhện và người tu tiên, người tu tiên và người tu tiên, đánh nhau loạn xạ ngẫu. Ánh sáng của đủ loại pháp khí bùng phát, làm màn đêm được chiếu sáng hơn phân nửa. Mà lạ ở chỗ chẳng ai động thủ với họ trước, có lẽ ai cũng nghĩ họ là quả hồng mềm dễ bóp, nên không hện mà cùng dốc hết sức để đối phó với đối thủ lợi hại hơn.

Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm nào đại chạy lên hỗn chiến với họ, chỉ ở bên cạnh lặng lẽ quan sát hồi lâu. Vừa thấy thời cơ tới, hai người lập tức nhìn nhau hết sức ăn ý, Hàn Ngâm nhanh tay mở trận đồ thất tình lục dục ra, không nói không rằng nhét Hiên Viên Túc vào trong đó.

Cô làm như vậy là sợ Hiên Viên Túc bị thương, cũng sợ nó không theo kịp họ. Có điều trận đồ thất tình lục dục là pháp bảo, lúc sử dụng sẽ gây ra động tĩnh, đưa tới ánh mắt chú ý của tất cả mọi người.

Liễu Nguyệt Mâu “A” lên một tiếng khê khàng, sao biết được trên người Hàn Ngâm lại có pháp bảo tuyệt thế, vẻ mặt kinh ngạc thấy rõ. Những người khác cũng chẳng khá hơn cô ta bao nhiêu, đều khựng lại giây lát, tới con nhện xanh biếc trăm tuổi bên dưới cũng cảm nhận được, tốc độ phun tơ nhện lên bầu trời chậm lại rõ rệt.

Hàn Ngâm cười khê một tiếng, nhét trận đồ thất tình lục dục vào lòng, ngay sau đó nhả Ngũ Hành trên tay sáng bừng lên, một tấm lá chắn ngũ hành ngưng đọng thành thực chất thoáng chốc đã bao phủ cô bên trong.

“Trên người tiểu nha đầu này có pháp bảo!” Một gã tu tiên Đan Thành hét toáng lên: “Mau lên! Giết cô ta!”

Giá trị của pháp bảo lớn hơn linh hoa ngàn năm rất nhiều, chẳng qua muốn cướp thì cũng phải xem còn mạng để cướp hay không.

Rành rành người này đã chọc giận Mộ Thập Tam, trong mắt hắt lên tia sáng lạnh, vung tay lên bắn ra một đạo hỏa liên, thoắt cái đã phóng tới trước mắt của tên kia.

Người nọ cuống quýt muốn né tránh, lại phát hiện hỏa liên này không giống với pháp thuật hệ hỏa tầm thường, bất kể hấn né tránh cỡ nào cũng không thoát, đành phải khởi động một tấm lá chắn. Nào ngờ một giây khựng lại này làm hấn bị đóa hỏa liên kia cuốn lấy, không kêu được tiếng nào đã bị đốt thành tro bụi.

Một đòn này đã dọa cho tất cả mọi người khiếp đảm. Trong mắt Liễu Nguyệt Mâu ngập đầy kinh hãi, nam tu Túy Dương còn lại cũng chẳng khá hơn chút nào, sắc mặt thoáng chốc đã xanh mét.

Toàn bộ đều ngây đờ, đây chính là thời cơ mà họ đang chờ!

Hàn Ngâm không đếm xỉa tới đàn nhện lúc nhúc bên dưới, thi Kinh Hồng thuật rồi chạy như bay về hướng hoa sen Tịnh Đế Âm Dương, miệng còn cười nói: “Mộ sư thúc, làm người phải khiêm tốn, ngài làm vậy không đúng đâu!”

Mộ Thập Tam cong khóe môi, rốt cuộc là ai không khiêm tốn đây! Hấn không dừng lại giây nào, đưa tay cuốn lấy đám mây phi hành dưới chân, rồi nhanh chóng gọi Xích Ly ra, đuổi theo Hàn Ngâm.

Đến đây toán người sau lưng mới hồi phục lại tinh thần, do dự có nên bám theo cướp sen Tịnh Đế Âm Dương hay không.

Mộ Thập Tam hoàn toàn không để ý tới họ, thứ nhất cũng không muốn đả thương nhiều người, thứ hai bí quyết đoạt bảo là đoạt xong thì chạy, chậm thì sinh biến.

Muốn đánh, cũng phải chờ linh hoa ngàn năm tới tay rồi bàn tiếp.

~ Hết chương 183 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Ngụy Biến

Ngụy biến

Edit: Yunchan

Con nhện trăm năm tuổi bên bờ đầm vừa thấy Hàn Ngâm lao tới với khí thế sắc bén, lập tức đổi mục tiêu tấn công, phun ra chiếc mạng nhện với đường kính chừng một trượng, chụp thẳng lên đầu Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm đang ở giữa không trung đương nhiên không thể tránh né, chưa kể nhìn mạng nhện này màu bích óng ánh, lóe lên tia sáng quái dị, biết ngay trên tơ nhện chắc chắn có độc. Cô nào dám tiếp cận, giơ tay lên ném một mạch năm đạo binh phù hộ thân ra. Ngay sau đó quanh thân cô bốc lên quỷ khí ngùn ngụt, hơn trăm con chuột Phệ Cốt Toàn Tâm tỏa màu u lam xanh biếc đột nhiên xuất hiện, túa ra khắp bốn phương tám hướng, đụng vào mạng nhện thì gặm nhấm. Thế còn chưa đủ, trong tay trái cô còn móc ra một xấp phù quỷ đầy cộp, định bụng vừa thấy tình hình bất ổn thì ném ra tiếp, nói tóm lại hàng dự trữ rất nhiều, không sợ lãng phí.

Mộ Thập Tam theo sau Hàn Ngâm thấy cảnh này, lập tức nở nụ cười khổ. Đống phù quỷ đó là Hàn Ngâm cướp từ tay hắc, nói cho hay là để tăng cường khả năng tự vệ, giảm bớt áp lực bảo vệ cho hắc. Đương nhiên, cô muốn tự bảo vệ mình, hắc không có ý kiến, nhưng cách dùng hiện tại của cô, quả thực chính là hoang phí!

Nên nhớ rằng dù trong Điệp Huyết cốc này có rất nhiều Phệ Cốt Toàn Tâm thử, nhưng để bắt sống chúng cũng rất tốn sức. Bằng không tại sao trước đây hắc phải phát ngốc ở trong Điệp Huyết cốc này suốt hai tháng ròng chứ?

Tiểu nha đầu phá sản, sau này nhất định phải dạy cô biết tính toán chi li mới được! Còn chuyện dạy thế nào, vậy thì đơn giản. Hắc sẽ cho cô hai lựa chọn, một là cô tình nguyện đóng cửa phòng để hắc từ từ dạy dỗ, hai là tình nguyện để hắc xách tới Điệp Huyết cốc bắt sống một vạn con Phệ Cốt Toàn Tâm thử. Hắc sẽ không bắt nạt cô, cô có thể mặc sức lựa chọn.

Mộ Thập Tam vừa thầm lập mưu đồ không cho ai biết, vừa vung tay phóng ra một đóa hỏa liên màu đỏ kim. Hỏa liên vừa chạm vào mạng nhện thì bùng cháy ngay tức thì, bên trong nó bốc lên khói mù màu bích nồng nặc. Song màn khói này còn chưa có cơ hội tản ra đã bị linh thức của hắc đông cứng lại, hỏa liên bùng lên cao nửa trượng, thiêu rụi màn khói độc bị đông cứng.

Mọi diễn biến xảy ra trong tích tắc, đám người tu tiên còn sững lại trên không trung, sau khi thấy cảnh này thì khiếp sợ ra mặt, cảm giác không thể tin nổi.

Mộ Thập Tam thì đành vậy, khi hắc vừa ra tay, trên người liền trào lên làn sóng linh lực dày đặc, thâm sâu khó lường, trong lòng ai nấy đều đã thất vọng ê chề, nhìn ra hắc chỉ ít phải từ tu vi Túy Dưỡng hậu kỳ trở lên, thế nên hắc ra tay kinh người cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng Hàn Ngâm lại khác, tu vi của cô không thể qua mắt được những người đang ngưng thần quan sát này, khó khăn lắm là đến Ngưng Luyện mà thôi, thế mà thủ đoạn lại mạnh mẽ tới vậy, khiến trong tư tưởng của phân nửa người ở đây vang lên tiếng thì thầm, nếu địch thủ của cô ta là mình, thì cơ hội đào sanh từ tay cô ta là mấy phần đây.

Đúng! Không phải cơ hội thủ thắng có mấy phần, mà là cơ hội đào sanh có mấy phần!

Pháp bảo đã có uy lực khủng khiếp, pháp khí thượng phẩm ngưng tụ thành lá chắn ngũ sắc trên người cô nom cũng chẳng phải loại đơn giản, chưa kể đồng phù quý dù uy lực như nhau nhưng số lượng đông kinh khủng, bấy nhiêu cũng đủ đánh cho họ nát bấy trong nháy mắt!

Nghĩ thấu điểm này, sáu tên Đan Thành còn sót lại sắc mặt đã tái mét như xác chết, nhìn nhau mấy lần, không nói không rằng hóa thành mây đạo linh quang, bỏ chạy.

Coi như họ biết người biết ta, hiểu rõ dù có đợi ở đây thì cũng chẳng tranh được thứ gì hay ho, cho nên cứ thẳng thắn bỏ chạy cho lành, dù sao linh hoa ngàn năm có hiếm hơn nữa, cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

Liễu Nguyệt Mâu nhìn tới đây, ánh mắt cũng trở nên âm đảm, muốn bỏ đi theo. Không phải cô kiêng kỵ Hàn Ngâm, dù sao với thực lực của cô cũng đủ trấn áp được nha đầu này, vả lại dù trên người cô không có pháp bảo, nhưng là người tu tiên được gia tộc dốc lòng bồi dưỡng, nên cô vẫn có không ít pháp khí và linh phù trân quý, muốn chế ngự Hàn Ngâm vẫn khá dễ dàng. Thế nhưng Mộ Thập Tam thì khác, hẳn không phải là người mà cô có thể đối phó được, nếu hẳn muốn ra tay với cô, thì kết cục của cô cũng chẳng tốt đẹp gì hơn gã Đan Thành chết cháy trước đó.

Đúng lúc này, nam tu Túy Dưỡng vừa đối địch với Liễu Nguyệt Mâu bỗng nhiên lên tiếng: “Nếu như đoán không sai, kim đan mà Liễu tiên hữu kết thành chắc là ngũ tứ phẩm, thành tiên vẫn còn xa vời. Nhưng nếu có sen Tịnh Đế Âm Dương điều chế ra Tẩy Đan hoàn, thì có thể thanh lọc kim đan lên một cấp, sẽ nắm chắc thêm hai phần.”

Ngực Liễu Nguyệt Mâu rét run, lập tức nhìn về hướng nam tu kia: “Người muốn liên thủ với ta?”

Nam tu kia họ Lưu tên Sầm, cũng là một trong những người tu tiên có tu vi cao thâm ít ỏi ở gần Điệp Huyết cốc, hắn đưa tay xoa xoa chóp mũi, cười nói: “Không sai! Vừa rồi cô cũng thấy đấy, tiểu nha đầu kia dường như rất quan trọng với tên họ Mộ, vậy chờ cho cô ta lấy được linh hoa, chúng ta sẽ tìm cơ hội bắt cô ta làm con tin, có lẽ sẽ có phần nào cơ hội thành công. Sau khi lấy được linh hoa hai người chúng ta chia đôi, nói cho cùng một đóa sen Tịnh Đế Âm Dương hoàn chỉnh thế kia, nửa đóa cũng đủ luyện ra một viên Tẩy Đan hoàn.”

Đã thành đan thì không thể quay đầu, song vẫn có ngoại lệ. Trên đời này còn có một loại đan dược nghịch thiên như Tẩy Đan hoàn, có thể nâng kim đan đã kết thành lên một cấp, song chỉ có một cấp mà thôi. Người Đan Thành thất bát phẩm, ăn vào chỉ tổ phí của trời. Thế nhưng đối với người Đan Thành tứ phẩm như cô, tăng lên một cấp, kim đan có thể biến thành tam phẩm, nói không chừng có thể thành tiên nhờ nó!

Ánh mắt Liễu Nguyệt Mâu nhìn hắn lập lòe bất định, hiển nhiên trong lòng đang giằng xé.

Trong lúc họ trò chuyện, Hàn Ngâm đã ngăn cản được hai đợt tấn công của con nhện chúa với thế như chẻ tre, lao lên đầm, với tay là có thể hái được sen Tịnh Đế Âm Dương. Có điều trong lòng cô hiện tại chẳng những không vui mừng, trái lại còn thất kinh, vì lá chắn ngũ hành trên người cô chẳng bị bất cứ thứ gì tấn công cũng trào ra hào quang mãnh liệt, vả lại hơn phân nửa còn kết một lớp sương giá dày cộp, nửa còn lại thì như nướng trên lửa, bùng lên một tầng lửa chói lòa.

Hức! Tên khốn Trương Vấn Hàn này, chỉ nói sơ với cô đầm nước Âm Dương Lưỡng Ngư này nửa lạnh nửa nóng, nhưng không nói rõ là nó lạnh với nóng tới mức độ này! Khi còn lơ lửng ở vùng trời trên đầm thì vẫn

chưa cảm giác được, nhưng vừa tới gần trong vòng một trượng, cảm giác đã khác hẳn ngay lập tức. Nếu lúc cô nhào tới không có phòng bị gì, thì e là đã bị đông chết thiêu chết từ đời tám hoánh nào rồi!

Việc đã tới nước này có ảo não cũng vô dụng, Hàn Ngâm hít sâu một hơi, trên tay lập tức ngưng tụ ra một tầng thanh quang, rồi vươn thẳng ra hái đóa sen Tịnh Đế Âm Dương.

Nhưng đúng lúc này, một màn quái dị đột nhiên xuất hiện, trong lòng nước bên cạnh sen Tịnh Đế Âm Dương bỗng ló ra một cánh tay nhỏ bé trắng muốt còn đọng giọt nước trong suốt, ngắt pặt bông hoa rồi lúi vào trong đầm nước.

Hàn Ngâm khiếp sợ tột cùng, cô vốn định hái linh hoa xong thì mượn lực đập lên lá sen, kèm theo khinh hồng thuật để lộn ngược về không trung. Vậy mà giữa chừng lại trời ra một tên ngáng đường, phá hủy kế hoạch của cô, chưa kể bây giờ cô đã biết rõ đầm nước này quái đản, căn bản không dám dính nước, nhưng không dính nước thì chẳng tài nào cướp lại linh hoa được.

Tình thế trước mắt không cho phép cô nghĩ nhiều, bản tính của cô cũng quyết đoán trời sinh, tuyệt đối không lấy mạng mình ra để mạo hiểm, cầm được thì cũng buông được, lập tức từ bỏ ý định đoạt hoa trong đầu. Khi suy nghĩ này vừa nhá lên một đạo pháp thuật hệ thổ đơn giản cũng được cô đánh ra, kết một lớp đất kiên cố trên mặt đầm, hai tay cô chống lên mặt đất mượn lực, thân thể liền bắn ngược về không trung.

Ngay lúc này, lá chắn ngũ hành trên người cô bắt đầu nhấp nháy bất định, đó là điềm báo sắp sửa tan biến vì gặp phải công kích cực hạn. Trong lòng cô hoảng hốt, vội vã gia tăng một lớp màn băng bên ngoài, nhưng màn băng vừa kết ra đã bị nghiền nát ngay tức khắc, có thể thấy được độ nóng lạnh phóng ra từ đầm nước này lợi hại tới cỡ nào, cô hoảng hốt kêu lên: “Mộ Thập Tam!”

Lời còn chưa dứt, hông của cô đã bị thít chặt, được Mộ Thập Tam ôm lấy, mang lên Xích Ly. Ngay sau đó lá chắn ngũ hành trên người cô liền vỡ tan, nhưng hào quang đỏ kim tức tốc lóe lên, một bức màn lửa ngưng tụ thành thực chất chắn trước hai người họ, bảo vệ cả hai không bị thương tích. Thế nhưng Xích Ly lại rên xiết đau đớn, phóng lên cao, trong tích tắc đã bay lên hơn mười trượng.

Thoát khỏi hiểm cảnh, Hàn Ngâm còn chưa hết hoảng sợ, nép trong lòng Mộ Thập Tam, liếc mắt nhìn lại đầm Âm Dương Lưỡng Ngư bên dưới, đóa sen Tịnh Đế Âm Dương đã trôi lên mặt nước lần nữa, cho thấy cánh tay nhỏ thò ra trong đầm vừa rồi không có ý định hái linh hoa này, chỉ che chở nó không cho cô hái mà thôi. Điều này khiến cô kinh ngạc hồi lâu.

Mộ Thập Tam lúc này kiểm tra Xích Ly, phát hiện dưới thân nó, một nửa bị thương do rét, nửa còn lại thì bị bỏng, mi tâm hắc chau lại như suy nghĩ điều gì: “Linh hoa không tới tay, trái lại còn bị thiệt.”

“Xích Ly không sao chứ?” Hàn Ngâm phát hiện Xích Ly thụ thương thì càng không biết nói gì. Nên biết rằng nó là linh thú cấp hai, vảy trên người đừng nói là đao kiếm bất nhập, mà pháp khí hạng trung cũng không thể đả thương, nào ngờ lại bị sự nóng lạnh vô hình trong đầm này đả thương.

Mộ Thập Tam nhét hai viên đan dược vào miệng Xích Ly, mắt mang trầm ngâm: “Thương thế này không quá nặng, điều dưỡng mấy ngày là ổn thôi, chẳng qua trong đầm này có gì đó rất quái dị.”

Hắn nói thế chứng tỏ cũng nhìn thấy cánh tay nhỏ đoạt hoa với Hàn Ngâm, kinh ngạc vì trong đầm nước lợi hại như thế lại có người ẩn núp, hơn nữa dường như còn không dùng bất cứ thuật hộ thân nào.

Hai người nhìn nhau, rồi rúc vào nhau suy tư.

Lúc này Liễu Nguyệt Mâu và Lưu Sầm đứng ngoài quan sát đã hết nhẫn nại, lúc này tầm mắt của họ bị thân thể Hàn Ngâm chắn mất, không thấy rõ cánh tay nhỏ thò ra trong đầm, do đó mặc dù vô cùng kinh ngạc với sức nóng lạnh khủng khiếp trong đầm, nhưng thầm nhủ một tiểu nha đầu tu vi Ngưng Luyện còn ngăn cản được, thì chẳng lý nào họ lại không thể. Vì vậy thừa dịp Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm chưa ra tay lần nữa, họ lập tức hành động, hầu như là cùng một lúc, hai bóng người lao vút về hướng đầm Âm Dương Lưỡng Ngư như tên lạc.

Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, họ nắm chắc được năm phần tránh thoát được sự cản phá của Mộ Thập Tam, hái linh hoa bỏ chạy, về phần có chạy thoát được hay không, trong lòng hai người không nghĩ đến. Nhưng vì Tẩy Đan hoàn, nhất định phải mạo hiểm một lần! Hơn nữa họ cũng nhìn ra Mộ Thập Tam không muốn giết người, bằng không trước đó có thể diệt họ trước rồi hái linh hoa sau, thế nên dù trốn không thoát cũng chưa chắc nguy hiểm tới tính mạng, cùng lắm là ngoan ngoãn dùng linh hoa đổi mạng là được rồi.

Lúc Liễu Nguyệt Mâu và Lưu Sầm lao ra, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đều nhìn thấy, nhưng hai người không nóng lòng ngăn cản, chỉ liếc mắt nhìn nhau, cười hiểu ý.

Họ không thích sát thương mạng người, nhưng nếu có người muốn đâm đầu tự sát, thì chuyện đó không liên quan tới họ.

Hàn Ngâm thở dài: “Hai người đó, đại khái không chết cũng mất nửa cái mạng.”

Mộ Thập Tam nhướng mày: “Vẫn còn một người thông minh, có lẽ vì thấy chúng ta không cản nên thấy không ổn.”

“Ai?” Lúc này Hàn Ngâm cũng nhìn thấy.

Lúc chạy được nửa đường, Liễu Nguyệt Mâu bỗng dừng lại đột ngột như đổi ý, chần chừ một lúc rồi ngự chim hồng tước bỏ chạy ra xa không quay đầu lại, chớp mắt đã mất dạng. Còn Lưu Sầm đã thoát khỏi tấn công của nhện chúa trăm năm, cách sen Tịnh Đế Âm Dương chỉ trong gang tấc. Nhưng chưa đợi hắn với tay ra, tấm lá chắn trên người hắn đã bị nghiền nát, hóa thành vô số đốm sáng lấp lánh hòa vào trời đêm, còn hắn thì rú lên thảm thiết như phải chịu nổi thống khổ cực lớn, sau đó bắn ngược về không trung.

Mọi chuyện quả nhiên nằm trong dự đoán, Hàn Ngâm mỉm cười, cúi đầu nhìn nhẫn Ngũ Hành đeo trên tay mình.

Hai người đó nghĩ một người có tu vi Ngưng Luyện như cô cũng có thể chịu được sức nóng lạnh trong đầm, còn bản thân là Túy Dưỡng sơ kỳ lý nào lại không chịu được? Đáng tiếc, họ không biết trước đó cô dùng lá chắn ngũ hành để hộ thân, thứ này ngay cả đòn tấn công cực mạnh của cao thủ Túy Dưỡng hậu kỳ còn chống đỡ được, tuyệt đối không yếu ớt như lá chắn hóa ra từ pháp thuật.

~ Hết chương 184 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Pháp Bảo Bản Mệnh

Pháp bảo bản mệnh

Edit: Yunchan

Ánh trắng ảm đạm, linh hoa ngàn năm trên đầm Âm Dương Lưỡng Ngự càng phát ra hào quang óng ánh, dụ dỗ người ta hái xuống.

Hàn Ngâm khẽ nhú mày: “Cái tay trong đầm đó, rốt cuộc là người hay yêu quý?”

Mộ Thập Tam nhìn chăm chăm linh hoa hồi lâu: “Cho dù chủ nhân của cánh tay kia có thân phận gì thì mục đích cũng rất rõ ràng, không phải sao?”

Thần sắc Hàn Ngâm khẽ động: “Chàng nói là...”

Trong mắt Mộ Thập Tam ánh lên ý cười gian manh: “Đóa sen Tịnh Đế Âm Dương này ở trong mắt người khác là chí bảo, nhưng với ta thì chẳng có tác dụng gì.”

Hàn Ngâm vỗ tay reo lên: “Không sai! Tu vi ta quá thấp, mang một đóa linh hoa ngàn năm như thế theo người, hình như chỉ tổ rước họa vào thân, thà không có còn hơn. Nhưng nói lại thì con người ta rất xấu, bản thân không có được thứ gì, đương nhiên cũng không thể cho người khác có được.”

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?”

“Động thủ!”

Hai người một hỏi một đáp hết sức vang dội, âm thanh vọng rất xa xuống đầm nước bên dưới.

Dưới người họ, Xích Ly cực kỳ mất hình tượng lật ngược cặp mắt to lên trời, cảm thấy hai người này đúng là chẳng phải đồ tốt lành gì. Nhất là hai người vừa nói xong, Mộ Thập Tam lại dùng dao mổ trâu giết gà, vận dụng pháp bảo bản mệnh ôn túy trong đan điền mà hắn chưa từng dùng qua!

Hắn hé miệng, một con Chu Tước quét chiếc đuôi dài óng ánh lửa vàng phóng vút lên không trung, phút chốc đã lên tới bốn năm trượng, trên người tỏa ra hơi thở bỏng rát hơ nóng không khí bốn phía trở nên méo mó, như một vầng dương nghịch thiên bức ra màu đỏ kim cháy rực, hùng vĩ rực rỡ.

Pháp bảo bản mệnh, thật ra cũng là pháp bảo, nhưng đối với Mộ Thập Tam mà nói, món pháp bảo này do hắn túy luyện ra từ máu huyết, ôn dưỡng bên trong đan điền, tương thông với tâm huyết hắn. Nếu pháp bảo bị hao tổn, nguyên khí của hắn cũng bị hao tổn, nếu pháp bảo bị hủy, bản thân hắn cũng sẽ chịu phản phệ cực lớn. Thế nên nó mới có hai chữ bản mệnh.

Loại pháp bảo bản mệnh này, ban đầu tế luyện sẽ không có linh tính, chỉ được tính là tiền thân của pháp bảo, sánh ngang với pháp khí thượng phẩm nhất đẳng, hoặc pháp bảo cấp thấp nhất. Song chỉ cần chủ nhân không chết, ôn dưỡng tế luyện đều đặn bên trong đan điền, thì dần dần nó sẽ sinh ra linh tính, biến thành pháp bảo chân chính. Có điều quá trình này tương đối dài, trên trăm năm ngàn năm chưa chắc thành.

Nói thế, chỉ cần luyện ra linh tính thì có thể được xưng là pháp bảo cấp huyền linh. Nhưng pháp bảo cấp huyền linh có chỗ thiếu sót, ngưng tế

luyện một ngày, thì sẽ tán đi linh tính hơn mười năm, phẩm cấp rớt xuống một tầng. Chỉ có tế luyện trở thành pháp bảo cấp chân linh, thì pháp bảo mới có thể tự hấp thu linh khí trời đất, uy lực ngày một tăng.

Trận đồ thất tình lục dục trong tay Hàn Ngâm, thật ra là pháp bảo cấp chân linh. Nhưng trận đồ này không phải dùng máu huyết của cô túy dưỡng thành, không phải là pháp bảo bản mệnh của cô, cho nên khi cô sử dụng, không có khả năng phát huy toàn bộ uy lực của pháp bảo, nhiều nhất một phần uy lực là đã không tồi.

Còn loại pháp bảo đã sinh ra linh thức như Tạo Hóa Kim Tiền thì thuộc về cấp cao nhất, chí linh. Đã có ý thức của mình, chỉ cần tự nó nhận chủ, có phải pháp bảo bản mệnh hay không cũng chẳng đáng kể. Chẳng qua Tạo Hóa Kim Tiền luôn oán thăm vị chủ nhân tu vi thấp Hàn Ngâm này, vì từ trước tới nay chỉ có nó là miệt mài kéo tở đến chết, còn nhóc tì Hàn Ngâm này lại chưa có bất kỳ hồi báo nào. Song không phải không muốn, mà là không thể, cô căn bản không đủ tư cách để tế luyện pháp bảo cấp chí linh.

Bấy giờ Mộ Thập Tam tung ra pháp bảo bản mệnh, Hàn Ngâm chỉ kinh ngạc đôi chút, thấy Chu Tước đẹp quá sức tưởng tượng mà thôi. Nhưng Liễu Nguyệt Mâu bỏ chạy ban nãy, chưa từ bỏ ý định bèn lẳng lẽ lộn trở lại, ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, trong lòng lại rung động không tưởng.

Hàn Ngâm chỉ cảm thấy pháp bảo dùng tốt, thật ra về giá trị của nó chỉ có kiến thức nửa vơi. Còn Liễu Nguyệt Mâu thì khác, cô xuất thân từ tu tiên thế gia, nên biết rất rõ uy lực và sự khan hiếm của pháp bảo trên đời.

Thứ nhất tuy pháp bảo bản mệnh tới tu vi Đan Thành là có thể tế luyện, nhưng trên thực tế để tế luyện pháp bảo cần dùng không ít thiên tài địa bảo, chỉ có tu vi Đan Thành làm sao thu thập được toàn bộ? Thế mới nói có rất nhiều người đã bước chân vào tu vi Túy Dưỡng, nhưng vẫn chưa

tìm được đầy đủ nguyên liệu quý phù hợp với ngũ hành của bản thân, cho nên không tài nào tế luyện.

Thứ hai, thành tiên không dễ, không ít người tu tiên dựa vào đại cơ duyên và tư chất tốt, tu đến cảnh giới vừa đủ, thu gom đầy đủ thiên tài địa bảo để tế luyện pháp bảo bản mệnh, thì cũng đã hao phí hơn phân nửa tuổi thọ, sinh thời đừng nói pháp bảo cấp chân linh, dù cấp huyền linh cũng rất khó ôn túy thành. Vậy chờ đến khi bỏ mình, thì pháp bảo bản mệnh tự nhiên cũng dần tán đi linh khí linh tính, không thành được pháp bảo.

Mà trước mắt, con Chu Tước do Mộ Thập Tam tế xuất ra mờ ảo có thần, đảo quanh lưu chuyển, rõ ràng đã là pháp bảo cấp huyền linh. Tuổi hắn vẫn còn rất trẻ, dù cuối cùng không thể thành tiên, nhưng muốn tế luyện pháp bảo này tới cấp chân linh, để bản thân nó tự hấp thu linh khí trời đất thì vẫn có khả năng. Như vậy cho dù hắn qua đời, pháp bảo vẫn có thể tiếp tục lưu tồn hậu thế.

Trong lòng Liễu Nguyệt Mâu kinh nghi bất định, ra sức căn môi, vắt óc suy đoán xem lai lịch của hai người này là gì, tại sao còn trẻ tuổi như thế đã có pháp bảo trong tay. Điều đáng sợ hơn là, nghịch thiên tu đến tu vi Túy Dưỡng trở lên trong vòng mười mấy năm, còn tế luyện ra pháp bảo cấp huyền linh!

Cô cảm giác như mình đang nằm mơ, thế nhưng mọi thứ trước mắt lại là sự tồn tại hết sức chân thật.

Nếu nói trong mấy năm ngắn ngủi tế luyện ra pháp bảo cấp huyền linh, thì chính Mộ Thập Tam cũng vô cùng nghi hoặc, vì hắn biết tế luyện pháp bảo bản mệnh cần thời gian rất dài, dù tư chất có tốt tới đâu cũng vô ích.

Loại nghi hoặc này mãi tới khi hắn biết được thân thể của mình mới tháo gỡ được. Nếu đoán không sai, thì phương diện này có công lao cực lớn

của viên Huyết Ngọc Chu Tước kia. Có lẽ trong Huyết Ngọc không chỉ chứa máu huyết của Chu Tước, mà còn mang theo một luồng tinh phách của Chu Tước. Vì khi hấn tới Đan Thành, cướp đoạt toàn bộ thiên tài địa bảo Giang Cầm Sinh để lại, pháp bảo tế luyện ra không phải thần điều Chu Tước, mà chỉ là một con hỏa phượng tương xứng với ngũ hành của hấn mà thôi.

Hỏa phượng là linh điều hiếm thế, nhưng so sánh với thần điều Chu Tước thì là một sự chênh lệch to lớn, như quạ đen so với phượng hoàng vậy. Nhưng chẳng ai lại chê pháp bảo bản mệnh của mình có uy lực quá lớn, đối với sự biến hóa bất ngờ này, đương nhiên phản ứng của Mộ Thập Tam phần nhiều là mừng rỡ.

Trước đây hấn không cần là vì không có cơ hội dùng, trước trận đại chiến với tiên môn, hấn có cố kỵ nên không dám dùng, sợ khiêu khích những chưởng môn và trưởng lão tiên môn cùng tế xuất ra pháp bảo bản mệnh, nói không chừng trong số đó có một hai món cùng cấp huyền linh. Đến lúc đó lấy cứng đấu cứng, tổn hại pháp bảo bản mệnh, cũng tổn hại nguyên khí của hấn.

Lúc này chẳng còn cố kỵ nào, hoặc phải nói là hấn tế xuất ra pháp bảo bản mệnh, chính vì sức uy hiếp của nó khá lớn. Thế nên pháp bảo Chu Tước vừa hiện thân, lập tức ngóc đầu kêu lên một tiếng bễ nghễ, phun ra một luồng linh hỏa như toái kim, nhắm thẳng về hướng linh hoa ngàn năm trong đầm Âm Dương Lưỡng Ngư.

Linh hỏa phóng thẳng xuống, giữa chừng gặp phải mạng nhện chắn đường, nhưng mạng nhện màu Bích vừa chạm vào linh hỏa đã tan thành tro bụi, không thể ngăn cản dù một chút, trong tích tắc linh hỏa đã đốt tới đầm Âm Dương Lưỡng Ngư.

“Đừng!” Đúng lúc này trên đầm thét lên một tiếng thê lương: “Xin các người đừng hủy đoá hoa này!”

Hai người họ vốn không có ý định hủy hoa, chỉ làm bộ làm tịch để ép chủ nhân của cánh tay nhỏ đó xuất đầu lộ diện mà thôi. Nhưng tới khi đạt được mục đích, giọng non nớt thống khổ này lại vượt ngoài dự liệu, làm họ không khỏi sững sốt.

Cũng may trong lúc Mộ Thập Tam tâm động, linh hỏa đã ngừng lại, như hoàn toàn không sợ hãi khí tức nóng lạnh lợi hại tột cùng trong đầm, thu ngọn lửa nóng rực lại, trôi lơ lửng bên trên đóa sen Tịnh Đế Âm Dương chưa đầy một tấc.

Ánh mắt nhìn chăm chăm mặt đầm của hắc khê động, ra lệnh: “Đi ra!”

Đầm nước xao động, một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh linh lộ ra, nhìn hắc bằng cặp mắt đen láy bi thương.

Hàn Ngâm nghệt ra, đây là một tiểu cô nương mới bảy tám tuổi.

Mộ Thập Tam cũng sững ra chột lát, nhưng ngay sau đó bèn nhú mày, hơi nghiêng mặt nhìn sang bên cạnh: “Tiên hữu ở đó nhìn trộm đã đủ chưa?”

Dĩ nhiên câu này để nói với Liễu Nguyệt Mâu đang ẩn nấp, hắc đã sớm phát giác ra cô ta lén lút quay lại, thế nhưng nhất thời không quan tâm tới, chỉ tính cách ép người đang núp trong đầm ra, sau đó hái linh hoa nghênh ngang bỏ đi. Nào ngờ trong đầm lại là một tiểu cô nương, hắc liền cảm thấy mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy, nên muốn vạch trần hành tung của Liễu Nguyệt Mâu trước.

Tim Liễu Nguyệt Mâu thót lên, thấp thỏm bất an, nhưng biết trốn mãi cũng không xong, đành phải bước ra: “Ta chỉ muốn...”

Cô mới lên tiếng giải thích, chợt nghe Hàn Ngâm kêu “A” một tiếng, vội vã giương mắt nhìn.

Chỉ thấy tiểu cô nương kia ôm đóa sen Tịnh Đế Âm Dương trong lòng nhảy lên giữa không trung, ngay sau đó con nhện màu Bích tức tốc quay đầu phun ra mạng nhện, thoát cái đã bao trọn tiểu cô nương và đóa sen Tịnh Đế Âm Dương vào trong, sau đó thu phắt lưới tơ lại, tám chân khua thật nhanh, chạy như bay vào sâu trong rừng.

Mộ thập Tam cũng nhìn thấy cảnh này, nét mặt nhất thời trở nên quái dị, song động tác của hắn còn nhanh hơn, tâm niệm vừa động, thu pháp bảo bản mệnh về, Xích Ly dưới người liền đuổi nhanh theo hướng con nhện, chẳng mấy chốc đã chặn mất đường thoát thân của nó, đồng thời thấy rõ vẻ mặt kinh hoàng của tiểu cô nương trên lưng con nhện kia.

Con nhện Bích rõ ràng cũng hết sức khẩn trương, khua tám chân lùi ngược lại hơn một trượng, phát ra tiếng rít uy hiếp.

Thế này Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm lại càng ngạc nhiên hơn, vì họ đã nhìn ra, con nhện này không phải đến để cướp linh hoa ngàn năm mà là bảo vệ tiểu cô nương kia, không thì lúc này mạng nhện dính vào người, độc trên đó đủ để giết tiểu cô nương kia mười bảy mươi tám lần, cô bé cũng không thể ngoan ngoãn mặc cho con nhện này mang mình chạy thoát như hiện tại.

“Lạ quá.” Hàn Ngâm càng hiếu kỳ thân phận của cô bé này hơn, bởi vì trên người cô bé rõ ràng không có quỷ khí hay yêu khí nào.

Mộ Thập Tam cũng có chút phiền muộn, nếu bé gái này là yêu quý thì hay rồi, hắn có thể ra tay mà chẳng cần lưu tình. Nhưng cô bé lại không phải, đối với một đứa trẻ dường như không có chút năng lực phản kháng nào thế này, hắn không động thủ được.

Trong lúc họ lưỡng lự, tiểu cô nương càng lộ vẻ kinh hoàng, con nhện Bích càng rít lên gấp rút. Cuối cùng đàn nhện luôn tụ tập ở gần đó như tìm

được mục tiêu tấn công, trào lên như thác lũ từ bốn phương tám hướng, bắt đầu tấn công họ.

~ Hết chương 185 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Gần Mực Thì Đen

Gần mực thì đen

Edit: Yunchan

Nhện trong Điệp Huyết cốc đâu thể nào tầm thường? Không phải chứa nhiều loại kịch độc thì vỏ ngoài cũng cứng cáp dị thường, nước lửa bất xâm, còn có vài loại phun ra tơ nhện có tính kết dính cực đáng sợ, có thể tước binh khí, hoặc trên tơ nhện mang theo loại độc ăn mòn, bất kể thân thể hay binh khí dính vào chỉ đôi chút cũng đi tong.

Cự ly quá gần, Hàn Ngâm vừa thấy đàn nhện dữ tợn này nhào lên, sắc mặt liền trắng bệch. Nhưng cô không chần chờ, lập tức gia tăng thêm hai tầng lá chắn, sau đó giũ ra trận đồ thất tình lục dục, muốn thu lũ nhện vào trong trận đồ.

Mộ Thập Tam cũng chẳng nhàn rồi, tay bắn ra liên tiếp hai đóa hỏa liên, va chạm trên không trung, hỏa liên vỡ thành đốm lửa bay tan tác khắp bầu trời, nhắm thẳng về hướng đàn nhện với khí thế như mưa sao băng.

Trong lòng hẳn có chỗ kiêng dè, sợ thất thủ đánh chết tiểu cô nương kia, do đó chỉ dùng pháp thuật cấp thấp thông thường. Chẳng qua nhờ khả năng điều khiển khéo léo, uy lực của chúng cũng chẳng nhỏ. Đốm lửa rơi xuống đàn nhện độc lập tức thiêu rụi chúng thành tro, nhưng những con có vỏ ngoài cứng cáp thì khá là phiền phức, không thiêu chết chúng được, chỉ có thể ngăn cản chúng giãy lát mà thôi.

Lúc họ xuất thủ, con nhện bích kia cũng chớp thời cơ đổi hướng chạy trốn. Xem ra con nhện này còn có chút linh trí, biết đàn nhện không uy hiếp được họ, căn bản không tiến lên hỗ trợ, chỉ tận dụng thời gian quý giá để bỏ chạy.

Mộ Thập Tam thấy nó gian xảo như vậy thì bật cười, không nường tay nữa, lập tức tung ra pháp bảo bản mệnh.

Chu Tước tắm kim hỏa hiện thân trên không trung lần hai, nhưng lần này nó không dừng lại, rút lên một tiếng rồi hóa thành một cuộn lửa sáng rực lao thẳng tới đàn nhện.

Sức ép to lớn giáng xuống từ trên trời, đàn nhện sợ hãi dừng lại phút chốc theo bản năng. Sau đó Hàn Ngâm cảm giác được một cơn sóng nhiệt cực lớn xô vào mặt, kim quang trước mắt bùng nổ. Chu Tước tắm mình trong kim quang ngóc cao cổ với tư thế ưu nhã, mắt thấy sắp có một đạo linh hỏa đổ ập xuống.

“Dừng ——”

Đúng lúc này, một tiếng thét kinh hãi vang lên.

Mộ Thập Tam khựng lại, khóe miệng giật giật. Cảm giác đêm nay mình đúng là không may, mỗi lần muốn thử uy lực của pháp bảo bản mệnh là y như rằng có người nhảy ra hét dừng tay.

Đương nhiên, hẳn có thể không cần đếm xỉa tới, nhưng nể mặt Hàn Ngâm...

Khóe miệng hẳn cong lên, rũ mắt nhìn hướng Hàn Ngâm, quả nhiên thấy cô cực kỳ kinh hi.

“Tài Bảo!”

Không sai, kẻ nhảy ra hô dừng chẳng phải ai khác mà chính là Tài Bảo đại gia mất tích mấy ngày qua. Lúc này hắn đã hóa ra chân thân, một đồng tiền vàng đường kính mấy trượng treo lơ lửng giữa không trung tỏa ra kim quang tán loạn, xen lẫn với linh quang lóe ra từ hoa văn hình thức cổ xưa trên thân tiền, chiếu rọi cả bầu trời đêm sáng rực như ban ngày, đâm vào khiến người ta không mở mắt nổi.

Hiện tại Liễu Nguyệt Mâu vẫn chưa bỏ đi, cô vốn muốn giúp đỡ ngăn con nhện bích lại, dù không chiếm được sen Tịnh Đế Âm Dương, nhưng cũng có thể vin vào đó để bán cho Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam một món nợ nhân tình, đương nhiên có thể kết bạn với hai người là hay nhất. Như thế sau này bất kể tu luyện gặp chuyện gì thì cũng có chỗ trợ lực.

Nhưng mọi chuyện lại không suôn sẻ như dự đoán, cô vừa muốn đuổi theo con nhện bích, trước mắt bỗng bùng cháy kim quang, khiến cô ngẩng đầu lên, kết quả thiếu chút nữa cắn lưỡi.

Cả bầu trời đêm đã bị nhuộm thành màu vàng rực, hai vầng thái dương vắt vẻo trên cao, dĩ nhiên chúng không phải thái dương thật sự, mà là một con Chu Tước thần thái bề ngễ và một đồng tiền vàng bụi chẳng mọc ra cặp cánh nhỏ quá dị. Điều làm cô hoảng sợ hơn là đồng tiền này tỏa ra kim quang cực thuần khiết, không chứa chút tạp sắc, chưa kể linh áp phát ra tuyệt đối không thấp hơn Chu Tước, thậm chí còn lớn hơn, mang theo khí thế của trời đất.

Đây đây đây! Đây là tình huống quái gì thế này! Một đồng tiền vàng cũng là pháp bảo, phẩm cấp cao hơn cả Chu Tước, hơn nữa còn biết nói chuyện, hình như là pháp bảo đã sinh ra linh thức!

Nội trong một đêm được tận mắt nhìn thấy ba món pháp bảo, món trước còn lóng lánh vàng hơn món sau, làm Liễu Nguyệt Mâu tưởng là mình đang ở trong huyền cảnh. Cắn lưỡi một cái, thấy lưỡi đau nhói, tinh thần mới tỉnh táo lại, nhưng trong lòng càng hoảng sợ hơn, thậm chí làm

may vì lúc trước không nghe lời Lưu Sầm, liên thủ với hãn đối phó Hàn Ngâm, không thì giờ này chẳng biết mình đã chết kiểu nào nữa.

Tình hình trước mắt Hàn Ngâm cũng nhìn thấy, nhưng cô chỉ mừng rỡ được chốc lát, sắc mặt lập tức đen sì. Bởi vì lúc này Tào Hóa Kim Tiền kiêu căng cực kỳ, run run đôi cánh bé tí chẳng ăn khớp gì với tỉ lệ cơ thể, phối hợp với kiểu cười to “Ha ha ha” đặc ý, rung trời động đất một lúc mới phóng ra kim quang, chụp lên đàn nhện kia rồi hút lấy điên cuồng.

Hàn Ngâm nhú mày: “Tên này càng ngày càng huênh hoang.”

Mộ Thập Tam hết sức đồng tình: “Dường như hãn khôi phục thêm ba phần pháp lực trước khi bị phong ấn, nhìn càng ngửa đòn hơn trước đây.”

“Làm loạn còn ghê hơn cả linh hoa ngàn năm.”

“Đâu chỉ thế! Quả thực sắp vượt qua pháp bảo hiện thế.”

“Như vậy...”

“Không đi thì phiền phức sẽ càng nhiều, hơn nữa sẽ bị bát đại tiên môn phát hiện ra hành tung của chúng ta.”

Hai người liếc nhau cực ăn ý, Mộ Thập Tam liền xua Chu Tước phun ra một đạo linh hỏa cực mỏng, đánh vào trước mặt con nhện bích đang chạy thực mạng, nhưng không làm bị thương tiểu cô nương trên lưng nó, mà chỉ ép nó dừng lại. Sau đó hãn nhanh chóng phóng ra khỏi lưng Xích Ly, xách tiểu cô nương kia lên với tốc độ ánh sáng.

“Đi!” Mộ Thập Tam thu pháp bảo bản mệnh lại chạy về như bay, điều khiển Xích Ly tức tốc rời khỏi đầm Âm Dương Lưỡng Ngư.

Tài Bảo đại gia đang đại phát tiền uy giữa không trung, nhắc thấy họ bỏ chạy, biết tới trễ thế nào cũng bị Hàn Ngâm hung hăng chinh đốn, vì vậy

bỏ mặc đồng nhện còn chưa hút xong, hét rống lên: “Hai tên khốn kiếp kia, chờ ta với!”

Hắn hét lên rồi lắc mình biến hóa, trở về với khổ đồng tiền bình thường, đập đôi cánh nhỏ màu vàng óng đuôi theo hướng Xích Ly. Bám theo sau hắn là con nhện bích, mặc dù không thể bay, nhưng vóc dáng nó rất lớn, tám chân lại cực dài, thoáng cái đã chạy xa mấy trượng, băng qua núi rừng như giẫm trên đất bằng, miệt mài đuổi theo khí tức mà tiểu cô nương kia lưu lại.

Con nhện bích vừa đi, đàn nhện bị nó triệu tập lại chỉ còn một số nhỏ sống sót dưới miệng của Tào Hóa Kim Tiền, chúng cũng bắt đầu nháo nhác, chớp mắt đã biến mất tăm.

Đến lúc này, đầm Âm Dương Lưỡng Ngư mới đó còn từng bừng náo nhiệt thoát cái đã trở nên lặng ngắt, trên mặt đầm trống hoác chỉ có gió nhẹ tạo nên đợt sóng gợn rung động, kim quang chói lòa cũng chẳng còn, bầu trời trở lại với màu đen sâu muôn thuở. Nếu trên mặt đất không còn sót lại đồng xác nhện nằm la liệt, thì Liễu Nguyệt Mâu cũng không tin tất cả những gì vừa diễn ra là sự thật.

Song cô không thể không tin, vì lúc Mộ Thập Tam bỏ đi đã dùng thuật truyền âm truyền cho cô một câu —

“Tu tiên giả của Liễu gia đúng chứ? Việc đêm nay tùy người muốn bịa thế nào cũng được, nhưng không được tiết lộ một chút sự thật nào, nếu không hôm khác ta sẽ tới Liễu gia của các người uống trà.”

Lời này hàm chứa ý đe dọa, danh thép không cho ai chất vấn.

Dĩ nhiên Liễu Nguyệt Mâu không dám cho Mộ Thập Tam có cơ hội tới nhà mình uống trà, vừa thấy xa xa trong trời đêm có linh quang phóng tới đây, cô lập tức thoát đi không chút do dự.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Chuyện vừa rồi chẳng khác nào pháp bảo hiện thế, dù cô có nặn óc nổi dối cỡ nào cũng chẳng tròn, đừng để đến lúc đó thịt dê chẳng ăn được, trái lại còn rước rắc rối vào thân.

Trong ngọn núi hoang cách đầm Âm Dương Lưỡng Ngư năm trăm dặm về phía Tây.

Vật năng sớm vừa phá vỡ tầng không, rắc xuống ngọn núi hoang này luồng dương quang trong vắt.

Bên cạnh một thác nước nhỏ trong núi, Hàn Ngâm ngồi trên tảng đá, chống cằm nhìn tiểu cô nương vẫn đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đất, Hiên Viên Túc và Tài Bảo đại gia bên cạnh cô châu đầu vào to nhỏ.

Hiên Viên Túc giọng nghiêm trang: “Ta cá một viên Nguyệt linh thạch, cô ta nhất định là yêu!”

“Xì!” Tài Bảo đại gia hóa thân thiếu niên, hai mắt lấp lánh hào quang như ngọc lưu ly, hất cằm khinh khinh: “Tới yêu còn chưa thấy mà dám đánh cược với ta? Được thôi! Ta cá hai viên Nguyệt linh thạch, con bé này bảo đảm không phải yêu!”

Hiên Viên Túc mở to mắt: “Không phải yêu mà khỏi cần pháp thuật cũng lặn xuống đầm được à? Chưa kể cô ta còn sai khiến con nhện bích tu vi mấy trăm năm nữa là!”

Lúc nói tới hai chữ con nhện thì nó bất giác run lên, quay đầu nhìn bốn phía một hồi, thấy con nhện bích kia không đuổi theo, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh mới yên tâm lại.

Tài Bảo đại gia đổi sắc mặt: “Nhãi ranh nhà ngươi có thấy phiền hay không hả, ta nói không phải yêu thì không phải yêu! Trên người con bé này chỉ có một luồng yêu khí cực nhạt, như có như không, dù là yêu vật ngàn năm cũng không thể che giấu yêu khí giỏi như vậy.”

Hiên Viên Túc hít ngược vào một hơi, quay đầu cáo trạng: “Sư phụ, pháp bảo của người chửi ta!”

Tài Bảo đại gia bình chân như vại: “Chửi người thì sao? Ta thích thì ta chửi!”

“Sư phụ!”

“Méc cũng vô dụng thôi, còn lồi thôi nữa đại gia ta sẽ vung tay ra ấn chết người!”

...

Hai người người một câu ta một câu, nhất thời ầm ĩ loại xà ngầu.

“Câm miệng! Hai người ồn chết được!” Hàn Ngâm phải quát cho hai tên này ngừng lại, sau đó chuyển tầm mắt lên mặt Tài Bảo đại gia, cau mày nói: “Có phải yêu hay không, chờ con bé tỉnh lại hỏi thử chẳng phải biết liền sao? Còn người, nói cho ta biết, mấy bữa nay người đi đâu?”

Quá đáng, rõ ràng là thiên vị Hiên Viên Túc!

Tài Bảo đại gia vô cùng tức giận, há mồm quát: “Người quản được sao?!”

Đúng lúc này một bóng đen đồ dài lên lưng hắn, Mộ Thập Tam mang theo hơi nước từ bên thác nước trở về, hắn nhìn Tài Bảo từ trên cao xuống, vẻ mặt như cười như không: “Nàng không quản được, còn ta có thể quản được hay không?”

Tài Bảo sợ hấn nhất, thấy hấn là tim gan phèo phổi đều run lập cập, nhất thời xiu xuống, hai mắt đảo vòng, hậm hực nói: “Không phải các người đã nhìn thấy rồi à, ta tới Điệp Huyết cốc là để tìm cỏ Phản Hồn.”

Hàn Ngâm vội hỏi hấn: “Tìm được chưa?”

Tài Bảo hừ nhẹ, khoát tay, một tia sáng xanh vọt về hướng cô.

Hàn Ngâm đưa tay ra đón, ba ngọn cỏ nhỏ màu bích lục phớt hồng đã vào tay. Cô hớn hở, không hỏi han gì thêm, cấp tốc bê Thổ Linh trư còn đang mê man trong trận đồ thất tình lục dục ra, chuẩn bị dùng cỏ Phản Hồn này để cứu tỉnh nó.

Tài Bảo thấy cô không hỏi nhiều, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Nào ngờ vừa ngược mắt đã nhìn thấy Mộ Thập Tam còn đang nhìn mình, tim thót lên, ngẩng lại, thôi thì thành thật nhận tội cho lành, đành lí nhí nói: “Sau khi tìm được cỏ Phản Hồn, ta phát hiện gần đầm Âm Dương Lưỡng Ngư linh khí rất dồi dào, nên tiện thể hấp thụ một ít.”

“Hả!” Hàn Ngâm quay phắt qua hẳn, có chút buồn bực: “Nói vậy, người đã nhìn thấy chúng ta từ sớm nhưng không lộ mặt ra?”

Tài Bảo liếc liếc cô, thầm thừa nhận.

Mộ Thập Tam cười lười biếng: “Chuyện này cũng chẳng có gì quan trọng, quan trọng hơn chính là đầu óc hẳn quá xấu, muốn thu nạp linh khí ở đâu không được, tại sao cứ phải ở trong Điệp Huyết cốc? Tìm được cỏ Phản Hồn nhưng không dám trở lại, có lẽ là sợ chúng ta rơi vào tay Ma môn rồi, hẳn cũng gặp họa lây thôi.”

Chính xác thì Tài Bảo đã tính toán như thế, giả như họ bình yên vô sự thì nhất định sẽ tới Điệp Huyết cốc tìm cỏ Phản Hồn. Chi bằng hẳn cứ ở đây ôm cây đợi thỏ, vừa an toàn còn đỡ tốn sức. Không ngờ nổi lòng bí mật lại bị Mộ Thập Tam vạch trần ngay mặt, nhất thời lúng túng, đáng về bệ vệ kiêu ngạo cũng bỏ hẳn mà đi, chạy sang Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm kiêu ngạo ra mặt, bỗng nhiên lên giọng: “Tài Bảo!”

Đang định xối thẳng xuống một tràng giáo huấn, Tài Bảo liền âm ức dâng cho cô một chồng lớn phù quý, nói với bản mặt đưa đám: “Ta nhận tội

vẫn chưa được sao? Cầm đi cầm đi, đỡ mất công người suốt ngày tìm ta cầm rằm ba lần bốn lượt, tính kể với đồng phù quý này.”

Hàn Ngâm đưa tay nhận lấy, trên mặt lập tức tỏa ra nụ cười ngọt ngào duyên dáng: “Cảm ơn.”

Cảm ơn cái đầu! Tài Bảo liếc xéo cô, bĩu môi nói với Hiên Viên Túc: “Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, người đừng học hai tên khốn kiếp này!”

Hiên Viên Túc đã nhìn tới dần mặt ra từ lâu, nghe hăn nói thế, trên mặt chợt hiện ra nét do dự, cuối cùng thốt ra một câu khiến ba người ngã lẫn.

Nó nói: “Nếu người cũng đưa cho ta ít phù quý, thì ta có thể cân nhắc một chút.”

Khóe miệng Tài Bảo đại gia co quắp, bên cạnh vang lên tiếng cười ngất.

~ Hết chương 186 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Đảo Ngược Thời Gian

Đảo ngược thời gian

Edit: Yunchan

Núi hoang linh khí loãng, tu luyện nhiều nhưng được ít.

Đội tiểu cô nương tỉnh lại thì mất non nửa ngày, Tài Bảo bị Hàn Ngâm dùng bạo lực nhét vào mấy thứ linh khoáng, hóa về thân tiên để luyện khí. Thổ Linh trư trúng độc quá lâu, đứt dịch cỏ Phản Hồn vào, trong chốc lát vẫn chưa tỉnh dậy. Mộ Thập Tam dựa vào thân cây thông thì có vẻ lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi, thật ra đang không ngừng ôn túy pháp bảo bản mệnh trong đan điền.

Đối lập với cảnh tượng đó, hai sư đồ Hàn Ngâm và Hiên Viên Túc lại có vẻ hết sức mất tập trung.

Ban đầu Hàn Ngâm còn nằm ngoan ngoãn bên cạnh Mộ Thập Tam đếm phù quý, đếm tới nổi tay suýt chuột rút, sau đó bị Hiên Viên Túc quăn quá, đành tặng cho nó một xấp nhỏ, kết quả óc cô lóe sáng, lôi kéo Hiên Viên Túc đấu phù.

Cái tên đấu phù này là do Hàn Ngâm đặt đại, cách chơi cũng rất đơn giản, hai thầy trò tiện tay rút phù quý ra, điều khiển cho chúng đánh nhau, rồi cá độ lấy tiền thưởng.

Đương nhiên, điều khiển phù quý phải tiêu hao chút ít linh khí, đối với Hàn Ngâm thì chẳng thành vấn đề, nhưng đối với Hiên Viên Túc mà nói, nó tu luyện ba ngày ở đầm Âm Dương Lưỡng Ngư dồi dào linh khí, nhưng cùng lắm chỉ mới luyện hóa được một luồng linh khí, nào điều khiển được phù quý?

Gặp người khác, không chơi nổi thì sẽ không chơi, nhưng nó xuất thân từ đại phái Toàn Cơ, lúc ra ngoài trên người giắt theo khá nhiều đồ ngon, linh thạch này nọ đương nhiên cũng không ít. Thế là nó lấy ra một viên Dương linh thạch nằm trong lòng bàn tay, thu nạp linh khí chuyển đi để điều khiển phù quý, miễn cưỡng cũng thành công.

“Đồ phá sản!” Hàn Ngâm nhìn mà xót của, vì trừ mua đồ ra, linh khí trong bản thân linh thạch cũng có thể dùng để tu luyện hoặc hồi phục linh lực.

“Chả phải người cũng y chang à?” Trên người cô truyền đến tiếng hừ lạnh của Tài Bảo đại gia: “Phù quý khó luyện, người bình thường có một hai tờ cất trên người cũng là dùng để giữ mạng, còn các người lại lấy ra chơi!”

“Sợ cái gì, chẳng phải có người ở đây rồi sao?” Hàn Ngâm tỉnh bơ điều khiển con nhện kim cương của mình, hung dữ húc bay con nhện độc hình thể nhỏ của Hiên Viên Túc ra ngoài, sau đó nhào tới quần chết một trận, hủy diệt sạch sành sành con nhện độc. Tới đây cô bật cười đắc ý: “Ha ha, người thua nữa rồi nhá, ngại quá, viên kim tinh này thuộc về ta.”

Cô đưa tay phất gọn, một viên kim tinh bên cạnh biến mất.

Hiên Viên Túc không phục: “Đấu lại đấu lại!”

Hàn Ngâm liếc nó: “Người còn gì để thua à?”

Hiên Viên Túc vừa định nói, Mộ Thập Tam bỗng nhiên mở mắt ra: “Con nhện kia đến rồi.”

“Cách năm trăm dặm!” Hàn Ngâm ngạc nhiên thấy rõ: “Có thể đuổi theo thật sao?”

Hiên Viên Túc không nói không rằng, hốt hoảng ôm lấy cánh tay trái của Mộ Thập Tam, lùi ra sau lưng hẳn. Nó nhìn ra lâu rồi, sư công lợi hại hơn sư phụ rất nhiều, vì an toàn, đương nhiên phải theo sát sư công.

Hành vi của tên đồ đệ này rành rành ra đó, làm sao Hàn Ngâm đoán không ra, cô hậm hực cắn cắn răng, sau đó ôm cánh tay phải Mộ Thập Tam, ánh mắt lướt qua người tiểu cô nương kia.

Mộ Thập Tam im lặng nhìn họ, cuối cùng tâm niệm khê động, tung hình nhân thể thân ra, sau đó khoanh tay đứng nhìn.

Con nhện bích kia vốn muốn đánh lén, nhưng lúc chạy tới thì thấy người ta đã dọn sẵn trận chờ nó. Nó cũng rất thẳng thắn, phun ra mạng nhện, bản thân thì vọt về hướng tiểu cô nương kia.

Đáng tiếc, nó chỉ có tu vi mấy trăm năm, có lợi hại hơn nữa cũng không sánh bằng hóa xà bên hồ Lạc Tinh và Mị linh hồ yêu đã có thể hóa thành hình người, quần nhau với hình nhân thể thân một hồi đã bị ném bật ra, bay đi rất xa.

Hàn Ngâm vẫn quan sát kỹ tiểu cô nương kia, quả nhiên nhìn thấy cô bé nhúc nhích hàng mi, lập tức cười rộ lên: “Người tỉnh lại từ lâu rồi chứ gì? Đừng giả bộ hôn mê nữa, lẽ nào không đoán ra chúng ta không có ác ý với người sao, nếu có thì đã sớm động thủ cướp đóa sen Tịnh Đế Âm Dương trong lòng người rồi.”

Cô bé này xem ra cũng thông minh, vừa thấy không giả vờ được nữa thì lập tức cản môi trở người đứng dậy, dập đầu lạy họ ba cái, sau đó ôm

chặt đóa sen Tịnh Đế Âm Dương trong lòng, không nói câu nào, nhưng cặp mắt trong suốt đã ngấn lệ.

Hàn Ngâm khẽ nhú mày: “Dù muốn xin chúng ta tha cho người thì cũng phải nói rõ lai lịch của người cho ta biết chứ, còn nữa, tại sao người thà chết cũng phải che chở cho linh hoa này, cho dù nó là thiên tài địa bảo thì cũng đâu đáng để người đánh cược mạng mình?”

Hiên Viên Túc trực tiếp hơn, thò đầu ra hỏi: “Rốt cuộc người là người hay yêu thế?”

Chẳng biết do Hàn Ngâm trông không có vẻ gì là hung ác, hay vì Hiên Viên Túc nhìn có vẻ nhỏ tuổi khiến cho cô bé thoáng thả lỏng, hoặc biết rõ phen này có chạy trốn cũng không xong, lệ rưng rưng trong hốc mắt tiểu cô nương hồi lâu, cuối cùng lăn xuống, nước nở khóc thành tiếng: “Ta... ta cũng không biết mình là người hay yêu...”

Câu này nghe có vẻ lạ lùng, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam liếc nhau, dẫn lòng nghe cô bé kể rõ. Không ngờ khi tiểu cô nương này nói ra thân phận lại khiến họ bất ngờ, quan sát cô bé từ trên xuống dưới mấy lần, lòng thầm than, quả nhiên không biết là người hay yêu!

Hóa ra cha cô bé là một nhân sĩ phạm tục bình thường, mà mẹ cô lại là một đóa hoa yêu. Hai người phải lòng nhau sinh hạ ra cô, trên người cô mang hai dòng máu nhân tộc và yêu tộc, cũng chẳng biết huyết mạch của tộc nào chiếm phần hơn, nên không phân rõ bản thân thuộc về tộc nào. Tất nhiên, thân phận của mẹ cô rất dễ đoán ra, chính là đóa sen Tịnh Đế Âm Dương kia, đây cũng là nguyên nhân khiến cô bé liều chết bảo vệ nó.

Bởi yêu tộc, nhất là một vài loại yêu thảo mộc, thọ mệnh dài vượt xa nhân tộc, cho nên dù cô bé không phải là yêu thuần chủng, nhưng tốc độ lớn lên vẫn chậm như yêu, bề ngoài nom như mới bảy tám tuổi, sự thật thì chưa chắc, kể ra ít nhất cô cũng sống trên đời gần bảy tám chục năm rồi.

Song, cũng như Liễu yêu Tích Tích, dù sống lâu hơn, nhưng ẩn cư trong thâm cốc chưa bao giờ nhìn thấy con người, lòng dạ ngây thơ hồn nhiên của cô bé vẫn tương xứng với bề ngoài. Có điều sau biến cố bi thảm của cha mẹ, cô bé học được tính thận trọng, trong tính cách đã sinh ra hai phần ranh mãnh, thế nên trước đó mới ẩn nấp trong hồ bảo vệ hoa và giả bộ hôn mê.

“Ặc.” Nghe xong chuyện của cô, Hiên Viên Túc bị ghen, nó bắt đầu nghiêm túc phiền não, trận cá cược của nó và Tài Bảo lúc này, rốt cuộc ai thắng ai đây!

Hàn Ngâm nhẹ nhàng gõ cằm, tin lời cô bé bảy phần. Vì cô bé không dùng bất cứ pháp thuật nào để trốn trong đầm Âm Dương Lưỡng Ngư, vậy mà không bị sức nóng lạnh cực đáng sợ trong đầm làm tổn thương, điều này có thể giải thích được.

Mắt Mộ Thập Tam khẽ động: “Nếu đoán không sai, biến cố bi thảm mà cha mẹ người gặp phải, chắc hẳn có liên quan tới thân phận của họ?”

“Có người muốn đánh mẹ ta về nguyên hình, hái về luyện đan.” Tiểu cô nương ghen ngào gặt đầu: “Cha ta để kéo dài tuổi thọ, sống với mẹ ta thật lâu thật lâu, bèn đi tu tiên học chút pháp thuật, tuy vậy nhưng tu vi không cao, lúc bảo vệ cho mẹ ta đã bị những người đó ra tay đánh chết, còn bị hủy mất hồn phách, tới đầu thai cũng không thể.”

Hàn Ngâm giật mình: “Vậy mẹ người đâu?”

Tiểu cô nương khóc không thành tiếng: “Mẹ thấy cha đã chết, trong cơn đau lòng đã liều mạng với những người đó, dùng bí quyết âm dương luân hồi, đảo ngược thời gian về năm trăm năm trước...”

Hàn Ngâm khiếp hãi: “Đảo ngược thời gian?!”

Mộ Thập Tam cũng không hiểu rõ về loại linh hoa Tịnh Đế Âm Dương này lắm, nhưng nghe thấy nó có thể đảo ngược thời gian thì cũng hơn nhúu mày.

Tiểu cô nương lau nước mắt nói: “Đó là loại kỳ thuật bẩm sinh của mẹ ta, cần khai thông lực âm dương thiên địa, còn phải tu thành hình người mới có thể sử dụng được. Nhưng kỳ thuật này nghe tên thì có vẻ thần kỳ, nhưng trên thực tế không phải là đảo ngược thời gian thật sự, đó là chuyện mà chân tiên cũng khó làm được. Mẹ ta chỉ khiến tất cả sinh linh quanh mình mấy trượng đảo ngược lại dáng dấp của năm trăm năm trước mà thôi, chính bà ấy cũng bị pháp thuật phản phệ, hơn bốn trăm năm tu vi bị hủy trong chốc lát, chẳng những biến về nguyên hình, mà còn rơi xuống kết cục chưa nở hoa, linh trí chưa khai mở.”

Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều mang theo chút khiếp sợ, thật lòng không ngờ loại linh hoa Tịnh Đế Âm Dương này có kỳ thuật đáng sợ như thế.

Đảo ngược thời gian năm trăm năm!

Nếu người muốn đoạt hoa luyện đan là tu tiên giả, cho dù họ đã Đan Thành, nhưng chưa vượt qua Thăng tiên kiếp tu đến Tọa Vong, thì nhiều lắm cũng chỉ hơn hai trăm năm tuổi thọ, có thể thấy, đảo ngược năm trăm năm thời gian, họ sẽ lập tức biến thành hư vô. Đây quả thực là loại pháp thuật hủy diệt đáng sợ hơn bất cứ thứ gì. Cũng khó trách linh hoa vừa mới nở hoa, chưa tu thành hình người mà đã có cốt nhục ở bên.

Trong lòng Hàn Ngâm khiếp đảm: “Vậy chẳng phải người cũng có thể sử dụng loại kỳ thuật này sao?”

Nếu có thể thật, thì lúc này họ có ý đồ ngắt linh hoa, chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết à?

Tiểu cô nương giương mắt nhìn họ rụt rè, mím môi không đáp.

Chỉ bấy nhiêu, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cũng có thể đoán được, cô bé không thể. Mặc dù trên người mang theo chút huyết mạch của sen Tịnh Đế Âm Dương, nhưng đầu sao cũng không phải linh hoa hiếm thế, cô bé không đáp lời họ, có lẽ là sợ sau khi họ biết được sẽ hết lo lắng, hạ thủ cướp linh hoa trong ngực mình.

Cả hai đều là kiểu người nói một chút đã thông, đương nhiên không gặng hỏi nữa.

Hàn Ngâm mỉm cười, nhìn lướt qua con nhện bích đã bò tới bên cạnh tiểu cô nương, cảnh giác cổ thủ: “Con nhện này là mẹ ngươi để lại cho người sao?”

Tiểu cô nương hình như thoáng thở phào nhẹ nhõm, nét mặt căng thẳng hơi dịu lại, im lặng gật đầu, hồi lâu mới đáp: “Tiểu Lục vốn là linh sủng của mẹ ta, về sau luôn trông chừng ta.”

Mộ Thập Tam trầm ngâm: “Vậy mấy năm nay ngươi luôn ở trong đầm Âm Dương Lưỡng Ngư này?”

“Phải.” Tiểu cô nương đáp không giấu diếm: “Trước đây cha mẹ ta luôn ở trong động phủ cạnh đầm, bên ngoài đầm cũng có một ít trận pháp chướng khí do mẹ ta bày ra, có thể ẩn giấu trong linh khí dày đặc, che mắt tu tiên giả. Nhưng nhiều năm qua đi, trận pháp dần mất hiệu lực, ta không sửa được nên đành phải thận trọng một chút, cố trốn trong động phủ không ra ngoài.”

Nói đến đây cô bé có chút xúc động: “May mắn là trước khi nở hoa, mẹ ta luôn ẩn trong đầm, đầm nước hết sức lợi hại, cho dù có người phát hiện nơi này là linh địa, thì cũng không ai có gan tiếp cận, bằng không ta cũng chẳng thể bảo vệ mẹ ta nhiều năm như vậy.”

Cô bé nói tới đây, Hàn Ngâm sức nhớ tới ba tên tán tu Trương Văn Hàn, họ cũng từng nhắc tới động phủ bên bờ Âm Dương Lưỡng Ngư,

nhưng nói bên trong trống không, chẳng phát hiện bất cứ thứ gì. Bây giờ đối chiếu với lời của cô bé này, ngẫm lại có lẽ lúc họ tới, cô bé này đã nhanh trí trốn ra ngoài, hoặc trong động phủ có ám thất bí mật khác.

Bất kể loại nào, dường như đều rất khớp với lời cô bé kể, như vậy cô bé hẳn không nói dối.

Nghĩ tới đây, Hàn Ngâm nhìn cô bé hồi lâu, sau đó chuyển tầm mắt sang Mộ Thập Tam.

Tình huống này, hình như rất khó xử lý!

~ Hết chương 187 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Không Thẹn Với Lương Tâm

Không thẹn với lương tâm

Edit: Yunchan

Lạc Nguyên, thành Bình Xương.

Một đôi thiếu nam thiếu nữ dắt theo một đứa trẻ trạc sáu bảy tuổi, thông thả dạo bước trên phố.

Thiếu nữ cùng lắm chỉ quá cập kê, mặc chiếc váy màu đỏ tươi, mái tóc dài đen nhánh chỉ được búi lên bằng một cây trâm bạch ngọc, trừ chiếc túi thêu đeo bên hông ra, toàn thân chẳng còn phục sức gì. Trên gương mặt thanh tú cũng chẳng thoa son phấn, nhưng không biết tại sao lại như phủ một lớp châu quang mờ nhạt, toát lên hương vị thoát tục, cặp mắt cũng xinh xắn linh động, khiến người ta đảo mắt qua một lần đã khó lòng dời mắt.

Thiếu niên bên cạnh cô nom lớn hơn cô chừng ba bốn tuổi, nhưng có vẻ chưa tới đôi mươi, buộc tóc bằng trâm trầm hương, vận trường bào tố lam, bên hông buộc một chiếc túi thêu đồng dạng.

Vóc dáng của thiếu niên sáng láng, dung mạo tuấn tú xuất chúng, khoe môi hơi nhếch lên để lộ ý cười biếng nhác, toát ra thần khí nhàn tản thờ ơ. Nhưng vẻ lười nhác thờ ơ đó lại bắt chặt lấy hồn người, khiến người ta không đành lòng được muốn ngắm nhìn lâu hơn nữa.

Dĩ nhiên hai người này chính là Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, dù họ đã thay y phục phàm tục, cố hết sức thu lại linh khí trên người, nhưng trong đám đông hỗn loạn vẫn hết sức bắt mắt.

Đứa trẻ đi trước người họ, da dẻ hồng hào trắng trẻo, tuổi vẫn còn nhỏ mà dáng dấp đã có đôi phần xuất chúng, nhưng mặt mũi thì căng lên, hình như đang tức giận lắm, ai ngó nó, nó cũng trừng ngược lại. Kết quả người nhìn nó mỗi lúc một nhiều, thậm chí có những người thích đùa dai, trong ánh mắt còn mang theo ba phần khiêu khích, cứ như đang cố tình chọc tức nó.

“Đám người này thật đáng ghét!” Hiên Viên Túc nghiêm trang hừ lạnh: “Cứ ngó ta mãi làm gì!”

Ban đầu Hàn Ngâm cũng thấy phiền, nhưng bây giờ đã chai rồi, cô đưa tay捏 má nó, nói: “Có lẽ do người nhìn khả ái quá đó mà, nếu người không thích thì cứ bước lại đòi tiền. Liếc một cái thì trả một đồng tiền, nói không chừng đi hết con phố này, tiền kiếm được đủ cho chúng ta vào tửu lầu chén một bữa no nê.”

Hiên Viên Túc đẩy tay cô ra, quạu quọ nói: “Tưởng ta ngốc à!”

Hàn Ngâm cười khi, ừ, thì cô nghĩ nó ngốc đó, trẻ con mới tí tuổi đầu đã giả làm ông cụ non, làm người ta muốn bắt nạt chết đi được.

Thế nhưng, suy cho cùng nó vẫn là trẻ con, từ nhỏ Hiên Viên Túc đã sống ở trong Toàn Cơ phái, chưa từng tới giới phàm tục dạo chơi bao giờ, do đó hờn dỗi một hồi đã bị sập nhỏ đủ loại màu sắc bên vệ đường hấp dẫn ánh mắt, mặt mày háo hức, bỏ lại Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam lủi vào trong đám đông, thoáng cái đã mất dạng.

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cũng không để ý tới, cứ mặc cho nó đi chơi, vì họ chỉ cần dò linh thức là có thể tìm được vị trí chính xác của nó trong đám đông, cũng chẳng sợ nó chạy lạc mất.

Thứ họ quan tâm là một tiểu cô nương khác.

Hàn Ngâm lơ đãng quay đầu lại nhìn vài lần, hỏi: “Cô bé còn đi theo sau chúng ta không?”

Mộ Thập Tam hơi ngưng thần, gật đầu đáp: “Ở ngoài mười dặm, còn chưa vào thành.”

Hàn Ngâm cười chịu thua: “Cô bé thật là lớn gan, trên người mang theo linh hoa ngàn năm tu tiên giả thèm muốn mà còn dám đuổi theo chúng ta chạy khắp nơi.”

Mộ Thập Tam cũng cười nhẹ: “Có lẽ không dám quay về Diệp Huyết cốc thôi, mấy hôm nay người chạy vào đó tầm bảo không được, ôm cây đợi thỏ rất nhiều. Cô bé không có chỗ để đi nên đành phải theo chúng ta, may mà bên cạnh có con nhện bích tu vi mấy trăm năm, chỉ cần không gặp người tu vi trên Đan Thành thì tự bảo vệ mình cũng không đáng lo.”

Nói tới đây, hẩn đảo mắt nhìn Hàn Ngâm: “Thật sự không có ý định thu cô bé làm đồ đệ sao?”

Vấn đề này khiến Hàn Ngâm đau đầu rất lâu, cô thở dài nói: “Ta còn chưa nghĩ ra, để xem tình hình hai hôm nữa rồi bàn tiếp.”

Kể lại mấy hôm trước khi nghe tiểu cô nương nói ra lai lịch xong, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam thương lượng một chút, cuối cùng quyết định thả cô bé đi. Không phải họ không muốn có linh hoa ngàn năm kia, đối với Mộ Thập Tam thì chẳng có ích lợi gì, nhưng đối với Hàn Ngâm vẫn cực kỳ có ích.

Có điều, người tu tiên có thể ỷ mạnh hiếp yếu, có thể giết người đoạt bảo, có thể bất chấp đạo đức nhân ái, nhưng không thể không văn bản tâm.

Xưa nay họ không tự xưng là người tốt, nhưng vẫn còn giới hạn lương tri, nếu ra tay giết tiểu cô nương kia, có giành được linh hoa thì khi tự vấn lương tâm cũng sẽ thấy hổ thẹn và bất an. Như thế rất dễ nhiễm phải tâm ma, phá hủy tâm cảnh bình lặng. Đây là chuyện xấu đối với tu luyện, đặc biệt lúc đột phá bình cảnh tu vi sẽ gặp phải trở ngại rất lớn, vì tu luyện không chỉ tu thân mà còn phải tu tâm, tu để không thẹn với lương tâm.

Có lẽ những người tu tiên khác làm chuyện này sẽ không thấy thẹn với lương tâm. Nhưng chuyện đó có liên quan gì tới họ đâu. Họ thấy thẹn, cho nên mới để cho tiểu cô nương kia đi, đây là quyết định xuất phát từ bản tâm, hai người chẳng thấy có gì đáng tiếc. Nhưng nào ngờ sau một thoáng sững sờ, chẳng biết tiểu cô nương kia nghĩ hai người họ tu vi cao thâm, hay vì không còn chỗ nào để đi nên muốn tìm một chỗ dựa an toàn, mà lại muốn bái họ làm vi sư.

Mộ Thập Tam thấy một nhóc con Hiên Viên Túc sát phong cảnh đã đủ phiền, hơn nữa trong tay cũng chẳng thiếu chuyện phiền phức chưa xử lý, hiện tại nào có lòng dạ thu đồ đệ, nên đương nhiên cự tuyệt.

Hàn Ngâm bị lời thề độc kia thúc bách, dù không muốn đi nữa thì cũng cần thu đồ đệ, nhưng trong tay cô chỉ có hai quả Ngũ Hành, chỉ có hai cơ hội lựa chọn, làm sao có thể tùy tiện thu đồ đệ? Huống chi lai lịch của tiểu cô nương kia không bình thường, còn không thể xác định cô bé có nói thật hoàn toàn hay không, cũng như không biết bản tính cô bé tốt xấu thế nào, nên tất nhiên cũng cự tuyệt.

Đây là chuyện lớn, quyết định xem tương lai cô có thể hoàn thành lời thề độc kia hay không, cho nên thà thiếu chứ không ầu.

Hai người cự tuyệt xong thì không để chuyện này trong lòng nữa, bàn bạc với nhau một chút, quyết định lặng lẽ lên về Cửu Huyền, đón Sở phu tử ra rồi bàn tiếp, thế là bèn dắt Hiên Viên Túc rời khỏi núi hoang.

Có Xích Ly và Hải Trãi làm tọa kỵ, họ muốn về Cửu Huyền thật ra rất nhanh chóng tiện lợi, khổ nỗi Hiên Viên Túc vốn tính trẻ con, từ lâu đã muốn dạo chơi phàm tục, nên nằng nặc yêu cầu dọc đường đi ngang qua các thành trấn thì vào đó dạo chơi, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cân nhắc một lát đành đồng ý.

Thứ nhất hiện tại họ chính là nhân vật mà các phái tiên môn muốn nhanh chóng diệt trừ, thậm trọng đôi chút cũng chẳng mất gì, không thì dù không gây phiền phức cho mình, thì cũng rước rắc rối về cho Cửu Huyền. Thứ hai họ không phải mới sinh ra đã đầu nhập tiên môn, nên biết rõ trải nghiệm hồng trần có thể tôi luyện tâm tính, hỗ trợ tu luyện, hơn nữa cũng không muốn dạy ra một đồ đệ tinh khiết như tờ giấy trắng, tầm mắt hẹp như ếch ngồi đáy giếng, vừa thò chân khỏi cửa mặt đã phát ngốc.

Cứ thế, họ chỉ cười Xích Ly phi hành ở nơi hoang vắng không người, một khi tới gần thành trấn thì sẽ dừng lại ở rất xa, đi bộ vào thành, thời gian dừng lại ở dọc đường khá lâu.

Hai ngày đầu hãy còn yên ổn, Hiên Viên Túc rất háo hức, nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, dạo chơi tới quên trời quên đất. Còn Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, hai người chưa cùng nhau tới thành trấn phàm tục bao giờ, bây giờ hòa vào không khí náo nhiệt của hồng trần thế tục, cũng thể nghiệm được chút hứng thú “Cao nhân lánh mình nơi phố thị”(*).

(*) Nguyên văn: “Đại ẩn ẩn vu thị”, xuất phát từ câu “Tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều” có nghĩa là: Những người có năng lực muốn nhờ vào hoàn cảnh mà quên đi thế sự, lánh đời ở nơi thế ngoại đào nguyên, đây là “tiểu ẩn”, còn những người có năng lực thực sự lại giấu mình nơi phố thị, ở những nơi ấy là đất ngọa hổ tàng long, đây là “trung ẩn”, và đạt tới trình độ cao nhất là những người giấu mình nơi triều đình, họ âm thầm lặng lẽ, không nổi bật nhưng lại là “đại trí giả ngu”, hừng hờ với thế sự, đó mới là ẩn sĩ chân chính.(Theo dịch giả Tử Phong)

Về sau họ bắt đầu không yên lòng, vì Mộ Thập Tam thỉnh thoảng sẽ khuếch tán linh thức tra xét tình hình bốn phía, lúc nào cũng phát hiện tiểu cô nương kia còn cố chấp bám theo họ. Mặc dù bị bỏ lại rất xa, nhưng chỉ cần họ tạm ở lại trong thành trấn thì cô bé sẽ từ từ đuổi kịp, mấy ngày liên tiếp, không ngừng không nghỉ.

Điều này khiến họ thật sự kinh ngạc!

Mộ Thập Tam đã sớm dùng linh thức dò xét tiểu cô nương kia, phát hiện tuy trên người cô bé mang theo chút khí tức linh động, thể chất cũng tốt hơn người thường rất nhiều, nhưng có vẻ chưa từng tu luyện. Chỉ bằng đôi chân và thỉnh thoảng mới cười lên con nhen kia, muốn đuổi kịp họ không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, họ bèn cố tình thả chậm tốc độ lại, thậm chí còn vòng đường xa, vì muốn xem thử đến cùng thì tiểu cô nương kia nhẫn nại tới đâu, phải đuổi theo họ tới khi nào thì mới chịu từ bỏ. Kết quả thật ngoài tưởng tượng, đã gần nửa tháng trôi qua, vậy mà cô bé kia vẫn còn theo sát họ, hoàn toàn không có ý định bỏ cuộc.

Cứ thế, trong lòng Hàn Ngâm dần vang lên tiếng thì thầm, còn bị khơi lên cơn xúc động đồng bệnh tương liên. Vì trước đây cô cũng hạ quyết tâm như thế, bám chết lấy Lạc Vân Khanh, tuyệt đối không chịu để cơ duyên có thể thay đổi vận mệnh của bản thân khó lắm mới gặp được trôi qua một cách vô ích.

Hôm nay cô bé này có thân phận và bối cảnh khác cô, nhưng tình cảnh cùng đường bí lối và sự bướng bỉnh lại chẳng khác gì cô, khiến cô như thấy lại bản thân trước đây, không thể nào nhẫn tâm ném phứt chuyện này ra sau đầu. Song nếu bắt cô phải đánh cược cơ hội thành tiên của bản thân, lập tức hồi tâm chuyển ý nhận đứa đồ đệ này, thì cô không thể làm được. Cho nên cô muốn quan sát thêm mấy ngày, nếu thật sự không xong thì cứ mang cô

bé này theo trước, chờ hoàn toàn hiểu rõ rồi thì hãy quyết định có cho cô bé ăn quả Ngũ Hành, chính thức thu làm đồ đệ hay không.

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam ở đây nói chuyện về tiểu cô nương kia, trong khi Hiên Viên Túc thì đã chạy đi rất xa, chen vào đám trẻ con, tò mò nhìn một ông lão nặn mặt người.

Dọc đường tới đây, có nhiều người biết nó đi cùng với đôi thiếu nam thiếu nữ bề ngoài xuất chúng kia, bèn lân la hỏi thăm.

Đầu tiên là một công tử phú gia y phục hoa lệ, ôn tồn dụ dỗ nó: “Vị tiểu ca đây, đệ là con cái nhà ai? Vị cô nương đi chung với đệ lúc này là tỷ tỷ của đệ sao?”

Hiên Viên Túc nhướng cặp mày nhỏ, dời mắt nhìn qua người này, nghiêm túc hỏi lại: “Người hỏi thăm chuyện này làm gì?”

Đương nhiên là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Nhưng công tử phú gia lại thấy không nên trả lời một đứa trẻ về vấn đề này, cho nên chỉ cười bí hiểm, tay dò vào ngực tìm tòi, lấy ra một xâu tiền, quơ quơ trước mặt nó: “Nếu đệ ngoan ngoãn nói cho ta biết, thì xâu tiền này sẽ đưa cho đệ mua đồ ăn vặt.”

Tuy Hiên Viên Túc từ nhỏ đã được bảo bọc rất kỹ, nhưng sau nhiều ngày bị hai tên vô lương Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam hun đúc, bây giờ nó tuyệt đối không còn được tính là người lương thiện. Nó nghe vậy thì chân mày hơi giãn ra, cặp mắt đen lúng liếng xoay tròn, thò tay nhận ngay xâu tiền: “Cho ta tiền trước thì ta mới nói.”

Công tử phú gia vừa nghe thế thì mừng hóm, nào keo kiệt một xâu tiền, lập tức đưa qua, rồi giục nó: “Nói mau nói mau!”

Hiên Viên Túc nhận tiền, đếm lạch cạch ra bộ ra dạng, sau đó mới ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ vô tội lên, toét miệng cười với người

này, cất giọng non nớt: “Đó là mẹ ta!”

Một câu nói đã đập tan lòng háo hức dạt dào của công tử phú gia thành mây khói, nụ cười cứng ngắc trên mặt.

Một thiếu nữ khác bên cạnh cũng nảy sinh tơ tình, nghe nó đáp tới đây đã thấy không ổn, nhưng trong lòng vẫn giữ lại chút may mắn và thấp thỏm, vội vã hỏi nó: “Vậy vị công tử bên cạnh mẹ đệ thì sao...”

Hiên Viên Túc quan sát cô ta từ trên xuống dưới, trả lời không chút khách sáo: “Trả thù lao rồi ta mới nói.”

Cô gái kia không làm sao được, đành đếm năm đồng tiền đưa cho nó.

Hiên Viên Túc cũng không bắt bẻ nhiều ít, vẫn nhận lấy như thường, sau đó cười hì hì đáp: “Đó là cha ta!”

Thiếu nữ lập tức hết như công tử phú gia, buồn bã không gì sánh được, trái tim thiếu nữ vỡ tan rơi đầy đất, lại ngoảnh đầu nhìn về phía Mộ Thập Tam phía xa xa, căn môi, lòng thầm đau buồn, thật là hận không gặp người khi chưa lấy vợ!

~ Hết chương 188 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Tiểu Tiểu Đạo Sĩ

Tiểu tiểu đạo sĩ

Edit: Yunchan

Khi thấy Hiên Viên Túc cầm tiền xong, chớp mắt cái đã mất hút trong biển người, công tử phú gia khó khăn lắm mới hoàn hồn lại, lòng giật thót.

Không đúng!

Khoan hãy nói cô gái khiến hấn rung động không vấn kiểu tóc của người đã xuất giá, riêng tuổi tác cũng không phù hợp, thiếu nữ nhà ai trông chỉ mới mười lăm cái xuân xanh mà đã có con trai sáu bảy tuổi đầu?

Nhất định là bị lừa!

Hấn nhất thời nổi giận, đương nhiên thiếu nữ bên cạnh hấn cũng phát hiện mình bị lừa. Nhưng tới khi họ muốn tìm Hiên Viên Túc thì nào còn thấy bóng? Trong khi Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đã đi về hướng này.

Có không biết điều hơn nữa thì họ cũng không dám lỗ mãng bước lên bắt chuyện, chưa kể trước đó họ chỉ lo động tâm, bây giờ mới nhận ra, mặc dù Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam không có cử chỉ gì quá thân mật, nhưng thần thái rõ ràng rất thân thiết. Ai có mắt đều nhìn ra được quan hệ của hai người, bước lên trong tình huống này chỉ tổ làm mình bẽ mặt thêm.

Công tử phú gia và thiếu nữ nhìn nhau, sắc mặt đều khó coi y hệt nhau, sau đó một người đánh mặt dạn dò tên sai vặt thanh y bên cạnh đôi câu, người còn lại thì tự thấy mình thất thố, thẳng thừng hỏi thăm thân phận nam tử xa lạ giữa đường mà chẳng biết liêm sỉ, bèn lật đật cúi thấp đầu bước nhanh đi.

Lúc này Hiên Viên Túc ôm xâu tiền đã chạy tới trước sạp làm hình nhân đường, thấy chủ sạp vẽ ra một con rồng đường rất sống động, nó nín thở, nhìn hết sức chăm chú.

Chủ sạp ngẩng đầu lên, thấy bé trai này chẳng cao hơn cái sạp là bao, nhưng quần áo lại không tầm thường, đôi mắt tỏa sáng, gương mặt hưng phấn hơi ửng hồng, chủ sạp vui vẻ trong lòng, vội mời gọi: “Vị tiểu ca này, mua đường họa sao, muốn loại nào?”

Mấy hôm nay Hiên Viên Túc dạo quanh rất nhiều thành trấn, đến giờ cũng đã biết cách xài tiền, nó bèn căng mặt lên chấp tay sau lưng, nghiêm trang hỏi một câu: “Đường họa này bán thế nào?”

Chủ sạp nhìn bộ dạng ra vẻ từng trải của nó thì càng vui vẻ hơn, cười chỉ: “Hoa điều hồ điệp này nọ thì chỉ một đồng tiền một cái, còn con rồng đường và con phượng đường này thì hai văn tiền một cái.”

Hiên Viên Túc dẫn cơn hưng phấn xuống, đưa tới bốn văn tiền, làm bộ miễn cưỡng nói: “Rồng đường với Phượng đường, mỗi loại một cái.”

Chủ sạp quen tay, thu tiền xong thì lập tức múc đường đúc khuôn, rồi dùng nước đường vẽ lên đá phiến thật thành thạo, chẳng mấy chốc một con rồng đường uy vũ dữ tợn, gương nanh múa vuốt đã ở trong tay Hiên Viên Túc, chờ thêm chốc nữa, một con Phượng đường gương cánh cũng tới tay.

Hiên Viên Túc cầm mỗi tay một con, hăm hở chen vào trong dòng người, dự định cầm đi khoe với Hàn Ngâm. Kết quả khi ngẩng đầu lên, một bé trai xấp xỉ tuổi nó đứng cách đó không xa bỗng lọt vào vào mắt nó. Bé

traí này ăn mặc theo phong cách tiểu đạo sĩ, đang căn môi, nhìn chăm chăm vào sạp đồ chơi bằng đường với cặp mắt ước ao. Trong cặp mắt đó ngập đầy khát vọng cháy bỏng, và sự dấn vật đấu tranh dù biết rõ không có được nhưng vẫn không nỡ bỏ đi. Khiến Hiên Viên Túc trông thấy phải rúng động.

Ánh mắt này, có lẽ với một người như Hàn Ngâm thì đã quá quen, chẳng lấy gì làm lạ lắm. Thế nhưng với một thiên chi kiều tử từ nhỏ đã được cưng chiều, áo cơm không lo như Hiên Viên Túc thì chưa gặp qua bao giờ, chẳng biết sao nó lại mềm lòng, thấy tiểu đạo sĩ này rất đáng thương.

Nó cúi đầu nhìn họa đường trong tay, do dự một chút, rồi bước tới chỗ tiểu đạo sĩ.

Tiểu đạo sĩ đang ra sức nhịn cơn thèm rệu nước miếng, bỗng nhiên thấy mắt hoa lên, một con rồng đường trời tới, dọa cho nó giật bắt lùi lại một bước, sau đó lật đặt ngược mắt lên, thấy một bé trai thanh tú búi tóc nhổng lên trời đang đứng đối diện mình, cười nói: “Cho người cái này nè.”

“Cho ta?” Tiểu đạo sĩ ngăn cả người.

“Ừ!” Hiên Viên tức sợ mình không cầm lòng được đưa luôn con phượng đường, vội thè lưỡi liếm trước một cái, sau đó mới híp mắt, yên tâm nói: “Ta mua hai con, chúng ta mỗi người một con.”

Tiểu đạo sĩ nhìn nó hồi lâu, rồi ngó qua con rồng đường, ánh mắt ước ao rõ mồn một, tay cũng đã giơ lên, rành rành là muốn lấy. Nhưng sau đó chẳng biết nó nghĩ tới điều gì, chân mày bỗng nhiên nhíu lại, căn rặng quay người chui vào đám đông, bỏ chạy.

Đến đây Hiên Viên Túc đã hoàn toàn thộn mặt ra, ngó con rồng đường đưa ra chẳng ai thèm lấy, bắt đầu nổi cáu với thằng nhóc không biết suy nghĩ kia, lèm bèm nói: “Bỏ chạy như thấy quỷ! Nếu không thấy người đáng thương thì người nghĩ ta tình nguyện tặng cho người sao?”

Nó càng nghĩ càng bức, không dần lòng được, hừ một tiếng co giò đuổi theo, định bụng hỏi thẳng nhóc kia một câu, lẽ nào chê nó bẩn? Hay là coi thường nó, bằng không tại sao muốn ăn rành rành ra đó mà lại quay đầu bỏ chạy!

Trong khi Hiên Viên Túc đuổi theo tiểu đạo sĩ, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đã lách mình rẽ vào một con ngõ nhỏ, phía sau họ, một tên sai vật thanh y lén la lén lút bám theo, kết quả mới vòng vào ngõ nhỏ, cơ thể hắn đã nhẹ bẫng, bị người ta xách thẳng lên trời.

Người xách hắn đương nhiên là Mộ Thập Tam, lúc này đang nhìn hắn cười mập mờ, lười biếng hỏi: “Theo bọn ta làm gì?”

Tên sai vật thanh y bị vạch trần hành tung, lòng thầm gào thét, nhưng trên mặt lại cố trấn định, còn kêu lên oan ức: “Không, ta đâu có theo các người, ta... ta chỉ tiện đường đi ngang qua đây....”

Còn chưa nói dứt câu, ngực hắn đã rét run, cứ như bị người ta đổ ụp vào một chậu nước tuyết, làm hắn rung mình mất kiểm soát, cộng thêm ánh mắt như nhìn thấu tới tận cùng của Mộ Thập Tam, lời khai thật bất tri bất giác trôi tuột ra: “Công... công tử nhà ta sai ta bám theo các người, xem nhà các người ở đâu...”

Mộ Thập Tam hơi nhướng mày, linh thức tiếp tục dồn ép tới: “Nghe ngóng chúng ta ở đâu làm gì?!”

Tên sai vật thanh y run bắn: “Công tử nhà... nhà ta nhầm trúng vị cô nương này, muốn biết tên họ của cô ấy...”

Câu này vừa thốt ra, Hàn Ngâm ghệt người, trong mắt Mộ Thập Tam thì lóe lên cơn thịnh nộ, ngay sau đó trong ngõ nhỏ lập tức vang lên tiếng dầm đá bom bóp đầy nguy hiểm. Một lát sau, tên sai vật thanh y vác theo cái mặt trắng hếu, vành mắt sưng bầm lão đảo chạy ra đường cái, cuống cuống bỏ chạy như nhìn thấy quỷ.

Đầu ngõ, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam bước vòng trở ra, một người phì cười, một người nhìn theo bóng lưng của tên sai vặt với vẻ mặt chưa thỏa mãn, dường như đang suy nghĩ xem có nên bám theo sau, bắt tên sai vặt kia gọi công tử Lâm Tử Khanh nhà hắc ra hành hung thêm một trận.

Chẳng qua hắc không có cơ hội, vì ngay lúc đó một tiểu cô nương bề ngoài mệt lả bỗng nhiên đuổi tới trước mặt họ, không nói câu nào mà quỳ sụp xuống đất dập đầu tới tấp, sau mười cái dập đầu vẫn chưa có ý định đứng lên, kéo tới rất nhiều ánh mắt tò mò của người qua đường.

Rốt cuộc vẫn bị đuổi kịp!

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam liếc mắt nhìn nhau, cười bất đắc dĩ.

Mộ Thập Tam nhàn nhạt quét mắt qua cô bé, nhìn thấy túi linh thú bên hông, biết con nhện bích kia đã được cô bé thu vào, bèn cất giọng nói: “Có lời gì đứng lên trước rồi hãy nói.”

Cô bé nghe lời đứng lên, nhưng gần nửa tháng không ngủ không nghỉ đã khiến thể lực của cô bé hao mòn cực độ, bây giờ đuổi kịp khiến lòng dạ nhẹ nhõm, còn quỳ xuống dập đầu mười mấy cái khiến đầu óc choáng váng, trời đất quay quay, chân đứng không vững, sau đó trước mắt tối sầm, hoàn toàn mất đi ý thức.

Hàn Ngâm thấy cảnh này thì giật bản mình, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô bé, hốt hải giục Mộ Thập Tam: “Mau xem thử cô bé bị làm sao đi.”

Mộ Thập Tam đảo linh thức qua, rồi bắt mạch cổ tay của cô bé một lát, hàng mày dài khẽ nhíu lên, sau đó nhét vào miệng cô bé hai viên đan dược, lắc đầu nói: “Có lẽ do quá mệt mỏi nên hôn mê.”

Hàn Ngâm nghe vậy thì tâm trạng có hơi rối rắm, nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn giọt máu của cô bé, rồi nhìn sang những

người qua đường đang đổ dồn về hướng này, bèn thấp giọng cười khố nói: “Chúng ta đi thôi, tìm một chỗ cho con bé nghỉ trước đã.”

Trong khi hai người bế tiểu cô nương đi về hướng khách điểm, thì Hiên Viên Túc đang đứng ở ngõ sau vắng vẻ của một đại trạch nào đó, chặn tiểu đạo sĩ kia lại, chất vấn với giọng bất mãn: “Người chạy làm gì hả, sợ ta độc chết người sao?”

Tiểu đạo sĩ mím chặt môi, vẻ mặt cảnh giác, nhưng ánh mắt lại bán đứng bụng dạ của nó, lâu lâu lại không cầm lòng được hướng về hai con họa đường trong tay Hiên Viên Túc.

Lông mày nhỏ của Hiên Viên Túc càng nhíu chặt hơn, nghiêm túc nói: “Hỏi người thì nói đi, làm gì mà câm như hến thế hả?”

Tiểu đạo sĩ vẫn cứ phớt lờ nó, tả xông hữu đột muốn chạy trốn, đáng tiếc thân thể quá gầy, Hiên Viên Túc chặn kín trước mặt, khiến nó khó moi ra được đường thoát thân.

Bị người ta tránh né, còn lạnh mặt không đếm xỉa, Hiên Viên Túc cảm thấy thật vô vị, không nói không rằng nhét con rồng đường vào trong tay tiểu đạo sĩ, rồi quay lưng bỏ đi: “Chả thú vị gì, không quan tâm tới người nữa, ta đi đây.”

Tiểu đạo sĩ sửng sốt, nhìn theo bóng lưng của nó, rồi ngó xuống con rồng đường trong tay, rõ ràng muốn trả lại, nhưng lòng lại thấy tiếc, bộ dạng phân vân thấy rõ.

Đúng lúc này, ở đầu ngõ bỗng có người lớn giọng quát: “Thời Hoàn! Thời Hoàn, tên tiểu tử thối này chết rấp ở đâu rồi hả? Lăn ra đây mau cho lão phu! Còn trễ thêm một khắc thì phạt người đêm nay nhin đói quỳ tới canh ba!”

Hiên Viên Túc nghe thấy tiếng quát này thì chỉ run khẽ, nhưng mặt tiểu đạo sĩ thì đột nhiên biến sắc, không còn tí chần chừ nào, chạy ào tới bên cạnh Hiên Viên Túc trả con rồng đường lại cho nó, cả giận nói: “Ta không cần bất cứ ai bố thí!”

Nói xong, nó rẽ ra khỏi góc tường, chạy nhanh đi.

Con rồng đường bị đẩy qua đấy lại đã mẻ mất một góc, dính không ít bụi, Hiên Viên Túc cũng không còn lòng dạ để ăn nó nữa, tiện tay vứt xuống đất rồi hậm hực đuổi theo, muốn tìm tiểu đạo sĩ nói cho rõ ràng. Không ngờ chưa chạy được bao xa nó đã thấy tiểu đạo sĩ ngừng lại, ngoan ngoãn đứng bên cạnh một lão đạo.

Lão đạo sĩ mặc bộ đạo bào bằng sa màu thiên thanh, giày vớ tinh tươm, tóc râu bạc phếch, mặt mũi hiền lành, trông đáng đáp rõ là tiên phong đạo cốt. Nhưng vừa ngó thấy tiểu đạo sĩ thì lập tức khịt mũi, mở miệng mắng: “Bảo người đi mua ít chu sa, đến cùng thì người chạy tới chỗ nào trốn việc hả? Đã vậy còn đi lâu không về!”

Tiểu đạo sĩ nom có vẻ rất sợ lão, lí nhí đáp: “Không... không mua được...”

Lão đạo sĩ vô cùng tức giận, vung tay giáng cho nó một cái tát, đánh đến nỗi nó loạng choạng, suýt thì ngã ngửa ra đất.

“Nè!” Hiên Viên Túc xuất thân bất phàm, từ nhỏ đã được gia giáo nghiêm ngặt, nhưng trưởng bối chỉ răn dạy nó bằng lời, chứ cực ít roi vọt, dù có đánh cũng lấy gia pháp ra đánh, chưa bao giờ không nói một lời đã tát cho một bạt tai thế này. Bởi vậy khi thấy lão đạo sĩ này không nói không rằng đã xuống tay, nó nhất thời bàng hoàng, xông lên chất vấn: “Sao lão lại đánh người bừa bãi hả!”

Lão đạo sĩ đứng nghiêng người nên không nhìn thấy nó, bị nó hỏi thì quay mặt qua sừng sờ một thoáng, tới khi nhìn thấy độ tuổi của nó cũng

xấp xỉ tiểu đạo sĩ thì lập tức yên tâm, trong mắt còn lướt qua một nụ cười nhạt độc địa khó thể nhận ra.

~ Hết chương 189 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Mỗi Người Một Tâm Cơ

Mỗi người một tâm cơ

Edit: Yunchan

Hiên Viên Túc vừa xuất hiện, lão đạo sĩ nhìn thoáng qua nó rồi lập tức thu lại bộ dạng dữ tợn mới đó, chấp tay làm ra vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười với nó trông khá là hiền từ.

“Thế nào, vị tiểu ca đây quen biết tiểu đồ của ta ư? Chẳng hay nên xưng hô thế nào.”

Tiểu đồ? Cũng không sai.

Cặp mắt lạnh lợi của Hiên Viên Túc đảo qua lại giữa tiểu đạo sĩ tên Thời Hoàn và lão đạo sĩ này, sau đó ngược mắt lên không, đáp mà hỏi vặn lại: “Đạo trưởng nhìn rất lạ mặt, không phải người của thành Bình Xương bọn ta, chẳng hay tu tại đạo quan nào, phải xưng hô ra sao?”

Tuổi nó còn nhỏ, khi nói chuyện lại nghiêm trang ra vẻ ông cụ non như thế, trông vào khá là buồn cười. Nhưng lão đạo sĩ lại rùng mình, có cảm giác mãnh liệt nó không phải xuất thân từ tiểu môn tiểu hộ, vì những đứa trẻ ở độ tuổi này thường chẳng hiểu gì, chỉ biết ăn uống vui chơi mà thôi, có vài đứa còn ngại người lạ.

Lão đạo sĩ thận trọng, vuốt râu cười nói: “Mắt nhìn của tiểu ca không tầm thường, bản đạo Tê Vân Tử, quả không phải người Bình Xương, mà luôn dẫn theo tiểu đồ vân du bốn phương. Khi đi ngang qua đây thấy Lâm phủ yêu khí ngút trời, nên nhất thời động thiện niệm, muốn tới cửa thông báo đôi câu, nào ngờ Lão gia Lâm phủ lại hết lời khẩn cầu bản đạo trừ y thay họ, bản đạo thấy y thành tâm nên cũng đành đồng ý. Nhưng trên người lại thiếu chu sa, bèn sai tiểu đồ đi mua chút ít, ai dè nó một đi không trở lại, bản đạo sợ làm lỡ việc trừ yêu nên đích thân đi tìm, vừa rồi nhất thời nóng nảy, mắng nó đôi câu, khiến tiểu ca chê cười.”

Khi không lại ân cần, không phải đạo tặc cũng phờn gian manh.

Hiên Viên Túc tự hiểu mình hiểu người, biết mình còn nhỏ tuổi, người lớn bình thường không kiên nhẫn nói chuyện với nó, ví dụ như Mộ Thập Tam, thường xuyên tùy tiện hô quát nó. Còn lúc ở Toàn Cơ phái, các sư huynh sư tỷ tu vi cao thâm không dám đắc tội với nó, là vì tổ phụ nó làm chưởng môn nên họ có phần kiêng dè. Nhưng Tê Vân lão đạo trước mắt này không biết thân phận của nó mà cũng lễ độ với nó như thế, quả thật rất khả nghi!

Huống chi trước đó nó còn tận mắt trông thấy lão đạo Tê Vân này ra tay đánh người, tới đồ đệ mình còn hung ác như thế, vậy mà đối xử với nó lại ôn hòa nhã nhặn, trong đây bảo đảm có chỗ đáng ngờ.

Hiên Viên Túc thầm suy nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ngây thơ vô tội, vỗ tay nhảy cẫng lên: “Bắt yêu sao? Hay quá! Ta vẫn chưa thấy người ta bắt yêu bao giờ, hay là theo các người xem thử.”

“Chuyện này —” Tê Vân lão đạo mừng thầm trong lòng, song nét mặt vẫn ra bộ dăm chiêu, dọ lời: “Không hay lắm đâu, khoan hãy nói ta và người không quen biết, không tiện lỗ mãng dẫn người tới Lâm phủ bắt yêu, chỉ nói tới việc tiểu ca đi ra ngoài người nhà có biết chứ? Đừng để lúc đó người nhà tìm không thấy người sẽ sốt ruột.”

Hiên Viên Túc giữ vững ý định, chấp tay sau hông ra về sõi đời: “Ta quen đệ tử của đạo trưởng thì đâu thể nói là không quen biết đạo trưởng được chứ? Hơn nữa chỉ đi xem một chút, nán lại chẳng mất bao lâu, nếu đạo trưởng có tài thông thiên bắt yêu, ta sẽ về nói với cha ta một tiếng, biết đâu còn có chuyện cần phải nhờ vả đạo trưởng ấy chứ.”

Tê Vân lão đạo nghe kiểu đối đáp trôi chảy của nó, trong lòng càng buồn bực hơn. Thật ra lão là một tay bịp bợm phiêu bạt giang hồ, thi thoảng còn tiện thể làm ít chuyện như lừa bán trẻ con, thấy ngoại hình của Hiên Viên Túc xuất sắc, ở đây lại hết sức vắng vẻ, cho nên muốn bắt cóc nó. Nhưng trước khi lừa gạt, lão cũng cần dò hỏi trước, sợ bất cẩn trêu phải nhân vật đáng gờm nào đó, ăn trộm gà không thành lại mất luôn năm gạo, cho nên mới mất thời gian hỏi quanh co.

Ai dè Hiên Viên Túc quá tinh ranh, nói chuyện với lão cả buổi trời mà nó chẳng để lộ một chút đầu mối nào để lão mò ra lai lịch, còn ồm ờ cho thấy thân phận của mình rất bất phàm, khiến lão đau đầu, lần nữa không biết có nên xuống tay lừa người hay không.

Chẳng qua bắt cóc trẻ con rất mạo hiểm, dầu sao cũng chỉ là nghề tay trái của Tê Vân lão đạo, còn nghề chính của lão là lừa tiền. Bởi vậy sau một hồi trầm ngâm, lão bèn hạ quyết tâm, trước hết cứ giở ra chút mách lới để lừa tiểu tử này đã, biết đâu tiểu tử này về nhà kể lại, sau đó sẽ có người đến mời lão bắt yêu thật thì sao, lúc đó lão gây dựng được chút tiếng tăm ở thành Bình Xương rồi, như vậy cũng chẳng cần phải mạo hiểm gì nữa, chỉ cần ngồi yên đã có người tự đưa tiền tới cửa, nhất cử lưỡng tiện.

“Được! Được rồi!” Tê Vân lão đạo cười phá lên: “Nếu tiểu ca hiếu kì muốn đi mở rộng tầm mắt, thì bản đạo cũng không thể tuyệt tình, dẫn người đi xem thử cũng chẳng hề gì. Có điều bắt yêu là chuyện nguy hiểm, khi tới Lâm phủ, tiểu ca nên nghe lời bản đạo hướng dẫn, không được nói năng và làm việc tự tiện.”

Hiên Viên Túc đảo mắt, cười hì hì nói: “Tất nhiên rồi.”

Nó mới vào hồng trần, tuổi cũng đương độ nhiệt huyết bốc đồng, đã nhìn ra Tê Vân lão đạo này có lai lịch khả nghi, còn đối xử với đồ đệ tàn tệ, thì làm sao cầm lòng được. Nó muốn thăm dò xem rốt cuộc đối phương có phải người tốt hay không, nếu không thì phải giúp tiểu đạo sĩ Thời Hoàn một tay, thoát khỏi bế khổ. Song, đây thật ra cũng chẳng phải nguyên nhân thiết yếu, mà nguyên nhân chính ở đây là nó thích gây rối, gặp phải chuyện thú vị cỡ này, đâu dễ gì buông tha cho được?

Về phần nguy hiểm, nó cơ bản không để trong lòng, bởi vì một lát nữa Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam không thấy nó quay lại, tự nhiên sẽ đi tìm nó. Huống hồ dù hiện tại trên người nó không có linh khí, nhưng vẫn có năng lực tự vệ. Khoan kể tới đồng pháp khí hộ thân chẳng cần linh khí cũng dùng được mà tổ phụ cho nó, chỉ tính riêng xấp phù quý và tờ binh phù hộ thân mà nó ăn vạ Hàn Ngâm mới có, bấy nhiêu đã đủ để nó ứng phó với nguy hiểm rồi.

Lúc này hai con hồ ly một già một trẻ đều có toan tính trong lòng, nhìn đối phương mỉm cười đầy ngụ ý. Nào ngờ đúng lúc này tiểu đạo sĩ Thời Hoàn không do dự nữa, chẳng biết xuất phát từ nguyên nhân gì lại lớn tiếng nói chen vào: “Sư phụ, người đừng nghe nó nói bậy, con hoàn toàn không biết nó, nếu không có nó cản đường thì con đã mua được chu sa từ lâu rồi!”

Hiên Viên Túc buồn bực, thẳng tay vạch trần người ta thế này, tiểu đạo sĩ đúng là không biết phân biệt phải trái.

Tê Vân lão đạo nghe thấy câu này thì trong lòng càng ngờ vực hơn, vì lúc lão sai Thời Hoàn đi mua chu sa hoàn toàn không đưa tiền, bảo là mua, thật ra chính là bắt nó đi trộm. Nếu việc này bị Hiên Viên Túc nhìn thấy, thì chẳng phải nó đã biết lão không phải người tốt sao? Trong tình huống này còn muốn đi theo lão là vì cớ gì?

Cũng may câu sau đó của Hiên Viên Túc đã bác bỏ nghi ngờ của lão.

Hiên Viên Túc phản bác: “Ta cản người đi mua chu sa hồi nào, rõ ràng là ta thấy người ở trước sạp đồ chơi bằng đường, người đừng nói với ta chỗ đó có bán chu sa!”

Tê Vân lão đạo lập tức vỡ lẽ. Thì ra đồ đệ mình đang ngăm chọc gây bánh xe, muốn mượn cơ đuổi Hiên Viên Túc đi, để nó không gặp phải rủi ro đây mà! Thế là, nụ cười hòa ái hiền từ của lão trở nên lạnh lẽo, hơi chếch người đi, hung hăng liếc Thời Hoàn còn muốn mở miệng nói tiếp.

Sắc mặt Thời Hoàn thoát cái trắng bệch, cúi đầu mím môi không nói nữa, lòng thầm nổi cáu với Hiên Viên Túc, cảm giác mình quả nhiên không nhìn lầm, trẻ con nhà ai lại ngu đần như thế, chẳng có chút ý thức nguy hiểm nào. Rành rành lão lỗ mũi trâu này không phải người tốt, còn cố sống cố chết bám lấy, sau này có bị lừa bán đi cũng đáng đời!

Hai đứa trẻ, một đứa nghĩ đối phương chẳng biết suy nghĩ tới hết thuốc chữa, một đứa nghĩ đối phương là đồ ngu đần từ đầu tới đuôi. Chẳng có đứa nào vừa mắt đứa nào, vì vậy đều hất mặt đi sinh buồn bực. Trong khi Tê Vân lão đạo thì rất phấn khởi, chẳng qua có Hiên Viên Túc bên cạnh, lão không tiện bảo đồ đệ đi chôm chia, thế nên chu sa lão vẫn phải bỏ tiền mua, làm lão đau lòng rất lâu.

Hiện tại họ đang đứng ở ngõ sau của Lâm phủ, vòng ra ngoài chính là đường lớn, mua đồ cũng tiện lợi, không mất nhiều thời gian. Tê Vân lão đạo mua xong chu sa làm đạo cụ lừa đảo, chế thêm vài lá bùa kịch cớm cầu thả, sau đó dắt hai bé trai về Lâm phủ.

Xuất hiện thêm một đứa trẻ lạ mặt, tên sai vặt trông cửa Lâm phủ dĩ nhiên phải hỏi thăm câu. Tê Vân lão đạo bèn nói dối rằng Hiên Viên Túc là một đồ đệ khác của lão, nhưng đồ đệ này không mặc đạo bào, trông cũng

không giống tiểu đạo sĩ. Tên sai vật cũng hơi ngờ vực, nói phải vào thông báo một tiếng trước.

Đúng lúc này bên ngoài Lâm phủ có hai người đi tới, một người ăn mặc như quý công tử, vừa đi vừa quở mắng tên sai vật mặt mũi sưng bầm. Hai người lê bước tới trước cửa phủ, tên sai vật trông cửa vội vã bỏ lại Tê Vân lão đạo, cung kính khom lưng nghênh đón: “Công tử đã về, lão gia truyền ngài tới gặp lão gia ngay lập tức.”

“Biết rồi.” Lâm công tử bực bội lên tiếng, đảo mắt nhìn thấy Hiên Viên Túc thì chột hớn hở ra mặt, kéo lấy nó hỏi dồn: “Sao đệ lại ở đây!”

Đây không phải là công tử phú gia mới cho nó một xâu tiền để hỏi thăm thân phận của Hàn Ngâm à? Sao cứ phải đụng trúng ở chỗ này chứ! Hiên Viên Túc thầm hậm hực trong lòng, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, làm bộ ngây thơ nói: “Lâm công tử, thật tình cờ!”

Lâm Tử Khanh không đếm xỉa tới thứ khác, chỉ vui mừng hỏi nó: “Vừa rồi đệ...”

Mới nói được nửa chừng hẳn đã bị Hiên Viên Túc kéo qua bên, hai người rù rì nói với nhau gì đó, Tê Vân lão đạo không nghe được, nhưng nhìn vẻ mặt hưng phấn của công tử Lâm gia thì lão lại thầm lấy làm may mắn, may mà lúc này không hạ thủ với đứa trẻ này. Vì Lâm gia chính là phú hộ đứng hàng nhất nhì trong thành Bình Xương, qua lại với toàn quan lại hiển đạt, đứa trẻ này quen biết công tử Lâm gia, ngấm lại xuất thân chắc hẳn cũng thuộc hàng phú quý. Nếu lão ra tay bắt cóc thật, nói không chừng còn chưa ra khỏi thành đã bị gô cổ.

Thời Hoàn cũng thầm lăm lăm trong lòng, nó luôn coi thường những kẻ có tiền, đã có định kiến sẵn song trong lòng, bây giờ ngó Hiên Viên Túc càng thấy ngứa mắt thêm.

Nhưng bất kể họ nghĩ thế nào, nếu Hiên Viên Túc quen biết Lâm Tử Khanh, vả lại tuổi còn nhỏ khiến người ta không sinh ra tâm cảnh giác, như vậy nó muốn vào Lâm phủ rất đơn giản. Đã thế Hiên Viên Túc còn nói dối thân phận của Hàn Ngâm, úp mở thừa nhận Hàn Ngâm là tỷ tỷ của nó, thành ra Lâm Tử Khanh càng nhiệt tình với nó hơn, thậm chí còn đích thân mang nó vào phủ, đi một đoạn đường, mãi tới khi nghe nói nó tới bắt yêu với Tê Vân lão đạo thì mới sững sốt.

“Trong phủ chúng ta có yêu sao?” Lâm Tử Khanh vô cùng kinh ngạc, nhìn sang Hiên Viên Túc, dáng vẻ hết sức hồ nghi: “Đệ là đồ đệ của lão lỗ mũi trâu này à?”

“Khụ khụ!” Rốt cuộc Tê Vân lão đạo cũng đợi được cơ hội chen lời, dù trong lòng cáu giận Lâm Tử Khanh gọi mình là lão lỗ mũi trâu, nhưng ngoài mặt vẫn cười như gió xuân ấm áp: “Nó là đồ đệ bản đạo mới thu, còn chuyện quý phủ có yêu quái hay không, Lâm công tử nên đi tìm Lâm lão gia hỏi một tiếng thì hơn.”

“Vậy các người chờ ở phòng chính một lát, để ta đi hỏi xem sao.”

Lâm Tử Khanh nửa tin nửa ngờ, bỏ lại một câu xong thì chạy đi gặp lão gia Lâm phủ.

Hiên Viên Túc thoát khỏi cảnh thăm hỏi ân cần của Lâm Tử Khanh, cuối cùng cũng thở phào một hơi, len lén liếc qua Thời Hoàn, dịch hai bước sang bên cạnh nó, định tìm cơ hội lén hỏi nó dăm câu.

~ Hết chương 190 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Bắt Yêu

Bắt yêu

Edit: Yunchan

Lâm gia mấy đời độc đinh, không sinh ra nhiều chuyện tranh quyền đoạt sản, thế nên lão gia Lâm phủ Lâm Uyên thuở thiếu thời tiếp quản việc buôn bán trong nhà một cách nhàn tản, trong ba mươi năm không tính là bình yên, nhưng cũng chỉ trải qua chút trắc trở nhỏ nhoi, không gặp sóng to gió lớn gì, dần dà ông ta trở nên hủ hê mãn nguyện, cảm giác cả đời này mình có thể hưởng trọn vinh hoa, ôm mỹ sắc bình yên qua ngày.

Nào ngờ trời không chiều lòng người, hai năm trước ông ta bỗng nhiên trở bệnh liệt giường, mời mấy vị danh y xem bệnh, uống chẳng ít thuốc thang, nhưng chẳng thấy khởi sắc. Thế nên khi Tê Vân lão đạo tìm tới cửa vào sáng sớm, nói trong phủ yêu khí ngút trời, ông ta bèn nửa tin nửa ngờ mời vào phủ.

Kết quả chẳng cần hỏi, Tê Vân lão đạo vừa khua môi múa mép khen bản thân lên tận trời, thế gian hiếm có, vừa nói bệnh tình của Lâm Uyên đã nặng nay càng thêm nặng, còn bảo rằng nếu yêu vật chưa diệt trừ, không ngoài một năm ông ta sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Tuy trong lòng không tin tưởng lắm, nhưng lời này vẫn khiến Lâm Uyên biến sắc. Nếu như bỏ mặc, có khi sẽ thành tâm bệnh, đi đời nhà ma thật cũng không chừng. Cuối cùng Tê Vân lão đạo vừa thấy thời cơ chín

mùi, bèn trưng ra dáng vẻ cao thâm như đã định liệu trước, ám chỉ nếu như diệt trừ yêu vật trong phủ, dù không thể đảm bảo chứng bệnh của Lâm Uyên khỏi hẳn, cũng có thể kéo dài tính mệnh chừng mười năm.

Đối với Lâm Uyên mà nói, chuyện liên quan tới tính mạng đương nhiên thà tin còn hơn không. Vả lại chỉ mời lão đạo bắt yêu mà thôi, tiền tài tổn hao còn chưa bằng số tiền mua xiêm y son phấn cho thê thiếp ông ta một tháng, nghĩ rồi ông ta bèn gọi người bê ra một mâm bạc vụn, cầu Tê Vân lão đạo bắt yêu.

Tê Vân lão đạo giả vờ giả vệt hồi lâu mới miễn cưỡng nhận bạc, đương nhiên vẫn cố che giấu bản tính tham lam của bản thân, thối phồng mình nhân ái lương thiện đủ điều. Nói đến mức Lâm Uyên đang mắc bệnh hết chịu nổi, đành phải nói mình tiếp đón không chu đáo, mời lão đạo tự tiện lui ra sau nghỉ tạm.

Lúc này Lâm Tử Khanh vừa hồi phủ, Lâm Uyên lập tức kêu hản tới kể lại chuyện này, mặc dù Lâm Tử Khanh không tin trong phủ có yêu vật quấy phá, nhưng không thể đánh đuổi Tê Vân lão đạo ra khỏi cửa. Thứ nhất chuyện liên quan tới hiếu đạo, ngộ nhờ về sau cha hản xảy ra chuyện không hay thật, thì hản làm sao gánh nổi trách nhiệm này. Thứ hai Hiên Viên Túc nói mình là đồ nhi của lão đạo kia, không biết là thật hay giả. Nói tóm lại hản không muốn đắc tội, quyết định dùng tiền tiêu tai, thay Lâm Uyên đón tiếp Tê Vân lão đạo, trông chừng lão trừ yêu.

Tê Vân lão đạo sai người chuẩn bị bàn hương án, dùng chu sa pha với máu chó mực vẽ mấy tờ đạo phù tới quý còn không nhận ra, lấy một cái tên đầy oai phong là “Trấn yêu phù”, sau đó nghiêng nghiêng ngã ngã bước theo nhịp điệu mà lão gọi là Canh bộ, cầm thanh kiếm gỗ đào mốc meo múa may tán loạn khắp cả phủ.

Vừa đảo vòng vòng, trong miệng lão vừa lải nhải thứ gì đó, nét mặt khi thì dè dặt, khi thì uy mãnh, lâu lâu còn hét to một tiếng “Yêu nghiệt

đừng hòng thoát!”, sau đó gấp gáp chạy theo không khí, rồi lại đột nhiên dừng lại, dùng thanh kiếm gỗ đào đâm chém gọt bổ chẳng ra quy tắc gì. Chẳng những Lâm Tử Khanh nhìn tới trợn trừng mắt, mà tới Hiên Viên Túc cũng phải há hốc mồm, câm nín chẳng nói được gì.

Ê mặt! Ê mặt muốn chết!

Hiên Viên Túc thấy rầu chẳng biết để đâu cho hết, nó vốn chẳng trông cậy lão đạo Tê Vân này có tài cán bắt yêu gì đó, nhưng đã đi lừa bịp, thì ít nhất cũng phải biết vài câu đạo quyết, học một bộ kiếm pháp quen, luyện thêm hai ba chiêu bí thuật, đánh ra một kiếm không cần tới nước thanh thế dọa người, nhưng chí ít khiến bùa bốc cháy, che mắt người ta chút xíu cũng phải biết chứ! Nào ngờ tới bản lĩnh thô thiển bề ngoài mà lão đạo sĩ cũng chả có, khả năng diễn xuất lố quá sức chịu đựng, khoa trương tới mức người ta liếc qua đã biết là bịp bợm. Về phần linh khí pháp lực, vậy thì khỏi phải bàn nữa, chẳng có lấy một tý gì, làm hại đệ tử tiên môn chính tông như nó phải bẽ mặt theo.

Nó thộn mặt ra cả buổi trời, hai mắt đảo qua, vừa hay đụng trúng ánh mắt của Lâm Tử Khanh.

Đương nhiên Lâm Tử Khanh không có kiến thức cao thâm và ánh mắt sắc bén như nó, nhưng hiên nhiên cũng không bị cách thức bắt yêu gần như gàn dở của Tê Vân lão đạo lừa gạt. Có điều xuất phát từ nhiều thứ lo ngại nên hẳn chưa tiện chất vấn, không thể làm gì hơn là cười gượng với Hiên Viên Túc: “Bản lĩnh bắt yêu của Tê Vân đạo trưởng, thật đúng là kinh thế hãi tục...”

“Không sai không sai.” Hiên Viên Túc lập tức gật đầu nghiêm trang: “Bản lĩnh của sư phụ ta, tuyệt đối là xuất thần nhập hóa.”

Đương nhiên sư phụ này không phải là sư phụ đó, ở đây chẳng ai biết nó đang khen Hàn Ngâm chứ không phải Tê Vân lão đạo, bởi vậy lúc Thời

Hoàn nghe thấy thì hừ khê một tiếng, cái mặt nhỏ quay ngoắc đi, rửa thầm trong lòng: Đần!

Lâm Tử Khanh định nói gì đó, khước mắt thối qua thấy Tê Vân lão đạo đang chạy tới thùy hoa môn thì sắc mặt đột nhiên đại biến, cuống quýt chạy tới ngăn lại, vì bước qua thùy hoa môn này chính là chỗ ở của nữ quyến, đâu thể nào mặc cho một đạo sĩ xa lạ xông bừa vào.

Trước đó Hiên Viên Túc đã muốn tìm cơ hội bắt chuyện với Thời Hoàn, nhưng Tê Vân lão đạo luôn đề phòng nó, nên nó không dám làm bừa. Lúc này là cơ hội hiếm có dễ gì để lỡ, nó hấp tấp thấp giọng hỏi: “Thời Hòa, lão đầu hồng bét đó là sư phụ của người thật à?”

Thời Hoàn sừng sốt, quay mặt qua ngó nó, không đáp.

Hiên Viên Túc nói tiếp: “Ta thấy lão chả giống người tốt chút nào, còn đánh chửi người bừa bãi nữa, ta qua đây nói với người, nếu người có nỗi khổ gì thì cứ việc nói cho ta biết, biết đâu ta có thể giúp người.”

Suy cho cùng Thời Hoàn vẫn là một đứa trẻ, dù trải qua khá nhiều chuyện nhưng tâm cơ cũng không quá thâm trầm. Khi nghe Hiên Viên Túc nói câu này, nổi khiếp sợ và do dự đều lộ hết lên nét mặt, nhưng nó thấy tuổi của Hiên Viên Túc chẳng hơn nó là mấy, cuối cùng vẫn vòng mắt đi, bĩu môi nói: “Người thôi lo chuyện bao đồng đi.”

Hiên Viên Túc bực bội: “Đầu người bị gì thế hả, lần nào cũng không biết tốt xấu.”

“Người mới là đồ ngu xuẩn không biết suy nghĩ!” Thời Hoàn cũng cáu, dẫn giọng quát: “Người tưởng mình là đại hiệp gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ đó hả, thân mình khó bảo toàn mà còn muốn quản chuyện của ta! Ta khuyên người nhân lúc lão ta còn có chút kiêng nể người, chớp thời cơ mà chạy cho nhanh đi, nấn ná thêm chút nữa, có khóc tới chết cũng không có chỗ hối hận đâu.”

Nói rồi nó bỏ Hiên Viên Túc lại, chạy nhanh tới bên cạnh Tê Vân lão đạo, đứng ở đó sụp mắt phục tùng trông hết sức ngoan ngoãn.

Hiên Viên Túc đứng ngốc ra một hồi, ngẫm ra khá nhiều thứ từ lời Thời Hoàn nói, lập tức ngược mặt lên cười hề hề, cũng co chân chạy theo.

Lúc này không biết Tê Vân lão đạo nói gì mà Lâm Tử Khanh lại đen mặt đồng ý để họ tiến vào trong trạch. Chẳng qua trước đó hắn đã gọi một tiểu nha hoàn đi vào thông báo trước, để nữ quyến bên trong lánh đi. Thế là sau một hồi chờ đợi, Tê Vân lão đạo tiếp tục múa thanh kiếm gỗ đào của lão, vọt vào trong.

Thời Hoàn thấy Hiên Viên Túc vẫn chưa chịu đi, cặp mày nhỏ chột nhú chặt, nhưng nó đã cảnh báo rồi, giờ chẳng biết làm gì hơn, đành phải cầm đạo phù, tiếp tục đi theo Tê Vân lão đạo, chạy thẳng tới trước một bụi hoa thược dược lớn.

Tê Vân lão đạo siết thanh kiếm gỗ đào, nhìn quanh nhìn quất cây thược dược này, bỗng nhiên gằn giọng, thần bí nói: “Đã tìm được bản thể của yêu vật!”

“Đạo trưởng nói những cây thược dược này là yêu vật?” Thần sắc Lâm Tử Khanh trở nên quái dị.

Tê Vân lão đạo vẫn nghiêm trang: “Nói cho chính xác, là một trong những cây thược dược này đã tu thành hoa yêu.”

Khóe miệng Lâm Tử Khanh co giật, những cây thược dược này là cha hắn mua cây non về đích thân nuôi trồng, là thứ cha hắn cực kỳ yêu thích, hơn nữa mới trồng cùng lắm là năm sáu năm, thời gian ngắn như vậy, làm sao có gốc cây nào tu thành hoa yêu?

Đáng tiếc, câu này chưa có cơ hội thốt ra, Tê Vân lão đạo đã trầm giọng quát: “Các người hãy lui ra xa một chút, coi chừng bị hoa yêu này

làm thương tổn.”

Sau đó lão tung người nhảy lên, vọt vào trong bụi thược dược giẫm đạp lung tung, chém chặt tán loạn.

Lâm Tử Khanh chứng kiến tận mắt mà choáng váng, đau lòng tới mức lục phủ ngũ tạng đều rỉ máu.

Hiên Viên Túc đỡ trán than thở, không đành lòng được bèn thấp giọng hỏi Thời Hoàn một câu: “Trước đây lão này thường bắt yêu giúp người ta sao?”

Thời Hoàn chần chừ một lúc, khẽ mấp máy môi, lầm bầm như tiếng muỗi: “Lão mới mua đạo bào hành nghề, lúc trước là đại thần trừ tà cho người ta.”

Hiên Viên Túc đực mặt ra, không thể làm gì hơn là cười khan hai tiếng: “Ha, ha ha.”

Tiếng cười còn chưa lắng, Tê Vân lão đạo chợt kêu “Ồi” một tiếng, thân thể lùi lại liên tục, trong khi bụi thược dược trước mặt lão như đang sống lại, cành bay lá múa, quất chan chát vào hai chân lão.

“Cây thược dược này thật sự thành yêu!” Lâm Tử Khanh kinh hãi gần chết.

Thời Hoàn cũng mở to hai mắt, kinh sợ ra mặt.

Chỉ có Hiên Viên Túc là hơi sững sờ, vội đảo mắt nhìn chung quanh, nhưng trong chốc lát không nhìn ra có gì bất ổn.

Lúc này Tê Vân lão đạo đã ù té chạy khỏi bụi thược dược, búi tóc đạo lệch sang bên, kiếm gỗ đào cũng chẳng biết chạy đi đâu mất, thậm chí cả giày cũng bị rút mất một chiếc, trông thảm hại hết sức.

“Đạo... đạo trưởng...” Lâm Tử Khanh thấy thật sự bắt ra yêu vật, ba hồn bảy vía đã bay đi phân nửa, căn bản không kịp suy xét gì, lập tức vớ lấy cọng rơm cứu mạng, kéo thật chặt lấy ống tay áo của Tê Vân lão đạo: “Không phải còn trấn yêu phù sao? Mau... mau lấy ra trấn áp yêu vật này đi!”

Trấn yêu phù cái gì? Ruồi còn không trấn nổi một con nữa là yêu!

Tê Vân lão đạo biết rõ thân phận của mình nhất, kết cục khi lão vẽ ra trấn yêu phù trấn yêu chỉ có một, đó chính là bị yêu đập nát, bởi vậy lão chẳng đếm xỉa gì nữa, chỉ lo kéo ống tay áo về: “Buông tay... người buông tay ra cho ta...”

Lâm Tử Khanh lạnh lòng, nhưng vẫn nhen nhóm một tia hy vọng cuối cùng, đau khổ cầu xin: “Đạo trưởng, ngài gọi yêu ra, ngài không thể buông tay mặc kệ được...”

Tê Vân lão đạo thấy giấy mãi không ra, cuống tới độ bất chấp hết, há mồm mắng xối xả: “Người ngu hã! Nếu ta biết bắt yêu thì đã xử đồ ngu nhà người trước rồi! Buông ra! Nhanh lên, nếu không buông ra, lát nữa chúng ta chả ai chạy thoát!”

Lúc này trong bụi thược dược văng tới tiếng cười nũng nịu khiến người nghe tan chảy: “Chạy không thoát đâu, chớ phí sức làm gì, ở lại với nô gia đi mà.”

Thời Hoàn chớp chớp mắt, ngã vật ra sau, trực tiếp ngất xỉu.

Lâm Tử Khanh dựng hết tóc gáy, hàm răng đã run lên “Cạch cạch” mất kiểm soát, nhưng hãn không dám quay đầu lại nhìn, đứng cứng còng hóa đá ngay tại chỗ.

Tê Vân lão đạo chẳng tốt hơn họ là bao, hai chân như đổ chì, nặng tới nỗi nhích lên không được, khó khăn lắm mới dợm được một bước thì lại

như đụng vào một bức tường vô hình, va vào làm lão phải đổ lùi ba bốn bước, sợ tới nỗi quỳ phịch xuống đất, dập đầu lia lại: “Yêu... à không, thần tiên tử tử, tha mạng! Tha mạng!”

Thần tiên tử tử!

Dưới tình huống quái dị thế này, chỉ có mỗi Hiên Viên Túc là còn bình tĩnh như không, hơn nữa khi nghe Tê Vân lão đạo dập đầu xin tha, nó còn không nín được bật cười “Khanh khách”.

Bị một lão đạo sĩ sắp xuống lỗ xưng là tử tử, hình như không phải là chuyện đáng ăn mừng lắm đâu.

~ Hết chương 191 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Đầu Sai Sư Môn

Đầu sai sư môn

Edit: Yunchan

Quả nhiên, chiêu vượt môn ngựa của Tê Vân lão đạo hình như đã vô trúng móng ngựa của yêu nữ, một cơn gió lạnh xoáy đất ập tới, thổi cho lão đạo đang đưa lưng về bụi thược dược nguyên một miệng bùn, giọng kiêu mị lập tức chuyển sang cáu giận.

“Lão lỗ mũi trâu không có mắt, ai là tỷ tỷ của lão!”

Tê Vân lão đạo là người lồi đời, nhưng bây giờ cũng bị hù cho hồ đồ, giá nào cũng không ngờ được yêu vật này lại có kiêng kỵ như nữ tử loài người, hơn nữa tiềm thức của lão cho rằng yêu loại đều có tuổi thọ rất dài, thuộc về hàng bất lão bất tử, đương nhiên tuổi tác cũng cao hơn lão rất nhiều, vì thế không nghe ra ý bức tức trong lời lẽ của thược dược yêu, còn tưởng yêu vật này chê lão chưa đủ cung kính, vội vã dập đầu bất chấp đau đớn: “Sai rồi, bần đạo sai rồi! Thần tiên nãi nãi, thần tiên tổ tông, ngài đại nhân đại lượng, bỏ qua cho bần đạo lần này đi!”

“Đáng giận, còn dám nói vậy!” Thược dược yêu nổi cáu triệt để, một trận gió lạnh quét qua đất, hất cả người Tê Vân lão đạo lên cách mặt đất chừng nửa trượng, sau đó mới ném ục xuống đất.

“Á ——” Tê Vân lão đạo bị ném tới nỗi mặt mũi chân tay dính bẹp xuống đất, sau cơn đau đớn quằn quại bèn đưa tay sờ thử, phát hiện miệng ứa máu, răng cửa bị đập gãy hai cái.

Thước được yêu vẫn còn cẩu: “Thật muốn thẳng tay ném chết người luôn!”

Lâm Tử Khanh ở bên nghe ra chút đầu mối, run lập cập xin tha: “Thần tiên muội muội...”

Lời vừa ra khỏi miệng, trên đầu chợt vọng xuống tiếng cười khì, theo đó là một giọng trong trẻo êm ái: “Niệm Tuyệt, đủ rồi, không được tùy tiện đả thương người.”

Thước được yêu trở nên ngoan ngoãn bất ngờ, cười nũng nịu nói: “Vậy thì hời cho họ quá đi.”

Tiếng cười vừa lắng xuống, chỉ thấy một tia sáng xanh ma mị bay ra khỏi bụi thước được, chui thẳng vào táng cây nhãn thơm ngát ngay bên cạnh.

Lúc này Lâm Tử Khanh sợ thì sợ, nhưng vẫn không cầm lòng được ngẩng đầu lên nhìn, không nhìn thấy người, chỉ thấy trong cây nhãn rậm lá thấp thoáng một góc áo màu đỏ thẫm, tim hấn bỗng giật thót theo.

“Sư phụ sư phụ!” Hiên Viên Túc bên cạnh vui mừng ra mặt, kêu lên vui sướng: “Ta biết ngay là người tới mà!”

Trả lời nó là một thiếu niên tuấn tú bước ra từ phía sau cây nhãn, không ai khác ngoài Mộ Thập Tam, hần hừ khê nói: “Người vui lắm sao?”

Nét mặt Hiên Viên Túc lập tức chuyển sang đau khổ, cúi đầu ngoan ngoãn nói: “Sư công.”

“Có gọi như vậy cũng vô dụng thôi.” Trong mắt Mộ Thập Tam hiện lên ý cười đạt thành tâm nguyện: “Phạt người diện bích một năm.”

Hiên Viên Túc ngơ ngác, oan ức nói: “Tại sao lại phạt ta, ta đâu làm sai chuyện gì.”

“Không sai sao?” Mộ Thập Tam nhếch mép: “Người bá minh sư khác, học lừa lọc bịp bợm, còn nói không sai ư?”

Hiên Viên Túc còn muốn biện minh: “Sư công oan uổng quá! Ta chỉ muốn...”

Mộ Thập Tam chẳng thèm nghe: “Phạt người diện bích hai năm.”

Hiên Viên Túc chưa từ bỏ ý định, quay đầu tìm viện binh: “Sư phụ ơi!”

Mộ Thập Tam chỉ mong sao nó tiếp tục phản kháng, cười cười nói: “Ba năm.”

Đến đây Hiên Viên Túc có ngu cỡ nào cũng biết Mộ Thập Tam cố tình tra cứu, vả lại còn bất chấp lý lẽ, nó chẳng còn cách nào hơn là đưa tay bịt kín miệng, không dám ho he thêm tiếng nào.

Trên cây nhãn vắng tới tiếng cười khê: “Chàng đừng có bắt nạt trẻ con.”

Ánh mắt Mộ Thập Tam lóe lên, nhìn chăm chăm Hiên Viên Túc, hỏi ngược lại: “Ta bắt nạt người sao?”

Giọng hân rất ôn hòa, nhưng nghe kiểu nào cũng thấy bất thiện, Hiên Viên Túc đành phải lắc đầu ảm ức: “Không có.”

Lúc này Mộ Thập Tam mới đưa tay sờ đầu nó, hài lòng nói: “Nàng xem, nó nói ta không bắt nạt nó.”

Quá chai mặt!

Hiên Viên Túc vừa oán thầm, vừa lén lút ngó lên cây nhãn, chờ Hàn Ngâm đòi lại công bằng cho mình, không nữa thì miễn tội diện bích cho nó cũng đủ rồi.

Không ngờ vị sư phụ này của nó cũng chẳng phải người tốt gì cho cam, nghe vậy chỉ cười hì hì: “Thế à, thế thì ta đây mặc kệ.”

Giờ phút này, Hiên Viên Túc chỉ biết hít vào một hơi lạnh, sâu sắc hiểu được thế nào gọi là cùng một giuộc, thế nào gọi là kết bè kéo cánh, thế nào gọi là thông đồng làm bậy. Lần đầu tiên nó sáng suốt nhận ra hình như mình đã bái lầm sư môn, tương lai đã định trước là tận cùng gian khổ.

Trong lúc họ trò chuyện, trừ Thời Hoàn đã bị dọa cho bất tỉnh ra, Tê Vân lão đạo và Lâm Tử Khanh đều thay đổi nét mặt xoành xoạch, hết sức đặc sắc, thế nhưng tâm trạng cả hai lại không giống nhau, một người đơn giản chỉ có sợ hãi mà thôi, người còn lại thì phức tạp hơn nhiều, từ kinh hãi đến mất mát rồi đến bàng hoàng và sợ hãi, quả thật là thay đổi trong nháy mắt.

Mộ Thập Tam bắt nạt Hiên Viên Túc xong tâm trạng rất thoải mái, đảo mắt liếc qua hai người, nhìn thẳng vào Lâm Tử Khanh như cười như không: “Người chính là công tử Lâm gia cho người theo dõi bọn ta?”

Tim Lâm Tử Khanh giật lên đánh thót, mồ hôi lạnh tuôn rơi như mưa: “Thần tiên chớ trách, thần tiên chớ trách... tiểu... tiểu nhân tuyệt đối không có ý mạo phạm...”

Mộ Thập Tam khẽ nhướng hàng mi dài, nhìn xoáy vào hắn một lát không nói gì.

Lâm Tử Khanh thấp thỏm, hơi hé mắt nhìn lên, đối diện với ánh mắt sắc lẹm của Mộ Thập Tam, nhất thời có một loại khiếp đảm như bị nhìn

thấu từ trong ra ngoài, vả lại ánh mắt này như mang theo áp lực, hết sức nặng nề, dồn ép tới nỗi mồ hôi lạnh của hắn ứa ra ào ạt, chẳng mấy đã ướt đầm toàn thân, thế mà cổ họng lại khô khốc, tới cầu xin tha thứ cũng không phát ra được một tiếng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, ngay khi hắn sắp nổ tung trong sức ép tâm lý to lớn này, Mộ Thập Tam mới cười nhạt nói: “Lúc này tâm trạng của ta không tệ, tạm tha cho người, không chấp nhặt với người.”

Đến lúc này Lâm Tử Khanh mới như được đại xá, trên gương mặt xám như tro tàn hiện ra chút sinh khí, vừa chùi mồ hôi, vừa nói tạ ơn luôn miệng. Tất nhiên trong lòng hắn vẫn phảng phất sắc đỏ xua mãi không đi, nhưng sau khi biết được giới hạn của thiếu niên trước mắt này, bây giờ có cho hắn mượn mười lá gan hắn cũng không dám liếc lên cây nhãn lấy một lần.

Hàn Ngâm nhìn thấy màn này thì cười chịu thua, nhanh nhẹn nhảy khỏi táng cây nhãn, nói: “Được rồi, tìm thấy tiểu Túc rồi, chúng ta đi thôi.”

Mộ Thập Tam gật đầu, liếc qua Tê Vân lão đạo và Thời Hoàn như suy nghĩ điều gì, cuối cùng không nói gì thêm, chỉ hơi cong khóe miệng, rất tự nhiên nắm lấy tay Hàn Ngâm bước ra ngoài.

Bây giờ Hiên Viên Túc mới thoát ra khỏi cơn ử rũ, thấy họ nói đi là đi ngay, bất giác la lên gấp gáp: “Sư phụ sư công, hai người chờ chút đã.”

Hàn Ngâm ngẩn ra, ngoái đầu lại hỏi: “Người còn chuyện gì?”

“Ta...” Hiên Viên Túc ngó Thời Hoàn còn đang ngất xỉu trên đất với vẻ lưỡng lự, rồi nhìn qua Tê Vân lão đạo vừa nghe họ muốn đi, trong ánh mắt sợ hãi của lão liền toát lên vẻ vui mừng và gian xảo, nó cắn cắn môi nói: “Lão đạo sĩ này hình như không phải người tốt, chúng ta hỏi cho rõ rồi đi có được không?”

Hàn Ngâm nhướng mày tỏ vẻ bất ngờ, với kinh nghiệm của mình, tất nhiên cô cũng nhìn ra ánh mắt tránh né của Tê Vân lão đạo này không phải của người tốt. Chẳng qua trong giới tu tiên đã có luật bất thành văn, đó là cố hết sức không nhúng tay vào chuyện của phàm tục.

Đó không phải vì người tu tiên lạnh lùng vô tình, mà vì năng lực của người tu tiên quá hùng mạnh, khoan hãy nói tới cô và Mộ Thập Tam, mà chỉ tính riêng một đệ tử mới Nạp Khí Nhập Khiếu thôi cũng đủ gây cho giới phàm tục sóng to gió lớn. Thế nên chỉ cần chuyện của giới phàm tục không cản trở bản thân, không có thiên họa, yêu ma tạo nghiệt, hoặc không tới nỗi sinh linh đồ thán, vạn dân không được an sinh, thì họ đều cố gắng không nhúng tay vào.

Thứ nhất tiếng xấu ỷ mạnh hiếp yếu chẳng mấy êm tai. Thứ hai đi chung đường với người bình thường chẳng khác nào giẫm lên kiến cỏ, người tu tiên bắt nạt người thường chẳng có ý nghĩa gì. Thứ ba cũng là điểm quan trọng nhất, việc gì cũng có nhân quả, thiên đạo luôn tuần hoàn. Quả nhiều chuyện của giới phàm tục, trong lòng sẽ sinh ra vương mắc và ràng buộc dư thừa, khiến thất tình lục dục không thuần khiết.

Đương nhiên, điểm cuối cùng này Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam tương đối khinh bỉ. Hiện tại họ không nhúng tay vào, nguyên nhân lớn nhất vì thấy Tê Vân lão đạo chỉ mang tội lừa gạt, chưa phát hiện lão gây ra tội ác giết người phóng hỏa gì, hơn nữa đứa trẻ kia không tìm họ xin giúp đỡ, đương nhiên họ cũng không muốn xen vào chuyện người khác, có khi lại tốt bụng làm chuyện xấu, tự cho là đúng.

Hàn Ngâm còn đang dăm chiêu, Tê Vân lão đạo gian xảo lại không nén được tức giận, kêu trời trách đất biện bạch: “Oan uổng quá! Vị tiểu ca này, bản đạo không đắc tội gì với người, sao người lại ăn không nói có, vu khống bản đạo không phải người tốt!”

Hiên Viên Túc chỉ vào Thời Hoàn, hừ lạnh: “Chính mắt ta nhìn thấy lão đánh chửi nó!”

Tê Vân lão đạo càng kêu oan dữ hơn: “Trời đất chứng giám! Bần đạo đối xử với đồ đệ như con ruột của mình, nhưng rằng còn có khi cắn lưỡi, bần đạo thỉnh thoảng đánh chửi nó một lần, cũng như cha mẹ thân sinh dạy dỗ con cái, tất cả là muốn tốt cho nó, sao chỉ vì thế mà vu cho ta không phải người tốt!”

Hiên Viên Túc hằm hằm nói: “Không giống, lão căn bản không phải đang dạy con.”

Tê Vân lão đạo kiên quyết phủ nhận: “Tiểu ca ăn nói bừa bãi như thế, lẽ nào muốn hại chết bần đạo hay sao!”

Hai người đôi co qua lại, chẳng mấy chốc đã cãi ầm cả lên.

“Đừng ồn nữa!” Mộ Thập Tam không nhịn được quát một tiếng: “Để cậu bé kia tự nói.”

Hiên Viên Túc đau khổ ra mặt: “Nói gì mà nói, nó bị dọa ngất mất tiêu rồi.”

Hàn Ngâm bật cười không đồng tình: “Dọa ngất?”

“Hả!” Hiên Viên Túc nhìn chăm chăm vào Thời Hoàn đang nằm trên đất, khó hiểu hỏi: “Không thể nào, chẳng lẽ nó giả bộ xỉu?”

“Chẳng phải chỉ giả bộ bất tỉnh thôi sao!” Hàn Ngâm bất đắc dĩ nói: “Chiêu này quả là có ích, bằng không sao người ta cứ thích dùng. Nhưng như đã nói, nếu có nỗi khổ thật, chính nó còn không tố, thì người gặp làm gì?”

“Thật hết nói nổi!” Hiên Viên Túc dậm chân nổi giận: “Tiểu tử này quả nhiên không biết suy nghĩ!”

Nó vừa chửi vừa xông tới, tóm lấy vạt áo của Thời Hoàn ra sức lắc lắc: “Đứng lên, ta biết người có nổi khổ, mau nói rõ ra cho ta!”

“Người làm gì đó, người muốn làm gì hả!” Tê Vân lão đạo dường như sợ Thời Hoàn nói ra gì đó, bất chấp cơn sợ hãi hiện tại, vội vàng nhào lên quát: “Buông đồ đệ ta ra!”

Dù mảnh nhỏ bị lật tẩy, nhưng Thời Hoàn vẫn chưa nghĩ ra phải đối phó với tình hình trước mắt thế nào, muốn giả ngất thêm tý nữa để suy nghĩ, có điều nó không chịu nổi kiểu lắc đến rồi nội tạng của Hiên Viên Túc, Tê Vân lão đạo còn bấu lên đùi nó một phát như muốn cảnh cáo, đau đến mức nó không tài nào giả bộ tiếp được nữa, đành phải nhăn nhó mặt mày mở mắt ra.

“Giỏi lắm! Người quả nhiên là giả ngất!” Thấy nó tỉnh lại, Hiên Viên Túc càng nóng ruột hơn: “Nói mau nói mau!”

Tê Vân lão đạo cũng xáp lại, nước mắt nước mũi đầm đìa nói: “Hoàn nhi, bản đạo chưa bao giờ bạc đãi con, con mau nói rõ cho hai vị thần tiên này biết đi.”

Tục ngữ có câu tượng đất cũng có ba phần nóng tính, bản tính Thời Hoàn có vừng vàng hơn nữa thì cũng chỉ là một đứa trẻ mới mấy tuổi đầu, bị hành hạ đến đây đã là cực hạn, bây giờ càng gai mắt một già một trẻ trước mắt này hơn, thế là trong cơn tức giận, quát lên một câu bất chấp: “Có phiền hay không hả! Hai người tránh xa ta ra!”

~ Hết chương 192 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Lão Đạo Bạo Lực

Lão đạo bạo lực

Edit: Yunchan

Lúc Thời Hoàn phần nộ rống hai người, Hàn Ngâm thấy rõ trong mắt Tê Vân lão đạo lóe lên vẻ hung ác, nhưng cô tạm thời chưa có hành động gì, chỉ bình tĩnh quan sát kỹ Thời Hoàn.

Cậu bé này trạc tuổi Hiên Viên Túc, thế nhưng dung mạo và khí chất lại khác biệt rất lớn.

Trong vẻ ngoài tuấn tú của Hiên Viên Túc toát lên sự khỏe mạnh tráng kiện, và vì xuất thân không tầm thường nên toàn thân bộc lộ khí chất quý phái tự nhiên, khi vung tay nhắc chân cũng mang theo sự tự tin tràn đầy, lúc giả vờ trưởng thành cũng có loại trầm ổn vượt qua tuổi tác, trông vào chính là một nhân vật rất xuất sắc.

Trong khi Thời Hoàn nom chẳng được sáng láng như Hiên Viên Túc, ngũ quan nhỏ bé và yếu ớt, xanh xao vàng vọt, dung mạo quá lắm chỉ thanh tú mà thôi, thứ duy nhất khiến người ta kinh ngạc tán thán chính là cặp mắt của nó, hàng mi dài rậm, trong con ngươi như giăng phủ một tầng hơi nước, mê ly mà thâm thúy, tổng thể mang đến cho người ta cảm giác bình yên, pha thêm chút lãnh đạm và nhút nhát, ngay cả khi kích động cũng lộ ra hai phần hoang mang bất an, xem ra trước đây nó thường sống trong lo

lăng đẽ phòng, khác với Hiên Viên Túc, lúc tức giận thì sẽ bộc phát toàn bộ tính xấu.

Trong lúc Hàn Ngâm quan sát Thời Hoàn, bản thân nó cũng thầm ảo não, tự trách mình nhanh mồm nhanh miệng, nói ra lời thiếu đòn. Cũng may Tê Vân lão đạo chỉ ném cho nó ánh mắt nghiêm khắc, sau đó vẫn dịu mặt nói mấy câu nịnh nọt, không như thường ngày, hơi trái ý là đã tát cho nó một cái trời giáng, khiến nó thoáng thở phào.

Dĩ nhiên, phản ứng của Hiên Viên túc khác xa Tê Vân lão đạo, đầu tiên là giật mình, sau đó dùng ánh mắt hận rên sắt không thành thép nhìn chòng chọc Thời Hoàn, rồi quay người lại nói với Hàn Ngâm: “Sư phụ nói rất đúng, có vài người bản thân còn không gấp, ta gấp thay làm quái gì? Chúng ta đi thôi!”

Lòng tốt bị biến thành gan phổi lừa, Hiên Viên Túc bị tổn thương lòng tự tôn, đâm ra nổi giận.

Nét mặt Thời Hoàn buồn bã, như muốn nói, nhưng sau khi bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Tê Vân lão đạo, cuối cùng nó vẫn rũ mi mắt, im thin thít.

Hàn Ngâm thấy thế bèn nhìn qua Mộ Thập Tam, hai người nhìn nhau cười trộm.

Không sai, đây mới là mục đích thật sự khi họ dẫn Hiên Viên Túc đi dạo chơi đây đó, để nó gặp ít người và ít chuyện, thêm chút trở ngại để tôi luyện tâm tính. Vì trên đời có rất nhiều người, chẳng phải chỉ ôm lòng nhiệt tình là có thể lay động, cũng có rất nhiều chuyện, không phải một bên tình nguyện là có thể giải quyết trót lọt.

“Đi thôi.” Hàn Ngâm mỉm cười, tinh bơ dặt Hiên Viên túc đi ra ngoài.

Cô cũng nhìn ra đứa trẻ Thời Hoàn này dường như có nỗi khổ, cũng rất kiên dè Tê Vân lão đạo, song cô không phải như Hiên Viên Túc, không

biết đi đường vòng, còn cố sống cố chết bám theo tra hỏi. Có vài sự thật, nên âm thầm quan sát sẽ dễ phát hiện hơn.

Chẳng qua vì vậy, Hiên Viên Túc rất buồn bực, nó dối nói muốn đi, chỉ thuần túy do bản tính trẻ con đang làm mình làm mẩy, muốn uy hiếp đối phương người còn làm thế ta sẽ không chơi với người nữa, nhưng trong lòng nó vẫn mong Thời Hoàn thỏa hiệp, hoặc Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam tiếp lời hỏi thay nó. Nào ngờ hai người cũng buông trôi, nó lại không thể xuống nước đổi ý, đành phải phòng má, cầm đầu đi theo.

Thấy bóng lưng ba người đi khuất tầm mắt, Lâm Tử Khanh lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn có phần nào mất mát. Trong khi Tê Vân lão đạo thì thầm vui mừng, nếu không phải do cơn đau rớt răng cửa còn chưa bớt, cộng thêm chuyện giải quyết hậu quả khiến lão đau đầu, thì nói không chừng lão sẽ bật cười khoái trá. Đương nhiên người lo được lo mất nhất ở đây không ai ngoài Thời Hoàn, nó cúi gầm đầu ngồi lặng dưới đất, không biết nghĩ tới điều gì mà trên mặt lộ rõ nét cô đơn.

Tê Vân lão đạo là người từng trải, dù bụng ghen đầy sợ hãi và uất khí, nhưng lão không phát tác ngay, chỉ lờm Thời Hoàn một cái, rồi ngược mặt lên quay qua Lâm Tử Khanh, cúi đầu khom lưng ra vẻ đáng thương, muốn gạt găm cho qua chuyện.

Dĩ nhiên Lâm Tử Khanh rất bất mãn với chuyện vừa xảy ra, thậm chí còn muốn lôi hai thầy trò bịp bợm này lên gặp quan. Nhưng lúc này lòng hẫng rồi bởi nên cũng lười gây thêm phiền phức, suy đi nghĩ lại, thấy đã ăn thiệt, chi bằng nhân lúc chưa có ai biết việc này, nhanh chóng đuổi hai tên lừa đảo này ra khỏi cửa, sau đó gạt cha rằng yêu đã bị diệt trừ, để cha hân hoan toàn an tâm.

Quyết định xong, hăn hăm hăm giận dữ đòi Tê Vân lão đạo số tiền đã giao trước đó, rồi không nói không rằng sai người đuổi hai người ra ngoài.

Tê Vân lão đạo mất tiền đã đau thắt lòng, lúc bị đuổi ra ngoài còn trúng thêm hai gậy khiến lòng lão càng thêm bốc hỏa, vì vậy khi bị đuổi ra ngoài cửa lớn Lâm phủ lão còn nhảy chồm lên hùng hùng hổ hổ một hồi, mãi tới khi hộ viện Lâm gia túa ra với khí thế hung hăng, lão mới kéo Thời Hoàn bỏ chạy thực mạng.

Chạy trốn được nửa đường, thấy đám hộ viện kia không đuổi theo nữa, lão mới thận trọng lấy một miếng bạc vụn lén nhét vào trong giày ra, đặc ý ngấm nghĩa mấy lần, sau đó đi dọc đường mua ít rau cải gạo muối, tậu thêm một bầu rượu, cắt nửa cân thịt muối, sau khi chắc mẫm không có ai theo dõi, lúc này lão mới dẫn Thời Hoàn về căn nhà lụp xụp hẻo lánh mà lão thuê được.

Mới vào nhà, Tê Vân lão đạo bèn trở tay cài chốt cửa lại, sau đó hung hăng đá một cước lên người Thời Hoàn, mắng: “Người là thứ ăn cây táo, rào cây sung!”

Thời Hoàn đã chuẩn bị sẵn tâm lý ăn đánh, bây giờ nó chỉ cắn chặt môi, hững hờ một đá này mà không rên một tiếng, bởi vì nó biết Tê Vân lão đạo có thói quen, nó càng gào khóc né tránh thì lão càng đánh dữ hơn, đương nhiên cũng đừng hòng giải thích, lão cơ bản chẳng buồn nghe.

Tê Vân lão đạo đập một đập xong, bèn vung tay giáng thêm một bạt tai, quất mạnh tới nỗi tai Thời Hoàn ong ong, sau đó lão mới hơi nguôi giận, quát nó: “Ranh con yêu quái thích lo chuyện bao đồng đó, rốt cuộc người quen biết nó thế nào?”

Chuyện này không có gì để giấu diếm, cũng không cách nào giấu diếm, Thời Hoàn đành lí nhí kể lại hoàn cảnh quen biết Hiên Viên Túc. Kết quả Tê Vân lão đạo lại quất lên đầu nó một cái, mắng: “Đồ chơi bằng đường?! Giỏi! Giỏi lắm! Người là đồ hèn hạ tham ăn lười biếng, bảo người đi mua chu sa, người lại chạy đi chơi! Lúc này còn dám cáo mượn oai hùm quát tháo ta, bảo ta tránh xa người ra!”

Tê Vân lão đạo mắng xong thì lại đập cho nó ngã sấp ra đất, còn thô bạo giẫm mạnh hai cái, xong xuôi mới quát thét: “Nể tình ban nãy người ngậm chặt miệng nên ta sẽ không đánh người nữa, nhưng hôm nay người đập đổ đường tiền tài của ta, buổi tối đừng hòng có gì ăn, Cút! Cút ra ngoài thối lửa nấu cơm, bóc một đĩa đậu phộng cho ta nhắm rượu! Không được ăn vụng, nếu để ta phát hiện ra, người cứ chờ nằm trong phòng củi dưỡng thương nửa tháng đi!”

Thời Hoàn cúi đầu nghe lời, bước ra ngoài nhóm lửa nấu cơm, nước mắt rưng rưng trong hốc mắt tới giờ này mới trào ra lã chã. Nhưng dù khóc nó cũng không dám khóc ra tiếng, chỉ có thể cắn răng lẳng lặng rơi lệ, còn phải nhịn đau làm việc quần quật, bằng không Tê Vân lão đạo dám chắc sẽ đuổi theo đánh nó thêm trận nữa.

Trong lúc Thời Hoàn làm cơm thì Tê Vân lão đạo uống một hơi ba chén rượu cho bớt sợ, uống xong mới thấy lòng nguôi nguôi, gắp một miếng thịt muối, vừa nhai chậm rãi vừa suy nghĩ xem rốt cuộc lai lịch của bọn Hàn Ngâm là gì. Càng nghĩ càng thấy sợ, quyết định sáng mai phải ra khỏi thành, đổi địa điểm hành nghề.

Nhưng khi lão sờ tới cái răng cửa mẻ một nửa còn đang chảy máu đau buốt, rồi nghĩ tới chuyện xui xẻo hôm nay, toàn bộ đều do Thời Hoàn la cà tới sạp đồ chơi đường, càng nghĩ lão càng nóng giận, định kiếm chuyện dạy dỗ Thời Hoàn một bài nữa, vì vậy bực dọc lên giọng, hét: “Người chết rấp ở ngoài đó rồi hả! Đậu phộng của ta đâu? Sao còn chưa bưng lên!”

Lúc này một bóng người cao ráo thông thả bước vào cửa, cười khê nói: “Đậu phộng không có, nhưng quả đấm thì có đầy một sọt đây, Tê Vân đạo trưởng có muốn ăn đấm hay không?”

“Xoảng ——” Tê Vân lão đạo vừa thấy rõ người bước vào thì con người bỗng nhiên co lại, tay run bắn lên, chén rượu lập tức rơi xuống đất bể tan nát.

“Không muốn thấy bọn ta thì cũng đâu cần phải ném chén rượu cho hả giận.” Một thiếu nữ cười tủm tỉm bước vào theo, đôi mắt thanh linh đánh vòng qua mặt Tê Vân lão đạo, ngang nhiên quan sát căn nhà này như chẳng coi ai ra gì, còn vén màn nhìn vào buồng trong, cuối cùng gật gật đầu nói: “Không tồi không tồi, nhưng chỉ có một cái giường, một cái chăn, xin thỉnh giáo đạo trưởng, nhóc Thời Hoàn ban đêm ngủ ở đâu?”

Đương nhiên là ngủ trên đồng cỏ khô trong phòng củi! Nhưng câu này Tê Vân lão đạo sao dám nói, mí mắt giần giật mấy cái, cuối cùng té quỳ xuống trước mặt đôi thiếu niên thiếu nữ này, dập đầu nói: “Hai vị thần tiên hạ giá hàn xá, bản đạo thật sự vinh hạnh khôn xiết.”

Lão còn ôm chút hy vọng, mong có thể lấp liếm qua cửa.

Hàn Ngâm nhìn lão cười mập mờ: “Biết co biết duỗi, muốn quỳ là quỳ, diễn hát đánh đập, diễn trọn cả tuồng, lão cũng coi như là một nửa nhân tài rồi, đáng tiếc là hành sai nghề, không tới Lê Viên diễn trò, mà lại thành tay bịp bợm.”

Mộ Thập Tam ở bên mỉm cười: “Tên bịp bợm cũng được thôi, ta thấy lão còn có khả năng là tay buôn người.”

“Thật là phiền não.” Hàn Ngâm ngồi xuống bên bàn, chống cằm râu râu nói: “Phải xử lão sao đây?”

Tê Vân lão đạo run cầm cập, bắt đầu kêu oan tiếp: “Hai vị thần tiên trách oan bản đạo...”

Đương kêu giữa chừng đã bị Mộ Thập Tam cắt ngang: “Ồn quá!”

Tê Vân lão đạo chợt phát hiện dù mình cố gắng cấp mấy cũng không thể phát ra tiếng, cả người liền hoảng loạn xụi lơ trên đất.

Hàn Ngâm liếc nhìn lão, đảo mắt qua, vẩy vẩy tay với Thời Hoàn đang đứng lấp ló ngoài cửa, cười hiền lành: “Đừng sợ, người vào đây góp ý đi, xem thử nên xử lão bịp bợm này thế nào.”

Thời Hoàn nắm chặt khung cửa bằng hai tay, nhìn cô một cái rồi ngó sang Mộ Thập Tam, chần chừ chốc lát, cuối cùng hạ quyết tâm, lên tiếng nói mà không sợ đắc tội họ: “Hai vị thần tiên muốn xen vào chuyện của ta thật sao?”

Mộ Thập Tam mỉm cười, liếc nhìn nó: “Bọn ta đã tới tận đây rồi, lẽ nào còn thiếu thành ý sao?”

Bây giờ Thời Hoàn mới bước qua bậc cửa, quỳ xuống trước mặt họ, nói: “Nếu hai vị thần tiên thật lòng muốn quản chuyện của ta, thì xin các người hãy giết chết lão nhân này, để lão không còn năng lực đi làm chuyện ác nữa! Còn nếu hai vị chỉ muốn khiển trách giáo huấn lão đôi chút, thì xin hãy cho ta một con đường sống, đi nhanh đi.”

Chắc! Đã biết rõ họ không phải người thường mà còn dám nói thẳng ra chính kiến của mình với thái độ đúng mực thế này, xem ra đứa bé này chẳng đơn giản chút nào đâu. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, cảnh nó bị Tê Vân lão đạo đánh chửi vừa rồi họ đều nhìn thấy cả, nếu đổi lại một đứa bé bình thường thì đã chẳng nhẫn nhịn được như nó. Vả lại nếu không có chính kiến, nhận định rõ tình cảnh của mình, biết chỉ có hoàn toàn thoát khỏi Tê Vân lão đạo này thì mới có con đường sống, thì có lẽ nó đã tổ khổ cầu cứu ngay lúc Hiên Viên Túc gắng hỏi rồi.

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều mang ý cười tán thưởng, mà Tê Vân lão đạo đã bị câu nói của Thời Hoàn hù cho tim gan tê liệt, thiếu chút nữa đã ướm quần.

~ Hết chương 193 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Phiền Phức Không Khác Biệt

Phiền phức không khác biệt

Edit: Yunchan

Vào hoàng hôn ở thành Bình Xương, trong khách điểm Phúc Lâm.

Trong phòng chữ thiên của khách điểm, Thời Hoàn nhìn chăm chăm vào bàn thức ăn ê hề trước mắt mà bàng hoàng tới sững sờ, nó ngược cặp mắt rụt rè lên nhìn Hàn Ngâm, lí nhí nói: “Những thứ này...”

Giọng nó nhỏ xiu, ánh mắt còn ngập đầy căng thẳng và bất an, kèm theo đó là khát vọng cháy bỏng.

Hàn Ngâm hiểu rất rõ tâm trạng này, thậm chí còn thấy nhớ nhớ Lạc Vân Khanh. Trước đây lúc gặp gỡ Lạc Vân Khanh, được h dẫn vào tửu lâu ăn cơm, cô cũng có vẻ mặt thấp thỏm và mừng rỡ thế này đây.

Cô khẽ mỉm cười nói: “Người muốn ăn cái gì thì cứ ăn cái đó.”

Sợ Thời Hoàn xấu hổ, cô cũng không giục nó mà cầm đĩa lên gắp một miếng trà khô trộn tế thái, còn quay đầu bắt chuyện với bán yêu Vân La đã tỉnh lại, bảo cô bé tới ăn chung.

Vân La lắc đầu: “Ta đã Ích cốc rất lâu rồi.”

“Ích cốc rồi cũng ăn được mà.” Hiên Viên Túc vừa nói vừa càn quét đồ ăn trên bàn như gió cuốn mây tan, nhưng nó không ăn một mình mà còn gấp đầy cả một chén cho Thời Hoàn: “Đây là chân vịt quay, cá hấp, chân giò hun khói, thịt giã tỏi, còn có cá viên phỉ thúy, tôm rang, đậu hũ bát bảo...”

Thời Hoàn ăn còn chưa xong Hiên Viên Túc đã gấp lia gấp lịa, nhưng hai mắt nó vẫn hưng phấn tới phát sáng.

“Hiên Viên Túc!” Mộ Thập Tam lườm nó: “Thức ăn bị người làm lẫn lộn mùi vị hết rồi, người để nó ăn từ từ không được à?”

“Được, tất nhiên được.” Hiên Viên Túc đã có kinh nghiệm, không dám phân cao thấp với Mộ Thập Tam nữa, lập tức nghe lời ngồi xuống, tay chống cằm, ngửa đầu ngó Tê Vân lão đạo đang bị treo lủng lẳng trên xà nhà, cặp mắt xoay tít nói: “Thì ra lão lỗ mũi trâu này xấu xa như vậy, chẳng những lừa gạt người mà còn lừa bán trẻ con, ngày mai chúng ta chỉ gô cổ lão lên quan, có phải là lời cho lão quá rồi không? Hay là giết đi cho rồi!”

Hàn Ngâm thành tâm giáo dục nó: “Còn nhỏ tuổi bụng dạ không thể đen như vậy, sát khí cũng không thể nặng như vậy!”

“Không sai.” Mộ Thập Tam cười như không cười, phụ họa: “Giết thì quá lợi cho lão, tốt nhất là ném vào trong lao, để lão gặm bánh ngô dưa muối không đủ no vài năm thì hơn.”

Là ai bụng đen đây hả?

Hiên Viên Túc câm nín, hai người trước mắt này mới là đồ bụng đen! Nhưng ngẫm lại chỉ cần Tê Vân lão đạo chịu báo ứng thì tâm trạng nó đã đủ sáng khoái, vì vậy xích móng qua Thời Hoàn hỏi: “Người bị lão ta lừa, sao không nghĩ cách chạy trốn?”

Chiếc đũa trong tay Thời Hoàn khựng lại, mất cả buổi nó mới nuốt được toàn bộ thức ăn trong miệng, tâm trạng lại trở nên buồn bã: “Sao người biết ta không chạy? Ta trốn thoát chung với một đứa trẻ khác, nhưng chưa chạy được bao xa đã bị lão ta bắt lại đánh gần chết, ta còn khỏe nên chống đỡ được, nhưng đứa trẻ bỏ chạy cùng ta đã bị bệnh từ trước, sau đó còn bị đánh đập, lão ta lại không mời đại phu xem bệnh, nên chưa được mấy ngày nó đã chết.”

Hiên Viên Túc nhất thời im bật, không biết nên nói gì tiếp.

Thời Hoàn trầm mặc hồi lâu, rồi nhẹ giọng nói: “Thật ra số ta cũng coi như may mắn, lúc bắt ta, lão thấy mình đã lớn tuổi, muốn làm vài việc ổn định, bèn giả dạng đạo sĩ đi bắt quý, vừa hay thiếu một trợ thủ nên lão mới không bán ta đi mà bắt ta cải trang làm tiểu đạo sĩ, hơn nữa lão còn cần ta nấu cơm hầu hạ nên mọi khi đánh ta sẽ không đánh tới chết.”

Hiên Viên Túc nghe vậy thì giận dữ trừng Tê Vân lão đạo, sau đó mới đổi sang một vấn đề mà nó tự cho là vui vẻ: “Vậy người còn nhớ nhà mình ở đâu, trong nhà có người thân nào không?”

“Không nhớ rõ.” Thời Hoàn nhìn Hiên Viên Túc, ánh mắt lạnh lùng: “Lúc bị bắt ta chỉ mới bốn tuổi, chỉ nhớ mang máng hình như mình theo cha mẹ chạy nạn, bị lão nhân này lấy một cái bánh bột ngô dụ dỗ rồi bắt cóc, còn những thứ khác thì ta không nhớ ra.”

Thật ra vẫn có chuyện nó nhớ rất rõ, có thể cả kiếp này nó cũng sẽ không quên. Đó chính là cái đêm trước khi bị lừa đi, lúc ngủ ở ngoài đồng không mộng quạnh, nửa đêm nó thức giấc muốn tìm cha mẹ xin ít đồ ăn, thì nghe thấy họ lén bàn bạc trong bóng tối rằng có nên bán nó đi hay không.

Đến nay nó đã hiểu được, bán nó đổi ít tiền mua gạo, nếu dè xẻn có lẽ cha mẹ nó sẽ sống sót, mà người có tiền mua nó đương nhiên có dư lương

thực, mặc dù không đủ no, nhưng ít nhất cũng có cháo húp, nó sẽ không chết đói. Trong thời buổi đói kém, đó là lối thoát tốt nhất cho những người đã đi vào ngõ cụt như họ. Nhưng năm đó nó còn quá nhỏ, chưa trải đời, làm sao hiểu được đạo lý ấy? Khi nghe cha mẹ muốn bán mình, nó liền cuống lên, lòng đầy sợ hãi nên chạy đi trốn.

Khi đó nó nghĩ rất đơn giản, không để cha mẹ tìm ra nó, nó chỉ cần bám theo họ ở rất xa rất xa là ổn rồi, chờ tới khi họ không muốn bán nó nữa thì nó sẽ đi ra. Ban đầu kế hoạch này của nó rất thuận lợi, nó trốn rất kỹ, trời vừa tối vừa đen, cha mẹ nó tìm hết nửa đêm vẫn không tìm thấy nó, khi trời sắp hừng đông thì đến chỗ khác tìm. Lúc này nó mới quính lên hồi hận, vì nó không đuổi kịp cha mẹ, đã vậy còn bị lạc đường, vừa đói bụng vừa lạnh, dọc đường đã bị Tê Vân lão đạo này lừa đi mất.

Hai năm qua, nó bị Tê Vân lão đạo dẫn qua rất nhiều nơi, dần dần đã không còn nhớ rõ mình sinh ra ở đâu, cha mẹ tên gì, đây cũng là nguyên nhân sau một lần trốn không thoát, về sau nó đã hết hy vọng không nghĩ tới chuyện trốn chạy nữa.

Thứ nhất nó sợ bị bắt lại sẽ bị đánh chết, thứ hai dù chạy thoát, thiên hạ mệnh mông, nó cũng chẳng biết phải đi đâu về đâu, nên nó quyết định đi theo Tê Vân lão đạo, xem ai chết trước! Nếu nó bị đánh chết hoặc chết đói trước, vậy thì dĩ nhiên không có tương lai, còn nếu như Tê Vân lão đạo chết trước, nói không chừng nó còn có ngày được trông thấy trời cao biển rộng.

Có lúc nó cũng thầm đoán, trong hai năm này Tê Vân lão đạo lừa bắt ba đứa trẻ, tuổi đều lớn hơn nó, có khả năng làm việc hơn nó, nhưng tại sao chỉ giữ lại mỗi mình nó không bán đi, có lẽ nguyên nhân vì nó không nhớ rõ xuất thân của mình, ít bỏ trốn hơn những đứa khác, nên càng khiến cho Tê Vân lão đạo yên tâm hơn chẳng.

Thời Hoàn vừa nghĩ vừa cúi đầu tiếp tục ăn ngấu nghiến, không nói thêm tiếng nào.

Phải ăn cho no! Nó phải ráng ăn cho thật no!

Như vậy dù ngày mai có bị đuổi đi, nó cũng có thể nhịn đói thêm hai ngày.

Những chuyện mà Thời Hoàn trải qua, đối với Hiên Viên Túc quả thật là thâm khổ thể tưởng tượng được, khiến lòng đồng cảm của nó bị khơi dậy. Nhưng từ nhỏ nó chỉ biết bướng bỉnh quậy phá, hoàn toàn chẳng biết cách an ủi người khác. Vì vậy mỗi mấp máy hai cái, ngậy ra không nói nên lời, đành phải tiếp tục gấp thức ăn: “Người ăn nhiều vào! Nè, cái này là thịt thạch anh ta thích nhất đó, còn gà ướp hành nữa đây.”

Vân La cũng nhìn Thời Hoàn hồi lâu, thấy nó hình như còn đáng thương hơn cả mình, vì bất kể ra sao, cô bé còn nhớ rõ dáng dấp cha mẹ mình, hơn nữa mẹ cô còn có hy vọng hóa thành hình người lần nữa, đoàn tụ với cô. Còn Thời Hoàn thì khác, thật sự lạc loài bơ vơ, còn chẳng biết nhà mình ở đâu.

“Mấy đứa cứ ăn từ từ nhé.” Lúc này Hàn Ngâm bỗng gác đĩa đứng lên, nhìn qua Mộ Thập Tam, nói: “Chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi?”

Mộ Thập Tam biết cô có chuyện muốn nói với mình, bèn gật đầu. Nhưng Thời Hoàn nghe thấy câu này thì có chút bất an, thấp thỏm liếc Tê Vân lão đạo bị treo trên xà nhà.

Hiên Viên Túc lanh lợi, biết nó đang lo lắng điều gì, nhanh tay móc đồng phù quỹ và binh phù hộ thân ra, vỗ lên bàn một cách khí phách: “Khỏi cần sợ! Đừng nói lão già này trốn không thoát nổi, dù lão có thoát ra, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta!”

Thời Hoàn nhìn nó ngờ vực, Hiên Viên Túc nhận ra ánh mắt này, đó chính là ánh mắt lúc nó mới gặp Tê Vân lão đạo, khiến nó nhất thời nổi cáu: “Sao hả! Người không tin? Nè, ta nói cho người nghe...”

Nó bắt đầu ba hoa tấy nã Thời Hoàn, nỗ lực chứng minh ta đây pháp lực vô biên, thần thông quảng đại. Vân La nín cười, cố hết sức kiềm chế bản thân không xen vào lật tẩy nó. Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam bị gạt sang bên, nhìn nhau bất đắc dĩ, sau đó nằm tay bước ra ngoài.

Trời bên ngoài đã tối hẳn, nhưng thành Bình Xương không đặt giới nghiêm vào ban đêm, nên trên đường vẫn rất náo nhiệt.

Hàn Ngâm thích thú hít vào một hơi thật sâu: “Cuối cùng tai cũng được yên tĩnh chốc lát.”

“Cũng phải.” Mộ Thập Tam phì cười không gì sánh được: “Tên Hiên Viên Túc chướng mắt còn chưa vứt được, lại trời ra thêm hai đứa nữa.”

“Gọi chàng ra đây chính là muốn bàn chuyện này đó.” Hàn Ngâm rảo chậm bước: “Vân La quá cố chấp, mang theo linh hoa ngàn năm đuổi theo chúng ta chạy khắp nơi, nếu như bỏ con bé lại thật, dám chắc chẳng mấy chốc nó sẽ dữ nhiều lành ít.”

Mộ Thập Tam ngắm nghía một món phù khí cấp thấp trong tay, cười khê nói: “Chẳng phải tiểu tử Thời Hoàn này cũng phiền phức như vậy sao? Lúc đầu Hiên Viên Túc gặng hỏi chuyện của nó, nó giá nào cũng không chịu nói, vì nó sợ chúng ta cứu người không cứu tới cùng. Bây giờ tuy chúng ta đã trừ lão đạo sĩ kia giúp nó, nhưng nó không có nhà để về, tuổi còn nhỏ thì biết đi đâu? Nếu bỏ lại không quan tâm, nói không chừng chưa đầy hai ngày nó lại bị người ta lừa bán, chẳng khác nào chúng ta rũ bỏ trách nhiệm, cứu nó ra khỏi hố lửa này, rồi lại đẩy nó vào một hố lửa khác.”

Chính thế! Cô và Mộ Thập Tam đều không thích rước phiền phức vào thân, vả lại họ đều cho rằng mỗi người đều có duyên phận của riêng mình, nên không ôm lòng nhiệt tình, dốc hết sức lực và thời gian của bản thân để xen vào chuyện người khác, hoặc nói cho hay là hành hiệp trượng nghĩa.

Chẳng qua thi thoảng cũng có ngoại lệ, ví như chuyện của Thời Hoàn, không biết thì thôi, nhưng nếu đã thấy thì thật khó nhẫn tâm bỏ mặc, kết quả lại tìm cho mình một rắc rối khó giải quyết.

Hàn Ngâm thở dài, đảo mắt nhìn qua món phù khí cấp thấp trong tay Mộ Thập Tam, nhận lấy, hỏi: “Đây là thứ chàng soát được trên người lão đạo sĩ kia à?”

Môi Mộ Thập Tam cong lên: “Không sai.”

“A!” Hàn Ngâm thoáng biến sắc: “Là phù khí truy tung.”

Mộ Thập Tam nhẹ gật đầu: “Không cần linh lực cũng có thể sử dụng.”

Ánh mắt Hàn Ngâm chớp động: “Thảo nào Thời Hoàn nói nó chạy trốn một lần, chẳng được bao lâu thì bị lão bắt lại, nếu có phù khí này thì cũng không có gì là lạ, lạ là lão già đó chỉ là một tay lừa bịp đơn thuần, vậy lão lấy phù khí này ở đâu?”

“Cũng khó nói.” Mộ Thập Tam mỉm cười: “Có lẽ lão cướp của một tên tu tiên ngu ngốc, hoặc số hên nhặt được của rơi, không riêng gì cái này, mà trên người lão còn có gần mười viên Tinh linh thạch, phỏng chừng lão không biết, nên cho nó là bảo thạch mà cất kỹ cũng nên.”

Hàn Ngâm gật đầu, tiện tay nhét phù khí cấp thấp này cho Tạo Hóa Kim Tiền đeo trên cổ, kết quả rước lấy cả một tràng chửi rủa của Tài Bảo đại gia, nói gì mà đồ rác rưởi cũng nhét vào miệng hăn, may mà bây giờ đang ở trên đường cái, hăn không dám thét rống, chỉ thấp giọng xỉ vả cô, thế nên Hàn Ngâm coi như không nghe thấy.

Cô đảo mắt cười với Mộ Thập Tam: “Hay là thế này đi, ta thấy tính tình của hai đứa trẻ Vân La với Thời Hoàn này cũng không tệ lắm, ta thu chúng làm đệ tử ký danh trước, thăm quan sát một thời gian, nếu thấy hợp

thì cho chúng ăn quả Ngũ Hành, lúc đó ta cũng coi như giải quyết được một mối lo.”

Mộ Thập Tam dừng bước lại, hỏi: “Nếu không hợp thì sao?”

Hàn Ngâm đàm chiêu: “Nếu không hợp thì có rất nhiều lựa chọn, ta có thể bầm với sư phụ, cho Thời Hoán bái nhập Cửu Huyền. Nếu tư chất nó không tốt thì có thể giao phó cho Hồ Khả, nói tóm lại đường mưu sinh không thành vấn đề. Còn Vân La là bán yêu nên phiền toái hơn chút, sợ là không vào được Cửu Huyền, nhưng trên người cô bé có mang theo khí tức của cây cỏ, ta có thể hỏi thăm Tích Tích, xem cô ấy có hứng thú nhận đồ đệ hay không.”

Mộ Thập Tam ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu mà lòng buồn bực không gì sánh được: “Chẳng thể làm gì hơn, suy cho cùng một là phiền, ba cũng là phiền, chẳng có gì khác biệt.”

~ Hết chương 194 ~

Hum nay được nghỉ nên làm lun hai chương 193 + 194 đền bù cho mọi người nè, khi nào rảnh tiếp Yun bù tiếp nha ~ (•̀—•̀)~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Niềm Vui Bất Ngờ

Niềm vui bất ngờ

Edit: Yunchan

Hai người đi dạo chợ đêm một vòng, mua hai bộ y phục cho Thời Hoàn rồi tay trong tay ra về. Trong lòng Mộ Thập Tam thầm tính toán, quyết định để ba đứa nhóc tì kia ở một phòng, còn hắc và Hàn Ngâm sao, đương nhiên cũng ở chung một phòng rồi.

Ý định không sai, dù sao ba đứa trẻ kia vẫn còn nhỏ, không cần cố kỵ chuyện nam nữ khác biệt. Thế nhưng phiền phức sở dĩ bị gọi là phiền phức, chính vì nó làm người ta đau khổ tới phát cáu, đâu dễ dàng tổng cổ đi như thế?

Lúc đẩy cửa phòng ra, hắc liếc sơ qua đã thấy Tê Vân lão đạo bị bịt miệng nhét xuống gầm giường, cơm thừa canh cặn la liệt đầy bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ. Hiên Viên Túc thì như đang khoe mẽ, lôi cả đồng đồ chơi nhỏ nó mua ở chợ mấy hôm nay cho người ta thấy mà trầm trồ, còn hết sức hào phóng tặng cho Vân La một con búp bê bùn cực kỳ tinh xảo, tặng Thời Hoàn cả đồng hạt châu lưu ly dùng để bắn ná.

Mộ Thập Tam khẽ gật đầu hài lòng, giả vờ ho khan một tiếng, nói: “Trời không còn sớm nữa, các người nên đi ngủ đi.”

Ba đứa bé, ba cặp mắt trong sáng ngây thơ hợp lại bắn phá hắc.

Mặc dù đây là biểu hiện bình thường chờ hăn nói tiếp, nhưng trong lòng Mộ Thập Tam vẫn thấy hơi chột dạ, hồi lâu sau hăn chuyển mắt nói: “Ba đưa ngủ ở phòng kế bên.”

Ba cặp mắt biến thành bốn, tới Hàn Ngâm cũng hợp lại bắn phá hăn.

Thật quái dị!

Biết rõ trừ Hàn Ngâm ra, ba đứa trẻ còn lại không thể hiểu được suy nghĩ đen tối của hăn, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác bị nhìn thấu, Mộ Thập Tam đành cười lấp liếm: “Có gì sai?”

“Có sai!” Hiên Viên Túc đứng lên phản đối đầu tiên: “Một cái giường, ba người ngủ rất chật, hơn nữa trên người Vân La mang theo nhện, ta sợ!”

Nói rồi nó giở giọng khinh bỉ, bồi thêm: “Sư công đúng là keo kiệt, thuê thêm một phòng cũng thấy tiếc, lại bắt ba bọn ta chen chúc một phòng.”

Mộ Thập Tam nghe vậy thì mặt sa sầm, thật muốn thô bạo dạy dỗ tiểu tử không thức thời này một trận.

Ai ngờ lúc này Thời Hoàn bỗng nhỏ giọng nói với Hiên Viên Túc: “Đừng thuê thêm phòng nữa, tiền thuê rất đắt... dù sao ta cũng quen ngủ phòng củi, nếu như ngại chen chúc, hai người cứ ngủ giường đi... ta ngủ trên đất cũng được...”

Tuy nó ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng người nói vô tâm, người nghe có ý, ánh mắt mọi người phóng về phía Mộ Thập Tam lập tức trở nên kỳ lạ, ngay bản thân hăn cũng thấy không ổn, cứ như mình đang ngược đãi trẻ con, hăn không thể làm gì hơn là thỏa hiệp: “Vậy thuê thêm một gian phòng, hai bé trai ngủ một gian, Vân La ngủ một mình.”

Bốn ánh mắt tiếp tục bắn phá hăn.

Hiên Viên Túc chợt “A” một tiếng, thốt ra một câu sát phạt phong cảnh: “Như vậy không tốt lắm đâu.”

Ranh con này có thấy phiền hay không hả!

Mộ Thập Tam thì sắp phiền muộn tới chết, nhìn nó chăm chăm, hỏi vặn lại: “Có gì không tốt?”

Ánh mắt thật rùng rợn!

Hiên Viên Túc sợ run cả người, nhưng vẫn không sợ chết chỉ vào Tê Vân lão đạo bị trói dưới gầm giường, lí nhí nói: “Sư công quên mất lão còn ở đây rồi à, nếu ban đêm ngài nhỏ to tâm sự gì đó với sư phụ, chẳng phải lão cũng nghe thấy hết sao?”

Mộ Thập Tam:...

Xuất phát từ đủ thứ loại nguyên nhân không thể nói thành lời, tính toán nhỏ của Mộ Thập Tam cuối cùng đã chết non. Vì vậy hẳn càng hận tên nhóc con sát phạt phong cảnh này tới nghiến răng, quyết định phải nhanh chóng về Cửu Huyền đón ngoại tổ phụ của mình ra ngoài. Lão nhân gia đã đến tuổi chơi với cháu, trước đó còn gặp phải bao nhiêu kiếp nạn, lại biết tin ái nữ đã qua đời từ lâu, một mình trở trời rất đau khổ, ném ba tiểu tử đáng ghét này cho Sở phu tử quản giáo, quả là một việc tốt đẹp, nhất cử lưỡng tiện.

Tất nhiên Hàn Ngâm cũng nhìn ra được nỗi phiền muộn của Mộ Thập Tam, sau khi đưa Vân La về phòng thì cười trộm một trận. Cuối cùng cô mới nhớ ra phải khảo sát thử tu vi của Vân La, kết quả là cô bé đã tu tới Nhập Khiếu hậu kỳ, cũng sắp đả thông huyết khiếu toàn thân. Đây cũng là một niềm vui nho nhỏ, vì chỉ cần chưa tới Đan Thành, ăn quả Ngũ Hành vào rồi mặc dù tán đi linh khí cực khổ tu luyện được cũng không quan trọng lắm, chưa kể những huyết khiếu đã đả thông sẽ không hồi phục về

nguyên dạng, cứ thế dù phải tu luyện lại từ đầu cũng mất chưa đầy hai năm, nhanh hơn những người chưa có căn bản rất nhiều.

Một đêm yên giấc, sau khi trời sáng, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam dẫn Thời Hoàn đến nha môn một chuyến, dùng tí mảnh nhỏ để Tê Vân lão đạo phải ngồi chơi xơi nước trong đại lao, dù không hỏi chém ngay lập tức, nhưng có lẽ cũng phải ngồi chơi xơi nước cả đời.

Làm xong chuyện này, ba người đi ra khỏi nha môn, Thời Hoàn lại bất ngờ quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy họ ba cái, cảm ơn họ đã cứu mạng, rồi muốn cáo từ.

Hàn Ngâm có hơi kinh ngạc: “Sao lại đột nhiên muốn đi?”

Thời Hoàn đáp: “Ân tình của hai vị ân nhân ta sẽ ghi nhớ suốt đời, nhưng hai người cũng có việc của mình, ta không thể liên lụy hai người được.”

Mộ Thập Tam hơi nhú mào nói: “Người có chỗ để đi sao?”

Thời Hoàn cúi đầu: “Dù tuổi ta còn nhỏ, nhưng vẫn biết làm vài việc để sống, hỏi thăm chung quanh một chút, nói không chừng sẽ có nhà đồng ý thu nhận ta.”

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam nhìn nhau, càng thấy thích đứa trẻ này hơn, bởi vì nó chẳng những ngoan ngoãn hiểu chuyện, biết đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ, mà còn có sự kiên cường và tự trọng ăn sâu vào xương tủy.

Hàn Ngâm mỉm cười: “Người có muốn báỉ ta làm thầy không?”

Lần này tới phiên Thời Hoàn kinh ngạc, nó ngược mắt lên nhìn cô, ngờ rằng mình nghe lầm.

“Người luôn gọi bọn ta là thần tiên, nhưng thật ra bọn ta không phải thần tiên mà chỉ là người tu tiên, vẫn chưa thành tiên.” Hàn Ngâm giải thích: “Nếu người bằng lòng, ta có thể thu người làm đệ tử ký danh trước. Có điều tu tiên là chuyện rất cực khổ, còn phải xem tư chất và cơ duyên, không tu đến bước cuối cùng thì chẳng ai biết được mình có thành tiên hay không. Rất có thể khổ cực một đời chỉ là công dã tràng se cát, cho nên người phải suy nghĩ cho kỹ, có muốn bỏ thời gian quý báu của mình vào chuyện tu luyện khô khan nhặt nhều này hay không.”

Thời Hoàn phản ứng rất mau lẹ, lập tức dập đầu với cô lần nữa: “Không cần suy nghĩ, ta đồng ý.”

Tuy nó không đến bước đường cùng, nhưng nó biết rõ việc trước mắt này là một cơ duyên tốt, nếu để lỡ sẽ không có cơ hội thứ hai. Chưa kể nó luôn mơ ước bản thân có được năng lực tự vệ, hơn nữa dù quen biết chưa bao lâu, nhưng nó có thể cảm giác được nhóm Hàn Ngâm đối xử với nó rất tốt, gộp tất cả lại nó đâu còn gì để do dự nữa.

“Tốt lắm.” Hàn Ngâm mỉm cười: “Sau này người cứ gọi ta là sư phụ như tiểu Túc đi.”

Mộ Thập Tam kéo nó qua: “Để ta xem thử người thích hợp tu luyện pháp thuật hệ gì.”

Nói rồi hắn khẽ búng ngón tay, năm tia sáng vàng đỏ đen trắng xanh nhàn nhạt bèn bay về phía Thời Hoàn, Thời Hoàn kinh ngạc một lát, thế nhưng vẫn không né tránh, trơ mắt nhìn năm tia sáng nhạt ngừng lại quanh người nó một chút, rồi ẩn vào trong cơ thể nó.

Mộ Thập Tam ngẩn ra: “Đây là...”

“Sao thế, có gì sai sao?” Hàn Ngâm có chút khẩn trương, chẳng lẽ nó có thể chất đặc thù giống Hiên Viên Túc, không ăn quả Ngũ Hành thì căn bản không thể tu luyện sao?

Mộ Thập Tam chưa đáp vội mà dùng cách khác để thử lại, sau đó mới nhìn qua cô, trong mắt là vui mừng cùng bất ngờ không thể che giấu: “Chúc mừng nàng, số nàng đúng là không phải may mắn bình thường đâu.”

Hàn Ngâm sững sốt, trên mặt cũng hiện lên niềm vui bất ngờ: “Ý chàng là?”

Mộ Thập Tam cong môi đáp: “Kẻ trong trăm vạn người không chọn được một, vậy mà lại để nàng gặp được.”

“Thể chất Ngũ hành trời sinh!” Hai mắt Hàn Ngâm sáng bừng lên, gương mặt hưng phấn tới ửng hồng: “Giống như Nghiêm Tử Ngọc!”

Thời Hoàn nghe mà chẳng hiểu mô tê gì, nhưng dáng vẻ hưng phấn của họ nó đều nhìn thấy hết, nên cũng vui theo: “Sư phụ, ý là thể chất của ta rất tốt sao?”

“Sai!” Mộ Thập Tam nghiêm túc nhìn nó: “Tư chất rất tệ! Tệ đến nỗi không môn phái tu tiên nào muốn nhận người!”

Hàn Ngâm còn bất lương gật đầu hùa theo: “Chàng nói rất đúng! Loại tư chất này của người, dù vào môn phái tu tiên, giai đoạn đầu tu nhanh hơn người khác, nhưng tương lai chẳng có chút xú hy vọng thành tiên nào hết!”

Đả kích nghiêm trọng! Trong lòng nó nặng trĩu thất vọng không nói nên lời.

Thời Hoàn nhất thời mím môi, im thin thít.

Hàn Ngâm thấy bộ dạng này của nó mới cười hì hì nói: “May mà người gặp ta, môn phái mà bản tông chủ chấp chương khác xa bình thường, không dám bảo đảm người thành tiên, nhưng để người kết xuất kim đan, nắm chặt thêm mấy phần cơ hội thành tiên thì khỏi phải bàn!”

Cô vui ới là vui!

Vậy là có thể tiết kiệm được một quả Ngũ Hành, nếu sau này cơ duyên xảo hợp thì còn có thể thu thêm một đệ tử nữa, như vậy nhiệm vụ trước khi bản thân cô thành tiên, dạy dỗ ba đệ tử đến Đan Thành chấp chương Ngũ Hành Tông sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

“Ta không thu người làm đệ tử ký danh nữa.” Hàn Ngâm đổi ý ngay tức thì, chống nạnh nói với giọng đầy khí thế: “Ta muốn thu người làm đệ tử chính thức! Ngay tại đây, ngay lập tức!”

Mộ Thập Tam mỉm cười, kéo cánh tay đang chống nạnh của Hàn Ngâm, rồi tiện đà ôm lấy cô, nói: “Trên đường cái, để ý hình tượng một chút.”

Hàn Ngâm ngơ ngác, hành động đòi phong bại tục của hã, lẽ nào không cần để ý hình tượng sao?

Hai người lo vui mừng riêng mình, trong khi Thời Hoàn chốc thì kinh hỉ, chốc lại thất vọng, chốc nữa lại kinh hỉ, quả thật sắp bị hai người quay tới chết, hiện tại đã ở trong trạng thái tê liệt, nhìn họ, tiếp tục câm nín.

Chuyện thu đồ đệ tiến hành suôn sẻ, biết Vân La cũng mới vào nhân thế, còn mù tịt rất nhiều thường thức, Hàn Ngâm đang phơi phới bèn nán lại thành Bình Xương thêm vài ngày. Có thể thấy rõ ba đứa trẻ ở chung lâu ngày đã dần quen thuộc, đã cười nói nhiều hơn. Nhất là Vân La và Thời Hoàn, không còn ngại ngùng thận trọng như ban đầu nữa, mà đã để lộ chút bản tính trẻ con nên có, đương nhiên có cả nghịch ngợm.

Đối với điểm này, Mộ Thập Tam hết sức bất mãn, nhưng chẳng làm sao tránh được. Thế là hã bèn nhân thời gian này viết một bức thư, truyền cho chương môn Cửu Huyền, La Cẩn, nói rõ mình muốn đón ngoại tổ phụ Sở phu tử đi, nhưng ngại vì thân phận hiện tại nên không tiện lên Cửu Huyền chào hỏi, muốn mời La Cẩn phái người mang Sở phu tử xuống núi.

Nếu như nói trong tiên môn chỉ có vài người khiến cho Mộ Thập Tam kính trọng, thì La Cẩn chính là một trong số đó. Mấy năm gần đây, nếu y không âm thầm thiên vị chiêu cố, Mộ Thập Tam cảm giác dù mình không tới nỗi cảm hận thế tục, nhưng tâm tính cũng chẳng thể bình thản, thậm chí có thể nhẹ lòng buông bỏ ân oán thân thế như hiện tại, mà có lẽ sẽ khó tránh khỏi tạo nhiều sát nghiệt. Thế nên lúc viết thư ngôn từ của hắn cung kính lễ độ, khác hoàn toàn với thái độ ngạo nghễ khi ở trước mặt mọi người tiên môn.

La Cẩn hồi âm cũng rất nhanh, đương nhiên là đồng ý với yêu cầu của hắn, báo cho hắn biết ba ngày sau sẽ có người hộ tống Sở phu tử xuống núi, bảo hắn chờ trên Thập Lý pha ngoài thành Thiên Thù.

Nhận được hồi âm xong, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam bèn dẫn theo các đồ đệ lên đường, dọc đường không dừng lại nữa, thế nên chưa đầy một ngày đã về tới ngoài thành Thiên Thù.

~ Hết chương 195 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Lựa Chọn

Lựa chọn

Edit: Yunchan

Nội thành Thiên Thù, Hồ gia.

Hồ Khản còn có chút tài kinh thương, lại quan hệ rất tốt với Lưu Duyên và vài đệ tử ngoại môn Cửu Huyền, từ đó nắm được không ít tin tức, hai năm qua cầm tiền vốn Hàn Ngâm giao cho, lời sinh lời, giờ đây đã bắt đầu có dáng dấp của người buôn bán.

Có thể coi hắn là người tri ân tất báo, không thì chính là một tên nã cá vàng, nhận định ôm bắp đùi Hàn Ngâm sẽ phát tài, cho nên dù trong tay có rúng rinh tiền vẫn ở mãi chỗ cũ không dọn đi, sợ một ngày Hàn Ngâm có chuyện không tìm ra hắn.

Khi Hàn Ngâm tìm tới nhà cũng lấy làm kinh hãi, bởi vì chỉ trong một thời gian ngắn không gặp, thê tử Lý thị mới cưới của Hồ Khản đã mang thai ba tháng.

“Làm việc thật nhanh gọn.” Mộ Thập Tam liếc nhìn Hồ Khản, vẻ mặt như cười như không. Hắn cũng biết được ít nhiều chuyện của Hồ Khản, vì lúc Hàn Ngâm theo Lạc Vân Khanh ra ngoài rèn luyện, Hồ Khản có sai không ít người tới tặng lễ vật cho hắn, bây giờ ngấm lại, hắn bèn vỗ túi Càn

Khôn bên hông, lấy ra một hạt châu đen lớn cỡ nắm tay, ném cho Hồ Khả: “Đây là Chiêu Lương châu, coi như là quà chúc mừng.”

Hồ Khả lóng ngóng nhận lấy, hạt châu vừa vào tay đã tỏa ra cảm giác mát mẻ nhàn nhạt, cả căn phòng trở nên thoáng mát, lại nhìn hạt châu phát sáng lóng lánh, mờ mờ ảo ảo, biết ngay nó không phải vật phàm, bèn lật đật từ chối: “Vật.... vật này quá quý giá, tiểu nhân không dám cầm... thỉnh Mộ tiên trưởng ban thưởng vật nào tầm thường một chút thì hơn.”

Hắn biết Mộ Thập Tam là sư thúc của Hàn Ngâm nên càng kính cẩn hơn.

Hàn Ngâm cười chen vào: “Người lười như chàng ấy làm gì mang theo vật tầm thường trên người, nếu tặng thì người cứ nhận đi.”

Cô vừa nói vừa thò tay vào túi Càn Khôn của Mộ Thập Tam lấy ra hai viên ngọc thạch màu đỏ thấu sáng, đưa qua cho Hồ Khả nói: “Chiêu Lương châu không thể mang theo tùy thân được, hỏa ngọc này cũng tặng cho người, đeo nó lên người, mùa đông cũng không cần nhóm lò lửa, cho đứa trẻ dùng là hợp nhất.”

Hỏa ngọc vào tay liền tỏa hơi ấm, trái ngược hoàn toàn với Chiêu Lương châu, rõ là vật quý hiếm trong giới phàm tục. Nếu Hàn Ngâm đã bảo cầm thì Hồ Khả cũng chẳng khách sáo nữa, nói cảm tạ rồi nhận lấy. Có điều trong lòng hắn lại thầm kinh ngạc, vì hắn nhìn ra quan hệ của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, cực kỳ ái muội!

Hắn chẳng phải là kẻ thích bảo vệ thuần phong mỹ tục, nào quan tâm sư thúc và sư đệ có thể yêu nhau hay không, chỉ nghĩ thầm hai người này đứng cạnh nhau trông rất xứng đôi, tuổi tác cũng tương đương. Thế là hắn lập tức vui mừng thay cho Hàn Ngâm, có điều Hàn Ngâm không giải thích rõ, hắn cũng chỉ làm như không biết, vội vàng thỉnh Hàn Ngâm và Mộ

Thập Tam giúp hân đặt một cái tên cho đứa trẻ trong bụng mẹ, để nó nhiễm chút tiên khí.

Từ cái tên của Hồ Khản có thể thấy được, Hồ gia không phải là nhà có học vấn, đương nhiên hân muốn cho con mình một cái tên hay hơn chút.

Hàn Ngâm còn đang cân nhắc, Hiên Viên Túc bên cạnh đã giành nói trước: “Ta nghĩ ra một cái tên rất hay, gọi là Hồ Thuyết(*) đi!”

(*) Nghĩa là “Nói Bậy” đó $\neg(\neg\nabla\neg)\neg \perp$

“Ha ha —” Mọi người phá ra cười, ngay cả Lý thị vô cùng điềm đạm cũng lấy khăn che mặt bật cười.

Vẻ mặt Hồ Khản sụp đổ, thở dài liên tục nói: “Túc thiếu gia, đừng lấy ta ra pha trò.”

Hiên Viên Túc nhanh chân chạy qua kề tai rù rì với hai vị đồng môn. Sau đó ba đứa rúc vào trong góc cười trộm, nhìn cũng biết không phải bàn chuyện tốt gì.

Hồ Khản thấy cảnh này thì hai mắt sáng ngời, nhìn Hàn Ngâm ngại ngùng, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Hàn Ngâm buồn cười hỏi: “Người có gì muốn nói thế?”

“Ta...” Hồ Khản cười theo: “Ta nghĩ, nếu con ta sau khi ra đời có tư chất tu tiên...”

Hàn Ngâm hiểu ngay: “Người muốn cho nó bái ta làm thầy?”

“Phải! Phải!” Cặp mắt Hồ Khản sáng lên, gật đầu tới tấp: “Ta biết có hơi vọng tưởng, nhưng mà...”

“Có phải người tính sớm quá rồi không?” Khóe miệng Hàn Ngâm giãn giật, cướp lời: “Con người còn chưa ra đời nữa là.”

Hồ Khả thấp giọng lẩm bẩm: “Chẳng phải ta muốn rèn sắt khi còn nóng sao?”

Hàn Ngâm bị hăn chọc cho cười lăn, Mộ Thập Tam cũng không nhịn được mím cười.

Chuyện Hồ Khả thỉnh cầu thật ra cũng không có gì không thể, vì Thời Hoàn có thể chất Ngũ Hành trời sinh, trong tay Hàn Ngâm còn dư một quả Ngũ Hành, để không khá là phí, nên cũng muốn thu thêm một đồ đệ nữa. Có điều cô không đồng ý ngay lập tức, chỉ bảo chờ tới khi đứa trẻ ra đời thì hãy bàn tiếp, về phần tên của đứa trẻ, Hàn Ngâm không nghĩ được cái tên nào hay, Mộ Thập Tam liếc qua viên hỏa ngọc trong tay Hồ Khả, bèn thuận miệng thốt ra một chữ “Cẩn”.

Hồ Cẩn, bất kể đứa trẻ là nam hay nữ đều có thể dùng tên này.

Hồ Khả mừng hết lớn, vội vẽ bê giấy và bút mực ra, thỉnh Mộ Thập Tam viết tên.

Hàn Ngâm thấy nhà hăn chật hẹp không tiện ở quá nhiều người, chưa kể Lý thị đang mang thai phải tránh ồn ào, bèn đứng bên cạnh hỏi: “Lần trước ta nhờ người mua giúp một căn nhà, đã mua chưa?”

“Mua rồi.” Hồ Khả đáp ngay: “Cách đây không xa, chỉ cách hai con phố thôi, tất cả đồ đạc đều đầy đủ hết, ta thuê người cách ba ngày tới đó quét dọn một lần, tới là ở được ngay.”

Hàn Ngâm bảo Hồ Khả dẫn đường tới nhà mới, nhưng khi Hồ Khả nói muốn mua vài tên sai vặt và nha hoàn cho cô thì lại bị cô từ chối, chỉ giục Hồ Khả về chăm sóc vợ. Chờ hăn đi rồi cô mới đóng chặt cửa lại, lấy trận đồ thất tình lục dục ra, lôi ba tên tán tu bị nhốt nửa tháng ra ngoài.

Dĩ nhiên Vân La nhận ra họ, hơn nữa lúc Hàn Ngâm nhốt họ vào trong trận đồ, cô bé núp trong đầm cũng nhìn thấy, lúc này vội lên tiếng nhắc nhở: “Sư phụ, ba người này xông vào động phủ của ta, may mà ta trốn trong ám thất mới không bị họ tìm thấy, nhưng cũng nghe thấy họ nói chuyện với nhau... họ... hình như là dạng người tâm thuật bất chính...”

“Ta biết.” Hàn Ngâm gật đầu, sắc mặt lạnh lạnh.

Ánh mắt Mộ Thập Tam nhìn về phía ba tên này càng sắc bén hơn, vì khi ở trong trận đồ thất tình lục dục, khát vọng chôn sâu trong lòng ba tên này đều biến thành huyễn cảnh bày ra trước mặt họ, tất cả đều bị hãm và Hàn Ngâm nhìn thấy rõ ràng, thế nên mục đích thực sự khi thu đồ đệ của ba tên này đều bị phơi bày trần trụi.

Có điều bản thân họ vẫn chưa biết nội tâm của mình đã bại lộ từ lâu, vừa định thần lại đã dập đầu bôm bốp xin tha.

Mộ Thập Tam không buồn liếc họ lấy một cái, chỉ quay lưng nói: “Hai lựa chọn, một, lập lời thề độc, cải tà quy chính, sau này mặc cho chúng ta sai bảo. Đương nhiên ta sẽ không dễ dàng tin tưởng, mà sẽ đặt thêm cấm chế lên người các ngươi, nếu tiếp tục nảy sinh chút ý niệm không nên có nào trong đầu, thì các ngươi nên đi chết được rồi.”

Giọng hăn hờ hững lạnh nhạt, nhưng rõ ràng không cho phép hoài nghi.

Ba tên tán tu sợ run cả người, biết rõ có cầu xin nữa cũng vô dụng. Trương Vấn Hàn đau khổ ra mặt, khẩn thiết hỏi: “Lựa chọn thứ hai là gì?”

Hàn Ngâm lờm hăn: “Ném các ngươi về trận đồ, nhưng phải cảnh báo trước, lần này ta sẽ khởi động trận đồ, nếu các ngươi chết bên trong thì chỉ có nước biến thành huyễn linh, chẳng còn cơ hội đầu thai nào đâu.”

Chết tử tế không bằng sống lay lắt, tuy không muốn nhưng ba tên tán tu này vẫn đành chọn mặc cho người ta sai bảo. Mộ Thập Tam cũng chẳng thèm khách sáo với họ, đợi ba người lập lời thề độc xong, lập tức hạ cấm chế lên người bọn họ. Để về sau họ ở lại trong thành Thiên Thù, âm thầm bảo vệ Hồ Khả, khi nào Hồ Khả cần nhân thủ thì phải nghe lời hăn sai bảo, nhân tiện nghe ngóng chút tin tức của các đại tiên môn. Dĩ nhiên sau này còn nhiều chuyện khác cần bắt họ đi làm, tới đó sẽ căn dặn sau.

Ba người vừa nghe không phải làm việc gì nguy hiểm tới tính mạng thì nhanh nhẩu đáp ứng, thậm chí phào một hơi. Có điều khi nhìn lại đôi thiếu niên thiếu nữ trước mắt này, cảm xúc trong lòng họ quả là rối rắm khôn kể, nhiều nhất là ân hận tới quặn thắt ruột gan, hận mắt mình đui chột, lại gây ra chuyện lấy trứng chọi đá, nếu sớm biết thế này...

Nhưng ngàn vàng khó mua được chữ nếu, việc đã tới nước này hối hận cũng đã muộn, không cam cũng chẳng được gì, bọn họ bị người ta khống chế, vả lại còn không thể nảy sinh bất cứ suy nghĩ bất lương nào, đành vác bộ mặt đưa đám lui ra ngoài, dựa theo yêu cầu của Mộ Thập Tam, tới Thập Lý pha ngoài thành Thiên Thù thăm dò.

Mọi người ở trong thành Thiên Thù hai ngày, không bước chân ra ngoài.

Nhân lúc rảnh rỗi, Hàn Ngâm bèn đem khẩu pháp tâm quyết ra dạy cho Vân La và Thời Hoàn. Nhưng vì Thời Hoàn mới tiếp xúc với giới tu tiên, đang đứng ở ngưỡng mù tịt chẳng biết gì, cũng chưa từng tu luyện bao giờ, nên Hàn Ngâm phải tốn tâm sức cho nó nhiều hơn. Cũng may thời gian cô tu tiên cũng không dài, còn nhớ rõ nỗi khổ khi mới bắt đầu tu luyện, cũng nhớ những vấn đề khó khăn mà bản thân từng trải qua, nên rất kiên nhẫn giải thích tỉ mỉ cho Thời Hoàn. Có khi cô cũng gọi Hiên Viên Túc và Vân La lại nghe cùng, cũng để về sau chúng tu luyện bớt đi đường vòng.

Mộ Thập Tam không can thiệp vào chuyện cô dạy đồ đệ tu luyện, nhưng nếu bọn trẻ tìm hẫng giải đáp thắc mắc, hẫng cũng không tiếc chỉ dạy đôi câu. Lúc nhàn rỗi hẫng còn viết một thiên “Thanh Tĩnh kinh”, chuẩn bị cho Thời Hoàn không biết chữ tập viết, khi nào rỗi rảnh thì học từ từ.

Trong thời gian đó, ba tên tán tu có quay về thăm báo một lần, nói rằng không phát hiện quanh sườn núi mười dặm có dị trạng gì. Mộ Thập Tam nghe xong chỉ trầm ngâm, sau đó không nói gì mà chỉ phất tay để họ đi làm việc khác.

Hàn Ngâm có hơi bất an, hỏi hẫng: “Sao thế, chàng không tin La chưởng môn sao?”

Mộ Thập Tam lắc đầu nói: “Chuyện đã qua lâu như vậy, có lẽ người của tiên môn đã điều tra mọi chuyện trước đây của ta, những người có liên quan tới ta đương nhiên cũng sẽ điều tra, việc ngoại tổ phụ ta đang ở Cửu Huyền, dám chắc không thể giấu được họ.”

Hàn Ngâm sững sốt: “Vậy họ cũng có thể đoán được, chúng ta nhất định sẽ quay lại đón Sở phu tử.”

“Ừ.” Mộ Thập Tam khẽ gật đầu đáp: “Nếu họ còn muốn đối phó với ta, thế thì chỉ cần canh giữ chung quanh Cửu Huyền, thấy có người mang Sở phu tử xuống núi thì chỉ cần bám theo, nhất định có thể tìm được ta.”

Hàn Ngâm nở nụ cười khổ: “Thế thì cuộc hẹn ở Thập Lý pha lần này, có lẽ sẽ khá nguy hiểm?”

“Nguy hiểm cũng phải đi, dù sao cũng phải đón ngoại tổ phụ của ta về gần bên mới được.” Mộ Thập Tam bỗng dời tầm mắt, bật cười: “Nàng không cần theo ta đâu, mang bọn Hiên Viên Túc tới thành Sinh Tử chờ ta là được. Sau khi kết thúc chuyện này, ta sẽ tới đó hội hợp với mọi người, xong rồi chúng ta cùng tới hồ Lạc Tinh, Truyền Tống tới tiên phủ động

thiên ở một thời gian. Chờ khi nào nàng tu đến Đan Thành, cảm thấy bức bối thì chúng ta có thể ra ngoài du ngoạn.”

Hàn Ngâm nhìn hẩn kinh ngạc, nhất thời im lặng.

Ánh mắt Mộ Thập Tam trở nên dịu dàng: “Ta sẽ trở về bình an, nàng luôn thông minh, không cần ta phải nhiều lời mà.”

Đúng! Không cần hẩn phải nhiều lời, Hàn Ngâm biết rõ tu vi của mình quá thấp, nếu đi theo hẩn tới Thập Lý pha đón người, chẳng những không giúp được gì, thậm chí còn trở thành gánh nặng của hẩn. Dù sao một mình hẩn muốn trốn chạy vẫn dễ hơn dắt theo cô rất nhiều. Hơn nữa hẩn đã lập tâm khế trên người cô, dù việc này chẳng ai biết, nhưng nếu cô gặp nạn mất mạng, thì hẩn cũng sẽ bị cô liên lụy, bỏ mạng chung với cô.

Những điều này, cô đều biết cả!

Nhưng có đôi khi tình cảm sẽ lấn át lý trí, đã biết rõ chuyến đi này nguy hiểm, thì làm sao cô có thể trở mắt nhìn hẩn một mình đương đầu đây?

Hàn Ngâm do dự: “Chàng để ta suy nghĩ đã.”

~ Hết chương 196 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Đa Tình Từ Xưa Thường Ly Biệt

Đa tình từ xưa thường ly biệt

Edit: Yunchan

Hai người trò chuyện ở phòng chính, còn bên ngoài sảnh thì thập thò một đôi mắt đen lúng liếng, sau đó vụt biến mất.

Mộ Thập Tam lập tức cảm giác được, cau mày chỉ mặt đặt tên: “Hiên Viên Túc!”

Hiên Viên Túc đành lê chân bước vào, cười lấy lòng: “Sư công.”

Mộ Thập Tam hỏi nó: “Có việc gì?”

“Không có...”

“Vậy thì cách xa chỗ này ra, ta đang nói chuyện với sư phụ của ngươi.”

“Dạ...” Hiên Viên Túc hiếm khi không nói nhăng nói cuội như hôm nay, nó quay người lui ra ngoài cực nhanh chóng.

Đừng nhìn tuổi nó còn nhỏ mà lầm, thật ra trực giác vẫn rất nhạy bén. Mặc dù Mộ Thập Tam không nổi giận với nó, nhưng nó vẫn cảm thấy bầu không khí trong phòng có gì đó bất thường. Hơn nữa giọng điệu của sư công đại nhân cũng rất khác lạ, thiếu đi vẻ đùa cợt và thờ ơ thường ngày,

thêm vào chút nặng nề. Nó dám chắc nếu mình dám nói nhảm thêm vài câu, thì sẽ bị sư công đáng sợ xách áo ném thẳng ra ngoài.

Nhưng mà, rốt cuộc có chuyện gì mà lại làm sư công đại nhân chẳng bao giờ đứng đắn lại đâm ra nghiêm chỉnh thế này nhỉ?

Hiên Viên Túc vắt óc suy nghĩ suốt đường về phòng, còn túm Vân La và Thời Hoàn đang tu luyện ra suy luận chung. Cuối cùng cho ra kết luận, khả năng cao là có liên quan tới hành trình tới Thập Lý pha ngày mai. Thế là chúng đều trở nên thấp thỏm, nhất là Hiên Viên Túc, nó biết rõ mâu thuẫn giữa Mộ Thập Tam và tiên môn, cái mặt nhỏ tuần tú nhất thời nhăn lại thành cái bánh bao, sầu muộn thấy rõ.

Có thể đoán được gần đúng nội tình, bọn nhóc cũng coi như tài năng. Thế nhưng dù chúng có sầu muộn tới đâu thì cũng không bằng Hàn Ngâm, lúc này cô đang nát óc tìm cách: “Chẳng phải đã bắt Mật Hạt Nhi lập linh khế, một khi có mệnh lệnh, cô ta sẽ làm theo ngay lập tức ư? Bây giờ chúng ta mượn đỡ thế lực Ma môn để đối kháng với tiên môn có được không? Vấn đề là, nếu làm vậy thì thế nào tiên môn của vin vào đó vu cho chàng cầu kết với Ma môn.”

Mộ Thập Tam mỉm cười lắc đầu: “Ta không quan tâm họ nói ta cầu kết với Ma môn, ban đầu ta cũng có dự định dùng Ma môn để ngăn cản tiên môn, nhưng hai bên chính tà trước nay luôn ở thế giằng co, chẳng ai dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu bây giờ ta muốn ép Ma môn ra tay, chẳng phải sẽ khơi mào một vòng chiến loạn tiên ma mới sao? Huống hồ Mật Hạt Nhi vừa lên ngôi Ma chủ, sợ rằng còn chưa dẹp yên các thế lực phân tranh bên trong Ma môn, Thập Lý pha lại gần ngoài thành Thiên Thù, một khi nổ ra xung đột, thì nơi này sẽ gặp đại nạn trước tiên.”

Hàn Ngâm đổi cách khác: “Vậy thì dùng hình nhân thế thân.”

Mộ Thập Tam nhìn cô đáp: “Nàng biết không được mà.”

Phải! Cô biết không được, khoan hãy nói hình nhân thể thân có qua mắt được người khác hay không, dù qua mắt được, thì mục tiêu trước nhất vẫn là cứu người. Nếu đối phương bắt Sở phu tử làm con tin, tình hình cũng sẽ chuyển sang giằng co. Cô quá lo lắng nên mới nghĩ ra cách gì thì nói ra cách đó thôi.

Đây thật là một việc khó khăn.

Hàn Ngâm đỡ trán, phiền não khôn kể.

Mộ Thập Tam ôn hòa nói: “Lần trước tiên môn đã chịu thiệt một lần, biết để chế ngự ta, có càng nhiều người sẽ càng vững bền, bởi vậy lần này nhiều lắm là vài tên cường môn trưởng lão tu vi cao thâm mai phục ta thôi. Nếu không hiểu chiến, với tốc độ của Xích Ly thì muốn chạy trốn cũng không quá khó khăn. Vả lại đó chỉ là suy đoán của ta, chuyển đi này chưa chắc có nguy hiểm thật, nàng cũng không cần lo lắng cho ta nữa, đến lúc đó ta sẽ hành sự theo hoàn cảnh.”

Rõ ràng hẳn muốn trấn an cô, Hàn Ngâm nào chịu tin, vẫn nhìn hẳn ngờ vực: “Chàng cam đoan sẽ trở về bình an?”

Mộ Thập Tam khẽ nhướn mày, mỉm cười nhìn đáp lại cô: “Thế nào, nàng không tin ta có năng lực thoát thân bình an sao?”

Hàn Ngâm cau: “Ta rất muốn tin chàng, nhưng chàng cứ tránh né không chịu trả lời, làm sao ta tin chàng được.”

Mộ Thập Tam cầm một lọn tóc của cô quấn ở ngón tay, rũ mắt cười nói: “Có muốn ta thề độc bảo đảm sẽ trở về bình an không?”

“Miễn!” Hai mắt Hàn Ngâm bỗng sáng lên: “Hay là chàng dạy ta cách hạ tâm kế đi.”

Lòng Mộ Thập Tam thất lại, quay mặt đi cự tuyệt thẳng thừng: “Tu vi của nàng quá thấp, không học được.”

“Mộ Thập Tam!” Hàn Ngâm nổi đóa: “Ta nghiêm túc, đừng kiếm cớ từ chối! Nếu chàng không dạy ta cách lập tâm khế, ta sẽ không cho chàng đi một mình!”

Có tâm khế đồng sinh cộng tử bên mình, hãn hành sự sẽ cẩn thận hơn, như vậy cô mới an tâm phần nào, đồng ý không đi theo hãn.

Mộ Thập Tam hơi nhếch miệng: “Ta không kiếm cớ từ chối, tâm khế này có sức mạnh gắn kết sinh tử luân hồi, đương nhiên không phải là loại pháp thuật có thể sử dụng tùy tiện, nếu muốn lập khế ước thành công thì ít nhất cũng phải có tu vi Đan Thành, hiện tại nàng có học cũng không dùng được.”

Hàn Ngâm nhìn chăm chăm vào mắt hãn bán tín bán nghi, muốn khơi ra chút đầu mối từ trong đó, kết quả chỉ nhìn thấy trong sự bình lặng và thâm thúy là tình cảm nồng nàn, không có chút trốn tránh nào.

“Được rồi.” Cô im lặng hồi lâu, rồi nhẹ thở dài: “Ta đồng ý mang bọn tiểu Túc tới thành Sinh Tử chờ chàng, nhưng chàng phải nhớ kỹ, dù không lập được tâm khế, chàng không trở về bình an, ta cũng không thể sống một mình.”

Cô càng nói giọng càng thấp, dần chuyển sang ngượng ngùng, bởi vì trước khi yêu mến Mộ Thập Tam, cô luôn cảm thấy sinh mệnh rất đẹp đẽ, trần thế rất đặc sắc, cô không nỡ chết, cho nên dù phải cố sức vùng vẫy, cô cũng phải sống tiếp! Nhưng hôm nay lại không thể, chỉ nghĩ tới việc phải rời xa hãn, cô đã đau lòng tới mức không tài nào chấp nhận nổi.

Nếu trên đời này không có hãn, trong mắt cô cũng sẽ không còn màu sắc nữa, dù có đẹp đẽ hay đặc sắc hơn nữa cũng chẳng còn liên quan tới cô,

sinh mệnh chỉ còn lại thống khổ như thế, thì cố kéo dài thêm còn ý nghĩa gì đâu?

Mộ Thập Tam mím chặt môi trầm ngâm một hồi, sau đó mặt giãn ra, cười nói: “Người tốt đoán mệnh, tai họa sống lâu, nàng yên tâm đi, ta bảo đảm sẽ trở về bình an.”

Mặc dù trong lòng đầy sầu lo, Hàn Ngâm vẫn bị hấn chọc cho phì cười: “Chàng còn biết mình là tai họa à! Quậy đến nỗi hai môn tiên ma cũng loạn theo chàng, không ai sống yên!”

Quan trọng nhất là quậy đến nỗi lòng cô cũng loạn theo hấn, bất kể là sầu bi hay vui vẻ.

Tỷ như hiện tại, hấn không nói thêm gì nữa mà chỉ nhìn cô cười, nụ cười kia tựa như cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ khơi lên gợn sóng, khiến lòng cô cũng rung động khê khàng.

Mặt Hàn Ngâm hơi ửng hồng, cô đâu biết dáng vẻ của cô lúc này rơi vào mắt Mộ Thập Tam, cũng làm hấn mê muội thất thần hết như thế. Giữa hai người như có một lực hút vô hình, hút lấy nhau, khiến cả hai ngày một kề sát lại, sát tới nỗi môi chạm nhẹ vào nhau.

“Các người có biết xấu hổ hay không hả!” Một giọng sát phong cảnh như đã nhịn từ lâu, rốt cuộc hết nhịn nổi phải lớn tiếng hét ra: “Đáng lẽ ta cũng không muốn nói các người đâu, nhưng giữa ban ngày ban mặt, các người có muốn hôn môi thì cũng nên đóng cửa lại mà hôn trộm! Sao cứ mở tênh hênh cửa nẻo để ai đi ngang qua cũng thấy hết thế hả!”

Đừng nói hiện tại hai người đang tình nồng ý loạn, dù chỉ im lặng ở cạnh nhau, bỗng nhiên có người hét lớn thế này thì cũng bị hù cho hết hồn.

Hàn Ngâm giật bắn, đột nhiên luống cuống lùi ra sau một bước, làm Mộ Thập Tam hôn hụt vào không khí.

“Người câm miệng!” Đây là tiếng quát kích động của Hàn Ngâm.

Mộ Thập Tam không hé răng, nhưng nét mặt thì cực kỳ khó lường.

“Sao hả! Hôn cũng hôn rồi, còn sợ ta nói sao?” Tài Bảo đại gia bắt đầu cầm rơm: “Đúng là đời sau chẳng bằng đời trước, như Nguyên Nhất chân nhân...”

Càng nói càng khó ư!

Hàn Ngâm giật phắt miếng Tào Hóa Kim Tiền đeo trên cổ xuống, vận sức ném thẳng ra ngoài cửa.

Tào Hóa Kim Tiền hóa ra hình người khi còn ở giữa không trung, biến thành Tài Bảo đại gia khô ngô tuần tú, hất cằm lên cả giận quát: “Xú nha đầu Hàn Ngâm, người lại dám ném ta!”

Vừa dứt câu, cửa sảnh đã “Ầm” một tiếng đóng sầm ngay trước mặt hắn, lòng tự trọng của Tài Bảo đại gia bị tổn thương nặng nề, nhưng vừa ngó thấy bản mặt lạnh tanh của Mộ Thập Tam, thì ý định nhảy vào tính sổ với Hàn Ngâm đã chạy trốn sạch trơn. Chẳng qua gần mực thì đen gần đèn thì sáng, hắn dĩ nhiên cũng chẳng phải loại hiền lành gì, cặp mắt trong suốt như lưu ly vừa đảo qua, hắn đã quay lưng đi tới phòng của bọn Hiên Viên Túc.

Thời gian trôi qua chưa đầy nửa chén trà nhỏ, Hiên Viên Túc đã chạy vội tới, đập “Ầm Ầm” lên cửa: “Sư phụ sư phụ, Tài Bảo nói hắn bị đuổi ra khỏi cửa, hắn muốn bỏ nhà ra đi!”

Trong phòng im phăng phắc, không ai đếm xỉa tới nó.

Hiên Viên Túc gõ cửa càng hăng hơn: “Hắn còn nói sư phụ cũng bị đuổi ra khỏi nhà, bảo bọn ta sớm gói ghém hành lý, chuẩn bị ra khỏi thành trong đêm.”

Nghe đến đó, Hàn Ngâm thật sự hết cách, khẽ thở dài một hơi, nới lỏng hai tay đang ôm chặt Mộ Thập Tam, xoay người đi, lặng lẽ lau lệ ở khóe mắt.

Mộ Thập Tam cũng khá tức giận, hắn đang khuyên Hàn Ngâm tối nay ra khỏi thành trước, không cần chờ sáng mai hắn tới nơi hẹn mới lên đường. Ai ngờ hai người đang tha thiết dặn dò nhau, còn chưa nói hết lời thì Tài Bảo đại gia đã sai Hiên Viên Túc tới đây phá rối để trả đũa hắn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều cười khố.

Hàn Ngâm bước ra mở cửa: “Đi nói với Vân La và Thời Hoàn một tiếng, bảo chúng thu dọn đồ đạc, trời tối liền theo ta lên đường.”

“Hả!” Hiên Viên Túc mở to mắt kinh ngạc: “Chúng ta bị đuổi thật sao?”

“Mấy câu thối nát đó người cũng tin được sao!” Mộ Thập Tam vung tay nện lên đầu nó một cú đau điếng: “Đi nhanh lên, chờ trời tối thì quay lại đây.”

“Dạ.” Hiên Viên Túc ôm đầu buồn bực, không dám nói gì nữa, quay người đi.

Lúc này Hàn Ngâm lấy trận đồ thất tình lục dục ra nói: “Pháp bảo này chàng mang theo đi.”

Mộ Thập Tam lắc đầu: “Pháp bảo phải tế luyện mới dùng được, thay đổi chủ nhân liên tục uy lực sẽ giảm đi, hơn nữa ta có pháp bảo bản mệnh là đủ rồi, không cần nó, nàng nên mang theo phòng thân thì hơn.”

Hàn Ngâm căn môi nhìn chiếc nhẫn Ngũ Hành trên tay, chiếc nhẫn này là bảo vật dùng để hộ thân rất tốt, nhưng nó cần có linh khí ngũ hành

mới dùng được, đưa cho Mộ Thập Tam cũng vô ích, cô ngấm lại bèn lấy hình nhân thế thân ra: “VẬY chàng mang cái này theo đi.”

Mộ Thập Tam vẫn muốn cự tuyệt, nhưng thấy thái độ của cô rất kiên quyết, để cho cô an tâm, hẳn đành phải nhận lấy nhét vào trong ngực.

Bây giờ đã gần chạng vạng, trời chẳng mấy chốc nữa sẽ sụp tối. Vả lại không biết có phải ông trời cũng thích nhúng tay vào góp vui hay không, mà tới khi Mộ Thập Tam tiễn nhóm Hàn Ngâm ra khỏi thành, tiết trời đang quang đãng đã lất phất mưa phùn, như hàng loạt sợi tơ rơi, dai dẳng bất tận.

Ngoài thành Thiên Thù có đình ly biệt, bên ngoài đình trồng rất nhiều cây liễu, cành lá rũ xuống như sợi mưa muốn cuốn lấy người đi kẻ ở, thế nhưng lần này chỉ để lại một lọn tóc đen, quăn lấy đầu ngón tay, cũng quăn lấy trái tim.

Mộ Thập Tam nhìn bóng Hải Trãi chìm dần vào màn đêm, rồi cúi đầu nhìn xuống lọn tóc đen mang theo hương thơm mà Hàn Ngâm cắt xuống trước khi đi, bên môi nở nụ cười, nâng niu cất vào trong ngực áo.

~ Hết chương 197 ~

A lô a lô lô, e hèm, thuyền trưởng xin thông báo ai ngồi thuyền Tiểu Ngâm – Tiểu Tam, xin mời mặc áo phao vào, chuẩn bị làm nóng để phòng khi sóng to gió lớn lật thuyền rớt biển nào ~ (≡ ∪ ≡)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Cảm Ứng Kỳ Diệu

Cảm ứng kỳ diệu

Edit: Yunchan

Hải Trãi bay xuôi chiều gió chừng mấy trăm dặm, cơn mưa phùn rá rích vây phủ bầu trời đã dần tạnh, thay vào đó là vầng trăng sáng tỏ màn đêm, ánh trăng thanh sạch, hiền hòa như nước. Bay thêm một đoạn nữa, vầng trăng tỏ dần lặn, phía chân trời từ từ lộ ra màu vỏ trứng, một tia bình minh len lỏi tới đây lùi bóng đêm, nhường chỗ cho nắng mai.

Hàn Ngâm đứng bên ngoài tường thành hùng vĩ, ngẩng đầu nhìn ba chữ gai góc trên cổng thành, vô thức híp mắt lại.

Thời Hoàn lặng lẽ ghi nhớ ba chữ kia: “Sư phụ, đây chính là thành Sinh Tử sao?”

Hàn Ngâm gật đầu, cười khẽ đáp: “Có một thời gian ta từng theo sư huynh tới đây, đó đã là chuyện của một năm trước rồi.”

Khi ấy cô còn đang tìm kiếm Hồn Nguyên tâm pháp, thật tình chẳng ôm thái độ lạc quan gì lắm với tương lai tu luyện của mình. Nhưng may mà bên cạnh có Lạc Vân Khanh và Tích Tích làm bạn, còn quen biết Giang Tĩnh Dạ ở nơi này, dù ban đầu quan hệ của họ không thể nói là bằng hữu.

Cô thở dài một hơi thật nhẹ, lồi suy nghĩ về lại với thực tại, cười nói: “Đi thôi, chúng ta vào thành tìm một chỗ ở trước đi.”

Bất kể ra sao, cô vẫn có lòng tin với Mộ Thập Tam, cũng chẳng cần mặt ủ mày chau suốt ngày, như vậy chẳng những ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, mà còn ảnh hưởng lây ba đồ đệ nữa.

Ở cổng thành của mỗi thành trấn, thông thường đều là nơi kiểm tra nghiêm ngặt, nhưng chuyện này chẳng là vấn đề gì đối với Hàn Ngâm. Có điều một nhóm, trong đó có một thiếu nữ trông mới cập kê, còn dắt theo sau ba tiểu đồng nhỏ nhút như mầm đậu, kiểu tổ hợp này dù đi tới đâu cũng thu hút sự chú ý của người khác.

Hiên Viên Túc nhìn trả lại ánh mắt tò mò của người qua đường như thường lệ, sau đó mới hỏi Hàn Ngâm: “Chúng ta ở khách điểm sao?”

Ở khách điểm thì khá tiện lợi về ăn uống, nhưng đối với tu luyện thì ở đó rất hỗn tạp. Vì có nhiều bất tiện, cuối cùng Hàn Ngâm quyết định tìm một nhàn hán ở gần tửu lâu, cho hẳn một xâu tiền, nhờ hẳn đi hỏi thăm xem trong thành có trạch viện nào muốn bán hay không, điều kiện tất yếu là quanh đó phải yên tĩnh. Vì cô ách chừng họ còn phải ở trong thành một đoạn thời gian nữa, dù Mộ Thập Tam về rồi thì cũng phải mất thời gian mua thực phẩm, mang vào tiên phủ động thiên ra vào bất tiện.

Vì tiền đối với Hàn Ngâm không thành vấn đề, chỉ cần chủ nhà không có ác ý coi cô là heo để làm thịt, thì giá cao hơn chút cũng chẳng sao. Thế là chỉ mất tầm nửa ngày, cô đã hào phóng ném ra trăm lượng hoàng kim mà mặt chẳng buồn chớp, mua một trạch viện có sân sau rộng rãi, trả cho nhàn hán ít tiền thưởng, nhờ hẳn tìm thêm vài nữ đầu bếp giỏi nấu nướng. Còn chuyện quét tước phòng ốc thì cô giao cho ba đồ đệ của mình, chẳng phải cô bủn xỉn nên muốn sai bảo chúng, mà để cho chúng làm chút việc vật thể tục trong khả năng của mình. Vừa giúp ích cho tu luyện, cũng giúp cô không tới nỗi dạy ra mấy tên đồ đệ chẳng biết làm gì ngoài tu luyện.

Chờ nhàn hán ngàn tạ vạn tạ, hớn hở ra về xong, Thời Hoàn lập tức trợn mắt há mồm kêu lên: “Sư phụ.”

Hàn Ngâm đang hài lòng đánh giá nơi ở hiện tại, trả lời lơ đãng: “Sao?”

Thời Hoàn ngập ngừng: “Chẳng phải người nói tu tiên là chuyện rất cực khổ sao, nhưng suốt đường đi, chúng ta ăn ngon, mà ở cũng rất thoải mái...”

Hàn Ngâm cười rộ lên, tiếp lời nó: “Sư phụ người tiêu tiền hơn nước chảy, còn xa xỉ hơn phú thương ở thế tục, nên thấy tu tiên có vẻ chẳng cực khổ chút nào, có phải không?”

Quả thật Thời Hoàn muốn nói vậy, chần chờ một lát, vẫn gật đầu nói: “Không phải ta nói sư phụ làm vậy không tốt... mà chỉ không giống với suy nghĩ của ta thôi...”

Hàn Ngâm gật đầu ra chiều suy nghĩ: “Nghĩ cho kỹ lại, bây giờ ta xài tiền có hơi xa xỉ, bởi vì trước đây ta cũng như người, trước khi tu tiên lúc no lúc đói, trên người chưa bao giờ cất quá hai lượng bạc, tới bữa nếu có thể được thêm hai miếng thịt, thì ta sẽ hớn hở cả ngày.”

“Chẳng qua —” Cô quay ngoắc thái độ, cong môi nói: “Ta xài tiền cũng vì để nếm thử sự mới mẻ, tăng thêm nhiều trải nghiệm, có lẽ sẽ tiện lợi cho tu luyện. Hơn nữa trên người có tiền thì tiêu, không có thì không tiêu, có thể ở trong rừng cột chạm trổ, cũng có thể cư trú nơi sơn dã hoang vu, có thể cầm y ngọc thực, cũng có thể nuốt Ích cốc hoàn qua ngày, tuyệt đối sẽ không sa vào những vật ngoài thân không thể tự thoát ra. Chậc, ta không biết nói kiểu này người có hiểu ý ta không nữa.”

“Ta hiểu! Ta hiểu!” Hiên Viên Túc nhảy chồm lên trước hết: “Sư phụ chưa bao giờ giống mấy cô nương có tiền, kim ngân châu ngọc mỹ thạch cầm đầy cả đầu, giắt đầy trên người, trét son phấn đầy cui lên cái mặt tròn

quay, hờ ra là sai bảo hạ nhân, nhàn rồi hết chuyện làm thì thương hoa khóc nguyệt, thở ngắn than dài!”

Hàn Ngâm phì cười: “Người nói bậy bạ gì đó! Mỗi người trong thế tục có cách sống khác nhau, chúng ta không thể nói xấu họ, chỉ nói chúng ta là người tu tiên phải lấy tu luyện làm việc chính, tất cả vinh hoa phú quý đều là nhất thời, quá chìm đắm vào đó sẽ mê muội bản tâm, tu luyện khó thể tiến thêm một bước. Cho nên ta muốn các người tập làm quen với những thứ này, có thể dần dần xem chúng như những thứ bình thường. Về phần tu luyện có cực nhọc hay không, qua mấy năm nữa các người sẽ biết liền.”

Nói đoạn cô chếch đầu đi: “Ta cũng không thể nói rõ, nếu bảo là cực khổ thì cũng rất cực khổ, suốt ngày chỉ có ngồi thiền nạp khí, còn phải nghiên cứu đủ loại thư tịch thâm ảo, phải chịu đựng khô khan tịch mịch. Còn nếu bảo thích thú thì cũng không thiếu, loại cảm giác tu luyện tới cảnh giới, chớp mắt đã mấy tháng trôi qua đó rất kỳ lạ. Hơn nữa tu vi tăng lên từng tầng, cảm giác thành tựu khi đạt được năng lực mà bản thân trước nay không dám mơ tới, ngày một bước gần hơn tới con đường thành tiên, những thứ đó cũng có thể đem tới cho người ta niềm vui và thỏa mãn cực to lớn.”

Hàn Ngâm không phải người thích thuyết giáo, nhưng nếu Thời Hoàn đã nhắc tới, thì cô sẽ tiện thể nói ra chút lĩnh hội của bản thân khi tu luyện, nhưng cô không gò ép chúng phải tuân thủ theo khuôn phép, làm theo giáo điều. Vì sư phụ đưa vào cửa, tu hành ở bản thân, cô chỉ hạ quyết tâm, sau này âm thầm quan sát chúng, khi xuất hiện mầm mống xấu thì dẫn dắt kịp thời là được rồi.

Một thầy ba trò, cứ thế nán lại trong phố phường sầm uất mà lại an tường như đang ẩn cư, ngoại trừ các đồ đệ sáng sớm tới thỉnh an Hàn Ngâm, lúc ăn cơm thì hợp lại ra, bình thường ai nấy đều ở trong phòng mình nỗ lực tu luyện. Bản thân Hàn Ngâm cũng không ngoại lệ, cô nghĩ lúc

tu luyện thời gian mới trôi qua nhanh chóng, mới không cần lo lắng bất an, lúc nào cũng lo âu cho an nguy của Mộ Thập Tam.

Hai ngày trôi qua lặng lẽ, tất cả đều rất yên bình. Nhưng đến buổi sáng ngày thứ ba, khi bọn Hiên Viên Túc tới thỉnh an Hàn Ngâm, trong lòng cô bỗng trỗi dậy cơn hoảng loạn mơ hồ, mắt cũng giật liên tục, sắc mặt tái nhợt.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Vân La kỹ tính lập tức phát hiện ra điều bất thường, vội hỏi dồn: “Có phải khó chịu ở đâu hay không?”

Hàn Ngâm lắc đầu: “Ta không sao, các người đi tu luyện đi.”

“Nhưng mà...” Hiên Viên Túc còn định nói thêm, nhưng thấy nét mặt Hàn Ngâm nôn nóng, lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Hàn Ngâm, sắc mặt cô càng trở nên tái nhợt hơn, bất giác siết chặt lấy làn váy, vận sức tới mức đốt ngón tay trắng bệch.

Mộ Thập Tam đã xảy ra chuyện!

Mặc dù không nghiêm trọng tới mức mất mạng, nhưng nhất định bị thương rất nặng, không thì cô chẳng tài nào giải thích được cảm giác khác thường đột ngột ập tới trong lòng mình.

Không phải do tâm trạng quá căng thẳng hay quá mức lo nghĩ mà ra! Bởi vì người tu tiên đối với nguy cơ liên quan tới mình thường đều có cảm ứng kỳ lạ, chưa kể Mộ Thập Tam đã hạ tâm kế với cô, quan hệ giữa hai người họ đã thân mật vượt xa mức bình thường rồi.

Nhất định hẳn đã xảy ra chuyện, không có cách giải thích nào khác!

Hàn Ngâm hốt hoảng đứng dậy, còi lòng rơi vào mờ mịt trong phút chốc, cô dường như đã mất đi khả năng suy nghĩ, đột nhiên không biết mình muốn làm gì, nên làm gì, cứ vô thứ đảo qua đảo lại trong phòng mây vòng, sau đó cố sức kéo cửa phòng ra.

Buổi sáng đầu hạ, cơn gió mát mẻ thanh sạch mang theo hương hoa và hơi thở bình minh tấp vào mặt, nhẹ nhàng xua đi sương mù trong lòng cô, khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn đôi chút.

Được rồi! Cô biết mình muốn làm gì! Cô không thể nào chờ trong thành Sinh Tử này được nữa, nếu mọi chuyện suôn sẻ thì Mộ Thập Tam đã mang Sở phu tử tới đây từ sớm rồi! Cô phải biết hiện tại hấn ra sao, có phải đã bị thương hay không, nếu có thì bị thương nghiêm trọng tới cỡ nào!

Hàn Ngâm như rơi vào khủng hoảng, hốt hải quay về phòng, để lại cho ba đồ đệ một tờ giấy và một túi vàng nhỏ, sau đó triệu hồi Hải Trãi ra.

Tài Bảo đã được cô đeo về cổ, chứng kiến toàn bộ hành vi mất kiểm soát của cô, bỗng nhiên lên tiếng: “Có lẽ sự tình không nghiêm trọng như người nghĩ đâu, người kiên nhẫn chờ thêm hai ngày đi, hơn nữa nếu xảy ra chuyện thật thì người có chạy tới ngay cũng chẳng làm được chuyện gì.”

“Không được!” Hàn Ngâm chẳng buồn cân nhắc: “Ta không đợi được!”

Hiện tại cô chẳng còn tâm trí đâu để xét xem mình chạy tới có ích hay vô ích, cô chỉ biết nếu mình ở lại căn phòng này thêm một khắc, thì ruột gan sẽ nóng tới chết!

Tài Bảo vẫn khuyên can cô: “VẬY người cũng không thể trắng trợn cưỡi Hải Trãi ra ngoài ngay giữa ban ngày ban mặt thế này được, sẽ rất nhiều người nhìn thấy.”

“Thấy thì cứ thấy.” Hàn Ngâm chẳng còn lòng dạ đâu để bận tâm chuyện này, thuận miệng đáp một tiếng rồi ngồi lên Hải Trãi.

“Ngu xuẩn!” Tài Bảo chửi ầm lên: “Có người nhìn thấy thì sẽ muốn dò xét tới cùng, người phui mông chạy đi, nhưng mấy đồ đệ của người vẫn ở lại đây, liên lụy tới chúng thì phải làm sao hả?”

Hàn Ngâm đang hoảng tới luống cuống, trong lòng chỉ mãi lo lắng cho an nguy của Mộ Thập Tam, đâu thể nào suy nghĩ chu đáo như mọi khi? Bây giờ bị hấn mắng cho một trận, mắng tới nổi hoàn hồn, ngẫm kỹ lại mới thấy bản thân ngu xuẩn, thật muốn mắng mình máu chó xối đầu, sau đó không nói nhiều nữa, thu hồi Hải Trãi rồi xách vác chạy ra khỏi cửa nhà.

Cô phải nhanh chân ra khỏi thành, cô muốn tới Thập Lý pha ngoài thành Thiên Thù! Nhưng hai thành cách nhau xa xôi, dù cô có chạy nhanh hơn nữa thì cũng không thể nào tới được trong một giây một phút...

Hàn Ngâm ôm theo cơn hoảng loạn bất an chạy lồng lên trên đường lớn của thành Sinh Tử, bỏ mặc tất cả những ánh mắt kinh ngạc lại sau lưng.

Đúng lúc này trong hiệu thuốc bên đường có một cô gái cất bước đi ra, vừa ngược mắt đã nhìn thấy Hàn Ngâm chạy sượt qua mình, đứng sững ra một hồi, sau đó mới vội vàng đuổi theo, gọi giật giọng: “Hàn Ngâm ——”

Hàn Ngâm hoàn toàn không nghe thấy, cô đã chạy mất dạng từ lâu rồi.

Cô gái kia phiên muện giẫm chân, cau mày nhìn ánh mắt tò mò của người qua đường đã chuyển sang mình, do dự giây lát, sau đó cũng xách vác chạy như bay ra khỏi thành, đuổi theo Hàn Ngâm.

~ Hết chương 198 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Sống Chết Không Rõ

Sống chết không rõ

Edit: Yunchan

Ngoại thành Thiên Thù, Thập Lý pha.

Lúc trước Hàn Ngâm đã tới đây một lần, dù nơi đây hoang vắng quanh quẽ nhưng hoa cỏ đại vẫn sinh sôi nảy nở, tràn đầy sức sống. Thế mà lúc này đây, trước mắt cô lại độc một máu xám tiêu điều, cả sườn núi trũng xuống, dưới chân đây rẫy những hố sâu hoặc cạn, bùn đất cháy xém, không còn sót lại một ngọn cỏ.

Có thể nhìn thấy bốn phía đã được dọn dẹp sơ qua, không để lại bất cứ thứ gì không nên xuất hiện ở nơi này, nhưng vẫn không giấu được vết tích của một trận chiến khốc liệt, khiến lòng cô càng chìm sâu vào hoảng loạn.

Rốt cuộc vẫn tới muộn, không còn thấy nửa bóng người nào, thế nhưng dù tới sớm hơn thì cô cũng chẳng thay đổi được gì...

Hàn Ngâm nhất thời mờ mịt, quỳ một gối xuống đất, tiện tay bốc một nắm đất khô cầm lên nhìn thử, phát hiện bên trong có lẫn vết máu, tay cô run lên, hạt cát li ti lập tức lọt qua kẽ ngón tay chảy xuống.

Đương nhiên cô không ngốc tới mức nhìn thấy máu thì nhận định đó là của Mộ Thập Tam, nhưng điều này chứng tỏ tình huống mà cô lo lắng

trước đây đã thật sự xảy ra, nguy cơ mà cô cảm ứng cũng là thật! Thế thì bây giờ hẳn đang ở đâu? Là bỏ chạy nhưng bị người tiên môn truy đuổi ráo riết, hay đã cắt được truy lùng nhưng vì bị thương nặng mà tạm thời ẩn nấp ở đâu đó?

Hàn Ngâm không dám nghĩ tới những khả năng khác, hít sâu vào hai hơi, ép bản thân phải tỉnh táo lại, sau đó bắt Thổ Linh trư trong trận đồ thất tình lục dục ra, hạ lệnh cho nó: “Nha Nha, tìm thử đi.”

Thổ Linh trư rất lanh lợi, liếc mắt quan sát cô, thấy sắc mặt cô tái nhợt, cảm xúc bất ổn thì biết ngay bây giờ không phải lúc để đùa với cô, lập tức ngoan ngoãn vênh móng, hít mũi, ụt ịt ngửi ngửi đất.

Mùi, Hàn Ngâm muốn nó tìm mùi của Mộ thập Tam, muốn thử xem có thể tìm được chỗ ẩn nấp nào không. Nhưng Thổ Linh trư vòng quanh cả Thập Lý pha ba bốn lần, tới khi dừng lại, trong cặp mắt đậu ngập đầy hoang mang.

Không tìm được!

Nơi này có lưu lại mùi của Mộ Thập Tam, nhưng có lẽ vì hai ngày trước ở đây đổ mưa, khiến mùi nhạt đi, còn tản ra khắp bốn phương tám hướng, làm nó bối rối không biết nên tìm theo hướng nào.

Hàn Ngâm dò linh thức qua, sau khi biết được tình hình thì chân mày càng nhíu sâu hơn.

Đúng lúc này, trên bầu trời một tia sáng cấp tốc trờ tới trước mặt cô, dù cô muốn trốn cũng không có chỗ trốn, bèn mặt đối mặt với người vừa bay tới.

“Cô?” Hàn Ngâm kinh ngạc vô cùng, không ngờ sẽ gặp Giang Tĩnh Dạ ở đây.

Không sai, cô gái vừa bước xuống từ phi kiếm chính là Giang Tĩnh Dạ đã lâu không gặp, lúc này nét mặt cô ta có vẻ hậm hực, bất mãn nói: “Xảy ra chuyện gì mà cô hốt ha hốt hải thế hả, buổi sáng ta thấy cô ở trong thành Sinh Tử, gọi mấy tiếng cô cũng không nghe thấy?”

Giang Tĩnh Dạ vừa nhắc, Hàn Ngâm hồi tưởng lại mới nhớ đúng là có chuyện này, nhưng lúc đó cô không nghe rõ. Hơn nữa cũng không nghĩ ra có ai gọi mình, lúc đó đầu óc rối bời nên chỉ tưởng mình nghe nhầm, không để ý tới, nào ngờ Giang Tĩnh Dạ lại đuổi theo cô tới tận đây.

“Nói đi! Sao cô đứng đờ ra thế hả?” Giang Tĩnh Dạ đuổi theo vì lo lắng, bây giờ thấy dáng vẻ Hàn Ngâm đờ đẫn, không còn vẻ hoạt bát thường khi thì tim cũng xách lên, lại đảo mắt nhìn quanh nhưng không nhìn thấy Mộ Thập Tam, chỉ nhìn thấy Thập Lý pha ngồn ngang lộn xộn, bèn buột miệng hỏi: “Công tử xảy ra chuyện gì sao?”

Hàn Ngâm nhìn cô: “Ta không biết.”

Giang Tĩnh Dạ gấp giọng: “Sao lại không biết?”

Thật ra bây giờ Hàn Ngâm hoàn toàn không muốn nói chuyện, nhưng ngẫm lại Giang Tĩnh Dạ chắc là người có thể tin được, có cô ta góp ý, tiếp tay tìm người thì cố gắng có thể tra ra được chút manh mối nào đó, thế là Hàn Ngâm bèn kể sơ lại chuyện xảy ra sau khi chia tay với Giang Tĩnh Dạ.

Giang Tĩnh Dạ giúp Mộ Thập Tam điều tra vài chuyện, nên đương nhiên cũng có suy đoán của riêng mình về thân thế của hắn, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ nên không thể nào khẳng định. Bây giờ nghe Hàn Ngâm kể lại, cô vẫn khiếp sợ vô cùng, đã thế còn nghe Mộ Thập Tam có khả năng đã xảy ra chuyện, cô lại càng lo lắng hơn, vì vậy cũng quỳnh quáng theo: “Vậy làm sao bây giờ?”

Hàn Ngâm im lặng nhìn Giang Tĩnh Dạ, nói ra được nên cô cũng tỉnh táo hơn đôi chút, gật đầu nghĩ ngợi: “Cô vào thành nghe ngóng giúp ta, nếu

ở đây có đánh nhau, nói không chừng sẽ có người nhìn thấy rồi loan tin đồn. Còn ta sẽ tìm kiếm quanh đây, chờ trời sụp tối, chúng ta quay lại đây hợp mặt, nếu tới lúc đó vẫn chưa có tin tức gì thì ta sẽ tìm lên Cửu Huyền nhân lúc trời tối. La chương môn không thể nào hoàn toàn vô tri vô giác với chuyện này, chắc hẳn sẽ biết chút tình hình cụ thể.”

Bây giờ cách lúc trời tối còn khoảng hai canh giờ, Giang Tĩnh Dạ nhất thời không có cách nào tốt hơn, bèn làm theo lời Hàn Ngâm nói, hai người chia nhau đi làm việc của mình.

Hàn Ngâm dẫn Thổ Linh trừ đi lục soát chung quanh mười dặm, kết quả chỉ tìm thấy mấy nơi còn lưu lại vết máu, Thổ Linh trừ vẫn không nghĩ thấy khí tức của Mộ Thập Tam ở đâu. Đến cùng cô vẫn không thu hoạch được gì, đành đi về hướng thành Thiên Thù, vì cô không tài nào ngồi yên trên Thập Lý pha để chờ đợi, nên quyết định tới cửa thành để đón Giang Tĩnh Dạ.

Lúc cô đi được nửa đường thì trời cũng đã tối hẳn, con đường trước mặt thấp thoáng có hai bóng người đang chạy như bay tới đây, trong lòng cô giật thót như linh cảm được điều gì, bèn dừng bước nhìn kỹ lại, quả nhiên một người trong số đó chính là Giang Tĩnh Dạ, mà người còn lại là một thiếu niên áo trắng, sự xuất hiện của người này nằm ngoài dự đoán của cô, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

“Lạc sư huynh!” Cuối cùng trên mặt Hàn Ngâm cũng xuất hiện một tia vui mừng, chạy vội lên đón, bắt ngay lấy ống tay áo hắn, hỏi dồn: “Mộ Thập Tam đâu rồi? Sư huynh có biết chàng ấy ở đâu không!”

Chỉ mới nửa tháng không gặp mà Lạc Vân Khanh dường như đã gầy đi đôi chút, toàn thân càng tỏa ra hơi thở không nhiễm thế tục, vừa trông thấy Hàn Ngâm, vẻ lạnh lùng trong mắt hắn bị xua tan, thay vào đó là ôn hòa dịu dàng.

“Thì ra muội không ở trong thành, chẳng trách ta đi tìm Hồ Khả hỏi ra chỗ muội ở, tới nơi thì chẳng có ai, hỏi ba người túc trực trong nhà muội thì họ cũng nói không biết muội đi đâu.”

Hàn Ngâm thấy hấn cố tình đối chủ đề, không trả lời câu hỏi của mình thì tim lập tức chùng xuống, vội đảo mắt nhìn sang Giang Tĩnh Dạ.

Nét mặt Giang Tĩnh Dạ cũng tiều tụy vì lo lắng: “Cô đừng nhìn ta, ta vào trà lâu từ lâu nghe ngóng cả buổi, nhưng không nghe được tin tức gì quan trọng, nên đành đi tìm Hồ Khả, trên đường tình cờ gặp được Lạc tiên trưởng. Lạc tiên trưởng nói chuyện của công tử phải đợi cô đến rồi mới bàn tiếp, ta cũng chưa biết rốt cuộc công tử ra sao rồi.”

Nếu Mộ Thập Tam không có chuyện gì, tại sao Lạc Vân Khanh phải trịnh trọng như vậy chứ?

Hàn Ngâm cảm giác mọi chuyện không ổn chút nào, nhíu chặt mày nói: “Lạc sư huynh, rốt cuộc Mộ Thập Tam đã xảy ra chuyện gì? Huynh đừng giấu ta!”

Lạc Vân Khanh than nhẹ một tiếng: “Về nhà của muội rồi hãy nói, Sở phu tử đang ở đó.”

Ngụ ý là, Mộ Thập Tam không ở đó sao?

Dù đã sớm đoán trước nhưng Hàn Ngâm vẫn chết lặng đi, cắn răng hạ quyết tâm, kiên trì nói: “Không được! Lạc sư huynh, muội muốn biết ngay bây giờ, huynh không cần kể quá chi tiết, chỉ cần nói cho muội biết chàng sống hay chết, bình yên vô sự hay bị trọng thương là đủ rồi!”

Khi nói tới hai chữ “Sống chết”, cô không kiềm chế được siết chặt tay. Không tin! Cô không tin Mộ Thập Tam sẽ chết. Nhưng cô vẫn muốn nghe Lạc Vân Khanh nói, có thể cô mới an tâm hoàn toàn, nhưng mà sự thật hấn nói ra sẽ khiến cô an tâm thật sao?

Hàn Ngâm nhìn Lạc Vân Khanh chăm chăm, không chớp mắt lấy một cái.

Lạc Vân Khanh vô cùng bất lực, đành phải cau mày đáp: “Y bị thương, nhưng tình hình hiện tại ra sao, thật ra ta cũng không biết.”

Lại thêm một người không biết!

Hàn Ngâm thật sự có cảm giác sụp đổ, cắn chặt môi.

Giang Tĩnh Dạ cướp lời: “Chuyện gì xảy ra, Lạc tiên trưởng hãy nói rõ hơn đi.”

Cũng vì không thể nói rõ trong chốc lát, nên hẳn mới đề nghị quay về rồi hãy nói.

Lạc Vân Khanh lắc đầu: “Vừa đi vừa nói.”

Thì ra lúc đầu khi nhận được tin của Mộ Thập Tam, La Cẩn đã lo lắng người của tiên môn có thể mai phục gần đó, bèn hạ lệnh cho đệ tử Cửu Huyền tăng cường tuần tra.

Lẽ ra chuyện này tính toán rất kín đáo, nhưng không ngờ người các đại tiên môn phái ra ôm cây đợi thỏ lần này không phải đệ tử bình thường, mà là trưởng môn và trưởng lão có tu vi cao thâm đích thân ra mặt. Ấy cho nên, các đệ tử tuần tra của Cửu Huyền không phát hiện được dị trạng gì, do đó chỉ báo lại tin bình an vô sự.

Đương nhiên dù thế, La Cẩn vẫn chưa yên tâm lắm. Đến ngày hẹn, ngoài sáng thì gọi Lạc Vân Khanh và Phương Dữ hộ tống Sở phu tử xuống núi, trong tối bản thân La Cẩn cũng xuống núi. Vì dù gì nơi này cũng là địa bàn của Cửu Huyền, y đường đường là trưởng môn, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng có thể ứng phó như thường. Nào ngờ cuối cùng vẫn tính sai.

Nghe đến đó, Hàn Ngâm vội hỏi: “Người tới mai phục gồm những ai?”

“Cầm đầu là Tông chủ Thanh Tĩnh tông Hạ Sát, chương môn Quy Chân Phái Lục Hàn Thu, môn chủ Lưu Tiên môn Tần Phái, còn có chương môn Liên Hoa phái Ngôn Ánh Sương.” Lạc Vân Khanh cười khố: “Chương môn của bát đại môn phái đã tới phân nửa, chỉ bấy nhiêu thì cũng chưa đến nỗi nào, muốn đối phó với Mộ sư thúc thì có thể, nhưng muốn giữ chân y rất khó. Việc này hỏng ở chỗ, mỗi môn phái còn dẫn theo một vị trưởng lão không phải cảnh giới Túy Đường hậu kỳ cũng là Tọa Vong, từ lâu đã không màng tục sự, chỉ bề quan khố tu trong môn phái. Mộ sư thúc vừa xuất hiện đã bị họ bao vây.”

“Họ cũng động thủ cùng một lúc như đối phó với Ma chủ Mặc Ly năm xưa sao?” Hàn Ngâm phẫn nộ tới mức suýt nữa cắn rách môi.

“Không khác mấy.” Lạc Vân Khanh cau mày nói: “Tuy họ bị chương môn dùng lời sỉ nhục nên không động thủ cùng một lúc, nhưng lại dùng chiến thuật đánh luân phiên, do chương môn Hạ Sát đề nghị, hỏi Mộ sư thúc có muốn kết thúc dứt điểm hay không.”

Giang Tĩnh Dạ hỏi: “Thế nào mới coi là kết thúc dứt điểm?”

Lạc Vân Khanh giải thích: “Hắn nói chỉ cần Mộ sư thúc đánh bại được tám người bọn họ thì có thể đưa Sở phu tử đi, về sau họ sẽ không tìm Mộ sư thúc gây phiền phức, đuổi giết Mộ sư thúc khắp nơi nữa.”

Quả nhiên trơ tráo, đường đường là một vị chương môn như Hạ Sát mà cũng có mặt mũi để nói ra câu này!

Hàn Ngâm thiếu chút nữa đã chết ngất vì tức.

Giang Tĩnh Dạ la lên: “Đây căn bản là chuyện không thể nào! Khoan nói tới chuyện công tử có thể đánh bại họ hay không, cho dù có thể, dựa

vào đâu để tin bọn họ sẽ không lật lọng?

“Họ đều lập trọng thệ.” Lạc Vân Khanh mím môi, dừng lại một chút mới nói tiếp: “Khi đó Hạ Sát chương môn nói cũng có hai phần lý lẽ, hẳn nói họ đã thương nghị từ trước, nếu ngay cả tám người họ cũng không đối phó được Mộ sư thúc, thì dù phái những đệ tử tiên môn khác đuổi giết y cũng vô dụng, đơn giản chỉ chịu chết mà thôi.”

Hàn Ngâm rũ mắt, nhẹ giọng than thở: “Mộ Thập Tam đã đồng ý.”

Cô không hỏi mà chỉ trần thuật.

Lạc Vân Khanh gật đầu.

Thật ra đây là chuyện rõ mười mươi, nếu như đặt cô vào vị trí đó thì cũng chỉ còn cách cách chấp nhận khiêu chiến, thứ nhất không thể bỏ lại Sở phu tử, thứ hai nếu có thể giải quyết rốt ráo mọi chuyện thì vẫn tốt hơn dăm ba bữa lại bị mai phục một lần, chém giết một trận. Lựa chọn này đối với hai bên đều là một loại giải thoát.

Có điều...

Hàn Ngâm lo lắng hỏi: “Nếu Mộ Thập Tam đã đồng ý khiêu chiến, chẳng phải thắng bại nhìn là biết ngay ư, tại sao sư huynh lại nói không biết tình hình chàng bây giờ ra sao?”

~ Hết chương 199 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Đuổi Tận Giết Tuyệt

Đuổi tận giết tuyệt

Edit: Yunchan

Hai ngày trước, tuy đông đảo đệ tử Cửu Huyền đã bày ra kết giới che kín khu vực xung quanh Thập Lý pha, thế nhưng trận chiến đó vẫn dữ dội tới kinh thiên động địa.

Bởi nguyên khí trời đất bị khơi động, nên khi ấy ở phụ cận Thập Lý pha xuất hiện thiên tượng biến hóa bất thường, lúc thì mưa như trút nước, lúc thì trời quang sấm sét, còn có mưa đá mang theo tia lửa dội xuống, may mà không lan đến thành Thiên Thù. Song những bách tính trong thành không rõ nguyên do vẫn bị dọa đến nổi lập bàn hương án cúng tế, quỳ xuống đất bái lạy từ xa.

“Mặt trời đang gay gắt loáng cái đã mất tăm, rành rành đang là ban ngày vậy mà trời lại đen tới nỗi đưa tay chả thấy nổi năm ngón! Lúc đó ta sợ quá, sau đó mới nghĩ ra, chắc đó là hiện tượng thiên cầu ăn mặt trời.(*)”

(*) Nhật thực.

“Nghe đâu sau đó còn có hỏa long đánh nhau với con thiên cầu đó, đuổi con thiên cầu chạy mất nên mới thấy lại mặt trời.”

“Nè nè, ta nhìn thấy đây! Chính mắt ta nhìn thấy con hỏa long đó, ta còn thắp thêm một nén hương, lạy lâu thật lâu.”

“Thấy hỏa long thì có đáng gì đâu? Hôm đó ta tình cờ đi ngang qua Thập Lý pha, còn thấy lơ mờ rất nhiều thần tiên đây này! Có lẽ họ hạ phạm trừ yêu, ta đang định chạy tới cầu các vị thần tiên ban cho ta một viên tiên đan, ai dè trước mắt lại đột nhiên giăng lên một màn sương mù, che mất bóng người. Tới khi ta vất vả lắm mới vòng ra khỏi màn sương mù thì chả làm sao tới gần nơi đó nữa. Ta về kể với vợ, vợ ta lại lạy tạ trời đất, nói may mà ta không đi xin tiên đan, nếu không bỏ lại nàng với con thành tiên, chẳng phải họ phải ăn không khí sống qua ngày à.”

“Đó là do người không có tiên duyên nên thần tiên không muốn gặp người thôi!”

“Ta cũng từng gặp chuyện y chang thế, lần ta lên núi Lạc Đường ở ngoại thành.”

...

Trong thành Thiên Thù, ở mỗi ngõ ngách đều có dăm ba người thấp giọng xầm xì chuyện trời sinh dị tượng ở gần Thập Lý pha hai hôm trước, dọc đường Hàn Ngâm cùng Lạc Vân Khanh và Giang Tĩnh Dạ vào thành, những lời bàn tán này thỉnh thoảng lại lọt vào tai họ.

Giang Tĩnh Dạ cười khổ: “Họ cũng nhìn thấy chút dị tượng, nhưng chẳng nghe ngóng được gì.”

Hàn Ngâm cố căng khéo miệng, muốn đáp lại Giang Tĩnh Dạ một nụ cười khổ, kết quả trong mắt cay xè, thiếu chút nữa đã bật khóc. Cô vội rũ mắt xuống, ra sức nhìn chăm chăm đá xanh dưới chân, cố gắng cầm nước mắt lại.

Lạc Vân Khanh đã kể lại mọi chuyện cho cô biết.

Khi ấy La Cẩn ở bên tìm đủ mọi cách để dàn xếp chu toàn, còn lấy thân phận chương môn Cử Huyền để nghiêm khắc chỉ trích những vị chương môn kia. Nói họ không nề mặt y, lại tới tận cửa gây sự. Hai bên tranh chấp hồi lâu mới tranh thủ được chút thời gian nghỉ ngơi cho Mộ Thập Tam, nói cách khác mỗi lần hăn thắng một người, trước khi giao thủ với người tiếp theo thì có thể nghỉ ngơi được nửa canh giờ.

Trận đấu này khác với lúc quần chiến ở Toàn Cơ phái, không có những đệ tử tu vi thấp ở bên, nên bất kể là pháp bảo, pháp khí hay pháp thuật, bọn Hạ Sát đều sử dụng triệt để không còn kiêng dè gì. Có thể thấy, Mộ Thập Tam đối chiến với bọn họ, thể lực và linh lực cũng tiêu hao hơn gấp bội, chưa kể bất cẩn một chút sẽ bị trọng thương. Nửa canh giờ, nghe ra thì tốt hơn đánh liên tục không ngừng nửa khắc rất nhiều, nhưng trên thực tế chỉ đủ lấy lại hơi.

Chẳng qua La Cẩn đã phải bất chấp trở mặt với một nửa tiên môn đại phái mới tranh thủ được cơ hội này. Bọn Hạ Sát còn bàn luận một phen, sau cùng có lẽ vì ngại cho danh tiếng, cũng không muốn đắc tội La Cẩn tới mức không còn nhìn mặt nhau, ngoài ra bọn họ còn tự tin cho rằng đánh luân phiên chưa tới vài trận có thể đánh gục được Mộ Thập Tam, cho nên mới đồng ý.

Kết quả nói ra có chút may mắn, lúc Lạc Vân Khanh nói tới đây trong giọng điệu mang theo ý tán thưởng, nhưng cô nghe được phân nửa thì biết ngay bọn Hạ Sát nhất định sẽ nghĩ Mộ Thập Tam gian trá.

Lúc Mộ Thập Tam giao thủ với bọn họ lại dùng đấu pháp lưỡng bại câu thương(*)! Không, thậm chí không chỉ là lưỡng bại câu thương, mà là lối đánh liều lĩnh muốn chết thì chết chung một thể, ra đòn sắc bén chẳng chút do dự, mỗi chiêu mỗi thức đều là đồng quy vô tận(**).

(*) Hai bên cùng thiệt.

(**) Chết chung.

Tu tiên là để cầu trường sinh, thế nên càng sợ chết hơn người thường!

Bọn Hạng Sát luôn mồm nói phải hàng yêu trừ ma, nhưng đó là chuyện họ tình nguyện làm dưới tình huống không nguy hiểm tới tính mạng. Vừa thấy loại đấu pháp đồng quy vô tận này của Mộ Thập Tam, khí thế của họ đã sụt giảm hơn phân nửa, lúc đánh nhau luôn nghĩ cách phòng ngự để bảo toàn tính mạng, đâm ra gò bó tay chân, thế nên kết quả đều bại trận.

Tất nhiên, dùng loại đấu pháp này, bản thân Mộ Thập Tam cũng tổn thương nghiêm trọng. Nếu La Cẩn không bị người xâm phạm tới cửa, tức giận ra lệnh cho đệ tử Cửu Huyền mang ra toàn bộ đan dược tốt nhất và linh thạch cực phẩm cho Mộ Thập Tam mặc sức sử dụng, thì hẳn hoàn toàn không thể cầm cự tới cùng.

Khi Hàn Ngâm nghe tới đó, bèn chen vào hỏi Lạc Vân Khanh: “Bọn Hạng Sát không có kháng nghị gì với hành động của chương môn sao?”

Khóe môi Lạc Vân Khanh cong lên nụ cười hiểm hoi, trả lời cô: “Chương môn nói lúc Mộ sư thúc nghỉ ngơi mới đưa đan dược và linh thạch cho y dùng, hoàn toàn không làm trái với giao ước ban đầu của bọn họ. Tần chương môn dường như không phục lắm, bảo rằng họ đều không dùng đan dược linh thạch, chương môn chỉ nói một câu đã làm bọn họ câm nín.”

“La chương môn nói gì?” Giang Tĩnh Dạ tò mò hỏi.

Lạc Vân Khanh đáp: “Chương môn mời hẳn cứ tự nhiên, nếu muốn thì cứ việc dùng hết đan dược và linh thạch của Lưu Tiên môn, chẳng ai cản hẳn.”

Tám đánh một, đương nhiên người chiến bại phải rời khỏi vòng chiến, không thể lên đài lần nữa. La Cẩn mời Tần Phái tự nhiên, trông thì rất công

bằng, nhưng khi đó Tần Phái đã bại, có dùng đan dược và linh thạch thì cũng không thể nào đánh lại một trận với Mộ Thập Tam, dĩ nhiên phải cam nín.

Song như đã nói, dù Mộ Thập Tam dùng đan dược và linh thạch cũng không thể nào lấy lại trạng thái tốt nhất. Hơn nữa mỗi lần đánh thắng một người, trên người hắn sẽ nhiều thêm mấy vết thương, hoàn toàn phải dựa cả vào tiềm năng bộc phát và nghị lực kỳ diệu của bản thân, cần rằng liều mình chống đỡ tới cùng.

Chờ sau khi đánh bại được trưởng lão tu vi Tọa Vong của Thanh Tỉnh tông, toàn thân hắn đã la liệt thương tích, lập tức đuối sức ngã quy xuống đất. Nếu không phải khi ấy cường địch vẫn còn đứng ngay bên cạnh, hắn không dám lơ là cảnh giác, thì e rằng đã hôn mê ngay lập tức.

Bọn Hạ Sát đến đây với niềm tin tất thắng, còn lấy nhiều đánh ít, thế mà lại thất bại hoàn toàn, sắc mặt đương nhiên là xấu tới cùng cực. La Cẩn mời họ rời khỏi ngay lập tức, họ không nghe mà lại tụ hợp nhau thương nghị điều gì đó.

Tới đây La Cẩn đã nổi cơn thịnh nộ, một người điềm đạm tới khi nổi trận lôi đình quả thật đáng sợ, y chỉ vào họ chửi ầm lên, bảo rằng thảo nào tiên môn đạo gần đây ít ai thành tiên, hóa ra vì tiên tâm đã mất, sa vào ma đạo.

Đương nhiên bọn Hạ Sát nào thừa nhận lời nhục mạ này, bắt đầu lý luận với La Cẩn hồi lâu, mãi tới khi La Cẩn hạ ngoan tâm, truyền lệnh cho Lạc Vân Khanh lập tức về núi, mời hai vị trưởng lão đang bế quan ra ngoài, còn truyền tin cho ba đại môn phái Toàn Cơ, Thiên Đỉnh, Thiên Phù, mời chưong môn ba phái tức tốc tới đây nói một câu công bằng, lúc này cục diện bế tắc mới được phá vỡ.

Tiên môn không giống Ma môn, tôn sùng một mình Ma chủ, hiệu lệnh nào dám bất tuân. Trong khi bát đại tiên môn phân chia thế lực cắt cứ, mỗi chưởng môn nắm quyền một phương, thế nên nếu La Cẩn thật sự mời chưởng môn ba phái Toàn Cơ, Thiên Đỉnh, Thiên Phù tới đây, thực lực song phương sẽ ngang nhau. Bọn Hạ Sát vẫn có chút kiêng nể, hơn nữa kỳ thật việc này họ không thể lớn giọng, đồn ra ngoài thể diện của họ cũng không còn. Vì vậy lập tức dịu giọng nói với La Cẩn đôi câu, làm dịu bầu không khí, chuẩn bị cáo từ.

Đáng ra mọi chuyện cứ thế chấm dứt, mặc dù ăn thiệt chút ít, nhưng có thể đổi lấy tháng ngày bình an sau này thì cũng coi như đáng giá. Không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những người khác đều đi cả, chỉ có một vị trưởng lão của Liên Hoa phái rút lại sau cùng, bất ngờ ra tay bắt Sở phu tử.

Theo lời kể của Lạc Vân Khanh, lúc đó họ còn ngây dại, chẳng biết người này bắt Sở phu tử để làm gì, cho tới khi Mộ Thập Tam đuổi theo mới tỉnh ngộ lại.

Hóa ra vị trưởng lão Quách Cái này của Liên Hoa phái cũng coi như có tiếng tăm, rất nhiều người biết y Đan Thành lục phẩm, về cơ bản không thể nắm chắc cơ hội vượt qua thăng tiên kiếp, bởi vậy chỉ dừng lại ở Túy Dưỡng hậu kỳ không tiến thêm. Tính tuổi tác, người này đã sắp tận thọ, có lẽ y là đường hậu mà bọn Hạ Sát chuẩn bị sẵn, dù sao cũng chẳng thể thành tiên, nên người này có thể liều mình vi phạm lời thề, đuổi tận giết tuyệt Mộ Thập Tam.

Dĩ nhiên, y chỉ mới Túy Dưỡng hậu kỳ, nếu đối phó với một Mộ Thập Tam thế lực sung mãn thì chẳng có chút cơ hội thắng nào. Thế nhưng bấy giờ Mộ Thập Tam đã trọng thương, y muốn đối phó chẳng thành vấn đề. Về phần bắt Sở phu tử, đó là muốn dẫn Mộ Thập Tam đi, cũng để mọi người Cửu Huyền sợ ném chuột vỡ đồ, không dám ra tay ngăn cản.

Chẳng biết có phải vì sự kiêu kỳ đối với Ma chủ Mặc Ly năm xưa quá lớn hay không, mà để đối phó với Mộ Thập Tam, bọn Hạ Sát đã đến bước đường giở ra chiêu hèn hạ, bắt chấp thủ đoạn.

Khi Hàn Ngâm nghe tới đó, cơn thịnh nộ đã sôi trào đến mức cắn nát răng, cắn hận hỏi Lạc Vân Khanh tình hình sau đó.

Sau đó —

Trời đất khi đó vẫn tối đen, tầm nhìn bị giới hạn, mọi người Cửu Huyền chỉ đuổi theo chậm một bước mà đã mất dấu vị trưởng lão Quách Cái và Mộ Thập Tam. Tới khi trời sáng tỏ, họ lùng tìm chung quanh thì chỉ tìm được Sở phu tử đang nằm bất tỉnh trên đất, bên cạnh ông có dấu vết tranh đấu. Nhưng dù tìm kiếm cách mấy họ vẫn không tìm ra trưởng lão Quách Cái và Mộ Thập Tam, đành phải đưa Sở phu tử về trước.

Vì biết Hàn Ngâm nhất định sẽ nóng ruột, sợ cô tới lại gặp chuyện không may, Lạc Vân Khanh bèn thỉnh cầu La Cẩn, đưa Sở phu tử tới thành Thiên Thù tìm Hàn Ngâm trước, chỉ ít khi đó hăn cho rằng Hàn Ngâm nhất định sẽ không ở quá xa Mộ Thập Tam, có lẽ là ở ngay trong thành Thiên Thù. Nhưng không ngờ trước đó Mộ Thập Tam đã cho cô đi khỏi, nên Lạc Vân Khanh đành nán lại trong thành, tới bây giờ mới tìm thấy.

Đó đều là những chi tiết vặt vãnh ngoài lề, quan trọng là sau khi Hàn Ngâm nghe Lạc Vân Khanh kể xong, hận không thể chấp cánh bay tới trước mặt Sở phu tử, hỏi ông sau khi bị bắt đi đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì lúc Giang Tĩnh Dạ tìm tới, Sở phu tử chỉ mới tỉnh dậy, Lạc Vân Khanh vẫn chưa kịp hỏi tình hình lúc đó.

Nhưng chỉ biết bấy nhiêu đã đủ khiến Hàn Ngâm sinh ra dự cảm không lành. Vì lúc cô cảm ứng được Mộ Thập Tam gặp chuyện, là khi trời vừa sáng, trong khi Sở phu tử được người Cửu Huyền tìm thấy cũng gần thời điểm đó, ghép chúng lại với nhau, cô quả thật có chút tuyệt vọng!

Mộ Thập Tam, Mộ Thập Tam, Mộ Thập Tam...

Hàn Ngâm nhẩm lại cái tên đã khắc thật sâu trong tim mình chẳng biết bao nhiêu lần...

Xin chàng nhất định phải bình an!

Nhất định phải bình an!

~ Hết chương 200 ~

Để chúc mừng đã lết tới chương 200, Yun quyết định tung hai chương một lượt coi như mở tiệc đây, hú hú, dự là chủ nhật này sẽ double kills thêm phát nữa nếu thời tiết tốt, không mưa giông và sấm chớp trên diện hẹp.... (づ" 3 ")づ ㄟ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Tin Dữ

(Vì wattpad giới hạn một bài đăng là 200 chương nên Yun đành phải chia qua một quyển khác, mọi người thông cảm nha, giờ Yun mới biết cái giới hạn này lun á) ̎ ▽ ̎

Chương 201

Tin dữ

Edit: Yunchan

Khi ba người nhóm Hàn Ngâm trở lại trạch viện trong thành Thiên Thù, đúng lúc Hồ Khả cũng cuống cuống chạy ra.

Hắn như kiến bò trên chảo nóng, quỳnh quáng tới nỗi mặt đầm mồ hôi, vừa nhác thấy họ thì như thấy vị cứu tin, nặn ra một nụ cười nói: “Cảm tạ trời đất, cuối cùng các người cũng về rồi! Mau đi xem phu tử với, tình trạng của ông ấy không ổn lắm.”

Hàn Ngâm cả kinh: “Chuyện gì xảy ra, phu tử lại hôn mê nữa sao?”

Hồ Khả vội vã khoát tay nói: “Không phải không phải, ông ấy cứ như người mất hồn, mắt cứ nhìn đăm đăm, thậm chí còn không nhận ra ta nữa, không được, ta phải đi mời đại phu xem thử mới được.”

“Không cần.” Lạc Vân Khanh cản hẳn lại: “Ta có hiểu chút y lý, để ta thử xem sao.”

Thật ra dù không hiểu y lý thì đan hoàn mà người tu tiên luyện ra từ linh dược cũng có tác dụng hơn dược liệu bình thường, Hồ Khả cũng vì thấy họ không ở đây nên mới định đi cầu y, bây giờ nghe Lạc Vân Khanh nói vậy thì vội vàng dẫn họ vào gặp Sở phu tử.

Băng qua tiền viện, bước vào sương phòng phía Đông, Hàn Ngâm vén màn lên nhìn thấy Sở phu tử đang ngồi bên bàn, quả như Hồ Khả nói, ánh mắt của Sở phu tử đăm đăm như đóng đinh vào một điểm, toát lên vẻ mờ mịt như không thấy được bất cứ thứ gì, nếu như phải dùng một từ để hình dung, thì đó chính là ngây dại.

Tình huống này thật sự không ngoài dự đoán.

Tuổi tác Sở phu tử đã cao, bất kể là vui mừng bất ngờ hay là đau buồn chấn động đều khiến cảm xúc thay đổi rất nhanh, vượt quá giới hạn chịu đựng của thể xác và tinh thần, mà chuyện lần này, hiển nhiên đã để lại cho ông chấn thương nặng nề.

Hàn Ngâm cố dẫn nỗi lo âu trong lòng, chậm rãi bước tới trước mặt ông, nhẹ giọng gọi: “Phu tử.”

Sở phu tử như không nghe thấy gì, chẳng có tí phản ứng nào.

Hàn Ngâm bèn gọi ông lần nữa, giọng lớn hơn đôi chút, đến đây Sở phu tử mới ngơ ngẩn ngoảnh mặt về phía cô, môi khẽ mấp máy thì thào, nhưng không biết đang nói gì. Hàn Ngâm biết ông vẫn không nhận ra mình, vì ánh mắt ông nhìn cô như đang nhìn hư vô, xuyên thấu qua.

Giang Tĩnh Dạ hỏi: “Phu tử đang nói gì thế?”

Hàn Ngâm lắng tai nghe, nhưng vẫn không nghe ra những âm tiết mơ hồ đó có ý nghĩa gì, đành lắc đầu chán nản.

“Để ta xem thử.” Lạc Vân Khanh đi tới trước mặt Sở phu tử, duỗi ba ngón tay ra, bắt lên uyển mạch của ông, rũ mắt chẩn thật cẩn thận.

Một lát sau, hần rút tay lại, chau mày.

Hàn Ngâm lo lắng hỏi: “Lạc sư huynh, phu tử có nặng lắm không?”

Lạc Vân Khanh trầm ngâm đáp: “Mấy năm nay phu tử tự giày vò cơ thể mình, nên sức khỏe đã sớm suy nhược, tích tụ nhiều uất khí và chứng bệnh, lần này may mà không gây ra phiền phức lớn, nhưng lần sau khó mà nói được, về sau cần tĩnh tâm tịnh dưỡng, ăn uống thanh đạm, quan trọng nhất là không thể quá vui hay quá buồn, lo lắng phiền muộn, nếu không...”

Hần không nói nữa, nhưng bấy nhiêu đã đủ hiểu, tin tức này đối với Hàn Ngâm chẳng khác nào họa vô đơn chí, khiến tâm trạng cô càng rệu rã hơn. Nhưng cũng chẳng còn cách nào, chỉ có thể thuốc thang cứu trị Sở phu tử, trước khi bệnh tình của ông ổn định lại, cô hoàn toàn không dám hỏi, cũng không cách nào hỏi chuyện Mộ Thập Tam.

Sau khi dứt đơn dược cho Sở phu tử, Lạc Vân Khanh khai thêm một toa thuốc thông thường, bảo Trương Văn Hàn đi hốt thuốc rồi sắc trước, còn hần trở về Cửu Huyền một chuyến, thám thính xem có tin tức mới nào hay không. Giang Tĩnh Dạ cũng đi theo, bảo là muốn tìm xem có đồng môn nào ở gần đó, nhờ họ giúp đỡ tìm kiếm tung tích của Mộ Thập Tam.

Hàn Ngâm không đi đâu cả, cô chỉ lẳng lặng ngồi dưới cửa sổ bên trong phòng, vừa trông chừng Sở phu tử, vừa ngấm lại tất cả mọi chuyện, thầm mong một khắc sau Mộ Thập Tam sẽ xuất hiện trước mắt mình.

Nhưng một khắc sau, rồi một khắc sau nữa, bên ngoài song cửa sổ chỉ có bóng đêm hiu quạnh và vầng trăng non treo trên đầu cành.

Cô cố gắng xoa dịu cảm xúc, nhắm mắt lại, dùng tâm cảm ứng sự tồn tại của Mộ Thập Tam. Đúng lúc này Sở phu tử đang nằm ngủ trên giường

chợt ho sù sụ, tỉnh giấc.

Hàn Ngâm khẽ nhú mào, vội vẫ chạy tới bên giường đỡ ông ngồi dậy, vồ nhẹ lưng, rồi vén chăn giúp ông, hỏi: “Phu tử, có đỡ hơn chút nào không, có muốn uống nước không?”

Sở phu tử nhìn cô, ban đầu ánh mắt không có tiêu cự, hồi lâu sau ánh mắt mới dần tụ lại, như bắt đầu nhận ra hình dáng của cô, bỗng nhiên nắm chặt tay cô, đôi môi khô khốc hơi động.

“Phu tử?” Hàn Ngâm vô cùng kinh ngạc với lực tay của ông, nắm chặt tới mức khớp xương cô đau buốt.

Môi Sở phu tử vẫn đang run rẩy, nói không ra tiếng, đôi mắt đục ngầu trào ra hai hàng lệ, trượt qua nếp nhăn đã xây thành hào lũy trên mặt ông, lăn dài xuống, tạo thành vết đọng sâu cạn trên vạt áo.

Nước mắt này...

Như báo hiệu điềm dữ.

Hàn Ngâm thật sự bị ông hù dọa, hốt hải đẩy nhẹ ông hai cái: “Phu tử, người...”

“Chết rồi!” Sở phu tử bật lên lời bi thương: “Chết hết rồi!”

Hàn Ngâm sững sờ nhìn ông như không hiểu gì, mà tim thì rớt thẳng xuống, thẳng xuống.

Nước mắt của Sở phu tử trào ra càng mau hơn, trông như một đứa trẻ đang nức nở, trong miệng vẫn lẩm bẩm câu kia: “Chết hết, tất cả đều chết hết...”

Hàn Ngâm mấp máy môi, phải cố hết sức mới nặn ra được một câu từ trong cổ họng bỗng nhiên tắt nghẹn: “Phu tử... người thấy Thập Tam bị

thương đúng không? Lúc đó chàng... đi hướng nào...”

Giọng nói dường như chẳng còn là của cô nữa, khô khốc khàn đặc đến mức gần như không nghe được.

Vẻ thống khổ trên mặt Sở phu tử càng đậm nét, ông nhắm chặt hai mắt lại, bật khóc nức nở: “Nó chết rồi!”

“Xoảng —” Âm thanh lạnh lạnh vọng tới từ bên cửa.

Hàn Ngâm đỡ đỡ mắt qua, thấy Giang Tĩnh Dạ đang đứng đó với sắc mặt tái dại, chén thuốc trên tay cô đã rơi tan nát trên mặt đất, giọt nước vương vãi khắp nơi, mùi thuốc đắng chát tức tức tràn ngập khắp phòng.

Thật hoang đường!

Mùi thuốc ngập ngụa lẫn với hương hoa bay vào từ cửa sổ, gương mặt tái nhợt của Giang Tĩnh Dạ, thêm vào tiếng than khóc tan nát cõi lòng của Sở phu tử. Tất cả mọi thứ pha trộn vào nhau, khiến cho cô choáng váng mê man như đang ở trong giấc mộng, hơn nữa giấc mộng này còn rất hoang đường, khiến cô trong cơn phiền não còn sinh ra ý muốn bật cười, có điều cô còn chưa kịp cười thì một khắc sau, cô đã mất trí nhớ, nó ập tới rất đột ngột, khiến cô chẳng nhớ ra bất cứ thứ gì.

Cô nhìn nước mắt rơi đầm đìa trên mặt Giang Tĩnh Dạ, hỏi với giọng kỳ quái: “Cô khóc cái gì?”

“Công tử đã chết! Công tử đã chết!” Giang Tĩnh Dạ lập tức òa khóc thành tiếng, quát về phía cô: “Cô không nghe thấy sao?”

Công tử là ai, cô biết ư?

Đây là phản ứng đầu tiên của Hàn Ngâm, trong tiềm thức cô cảm giác mình nên biết, nhưng đầu óc cứ như bị một màn sương dày che phủ, mờ

mật hoàn toàn, và cô cũng nghiêng mặt cố sức nhớ trong mờ mật, cố sức nhớ...

“Mộ Thập Tam chết rồi!” Giang Tĩnh Dạ thấy bộ dạng này của cô, bất giác quát thêm một câu, sau đó nhào tới trước bàn, nắm gục lên đó gào khóc.

Ba chữ “Mộ Thập Tam” như tia chớp xẹt qua đêm tối sâu thẳm, đâm phập vào trong óc Hàn Ngâm, khiến ý thức của cô thanh minh lại, ngay sau đó tim cô như bị ai bóp nát, đau tới nghẹt thở.

Đó là một loại cảm giác khó thể hình dung, sau cơn đau đớn chính là cảm giác trống rỗng đột nhiên xuất hiện, khiến cô chẳng còn bất cứ hứng thú gì với đời, muốn chết đi ngay lập tức.

Giờ khắc này cô trở nên vô cùng hờ hững, bất kể là nước mắt của Sở phu tử hay nước mắt của Giang Tĩnh Dạ, hay kể cả thế giới này, đối với cô chẳng còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa. Bản thân cô cũng không khóc được, thậm chí không muốn khóc, chỉ cảm thấy chán chường, vô cùng chán chường.

Cô thản nhiên đứng lên, bước ra bên ngoài, cô không biết mình muốn đi đâu, chỉ cảm thấy ở đây rất ồn rất phiền. Cô không muốn thấy ai cả, không quan tâm ai cả, thế thì cứ tránh xa họ ra là được rồi, đi tới một nơi không người, tốt nhất là nơi tối tăm tĩnh mịch, nơi hỗn loạn như lúc cô chưa sinh ra, chưa có tri giác.

Hàn Ngâm vừa mới bước ra khỏi cửa, đã bị một bóng áo trắng chặn mất lối đi.

Cô giương mắt nhìn, nhận ra là Lạc Vân Khanh mang theo hơi lạnh của đường đêm vừa mới trở về, nhưng cô không quan tâm hẳn nghe được tin tức gì nữa, chỉ muốn vòng qua hẳn, đi tiếp con đường của mình.

“Muội làm sao vậy?” Lạc Vân Khanh thấy ánh mắt hờ hững không mang theo chút cảm xúc nào của cô thì nhận ra ngay có chỗ bất thường, sau đó nghe thấy tiếng khóc trong phòng, lập tức giữ tay cô lại, cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hàn Ngâm không muốn nói chuyện, nhưng biết nếu như không đáp, Lạc Vân Khanh nhất định sẽ không cho cô đi, mà cô chỉ muốn thoát khỏi mọi thứ thật nhanh, càng nhanh càng tốt, vì vậy bèn đáp: “Phu tử nói Mộ Thập Tam chết rồi.”

Lúc nói câu này cô rất bình tĩnh, hình như nó đối với cô chẳng là gì cả.

Thân thể Lạc Vân Khanh run lên, nét mặt không thể tin.

“Ta không tin!” Hắn nhìn cô chăm chăm.

Hàn Ngâm nhìn lại hắn với nét mặt không cảm xúc.

Chân mày Lạc Vân Khanh cau chặt: “Phu tử có nói rõ không, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Hàn Ngâm lan ra một gợn sóng, nhưng vẫn lắc đầu.

Đúng, cô cũng không tin Mộ Thập Tam đã chết, muốn tìm Sở phu tử hỏi cho rõ. Thế nhưng lúc này cảm giác chán chường đã chiếm quyền kiểm soát, trong lòng cô chỉ còn lại rã rời, chỉ có rã rời, cũng không muốn hỏi gì thêm nữa.

Kỳ thực, cô không biết, trong tiềm thức cô đang sợ hãi, vì Sở phu tử không có lý do để lừa dối cô, cô rất sợ hỏi rõ, nếu phải chứng minh sự thật này một lần nữa, cô nghĩ mình sẽ sụp đổ ngay lập tức, cho nên mới chọn tạm thời trốn tránh theo trực giác.

Nhìn đáng vẻ không còn sức sống của cô, rồi nghĩ tới lời cô nói, lòng Lạc Vân Khanh chùng xuống, kéo cô lại: “Đi, theo ta vào hỏi rõ.”

“Lạc sư huynh.” Hàn Ngâm không nhúc nhích, trong giọng nói ngập đầy rệu rã, còn mang theo ý cầu xin: “Muội mệt chết đi được, muội chỉ muốn ngủ một giấc thôi, có chuyện gì, chờ muội ngủ dậy rồi nói tiếp có được không?”

Đó là thật!

Lúc này cô không muốn truy hỏi gì nữa, chỉ muốn chìm vào trạng thái hỗn độn mất đi tri giác, ngủ là cách hay nhất, ngủ một giấc tỉnh dậy, có lẽ cô sẽ không còn mệt mỏi như bây giờ nữa, có lẽ sẽ có dũng khí đối mặt với tất cả...

~ Hết chương 201 ~

Ha, ha, ha, ha, thuyền lật rồi... ㄝ_ㄝ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Bi Thương

Bi thương

Edit: Yunchan

Lạc Vân Khanh từng tận mắt chứng kiến khi Hàn Ngâm gặp nguy hiểm Mộ Thập Tam đã liều mình che chở, cũng tận mắt thấy khi Mộ Thập Tam bị hàng nghìn người bao vây, Hàn Ngâm đã đứng ra không chút do dự, cùng nắm tay đối mặt. Thế nên hẳn biết rõ tình cảm của hai người sâu nặng tới mức nào, đến hôm nay hẳn đã từ bỏ hy vọng chia rẽ hai người, chỉ chân thành mong muốn cả hai có thể tu thành tiên, gắn bó trọn đời không chia lìa.

Nhưng chính vì vậy nên hẳn hiểu rất rõ, nếu Mộ Thập Tam thật sự xảy ra chuyện, thì đó sẽ là sự đả kích nghiêm trọng đối với Hàn Ngâm, cô rất có thể sẽ sụp đổ tới mất lý trí, làm ra chuyện điên rồ.

Đây là chuyện có thể xảy ra, giá nào cũng phải đề phòng!

Lạc Vân Khanh cố khống chế tâm trạng nặng trĩu, dịu giọng nói: “Ta đưa muội về phòng.”

Không cần.

Hàn Ngâm muốn nói không cần, nhưng giọng Lạc Vân Khanh ôn hòa, thái độ lại rất đáng tin, trở tay nắm tay cô, dắt đi.

Tấm chăn mỏng được dóm lại gọn gàng, màn trướng buông xuống, hương an thần đốt trong lư hương, tỏa ra làn khói lượn lờ.

Hàn Ngâm nằm trên giường nhắm mắt lại, nói: “Sư huynh, huynh đi được rồi.”

“Muội ngủ đi, ta ở đây với muội.” Lạc Vân Khanh không nói lời thừa thãi, khoanh chân bắt đầu tĩnh tọa ngay bên cạnh.

Hàn Ngâm khẽ nhú mào, nhưng cô bây giờ hết như sợi dây cung bị kéo căng tới cực hạn, có thể đứt phăng bất cứ lúc nào, thật lòng không còn sức để tranh cãi nữa, yên lặng một hồi, rốt cuộc cũng thiếp đi.

Cô hy vọng, khi tỉnh lại mọi thứ trước mắt đều chỉ là một cơn ác mộng. Thế nhưng chính cô lại quên mất, mộng do tâm sinh, trong mộng cảnh hư ảo, cô căn bản không có năng lực tự chủ.

Cuối cùng cô vẫn bị cơn ác mộng đáng sợ làm giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy ôm chăn thở dốc từng cơn, không dám hồi tưởng lại ánh mắt mang theo ý cười lười biếng nhìn cô đưa tình của Mộ Thập Tam trong mộng, không dám hồi tưởng lại hai chữ “Bảo trọng” mà hắn đã nói với cô, không dám hồi tưởng lại cảnh cô và hắn từ giã trong giấc mộng...

Hàn Ngâm chôn kín mặt vào lòng bàn tay, thật sự có cảm giác như sắp tan vỡ, bấy giờ mới phát hiện đau đớn bị thương giống như ung nhọt trong xương tủy, còn cô thì như rơi thẳng vào giếng sâu không đáy, bốn bề đều là bóng tối và dòng nước lạnh như băng khiến cô ngộp thở, cô chìm xuống, chìm xuống mãi, không vùng vẫy được, không trốn tránh được, cũng không có chỗ nào để trốn tránh!

“Tỉnh dậy đi, muội chỉ mơ thấy ác mộng thôi, đừng sợ.”

Lạc Vân Khanh bị kinh động, chạy tới muốn kéo cô ra khỏi giấc mộng. Nhưng về hiện thực rồi thì sao chứ? Kỳ thật vẫn là đen tối và rét

lạnh. Chính hần cũng biết rõ. Vì lúc Hàn Ngâm ngủ say hần đã rời khỏi một lúc, kiểm tra bệnh trạng của Sở phu tử, nhân tiện hỏi chi tiết.

Sở phu tử nói, ông tận mắt nhìn thấy Mộ Thập Tam kéo trưởng lão Liên Hoa phái đồng quy vô tận, thấy Mộ Thập Tam như hóa thân thành hỏa phượng niết bàn, thiêu cháy cả nửa bầu trời thành màu đỏ kim diễm lệ thể lương, ông vẫn luôn thì thào lẩm bẩm: “Chết rồi, chết hết rồi, thái dương rơi xuống, tất cả đều hóa thành bụi!”

Lúc Lạc Vân Khanh nghe chuyện này, tim cũng chùng xuống theo.

Chả trách lúc tìm thấy Sở phu tử, chung quanh ông có dấu vết tranh đấu, mặt đất cháy rụi không còn một ngọn cỏ, nhưng không tìm thấy ai khác, hơn nữa các đệ tử Cửu Huyền tìm lâu như vậy cũng không phát hiện được gì.

Hóa ra, Mộ Thập Tam đã chết thật rồi...

Lúc này ánh mắt Lạc Vân Khanh nhìn Hàn Ngâm ngập đầy bi thương và đau lòng không che giấu nổi, cùng sự bất lực không biết làm sao. Hần cảm thấy vô cùng ân hận, hần là người đưa Hàn Ngâm lên núi, thay đổi vận mệnh của cô, để cô gặp Mộ Thập Tam, để cuối cùng phải đi tới bước đường này. Nhưng hần lại không có sức mạnh xoa dịu đau đớn trong lòng cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô chìm sâu vào cơn thống khổ tột cùng.

Hần chỉ có thể lấy tay xoa nhẹ tóc cô, biết rõ không thể nhưng vẫn dỗ dành: “Tất cả rồi sẽ khá hơn thôi.”

Nương theo ánh trăng lạnh lù lù len vào cửa sổ, ánh mắt rã rời của Hàn Ngâm đối diện với ánh mắt của Lạc Vân Khanh, dưới sự bất ngờ không đề phòng, tất cả cảm xúc trong mắt hần đều bị cô nhìn thấy rõ mồn một.

Hàn Ngâm nắm chặt tay hắn, giọng run lên không nén được, mang theo chút dè dặt, còn có chút hy vọng mong manh cuối cùng, dọ lời: “Sư huynh... đã hỏi rõ phu tử rồi chứ?”

Tay cô lạnh buốt không có chút độ ấm nào, tựa như tâm trạng của cô hiện tại.

Lạc Vân Khanh không tài nào phủ nhận, đành mím chặt môi, gật đầu.

Hàn Ngâm nhẹ buông tay ra, nhắm mắt lại, thật lâu sau nước mắt mới chen nhau trào ra, tuôn rơi trên mặt cô. Lúc đầu cô chỉ nghẹn ngào trong im lặng, dần dần không nén được cơn nức nở, cả người nằm nhoài lên chần, òa khóc thành tiếng.

Tim Lạc Vân Khanh lại bị bóp nghẹn, nhưng cuối cùng cũng thở phào một hơi. Vì Hàn Ngâm khóc được so ra còn tốt hơn đáng về hờ hững không buồn không giận của cô trước đó rất nhiều, không khiến lòng người hoảng sợ như thể chỉ một khắc sau ngay cả cô cũng sẽ mất đi. Nhưng nhìn dáng vẻ bi thương vật vờ của cô, rồi nhớ lại quá khứ, trong lòng hắn vẫn không nén được lo lắng...

Không biết sau này, còn có thể gặp lại nụ cười tỏa nắng như hoa xuân nở rộ của cô khi xưa không.

Trận khóc này của Hàn Ngâm kéo dài suốt ba ngày, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ.

Khóc đến khi nước mắt khô cạn, cô sẽ ngồi thần thờ ở đó, mãi tới khi không biết nghĩ tới điều gì, mắt lại cay xè, lệ lại rơi lã chã.

Ba ngày đó Lạc Vân Khanh luôn ở cạnh cô, thỉnh thoảng đi xem tình trạng Sở phu tử, hoặc về Cửu Huyền một chuyến, cũng sẽ gọi Giang Tĩnh Dạ tới trông chừng cô. Giang Tĩnh Dạ đã cố nén khóc, nhưng khi nhìn thấy

Hàn Ngâm vẫn không cầm được nước mắt. Vì vậy hai người thường ngồi đối diện nhau, nhìn nhau bằng đôi mắt đầm lệ.

Đến buổi sáng ngày thứ tư, Lạc Vân Khanh thấy không thể để mặc Hàn Ngâm lún sâu vào thống khổ như thế, bèn sai người hâm ít cháo trắng, bê tới phòng cô, quyết định khuyên cô ăn một ít.

Cứ tưởng đâu chuyện khuyên cô sẽ rất vất vả, nhưng hăn không ngờ vừa bước vào phòng, đã nhìn thấy cô ngồi dưới cửa sổ, cầm lược gỡ chải tóc. Lần này cô không khóc, nhưng hai mắt đã sưng đến mức không thể gặp ai, nên khi nghe tiếng bước chân của hăn vào phòng, cô nhanh chóng quay đầu đi, gọi: “Lạc sư huynh.”

Giọng của cô đã khản đặc lại vì khóc quá nhiều, nếu không lắng tai nghe thì nhất định không biết cô đang nói gì. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu cô lên tiếng trong suốt ba ngày qua, Lạc Vân Khanh đã thấy được an ủi lắm rồi, bên môi hiem khi nở ra nụ cười như có như không, cố hết sức dùng giọng ôn hòa để nói với cô: “Lại đây ăn cháo đi, hôm nay Hồ Khả mang tới ít rau dưa, nói toàn là món bình thường muội thích ăn nhất, lại đây ném thử đi.”

Tình trạng bây giờ của Hàn Ngâm là dù nghe thấy gì, nhìn thấy gì cũng sẽ nghĩ tới Mộ Thập Tam, lúc này Lạc Vân Khanh nhắc tới ăn, đương nhiên cô lại nghĩ tới món mà Mộ Thập Tam thích ăn nhất, vì vậy nước mắt thiếu chút nữa lại tràn mi, cô phải nhịn rất lâu mới cầm lại được, lắc lắc đầu nói: “Lát nữa muội ăn.”

“Hàn Ngâm ——” Lạc Vân Khanh đành mặt, muốn nghiêm khắc khuyên bảo cô.

Hàn Ngâm bỗng ngắt lời hăn: “Lạc sư huynh không cần nói, huynh muốn nói gì muội đều biết hết, nhưng muội vẫn muốn nói cho huynh biết, muội đã không sao nữa rồi, muội sẽ sống thật tốt, cho nên huynh bận

chuyện gì khác thì cứ đi đi, không cần ở cạnh muội suốt ngày vì sợ muội tự sát đâu.”

Tâm tư của Lạc Vân Khanh bị cô đoán trúng, nhưng hẳn thật sự không thể nào tin lời cô được, bèn đáp: “Nếu thật thì rất tốt, nhưng gần đây ta không có chuyện gì bận rộn, môi trường ở đây khá tốt, ta ở đây với muội thêm hai ba ngày nữa cũng không sao.”

“Sư huynh.” Hàn Ngâm thở dài: “Muội không sợ nói thật với huynh, Thập Tam không còn ở đây, sống đối với muội thật sự không còn bất cứ ý nghĩa gì, nhưng muội còn lời thề độc chưa hoàn thành, không thể đi theo chàng ấy bây giờ được, bất kể ra sao, muội cũng phải sống tiếp chừng mười năm nữa.”

Cô không nói dối, không đóng kịch trấn an Lạc Vân Khanh rồi thừa dịp tự sát, mà sự thật là bây giờ cô không thể chết được.

Khi bị nhốt trong tiên phủ động thiên, cô đã bị ép phải phát lời thề độc, nếu kiếp này không thể nuôi dạy ra ba đệ tử thân truyền tu ngũ hành linh khí, chờ tới khi chúng đạt tới cảnh giới Đan Thành tiếp quản Ngũ Hành Tông, thì sau khi chết linh hồn của cô chỉ có thể đầu thai vào đường súc sinh, đời đời làm trâu làm ngựa, không được giải thoát.

Và cũng như thế, Mộ Thập Tam đã lập tâm khế lên người cô, chỉ cần hồn phách của hai người bất diệt thì tâm khế sẽ mãi mãi trường tồn, nếu như cô chết, chuyển thể tái sinh thì hẳn cũng sẽ đi theo. Bản thân cô làm trâu làm ngựa đời đời kiếp kiếp chẳng hề gì, nhưng cô không thể vạ lây tới Mộ Thập Tam, bắt hẳn phải làm trâu làm ngựa chung với cô được. Cho nên dù cô muốn chết tới đâu thì cũng phải chờ hoàn thành lời thề, để kiếp sau còn được làm người, còn gặ lại Mộ Thập Tam lần nữa.

Nhân quả luân hồi trong đó không thể nào nói rõ, lúc này cô cũng không có lòng dạ để giải thích, vì vừa nghĩ phải bắt Mộ Thập Tam chờ cô

thêm mười năm, trong lòng cô đã đau tới quặn thắt.

Hàn Ngâm khép chặt mắt, cố ném đau thương sang bên, nói tiếp với Lạc Vân Khanh: “Sư huynh, muội muốn tới nơi mọi người tìm thấy Sở phu tử xem thử, huynh dẫn muội đi được không?”

Trong ba ngày này, từ lời kể lể đứt quãng của Giang Tĩnh Dạ cô đã nghe ra nguyên nhân cái chết của Mộ Thập Tam, muốn tới nơi hãn chết nhìn một lần, nhìn rồi cô mới có thể bình tâm làm chuyện khác, sau này quay lại nơi ấy đi theo hãn.

Nghĩ tới đây cô lại muốn khóc, cảm thấy căm ghét bản thân vô cùng, yếu đuối thế này, thích khóc thế này, khiến những người quan tâm mình lo lắng cho mình thế này, hoàn toàn không giống cô chút nào, không biết nếu Mộ Thập Tam thấy bộ dạng này của cô, có ghét theo không nữa.

Hàn Ngâm quay mặt lại, cố căng ra một nụ cười.

Từ giờ khắc này trở đi, cô phải luôn nhắc nhở bản thân, chôn bi thương vào đáy lòng, dùng nụ cười để đối diện với những người bên cạnh. Bởi vì cô không muốn gây thêm phiền phức cho bất cứ ai, cũng không muốn để lộ nỗi đau không che giấu trước mặt bất kỳ ai nữa. Cô không chịu nổi ánh mắt xót xa thương hại của họ, nó sẽ khiến cô thấy nhớ Mộ Thập Tam gấp bội, muốn khóc hơn gấp bội, và tình hình sẽ càng xấu hơn gấp bội.

Lạc Vân Khanh nghiêm túc nhìn cô hồi lâu, cuối cùng gật đầu đáp: “Được rồi, muội hãy tịnh dưỡng cho thật khỏe, ba ngày sau, ta sẽ đưa muội đi.”

~ Hết chương 202 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Nói Lời Từ Biệt

Nói lời từ biệt

Edit: Yunchan

Trong ba ngày Lạc Vân Khanh cam kết, Hàn Ngâm luôn biểu hiện rất bình thường.

Dĩ nhiên, loại bình thường này chính là cô không khóc nữa, thần trí rõ ràng, ngôn ngữ rõ ràng, người mới quen nhất định sẽ không nhận ra dị trạng gì. Nhưng đối với người đã quen biết cô từ lâu thì sự thay đổi đó lại rõ mồn một.

Đầu tiên là trầm mặc, trừ lúc cần thiết ra cô tuyệt đối không mở miệng. Thứ hai không khí bao quanh cô cũng chuyển sang u buồn, mặc dù cô đã cố hết sức che giấu, trên mặt cũng thường xuyên mang theo vẻ tươi cười, nhưng ánh mắt cô chẳng có vẻ gì là đang cười, vẻ giả hoạt lạnh lợi quen thuộc cũng không còn nữa, thay vào đó là trầm tĩnh sâu sắc, chứa đựng sự ẩn nhẫn cứng cỏi.

Vẫn là người ấy, nhưng nội tâm đã có thứ gì đó thay đổi.

Nếu như ví Hàn Ngâm của ngày trước là một khe suối nhỏ róc rách vui tươi, thì Hàn Ngâm của ngày hôm nay chính là một miệng giếng cổ cô quạnh ngàn năm, sâu hun hút.

Hai Hàn Ngâm đó không thể so sánh ai tốt hơn ai, nhưng Lạc Vân Khanh vẫn hy vọng được nhìn thấy cô của trước đây, một Hàn Ngâm như ánh mặt trời ban sơ, tỏa ra hơi thở vui tươi và sức sống ấm áp trong lành mà hần quen thuộc, chứ không phải như vầng trăng cô độc lạnh lùng trong đêm, mang theo vẻ tiêu điều rét buốt của ngày hôm nay.

Biết đâu, thời gian dần qua cô sẽ khá hơn.

Lạc Vân Khanh cũng chỉ có thể kỳ vọng như thế, mặc dù hần biết nỗi đau vô tận mà cô chôn sâu trong lòng đó rất khó nguôi ngoai theo thời gian, nhưng khi đã làm quen với nó thì biết đâu cô sẽ khá hơn chẳng?

Ôm suy nghĩ như vậy, trong ba ngày này, Lạc Vân Khanh cố gắng không để cô ngồi lặng đi một mình. Ngày đầu tiên nghỉ ngơi cùng cô, ngày thứ hai đưa cô lên Cửu Huyền một chuyến, gặp La Cẩn và Lệ Thanh Hàn. Ngày thứ ba trở về, Phương Dữ và Hiên Viên Dạ cũng đi theo, nhờ đó mà hần cũng được thở phào một hơi, vì bản thân hần không phải là người nói nhiều, dù ở cạnh cô thì bầu không khí cũng vẫn yên ắng lạnh lẽo. Trong khi Phương Dữ và Hiên Viên Dạ thì khác hần, mặc dù cô vẫn chưa muốn nói chuyện lắm, nhưng hai người họ ở bên cạnh cười cười nói nói, ồn ào huyên náo, cũng có thể khuấy động chút không khí.

Ba ngày thấm thoát trôi qua, Lạc Vân Khanh đúng hẹn đưa Hàn Ngâm tới nơi đã tìm thấy Sở phu tử. Nơi đó cách Thập Lý pha hai trăm dặm về phía Tây, cả vùng đất xanh um tươi tốt hôm nay đã trở thành vùng hoang dã khô cằn.

Đến nơi, Hàn Ngâm cũng không còn khóc lóc đau đớn nữa, sau khi đi dạo quanh một vòng thì ngồi lặng đi cả ngày, ngồi mãi từ sáng sớm tới khi màn đêm buông xuống, bất động như một pho tượng đá. Ngay khi Lạc Vân Khanh đang lo lắng cô sẽ ngồi mãi ở đó không muốn đi, thì cô đã tự đứng lên, cười nhạt với hần: “Chúng ta trở về thôi.”

Cô nói trở về, không phải về thành Thiên Thù, mà là muốn tới thành Sinh Tử, dẫn theo ba đồ đệ của mình xuống đáy hồ Lạc Tinh, tìm Truyền Tống trận, như lời sau cùng mà cô và Mộ Thập Tam đã giao hẹn, cùng nhau tới tiên phủ động thiên. Đối với cô mà nói, nơi đó cũng coi như là thế ngoại đào viên, mặc dù vẫn ở trong trần thế nhưng lại thoát ra khỏi trần thế, tự hình thành một khoảng trời đất hoàn toàn tách biệt.

Trước khi rời khỏi thành Thiên Thù, Hàn Ngâm quay về Cửu Huyền một chuyến, bái lạy La Cẩn và Lệ Thanh Hàn, từ biệt họ.

Lúc La Cẩn nhìn cô, trong mắt cũng có vẻ lo lắng như Lạc Vân Khanh, nhưng y biết giờ khắc này có khuyên bảo gì cũng đều vô ích, nên chỉ dịu giọng an ủi cô đôi câu, tặng thêm các loại linh thạch, pháp khí, đan dược và phương thuốc, dặn rằng một mình cô phải chống đỡ Ngũ Hành Tông, sau này sẽ có rất nhiều khó khăn, nếu có chỗ nào cần Cửu Huyền giúp đỡ thì chỉ cần truyền thư là được.

Lệ Thanh Hàn đối với đứa đồ đệ như cô quả thật vừa thương vừa giận, cảm xúc hỗn tạp chẳng thể phân rõ, sau cùng chỉ quẳng cho cô một câu: “Lúc nào không thích làm Tông chủ đồ bỏ kia nữa thì cứ về đây!”

Được họ đối đãi nồng hậu như vậy, Hàn Ngâm chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô vào Cửu Huyền hai năm, kỳ thực vẫn là một đệ tử nội môn nhỏ bé, không góp sức được gì cho môn phái, còn gây ra bao nhiêu rắc rối. Thế mà chưởng môn và sư phụ cô vẫn không chê ghét cô, còn ưu ái đủ điều. Phần ân tình này hiện tại cô không báo đáp được, chỉ có thể dần tạm xuống đáy lòng, ghi khắc không quên.

Cứ như, vĩnh biệt tại đây.

Ngoại trừ La Cẩn và Lệ Thanh Hàn, các trưởng lão và sư bá khác, và cả những đồng môn ngày xưa, tất cả cô đều tới từ biệt một lần, nhất là chỗ

Vân Sơ Tâm, cô ngồi lại lâu hơn, có điều cả hai đều cố tránh nhắc tới Mộ Thập Tam, chỉ nói những chuyện khác.

Còn Tống Việt và Chu Tình Nhi, trước nay không hòa thuận lắm với cô, nhưng những hiềm khích đó lúc này đã phai nhạt trong mắt cô, dù lời lẽ của họ vẫn khó ưa như cũ, nhưng cô cũng chỉ mỉm cười rồi gác ra sau đầu. Bất kể ra sao, lúc Mộ Thập Tam bị những đệ tử tiên môn khác bao vây, họ cũng đã đứng ra giúp đỡ, điều đó cô vẫn luôn ôm lòng cảm kích.

Trước khi xuống núi, Hàn Ngâm còn tiện đường tới gặp Liễu yêu Tích Tích, đúng lúc gần đây Ngô Cựu Liễu trưởng lão phải bế quan dài hạn, Tích Tích nói phát gốc ở đây một mình thật nhàm chán, bèn rùm beng lên đòi tới tiên phủ động thiên ở chơi với cô một thời gian.

Thật ra Tích Tích là Liễu yêu, trời sinh vốn trầm tĩnh, còn vượt qua ngàn năm dài đằng đẳng, nên từ lâu đã tập thành thói quen sống lãnh đạm thanh nhàn, làm sao lại thấy chán cho được? Vả lại định cư trên núi tuy vắng lặng, nhưng làm sao vắng lặng bằng tiên phủ động thiên ngăn cách với đời. Hàn Ngâm hiểu rõ dụng ý thật sự của Tích Tích, vì hiểu rõ ý tốt đó nên cô không đành lòng cự tuyệt. Nói lại thì nếu Tích Tích ở trong tiên phủ động thiên thấy chán, vẫn có thể về Cửu Huyền bất cứ lúc nào. Mà có Tích Tích ở đó, có lẽ Vân La huyết thống bán yêu sẽ thấy vui vẻ cũng nên.

Dãy núi Xích Luyện không thể ngự kiếm, nhưng cười linh thú thì có thể, Hàn Ngâm đưa Tích Tích vào trong trận đồ thất tình lục dục, cự tuyệt lời đề nghị hộ tống cô tới tiên phủ động thiên của Lạc Vân Khanh và Phương Dữ, sau đó định xuống núi.

“Hàn Ngâm ——” Đúng lúc này Hiên Viên Dạ bỗng đuổi theo.

Hắn vốn đã chán nản hết hy vọng, nhưng hôm nay tâm tư lại bắt đầu khuấy động, rất muốn biết khi không có Mộ Thập Tam, có phải hắn sẽ còn một chút hy vọng ở bên cạnh Hàn Ngâm không.

Đương nhiên, hẳn không nghĩ cái chết của Mộ Thập Tam là may mắn, mà hẳn chỉ không cầm lòng được. Nhưng sau khi chân mất khống chế tự động đuổi theo, đối diện với Hàn Ngâm, hẳn lại hoàn toàn không nói ra lời. Thậm chí còn thầm chửi mình ngốc, tại sao có thể chọn lúc tâm trạng Hàn Ngâm xấu nhất để thổ lộ với cô, không bị phỉ nhổ rồi đập cho hai cái mới là lạ!

Hắn đành cười bối rối: “Ờ...”

Hàn Ngâm thấy bộ dạng ấp a ấp úng của hắn thật kỳ quái, bèn hỏi thẳng: “Đệ có lời muốn nói nhưng lại quên mất rồi sao?”

Hiên Viên Dạ không thể làm gì hơn là tiếp lời: “Đúng... đúng...”

Hàn Ngâm quan sát hắn: “Rất quan trọng sao?”

Hiên Viên Dạ bắt đầu lau mồ hôi: “Hình như cũng không có gì...”

Hàn Ngâm càng thấy hắn quái lạ hơn, nhưng lần này đi chẳng biết khi nào mới gặp lại, cô vẫn kiên nhẫn ngẫm nghĩ một chút, nhắc khéo với hắn: “Có phải đệ muốn dẫn ta chuyện liên quan tới tiểu Túc không?”

Phải rồi! Hiên Viên Túc!

Cái cố hoàn hảo như vậy sao hắn lại không nhớ ra!

Óc Hiên Viên Dạ lóe sáng, nói vội: “Phải, phải! Chính là tiểu Túc! Tỷ biết bọn ta là thủ túc tình thâm, ờ... sau này ta thấy nhớ nó, có thể gặp nó hay không...”

Hàn Ngâm còn chưa trả lời, Phương Dĩ bên cạnh đã vỗ mạnh lên vai hắn: “Dẫn ta theo nữa! Ta cũng muốn đi!”

Mặt Hiên Viên Dạ suýt chút nữa sụp đổ, gây rối gì đây hả! Dẫn theo tên phá đám này, hẳn đâu còn cơ hội tiếp cận Hàn Ngâm?

Phương Dữ ngay thẳng nào biết được nỗi phiền muộn của hân, còn huyền thuyên hưng phấn: “Ý kiến này quá hay! Khi nào chúng ta tu luyện bức bối, người cứ đi nói với sư phụ là muốn đi thăm đệ đệ, sư phụ người nhất định sẽ nói một mình người vào dãy núi Xích Luyện không an toàn, tới lúc đó người hãy nói có ta đi chung với người! Chà, tốt quá, cứ vậy đi, sư phụ ta chắc cũng không phản đối, thế là chúng ta có thể chuồn ra ngoài đi chơi!”

Hân càng nói càng phấn khích, như hận không thể lập tức hiện thực hóa ý tưởng này thành hành động, khổ nỗi lại không phát hiện sắc mặt Hiên Viên Dạ đang dần phát khổ, năm đấm cũng siết chặt bên chân, cố kiềm chế bản thân không nện lên đầu Phương Dữ một cú cực lực.

Hàn Ngâm nhìn Phương Dữ, bất đắc dĩ kéo căng khóe miệng: “Phương sư huynh đúng là ham chơi, được rồi, chỉ cần sư phụ sư bá chịu cho hai người xuống núi, thì các người có thể tới tìm muội bất cứ lúc nào.”

Cô vừa nói vừa đảo mắt nhìn qua Lạc Vân Khanh: “Lạc sư huynh, huynh cũng có thể đi chung.”

Nếu như nói Cửu Huyền còn ai đó đặc biệt khiến cô không nỡ từ bỏ, thì đó chính là Lạc Vân Khanh. Ngẫm lại mấy hôm nay cũng may có hân luôn lảng lảng ở bên cạnh, bằng không dù trong lòng cô đã có quyết định, nhưng trong cơn đau khổ vật vã, biết đâu một lúc nào đó cô sẽ nảy ra ý nghĩ đại đột, gây ra chuyện điên rồ gì đó cũng không chừng.

Lạc Vân Khanh khẽ gật đầu: “Ta sẽ đi.”

Cho dù cô không nói, thì có lẽ một năm hân cũng phải đi một lần, xem cô có khỏe mạnh hay không.

Phương Dữ reo hò lần hai: “Quá tốt, sư huynh đi chung càng vui hơn!”

Hiên Viên Dạ rầu trông hết như cái trăng héo, không muốn nói thêm gì nữa! Thật là, hăn vất vả lắm mới tìm được cái cơ để đi gặp cô quang minh chính đại, kết quả chẳng biết tại sao lại trời ra thêm hai vị sư huynh chưởng mắt này. Xem ra hăn tìm thời cơ không đúng rồi, sớm biết thế này thì nên chờ Hàn Ngâm xuống núi một mình rồi đuổi theo nói với cô còn hơn.

Đáng tiếc, trên đời không có chỗ cho hai chữ hối hận, cuối cùng hăn vẫn phải tiu nghỉu đưa mắt tiễn Hàn Ngâm đi xa, sau đó theo hai vị sư huynh chưởng mắt này trở về.

Trên đường về, Hàn Ngâm suy nghĩ một chút, Sở phu tử không còn người thân nào nữa, cô cũng nghĩ như Mộ Thập Tam, đưa ông tới tiên phủ động thiên, như vậy có ba đứa trẻ làm bạn thì ông cũng sẽ không quá cô độc khổ sở nữa, và lại môi trường ở đó cũng thanh tịnh trong lành, thích hợp để ông điều dưỡng thân thể.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của cô, cô vẫn phải hỏi ý kiến của Sở phu tử nữa. Sở phu tử bây giờ cũng kiệt quệ chán chường chẳng thua gì Hàn Ngâm, cảm thấy đi đâu để sống cho hết quãng đời còn lại cũng không quan trọng nữa, nên chỉ đắm chiêu giây lát rồi nghe theo ý cô.

Trước khi Hàn Ngâm lên đường còn gọi Hồ Khả tới dặn dò hồi lâu, sau đó đi một mình tới vùng hoang dã mà Mộ Thập Tam táng thân, ngồi lặng đi lâu thật lâu, mãi tới khi ánh mặt trời ló dạng cô mới lê tấm thân lạnh buốt sương đêm, tạm biệt nơi này.

Chỉ tạm biệt mà thôi.

Sau khi Hàn Ngâm ngồi lên Hải Trãi còn lưu luyến ngoái đầu nhìn lại, trong lòng thầm cầu khẩn, hy vọng chẳng bao lâu nữa cô có thể quay lại đây, sau đó mãi mãi không đi nữa.

~ Hết chương 203 ~

Mộ sư thúc đã “Thăng thiên”, kết thúc thật viên mãn, bây giờ mọi người có thể tắt điện thoại và đi đốt nhà tác giả được rồi $\neg (\overline{\nabla})O$

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Truyền Lời

Truyền lời

Edit: Yunchan

Ba năm sau, vào độ tàn thu.

Bên hồ Lạc Tinh, sấm chớp tàn phá tròn một ngày một đêm cuối cùng cũng thu lại sức công phá, dần ngừng lại, mây đen nặng trĩu giăng đầy khắp trời cũng bắt đầu trôi dạt về bốn phương tám hướng, giữa kẽ hở của tầng mây lọt qua vô số luồng sáng vàng óng ánh, đưa ánh dương quang về lại với mặt đất.

Dưới ánh nắng ấm áp, một bụi hoa đại đỏ tươi run khê trong cơn gió lạnh se se, đằng xa vang lên tiếng cây cỏ loạt soạt, có một thiếu nữ bạch y bước chậm tới gần, lúc mũi giày thêu trắng tinh của cô sắp giẫm lên đóa hoa đại kiều diễm thì bất giác dừng lại, sau đó đôi giày thêu tránh qua cánh hoa, rơi lên thảm cỏ bên cạnh nó.

Nhưng một lát sau, một đôi hài gấm màu đen tuyền đã đạp nát cánh hoa đại, còn cố tình chà mạnh, nghiền nát nó đến mấy lần, giẫm đến khi dịch hoa bắn tung tóe mới nghe một tiếng hừ nhẹ cất lên: “Quả là khiến người ta thất vọng, người cứ vượt qua đan kiếp bình yên mà không bị sét đánh chết.”

Đây là giọng nam, trong ôn hòa pha lẫn không vui.

“Thôi nói nhảm đi.” Thiếu nữ đáp lại bằng giọng trong trẻo lạnh nhạt: “Nói nhanh đi, Mật Hạt Nhi muốn người truyền lời gì?”

Mép Hoa Lộng Ảnh giần giật, đối mặt với Hàn Ngâm càng ngày càng khó đối phó này, hắn thật tình hận đến ngứa răng. Chính cô và Mộ Thập Tam đã hại hắn tới nông nỗi luồn cúi trước Mật Hạt Nhi, bây giờ Mộ Thập Tam chết rồi, tại sao cô không nhanh nhanh chết đi cho rảnh nợ? Còn tu tới Đan Thành chỉ trong ba năm ngắn ngủi, nhìn uy thế của Đan kiếp, hắn là Đan Thành trên tam phẩm, điều này khiến hắn tới đúng vào lúc cô độ kiếp, trong lòng chẳng biết là mùi vị gì.

Chẳng qua hận thì hận, nhưng chuyện quan trọng hắn cũng phải trả lời thành thật: “Mật chủ hỏi người, có hứng thú tới Lưu Tiên môn dự lễ không.”

Hàn Ngâm lạnh nhạt hỏi: “Dự lễ gì?”

Hoa Lộng Ảnh mỉm cười: “Liên Hoa phái có vị đệ tử muốn ở rể Lưu Tiên môn, kết thành song tu với nữ nhi của Tần chương môn, thời gian là mười ngày sau. Lưu Tiên môn đã phát thiệp mời dự lễ tới các đại môn phái, nghe đâu Tông chủ Ngũ Hành tông người cũng nhận được một bức.”

Mắt Hàn Ngâm hơi nheo lại: “Lưu tiên môn còn không biết xấu hổ mà mời ta?”

Nhưng đây cũng chỉ là nói lấy mà thôi, trên thực tế trong ba năm này, các đại môn phái gặp đại sự náo nhiệt nào cũng trao tới tay cô một thiệp mời, mà cô, ngoại trừ đi xem trường lão Ngô Cự Liễu Cửu Huyền độ thăng tiên kiếp ra, những lời mời khác đều bỏ mặc.

Trong tiên môn ai cũng biết quan hệ của cô và Mộ Thập Tam, cũng biết ba năm trước đây tứ đại tiên môn liên thủ làm ra chuyện chẳng vể vạng gì, cô có hiềm khích quá rõ ràng với tiên môn, thế nên dù cô không đếm xỉa tới thì những môn phái mời cô cũng chẳng có gì là bề mặt. Dầu sao họ đã

làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, cũng đã trưng ra phong thái lớn lao của danh môn chính phái, để không ai có thể đặt điều bôi mớ. Còn cô không đi, chỉ vì cô không đủ độ lượng mà thôi.

Hiển nhiên Hoa Lộng Ảnh cũng hiểu rõ điều ấy, bật cười ha hả: “Vị Tần đại chương môn của Lưu Tiên môn này thật đúng là càng ngày càng rảnh rỗi, chuyện con con thế này cũng tổ chức rùm beng để mời người ta đến dự.”

Hắn vừa nói thế, Hàn Ngâm đã hơi hiểu ra nguyên nhân hành động này của Tần Phái, chắc do những lời đồn linh tinh liên quan tới Mộ Thập Tam, khiến vị chương môn này vô cùng khổ não đây mà. Vì lúc trước Tần Vô Ưu tốt xấu gì cũng là đệ tử của Mộ Thập Tam, mà cái chết của Mộ Thập Tam lại có sự trợ giúp không nhỏ của vị chương môn này. Bây giờ lo liệu chuyện song tu, có lẽ là một kiểu hình thức biểu diễn trá hình, không chừng có thể dập tắt được không ít lời đồn đãi cũng nên.

Khóe miệng Hàn Ngâm hơi cong lên, dù đang cười nhưng trong mắt vẫn mang theo hàn ý: “Mật Hạt Nhi muốn ta đi dự lễ?”

Hoa Lộng Ảnh có vẻ buồn bực: “Mật chủ nói, chuyện này tuy nhỏ nhưng vẫn có không ít chương môn nể mặt Tần Phái, đích thân tới dự lễ, người có đi cũng không quá nổi bật, ta còn có thể cải trang thành đệ tử Ngũ Hành tông, đi cùng người.”

“Người?” Hàn Ngâm liếc mắt nhìn hắn: “Đừng đùa, ai cũng biết ta chỉ có ba đệ tử, cả ba đều là trẻ con chưa đầy mười tuổi, tương tá người thế này giống chỗ nào?”

Mặt Hoa Lộng Ảnh hơi đen lại: “Vậy làm tùy tùng cũng được, vóc dáng của Trương Vấn Hàn chẳng phải rất giống ta sao? Cải trang hắn, ta cũng nắm chắc được mấy phần.”

Hàn Ngâm nghe xong bèn dăm chiêu: “Mục tiêu lần này là vườn thuốc và bảo khố của Lưu Tiên môn?”

“Không sai.” Hoa Lộng Ảnh nói: “Sau khi người giúp Mật chủ lập kế hoạch, cướp mấy vườn thuốc và mỏ linh thạch thiết lập bên ngoài của tứ đại môn phái, đạo này họ đã gia tăng phòng bị, không dễ xuống tay lắm. Vừa khéo lần này là một cơ hội tốt, nếu có thể trà trộn vào thám thính địa hình và phòng ngự của Lưu Tiên môn, lần tới chúng ta có thể đến cướp bất ngờ khiến bọn chúng không kịp trở tay, thậm chí nếu thời cơ thích hợp thì có thể ra tay ngay lúc dự lễ.”

“Không đi.” Hàn Ngâm bỗng nhiên cắt hứng, đi thẳng về hướng hồ Lạc Tinh: “Ta không làm chuyện đâm đầu vào chỗ chết.”

Hoa Lộng Ảnh cau mày đuổi theo: “Chỉ cần cẩn thận chút...”

“Cẩn thận chút cũng không được.” Hàn Ngâm từ chối chẳng chút nề tình: “Người biết trận pháp hộ phái của các đại môn phái rất lợi hại, chưa kể còn có không ít trưởng lão tu vi cao thâm đóng giữ, khoan nói người có cơ hội ra tay cướp hay không, dù có, cướp được rồi người cũng không có đường chạy.”

Hoa Lộng Ảnh chẳng buồn để tâm: “Vậy cứ dứt khoát bố trí nhân thủ, thẳng tay tiêu diệt Lưu Tiên môn.”

Hàn Ngâm phát cáu: “Vậy chẳng phải người sẽ bại lộ thân phận sao? Người nên biết những lần trước ra tay rất bí mật, bọn Hạ Sát hoàn toàn không điều tra được là ai làm.”

“Bại lộ thì sao?” Hoa Lộng Ảnh giở giọng khinh thường: “Ta tưởng là người muốn báo thù kia mà, sao làm việc lại sợ bóng sợ gió thế chứ.”

Hắn vừa dứt lời đã chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Hàn Ngâm, chẳng biết sao tim lại giật thót.

“Chỉ có sống mới có thể báo thù!” Hàn Ngâm lạnh lùng mĩa mai hẳn: “Hay là đối với Ma môn các người chẳng qua chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, ta có bị tiên môn truy sát hay không, căn bản chẳng liên quan gì tới các người? Có lẽ, các người đã muốn ta chết từ lâu, nhưng không thể tự động thủ, cho nên mới dùng trăm phương ngàn kế để cho người khác giết ta đúng không.”

Hoa Lộng Ảnh nhớ tới linh khế mình đã lập, sắc mặt xấu đi trông thấy: “Không có chuyện này.”

“Ta mặc kệ có chuyện này hay không, nói tóm lại ta sẽ không cho các người cơ hội này.” Hàn Ngâm lãnh đạm nói: “Huống hồ các phái tiên môn cùng nhau canh gác, các người muốn tiêu diệt là có thể tiêu diệt được sao? Các người đã lập linh khế, không thể hạ thủ với đệ tử Cửu Huyền và Ngũ Hành tông, theo đó cũng không thể đối chiến với toàn bộ tiên môn, điểm này, ta hy vọng người không quên.”

Hoa Lộng Ảnh không còn lời nào để nói, ngừng một lát rồi tiếp lời: “Được rồi, là ta nói sai, thật ra ba năm nay, người quây tung bốn môn phái tới sát đầu mẻ trán, coi như đã báo được một nửa mối thù.”

Thật sao?

Thế nhưng Hàn Ngâm lại nghĩ đó mới chỉ phát tiết được chút phần nợ trong lòng cô mà thôi. Chỉ cần Hạ Sát chưa chết, Tân Phái chưa chết, Lục Hàn Thu chưa chết, Ngôn Ánh Sương chưa chết, mấy tên trưởng lão của bốn môn phái đó chưa chết, trong lòng cô vẫn như có một cái gai bén nhọn, chỉ cần chạm nhẹ vào là đã đau buốt tới khó thở!

Cô muốn họ phải chết, nhưng năng lực hiện tại chưa đủ, cô chỉ có thể gây thêm chút buồn phiền cho họ mà thôi. Còn những đệ tử trong tứ đại môn phái, cô chưa phát rõ tới mức độ tới họ, bởi vì oan có đầu, nợ có

chủ, muốn báo thù cô cũng phải tìm đầu sỏ để báo thù, tuyệt đối không vạ lây tới người vô tội.

Cô sẽ không như bọn Hạ Sát, có oán có hận không tìm Ma môn tính sổ, mà cứ bám chặt lấy Mộ Thập Tam vô tội mãi không tha, lấy thân thể của hắn ra làm cái cớ!

Đây là nguyên tắc hành sự của Hàn Ngâm, cô không muốn bản thân biến thành hạng người mà cô khinh bỉ nhất, căm thù nhất!

Nhưng chờ cô tu luyện tới lúc đủ năng lực để báo thù thì chẳng biết phải tới năm nào tháng nào, những người này có còn tồn tại hay không, cô cũng không biết mình có đủ nhẫn nại để chờ, có thể nào vì quá nhớ Mộ Thập Tam, mà sau khi hoàn thành lời thề độc sẽ kết thúc sinh mạng của mình ngay lập tức hay không.

Hàn Ngâm rũ mắt thầm than, dù ra sao đi nữa, cô cũng không thể để Mộ Thập Tam chết vô ích, dù cho cô không chờ được muốn kết thúc mạng mình, thì trước khi chết cô cũng phải cho tứ đại môn phái nếm mùi đau khổ nhiều hơn nữa.

“Người có thể về được rồi.” Cô ngược mắt nhìn Hoa Lộng Ảnh: “Nói với Mật Hạt Nhi, tuy ta thỉnh thoảng sẽ hợp tác với Ma môn các người, nhưng chúng ta vẫn là quan hệ đối địch, sau này có chuyện gì muốn làm ta sẽ tự ra lệnh cho các người, các người đừng tự nghĩ ra ý kiến thối nào đó rồi gọi ta đi lo liệu.”

Đây đây đây! Đây thật quá bất công, rõ ràng là quan hệ nô dịch và bị nô dịch!

Nếu là người khác nói ra câu này, dám chắc Hoa Lộng Ảnh đã hạ độc thủ khiến người đó sống không bằng chết từ đời tám hoánh nào. Nhưng đối với Hàn Ngâm, hắn lại hoàn toàn bất lực. Khoan hãy nói hành sự theo ý cô, quả thật Ma môn phải trả giá rất ít, còn nhận được đền đáp cực kỳ khả

quan, khiến họ dù hận cô cũng không thể hận tới cùng, cảm giác hết sức phức tạp, mà chỉ bàn tới linh khế lập lúc trước ràng buộc họ hết sức sát sao, dù muốn cũng chẳng thể nào đối phó cô được.

Hoa Lộng Ảnh phiền muộn vô cùng, lại bị ánh mắt lạnh nhạt của cô đảo qua, tim chợt đập nhanh gần như là sợ hãi, nhưng hấn không muốn từ bỏ, vẫn cố gắng thuyết phục: “Mật chủ muốn có tài nguyên của Lưu Tiên môn, nhưng cô ta cũng biết chuyện này khó khăn, bảo ta hãy tùy cơ ứng biến, cố gắng đừng manh động. Thế nên mục đích lần này cũng chỉ trà trộn vào thám thính. Người cũng biết đấy, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, nếu có bản đồ chi tiết của Lưu Tiên môn, dù hiện tại không dùng được, nói không chừng sau này lại có ích cũng nên.”

“Người đừng nói với ta mấy chuyện này làm gì, chúng không liên quan gì tới ta hết.” Hàn Ngâm vẫn đứng đưng: “Nếu người vẫn chưa rõ thì ta sẽ nói lại lần nữa, ta không có chút quan hệ nào với Ma môn các người! Các người đối phó với ai, đối phó thế nào, tất cả đều chẳng liên quan gì tới ta.”

“Nhưng đối phó với Lưu tiên môn, chẳng phải là mục tiêu chung của chúng ta sao?”

“Khả năng thành công không cao, chính người cũng nói rồi đấy, sau này, ai biết sau này là ngày nào chứ. Ta sẽ không tốn công vì một chuyện hư ảo.”

Nói rồi Hàn Ngâm quay đầu định đi.

Hoa Lộng Ảnh chau mày, ném tới một câu: “Được rồi! Kỳ thật còn một tin nữa, Mật chủ nghĩ có lẽ người sẽ động tâm nên mới bảo ta tới truyền lời.”

Hàn Ngâm ngừng bước, nhưng không quay người lại: “Người nói đi.”

Hoa Lộng Ảnh trầm ngâm hồi lâu như muốn quan sát phản ứng của Hàn Ngâm, sau đó chậm rãi lên tiếng.

Hắn dịu giọng nói: “Mật chủ đã điều tra vị đệ tử của Liên Hoa phái muốn ở rể Lưu Tiên môn, song tu với Tần Vô Ưu, người này ba năm trước mới bắt đầu tu tiên, tư chất của hắn không tệ, hiện nay đã tu tới Nhập Khiếu, là đệ tử nội môn của Liên Hóa phái, bề ngoài, có bảy phần giống với thiếu chủ.”

~ Hết chương 204 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Độc Nhất Vô Nhị

Độc nhất vô nhị

Edit: Yunchan

Giống bảy phần?

Hàn Ngâm nghe tới đây quả nhiên quay người sang, nhưng nét mặt lại không mừng rỡ như Hoa Lộng Ảnh những tưởng, mà lại có vẻ kinh ngạc, cô lên tiếng hỏi: “Tần Phái muốn làm gì?”

Hoa Lộng Ảnh ngẩn ra: “Tần Phái?”

Hàn Ngâm hơi nhú mào: “Ta biết Tần Vô Ưu thích Thập Tam, nhưng dù gì họ cũng là quan hệ sư đồ, dù bản thân Tần Vô Ưu không sao, nhưng lấy thân phận của Tần Phái để suy nghĩ, hẳn không thể nào chấp nhận người ngoài chỉ trích ngờ vực nữ nhi của hắn làm ra chuyện trái luân thường, bởi vậy ta còn tưởng rằng Tần Phái chuyện bé xé ra to, mời đông đảo tiên môn tới dự lễ là để ngăn chặn lời đồn. Nhưng chẳng ngờ hắn lại làm ngược lại, tìm một người có bề ngoài giống Thập Tam để làm tình lữ song tu với Tần Vô Ưu.”

Hoa Lộng Ảnh nhướng mày: “Này, rốt cuộc người có nghe rõ lời ta nói không thế?”

Hàn Ngâm quét mắt nhìn hắn: “Cái gì?”

“Người để tâm tới Tần Phái làm gì, biết đâu người nọ là do Tần Vô Ưu coi trọng, cố sống cố chết muốn kết làm tình lữ song tu, Tần Phái bất đắc dĩ nên mới đồng ý thì sao, nhưng chuyện đó hình như chẳng liên quan gì tới chúng ta.” Hoa Lộng Ảnh nhìn xoáy vào cô: “Ta cho người biết tin này, lẽ nào người không muốn đích thân đi nhìn thử, xem người nọ giống thiếu chủ tới mức nào hay sao?”

Hàn Ngâm từ chối rất dứt khoát: “Không muốn!”

“Vì sao chứ?” Hoa Lộng Ảnh hết sức kinh ngạc, hẩn nhớ lúc Mật Hạt Nhi biết tin này đã hưng phấn vô cùng, chỉ hận không thể lập tức chấp cánh bay tới đó, bắt người nọ về Ma môn.

Đáng tiếc Hàn Ngâm không phải là Mật Hạt Nhi, cô chỉ nhìn Hoa Lộng Ảnh với vẻ khó hiểu: “Tại sao người nghĩ ta phải đích thân đi nhìn thử? Đừng nói người nọ chỉ giống Thập Tam bảy phần, dù giống như khuôn đúc thì cũng không phải chàng, có quan hệ gì với ta đâu?”

Hoa Lộng Ảnh bị cô hỏi tới tắt nghẹn, lát sau mới ngập ngừng nói: “Nhưng bề ngoài giống nhau.... Ít nhất có thể miễn cưỡng thay thế...”

“Thay thế?” Hàn Ngâm cắt ngang lời hẩn, trong giọng nói mang theo vẻ ngạo nghễ hiếm thấy: “Ta không có hứng! Mộ Thập Tam là độc nhất vô nhị, không có bất kỳ ai có thể thay thế! Ta cũng sẽ không vì nhớ chàng mà đi tìm một người có bề ngoài giống chàng nhưng hoàn toàn không phải là chàng để kề cận sớm chiều, đó là một loại khinh lờn, chỉ tổ làm cho ta kinh tởm!”

Nói đoạn cô tiện tay bứt một nắm lá trên nhánh cây rủ xuống trước mặt, hướng về phía ánh mặt trời nhìn hồi lâu, rồi nhếch mép nói: “Trên một thân cây dù có ngàn vạn chiếc lá, nhìn thì tưởng giống nhau như đúc, nhưng trên thực tế không bao giờ tìm được hai chiếc lá hoàn toàn giống nhau.”

Hoa Lộng Ảnh nhú chặt mày, vẫn thử dọ lời: “Người không nghĩ tới khả năng thiếu chủ còn sống ư? Lời đồn nói người nọ giống thiếu chủ bảy phần, nhưng dù sao cũng chỉ là lời đồn, phong cách ăn mặc bất đồng thì cảm giác cũng khác đi. Biết đâu chưa chắc người nọ chỉ giống bảy phần thì sao, người thật sự không muốn đích thân đi nghiệm chứng xem rốt cuộc có phải là cùng một người hay không sao?”

Hàn Ngâm nhìn thẳng hăn, ánh mắt dần trở lạnh: “Hoa Lộng Ảnh, người nói vậy là ý gì?”

Hoa Lộng Ảnh thấy lời mình nói bắt đầu có tác dụng, lòng mừng thầm, nhưng nét mặt vẫn điềm nhiên: “Không có ý gì, chẳng qua cảm thấy có khả năng này thôi.”

Hàn Ngâm nhìn hăn với ánh mắt hờ hững, nhưng trong lòng lại buồn bã vô hạn.

Đương nhiên cô ước gì Mộ Thập Tam còn sống, nhưng ba năm qua, tâm cô như tro tàn lại cháy, thường xuyên cùng Tích Tích, Giang Tĩnh Dạ, và cả nhóm Lạc Vân Khanh tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn chẳng phát hiện được gì, thật sự cô không dám ôm thêm kỳ vọng gì nữa, để tránh khi đó thất vọng càng sâu.

Nhưng như đã nói, bất kể Mộ Thập Tam còn chút khả năng sống sót nào không, giả thiết Hoa Lộng Ảnh đặt ra vẫn sai hoàn toàn!

Hàn Ngâm quả quyết: “Không có khả năng đó!”

Hoa Lộng Ảnh hơi nheo mắt lại: “Người chưa tận mắt nhìn thấy, kết luận bây giờ cũng quá sớm rồi!”

“Hoa Lộng Ảnh, ta biết người luôn khá thông minh, nhưng giờ mảnh trước mặt ta thì người còn kém lắm.” Hàn Ngâm hất cằm nói: “Ta không biết người nhiệt tình giật dây bảo ta tới Lưu Tiên môn là có dụng ý gì,

nhưng ta muốn nói rõ cho người biết, người đó chắc chắn không thể là Mộ Thập Tam!”

“Bị người nhìn ra rồi.” Hoa Lộng Ảnh có chút ảo não: “Nhưng làm phiền người cho ta thua cũng thua mình bạch chút, nói xem vì sao người khẳng định người đó chắc chắn không phải là thiếu chủ?”

“Thua?” Sắc mặt Hàn Ngâm trầm xuống, quay đầu nhìn quanh quất.

Lúc này một tiếng cười vang lên sang sảng: “Khỏi tìm, ta ở đây.”

Giọng nói vừa lắng, một bóng người đã bay vút xuống từ thân cây cao năm trượng, đứng trước mặt Hàn Ngâm, gương mặt thanh tú không son phấn mang theo ý cười, chẳng ai khác chính là Mật Hạt Nhi, Ma chủ đương nhiệm.

“Mật Hạt Nhi!” Nét mặt Hàn Ngâm càng ủ dột hơn: “Người làm ma chủ phát chán rồi à, còn rảnh rỗi bắt tay với Hoa Lộng Ảnh chơi khăm ta?”

Không thể tha thứ nhất là dám mượn danh nghĩa của Mộ Thập Tam để đùa giỡn, điều này khiến cô có xúc động mãnh liệt muốn rút kiếm đánh nhau.

“Đừng nóng giận mà, ta cũng đâu có ý định làm thế, chỉ tại hãn tranh luận với ta, nên ta nhân tiện đánh cược với hãn, tìm ít phần thưởng thôi mà.” Mật Hạt Nhi lúc không nổi điên thì trông rất bình thường, cười tủm tỉm hoạt bát khá giống với tiểu thư bích ngọc.

Hàn Ngâm thấy không thể tha thứ cho bọn họ, nhưng vẫn cố nén giận, hỏi rõ trước: “Hãn tranh luận với người chuyện gì.”

“Người xem, quan hệ của người với thiếu chủ cả hai chúng ta đều biết rất rõ, nghe thám tử về báo đệ tử Liên Hoa phái có bề ngoài giống với thiếu chủ, ta nói người bảo đảm không có hứng thú, chi bằng cứ tìm cơ hội bắt về

làm nam sủng của ta cho xong. Nhưng Hoa trưởng lão cứ nói tình cảm của người với thiếu chủ rất sâu đậm, dù chỉ thấy người có bề ngoài tương tự thì cũng sẽ si mê.” Mật Hạt Nhi cười thích chí: “Hai chúng ta tranh chấp không xong, bèn đánh cược một ván, bây giờ hẵn thua rồi!”

Hoa Lộng Ảnh đen mặt, hừ khê một tiếng: “Lòng của nữ nhân như mò kim đáy biển!”

Hàn Ngâm đang bưng bưng tức giận, nhưng vừa thấy sắc mặt của Hoa Lộng Ảnh thì óc bống lóe sáng: “Các người đánh cược phần thưởng gì thế?”

Vừa hỏi câu này, cái mặt đen của Hoa Lộng Ảnh đã đỏ hồng, sau đó chuyển sang tím rìm, lãnh đạm nói: “Chuyện không liên quan tới người! Người quản nhiều như vậy làm gì?”

“Chuyện này có gì mà mắc cỡ?” Mật Hạt Nhi cũng liếc hắt, nói toạc ra: “Ta đánh cược với hắt, nếu ta thua thì trong ba tháng ta không được gần nam sắc. Còn nếu hắt thua, hắt phải cam tâm tình nguyện theo ta ba tháng, không được trái lời.”

Mật Hạt Nhi nhìn Hoa Lộng Ảnh với ánh mắt cực kỳ đặc ý, chỉ thiếu điều nói câu để coi ta về chinh người thế nào.

Dù sao Hàn Ngâm cũng là thân thiếu nữ, loại chuyện nam nữ này, nếu để cho một người ngại ngùng bẽn lễn nói ra trước mặt cô, thì dù da mặt cô có dày hơn nữa cũng sẽ thấy mất tự nhiên. Nhưng Mật Hạt Nhi là người lúc nào cũng cười mở sảng khoái, chẳng bao giờ biết ngượng ngùng, khiến người ta nghĩ đây là chuyện vô cùng tự nhiên, cô cũng thấy nó chẳng có gì to tát, trái lại còn có chút hả dạ khi thấy Hoa Lộng Ảnh gặp họa.

Cô cũng thuận miệng trêu vào một câu cho bồ tức: “Mật Hạt Nhi, đầu óc người bị hỏng hay sao mà lại đi đánh cược với hắt kiểu này, biết đâu hắt cố tình thua người thì sao. Mà thắng thì hình như hắt cũng cũng chả

mất gì, nói không chừng hắn lâu ngày sinh tình với người, đang ăn dấm chua với đám nam sủng bên cạnh người, nhưng lại ngại mặt mũi nên không tiện nói ra thì sao. Bây giờ người cá cược với hắn như vậy, thật ra chính là trúng ý hắn...”

“Người nói bậy gì hả!” Cô mới nói được giữa chừng đã bị Hoa Lộng Ảnh tức giận cắt ngang.

Hàn Ngâm ngoảnh qua, nhìn thấy thần sắc hắn hết sức quái lạ, trong phần nộ xen lẫn chút giãy giụa thống khổ, làm cô bất giác câm nín, mở to mắt nhìn hắn chòng chọc một lát, bỗng nhiên rất muốn cười: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ bị ta đoán trúng rồi...”

“Nói bậy!” Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh càng khó coi hơn, không chịu nổi khi Mật Hạt Nhi cũng giật mình nhìn thẳng vào mặt hắn, làm mặt hắn nóng rần lên, thấy vô cùng mất mặt, cuối cùng hừ một tiếng, phẩy ống tay quay lưng bỏ đi.

Dưới cơn bất ngờ, cơn giận lúc trước của Hàn Ngâm cũng biến mất tăm, liếc mắt nhìn qua Mật Hạt Nhi hỏi: “Người không đuổi theo à?”

Vừa nói dứt câu, chính cô cũng ngẩn người, cảm giác đúng là ngược ngạo kỳ quái, không khỏi có chút buồn cười, tâm trạng cũng hiếm khi sáng sủa lên đôi chút, lắc đầu nói: “Thôi đi, mặc kệ chuyện của hai người, ta phải về đây.”

Cô trở ra đây để độ kiếp, trong tiên phủ động thiên còn có người đang chờ cô trở về, nếu chậm chân thì họ sẽ lo lắng ra ngoài tìm, như vậy rất nguy hiểm. Vì tuy cô đã nghiên cứu Truyền Tống trận trong tiên phủ động thiên rất lâu, thay đổi vị trí cửa ra ban đầu, nhưng vẫn không thể cố định vị trí hạ cánh. Nếu ra đây thì cũng sẽ bị truyền tống tới năm mươi dặm quanh hồ Lạc Tinh, tên nào số đen, rơi thẳng vào ổ rắn cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

“Ê, người chờ đã.” Mật Hạt Nhi dường như do dự chốc lát, nhưng vẫn không đi đổ Hoa Lộng Ảnh, mà gọi giật cô lại: “Người còn chưa nói mà, tại sao người khẳng định người đó không phải là Mộ Thập Tam?”

Bị nhìn trộm nội tâm khiến cảm xúc tiêu cực lại ngoi lên, Hàn Ngâm cau mày nói: “Người cá cược thắng rồi, không cần thiết hỏi chuyện không liên quan tới người.”

“Sao lại không liên quan tới ta?” Mật Hạt Nhi kêu lên: “Thiếu chủ là cốt nhục duy nhất của Mặc chủ, nể tình Mặc chủ ta phải điều tra cho rõ, đến cùng thì thiếu chủ còn sống hay chết!”

“Tốt bụng vậy sao?” Hàn Ngâm nhướn mày: “Người không ghi hận trước đây Thập Tam ép người lập linh khế à?”

Mật Hạt Nhi phản bác: “Đương nhiên ta ghi hận! Nhưng ba năm qua, người không lợi dụng linh khế để can thiệp vào chuyện nội bộ Ma môn, có lẽ thiếu chủ còn sống cũng sẽ làm như vậy, với lại hợp tác với người còn rất vui, vậy cứ coi như nể mặt người, xóa bỏ ân oán lúc trước.”

Mật Hạt Nhi nói hết sức dễ dàng, giọng điệu còn vô cùng hào sảng, nếu đối lại người khác thì nhất định sẽ nghĩ cô ta đang giở thủ đoạn nào đó, bằng không trên đời nào có chuyện hời như thế, thù hận nói bỏ là bỏ ngay được? Nhưng trong ba năm nay Hàn Ngâm đã tiếp xúc với Mật Hạt Nhi không ít, biết tính cô ta nhanh mồm nhanh miệng, tuy lời lẽ của cô ta thường giật gân, nhưng không bịp người, vì vậy Hàn Ngâm nghiêm túc nhìn cô ta, tin lời cô ta nói.

“Chuyện này cũng không có gì khó nói.” Hàn Ngâm đáp: “Nếu Thập Tam thoát được số trời, nhất định sẽ tới tìm ta trước.”

Giọng điệu cô thản nhiên, nhưng tràn đầy tự tin, cũng mang theo chút sâu nảo, nếu Mộ Thập Tam không thoát được số trời, cô vẫn chờ đợi ngày gặp lại hân giữa tầng cách biệt sinh tử.

Mật Hạt Nhi cũng rất tin lời này, vì ba năm nay cô tận mắt nhìn thấy Hàn Ngâm sống trong giày vò đau khổ, biết Hàn Ngâm phải đấu tranh cỡ nào để sống qua ngày, nếu Mộ Thập Tam còn sống thật thì cũng có thể tưởng tượng ra được, dù có chuyện lớn cấp mấy hãn cũng sẽ vứt bỏ, tuyệt đối không để mặc Hàn Ngâm thương tâm thống khổ thế này.

Nhưng mà...

Từng câu từng chữ của Mật Hạt Nhi xoáy thẳng vào lòng người: “Nếu hãn mất trí nhớ, quên mất người rồi thì sao?”

Hàn Ngâm chẳng những không hoảng loạn, trái lại còn nở nụ cười: “Vậy càng không thể.”

Mật Hạt Nhi khó hiểu: “Tại sao?”

Hàn Ngâm quay người đi, nhìn về hướng Lưu Tiên môn, cười khẽ đáp: “Tần Phái sẽ không cho phép chuyện này xảy ra. Mặc dù hãn có thể khoan dung tìm một người giống Thập Tam để kết bạn song tu với Tần Vô Ưu, nhưng không thể khoan dung cho cô ta ở bên cạnh Thập Tam thật.”

Nói đoạn cô nhìn thẳng vào Mật Hạt Nhi: “Bởi vì chỉ mất trí nhớ mà thôi, chưa biết có thể đột nhiên lấy lại ký ức hay không, nếu Tần Phái làm thế thật, thì chẳng khác nào đặt một con mành hổ bên cạnh giường, giao ra số phận của chính hãn và nữ nhi hãn, kể cả số phận của Lưu tiên môn vào tay kẻ khác, hãn dám sao?”

Mật Hạt Nhi chẳng cần nghĩ cũng biết ngay đáp án.

Hàn Ngâm bồi thêm: “Dù hãn dám, những người khác cũng sẽ không đồng ý. Nhất là Hạ Sát, hãn là loại ưa diệt cỏ tận gốc nhất, nếu có cơ hội gặp được Thập Tam đã mất hết tu vi, mất hết ký ức, thì hãn làm sao có thể cam lòng thả trôi? Không nhân cơ hội này bổ thêm một đao mới là lạ! Dù

hắn đã lập lời thề độc không thể đích thân động thủ, cũng có thể bảo người khác hạ thủ.”

Đệ tử Liên Hoa phái đó, chẳng nào cũng không thể là Mộ Thập Tam!

Vì vậy cô mới thất vọng buồn bã, không sinh ra được chút vui mừng nào.

~ Hết chương 205 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Sở Thích Bất Lương

Sở thích bất lương

Edit: Yunchan

Nghe xong lời của Hàn Ngâm, Mật Hạt Nhi trầm mặc một hồi, trên mặt bỗng lộ ra nụ cười quái dị.

“Người ——” Hàn Ngâm thấy có gì đó không ổn, lui về sau một bước, nhìn cô ta cảnh giác.

Quả nhiên Mật Hạt Nhi không dọa người chết khiếp thì không chịu ngừng, cô ta chống nắm đấm lên cằm, cười hề hề nói: “Nếu vậy thì ta an tâm, bây giờ có bắt đệ tử Liên Hóa phái đó về làm nam sủng thì người cũng không trở mặt với ta đúng không?”

Hàn Ngâm có thể cảm giác được, mục đích ban đầu Mật Hạt Nhi muốn thảo luận chính xác là để nghiệm chứng xem đệ tử Liên Hoa phái có phải Mộ Thập Tam hay không, nhưng sau khi xác nhận xong, bụng dạ của cô ta lập tức chuyển hướng, từ hướng bình thường, nhanh chóng, tức tốc chuyển sang hướng bất bình thường.

Đây có tính là giang sơn dễ đổi, còn nết có đánh chết cũng không chữa không nhỉ?

“Chuyện này người không cần phải nói cho ta biết.” Hàn Ngâm cạn lời, đương nhiên cô rất không đồng tình với suy nghĩ của Mật Hạt Nhi, nhưng cô không ngốc mà đi tranh luận đúng sai với một ma tu trời sinh tà tính. Và lại quan hệ giữa cô và Mật Hạt Nhi quả thật chưa thể nói là quen thân, thậm chí còn ngầm đối địch. Dưới tình trạng này, cô không thể can thiệp vào bất cứ chuyện gì Mật Hạt Nhi muốn làm.

Nhưng mà, cô nghĩ ngợi giây lát, vẫn thốt ra một câu: “Người không nghĩ tới cảm giác của Hoa Lộng Ảnh sao?”

Nét mặt của Mật Hạt Nhi lập tức thay đổi, cứ như gặp phải chuyện phiền toái trở tay không kịp, có chút hoang mang, có chút khổ não, còn có chút xấu hổ, nhưng chỉ tích tắc sau cô ta đã trở lại bình thường, vung tay lên mặt kiên nhẫn: “Lo tới hăn làm gì?”

Có lẽ cô ta không muốn đề cập tiếp tới Hoa Lộng Ảnh, nhanh chóng nói lảng đi: “Nè, rốt cuộc người có đi hay không đây?”

Hàn Ngâm hết sức kinh ngạc: “Chẳng phải nói không thích rồi à?”

“Nhưng ta thích!” Mắt Mật Hạt Nhi sáng lên: “Người biết đó, thân phận của ta trà trộn vào đó hơi phiền phức, đối đáp không xuôi là bị phát hiện ngay, nhưng nếu đi theo người thì không thành vấn đề, nếu có chuyện gì, ta cũng chỉ cần giả câm giả điếc, ứng phó theo lời người là được rồi.”

Hàn Ngâm nhúc đầu: “Người định nhòm ngó tới đệ tử Liên Hoa phái thật sao?”

Mặc dù đệ tử Liên Hoa phái có giống Mộ Thập Tam hơn nữa thì cũng chỉ là một người xa lạ đối với cô, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hào hứng của Mật Hạt Nhi, cô vẫn thấy hơi khó chịu. Loại khó chịu này được thành lập trên cơ sở rất rối rắm, liên quan tới đệ tử Liên Hoa phái giống Mộ Thập Tam, mà Mộ Thập Tam giống Ma chủ Mặc Ly, đúng là thể thân của thể thân.

Mật Hạt Nhi lại chẳng hề ngại ngần, đáp rất tự nhiên: “Nhòm ngó sao, tất nhiên là có, nhưng mà muốn bắt hẵn thì hơi khó, nói tóm lại lúc dự lễ thì không có cơ hội để hạ thủ, ta đành phải trà trộn vào ngắm mỹ nam trước, xem tý cho đỡ ngiễn, nhân tiện thăm dò tình hình của Lưu Tiên môn, nhất cử lưỡng tiện, chẳng có gì tốt hơn.”

Xem tý cho đỡ ngiễn...

Mật Hàn Ngâm đen sì: “Mật Hạt Nhi, đầu người bị lừa đá à! Đường đường là ma chủ, mà lại bất chấp nguy hiểm trà trộn vào tiên môn, chỉ vì đi ngắm mỹ nam! Người người người... người đúng là dị hoa!”

Ngoài từ dị hoa này ra, cô thật tình chả còn từ nào khác để miêu tả Mật Hạt Nhi!

Nhưng càng dị hơn chính là Mật Hạt Nhi vẫn trưng ra cái mặt đường nhiên: “Gì mà chỉ vì ngắm mỹ nam? Chính vì chuyện ngắm mỹ nam siêu quan trọng, không thể nào sai người khác đi ngắm thay, nên ta mới dẫn thân vào nguy hiểm, phải chuyện khác thì ta đã sai thuộc hạ đi làm từ lâu rồi, đâu tình nguyện vác thân đi một chuyến chứ.”

Hàn Ngâm hoàn toàn hết chỗ nói, xem ra trình độ mê nam sắc của Mật Hạt Nhi đã vượt xa suy nghĩ của cô rồi. Đây nào phải khuyết điểm, mà là nhược điểm, nhược điểm trí mạng! Không biết có ngày nào Mật Hạt Nhi chết trong cái sở thích bất lương này không nữa.

Hàn Ngâm lười nói nhiều, quay người đi luôn: “Ta không thèm phát rồ cùng người, không đi.”

“Cả đi lẫn về nhiều lắm là hai ba ngày thôi mà!” Mật Hạt Nhi la hét: “Còn chả tốn thời gian gì, đông người như vậy, ta hành động cẩn thận một tí, không để ai chú ý tới ta thì chẳng có gì nguy hiểm.”

Hàn Ngâm vẫn tỉnh bơ: “Nói gì cũng vô dụng, không đi.”

Mật Hạt Nhi rõ là người nóng tính, nói chuyện tử tế với Hàn Ngâm hồi lâu đã sớm mất hết kiên nhẫn, không lăm lời nữa, trở tay rút mạnh, chiến phủ trên lưng đã bị cô ta ném ra.

Hàn Ngâm vừa kết đàn, tu vi so ra kém hơn Mật Hạt Nhi rất nhiều, chỉ cảm thấy một khí tức băng hàn sắc bén xoáy lên quanh mình, trong khoảnh khắc đó, trong lòng phủ lên một bóng ma chết chóc, đè nén tới nỗi cô không nhắc lên được một đầu ngón tay, trơ mắt nhìn chiến phủ bay sượt qua người, chém phập xuống con đường trước mắt cô không xiêng không lệch.

Tuy hiện giờ cô không hề sợ chết, nhưng dưới sự uy hiếp bất ngờ, đột nhiên đối mặt trực diện với tử vong, thân thể vẫn phản xạ theo bản năng, toát ra mồ hôi lạnh đầm đìa. Động tác quay đầu nhìn Mật Hạt Nhi của cô cũng hơi cứng ngắc, cơn giật mình cũng bị cơn phẫn nộ thay thế: “Mật Hạt Nhi, người dám động thủ với ta?!”

“Có à?” Chỉ cần Mật Hạt Nhi vung chiến phủ ra thì sẽ nổi lên cơn hưng phấn khác thường, lý trí cũng tuột xuống theo, trong mắt cô ta lóe lên tia giết chóc, khẽ liếm môi nói: “Thật ra ta rất muốn động thủ với người, đáng tiếc đã lập linh khế, chỉ có thể bỏ đá trên đất phát tiết chút xíu thôi, đâu có ảnh hưởng gì tới người?”

Hàn Ngâm hiếm khi ghen lời, nhưng chính xác là cô chưa dứt sợi tóc nào, cô cũng không thể nói gì, hậm hực đánh vòng qua chiến phủ, đi tiếp.

Nào ngờ lần này Mật Hạt Nhi lại lắc mình lướt tới, xách chiến phủ lên chắn trước mặt Hàn Ngâm, điệu bộ rõ ràng là định đeo bám cô không tha.

Hàn Ngâm thật sự nổi giận, trái lại còn bình tĩnh hơn, nét mặt cũng chuyển sang hờ hững, lạnh lùng nói: “Người nghĩ làm vậy là có thể ép ta đồng ý?”

“Không biết.” Mật Hạp Nhi lắc đầu: “Chẳng qua dạo gần đây Ma môn chẳng có chuyện gì làm, đám nam sủng kia ta nhìn cũng chán ngấy rồi, bây giờ ta rất rảnh, tiêu phí mấy ngày với người cũng chả sao.”

Hàn Ngâm nhìn cô ta chăm chăm không chớp mắt lấy một cái, nhìn có đến nửa nén hương, lúc này mới phì cười: “Ta chịu thua, bảy ngày sau người quay lại đi, ta chờ người ở đây.”

Mật Hạp Nhi rất sáng khoái, nói “Được” một tiếng rồi lập tức thu chiến phủ lại, bỏ đi nghênh ngang.

Trong lòng hai người đều biết rõ.

Hàn Ngâm biết nếu Mật Hạp Nhi cứ bám theo cô nữa thì sẽ vào luôn tiên phủ động thiên, mà hiện tại Sở phu tử và Tích Tích đang ở đó, không khéo là hai ngày trước Giang Tĩnh Dạ cũng tới chơi. Ba người họ không phải là đệ tử của Cửu Huyền hay Ngũ Hành tông, Mật Hạp Nhi chẳng cần cố kỵ chuyện linh khế làm gì. Nếu bản tính khát máu của Mật Hạp Nhi trỗi dậy, xuống tay với ba người họ, thì cô quả thật không có cách nào ngăn chặn, do đó đành phải tạm thỏa hiệp.

Còn với Mật Hạp Nhi, cô cũng chẳng sợ mình đi rồi Hàn Ngâm sẽ đổi ý, vì chạy trời không khỏi nắng, tránh được nhất thời không tránh được cả đời, huống gì sau này Hàn Ngâm còn muốn hợp tác với Ma môn, không nhất thiết phải trở mặt với nhau vì chút chuyện vặt vãnh.

Tính cách của cả hai đều co được giãn được, một trong sáng, một nhanh nhẹn, đến khi cần quyết định thì cực kỳ quả đoán, chẳng cần nói nhiều thêm nửa câu.

Hàn Ngâm nhìn bóng Mật Hạp Nhi biến mất trước mắt, ngồi xuống ôm đầu gồi suy nghĩ kỹ một hồi, bỗng nhiên cau mày đứng dậy, bảo Tạo Hóa Kim Tiên tới thành Sinh Tử, coi thử ở chỗ Trương Vãn Hàn có nhận được thiệp mời của Lưu Tiên môn thật không, nhân tiện thả giúp cô một phong

thư, truyền tin cho Lạc Vân Khanh ở Cửu Huyền, xong đâu đó mới trở về tiên phủ động thiên.

Tiên phủ động thiên tự dựng nên trời đất của riêng mình, thật ra cũng coi như là một món pháp bảo. Hàn Ngâm được truyền thừa, ở đây cô quả thật có thể sánh với chân tiên, có thể tạo thành cả một thế giới chỉ với một ý nghĩ, cho nên nơi đây đã thay đổi dáng dấp ban đầu, hôm nay bên trong nó đã trải dài núi non trùng điệp, cây cỏ ngát xanh, suối khe chẳng chịt, cả một vùng cảnh trí kỳ thú, mọi người chia ra định cư, tự chọn nơi mà mình yêu thích.

Gần đây Hàn Ngâm thích thanh tịnh, nên ở trong một tiểu viện ngói đen tường xanh phủ rợp bóng trúc, con suối trong chảy qua róc rách, bên suối còn có một vườn thuốc, linh hoa linh thảo trồng trong đó, phân nửa là cướp từ Tài Bảo đại gia, nửa còn lại là mặt dày đòi từ chỗ Ma môn, chẳng qua thời gian trồng chưa lâu nên chỉ mới nhú mầm, tạm thời chưa nhìn ra có gì đặc biệt.

Nơi ở của Sở phu tử tương tự với nhà cũ ở thôn Phượng Tuyền khi xưa, trong căn nhà nhỏ có trồng một vườn rau bình thường, hàng ngày ông luôn mất cả buổi để chăm chút cho vườn rau này, thời gian còn lại không phải kê ghế ngồi trong sân đọc sách phơi nắng, thì chính là dạy ba đồ đệ của Hàn Ngâm đọc sách viết chữ, kể dăm ba chuyện xưa, bởi vậy dù nỗi đau chôn giấu trong lòng ông vẫn chưa xua tan, nhưng ngày tháng trôi qua vẫn coi như thanh nhàn.

Trẻ con trời sinh thích đổi mới, nhưng kỳ lạ là Vân La và Thời Hoàn lại không thích thay đổi nơi ở, hai năm trước Vân La đã chuyển nước trong đầm Âm Dương Lưỡng Ngư tới đây, xây một cái đầm nho nhỏ theo kiểu cũ, nuôi đóa sen Tịnh Đế Âm Dương bên trong, còn mình thì bầu bạn ngay bên cạnh, trong khi Thời Hoàn thì ở bên cạnh thác nước, nó nói thích xem cầu vồng sau cơn mưa.

Chỉ có Hiên Viên Túc là tương đối bình thường, tên nhóc này chẳng yên được giây nào, hôm nay muốn Hàn Ngâm biến ra một vùng biển cho nó, nó ở trong một căn nhà gỗ nhỏ trên mỏm đá ngầm, nghe tiếng gió táp sóng xô, ngày mai lại đòi Hàn Ngâm hóa ra cho nó một con phở sầm uất, nói cho hay là ẩn cư nơi phố thị, đến hôm sau đã đòi sa mạc, đòi rừng rậm, sở thích mỗi ngày một khác. Cuối cùng bị Hàn Ngâm nện cho một cú vào đầu, sau đó cô ném cho nó một đám mây to, bỏ mặc nó trên đó dạo đông dạo tây, thích tới đâu thì cứ tới. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là nó không được lười tu luyện, không thì Hàn Ngâm sẽ ném thẳng nó vào phòng tối nhỏ, cấm cửa ba ngày không cho thò chân ra.

Hàn Ngâm vừa về bèn tìm tới nơi ở trông như vườn bách hoa của Tích Tích, nào ngờ mới đi tới nửa đường đã thấy một đám mây thối tới, Hiên Viên Túc nằm bò trên đám mây, nhìn cô phẫn khích: “Sư phụ sư phụ! Người độ kiếp xong rồi sao? Kết thành kim đan cấp mấy?”

Hàn Ngâm liếc mắt nhìn nó, đáp thản nhiên: “Đi tu luyện.”

Hiên Viên Túc ghen hòng, nhưng biết từ khi sư công qua đời, tuy sư phụ vẫn quan tâm chúng, nhưng không còn nói nói cười cười như trước nữa, mà thường hay trầm mặc kiệm lời, một khi bế quan là tới mấy tháng trời không thấy bóng dáng, khi gặp chúng cũng chỉ lạnh nhạt căn dặn vài câu cần thiết, cực ít nói thừa. Vì vậy nó nhìn Hàn Ngâm với ánh mắt buồn rầu một lát, rồi cười đám mây của nó đi báo với Vân La và Thời Hoàn, cho chúng hay tin Hàn Ngâm độ kiếp thành công.

Hàn Ngâm dõi mắt nhìn nó đi xa, bên môi nở ra nụ cười yếu ớt, nhưng nụ cười này còn chưa nở rộ đã chuyển sang đắng chát.

Cô cũng không muốn thế, nhưng cô thật lòng không lấy lại được sự hăng hái của trước đây, dù cố gượng cười thì trong ánh mắt cũng mang theo u buồn, hy vọng qua vài năm sau cô có thể thay đổi đôi chút, ít nhất có thể cười tự nhiên hơn.

~ Hết chương 206 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Đánh Chết Cái Nết Cũng Không Chừa

Đánh chết cái nết cũng không chừa

Edit: Yunchan

Hàn Ngâm bảo Tạo Hóa Kim Tiên phi thư cho Lạc Vân Khanh, hỏi Cửu Huyền có nhận được thiệp mời của Lưu Tiên môn hay không, chương môn La Cẩn phái ai đi dự lễ. Tất nhiên, vấn đề sau mới là quan trọng nhất. Cô tự suy đoán, La Cẩn có thể giao việc này cho sư phụ cô Lệ Thanh Hàn, vì trước đây Tần Vô Ưu là đệ tử của Mộ Thập Tam, mà Mộ Thập Tam là sư đệ của Lệ Thanh Hàn, xét theo quan hệ thì dĩ nhiên Lệ Thanh Hàn đi là thích hợp nhất.

Suy đoán của cô cũng không sai, chính xác là La Cẩn lấy lý do bề quan để giao việc này cho Lệ Thanh Hàn. Nhưng thư hồi âm của Lạc Vân Khanh nói rằng vì Lệ Thanh Hàn nổi điên bất tử, y cứ càm ràm bảo không muốn đi, còn chửi ầm lên rằng Tần Phái không phải đồ tốt.

Tình hình này khiến Lạc Vân Khanh có hơi lo lắng, áng chừng dù Lệ Thanh Hàn đang nổi điên có bị ép đi, đến nơi rồi cũng sẽ vỗ bàn trừng mắt, ném bát ném bình vào mặt Tần Phái bất cứ lúc nào. Cho nên hắn không thể làm gì hơn là xung phong nhận việc, đi thay sư phụ, đồng hành với hắn còn có Vân Sơ Tâm và Phương Dữ.

Đây chính là tin tức Hàn Ngâm mong muốn, xác nhận được rồi cô mới an tâm. Trong bảy ngày chuẩn bị, Tài Bảo đại gia bận tối mắt tối mũi, qua

lại truyền tin thay cô mấy lần. Nhưng hẳn có dò hỏi tới đâu cũng không moi ra được rốt cuộc cô bàn tính gì với Lạc Vân Khanh.

Bảy ngày trôi qua chớp nhoáng, sau khi dặn dò ba đồ đệ vài câu, nhờ Tích Tích chăm nom tiên phủ động tiên xong, Hàn Ngâm bèn cùng Giang Tĩnh Dạ ra ngoài đợi Mật Hạt Nhi.

Mật Hạt Nhi vẫn đi chung với Hoa Lộng Ảnh, phản ứng đầu tiên của Hàn Ngâm khi thấy họ chính là cau mày: “Hắn cũng đi?”

“Ừ!” Mật Hạt Nhi vừa quan sát Giang Tĩnh Dạ, vừa nói như lẽ đương nhiên: “Nhiều người, lỡ gặp phải chuyện gì thì cũng nhiều người phụ một tay.”

Hàn Ngâm nói lạnh tanh: “Nhưng khả năng bị vạch trần cũng lớn hơn rất nhiều.”

Tâm trạng Hoa Lộng Ảnh có vẻ không tốt lắm, trưng ra cái mặt thối, nói: “Người nghi khả năng dịch dung của ta?”

Nghi ở đâu!

Hàn Ngâm biết hẳn thích nghiên cứu mấy tiểu thuật ngoài lề loại này, cô chẳng nghi tài dịch dung của hắn, mà nghi hắn đi theo là vì mục đích khác. Không biết có phải vì ghen hay không đây? Nếu là ghen thật, đến lúc đó hai người này đánh nhau, chẳng phải càng loạn tung phèo lên sao?

Cô dăm chiêu chốc lát: “Cảnh báo trước, tới nơi phải răm rắp nghe theo lời ta, không được hỏi lý do, chỉ cần làm theo là được. Không thì ta sẽ quay đầu về ngay, tuyệt đối không ở lại thêm một khắc!”

“Răm rắp nghe theo lời người mà còn không được hỏi lý do?” Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh càng xấu xí hơn: “Nếu người muốn đùa giỡn bọn ta thì sao?”

“Thôi hỏi ngu đi.” Hàn Ngâm hừ nhẹ: “Ta mà thêm làm cái chuyện tẻ ngắt vô ích đó à?”

Cái này thì khó nói!

Có điều Hoa Lộng Ảnh cũng thừa nhận, nếu như trước đây, không chừng Hàn Ngâm sẽ gây ra chuyện thật. Nhưng bây giờ cô làm việc nào cũng nhắm thẳng tới mục tiêu, tuyệt đối không lồi thoi giữa chừng, hẳn chỉ đành cam lòng chấp nhận mà thôi.

Hàn Ngâm đưa Giang Tĩnh Dạ tới, vốn là muốn để Mật Hạt Nhi cải trang thành Giang Tĩnh Dạ. Vì người của Tru Yêu môn luôn hành tung bất định, không có nhiều khả năng sẽ tới Lưu Tiên môn dự lễ. Trong khi Giang Tĩnh Dạ trừ xuất hiện trước mặt đệ tử Cửu Huyền ra, thì cực ít qua lại với những môn phái khác, như vậy dù Mật Hạt Nhi cải trang không giống thì cũng không đến mức bị người ta lật tẩy.

Trong khi Hoa Lộng Ảnh bận chuẩn bị đồ để dịch dung, Giang Tĩnh Dạ đối y phục cho Mật Hạt Nhi mà không dẫn lòng được thốt ra một câu: “Hàn Ngâm, cô để cô ta cải trang ta, có dám chắc cô ta sẽ không làm bê mặt ta không?”

Câu này vừa hỏi ra, mặt Mật Hạt Nhi lập tức đen thui, Hoa Lộng Ảnh lại đứng bên nín cười.

Tưởng tượng tới cảnh Mật Hạt Nhi cải trang Giang Tĩnh Dạ, dù quản được lời nói và việc làm của cô ta, nhưng ai mà quản được mắt của cô ta chứ, tới nơi rồi cứ bắn phá lung tung mấy nam tu tướng mạo xuất chúng thì Hàn Ngâm cũng chỉ có nước câm nín, không thể làm gì hơn là gượng gạo nói: “Ta sẽ... ráng hết sức không để cô ta làm cô mất mặt...”

Giang Tĩnh Dạ vẫn hậm hực càu nhàu: “Người của Ma môn tà khí chẳng đâu sánh bằng, ta chẳng dám tin!”

Trên thực tế Giang Tĩnh Dạ đồng ý lời nhờ vả của Hàn Ngâm là vì nể mặt Mộ Thập Tam. Vì trên người Mộ Thập Tam ít nhiều gì cũng chảy dòng máu của Ma chủ Mặc Ly, hơn nữa còn được người của Ma môn tôn một tiếng thiếu chủ. Có điều tính háo sắc của Mật Hạp Nhi cô cũng từng nghe kể, thật lòng rất sợ bị phá hoại hình tượng, nên mới hơi do dự.

“Nói gì hả! Lão nương bằng lòng cải trang người là cho người thể diện lắm rồi!” Mật Hạp Nhi tính tình cáu kỉnh, ánh mắt nhìn Giang Tĩnh Dạ dần trở nên bất thiện, chẳng cần đoán cũng biết, dám chắc trong lòng cô ta đang tính toán, nếu cô ta một búa đánh chết Giang Tĩnh Dạ thì Hàn Ngâm có trở mặt với mình hay không.

Tất nhiên Hàn Ngâm sẽ không cho cô ta cơ hội ra tay, bước lại rù rì bên tai Giang Tĩnh Dạ vài câu, Giang Tĩnh Dạ sững sờ giây lát, gật đầu: “Vây được rồi, chỉ cần không mất thể diện của ta thì không sao cả.”

Hoa Lộng Ảnh nhìn Giang Tĩnh Dạ hoài nghi: “Hàn Ngâm nói với người cái gì?”

Giang Tĩnh Dạ liếc hẩn, không màng đếm xỉa, ngoảnh sang nói với Mật Hạp Nhi một số tình hình cơ bản của Tru Yêu môn, sau đó lưỡng lự hồi lâu, tháo cây trâm hình hoa mai đen cài trên tóc đưa cho Mật Hạp Nhi.

Phải nói rằng, thuật dịch dung tạo ra từ các loại đan dược và công pháp đặc thù của Ma môn rõ là y như thật, chỉ trong một nén hương ngắn ngủi, Hoa Lộng Ảnh đã cải trang Mật Hạp Nhi thành Giang Tĩnh Dạ một cách hoàn hảo. Hai người đứng sóng vai cạnh nhau, quả thật khó phân biệt được thật giả, quan trọng nhất là chẳng biết hẩn dùng cách gì mà tới khí ma sát vô cùng dày đặc trên người Mật Hạp Nhi cũng bị che giấu toàn bộ, chẳng những Hàn Ngâm không nhìn ra được sơ hở nào, mà tới Giang Tĩnh Dạ cũng phải chặc lưỡi lấy làm thần kỳ.

Bản thân Hoa Lộng Ảnh thì cải trang thành tán tu Trương Vãn Hàn chuyên làm chân chạy việc cho Hàn Ngâm. Nhưng rõ là hắn không hài lòng lắm, thấy Trương Vãn Hàn quá xấu quá tục, đúng là bôi nhọ hắn.

Hàn Ngâm đã nhờ Giang Tĩnh Dạ đưa Trương Vãn Hàn tới tiên phủ động thiên lánh mặt mấy hôm, chờ tới khi Giang Tĩnh Dạ trở lại, nên khi Hàn Ngâm nghe thấy câu oán giận này của Hoa Lộng Ảnh thì hừ lạnh một tiếng: “Không bắt người cải trang tên mập Đông Phương Vân là đỡ lắm rồi, người nên biết đủ đi.”

Nói rồi cô cất bước đi, lại bị Hoa Lộng Ảnh gọi giật lại: “Chờ đã! Người cứ đi tay không tới dự lễ thế à?”

Hàn Ngâm quay người nhìn hắn đầy kinh ngạc: “Lễ nào người không chuẩn bị lễ vật?”

Hoa Lộng Ảnh bị cô hỏi bất ngờ làm cứng họng: “Tông chủ Ngũ Hành tông là người, nhận thiệp mời cũng là người... tại sao lại bắt ta chuẩn bị lễ vật...”

Hàn Ngâm đối đáp chan chát với hắn: “Thiệp mời ta nhận nhưng đâu có định đi, là các người hết ép rồi buộc bắt ta đi cơ mà, ta không tìm các người đòi phí cực khổ chạy vạy mấy hôm là đã may lắm rồi, người còn muốn ta chuẩn bị lễ vật?”

“Nhưng...” Hoa Lộng Ảnh bực bội: “Ta cũng không chuẩn bị, bây giờ đi chuẩn bị cũng không kịp nữa, trong Ma môn không có mấy thứ mà người tiên môn các người có thể dùng được, muốn tặng thì chỉ có mỗi linh hoa linh thảo độc nhất ở Ma môn thôi, nhưng làm thế sẽ bị người ta hoài nghi.”

Mật Hạt Nhi cười rộ lên: “Chuyện này có gì to tát đâu, dọc đường cứ giết đại hai tên tu tiên lạc đàn, cướp sạch của nả trên người chúng là xong.”

“Không được!” Lần này, Hàn Ngâm và Hoa Lộng Ảnh lại trắm miệng một lời, một người không muốn nhuộm máu tanh vô tội, gây thêm sát nghiệp, một người thì biết làm vậy rất dễ bại lộ hành tung.

“Không thì thế này đi.” Hàn Ngâm lấy ra mấy món pháp khí Tào Hóa Kim Tiền luyện được trong ba năm nay mà cô không nói tới: “Ta không sợ mất mặt, người ta cũng biết ta không có khả năng tặng cho Lưu Tiên môn món tốt gì, cứ dùng mấy món pháp khí này làm lễ vật đi, nhưng về rồi các người phải đền lại cho ta.”

Cô nghĩ ngợi một chút, trong mắt chợt lóe lên tia sáng vui sướng hiếm có: “Độc Ngọc thảo các người đưa tới đợt trước cũng không tệ, ta phối thêm mấy loại linh dược khác luyện ra Duyên Niên đan cho Sở phu tử uống, sau đó khí sắc của ông đã tốt hơn nhiều. Ừ, cứ lấy cái đó đi! Chỉ cần chuyển cho ta mười cân là đủ rồi.”

Đồ tham lam! Đồ vô sỉ! Đồ đáng giận!

Mặt Mật Hạt Nhi đen kịt, Hoa Lộng Ảnh thì trực tiếp hơn, quát rống lên: “Hơn mười cân Độc Ngọc thảo đem đổi mấy thứ pháp khí có vứt xuống đất cũng chả ai thèm nhặt của người?!”

“Vứt xuống đất chả ai thèm nhặt thật á?” Hàn Ngâm nhướn một bên mày: “Nếu có người nhặt thì tính sao đây, người định lấy gì ra cá với ta?”

Đương nhiên sẽ có người nhặt, dù người khác không nhặt thì chính cô cũng có thể nhặt, đây đúng là kiểu đầu tư chỉ có lời không lỗ.

“Đó chẳng qua là phép so sánh, so sánh người có hiểu không hả!”

“Không hiểu gì hết!” Hàn Ngâm hất mặt đi: “Ta chỉ cảm thấy người đang ác ý hạ thấp giá trị pháp khí mà Tài Bảo nhà ta phải cực khổ luyện ra, muốn nhét bừa cho ta hai ba món vứt đi, rồi đuổi ta đi như đuổi ăn mày.”

Quả nhiên, đòn xúi bẩy này đã chọc giận Tài Bảo đại gia: “Hoa Lộng Ảnh, người chán sống rồi hả, đại gia ta chỉ cần duỗi đầu ngón tay là có thể ấn chết người!”

Thổ Linh trư cũng thò đầu ra từ túi linh thú, nhe răng hăm he về phía Hoa Lộng Ảnh, vì linh khoáng Tài Bảo dùng để luyện pháp khí đa số đều do nó đào ra.

Đến giờ khắc này, Hoa Lộng Ảnh mới coi như giác ngộ. Hóa ra Hàn Ngâm vẫn là Hàn Ngâm, bất kể cô bị đả kích trầm trọng cỡ nào, bất kể cô chán nản tới mức nào, thế nhưng khi cần bắt chẹt người ta thì vẫn vô sỉ trước sau như một! Bản chất này của cô, cũng hết như bản chất háo sắc của Mật Hạt Nhi, tuyệt đối khó sửa.

Sau cùng hăn và Mật Hạt Nhi chỉ còn nước thỏa hiệp, không có nhiều Độc Ngọc thảo như vậy, nên đành lấy những thứ khác trao đổi với cô. Nói tóm lại người cuối cùng kiếm được đầy bồn đầy bát vẫn là Hàn Ngâm, cô bỗng nhiên cảm thấy chuyển đi này không phải không có thu hoạch gì.

Ba người đi về hướng Lưu Tiên môn, chưa đầy một ngày đã tới nơi, xuất phát từ sự thận trọng nên cả ba không lên núi ngay, mà tìm một nơi ở trong thành phụ cận, nhân tiện nghe ngóng ít tình hình chung quanh. Và lại Hàn Ngâm rõ ràng muốn chờ người, để lại ám ký bên ngoài khách điếm, thế nên tới ngày kế, nhóm Lạc Vân Khanh đã tìm tới cửa.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng lúc thấy Lạc Vân Khanh và Phương Dĩ xuất hiện, hai mắt Mật Hạt Nhi vẫn sáng bừng lên. Điều này làm Hàn Ngâm buồn não ruột, bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã thận trọng quá rồi không, vì rõ ràng kéo Lạc Vân Khanh vào chuyện này chẳng tốt lành gì cho cam. Nhưng biết làm sao được, cô chẳng còn ai để nhờ vả, nên đành phải dùng tới chiêu hạ đẳng này thôi.

Chẳng qua chuyện đã tới nước này có ăn năn cũng đã muộn. Cô chỉ có thể trịnh trọng cảnh cáo Mật Hạt Nhi, nếu dám tới gần sư huynh của cô ba thước, cô sẽ quay đầu về ngay lập tức. Nếu dám dùng ánh mắt và lời lẽ để trêu ghẹo sư huynh của cô, sau này cô không quây Ma môn tới nghiêng trời lệch đất thì tuyệt đối không bỏ qua.

Cũng may Mật Hạt Nhi còn biết trên đời này có vài mỹ nam chỉ nên đứng ngắm từ xa chứ không nên tiếp cận. Và lại trong lòng cô ta có chấp niệm rất sâu với Ma chủ Mặc Ly, hiện tại trong đầu chỉ toàn tưởng tượng tới dáng dấp của đệ tử Liên Hoa phái, chưa kể còn không muốn đắc tội Hàn Ngâm, thế nên chỉ đành kiềm chế bản thân, không dòm ngó tới Lạc Vân Khanh và Phương Dữ nữa mà chỉ lôi tuột Hoa Lộng Ảnh bên cạnh về phòng.

~ Hết chương 207 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Dự Lễ

Dự lễ

Edit: Yunchan

Đại khái vì núi cao có thể lánh hồng trần, u cốc thường rất thanh tịnh, thế nên rất nhiều môn phái tu tiên cư trú trong núi cao hoặc u cốc. Và Lưu Tiên môn cũng thế, môn phái này tọa lạc trên núi Thương Nhai, khác với Cửu Huyền ở chỗ bên dưới ngọn núi còn có một nhánh sông chảy qua uốn lượn, quả là sơn xuyên thủy tú, đáng tiếc địa linh chưa chắc có nhân kiệt, thật sự làm lãng phí cả vùng phong thủy tốt.

Dĩ nhiên đây là lời rửa thềm của Hàn Ngâm, lúc leo lên núi Thương Nhai, trong lòng cô quả thật chẳng dễ chịu chút nào, gương mặt vốn không có nụ cười càng cau kinh hơn, nếu ven đường gặp phải đệ tử của Lưu Tiên môn tới lui, cô còn thầm nghĩ rằng. Dù biết rõ hành động của Tần Phái chẳng liên quan gì tới người khác, Lưu Tiên môn cũng không phải toàn là bọn mặt người dạ thú, nhưng chỉ cần nghĩ tới Mộ Thập Tam, thì cô lại có xúc động muốn phóng hỏa đốt trụi núi.

Có lẽ tâm trạng không vui của cô quá mức rõ ràng, nên dọc đường đi Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh không hề rằng nói chuyện với cô, chỉ sợ bất cẩn chọc vỡ oán khí đang căng phình của cô thì khổ. Những đệ tử tu tiên đi sát qua người họ, bất kể có quen biết cô hay không cũng không dám bước

lại bắt chuyện, nhờ đó mà họ thâm nhập vào Lưu Tiên môn một cách thuận lợi.

Do tới đúng ngày tổ chức lễ, nên sau khi Hàn Ngâm mặt lạnh đưa qua thiệp mời với thái độ chẳng chút khách sáo xong, lập tức được đệ tử Lưu Tiên môn dè dặt nghênh đón lên đài dự lễ.

Đài dự lễ nằm trên đỉnh Thương Nhai, một mặt tiếp núi, một mặt hướng sông, có lẽ vì ở nơi cao nên gió cũng thổi lồng lộng, khiến tay áo bay lên phấp phật. Lúc Hàn Ngâm tới nơi thì đã thấy có khá nhiều người ở đó, đang tùm nham tùm ba tán gẫu đùa giỡn, cũng có vài bàn đãi một khách duy nhất, ngồi ở đó khoan thai thưởng trà ngắm cảnh, chỉ liếc mắt qua cô đã nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc...

Chính là chương môn Lưu Tiên môn Tần Phái đang đi chung quanh hàn huyền với khách, và cả Hạ Sát chẳng biết có gì vui vẻ mà cứ ngửa đầu cười sằng sặc.

Sắc mặt Hàn Ngâm càng tối tăm hơn, đảo mắt tìm tòi trong đám đông, và cô đã nhìn thấy chương môn Liên Hoa phái Ngôn Ánh Sương ngay sau đó, đằng sau hẳn là vài đệ tử cũng đang tươi cười trò chuyện với người khác. Nhưng cô lại không nhìn thấy chương môn của Quy Chân phái Lục Hàn Thu, có lẽ vẫn chưa tới. Trong ba năm qua, quan hệ giữa chương môn bốn phái này luôn mật thiết, Lục Hàn Thu cũng sẽ không thờ ơ tới mức phái đệ tử môn hạ tới đây dự lễ.

Trừ số đó ra, những người có mặt ở đây cô hầu như đều không quen biết. Dù có trường hợp cá biệt nhìn quen quen, nhưng trong phút chốc cô cũng không nhớ nổi tên và thân phận. Trong khi cô đang mải nghĩ ngợi thì đúng lúc này đệ tử Lưu Tiên môn theo cạnh cô chợt cất tiếng hô to: “Tông chủ Ngũ Hành tông giá lâm!”

Đây thật ra chỉ là thông báo tầm thường, nếu nghe thấy tên người quen thì những vị khách đến trước sẽ chủ động lên tiếng chào đón. Nhưng vị Tông chủ Hàn Ngâm này quá ư đặt biệt, hầu như ai ai cũng đều biết cô, nhưng hầu như chẳng ai nhận ra cô. Bởi vậy sau khi tiếng thông báo này lắng xuống, cả đỉnh núi đều im bật trong nháy mắt. Vô số ánh mắt đồng loạt đổ dồn qua cô, trong những ánh mắt đó chứa đủ loại cảm xúc, sau khi đảo dọc trên người cô mấy vòng mới thu về, giả vờ như chẳng có gì xảy ra. Tiếng xì xầm lại vang lên lần nữa.

Người duy nhất bước lên đón cô, chỉ có Tần Phái.

Cừu nhân gặp lại, đúng là đỏ mắt!

Hàn Ngâm phải dốc hết sức lực mới dẫn được cơn xúc động muốn giết người. Tần Phái nói gì cô cũng gần như mất điếc tai ngơ, mãi tới khi hắn đưa mắt nhìn Mật Hạt Nhi và Hoa Lộ Ảnh sau lưng cô, hỏi thăm thân phận của họ, thì cô mới sức tỉnh lại, lạnh lùng nhìn xoáy vào Tần Phái, giới thiệu qua loa thân phận của họ.

Tần Phái hoàn toàn phớt lờ thái độ của cô, vẫn tươi cười như không, hơn nữa dường như còn có hứng thú đặc biệt với Tru Yêu môn, nói khá nhiều với Mật Hạt Nhi đang cải trang Giang Tĩnh Dạ.

Mắt Mật Hạt Nhi đảo đáp vòng, mãi lo tìm mỹ nam, nào có thời gian lắng lời với hắn, chỉ tùy tiện nói với hắn vài câu lấy lệ: “Tần chương môn bận gì xin cứ tự nhiên, không cần bắt chuyện với bọn ta.”

Tần Phái cười nhìn cô, nói câu thất lễ và tiếp đón không chu đáo, sau đó mới đi qua chào hỏi những người khác.

Mật Hạt Nhi chờ hắn đi xa mới thở hắt ra một hơi, phàn nàn: “Đúng là lải nhải!”

“Ừ.” Hàn Ngâm bình tĩnh lại, vừa đảo mắt chung quanh, vừa thấp giọng hỏi: “Không biết hã có nghi ngờ thân phận của người hay không.”

Mật Hạt Nhi nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc không có.”

Hoa Lộng Ảnh cũng tự tin nói: “Yên tâm, nếu hã chưa từng gặp Giang Tĩnh Dạ thật thì không thể nào nhìn ra thuật dịch dung của ta, hơn nữa nếu thật sự nhìn ra thì làm sao hã có thể bỏ mặc chúng ta?”

Ba người họ thấp giọng trò chuyện, nhưng đầu sao ở đây cũng nhiều người lăm mắt, còn toàn là những người tu tiên tai thính mắt tinh, nên cả ba không tiện nói gì thêm, bèn tự ngậm chặt miệng, không thảo luận nữa.

Hàn Ngâm chọn bừa một chỗ ngồi trong góc khuất, ba người ngồi xuống uống trà, chẳng bao lâu sau thì bọn Lạc Vân Khanh cũng tới, nhưng họ chỉ cùng Hàn Ngâm liếc mắt nhìn nhau rồi ngồi ở chỗ rất xa, không đến bắt chuyện.

Mật Hạt Nhi thấy hơi mất hứng: “Nhìn này giờ cũng chả thấy đệ tử Liên Hoa phái đâu, không biết trốn ở chỗ nào rồi nữa, hay là gọi ba vị đồng môn của người lại đây ngồi chung cho vui đi.”

Hàn Ngâm cự tuyệt thẳng thừng: “Khỏi cần!”

Mới dứt câu, đệ tử Toàn Cơ phái đã tới trình diện, trong đó có một vị biết Hàn Ngâm, chính là Tạ Nhuận Dương được cô cứu đợt trước. Khi trông thấy cô, các đệ tử Toàn Cơ phái có vẻ vui mừng, nhất là Tạ Nhuận Dương, còn tức tốc chạy tới chào cô, nhớ tới lời dặn của Hiên Viên Huyền nên hã còn hỏi han chút chuyện của Hiên Viên Túc, Hàn Ngâm cũng kiên nhẫn trò chuyện với hã.

Mật Hạt Nhi hiển nhiên không có kiên nhẫn ngồi nghe, lại chẳng nhìn thấy vị đệ tử Liên Hoa phái kia, ngồi mãi đâm ra bức bối, bèn bảo Hoa Lộng Ảnh đi loanh quanh với cô ta một lát.

Hàn Ngâm hiểu ý, biết cô ta mượn cớ đi dạo để thăm dò Lưu Tiên môn, nên chỉ đáp: “Buổi lễ sắp bắt đầu rồi đấy, các người nhớ đi nhanh rồi về.”

Mật Hạt Nhi đáp bừa một tiếng, vừa tán dóc với Hoa Lộng Ảnh, vừa đi dạo ra rất xa.

Hàn Ngâm nhìn theo bóng lưng của họ biến mất, chuyển mắt qua, chợt chạm phải ánh mắt của Lạc Vân Khanh.

Lạc Vân Khanh nhẹ gật đầu với cô, rồi ngoảnh mặt đi trò chuyện với Phương Dữ và Vân Sơ Tâm, chẳng bao lâu sau, họ cũng đứng dậy tản ra chung quanh bắt chuyện với người của những môn phái khác.

Ở đâu đâu trên đài dự lễ cũng toàn là màn tay bắt mặt mừng hay chào hỏi lẫn nhau, Hàn Ngâm trò chuyện với Tạ Nhuận Dương một hồi, sự chú ý dần chuyển sang phía Tần Phái, phát hiện hình như hắn đang lo lắng gì đó, lúc trò chuyện với người khác còn có vẻ nhấp nhồm bất an, đưa mắt nhìn chung quanh, khiến cô cũng trầm ngâm theo.

Gần nửa canh giờ sau, khi sắp tới giờ khai lễ, các đệ tử Lưu Tiên môn bèn tới mời mọi người vào chỗ ngồi, lúc này đám đông bỗng rộ lên xôn xao, Hàn Ngâm đảo mắt sang, trông thấy một đôi thiếu niên thiếu nữ đang nắm tay nhau bước tới.

Cô gái kia dĩ nhiên không phải ai khác mà chính là Tần Vô Ưu vũ y như ngọc, ăn mặc như tiên tử thế ngoại. Nhưng Hàn Ngâm chỉ liếc qua cô ta, nhìn sang thiếu niên có lẽ là người sắp kết bạn song tu với Tần Vô Ưu.

Nếu nói chẳng có tí hiếu kỳ nào thì rõ là nói dối, có điều chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, Hàn Ngâm đã không nén được oán thầm trong lòng.

“Ôi cha! Đó là đệ tử Liêu Hoa phái sao? Dung mạo đúng là giống thật.”

“Nhưng cảm giác kém hơn rất nhiều! Là một người hoàn toàn khác!”

Hàn Ngâm không cần quay đầu lại cũng biết, người vừa lên tiếng chính là Mật Hạt Nhi và sư tỷ của cô Vân Sơ Tâm. Cả hai đều tới đây với lòng mong chờ, Mật Hạt Nhi còn đỡ, nói tóm lại cô ta chỉ nhìn dung mạo giống hay không thôi, nhưng Vân Sơ Tâm thì thất vọng nào nề, trong giọng nói có phần phiền muộn.

Lúc này Phương Dữ cũng ở sau lưng cô, lăm bắm chen vào một câu: “Không phải đâu, ta còn tưởng lời đồn là giả, ai dè đúng là có một người thế thật, tên Tần chương môn này thú vị nhỉ!”

Hàn Ngâm nhìn kỹ vị đệ tử Liên Hoa phái kia thêm chút nữa, chính xác, dung mạo của hã đúng như lời đồn, có bảy phần giống Mộ Thập Tam, nhưng khí chất lại thua kém rất nhiều.

Mộ Thập Tam lúc nào cũng thờ ơ hờ hững, nụ cười biếng nhác luôn thường trực bên môi, cử chỉ và lời nói vô cùng thoải mái thông dong, tỏa ra một loại mị lực lưu chuyển mờ ảo, có khả năng hấp dẫn hồn người. Nhưng vị đệ tử Liên Hoa phái trước mắt này thì khác hẳn. Chẳng biết vì có quá nhiều người nên khẩn trương hay vì trời sinh lúng túng, mà trông có vẻ khá rụt rè. Loại cảm giác không biết đặt tay chân vào đâu này rất thiếu tự nhiên, nhất là hai mắt, hoàn toàn không sáng tỏ nhìn thấu lòng người như Mộ Thập Tam, mà khi chạm phải ánh mắt người khác sẽ hoảng hốt dời đi, vô cùng luống cuống.

Cũng may Hàn Ngâm chỉ đơn giản là hiếu kỳ, không ôm bất cứ hy vọng nào, sau khi oán thầm thì cảm thấy thế này mới đúng, nếu người này cực giống Mộ Thập Tam thì lúc đó cô mới phiền muộn thật!

Tần Vô Ưu và vị đệ tử Liên Hoa Phái nghe đâu tên là Tề Liên vừa xuất hiện, liền nghe thấy tiếng chúc mừng rộ lên ầm ĩ, Tần Phái và Ngôn Ánh Sương là trưởng bối, đương nhiên nói toàn là mấy câu khiêm tốn, sau

đó là Tần Vô Tà lấy thân phận huynh trưởng giúp đỡ chào hỏi những người tới dự lễ, khung cảnh đúng là từng bừng náo nhiệt.

Nhưng Hàn Ngâm chẳng thèm quan tâm, cô đã vô cùng mất hứng, chỉ muốn về cho sớm, ngay cả khi Tần Phái dắt Tần Vô Ưu lên đài dự lễ, nói gì đó cô cũng chẳng nghe vào tai, mãi tới khi bỗng nhiên có người cao giọng hô: “Lục chương môn Quy Chân phái giá lâm!”

Cô ngược mắt lên theo bản năng, thật bất ngờ khi nhìn thấy thần sắc của Tần Phái trên đài mừng rỡ hẳn lên.

Dĩ nhiên, Lục Hàn Thu nể tình đích thân đến dự lễ khiến Lưu Tiên Môn nở mày nở mặt, cộng thêm nữ nhi gặp việc vui, Tần Phái mừng rỡ là chuyện rất bình thường. Nhưng chẳng biết tại sao, Hàn Ngâm lại có cảm giác, hình như nụ cười trước đó của hắn đều thờ ơ lấy lệ, mãi tới khi nghe Lục Hàn Thu tới, hắn mới thật sự vui sướng xuất phát từ nội tâm.

Hàn Ngâm ngồi trong góc khuất, không nghe rõ Tần Phái nghênh đón Lục Hàn Thu đã nói gì, nhưng cô đảo mắt nhìn sang Hạ Sát và Ngôn Ánh Sương, phát hiện hình như họ cũng có vẻ hưng phấn không kiềm chế được, đến đây tim cô chợt chùng xuống.

Không phải cô đa nghi, mà thật sự có gì đó rất quái lạ!

Ít nhất, nghi thức song tu này không đơn giản như vẻ bề ngoài, khả năng rất cao là lo âu và suy đoán trong lòng cô sẽ biến thành sự thật!

Hàn Ngâm có loại thôi thúc muốn rời khỏi đây ngay lập tức, nhưng dường như đã trễ. Nếu bây giờ lỗ mãng bỏ đi, cô chắc chắn sẽ biến thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Chưa kể Tần Phái đã chào hỏi Lục Hàn Thu xong, lúc này đã về lại đài dự lễ, chẳng biết vô tình hay cố ý mà lại nhìn lướt qua cô với nụ cười nở rộ trên môi và ánh mắt đầy thâm ý.

~ Hết chương 208 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Mục Đích Thật Sự

Mục đích thật sự

Edit: Yunchan

Không phải Hàn Ngâm đa nghi, mà hành vi của Tần Phái quả thật có chút khác thường, sau khi nhìn thoáng qua cô, hắc bèn nhỏ giọng thì thầm với Tần Vô Ưu và Tề Liên, sau đó hai người kia gật đầu, rũ mắt trầm mặc bước xuống dưới đài.

Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề.

Do đó, chẳng riêng gì Hàn Ngâm, mà những người còn lại đều cảm thấy bất thường, rỉ tai nhau nhỏ to bàn luận.

“Xin lỗi các vị.” Tần Phái cất giọng, khiến tiếng rì rào biến thành xôn xao ầm ĩ.

Xem ra không đoán sai rồi.

Chuyện tới trước mắt, trái lại Hàn Ngâm càng trấn định tới kỳ lạ, đầu ngón tay thấm nước trong chén trà, lặng lẽ viết chữ lên mặt bàn: Nếu có chuyện thì để ta ứng phó, các người cố gắng đừng mở miệng, tùy cơ ứng biến.

Viết xong, cô bèn trao đổi ánh mắt với hai người bên cạnh, rồi dùng đầu ngón tay từ từ xóa đi chữ viết.

Lúc này Tần Phái đã lên tiếng giải thích: “Hôm nay mời các vị đến đây, thật ra không phải vì nghi thức song tu của tiểu nữ, mà có chuyện khác muốn tuyên bố. Có điều việc này quan hệ vô cùng trọng đại, để tránh để lộ phong thanh quá sớm, tại hạ bất đắc dĩ mới ra hạ sách này, nhưng nếu các vị nghe xong việc này, có lẽ sẽ thông cảm cho tại hạ.”

Tiếng bàn tán bùng lên dữ dội.

Hàn Ngâm cười lạnh trong lòng, biết ngay Tần Phái bất chấp thể diện, đồng ý để Tần Vô Ưu kết bạn song tu với một người có dung mạo gần giống với Mộ Thập Tam, còn tổ chức nghi lễ long trọng thế này, bên trong nhất định có âm mưu, xem ra chẳng sai chút nào.

Ngay sau đó lập tức có người lên tiếng giục.

“Rốt cuộc có chuyện gì quan trọng thế?”

“Nói mau nói mau!”

Tần Phái dỗi mắt nhìn bốn phía một lượt, rồi nói: “Việc này kể ra chắc các vị đều biết cả, gần đây có vài môn phái bị kẻ gian ra tay cướp vườn linh và mỏ linh, tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, vả lại kẻ hành sự còn hết sức gian xảo thận trọng, không để lại bất cứ dấu mối nào có thể điều tra, khiến người ta vô cùng đau đầu.”

“Thì ra là việc này!”

“Đúng thế, ta có từng nghe qua chuyện này.”

“Thế nào, Tần chưởng môn điều tra ra thủ phạm rồi sao?”

“Đến cùng là kẻ nào to gan như vậy?”

“Thật ra vẫn chưa điều tra được, chẳng qua vẫn có chút đầu mối để suy đoán.” Tần Phái đáp thản nhiên: “Ta cùng Hạ tông chủ, Lục chưởng

môn và Ngôn chương môn đã tính toán, việc này phát sinh trong ba năm lại đây, hơn nữa tứ đại môn phái chúng ta gặp phải chuyện này nhiều hơn cả. Cho nên, chúng ta bắt đầu nghi ngờ, có phải thủ phạm là kẻ có thù oán với chúng ta nên cố tình xuống tay chăng.”

Lúc hăn nói câu này, tầm mắt quét qua chỗ Hàn Ngâm ngồi, lúc này mọi người đang chú ý tới hăn, nên tất nhiên không thể bỏ qua ánh mắt đầy thâm ý này, thế là tất cả đều quay đầu nhìn theo, sau khi trông thấy Hàn Ngâm, không ít người sức hiểu ra ý hăn, bắt đầu xôn xao nghị luận.

Hàn Ngâm nhìn trả lại hăn không chút tránh né: “Sao, Tần chương môn đang hoài nghi ta?”

“Nếu chỉ một môn phái đắc tội, chọc người ghi hận, thì đó là chuyện thường xảy ra, chẳng có gì lạ. Thế nhưng cả tứ đại môn phái đồng thời đắc tội, hơn nữa còn trong ba năm trở lại đây, ta suy đi nghĩ lại, hình như ngoại trừ Hàn tông chủ ra, quả thật chẳng còn ra ai khác nữa.” Tần Phái hỏi ngược lại: “Hàn tông chủ, không phải người ư?”

“Tần chương môn đã có suy đoán tự cho là đúng rồi, hỏi lại ta thì có giá trị gì đâu.” Hàn Ngâm nhếch mép cười mỉa: “Ta còn nghi có khi nào các người cố tình vu khống hay không đây! Vì chuyện tự trộm đồ mình này dễ làm quá mà. Và lại theo ta được biết, sở thích của Hạ tông chủ là diệt cỏ tận gốc, người lại tự nhận tứ đại môn phái đắc tội ta, thế biết đâu các người sợ ta trả đũa, nên xuống tay trước để vu oan giá họa thì sao?”

Cô chỉ nói tới đó rồi thôi, không thanh minh gì nhiều, nhưng mồm mép lanh lợi cũng đủ làm cho Tần Phái đã chuẩn bị sẵn phải ghen hòng chốc lát, sau đó mới hừ lạnh nói: “Ngũ Hành tông đã sớm xuống dốc từ ngàn năm trước, trong môn hôm nay dường như chỉ có Hàn tông chủ người và ba đệ tử mới nhập môn. Nếu thật sự muốn diệt cỏ tận gốc, thì cần gì phải dùng cách vu oan giá họa tổn công tổn sức như thế!”

Câu này của hần là sự thật, tu vi của Hàn Ngâm quá thấp, thực lực cũng quá yếu, thua xa Mộ Thập Tam có khả năng thống lĩnh Ma môn, hoàn toàn không đủ gây họa. Hơn nữa đối phó với cô trái lại sẽ gián tiếp gây hấn tới hai phái Cửu Huyền và Toàn cơ, cái được không đủ bù cho cái mất. Do đó ba năm qua, họ chưa từng nghĩ tới chuyện xuống tay với cô. Thậm chí hiện tại, bọn họ không tài nào nhin nổi chuyện bị cướp vườn linh và mỏ linh nên mới gây khó dễ với cô, nhưng người thật sự muốn đối phó, vẫn không phải là cô.

Trong lòng Hàn Ngâm cũng biết rõ điểm ấy, nhưng chỉ cần có lý do danh chính ngôn thuận, dù mục tiêu bọn họ muốn đối phó không phải cô, thì cũng không ngại tiện thể trừ khử cả cô, nếu đã biết thì tại sao cô lại cho bọn họ cơ hội đó chứ!

“Ai biết được! Dù sao ta cũng đâu có cha là Ma chủ hay mẹ là Ma chủ gì để các người đổ vấy tội, hất nước bẩn lên người ta, sau đó trắng trợn đối phó ta chẳng thềm kiêng nể gì.” Ánh mắt cô bén như kiếm, lời lẽ cũng sắc lẹm: “Trên đời này có vài người quen thói ra vẻ đạo mạo, dù rất muốn làm chuyện tàn sát người vô tội, nhưng trước hết cũng phải tìm một lý do đường hoàng, hào hùng chính đáng cho mình đã.”

Cô nói một lời hai nghĩa, giọng điệu còn sặc mùi châm chọc, Tần Phái nghe mà sắc mặt phát xanh, biết đấu khẩu tiếp với cô là vô cùng ngu xuẩn, chỉ tổ cho cô cơ hội chế giễu bọn họ trước mặt bàn dân thiên hạ mà thôi. Nhưng hần không có tài hùng biện khiến người ta ghen hòng như cô, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu bọn Hạ Sát.

Lúc này những người ở đây cũng thi nhau lên tiếng chất vấn.

“Tần chương môn, nếu trong tay ngài có chứng cứ gì thì đừng giấu diếm nữa, lấy ra nhanh lên, bằng không chỉ suy đoán miêng thì đúng là đang gây khó dễ Hàn tông chủ đấy.”

“Ân oán giữa mấy môn phái các ngài, mọi người cũng biết rõ, nhưng chuyện cướp vườn linh mộ linh này, ta thấy dù Hàn tông chủ có muốn cũng không đủ sức đâu.”

“Đúng đó! Chính Tần chương môn cũng đã nói, Ngũ Hành tông hôm nay chỉ có Hàn tông chủ và ba đệ tử mới nhập môn, mà vườn linh và mộ linh bị cướp ít nhất cũng có chừng mười người canh giữ, thực lực hai bên chênh nhau quá xa. Tần chương môn, ta nghĩ chắc trong đây có hiểu lầm gì đó, nên điều tra rõ thì hơn.”

Tân Phái càng nghe mặt càng xanh, thầm xỉ vả những người này đúng là cỏ đầu tường, gió thổi chiều nào xuôi chiều đó!

Năm xưa ở Toàn Cơ phái, bọn họ ít nhiều cũng liên thủ đối phó với Mộ Thập Tam, vài người còn có đệ tử môn hạ bị Mộ Thập Tam giết chết, luôn mồm la hét muốn báo thù rửa hận. Thế mà người thật sự báo thù cho bọn họ, là hãn và bọn Hạ Sát. Sau khi hao hết tâm cơ, tận hết sức lực, lại bị bọn họ chỉ trích là kẻ lật lọng, thủ đoạn nham hiểm, mất hết tư cách tu tiên! Bây giờ chuyện chẳng còn liên quan gì tới mình, nên muốn sắm vai chính nghĩa phán xét công bằng, đòi bằng chứng với hãn, thật đúng là ghê tởm!

Hàn Ngâm cũng nghe thấy màn chất vấn này, ngoài mặt cô vẫn thờ ơ, nhưng trong lòng lại có hơi bức, vì những thứ được cho là sơ hở mà những người này dùng để chất vấn, là những thứ bình thường cô có thể lấy ra để bẻ lại người khác, nhưng ngay hôm nay, tại chỗ này cô chỉ muốn giấu nhẹm đi. Đáng tiếc trời không chiều lòng người, tình thế đã phát triển theo cái hướng mà cô không muốn chút nào.

Quả nhiên, Tông chủ Hạ Sát của Thanh Tĩnh tông đã hùng hổ đứng lên, cười khẩy nói: “Hiểu lầm à? Ta thấy ở đây chả có hiểu lầm gì sất, các vị đã quên vị Hàn tông chủ đây kết thù với tứ đại môn phái bọn ta thế nào rồi à? Người cô ta thích là con trai của Ma chủ, nghĩ tới cũng biết quan hệ

của cô ta với Ma môn cũng chẳng kém gì. Việc này, rất có thể là do cô ta phản bội tiên môn đồng đạo, liên thủ với Ma môn gây ra!”

Lời này vừa thốt ra, bốn bề đều im phăng phắc. Tuy tất cả mọi người biết câu này của Hạ Sát chỉ là suy đoán, nhưng có rất nhiều chuyện chỉ cần có liên quan tới Ma môn thì sẽ trở nên phức tạp, bọn họ không thể không nghiêm túc suy nghĩ lại, rốt cuộc có khả năng này hay không.

Hàn Ngâm cũng đã liệu trước tình huống này, cô ngồi tại chỗ quan sát với đôi mắt lạnh, không nói một lời.

Tần Phái đưa mắt nhìn về phía cô lần nữa: “Sao nào, Hàn tông chủ không có gì muốn nói ư?”

“Nói cái gì?” Hàn Ngâm đáp dừng dừng: “Các người đoán bậy đoán bạ, lúc này ta giải thích một lần đã đủ ngu lắm rồi, chẳng lẽ còn phải ngu thêm lần nữa, nghiêm túc cãi lộn để các người tiếp tục phán đoán mưu hại ta à? Bớt nói nhảm đi, các người có chứng cứ thì cứ lấy ra, còn không có thì câm miệng lại cho ta nhờ.”

Cô cũng đánh cược một ván, thẳng thắn phụ đổ thêm dầu vào lửa, coi như tội nghiệp họ cố gắng cả buổi trời, mà vẫn chưa cố gắng vào tới vấn đề chính.

Sau khi nghe cô nói ra câu này, trên mặt của bọn Tần Phái quả nhiên lộ ra ý cười âm u, trông như đã định liệu trước.

“Chờ đã!” Lúc này bỗng nhiên có người lên tiếng.

Hàn Ngâm nhìn sang, thấy đệ tử của Toàn Cơ phái Tạ Nhuận Dương cất bước đứng ra trước mặt mọi người: “Nghe đâu những người cướp vườn linh và linh mỏ, lần nào cũng dùng chiêu đánh bất tỉnh và dương đông kích tây, chưa từng làm hại tới mạng người, đây không giống cách thức làm việc của Ma môn lắm thì phải?”

Sau khi hần nói xong, phát hiện ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người mình, không khỏi hơi thiếu tự nhiên, vội bổ sung: “Ý ta là, ta từng bị trưởng lão Ma môn bắt một lần, biết đám người Ma môn đều rất hung tàn, nếu chuyện cướp bóc này có bọn họ nhúng tay vào thật, chỉ e khó để lại người nào sống sót, mà đã giết hết từ lâu.”

Tạ Nhuận Dương nói rất có lý, một số người ở đây đều khẽ gật gù, trong lòng cũng vang lên tiếng nói thầm, không làm hại tính mạng, chuyện này đúng là có hơi kỳ lạ, nếu suy kỹ ra, khả năng tứ đại môn phái tự ăn cướp tự la làng quả là lớn nhất.

Hạ Sát thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía mình lóe lên tia ngờ vực, bèn trừng mắt đập bàn ngay tại chỗ: “Việc gì cũng có ngoại lệ! Biết đâu không làm hại mạng người chính là âm mưu của bọn chúng, muốn để người khác nghi ngờ bọn ta tự trộm đồ mình thì sao!”

Hàn Ngâm khẽ nhướng mày, xem ra Hạng Sát cũng chưa tới nỗi ngu lắm!

Cô bảo người của Ma môn lúc hạ thủ không nên giết người, thứ nhất là nghĩ oan có đầu nợ có chủ, báo ứng lên những đệ tử vô tội thì không phải lắm. Thứ hai chính là muốn giở trò hư hư thật thật, mê hoặc đối thủ. Song thứ thật, hành sự như vậy chủ yếu vẫn xuất phát từ lo lắng thứ nhất, còn cái thứ hai chỉ là tiện thể. Bởi vì đối với bọn Hạ Sát, việc ai làm chẳng quan trọng gì cho cam, điều quan trọng là bọn họ muốn đồ cho ai thôi, như hiện tại chẳng hạn.

Chương môn Liên Hoa Phái Ngôn Ánh Sương cũng đứng lên, nói với Tạ Nhuận Dương: “Không sai, Hạ tông chủ nói rất đúng, việc nào rồi cũng sẽ có ngoại lệ, nếu ma tu quả thật hung tàn, xưa nay chưa để lại ai sống sót như người nói, thì bây giờ người đã sớm hóa thành đồng xương trắng từ lâu rồi, nào có thể đứng yên lành ở đây để bình luận chứ?”

Má Tạ Nhuận Dương đỏ ửng lên, phân bua: “Ta... ta được cứu, không giống với...”

Còn chưa nói dứt lời đã bị Ngôn Ánh Sương xua tay cắt ngang: “Đủ rồi, người không cần nói nữa.”

Nói đoạn hần bước lên trước hai bước, quay người nhìn về phía Hàn Ngâm, lại nhìn sang Giang Tĩnh Dạ và Trương Vấn Hàn giả bên cạnh cô, cười khẽ nói: “Hàn tông chủ muốn chúng ta đưa ra chứng cứ! Phải, hiện nay trong tay chúng ta không có, thế nhưng sẽ có ngay thôi, việc này trái lại phải cảm ơn Hàn tông chủ, đã đích thân đưa chứng cứ vào tay chúng ta.”

Đây mới là mục đích thật sự của bọn họ!

Hàn Ngâm híp đôi mắt đã trở nên sâu hút, không biết đang suy nghĩ điều gì.

~ Hết chương 209 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Gậy ông đập lưng ông

Edit: Yunchan

Trên đỉnh núi lộng gió, Ngôn Ánh Sương đứng ở đó mỉm cười, đối lập với nét trầm mặc của Hàn Ngâm, dáng vẻ hảnh trần đầy tự tin.

Tất cả mọi người có mặt tại đây đều im phăng phắc, sự tình phát triển nằm ngoài dự đoán của họ, lúc này, họ đã nhận ra, những điều Tần Phái nói ban nãy dường như chỉ là bản nhạc dạo, chuyện sắp xảy ra sau đây mới là vở diễn chính thức của tứ đại môn phái.

Đợi hồi lâu, Ngôn Ánh Sương mới lên tiếng lần nữa: “Hàn tông chủ, tuy chúng ta ngang vai ngang vế, nhưng nếu xét kỹ ra, bảo ta là trưởng bối của người thì cũng không tính là lên mặt kẻ cả. Thấy người có lẽ chỉ vì trẻ người non dạ, không biết nhìn người nên mới đi lệch đường, ta vẫn muốn cho người một cơ hội cuối cùng, người thấy thế nào?”

Hắn dùng giọng điệu thương lượng thành khẩn, cũng coi như giảng hòa.

Nhưng Hàn Ngâm vẫn tỉnh bơ: “Ngôn chương môn, người nên đưa bằng chứng xác thực ra thì hơn.”

“Thế thì...” Ngôn Ánh Sương hơi chau mày, nhanh chóng đảo qua bên cạnh Hàn Ngâm với ánh mắt sắc lẹm: “Hai vị tưởng rằng sẽ giấu giếm được ư? Các người muốn tự vạch trần thân phận, hay muốn ta làm thay?”

Hắn vừa nói ra câu này, chung quanh nhất thời xôn xao, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía thiếu nữ xinh đẹp và nam tử tuấn mỹ bên cạnh Hàn Ngâm. Nhưng họ không nhận ra có gì kỳ lạ, nhiều nhất chỉ có thể đoán ra cô gái kia chắc là đệ tử của Tru Yêu môn nhờ cây trâm hình hoa mai đen trên tóc.

Vì Hàn Ngâm đã sớm căn dặn nên lúc này cả hai đều không lên tiếng, mặt căng chặt, trầm mặc nhìn trả lại Ngôn Ánh Sương.

Ánh mắt Hàn Ngâm lạnh lùng: “Ngôn chương môn, xin hỏi người có ý gì?”

“Còn phải hỏi sao?” Tần Phái không chờ Ngôn Ánh Sương trả lời, cướp lời trước: “Thân phận của hai người đó có vấn đề rất lớn, nếu như đoán không lầm, một vị trong số đó hẳn là người vừa tiếp quản ngôi Ma chủ, Mật Hạt Nhi, và vị còn lại, chính là trưởng lão Ma môn, Hoa Lộng Ảnh!”

Tin tức này đối với những người không biết chuyện quả thật như chín mươi chín tia sét dữ bổ xuống liên hoàn, nổ vang tới nỗi ai nấy đều trợn mắt chết đứng, khiếp hãi không nói nên lời, đáng vẻ như đã hóa ngọc.

Sao có thể!

Trong lòng họ toàn là câu nghi vấn, làm sao có thể?

Giờ này khắc này, trong lòng Hàn Ngâm cũng mất bình tĩnh, vì Tần Phái nói chính xác ra thân phận của Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh, điều này chứng tỏ họ nhất định có nơi cung cấp nguồn tin, chứ không phải nhìn ra thuật dịch dung của Hoa Lộng Ảnh.

Phải, nếu họ nhìn ra, thì tình hình hiện tại đã không thế này.

Trên mặt cô không lộ ra chút kinh hoàng nào, mà chỉ nhíu mày nói: “Tần chương môn muốn đổ oan lên đầu ta, cũng làm phiền người bịa ra tin tức nào đáng tin cậy chút, đường đường là Ma chủ và trưởng lão, làm sao có thể dấn thân vào nguy hiểm, tùy tiện trà trộn vào Lưu Tiên môn của người chứ!”

Câu này của cô vừa hay cũng là nghi vấn trong lòng mọi người, vì vậy tiếng nghị luận lại dần rộ lên.

“Đúng thế! Tần chương môn, ngài nói chuyện cũng nên thận trọng vào.”

“Một mình trà trộn vào đây, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ à? Người của Ma môn làm gì ngu xuẩn cỡ đó, Ma chủ càng không thể nào khinh suất như vậy!”

“Tần chương môn, tỉnh táo lại đi, ban ngày đừng nên nằm mộng.”

“Ta chả nhìn thấy họ có tí khí tà sát nào cả!”

“Tại sao lại nói thế chứ, lẽ nào lại đoán bừa à?”

Mọi người đều cực kỳ hy vọng đây là sự thật. Nhưng xuất phát từ tính thận trọng, không để bản thân phải mừng hụt, trước khi tin tưởng phải trút thắc mắc trong lòng ra cho bằng hết, hy vọng Tần Phái đưa ra lời giải thích hợp lý. Hơn nữa tầm mắt họ đều khóa chặt lên hai người bên cạnh Hàn Ngâm, cố moi ra chút đầu mối từ hai người này, không ít người còn đứng lên, ngằm bao vây lại, âm thầm đề phòng, rõ ràng đang sợ lỡ đâu chuyện này là thật, Ma chủ và trưởng lão Ma môn đột nhiên lật mặt, đả thương người rồi bỏ chạy.

Song, họ làm vậy cũng coi như thừa thải, chẳng có tác dụng gì. Vì Tần Phái đã sớm hạ lệnh, hiện tại đại trận ngăn địch của Lưu Tiên môn đã khởi động từ lâu, chung quanh đỉnh núi cũng bị vây chặt như nêm, đoán chừng tới con ruồi cũng đừng hòng chui lọt.

“Các vị, xin chớ nóng!” Tần Phái giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh lại, sau đó hần thong dong cất lời: “Ta biết việc này rất khó tin, mọi người sẽ cho rằng nó không thể xảy ra, nhưng chỉ e Hàn tông chủ đã lợi dụng vào suy nghĩ này của mọi người, cho nên mới dám đưa Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh tới đây mà chẳng chút kiêng kỵ như thế.”

Hàn Ngâm nhếch mép mỉa mai: “Tần chương môn, phiền người trước khi hãm hại ta tiếp thì lấy ra chút bằng chứng cụ thể đi.”

“Bằng chứng cụ thể?” Nụ cười của Tần Phái chuyển sang thâm trầm: “Hai người họ chẳng phải là bằng chứng cụ thể ư? Hàn tông chủ, đừng giả vờ vô tội nữa, trên thực tế sau khi hoài nghi người cầu kết với Ma môn, chúng ta đã phái mấy vị trưởng lão tới gần hồ Lạc Tinh để thay phiên giám sát người. Đáng tiếc bình thường người bề quan không ra, đợi non nửa năm vẫn không để chúng ta bắt được chút chứng cứ nào. Nếu không nhờ Ngôn chương môn phát hiện ra một đệ tử trong môn phái có dung mạo giống Mộ Thập Tam, thì có lẽ tới bây giờ chúng ta vẫn còn bó tay hết cách.”

Nghe hần nói tới đây, chẳng những mọi người ồ lên tỉnh ngộ, mà tới Hàn Ngâm cũng không còn nghi ngờ gì nữa. Hóa ra ngay từ đầu, những người này đã giăng sẵn một cái bẫy!

Cô không khỏi thầm mắng Mật Hạt Nhi trong lòng, đồ Ma chủ ngốc!

Khi cô liên lạc với Mật Hạt Nhi luôn rất cẩn thận, chính vì sợ có người âm thầm giám sát, nhưng thứ cô không ngờ tới là Mật Hạt Nhi sẽ xông xộc chạy tới. Lúc đó cô cũng chẳng nghĩ nhiều, cho rằng dựa vào tu vi của Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh, chắc có thể phát hiện chung quanh có người

hay không, nào ngờ họ cũng không phát hiện. Có lẽ người giám sát họ có mang theo pháp khí ẩn núp nào đó, mà cô vì chút sơ sẩy còn con này đã để bọn Tần Phái chui vào lỗ hổng, bản thân thì lọt vào cái bẫy của bọn họ!

Quả nhiên tầm mắt của Tần Phái rơi lên thiếu nữ bên cạnh cô trước: “Mật Ma chủ đúng chứ? Sở thích bất lương của người cả hai môn tiên ma đều biết rõ, nhưng có lẽ vẫn có vài người chưa biết rằng người thích Ma chủ tiền nhiệm Mặc Ly rất lâu rồi, đáng tiếc thân là thuộc hạ nên không thể nào vượt lễ, tới bây giờ vẫn còn canh cánh trong lòng. Mà tên ma tu do trưởng lão Ma môn Hoa Lộng Ảnh phái tới vạch trần thân phận của Mộ Thập Tam đã nói, dung mạo của Mộ Thập Tam giống Ma chủ Mặc Ly đến bảy phần, như vậy ta nghĩ người đối với người có dung mạo giống Mộ Thập Tam, nhất định cũng rất có hứng thú. Từ đó mới bày ra một ván cờ, gây ông đập lưng ông.”

Nói đoạn hần bật cười hả hê: “À, không không! Lúc đầu chúng ta chỉ nghĩ nếu người biết được tin này, có lẽ sẽ đi tìm Hàn tông chủ. Cơ hội đã tới, nếu may mắn có thể vung lưới tóm gọn bọn người, nếu không may thì cũng có thể chứng thực việc Hàn tông chủ cấu kết với Ma môn. Nhưng nào ngờ người lại chẳng thèm coi tiên môn chúng ta ra gì, tự phụ tới nỗi đòi Hàn tông chủ mang người lên vào Lưu Tiên môn của ta! Khéo thay, những trưởng lão chúng ta phái đi không chắc chắn có thể bắt gọn người tại chỗ, cho nên bèn tương kế tựu kế, chờ các người tự sa vào lưới.”

“Nhưng như đã nói, người thật sự tới đây, ta lại hơi nghi có phải mình đang nằm mơ không, may mà trước đó đã trò chuyện với người vài câu, phát hiện người ở trong hiểm địa nhưng sở thích vẫn chẳng thay đổi, ta mới hoàn toàn an tâm.” Tần Phái càng nói càng hưng phấn: “Sao nào, hôm nay đã lọt vào Lưu Tiên môn, người có chấp cánh cũng khó thoát? Chi bằng ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói, biết đâu chúng ta còn có thể tha mạng cho người, chỉ phế đi tu vi của người, cho người sống thêm vài năm nữa.”

Thiếu nữ lạnh lùng nhìn hắn, vẫn không nói một lời, còn những người khác thì cũng đắm chìm vào trong màn tự thuật của hắn, cố lần ra đầu mối, bốn phía nhất thời im lặng như tờ. Nhưng rất nhanh sau đó đã có tiếng vỗ tay vang lên “Bốp bốp” phá vỡ sự yên lặng.

“Rất đặc sắc!” Hàn Ngâm vỗ tay, trong mắt quét sạch băng hàn, chừa chỗ cho ý cười ngọt ngào: “Tần chương môn, tình tiết người biên hay ời là hay, xứng uống cạn một chén to! Nhưng ta đang tò mò lắm, phải làm sao thì người mới biến tình tiết này thành sự thật được đây?”

Sắc mặt Tần Phái lập tức trầm xuống: “Thế nào, sự thật đã sờ sờ ra đó, Hàn tông chủ còn muốn cố chết không thừa nhận?”

“Sự thật sờ sờ ở đâu ra! Không phải toàn là do miệng người nói ra cả à?” Hàn Ngâm thẳng thừng vỗ bàn đứng lên: “Lâu nay ta luôn chịu đựng lời bêu xấu càng ngày càng quá đáng của các người, nhưng bây giờ tới cả hai vị bằng hữu đang ngồi yên lành bên cạnh ta cũng bị người đổi trắng thay đen. Nói thành Ma chủ Mật Hạt Nhi và trưởng lão Ma môn Hoa Lộng Ảnh, đến đây ta không thể nhin nổi nữa!”

Những người bàng quan ngoài cuộc vẫn chưa hiểu rõ sự tình, nhưng bọn Tần Phái lại biết rõ tất cả, nên xem phản ứng của Hàn Ngâm thành then quá hóa giận, bèn xốc lên tinh thần, dự phòng cô muốn chó cùng rứt giậu.

Hạ Sát lườm nguýt cô, quát trầm một tiếng: “Không thể nhin được nữa thì người tính sao!”

“Các người phải trả lại sự trong sạch cho ta!” Hàn Ngâm đối đầu gay gắt: “Ta biết ngày nay hai môn tiên ma không có xung đột lớn nào, Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh kia lại vô cùng thần bí, rất ít xuất đầu lộ diện. Nhưng trong các vị có mặt ở đây, chắc cũng không ít người đã từng gặp họ. Như vậy mời mọi người nói thử, hai bằng hữu này của ta rốt cuộc giống ma tu ở chỗ nào?”

Vấn đề này...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, khó lòng phủ nhận, so ra đúng là không có nửa phần giống nhau.

“Hàn tông chủ.” Ngôn Ánh Sương trầm ngâm: “Người hỏi câu này có hơi dư thừa, nếu Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh muốn lên vào Lưu Tiên môn, đương nhiên phải thay đổi dung mạo và thân phận, nếu không nào dám đến.”

“Cái ta muốn nói chính là cái này!” Hàn Ngâm lãnh đạm nói: “Làm phiền mọi người lên đây nhìn cho rõ, xem đến tột cùng là họ có thay đổi dung mạo hay không nhé!”

Cô bình tĩnh như vậy, trái lại mọi người bỗng có chút e dè, tới bọn Tần Phái cũng nổi dậy nghi ngờ. Có điều họ vẫn khẳng định cô đang cố ra vẻ, sau khi thấp giọng bàn bạc vài câu, Ngôn Ánh Sương và mấy vị chương môn khác bèn thận trọng tới gần hai người bên cạnh Hàn Ngâm để xem tường tận.

Mặc dù Hoa Lộng Ảnh rất tự tin nói với cô, thuật dịch dung của hắn khác xa giới phạm tục. Dựa vào các loại đan dược và công pháp đặc thù của Ma môn, bất luận mắt thấy tay sờ cũng không bị bóc trần. Thế nhưng nói hoàn toàn không khẩn trương thì đó là chuyện không thể nào, lòng bàn tay đang siết chặt của Hàn Ngâm vẫn toát mồ hôi lạnh, chỉ có thể không ngừng hồi tưởng lại lúc cô thử đan cho Mộ Thập Tam trước đây, tóc biến thành màu cỏ xanh. Cô nghĩ, thuật dịch dung của Hoa Lộng Ảnh chắc cũng là dạng đó, trừ phi uống đan dược, bằng không người khác không thể nhìn ra sơ hở.

Hai người trong diện tình nghi, có một người là thiếu nữ tuổi thanh xuân, nhưng dù không phải thiếu nữ, xuất phát từ đủ loại lo lắng nên bọn

Ngôn Ánh Sương cũng không thể động tay động chân với người ta được, bởi vậy họ chỉ đứng gần quan sát trong tư thế cảnh giác.

Quan sát là đủ, vì phương pháp dịch dung của Hoa Lộng Ảnh họ chưa từng nghe thấy, mà tùy ý thay đổi dung mạo dựa vào tu vi của bản thân đó là bản lĩnh khi thành tiên mới có. Cho nên họ nghĩ rằng thuật dịch dung, chỉ cần quan sát kỹ thì luôn có cách nhìn ra sơ hở.

Đáng tiếc kết quả lại không như mong muốn, bọn Ngôn Ánh Sương nhìn cỡ nào cũng không phát hiện được gì bất thường, trong khi thị lực của người tu tiên đều tốt một cách đặc biệt, tốt đến mức soi rõ từng lỗ chân lông nhăn nhui hoặc thô ráp trên mặt hai người bị tình nghi. Không hề có vết son phấn, đương nhiên cũng không có dấu vết đã trang điểm, khiến bọn họ càng nhìn tim càng chùng xuống.

Hàn Ngâm thấy nét mặt họ thay đổi thì thầm thở phào một hơi, nói tỉnh bơ: “Sao nào?”

~ Hết chương 210 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Vẫn Không Biết Xấu Hổ Như Xưa

Vẫn không biết xấu hổ như xưa

Edit: Yunchan

Ngôn Ánh Sương trầm mặc hồi lâu, cất giọng ra chiều chán nản: “Ta không nhìn ra.”

Dĩ nhiên những người còn lại cũng không nhìn ra, lắc đầu trở lui, chắc trong lòng họ ít nhiều gì đã nghĩ việc này là một trò khôi hài.

Nhưng đối với Hàn Ngâm thì đây không phải trò hề, mà như đang đi chênh vênh trên cầu độc mộc được mắc cheo leo trên bầu trời cao vạn trượng, chỉ một bước đặt sai sẽ trả luôn cả tính mạng. Lúc này trong lòng cô tràn đầy chán ghét và căm hận bọn Tần Phái, cố dằn cảm xúc xuống, lạnh lùng cất giọng: “Tần chương môn, Hạ chương môn, hai vị còn lời gì muốn nói!”

Hai người bị cô chỉ mặt đặt tên, sắc mặt đều khó coi trông thấy. Nhưng chỉ là khó coi mà thôi, đó là vẻ mặt không hài lòng vì bị cật vấn, chứ không phải là ảo não và chán chường, trong lòng Hàn Ngâm lập tức có dự cảm không lành, đoán rằng họ còn chuẩn bị chiêu dự phòng nào đó.

Quả nhiên, đúng lúc này chương môn Quy Chân phái Lục Hàn Thu từ khi xuất hiện tới nay vẫn chưa hé răng bỗng nhiên đứng lên, nhìn cô nói: “Không nhìn ra, không có nghĩ họ không phải thật.”

Cải bướng kiêu này chỉ có hạng du côn vô lại mới nói được thôi!

Mọi người đều nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên, không hiểu nổi chương môn một phái như hắn sao lại nói được câu này trước mặt mọi người.

Nhưng trái với thái độ trở tay không kịp khi đối mặt với Chúc Vân giả mạo ở Toàn Cơ phái năm xưa, lần này Lục Hàn Thu vô cùng bình tĩnh, không đếm xỉa tới ánh mắt người ngoài, nói ngay: “Lúc này các người thấy ta tới muộn, thật ra là vì ta tới Phệ Ma trì lấy nước nên mới trễ giờ.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lại ồ lên lần nữa, tim Hàn Ngâm chùng xuống, dù cô không biết Phệ Ma trì này có lai lịch gì, nhưng nghe tên liền có thể suy ra nghĩa, chưa kể Lục Hàn Thu nhắc tới nó vào đúng lúc này, nhất định nước ở đó có gì đó cổ quái, không chừng sẽ khiến ma tu sợ hãi cũng nên. Đối với cô mà nói, đây không thể tính là tin tốt.

Lúc này Lục Hàn Thu quay sang gạt đầu với đệ tử bên cạnh, đệ tử kia bèn lấy từ trong lòng ra mấy chiếc bình bạch ngọc, xếp lần lượt lên bàn.

“Các vị đều biết, nước của Phệ Ma trì có thể tiêu trừ ma khí tà sát, một khi ma tu dính vào nhất định sẽ đau đớn quằn quại, nhưng người tu tiên dính vào sẽ chẳng hề hấn gì.” Lục Hàn Thu vừa nói, vừa cầm một chiếc bình bạch ngọc đổ vào lòng bàn tay mình ngay trước mặt mọi người, sau đó chậm rãi bước tới trước mặt Hàn Ngâm.

Hàn Ngâm thấy rõ, vốc nước trong lòng bàn tay hắn là chất dịch đặc màu trắng, tỏa ra mùi hương không tầm thường, còn lượn lờ từng sợi khói kỳ dị.

“Không sai, đây là nước của Phệ Ma trì.”

“Phệ Ma trì đâu đâu cũng nguy hiểm vô cùng, may mà có Lục chương môn mang tới được.”

“Có nước Phệ Ma ở đây, muốn phân biệt ma tu rất dễ dàng.”

Trong khi mọi người nhao nhao thảo luận, hai đệ tử Lưu Tiên môn đã giải một người tới, người này hiển nhiên là ma tu, trên người mang theo ma khí tà sát khó lòng che giấu, chẳng biết sao lại bị bắt giữ. Lục Hàn Thu vừa thấy hắn, không nói không rằng, thẳng tay hắt chỗ nước còn sót lại trong bình bạch ngọc lên mặt người này.

“Á ——” Quả thật như bị hắt dầu sôi, ma tu lập tức thét lên thất thanh, làn da bị dính nước Phệ Ma lập tức sưng tấy thối rữa.

Bốn bề lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng rên xiết thảm khốc của ma tu kéo dài mãi.

Hàn Ngâm đứng bên nhìn mà tim đập dồn dập, không nén được nhúu mày. Đây mới chỉ dính nước Phệ Ma mà thôi! Cô có thể tưởng tượng được, nếu như nhấn một ma tu vào trong Phệ Ma trì, tình cảnh sẽ bi thảm tới cỡ nào.

Chẳng mấy chốc đã có người giải ma tu kia xuống. Sau đó Lục Hàn Thu quay người sang, mỉm cười nhìn Hàn Ngâm: “Hàn tông chủ thấy rõ rồi chứ? Chúng ta cũng nghĩ tới khả năng Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh lên vào Lưu Tiên môn nhất định phải định dung cái trang, lỡ như chúng cái trang quá giống thì thật là khó xử, rất dễ bị chúng lừa bịp qua ải, bởi vậy ta mới bắt đặc dĩ chạy tới Phệ Ma trì một chuyến.”

Nói rồi hắn chuyển tầm mắt qua bên cạnh Hàn Ngâm, đưa tay lên lần nữa, lập tức có đệ tử đưa hai bình bạch ngọc cho hắn, hắn đưa một bình tới trước mặt Hàn Ngâm: “Hàn tông chủ, nếu muốn chứng minh sự trong sạch rất dễ, người biết nên làm sao rồi đấy.”

Giọng Lục Hàn Thu kẻ cả, toát lên vẻ ngạo mạn làm người ta phát ốm.

Hàn Ngâm đúng là ghen cả bụng tức, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất là giết phẳng cả hai bình, sau đó phang bể nát lên mặt hắn!

Đương nhiên, cô hiểu rất rõ, làm thế chẳng có ý nghĩa gì, nhưng cô cũng sẽ không ngoan ngoãn thỏa hiệp!

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, vung tay ra chop phắt lấy hai bình bạch ngọc, sau đó nhếch mép mỉm cười: “Xin thỉnh giáo Lục chương môn, nếu thử nước Phệ Ma này rồi mà hai vị bằng hữu của ta vẫn bình yên vô sự, thì phải làm sao đây?”

“Không có khả năng!” Lục Hàn Thu buột miệng nói theo phản xạ, nhưng ngay sau đó hắn đã bật cười, nói với vẻ tự tin tràn đầy: “Nếu thử nước Phệ Ma này rồi mà hai vị bằng hữu của người vẫn bình yên vô sự, thì Hàn tông chủ nói gì cũng được cả.”

“Tốt lắm!” Ý cười trong mắt Hàn Ngâm càng đậm thêm: “Bốn vị chương môn cứ chờ đập đầu tạ tội với ta đi! Ta thấy ở đây đông người thế này, chắc các người không nuốt lời đâu nhỉ?”

Mắt Lục Hàn Thu nheo lại, còn chưa kịp lên tiếng đã bị một giọng lạnh lùng chen ngang: “Lạc Vân Khanh Cửu Huyền phái ở đây làm chứng.”

Theo sau đó là giọng một nam một nữ...

“Phương Dữ Cửu Huyền phái cũng làm chứng.”

“Vân Sơ Tâm Cửu Huyền phái cũng xin làm chứng.”

Im lặng một lát, sau đó có người tiếp lời: “Tạ Nhuận Dương Toàn Cơ phái cũng làm chứng.”

“Mộc Lam Thiên Đinh phái ở đây làm chứng.”

Lần lượt, một số người có giao hảo với hai phái Cửu Huyền và Toàn Cơ, hoặc cân nhắc mặt lợi mặt hại, hoặc không vừa mắt cách làm của tứ đại môn phái, đều lục tục đứng ra làm chứng, mặc dù số lượng không phải quá nhiều, phần lớn người vẫn đang xem tình hình, nhưng bấy nhiêu đã đủ làm sắc mặt của bọn Tần Phái trở nên cực khó coi.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!(*)

(*) Không sợ chuyện to tát, chỉ sợ điều không may xảy ra bất ngờ.

Lỡ đâu đúng như lời Hàn Ngâm, lẽ nào họ phải dập đầu tạ tội thật sao? Tất nhiên cũng có thể nuốt lời, nhưng có nhiều người làm chứng thế này, họ cũng không thể bịt miệng tất cả, không cho ai đồn đãi ra ngoài được! Đến lúc đó đúng là tiếng xấu lan xa!

Tần Phái có hơi do dự, bước qua hai bước, thấp giọng hỏi Hạ Sát: “Hạ tông chủ, ngài xem việc này...”

Tên đã lên cung, làm sao không bắn cho được? Hơn nữa Hàn Ngâm nhất định đang phô trương thanh thế!

Hạ Sát trừng mắt liếc hắt, chặn câu tiếp theo của hắn lại, sau đó ngoảnh sang Hàn Ngâm trầm giọng quát: “Tiểu nha đầu đừng phí lời chiếm lợi, nếu người còn chưa ra tay thì để ta làm thay người!”

Hàn Ngâm liếc hắt, rút nắp bình bạch ngọc trong tay, rồi lăm nhảm trong miệng: “Xin lỗi nhé, có người cậy thế cậy quyền, ỷ mạnh hiếp yếu, ta đánh không lại họ, chỉ đành làm trái lương tâm để bằng hữu thiệt thòi. Cơ mà đầu óc ta nhỏ lắm, lúc nào cũng thích mang thù, sau này về nhà nhất định sẽ nuôi thêm mấy con cẩu, để mấy con cẩu này trùng tên trùng họ với bọn người khi dễ chúng ta...”

Cô như đang lăm bầm độc thoại, giọng rất nhỏ, chỉ nhỏ đến mức vừa đủ cho tất cả mọi người nghe thấy thôi. Có vài người buồn cười, thiếu chút

nữa đã bật cười ra tiếng. Còn bọn Hạ Sát thì đã đen xạm mặt mày, mắt tóe lửa, gần như muốn chẻ cô ra thành mười bảy mười tám khúc.

Nhưng mà, đợi tới khi Hàn Ngâm rót nước Phệ Ma vào lòng bàn tay của hai vị bằng hữu kia, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần, bọn Hạ Sát càng khẩn trương cảnh giác hơn, bốn phía chỉ còn lại tiếng gió gào rít....

Thì lại không có phản ứng gì!

Nước Phệ Ma đã đổ vào lòng bàn tay hai người kia, thế mà họ lại chẳng có bất cứ biểu hiện thống khổ nào, thậm chí còn nở nụ cười giễu cợt.

“Chuyện này...” Khí thế ngạo mạn mới đó của Lục Hàn Thu tức thì mất sạch, thì thào lẩm bẩm: “Chuyện này không có khả năng...”

Tần Phái cũng kêu lên thất thanh: “Tuyệt đối không thể nào!”

Hạ Sát và Ngôn Ánh Sương nhìn nhau, trong mắt cũng tràn ngập vẻ khiếp sợ và bất ngờ.

Bọn họ không thể phạm sai lầm được!

Những trưởng lão được phái đi, mặc dù chỉ giám sát từ xa, nhưng vẫn tận mắt nhìn thấy Mật Hạ Nhi và Hoa Lộng Ảnh dịch dung thành hai người vừa thử nước Phệ Ma này, chưa kể nước Phệ Ma không thể sai được, dù tu vi của hai người này có cao tới đâu, dính nước Phệ Ma vào cũng sẽ da nát thịt rữa như thường!

Hàn Ngâm cười lạnh: “Các vị đều chính mắt thấy, ta không có gì để nói thêm.”

Lời này của cô lập tức khơi lên hàng loạt tiếng bàn tán ầm ỹ, đa số đều chỉ trích bọn Hạ Sát cố tình gây sự, nhưng cũng có số ít người còn hồ nghi trong lòng, thấy tình huống này có gì đó rất lạ. Vì dù bọn Hạ Sát muốn mưu

hại Hàn Ngâm, thì cũng không ngu tới mức làm ra chuyện mất công mất sức mà lại chẳng thu được kết quả gì thế này. Đã chẳng có lợi gì cho họ, còn tổ mất hết thể diện trước mặt mọi người. Sở dĩ bọn họ làm như vậy, nhất định là có căn cứ, nhưng không hiểu sao cục diện lại biến thành thế này...

Bất kể mọi chuyện có bất hợp lý cỡ nào, thì sự thật vẫn sờ sờ ra đó!

“Không có khả năng!” Vậy mà Tần Phái vẫn không muốn thừa nhận sự thật này, hắn quay đầu nhìn dáo dác, đây là hành động bản năng, như thể nhìn quanh thế này hắn sẽ lật tẩy được thủ thuật che mắt của Hàn Ngâm, tìm ra được kẻ khả nghi trong đám đông, tìm ra được Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh thật sự.

Hắn tin chắc, chúng nhất định vẫn đang ở ngay đây, không có khả năng đào tẩu!

Phải nói rằng, trực giác của hắn cũng rất chính xác, nhất là khi nhìn thấy Phương Dữ và Vân Sơ Tâm bên cạnh Lạc Vân Khanh, hắn lập tức nhớ lại tin tình báo của trưởng lão. Trước khi Hàn Ngâm lên núi đã ở chung một khách điểm với Lạc Vân Khanh, hơn nữa bên cạnh Hàn Ngâm dẫn theo hai người, bên cạnh Lạc Vân Khanh cũng có hai người!

Hắn như được thần phù trợ, óc bỗng lóe sáng, giơ tay lên chỉ vào Phương Dữ và Vân Sơ Tâm, nói: “Bọn chúng! Bọn chúng mới chính là Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh thật!”

Thần sắc Hàn Ngâm bất động, nhưng lòng thì chùng xuống. Không sai, lần này Tần Phái đã đoán đúng!

Trước khi nghi thức song tu bắt đầu, ngay khi Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh rời chỗ ngồi ra ngoài đi dạo, cô cũng đã đưa mắt ra hiệu với Lạc Vân Khanh, bảo Phương Dữ và Vân Sơ Tâm lặng lẽ đi theo, tới chỗ vắng vẻ, bốn người lén trao đổi thân phận cho nhau.

Đây là sắp xếp xuất phát từ trực giác và tính cẩn thận của cô, vì giá nào cô cũng thấy Tần Phái tổ chức nghi lễ song tu cho Tần Vô Ưu long trọng thế này là vô cùng kỳ quặc. Chưa kể cô còn luôn cho rằng Hoa Lộng Ảnh là đồ sát tinh bị vận đen đeo bám, chỉ cần chuyện nào có hấn dự phần thì đều chả suôn sẻ gì, nên cô tất nhiên phải giở nhiều chiêu đề phòng, chuẩn bị lỡ như có bất trắc xảy ra rồi.

Tiếc là, họ đã sa vào bẫy, dù có đề phòng nhiều tới đâu cũng không chịu đựng nổi kẻ cố tình hãm hại!

Hàn Ngâm còn mong chọc giận bọn Hạ Sát xong, thừa dịp bọn họ còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, suy nghĩ thấu đáo, cấp tốc mang Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh bỏ chạy, chỉ cần thoát khỏi Lưu Tiên môn, thì bên ngoài chính là cả một vùng trời cao biển rộng.

Nhưng mà —

Cô cười gượng trong lòng, không ngờ lần này Tần Phái phản ứng quá nhanh! Xem ra phen này cô lành ít dữ nhiều thật rồi!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng phản ứng của Hàn Ngâm vẫn chẳng chậm chút nào, cô trầm giọng xuống nói: “Tần chương môn, đủ rồi đó! Cố tình gây sự hết lần này tới lần khác, uống cho người là một chương môn, thế mà chẳng khác gì con chó điên cắn người bừa bãi!”

Cô muốn mắng càng độc càng tốt, cứ dời sự chú ý vào Tần Phái trước đã. Nhưng lần này Tần Phái hoàn toàn phớt lờ cô, đưa tay giật lấy một bình bạch ngọc đựng nước Phệ Ma.

Tình huống nguy cấp, tất nhiên Lạc Vân Khanh sẽ không ngồi yên làm ngơ, bước lên trước một bước chặn đường, nhưng hấn còn chưa lên tiếng, Tần Phái đã quát trước: “Tránh ra!”

Thần sắc Lạc Vân Khanh lạnh lùng, đưa tay rút kiếm, đáp trả: “Đệ tử Cửu Huyền, có thể chết chứ không thể nhục!”

Đánh cược một ván này! Nếu thắng, có thể dễ dàng giết chết Ma chủ và trưởng lão Ma môn, sau đó dẫn người đi tiêu diệt Ma môn, khiến Lưu Tiên môn về sau vượt lên mọi môn phái. Nếu thua, thế diện sẽ mất sạch, về sau Lưu Tiên môn cũng không tài nào ngăn đầu trước mặt môn phái khác nữa!

Lúc này Tần Phái như tay cờ bạc được ăn cả ngã về không, hoàn toàn mù quáng, không thể nào bỏ qua đơn giản.

Hắn trầm mặt nhìn thẳng vào Lạc Vân Khanh, chỉ khoát tay, hàng loạt đệ tử Lưu Tiên môn đã nhận lệnh đổ xô đến, bao vây quanh Lạc Vân Khanh, trong khi bọn Hạ Sát trao đổi ánh mắt, ngầm vây lấy Hàn Ngâm.

Trận xung đột nổi lên trong tích tắc, tình thế hết sức căng thẳng, những người còn lại chưa kịp phản ứng gì chỉ hai mặt nhìn nhau.

Đúng lúc này, một giọng lười biếng đột nhiên chen vào: “Ba năm không gặp, các người vẫn không biết xấu hổ như xưa!”

~ Hết chương 211 ~

Câu cuối là của ai zậy ta, ai zậy ta, ai zậy ta ~~~ O ($\geq \nabla \leq$ O)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Người Có Lúc Tương Phùng

Người có lúc tương phùng

Edit: Yunchan

Giọng xuất hiện bất ngờ này hoàn toàn không vang dội, nhưng âm điệu biếng nhác trầm trầm đó lại êm tai mê hoặc tới khó thể hình dung, khiến người ta không tài nào xem nhẹ, thế nên mọi người có mặt ở đây đều nghe rõ mồn một.

Phần lớn vẫn bình thường, chỉ ngoảnh đầu tìm người lên tiếng, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai to gan như vậy, châm chọc chương môn tứ đại môn phái mà chẳng chút kiêng dè. Trong khi chương môn tứ đại môn phái thì phản ứng hoàn toàn khác hẳn, sau khi sững sờ, trên mặt họ đã viết đầy nỗi kinh hoàng! Kinh hoàng! Kinh hoàng tột độ!

Và nhóm Lạc Vân Khanh đang giảng co với chương môn tứ đại môn phái cũng có chung nét kinh hoàng y như thế. Nhất là Hàn Ngâm, trái tim bị cơn kinh hoàng và vui sướng ập tới đột ngột bỗng như bị bóp nghẹn, cơ thể lung lay chao đảo, gần như sắp ngã xỉu ngay tại chỗ.

Giọng nói này!

Giọng nói êm tai trầm ấm này!

Hàn Ngâm thật sự nghi ngờ mình đang mơ, nếu không, làm sao cô có thể nghe lại giọng nói vang vọng trong đáy lòng mình, từng giờ từng phút đều quanh quẩn trong cơn mơ của trong suốt ba năm qua được!

Mộ Thập Tam! Mộ Thập Tam!

Đôi môi cô khê mấp máy, trong lòng kêu gào, cơ thể cô gồng lên rất chặt, gồng tới mức xương cốt cũng đau đớn cứng đờ, cổ cô cũng chậm chạp không quay về hướng phát ra âm thanh.

Không phải không thể, mà là không dám!

Cô thật lòng rất sợ vì mình quá nhớ mong nên xuất hiện ảo thính, chỉ cần quay đầu lại thì thực tế tàn khốc sẽ đập tan sự nhẫn nại kiên cường cô cố dựng lên để ngụy trang cho sự đau khổ suốt ba năm qua. Cô đã yếu ớt tới mức không chịu nổi một lần bị đả kích, nhất là sự tuyệt vọng đáng sợ sau hy vọng.

Lúc này có một đôi tay với tới, giữ lấy cánh tay cô thật chặt, bóp tới nỗi cô phát đau.

Vân Sơ Tâm dịch dung thành Giang Tĩnh Dạ, cứ bóp chặt lấy cánh tay cô như vậy, nói với cô bằng giọng trầm thấp nỉ non như kẻ mộng du: “Là hẩn thật sao? Là hẩn đúng không? Ta không hoa mắt đúng không!”

Trong giọng của Vân Sơ Tâm toát lên niềm hưng phấn và sung sướng không thể che giấu. Khiến Hàn Ngâm biết mình không nằm mơ, cuối cùng cũng cố lấy dũng khí, chậm rãi quay đầu lại.

Phút chần chờ như kéo dài dằng dằng, nhưng thực tế chỉ là một chớp mắt.

Cách biến người, cô đã nhìn thấy người đó đứng bên cạnh Tần Vô Ưu.

Đó là đệ tử Tề Liên của Liên Hoa phái?

Không! Không phải! Khi Hàn Ngâm thấy rõ người nọ, đối diện với ánh mắt hằn, cô đã kết luận ngay không chút nghi ngờ, người đó là Mộ Thập Tam! Người có thể nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp tràn ngập cứng chiều và tự trách, mang theo sự nhớ nhung tới khắc cốt ghi tâm và thương tiếc tới tận xương tủy như thế, chỉ có mình Mộ Thập Tam!

Giờ khắc này mọi âm thanh đều trôi xa, tất cả mọi người đều trở nên không quan trọng nữa, trong mắt Hàn Ngâm trừ Mộ Thập Tam khiến cô nhớ thương, thề bầu bạn suốt đời với cô ra thì chẳng còn ai khác nữa. Mà trong lòng cô, trừ hạnh phúc và vui sướng bành trướng tới tận cùng ra thì cũng không còn thứ gì khác nữa.

Hoa rồi sẽ nở, người rồi cũng có lúc tương phùng.

Mộ Thập Tam, hân còn sống!

Chương môn tứ đại môn phái lấy lại phản ứng rất nhanh, nét mặt đề cao cảnh giác như lâm đại địch.

Hạ Sát trường Mộ Thập Tam quát: “Đúng là người!”

“Chẳng... chẳng phải người chết rồi sao...” Lục Hàn Thu có vẻ hoảng loạn.

Ngôn Ánh Sương nhìn đệ tử Tề Liên đã bị Mộ Thập Tam đánh ngất, ném vào trong bụi rậm bên cạnh, chỉ thấp thoáng lộ ra một đôi chân, mà mày nhíu lại thật sâu.

Tân Phái không tài nào bình tĩnh lại, tay cầm trường kiếm run lên, quát về phía Mộ Thập Tam: “Mộ Thập Tam, người... người dám bắt nữ nhi của ta làm con tin, đúng là vô sỉ...”

Bắt nữ nhi của hắc làm con tin?

Người Tần Phái nhắc tới chắc là Tần Vô Ưu đứng cách hắc ba thước, đang do dự có nên lại gần hắc hay không đây mà. Đây đúng là suy bụng ta ra bụng người, bản thân làm ra chuyện vô sỉ, cho nên nghĩ người khác cũng làm y như thế.

Mộ Thập Tam thấy khá là buồn cười, hắc đứng cạnh Tần Vô Ưu, đó là vì lúc hắc lên núi, vừa khéo gặp phải Tề Liên đang trốn ở đường ra, không muốn bị dây vào trận hỗn chiến.

Có lẽ vì dung mạo giống nhau, Tề Liên sau cơn kinh ngạc đã đoán ra ngay thân phận của hắc, muốn hét lớn lên. Kết quả còn chưa hét thành câu đã bị hắc tiện tay đánh ngất chẳng chút do dự. Sau đó hắc cau mày nhìn dung mạo của tên Tề Liên này, lắng tai nghe Tần Phái ngồi đó đặc ý tường thuật đã dùng Tề Liên có vẻ ngoài giống hắc để làm mồi ra sao, khi nghe được điều này hắc liền nhếch mép cười tà ác, lấy từ túi Càn Khôn ra một viên Chuyển Dung đan, bóp miệng Tề Liên vỗ vào.

Để được lực của Chuyển Dung đan tan ra hoàn toàn cần một canh giờ, hắc chẳng buồn quan tâm Tề Liên tỉnh lại sẽ chịu cơn đau đớn nghịch gân sửa cốt, chuyển đổi dung mạo cỡ nào, cứ thẳng tay ném Tề Liên vào trong bụi rậm bên cạnh. Chẳng qua tuy hành động của hắc rất khéo léo linh hoạt, không kinh động tới đám đông đang toàn tâm chú ý tới tình hình trên đài, nhưng lại kinh động tới Tần Vô Ưu đang đứng rất gần Tề Liên.

Khi đó Tần Vô Ưu hơi mở miệng, kinh hoàng nhìn hắc chòng chọc hồi lâu, cuối cùng trong mắt dần trào ra nước mắt vui mừng. Cô đã sớm quên mất Tề Liên, người sau khi trải qua chuyện này có thể vịn vào danh tiếng để danh chính ngôn thuận kết bạn song tu với cô, chỉ muốn run giọng kêu lên một tiếng sư phụ.

Thế nhưng khi đó Mộ Thập Tam chỉ lạnh lùng liếc thoáng qua cô, ánh mắt hờ hững như đang nhìn một người xa lạ chưa từng quen biết. Sau đó tất cả sự chú ý của hắn đã đổ dồn hết lên Hàn Ngâm, trong mắt hắn là nhớ nhung và yêu thương tha thiết dâng lên đầy ắp, khiến tim Tần Vô Ưu như rơi xuống vực sâu. Lúc này cô mới nhớ ra, có lẽ vào ba năm trước đây khi cha cô đặt bẫy hắn, hoặc ngay lúc này khi hắn nghe cô lấy danh nghĩa song tu để đặt bẫy Hàn Ngâm, sợi dây tình cảm sự đồng vốn đã mong manh giữa hai người họ đã đứt đoạn hoàn toàn, không còn sót lại chút tàn dư nào nữa.

Trong lòng Tần Vô Ưu đấu tranh đau đớn, muốn giải thích, muốn biện minh cho mình, nhưng Mộ Thập Tam chỉ nhìn mỗi Hàn Ngâm, còn cô chỉ như một người qua đường, hoàn toàn không đếm xỉa, cho tới giờ khắc này...

Cô được Tần Phái nhắc nhở, vội vã nhỏ giọng nói: “Sư... sư phụ, người mau bắt ta làm con tin, sau đó...”

Tần Vô Ưu ra đề nghị này, thứ nhất là lo lắng Mộ Thập Tam lộ diện trước mặt mọi người sẽ nguy hiểm tới tính mạng, thứ hai đây là một cơ hội hoàn hảo để tỏ rõ lập trường, nịnh nọt lấy lòng, có lẽ sau cơn nguy ngập Mộ Thập Tam sẽ tha thứ cho cô, nói không chừng còn...

Bất kể cô ta đang nghĩ gì thì chúng cũng không có khả năng trở thành hiện thực!

Mộ Thập Tam hoàn toàn coi thường bọn Tần Phái, cũng mắt diếc tai ngơ với lời đề nghị của cô ta. Hắn cứ thế sải bước băng qua biển người, đi thẳng tới trước mặt Hàn Ngâm, sau đó bên môi cong lên một nụ cười như ánh ban mai phá tan đêm tối, không coi ai ra gì, ôm chầm lấy cô, ôm siết vào lòng, thật chặt.

Hàn Ngâm không muốn khóc, nhưng khi sa vào cái ôm ấm áp xa cách bao năm, ngửi thấy hơi thở trầm hương quen thuộc, trong cơn vui sướng

ngập lòng còn pha lẫn chua xót khổ sở, nước mắt vẫn không cầm được tuôn rơi. Tròn ba năm! Hơn một ngàn ngày, nếu như nói một ngày không gặp như cách ba thu, vậy thì cuộc chia ly của họ quả thật như thương hải tang điền. Huống chi tương tư khó ngăn, sao còn chịu được nỗi tuyệt vọng người trời cách biệt, khiến cô cả ngày lẫn đêm đều bàng hoàng ở giữa ranh giới của sống và chết.

“Xin lỗi.” Ánh mắt Mộ Thập Tam dịu dàng vô hạn, hôn nhẹ lên tóc cô, theo sau đó là giọng nam trầm thấp: “Ta về trễ.”

Hàn Ngâm cười mà như khóc, khóc mà như cười, cứ như muốn xác nhận lại lần nữa, bám lên vai hấn cắn mạnh một phát, sau đó ngược mặt lên, rưng rưng cười hỏi hấn: “Đau không?”

“Rất đau.” Mộ Thập Tam trả lời thành thật, nhưng trong mắt vẫn mang theo ý cười sâu đậm.

Đến đây Hàn Ngâm mới hoàn toàn an tâm chôn mặt về lại ngực hấn, thở phào một hơi: “Vậy thì không phải là mơ.”

Dùng đau đớn của người khác để xác minh mình có nằm mơ không...

Đây là cô chưa hoàn hồn lại từ cơn kinh hoàng hưng phấn, nên mạch suy nghĩ còn bị rối loạn sao.

Mộ Thập Tam không nhịn được cười khẽ thành tiếng, muốn kéo cô sang bên trò chuyện tiếp. Lúc này chương môn tứ đại môn phái đã bị thái độ chẳng coi ai ra gì của hai người chọc cho điên tiết. Nhất là Tần Phái, còn bị ánh mắt nhìn Mộ Thập Tam đầy tuyệt vọng ưu thương của Tần Vô Ưu làm kích động, phần nộ tới mức gầm thét: “Mộ Thập Tam, rốt cuộc người có xem bọn ta ra gì hay không hả!”

“Câm miệng!” Hàn Ngâm có bao nhiêu chuyện muốn nói với Mộ Thập Tam lại bị cắt đứt ngang xương, lập tức hét trả hấn không chút khách

sáo: “Người dài dòng quá!”

Mộ Thập Tam vừa xuất hiện, khí thế của cô lập tức đổi khác.

Đó không phải là sự bất cần vì đã có chỗ dựa, mà toàn thân cô như cây khô gặp mùa xuân, tìm lại sức sống, nét mặt, dáng mày không còn vẻ ủ ê lạnh lùng mà đã tràn trề sức sống năng động, ngay cả giọng điệu khi trách cứ Tần Phái cũng thiếu sự phẫn hận và oán niệm sâu nặng, trái lại còn mang theo chút hờn dỗi của nữ nhi, như chỉ đang bực mình vì bị quấy rầy khi đang tâm sự với người thương.

Tần Phái tức tới suýt lệch mũi, quyết định tạm phớt lờ hai người họ, bắt được Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh trước mới là chính sự. Chỉ có vậy, người của những môn phái khác mới có thể ra tay tương trợ mà không còn dọ dự gì nữa. Bằng không chỉ với bốn vị cường môn và đệ tử Lưu Tiên môn thì muốn đối phó với nhóm Mộ Thập Tam sẽ tử thương vô cùng trầm trọng.

Hắn hạ quyết định xong, lập tức quay đầu, cầm kiếm dồn ép Lạc Vân Khanh, quát: “Tránh ra! Nếu tiếp tục bảo vệ người của Ma môn, ta sẽ giết luôn cả ngươi! Ngươi...”

Lời còn chưa dứt, một bóng lửa màu đỏ kim chợt phóng vút lên cao, hóa ra một con thần điêu Chu Tước lộng lẫy mà trang nghiêm. Chu Tước hơi nghiêng đầu, đôi mắt rực rỡ đảo vòng trên đầu mọi người một lượt, sau đó nhìn thẳng vào Tần Phái.

Giọng biếng nhác của Mộ Thập Tam vang vọng bốn phía: “Không nghe thấy sao, Tiểu Ngâm nói người dài dòng!”

Hắn chẳng những không chết, tu vi dường như còn cao thâm hơn một bậc! Tần Phái không nói rõ là kiêng dè hay bận đối phó với Lạc Vân Khanh mà chân chừ không ra tay, chỉ hung hăng trừng Mộ Thập Tam, rồi quay qua

nói với bọn Lục Hàn Thu: “Tên này giao cho các người, đừng để hấn nhúng tay làm hỏng chuyện!”

Thế mà bọn Lục Hàn Thu mới đó còn hô hào muốn khơi mào hỗn chiến, lúc này chẳng những không nghe theo lời Tần Phái, trái lại còn dè dặt lui ra sau hai bước, cứ như đang sợ Mộ Thập Tam hiểu lầm họ muốn động thủ vậy.

“Các người!” Tần Phái không tài nào hiểu nổi, mắt như muốn phun ra lửa tới nơi.

Vẻ mặt của Hạ Sát và Ngôn Ánh Sương toàn là thất bại.

Lục Hàn Thu cười khố: “Tần huynh, người quên chúng ta đã lập trọng thệ rồi sao?”

Hắn vừa nhắc tới, Tần Phái lập tức như bị người ta tạt cho một gáo nước lạnh, thoáng chốc đã bình tĩnh lại, sau đó trên trán chợt toát mồ hôi lạnh.

Không sai! Ba năm trước đây khi họ đối phó với Mộ Thập Tam, đích thực đã lập trọng thệ, nếu Mộ Thập Tam chấp nhận lời khiêu chiến của tám người, còn may mắn sống sót, thì sau này sẽ không ra tay với hắn nữa, bằng không kiếp này đừng mong thành tiên.

Loại thề thốt này đối với người bình thường thì chẳng đáng giá bằng một trò cười, nhưng đối với người chỉ cách tiên môn mấy bước như họ thì lại là sự kiêng kỵ tối cao. Mặc dù khi đó họ nghe tai này ra tai kia, nhưng người vi phạm lời thề, tiếp tục truy sát Mộ Thập Tam là trưởng lão Liên Hoa phái vốn đã hết hy vọng thành tiên nên không sợ lời thề ứng nghiệm, khác với bọn họ vẫn ôm đầy hy vọng trên con đường tu tiên.

Tần Phái đành gửi gắm chút hy vọng cuối cùng lên những người dự lễ, liếm đôi môi đã khô ran nói: “Các vị ——”

Hắn vừa mở miệng, lập tức có hơn phân nửa người dự lễ không hện mà cùng rút lui mấy bước, sau đó nhìn quanh quất vờ như chẳng có gì xảy ra, phân nửa còn lại không đáp lại ánh mắt của hắn cũng nhìn ngang ngó dọc, phát hiện hình như mình bị rớt lại làm người chết thay, cũng vội vàng lùi lại theo.

Chim đầu đàn chết nhanh, rùa rúc đầu mới sống được lâu!

Lúc ở Toàn Cơ phái, họ hợp tác với bọn Hạ Sát đối phó với Mộ Thập Tam, đó là vì Mộ Thập Tam chỉ có một thân một mình, trông rất dễ đối phó, nhưng chẳng ngờ lại đoán sai, làm bao nhiêu đệ tử của họ phải bỏ mình, quả là ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Hôm nay ngay cả bọn Hạ Sát còn không dám ra tay, cũng chưa biết hai đệ tử Cửu Huyền mà Tần Phái hoài nghi có phải là Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh thật hay không. Như vậy có thể thấy, trừ phi đầu họ bị đá phang, bằng không chẳng dại gì làm chuyện chấn tên tiêu tai cho người khác, rước họa lên thân mình.

~ Hết chương 212 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Khinh Người Quá Đáng

Khinh người quá đáng

Edit: Yunchan

Người tính không bằng trời tính. Lúc bày cuộc, ai nghĩ được một người đã chết từ lâu lại đội mồ sống dậy phá rối? Do đó khi đối diện với tình thế bị lật ngược bất ngờ này, sắc mặt Tần Phái tái xanh, mồ hôi lạnh trên trán ứa ra lấm tấm.

Tiếp tục hay dừng tay, chuyện này quả là tiến thoái lưỡng nan.

Nếu tiếp tục, kiếp này hắn sẽ hết hy vọng thành tiên, hơn nữa không có người giúp đỡ, một khi xung đột nổ ra thì đệ tử Lưu Tiên môn sẽ tử thương nghiêm trọng, chưa kể bất cần làm ngộ thương đệ tử môn khác thì hậu hoạn khôn lường. Nhưng dừng tay lúc này chẳng khác nào tỏ ra bạc nhược, chẳng những về sau không ngóc đầu lên nổi trước mặt người khác, mà khi trông thấy Mộ Thập Tam cũng phải đi đường vòng như chuột tránh mèo.

Hắn đang ở trong thế khó xử, Mộ Thập Tam lại không cho hắn nhiều thời gian do dự, lại càng không nói nhiều lời vô ích với hắn, cứ thẳng tay dùng bạo lực, xuất ra pháp bảo bản mệnh.

Con Chu Tước màu đỏ kim cao ngạo lóa mắt giữa không trung bỗng nhiên bay vút lên, trong ánh sáng lượn lờ, nó hóa thành một thanh cự kiếm

màu đỏ kim dài ba tấc, chuôi kiếm vẫn là hình dáng Chu Tước, trên thân kiếm dường như khắc rất nhiều hoa văn cổ xưa, rườm rà phức tạp, tỏa ra ánh lửa chớp tắt, treo lơ lửng trên đầu Tần Phái trong khoảnh khắc, sau đó mang theo một loại khí thể nghiêng trời lệch đất, cắm thẳng xuống!

Thế tấn công ác liệt, khiến Tần Phái giật bắn mình.

Tránh, sợ rằng gần phân nửa đỉnh núi sẽ bị Mộ Thập Tam chém sập. Không tránh, với tu vi của hắn không đủ để hứng trọn một chiêu này, đánh trả thì không biết có làm làm trái lời thề độc hay không.

Trong tích tắc này, may mà hắn coi như ứng biến nhanh nhạy, không tự ra tay, mà lập tức hạ lệnh cho đệ tử Lưu Tiên môn đã bao vây sẵn bên cạnh cấp tốc biến ảo trận pháp, định bụng hợp sức trăm người để đỡ một chiêu này.

Mũi kiếm hòa theo tiếng sấm nổ chẳng mấy chốc đã đâm xuống trận, ngọn lửa trên thân kiếm nóng đến mức gần như muốn thiêu cháy cơ thể người. Trong giờ khắc sinh tử ấy, hàng loạt tia sáng chớp lóe liên tục trên trận rốt cuộc cũng hóa thành một tấm khiên lớn nghênh đón mũi kiếm.

Trong khoảnh khắc kiếm và lá chắn va chạm, một tiếng nổ vang lên cực lớn. Trước mắt mọi người chói lòa ánh sáng khiến người ta không mở mắt nổi, mặt đất dưới chân cũng rung chuyển dữ dội, bốn bề vang lên tiếng kêu thảm thiết, các đệ tử Lưu Tiên môn đều bị luồng khí mạnh mẽ sinh ra khi pháp thuật va chạm hất bay ra ngoài, phù khí pháp khí cũng bị sức mạnh xé tan thành những mảnh nhỏ bay tán loạn.

Suy cho cùng đệ tử Lưu Tiên môn cũng vội vàng tiếp chiêu, hoàn toàn không có thời gian để phát huy toàn bộ uy lực của trận pháp.

Tần Phái cũng bị hất bay hơn mười trượng, khi loạng choạng đứng lên thì thấy tất cả đệ tử môn hạ đều bị thương, chỉ có ba vị trưởng lão là còn đứng vững, cây cỏ chung quanh đều bị nhổ tận gốc như bị gió lốc quét qua,

mặt đất thì cháy sém như bị lửa trời thiêu đốt, đỉnh núi với phong cảnh tú lệ giờ đây đã hoang tàn xơ xác, trong khi kẻ khởi xướng và những kẻ còn lại đã lẫn ra xa tít, đang bình yên vô sự chỉ trở về phía này, trông hết sức thần nhiên tự tại.

Hắn nào kiểm chế được nữa, lập tức rút gào phần nộ: “Mộ Thập Tam!”

Mộ Thập Tam lạnh nhạt liếc hắn, chẳng cần phản ứng mà chỉ động niệm, vô số đốm lửa bay lượn giữa không trung lại hóa về hình dáng Chu Tước, tuy con Chu Tước này thoát nhìn không có thần khí như trước, có vẻ héo rũ đi đôi chút, tựa như linh lực của Mộ Thập Tam cũng tiêu hao không ít. Nhưng sự tổn thất trong tranh đấu là phải so sánh giữa hai bên, lần này Lưu Tiên môn đã thua một chiêu, dĩ nhiên tổn thất cũng lớn hơn Mộ Thập Tam rất nhiều.

Tần Vô Ưu nhào tới, kéo ống tay áo Tần Phái lại, òa khóc thất thanh: “Cha! Dừng tay lại đi. Đánh tiếp nữa sẽ lưỡng bại câu thương!”

Nếu thật sự lưỡng bại câu thương thì hay rồi.

Nhìn tình hình trước mắt, nếu như hắn không ra tay, một mình Mộ Thập Tam cũng đủ đối phó với hai trưởng lão, mà những đệ tử Cửu Huyền và Toàn Cơ phái đứng về phía Mộ Thập Tam cũng chẳng phải ngồi không, chưa kể Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh tu vi cao thâm còn trà trộn bên trong, nếu bọn họ hợp lại liều mình xông lên, phản công trước khi chết sẽ cực kỳ khốc liệt, kẻ thua thiệt tuyệt đối là Lưu Tiên môn!

Quan trọng nhất là dù hắn xuất thủ, nếu không có bọn Hạ Sát giúp đỡ, kết quả tốt nhất cũng chỉ có lưỡng bại câu thương, vậy hắn làm thế có tính là làm lá chắn cho người khác không?

Nghĩ đến đây, Tần Phái liếc sang bọn Hạ Sát đầy oán hận, sau đó mới gắng gượng dẫn cơn giận trong lòng. Thấy Chu Tước giữa không trung sắp hóa thành cự kiếm lần nữa, trong khi đệ tử Lưu Tiên môn bị đánh bay tứ

tán chỉ mới lồm cồm bò dậy từ dưới đất, trận pháp đã vỡ không thể thành hình, hắn đâu còn dám chần chừ, đành phải kiên trì quát: “Dừng tay! Nể tình trọng thệ ta đã lập trước đây, tạm tha cho các người lần này, thả các người xuống núi!”

Câu này đơn thuần là để dắt vàng lên mặt, khi Tần Phái thốt ra còn thấy tai mình nóng rần lên. Bọn Hạ Sát biết rõ đây là thả hổ về rừng, nhưng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, dường như chỉ có thể giải quyết như vậy nên không lên tiếng ngăn cản.

Cự kiếm khựng lại giữa không trung, Mộ Thập Tam nghiêm túc nhìn hắn, rồi dời mắt sang bọn Hạ Sát, nhếch mép như cười như không: “Bốn vị chưởng môn, hình như các người đã quên một việc?”

Tim bốn người giật thót, trừng ra bản mặt thối, trầm mặc không đáp.

“Dập đầu tạ tội đâu?” Đương nhiên Hàn Ngâm phải đòi lại nợ cho bằng được: “Mới có bao lâu đâu, lời còn văng bên tai, lẽ nào trước mặt bao nhiêu người mà bốn vị nở mặt đầy quýt nợ à!”

Quýt nợ là rất mất mặt, nhưng nếu quỳ trước mặt cô, vậy còn hơn cả mất mặt.

Hạ Sát trợn trừng mắt: “Kẻ nào hứa thì kẻ đó đi mà dập đầu!”

“Hạ tông chủ!” Lục Hàn Thu biến sắc: “Người nói vậy thật quá vô lý, khi đó người cũng không phản đối!”

Tần Phái tức đến mức tay chân phát run: “Các người đừng khinh người quá đáng!”

Đến cùng thì ai khinh người quá đáng đây!

Người đứng xem bốn phía đều xì xào bàn tán, Hàn Ngâm hít vào một hơi thật sâu, chuẩn bị chửi xối xả vào mặt, đúng lúc này Ngôn Ánh Sương luôn đứng trầm ngâm một bên đột nhiên lên tiếng: “Đổi cách tạ tội khác đi.”

Hàn Ngâm nhìn qua hăn, Mộ Thập Tam hơi nhướng mày, hai người chưa vội lên tiếng.

Ngôn Ánh Sương nói tiếp: “Linh dược, phương thuốc, pháp khí, thậm chí linh thạch, các người muốn thứ gì đều được.”

“Không sai.” Hạ Sát được nhắc nhở, lập tức chen vào một câu: “Tùy các người chọn.”

Dĩ nhiên Lục Hàn Thu và Tần Phái cũng không phản đối, cả hai đều tranh nhau ngỏ lời, chỉ cần là thứ có trong môn phái, trừ trọng bảo truyền đời ra, Hàn Ngâm muốn thứ gì đều được.

Nếu Mộ Thập Tam chưa trở về, Hàn Ngâm tuyệt đối sẽ không đồng ý đổi cách tạ tội khác, cô chỉ muốn nhìn thấy bốn tên vô sỉ này quỳ gối trước mặt cô dập đầu tạ tội, có thế mới giải được phần nộ trong lòng cô. Nhưng giờ đây Mộ Thập Tam đã về, oán niệm chất chứa trong lòng cô đã tiêu tan rất nhiều, cũng biết rõ đạo lý chó cùng rứt giậu, thỏ nóng nảy cũng cắn người. Bởi vậy sau khi căng mặt nhìn chòng chọc bọn họ cả buổi, nhìn tới nỗi bọn họ thấp thỏm trong lòng, cô mới nhoẻn miệng cười: “Đây là tự các người nói đó nhé.”

Đến đây bốn người mới thở hắt ra, lau mồ hôi đáp: “Đương nhiên đương nhiên!”

Mộ Thập Tam đưa tay, cự kiếm Chu Tước trên không trung rơi về tay hăn, hăn cứ nhờn nhơ cầm thanh trường kiếm to rộng gần bằng kích thước của một người, hờ hững hỏi lại: “Không lật lọng nữa chứ?”

Bốn người nén giận: “Không!”

Hàn Ngâm cười tủm tỉm: “Không cò kè mặc cả với ta nữa chứ?”

Chỉ cần không phải đập đầu, chuyện còn lại bốn người đều nghe theo ý cô: “Không!”

Thế thì ——

Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm nhìn nhau, cực ăn ý há to cái mồm sư tử ngoạm. Trong khi bốn vị chương môn dù căm hận trong lòng, nhưng vì vương lờn thề nên không dám đích thân ra tay đánh nhau với Mộ Thập Tam. Huống gì họ vừa mới lục đục nội chiến, các bên đều không hòa thuận, về sau dù có cấu kết với nhau làm việc xấu, trong lòng mang theo vương mắc thì cũng chẳng gây nên được sóng to gió lớn gì.

Thật ra bốn vị chương môn này chưa hiểu Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm được bao nhiêu, chỉ biết một người xuống tay tàn nhẫn, một người miệng mồm độc địa. Ấy cho nên mới đồng ý với họ một cách dễ dàng như thế. Đợi sau khi bị trấn lột dã man, bốn vị đây mới khóc không ra nước mắt, phát hiện bụng dạ hai người này cũng đen sì, trình độ vô sỉ quả thật vang danh cổ kim!

Nói nào ngay hai người họ cũng chẳng muốn gì nhiều, mỗi món chỉ ở cấp hiểm thế mà thôi. Tỷ như gân rồng tủy phượng giáp kỳ lân, thậm chí giá trị ngang với pháp bảo. Quả là như đục khoét tim người, hơn nữa mỗi nhát đục xuống còn khoét ra mấy miếng to, khiến bốn người thiếu chút nữa hộc máu ngã vật ra đất đau lòng mà chết. Cả bốn đều thầm hối hận, sớm biết thế này, thà thẳng thắn đập đầu với hai tên ôn thần này còn lợi hơn.

Trời giáng họa còn tránh được, tội tự gây chẳng thể trốn.

Người của những môn phái khác đứng nhìn bên cạnh, không cầm được tiếng thở dài lắc đầu, tỏ lòng đồng cảm sâu sắc với tổn thất của bốn

người này, đồng thời tỏ lòng khinh bỉ sâu sắc với Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm. Thế nhưng sự thật là bọn họ lại hơi hả dạ. Nhất là Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh, hai người này đúng là nở gan nở ruột.

Rốt cuộc! Rốt cuộc không chỉ mình họ xui xẻo!

Cướp được đồ về tay, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam dồn nén biết bao nhiêu lời muốn nói suốt ba năm, đâu muốn nán lại Lưu Tiên môn thêm giây phút nào nữa. Chờ Tần Phái giải bỏ trận pháp hộ sơn xong, họ lập tức cùng nhóm Lạc Vân Khanh rời khỏi đây ngay lập tức.

Có điều trước khi đi, Mộ Thập Tam còn ngoái đầu lại nhìn lướt qua tất cả mọi người một lượt, ánh mắt đó cực kỳ đáng sợ, tỏ rõ ý cảnh cáo, khiến ai chạm phải cũng lạnh toát cả người. Những người ở đây đều âm thầm cân đo đong đếm thực lực của bản thân, rồi nhìn vào kết cuộc bi kịch của chương môn tứ đại môn phái, đồng loạt sinh ra lòng cảnh giác, thầm nhắc nhở bản thân, sau này chỉ cần Mộ Thập Tam không xông tới cửa, tốt nhất không nên tùy tiện trêu chọc hấn thù hơn. Thậm chí có vài người còn thành tâm khẩn cầu, hy vọng Mộ Thập Tam mang theo Hàn Ngâm lên tiên giới nhanh nhanh, đừng ở lại nhân gian đi gieo họa khắp nơi nữa!

Bỏ qua những người sát phong cảnh đó, kể tới nhóm Hàn Ngâm, sau khi rời khỏi Lưu Tiên môn, nhanh chóng bay vượt qua mấy trăm dặm đường, Mộ Thập Tam bèn tìm một nơi hẻo lánh, bảo Hải Trãi ngừng lại, sau đó đứng dựa vào Hàn Ngâm, chờ nhóm Lạc Vân Khanh đuổi theo.

Vui mừng và hạnh phúc ập tới quá bất ngờ, cho nên càng sợ mất đi lần nữa.

Mãi tới lúc này Hàn Ngâm vẫn còn hơi nghi mình đang mơ, ngược gương mặt si ngốc lên nhìn hẩn hời lâu, sau đó vẫn không cầm lòng được nhón chân lên, thò tay ra, bẹo má hẩn.

Là thật sao? Là Mộ Thập Tam thật, chứ không phải đồ giả sao!

Mộ Thập Tam nhìn về mặt ngơ ngác của cô, buồn cười nói: “Đừng nhéo, nếu không phải ta, bị nàng nhéo qua nhéo lại mấy chục lần thế này đã nổi giận từ lâu rồi.”

Hàn Ngâm đỏ ửng mặt: “Ta vẫn cứ thấy như mình đang mơ...”

Lời còn chưa dứt, cô đã bị hấn hôn bất ngờ, nụ hôn gói trọn ba năm thương nhớ, hơn một ngàn ngày lo âu, còn rất nhiều điều muốn nói nhưng chưa kịp nói, trần trọc thâm tình, triền miên bất tận.

Tim Hàn Ngâm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nổi sung sướng tràn ngập đã xác nhận sự thật này.

Vẫn là cảm giác quen thuộc, nhịp tim rộn ràng quen thuộc, là Mộ Thập Tam mà cô quen thuộc...

“Khụ khụ —”

Và tất nhiên màn phá rối quen thuộc cũng kéo tới theo.

~ Hết chương 213 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Giải Thích

Giải thích

Edit: Yunchan

Hai người hơi tách nhau ra mà lòng cực không tình nguyện, ngoảnh mặt sang, nhìn thấy Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh chạy tới đầu tiên.

Mặt Mật Hạt Nhi nở rộ kiểu cười tà ác đặc ý hệt như đã bắt được thóp của người ta, đang định mở miệng trêu chọc họ, nhưng không hiểu sao, khi nhìn thấy điệu cười gian tà như có như không của Mộ Thập Tam, một người không sợ trời không sợ đất như cô lại cảm thấy nhiệt độ quanh thân tụt xuống chóng mặt, như có luồng gió lạnh xoáy quanh khiến da đầu cô tê dại. Vì vậy nụ cười cũng cứng đờ trên môi, lời còn chưa kịp thốt ra đã bị cô nuốt nghẹn về bụng.

Mộ Thập Tam cứ như chưa hay biết gì, trong giọng nói biếng nhác pha thêm sự ôn hòa bất thường: “Ta nghe Tần chương môn nói, là người xúi giục Hàn Ngâm đến Lưu Tiên môn dự lễ, có chuyện này chăng?”

Khác thường tức có trá, nói chi từ xúi giục này nghe chẳng hay ho tẹo nào!

Mật Hạt Nhi nghẹn lời, còn chưa kịp đáp, Hàn Ngâm đứng bên cạnh đang cực kỳ không vui vì bị quấy rầy, lập tức cười tủm tỉm bỏ đá xuống giếng: “Đâu chỉ xúi giục! Mà là uy hiếp!”

Mộ Thập Tam chẳng có vẻ gì là cáu giận, còn cười: “Là thế sao?”

Đây là chuyện không thể chối, Mật Hạp Nhi chỉ đành gật đầu thừa nhận.

Mộ Thập Tam nhìn cô ân cần: “Kết quả gây rối đến mức xảy ra nguy hiểm, thiếu chút nữa không thể toàn thân trở lui đúng chứ?”

Chẳng biết làm sao, tiếp tục gật đầu.

Ánh mắt Mộ Thập Tam lóe lên: “Dù người và Hoa Lộng Ảnh có thể liều mạng mở ra đường máu, nhưng tu vi Hàn Ngâm thấp như vậy, rất có khả năng sẽ bỏ mạng ở đó đúng chứ?”

Đây là chuyện có thể suy đoán ra được, hơn nữa quả thật Mật Hạp Nhi có nghĩ tới đó, tuy tạm thời cô không muốn Hàn Ngâm chết, nhưng lỡ chết thật thì hình như cũng chẳng có gì to tát lắm, Mật Hạp Nhi biết có che giấu cũng vô dụng, nên chỉ có thể gật đầu.

Thấy cô ta ngoan ngoãn hợp tác, Mộ Thập Tam càng cười như gió xuân, giọng nhẹ nhàng như đang dụ dỗ, hòa nhã nói: “Vậy người biết nên làm sao rồi chứ?”

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.

Mật Hạp Nhi cười khố: “Ta sẽ về kiểm kê nội khố ngay lập tức, chỉ cần là thứ đáng giá thì đều lấy ra một phần, đích thân đưa tới hồ Lạc Tinh, coi như để tạ tội với thiếu chủ, an ủi Hàn tông chủ.”

“Vậy không tốt lắm đâu.” Hàn Ngâm lại cười tủm tỉm chen ngang: “Câu này mà bị người ta nghe được, thế nào cũng tưởng bọn ta rất tham tài.”

Xí! Người ta chả cần nghe cũng biết các người cực tham tài!

Mật Hạt Nhi mắng thầm một câu, rồi bất đắc dĩ nói: “Độc Ngọc thảo mà Hàn Tông chủ muốn ta cũng sẽ thêm vào một phần, đưa qua luôn thế.”

Bấy giờ Mộ Thập Tam mới thỏa mãn, dáng cười ấm áp đã biến mất, chuyển sang nét mặt lạnh lùng, nói: “Chuyện này chỉ được một lần không được lần hai, nếu còn dám tái phạm, người cứ đưa đầu tới gặp ta!”

Mật Hạt Nhi thầm nghĩ rằng, nhưng vẫn trả lời thành khẩn: “Thiếu chủ yên tâm, tuyệt đối không có lần sau!”

Có mới lạ! Nếu không nghe đồn đệ tử Liên Hoa phái vẻ ngoài giống hăn, thì ai thèm mạo hiểm đi ngăm cho đã chứ. Giờ hăn về rồi, tất nhiên không có lần sau.

Tạm bỏ qua Mật Hạt Nhi đang oán thầm để nói tới Hoa Lộng Ảnh, bình thường hăn đã quen thấy Mật Hạt Nhi hung dữ phách lối, trừ Ma chủ tiền nhiệm Mặc Ly ra thì cô chưa từng ăn nói khép nép trước mặt ai, bây giờ thấy cô mới chịu chút uy hiếp nhỏ đã nịnh nọt nhượng bộ thế này, đôi mắt hoa đào như được cơn mưa gột rửa của hăn bỗng chốc mở lớn, hân hùng thấy rõ.

Nhưng hăn cũng là người thông minh, ngẫm lại liền hiểu ra, đừng nói mọi khi hăn đấu khẩu với Hàn Ngâm chưa bao giờ có cửa thắng, hôm nay còn trời lên một tên Mộ Thập Tam vô sỉ không kém cạnh Hàn Ngâm, đã thế bụng còn đen gấp bội, cãi nhau với hai người này, chẳng phải là muốn tự đâm đầu vào tường sao?

Huống hồ họ cũng đã lập linh khế, lúc đối diện với hai ôn thần này cũng bó tay bó chân hết như bọn Hạ Sát, tới bọn Hạ Sát còn chẳng còn cách nào, chấp nhận thua thiệt, thế thì họ còn làm được cái quái gì nữa? Thà thành thật nhận tội như Mật Hạt Nhi còn hơn, tổn thất cũng ít hơn khi bị hai tên bụng đen này ra tay trấn lột. Hơn nữa vừa rồi Mộ Thập Tam cũng coi như giải vây cho họ, tặng chút tạ lễ cũng không có gì là sai.

Nghĩ thấu suốt được điểm này, khi nghe Mộ Thập Tam lên giọng đuổi người chẳng chút khách sáo, bảo họ biến khuất mắt càng nhanh càng tốt, thì hắn còn chân chó hơn cả Mật Hạt Nhi, cung kính đáp: “Bọn ta sẽ đi ngay.”

Thái độ này của hắc rước lấy ánh mắt khó hiểu của Mật Hạt Nhi, nhưng cô không dám hỏi nhiều, sợ Mộ Thập Tam đổi ý muốn chinh họ. Vì vậy nhanh chóng kéo Hoa Lộng Ảnh lên ma thú Kim Nghê. Mãi tới khi bay đi xa mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhớ ra mình cũng tò mò ba năm nay Mộ Thập Tam ở đâu làm gì, đáng tiếc không dám lộn lại hỏi nữa, mà có hỏi Mộ Thập Tam cũng chưa chắc nói. Cô chỉ có thể tạm dẫn lòng hiếu kỳ xuống, để sau này từ từ nghe.

Sự hiếu kỳ này không phải chỉ mỗi Mật Hạt Nhi là có, Hàn Ngâm đã muốn hỏi từ lâu, nhưng Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh vừa đi, ba vị đồng môn của cô đã chạy tới, cô đành phải dẫn cơn tò mò xuống trước, bước lên đón, xấu hổ nói: “Sư huynh sư tỷ, lần này muội suýt chút nữa đã liên lụy tới mọi người, thật lòng xin lỗi.”

Lạc Vân Khanh lắc đầu nói: “Không sao.”

Với bản tính ghét ác như thù của hắc, đáng lý không thể nào che giấu thân phận giúp ma tu, nhưng hắc cũng có thể đoán được Hàn Ngâm bị ép buộc hoặc bị uy hiếp. Bây giờ hắc thăm lấy làm may mắn, may là mình không muốn thấy Hàn Ngâm gặp nguy hiểm nên đã phá vỡ lập trường, nhượng bộ một bước, đồng ý giúp cô, bằng không nếu Mộ Thập Tam không tới thì đã xảy ra chuyện thật rồi.

“Phải đó! Không sao hết!” Phương Dữ cười hì hì gãi đầu nói: “Thật ra nếu đánh nhau thật thì sưng tay, ngạt nổi lúc này muội không cho ta nói chuyện, làm ta nín tới phát nghẹn.”

Vân Sơ Tâm cười theo: “Ta cũng ghen sắp chết, hận không thể quất một roi lên mặt Tân Phái.”

Trong lúc ba người trò chuyện, ánh mắt đều rơi lên người Mộ Thập Tam, nhất là Vân Sơ Tâm, hết sức kích động. Cô là người rất đơn thuần, trước đây khi biết Mộ Thập Tam thích Hàn Ngâm cô đã suy sụp một thời gian, nhưng về sau cũng nghĩ thông suốt. Cô nhập môn sớm hơn Hàn Ngâm nhiều năm, thời gian tiếp xúc với Mộ Thập Tam cũng lâu hơn Hàn Ngâm rất nhiều, nhưng Mộ Thập Tam cũng chẳng thích cô. Điều này chứng tỏ sau này cũng không có khả năng thay đổi. Bởi vậy cô đã dập tắt hy vọng, sự kích động hôm nay là vì nhìn thấy Mộ Thập Tam bình yên vô sự nên không cảm lòng nổi mà thôi, chứ không nghĩ đến những thứ khác.

“Các người —” Mộ Thập Tam bị ánh mắt nóng bỏng của họ trừng đến mức bật cười, lòng cũng hiểu rõ: “Có phải muốn hỏi ba năm nay ta đi đâu không?”

Lạc Vân Khanh có chút tối tăm: “Ba năm nay, Hàn Ngâm vượt qua không dễ dàng.”

Lúc hăn nói lời này ánh mắt nhìn về phía Hàn Ngâm. Ba năm qua cô đấu tranh khổ sở ra sao hăn đều nhìn thấy rõ ràng. Thế nên khi ngoảnh sang Mộ Thập Tam lần nữa, ánh mắt cũng sắc bén hăn lên, thần sắc vô cùng nghiêm nghị. Hăn muốn Mộ Thập Tam đưa ra lời giải thích hợp lý, tại sao từ biệt ba năm, bật vô âm tín, khiến ai nấy đều nghĩ rằng hăn đã chết.

“Lạc sư huynh...” Trong lòng Hàn Ngâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô tin Mộ Thập Tam có nỗi khổ riêng, nhưng cũng xúc động với sự yêu thương và che chở của Lạc Vân Khanh, lần đầu tiên trên đời cô thấy ông trời đối đãi với mình không tệ. Ít nhất sau bao nhiêu chuyện xảy ra, bên cạnh cô vẫn có hai người quan tâm cô nhất làm bạn.

Phương Dữ lại như ánh mặt trời sáng sủa: “Có phải lúc đó sư thúc bị thương quá nặng, nên phải ở đâu đó chữa thương không?”

Mộ Thập Tam trao cho hãn một nụ cười lười: “Đúng mà cũng không đúng.”

Vân Sơ Tâm truy hỏi: “Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Mộ Thập Tam nắm tay Hàn Ngâm, nói: “Ngoại tổ phụ của ta đã kể với mọi người thế nào?”

Hàn Ngâm nhớ lại lời kể của Sở phu tử khi đó, lập tức xúc động muốn rơi lệ: “Phu tử nói tận mắt nhìn thấy chàng như hóa thành hỏa phượng niết bàn, cùng trưởng lão Liên Hoa phái đồng quy vô tận... tất cả đều chết hết...”

Thấy trong mắt cô ánh lên vẻ đau đớn, Mộ Thập Tam dùng sức nắm chặt tay cô, ray rứt vô cùng: “Ngoại tổ phụ nói không sai, lúc đó đúng là như vậy. Ta đích xác có dự định giả chết.”

Hãn khẽ thở dài một hơi, sa vào hồi ức.

Khi đó thật sự là lần đầu tiên trong đời hãn lâm vào bước đường cùng, hoặc phải nói là có cảm giác lâm vào đường cùng. Bởi vì thể lực và tinh lực đã tiêu hao quá độ, dù căn răng chống đỡ, có thể liều mình giết chết trưởng lão Liên Hoa phái, thì hãn cũng không biết bọn Hạ Sát còn chuẩn bị thêm đòn ác nào hay không. Thế nên khi đuổi theo trưởng lão Quách Cái, trong lòng hãn đã có tính toán, những mong sao mình bị dẫn đi càng xa càng tốt, có thể mới tạo ra được một đường sinh cơ.

Có lẽ trưởng lão Quách Cái cũng sợ La Cẩn đuổi theo ngăn cản, nên diễn biến sau đó lại đúng với ý hãn. Hai người một truy một cản, cho tới khi ra ngoài trăm dặm, ánh chừng người phía sau không thể đuổi theo trong chốc lát, đến đây mới dừng lại chém giết.

Nếu đã nảy sinh ý tưởng giả chết trong đầu, Mộ Thập Tam sẽ tính toán mọi thứ trong lòng kỹ càng, đến cuối cùng khi hạ sát thủ với trưởng lão Quách Cái, hãn bèn dùng tới hình nhân thể thân chưa từng đụng vào. Hơn

nữa để tăng thêm phần thắng, cũng để Sở phu tử không xem rõ được tình hình, hẳn còn vận dụng cả pháp bảo bản mệnh, tính được ăn cả ngã về không. Quyết tâm phải diệt trừ trưởng lão Quách Cái dù hủy diệt pháp bảo bản mệnh cũng không tiếc.

Toàn bộ coi như thuận lợi.

Hình nhân thể thân chỉ dùng để che mắt trưởng lão Quách Cái, còn sát chiêu của pháp bảo bản mệnh mới là đòn trí mạng. Khi đó bầu trời nổ tung rực sáng, lửa cháy hừng hực thiêu đốt tất cả, Sở phu tử tuổi già mắt kém, nên hẳn tin ông sẽ bị ánh sáng làm lóa đến mức không mở mắt được trong một thời gian ngắn, mà khoảng thời gian đó cũng đủ để hắn bỏ chạy thật xa, biến mất ở hiện trường, hoàn thành kế hoạch giả chết.

“Ta nói kế hoạch coi như thuận lợi, đó là vì ta quả thật đã bỏ chạy rất xa, nhưng thực tế khi đó ta bị trọng thương, hơn nữa pháp bảo bản mệnh bị tổn thương nghiêm trọng làm tác động tới tâm thần, làm ta ngất lịm hôn mê, mất hết khả năng tự chủ, là do Xích Ly cũng bị trọng thương không kém liều mình mang ta thoát thân.” Nói rồi Mộ Thập Tam run ống tay áo, một con rắn nhỏ màu đỏ hồng liền bò ra, không còn gặp gió là dài ra như trước đây, mà bơi qua bơi lại trên áo hắn, trông thật đáng yêu linh hoạt.

Mộ Thập Tam hơi cong khoe môi, kéo theo một nụ cười khổ: “Có lẽ Xích Ly phải khổ tu thêm mấy chục năm nữa mới có thể biến hóa, hiện tại chưa thể khôi phục được.”

Nói đoạn hắn ngược mắt lên: “Dưới tình huống đó, ta không tài nào liệu được La chương môn hay bọn Hạ Sát sẽ tìm tới trước, cũng không có khả năng bảo vệ bất cứ ai, chỉ có thể giả chết biến mất, bỏ lại ngoại tổ phụ. Thật ra lừa cả ngoại tổ phụ là xuất phát từ bất đắc dĩ.”

Ý của Mộ Thập Tam, nhóm Lạc Vân Khanh chỉ cần nhắc chốc lát đã hiểu ra.

Nếu sau trận chém giết với bọn Hạ Sát, tu vi của hắc vẫn giữ nguyên không sụt giảm, thì hoàn toàn chẳng cần giả chết ẩn nấp, dù chỉ nghênh ngang dạo quanh hai giới tiên ma, cũng đủ dọa cho mọi người chết khiếp. Bọn Hạ Sát vừa bị thua thiệt nặng nề, cũng sẽ không dám tùy tiện xuống tay với hắc nữa.

Nhưng khi ấy hắc đã trọng thương sắp chết, khẳng định tu vi cũng rớt xuống trầm trọng, đừng nói tu vi Tọa Vong hay Túy Dưỡng, nói không chừng chỉ cần một tu tiên giả Đan Thành cũng có thể giết hắc dễ như trở bàn tay, bọn Hạ Sát có thể bỏ qua cơ hội hiếm có này ư?

Nếu hắc không biến mất, âm mưu ám sát nhắm vào hắc nhất định sẽ lũ lượt kéo tới, như vậy Sở phu tử và Hàn Ngâm đều sẽ trở thành con tin đắt giá nhất, nguy hiểm vô cùng. Nghĩ theo hướng ngược lại, mục tiêu của bọn Hạ Sát chỉ có duy nhất mình hắc, nếu hắc chết rồi, thì ai lại ăn no rảnh rồi đi đối phó với một lão nhân bình thường không có chút tu vi nào như Sở phu tử? Cũng không có nhiều khả năng đi đối phó với người có bối cảnh Cửu Huyền, hơn nữa còn là tông chủ một phái tiên môn như Hàn Ngâm. Như vậy họ sẽ tương đối an toàn.

Tổng hợp những lo lắng trên, Mộ Thập Tam khi đó chỉ còn mỗi cách giả chết là tương đối vẹn tròn.

~ Hết chương 214 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Ánh Dương Sau Cơn Mưa Bão

Ánh dương sau cơn mưa bão

Edit: Yunchan

Mộ Thập Tam hướng mắt nhìn đàn hồng nhạn nối đuôi thành đàn bay ngang qua bầu trời xa xa, tay áo lộng bay trong gió.

Khóe môi hần hơi cong lên: “Lúc bỏ chạy ta đã hôn mê, tỉnh lại mới biết Xích Ly đã đưa mình tới đầm Âm Dương Lưỡng Ngư, nơi đó dồi dào linh khí, âm u hoang vắng, đích thực là một nơi thích hợp để dưỡng thương. Có điều độc vật khá nhiều, tương đối nguy hiểm, nhưng khi đó ta và Xích Ly đều bị thương nặng, không thể nào chọn nọ bỏ kia, tìm nơi khác để dưỡng thương được.”

Hàn Ngâm kinh ngạc ra mặt: “Chàng... chàng luôn ở bên đầm Âm Dương Lưỡng Ngư dưỡng thương sao? Hai năm trước Vân La có trở lại đó một lần...”

“Thật sao?” Mộ Thập Tam lắc đầu: “Ta không nhìn thấy nó, nhưng phải cảm tạ nó một tiếng.”

Sau khi hần tỉnh lại kiểm tra tình trạng cơ thể, phát hiện bản thân trọng thương tới mức linh khí trong cơ thể không còn lại chút gì, đừng nói là người tu tiên, có khi một người phàm tục từng luyện chút võ công cũng có thể quật ngã hẳn. Dưới tình huống đó, nán lại bên đầm Âm Dương Lưỡng

Ngư là chuyện cực kỳ nguy hiểm, bởi vì linh khí dồi dào nơi đây thường xuyên thu hút đủ loại thú vật độc trùng hung mãnh mò tới, nên hẳn cần có một chỗ ẩn núp tạm thời. Khi đó hẳn sức nhớ ra Vân La từng nói, gần đó có động phủ do cha và mẹ của cô bé dựng lên, hẳn bèn lê cơ thể trọng thương tìm kiếm chung quanh.

Quả nhiên Vân La không nói dối, sau đó hẳn đã tìm được một động phủ vô cùng bí mật. Động phủ này nhìn qua trống rỗng, nhưng kỳ thực bên trong nó ẩn giấu vài gian ám thất, bây giờ hẳn đã có thể ích cốc, không cần ăn uống, nên định dưỡng thương trong ám thất này trước, chờ tu vi khôi phục lại đôi chút, sẽ nghĩ cách đưa tin cho Lạc Vân Khanh, để Lạc Vân Khanh bí mật báo tin cho Hàn Ngâm, rằng mình bình an vô sự.

Ý nghĩ này của hẳn coi như là chu đáo, vì không biết Hàn Ngâm có bị giám sát hay không, liệu linh truyền tin đi khả năng bị phát hiện rất cao, còn truyền tin cho Lạc Vân Khanh thì tương đối an toàn hơn. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, bức thư này của hẳn cuối cùng không thể thả đi.

Hồi tưởng lại, Mộ Thập Tam thấy khá là buồn cười, nhìn Hàn Ngâm nói tiếp: “Đầm Âm Dương Lưỡng Ngư quả là một nơi bảo địa, sau khi ta bế quan nửa năm, vết thương trên người cuối cùng cũng khá hơn, tu vi cũng dần khôi phục lại, có thể không cần cố kỵ tu tiên giả dưới Đan Thành nữa. Sợ nàng lo lắng, nên ta muốn thả một bức thư cho nàng trước. Ai ngờ mới bước ra khỏi ám thất, chợt có một đạo hỏa quang phun tới, ép ta quay trở lại.”

Phương Dữ vỗ tay cướp lời: “Có người mai phục bên ngoài đánh lên sư thúc?”

“Không phải người.” Mộ Thập Tam lắc đầu đáp: “Ban đầu ta cũng không nhìn rõ, chỉ biết ngọn lửa kia hết sức lợi hại, còn mang theo độc, không phải thứ lúc đó ta có thể chống chọi được, bèn lui về, sau đó mới

biết kẻ đánh lén là một con dị thú Cửu Anh không biết từ đâu tới, dường như cũng bị thương nặng nên tới đây ẩn nấu dưỡng thương, ở lỳ trong động phủ bên ngoài ám thất.”

Chắc, tình huống tiến thoái lưỡng nan kiểu này, người lâm vào cảnh ngộ nhất định rất khó chịu, nhưng bây giờ mọi người tưởng tượng tới cảnh đó lại thấy hơi buồn cười.

Phượng Dữ nín cười nói: “Cửu Anh! Đó không phải là mãnh thú nổi danh sao?”

Vân Sơ Tâm cũng góp lời: “Ta nhớ Cửu Anh có thể phun nước phun lửa, còn có chín đầu, vô cùng lợi hại, thực lực chí ít cũng sánh ngang với Túy Đường hậu kỳ!”

Mộ Thập Tam cười gượng, cũng vì lợi hại nên mới bị chặn mất đường tiến thoái! May mà đa số tu tiên giả lúc kiến tạo động phủ đều có nhu cầu tự nạn ngăn địch, động phủ do cha mẹ Vân La xây nên cũng thế. Bốn vách tường ám thất đều dùng chất liệu cực kiên cố nước lửa bất xâm, bên trên còn bày nhiều trận pháp phòng ngự lớn nhỏ khác nhau, mặc dù qua năm tháng đã mất đi chút hiệu lực, nhưng trong túi Càn Khôn của hắn có khá nhiều linh thạch, vì lý do an toàn, ngay từ khi mới nấp vào đây dưỡng thương, hắn đã sửa lại những trận pháp này, bằng không gặp phải đòn tấn công bất ngờ của Cửu Anh, mặc dù hắn tránh được, nhưng động phủ cũng sẽ bị Cửu Anh đánh cho sụp đổ.

“A, ta nhớ ra rồi.” Hàn Ngâm chợt cốc vào trán, nói: “Ta nhớ lúc Vân La quay lại đầm Âm Dương Lưỡng Ngư lấy nước có Tích Tích đi chung, lúc về cả hai kể lại là, lúc tới bên đầm, con nhện bích của Vân La chẳng hiểu sao lại nôn nóng bất an kỳ lạ, tâm thần Tích Tích cũng không yên, cứ cảm thấy như có chuyện gì đó không lành sắp xảy ra, bây giờ nghĩ lại, chắc là Cửu Anh tạo ra cảm giác áp bách cho hai người, làm cả hai không dám nán lại bên đầm lâu, lấy nước xong thì về ngay.”

Cô càng nói càng ỉu xiu: “Tại ta hết, khi đó chẳng quan tâm tới bất cứ chuyện gì, lúc Tích Tích nói với ta chuyện này, ta vẫn đang đờ đẫn mất hồn, nghe tai trái ra tai phải, hoàn toàn chẳng để trong lòng, thậm chí còn nghĩ chỉ cần không xảy ra chuyện là tốt rồi, làm sao lại tự đi tìm phiền phức, theo hai người ấy đi tra xét một lần chứ.”

Hối hận, tự trách, không cam, đủ loại cảm xúc rối ren.

Hàn Ngâm giậm chân nói: “Khi đó nếu ta hiểu kỳ chút xiu, chạy đi xem thử thì hay biết mấy, chẳng cần phải sầu khổ suốt ba năm, chí ít biết chàng bình an vô sự là ta cũng yên tâm rồi.”

“May mà nàng không đi!” Mộ Thập Tam thực sự cảm thấy may mắn.

“Đúng đó!” Phương Dữ chen mồm vào: “Cửu Anh tiếng dữ lan xa, nếu muội mang theo Vân La với Tích Tích đi tra xét thì chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, có đi không về!”

Vân Sơ Tâm mắng hằn: “Phì phì! Ngậm cái miệng quạ đen của đệ lại được không hả!”

Phương Dữ vật lại: “Vân sư tỷ nói chả đúng chút nào, đây là chuyện đã qua, giờ có nói cũng chẳng thành sấm ngữ được, đệ có miệng quạ đen bao giờ đâu?”

Vân Sơ Tâm liếc hằn: “Ta là sư tỷ của đệ, ta nói có là có!”

Phương Dữ gãi đầu, thấp giọng ca thán: “Dù là sư tỷ cũng không thể bất chấp lý lẽ kiểu đó được.”

Lúc hai người này đấu khẩu, vẻ lạnh lùng trên mặt Lạc Vân Khanh dịu lại, có lẽ vì đã cởi bỏ được lo lắng nên tâm trạng cũng tốt hơn, bên môi còn cong lên nụ cười mỉm hiem hoi, nhìn hai người cãi nhau mà lắc đầu.

Gân cốt bị thương phải dưỡng chừng một trăm ngày, huống hồ tu tiên giả bị trọng thương gần chết, thông thường không điều dưỡng mấy năm thì không tài nào hồi phục được.

Lúc đầu Mộ Thập Tam muốn truyền tin cho Hàn Ngâm, lòng nóng như lửa đốt, thử đủ mọi cách, muốn lách qua bên cạnh Cửu Anh để chạy ra ngoài. Nhưng thân thể Cửu Anh khổng lồ, chắn kín cả động phủ bên ngoài ám thất, quả là một kẻ trấn ải, vạn người khó qua. Hắn thử một lần là thất bại một lần, vết thương trên người cũng ngày một nhiều thêm. Cuối cùng hết cách, hắn chỉ mong sao con Cửu Anh này sớm ngày rời khỏi đây. Nào ngờ chờ mãi chờ mãi, Cửu Anh dường như rất thích nơi này, hoàn toàn chẳng có ý định dời địa bàn. Hắn hết hy vọng, đành phải tu luyện dưỡng thương trong ám thất, mãi tới khi tu vi hồi phục hoàn toàn, đại chiến với Cửu Anh ba ngày ba đêm, mới hạ gục được nó.

Chẳng qua nếu nói thu hoạch thì cũng không phải không có, chiến với Cửu Anh xong, hắn thương tích đầy mình, cứ tưởng đâu mình phải tu dưỡng thêm nửa năm trong động phủ. Nào ngờ nội đan của Cửu Anh quá mức hữu dụng, mặc dù khi đó không tài nào luyện thành đan dược, nhưng sau khi ăn sống nửa viên, hắn đã tọa tĩnh dưỡng một tháng, chẳng những vết thương trên người lành lại, mà dường như tu vi còn tiến bộ, cũng coi như không phải xui xẻo từ đầu tới đuôi.

“Giờ nhắc lại vẫn vô cùng mất mặt.” Mộ Thập Tam hiếm khi phì cười, nói: “Bị một con mãnh thú giam chân gần ba năm.”

Miễn có hắn ở đây thì Hàn Ngâm đã vui lắm rồi, nhớ lại nỗi thống khổ ba năm qua cũng không thấy quá khó chịu, trái lại còn bật cười ha ha, trêu hắn: “Chàng nên thấy may kẻ nhất chàng chỉ là Cửu Anh, nếu là thần thú Chu Tước hay Kỳ Lân này nọ, chỉ sợ chàng đã tu mãi ở đó tới lúc bay thẳng lên trời rồi.”

Mộ Thập Tam khẽ nhường mày, liếc mắt nhìn cô cười lười biếng, tuy không nói gì, nhưng ý tứ lại quá rõ ràng. Thật ra trái với lời trêu chọc, Hàn Ngâm nghĩ nếu thật sự như vậy, cô sẽ khóc suốt mướt đi đập đầu vào tường mất thôi, thế là mặt đỏ ửng lên, vội đẩy đẩy hẳn: “Sau khi chàng ra ngoài thì tới tiên phủ động tiên tìm ta sao?”

“Ừ.” Nhớ tới việc này, sắc mặt Mộ Thập Tam hơi trầm xuống.

Lúc hẳn tới tiên phủ động thiên, Sở phu tử nhìn thấy hẳn suýt chút nữa là bất tỉnh lần nữa, đương nhiên lần này không phải vì thương tâm mà là vui mừng quá độ. Những người còn lại cũng hưng phấn kinh hi, hò hét inh ỏi. Nhưng hẳn không nhìn thấy Hàn Ngâm, người mà hẳn tâm tâm niệm niệm muốn gặp nhất. Nhờ Giang Tĩnh Dạ sau khi lau nước mắt, bình tĩnh lại nói cho hẳn biết, Hàn Ngâm bị ép mang theo Mật Hạt Nhi đến Lưu Tiên môn dự lễ.

Chỉ cần nghe tới chuyện đệ tử Liên Hoa phái kết bạn song tu với Tần Vô Ưu có vẻ bề ngoài giống mình, hẳn đã thấy bên trong đó sặc mùi âm mưu. Trong lòng bất an, chưa kịp nói gì thêm đã chạy ngay tới Lưu Tiên môn, đáng tiếc tọa kỵ Xích Ly vẫn trọng thương chưa lành, hẳn ngự kiếm nên tốc độ chậm hơn rất nhiều, khi chạy tới nơi phát hiện Lưu Tiên môn đã đặt giới nghiêm cả ngọn núi thì càng cảm thấy bất an hơn.

Đương nhiên không thể ngang ngược xông thẳng lên núi, bằng không kinh động tới bọn Tần Phái khi tình hình còn đang mập mờ chưa rõ, thì thế nào Tần Phái cũng bắt Hàn Ngâm làm con tin, cảnh tượng ba năm trước sẽ tái diễn một lần nữa.

Phương Dữ hiểu kỳ, hỏi dồn: “Sư thúc làm sao lên lên núi được?”

Thật ra Mộ Thập Tam đã không còn là đệ tử Cửu Huyền, nhưng Phương Dữ vẫn không đổi được cách xưng hô, lúc nào cũng gọi sư thúc sư thúc luôn mồm, nhưng chuyện này chẳng ai bận tâm.

“Ta cải trang thành đệ tử Liên Hoa phái trà trộn vào.” Mộ Thập Tam nhếch mép cười gian.

Vân Sơ Tâm sững sốt: “Không ai nhận ra sao?”

Lạc Vân Khanh lắc đầu hiểu rõ: “Không ai nhận ra được.”

Sự thật là vậy, vì vốn dĩ Tề Liên cũng không phải là người của Lưu Tiên môn, dù là người đã từng gặp hắc cũng chỉ vội vàng đi lướt qua, nhìn thoáng qua, về cơ bản không thể nhận ra. Mà lúc Mộ Thập Tam lên núi còn che đậy sơ qua, cố gắng không nhìn thẳng mặt ai, cũng chẳng ai nghĩ tới sẽ có người mạo danh Tề Liên, thế nên mới cho hắc thông hành một cách dễ dàng.

Phương Dữ tấm tắc, lắc đầu lắc óc quăng ra một câu văn vè: “Không vào hang cộp, làm sao bắt được cộp con!”

Ánh mắt Hàn Ngâm nhìn hắc lập tức trở nên sắc lẹm: “Phương sư huynh, huynh đang chửi muội trá hình chứ gì!”

Hự, Phương Dữ liếc qua Mộ Thập Tam, vội vàng chối tội: “Ta nào dám đâu!”

Hàn Ngâm hừ lạnh: “Muội thấy huynh dám nói mà không dám nhận thì có!”

Vân Sơ Tâm bỏ đá xuống giếng: “Hắc lúc nào cũng vậy.”

“Hai người!” Phương Dữ tiếp tục nói chữ: “Quả nhiên nữ nhân khó dưỡng, cổ nhân không lừa ta!”

Kết quả, đầu hắc bị Mộ Thập Tam nện cho một cú đau điếng, làm hắc phải ôm đầu kêu ré lên, chọc cho Hàn Ngâm và Vân Sơ Tâm cười ngất. Lạc Vân Khanh đứng bên nhìn thấy cảnh này, lòng vô cùng cảm khái, vì đã rất

lâu rồi không thấy họ trêu chọc nhau thế này, nhất là Hàn Ngâm, gương mặt cô giăng phủ sương mù tròn ba năm, nụ cười hiếm khi nở trên môi, dù có cũng là cười gượng, giờ đây mới được thấy nụ cười tỏa nắng ngày xưa, như ánh dương quang sau cơn mưa gió bão bùng.

~ Hết chương 215 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Bỏ Trốn

Bỏ trốn

Edit: Yunchan

Xoay qua xoay lại, Phương Dữ vẫn cực phần khích, làm loạn đòi tới tiên phủ động thiên của Hàn Ngâm ở chơi mấy ngày, kết quả bị Lạc Vân Khanh lấy lý do quay về phục mệnh sư tôn và chưởng môn, xách cổ tha đi, Vân Sơ Tâm nấn ná một lúc rồi cũng cáo từ theo.

May mà họ đi nhanh, nếu chậm thêm chốc nữa, Mộ Thập Tam dám chắc sẽ ra tay thanh lý mấy tên phá đám này. Nãy giờ hắn không động thủ, còn tốt tính nói cười, là vì hắn muốn nói rõ với Hàn Ngâm ba năm qua mình làm gì ở đâu, vừa khéo cho bọn Lạc Vân Khanh đứng bên dự thính, để hắn đỡ phải đi thêm một chuyến tới Cửu Huyền, tốn công kể lại lần nữa với La Cẩn.

Chờ người đi hết rồi, rốt cuộc Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cũng được ở riêng với nhau, hai người chia cách gần ba năm, có bao nhiêu tâm sự không nói hết, nhất là Hàn Ngâm, ba năm qua cô quả là làm trái với thiên tính, lắm lý ít nói tới cực điểm, giờ khắc này sao còn dẫn được lòng, tất nhiên hơn hờ nói không ngừng nghỉ.

Mộ Thập Tam lười biếng dựa vào thân cây, nhìn đôi mắt long lanh, gương mặt tỏa sáng của cô, bên môi cong lên nụ cười sung sướng thỏa mãn.

Ba năm không gặp, Hàn Ngâm cũng có chút thay đổi.

Ở Lưu Tiên môn, khi hãn còn chưa hiện thân, ẩn mình trong đám đông ngóng nhìn cô, đã bị đôi mắt ẩn sâu u buồn và rã rời mệt mỏi, cùng sự cô đơn hiu quạnh toát ra trên người cô đâm vào tim, vô cùng hận bản thân đã không nhanh chóng quay về, khiến cô phải chịu đựng nỗi thống khổ không nên có suốt ba năm ròng.

Nhưng thật may mắn, Hàn Ngâm vẫn là Hàn Ngâm.

Cho dù gặp phải khổ nạn gì, cô cũng chưa bao giờ oán trời trách đất, luôn có thể lấy lại tinh thần rất nhanh, trở lại là với vẻ hoạt bát năng động, vừa như dòng suối chảy xuyên qua sơn cốc, vừa như sương sớm phản chiếu ánh nắng đọng trên lá cây, trong sáng lấp lánh.

Điểm đáng yêu nhất của cô chính là ở đó, cười mở tự do, tâm tính không ràng buộc.

Có điều, dấu sao cũng đã ba năm trôi qua, bên trong của cô không thay đổi, nhưng vẻ bề ngoài lại thay đổi rõ rệt. Nét trẻ con trên mặt đã mất đi rất nhiều, chỉ để lại vẻ xinh xắn trong ngần. Vóc dáng đã gầy hơn trước đây đôi chút, toát lên vẻ duyên dáng thướt tha, như nụ hoa hé nở trên đầu cành, đúng độ niên hoa.

Mộ Thập Tam đưa tay lấy một chiếc lá thu vương trên tóc Hàn Ngâm xuống, nghe cô hưng phấn khoe: “Ta tu đến Đan Thành rồi đó, kim đan tam phẩm! Máy hôm trước vừa mới độ đan kiếp xong!”

Mới hôm trước thôi còn thấy chuyện này chẳng quan trọng gì, nhưng bây giờ nhắc tới Hàn Ngâm lại có hơi đặc ý. Vì tu tới Đan Thành thì chẳng còn phải sợ thời gian trôi nữa, dù thiên phú của cô vẫn không đuổi kịp Mộ Thập Tam, nhưng khả năng thành tiên đã tăng lên vài phần! Bây giờ cô không còn muốn chết tý nào nữa, chỉ ước gì được sống lâu thật lâu, ở bên Mộ Thập Tam ngàn năm vạn năm.

Hàn Ngâm đẩy đẩy hẳn: “Quên hỏi chàng, lúc Đan Thành chàng kết được kim đan mấy phẩm thế?”

Mộ Thập Tam lơ đãng cất phiến lá thu vào trong ngực, cười khẽ nói: “Nhất phẩm.”

Biết ngay mà!

“Mộ Thập Tam! Chàng sống là để đả kích ta mà!” Hàn Ngâm nghiêng răng, thò tay muốn nhéo mặt hẳn, cô không thèm thừa nhận nhéo mặt hẳn sướng tay cỡ nào đâu!

Đáng tiếc, lần này chưa kịp nhéo đã bị hẳn nắm chặt tay, còn bị hẳn nhìn lại bằng ánh mắt thâm tình chân thành, có thể khiến người ta chết chìm trong đó.

“Hàn Ngâm ——” Giọng của hẳn còn dịu dàng thâm tình hơn cả ánh mắt, tuyệt đối có thể khiến mọi thiếu nữ mặt đỏ tim đập.

Nhưng Hàn Ngâm không giống với bất kỳ thiếu nữ bình thường nào, cô hiểu hẳn quá rõ, từ đáy mắt chứa chan thâm tình của hẳn cô có thể nhìn ra được một phần ranh mãnh, biết tổng hẳn đang mưu tính gì đó, bèn phẫn khích hỏi: “Chàng lại nghĩ ra chuyện xấu gì à?”

Biết rõ hẳn muốn làm chuyện xấu mà cô còn nhảy nhót thế đấy...

Mộ Thập Tam buồn cười nói: “Chúng ta bỏ trốn đi!”

“Hả?” Hàn Ngâm kinh ngạc.

Đây là lần thứ hai cô nghe hẳn nói câu này, lần đầu là khi hai người họ vẫn là quan hệ sư thúc đệ đệ vô cùng thuần khiết. Lúc đó tim cô đập lồi nhịp, sững sờ, lúc này hai người họ đã là tình lữ mà mọi người đều biết, vậy mà tim cô vẫn đập lồi nhịp, sững sờ.

Trong mắt Mộ Thập Tam lóe lên ý cười tà ác: “Cho Tài Bảo về báo tin, chúng ta đi du ngoạn mấy tháng rồi hãy về.”

Hắn vừa nói xong, Hàn Ngâm liền tỉnh ngộ, lập tức gật đầu đánh rụp.

Lý ra Tài Bảo đại gia sợ mình sát phong cảnh bị Mộ Thập Tam tìm xui, nên đã ngậm chặt miệng giả bộ như mình không tồn tại, bây giờ bị réo ngay tên thì không thềm giả vờ giả vệt nữa, hét ầm lên: “Mộ Thập Tam, người đừng có quá đáng! Ta đã không lên tiếng mà người còn đổi cách khác để đuổi ta đi. Ba năm! Tròn ba năm! Người biết ta trôi qua ba năm này thế nào không hả? Nhóc tì thối Hàn Ngâm này trừ tu luyện ra cũng chỉ có tu luyện, đại gia ta sắp bị cô ta làm buồn tới chết rồi, vất vả lắm mới đợi được người dụ cô ta đi chơi, nhưng sao lại không mang ta theo! Người lại dám không mang ta theo!”

Hàn Ngâm nhăn mặt nhú mày: “Người nhỏ giọng tí được không, điếc tai chết mất.”

“A! Còn người nữa!” Tài Bảo đại gia đổi giọng, chuyển hướng tấn công: “Đồ nhóc tì Hàn Ngâm trọng sắc khinh bạn! Người còn dám gật đầu! Nếu biết người vô nhân đạo thế này, trước đây ta thà theo Tô Tinh Trâm còn hơn...”

Hắn còn chưa nói hết lời đã bị Hàn Ngâm bứt phụt khỏi cổ, ném ra xa tít: “Có tiền khó mua được chữ nếu! Về nói với phu tử, bọn ta đi chơi một thời gian sẽ về ngay, bảo phu tử đừng lo lắng, còn ba đồ đệ của ta, nhớ phải bảo chúng chăm chỉ tu luyện không được chây lười, bằng không cứ chờ đi diện bích đi!”

Tài Bảo đại gia lơ lửng giữa không trung, ra sức đập đôi cánh nhỏ màu vàng của mình, cúi kinh nhìn hai tên bất lương Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam cười Hải Trãi biến mất trong hoàng hôn, lâu bầu mắng chửi: “Các người bỏ trốn được, chả lẽ ta thì không à? Ta đây còn lâu mới về!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, vỗ đôi cánh nhỏ bay về hướng ngược lại. Có điều hắn cũng là một tên bụng đầy nước đen, bay chưa được bao xa đã đổi ý, không định làm trái lời chủ nữa, hắn phải về! Phải về chia rẽ ly gián, chờ hai tên đó về thì chính chết chúng luôn!

Đương nhiên Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam không biết Tài Bảo đại gia đang giận điên lên, bắt đầu lập mưu thâm sau lưng mình. Hai người bay tự do không mục đích, dọc đường có ghé ngang qua thành Sùng Ngô. Thành này nằm bên bờ Huyền hà, nước sông chảy xuyên qua thành, chia tòa thành này thành hai nửa bắc nam. Bên bờ trái dọc những ngôi nhà men theo dòng sông, ngỏ nhỏ lát đá xanh, trên sông ngang dọc bóng thuyền, tiếng mái chèo khuấy nước vang lên khắp lòng sông, hàng vạn hàng nghìn ngọn đèn dầu hắt bóng lên mặt nước, phản chiếu ánh sáng lung linh.

Cảnh đêm trong thành này tuyệt đẹp, khiến Hàn Ngâm động lòng, định xuống dưới ngắm một lúc. Nhưng đôi mắt nhìn lại, cô phát hiện phong cảnh ở mặt sông bên ngoài thành còn đẹp hơn rất nhiều.

Bờ sông phát phơ dương liễu, bên đường bày bán đủ các loại món ăn và đồ chơi, dòng người kết thành tốp năm tốp ba đi dạo đêm, lũ lượt như nước chảy. Giữa mặt sông gợn con sóng nhẹ là vô số thuyền hoa du thuyền đêm không xuể, treo đủ loại đèn lồng màu sắc sặc sỡ. Hàn Ngâm cúi nhìn xuống, cứ như nhìn thấy dải ngân hà dẹt muôn vàn vì sao nhấp nháy, rực rỡ mà tráng lệ.

Hai mắt cô lập tức sáng lên như sao, kéo kéo ống tay áo Mộ Thập Tam: “Chúng ta xuống dưới đi dạo đi?”

Bên cạnh không còn người ngoài chú ý nữa nên tâm trạng của Mộ Thập Tam cực kỳ tốt, vả lại hắn vốn muốn đưa Hàn Ngâm đi dạo giải sầu, tiêu dao tự tại mấy tháng, đương nhiên mỉm cười gật đầu, còn tiện đà hôn khẽ bên môi cô một cái: “Nàng muốn đi đâu thì đi đó.”

Hai người chọn một nơi hẻo lánh để Hải Trãi đáp xuống, thay một bộ y phục thường, rồi tay trong tay đi dạo bên bờ Huyền hà.

Đi qua bờ sông dài tắm tắm, Hàn Ngâm chọn qua lựa lại mua rất nhiều đồ chơi, thêm cả yên chi son phấn và giấy mực, định bụng đem về làm quà, cô cũng mua bao nhiêu là đồ ăn và rượu quả trái cây, phải đựng tới mấy hộp mới đủ, toàn bộ đều thuê một nhàn hán khiêng lên trên thuyền hoa.

Huyền hà không ngủ về đêm nên không phải là nơi thanh tịnh gì cho cam, người dạo chơi nơi đây phần đông là để tìm náo nhiệt, uống rượu chơi đùa, nghe khúc thưởng trăng. Thế nên nơi đây cũng là nơi nức tiếng phong nguyệt phồn hoa, xa hoa phóng túng. Hàn Ngâm xuất thân từ phố phường, tuy chưa từng tới đây bao giờ, nhưng cũng có thể nhìn ra điều này. Khổ nỗi cô chơi rất hứng chí nên chẳng xem xét kỹ lưỡng, thuyền hoa cô thuê cũng tiện tay gọi tới, đến khi phát hiện có chỗ bất ổn thì đã có hai nữ tử xinh đẹp yêu kiều sẵn lên nghênh đón, người còn chưa tới gần mà mùi son phấn sức nước đã tấp thẳng vào mặt.

“Ồ ——” Cô lui nhanh về sau hai bước, còn kéo Mộ Thập Tam lùi lại theo.

Được rồi! Nói thật thì với người mặt dày như cô, nếu một mình đến đây du ngoạn, thấy hai kỹ nữ này bước lại, cô không xáp tới nâng cầm người ta đùa giỡn đôi câu là đã đỡ lắm rồi, làm gì có chuyện bị hù cho lùi lại! Sở dĩ cô thoái lui là vì có Mộ Thập Tam bên cạnh, hoặc phải nói là cô muốn kéo Mộ Thập Tam tránh ra.

Nói đùa à! Tuy lúc đầu hai nàng kỹ nữ này đối xử bình đẳng, chia ra hai bên chào mời, không bỏ quên cô. Như đầu sao cô cũng là nữ, hơn nữa để tiện đi dạo, cô còn mặc trang phục đơn giản của tiểu gia bích ngọc, trên người cũng chẳng có trang sức gì, phấn son lại càng không. Thế là tầm mắt của hai nàng kỹ nữ lướt qua cô với tốc độ cực nhanh, khi rơi lên Mộ Thập Tam thì sáng bừng lên, làm cô thẫn hốt to không ổn.

Tình hình này chẳng cần đoán cũng biết, hai nàng kỹ nữ đã xem cô thành nha hoàn hầu cận của Mộ Thập Tam mất tiêu rồi, nàng kỹ nữ đi về hướng cô chột bẻ ngoặc giữa chừng, cũng rẽ sang hướng Mộ thập Tam, miệng còn ngọt như đường: “Đại gia ời...”

Đại gia mười tám đời tổ tông nhà cô!

Chưa đợi cô ta nói hết lời, Hàn Ngâm đã nhảy dựng lên như thỏ con, mạnh tay lôi Mộ Thập Tam lui thật nhanh ra sau. Nhưng cô chỉ mới lùi được hai bước thì Mộ thập Tam đã bất động, lòng bàn chân hằn bám chặt cứng vào ván thuyền như mọc rễ, cô vận sức kéo kéo nhưng chả động đậy tí nào.

Người thì bất động, mà hai nàng kỹ nữ đã sắp tới gần, khi thấy hai đôi tay nhỏ bé nõn nà như búp măng sắp chạm lên cánh tay Mộ Thập Tam, Hàn Ngâm giận sôi gan, tiên hạ thủ vi cường, ôm chầm lấy cánh tay Mộ Thập Tam, sau đó treo cả người mình lên người hằn luôn, bám dính xong mới bực bội nói: “Chàng chàng chàng, muốn chờ bị người ta sàm sỡ sao!”

Mộ Thập Tam nhin cười nhìn bộ dạng con mực của cô, học theo giọng cô: “Lui lui lui, lui nữa sẽ rớt xuống sông!”

Hàn Ngâm ngẩn người, quay mặt nhìn ra sau —

Chính xác! Lui thêm nửa bước thì họ sẽ rớt luôn xuống sông, ứt nhẹp.

Mặt cô bỗng nóng lên, ngơ ngác bối rối.

~ Hết chương 216 ~

Sư thúc cứ thích chọc cho Tiểu Ngâm chửi không hà, tánh kỳ ㄝ_ㄝ

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Du Sông Ngắm Trăng

Du sông ngắm trăng

Edit: Yunchan

May mà da mặt Hàn Ngâm dày cỡ tường thành, làm ra trò ngốc nghếch như thế mà cô chỉ hơi bối rối chốc lát đã trở lại như thường. Trong khi hai nàng kỹ nữ vẫn đang che miệng cười khẽ, vừa cười vừa len lén liếc mắt gọi tình với Mộ Thập Tam, sau đó khẽ quay mặt đi như đang thẹn thùng, cắn môi, bẽn lẽn xoắn chiếc khăn lụa trong tay.

Tục ngữ có câu tú bà yêu tiền, tỷ muội yêu đẹp, hai cô nàng đây rõ ràng đã nhắm trúng vẻ ngoài tuấn tú của Mộ Thập Tam. Nhưng ban này nhìn thấy cử chỉ và lời nói thân mật quá mức của Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm, đó không phải là kiểu đối xử bình thường với nha hoàn, khiến trong lòng hai nàng có suy đoán khác, không dám chào đón sỗ sàng nữa, chỉ ân cần mời họ lên thuyền hoa.

“Không cần.” Đã biết đây là kỹ thuyền thì còn lâu Hàn Ngâm mới lên, chỉ hỏi hai nàng: “Còn con thuyền nào khác không? Gọi một con thuyền khác tới đây đi, không cần người hầu hạ, các cô hát khúc ở đằng xa là được rồi.”

Hai nàng kỹ nữ nghe cô nói thế thì vẫn nấn ná không đi, chỉ đưa mắt nhìn Mộ Thập Tam, muốn hỏi ý hân.

Mộ Thập Tam đưa Hàn Ngâm đi chơi, hiển nhiên tùy cô quyết định, bèn gật đầu nói ngay: “Cứ làm theo lời của nương tử ta.”

Nương tử!

Hai nàng kỹ nữ nghe thấy hai chữ này đều giật mình ngỡ ngàng, thời buổi này có khối người dẫn theo nương tử đi đập thanh du xuân, nhưng dắt theo nương tử đi dạo kỹ thuyền thì quả là hiếm thấy! Lúc này khi đoán lại thân phận của Hàn Ngâm, hai nàng quá lắm chỉ nghĩ cô là nha hoàn thông phòng hay ái thiếp mới nạp mà thôi, thế nên khi nghe hai chữ “Nương tử” bèn sửng sốt hồi lâu, quan sát kỹ Hàn Ngâm lần nữa. Dung mạo xinh xắn được ánh đèn chiếu rọi, toát lên khí chất thoát tục xuất trần, đúng là chẳng phải nhân vật tầm thường, bấy giờ mới bán tín bán nghi ngoái đầu gọi tú bà.

Lúc tú bà ra đón, Hàn Ngâm vẫn còn đang ngẩn ngơ vì hai chữ “Nương tử” này. Dù cô và Mộ Thập Tam đã định luôn cả nhân duyên kiếp sau, kiếp sau nữa, hẳn có gọi một tiếng nương tử âu cũng là chuyện quá bình thường, nhưng đây là lần đầu hẳn gọi ra miệng, còn gọi trước mặt người ngoài, làm lòng cô ngọt ơ là ngọt. Vì vậy cô không nghe thấy tú bà lải nhải mấy câu xã giao gì mà đang chuẩn bị rượu và thức ăn, chưa kịp ra nghênh đón, mà chỉ nghe thấy một câu...

“Hôm nay đúng vào độ mười sáu tháng tám, thường nghe trăng mười lăm, mười sáu tròn vành vạnh, vả lại mười lăm phải ở nhà đoàn viên, mười sáu mới có thời gian đi du sông thưởng trăng, hiếm khi thời tiết vừa tốt trăng vừa đẹp như tối nay, nên khắp sông ít có con thuyền nào để trống, muốn tìm một con thuyền nữa, hình như có hơi...”

Hàn Ngâm gọi hồi về, không chờ tú bà lải nhải xong bài diễn văn đã chìa ra một xấp ngân phiếu.

Ánh mắt tú bà sắc bén, nhìn thấy ngân phiếu toàn là tờ một trăm lượng, tính ra cả xấp này phải cỡ bao nhiêu? Thế là bao nhiêu lời làm nhảm thừa thãi đều quăng qua một xó, quay đầu sai người tức tốc đi chuẩn bị một con thuyền, còn ân cần hỏi han khẩu vị của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, muốn uống rượu gì, có kiêng ăn món nào không, thích nghe tiểu khúc nào. Nếu Hàn Ngâm không nói sớm không cần người hầu hạ, thì bà ta chỉ hận không thể nhét cho Mộ Thập Tam bốn năm nàng kỹ nữ, tìm cho Hàn Ngâm hai ba tên tiểu quan. Điều này khiến hai nàng kỹ nữ lúc này thất vọng nãy nê, mắt cứ len lén liếc Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam, lòng thầm than thở, khó khăn lắm mới gặp được một khách nhân nho nhã tuấn tú, xuống tay còn hào phóng rộng rãi, thế mà lại dắt theo nương tử là sao!

Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam nào quan tâm họ nghĩ ngợi gì, đáp lại tú bà mấy câu qua quýt, rồi chỉ lo nói chuyện với nhau. Đợi thuyền tới rồi thì nắm tay nhau bước lên, sau khi thức ăn được đưa tới đủ cả, họ lập tức đuổi hết những người không có phận sự xuống thuyền, tới người chèo thuyền cũng không giữ lại.

Thế là, tú bà đứng thộn ra dưới thuyền, không hiểu nổi tại sao còn đuổi cả người chèo thuyền, lẽ nào hai vị khách nhân này muốn tự chèo? Tự chèo cũng chẳng có gì lạ, chỉ sợ hai người này không biết chèo, lại không biết bơi, vậy lỡ thuyền trôi đến giữa sông gặp phải chuyện gì, làm sao bà ta gánh vác nổi!

Không được!

Tú bà xách váy toan sải bước tới bên thuyền, muốn khuyên bảo thêm. Nào ngờ đúng lúc này trong khoang thuyền chợt có hai đại hán vạm vỡ bước ra, mặt mày lạnh tanh cầm lấy cây sào, kẻ trước người sau chèo thuyền ra xa bờ.

“Ồ... hai người đó ở đâu trời ra...” Mắt tú bà tròn tròn, bà ta đứng ở đây từ nãy giờ, có thấy hai người này lên thuyền đâu!

Thế còn chưa hết, ngay sau đó trong khoang thuyền còn bước ra thêm một tên sai vặt dung mạo thanh tú tầm mười sáu mười bảy tuổi, cầm quạt hương bồ, ngồi xổm bên cạnh cái lò nhỏ nhóm lửa nấu nước trà, mà bên trong khoang thuyền thì sáng trưng đèn đuốc, có thể thấp thoáng trông thấy bóng dăm ba nha hoàn qua lại, rõ là đang bận bịu hầu hạ tiệc rượu.

Đây là cảnh bình thường trên du thuyền, chẳng có gì kỳ lạ, song, lần này thì khác hẳn, chỗ quái dị là trước khi những người này xuất hiện thì chẳng ai nhìn thấy họ lên thuyền!

Mắt tú bà mở to tới mức vành mắt sắp nứt ra tới nơi, sống lưng cũng lạnh toát, trông bộ dạng như bị khiếp sợ quá độ làm thở không ra hơi, muốn ngất xỉu, làm hai kỹ nữ và người chèo thuyền cuống lên, lật đật đỡ lấy bà ta, la hét loạn xị.

Đúng lúc Hàn Ngâm đẩy cửa sổ trong khoang thuyền ra ngắm trăng, Mộ Thập Tam ngồi bên nhìn thấy cảnh trên bờ, khước môi hơi cong lên: “Có phải vừa rồi chúng ta nên che đậy một chút không?”

Hai đại hán vạm vỡ dĩ nhiên là phù binh do Hàn Ngâm gọi ra từ binh phù hộ thân, tên sai vặt pha trà và nha hoàn rót rượu cũng là huyễn linh được lôi ra từ trận đồ thất tình lục dục. Đối với người phạm tục không biết gì về tu tiên thì sự xuất hiện đột ngột của những người này phải nói là kinh dị.

Hàn Ngâm hít vào luồng không khí mát mẻ mang theo hơi nước trên sông, cười tủm tỉm nói: “Không sao đâu, vị ma ma đó chỉ cần nhìn thấy ngân phiếu là có thể hoàn hồn được ngay, chưa tới hai hôm là có thể thổi phồng chuyện này thành đề tài đi ba hoa với những khách nhân khác thôi ấy mà. Nhưng dám chắc không ai thêm tin lời bà ta đâu, phần đông sẽ nghĩ là bà ta hoa mắt không thấy người lên thuyền, không thì người bà ta gặp phải chính là thuật sĩ huyễn thuật, bảo đảm chính bà ta cũng nghĩ vậy cho coi.”

Cô hiểu rất rõ tâm lý của người trên phố phường, quả nhiên tú bà không ngất xỉu, dụi dụi mắt hồi lâu bèn lấy ngân phiếu trong lòng ra đếm kỹ lại lần nữa, phát hiện ngân phiếu này không phải đồ giả thì lập tức bình tĩnh lại, vung tay lên quát mọi người: “Lên thuyền lên thuyền mau, đi theo hai vị khách nhân từ xa, giọng Lan Tỷ Nhi hay, chọn mấy khúc sở trường rồi ra đầu thuyền hát đi.”

Hàn Ngâm ngồi trên chiếc thuyền kia, đặt rượu thịt bên cửa sổ, nước sông dập dềnh đẩy thân thuyền tròng trành, khiến dịch thể màu hổ phách óng ánh trong chén cũng sóng sánh theo. Cô ngược nhìn lên vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, nhìn lại Mộ Thập Tam đang ngồi ngay trước mặt, lòng chợt dâng lên cảm giác vui sướng khó thể diễn tả.

Được bên người dài lâu, ngàn dặm cùng thuyền quyên.

Đây là chuyện mà chỉ mới hôm trước thôi cô vẫn không dám nghĩ tới.

“Nghĩ gì thế?” Mộ Thập Tam nhìn cô mỉm cười, tiện tay đưa tới trước mặt cô con cua vừa bóc xong: “Ăn đi cho nóng.”

Hàn Ngâm dẫn cơn xúc động xuống, chỉ chuyên tâm hưởng trọn khoảng thời gian ở bên hân, cười khẽ nói: “Biết sớm có tiết mục uống rượu thưởng trăng thì đã bảo Tiểu Túc về tìm Hiên Viên chương môn xin vài vò rượu ngon rồi.”

Nghe thấy câu này, Mộ Thập Tam bèn nhớ ngay tới cặp má ửng hồng, dáng dấp mơ màng lắc lư lão đảo của Hàn Ngâm ở tiệc chúc thọ Hiên Viên Huyền năm xưa, tim chợt đập rộn lên xao xuyến, cười nói: “Rượu của y rất ngon, nhưng để lâu năm nên rất mạnh, với tửu lượng chẳng ra gì của nàng e là chỉ dăm ba chung đã gục xuống bàn bất tỉnh nhân sự.”

“Nhưng hương rượu phảng phất kéo dài, vào miệng khoan khoái dễ chịu, uống siêu ngon mà!” Nói đoạn Hàn Ngâm nhấp thử một miếng rượu

trong chung, lắc lắc đầu: “Thứ này thua xa, có hơi chất, may mà ta có mang theo rượu chất lượng cao đây.”

Cô cười hì hì, lôi từ trong túi Càn Khôn ra hết vò này tới vò khác, nào là mấy vò Túy Sinh tửu còn dư, Phượng Tuyền tửu độc quyền của thôn Phượng Tuyền, Trúc Diệp Thanh màu bích lạnh lạnh, Mân Côi Thiêu đỏ tươi diễm lệ, Quế Hoa Lộ trong vắt ánh kim...

Thật ra có vài loại rượu không tính là quý hiếm, có thể bắt gặp nhan nhản trên phố phường, nhưng lúc mua cô luôn chọn loại thượng hạng, đảm bảo không kém cạnh gì rượu được chuẩn bị trên bàn.

Mộ Thập Tam nhìn đồng rượu xếp dài trước mắt mà nhướng mày ngạc nhiên.

Hàn Ngâm cup mắt cười khẽ, chỉ nói một câu: “Ta nghĩ chàng sẽ thích.”

Chỉ đơn giản thế thôi.

Cô nhớ Mộ Thập Tam biết rất nhiều loại rượu, nhiều tới mức Hiên Viên Huyền còn phải khen ngợi. Trong ba năm qua, khi nào thấy nhớ hần tới cồn cào, cô sẽ ra ngoài tìm một vò rượu ngon về cất giữ. Dù sao rượu càng cất lâu càng thuần chất chứ không hư. Cứ thế góp nhặt qua từng năm từng tháng đã cất được rất nhiều, có lẽ vì trong lòng cô vẫn luôn ngóng trông, ngày nào đó hần sẽ quay về, có thể đối ẩm cùng cô.

Mộ Thập Tam đưa tay áp lên tay cô, không nói lời nào, thế nhưng trong ánh mắt sâu thẳm dồn nén rất nhiều tâm tình.

Cô biết rõ nên cũng không lên tiếng, hai người chỉ nhìn nhau mỉm cười.

“Vò này đi.” Mộ Thập Tam trầm ngâm chốc lát rồi chọn Quế Hoa Lộ ngọt dịu, loại rượu này thơm mà nhẹ, dù Hàn Ngâm uống mấy chén liền cũng chưa chắc say, vả lại rượu này vừa đúng độ, uống lúc ngắm trăng cũng là đúng điệu.

Không có những lời thăm tình sau cơn cừu biệt, cũng không có những lời tâm tình ngọt tới nỗi có thể chìm chết người, bởi vì không cần nói hai bên đều hiểu rõ. Huống hồ chẳng có gì sánh bằng bầu không khí gần bó thanh tịnh không có ai quấy rầy trước mắt, do đó hai người chỉ nói vài câu nhàn thoai, thi thoảng chạm vào mắt nhau, quần quýt chốc lát rồi mỉm cười hiểu ý.

Lúc này con thuyền đã chèo tới giữa sông trống trải thoáng đãng, Hàn Ngâm bèn thu huyền linh vào trận đồ thất tình lục dục, cùng Mộ Thập Tam ra bên ngoài khoang thuyền uống rượu ngắm trăng.

Phong cảnh bên ngoài khoang thuyền đẹp đến nao lòng, tốp năm tốp ba thuyền hoa rải khắp mặt sông, ánh đèn trên thuyền và ánh trăng phản chiếu ở giữa sông, tan ra thành sóng gợn lăn tăn, tựa như ảo mộng. Xa xa còn vẳng lại tiếng cười đùa, tiếng mời rượu, vẽ nên bức tranh huyền ảo vui tươi, với màu nền là tiếng hát khúc du dương trầm bổng.

Hàn Ngâm hít sâu một hơi, thấy lòng mình trở nên rộng mở, tính nghịch ngợm bị trêu chọc, đang muốn cúi người vớt ánh trăng trên mặt nước, bỗng nhiên bị âm thanh ngả ngớn phá rồi, nghe trong đó còn có tiếng cười đùa kêu la: “Lại đây! Chèo thuyền lại đây nào, lên thuyền gia hát khúc, hát hay gia sẽ thưởng cho nàng thật nhiều bạc!”

Cô ngoái đầu lại, chẳng biết là du thuyền nhà ai, trên thuyền có dăm ba tên quần là áo lượt đang thò đầu hất mặt, trêu ghẹo kỹ nữ hát khúc mà cô bao. Tú bà cuống quýt khuyên giải, tiếc là vẫn chẳng ích gì. Mấy tên kia rõ ràng đã uống say bí tỉ, miệng mồm oang oang, một tên trong số đó hét tướng lên: “Người... không biết vị này chính là công tử nhà tri huyện à, bảo

kỹ nữ nhà người hát một khúc, ước... đừng có nói nhiều, ta cho người biết! Ai... ai bao thuyền cũng mặc xác! Bảo người hát thì cứ hát...”

Mấy người còn lại cũng nhao nhao lên, có kẻ quát mắng, có kẻ đe dọa, có kẻ cười cợt, khiến mấy con thuyền hoa gần đó sợ hãi dạt hết ra xa. Tú bà không biết làm sao, cũng chẳng dám đắc tội với ai, đành phải cho người chèo thuyền tới gần thuyền của Hàn Ngâm để xin ý kiến, hay phải nói là bà ta đã ra quyết định, bản thân bà không dám đắc tội, nên cứ để mặc cho Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đi đối phó với đám quần là áo lượt này thì hơn.

~ Hết chương 217 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Say Mê

Say mê

Edit: Yunchan

Tâm trạng Hàn Ngâm hiện giờ đang tốt, cho dù đám quần là áo lượt khó ưa kia quấy rầy sự yên tĩnh của cô và Mộ Thập Tam, và cũng nhìn thấu được bụng dạ của tú bà, nhưng cô lười sinh sự, thương lượng với Mộ Thập Tam đôi câu rồi không cần người theo sau hát khúc nữa, bảo tú bà cứ thoải mái làm ăn, không cần quan tâm tới họ.

“Nhưng còn bạc...” Tú bà vẫn còn do dự, sợ Hàn Ngâm đòi ngân phiếu lại.

Hàn Ngâm đáp hào sảng: “Của bà tất, nhưng ta vẫn muốn dùng thuyền này, lát nữa bảo một người đứng chờ bên bờ, chúng ta sẽ tự chèo thuyền trả lại cho bà.”

Tú bà thở phào một hơi, có cảm giác như mình vừa kiếm được món hời, mặt mày rạng rỡ nói cảm ơn không ngớt. Nhưng mọi chuyện lại chẳng giải quyết suôn sẻ như bà ta nghĩ, bọn quần là áo lượt om sòm bát nháo lúc này cũng cho người chong thuyền tới đây, nhìn thấy Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đứng sóng vai ở mũi thuyền, được ánh trăng tô điểm càng toát lên vẻ thoát tục mờ ảo như thần tiên, mắt bọn chúng liền sáng lên.

Mắt sáng lên, tâm rục rịch, cộng với thói hoành hành ngang ngược mọi khi, chúng đâu còn biết kiêng nể gì, khua môi múa mép chọc ghẹo Hàn Ngâm, trong đó có một tên không kiêng cả nam lẫn nữ bèn đùa giỡn luôn của Mộ Thập Tam.

Kết quả ấy à —

Tất nhiên là vô cùng thảm thiết, bóng xanh trước mắt chợt chớp lên, tích tắc sau Mộ Thập Tam đã đứng chễm chệ trên thuyền bọn chúng, sau đó tất cả những tên dám nói ra lời bất thiều đều rơi ùm xuống sông hết như sỏi cỏ, bị nước sông ướp lạnh, tên nào tên nấy đều gào thét kêu cha gọi mẹ.

Vì lớn lên ở ven sông nên bọn chúng cũng biết bơi, bởi vậy chẳng những không xin tha mà còn hét ầm lên, xô ra toàn là lời lẽ thô tục, tiện thể lôi cả bối cảnh nhà mình ra để dè người, đã thế còn buông lời ngang ngược, nói Mộ Thập Tam đừng hòng thấy được mặt trời sáng mai.

Nếu như mới đó bọn chúng trêu ghẹo Hàn Ngâm chạm vào giới hạn của Mộ Thập Tam, thì hiện tại chúng đông đặc tuyên bố đòi xử Mộ Thập Tam đã chạm tới giới hạn của Hàn Ngâm. Nếu so về bất lương thì có ai qua được Hàn Ngâm đâu. Thế là cô lập tức rút binh khí ra, Nhật Nguyệt luân rã thành vô số mũi nguyệt nha bén ngót, mũi nào mũi nấy đều bay sượt qua đầu của bọn quần là áo lượt kia.

Bọn chúng bị hù cho tỉnh cả rượu, không dám cựa cựa chút nào, khó khăn lắm màn mưa ám khí mới ngừng lại, ba hồn bảy vía của bọn chúng mới về lại phân nửa, phát hiện cả người mình không đau không nhức, nhưng mà tóc! Tóc đều bị cạo sạch bong!

Còn chưa kịp khóc thét, chẳng biết Hàn Ngâm lấy ở đâu ra bó hương, cười tùm tùm bảo Mộ Thập Tam xách từng tên lên, để cô thả hương lên cái đầu trọc lốc của bọn chúng.

Đến giờ phút này, bọn chúng mới biết mình chọc trúng sát tinh, hốt hải đập nước xin tha. Tiếc là đã muộn, Hàn Ngâm cầm trên đầu mỗi tên sáu cây hương, không sót một tên, sau đó lột hết của nả đáng giá trên người chúng, rồi gọi Hải Trãi ra, dặn Hải Trãi đưa bọn chúng tới Sát Cổ Tự ở ngoài ngàn dặm, ném ở trước cửa miếu rồi về.

Trận nhốn nháo kết thúc, mấy người bên nhóm tú bà tận mắt nhìn thấy đều ngất xỉu hơn phân nửa. Có điều dù Hàn Ngâm ra tay ác liệt, nhưng chẳng có chút máu me nào. Họ không phải bị cô hù ngất, mà là bị Hải Trãi dọa cho bất tỉnh, số còn lại chưa ngất thì cũng chết đứng, miệng thì thảo liên tục: “Yêu quái! Có yêu quái!”

“Làm sao bây giờ?” Hàn Ngâm xả giận xong, bèn nhìn qua Mộ Thập Tam với dáng vẻ ngây thơ vô tội, rõ ràng là định phải tay bỏ liều.

Ờ hay, chuyện giải quyết hậu quả đương nhiên phải ném cho hẵn rồi.

Mộ Thập Tam cười khẽ, lấy từ túi Càn Khôn ra một bình nhỏ, trút được hoàn trong bình ra, bỏ vào miệng từng người một, toàn bộ lập tức hôn mê bất tỉnh.

Hàn Ngâm hiếu kỳ hỏi: “Chàng cho họ uống gì thế?”

Trong mắt Mộ Thập Tam lóe lên ý cười xấu xa: “Đan dược này được luyện ra trong lúc vô tình dùng thử hoa Vong Trần, uống vào sẽ quên hết chuyện xảy ra trong vòng mười ngày, tới khi họ tỉnh lại sẽ không nhớ bất cứ chuyện gì.”

Ồ tốt!

Cặp mắt Hàn Ngâm sáng lên, nhìn chòng chọc vào bình sứ.

Mộ Thập Tam bật cười, lắc nhẹ bình sứ, thấy còn dư vài viên, bèn ném cả bình lẫn thuốc cho cô. Lúc này Hàn Ngâm mới hài lòng nhét vào túi, sau

đó ngó quanh ngó quất, phát hiện từ lúc bọn công tử kia bắt đầu gây rối, những con thuyền gần đó đều đã tránh đi rất xa nên không nhìn thấy họ làm chuyện xấu. Hai người quay sang nhìn nhau, ăn ý quăng chuyện này ra sau đầu, chỉ bảo phù binh chèo thuyền ra xa hơn, tới khúc sông yên ắng không người.

Tiệc một nổi, đêm mười sáu là dịp ngắm trăng, đâu đâu trên sông cũng toàn là thuyền hoa du thuyền, cũng có những người nghĩ rằng ngắm trăng cần có không gian thanh tịnh, do đó cả mặt sông rộng bao la mà chẳng tìm được nơi nào hoàn toàn yên ắng, chỉ khác ở chỗ ít hay nhiều người mà thôi.

Hàn Ngâm vừa khoái trá xử xong bọn cận bã, quét sạch hết uất khí tích tụ trong ba năm, tâm trạng đang hết sức phấn chấn. Nhưng chuyện sát phong cảnh tới một lần là đủ rồi, cô tuyệt đối không muốn gặp thêm lần hai lần ba nữa. Bây giờ cô chỉ muốn ở riêng với Mộ Thập Tam, chè chén một bữa, không say không về, nên khi không tìm được chỗ nào vắng vẻ cô cũng có hơi giận dỗi: “Sao ai cũng thích tới đây góp vui thế này?”

Haizz, cô lại gạt bản thân ra ngoài rồi, quên bég mất là mình cũng tới từ nơi rất xa để góp vui, làm cho Mộ Thập Tam phì cười, nhìn cô nói: “Hay là, để ta dẫn nàng tới nơi khác nhé?”

Giọng hần trầm thấp mê hoặc, mang theo mùi vị trêu ghẹo dụ dỗ.

Tim Hàn Ngâm lồi mất một nhịp, còn chưa trả lời đã bị hần ôm lấy eo, đưa lên phi kiếm.

Ngự kiếm bay đi không xa mấy, cùng lắm là gần nửa canh giờ sau, Hàn Ngâm đã hớn hờ phát hiện Mộ Thập Tam không gạt người.

Ngó xuống từ trên phi kiếm, lọt vào mắt là cả một khu rừng không có dấu chân người, điểm tuyết bên trong nó là hàng loạt ao hồ, thác nước và khe suối lớn nhỏ đủ kích cỡ, phong cảnh hết sức hữu tình.

Những ao hồ nơi đây hoàn toàn khác nhau, có nơi nước nông trong vắt ánh lên màu ngọc bích, dù chỉ nường theo ánh trăng cũng có thể nhìn tới đáy, có nơi sâu thẳm hết như hàn đàm vạn năm, lâu lâu lại có bóng vịt con lạch đàn bơi qua, càng toát lên vẻ lạnh lẽo đìu hiu, có nơi thì phủ lên màn sương mỏng, hòa tan ánh trăng, mờ ảo hư thực như không phải chốn nhân gian.

“Mộ Thập Tam!” Hàn Ngâm nhảy cẫng lên: “Chỗ này cảnh đẹp quá chừng, sao lúc trước không nghe chàng nhắc tới.”

“Ta quên mất.” Mộ Thập Tam nhẹ cong khóe môi, lúc trước rồi bởi bao nhiêu là chuyện vặt vãnh nên hẳn nhất thời không nhớ ra được: “Bây giờ đưa nàng đến cũng không trễ, nơi này ta phát hiện lâu rồi nhưng không tới nhiều, chỉ bố trí trận pháp ở vòng ngoài, che linh khí ở đây lại thôi.”

Vừa nghe hẳn đã tìm đất bày trận, khoanh vùng này thành của riêng thì Hàn Ngâm càng hưng phấn hơn, nhảy chồm lên la hét: “Dọn nhà! Ta muốn dọn nhà!”

Dọn cả tiên phủ động thiên tới đây là hay nhất! Này này, chẳng phải cô nói hồ Lạc Tinh trong dãy núi Xích Luyện không tốt đâu nhé, nhưng mà chỗ đó nguy hiểm, cảnh sắc nhìn cũng nguy hiểm, kém xa phong cảnh trong sáng tú lệ ở đây, chỉ liếc mắt qua đã khiến tục khí trong lòng người ta bị quét bay sạch sẽ.

“Tùy nàng.” Mộ Thập Tam ôm cô về lòng: “Nhưng xin nàng muốn nhảy nhót cũng chờ tiếp đất rồi hẵng nhảy, kéo ngã xuống thì đâm ra vui quá hóa buồn.”

Hắn điều khiển phi kiếm, đáp xuống bên hồ nước cạn mọc đầy cỏ lau. Hàn Ngâm nhảy tót xuống, làm giật mình đàn cò nhỏ sống trong bãi lau. Cô kêu lên đầy kinh ngạc, tiếng hét vui sướng vọng qua mặt hồ vắng vẻ, quanh quẩn trong màn đêm, dư âm vang xa thật lâu không dứt.

Hồ nước trong vắt, chung quanh lại chẳng có lấy một bóng người. Hàn Ngâm không kiềm chế được cơn phẫn khích, bèn quăng giày thêu, xắn ống quần, nhét góc váy vào bên eo, rồi cứ thế lội xuống nước.

Đáy nước không phải bùn mà là cát trắng mịn, còn rải rác vài hòn đá cuội trơn trượt, bất ngờ hơn là hồ nước đêm thu chẳng những không lạnh thấu xương mà còn tỏa ra hơi ấm, sóng sánh vỗ qua bàn chân cô, dễ chịu biết bao nhiêu. Cô bèn lội xa thêm vài bước, nhận ra nước chỉ xâm xấp qua đầu gối mình.

“Lên đây.” Đứng sau vọng tới tiếng gọi của Mộ Thập Tam.

Hàn Ngâm ngoái nhìn lại, thấy hắt lòi từ trong bãi lau ra một chiếc thuyền gỗ con, lúc đẩy qua cạnh cô thì đưa tay ra kéo, ôm cô lên thuyền.

Hồ cạn, thuyền con, lắc lư tròn trành, làm Hàn Ngâm giật thót hét lên một tiếng, quay phắt người lại ôm chặt lấy Mộ Thập Tam như bạch tuộc. Nhưng ngay sau đó cô đã bật cười khoái chí, càng thấy nơi đây tốt miễn bàn, rộng rãi yên tĩnh, và quan trọng nhất là không có người ngoài, dù cô có vui đùa thả cửa thì cũng không đưa tới ánh mắt ngạc nhiên nào cả.

Thường nghe câu: Thú vui sơn thủy linh hội trong lòng mà gửi gắm vào rượu. (*)

(*) Túy Ông đình Ký – Âu Dương Tu

Trước mắt có núi có rừng, có nước có trăng, dĩ nhiên cũng không thể thiếu rượu. Lúc đầu Hàn Ngâm ngồi ở mép thuyền, đóng đưa hai chân khuấy vỡ ánh trăng in trên mặt hồ, Mộ Thập Tam lười biếng dựa trong lòng thuyền, hai người vừa nói nói cười cười, vừa uống chung một bình Quế Hoa Lộ.

Uống cạn Quế Hoa Lộ, rồi mở tiếp hai vò Mân Côi Thiêu, hứng thú của họ càng ngất cao hơn nữa. Lần này chẳng cần tới bình, mà cầm vò rượu

tu ừng ực. Có điều tửu lượng của Hàn Ngâm không cao, uống mãi uống mãi tới khi ngồi không vững, suýt ngã vào lòng hồ mấy lần, lần nào cũng do Mộ Thập Tam cứu cô về kịp. Cuối cùng gặp phải tình huống nguy hiểm, Mộ Thập Tam cuống cuống đưa tay ra làm thuyền lắc lư dữ dội, lật úp xuống, hai người “Ùm” một tiếng ôm nhau rơi xuống hồ.

Cũng may hồ nước nông và ấm, rơi xuống cũng không có gì to tát lắm.

Mộ Thập Tam buồn cười kéo cô ra khỏi hồ, vươn ngón tay chọc lên trán cô: “Đã nói uống nhiều loại rượu dễ say mà nàng không tin.”

Lẽ ra Hàn Ngâm chỉ mới say bảy phần, nhưng sau khi rơi xuống nước bị kéo lên, gió đêm thổi lùa qua, với thể chất tu tiên thì không thấy lạnh, nhưng men rượu bị gió thổi xộc lên đầu, cơn say của cô đã lên tới mười phần, nghe Mộ Thập Tam nói cũng không phản bác, chỉ lo dụi dụi đôi mắt bị nước tràn vào của mình, sau đó mơ màng ngược mặt lên, cười ngô nghê.

Nụ cười này của cô che mờ tất cả hào quang của trắng sáng, khiến tim Mộ Thập Tam đập lên dồn dập, chỉ nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh, đôi mắt mang theo làn thu thủy, bờ môi kiều diễm như đóa hoa ướp sương dự người hái của cô.

Đầu ngón tay hần vô thức trượt dọc từ trên vầng trán trơn bóng, lướt xuống đôi mày thanh tú, vòng qua bờ má ửng hồng, cuối cùng dừng lại trên đôi môi cô.

Tuy Hàn Ngâm đã say nhưng cũng cảm giác được bầu không khí giữa hai người khẩn trương hần lên, sắc mùi ám muội, cô khẽ hé môi như muốn nói, nhưng còn chưa kịp thốt ra lời, gương mặt tuấn tú của Mộ Thập Tam đã áp sát tới, hung hăng hôn lên môi cô.

~ Hết chương 218 ~

Chuẩn bị nạp máu đi bà con ười ~ 𐄂 (𐄂 𐄂)O

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Đêm Tiêu Hồn

Đêm tiêu hồn

Edit: Yunchan

Hương mân cô thơm lừng lẫn vào hương hoa quế ngọt thanh, khêu chốc khiến hồn người run rẩy.

Trong hơi thở dốc, môi lưỡi triền miên.

Mộ Thập Tam đã hôn rất sâu bằng một loại sức mạnh không cho phép kháng cự. Chờ đến khi áp lên cánh môi mềm mại ngát hương của Hàn Ngâm, những loại rượu uống vào trước đó càng giống như bị lửa nung, bùng cháy mãnh liệt bừa bãi. Nhớ nhung đau khổ và tình nồng bị dồn nén suốt ba năm cũng phút chốc bùng phát đến đáng sợ, khiến nụ hôn của hắn càng sâu hơn, dữ dội hơn, như một ngọn lửa nóng bỏng điên cuồng.

Hàn Ngâm bị hắn hôn tới nỗi khó thở, trong khó thở lại mang theo khoái ý. Mượn cơn say chệnh choáng, cô kiễng mũi chân lên theo bản năng, bàn tay chống lên ngực hắn cũng vòng qua gáy cổ, ngón tay mảnh dẻ luồn vào trong tóc hắn.

Cứ thế, thân thể hai người quấn chặt vào nhau không một khe hở.

Mộ Thập Tam thật lòng không biết nên dùng từ hạnh phúc hay thống khổ để hình dung cảm giác của bản thân vào thời khắc này. Vì sau khi rơi

xuống nước y phục của cả hai đều ướt đẫm, nước thấm vào khiến chúng trở nên vô cùng mỏng manh, như một tấm lụa mỏng phủ lên cơ thể, hoàn toàn không thể ngăn được nhiệt độ đang dần nóng lên của cả hai. Nhất là khi tình dâng lên nồng cháy, hô hấp Hàn Ngâm càng gấp gáp hơn, mỗi đợt hít thở cũng kéo theo ngọn lửa đang đốt cháy toàn thân hần bốc lên dữ dội, dục vọng bắt đầu ngoi đầu dậy.

Nụ hôn bất tri bất giác đã du ngoạn khắp nơi, mềm nhẹ vụn vặt rơi lên vầng trán trơn láng đầy đặn, rơi lên mi mắt khép hờ, rơi lên gò má ửng đỏ như son, trượt sang bên tai, ngậm mút vành tai xinh xắn, rồi lướt xuống chiếc cổ nhỏ bé trơn mềm của cô...

Hàn Ngâm bị hần hôn tới nỗi trên người nhen lên ngọn lửa, cơn tê dại bò lan bừa bãi như một con rắn nhỏ, khiến cổ họng cô bật ra tiếng rên khê như có như không, nghe vào càng mê hoặc gấp bội phần. Cắm đố hơn chính là cô đã say tới mức chẳng còn biết căng thẳng là gì, hai tay đã lặng lẽ mò vào trong vạt áo của hần từ lúc nào chẳng hay, gấp gáp đổ thêm dầu vào lửa.

Hình như phải làm thêm chuyện gì khác, bằng không cứ hôn tiếp thế này, hần sẽ bị lửa thiêu chết!

Mộ Thập Tam bật ra tiếng cười khê trầm thấp, ôm chặt lấy eo Hàn Ngâm chẳng chút chần chừ, sau đó cúi người, bế thốc cô lên. Nhưng ở tư thế này, hần chỉ cần rũ mắt là có thể nhìn thấy đường nét yếu điệu dưới lớp y phục ẩm ướt của cô, ngọn lửa đang thiêu đốt toàn thân càng bùng lên cao hơn, khiến mắt hần cũng sâu thêm ba phần.

Hàn Ngâm bị mất trọng tâm đột ngột, bèn kêu thét lên theo bản năng, tay ôm ghì lấy cổ hần, nheo cặp mắt mông lung chệnh choáng, khó hiểu hỏi hần: “Chàng muốn bế ta đi đâu?”

Mộ Thập Tam vừa đập lên ghềnh đá giữa hồ lao vút đi, vừa nghiêm túc dụ dỗ cô: “Đổi nơi uống rượu.”

Hắn vừa nói thế, Hàn Ngâm chợt im lặng ngó hắn, rồi lại ngửa đầu nhìn vầng trăng tròn treo trên bầu trời, bắt đầu phát ngốc.

Từ ánh mắt mang theo nghi hoặc của cô, Mộ Thập Tam có thể đoán ra đại khái cô đang suy nghĩ điều gì, hắn bèn lên tiếng dụ dỗ như muốn nghiệm chứng: “Nàng đang nghĩ gì?”

Quả nhiên, Hàn Ngâm thộn ra một lát, rồi nghiêm túc rầu rĩ: “Rượu hời này... đâu mất tiêu rồi...”

Say chính là thế, khái niệm thời gian không giống với bình thường, vì vậy tốc độ suy nghĩ và phản ứng cũng lệch đi một khoảng dài. Cô tưởng mình chỉ suy nghĩ trong tích tắc, nhưng sự thật là đã nghĩ ngợi rất lâu, thế mà vẫn không nhớ nổi vò rượu mới đó còn trong tay giờ đã chạy đi đâu rồi.

Mộ Thập Tam bị cô chọc cho cười ngất, thấy cô say rất đáng yêu, có loại ngốc ngốc trẻ con.

Hàn Ngâm đâu biết hắn cười chuyện gì, cũng may cô không truy cứu, chỉ bật cười hì hì, lôi từ túi Càn Khôn ra một vò rượu, khoe khoang: “Ta còn rượu đây.”

Điệu bộ ôm vò rượu cười hì hì của cô quả thật ngây thơ.

Mộ Thập Tam nhin cười, chiều theo ý cô: “Không sai, nàng...”

Mới nói tới giữa chừng, nhờ ánh trăng hắn mới nhìn rõ vò rượu trong tay cô là Túy Sinh tửu, đã vậy cô còn đang loay hoay mở nắp vò. Hắn đột nhiên biến sắc, vội vã tăng tốc độ chạy lên bờ, thả cô xuống đất rồi chộp lấy vò rượu trong tay cô: “Để ta uống trước.”

Hàn Ngâm biết điều buông lỏng tay, chờ hấn ném rượu xong rồi khen mình, ai dè lại trơ mắt thấy hấn bỏ vò rượu vào trong túi Càn Khôn của hấn, cô ngây ra, hỏi: “Sao chàng không uống?”

“Ừm, trước khi uống rượu phải ngắm trăng, chúng ta đi ngắm trăng trước đã.” Mộ Thập Tam vẫn đang nghiêm túc dụ dỗ cô, tiện thể đưa tay ôm qua vai cô, kéo cô vào trong lòng mình.

Nói đùa, Túy Sinh từu sao!

Cô đã say tới mức này, nốc thêm hai hộp Túy Sinh từu nữa khẳng định sẽ say tới quên trời quên đất, vút hấn qua bên thì biết làm sao đây, lẽ nào hấn phải ngồi dưới trăng nhìn cô mơ mơ màng màng sao?

Chuyện sai lầm cỡ này, tuyệt đối không cho phép xảy ra!

Tiếc là Mộ Thập Tam đã quên mất một việc, Hàn Ngâm chỉ say rượu, phản ứng chậm hơn bình thường nửa nhịp, suy nghĩ chỉ tương đối hỗn loạn mà thôi, chứ không phải chỉ số thông minh cũng tuột dốc về thời kỳ nhi đồng. Nói cách khác, cô còn thông minh lắm, dựa vào lòng Mộ Thập Tam một lúc đã thấy có chỗ là lạ, bèn tóm lấy vạt áo hấn, nổi cáu: “Mộ Thập Tam, chàng đùa giỡn ta!”

Mộ Thập Tam còn lâu mới thừa nhận, nhanh chóng đánh lạc hướng, hiếm khi nghèo nàn chữ nghĩa như lúc này: “Nàng xem, ánh trăng thật đẹp.”

Hàn Ngâm hơi nhúu mày, như muốn lý luận với hấn. Nhưng vừa ngược mắt lên, nhìn thấy gương mặt được ánh trăng trong vắt nhu hòa tôn lên vẻ tuấn tú xuất chúng, cả cặp mắt sâu hút mà mê hoặc như đang nhóm lên hai ngọn lửa của hấn, chẳng biết sao lời chực thốt ra đều quảng hết ra sau đầu, còn như bị ma xui quỷ khiến, rướn người lên trước ngậm nhẹ lên đôi môi ưu nhã đường nét rõ ràng của hấn.

Ánh trăng tuyệt đẹp, dỗi người triền miên, khiến người ta phải làm chút chuyện ái muội.

Hai thân thể lại kề sát vào nhau.

Có điều, khoan đã!

Khi bị Hàn Ngâm đè ngã xuống đất, Mộ Thập Tam đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, cái tư thế này, ừ, sai hoàn toàn!

Hắn dùng đôi mắt anh tuấn phảng phất men say nhìn vào Hàn Ngâm đang đè lên người mình, rút cây trâm trầm hương trên tóc mình mà khẽ bật cười: “Hàn Ngâm?”

“Ờ?” Hàn Ngâm ngấm nghĩa cây trâm một chút rồi ném qua bên, bắt đầu cởi vạt áo hăn.

Giọng Mộ Thập Tam đã hơi khàn, khẽ liếm môi nói: “Nàng biết chúng ta đang làm gì chứ?”

Hàn Ngâm ngớ ra chốc lát, nhưng ngay sau đó đã cong đôi mắt lờ đờ nở ra nụ cười mê ly: “Biết chứ, làm chuyện lúc trước chưa làm xong.”

Say thì say, nhưng trừ mất hết vẻ rụt rè ngượng ngùng, thấp thỏm bất an, quay về với bản tính vô sỉ vốn có của mình ra, thì cô vẫn chưa say tới nỗi mất luôn trí nhớ, vẫn nhớ lần trước hăn rút trâm cài tóc và cởi vạt áo của cô...

Ừ, phong thủy thay đổi mà, lần này tới lượt cô, nhưng mà sao vạt áo hăn khó cởi thế này!

Hàn Ngâm hơi buồn bực rồi, tóm lấy vạt áo bị cô bắt cần thắt thành nút chết của hăn, nói: “Mộ Thập Tam, giúp một tay.”

Chuyện này cũng muốn gọi người tới giúp một tay sao?

“Được.” Mộ Thập Tam rất nghe lời, đưa tay cởi hết vạt áo của cô ra.

Hàn Ngâm vẫn chưa hoàn hồn lại, cứ nhìn trừng trừng vào vạt áo hăn, đợi mãi chẳng thấy hăn giúp đỡ, bèn thò tay vào túi Càn Khôn lục lọi, một lưỡi Nguyệt Nha sáng loáng được lôi ra, cô vung tay lên, hàn quang lóe sáng dưới ánh trăng, vạt áo hăn phụt một tiếng đứt đoạn.

“Xong.” Cô hài lòng nhét lưỡi Nguyệt Nha vào.

Mộ Thập Tam chẳng biết nên khóc nên cười, hay nên dờ khóc dờ cười nữa. Chẳng qua tới khi cô kéo vạt áo hăn rộng ra, đôi tay linh hoạt du ngoạn trên người hăn, mang theo sự khiêu khích thâm trầm, ánh mắt hăn đột nhiên căng thẳng, chẳng còn quan tâm gì tới vấn đề tư thế nữa, cấp bách vòng tay qua kéo cô xuống thấp, hôn lên môi cô say đắm.

Hàn Ngâm thiết ở chỗ cái hiểu cái không, sau khi trông bầu vẽ gáo làm theo hành động lần trước của Mộ Thập Tam xong, những chuyện tiếp theo cô chỉ có chút suy đoán mơ hồ, đã thế còn say mèm, mất hết cảm giác về thời gian, bởi vậy cô sờ sờ chọc chọc rồi gặm cắn trên người hăn cả buổi trời mà tưởng chỉ mới chốc lát.

Trong khi hành vi này của cô, quả thật chẳng khác gì với cố tình phóng hỏa. Mộ Thập Tam nhịn được chốc lát, đâu nhịn được lâu dài. Khi Hàn Ngâm nằm đè lên người hăn, ngờ nghệt cảm giác được cơ thể hăn trỗi dậy phản ứng khác thường, cô còn không biết sống chết lấy chân cọ cọ, đến đây hăn đã nhịn tới sắp hộc máu, quyết định không thể dung túng thêm được nữa, tức tốc ôm cô lăn một vòng, đặt cô dưới thân mình.

Hàn Ngâm kháng nghị: “Mộ Thập Tam, chàng là đồ lưu manh! Ta muốn ở trên!”

Ở trên mà chỉ đè chứ không làm gì, quả là phụ một đêm ngày lành cảnh đẹp.

Mộ Thập Tam chẳng thềm để ý tới cô, gương mặt tuần tú căng thẳng, khăn trương lột y phục đã cởi hờ ra của cô, tốc độ nhanh tới mức Hàn Ngâm phản ứng chậm lụt vì say rượu chưa kịp tỉnh hồn lại.

Ừ, cảnh xuân kiều diễm lọt vào tầm mắt.

Hai mắt Hàn Ngâm mê say sóng sánh, mái tóc dài đen nhánh xõa tung trên mặt đất, thân thể trắng trong dưới ánh trăng dịu dàng càng trở nên tuyệt đẹp như đóa hoa vừa hé nở, tỏa ra hương thơm kiều diễm, mời gọi người ta hãy hái lấy.

Toàn thân Mộ Thập Tam căng cứng, hô hấp cũng dồn dập hẳn lên, đôi mắt bốc cháy ngọn lửa hừng hực càng trầm sâu tới mức không thể nhìn thấy đáy.

Hàn Ngâm đã say bí tỉ, nhưng vẫn biết y phục mình bị lột sạch, bỗng nhiên có hơi khăn trương, đang muốn kháng nghị Mộ Thập Tam lưu manh một lần nữa, nào ngờ khi chạm phải cặp mắt có thể hút hồn phách người vào trong của hắn, lời kháng nghị bất giác đã biến thành tiếng gọi khê diễm đậm đáng yêu: “Thập Tam...”

“Ừ?” Ánh mắt hắn càng thâm trầm hơn nữa.

Hàn Ngâm co người lại đôi chút theo bản năng, vẫn không thể lên tiếng kháng nghị, đành nói: “Hình như ta khát...”

Rốt cuộc trong mắt Mộ Thập Tam cũng lướt qua ý cười, kề tới bên tai cô, cắn vào vành tai: “Không cho nói.”

Giọng hắn khàn khàn mê hoặc, nhưng Hàn Ngâm lại thấy hắn giống hệt như sói xám đang dụ dỗ tiểu bạch thỏ, hơn nữa hơi thở phả ra khi hắn thì thầm còn làm lỗ tai cô nóng lên. Cô khê vịn vẹo người mất tự nhiên, đang muốn nhỏ giọng căn nhắc tiếp thì đã bị nụ hôn như dãi núi lấp biển của hắn chặn kín tất cả ngôn ngữ.

Nụ hôn lúc nhẹ lúc mạnh đặt lên vai cổ, rồi dần dần mút xuống...

Hàn Ngâm bị nụ hôn của hắn làm khơi lên khát vọng, ánh mắt càng trở nên mơ màng, còn rên khẽ thành tiếng mất tự chủ, rướn cao chiếc cổ dài mảnh dẻ, hơi cong người lên, cả đôi chân thon thả cũng quăn lên chân hắn.

Có một số việc có thể tự thông suốt, cơ thể sẽ trung thành với phản ứng bản năng, làm ra những biến đổi mà bình thường không có. Da thịt hai người dán sát vào nhau, chẳng mấy chốc đã quăn quýt thành tư thế vô cùng mập mờ, tới không khí còn bị sức nóng làm tóe ra tia lửa.

Giờ khắc này, lý trí hay ngượng ngùng đều chẳng còn sót lại chút gì, trong lòng hai người chỉ có nhau và dục vọng bị cả hai khơi dậy, hết như ngọn lửa cháy lan đồng cỏ, nhanh chóng chôn vùi lấy họ.

~ Hết chương 219 ~

(...) o(*////▽////*)q

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Không Còn Chia Cách

Không còn chia cách

Edit: Yunchan

Đêm khuya sương dày, ánh trăng càng thêm hiền hòa trong vắt, rọi lên mặt hồ phủ trắng sương đêm, nhuộm thắm gợn nước lăn tăn sóng sánh, xô ra lớp lớp hào quang như bạc vờ.

Trên ghềnh đá nổi giữa hồ và hồ cũng lượn lờ màn sương mờ không tan, ánh trăng khó lòng chiếu xuyên qua màn sương, chỉ có thể trông thấy thấp thoáng y phục rơi ngổn ngang đầy đất và hương tình kiều diễm ái muội.

“Thập Tam...”

Hàn Ngâm nâng gương mặt anh tuấn sáng láng của Mộ Thập Tam bằng hai tay, căn môi, nét mặt có vẻ khổ sở.

“Ừ?” Mộ Thập Tam cúi mặt xuống hôn nhẹ lên cằm cô, đôi mắt sâu hút như giếng ngập hơi nước, bên trong toát ra hình bóng dục vọng, mơ màng và mê hoặc.

Hàn Ngâm cũng có loại dục vọng này, tuy giờ đây cô đang say, lời nói và việc làm đều chẳng chút e dè, nhưng vẫn không biết làm sao để biểu đạt được loại cảm giác khó thể diễn tả bằng lời này.

Chỉ có thể nói đó là loại cảm giác cả tâm thần đều say trong đó, nhưng lại vô cùng dày vò, vô cùng khốn khổ, không biết đến cùng bản thân muốn gì, gọi không ra lời, xua mãi chẳng đi. Cô chỉ còn biết cắn môi nhìn hắn, lắc lắc người ra vẻ đáng thương, muốn đổi một tư thế khiến mình thấy khá hơn một chút.

Song hành động này lại khiến bàn tay đang bám lên vai cô của Mộ Thập Tam bỗng nhiên siết chặt, làn hơi nước trong mắt càng dày đặc hơn. Thú thật, hắn còn khốn khổ hơn Hàn Ngâm rất nhiều, sự kiềm chế đã đạt tới giới hạn từ lâu, sở dĩ hắn còn khẽ khàng chậm rãi khơi dậy dục niệm trong cơ thể cô, chưa ăn sạch cô, đó là vì hắn muốn cô hoàn toàn thả lỏng tinh thần, lần đầu tiên không nên quá đau, nhưng mà...

Nhưng mà bây giờ hắn không nhịn nổi nữa!

Nhìn lại Hàn Ngâm, hai gò má thối lên sắc hồng, môi tựa như cánh hoa ướp sương, tỏa ra màu sắc mê người như mật ngọt. Thứ trêu chọc người nhất chính là đôi mắt kia, phản chiếu ánh trăng lung linh còn nhuộm sắc nước trơn bóng, ướt át trong trẻo, xinh đẹp tới tận xương tủy.

Dáng vẻ này, là muốn nói hãy ăn đi đúng không?

Lòng Mộ Thập Tam rung động, tim đập nhanh như trống trận, ngón tay thon gầy nhẹ nhàng ve vuốt, xoa lên từng dấu đỏ hồng do hắn tạo ra, không nhanh không chậm, khi lên xuống, khi dừng lại.

“Thập Tam...”

Hàn Ngâm chỉ còn biết lặp lại lời nỉ non, đợi tới khi đầu ngón tay Mộ Thập Tam tìm tới giữa hai chân, cô càng thêm mất tự chủ, rên khẽ thành tiếng, hai tay vịn chắc lên chiếc eo gầy mà dẻo dai của hắn.

Bên môi Mộ Thập Tam tràn ra tiếng cười khẽ, cúi người đặt từng nụ hôn tinh tế lên người cô, nhưng đầu ngón tay vẫn như đang gầy lên huyền

cầm, linh hoạt mà chậm rãi vân vê khêu chọc, xoa bóp nhào nặn, khiến tiếng lòng cô rung động. Ngay sau đó tất cả khát vọng và khoái ý cuộn trào khiến cơ thể cô cong lên run rẩy, thở dốc từng cơn.

Dục vọng bị khơi dậy nhấp nhô lên xuống, dần dần dâng trào thành biển cả mênh mông, Hàn Ngâm thật sự đã bị hấn bức ra điểm tận cùng của dục vọng, đám mây hồng nhuộm thắm đôi bờ má ngày một đậm màu, vòng tay ôm hấn cũng ngày một siết chặt.

Tốt thôi, dù bị từng đợt sóng cuộn trào mãnh liệt cuốn trôi đi, thì cũng muốn ôm nhau chìm sâu vào trong nó.

Chẳng qua —

Thân thể hai người dán sát vào nhau đã nóng bỏng như lửa, tạo thành cơn sóng nhiệt mãnh liệt, Hàn Ngâm chìm trong cơn sóng nhiệt này lại cảm thấy một thứ cứng rắn nóng bỏng khác đang chống sát vào mình, khiến hàng mi cô khẽ run, đôi mắt khép hờ mở bừng ra, mang theo chút hốt hoảng và dò hỏi nhìn về phía Mộ Thập Tam.

Mộ Thập Tam khàn giọng dỗ dành cô: “Ngoan, nhắm mắt lại.”

Chính hấn cũng có hơi khẩn trương, nếu bị cô nhìn nữa thì tất nhiên sẽ càng khẩn trương hơn rồi.

Hàn Ngâm nghe lời khép mắt lại, nhưng hàng mi rậm vẫn run run như cánh bướm.

Cô say, nhưng vẫn chưa say tới mức quên hết sự đời. Dựa vào những lời kể mơ hồ trước đây để suy đoán, kết hợp với thể nghiệm vành tai chạm tóc mai của hai người vừa rồi, nếu cô còn không biết gì thì cô đúng là đồ ngốc. Thế nên vẫn có chút xiu hồi hộp và bất an vùng vẫy thoát ra khỏi lồng giam của men say. Có điều đã đi tới bước này rồi, chả lý gì tên đã lên

dây còn ngượng ngùng lùi bước, như vậy dù Mộ Thập Tam không nỡ bóp chết cô, thì cô cũng sẽ tự bóp chết mình luôn cho xong.

Hàn Ngâm từ từ nhắm mắt lại để hồn bay lên trời, cơn say lúc này đã phát huy tác dụng, cô hồi hộp thì hồi hộp, nhưng thần thức vẫn lâng lâng mơ màng, không hoảng sợ tới mức cuộn mình lại tránh né.

Nhưng mà, cho dù đã chuẩn bị tâm lý, cơn đau ập tới đột ngột vẫn khiến cô hơi há miệng, kêu khẽ thành tiếng, mi tâm cũng nhú lại thật chặt, nhào lên đầu vai Mộ Thập Tam cản phập xuống.

Hự, phát căn này vô cùng thô bạo, nhưng khi hàm răng sắp nghiền chặt thì cô vẫn thấy không nỡ, bèn giảm nhẹ lực cắn. Chẳng qua phải thừa nhận là, lúc cơn đau dưới thân kéo tới, nếu men say và dục vọng của cô không tiêu đi phân nửa, lấy lại được chút lý trí thì nói không chừng cô đã tung chân đá bay hẳn lên trời rồi cũng nên.

“Hàn Ngâm...” Tiếng gọi tên cô của Mộ Thập Tam căng thẳng mà áp lực, không phải vì bị cô cắn đau, mà vì thấy cô đau tới mức toàn thân căng cứng, tim hẫng liên thất lại theo, cơn khoái ý đánh thẳng vào ý chí của hắn như nước thủy triều, hắn phải kiềm chế hết mức mới có thể dừng cử động.

“Đau quá!” Hàn Ngâm lấy lại hơi, méo miệng oán giận, trong đôi mắt đã mở cũng lấp lánh ánh nước trong vắt, im lặng lên án hắn.

Thật ra cô không phải là người không chịu được đau đớn, khi còn lang thang đầu đường cô từng bị biết bao nhiêu người đánh đập. Khi Tô Tinh Trầm truy sát, cô cũng bị thương sâu đến tận xương. Nhưng cơn đau khi đó không giống với hiện tại, hoàn cảnh khác nhau, người bên cạnh cũng khác xa, cho nên giới hạn chịu đựng của cô cũng thay đổi theo.

Ngày trước cô chỉ có thể chịu đựng nỗi đau một mình, có khóc lóc oán giận thì lọt vào mắt người khác cũng chỉ là một trò cười. Mà giờ phút này,

nỗi đau của cô có thể chia sẻ với Mộ Thập Tam, mặc dù không thể chia sẻ trên cơ thể, nhưng có thể chia sẻ trong lòng.

Nụ hôn của Mộ Thập Tam mang theo xót xa vô hạn, như giọt sương lăn dài trên lá sen, khẽ rơi vào mi tâm và khoe môi cô, còn thì thầm xoa dịu: “Một lát nữa là tốt thôi... nếu nàng đau không chịu được thì cứ cắn ta tiếp là được rồi...”

Hàn Ngâm chột nín khóc mỉm cười, cô cắn hắn thật, chẳng qua nơi cắn là môi, gặm khẽ mút nhẹ, còn nhỏ giọng than phiền: “Mộ Thập Tam, chàng nặng muốn chết... ta bị chàng đè tới nổi ngộp thở...”

Đương nhiên sự thật không khoa trương như cô nói, vóc dáng của Mộ Thập Tam cân đối, hơn nữa hắn còn chống khuỷu tay trái xuống đất để trọng lượng cơ thể không đè nặng lên cô, vì thế phải nói là Hàn Ngâm đang cố tình gây sự. Khó khăn lắm được lớn lối một bữa, xa cách ba năm, cảm giác khi được hắn cưỡng chiều nâng niu trong lòng bàn tay một lần nữa thật là thích, thích tới nỗi cô không dám nhớ lại nỗi thống khổ khắc cốt ghi tâm khi mất đi hắn trước đây, chỉ muốn ở bên nhau, từ nay về sau, tới thiên hoang địa lão, thật lâu thật lâu, không còn chia cách.

Trong mắt Mộ Thập Tam hiện lên ý cười xấu xa: “Hay là nàng lên đây đi?”

“Không thèm!” Hàn Ngâm cự tuyệt thẳng thừng, quần áo chả đủ che thân! Cô đây chả thèm!

Vì quá thích hắn, thích đến nỗi chẳng biết nên làm gì bây giờ. Tình cảm bành trướng trong lòng xưa mãi không đi, xúi giục Hàn Ngâm chuyên tâm gặm cắn môi hắn. Dần dà, cơn đau rát như bị xé rách gần giảm bớt, men say và dục vọng lại trở dậy. Trong khi hôn, hai tay cô còn dao động trên cơ thể rắn chắc trơn nhẵn của hắn bất chấp phép tắc.

Đầu tiên là chiếc xương quai xanh tinh tế quyến rũ, rồi đến bờ vai tuấn tú, cả tấm lưng cứng cáp đầy sức mạnh, chỗ nào tay với không tới cô bèn đổi sang cạ cạ bằng chân. Loại ma sát da thịt mang theo thân thiết và ái muội vô hạn này khiến cô lún sâu. Niềm vui này không thứ gì sánh bằng, như thế làm vậy cô mới có cảm giác an toàn, cảm thấy hẳn đang ở ngay trước mắt mình một cách chân thật nhất, chỉ cần vươn tay ra là có thể với tới.

“Hàn Ngâm —” Giọng Mộ Thập Tam đã hơi thay đổi, mang theo dồn nén và cảnh cáo. Hai mắt hẳn cũng híp lại, ánh mắt sâu thẳm nguy hiểm như vực sâu, còn toát ra sự mê hoặc tà ác khó thể nói rõ.

“Đừng làm ồn, ta đang đau lắm đây nè.” Hàn Ngâm co rúm lại một chút, khoe miệng cong lên nụ cười lém lỉnh, lúc này mơ mơ màng màng mặc cho hẳn giở trò, bây giờ cô đã học thành nghề, dĩ nhiên không thể để mình lỗ vốn, phải đòi lại chút lãi mới được.

Chep, đầu tiên là gặm lên cổ hẳn, mút nhẹ vành tai, sau đó cô vô cùng có cảm giác thành tựu khi nghe thấy tiếng rên khẽ bật ra từ cổ họng hẳn. Cơ mà, tại sao khi nghe âm thanh này mặt cô cũng nóng lên theo, toàn thân còn vụt sáng nhiều đốm lửa nhỏ u ám thế này nhỉ?

Hàn Ngâm còn chệnh choáng men say nên không nghĩ được nhiều như thế, chỉ biết phản ứng theo bản năng, khẽ vắn vẹo cơ thể mất tự chủ, kết quả lại khơi ra một tiếng kêu rên kiềm nén tới cực hạn của Mộ Thập Tam.

Nhẫn nại cũng có giới hạn!

Mộ Thập Tam mất kiểm soát động nhẹ một chút.

Mi tâm của Hàn Ngâm lại nhấn tít vào nhau, kêu đau í ới, lúc này không phải giả vờ mà là đau thật, mặc dù cơn đau này thật ra vẫn ở trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Mộ Thập Tam làm sao không nhận ra, chẳng qua giờ khắc này ái niệm và dục niệm đồng thời mọc lan như cỏ dại, hễ nào còn tâm trí vạch trần cô, chỉ phối hợp giở trò với cô, trao cho cô những nụ hôn tinh tế đầy đặc.

Lúc này đây nụ hôn của hắn vô cùng dịu dàng thâm tình, hệt như cá đùa lá sen, chạm khẽ rồi tách ra, không giống với cơn khoái ý run rẩy, cảm giác ngứa ngáy tê dại này khiến Hàn Ngâm không đè nén được rên lên từng cơn, hơn nữa để trốn tránh nụ hôn khiến cô vừa muốn khóc lại muốn cười này, cô đành phải xoay trái xoay phải, khiến loại cảm giác nói không rõ giải không thông bên dưới thân, làm cho cô mặt đỏ tim đập, tầm mắt mờ lung, thân thể run rẩy đó cũng càng ngày càng rõ rệt.

“Thập Tam...” Giọng Hàn Ngâm lại như mơ màng như ảo mộng.

“Ta ở đây.” Mộ Thập Tam ngẩng mặt lên, khuôn mặt tuần tú ưa nhìn mang theo chút chệnh choáng, mi tâm đã khóa chặt vì ấn nhẫn và kiềm chế, dục niệm và ái niệm trong mắt đã đặc quánh tới mức khó tan, ánh mắt mê ly hồn xiêu phách lạc.

Hàn Ngâm nhẹ thở dài một hơi thỏa mãn, vòng tay qua ôm lấy cổ hắn, đôi chân thon thả cũng gác lên chiếc eo dẻo dai mạnh mẽ của hắn, ghé vào tai hắn khẽ thì thầm: “Không bao giờ cho chàng rời xa ta nữa.”

Bên môi Mộ Thập Tam cong lên một nụ cười trong trẻo nhàn nhạt, ánh trăng cũng không thể nào cướp mất hào quang của nó, hắn lờn ít ý nhiều: “Ý ta như trên.”

Hàn Ngâm nhỏ giọng cầu nhàu: “Mộ Thập Tam, thỉnh thoảng chàng nói một câu dễ ngọt thì sẽ chết sao!”

Mộ Thập Tam rất biết nghe lời: “Ừm, ta yêu nàng, rất yêu nàng, sông cạn đá mòn đến chết cũng không thay đổi.”

Sự thật quá mức rõ ràng, có nói ra cũng chỉ là lời thừa thãi, nhưng vào thời khắc này lời thừa đó lại làm hài lòng Hàn Ngâm đang sợ mình nằm mơ, vô cùng cần cảm giác an toàn, thế là cô hớn hờ đáp lại: “Ý ta như trên.”

“Tốt lắm.” Mộ Thập Tam lấy nụ hôn niêm phong miệng cô: “Ngậm miệng, không được nói nữa.”

Hàn Ngâm:...

~ Hết chương 220 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Kết Tóc Và Quân Tri

Kết tóc và quân tri

Edit: Yunchan

Áng mây bông bành ngao du giữa tầng không, ánh trăng e thẹn núp nửa mặt hoa sau tầng mây bạc, khiến hào quang soi sáng trời đất cũng tối đi đôi chút.

Trên ghềnh đá ven hồ, hai bóng hình đang dính chặt vào nhau, hòa vào trong gió đêm se lạnh hương tình nồng cháy.

Hàn Ngâm cảm giác khi thì như lạc vào mây xanh, được cơn gió đưa đi khắp trời cao bát ngát, khi thì như chìm sâu vào biển cả mênh mông, nhấp nhô lên xuống theo cơn sóng biển, kéo dài mãi không ngừng nghỉ. Những cảm giác đó đan vào nhau tạo thành vui sướng, trong cơn vui sướng còn thêm vào chút đau đớn, mơ hồ như cõi mộng, cũng chân thật rõ ràng ngay trước mắt.

“Sống, là để cảm thụ quá trình sống, gặp được những thứ tốt đẹp, như gió mưa trong trời đất, bầu trời quang đãng cùng vầng dương rực rỡ. Tu tiên, chính vì để có thể hưởng thụ những thứ ấy lâu dài, và trí nhớ của người, dù tốt hoặc tệ, nhưng khi hồi tưởng lại ký ức sẽ khiến người vui mừng hoặc rơi lệ, cảm thấy đời này đã sống không uổng phí, đó chính là thất tình lục dục.”

Từng câu từng chữ vẫn còn văng vẳng bên tai, mà người đã giảng cho cô điều ấy, khiến cho cô ngưỡng vọng, giờ khắc này đã sống bên cô, cùng nhau trải qua thất tình lục dục, ghi khắc cuộc đời của nhau.

Hàn Ngâm trần trọc ưỡn người nghênh đón, quần lấy hông Mộ Thập Tam chặt hơn nữa. Trong tiếng thở dốc và rên khẽ, cô nghe thấy nhịp tim hần đập thúc bách nhưng vững vàng, cũng cảm thấy năng lượng bộc phát mạnh mẽ trong cơ thể hần, cùng nhiệt độ cơ thể và hơi thở của hần...

Lấp đầy trong lòng toàn là hần.

“Hàn Ngâm...” Giọng khàn đặc gọi tên cô, Mộ Thập Tam cúi mặt xuống, hơi vận sức hôn cắn cổ cô, giấu đi đôi mắt đã trầm sâu tới tận cùng, tốc độ và sức mạnh của hần cũng nhanh lên không ngừng, dùng một loại nhiệt tình và phóng túng điên cuồng, kéo cô vấy vùng cùng hần trong ngọn lửa ngập trời, ngang tàn thiêu đốt.

Giờ phút này, hai người đã tình mê ý loạn, vòng tay ôm lấy nhau ngày một chặt hơn, tư thế quần quýt cũng ngày một đường hoàng tùy tiện, tiếng thở dốc, nỉ non và rên rỉ cũng không nén được quần quanh giữa trời đất.

Khoái lạc dâng trào, liều chết triển miên.

Trong khoảnh khắc tình nồng ý mật, chẳng biết thời gian ngắn dài.

Sau đó trời đất rớt cuộc cũng yên tĩnh lại, mây tan sương tán, đưa ánh trăng về lại với mặt đất.

Dưới ánh trăng thanh sạch, Hàn Ngâm duỗi cơ thể đã căng cứng, như đóa hoa ngậm nụ đang chậm rãi nở rộ trong đêm.

Suy nghĩ của cô như đang chìm nổi trong cơn mê, dáng điệu lười biếng mà xinh đẹp, trong đôi mắt cũng đọng đầy sóng nước làm hồn người

rung động, dẫu dĩ Mộ Thập Tam bất giác cúi mặt xuống, nhẹ nhàng ngậm vào môi cô.

Hai người không nói gì nữa, chỉ ôm nhau trong im lặng, lắng nghe nhịp tim của nhau.

Cơn sóng tình cuồng nhiệt đã rút xuống, nhường chỗ cho tình cảm dịu dàng sâu đậm.

Trong lúc mắt mờ xương mềm, Hàn Ngâm vô thức nhón một lọn tóc đen của Mộ Thập Tam, quấn lên đầu ngón tay xoắn xoắn, cô cũng quấn cả tóc của mình vào đó, thắt chặt vào nhau không thể nào tháo rời, cũng không muốn tháo rời.

Đây gọi là kết tóc và quân tri, cùng nhau sống hết quãng đời còn lại.

Mộ Thập Tam nhìn cô cười lười biếng như ngầm hiểu, nắm lấy tay cô, lòng bàn tay áp vào nhau, mười ngón tay đan chặt.

Đây là...

Bên môi Hàn Ngâm cong lên nụ cười nhạt mãi nguyện, hơi cuộn người lại, an lòng ngủ thiếp đi trong ngực hẳn.

Khi tỉnh lại, âm thanh đầu tiên lọt vào tai cô là tiếng chim hót líu lo như xa như gần, thỉnh thoảng còn lẫn vào tiếng nước chảy nhỏ nhẹ róc rách. Cô mở choàng mắt ra, thấy ánh trăng phía chân trời đã nhạt, tia nắng ban mai đang tới.

Đảo mắt nhìn sang, phát hiện Mộ Thập Tam đã không còn bên cạnh, cô bèn chống người ngồi dậy, lê theo đôi chân trần, ôm y phục che hờ trên người đi tìm hẳn. Tìm một lát, ở trong hồ nước cách đó không xa, cô nhìn thấy bóng dáng hẳn ẩn hiện thấp thoáng dưới màn sương mù.

Hàn Ngâm dụi mắt bước tới, ngáp một cái nói: “Chàng dậy sớm thật.”

Mộ Thập Tam xoay người lại, trong màn sương mù lượn lờ, hần nhìn thấy dáng vẻ vẫn còn nhập nhèm buồn ngủ của cô, y phục ôm trong ngực quả là lộn xộn xốc xếch, hoàn toàn không che được bờ vai trắng ngần và đôi chân thon thả của cô, ánh mắt chứa ý cười của hần bất giác trở nên thâm trầm, ngoắc ngón tay với cô: “Lại đây.”

“Nước có lạnh lắm không?” Sau khi tu tiên cô không còn sợ lạnh mấy nữa, nhưng trong tiềm thức Hàn Ngâm vẫn cảm thấy hồ nước vào buổi sáng trời thu chắc là lạnh buốt tới thấu xương. Vì vậy cô chỉ dợm tới vài bước, thò tay thử nhiệt độ của nước, tới khi nhận thấy nó vẫn ấm áp hiền hòa như tối qua, cô bèn dạt dào hăng hái lội thẳng xuống nước.

Có điều, hạ thủy rồi, y phục trong lòng phải làm sao giờ!

Đến đây Hàn Ngâm mới thoát ra khỏi cơn say và ngái ngủ, đứng ngây ra tại chỗ, hồi tưởng lại cảnh phóng túng trầm mê tối qua, mặt cô chợt nóng rần lên.

Hự, tối qua cô đã làm cái chuyện xấu hổ muốn chết đó thật sao?

Đáp án là tất nhiên, bởi vì cô cảm giác được cơ thể mình có gì đó khang khác, có lẽ do tu tiên nên thể chất của cô đã tốt hơn, không có cảm giác rã rời bủn rủn, thế nhưng so với bình thường thì cảm giác này vẫn rất khác.

Dĩ nhiên cô không hối hận, thậm chí còn thấy vui sướng ngọt ngào, nhưng suy cho cùng cô vẫn có hơi lúng túng, bởi vì sau đó hình như cô còn phóng túng bừa bãi quá mức cho phép, cái đó cái đó...

Còn chưa nghĩ ra nên thản nhiên đi tới trước mặt Mộ Thập Tam, hay là che mặt lại trước, cô đã bị Mộ Thập Tam làm cho kinh diễm.

Trên gương mặt tuần tú ưa nhìn của hân mang theo nụ cười biếng nhác nhàn nhạt, mái tóc đen nhánh buộc nửa vời, nửa còn lại buông xuống bờ vai, nửa dưới cơ thể cao to rắn rỏi ngâm trong hồ nước trong suốt, môi như ướp sương, mắt chứa sao.

Được rồi, Hàn Ngâm thấy cô nên sửa lại cảm thụ của mình một tý rồi, sự thật là sau cơn kinh diễm cô lại rơi vào hoảng hốt, y phục còn đang ôm trong tay chả biết phải che cho mình hay che cho hân trước, chỉ có thể đỏ mặt bối rối: “Ờ... Chàng đừng bước tới nữa có được không...”

Lúc này cô mới phát hiện một chuyện khóc không ra nước mắt, hóa ra hồ nước quá trong cũng chẳng phải chuyện tốt! Mặc dù tối qua hai người đã trần trụi đối mặt nhau, nhưng khi đó cô uống say, chưa kể ánh sáng nhập nhoạng, mắt còn lơ đãng, ừ, nói cách khác cô chả thấy rõ gì hết, cho nên mới sớm ra đã đối mặt trực diện với xuân sắc kiều diễm như ẩn như hiện kiều này...

Hàn Ngâm đang nghĩ không biết có khi nào mình bị đau mắt hột không, hay là cô cứ thẳng thắn giả bộ say rượu đau đầu, lăn ra ngủ lần nữa cho xong?

Suy nghĩ chỉ thoáng qua trong tích tắc, Mộ Thập Tam đã đi tới trước người cô, cô đành phải trừng mắt hân, trừng mắt hân, ra sức trừng mắt hân, khống chế không cho mắt mình bay lung tung, dù liếc qua khéo mắt cũng không được!

“Trên mặt ta có hoa sao?” Mộ Thập Tam bị điệu bộ luống cuống tay chân này của cô chọc cho bật cười, trêu cô một câu, đầu ngón tay chạm lên bờ vai cô, vuốt nhẹ rồi hỏi: “Còn đau không?”

Hàn Ngâm hơi cụp mắt, nhìn vết hồng ái muội trên vai mình, mặt mày lại nóng lên, lắc đầu đáp: “Không đau.”

Cô tưởng hần muốn hỏi dấu hôn này nên cứ đáp theo phản xạ, nhưng tới khi nhìn thấy ý cười ngày một rõ nét trong mắt hần, mang theo chút gian xảo mơ hồ, tới đây cô mới nhận ra có gì đó không đúng.

Tiếc là, muộn mất rồi.

Khóe môi Mộ Thập Tam cong lên nụ cười như ý, nhanh chóng vươn tay ra chộp lấy y phục trong ngực cô.

Không được!

Hàn Ngâm hiềm khi nào ôm y phục như ôm vàng, dầu có chết cũng không muốn rời tay như hôm nay, hậu quả là chân trượt một phát, cả áo và người đều ngã nhào vào trong ngực hần, bị hần ôm ngược từ phía sau.

Tấm lưng trần trụi của cô kề sát vào vòm ngực trần của hần, hai người ôm nhau với tư thế mờ ám khôn kể. Điểm chết người là hiện tại cô đã tỉnh rượu, không còn chậm lụt nữa, thế nên sự biến hóa của cơ thể hần cô cũng cảm nhận được rõ mồn một.

Đang muốn kháng nghị thì hần đã hôn lên lưng cô, cái cảm giác tê dại còn nhột nhột này khiến cô không nén được co rúm lại, bật ra một tiếng rên khẽ mất tự chủ.

“Không được trốn.” Giọng nói của Mộ Thập Tam trầm ấm mê hoặc. Một tay vòng qua eo cô, tay còn lại ném y phục cô ôm trong ngực qua một bên, sau đó ngón tay thon gầy bèn thỏa sức dạo chơi trên người cô.

Ừm, nếu đã không còn đau nữa, vậy thì có thể ăn tiếp rồi nhỉ!

Có trời mới biết hần hoàn toàn không phải dậy sớm, mà là suốt đêm không ngủ được, ngắm gương mặt ngủ say bình yên của cô cả một đêm. Vì không nỡ làm cô thức giấc, để cho cô nghỉ ngơi thật ngon, mà hần phải

chạy tới hồ ngâm nước lạnh không biết bao nhiêu lần, đây thật sự là một chuyện vô cùng tàn ác!

Ánh mắt Mộ Thập Tam dần trở nên sâu thẳm mơ màng, nụ hôn cũng càng lúc càng thâm tình triền miên, kéo Hàn Ngâm vào cảnh tình mê ý loạn, phiêu diêu dục tiên một lần nữa.

...

Ngày tháng vui vẻ vô ưu luôn trôi qua rất nhanh, Hàn Ngâm thích cảnh núi sắc hồ hoang vắng tú lệ này, cho nên hai người dừng chân ở nơi đây gần nửa tháng mới nắm tay nhau rời khỏi.

Hiếm khi được ở bên nhau bình yên thế này, nên họ vẫn không muốn quay về tiên phủ động thiên quá sớm. Thế là cả hai cực vô lương quăng đồ đệ và tất tần tật ra sau đầu. Mấy tháng sau đó, bất kể là thành trì phồn hoa hay vùng quê nghèo nàn, danh lam thắng cảnh hay núi non hiểm trở, khắp đại lục Cửu nguyên đều trải rộng dấu chân họ.

Nhưng hai người vẫn chưa thành tiên, bây giờ nhỡ nhơ còn quá sớm, tháng ngày không thể trôi đi mãi như thế, cuối cùng họ vẫn phải bắt buộc quay về tiên phủ động tiên. Vì Sở phu tử đã cao tuổi, chẳng sống được mấy năm nữa, dưới gối cần có người hầu hạ. Còn bọn tiểu đồ Hiên Viên Túc thì tuổi đời quá nhỏ, muốn chúng tu tới Đan Thành thuận lợi thì còn phải dốc lòng dạy dỗ nhiều hơn nữa.

Trước ngày quay về, Hàn Ngâm quyết định thăm lại chốn xưa, trước tiên cùng Mộ Thập Tam đến trước mộ của bà bà nuôi dưỡng cô khi xưa đốt giấy tiền và thắp hương cúng tế, sau đó trở lại thành Lâm Uyên.

Thấy từ lâu Cát Tường ngày xưa đã đổi chương quỹ, cô hơi kinh ngạc bèn tìm người hỏi thăm, mới biết vì trong nhà chương quỹ béo bị trộm, nửa gia tài mà lão keo kiệt cả đời mới có được bị vét hết, khiến lão đau lòng tới chết, mạng xuống hoàng tuyền.

Kiểu chết chẳng đáng này khiến Hàn Ngâm không biết nên cười khổ hay thở dài, có cảm giác cảnh còn người mất. Nhưng đây là chuyện tất yếu mà người tu tiên phải đối mặt, cô không có người thân, cơ khổ không nơi nương tựa, trái lại cũng bớt đi rất nhiều nỗi khổ sinh ly tử biệt, coi như là may mắn trong bất hạnh.

Trong tửu lâu Cát Tường còn vài hỏa kế cũ mà cô quen, có điều năm sáu năm đã trôi qua, dù nói với đám hỏa kế cô chính là thiếu niên xanh xao vàng vọt, lúc nào cũng bị cắt xén tiền công, về sau còn nóng giận đánh cho chường quỹ béo một trận như tử rồi nhanh chân đào tẩu trước đây, thì đám hỏa kế đó cũng lắc đầu không tin. Thế nên Hàn Ngâm không nói gì, uống hai chén nhỏ với Mộ Thập Tam xong bèn để lại một thỏi bạc tiền thưởng, rồi cứ thế ra đi.

Ra tới ngoài thành, ngôi miếu hoang cô cư trú khi còn trôi dạt khắp nơi vẫn chưa sụp mà chỉ đổ nát hơn, chẳng những người qua đường đi vòng qua nó, mà tới nhất cái cũng không dám vào đây nghỉ qua đêm, e là chưa đầy hai ba năm nữa nó sẽ biến thành một mảnh đất hoang cũng nên.

Đứng trước cửa miếu, trong lòng Hàn Ngâm cảm thấy may mắn khó kiềm nén, may là có Mộ Thập Tam ở bên cô thiên trường địa cửu, không xa không rời. Nhưng nỗi buồn thầm lặng dồn nén trong đáy lòng cô bao lâu nay chưa từng nói ra, lúc này thấy cảnh lại bùi ngùi, lòng bỗng nhiên trĩu nặng, muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Mộ Thập Tam vô cùng ăn ý với cô, khi nhìn thấy dáng vẻ này thì biết ngay trong lòng cô có chuyện.

Hàn Ngâm do dự chốc lát, vẫn lên tiếng hỏi: “Chàng đã tu tới cảnh giới Tọa Vong rồi, còn bao lâu nữa là có thể phi thăng?”

Đây là chuyện mà cô luôn muốn biết, luôn lo lắng có nên hỏi ra hay không. Nhưng nếu bây giờ không hỏi, cứ để nó nghẹn cứng mãi trong lòng,

thì khó tránh khỏi biến thành khúc mắc, gây trở ngại cho việc tu luyện.

Mộ Thập Tam khẽ nhướng mày, nhìn cô hồi lâu, chưa đáp vội.

Hàn Ngâm càng lúc càng thấp thỏm bất an, nhưng cô không muốn cản trở đại sự phi thăng của hắn, cuối cùng vẫn cười cười như không có gì: “Ta chỉ đột nhiên nhớ ra nên nhân tiện hỏi thử thôi, nếu chàng phi thăng thì cứ ở tiên giới chờ ta là được rồi, nói không chừng chưa đầy hai ba chục năm là ta có thể đi tìm chàng.”

Cô nói thì rất dễ dàng, nhưng ngược lại nặng trĩu.

Khoan nói cô có thể thành tiên trong vòng hai ba chục năm hay không, cho dù có thì thời gian dài như vậy không có hắn bên cạnh, cô không dám tưởng tượng mình sẽ nhớ hắn tới mức nào, cũng không biết tâm trạng đó có ảnh hưởng tới việc thành tiên của cô không nữa.

“Ngốc!” Rốt cuộc Mộ Thập Tam cũng cười khẽ ra tiếng, vươn tay ôm cô vào lòng: “Nàng không biết giai đoạn này cũng như thăng tiên kiếp, muốn phi thăng lúc nào là ta có thể kiểm soát được sao? Chỉ cần ta không dẫn động quá nhiều nguyên khí thiên địa, nhiễu loạn sự sinh tồn của vạn vật, thì ta vẫn có thể ở lại đây, chờ nàng phi thăng cùng ta.”

Tảng đá to trong lòng Hàn Ngâm tức khắc rơi xuống, mừng rỡ ôm lấy cánh tay hắn: “Thật sao?”

Mộ Thập Tam cười như không cười, trêu cô: “Là giả.”

“Thật hả!” Hàn Ngâm vừa nhìn mặt hắn là biết tổng hắn đang chọc mình, nhưng vẫn có chút nóng nảy: “Nếu chàng dám nói là giả, thì ta sẽ...ta sẽ...”

Mộ Thập Tam không sợ chết, tiếp tục khiêu khích: “Sẽ thế nào?”

Ý cười bỗng nhiên lưu chuyển trong mắt Hàn Ngâm, cô bất ngờ nhón chân lên hôn chụt vào môi hắn, chặn đứng mọi ngôn ngữ của hắn.

Thì sẽ thế này chứ sao!

~ Hết chương 221 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Hỉ Sự Không Tình Nguyên

Hỉ sự không tình nguyên

Edit: Yunchan

Bóng trúc um tùm đổ dài lên chiếc bàn gỗ thô ráp trước cửa sổ, phủ mờ lên xiêm y cẩm tú đỏ thắm và kim châu ngọc sức đặt la liệt trên đó.

Hàn Ngâm nâng má ngồi trước bàn, mắt có hơi đờ ra.

Bên cạnh cô, Tích Tích đang bưng bưng phần chần, nói liên miên: “Mấy món trang sức này là do ta và Tĩnh Dạ cất công chọn giúp cho cô đó, không biết cô có thích không nữa. Giá y(*) này lý ra cô nên tự thêu, nhưng ta nghĩ chắc cô không biết đâu, mà hai bọn ta cũng không biết thêu, nên đành phải tới hàng thêu mua đồ có sẵn, cô xem thử có hợp ý không, nếu thấy không đẹp thì có thể đem đi đổi.”

(*) Áo cưới.

Hàn Ngâm càng nghe càng thấy sợ, nhưng nhìn dáng vẻ hớn hờ chờ được khích lệ của Tích Tích, cô lại không nói được lời đả kích, chỉ có thể ngơ ngác hỏi lại: “Đây chính là việc kinh hỉ mà cô muốn nói cho ta biết à?”

Kinh thì có, nhưng hỉ thì chưa chắc đâu!

Chả trách lúc này Hiên Viên Túc cứ ra sức nháy mắt với cô, ra là vì chuyện này đây.

“Đúng rồi!” Tích Tích vẫn còn vui mừng: “Phu tử chọn rất nhiều ngày tốt rồi đó, nói các người về trúng ngày lành nào thì cứ chọn ngày đó mà thành thân. Khéo thay, ngày mai chính là ngày lành mà phu tử chọn, không cần đợi lâu nữa.”

Hàn Ngâm như bị sét đánh, nét mặt trở nên vô cùng thê thảm: “Nhưng mà... nhưng mà ta mới về tới, các người lại đột nhiên nói cho ta biết, ta phải thành thân... chuyện này vượt quá mức kinh hỉ rồi, hình như ta không tiếp thu nổi...”

“Hả! Lẽ nào cô không muốn thành thân?” Cuối cùng Tích Tích cũng cảm giác sự không tình nguyện của Hàn Ngâm, khó hiểu hỏi: “Chẳng phải cô thích Mộ Thập Tam lắm sao?”

Hàn Ngâm bối rối: “Thích với thành thân có liên quan gì đâu?”

“Sao lại không liên quan?” Tích Tích càng khó hiểu hơn: “Thích một người, chẳng phải sẽ muốn gả cho người ta sao?”

Hàn Ngâm chớp chớp mắt: “Chúng ta là người tu tiên mà! Chỉ có song tu, chứ làm gì có định nghĩa thành hay không thành thân.”

Sau khi cô tu tiên, thật lòng đã không nghĩ nhiều tới chuyện thành thân nữa, cứ cảm thấy nó xa xôi sao ấy.

Giang Tĩnh Dạ im lặng này giờ, rốt cuộc cũng lạnh giọng thả ra một câu sắc bén: “Đối với hai người mà nói, hai thứ đó chẳng phải đều như nhau sao?”

Hình như, đúng thế thật...

Họ không giống với những người tu tiên khác, song tu cốt chỉ tìm một đạo lữ kết bạn để giúp đỡ lẫn nhau, tình ý giữa đôi bên nông cạn, khác xa với thành thân. Đến đây Hàn Ngâm cũng bừng tỉnh ngộ, không phải cô

không vui khi thành thân với Mộ Thập Tam, mà là không vui khi chuyện riêng của mình đã có người sắp xếp xong xuôi từ lâu, cô và Mộ Thập Tam lại là người biết cuối cùng!

Lệnh phụ mẫu, lời mỗi mai, có lẽ chính là thế này. Cảm giác như bị người ta gán ghép, hơn nữa còn có rất nhiều người ở bên chờ xem náo nhiệt, hoàn toàn thân bất do kỷ.

Hàn Ngâm cười khố nói: “Sao mọi người lại nghĩ tới chuyện tổ chức hôn sự cho ta và Mộ Thập Tam?”

“Chuyện đó sao!” Tích Tích nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Là phu tử đề cập tới, còn nói cứ chuẩn bị cho hai người trước đi, để sau này dành cho hai người một niềm vui bất ngờ.”

Sở phu tử ở trong tiên phủ động thiên ba năm, để giải thích nghi vấn cho bọn Hiên Viên Túc nên đã đọc khá nhiều điển tịch tu tiên, cũng biết được đại khái chuyện của tu tiên giới. Ông sẽ không đến nỗi câu nệ nghi thức thế tục, khăng khăng bắt hai người thành thân như thế. Chưa kể, ông là người cởi mở hiểu lý lẽ, dù có nảy ra ý định này thì cũng sẽ bàn bạc, hỏi rõ ý của họ trước. Chuyện ỷ vào thân phận trưởng bối để xử lý tiểu bối này hình như không giống phong cách của ông lắm.

Hàn Ngâm càng ngờ vực hơn: “Sao phu tử lại nghĩ tới việc này?”

Tích Tích giờ giọng phản đối: “Ta đâu biết! Không chừng phu tử muốn bế chắc lúc sinh thời, cho nên mới sốt ruột thay hai người cũng nên, đó cũng là chuyện thường xảy ra mà.”

Giang Tĩnh Dạ đứng bên lại lắc đầu: “Phu tử nhìn thấy công tử trở về bình an là đã vui mừng không kịp rồi, trong chốc lát làm sao lại nghĩ tới chuyện bế chắc.”

Nghe lời này, hình như Hàn Ngâm đã hiểu ngờ ngờ rồi.

Hàn Ngâm hỏi dồn: “Vậy là ý của ai?”

“Cái gì!” Mộ Thập Tam nhướn mày, có hơi ngạc nhiên: “Tài Bảo nói Hàn Ngâm sợ con thay lòng đổi dạ nên muốn sớm định danh phận, thành thân với con?”

Vẻ u sầu trên mặt Sở phu tử đã bị quét sạch, chỉ còn lại vui tươi hơn hớn: “Đúng thế! Y còn bảo nha đầu tiểu Ngâm ngại nói với con, sợ con chê nó thiếu rụt rè tự trọng, cho nên mới bảo y về nói khéo với lão phu, muốn lão phu làm chủ hôn sự cho hai đứa. Lão phu nghĩ lại, con có thể trở về bình an, còn thành thân với tiểu Ngâm, coi như là song hỷ lâm môn. Huống gì chuyện hai đứa tình đầu ý hợp mọi người đều biết cả, bởi vậy lão phu to gan làm chủ, định đoạt việc này thay các con, con sẽ không trách lão phu lắm chuyện chứ?”

Hỏi cả buổi trời lại hỏi ra được đáp án này!

Mộ Thập Tam cũng như Hàn Ngâm, thật ra không phản đối chuyện thành thân lắm. Thế nhưng nếu việc này bị người ta sắp đặt thì cảm giác lại khác xa. Khi phát hiện mình bị Tài Bảo chơi cho một vố, hẳn thật là phiền muộn hiếm thấy. Có điều nếu nói không đồng ý, nhìn vẻ mặt vui mừng khắp khởi hiểm có của ngoại tổ phụ thì hẳn lại không nói nên lời.

Sở phu tử thấy hẳn chần chừ nên tưởng là hẳn không muốn, lập tức đành mặt nói lời thăm thía: “Là con ngại hỏi nên lão phu mới đành nói ra thôi, con đừng vì thế mà coi thường tiểu Ngâm. Nha đầu tiểu Ngâm rất tốt, còn toàn tâm toàn ý với con. Lúc con còn chưa biết sống chết ra sao, lão phu thấy nếu không phải vì chăm sóc cho lão phu và ba đồ đệ, thì nó đã tự vẫn lâu rồi! Bây giờ nó chịu lấy con, đó chính là phúc mà con tu mấy đời mới có, nếu con dám có ý nghĩ nào khác, phụ bạc nó, thì đừng trách lão phu ra mặt trừng trị!”

Xuyên tạc kiểu gì thế này! Mộ Thập Tam sắp hết chỗ nói rồi, không thể làm gì hơn là cười khố đáp: “Người đừng nghe Tài Bảo nói bậy, không có chuyện Hàn Ngâm sợ con thay lòng đổi dạ, muốn cầu danh phận đâu, và lại con đã kết thệ song tu với nàng, bây giờ thành thân nữa cũng là thừa.”

Lời hăn nói ra đều là sự thật, nhưng Sở phu tử lại lắc đầu nguầy nguậy: “Tâm tư của nữ nhi sao con hiểu được chứ. Tiểu Ngâm chưa từng nói, nhưng đoán chắc cũng có ý này, không thì làm sao Tài Bảo dám nói bậy? Mà dẫu cho Tài Bảo có nói bậy thì dù gì con cũng nên chủ động cho người ta một danh phận, ta biết người tu tiên các con không coi trọng chuyện thành thân, nhưng thành thân thì có làm sao chứ? Đây là dật hoa trên gấm! Làm vậy cũng thể hiện là con trân trọng nó, lúc nó biết được tâm ý của con cũng sẽ vui mừng.”

Hình như không còn cách nào nói tiếp nữa!

Hai người họ đã sớm có cách chứng minh tâm ý của mình, cả hai hiểu nhau sâu nặng, về cơ bản không cần phải diễn cho người khác xem!

Mộ Thập Tam hơi nhú mày: “Việc này không thể thương lượng thêm sao?”

Nếu có thể thương lượng, dù thành thân thì hăn cũng muốn đích thân xử lý!

Nhưng Sở phu tử lại sợ hăn phụ bạc Hàn Ngâm, bèn nói như đinh đóng cột: “Không thể thương lượng thêm! Ta đã mời La chương môn làm chủ hôn, tiểu Ngâm không có nhà mẹ đẻ, nên ta đã mời sư phụ con bé tới làm trưởng bối thay cho nhà mẹ, đã mời đủ cả sao còn lặt lọng được nữa?”

Lệ Thanh Hàn tới làm trưởng bối thay cho nhà mẹ đẻ!

Vậy là, lúc bái đường thành thân còn phải bái cả y! Cơ hội chiếm lợi tốt thế này, lý nào sư huynh hăn chịu bỏ qua!

Mộ Thập Tam càng phiền muộn hơn, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt tha thiết chờ mong của Sở phu tử, nghĩ lại ông có thể chỉ sống chưa đầy mười năm nữa là lòng hẳn lại mềm ra, đành cắn răng chấp nhận.

“Được rồi.” Hãn gật đầu đồng ý, sau đó quay lưng bước ra: “Con đi gặp Hàn Ngâm.”

Ừ, đồng ý thì đồng ý, nhưng xưa nay chỉ có hãn tính kế người, chứ nào cho phép ai tính kế hãn, lần này ăn thiệt cũng không thể ăn vô ích được!

Thằng nhãi Tài Bảo này giỏi bịa đặt sinh sự, chia rẽ ly gián đúng chứ! Thế thì cần ném thử chút đau khổ rồi!

...

Quay lại phía Hàn Ngâm, cô nghe Giang Tĩnh Dạ kể xong thì im bật cả buổi trời, đến giờ mới biết chuyện thành thân này là do Tài Bảo âm mưu, ném đá giấu tay hòng làm bại hoại thanh danh của cô để trả thù cá nhân.

Cô vỗ mạnh lên bàn, cắn răng oán hận: “Cái tên ăn cây táo, rào cây sung đó!”

Tích Tích thấy cô nổi giận, bèn kéo nhẹ ống tay áo cô khuyên nhủ: “Hai người vừa về tới thì thiệp mời liền được đưa tới Cửu Huyền hết rồi, chuyện này đã định đoạt nên cô cũng đừng giận nữa, huống gì đây cũng là hỉ sự mà. Nhân dịp này để mọi người tụ hợp, náo nhiệt một bữa cũng đâu có tệ.”

Hàn Ngâm liếc nhìn Tích Tích, thấy cô thật lòng mừng cho mình, còn Giang Tĩnh Dạ, tuy nét mặt vẫn lạnh nhạt, chỉ lộ ra chút buồn bã và xúc động, nhưng cũng đã hợp sức với Tích Tích nghiêm túc chọn giá y và đồ trang sức cho cô. Không nên phụ lòng tốt này của cả hai, thế là cô tạm dằn cơn phần nộ xuống, khẽ gật đầu nói: “Việc đã tới nước này, cứ làm vậy đi!”

Nói thì nói vậy, nhưng ông tướng Tài Bảo này đúng là càng ngày càng lớn gan, hành vi cũng càng ngày càng xác xược! Dám nói với Sở phu tử là cô sợ Mộ Thập Tam thay lòng đổi dạ nên muốn một danh phận, nóng lòng gả cho người ta!

Xì xì xì! Ai sợ Mộ Thập Tam thay lòng đổi dạ hả! Chưa kể cô và Mộ Thập Tam đã hiểu nhau sâu nặng, còn đều là kẻ tu tiên, muốn loại danh phận thế tục này làm gì chứ! Có thể mài cơm ăn được à, hay có thể cho cô phi thăng thành tiên!

Hàn Ngâm đứng dậy bước xồng xộc ra ngoài: “Ta đi tìm Thập Tam, có chuyện muốn nói với chàng.”

Bởi tiên phủ động thiên hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của cô, thế nên cô vừa lao ra khỏi cửa, cảm ứng một chút là biết ngay vị trí cụ thể của Tài Bảo đại gia. Hiện tại hắn đang ở bên cạnh thác nước góc Tây Bắc của tiên phủ động thiên. Thế là cô gọi Hải Trãi ra, phi nhanh về hướng đó.

Có lẽ lần này Tài Bảo đại gia đã xui tận mạng, vì đi đến giữa đường, Hàn Ngâm đã gặp Mộ Thập Tam cũng đi tìm Tài Bảo tính sổ như mình. Hai người nhìn nhau cười khở, không cần nói lời nào vẫn cực ăn ý, một xách binh khí, một bóp nắm tay.

Bên cạnh thác nước, lúc này Tài Bảo đại gia chưa biết đại họa sắp giáng xuống đầu, vẫn đang hả hê đắc chí nằm vênh chân, vừa vuốt ve Thổ Linh trư nằm trong lòng, vừa nhai cọng cỏ cười khì khì: “Hậu quả bỏ lại ta đi trốn chính là bị ép thành thân thể này đây! Không biết nhóc tì thời Hàn Ngâm với tiểu tử thời Mộ Thập Tam sau khi biết chuyện này về mặt sẽ đặc sắc cỡ nào nữa! Ta không chờ nổi, đang sốt ruột muốn xem bộ dạng Hàn Ngâm mặc giá ý, bịt kín khăn đỏ rồi bị người ta tha đi mặc cười bao nhiêu đây. Còn Mộ Thập Tam á hả, hừ, tới lúc đó có nên nghĩ cách bắt hắn đeo bông gấm đỏ thắm trước ngực không nhỉ?”

Thổ Linh trư ợt ịt tỏ lòng tán thành, sự thật là nó cũng không dám phản đối, vì Tài Bảo đại gia cứ uy hiếp nó, không nghe lời sẽ xơi tái nó! Nó đành mất cốt khí làm kẻ phụ họa cho hăn thôi. Nhưng mà, nó bỗng nhiên hít mũi một cái, ngửi thấy mùi cực quen thuộc, cặp mắt heo tròn xoe nhất thời trợn lên thật to, ngoắc cái đuôi nhỏ, phi nhanh ra khỏi lòng Tài Bảo đại gia.

Tài Bảo sừng sốt: “Người làm gì đó?”

Vừa dứt lời, hăn chợt nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két đầy cảm hận của Hàn Ngâm: “Tài Bảo đại gia, người có thể đi chết được rồi đó!”

Ngay sau đó, lưng bị người ta đập mạnh một cú, làm hăn phóng vút vào trong thác nước như cưỡi mây lướt gió, bị dòng nước xiết xối cho ướt nhẹp!

Giờ đây hăn mới hiểu ra, hai tên sát tinh đã chém giết tới tận cửa, bèn cuống cuống muốn tìm chỗ trốn. Nhưng tiếc thay đã muộn, hăn mới bò ra khỏi thác nước thì đã nhìn thấy tia sáng pháp thuật chớp lên, trong đó còn kèm theo hàn quang binh khí, cả hai đều nhắm thẳng vào đầu hăn. Hăn chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết: “Cứu mạng, mưu sát ông mai!”

~ Hết chương 222 ~

Thôi xong, Tài Bảo quy tiên rồi, xin hãy nhận của Yun ba nén nhang
Thành kính

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Đại Kết Cục - Đoàn Tụ Sum Vầy

Đại kết cục – Đoàn tụ sum vầy

Edit: Yunchan

Sau khi thiệp mời thành thân được phát đi rộng rãi, phản ứng nhận được từ các phái tiên cũng đa dạng đủ kiểu.

Nếu kể tới Cửu Huyền thì phần đông là vui mừng hân hoan, dĩ nhiên Tống Việt ít nhiều gì cũng cầu nhàu trong lòng, tiếc là bất kể Hàn Ngâm hay Mộ Thập Tam thì giờ đây ông ta đều không quản được, ông ta chỉ thỉnh thoảng lải nhải mấy câu như bất phân bối phận, trái với luân thường, nhưng chẳng ai buồn hòa theo ông ta, dần dà thì ông ta cũng thôi.

Hiên Viên Dạ và Vân Sơ Tâm có hơi buồn bã, tuy nhiên từ lúc họ thấy Mộ Thập Tam trở về bình an thì đã biết rõ đây là kết quả không tài nào thay đổi được, bởi vậy ngoài buồn bã ra họ cũng có thể an lòng.

Người bình tĩnh đến bất ngờ nhất chính là Lạc Vân Khanh, sau khi hân nhận được thiệp mời, dáng vẻ vẫn bình thường trong mắt mọi người, thậm chí còn lạnh lùng hơn bình thường. Chẳng qua trong nội tâm hân vẫn nổi lên gợn sóng, cảm giác như buông được một việc trăn nặng lòng, nhưng đi đôi với cảm giác nhẹ nhõm đó là chút buồn bã vô cớ, còn có một dòng hồi ức xưa cũ bay vụt qua rồi về lại với hư vô.

Ngoài Cửu Huyền ra, những phái còn lại người thì vui người thì sầu, nhưng nói tóm lại phái khó ở nhất chính là Lưu Tiên môn. Tần Phái không nhận được thiệp mời, nhưng tin tức này hẳn không thể nào không biết, song song với cái giận và ấm ức còn phải đối mặt với nữ nhi Tần Vô Ưu khóc lóc thê thảm như chết cha chết mẹ. Chưa kể hẳn còn nghe hồi báo, ven hồ Lạc Tinh dựng lên một tấm bia đá cao hơn nửa người, trên bia có khắc hai hàng chữ...

Đặt chân tới đây, ân oán đôi bên phải tạm buông.

Bất kể tiên ma, hễ ai vi phạm đều truy sát không tha.

Quá là hống hách kiêu ngạo!

Mộ Thập Tam, hẳn dám đặt bản thân vượt ra khỏi hai môn tiên ma, và lại giữa hai hàng chữ này còn toát ra khí thế bề ngễ, như cho rằng hẳn đứng trên hai môn tiên ma!

Tần Phái thật sự không nén được cơn thịnh nộ, thế này, Mộ Thập Tam chẳng khác nào phô trương thân phận ra ánh sáng. Chẳng mấy rồi tất cả mọi người sẽ quen với sự tồn tại đặc thù của hẳn, về sau làm sao có thể ngầm lên kế hoạch lần nữa, lấy thân thế của hẳn làm lý do để tìm hẳn và Hàn Ngâm gây chiến đây? Có điều, nếu muốn đáp trả bằng hành động thì có lẽ phải đập qua tấm bia đá nát đó, nhưng Tần Phái tự nhận mình không có năng lực đó, liên hệ với những tiên môn khác làm chuyện này thì cũng chẳng ai nghe theo. Vì vậy Tần Phái càng nghĩ càng phiền muộn, vẫn đang bó tay hết cách.

Chẳng qua người buồn nấu ruột không chỉ mỗi mình hẳn, mà Mật Hạt Nhi và Hoa Lộng Ảnh cũng khổ não hết sức.

Lúc Mật Hạt Nhi nhận được thiệp mời thiếu chút nữa đã đập chết tên nam sủng bên cạnh, nghiêng răng hét lên: “Hai cái đồ vô sỉ này muốn thành thân! Bọn chúng định cướp sạch Ma môn đó hả!”

Hoa Lộng Ảnh phát tay áo quay mặt đi: “Ta không đi, tặng lễ vật hay không thì mặc người.”

Đúng vậy! Trên tấm bia kia viết rất êm tai, bất kể tiên ma đã tới hồ Lạc Tinh là không được động thủ. Nhưng ai biết được sau khi tới đó chúc mừng thì có động thủ đánh nhau thật hay không chứ? Đương nhiên, Mộ Thập Tam nhất định sẽ không tự bỏ thể diện, khoanh tay đứng nhìn. Nhưng đáng sợ chính là hắn không chịu khoanh tay đứng nhìn đó.

Có khả năng cao là hắn hòa giải xong sẽ trở mặt tìm họ đòi phí bảo kê, thế chẳng phải là họ tự nạp mình tới cửa cho người ta làm thịt à?

“Không đi!” Mật Hạt Nhi nói như đinh đóng cột, nhưng vẫn không cam lòng bồi thêm một câu: “Cho người chuẩn bị lễ vật đi.”

Không thể không chuẩn bị được, ai biết cái tổ chức vô sỉ hai thành viên đó gần đây tâm trạng xấu hay tốt chứ. Nếu không tặng lễ vật thì chẳng khác nào tự gieo mầm họa vào người, cô còn lâu mới làm chuyện giữ nhỏ mất lớn, khiến mình còn tổn thất nhiều hơn đó đâu.

Song, Mật Hạt Nhi không hổ là kỳ hoa của Ma môn, cô hạ lệnh xong thì trong lòng máy động, chẳng mấy chốc đã híp mắt cười khì, mừng hóm như được hời to. Ủ, đích thực là được hời to! Nghĩ theo mặt tốt, Mộ Thập Tam và Hàn Ngâm không sớm nắng chiều mưa như cô, nên tuyệt đối chỉ thành thân một lần, bằng không phát thêm mấy cái thiệp mời đòi tặng lễ nữa thì ma chủ như cô còn thảm hơn cả tên khất cái!

Ngày lành đã gần kề, các môn phái nhận được thiệp mời đều có người tới hồ Lạc Tinh, trừ La Cẩn ra, mấy vị chương môn Hiên Viên Huyền, Vệ Minh và Tang Dịch đều đích thân tới chúc mừng.

Họ làm thế là vì đã ngấm bàn bạc với nhau, thứ nhất khinh thường hành động lặt lọng của bọn Hạ Sát, nên sẽ không qua lại nữa. Thứ hai sau khi trải qua việc này, họ coi như thấy rõ, Mộ Thập Tam khác với Ma chủ

Mặc Ly trước đây, quả nhiên chỉ cầu được tự do tự tại như cá bơi trên biển cả, chim sải cánh trên bầu trời, thế thì cần gì phải tự chuốc phiền toái cho mình, tội gì phải chấp nhất? Thứ ba, và cũng là điểm quan trọng nhất, họ không muốn thấy sinh linh đồ thán, chỉ cần Ma môn an phận, cứ tiếp tục duy trì sự thái bình trước mắt này thì chỉ có lợi cho tiên môn chứ không có hại.

Thành ra, thái độ của bát đại tiên môn với Mộ Thập Tam đã vô cùng rõ ràng.

Trong đó bốn phái vẫn đối địch với Mộ Thập Tam không đổi, nhưng vì ngại lời thề nên không thể làm bất cứ điều gì. Bốn phái còn lại thì chọn giao hảo với Mộ Thập Tam, tình thế hỗn loạn lập tức trở nên minh bạch rõ ràng. Những môn phái nhỏ đứng ngoài nhìn vào ban đầu còn chộn rộn xôn xao, hiện tại đã yên tâm ngồi nghỉ, an hưởng thái bình, không còn nảy sinh ý đồ nào khác nữa.

Thế nhưng, thái bình là của hai môn tiên ma, chứ không phải của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam! Trong hai ngày chuẩn bị thành thân, hai người họ quả thật như đi đánh trận, cực lực chống đối đủ loại tập tục rườm rà đã lưu truyền qua bao nhiêu năm chẳng biết.

Hàn Ngâm: “Cái gì! Cạo lông mặt? Mặt ta trơn đủ rồi, không cần cạo nữa!”

Mộ Thập Tam: “Của hồi môn làm gì? Có nhận cũng vô dụng, sớm muộn gì cũng về tay cô nhóc Hàn Ngâm tham tài kia thôi.”

Hàn Ngâm: “Bớ người ta cứu mạng! Đừng ịn cả đồng phấn lên mặt ta, ta sợ Mộ Thập Tam không nhận ra ta!”

Mộ Thập Tam: “Người nói Hiên Viên Túc còn đủ song thân tới lấp giường, còn muốn ngủ một đêm sao? Bảo nó rút!”

...

Đến ngày lành chính thức bái đường thành thân, hai vị tân lang tân nương đây chịu mặc cát phục bước ra là đã nề tình lắm rồi, còn lâu mới có chuyện che khăn hỉ, ngồi kiệu hay các loại lễ nghi lăng nhăng khác. Thế mà họ còn rất chi là quạu quọ, bởi vì tân khách ngồi đầy cả sảnh đường, nói dễ nghe là tới chúc mừng, nhưng nói toạc ra chính là đến góp náo nhiệt. Có vài người sinh ra lớn lên ở tiên môn từ nhỏ, chưa bao giờ giao thiệp với người của giới phàm tục, còn xem họ bái đường như đang xem tấu hài. Lúc Lê Thanh Hàn được Mộ Thập Tam lễ bái thì cười tới ngoác cả mồm, cứ gọi “Đồ tể đồ tể” liên miên, làm Hàn Ngâm cười trộm không ngớt, còn Mộ Thập Tam thì suýt chút nữa đã hết nhin nổi xách cổ áo y ném thẳng ra cửa.

Trong khi trên sảnh đường huyền náo từng bừng, thì bên ngoài Tài Bảo đại gia sừng mặt sừng mũi lại đang tự gánh hậu quả, cầm cái xẻng sắt hùng hục đào đất khoét hầm với Thổ Linh trư. Đây là chuyện Mộ Thập Tam ra lệnh bắt hăn phải làm cho xong, dù hăn chẳng cam chút nào, nhưng vì hạnh phúc nửa đời sau nên hăn đành phải nghe theo. Có điều nghĩ tới những người phải xui xẻo sau đó, hăn đào đào mà khóe miệng còn toét ra ý cười xấu xa, làm Thổ Linh trư run cầm cập đầu óc bất an, cặp mắt heo tròn xoe lâu lâu lại thối về phía hăn đề cao cảnh giác, sợ hăn cụt hứng một cái sẽ nuốt sống mình luôn.

Dù hài lòng hay không thì ngày vui mừng lẫn lộn này vẫn trôi qua khá là suôn sẻ. Sau khi bái đường, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam đã bị Hồ Khả thỉnh tới hỉ nương môn, đùn đẩy bắt vào động phòng. Những người khác còn biết thân phận mình nên không tới náo động phòng gì đó. Ban đầu Hiên Viên Huyền yêu rệu như mạng muốn kéo Mộ Thập Tam tới uống chung, nhưng sau đó lại tình cờ phát hiện Sở phu tử cũng có khả năng giám định và thưởng thức rượu tuyệt vời, thế là y bỏ quên luôn Mộ Thập Tam, chuyển sang làm phiên Sở phu tử.

Về phần hỉ nường môn, lẽ ra phải làm đủ quy củ, mời hai vị tân lang tân nương uống rượu hợp cẩn, ăn quả đầu giường, thế nhưng vừa bị cặp mắt lạnh của Mộ Thập Tam đảo qua, toàn thân hỉ nường đã run bắn như bị tạt vào gáo nước lạnh, từ đó trở đi không dám nói thêm câu nào, luýnh qua luýnh quính rút khỏi phòng, Mộ Thập Tam cũng tự nhiên chẳng chút khách sáo, tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trong tiên phủ động thiên lúc này, một đầu rực rỡ đèn hoa, tiếng cười đùa rộn rã. Đầu kia nền đỏ thấp cao, yên tĩnh bình yên.

Dĩ nhiên, vẫn có kẻ chưa từ bỏ ý đồ muốn tới gây rối. Gần nửa canh giờ sau, ở bên ngoài tân phòng của Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam chợt xuất hiện ba cái bóng nhỏ lén la lén lút, mò tới dưới cửa sổ, nường theo ánh nền chiếu hắt ra ngoài có thể trông thấy lờ mờ là ba tên đồ đệ của Hàn Ngâm.

Lúc này chúng cũng hơi hồi hộp, vì tuy trên người có dán bùa giấu hơi thở, nhưng bùa này là do Hiên Viên Túc làm ra, có tác dụng không còn chưa biết được, hơn nữa dù có bùa thì cũng không thấy an toàn chút nào, chỉ cần hành động bất cẩn, gây ra chút xíu tiếng động thôi thì người trong phòng cũng sẽ phát hiện ra ngay. Do đó chúng mò tới cực kỳ dè dặt chậm chạp, chậm tới nỗi Hiên Viên Túc đi tuốt đằng trước cũng mới mon men tới gần bệ cửa sổ mà thôi. Nhưng ngay sau đó bi kịch đã tới —

Chợt “Úi” một tiếng!

Mặt đất kiên cố dưới chân Hiên Viên Túc bỗng dưng sụt xuống một cái hố, cả người nó chợt rơi tọt vào hố, bụi bay tứ tán, sắc tới nỗi ho sù sù.

Vân La và Thời Hoàn coi như nhanh nhạy, vừa thấy tình hình bất ổn đã lập tức lùi gập ra sau, hơn nữa chúng còn thông minh không hòa nhau chạy chung mà tách ra chạy trốn. Tiếc là đạo cao một thước ma cao mười trượng, chưa chạy được hai bước đã hét lên hai tiếng hốt hoảng, một đứa

thật bất hạnh bị nhốt trong trận pháp, một tên cực xui xẻo bị treo lủng lẳng giữa không trung, làm anh em đồng cam cộng khổ với Hiên Viên Túc.

Nghe vách tường không thành lại thành ra bi kịch, mà bi kịch hơn chính là chuyện xảy ra sau đó.

Giọng cười tủm tỉm của Hàn Ngâm văng ra từ trong phòng rõ mồn một: “Hình như ta nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì phải không ta.”

Hiên Viên Túc muốn hét lên: Có có! Sư phụ ơi, ta ở đây!

Ai dè miệng nó mới há ra đã bị chặn lại, ngược mắt nhìn lên, Tài Bảo đại gia đang đứng chình ình trước mắt nó cười gian, còn nắm một sợi dây trong tay vung về phía nó, chẳng mấy chốc đã buộc chặt nó như đòn bánh tét, tha đi.

Giọng biếng nhác của Mộ Thập Tam vang lên sau đó: “Có sao? Ta không nghe thấy gì cả.”

Vân La bị nhốt trong trận pháp, có kêu la cũng không ai nghe, đành phải ngậm chặt miệng hết hy vọng.

Hàn Ngâm cười nói: “Chắc ta nghe nhầm mất rồi!”

Thật ra Thời Hoàn có thể la, nhưng nhìn thấy Thổ Linh trư ụt ịt nằm bò trên cành cây gặm sợi dây đang treo mình, mà hiện tại Thời Hoàn đang cách mặt đất chừng mười trượng, nó suy nghĩ một lúc bèn biết điều ngậm tằm.

Hai người trong tân phòng nhìn nhau, mỉm cười vô lại.

Mộ Thập Tam tiện tay búng khế, một đạo kết giới đã bố trí bên ngoài tân phòng, sau đó kéo màn trướng, tấm màn sa mềm mại bèn buông xuống chấm đất, che đi cảnh xuân đào dạt bên trong phòng.

Bóng đêm kiêu diễm, trăng sao triền miên, hương hoa ngọt ngào mà say trời đất.

Chớ cô phụ thời gian.

~ Hết chính truyện ~

Tung bông ~ Sau 223 ngày vất vả rồi cuộc chị em chúng mình cũng cập bến Happy Ending an toàn suôn sẻ roài! Còn 4 ngoại truyện nữa Yun sẽ đăng nốt vào thứ bảy và chủ nhật để đóng gói hoàn thành bộ truyện lun nhé, hí hí ($\cong \cup \leq$)

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Ngoại Truyện 1: Kiếp Sau Lại Gặp Nhau

Ngoại truyện 1

Kiếp sau lại gặp nhau

Edit: Yunchan

Tháng ba năm Hạnh Hoa, trời đổ cơn mưa phùn ướt át.

Tích Tích ngồi bên dưới cửa sổ, nương theo sắc trời âm u, bắt tay vào sao chép quyển sách bên cạnh.

Bên ngoài cửa sổ trước mặt cô, một gốc cây liễu non đang hứng lấy cơn mưa cho cành lá đậm chồi nảy lộc, mà trên chiếc giường sau lưng cô là một nam tử đang nằm, y mệt mỏi nhắm hai mắt lại, thỉnh thoảng lại ho nhẹ một tiếng, có thể nhìn thấy từ gương mặt tiêu tụy của y từng dòng sinh mệnh đang chậm rãi trôi đi khỏi cơ thể.

Mỗi lần nghe thấy tiếng ho khan, cây bút trong tay Tích Tích sẽ khựng lại, nhưng cô vẫn chịu đựng không ngoái đầu lại nhìn, cho tới khi một trận ho sặc sụa vang lên thật lâu không thôi khiến lòng cô hoảng loạn, cô mới ném cây bút đi, chạy tới bên giường đỡ nam tử kia ngồi dậy: “Ngô trưởng lão, ta rót một chén trà nóng cho ngài nhé.”

Ngô Cự Liễu đặt hờ năm tay lên mép, vừa ho sặc sụa vừa gật đầu.

Uống vào chén trà nóng trên trán đã hơi toát mồ hôi, hơi ấm tạm dần cơn ho khan xuống, y bèn thở hỗn hển, cất giọng yếu ớt: “Ta muốn ngủ một giấc, người cứ tự tiện đi.”

Tích Tích hiểu rõ ý của y, lòng thầm thở dài một hơi, đỡ y nằm về giường, dèm chăn thật kỹ, sau đó mới mở cửa phòng bước ra ngoài mà lòng chẳng chút tình nguyện, lặng im ngồi trên thềm đá, nghe bên trong phòng vắng ra tiếng ho khan trầm đục, cô nâng má, nhìn màn mưa bụi giăng mờ mà thần người ra.

Chẳng biết qua bao lâu, ngoài điện bỗng nhiên có hai bóng người lướt tới, màu xanh quả mơ và màu đỏ nhạt của y phục trên người họ đã tô lên vẻ âm u của bầu trời hai gam màu sáng sủa, khiến lòng Tích Tích cũng sáng lên đôi chút.

Cô cuống quýt đứng lên đón hai người, muốn chào hỏi nhưng mới mở miệng đã thấy mắt cay xè, nước mắt đã không cầm được chực rơi, cô đành phải xoay mặt đi, lấy ống tay áo giấu đi đau thương.

Hai người ấy chính là Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam.

Trông thấy dáng vẻ này của Tích Tích, lòng Hàn Ngâm cũng chùng xuống: “Thương thế của Ngô trưởng lão trở xấu sao?”

Tích Tích lặng lẽ lau nước mắt, lắc đầu nói: “Thương thế không trở xấu, nhưng tinh thần ngày một giảm, tình hình không tốt lắm.”

Giọng cô dần nhỏ giống, trong phòng lại vọng ra tiếng ho khan dữ dội.

Mộ Thập Tam nhẹ thở dài, nắm tay Hàn Ngâm bước vào thăm hỏi.

Thật ra, mọi người đều biết Ngô Cựu Liễu trưởng lão độ thăng tiên kiếp vào mấy mươi năm trước đã gặp chuyện không lành, may mắn giữ được tính mạng, nhưng đầu gì cũng đã bị thương nguyên khí, tổn hại tu vi,

kiếp này đã hết hy vọng thành tiên, dĩ nhiên trường sinh bất tử cũng đã thành không tưởng. Hôm nay vết thương cũ của y tái phát, chính là điềm báo sắp vong mạng. Dù Đại La Kim Tiên ở đây cũng không thể kéo dài tuổi thọ của y, sống hay chết chỉ còn cách nhau một sợi chỉ mảnh.

Vì sợ quấy nhiễu tinh thần của Ngô Cự Liễu, Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam không dám ngồi lâu, ân cần thăm hỏi đôi câu rồi cáo từ ra về. Biết có lẽ đây là lần cuối cùng gặp y, Hàn Ngâm nhớ lại chuyện xưa mà không khỏi có chút đau lòng. Mộ Thập Tam chỉ sơ giao với trưởng lão này, nhưng nghĩ tới y tu luyện một đời, chớp mắt đã tan thành hư vô, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm khái.

Tích Tích chờ bên ngoài cửa, vừa thấy họ bước ra thì ôm theo chút hy vọng cuối cùng thấp giọng hỏi Mộ Thập Tam: “Còn cách nào cứu vãn không? Bất kể là đan dược hay linh hoa linh thảo nào, chỉ cần có thể kéo dài tính mạng của y chốc lát, ta đều sẽ nghĩ cách tìm về.”

Mộ Thập Tam nhìn cô lắc đầu: “Dầu cạn đèn tắt, không có cách nào xoay chuyển trời đất. mấy ngày này hãy để y được an dưỡng, ra đi bình yên thì hơn.”

Chuyện nằm trong dự đoán nhưng Tích Tích vẫn đỏ hồng vành mắt.

Hàn Ngâm biết sức nặng của Ngô Cự Liễu trong lòng Tích Tích, sợ cô không vượt qua nỗi đau sinh ly tử biệt này, bèn bảo Mộ Thập Tam đi trước, còn mình thì ở lại với cô mấy ngày.

Mấy ngày trôi qua trông như vội vã nhưng trên thực tế lại giống như lưỡi dao cùn, mài lên tim người từng chút một, cũng mài mòn sinh mạng của Ngô Cự Liễu.

Trước hôm y mất tinh thần khá hơn mọi ngày, bèn gọi Tích Tích vào phòng nói chuyện một lúc lâu.

Hàn Ngâm không muốn vào quấy rối nên chỉ đứng chờ ngoài cửa nghe tiếng nghen ngào nước nở vang lên. Đợi gần bốn năm canh giờ, tới khi làn váy ướt sương, trời đã dần trở sáng, mới thấy cửa phòng mở ra một cách im lìm, Tích Tích bước ra với đôi mắt đã sưng đỏ và vẻ mặt bình thản, nói với cô rằng: “Ngô trưởng lão đi rồi.”

Nói xong câu này, Tích Tích bèn ngồi xuống bậc thang trước cửa, nâng má thần thờ, mắt chỉ toàn là hư vô trống vắng.

Đã từng trải qua nỗi đau sinh ly tử biệt nên Hàn Ngâm biết có khuyên bảo gì vào lúc này cũng vô ích, thế là cô không nói lời nào, chỉ im lặng ở bên Tích Tích.

Sau đó Hàn Ngâm kinh ngạc nhìn thấy dung nhan và hình hài như đứa trẻ non nớt của Tích Tích bỗng nhiên như đóa hoa nở rộ, chớp mắt đã biến thành vóc dáng yếu điệu tuổi hoa, mái tóc chỉ mới chấm tới đầu vai thoáng chốc cũng mọc dài tới eo, đen nhánh như mực, tôn lên làn da trắng ngần như sứ, xinh đẹp tuyệt trần khó thể đến gần.

“Tích Tích ——”

Hàn Ngâm bật ra tiếng kêu kinh ngạc, nên nhớ nếu yêu không mượn pháp lực để dốc sức biến hóa thì dung nhan sẽ đi theo tâm cảnh, trước đây tâm cảnh của Tích Tích ngây thơ hồn nhiên như trẻ thơ, do đó dung mạo hóa ra cũng là một đứa trẻ. Nhưng lúc này cô bị cái chết của Ngô Cự Liễu đả kích khiến tâm cảnh trưởng thành nhanh chóng, Hàn Ngâm bắt đầu lo âu, sợ cô cứ mãi tang thương thế này, cho đến khi tuổi già sức yếu.

May mà điều đó không xảy ra.

Tích Tích chỉ lớn đến độ tuổi hoa thì không biến hóa tiếp nữa, cô nghe tiếng kêu khẽ kinh ngạc của Hàn Ngâm thì ngoảnh qua nhìn, cười khổ nói: “Không cần lo lắng cho ta đâu, ta không sao, ta chỉ bỗng nhiên hiểu ra một việc thôi.”

Hàn Ngâm dọ lời: “Chuyện gì?”

“Lúc trước ta không nghĩ ra Ngô trưởng lão chiếm địa vị gì trong lòng mình, nhiều năm qua hai ta ở cạnh nhau trông như vô cùng gần gũi, nhưng hai bên vẫn đối xử với nhau lễ độ, có hơi xa cách, chứ không thoải mái như khi ở chung với cô.” Tích Tích lẩm bẩm: “Y đối với ta vừa là thầy vừa là bạn mà cũng là người thân, bản thân ta cũng chẳng phân biệt được bên nào nặng hơn, mãi tới hôm nay, khi nhìn y nhắm mắt lại, thở ra hơi cuối cùng trên nhân thể, ta mới phát hiện sự lệ thuộc của mình vào y, đã tới mức không thể dằng dằng tha thứ khi phải mất y. Y không ở đây, nhật nguyệt đều không còn ánh sáng, tinh thần ảm đạm, trời đất cũng mất đi theo đó...”

Chẳng phải đây là cảm giác của cô khi tưởng lầm mình đã mất Mộ Thập Tam sao?

Hàn Ngâm càng nghe lòng càng chùng xuống, không nén được muốn ngắt lời Tích Tích, nhưng mới hé môi đã bị tiếng cười ngẩn ngơ của Tích Tích làm im bật: “Thật ra ta đã suy nghĩ kỹ rồi, sẽ không làm chuyện đại đột gì đâu. Ta là liễu yêu, dù chưa thành tiên nhưng tuổi thọ của ta vẫn dài hơn con người rất nhiều, vì vậy ta chờ nổi, lỡ mất kiếp này, ta có thể vừa tu luyện, vừa chờ y luân hồi, tìm y ở kiếp sau.”

Tích Tích vừa nói vừa ngẩn ngơ, cười vô cùng hiền hòa: “Đợi tới khi y chuyển thể tái sinh, ta nghĩ ta đã có đủ năng lực để bảo vệ y rồi, sẽ không để y gặp chuyện lúc độ thăng tiên kiếp nữa. Vì chuyện đó, ta cũng không thể lêu lổng chơi bời nữa, phải cố gắng tu luyện, chỉ có cùng nhau thành tiên thì chúng ta mới có thể ở bên nhau thật lâu thật lâu, mãi mãi không chia lìa.”

“Nhưng mà...” Hàn Ngâm không muốn đả kích cô, chỉ không muốn cô hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, vì vậy đành căn môi nói: “Nếu như y uống canh Mạnh Bà, kiếp sau không nhớ cô nữa thì phải làm sao?”

“Vậy thì làm quen lại là được rồi.” Giọng Tích Tích có vẻ vui mừng hẳn lên: “Dù lúc đó y không thích ta bám theo, thì ít ra ta cũng biết y đang tồn tại cùng một thế giới với mình, chỉ cần ta muốn gặp y là có thể gặp ngay, nhiều đó ta cũng đã thỏa mãn lắm rồi.”

Quả nhiên vẫn là Tích Tích đơn thuần đó, dù cho thích một người thì suy nghĩ cũng trong veo đơn thuần, không pha chút tạp chất nào.

Hàn Ngâm nhìn vào gương mặt tươi sáng sau cơn tuyệt vọng của Tích Tích, trầm ngâm chốc lát rồi cũng nhoẻn miệng cười theo.

Chuyện tương lai có ai nói chính xác được đâu, biết đâu Ngô Cự Liểu chuyển thể tái sinh vẫn muốn ở bên Tích Tích thì sao. Thậm chí là đời này, trong lòng y đã nảy sinh tình ý với Tích Tích, có điều biết mình không thể nào trường sinh, không muốn liên lụy tới cô, cho nên mới dạm nhiên ở bên nhau, rồi cũng dạm nhiên ly biệt.

Cảm thấy dường như dốc bầu tâm sự có thể khiến Tích Tích giảm bớt đau khổ, Hàn Ngâm bèn tiện đà ngồi xuống bên cạnh cô, nghe cô tâm sự.

“Ta đã nối một dải hồn phách lên ba hồn bảy phách của y rồi, chỉ cần y chuyển thể tái sinh là ta sẽ biết ngay.”

“Ghét nhất chính là thiên hạ rộng lớn thế này, chẳng biết bao giờ mới gặp được nữa, cô nói xem ta có nên đi học thuật tướng số, tính coi y đầu thai chuyển thể ở đâu, nhân tiện tìm y luôn không?”

“Không thì ta cứ đi khắp thiên hạ là được rồi, tới một nơi thì trồng một cành liễu, tới khi liễu mọc đầy khắp thiên hạ thì dù y có ở đâu đi nữa ta cũng có thể cảm ứng được ngay.”

Hàn Ngâm nghe mà mỉm cười, gật đầu phụ họa, có khi cô còn góp ý kiến cho Tích Tích, khiến bầu không khí tĩnh lặng đau thương trước mắt dần phai nhạt.

Đúng thế!

Kiếp này tạm ly biệt.

Nhớ cũng được, quên cũng được, chỉ cần còn sống thì hy vọng vẫn còn.

~ Hết ngoại truyện 1 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Ngoại Truyện 2: Tiểu Kịch Trường

Ngoại truyện 2

Edit: Yunchan

(Tiểu kịch trường 1)

Từ sau khi báỉ nhập Cửu Huyền, giấc ngủ của Hàn Ngâm luôn không quá dài, thậm chí có lúc còn không ngủ, thấy mệt thì đả tởa nhập định chốc lát là có thể tỉnh như sáo. Nhưng sau khi cô mang thai, Mộ Thập Tam nói không thể ngồi tu luyện trong thời gian dài nữa, còn phải ngủ đủ giấc, thế là đêm nào cô cũng kéo Mộ Thập Tam nằm dài trên giường đúng giờ đúng giấc.

Có điều, ban ngày cô cũng rất rảnh, trừ đọc sách luyện chữ, dạy dỗ đệ tử ra thì chỉ có ăn uống đi dạo, cộng thêm ngủ gật bất cứ lúc nào. Do đó đến đêm lại khó ngủ, dễ nghĩ ngợi linh tinh.

Vì vậy, vào đêm hai người kê tai nhỏ to hồi lâu, Mộ Thập Tam mới vừa chớp mắt, cô đã đưa tay chốt hăn.

“Thập Tam Thập Tam, chàng thích bé trai hay bé gái?”

“Thích tất.”

“Vậy thì bé trai tốt hơn, lúc không nghe lời cũng chẳng cần đánh nhẹ tay, cũng chả phải lo Tiểu Túc với Thời Hoàn đánh nhau để giành chơi với

sư muội, gây sứt mẻ tình đồng môn.”

“Nàng suy nghĩ nhiều quá rồi...”

Chốc lát sau, khi Mộ Thập Tam đang lim dim ngủ thì cô lại chột chột.

“Tên của con á, chàng nghĩ xong chưa?”

“Chuyện phiền toái...” Mộ Thập Tam ngáp một cái: “À không, chuyện quan trọng như vậy thì cứ giao cho ngoại tổ phụ của ta là tốt nhất, ta thấy có khi người đã chuẩn bị xong một trăm tám mươi cái tên, lúc đó cho nàng chọn một cái tên nhìn vừa mắt, đọc suông miệng là được rồi.”

“Làm cha như chàng đúng là vô trách nhiệm, tới tên con cũng lười nghĩ!”

“Thế này nhé, nàng làm mẹ nó, nàng cũng phải chịu trách nhiệm, chúng ta nghĩ chung.”

“Quên đi, cứ chọn đại một cái tên trong danh sách của Sở phu tử cho nhanh.”

Lát sau, khi Mộ Thập Tam sắp ngủ thiếp đi, cô lại chột tiếp.

“Thập Tam Thập Tam, Giang Tĩnh Dạ nói chàng xếp thứ mười ba trong Diệp gia, tên của chàng cũng đặt theo như vậy hả?”

“Ừ, chính thế...”

“Thế trước khi tới Diệp gia thì chàng tên gì, vả lại Diệp gia là thế gia mà, không thể dùng số thứ tự để đặt tên được, lúc chàng ở Diệp gia gọi là gì á?”

“Chuyện này quan trọng sao?” Mộ Thập Tam liếc cô bằng cặp mắt ngái ngủ: “Tên chỉ là một kiểu xưng hô, dễ nhớ dễ gọi là đủ rồi.”

“Nói ra cho ta đỡ tò mò đi mà.”

“Không nói.”

“Nói đi!”

“Không nói.”

“Nói mau! Chả lẽ tên là đại Ngưu, Nhị Cẩu hả?”

“Tiểu Bảo!” Mộ Thập Tam mở miệng mà cực không tình nguyện.

Hàn Ngâm ngây đờ, sau đó liền ôm bụng cười lăn lộn: “Mộ... Mộ Tiểu Bảo kia...”

Hèn chi hăn muốn đổi tên.

“Tên ở Diệp gia thì bình thường hơn.” Mộ Thập Tam nhìn cô chịu thua: “Gọi là Diệp Vân Nguyệt, nhưng cái tên này rất ít dùng. Lúc báai nhập Cửu Huyền, để che giấu thân phận của ta và để không ai điều tra ra, sư phụ ta lại bảo ta đổi tên, ta lười suy nghĩ nên dùng luôn họ của Mộ gia, rồi lấy thứ bậc trong Diệp gia làm tên.”

Hăn nói tới đây, Hàn Ngâm chợt nhớ tới thời thơ ấu lang bạt đó đây của hăn, nụ cười chợt tắt, nắm chặt tay hăn, dựa vào lòng hăn.

Mộ Thập Tam chỉ ngủ theo cô chứ vốn dĩ không cần ngủ, lúc này bị cô quấy rối đã hoàn toàn tỉnh táo, hơi nghiêng đầu qua nhìn cô, thấy dưới ánh trăng tỏ chiếu xuyên qua cửa sổ, đôi mắt cô long lanh, thấp thoáng có hào quang lưu chuyển, hăn bèn cười gian hỏi: “Nàng ngủ không được sao?”

Hàn Ngâm “Ừ” khẽ một tiếng.

“Thật khéo, ta cũng không ngủ được.” Tay Mộ Thập Tam di chuyển trên người cô, trong chất giọng trầm thấp mang theo mê hoặc nồng nàn:

“Hay là, chúng ta cùng nhau làm chút chuyện không ngủ được nhé.”

Kết quả —

Đáp lại hần là cái ngáp dài thật dài, tiện thể một cái chân bay tới, đá hần xuống giường.

Trên giường, Hàn Ngâm vô lương tâm kéo chiếc chăn gấm trở mình, lẩm nhẩm độc thoại: “Tự nhiên thấy buồn ngủ ghê, ta muốn ngủ, sáng mai gặp.”

Mộ Thập Tam:...

(Tiểu kịch trường 2)

Thấy Sở phu tử mong chắc tới suốt ruột, Hàn Ngâm cũng muốn sinh con sớm, để trước khi cô phi thăng có thể chăm cho nó biết đi biết chạy, còn mình thì có thể chuyên tâm tu luyện, thế là cô bèn chuẩn bị sinh con.

Sau ba tháng nôn ọe, cô bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, bèn ôm cái bụng cần bản còn chưa thấy lớn, chậm rãi vượt đá băng rừng, lướt hoa phát liễu, đi tìm Mộ Thập Tam.

“Thập Tam phu quân ơi, ta có một vấn đề nan giải.”

Mộ Thập Tam đang bận luyện đan, nghe vậy thì khóe miệng hơi giật lên, tốc độ thêm được liệu vào trong lò luyện đan cũng chậm lại. Mới chậm lại chốc lát mà cả lò đan đã luyện hỏng, hần không thể làm gì hơn là bỏ việc đang làm, đảo mắt hỏi: “Vấn đề gì?”

Hàn Ngâm vuốt vuốt tóc mai, hé môi cười: “Chàng nói xem, hài tử tương lai nhà chàng là họ Mộ, hay họ Mặc đây.”

Cái gì gọi là hài tử nhà chàng, lẽ nào không có quan hệ gì với cô à?

Mộ Thập Tam dẫn xuống lời oán thăm, nghiêm mặt gật đầu: “Vấn đề này quả nhiên rất nan giải.”

“Đúng thế!” Trong lòng Hàn Ngâm rối rắm, bèn cau mày đẩy mạnh tầm quan trọng của vấn đề: “Ta khổ não suốt ba ngày ba đêm, ngủ không thấy ngon, cơm cũng ăn không trôi, cứ thế mãi sẽ thành tâm ma, hết hy vọng thành tiên cho coi!”

Khóe miệng Mộ Thập Tam giãn giật, những vẫn nói theo ý cô: “Không sai, chúng ta nên mau chóng tìm cách giải quyết vấn đề này mới được.”

Mắt Hàn Ngâm sáng ngời: “Chàng có cách à.”

“Ừ.” Thần thái Mộ Thập Tam phấn chấn, miệng lưỡi lưu loát hẳn ra: “Hay là thế này đi! Đưa đầu thì theo họ Sở của ngoại tổ phụ, bù đắp chút sầu lo của người. Đưa thứ hai theo họ Mặc của cha ta, nói nào ngay ông ấy đã mất, chậm một chút cũng không sao cả. Còn đưa thứ ba, vì dưỡng phụ đầu tiên của ta họ Mộ, ân dưỡng dục nào dám quên, nên cứ theo họ Mộ. Về phần đưa thứ tư, thì theo họ Hàn của nàng. Nếu sinh thêm mấy đứa nữa thì có thể tua lại từ đầu tới đuôi một lượt...”

Hắn nhìn về tương lai xoi xoi xong bèn đảo mắt nhìn sang Hàn Ngâm, thấy mặt cô đã xám xịt như muốn tháo chạy, lòng đùa dai bỗng nhiên trỗi dậy, đuổi theo cô hỏi: “Ý kiến này thế nào, nương tử góp ý cho ta một câu với.”

Hàn Ngâm nghiêng răng nghiêng lợi: “... Xí!”

Giấy nợ năm xưa

Năm Sở Ngọc Thư lên một đã có thể chạy tập tễnh khắp nhà.

Chuyện cậu bé thích làm nhất chính là vừa ê a ôm đồng sách bảo bối của cha nó để gặm, vừa nhều nước miếng lách tách. Đương nhiên có lúc nó cũng sẽ đùa với mẹ nó một tý, cướp túi Càn Khôn mà mẹ nó quý hơn cả mạng vào tay để bới bới, vớt ra đây đấy mấy thứ linh tinh, còn nó thì bò lăn trên đó.

Sau vài lần la rầy, Hàn Ngâm phát hiện tiếng gào khóc của Sở Ngọc Thư cực âm tai, phải nói là đạt tới cảnh giới đả thương người vô hình trong vòng một trượng, chả người nào tới gần nó được, đừng nói chi cướp bất kỳ vật gì trong tay nó. Thành ra cô cũng kệ nó luôn, chỉ cần nhóc con xấu xa này không bỏ mấy thứ linh hoa linh thảo chưa biết có độc hay không vào miệng, nó thích ném pháp bảo thì cứ việc ném pháp bảo, thích quăng pháp khí thì cứ quăng pháp khí, nói nào ngay mấy thứ này đều siêu bền, không sợ bị ném hư.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Sở Ngọc Thư ăn no tỉnh ngủ, lại thả sức nghịch phá ném đồ trong phòng.

Hàn Ngâm bị Hiên Viên Túc gọi ra ngoài cửa hỏi đôi câu, khi sắp đi vào thì khước mắt nhìn thấy Mộ Thập Tam chạy phốc lên như thỏ, rút một tờ giấy lộn từ đồng tạp nham bên cạnh Sở Ngọc Thư, kẹp chớp nhoáng vào trong quyển sách hắn đang cầm, sau đó ra vẻ điềm nhiên, ngồi nghiêm chỉnh.

Lén la lén lút, không gian tức tởm!

Hàng mày thanh tú của Hàn Ngâm hất cao, khước miệng cong cong, nhẹ nhàng bỏ nhỏ hắn một câu: “Chàng giấu gì thế?”

“Hừm?” Mộ Thập Tam nhìn cô tỏ vẻ khó hiểu, hỏi ngược lại với giọng vô tội: “Ta có thứ gì để giấu chứ.”

Nếu một khắc trước Hàn Ngâm còn ôm lòng hài hước, thuận miệng hỏi một câu, thì bây giờ phản ứng như giấu đầu lòi đuôi của Mộ Thập Tam lại khiến cô nghiêm túc hẳn lên, muốn hỏi tội tới cùng.

Cơ mà, điều tra chân tướng cũng cần mảnh khỏe, không thể lỗ mãng được.

Trên môi Hàn Ngâm nở ra nụ cười ngọt ngào, nũng nịu gọi một tiếng dựng tóc gáy: “Thập Tam phu quân ơi...”

Mỗi lần cô gọi kiểu này là chẳng có chuyện gì tốt!

Mộ Thập Tam đỡ trán, liếc xéo cô: “Nương tử đại nhân, gọi như vậy không hay lắm đâu, ai không biết nghe thấy, còn tưởng trong nhà nàng nuôi phu quân thành bầy!”

Xưa nay da mặt Hàn Ngâm rất dày, nghe thế mà vẫn cười như hoa xuân, xòe tay ra trước mặt hẳn: “Nếu chàng không muốn nổi gót theo Hoa Lộng Ảnh thì đưa quyển sách trong tay cho ta mượn chút nào.”

Mộ Thập Tam mỉm cười gập quyển sách lại, lắc lắc trước mặt cô: “Chẳng phải nàng rất ghét đọc loại sách này sao?”

Lại là “Nữ giới”! Tại sao trong phòng lại có loại sách chương mắt này hả, nhất định là do tên nhóc thối Sở Ngọc Thư găm từ chỗ khác tới!

Khỏe miệng Hàn Ngâm giần giật, cười gượng nói: “Trước khác nay khác, lâu lâu đọc tý để tu tâm dưỡng tính cũng tốt chán!”

Thấy chống chế và đánh trống lảng không có hiệu quả, Mộ Thập Tam chỉ còn nước khai thật: “Giấy nợ thôi, không có gì hay để đọc đâu.”

Còn dùng tới cách lấp liếm này á!!

Hiển nhiên Hàn Ngâm không tin, đánh giá thấp chỉ số thông minh của cô sao, có nổi dỗi cũng chả thèm nói cho tròn một chút nữa!

Cô càng cười như hoa xuân: “Nếu là giấy nợ, vậy thì ta càng phải xem, bất chấp kẻ thiếu nợ là ai, sống thì phải bắt hăn trả cả vốn lẫn lời, chết cũng phải đào mồ hăn lên tìm xem có thứ gì đáng tiền để gán nợ hay không.”

Mắt Mộ Thập Tam nhướng cao: “Làm thế, hình như hơi ác quá thì phải.”

“Ác?” Hàn Ngâm giở giọng phản đối: “Thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý hiển nhiên! Ác chỗ nào! Dù người đó có tới trước mặt Diêm vương lão tử trình diện, thì nợ vẫn phải trả không được thiếu một xu!”

“Là nàng nói đấy nhé.” Mộ Thập Tam bỗng nhiên nở nụ cười bí hiểm.

Hàn Ngâm thấy kiểu cười này của hăn thì hơi ngẩn ra, trong lòng lướt qua dự cảm không lành. Nhưng cô biết rõ Mộ Thập Tam quen ra vẻ huyền bí, giả vờ giả vịt, nói không chừng hăn muốn cô từ bỏ ý định kiểm tra nên mới ra vẻ ta đây thôi. Do đó sau khi cân nhắc ba lần bốn lượt, rốt cuộc cô vẫn phải nghiêng răng nghiêng lợi hung dữ nói: “Ừ, ta nói thế đó! Trên đời này ăn gì cũng được, nhưng chỉ có thiệt là không thể ăn. Thôi lẳng nhăng đi, giao ra đây nhanh lên!”

Hừ! Cô chả thèm tin nó là giấy nợ thật, để coi rốt cuộc là thư tình hay thứ gì đáng giá mà hăn phải giấu!

Nhìn dáng vẻ ẩn chứa ghen tuông, ánh mắt lập lòe đầy nhỏ mọn của cô, Mộ Thập Tam thầm buồn cười trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ đành chịu, đưa quyển sách tới trước mặt cô như bất đắc dĩ lắm.

Hàn Ngâm thấy thế thì tưởng là hăn bị năm thóp, lườm hăn khiêu khích, sau đó dương dương đắc ý nhận lấy quyển sách, mở ra.

Quyển sách mỏng tanh, lật hai ba trang đã trông thấy tờ giấy thần bí kẹp bên trong.

Đan Bích thảo mười năm, Xích Diễm hoa hai mươi năm, Phật Diệp đăng ba mươi năm...

Cái gì đây?

Hàn Ngâm đực mặt ra, ngay sau đó nét mặt chợt biến đổi xoành xoạch, thoát đỏ thoát trắng.

Đây đây đây, đây là danh sách thiếu nợ hàng thật giá thật! Mà quan trọng nhất là, ở hàng cuối của bản danh sách, còn có chữ ký như gà bới của cô...

Ký ức của Hàn Ngâm bay về mấy năm trước đây, khi đó cô mới vào Cửu Huyền, từng bị Mộ Thập Tam lừa tới Tương Ly điện chạy việc vặt, vì không biết linh hoa linh thảo phải tưới kiểu nào nên đã làm hỏng hơn nửa vườn linh, bị hăn mắng cho một trận lút đầu lút cổ, rồi nhét cho một bản danh sách thiếu nợ. Nhưng về sau hăn biết cô không trả nổi, cô cũng biết hăn không có khả năng tìm mình đòi, cho nên hai người đều quên bẵng mất chuyện này, không nhắc tới nữa. Sao cô ngờ được bây giờ hăn lại lật lại nợ cũ chứ.

Quá nham hiểm!

Hàn Ngâm méo miệng, khóc không ra nước mắt!

Được rồi, cô thừa nhận vừa rồi mình hiểu lầm là không phải, nhưng trò lạc mềm buộc chặt này của Mộ Thập Tam cũng thật đáng đánh, cố ý lừa cô, dụ dỗ cô, để cho cô tự nhảy vào cái tròng hăn bày sẵn! Sao cô lại ngốc như vậy chứ, không hiểu nếu hăn muốn giấu thứ gì thật thì tuyệt đối sẽ giấu kín chẳng chê vào đâu được, bảo đảm không để cho ai phát hiện ra.

Trong phút chốc, đầu óc Hàn Ngâm đã đảo qua bao nhiêu là suy nghĩ, cuối cùng tung ra đòn sát thủ, mặt đầy gập sách lại như chẳng xảy ra chuyện gì: “Ờ... ừm, quyển sách này quả nhiên là thế gian hiếm có, độc nhất vô nhị, chỉ đọc thoáng qua mà ta đã như được thần phật độ thân, cam lộ rải vào tâm hồn, suy nghĩ bế tắc bao năm đều được khai thông rộng mở, tâm linh thật là thanh thản thư thái, thần hồn khoan khoái nhẹ nhàng, thành tiên nhanh thôi, nhanh thôi... chắc, hay hay...”

“Hay hay.” Mộ Thập tam cũng cười: “Thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý hiển nhiên, dù có tới trước mặt Diêm vương lão tử trình diện, thì nợ vẫn phải trả không được thiếu một xu! Nương tử xem, lời nương tử nói, vi phu luôn nhớ kỹ trong lòng, không dám quên nửa chữ.”

Đây đúng là phong thủy đổi đời mà!

Hàn Ngâm móc khăn ra lau mồ hôi: “Thật ra, cũng không cần nhớ kỹ cỡ đó... vật ngoài thân mà, sống không mang tới, chết chẳng mang đi, không cần phải coi trọng lắm đâu.”

“Không sai không sai.” Mặt Mộ Thập Tam ra chiều nghĩ ngợi: “Trên đời này ăn gì cũng được, nhưng chỉ có thiệt là không thể ăn.”

Hàn Ngâm sắp khóc tới nơi: “Ăn thiệt có thể tích phúc, kéo dài tuổi thọ...”

“Được rồi, chúng ta đừng nên vòng vo nữa.” Mộ Thập Tam nhìn cô cười xấu xa: “Nương tử nói xem, món nợ này nên trả thế nào đây.”

Hàn Ngâm cắn môi cụp mắt, con người xoay tít, bỗng nhiên nhìn thấy Sở Ngọc Tư bước tập tễnh về phía mình, cô bèn khom lưng đỡ nó, sau đó chỉ ngón tay vào mũi nó dạy dỗ: “Nói con không được lục đồ của mẹ lung tung rồi mà, con nhìn đi nhìn đi, tới tởm giấy vụn một trăm tám mươi năm trước cũng bị con moi ra! Được rồi, lần này mẹ bỏ qua, cầm nó đi chơi đi, về sau phải chú ý, không được lật tung đồ lên nữa nghe chưa.”

Cô rất bất lương nhét quyển “Nữ giới” kèm theo cả tờ giấy nợ vào trong tay con trai.

Sở Ngọc Tư chớp chớp cặp mắt trong veo cái hiểu cái không, sau đó cúi đầu nhìn quyển sách bị mẹ ép cầm, nó “Ê a” kháng nghị như mất hứng, tiện thể nhỏ lên đó mấy giọt nước bọt.

Lòng Hàn Ngâm vang vọng tiếng kêu gào khoái trá —

Xé nó! Xé nó đi!

Mượn tay con, thoát sạch nợ!

Đáng tiếc Sở Ngọc Thư thật tình chẳng thích quyển sách đó tí nào, tới xé nó cũng chẳng buồn làm, hai tay nó giơ lên, quyển sách dính đầy nước miếng đập bẹp lên mặt Hàn Ngâm, sau đó mới rút “Bộp” xuống đất.

Hàn Ngâm lập tức đông thành đá, vất vả lắm mới nặn ra một câu từ cổ họng: “Đáng giận——”

Nhìn qua Mộ Thập Tam, lúc này hắn đang ôm bụng cười nghiêng ngửa. Cô đã mất hết mặt mũi, hậm hực nhào lên toan đưa chân đạp hắn, không ngờ một chân khác đã bị Sở Ngọc Thư ôm chầm lấy, nó ngược mặt lên hưng phấn bập bẹ: “Châu... châu...”

Châu gì cơ?

Hàn Ngâm nghệt ra một thoáng, mới biết cái nó muốn đòi chính là hạt châu đang treo lủng lẳng ở tai mình. Chẳng qua, cô không có cơ hội nghĩ xem có cho hay không, chỉ ngây ra một chốc mà cô đã mất thăng bằng sắp ngã lăn ra đất, may mà Mộ Thập Tam đưa tay ra đỡ lấy cô, tiện thể ôm vào ngực mình.

Bộ dạng chưa hoàn hồn lại của cô nhìn vào khá là ngốc, khiến Mộ Thập Tam không cầm lòng được muốn cắn lên môi cô. Tiếc là âm mưu này không thể thực hiện được, vì hăn hơi sụp mắt xuống, đã nhìn thấy Sở Ngọc Thư đang mở to hai mắt, vừa nhìn họ, vừa cố chấp trề môi mè nheo: “Mẹ... châu...”

Đúng là một tên nhóc sát phong cảnh!

Mộ Thập Tam khom lưng xuống, ôm Sở Ngọc Thư vào lòng rồi bế ra ngoài, còn dỗ nó: “Đi tìm Tài Bảo, kêu hăn nhả châu ra cho con chơi.”

Không sai, trừ thích quần cha quấy mẹ ra, Sở Ngọc Thư còn thích ăn hiệp Tài Bảo, bắt Tài Bảo nuốt mấy thứ đồ chơi kỳ lạ, đại loại như cánh hoa, bùn đất, đá cục. Hoặc là cố sống cố chết nín lấy đôi cánh nhỏ trên nguyên thể của hăn không chịu buông. Bởi vậy vừa nghe đi tìm Tài Bảo, Sở Ngọc Thư liền mừng rỡ, miệng phì phò bong bóng nước bọt, bập bẹ nói: “Cùng nhau... Tài Bảo...”

Ý của nó là cùng đi tìm Tài Bảo!

Mộ Thập Tam nhẹ nhàng đặt nó ngoài cửa một cách vô cùng bất lương: “Con tự đi đi.”

Sở Ngọc Thư méo miệng, như sắp khóc.

Hàn Ngâm chợt cảm thấy đại sự không ổn, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi với tới từ sau lưng hăn: “Chàng định làm gì?”

Mộ Thập Tam ngoái lại nhìn cô, nở ra nụ cười câu hồn: “Đòi nợ!”

Hàn Ngâm:...

~ Hết ngoại truyện 2 ~

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Ngoại Truyện 3: Số Mệnh (Thượng)

Ngoại truyện 3

Số mệnh (Thượng)

Edit: Yunchan

Có vài người đã định trước sẽ gặp phải nhau trong số mệnh, có vài việc đã định trước sẽ diễn ra.

Lần đầu gặp hấn là khi tôi mới vào nội môn Cửu Huyền chưa bao lâu, còn là một cô bé buộc tóc quả đào, theo sư phụ Nguyên Nhất chân nhân du sơn ngoạn thủy, dọc đường lại vô tình đụng phải hấn.

Khi ấy hai môn tiên ma đang ở tình thế như nước với lửa, nếu đụng phải thì lý nào lại mắt đிக்க tai ngơ, ai đi đường nấy. Nhưng điều làm tôi bất ngờ là, người ra tay trước lại là sư phụ tôi.

Thật ra đây cũng không phải là chuyện khó đoán lắm, lúc đó sư phụ đã có hơn mười năm danh tiếng, chưa gặp qua địch thủ nào. Có lẽ vì lòng đặc ý tự mãn, nhiệt huyết sôi trào, thế nên khi trông thấy người mà tiên môn nhắc tới phải biến sắc thì dĩ nhiên lòng hiếu chiến sẽ trỗi dậy, muốn hấn bỏ mạng ngay dưới kiếm mình.

Tiếc thay đạo cao một thước, ma cao mười trượng, một đòn hiểm gom hết tu vi cả đời của sư phụ lại bị hấn tránh được dễ như bỡn, may là sư phụ

biết nhìn thời cơ, một đòn không trúng bèn kéo tôi bay đi thật xa, trong khoảnh khắc tôi liếc mắt nhìn lại, hoảng sợ trông thấy hắc đã lấp tên vào cung, kéo căng dây.

Mũi tên bén ngót ánh lên ngọn lửa màu u lam huyền ảo, lấp vào dây cung đã kéo căng hết mức, mà mũi tên đó lại chĩa thẳng vào hậu tâm tôi...

Vào thời khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc đó, tôi không biết tại sao mình lại không la hét thất thanh, chỉ biết mình sợ đến mức nhắm chặt mắt lại run lên bần bật, nhưng trong đầu vẫn còn sót lại hình ảnh cuối cùng trước khi nhắm mắt đó.

Hắc đứng chơi vơi giữa tầng trời với tư thế ngạo nghễ, y phục màu đen tuyền đón gió tung bay, trên mặt đeo chiếc mặt nạ hắc kim tà ác dữ tợn, chỉ lộ ra một đôi mắt kiết ngạo sâu thẳm, đáy mắt trào dâng sát ý đặc quánh, toàn thân bốc lên ma khí ngùn ngụt ngưng đọng như thực chất, tựa như một pho tượng ác thần xé toạc kết giới, giẫm nát khoảng không để bước tới đây, mang theo hơi thở chết chóc khiến người ta nghẹt thở.

Ma chủ Mặc Ly, danh bất hư truyền, quả nhiên là ma tu tuyệt thế chỉ vùng tay là có thể làm rung động cả tiên môn!

May mắn sao mục tiêu của hắc không phải tôi, thế nên mùi vị tử vong không tới như tôi dự đoán.

Còn sư phụ tôi ư, người đầu gù cũng là nhân vật nổi danh Cửu Huyền, thậm chí là cả tiên môn, tuy không đánh lại hắc, nhưng sống sót tháo chạy vẫn có thể. Quá trình bên trong gian nan nguy hiểm cỡ nào tôi không rõ lắm, tôi chỉ thấy hàng loạt mũi tên liên tiếp đánh vỡ hai món pháp khí phòng ngự của sư phụ thì đã chết khiếp bất tỉnh nhân sự rồi, khi tỉnh lại thì thấy mình đã về tới Cửu Huyền, còn sư phụ thì bị thương rất nặng, tổn hao khá nhiều nguyên khí, sắc mặt tối tăm như tro tàn, quả thật rất đáng sợ.

Từ đó về sau, Mặc Ly đã bị sư phụ tôi liệt vào hàng kẻ địch trọn đời, mà tôi, đã coi hắn là cơn ác mộng đáng sợ nhất.

Khi đêm xuống tôi thường mất ngủ, không tài nào chợp mắt nổi, vì chỉ cần nhắm mắt lại thì cảnh tượng hắn đứng chơi vơi giữa không trung với sát khí tỏa ngập trời sẽ hiện lên trong óc, dù tôi cố ngủ thì cũng sẽ choàng tỉnh giấc trong cơn thở dốc hoảng sợ và mồ hôi đầm đìa.

Khi đó tôi hoàn toàn không ngờ được, sau này mình sẽ thích hắn.

Chẳng biết là do thiên phú hay do ban đêm ngủ ít đi tu luyện chăm chỉ, mà chỉ năm năm sau, tu vi của tôi đã đuổi kịp thậm chí là vượt qua Tống Việt sư huynh, có thể xuống núi Tụ Linh.

Tống Việt sư huynh dường như không hài lòng lắm với chuyện này. Khi trông thấy tôi, nụ cười thường trực trên môi đã không còn nữa, lúc nào cũng chỉ có hừ lạnh, hếch mặt, đi lướt qua tôi mà mắt chẳng buồn ngó nghiêng. Trái lại sư phụ thì vui lắm, khen ngợi tôi không ngớt lời, bảo tôi mới cập kê chưa bao lâu đã tu tới cảnh giới này, tiền đồ mai sau sẽ không thể đo lường, hơn nữa còn truyền thụ kiếm quyết Cửu Huyền trước khi tôi hạ sơn, tặng thêm một thanh phi kiếm thượng phẩm, đích thân khắc lên chuôi kiếm hai chữ “Phượng Hoa”.

Sau khi hạ sơn, dựa theo lời sư phụ chỉ dẫn tôi đã tìm được một nơi có linh mạch thích hợp để tụ linh một cách hết sức nhẹ nhàng. Mất hơn một tháng tôi đã đại công cáo thành. Chuyện vui hơn nữa là, nghĩ tới mình xa nhà đã gần mười năm, lòng nhớ nhà khắc khoải khôn khuây, khéo sao nơi Tụ Linh cách thôn Phượng Tuyền không xa, nên tôi định bụng về thăm nhà một chuyến trước khi về núi.

Tính thì rất hay, có điều cuối cùng tôi vẫn không thể về nhà được, vì trên đường tình cờ gặp phải một người bị trọng thương hôn mê.

Người nọ áo quần tả tơi, toàn thân đầm máu nằm trơ trọi trong rừng hoang, lẽ ra tôi không muốn lo chuyện bao đồng đâu, nhưng nhìn gương mặt tái nhợt yếu ớt vì mất máu của hắn thì tôi vẫn mềm lòng.

Sư phụ dạy rất phải, quá lương thiện chính là điểm yếu của tôi, có ngày tôi sẽ phải vấp ngã vì nó. Về sau tôi thường ngẫm lại, nếu như hôm ấy tôi không nhẹ dạ cứu người mà nhẫn tâm đâm chết cái người bị trọng thương đó, có khi nào mọi chuyện sẽ khác đi chẳng.

Phải! Người bị trọng thương bất tỉnh đó chính là người khiến tôi khiếp sợ bao nhiêu năm qua, Ma chủ Mặc Ly. Chỉ dựa vào thân phận của hắn đã đủ khiến người người muốn giết, chẳng qua khi đó trong mắt tôi chỉ có máu tươi đầm đìa, không để ý tới cách ăn mặc của hắn, chưa kể mặt nạ của hắn đã mất, về cơ bản tôi không ngờ được Ma chủ hung tàn độc ác trong ấn tượng của mình lại có một gương mặt nho nhã mi thanh mục tú thế này.

Sau đó tôi đã biết hắn là ai, ngay khoảnh khắc hắn tỉnh dậy mở mắt ra, nhìn thấy cặp mắt tràn ngập sát ý của hắn, gương mặt tuấn tú cũng bị ma khí che mờ, khi đó tôi đã biết. Tiếc là đã muộn, muốn chạy trốn đã không còn kịp nữa rồi, thế là tôi bị hắn bắt về Ma môn.

Đây coi như là tự làm tự chịu vậy!

Sau khi thích hắn, quyết định ở bên cạnh hắn thì tôi đương nhiên không còn hối hận về chuyện này nữa. Nhưng bấy giờ tôi chẳng có tí thiện cảm nào với hắn cả, nên hối hận tới đứt từng đoạn ruột, còn sợ, sợ tới mức muốn chết cho nhanh gọn, còn tốt hơn là phải chịu đựng sự hành hạ vượt ngoài sức tưởng tượng của mình. Thế nên tôi thóa mạ hắn lấy oán trả ơn, dùng lời lẽ cay độc nhất để chọc tức hắn, để hắn tung một chương đánh gục tôi cho xong. Ai ngờ đâu hắn lại coi như không nghe không thấy, về Ma môn rồi thì tiện tay ném bịch một cái, bỏ mặc tôi.

Hắn không để ý tới tôi, người khác cũng không đoán được suy nghĩ của hắn nên không dám xử trí tôi. Bởi vậy sự tồn tại của tôi trở thành thứ gì đó rất đặc biệt trong Ma môn, muốn đi đâu cũng được, nhưng sau lưng nhất định sẽ có người lơ đãng bám theo trông chừng, chạy trốn thì sẽ bị xách về. Muốn khóc, muốn chửi, muốn la hét om sòm, ném đồ ném đạc, gây rối vô cớ đều được cả, người khác đều thờ ơ lạnh nhạt, chẳng có tí phản ứng nào, khiến tôi cảm thấy mất mặt sâu sắc.

Dưới tình hình ấy, dường như tôi chỉ có một sự lựa chọn là thích nghi với hoàn cảnh. Thế là tôi dần dần phát hiện những ma tu xung quanh hơi khác với trong tưởng tượng của mình. Phần lớn thời gian, họ chỉ tự tu luyện hoặc tầm hoan mua vui, cũng ăn những món ăn bình thường, không ăn tươi nuốt sống, mất sạch nhân tính như trong lời đồn. Chỉ có tính cách là quái đản lập dị, ánh mắt nhìn về phía tôi lúc nào cũng khiến tôi thấy khó chịu.

Còn về Mặc Ly, chẳng biết lúc ấy hắn đang bận dưỡng thương hay bận việc gì mà tôi rất ít khi thấy hắn, dù thấy thì cũng chỉ thoáng qua từ đằng xa. Tôi phát hiện hắn lại đeo chiếc mặt nạ dữ dằn đáng sợ đó, che hơn nửa khuôn mặt, tôi còn không thể thấy rõ được ánh mắt hắn, đừng nói chi tới chuyện hiểu hắn. Điều này làm khơi dậy cơn tò mò của tôi, khiến tôi thường xuyên suy đoán hắn bắt tôi về rốt cuộc vì mục đích gì.

Và hai tháng sau, đáp án này mới được công bố.

Ra là hắn chẳng có mục đích gì cả, hắn chỉ quên bém mất tôi từ lâu rồi thôi. Mãi tới một hôm chạm ngay mặt tôi, hắn mới chợt nhớ ra sự tồn tại của tôi, gọi tôi tới trước mặt mình, hỏi thân phận của tôi là gì, sau đó hỏi tôi có muốn về Cửu Huyền hay không, nếu muốn thì phải lập trọng thệ, về sau tuân tin tức cho hắn, làm nội gián của Ma môn.

Chuyện phản bội sư môn này tôi tuyệt đối không làm, lập tức đánh mặt từ chối hắn ngay tại chỗ. Nào ngờ trong mắt hắn lại ánh lên vẻ giễu cợt, ngay hôm sau tôi đã bị gọi đi làm nha hoàn của hắn.

Đó là một chuyện vô cùng nhục nhã đối với tôi, chưa kể tôi đã sợ hấn lâu lắm rồi, chỉ cần đứng bên cạnh hấn là đã thấy tim gan run lên cầm cập, bị hấn liếc qua một cái đã luống cuống tay chân chẳng biết làm sao. Cũng may hấn không xét nét chi ly, nhiều lắm chỉ nhìn tôi với ánh mắt chế giễu mà thôi. Về lâu về dài, tôi quen dần và cũng dần tuyệt vọng, nghĩ đời này sẽ không có cơ hội rời khỏi Ma môn nửa bước.

Mãi tới hôm ấy hấn ra ngoài với lệ khí ngút trời, chẳng bao lâu sau Mật Hạp Nhi đã chạy tới tìm tôi, len lén thả cho tôi chạy thoát, tôi mới có thể quay về Cửu Huyền.

Mật Hạp Nhi là một trong tứ đại trưởng lão dưới trướng hấn, tôi không hiểu nổi tại sao cô ta lại muốn thả tôi đi. Tôi hỏi cô ta, cứ đinh ninh là cô ta sẽ không đáp, nào ngờ cô ta lại cười mở ngoài ý muốn, liếc xéo tôi rồi nói với giọng hùng hồn ngay thẳng: “Hồng nhan họa thủy! Ta nhìn thấy người ở cạnh ngài ấy là thấy phiền lòng, lỡ ngài ấy thích người thì làm sao đây? Thôi thì người cứ cút xa xa cho ta nhờ!”

Khi đó tôi cũng ngây ngô, còn hỏi tại sao cô ta không giết tôi cho rồi, cô ta lại xua tay như đuổi ruồi, giọng mất kiên nhẫn: “Người tưởng ta ngốc à! Lỡ ngài ấy thích người mất rồi, bây giờ ta giết người, chẳng phải ngài ấy sẽ trở mặt với ta luôn sao? Chuyện được một mất mười này ta có ngu mới làm!”

Thế nên tôi biết Mật Hạp Nhi thích hấn, nhưng mà hấn thích tôi ư?

Tôi nghĩ khi ấy vẫn chưa, có lẽ cũng như tôi chưa yêu thương hấn, cho nên có thể bỏ đi mà không chút quyến luyến nào.

May mắn thoát khỏi biển lửa, khi tôi vừa mới đặt chân về Cửu Huyền, còn chưa kịp về gặp lại sư phụ thì đã bị một tin sét đánh làm chết đứng.

Ma chủ Mặc Ly dẫn theo năm trăm ma chúng tiến vào Thiêu Chiếu cốc, đồ sát toàn bộ Tinh La phái! Sở dĩ hấn làm thế, nghe đâu là vì mấy

tháng trước, khi hãn mới đấu xong với một con thần điều Tất Phương trên bầu trời gần Tinh La phái, thì trúng phải ám toán của Tinh La phái, cừu tử nhất sinh mới chạy thoát được, chẳng những mất hết nhân thủ, mà con thần điều Tất Phương mới hạ xong cũng bị chưởng môn Tinh La phái thu làm của riêng.

Lần này hãn đi báo thù, có điều hạ thủ quá mức tàn ác, mặc dù Tinh La phái đã có chuẩn bị từ trước, còn đưa tin cầu viện tới những môn phái khác, nhưng còn chưa tới kịp thì đã diệt môn, không một ai sống sót.

Hơn trăm mạng người!

Tuy hai môn tiên ma chém giết là chuyện thường, nhưng thảm thiết tới mức diệt môn thế này là cực ít xảy ra, điều này khiến tôi về bẩm báo với sư phụ mà lòng hoảng loạn khôn cùng, vì tôi nghĩ tất cả những chuyện này đều do mình gây ra!

Nếu như tôi không cứu Mặc Ly...

“Nếu con không cứu Mặc Ly thì hãn cũng chưa chắc đã chết, con không cần phải tự trách.”

Đây là lời trấn an của sư phụ, nhưng tôi vẫn không tài nào thoải mái được, lòng trĩu nặng tâm sự, suốt ngày đều ủ ê sầu não.

Về sau chẳng biết sao chuyện tôi bị Ma môn bắt đi lại bị đồn ra ngoài, những đồng môn trước nay luôn hoà thuận với tôi, bây giờ ánh mắt nhìn tôi cũng hơi thay đổi. Tống Việt sư huynh còn thường xuyên dùng lời lẽ để thử tôi, cứ như nghi tôi trở về bình an là vì đã ngầm giao dịch gì đó với Ma môn.

Tôi không tài nào moi tìm chứng minh sự trong sạch, thật lòng khổ không thể tả, lúc này mới vỡ lẽ ánh mắt giễu cợt của Mặc Ly có ý nghĩa gì.

Lời đồn ngày một lan xa, tới khi toàn môn phái đều biết cả, dù tôi không thẹn với lương tâm nhưng vẫn không chịu nổi ánh mắt nghi ngờ xét nét của người ngoài. Chỉ có sư phụ là chưa từng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, còn thường xuyên mang tôi xuống núi dạo chơi hơn trước đây. Điều này khiến tôi nguôi ngoai, lòng đầy cảm kích với sự tin tưởng của sư phụ, cũng sinh ra một tia hy vọng, nhủ bụng chỉ cần cố gắng vượt qua đoạn thời gian khó khăn này thì về sau sẽ tìm được sự bình yên năm xưa.

Thế nhưng tiếc vui chóng tàn, khi tôi ra ngoài dạo chơi với sư phụ thì lại gặp nạn một lần nữa, đối thủ là chúng yêu, trong đó còn có Mị Linh Hồ yêu, kẻ địch lâu năm của sư phụ, họ không có thực lực kinh khủng khiến người ta ghê sợ như Mặc Ly, nhưng chiếm ưu thế số đông. Sư phụ vì bảo vệ tôi mà bị trọng thương lúc phá vòng vây, điều dưỡng ba tháng, khó khăn lắm mới khỏi hẳn. Mà trong ba tháng này, tôi phải sống trong thấp thỏm luống cuống.

Luống cuống vì thái độ của sư phụ trở nên khác thường. Bất kể tôi có làm sai hay không đều sẽ bị mắng vô cớ, khi đã hết giận, y lại nhìn tôi với ánh mắt áy náy phức tạp đầy khó hiểu. Tổng Việt sư huynh cũng thường xuyên bỏ đá xuống giếng, châm chọc khiêu khích đủ điều. Hôm nay hồi tưởng lại, đoạn thời gian đó tôi cứ như lặn mò trong bóng tối, đâu đâu cũng là chướng ngại.

Ba tháng sau, vì gánh nặng tinh thần mà tu vi của tôi chẳng những không tiến mà còn thụt lùi, rốt cuộc chọc cho sư phụ nổi cơn thịnh nộ, bất kể tôi vật nài cầu xin cỡ nào, sư phụ vẫn giận dữ lật đổ chén trà, đuổi tôi ra khỏi Cửu Huyền.

Có lẽ vì dẫn nén quá lâu nên lòng cũng chết lặng, tôi xuống núi, lúc ngược nhìn lên ánh mặt trời gay gắt trên cao, trong lòng chỉ có trống trải, vô ưu vô lo.

Tôi không biết mình về thôn Phượng Tuyền bằng cách nào, cũng không dám nói với cha là mình bị sư phụ đuổi khỏi môn phái, để cho cha không nhìn ra điều gì bất thường rồi đâm ra lo lắng, nên tôi còn vờ như tâm trạng mình rất tốt, lúc nào cũng cười tươi roi rói.

Giả vờ như thế quá mệt mỏi! Tôi chỉ có thể mượn cớ lên núi hái thuốc tu luyện để lánh ra ngoài.

Thế rồi một lần vào núi tôi gặp được người bạn thuở nhỏ Liễu Sinh Tuyên, phát hiện khi nói chuyện trên trời dưới đất, hoặc đánh cờ, hoặc thưởng trà với y, có thể giảm bớt được chút buồn bực trong lòng, nên tôi thường xuyên hẹn gặp y trên núi. Mãi đến nửa năm sau rốt cuộc sư phụ cũng nguôi giận, hồi tâm chuyển ý, đích thân tới cửa đón tôi về lại Cửu Huyền.

Tôi cho rằng lần này là mây tan mưa tạnh có thể nhìn thấy ánh mặt trời sáng tỏ, trong lòng vui mừng khôn xiết. Nhưng chẳng bao lâu sau tôi đã cảm thấy có gì đó bất thường, khiến tôi lại rơi vào hoàn cảnh càng khó xử hơn trước.

~ Hết ngoại truyện 3 ~

Cuối cùng cũng có ngoại truyện về Sở Mộ Tuyết, hú hú (ノ^ 7 ^)/*: . °

THAM TIỀN TIÊN KHIẾU

Hòa Tảo

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Ngoại Truyện 4: Số Mệnh (Hạ)

Ngoại truyện 4

Số mệnh (Hạ)

Edit: Yunchan

Khi đó tôi mười sáu tuổi, đã dần hiểu chuyện đời, không còn ngây thơ khờ khạo như trước đây nữa, chưa kể tiếp xúc với Liễu Sinh Tuyên nửa năm, dần dần cũng nhận ra tình cảm của y với mình. Dù tôi không nảy sinh tình ý như y, nhưng tôi vẫn hiểu ra, hiểu thứ gì là tình yêu nam nữ. Vì vậy có một ngày, tôi bỗng nhiên phát hiện mình đã hiểu được ánh mắt phức tạp của sư phụ, trong đó xen lẫn kiềm chế và ẩn nhẫn, có cả phần tình ý khó thể nói rõ hết như ánh mắt của Liễu Sinh Tuyên.

Sự phát hiện này khiến tôi rơi vào hoảng loạn và sợ hãi cùng cực. Khoảnh khắc đó, thậm chí tôi còn thấy sư phụ đáng sợ hơn Mặc Ly rất nhiều, tìm cách bỏ chạy khỏi sư phụ theo bản năng, mấy ngày liền không dám gặp sư phụ nữa.

Trong mấy ngày đó, tôi vẫn luôn tự nhủ với lòng rằng mình nhìn lầm rồi, nhất định là nhìn lầm rồi, nếu không thì tôi vẫn chưa biết gì nên mới hiểu lầm thôi. Vì y là sư phụ của tôi, không thể nào ôm ấp loại tình cảm đó với tôi được.

Nhưng ý trời quả là thích trêu người.

Về sau càng có nhiều dấu hiệu rõ ràng hơn, khiến tôi biết chắc rằng mình không nhìn lầm, cũng không đoán sai, thậm chí còn biết căn nguyên dẫn đến tất cả những chuyện này, chính là độc Câu Tình khó giải của Mị Linh Hồ yêu. Vì vậy tôi không dám tiếp cận sư phụ nữa, cũng không dám nhìn vào mắt y nữa, ngày ngày đêm đêm đều ở trong trạng thái sợ sệt khổ sở, không biết nên trốn tránh y thế nào.

Loại sợ hãi và khổ sở cực độ không tài nào nói ra này khiến tôi phạm vào lỗi lầm ích kỷ, cuối cùng kéo cả Liễu Sinh Tuyên vô tội vào vũng nước đục.

Lúc đầu tôi còn chưa ý thức được điều đó, chỉ vì trút bỏ cảm xúc hỗn loạn khiến ngực muốn vỡ tung mà lén về thôn Phượng Tuyền gặp Liễu Sinh Tuyên thường xuyên. Vì trong số những tôi quen chỉ có y là người của giới phàm tục, có thể trò chuyện với tôi, chịu được thái độ ngày càng nóng nảy và vô lễ của tôi, khiến tôi tạm thời quên đi Cửu Huyền, tạm quên đi tất cả giới tu tiên.

Nhiều lần lén lút gặp gỡ như thế, đương nhiên sẽ khiến y hiểu lầm, cũng cho y can đảm để trút hết nỗi lòng với tôi. Còn tôi đã rơi vào đường cùng đương nhiên cũng không cự tuyệt, trái lại còn thấy trước mắt mình bừng sáng, có cơ tháo gỡ nút thắt chết, chạy ra khỏi biển lửa.

Tôi cân nhắc rất kỹ, thứ nhất tôi có chút thiện cảm với Liễu Sinh Tuyên, nên gả cho y không đến nỗi quá khó xử. Thứ hai làm thế có thể khéo léo tỏ rõ tâm ý của tôi, để sư phụ hết hy vọng với tôi. Thứ ba tuổi thọ của người phàm tục chưa đến mấy chục năm, thời gian đó đối với người có hy vọng kết đan thành tiên như tôi cũng không đến nỗi quá dài. Y giúp tôi lần này, tôi bên y một đời, có lẽ cũng là một cách đền bù.

Đương nhiên, âm mưu đích này để gả cho người là hết sức đê tiện, nhưng khi đó tôi đã không còn cách nào khác, vả lại tuy mục đích của tôi không thuần lương lắm, nhưng lòng muốn xuất giá vẫn rất kiên định.

Chẳng qua tôi không ngờ rằng lòng phản đối của sư phụ còn kiên quyết hơn tôi. Sau khi dùng lời ngay lẽ phải răn dạy, để ngăn cản tôi, y còn hạ thủ sát hại Liễu Sinh Tuyên, đã thế còn chính miệng báo cho tôi tin Liễu Sinh Tuyên đã chết.

“Hắn đã không còn trên nhân thế, con đừng nghĩ tới chuyện xuất giá nữa, hãy chuyên tâm tu luyện đi.”

Lúc nghe thấy câu nói hời hợt đó, trong tích tắc tôi như chết lặng, mất đi toàn bộ cảm giác.

Đó là tuyệt vọng, sự tuyệt vọng khi rơi xuống vách núi đen, gian nan lắm mới bám được cành cây mọc xiêng trên vách đá, còn chưa kịp lấy lại hơi, đã phải mở mắt trừng trừng nhìn cành cây đó bị người ta nhả tâm chém gãy.

Tôi trầm mặc hồi lâu rồi quay lưng bước ra. Trong lòng bỗng nhiên hận sư phụ tới thấu xương, hận nhất là khi y dò xét ánh mắt tôi, cứ như muốn nhìn xem sức nặng của Liễu Sinh Tuyên trong lòng tôi đến đâu, nhưng tôi đã quyết tâm không để cho y nhìn thấu.

Về lại phòng mình, tâm trạng của tôi đã hoàn toàn sụp đổ, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì tôi cần gì phải liên lụy tới Liễu Sinh Tuyên. Tiếc là ngàn vạn khó cầu một chữ nếu, tôi đã định trước sẽ mắc nợ Liễu Sinh Tuyên, đời này không thể nào hoàn trả.

Từ đó trở đi, mỗi lần gặp sư phụ tôi đều thấy kinh ngạc từ tận đáy lòng. Vì người trước mắt này dù giá nào cũng không sánh được với vị sư phụ trong trí nhớ của tôi, mà hết như một người xa lạ mới gặp gỡ. Nhưng xa lạ cũng thế thôi, thù hận vẫn còn tồn tại vô cùng chân thật, hận đến mức tôi biết rõ độc không thể giết chết y, nhưng tôi vẫn hạ độc trong trà. Hành động đó là để tỏ rõ quyết tâm đoạn tuyệt của tôi, thậm chí còn có một loại mong chờ tàn nhẫn, muốn nhìn thấy y đau đớn.

Điều tôi không ngờ được chính là, lúc hạ độc người bị khiếp sợ trái lại chính là tôi, vì lúc y đau đớn, trong ánh mắt vẫn đọng đầy tình ý và quan tâm không tài nào xua tan, còn ra lệnh cho những người có mặt không được đồn chuyện tôi thí sự ra ngoài.

Ở trước mặt tôi, y đã hèn mọn tới mức độ này...

Tôi không tài nào chấp nhận nổi, thà y nổi trận lôi đình đâm chết tôi còn hơn.

Tôi sợ hãi chạy trốn.

Để lại thư, trốn đi, cùng y ân đoạn nghĩa tuyệt.

Chỉ có làm thế, vị sư phụ khiến tôi kính trọng và sùng bái khó ai bì trước kia mới có thể để lại một cái bóng nhạt nhòa cuối cùng trong lòng tôi, không đến mức biến mất hoàn toàn.

Đó quả là đoạn ký ức đáng sợ, áp lực tận cùng, tuyệt vọng tận cùng.

Tôi đã nghĩ tới cái chết, nhưng tu tiên không thành, luân hồi tái sinh thì vẫn đau khổ như trước thôi. Thế nhưng còn sống, tôi cũng không biết mình nên đi đâu về đâu, Cửu Huyền không thể về, thôn Phượng Tuyền không thể đi, tôi không còn mặt mũi nào để đối mặt với Liễu gia, cũng không muốn cha phải khổ sở theo tôi. Tôi chỉ có thể phiêu bạt khắp nơi, ngày này qua ngày khác, không biết một khắc sau sẽ tới nơi nào, gặp phải loại người gì, đụng độ nguy hiểm gì.

Từng đoạn hồi ức cứ bay vút qua trong đầu Sở Mộ Tuyết như thế, hào quang trong mắt cô đã từ từ tối xuống, mãi đến khi nhớ tới hắc, Ma chủ Mặc Ly, trên đôi má tái nhợt của cô mới bừng lên chút vàng sáng, trong mắt cũng ánh lên một tia thần thái.

Có lẽ, nhân duyên trời định, những đau khổ mà tôi phải gánh chịu trước đó, nói không chừng là để cho tôi gặp lại hần lần nữa, hiểu nhau, thậm chí là yêu nhau tới đốt cháy cả sinh mạng.

Sau khi phản bội Cửu Huyền, không ai đuổi giết, tôi bèn lang thang không định hướng thật lâu, bản thân tôi cũng không nhớ rõ thật lâu đó rốt cuộc là một năm, hai năm, hay bao nhiêu năm, cho đến khi đụng độ ba gã ma tu, liệu mình vẫn không đấu lại, bị bắt về Ma môn, gặp lại hần lần nữa.

Vẻ ngoài của hần vẫn như xưa, một bộ y phục hắc kim khâu phi long, chiếc mặt nạ dữ tợn, ánh mắt sâu thẳm mà kiệt ngạo, quanh thân tỏa ra ma khí nồng nặc, mang theo cảm giác áp lực cực đại, toát lên khí thế khiến kẻ khác phải run sợ.

Thế nhưng, tôi lại không sợ hần.

Lúc này tôi mới phát hiện, với vị sư phụ trở nên xa lạ hèn mọn, sư huynh trở nên đố kỵ hà khắc, đồng môn trở nên ngờ vực lạnh lùng, thì cảm giác được nhìn thấy một người quen thuộc thuở xưa không hề thay đổi thật tốt biết mấy, dù cho hần là Ma chủ tiếng xấu lan xa, ác độc tàn bạo.

Ánh mắt Sở Mộ Tuyết trở nên nhòe nhoẹt, bên môi nở ra một nụ cười nhạt, như giọt sương nhỏ xuống lá sen dưới ánh mặt trời, sao băng lướt qua phía chân trời tăm tối, ánh sáng chớp lên trong tích tắc khiến kẻ nhìn phải lóa mắt mê muội.

Ngày hôm ấy, khi gặp lại sau bao ngày xa cách, cô cũng vô thức nở ra một nụ cười nhạt thế này, không phát hiện được ánh mắt Mặc Ly đã chờ ra trong phúc chốc, còn sắc mặt đen sì, nhe răng trợn mắt đầy bặm trợn của Mật Hạt Nhi bên cạnh thì cô lại thu hết vào tầm mắt, mà sự đáp lại của cô lại là một nụ cười nhẹ nhõm.

Đây là tình ngộ.

Tính mạng: Muốn lấy thì cứ lấy, cô đã chẳng cần thiết nữa.

Thân phận: Phản bội tiên môn, cùng lắm chỉ được coi là tán tu, tiên môn và ma môn thù địch thế nào chẳng có quan hệ tới cô cả.

Thiện ác: Cô không phân rõ, bằng không đã không làm việc thiện, trái lại còn thu về quả ác.

Từ giờ trở đi, không sầu không lo, mọi việc tùy tâm, thuận theo tự nhiên.

Mặc Ly không giết cô, Mật Hạt Nhi thì muốn nhưng tiếc là không có cơ hội. Cô bèn thích nghi với hoàn cảnh, ở lại trong Ma môn.

Ở đây không phải không có người xoi mói cô, châm chọc cô, đối xử ác ý với cô. Nhưng cô đều coi nhẹ hết thảy, ngày này qua ngày khác đều làm theo ý mình, thậm chí đối xử với Mặc Ly cũng y như thế. Tâm trạng tốt thì trưng ra bản mặt tươi cười, tâm trạng xấu thì làm lơ hãnh, dù cho khi đó Mặc Ly đang nổi giận, mọi người Ma môn nơm nớp lo sợ, thì cô vẫn cứ xử như chẳng có việc gì.

Có lẽ trong cái rủi có cái may, thiên phú tu tiên của cô vốn đã không tệ, sau khi giác ngộ thì tâm cảnh bèn thay đổi. Ma chướng trừ sạch, tu vi cũng đột nhiên tăng vọt. Theo dòng thời gian chảy xuôi như nước, cô cũng dần trưởng thành, vẻ ngoài của cô khó thể gán cho từ phong hoa tuyết đại hay đoan trang đức hạnh, có lẽ cũng không thể nói là xinh đẹp đáng yêu, nhưng vẫn có nét thanh nhã tự nhiên.

Như hoa sen trắng giữa bùn, sự tồn tại của cô đã trở nên đặc biệt trong Ma môn, trái ngược nhau nhưng lại mang tới sự hài hòa kỳ lạ, tính cách của cô cũng khác biệt với mọi người một cách vô cùng tự nhiên.

Càng nguy hiểm càng mê hoặc.

Trên người Mặc Ly xưa nay luôn tỏa ra luồng khí tức thần bí nguy hiểm, hắn sẽ xâm chiếm lòng người một cách đường hoàng và ngang ngược, khiến không ai có thể coi thường và quên mất hắn. Bởi vậy khi tôi đã không còn sợ hãi hắn, thì đã bất tri bất giác bị một ánh mắt, một nụ cười như có như không của hắn hấp dẫn, mãi tới khi không còn kiểm soát được lòng mình, yêu hắn.

Đây là loại tình cảm mà tôi không thể nào trốn tránh, cũng không có cơ hội để trốn tránh.

Có lẽ do số mệnh, mà hắn đã yêu tôi sớm hơn một bước. Vì vậy hắn cứ chờ ở đó như đang chờ con mồi tự chui đầu vào lưới, ngay khoảnh khắc tôi ngộ ra mình yêu hắn, hãy còn đấu tranh do dự, thì đã bị hắn cường thế kéo vào lưới tình sôi sục.

Ánh mắt chạm nhau, nhìn thấy rõ ràng trong mắt hắn cháy rực tình ý nóng bỏng... nụ hôn không chút e dè như muốn tuyên bố quyền độc chiếm... vòng ôm không cho phép né tránh, kiên định khó thứ gì sánh được... bóng dáng cao lớn bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu đều ở bên che chở... và cả dáng vẻ hắn mím môi thật chặt khi tức giận, đôi mắt hân hoan rực sáng khi cười... đương nhiên cũng có khi khắc khẫu, hai bên tổn thương nhau, nhưng cuối cùng lại làm hòa trong dây dưa quẩn quýt, chẳng ai bỏ được ai, chẳng ai nở rời ai, cả hai đã định trước phải ở bên nhau đến chết...

Từng đoạn hồi ức khi chung sống với Mặc Ly lướt qua cực nhanh trong đầu, không bỏ sót thứ gì, trong mắt Sở Mộ Tuyết cũng lan ra vẻ cuồng si nồng cháy, như muốn thiêu đốt hết tia sinh mệnh cuối cùng, khắc dấu ấn lên linh hồn hắn...

Trọn đời cũng đừng quên, đoạn thời gian đẹp đẽ nhất, tươi sáng nhất trong sinh mệnh của cô.

Lúc này, tiếng khóc của trẻ sơ sinh bỗng vang lên.

Sở Mộ Tuyết bị kéo về với thực tại, tiếng đánh nhau ngoài cửa cũng càng ác liệt hơn vì thế. Mặc Ly đang vắt hết chút sức lực cuối cùng để bảo vệ cho vợ con mình bình an, dù cho cái nhận được, chỉ là một lần cơ hội được gặp lại nhau.

Đáng tiếc, hy vọng đó thật xa vời.

Cứ tưởng đâu có Mặc Ly làm bạn, thì cô sẽ có dũng khí đối mặt với sinh tử. Nhưng giờ khắc này, nước mắt của Sở Mộ Tuyết vẫn rơi xuống trong vô thức, không phải vì Mặc Ly, mà là vì đứa con non nớt còn chưa mở mắt trong lòng này.

Cô và Mặc Ly đã có một tình yêu nồng nhiệt, đã sống một đời không uổng phí, nhưng đứa con này...

Bàn tay của Sở Mộ Tuyết áp sát lên tấm lưng ấm áp của con, dùng tu vi cả một đời để đả thông ba trăm sáu mươi lăm huyết khiếu toàn thân cho nó. Đây là chuyện vô cùng nguy hiểm, nếu tư chất của đứa trẻ không tốt thì khả năng cao là sẽ chết ngay trong lực xung kích dũng mãnh của linh khí, nhưng hiện tại cô không có sự lựa chọn nào khác, cũng đành vậy thôi.

Mặc cho số phận.

Nếu con không chịu nổi thì sẽ dắt nó cùng xuống Cửu Tuyền, còn tốt hơn rơi vào trong tay những kẻ tu tiên ra vẻ đạo mạo, mãi mãi không có cơ hội vùng lên. Thế nhưng nếu may mắn có thể tiếp nhận...

“Mẹ biết rất khó, nhưng nếu có một con đường sống, thì bất cứ giá nào con cũng phải sống tốt hơn, đừng báo thù cho cha mẹ, chỉ cần con sống thật tốt, như vậy là đủ rồi.”

Linh khí cuộn trào mãnh liệt mang theo tình mẫu tử vô bờ và một chút nguyện cầu cuối cùng, xông phá từng huyết khiếu một, Sở Mộ Tuyết cố chịu đựng đòn phản phệ khi mất hết tu vi, tay run lên, đánh vỡ nát huyết

ngọc Chu Tước luôn đeo bên người, rồi dùng chút linh khí cuối cùng, đẩy huyễn ảnh Chu Tước bay ra từ trong huyết ngọc vào cơ thể con trai.

Đây là chuyện cuối cùng mẹ có thể làm cho con.

Ngay tích tắc ánh đỏ tắt ngấm, Sở Mộ Tuyết kiệt sức ngã quy, khi tri giác tan rã, cô nhìn thấy cả căn phòng bị một luồng lực cực mạnh làm bể nát tan hoang, mà người cô yêu kia, áo đen nhuốm máu, đập không lướt tới.

Rốt cuộc trước khi chết, còn có thể thấy chàng một lần cuối.

Sở Mộ Tuyết bị cướp vào lòng Mặc Ly, môi nhoẻn ra nụ cười mãn nguyện, kề bên tai hân nhẹ giọng nỉ non: “Nếu như có thể, xin chàng hãy mang con đi... ta sẽ ở dưới Cửu Tuyền, chờ chàng...”

Âm thanh đã tắt ngấm ngay giây phút phi kiếm đâm vào cơ thể.

Xin lỗi, cô phải đi trước rồi.

Cô nhìn ra hân cũng đã kiệt sức, chỉ chống đỡ bằng nghị lực mới không ngã xuống, nếu cứ kiên trì như vậy thêm chốc nữa, lấy cái chết để trả giá, thì có thể cứu vớt được con đường sống cuối cùng cho con trai.

Mặc Ly, mang con chạy khỏi đây đi.

Ta sẽ ở dưới Cửu Tuyền, mãi mãi chờ chàng, về sau bất kể là thương hải tang điền, hai ta cũng sẽ không chia cách nữa.

~ HẾT ~

Gập sách lại, câu chuyện về Hàn Ngâm và Mộ Thập Tam tới đây là kết thúc rồi, cảm ơn mọi người đã đồng hành và ủng hộ Yun suốt cả chặng đường nha, hức, đọc ngoại truyện mà buồn não ruột luôn, nên Yun quyết định sẽ đào tiếp hai bộ truyện bi cho nó buồn hơn, hê hê (~ ▽ ~) /

Từ ngày mai nhà Yun sẽ chào đón hai thành viên mới: một là Đọa Tiên của Nguyệt Lệnh Thượng Huyền, hai là Ngân Quang Lệ của Hắc Khiết Minh, những chị em nào thích bị kịch máu cún thì hãy nhào vào hố để chửi cùng Yun nha ~ Đùa chứ không cầu lắm đâu ㄟ(ㄟ, ㄟ)ㄟ

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trừ Cái Mồ Tổ Nhà Ông!

Chương 2: Thiếu Niên Bạch Y

Chương 3: Giao Tiền Rồi Hầy Ngất

Chương 4: Hồ Ly Đại Tiên

Chương 5: Theo Đại Tiên Hưởng Gió Lành

Chương 6: Không Cứu Thì Không Cứu

Chương 7: Lạc Đường Thì Phải Quay Đầu

Chương 8: Ngài Ở Đâu Ta Ở Đó

Chương 9: Nhìn Đủ Chưa

Chương 10: Rắp Tâm Tra Gốc Rễ

Chương 11: Nhà Mới

Chương 12: Sư Huynh Đáng Yêu

Chương 13: Vui Đùa

Chương 14: Sư Huynh Đừng Trêu Ta

Chương 15: Cầu Tình

Chương 16: Vô Si

Chương 17: Hiếu Lầm

Chương 18: Không Nói Đã Lấy Thì Gọi Là Trộm

Chương 19: Đừng Mơ!

Chương 20: Gọi Đến Là Đến

Chương 21: Coi Như Người Lợi Hại!

Chương 22: Sư Thúc Khốn Kiếp

Chương 23: Tin Người Mới Là Quý!

Chương 24: Tuần Tra Ban Đêm

Chương 25: Gặp Nạn

Chương 26: Mật Thất

Chương 27: Trúng Bể Hết Rồi

Chương 28: Vườn Linh Bí Mật

[Chương 29: Phá Kết Giới](#)
[Chương 30: Tạo Hóa Kim Tiền](#)
[Chương 31: Thôn Ngoài Ngàn Dặm](#)
[Chương 32: Chào Người Tiểu Tặc](#)
[Chương 33: Kim Tiền Đại Gia](#)
[Chương 34: Ba Quy Ước](#)
[Chương 35: Tìm Người Trợ Giúp](#)
[Chương 36: Đào Hồ Chờ Người Nhảy](#)
[Chương 37: Đừng Có Mơ!](#)
[Chương 38: Tai Họa Mò Tới Cửa](#)
[Chương 39: Thề Độc](#)
[Chương 40: Sao Các Người Không Đi Chết Đi!](#)
[Chương 41: Hạc Ngàn Dặm](#)
[Chương 42: Chuyện Cũ](#)
[Chương 43: Lên Đài Lóe Sáng](#)
[Chương 44: Người So Với Người Càng Tức Chết Người!](#)
[Chương 45: Bóp Quả Hồng Mềm](#)
[Chương 46: Làm Hết Sức Mình Nghe Thiên Mệnh](#)
[Chương 47: Canh Ba Hoa Chích Chòe](#)
[Chương 48: Gối Thêu Hoa](#)
[Chương 49: Phù Quỷ](#)
[Chương 50: Ác Độc Là Tất Yếu](#)
[Chương 51: Đê Tiện Vô Sĩ](#)
[Chương 52: Chân Tướng Khó Bề Phân Biệt](#)
[Chương 53: Quay Lại Phụng Tuyền Thôn](#)
[Chương 54: Vô Sự Hiến Ân Cần](#)
[Chương 55: Lời Cầu Thí](#)
[Chương 56: Lôi Kiếp Tàng Tịch Điện](#)
[Chương 57: Tống Sư Bá Đừng Sợ!](#)
[Chương 58: Đường Này Không Thông](#)
[Chương 59: Hu Hu Hu](#)
[Chương 60: Bại Lộ](#)

[Chương 61: Vô Độc Bất Trượng Phu](#)
[Chương 62: Phát Hiện](#)
[Chương 63: Độc Câu Tình](#)
[Chương 64: Chúng Ta Bỏ Trốn Đi](#)
[Chương 65: Tà Pháp Ma Môn](#)
[Chương 66: Quyển Sách Nhỏ Thần Kỳ](#)
[Chương 67: Tuyển Chọn Đệ Tử](#)
[Chương 68: Đặc Cách Bái Sư](#)
[Chương 69: Ngưỡng Mộ](#)
[Chương 70: Một Ý Niệm](#)
[Chương 71: Đừng Mà Sư Tỷ!](#)
[Chương 72: Chân Trần Đối Diện](#)
[Chương 73: Khiêu Khích](#)
[Chương 74: Quỷ Hay Người Tí Hon](#)
[Chương 75: Sư Thúc Bảo Trọng](#)
[Chương 76: Tiên Khí Tung Hoành](#)
[Chương 77: Hữu Duyên Đi Đâu Cũng Tương Phù](#)
[Chương 78: Mọi Cách Xa Ta Ra Một Chút](#)
[Chương 79: Truyền Thuyết](#)
[Chương 80: Tà Ma Xinh Đẹp](#)
[Chương 81: Nô Gia Không Phải Quỷ!](#)
[Chương 82: Khóc Nữa Ta Sẽ Lật Tẩy Cô!](#)
[Chương 83: Ẩn Tình](#)
[Chương 84: Túy Sinh Mộng Tử](#)
[Chương 85: Chủ Không Dễ Trêu](#)
[Chương 86: Thiếu Nữ Cản Đường](#)
[Chương 87: Tiêu Diêu Bềnh Bồng](#)
[Chương 88: Liếm Đủ Chưa?](#)
[Chương 89: Cười Kinh Hồng](#)
[Chương 90: Hồ Lạc Tinh](#)
[Chương 91: Mời Nhử](#)
[Chương 92: Bờ Vực Sinh Tử](#)

[Chương 93: Hiểm Ngụy Trùng Trùng](#)
[Chương 94: Người Muốn Chết!](#)
[Chương 95: Pháp Bảo Chỉ Sợ Nhận Sai Chủ](#)
[Chương 96: Yêu Đan Hung Mạnh](#)
[Chương 97: Cái Chết Của Ca Ca Xa Lạ](#)
[Chương 98: Đêm Không Yên Tĩnh](#)
[Chương 99: Người Khi Dễ Ta!](#)
[Chương 100: Thật Thật Giả Giả](#)
[Chương 101: Sao Ngài Lại Ở Đây?](#)
[Chương 102: Tự Mình Đa Tình!](#)
[Chương 103: Lời Thề Ác](#)
[Chương 104: Thói Quen Trong Mơ](#)
[Chương 105: Thế Gia Công Tử](#)
[Chương 106: Lối Ra Hãm Hại](#)
[Chương 107: Tạo Hóa Trêu Người](#)
[Chương 108: Rốt Cuộc Người Muốn Ôm Bao lâu?](#)
[Chương 109: Noãn Ngọc Ôn Hương](#)
[Chương 110: Huyết Ấn](#)
[Chương 111: Bát Quái Kinh Thiên](#)
[Chương 112: Tự Linh](#)
[Chương 113: Cảnh Trong Mơ Tái Hiện](#)
[Chương 114: Quá Không Biết Xấu Hổ!](#)
[Chương 115: Khẩu Vị Quá Nặng](#)
[Chương 116: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân](#)
[Chương 117: Làm Khoản Giao Dịch Thì Sao?](#)
[Chương 118: Người Nên Chết Sớm](#)
[Chương 119: Không Ai Được Giúp](#)
[Chương 120: Quá Khứ](#)
[Chương 121: Sao Sa](#)
[Chương 122: Kinh Hi](#)
[Chương 123: Lời Đồn](#)
[Chương 124: Cảnh Cáo Nghiêm Trọng](#)

[Chương 125: Thả Điều](#)
[Chương 126: Phiền Cũng Là Một Loại Cảm Xúc](#)
[Chương 127: Không Gặp Quân Tử](#)
[Chương 128: Mời](#)
[Chương 129: Trên Mây](#)
[Chương 130: Dạy Hư Trẻ Con](#)
[Chương 131: Đạp Nguyệt Mà Đến](#)
[Chương 132: Bắt Nạt](#)
[Chương 133: Vô Cùng Thân Thiết](#)
[Chương 134: Không Cho Nói](#)
[Chương 135: Song Tu](#)
[Chương 136: Lừa Đảo](#)
[Chương 137: Cung Hi Cung Hi](#)
[Chương 138: Chơi Với Lửa Có Ngày Chết Cháy](#)
[Chương 139: Chúng Ta Tiếp Tục Đi](#)
[Chương 140: Tiêu Điểm](#)
[Chương 141: Tiệc Rượu](#)
[Chương 142: Say Bí Tì](#)
[Chương 143: Đệ Dể Lừa Ghê](#)
[Chương 144: Địch Bạn Khó Phân](#)
[Chương 145: Thân Phận](#)
[Chương 146: Gió Xuân Thổi Qua Vạn Vạn Đâm Chồi](#)
[Chương 147: Vạch Trần](#)
[Chương 148: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau](#)
[Chương 149: Mỗi Người Một Toan Tính](#)
[Chương 150: Ẩn Tình](#)
[Chương 151: Chưởng Môn Nhiều Như Cầu](#)
[Chương 152: Tát Vào Mặt](#)
[Chương 153: Đánh Vô Mồm](#)
[Chương 154: Ý Mạnh Hiếp Yếu](#)
[Chương 155: Hồn Chiến](#)
[Chương 156: Tình Thế Biến Hóa](#)

[Chương 157: Từ Nay Gặp Lại Như Người Xa Lạ](#)
[Chương 158: Thăng Tiên Kiếp](#)
[Chương 159: Ma Cao Một Trượng](#)
[Chương 160: Sự Dịu Dàng Biển Thái](#)
[Chương 161: Không Cho Phép Phản Bội](#)
[Chương 162: Chơi Xấu](#)
[Chương 163: Sinh Sôi Không Dứt](#)
[Chương 164: Núi Xanh Còn Đỏ](#)
[Chương 165: Biển Cối](#)
[Chương 166: Ma Môn Kỳ Hoa](#)
[Chương 167: Lập Thệ](#)
[Chương 168: Giải Thích Khó Hiểu](#)
[Chương 169: Ghen Tuông Ẩn Sâu](#)
[Chương 170: Nhân Lúc Cháy Nhà Mà Đi Hôi Của](#)
[Chương 171: Lại Trúng Chiêu](#)
[Chương 172: Huyết Ngọc Chu Tước](#)
[Chương 173: Hủy Trận](#)
[Chương 174: Tâm Khế](#)
[Chương 175: Nhân Như Thu Thủy Ngọc Vi Thần](#)
[Chương 176: Không Cắt Được Cái Đuôi](#)
[Chương 177: Điệp Huyết Cốc](#)
[Chương 178: Tán Tu Không Phải Đồ Vật](#)
[Chương 179: Bị Tập Kích](#)
[Chương 180: Kẻ Vui Người Buồn](#)
[Chương 181: Chọc Tới Sát Tinh](#)
[Chương 182: Sen Tĩnh Đế Âm Dương](#)
[Chương 183: Đoạt Bảo](#)
[Chương 184: Ngụy Biến](#)
[Chương 185: Pháp Bảo Bản Mệnh](#)
[Chương 186: Gàn Mực Thì Đen](#)
[Chương 187: Đảo Ngược Thời Gian](#)
[Chương 188: Không Thẹn Với Lương Tâm](#)

[Chương 189: Tiểu Tiểu Đạo Sĩ](#)
[Chương 190: Mỗi Người Một Tâm Cơ](#)
[Chương 191: Bắt Yêu](#)
[Chương 192: Đầu Sai Sư Môn](#)
[Chương 193: Lão Đạo Bạo Lực](#)
[Chương 194: Phiền Phức Không Khác Biệt](#)
[Chương 195: Niềm Vui Bất Ngờ](#)
[Chương 196: Lựa Chọn](#)
[Chương 197: Đa Tình Từ Xưa Thường Ly Biệt](#)
[Chương 198: Cảm Ứng Kỳ Diệu](#)
[Chương 199: Sống Chết Không Rõ](#)
[Chương 200: Đuổi Tận Giết Tuyệt](#)
[Chương 201: Tin Dữ](#)
[Chương 202: Bi Thương](#)
[Chương 203: Nói Lời Từ Biệt](#)
[Chương 204: Truyền Lời](#)
[Chương 205: Độc Nhất Vô Nhị](#)
[Chương 206: Sở Thích Bất Lương](#)
[Chương 207: Đánh Chết Cái Nết Cũng Không Chừa](#)
[Chương 208: Dự Lễ](#)
[Chương 209: Mục Đích Thật Sự](#)
[Chương 210: Gây Ông Đập Lưng Ông](#)
[Chương 211: Vẫn Không Biết Xấu Hổ Như Xưa](#)
[Chương 212: Người Có Lúc Tương Phùng](#)
[Chương 213: Khinh Người Quá Đáng](#)
[Chương 214: Giải Thích](#)
[Chương 215: Ánh Dương Sau Cơn Mưa Bão](#)
[Chương 216: Bỏ Trốn](#)
[Chương 217: Du Sông Ngắm Trăng](#)
[Chương 218: Say Mê](#)
[Chương 219: Đêm Tiêu Hồn](#)
[Chương 220: Không Còn Chia Cách](#)

[Chương 221: Kết Tóc Và Quân Tri](#)

[Chương 222: Hi Sự Không Tình Nguyên](#)

[Chương 223: Đại Kết Cục - Đoàn Tụ Sum Vầy](#)

[Chương 224: Ngoại Truyện 1: Kiếp Sau Lại Gặp Nhau](#)

[Chương 225: Ngoại Truyện 2: Tiểu Kịch Trường](#)

[Chương 226: Ngoại Truyện 3: Số Mệnh \(Thượng\)](#)

[Chương 227: Ngoại Truyện 4: Số Mệnh \(Hạ\)](#)